Giới thiệu

Câu chuyện mở ra khi Tiêu Long, một thanh niên bình thường, đột ngột tỉnh lại trong một hầm mộ cổ âm u, ẩm ướt, không một chút ký ức về việc tại sao mình lại ở đây.

Mùi máu tanh kỳ lạ thoang thoảng trong không khí báo hiệu một sự nguy hiểm chết người.

Bên cạnh anh là một mỹ nhân tuyệt thế trong bộ đồ da bó sát, bất tỉnh nhân sự.

Chỉ với dáng lưng quyến rũ, cô đã đủ sức khuấy động tâm trí bất kỳ người đàn ông nào.

Bàng hoàng hơn, khi lật người cô lại, Tiêu Long nhận ra gương mặt quen thuộc đến kinh ngạc: đó chính là A Ninh, nữ thám hiểm gan góc và sắc sảo trong thế giới tiểu thuyết trộm mộ "Đạo Mộ Bút Ký" mà anh yêu thích.

Sự thật phũ phàng ập đến: Tiêu Long đã xuyên không, lạc vào thế giới đầy rẫy hiểm nguy, quái vật và những bí ẩn kinh thiên động địa của Lỗ Vương Cung.

Ngay khi anh còn chưa kịp định thần, một thế lực vô hình đã tấn công từ phía sau, ghì chặt lấy anh với một sức mạnh không thể chống cự.

Trong cơn mê man và bất lực, Tiêu Long nhận ra kẻ tấn công chính là A Ninh, nhưng đôi mắt cô trống rỗng, vô hồn, rõ ràng đang bị một thực thể tà ác nào đó điều khiển.

Một sự kiện kỳ dị và không thể diễn tả đã xảy ra, đẩy Tiêu Long vào bóng tối của sự vô thức.

Chính trong khoảnh khắc cận kề sinh tử và nhục nhã ấy, một giọng nói máy móc vang lên trong đầu anh: "Kích hoạt thành công Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch!" Từ sự tiếp xúc định mệnh với "tinh huyết" đặc biệt của A Ninh, Tiêu Long đã thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân thượng cổ.

Hệ thống ban cho anh một gói quà tân thủ với những năng lực phi thường: thân thủ tuyệt đỉnh của cao nhân võ học Phong Vu Tu, bí thuật phong thủy mười sáu chữ uyên thâm để tìm long mạch, định huyệt.

Khi tỉnh lại lần nữa, Tiêu Long đối mặt với sự phẫn nộ của A Ninh vừa thoát khỏi trạng thái bị khống chế.

Một trận giao đấu ngắn ngủi nổ ra, nhưng giờ đây Tiêu Long đã không còn là người thường.

Anh dễ dàng khuất phục cô và sau khi hiểu ra ngọn ngành câu chuyện – cả hai đều là nạn nhân của một con "Thanh Nhãn Hồ Thi" (yêu hồ mắt xanh) xảo quyệt – mối quan hệ giữa họ trở nên phức tạp.

A Ninh, với bản tính mạnh mẽ và có phần cố chấp, quyết định sẽ "chịu trách nhiệm" với anh.

Đúng lúc này, tiếng kêu cứu tuyệt vọng từ sâu trong đường hầm đã kéo họ vào một vòng xoáy mới.

Vương Bàn Tử (Bàn Tử Mập) và Hạo Thiên Chân (phiên bản Ngô Tà trong thế giới này) đang bị bầy "thi miết" (bọ ăn xác) đông như kiến cỏ bao vây, ngọn đuốc leo lét sắp tàn.

Không một chút do dự, Tiêu Long dùng chính máu Kỳ Lân của mình tẩm vào ngọn đuốc, tạo ra một thứ ánh sáng khiến bầy thi miết kinh hãi lùi bước, cứu cả hai khỏi cửa tử.

Sự xuất hiện và năng lực thần bí của anh khiến Bàn Tử Mập lập

tức tôn làm "Long ca", trong khi Hạo Thiên Chân lại dấy lên nghi ngờ khi nhận ra huyết mạch của Tiêu Long có nét tương đồng với người bạn bí ẩn của mình – Tiểu Ca.

Cuộc hội ngộ chưa được bao lâu, họ lại gặp Phan Tử, một thuộc hạ trung thành của Ngô Tam Tỉnh, và biết được rằng nhóm của A Ninh đã gặp nạn, biến thành những "huyết thi" (xác sống khát máu) bất tử.

Đối mặt với những con quái vật đao thương bất nhập mà súng đạn bình thường trở nên vô dụng, Tiêu Long một lần nữa chứng tỏ sức mạnh kinh hoàng của mình.

Anh tay không đánh bại huyết thi, dùng thanh Hắc Kim Cổ Đao vừa được hệ thống thưởng để chém bay đầu chúng, khiến cả nhóm, bao gồm cả Phan Tử dạn dày kinh nghiệm, phải chết lặng kinh ngạc.

Hành trình đưa họ đến trung tâm Lỗ Vương Cung, nơi Tiểu Ca Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh lần lượt xuất hiện, quy tụ một đội ngũ "trong mơ" nhưng cũng đầy rẫy nghi kỵ.

Tại đây, những bí mật lớn nhất của hầm mộ dần được hé lộ: từ cặp yêu hồ mắt xanh canh giữ bí thuật trường sinh, cho đến chiếc hộp báu bị Bàn Tử Mập vô tình chạm phải khiến anh bị Lỗ Thương Vương nhập xác, triệu hồi cả một đội quân huyết thi và Huyết Thi Vương.

Đỉnh điểm của sự hỗn loạn là khi chiếc quan tài chứa Kim Lũ Ngọc Y – bảo vật có khả năng cải tử hoàn sinh – được tìm thấy.

Nhưng kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh đã hoàn toàn phá sản khi Tiểu Ca, với một lý do bí ẩn, đã ra tay kết liễu sinh mạng bên trong ngọc y.

Khi ngôi mộ bắt đầu sụp đổ, Tiêu Long lại một lần nữa trở thành cứu tinh, dùng "Thoán Thiên Thằng" – một bảo vật khác từ hệ thống –

để đưa mọi người thoát hiểm.

Nhưng nguy hiểm chưa dừng lại ở đó.

Ngay khi vừa thoát ra khỏi lăng mộ, họ đã rơi vào ổ phục kích của một tổ chức quốc tế do Cầu Đức Khảo cầm đầu.

Tiết lộ gây sốc nhất, A Ninh chính là người của tổ chức này.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Long, với sức mạnh đã vượt xa người thường và sự trợ giúp đầy ăn ý của Tiểu Ca, đã có một quyết định tàn khốc nhưng dứt khoát, quét sạch kẻ địch trong chớp mắt.

Sau cuộc chiến, A Ninh lặng lẽ rời đi, cô chọn cách bảo vệ người đàn ông của mình khỏi thế giới ngầm tàn bạo mà cô đang thuộc về.

Tiêu Long, dù có chút hụt hẫng, nhưng cũng hiểu được nỗi lòng của cô.

Cuộc phiêu lưu tại Lỗ Vương Cung kết thúc, nhưng một hành trình mới còn nguy hiểm hơn gấp bội đã mở ra trước mắt.

Với những năng lực mới được nâng cấp, và nhiệm vụ tìm kiếm "Xà mi đồng ngư" từ hệ thống, Tiêu Long quyết định thẳng tiến đến mục tiêu tiếp theo: Tây Sa Hải Để Mộ, nơi những bí ẩn về Vương Tàng Hải và sự thật về thế giới này đang chờ đợi anh khám phá.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 47: Biến cố đột ngột, Hải Hầu Tử từ trên trời giáng xuống Một miếng vảy hình tam giác.

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 126: Hỏa Giao giãy chết phản kích, sông ngầm đột nhiên có vách đá dựng đứng Lúc này.

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 227: Tín ngưỡng của quỷ Nhật Bản, tượng Lôi Công?

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 1

“Có một mùi máu tanh kỳ lạ...

Đây là đâu?” Tiêu Long mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một lối đi hẹp và dài.

Bên cạnh có một mỹ nữ tuyệt thế mặc quần da đang nằm.

Dù chỉ là bóng lưng, vóc dáng quyến rũ ấy cũng đủ khiến người ta mơ màng.

Hình như cô ấy bị thương, đã rơi vào hôn mê.

Tiêu Long lắc lắc cái đầu đang đau nhức, lật người cô gái lại.

Một gương mặt tuyệt thế hiện ra.

Vô cùng xinh đẹp.

Nhưng điều khiến Tiêu Long kinh ngạc là hắn nhận ra mỹ nữ này.

A Ninh trong Đạo Mộ Bút Ký?!

Chẳng phải là cô nàng gợi cảm trong phần Nộ Hải Tiềm Sa sao?

Sao cô ấy lại ở đây?

Mà mình, sao mình cũng ở đây?

Lẽ nào mình xuyên không rồi?

Vào thế giới Đạo Mộ sao?

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Tiêu Long.

Hắn nhìn quanh bốn phía, muốn xem rốt cuộc đây là đâu.

Kết quả, hắn lại đột ngột ngửi thấy mùi máu tanh kỳ quái kia, cảm giác như đang phê thuốc lắc của Ấn Độ.

Chuyện gì thế này?

Đúng lúc này, Tiêu Long đột nhiên cảm thấy bị ai đó ôm chặt từ phía sau.

Hắn giật nảy mình.

Rồi lại phát hiện toàn thân yếu ớt vô lực.

Dù cố giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Người phía sau ôm hắn ngày càng chặt.

Tiêu Long cảm nhận có thứ gì đó đang áp sát vào lưng mình.

Cơ thể hắn lập tức căng cứng.

Nhưng sức mạnh phía sau ngày càng lớn.

Dù làm thế nào Tiêu Long cũng không thoát khỏi sự kìm kẹp của đôi tay đó.

Trong nháy mắt, tay trái của kẻ đó đã bịt chặt miệng hắn, khiến hắn đến sức giãy giụa cũng không còn!

Ngay sau đó, cảm giác kỳ quái biến mất, người phía sau áp vào càng chặt hơn.

Cảnh tượng này thực sự quá quỷ dị.

Tiêu Long muốn hét lớn cầu cứu!

Nhưng không thể phát ra âm thanh nào.

Trong đường hầm dưới lòng đất âm u đáng sợ này, Tiêu Long biết làm sao đây?

Đáng sợ quá!

Mình không lẽ bị cương thi giết chết đấy chứ?

Ngay sau đó, ý thức của hắn ngày càng mơ hồ.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Tiêu Long cảm giác mình bị lật người lại.

Mơ màng nhìn thấy gương mặt tuyệt thế của A Ninh, chỉ có điều ánh mắt cô ấy có chút trống rỗng vô hồn.

Giây tiếp theo, Tiêu Long ngất đi.

Không biết đã qua bao lâu.

Tiêu Long giật mình một cái, mở bừng mắt.

Nhưng hắn lại cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, bị một đôi tay ghì chặt xuống đất.

Đáng sợ nhất là một luồng sức mạnh kinh khủng không ngừng tấn công hắn.

Hắn chỉ cảm thấy cả người sắp kiệt sức.

Đúng lúc này, theo mỗi lần sức mạnh tấn công, trong đầu Tiêu Long lại vang lên một giọng nói.

"Đinh!

Phát hiện ký chủ tiếp xúc với tinh huyết đặc biệt, kích hoạt thành công [Hệ thống Tiến hóa Huyết mạch], tập hợp đủ huyết mạch Thánh linh, Tứ linh có thể hợp thành huyết mạch Vĩnh sinh, từ nay trường sinh bất tử, bất tử bất diệt!" "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được Gói quà tân thủ." "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ hấp thu tinh huyết đặc biệt từ người A Ninh, nhận được thuộc tính trưởng thành: Huyết mạch Kỳ Lân!

Chú thích: Hấp thu tinh huyết đặc biệt có thể tăng cấp huyết mạch!" "Đinh!

Phát hiện ký chủ nhận được tinh huyết đặc biệt, Huyết mạch Kỳ

Lân tăng lên Trung cấp, bách trùng bất xâm!" "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ kiên trì bền bỉ nửa giờ, thưởng Kỹ năng của Phong Vu Tu!" "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ trèo lên đỉnh." "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ lật ngược tình thế làm chủ, thưởng kiến thức đạo mộ: Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật!" "." Tiêu Long chưa kịp vui mừng đã lại ngất đi.

Nhưng trong thế giới ý thức của hắn, hắn luôn cảm thấy cả thế giới đang rung chuyển.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Long lại một lần nữa mở mắt.

Vẫn là đường hầm đó, nhưng mùi máu tanh quỷ dị đã biến mất.

Trước mặt hắn, A Ninh vừa cài xong cúc áo da.

"Mẹ nó!

Không phải là mơ chứ?

Ái da!" Tiêu Long định lật người một cách mạnh mẽ, lại không nhịn được mà kêu thảm một tiếng.

Hắn chỉ cảm thấy eo mỏi lưng đau, toàn thân khó chịu.

Đúng lúc này, Huyết mạch Kỳ Lân cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Tiêu Long chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, sự mệt mỏi trên người tan biến hết.

Đúng lúc đó, mắt hắn đột nhiên trợn to.

"Thứ quái gì vậy!

Con mụ khốn, cô làm gì thế?" *Choang!* Tiếng kim loại va vào gạch vang lên.

A Ninh đâm trượt!

A Ninh tức giận không kiềm chế được, cầm một con dao găm quân dụng, đâm mạnh về phía Tiêu Long.

Nhưng vì đã nhận được Kỹ năng của Phong Vu Tu, Tiêu Long trực tiếp né được.

"Tôi giết anh!" "Mẹ nó!

Dựa vào đâu?" "Ai bảo anh…" "Rõ ràng là cô động thủ trước, ông đây đau đến ngất đi luôn!" "Tôi không quan tâm, tóm lại anh phải chết!" "Mẹ nó!

Con nhóc này, làm phản à!

Lúc trước không phản kháng được, cô tưởng tôi sợ cô thật à?" Tiêu Long một tay đoạt lấy dao của A Ninh.

Trực tiếp một tay bóp cổ đầy bá đạo, A Ninh chỉ còn lại hai cái chân dài đang đá loạn xạ.

Tiêu Long dùng chân khóa chặt lại, mặc cho A Ninh vùng vẫy.

"Buông tôi ra!

Không phải anh làm!

Với thân thủ của anh, tôi làm sao có thể…" Nhắc đến chuyện vừa rồi, mặt A Ninh lập tức đỏ bừng.

Hai người giằng co một hồi lâu.

A Ninh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hiểu ra đầu đuôi sự việc.

Cô đã quá xúc động rồi, chuyện tốt trước đó đều là do cô làm.

"Con Thanh nhãn hồ thi chết tiệt, tôi chỉ liếc nó một cái thôi mà, lại khiến tôi…" Nghe A Ninh lẩm bẩm, Tiêu Long cuối cùng cũng biết đây là đâu.

Lỗ Vương Cung.

A Ninh đã trúng chiêu của Thanh nhãn hồ thi, kết quả không chạy thoát được, ngất đi.

Sau đó thì gặp Tiêu Long.

Vì Tiêu Long xuất hiện, thuật mê hoặc của Thanh nhãn hồ thi được kích hoạt.

Sau đó thì Tiêu Long xui xẻo.

Lúc này, A Ninh cắn răng nói: "Xin lỗi, anh tên gì?" "Yên tâm, tôi biết không phải lỗi của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô!" Nghe vậy, Tiêu Long đơ người, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Tình hình có gì đó không đúng nha.

Câu nói này không phải nên là của mình sao?

Nhưng A Ninh không quan tâm những điều đó.

Cái đầu cứng nhắc của cô, một khi đã nhận định chuyện gì thì tuyệt đối không thay đổi.

"Được thôi, tôi tên Tiêu Long, nếu em đã nói vậy, thì đưa cho vi phu mười mấy triệu trước đi." Tiêu Long trêu chọc nhìn A Ninh.

"Đi chết đi!

Ái da~" A Ninh tức đến phát điên, định đánh Tiêu Long.

Kết quả vừa động, liền ngã vào lòng hắn.

Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, A Ninh đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong đầu cô.

Người đàn ông tên Tiêu Long này, kẻ đã vô tình chiếm tiện nghi của mình.

Thật sự rất đẹp trai!

Trong lúc A Ninh đang mê trai, phía trước đường hầm đột nhiên có tiếng động.

“Bàn gia tôi ơi nhanh lên, không đốt lửa nữa là tôi bị Thi miết ăn thịt mất!” “Bàn gia tôi cũng biết mà, nhưng nhiều Thi miết thế này, tôi biết làm sao?” Là giọng của Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hắn và A Ninh bất giác nhìn về phía đó.

“Cứu người.” A Ninh nói một câu rồi chạy vào trong.

Tiêu Long lại kéo cô lại, trực tiếp ôm vào lòng.

Sau đó chắn trước mặt cô, vô cùng bá đạo.

Chương 2

“Anh sao có thể để phụ nữ của mình xông lên trước, xem vi phu đây!” “Ai là phụ nữ của anh!” A Ninh lườm Tiêu Long một cái, nhưng cơ thể lại rất thành thật ôm chặt lấy hắn.

Nhìn bóng lưng của Tiêu Long, A Ninh đột nhiên cảm thấy một cảm giác an toàn.

Dường như tấm lưng rộng lớn trước mắt này, đáng để cô phó thác cả đời, có lẽ… Tiêu Long không chú ý đến tình hình phía sau, hắn đang không chút do dự đi về phía Bàn Tử.

Ở phía bên kia, thông qua một con đường mộ hẹp.

Trong một gian mộ thất không lớn.

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người đang chật vật cầm đuốc, lo lắng xua đuổi đám Thi miết xung quanh.

Nhưng uy lực của ngọn đuốc quá nhỏ.

Giữa bầy Thi miết vô tận, nó gần như không có sức răn đe.

Khi Thi miết ngày càng nhiều, hai người mắt thấy sắp toi mạng.

Chỉ cần tia lửa cuối cùng tắt đi, đó sẽ là ngày tận thế của hai người.

Họ sẽ bị Thi miết chui vào từ mọi lỗ hổng trên cơ thể, rồi lại chui ra từ những lỗ hổng khác.

Cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương, bọc bên ngoài là một lớp da người.

Kết cục cái chết đáng sợ như vậy, Bàn Tử sợ đến mức la hét ầm ĩ.

“Mẹ ơi!

Lần này thật sự phải chết ở đây rồi!

Tiền của Bàn gia tôi còn chưa tiêu hết!

Bạn bè tôi ơi, tôi còn mấy cô gái chưa cứu vớt!" "Trời ơi, ai cứu tôi với!

Tôi nguyện nhận làm cha!" "Đừng có khóc lóc nữa, nghĩ cách thực tế đi." Hạo Thiên Chân bình tĩnh hơn, dù sao cậu ta cũng là người không chịu thua.

"Có cách quái gì đâu!

Tôi lại không có máu Kỳ Lân như Tiểu Ca, làm được gì chứ?

Lẽ nào chúng nó sẽ tự lui sao?" "Ít nhất bây giờ chúng ta chưa chết, chưa chết là còn cơ hội!" Nhưng lời của Hạo Thiên Chân vừa dứt.

Ngọn đuốc trong tay hai người đồng thời vụt tắt.

Trong nháy mắt, họ chìm vào bóng tối.

"Chết tiệt!

Cái miệng quạ đen này!" "La hét cái gì!

Mau chạy!" Hai người kinh hãi hét lên.

Cùng lúc đó, vô số Thi miết như thủy triều ập về phía họ.

Mắt thấy sắp bị Thi miết nuốt chửng.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một ngọn đuốc đột nhiên rơi xuống chân họ, thắp sáng tình hình xung quanh.

Hai người kinh hãi nhìn thấy, vô số Thi miết đã bò lên chân, nhưng vì một ngọn đuốc, chúng nhanh chóng rút lui.

Cả hai đều ngửi thấy trong ngọn lửa có mùi máu tanh bị đốt cháy.

Chính mùi máu tanh bị đốt cháy này đã trực tiếp xua tan một lượng

lớn Thi miết.

Họ kinh ngạc nhìn vô số Thi miết như thủy triều rút đi.

Cùng lúc đó, tiếng ma sát đáng sợ cũng biến mất.

Lúc này, họ thấy hai bóng người đi tới.

Một người đàn ông anh tuấn đẹp trai, đang bế công chúa một mỹ nữ xinh đẹp.

Người đàn ông thì hai người không quen, nhưng người phụ nữ thì biết.

"A Ninh?

Sao cô lại ở đây?

Anh ta là ai?" Hạo Thiên Chân lên tiếng hỏi.

Trong lòng cậu ta vô cùng kinh ngạc.

Vì cậu ta vừa nhìn thấy, trên tay Tiêu Long có máu.

Loại máu đó, tỏa ra một mùi vị của Kỳ Lân.

Mùi vị này cậu ta vô cùng quen thuộc.

Nhưng người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là ai?

Sao lại có huyết mạch giống như Tiểu Ca?

"Đừng sợ, anh ấy tên là Tiêu Long, là... là bạn của tôi!" A Ninh cuối cùng không nói ra hai chữ "người đàn ông của tôi".

Hạo Thiên Chân có chút ngạc nhiên, cũng có chút không vui, vì cậu ta thấy ánh mắt A Ninh nhìn Tiêu Long không đúng lắm.

Nhưng Bàn Tử lại vô cùng kích động.

Người đàn ông trước mắt là ân nhân cứu mạng của cậu ta!

Mặc kệ là bạn của ai, bây giờ cũng là bạn của Bàn gia tôi rồi!

“Tuyệt vời, đại ca, anh đúng là ân nhân cứu mạng của tôi!

Tôi tên Vương Bàn Tử, sau này xin đi theo đại ca!” “Được rồi Bàn Tử, gọi tôi là Long ca đi.” “Vâng.” Bàn Tử cũng không khách khí.

Kết quả là vị đại ca này lại bá đạo như vậy, thật sự trở thành đại ca của cậu ta.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là trở thành cha!

Dù sao vừa rồi cậu ta đã lỡ miệng.

“Chào anh, tôi là Hạo Thiên Chân, cảm ơn anh vừa rồi đã cứu tôi.” Tiêu Long mỉm cười, tiếp tục nói.

“Chúng ta mau rời khỏi đây đi, nơi này quá nguy hiểm, lát nữa mà chọc phải Thi miết vương thì không hay đâu.” Nói rồi, bốn người vội vã rời khỏi mộ thất, tiến vào một đường hầm khác.

Nhưng đi chưa được bao xa, một bóng người loạng choạng từ khúc quanh lao ra, lao thẳng về phía mấy người.

Tốc độ của người này rất nhanh, dọa mọi người giật nảy mình.

Nhưng tốc độ của Tiêu Long còn nhanh hơn.

Sau khi có được tu vi quốc thuật của Phong Vu Tu, thân pháp của hắn nhẹ như yến.

Hắn trực tiếp xoay người né được.

Bóng đen kia vồ hụt.

Cùng lúc đó, dưới ánh lửa, mọi người cũng thấy rõ bộ dạng của người đó.

“Phan Tử?

Sao anh lại ở đây?!” Hạo Thiên Chân lên tiếng, bóng đen kia kích động.

“Tiểu Tam Gia?!

Tôi cuối cùng cũng tìm được cậu rồi!” “Tôi còn tưởng là Huyết thi, dọa chết tôi rồi!” “Huyết thi?

Cái gì vậy?” “Không đúng, không phải anh đi cùng chú Ba của tôi sao?

Chú Ba của tôi đâu rồi?” Đối mặt với câu hỏi của Hạo Thiên Chân, Phan Tử cười khổ nói: “Tôi ở chỗ Thất tinh nghi quan gặp phải cơ quan, sau đó bị lạc mất!

Tôi…” “Nơi này quá nguy hiểm!

Chương 3

Chúng ta mau rời đi thôi, tôi trước đó gặp phải một đám người khác, tất cả đều biến thành Huyết thi rồi!" "Không phải là gặp Lão Cửu rồi chứ?

Mau nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nghe vậy, A Ninh kích động hỏi.

Cảm giác như người của mình xong đời rồi!

"Ba vị này là?" Phan Tử cảnh giác nhìn ba người.

Hạo Thiên Chân vội vàng giải thích: "Không sao, đều là người của mình.

Vương Bàn Tử, lúc trước đã cứu tôi trên thảo nguyên." "A Ninh, những người anh gặp lúc nãy có thể là thuộc hạ của cô ấy." "Vị đại ca này là Tiêu Long, vừa rồi chúng tôi bị Thi miết bao vây, là anh ấy đã cứu chúng tôi." Phan Tử nhíu mày.

Hắn biết Thi miết đáng sợ đến mức nào, lúc trước khi vào, hắn đã bị cắn đứt một ngón tay.

Trong ngôi mộ này số lượng còn nhiều hơn.

Chàng trai trẻ này làm thế nào được?

Gã này chắc chắn không phải người bình thường.

Đặc biệt là vừa rồi, người bình thường đã sớm bị mình vồ ngã.

Nhưng cậu ta lại… Phải cẩn thận một chút, có thể có mục đích khác.

Phan Tử thầm nghĩ, nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ cảm động: "Ra là đều là người một nhà!

Cảm ơn đã cứu Tiểu Tam Gia, thật sự cảm ơn rất nhiều!" Mọi người đều bị lừa, nhưng Tiêu Long biết.

Gã này đừng nhìn vẻ ngoài thô kệch, giống như một kẻ ngốc.

Thực tế là thô trung hữu tế, là một người khôn ngoan.

Nếu không cũng không thể trở thành trợ thủ đắc lực của Tam gia.

Tiêu Long không nói gì, chỉ liếc nhìn hắn một cái.

"Phan Tử, trước tiên nói cho tôi biết, người của tôi đâu rồi?" A Ninh quan tâm đến thuộc hạ của mình, không nhịn được hỏi.

"...Một lời khó nói hết, tóm lại là xong đời rồi!" "Vậy đưa tôi đến xem!" "...Quá nguy hiểm!

Họ đều biến thành Huyết thi, sức tấn công rất lợi hại, chúng ta đi cũng không phải là đối thủ." Phan Tử bất lực, không muốn quay lại.

"Đừng sợ, Long ca rất lợi hại, anh ấy có máu giống như Tiểu Ca, chắc có thể trấn áp được đám Huyết thi đó!" Hạo Thiên Chân trực tiếp bán đứng Tiêu Long.

Thực tế cậu ta cũng muốn thử Tiêu Long mà thôi.

"?!" Nghe lời của Tiểu Tam Gia, Phan Tử kinh ngạc tột độ.

Trước đó khi vào, ở trong động xác chết, Tiểu Ca đã đại hiển thần uy.

Lẽ nào thiếu niên này cũng có bản lĩnh đó?

Cũng sở hữu Kỳ Lân Kiệt trong truyền thuyết?

Huyết mạch và thân thế của Tiểu Ca đều vô cùng thần bí, ngay cả Tam gia cũng phải cung kính.

Người như vậy sở hữu huyết mạch thần bí, đó là chuyện nên có.

Nhưng thiếu niên trước mắt này, lại là chuyện gì?

Sự xuất hiện của cậu ta có ảnh hưởng đến kế hoạch của Tam gia không?

Xem ra cần phải sớm thông báo cho Tam gia.

Nhưng bây giờ không phải lúc.

Dù sao những điều này đều là phỏng đoán của hắn.

Người ta vừa mới cứu Tiểu Tam Gia.

Không thể nào chất vấn lai lịch của người ta được?

"Nếu đã như vậy, vậy tôi đưa các vị đi!

Nhưng nói trước, nếu xảy ra vấn đề, tôi sẽ không quan tâm." "Tiểu Tam Gia, đi sát theo tôi!" Phan Tử nói xong, quay người bắt đầu dẫn đường.

Mấy người nhìn nhau một cái, rồi đi theo.

Đi chưa được bao xa.

Đã nghe thấy trong đường hầm bên cạnh truyền đến tiếng gầm như dã thú.

Có thứ gì đó đang không ngừng tiến lại gần!

"Cẩn thận!

Có thể là Huyết thi!" Phan Tử vội vàng nhắc nhở mọi người.

Tiêu Long đã sớm cảm ứng được, bất giác che chở A Ninh sau lưng mình, ánh mắt nhìn về phía đó.

Ngay sau đó.

Một bóng người toàn thân đỏ như máu, mang theo huyết khí ngút trời lao ra.

Phan Tử vừa nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Không ổn!

Mau chạy!

Là Huyết thi thật!

Hai con!” Cùng lúc đó, trong đầu Tiêu Long vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Đinh!

Phát hiện thi thể đặc biệt, có thể ngưng luyện tinh huyết đặc biệt, nuốt vào có thể tăng cấp huyết mạch, nhận được phần thưởng!” Tiêu Long trong lòng khẽ động, cuối cùng cũng hiểu được tác dụng của hệ thống.

Nếu đã như vậy, vậy từ Huyết thi, Thanh nhãn hồ thi, Cấm bà, Hải hầu tử… đều có thể chiết xuất ra tinh huyết đặc biệt.

Cuối cùng cũng tìm được phương pháp tăng cấp huyết mạch rồi, xem ra sau này phải xuống mộ nhiều hơn!

Đúng rồi!

Trước tiên chiết xuất Huyết thi, Thanh nhãn hồ thi và Ngọc dũng trong Lỗ Vương Cung đã rồi tính!

“Gàooo~” Tiếng gầm của Huyết thi cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Long.

Mắt thấy nó đã lao đến trước mặt mọi người.

Bàn Tử và Phan Tử lấy ra súng săn trong người, bắn loạn xạ vào Huyết thi.

Nhưng súng săn đối với Huyết thi hoàn toàn vô dụng!

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

“Mau chạy!

Tiểu Tam Gia!" "Huyết thi đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng, nếu bị tóm được chắc chắn sẽ bị xé xác!" Phan Tử chắn trước mặt Hạo Thiên Chân, hai người nhanh chóng lùi lại.

Nhưng mọi người phát hiện Tiêu Long đứng đó không hề có ý định lùi lại.

Ngược lại còn tiến lên một bước, đối mặt với Huyết thi.

"Long ca, mau chạy!

Đánh không lại đâu!

Đao thương bất..." Nhưng lời của cậu ta chưa nói xong.

Con Huyết thi lao về phía Tiêu Long, đã bị Tiêu Long một quyền đấm bay ra ngoài.

Mọi người bị sốc đến mức trợn mắt há mồm.

Khó tin nhìn Tiêu Long.

Chương 4

Cùng lúc đó, Tiêu Long lại nhấc một chân, trực tiếp đá bay con Huyết thi còn lại ra ngoài.

"Cho mượn con dao phay!" Lúc này Tiêu Long quay người nói với Vương Bàn Tử.

"Ồ ồ~ Cho Long ca!" Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng ném con dao phay trong tay đi.

Tiêu Long một tay bắt được.

Cùng lúc đó, hai con Huyết thi cũng đã bò dậy, lại một lần nữa lao về phía Tiêu Long.

Không biết sợ hãi, cũng không biết đau đớn.

"Cẩn thận!" Mọi người không nhịn được nhắc nhở.

A Ninh lo lắng nhìn mọi thứ, lại không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, mọi người thấy.

Sau khi Tiêu Long nhận được dao phay.

Hắn quay người quét ngang một cái, mọi người chỉ cảm thấy kim quang lóe lên.

Hai con Huyết thi vốn đang gầm thét lao tới, đầu của chúng đã bị chém bay xuống.

Huyết thi đao thương bất nhập, đã bị chém bay đầu.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, chúng hóa thành một vũng máu.

Mọi người ngây người.

“...Làm sao có thể?” “Không chỉ né được đòn tấn công của Huyết thi.” “Mà còn chém bay đầu nó!” “Một phát hạ gục hai con!” “Phải cần sức mạnh lớn đến mức nào chứ?!” Phan Tử kinh ngạc vô cùng, hắn biết Huyết thi đáng sợ thế nào.

Trước đó hắn đã gặp phải, nếu không phải chạy nhanh, sớm đã thành vong hồn dưới móng vuốt của Huyết thi!

Vừa rồi hắn bắn mấy phát súng, đều không có tác dụng gì.

Ngay cả da của chúng cũng không xuyên thủng được.

Thứ đáng sợ như vậy, lại bị thiếu niên này một dao chém gục?

Mọi người cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Cảnh tượng này thực sự quá chấn động.

Cuối cùng họ cũng biết Tiêu Long lợi hại đến mức nào.

Đặc biệt là A Ninh, vẻ mặt tràn đầy sùng bái.

Người đàn ông này, không chỉ có tình yêu, còn lợi hại như vậy!

Thích quá đi!

Cùng lúc đó, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Huyết thi bị giết, nguy hiểm cũng được giải trừ.

Về phía Hạo Thiên Chân, cậu ta kéo Phan Tử sang một bên, vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

“Tiểu Tam Gia, thiếu niên đó rốt cuộc là ai?

Tại sao lại lợi hại như vậy?” “Không biết, tôi cũng lần đầu gặp.” “Xem thân thủ của cậu ta, không thua gì Tiểu Ca đâu!

Chúng ta phải cẩn thận một chút, người này có vấn đề.” “Không thể nào?

Trước đó anh ấy còn cứu tôi mà.” Hạo Thiên Chân có chút không

tin.

“Tôi không nói cậu ta là người xấu, nhưng có thể có mục đích khác, hiểu không!” “Được, tôi sẽ chú ý.” Hạo Thiên Chân trong lòng cũng cảnh giác, dù sao cậu ta cũng là người thông minh.

Phan Tử thì nghĩ nhiều hơn.

Trước đó đã xuất hiện một Tiểu Ca thần bí, cướp đi Hắc Kim Cổ Đao, lợi hại vô cùng.

Bây giờ lại có thêm một Tiêu Long thần bí.

Hai người dường như sở hữu huyết mạch tương đồng.

Thân thủ của hai người cũng không hơn kém nhau.

Xem ra mọi thứ đều phải cẩn thận một chút.

Hy vọng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ít nhất cũng phải đợi kế hoạch của Tam gia hoàn thành rồi tính.

Cùng lúc đó, Tiêu Long đang chiết xuất tinh huyết của hai con Huyết thi.

Lần này lại nhận được không ít lợi ích.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ chiết xuất thành công tinh huyết Huyết thi, nhận được một thanh Hắc Kim Cổ Đao!” Tiêu Long trong lòng khẽ động, có chút kích động.

Hắc Kim Cổ Đao, vũ khí chuyên dụng của Tiểu Ca.

Dường như nó ẩn giấu bí mật của Trương gia, dù Tiểu Ca đã mất trí nhớ bao nhiêu lần, Hắc Kim Cổ Đao vẫn luôn đi theo.

Hoặc là mỗi lần đều sẽ trở về tay cậu ta.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao đó, cũng là một vũ khí lợi hại để giết

địch.

Vô cùng sắc bén, không có con quái vật nào không sợ.

Bây giờ hệ thống thưởng cho một thanh bảo đao, Tiêu Long cảm thấy cuối cùng cũng có một vũ khí vừa tay.

"Ủa?

Trong cơ thể Huyết thi có một thanh đao?

Thanh đao này không tệ nha!

Tôi xin nhận!" Tiêu Long đột nhiên lên tiếng.

Trực tiếp từ một vũng máu nhặt lên một thanh trường đao.

Mọi người cũng kinh ngạc.

Nhưng cũng không để ý nhiều.

Có lẽ vì Tiêu Long dùng máu bao bọc Hắc Kim Cổ Đao, mọi người không phát hiện ra điều gì khác thường.

Tiêu Long cười tủm tỉm đeo đao sau lưng, sau đó nói.

"Trong cơ thể hai con Huyết thi này nuôi dưỡng một thanh bảo đao, xem ra nơi đó còn có nhiều bảo vật hơn.

Chúng ta đi xem thử." Nói xong, hắn kéo A Ninh đi.

Được Tiêu Long nhắc nhở, mọi người mới phản ứng lại, vội vàng đi theo.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, mắt hắn lập tức sáng lên.

Những người khác đến Lỗ Vương Cung có thể có mục đích khác, nhưng Bàn Tử là vì đổ đấu nổi danh!

Vì vậy hắn trực tiếp đuổi theo Tiêu Long.

Quả nhiên, Tiêu Long đoán không sai.

Khi mọi người xuyên qua đường hầm, đột nhiên tiến vào chủ mộ thất.

Nhìn ra xa, mọi người thấy một cái hố trời khổng lồ.

Xung quanh hố đầy những thứ chằng chịt như rễ cây.

Không cần đoán, chính là Cửu đầu xà bách!

Xung quanh nó có những lỗ hổng nhỏ, chính là những đường hầm mà mọi người đi ra!

Chương 5

Toàn bộ đường hầm của Lỗ Vương Cung, cuối cùng đều thông đến đây.

Mọi người không nhịn được kinh ngạc.

Nơi này thực sự quá lớn.

Không ai ngờ dưới lòng đất lại có một cái hố trời khổng lồ như vậy.

Ở giữa cái hố lớn, có một bệ đá.

Trên bệ đá đặt một nam một nữ.

Chính là Thanh nhãn hồ thi!

Nhìn thấy thứ này, A Ninh không nhịn được trợn to mắt.

Gương mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

Trước đó cô đã bị thứ này mê hoặc, suýt nữa thì… Nhưng những thuộc hạ cô mang theo, tất cả đều biến thành Huyết thi.

Tiêu Long phát hiện có gì đó không ổn, bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên vai A Ninh, mới khiến cơ thể đang hơi run rẩy của cô bình tĩnh lại.

Lúc này Vương Bàn Tử đã kích động không chịu nổi.

Cũng không quan tâm có nguy hiểm hay không, trực tiếp lao tới.

“Ngàn năm không mục, chắc chắn có bảo bối!

Đều là của Bàn gia tôi!” Bàn Tử men theo rễ cây, nhanh chóng leo xuống.

Nhưng đúng lúc này, một thứ màu đỏ đột nhiên bay ra, dọa Bàn Tử buông tay.

Mắt thấy sắp rơi xuống, Bàn Tử sợ hãi la hét, nhắm chặt mắt, nhưng đợi mãi không thấy đau.

Mở mắt ra xem, kích động vô cùng.

Một cánh tay cường tráng đã nắm lấy cậu ta.

Người đó chính là Tiểu Ca.

"Lên!" Tiểu Ca hét một tiếng, trực tiếp kéo Bàn Tử lên.

Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới, lo lắng nói: "Không sao chứ?" "Không sao!

May mà có Tiểu Ca!

Nếu không mạng già của Bàn gia tôi toi rồi!" Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng thấy Tiểu Ca từ dưới leo lên.

Cậu ta không nhịn được kích động chạy tới, trực tiếp ôm lấy cánh tay của Tiểu Ca Muộn Du Bình.

Bĩu môi như con gái, bất mãn hỏi: "Anh ở đâu thế?

Không sao chứ?" Ọe~ Tiêu Long suýt nữa thì nôn.

Trong phim truyền hình mọi người đều ghép đôi hai người này thành một cặp.

Không ngờ ở thế giới này cũng vậy.

Mẹ kiếp!

May mà lão tử thích A Ninh ngực bự!

"Tiểu Ca, anh có thấy chú Ba của tôi không?" Muộn Du Bình không nói gì, chỉ lắc đầu.

Đối với cậu ta, cậu ta thường không bao giờ mở miệng.

Hạo Thiên Chân nhíu mày.

“Kỳ lạ, chú Ba của tôi đi đâu rồi nhỉ?” “Không sao đâu Tiểu Tam Gia, Tam gia có thể tự chăm sóc mình, chỉ cần cậu không sao là được.” Phan Tử lên tiếng giải thích.

Lúc này, Muộn Du Bình nhìn Tiêu Long, dường như trong lòng có cảm ứng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng Tiêu Long nở một nụ cười.

Muộn Du Bình vẫn không mở miệng, chỉ là ánh mắt rơi vào sau lưng Tiêu Long.

Không phải nhìn A Ninh, mà là chú ý đến Hắc Kim Cổ Đao.

Lông mày cậu ta bất giác nhíu lại, nhưng cũng không nói gì.

Cậu ta chỉ nhìn sâu vào mắt Tiêu Long hai lần, khẽ gật đầu ra hiệu, rồi không để ý nữa.

Tiểu Ca Muộn Du Bình, vô cùng tự tin.

Dù cảm ứng được Tiêu Long không tầm thường, cũng không để ý.

Những người khác thì cẩn thận quan sát mọi thứ trong hố.

Lúc này Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi: “Thật kỳ lạ, với nhiệt độ và độ ẩm ở đây, người chết rồi thi thể không thể nào còn nguyên vẹn như vậy.” “Nhìn trang phục của họ có vẻ là thời Chiến Quốc, làm sao có thể bảo tồn được hàng nghìn năm?” “Đúng vậy, kỹ thuật chống mục của người cổ đại không cao đến thế chứ?

Kỹ thuật hiện đại, cũng không thể bảo tồn hoàn chỉnh như vậy được.” Bàn Tử cũng kinh ngạc không thôi.

Dù sao thứ này trông giống người sống, không giống như đã chết.

Điều này khiến cậu ta có chút kỳ lạ.

“Đừng xem thường kỹ thuật chống mục của người cổ đại, hoặc là kỹ thuật tu tiên.” Lúc này Tiêu Long bước lên, nhàn nhạt nói.

“Ồ?

Long ca, ý anh là sao?” “Kỹ thuật chống mục của người cổ đại thường liên quan đến tu tiên vấn đạo, hiện tại chúng ta biết đa phần là chu sa các loại.” “Nhưng có một số bảo vật, cũng có tác dụng trấn thi chống mục, ngăn chặn thi thể biến đổi.” “Xem tình hình ở đây, người thiết kế ngôi mộ này có thuật phong thủy rất lợi hại!” Tiêu Long trầm tư, khi thật sự đến thế giới này, mới hiểu có những thứ thật sự không giống nhau.

Đặc biệt là vì đã học được Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật.

Đối với cục phong thủy ở đây, hắn nhìn rất rõ.

Hắn cũng vô cùng chấn động với thủ đoạn của người thiết kế này.

Hắn biết người thiết kế này chính là Thiết Diện Sinh!

Nhưng Thiết Diện Sinh ở đây đã không còn nữa, bị một người nào đó chiếm tổ chim khách.

Chỉ có điều dường như đã xảy ra vấn đề, nơi này đã bị bỏ hoang.

Người thay đổi tất cả, chính là Vương Tàng Hải!

“Long ca nói đúng, nơi này nhìn không đơn giản, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Bàn Tử gật gù.

“Thanh nhãn hồ thi, có tác dụng gây ảo giác, cẩn thận, đừng nhìn vào mắt nó.” Đúng lúc này, trên đầu mọi người truyền đến một giọng nói.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Hạo Thiên Chân không nhịn được kích động kêu lên.

“Chú Ba!

Thật sự là chú sao?

Trước đó chú đi đâu vậy?” Lúc này, Ngô Tam Gia nhảy xuống, cười tủm tỉm vỗ vai Hạo Thiên Chân.

“Không sao, chú Ba của cháu là ai?

Làm sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện được!” Rồi ông ta gật đầu với những người khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Long.

“…” “Chào Tam gia, cháu tên Tiêu Long, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.” “Được, cảm ơn cháu trước đó đã cứu Tiểu Chân.” “Chỉ là tiện tay thôi.” “Ủa, không đúng, sao chú Ba biết anh ấy cứu cháu?” “Chú trước đó ở phía sau các cháu, vốn định cứu, nhưng vị tiểu ca này đã ra tay, nên…” Tiêu Long thần sắc khẽ động, nhưng không vạch trần.

Chỉ là kế hoạch của Ngô Tam Gia và Phan Tử thôi.

Vừa rồi lúc Ngô Tam Gia xuất hiện, Phan Tử đã dùng ám hiệu lén lút nói cho ông ta biết.

Thực tế lúc đó Ngô Tam Gia đang bận rộn tìm Quỷ tỷ dưới Thanh nhãn hồ thi!

Đối với vị Ngô Tam Gia này, Tiêu Long cũng vô cùng tò mò.

Hắn biết vị Ngô Tam Gia trước mắt không phải là Ngô Tam Gia thật.

Chương 6

Mà là Giải Liên Hoàn.

Về phần Ngô Tam Gia thật đã đi đâu, trong phim truyền hình không nói rõ.

Nhưng theo suy đoán của Tiêu Long, thực tế Ngô Tam Gia là Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn cũng là Ngô Tam Gia.

Hai người cũng là một người.

Nguyên nhân, có lẽ là vì cây thần Thanh đồng.

Nhưng sự thật, cần Tiêu Long đi khám phá.

Vì vậy Tiêu Long rất tò mò, muốn tìm thứ đó cũng phải đi theo vị này.

Cũng để xem thử.

Cây thần Thanh đồng thần bí đó, xuyên suốt toàn bộ thế giới Đạo Mộ, rốt cuộc có sức mạnh lớn đến mức nào.

Cùng lúc đó, mấy người đều đã làm quen với nhau, sau đó đi xuống cái hố lớn.

Lúc này, Ngô Tam Gia mở miệng.

“Xuất hiện trong Lỗ Vương Cung, đây hẳn là Lỗ Thương Vương và Vương phi của ông ta.” “Hai người muốn sống lại một đời, vì vậy năm đó đã mời Thiết Diện Sinh giúp thiết kế ngôi mộ này.” “Bây giờ xem ra hiệu quả không tồi, vì vậy cái hộp trong tay hai người, chắc chắn là mấu chốt.” Bàn Tử nghe xong mắt sáng rực.

“Tam gia, nói vậy, bảo bối thật sự ở trong hộp?” Ngô Tam Gia gật đầu.

“Đây là thế cục phong thủy âm dương thất tinh bát quái, trên người hai người hẳn là đều có bảo vật trấn thi.” “Trên tay nam thi có hộp, nhưng trong tay nữ thi lại không có, xem ra đã bị người khác nhanh chân lấy mất.” Mọi người lập tức phản ứng.

Bàn Tử tức đến dậm chân.

“Chết tiệt!

Bảo bối của tôi!

Ai làm vậy chứ?” Bàn Tử định xông lên cướp bảo bối, kết quả bị Tiêu Long một tay cản lại.

Ngô Tam Gia vốn định ngăn cản, nhìn Tiêu Long một cái, không nói gì, lùi lại.

“Làm gì vậy?

Long ca, đừng cản tôi, cũng không thể để tôi đi một chuyến công cốc chứ?” “Được thôi, cậu đi lấy đi.” Tiêu Long đột nhiên buông tay, ra hiệu Bàn Tử tiếp tục.

Nhưng Bàn Tử cũng không ngốc, cười hì hì.

“Thôi quên đi, Long ca~”.

Tiêu Long đến bên cạnh nữ thi, đưa hai tay ấn lên cổ của cô ta.

Đúng lúc này, mọi người thấy nữ thi há miệng ra. "Vút vút~" Hai con dao găm nhỏ màu vàng bay ra từ bên trong, găm thẳng vào cơ thể nam thi. "Hít~" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, hồn vía còn chưa định lại nhìn Tiêu Long. "Long ca, anh lại cứu tôi một mạng rồi!" Mọi người cũng giật nảy mình, không ngờ bên trong lại có cơ quan.

Thảo nào vừa rồi Tiêu Long lại ngăn Bàn Tử!

Nếu không thì bây giờ Bàn Tử sợ rằng đã thành một cái xác không toàn thây.

Uy lực của ám khí có phần rất lớn, đến cả cương thi cũng có thể xuyên thủng, đủ thấy nó không hề tầm thường.

Cùng lúc đó, Tiêu Long đưa tay vào miệng nữ thi.

Hai ngón tay luồn lách, trực tiếp móc ra một chiếc chìa khóa bằng đồng xanh.

Lúc này, Muộn Du Bình và Ngô Tam Gia đều biến sắc, thủ pháp này có chút không bình thường!

Tiếp đó, mọi người không rời mắt mà nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa kia.

Đúng lúc này, vì mất đi sự bảo vệ của chiếc chìa khóa và nhiễm phải nhân khí, nữ thi lập tức khô quắt lại, biến thành một cái xác khô.

A Ninh sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng lùi lại.

Dù sao đối với một cô gái, nhìn thấy cảnh tượng lão hóa nhanh chóng như vậy cũng thật khó chịu.

À không, bây giờ nên gọi là phụ nữ rồi.

Vì nữ thi khô quắt lại, va vào nam thi, nên chiếc hộp trong tay hắn lập tức rơi xuống.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, chộp lấy chiếc hộp.

Nhưng đúng lúc này, anh ta lại bốn mắt nhìn nhau với nam thi. "Đừng nhìn!" A Ninh vội ngăn lại.

Nhưng đã muộn.

Bàn Tử đờ người ra tại chỗ, trên người nhanh chóng toát ra một luồng khí tức âm u.

Cả người trở nên khác lạ, như thể bị quỷ nhập.

Lúc này, nam thi dường như sống lại, theo Bàn Tử đứng thẳng

dậy, rồi hóa thành tro bụi.

Bàn Tử mở mắt ra, đôi mắt đã biến thành đôi mắt hồ ly quỷ dị của nam thi kia.

Miệng hắn phát ra âm thanh không thuộc về mình. "...Vẫn thất bại!

Thôi, thiên mệnh đã định!" "Haiz, ta vì trường sinh mà rời đi, chờ ngày quay lại, nàng đã thành vợ người khác.

Lần này, ta sẽ không bao giờ chia xa nữa!" "Nhưng kẻ nào quấy rầy giấc mộng của ta, chắc chắn phải chết!" Cùng lúc đó, ánh mắt của Bàn Tử hướng về phía mọi người. "Mau lùi lại!" Ngô Tam Gia hét lớn.

Muộn Du Bình phản ứng cũng rất nhanh, lập tức che chắn cho Hạo Thiên Chân.

Phan Tử cũng phản ứng nhanh, giống Ngô Đan vội vàng lùi lại.

Chỉ có A Ninh là ngây người tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

Bởi vì lúc mới vào, cô cũng bị một ánh mắt mê hoặc, nên trong lòng vẫn còn ám ảnh, lúc này chưa hoàn hồn. "Chú Ba, sao vậy?" Mấy người lui đến khu vực an toàn, Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi. "Trúng tà rồi!

Bị quỷ nhập xác!

Nơi này quả nhiên có vấn đề!" Sắc mặt Ngô Tam Gia trở nên vô cùng nghiêm trọng, rõ ràng ông cũng không lường trước được những chuyện này.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Bàn Tử trở nên càng thêm đáng sợ, chứa đầy sát ý.

Hắn nhếch miệng cười quỷ dị, bước về phía mọi người. "Kẻ tự

tiện xông vào địa cung của bản tôn, đáng chết!" "Bàn Tử" bị nhập xác gầm lên, lao thẳng về phía A Ninh đang ở gần nhất.

Thấy sắp hương tiêu ngọc vẫn, A Ninh sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Đúng lúc này, Tiêu Long xuất hiện bên cạnh cô, một tay ôm lấy cô, rồi mượn lực từ đôi chân cô, đạp mạnh một cú vào "Bàn Tử".

Tiếp tục mượn lực đẩy này, hắn trực tiếp lùi lại, đặt A Ninh vào khu vực an toàn.

Tiêu Long lúc này mới tiến lên một bước.

Lúc này, "Bàn Tử" cũng đã bò dậy. "Gầm~" Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên.

Mọi người tưởng hắn lại định lao lên.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm đáng sợ khác của dã thú xuất hiện. "Gầm~" Ngay sau đó, đất rung núi chuyển.

Chương 7

Từ các đường hầm bốn phương tám hướng xuất hiện mười mấy con Huyết Thi, đặc biệt là một con trong số đó, trông dị thường cao lớn và đáng sợ.

Huyết Thi Vương.

Nhưng Tiêu Long biết, đó chính là Thiết Diện Sinh, người bị Vương Tàng Hải lôi ra khỏi ngọc dũng!

Nhưng không ngờ, "Bàn Tử" này cũng là hậu thủ của Vương Tàng Hải, lại có thể khống chế được Thiết Diện Sinh.

Còn Lỗ Thương Vương thật sự, sớm đã không biết đi đâu rồi.

Mười mấy con Huyết Thi xuất hiện, cộng thêm một con Huyết Thi Vương, lại có cả Bàn Tử quỷ dị kia.

Cả nhóm gặp nguy hiểm, ngay cả Tiểu Ca cũng có vẻ mặt ngưng trọng.

Anh chỉ có thể miễn cưỡng đối đầu với Huyết Thi Vương, nhưng cũng phân thân bất thuật, không thể đối phó với tất cả Huyết Thi. "Chuyện gì vậy?" Phan Tử sợ không nhẹ, kinh ngạc hỏi. "Thanh Nhãn Hồ Yêu!" Tiêu Long, Ngô Tam Gia và Muộn Du Bình đồng thanh nói.

Ba người nhìn nhau, Ngô Tam Gia và Muộn Du Bình không nói gì thêm.

Tiêu Long đành phải lên tiếng giải thích. "Chắc là cơ quan do ai đó bố trí, vì Bàn Tử động vào Bát Bảo Hạp nên bị Thanh Nhãn Hồ Yêu nhập xác." "Vậy làm sao bây giờ?

Bàn Tử lợi hại như vậy mà!" Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

Tiêu Long và hai người kia không nói nữa, họ nhìn nhau một cái, đã có sự phân công.

Muộn Du Bình đi đối phó Huyết Thi Vương.

Ngô Tam Gia và những người khác cầm chân đám Huyết Thi còn lại.

Tiêu Long tiếp cận Bàn Tử để cứu người!

Ngay sau đó, mấy người đồng thời hành động.

Ngô Tam Gia vội vàng hét lên: "Thiên Chân, Phan Tử, A Ninh cùng tôi chặn đám Huyết Thi!" Ba người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng rút vũ khí ra.

Nhất thời, tiếng súng vang lên tứ phía.

Cùng lúc đó, Muộn Du Bình rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đối đầu với Huyết Thi Vương.

Tiêu Long lập tức xuất hiện sau lưng "Bàn Tử". "Bàn Tử" phản ứng vô cùng nhanh, trực tiếp quay người quét ngang.

Nhưng làm sao có thể nhanh bằng Tiêu Long?

Hắn nghiêng người, trực tiếp né được đòn tấn công của Bàn Tử.

Ngay sau đó, tay phải hắn hiện ra Hắc Kim Cổ Đao, nhẹ nhàng rạch một đường trên tay trái.

Máu tươi chảy ra, Huyết Mạch Kỳ Lân trung cấp bùng nổ, nhuộm đỏ cả thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Tiếp đó, hắn dùng sống đao chém thẳng vào đầu "Bàn Tử". "Aooo~" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thanh Nhãn Hồ Yêu dường như gặp phải khắc tinh, bị trấn nát! "Bàn Tử" run lên bần bật, một làn khói xanh quỷ dị bay ra từ đỉnh

đầu, hóa thành một khuôn mặt hồ ly.

Nhìn kỹ lại, đó thực ra là một khuôn mặt người đeo mặt nạ hồ ly!

Bàn Tử ngất đi rồi ngã xuống đất.

Khuôn mặt hồ ly kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, dường như đã nhìn thấy chuyện gì đó rất đáng sợ, nó hoảng hốt hét lên. "...Sao lại ở đây." Nhưng lời nó chưa nói xong, Tiêu Long đã thổi một hơi, khiến làn khói tan biến.

Cảnh này đã bị Ngô Tam Gia và Muộn Du Bình luôn chú ý đến nhìn thấy.

Nội tâm họ chấn động không thôi, bởi vì mấy từ vừa rồi dường như báo hiệu thân phận của Tiêu Long không hề đơn giản.

Nhưng họ không nói gì, thậm chí biểu cảm cũng không thay đổi, bắt đầu nghiêm túc đối phó với Huyết Thi.

Tiêu Long liếc nhìn một cái, không thèm để ý.

Ai cũng có bí mật, Tiêu Long cũng không sợ người khác biết bí mật của mình.

Huống hồ, họ cũng không biết thân phận của hắn!

Thanh Nhãn Hồ Thi dường như nhận ra hắn, ai mà biết được tình hình thế nào?

Nếu đã như vậy, vậy thì mọi người cứ giả vờ như không phát hiện là được rồi!

Cùng lúc đó, hắn nhận được phần thưởng của hệ thống. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Thanh Nhãn Hồ Yêu, ngưng tụ được một giọt tinh huyết Hồ Ly ngàn năm!

Có hấp thu không?" "Hấp thu!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ dung hợp tinh huyết Hồ Ly ngàn năm, Huyết Mạch Kỳ Lân tăng lên cao cấp, vạn độc bất xâm.

Thưởng hai sợi Thoán Thiên Thằng, chí bảo của phái Bàn Sơn!" Tiêu Long mỉm cười.

Không còn sự khống chế của Thanh Nhãn Hồ Yêu, hoặc có lẽ là cả hai bên đã nghiêm túc.

Bất kể là Huyết Thi Vương hay mười mấy con Huyết Thi thông thường, đều nhanh chóng bị hai bên xử lý.

Lúc này Bàn Tử mới từ từ mở mắt, mơ màng hỏi: "Tôi... sao vậy?" "Cậu bị trúng tà đấy." Hạo Thiên Chân kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Bàn Tử nghe.

Bàn Tử sợ hãi vội vàng kiểm tra đầu mình, xem có bị Tiêu Long chém bay mất không.

Sau khi phát hiện mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người cũng bị hành động của anh ta chọc cười, khiến bầu không khí vốn trầm lắng trở nên sôi nổi hơn một chút.

Thế là mọi người bắt đầu nghỉ ngơi.

Hạo Thiên Chân lại không chịu ngồi yên, nhìn ngó chỗ này, xem xét chỗ kia.

Kết quả thật sự tìm thấy một tấm bia mộ.

Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút. "Tiểu Tam Gia, mau xem trên đó viết gì thế?" Phan Tử kích động nói, bởi vì những văn tự trên đó về cơ bản không ai nhận ra.

Hạo Thiên Chân nhìn một lúc, mới lắp bắp dịch ra. "Mộ Lỗ Thương Vương.

Do một thầy phong thủy tên là Thiết Diện Sinh xây dựng.

Trong hộp có giấu báu vật." Ngay khi Hạo Thiên Chân vừa dịch xong, ánh mắt mọi người đổ dồn vào chiếc hộp mà Bàn Tử vẫn ôm chặt. "Làm gì?

Của tôi!" Bàn Tử ôm càng chặt hơn. "Cho mọi người mở mang tầm mắt đi, báu vật là của cậu không ai tranh đâu." "Thật không?" "Thật!" Ngô Tam Gia tiếp tục giải thích: "Đây là Thất Tinh Nghi Quan của Lỗ Thương Vương, là nơi mấu chốt để hồi sinh trong truyền thuyết." "Cho nên chiếc hộp này có lẽ chứa bí mật trường sinh, nhưng nhìn tình hình vừa rồi, việc hồi sinh dường như đã thất bại." "Hồi sinh?" Mọi người không nhịn được nuốt nước bọt. "Tam Gia, người chết thật sự có thể hồi sinh sao?" Phan Tử kinh ngạc hỏi. "Truyền thuyết là vậy, ai mà biết được, nhưng truyền thuyết cũng không hẳn đều là giả." "Có cổ tịch ghi chép, Lỗ Thương Vương là một tồn tại chỉ đứng sau Lỗ Vương, thậm chí có lời đồn là vị vua không ngai." "Chỉ vì ông ta nắm giữ một đội quân đáng sợ, đội quân đó còn được đồn là quỷ binh." "Thứ khống chế đám quỷ binh này là Quỷ Tỳ, nằm trong tay của Lỗ Thương Vương." "Cho nên Lỗ Thương Vương trên chiến trường mới trăm trận trăm thắng, không hề có thất bại, nếu đây đã là mộ của Lỗ Thương Vương..." "Vừa rồi đó hẳn là Lỗ Thương Vương, vậy nên trong hộp có thể là Quỷ Tỳ trong truyền thuyết!" Mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Bàn Tử cũng trợn to mắt, hai tay ôm hộp càng dùng sức hơn, sợ bị người khác cướp mất. "Mở ra cho mọi người xem đi." Ngô Tam Gia cười nói, không ngừng dụ dỗ Bàn Tử mở hộp.

Tiêu Long có chút buồn cười, bởi vì hắn biết, đồ vật bên trong sớm đã bị Vương Tàng Hải tráo đổi!

Chương 8

Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Bàn Tử cũng không tiện từ chối.

Thế là anh ta lấy chìa khóa, chậm rãi mở chiếc hộp ra.

Quả nhiên, khi chiếc hộp được mở ra, Quỷ Tỳ mà mọi người mong đợi không hề xuất hiện, mà là một chiếc hộp khác tinh xảo hơn.

Mọi người có chút thất vọng. "Quỷ Tỳ của tôi đâu?!" Bàn Tử tức giận muốn ném cái hộp đi.

Ngô Tam Gia bên cạnh cũng diễn rất tốt. "Không phải Quỷ Tỳ!

Nhưng cái hộp này cũng có giá trị liên thành, Bàn Tử phát tài rồi!" Nghe vậy, Bàn Tử mới vui ra mặt.

Quỷ Tỳ đối với anh ta quá xa vời, thậm chí có thể là vật không may mắn.

Nhưng chiếc hộp tinh xảo này thì khác, có thể bán được chút tiền tiêu xài.

Nhưng mọi người lại tò mò. "Rốt cuộc là thứ gì?

Mà đáng để một vị vương hầu phải tốn công tốn sức bảo vệ như vậy?" Bàn Tử lộ vẻ suy tư. "Mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao?" A Ninh khinh thường nói. "Cũng phải!

Vậy thì xem nào!" Bàn Tử nghiến răng, chuẩn bị đập vỡ nó ra, nhưng lại bị Ngô Tam Gia ngăn lại. "Không thể đập!

Loại hộp này có cơ quan, giống như két sắt của tôi vậy.

Trên đó có mật mã, chỉ cần sai một lần, đồ vật bên trong sẽ bị hủy." "Vậy làm sao bây giờ?" Bàn Tử á khẩu.

Theo tính cách của anh ta thì cứ đập thẳng, vừa tiện lợi vừa đỡ tốn công. "Hay là mang về nghiên cứu?" Ngô Tam Gia tiếp tục dẫn dắt.

Nhưng Bàn Tử lại không muốn.

Khó khăn lắm mới có được một món bảo bối mà lại không mở được, nếu mang về rồi, chẳng biết sẽ thuộc về ai nữa.

Tiêu Long vừa định mở miệng bảo để hắn thử.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên vang lên những tiếng động lớn, dường như có tiếng xích sắt bị kéo lê.

Cả không gian bắt đầu rung chuyển.

Cùng lúc đó, một cỗ quan quách khổng lồ từ trên cây hạ xuống. "Cẩn thận!" "Cẩn thận!" A Ninh nấp ở xa là người đầu tiên nhìn thấy, vội vàng nhắc nhở.

Nhưng đã muộn, tốc độ rơi của quan quách rất nhanh, mục tiêu chính là đầu của Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến ngây người.

Những người khác đều đã né ra, nhưng anh ta không có chỗ nào để trốn!

Ngay khi cảm thấy tuyệt vọng, sắp toi mạng, anh ta đột nhiên cảm thấy mình bay lên.

Hóa ra là bị Tiêu Long đạp cho một cước, vừa vặn bay ra khỏi khu vực mà quan quách bao trùm. "Loảng xoảng~" Quan quách rơi xuống đất, phát ra một tiếng động lớn.

Bàn Tử lau mồ hôi lạnh, nhìn Tiêu Long với vẻ mặt cảm kích.

Vừa rồi, Tiêu Long đã đạp anh ta một cú đau điếng, nhưng sau đó lại cứu anh ta một mạng! "Không sao chứ?" Hạo Thiên Chân hoàn

hồn, lo lắng hỏi. "Không sao, không sao, may mà vừa rồi Long ca đạp tôi một cước, không thì hôm nay tôi lại toi đời rồi." "Nói thật chứ, hôm nay là ngày gì vậy?

Ra đường không xem hoàng lịch à?

Lần nào cũng lượn lờ bên bờ sinh tử!" Bàn Tử vội vàng cảm ơn, rồi lẩm bẩm ở đó.

Mọi người thấy anh ta không sao, mới chuyển ánh mắt sang cỗ quan quách. "Đây chắc là quan quách của Lỗ Thương Vương rồi nhỉ?" Hạo Thiên Chân ra vẻ nghiên cứu, nhìn những hoa văn trên quan quách, cứ như thể mình là một chuyên gia khảo cổ chứ không phải một kẻ đào mộ.

Mọi người bắt đầu bận rộn mở quan tài, xem có thể phát hiện được thứ gì tốt không, đặc biệt là Bàn Tử và Phan Tử.

Đúng lúc này, bên trong quan quách phát ra tiếng động.

Hai người sợ hãi lùi lại liên tục.

Bàn Tử sắp khóc đến nơi. "Đại ca ơi!

Bàn gia tôi hôm nay xui xẻo thế à?

Nguy hiểm nào cũng để tôi gặp phải!" Những người khác cũng không biết phải làm sao.

Quan tài được niêm phong kín như vậy mà lại có tiếng động, e rằng lại có chuyện không bình thường rồi! "Không sao đâu, không cần sợ, mở ra đi!" Ngô Tam Gia bên cạnh bắt đầu thúc giục, dường như biết bên trong có thứ gì đó.

Tiêu Long sờ cằm, nghĩ đến một khả năng. "Chắc là ngọc dũng!

Nhưng còn Quỷ Tỳ thì sao, mình nhớ trong phim thứ đó không phải đã bị trộm đi rồi sao?

Sao lại ở đây?" "Chẳng lẽ vì sự xuất hiện của mình đã thay đổi hướng đi của cốt truyện?" Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ, Bàn Tử và mấy người kia đã trực tiếp mở nắp quan tài bằng đồng ra.

Thứ bên trong lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. "Ôi mẹ ơi!

Có người sống?" Bàn Tử sợ đến mức nhảy dựng lên, trốn thẳng ra sau lưng Tiêu Long.

A Ninh cũng mặt mày trắng bệch.

Bởi vì bóng người trong quan tài, lồng ngực đang phập phồng lên xuống, rõ ràng là tim còn đập.

Bóng người đó được bao bọc bởi một lớp áo giáp bằng ngọc, từ trên xuống dưới không có một kẽ hở.

Những miếng ngọc đó được kết nối bằng chỉ vàng, rõ ràng có giá trị không nhỏ.

Nếu không phải vì bên trong dường như là người sống, Bàn Tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mọi người cũng xúm lại gần.

Hạo Thiên Chân nhìn bộ Kim Lũ Ngọc Y, lắp bắp hỏi: "Hình như là Kim Lũ Ngọc Y à?

Sao trong mộ Tây Chu lại có thứ này?" Lúc này, Ngô Tam Gia dù có thâm sâu khó lường cũng khó che giấu được sự kích động trong lòng.

Một mục đích khác của chuyến đi này chính là vì thứ này, Kim Lũ Ngọc Y.

Hoặc có thể gọi nó là ngọc dũng trường sinh!

Muộn Du Bình liếc nhìn một cái, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào trái tim đang đập bên dưới ngọc dũng, dường như không hứng thú với

Kim Lũ Ngọc Y.

Nhưng Tiêu Long thì lại vô cùng tò mò.

Thứ này thật sự có thể trường sinh bất lão sao?

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được nói: "Không ngờ trong đời lại có thể tìm thấy thứ này!

Đây là báu vật mà năm xưa Từ Phúc đông du, tìm thuốc trường sinh bất lão đã tìm thấy!" "Tuy rằng không tìm được thuốc trường sinh bất lão, nhưng lại mang về một món chí bảo có thể khiến người chết sống lại!

Chương 9

Thật không ngờ nó lại xuất hiện ở đây!" Nghe xong lời giới thiệu, mọi người cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử rõ ràng có chút không tin.

Chuyện người chết sống lại đi ngược lại định luật khoa học, họ không tin.

Nhưng nó còn đáng sợ hơn cả tống tử rất nhiều.

So với việc quan tâm đến chuyện người chết sống lại, Bàn Tử lại quan tâm hơn đến việc bộ ngọc y này có thể bán được bao nhiêu tiền!

Anh ta không nhịn được xoa xoa tay, kích động nói: "Này Tam Gia!

Cái này là do mọi người cùng phát hiện, mang ra ngoài bán, tôi phải được chia đều!" "Không vấn đề gì, nhưng trước tiên phải mang nó ra ngoài đã!" Ngô Tam Gia căn bản không nghĩ đến việc chia sẻ với mọi người.

Lần này vào Lỗ Vương Cung là vì món bảo bối này và Quỷ Tỳ.

Bởi vì bạn của ông cần thứ này để giải trừ điềm gở!

Năm xưa ở mộ dưới đáy biển Tây Sa, mấy người bạn đã xảy ra chuyện, những năm gần đây liên tục gặp phải chuyện không may, cho nên cần thứ này để cứu mạng.

Nhìn tình hình này, Kim Lũ Ngọc Y dường như thật sự có thể khiến người chết sống lại, vậy thì người bạn kia chắc chắn có hy vọng rồi.

Ngô Tam Gia thầm nghĩ, không nhịn được kích động bước về phía

trước.

Chỉ cần lột được Kim Lũ Ngọc Y trên người kẻ này xuống, là đã thành công một nửa.

Tiêu Long nhìn bộ dạng này, lập tức suy đoán ra.

Xâu chuỗi lại toàn bộ cốt truyện, Ngô Tam Gia dường như vẫn luôn tìm kiếm một thứ gì đó, bây giờ xem ra e rằng chính là món đồ này.

Trong phim, thứ này đã bị trộm mất, cho nên về sau Ngô Tam Gia vẫn luôn xuống mộ, mượn danh nghĩa của Hạo Thiên Chân, không ngừng mưu tính cho mình.

Nhưng lần này cốt truyện đã thay đổi, liệu Ngô Tam Gia có tiếp tục xuống mộ không?

Hay đây chỉ là một trong số đó?

Một mục đích khác của Ngô Tam Gia là tìm kiếm Quỷ Tỳ, bây giờ xem ra Quỷ Tỳ không có được mà lại có được Kim Lũ Ngọc Y, cũng có chút thú vị.

Trong lúc Ngô Tam Gia và Bàn Tử chuẩn bị động thủ, Hạo Thiên Chân lên tiếng. "Đợi đã!

Không thể làm vậy!

Người bên trong còn sống!

Chúng ta...

đây là mưu sát!" Mọi người liếc mắt nhìn cậu một cái.

Đã đến lúc này rồi, mọi người đều là người lớn, chẳng lẽ không hiểu sao?

Thật là ngây thơ!

Phan Tử lúc này vội vàng nói: "Tiểu Tam Gia, lúc này không thể có lòng dạ đàn bà được!

Thứ này đã có cả ngàn năm tuổi!

Sớm đã thành yêu quái rồi, nếu thật sự để nó sống lại, thì..." "Nhưng..." Hạo Thiên Chân không nỡ nhìn một sinh mệnh cứ thế trôi đi.

Trong lúc mấy người đang tranh cãi, Tiêu Long thấy Tiểu Ca đã đi trước Ngô Tam Gia một bước đến trước quan tài, trực tiếp đưa hai tay ra, bóp chặt cổ cái xác trong ngọc dũng. "Rắc!" Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng xương gãy vụn, sau đó kinh ngạc nhìn Tiểu Ca trực tiếp bẻ gãy cổ cái xác trong ngọc dũng.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc đến ngây người, không thể tin nổi chỉ vào Tiểu Ca hỏi: "Muộn Du Bình!

Cậu làm gì vậy?!" "Hắn phải chết!" Muộn Du Bình cuối cùng cũng lên tiếng, ánh mắt tràn đầy vẻ băng giá, dường như còn mang theo một tia phẫn nộ.

Anh không nói gì thêm, quay người định rời đi, nhưng lại bị Ngô Tam Gia mặt lạnh như tiền chặn lại. "Cậu có nhận ra người trong ngọc dũng không?

Nói rõ mọi chuyện đi!" Ngô Tam Gia lúc này tức giận không tả xiết.

Theo manh mối ông có được, muốn lột Kim Lũ Ngọc Y xuống mà vẫn có hiệu quả, thì người bên trong không thể chết.

Phải lột ra khi người đó còn sống, sau đó đặt người cần hồi sinh vào, như vậy mới được.

Người bên trong không thể chết, sau khi bị lột ra sẽ biến thành Huyết Thi, phải trấn ở cửa mộ thất, dùng để trấn mộ!

Huyết Thi Vương mà Tiểu Ca giết lúc trước chính là chủ nhân đời trước của ngọc dũng này.

Nhưng bây giờ người trong ngọc dũng đã bị Tiểu Ca giết chết.

Tác dụng của Kim Lũ Ngọc Y có còn hay không, Ngô Tam Gia không dám chắc nữa.

Đối với ông, đây chẳng khác gì mưu sát!

Ông không lập tức bùng nổ là vì nể mặt cháu trai.

Muộn Du Bình gạt tay Ngô Tam Gia ra, nhìn ông thật sâu, rồi mới giải thích: "Người bên trong không phải Lỗ Thương Vương, mà là Thiết Diện Sinh!

Chính là gã thầy phong thủy đã xây dựng Thất Tinh Lỗ Vương Mộ này cho Lỗ Thương Vương!" Lời của Muộn Du Bình kinh thiên động địa, mọi người chấn động đến không nói nên lời.

Nhưng chỉ có Tiêu Long biết, mọi thứ ở đây sớm đã thay đổi.

Vương Tàng Hải đã thay đổi tất cả.

Cho nên bên trong cũng không phải Thiết Diện Sinh, càng không phải Lỗ Thương Vương.

Còn có phải là Vương Tàng Hải hay không, Tiêu Long cũng không dám chắc.

Dù sao thì gã đó thực sự quá thần bí, quá quỷ dị.

Mọi người vì lời giải thích của Muộn Du Bình mà thổn thức không thôi.

Chỉ thương cho Lỗ Thương Vương, cuối cùng đã chọn nhầm người. "Nếu đã như vậy, vậy thì món bảo bối này Bàn gia tôi xin nhận!

Hê hê." Bàn Tử kích động xoa xoa tay, định động thủ. "Khoan đã!" Lúc này, Tiêu Long lên tiếng. "Kim Lũ Ngọc Y chỉ có lột ra hoàn chỉnh mới có giá trị, thiếu một mảnh, giá sẽ giảm đi rất nhiều." Bàn tay Bàn Tử đang đưa ra lập tức cứng đờ giữa không trung, anh ta bực bội hỏi: "Nhưng thứ này kín kẽ như vậy, làm sao có thể lột ra hoàn chỉnh được?" "Vốn dĩ là có thể, nhưng bây giờ thì không được nữa." "Tại sao?" A Ninh lúc này cũng sán lại gần, rất tò mò hỏi.

Rõ ràng mục tiêu ban đầu của cô cũng là thứ này, chỉ là bây giờ đã trở thành người phụ nữ của Tiêu Long, đơn thuần là tò mò mà thôi. "Vừa rồi Tam Gia và Tiểu Ca không phải đã nói rồi sao!

Thứ này là để Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương dùng để chết đi sống lại!" "Cho nên cứ mười năm sẽ lột da một lần, một trăm năm là một vòng luân hồi, một vòng luân hồi có thể hoàn thành việc hồi sinh, sau đó đi ra khỏi đây, sống lại một đời!" "Cho nên mỗi lần chỉ có thể đợi người bên trong chết đi sống lại rồi mới có thể mở ra từ bên trong, nhưng bây giờ, người bên trong đã bị Tiểu Ca giết chết, cho nên..." Những lời sau đó không cần Tiêu Long nói, mọi người cũng hiểu ý.

Ánh mắt không khỏi đổ dồn về phía Muộn Du Bình.

Mấy người thở dài không thôi.

Bàn Tử thì tức đến nhảy dựng lên, xông tới đấm Muộn Du Bình một trận.

Kết quả bị Muộn Du Bình đang tâm trạng không tốt bóp cổ một cái.

Khiến Hạo Thiên Chân vừa buồn cười vừa lo lắng.

Ở một bên khác, ánh mắt Ngô Tam Gia lại dán chặt vào Tiêu Long.

Đôi mắt sâu không lường được kia dường như đang suy nghĩ xem

Tiêu Long rốt cuộc là ai.

Nhưng dù quan sát thế nào cũng không thể nhìn thấu.

Ông lập tức kéo Hạo Thiên Chân và Phan Tử qua một bên. "Thiên Chân, thành thật nói cho chú Ba biết, Tiêu Long đó là người thế nào?" Hạo Thiên Chân ngẩn ra một lúc, sau đó kể lại chuyện trước đó một lượt. "Không phải cháu đã nói rồi sao, trước đó cháu và Bàn Tử bị Thi Miết bao vây, là anh ấy đã cứu chúng cháu." "Vậy trước đó thì sao?" "Chưa từng gặp." Hạo Thiên Chân lắc đầu. "Vậy là trước đó cũng không quen biết?" "Đúng vậy!" Phan Tử xen vào.

Chương 10

"Được rồi, chú biết rồi." Ngô Tam Gia chìm vào suy tư. "Lỗ Vương Cung không dễ vào như vậy, thiếu niên tên Tiêu Long này vào bằng cách nào?" "Máu của cậu ta cũng có hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt, chẳng lẽ cũng thuộc dòng dõi nhà họ Trương?" "Còn nữa, sao cậu ta lại biết cách mở ngọc dũng?" Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tam Gia, cái ngọc dũng đó thật sự khó cởi ra vậy sao?" Ngô Tam Gia thầm nghĩ: Trên đời này ngoài ta ra, không thể có người thứ hai biết được! "Vừa rồi cậu cũng nghe rồi, thứ này chỉ có thể mở ra từ bên trong.

Vậy sao cậu ta lại biết?" "Chẳng lẽ..." Phan Tử có một suy đoán đáng sợ. "Chú Ba, chú nghĩ nhiều quá rồi?

Cậu ta đã cứu cháu mấy lần rồi mà." Hạo Thiên Chân không tin. "Nghĩ nhiều?

Vậy cháu nói cho chú biết, trên thế giới này có mấy người có máu có thể xua đuổi Thi Miết?

Lại có mấy người có thể đánh bại Huyết Thi?

Có thể tiêu diệt Thanh Nhãn Hồ Yêu, biết được bí mật trường sinh?" "..." Cả hai người đều im lặng, len lén nhìn Tiêu Long một cái, trong lòng chấn động vô cùng.

Lúc này họ mới ý thức được, thiếu niên vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, thật sự rất đáng sợ.

Ngô Tam Gia bên này cũng có chút không nhìn thấu Tiêu Long nữa, trong lúc chấn động, ông trở nên vô cùng cảnh giác. "Xem ra phải tìm cách khác rồi." Ngô Tam Gia thầm nghĩ.

Lần này không lấy được Kim Lũ Ngọc Y hoàn chỉnh, bất kể là đối

với ông, Trần Văn Cẩm hay Hoắc Linh Linh đều không phải là chuyện tốt.

Chỉ có thể nghĩ cách khác. "Được rồi, sau này phải cẩn thận một chút.

Nếu có thể làm bạn với cậu ta thì tốt nhất, tuyệt đối đừng trở thành kẻ thù!" Cả hai người cũng bị lời dặn của Ngô Tam Gia làm cho có chút sợ hãi.

Nhưng quả thật là vậy.

Dù sao người ta cũng đã cứu mạng mấy người.

Nhìn cũng hiền lành dễ gần, kết bạn chắc không có vấn đề gì.

Ngô Tam Gia dặn dò hai người xong xuôi rồi rời đi.

Bên kia, Bàn Tử lại cứ loanh quanh bên ngọc dũng, không ngừng gãi đầu gãi tai.

Báu vật ở ngay trước mắt mà không lấy được, thật sự khiến người ta bực bội.

Không thể vác cả cái xác này ra ngoài được chứ?

Cái hộp kia đã trở thành đồ của mọi người, cũng không biết bên trong có gì.

Nhưng cái thứ nhỏ như vậy, đồ vật bên trong sao có thể có giá trị bằng Kim Lũ Ngọc Y trước mắt được?

Trong lúc không biết làm thế nào, A Ninh bên này cũng không nhịn được đi ra sau lưng Tiêu Long, nhỏ giọng nói: "...Anh có thể giúp tôi lấy cái ngọc dũng đó không?

Tôi cần nó." Tiêu Long quay đầu lại, sờ đầu A Ninh, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Từ nay về sau em là người của tôi, tôi sẽ bảo vệ em, không ai có thể làm hại em, Judeau Cox cũng không

được!" "..." A Ninh suýt nữa thì sợ đến hét lên, một đôi mắt không thể tin nổi nhìn Tiêu Long. "Không sao đâu, tất cả mọi chuyện của em, bao gồm cả thân phận tôi đều biết." "Bản lĩnh của tôi em cũng thấy rồi, tôi không sợ người của công ty, cho nên..." "Không được, anh không hiểu người của công ty đâu!

Họ..." A Ninh thật sự lo lắng cho Tiêu Long, nhưng lại không thể thuyết phục được hắn.

Nhìn bộ dạng quật cường của Tiêu Long, cô cắn răng, giả vờ đồng ý.

Nhưng trong lòng cô đã có kế hoạch, sẽ lén rời khỏi Tiêu Long để bảo vệ hắn!

Mối quan hệ của hai người tuyệt đối không thể bị bại lộ!

Tiêu Long bên này thấy cô nhóc đồng ý đi theo, mới hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, từ các đường hầm xung quanh truyền đến âm thanh đáng sợ. "Không ổn!

Mau đi!" Ngô Tam Gia phản ứng lại, vội vàng nhắc nhở mọi người.

Nhưng đã muộn.

Từ bốn phương tám hướng bò ra một lượng lớn Thi Miết, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ cây Cửu Đầu Xà Bách, thuận theo cành cây, điên cuồng bò về phía mọi người.

Mọi người nhanh chóng leo lên trên.

Bàn Tử bên này lo lắng đến phát khóc. "Không được, báu vật của tôi!" "Báu vật cái gì, mau chạy đi!

Mạng sắp mất rồi, còn cần báu vật làm gì?" Ngô Tam Gia gầm

lên, Bàn Tử lúc này mới luyến tiếc rời đi.

Lúc này những người khác đã chạy được một đoạn xa.

Bóng dáng Thi Miết trong các đường hầm xung quanh ngày càng nhiều, trong nháy mắt đã dày đặc như kiến, giống như một cơn thủy triều màu đen, vô cùng vô tận.

Đúng lúc này, A Ninh thấy Tiêu Long vỗ một chưởng lên ngọc dũng.

Ngay sau đó, từ giữa những miếng ngọc đó, chảy ra một lượng lớn máu tươi.

Cả cái ngọc dũng lập tức xẹp xuống.

Tiêu Long đã chấn nát huyết nhục bên trong, ngưng tụ ra một giọt tinh huyết.

Không kịp xem xét kỹ, hắn trực tiếp tóm lấy ngọc dũng, ôm A Ninh nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc đó, mọi người đã bị Thi Miết bao vây.

Nhìn đám Thi Miết vô cùng vô tận kia, Tiểu Ca và Ngô Tam Gia cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Song quyền nan địch tứ thủ, huống hồ những thứ này căn bản giết không xuể.

Đúng lúc này, Tiêu Long trực tiếp rút ra hai sợi Thoán Thiên Thằng vừa nhận được, ném cho Tiểu Ca một sợi, còn mình và A Ninh dùng một sợi.

Hắn quăng thẳng lên tán cây trên đỉnh, bắt đầu nhanh chóng leo lên.

Thoán Thiên Thằng, quả là thần khí leo trèo.

Tiểu Ca và Ngô Tam Gia nhìn thấy, trong lúc chấn động thì kích động không thôi.

Đặc biệt là Ngô Tam Gia, mắt ông ta sắp trừng ra ngoài.

Thật sự khó có thể tin được.

Ông dùng sức dụi dụi mắt, rồi mới có chút không chắc chắn lẩm bẩm: "...Sao có thể?

Thoán Thiên Thằng trong truyền thuyết của phái Bàn Sơn?" "Chẳng lẽ Tiêu Long này là truyền nhân của phái Bàn Sơn?" "Tam Gia, Thoán Thiên Thằng gì vậy?" "Đúng đó Tam Gia, một sợi dây rách như vậy, có chịu được trọng lượng của tôi không?" Phan Tử và Bàn Tử không tin.

Nhưng Ngô Tam Gia lại kích động giải thích: "Giới đạo mộ chúng ta, phân thành Bàn Sơn, Dỡ Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu, mỗi một phái đều có thủ đoạn độc đáo riêng." "Thứ này, là báu vật của phái Bàn Sơn!

Bởi vì phái Bàn Sơn đa số hành động ở những nơi hiểm trở, cho nên thứ này để vượt qua các vách núi cheo leo, vô cùng hữu dụng." "Đừng nhìn nó nhỏ, nhưng lại vô cùng chắc chắn, nước lửa không xâm, đao kiếm không thương!

Có thể sánh với dây thừng đặc chế của Bàn Sơn!" Mấy người kinh ngạc.

Ngô Tam Gia còn kinh ngạc hơn.

Phái Bàn Sơn đã thất truyền từ lâu, không ngờ hôm nay lại gặp được.

Trong tay lại có báu vật Thoán Thiên Thằng của phái Bàn Sơn.

Thảo nào thực lực lại mạnh mẽ như vậy, hóa ra là truyền thừa

của phái Bàn Sơn!

Nếu đã như vậy, năm xưa Chá Cô Tiếu đi tìm Mạo Trần Châu một đi không trở lại, chẳng lẽ thiếu niên này là truyền nhân của ông ta?

Vậy thì cũng nên biết tung tích của Mạo Trần Châu?

Vậy ta không phải là có thể...

Thôi, ra ngoài rồi tính.

Ngô Tam Gia thầm nghĩ, vội vàng gọi mọi người leo lên trên.

Chương 11

Có thứ này, mọi người có thể leo ra ngoài rồi.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca rạch lòng bàn tay mình, vẽ một vòng tròn xung quanh để ngăn Thi Miết tiến vào.

Những người khác bắt đầu thuận theo Thoán Thiên Thằng leo lên.

Tiêu Long bên này cũng học theo, nhỏ mấy giọt máu của mình xuống.

Lúc này, một lượng lớn Thi Miết bắt đầu nhanh chóng phân tán ra, cuối cùng bò về phía Tiểu Ca.

Bất cứ con nào đến gần phía Tiêu Long, đều tranh nhau rời đi.

Trên mặt đất xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Phía dưới Tiêu Long không có một con Thi Miết nào, còn bên phía Tiểu Ca, Thi Miết lại nhanh chóng tụ tập, thậm chí còn rục rịch, dường như muốn vượt qua vòng máu Kỳ Lân của Tiểu Ca để ăn thịt người!

Từ đây có thể thấy rõ sự khác biệt giữa Huyết Mạch Kỳ Lân phổ thông và Huyết Mạch Kỳ Lân cao cấp.

Thi Miết cũng biết chọn quả hồng mềm mà bóp.

Bây giờ bên phía Tiểu Ca, chính là quả hồng mềm!

Rất nhanh, Tiểu Ca phát hiện có gì đó không ổn, chỉ trong nháy mắt đã hiểu ra, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, không nhịn được kinh ngạc kêu lên: "Sao có thể?!

Máu của cậu... còn mạnh hơn của tôi." Muộn Du Bình liếc nhìn Tiêu Long với vẻ mặt điềm tĩnh, nội tâm không khỏi chấn động.

Hắn biết trên người Tiêu Long ẩn giấu bí mật cực lớn.

Mặc dù bây giờ hắn đã mất trí nhớ, nhưng có những thứ vẫn ẩn sâu trong tiềm thức.

Vì vậy, hắn cực kỳ lạnh lùng, gần như không coi ai ra gì, vì gần như không ai là đối thủ của hắn.

Nhưng hôm nay, hắn liên tục bị chấn động.

Chàng thiếu niên tên Tiêu Long này không chỉ có thân thủ phi phàm, kiến thức uyên bác, mà ngay cả huyết mạch cũng mạnh hơn hắn.

Điều này thực sự khiến hắn khó tin.

Có lẽ mình có thể hợp tác với cậu ta, dù sao thì những kế hoạch sau này cũng cần một đồng đội mạnh mẽ!

Trong lòng Muộn Du Bình đã có quyết định, thế là hắn bắt đầu chuyên tâm đối phó với lũ thi miết, yểm trợ cho mọi người.

Mọi người nhanh chóng trèo lên.

Tiêu Long thu lại sợi dây thừng.

Không có Tiêu Long và Tiểu Ca trấn áp, bầy thi miết bắt đầu nhanh chóng đuổi theo.

Mấy người trèo ra khỏi cửa động.

Bàn Tử ở bên cạnh lại nổi giận.

“Mẹ kiếp!

Lũ thi miết chó chết, ông đây giết chết chúng mày!” Vừa nói, hắn vừa lôi một lon xăng từ trong túi ra, gầm lên với mọi người.

“Cho tôi mồi lửa!

Bàn gia đây thiêu chết chúng nó!” Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh lập

tức đưa cho hắn một mồi lửa.

Ông ta cũng cảm thấy nên đốt nơi này để trừ hậu họa.

Thứ nhất, gần đây có làng mạc, sợ những thứ này bị người khác phát hiện sẽ gây ảnh hưởng.

Thứ hai, bí mật bên trong tốt nhất là nên thiêu rụi, để người khác không bao giờ tìm ra được nữa.

"Không thể làm vậy được, bên trong có văn vật!" Hạo Thiên Chân lên tiếng ngăn cản, nhưng lại bị Tiểu Ca ở bên cạnh kéo lại.

Bàn Tử thì chẳng quan tâm.

Hắn châm lửa vào lon xăng rồi ném thẳng xuống cửa động.

Xoẹt!

Ngay lập tức, cả gian mộ thất nhanh chóng bùng cháy.

Cây cửu đầu xà bách trực tiếp bị bén lửa.

Lũ thi miết bên trong phát ra những tiếng kêu chói tai.

Ngay sau đó, một mùi hôi thối khó ngửi bay ra.

Mọi người quay người rời đi.

Ngô Tam Tỉnh dẫn mọi người đi tìm Hải Thiếu và Trần Trình Trình.

Nhưng khi đến địa điểm đã hẹn, họ lại phát hiện hai người không có ở đó.

"Không hay rồi!

Có chuyện rồi!" Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, Hạo Thiên Chân và mấy người khác cũng nhận ra có điều không ổn.

Đúng lúc này, từ trong bụi cỏ lao ra hơn mười người được trang bị vũ khí đầy đủ, trực tiếp bao vây mọi người.

Trần Trình Trình cũng bị áp giải ra.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, đặc biệt là Hạo Thiên Chân.

Anh ta nhìn người dẫn đầu với vẻ mặt không thể tin nổi.

"Cậu…" Người dẫn đầu không ai khác chính là Hải Thiếu!

Bạn học đại học của Hạo Thiên Chân khi còn du học!

Gã này đã phản bội!

Hắn đã bắt Trần Trình Trình.

"Không hổ là Tam gia!

Cảnh giác thật cao, thôi được rồi Tam gia!

Xem ra chúng ta cần làm một cuộc giao dịch." Hải Thiếu hoàn toàn không coi Hạo Thiên Chân ra gì, vì hắn cảm thấy người thực sự có quyền quyết định phải là Ngô Tam Tỉnh.

"Hải Thiếu, sao cậu lại…" Nhìn bộ dạng đắc ý của Hải Thiếu, Hạo Thiên Chân tức muốn chết.

"Thiên Chân, có gì mà phải tức giận chứ?

Mỗi người vì chủ của mình thôi, tôi cũng không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ cần các người giao ra bảo vật lấy được từ bên trong là được!" Hải Thiếu đắc ý nhìn Hạo Thiên Chân, như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

Nhưng Bàn Tử không vui.

Vất vả bận rộn, khó khăn lắm mới kiếm được chút đồ, lại bị người khác nẫng tay trên?

Nhìn hai bên có vẻ quen biết, không phải là cố tình diễn kịch đấy chứ?

"Muốn bảo bối của ông?

Nằm mơ đi!" "Vị này chắc là Vương Bàn Tử lừng danh nhỉ?

Chẳng lẽ ông muốn nếm đạn sao?" Hải Thiếu nhướn nhướn khẩu súng trong tay, đắc ý nói.

"Mày…" Bàn Tử định nói gì đó thì bị Tiêu Long ngăn lại.

Tiêu Long liếc nhìn A Ninh, sau đó tiến lên một bước, lạnh nhạt nói: "Thả Trình Trình ra, tôi tha cho cậu một mạng!" "Ha ha ha…" Hải Thiếu và mấy người kia phá lên cười lớn.

"Mày là thằng ngốc à?

Mày nghĩ một mình mày đánh lại được từng này người của tao sao?" "Những người tôi muốn giết, không một ai có thể sống sót, cậu đừng tự tìm đường chết!" Tiêu Long nói một cách thản nhiên.

Bởi vì hắn biết, con tin Trần Trình Trình trong tay Hải Thiếu chỉ là đồ giả.

Cô ta vốn không phải là con gái của Trần Văn Cẩm!

Chương 12

Cô ta cũng giống như Hải Thiếu, đều là gián điệp được cài cắm bên cạnh Ngô Tam Tỉnh và Hạo Thiên Chân.

Chẳng qua chỉ vì bí mật được ghi trên lụa là Chiến quốc.

Vì vậy, bây giờ họ chỉ đang diễn kịch mà thôi.

Một lát nữa, người cầm đầu thật sự sẽ là A Ninh.

Nhưng A Ninh bây giờ đã là người phụ nữ của hắn, Tiêu Long cũng có năng lực bảo vệ cô.

Vì vậy, hắn phải để cô thoát khỏi sự khống chế của Cừu Đức Khảo.

Chỉ cần giết hết những người trước mắt này, sẽ không ai biết thân phận của A Ninh nữa.

“Tiêu Long, đừng manh động!

Trình Trình là cháu gái tôi!...” “Thấy chưa nhóc?

Bây giờ quỳ xuống cầu xin, có lẽ tôi cũng sẽ tha cho cậu một mạng.” Hải Thiếu tiếp tục nói, còn A Ninh ở bên cạnh thì vô cùng sốt ruột.

Tình hình hiện tại đã khác với kế hoạch.

Trong đó đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Cô đã trở thành người phụ nữ của Tiêu Long.

Bảo vật được ghi trên lụa là Chiến quốc hắn là bộ kim lũ ngọc y và con quỷ tỳ đã biến mất.

Nhưng bây giờ kim lũ ngọc y đang ở trong tay người đàn ông của

cô, khiến cô rơi vào thế khó xử.

Cô không biết nên ra lệnh như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Long để lại một câu rồi trực tiếp ra tay.

“Tam gia, lát nữa tôi sẽ cho ông một câu trả lời thỏa đáng.” Vừa nói, trong tay hắn đã xuất hiện thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Trong khoảnh khắc mọi người chưa kịp phản ứng, hắn và Tiểu Ca đã đồng loạt ra tay.

Hai người dường như đã bàn bạc từ trước, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Cùng lúc xuất thủ.

Trong chớp mắt, Tiêu Long đã xuất hiện trước mặt Trần Trình Trình.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, hắn chém xuống một đao thật mạnh.

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe.

Trần Trình Trình chết không nhắm mắt.

Mọi người đều chết lặng!

Cùng lúc đó, hai người cũng không hề nương tay.

Gần như trong nháy mắt, khi hơn mười tay súng còn chưa kịp phản ứng, họ đã xuất hiện trước mặt chúng.

Mỗi người một đao.

Trong chớp mắt đã giết sạch hơn mười tên.

Chỉ còn lại Hải Thiếu đang sợ đến ngây người.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng.

Ngô Tam Tỉnh tuyệt vọng chạy đến bên cạnh Trần Trình Trình, ôm lấy thi thể, ánh mắt tuyệt vọng nhìn chằm chằm vào Tiêu Long.

"Tại sao?

Tại sao cậu lại giết Trình Trình!" "Rốt cuộc nó đã đắc tội gì với cậu?" "Chuyện đó phải hỏi hắn!" Thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiêu Long chỉ thẳng vào Hải Thiếu, lúc này hắn mới hoàn hồn, nhưng đã sợ vỡ mật, kinh hãi lùi về sau.

"Đừng… đừng!

Đồ ác quỷ!

Mày không thể giết tao, tao…" Phụt!

Lại một nhát đao nữa.

Tiêu Long chém bay đầu hắn.

Cái đầu của Hải Thiếu lăn vài vòng trên đất, dừng lại trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

Chết không nhắm mắt!

"Tại sao?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Tiêu Long với vẻ mặt phức tạp.

"Bởi vì cô ta không phải cháu gái ông!

Trần Văn Cẩm trong tình trạng đó, làm sao có con gái được?" "…" Một câu nói đánh thức người trong mộng, Ngô Tam Tỉnh vừa kinh ngạc trong lòng, vừa cảm thấy không thể tin nổi.

Sao Tiêu Long lại biết tình hình của Trần Văn Cẩm?

Chẳng lẽ hắn đã biến thành… Ở phía bên kia, A Ninh nhìn Tiêu Long với vẻ mặt phức tạp.

Người đàn ông này thực sự khiến người ta an tâm, làm mỗi việc đều có kế hoạch chu toàn như vậy.

Vì cô mà hắn có thể giết nhiều người như thế.

Nhưng… một người dù mạnh đến đâu, liệu có thể đối phó được với cả một công ty không?

Cừu Đức Khảo giàu có như vậy, chỉ cần bỏ ra một chút tiền là có thể thuê vô số sát thủ.

Liệu Tiêu Long có thể chống đỡ được không?

Giây phút này, cô càng thêm quyết tâm rời đi.

Chỉ có rời đi, trở về chỗ Cừu Đức Khảo, mới có thể che giấu mọi chuyện.

Dù sao thì tất cả mọi người đều đã chết!

Người của công ty sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.

"Cậu rốt cuộc là ai?" Ngô Tam Tỉnh đặt thi thể trong tay xuống, lúc này đã bình tĩnh lại, nghiêm túc hỏi.

"Hỏi tôi thì tôi cũng không biết, nhưng cô ta không phải cháu gái ông, mà là gián điệp do một công ty đạo mộ quốc tế cài vào bên cạnh ông." "Kể cả Hải Thiếu cũng vậy, đều bị công ty đó mua chuộc, mục đích là mượn tay ông để lấy được thứ họ cần trong Lỗ Vương Cung." Tiêu Long không nói quá cụ thể, đồng thời cũng loại bỏ A Ninh ra khỏi chuyện này.

Trong mắt hắn, A Ninh bây giờ là người phụ nữ của hắn, không còn liên quan gì đến công ty của Cừu Đức Khảo nữa.

Ngô Tam Tỉnh còn muốn hỏi thêm, nhưng đúng lúc này, từ xa vọng lại tiếng ồn ào.

Mọi người nhìn ra, thì ra dân làng thấy ngọn lửa đã chạy tới.

Ai nấy đều cầm vũ khí, rõ ràng là biết có người trộm mộ gây hỏa hoạn.

Mọi người cũng biết vấn đề nghiêm trọng.

Giết những kẻ đồng hành thì không sao, nhưng không thể động đến những người dân thường này.

Vì vậy, mọi người vội vàng rời đi, chia nhau ra, hẹn gặp lại vào buổi tối trong làng.

Tiêu Long, Bàn Tử và Thiên Chân rời đi trước.

Vốn định đưa A Ninh đi cùng, nhưng cô đã lặng lẽ nói với Tiêu Long rằng cô cần lấy một vài thứ trên người Hải Thiếu.

Thế là Tiêu Long rời đi trước.

Họ nhanh chóng về đến làng, trực tiếp thay đổi diện mạo, cũng không bị ai nghi ngờ.

Nhưng thời gian trôi đi rất nhanh.

Mặt trời đã lặn.

Mấy người kia vẫn chưa về.

Chương 13

Ăn tối xong, những người còn lại vẫn chưa quay lại.

Lần này không chỉ Hạo Thiên Chân sốt ruột, mà ngay cả Tiêu Long cũng lo lắng.

Dù sao thì người phụ nữ của hắn vẫn chưa về.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có gặp phải tai nạn gì không.

Mãi đến tối vẫn chưa thấy về, Tiêu Long thậm chí còn một mình lén ra ngoài tìm một vòng.

Khu vực Lỗ Vương Cung đã bị thiêu rụi không còn ra hình dạng gì.

Thi thể của Hải Thiếu cũng đã biến mất.

Nhưng hắn vẫn không tìm thấy A Ninh.

Lúc này Tiêu Long cũng biết.

Con nhóc ngốc đó có lẽ đã một mình bỏ đi rồi.

Hắn có chút đau lòng, cũng có chút cảm động.

Vì hắn biết, A Ninh sợ sẽ liên lụy đến mình.

Nhìn vầng trăng sáng vằng vặc, Tiêu Long không kìm được lẩm bẩm một mình.

“Cô ngốc!

Người đàn ông của em lợi hại như vậy, sẽ sợ gã Cửu Đức Khảo đó sao?

Biết vậy đã nói cho em sớm hơn.” “Thôi được rồi, tin là em cũng có thể xử lý tốt mọi chuyện, vậy chúng ta gặp lại ở Hải Để Mộ nhé!”

Tiêu Long quay về, quyết định đến Hải Để Mộ tìm người.

Dù sao thì theo tình tiết, mấy người họ cũng sẽ sớm vì những manh mối khác nhau mà hội tụ tại Hải Để Mộ.

Tiêu Long cũng biết.

Ngô Tam Tỉnh rời đi, cũng là để chuẩn bị cho chuyện này.

Nhất là trong tình huống lần này không lấy được kim lũ ngọc y.

Có lẽ chỉ có ở Hải Để Mộ do Uông Tàng Hải xây dựng mới có manh mối.

Dù sao thì Hoắc Linh Linh cũng gặp tai nạn ở đó.

Mọi chuyện bắt đầu từ ngọn nguồn.

Có lẽ có thể tìm được một vài manh mối, đặc biệt là nơi đó cũng là khởi đầu.

Tiêu Long cũng muốn đi chứng kiến, người năm đó bước ra từ Hải Để Mộ, rốt cuộc là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn!

Hải Để Mộ.

Đã ngủ yên hơn 20 năm.

Ẩn chứa một bí mật to lớn.

Còn về Tiểu Ca, ai biết hắn đã chạy đi đâu rồi.

Gã thần bí này, luôn xuất quỷ nhập thần.

Không cần để ý đến hắn, vì mọi người rồi sẽ gặp nhau ở Hải Để Mộ.

Trở lại làng.

Tiêu Long kiểm tra thu hoạch có được từ trong quan tài ngọc.

Trước đó tình hình khẩn cấp chưa kịp xem, bây giờ cuối cùng

cũng có thời gian.

Hắn mở giao diện thuộc tính, trên đó có một giọt tinh huyết. 【Huyết Mạch Tiến Hóa Hệ Thống】 Túc chủ: Tiêu Long Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch Cấp bậc huyết mạch: Trung cấp (Vạn độc bất xâm) Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết Thiên Niên Bất Tử Thi *1 Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Thoán Thiên Thằng Nhiệm vụ: Không.

"Tinh huyết của Thiên Niên Bất Tử Thi!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được tinh huyết đặc thù, có hấp thu không?" "Hấp thu." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ hấp thu tinh huyết Thiên Niên Bất Tử Thi, Kỳ Lân Huyết Mạch tăng lên cao cấp đỉnh phong!

Chú ý: Muốn đột phá Thiên giai, phải thôn phệ tinh huyết từ Vương cấp trở lên hoặc một lượng lớn tinh huyết đặc thù!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được một giọt tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải, có dung hợp không?" Tiêu Long nhíu mày, vô cùng kích động.

Không chỉ huyết mạch được nâng cấp, mà còn có thu hoạch mới, thật thú vị.

Quan trọng nhất là đã biết được phương pháp đột phá huyết mạch Thiên giai, sau này đã có mục tiêu rồi!

"Hệ thống, tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải là sao?" "Đinh!

Một phần thân thể của Uông Tàng Hải được ẩn giấu trong kim lũ ngọc y của thai sống bất tử, chứa đựng huyết mạch trường sinh, hệ thống này giúp túc chủ ngưng luyện ra, có dung hợp không?" Tiêu Long trầm tư, càng thêm tò mò về Uông Tàng Hải.

Chẳng lẽ gã này thật sự đã có được bí mật trường sinh?

Thậm chí là sống lại một đời?

Đối với một sự tồn tại thần bí như vậy, Tiêu Long càng thêm mong đợi.

Nếu theo tình hình này, liệu gã đó còn sống không, vậy liệu có một ngày nào đó mình có thể gặp được người thật không?

Thôi cứ dung hợp trước rồi tính.

"Dung hợp." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ dung hợp một giọt tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải, thưởng Phát Khâu Ấn!" "Woc!" Tiêu Long không nhịn được văng tục.

Lại có phần thưởng.

Uông Tàng Hải lợi hại đến vậy sao?

Một giọt tinh huyết quý giá đến thế?

Vậy nếu mình đi hết tất cả các ngôi mộ của hắn, chẳng phải sẽ có được nhiều bảo bối hơn sao?

Hải Để Mộ, Vân Đỉnh Thiên Cung, Thanh Đồng Thần Thụ.

Thậm chí ở Tháp Mộc Đà, lăng mộ của Tây Vương Mẫu dường như cũng có bóng dáng của hắn.

"Xem ra bảo bối của gã này không ít nha!" Tiêu Long vừa nói, vừa xem tác dụng của Phát Khâu Ấn.

Vật này là bảo vật của Phát Khâu Trung Lang Tướng, có tác dụng xu cát tị hung.

Mang theo bên người, tà ma thông thường khó có thể đến gần, có sức sát thương cực lớn đối với quỷ quái.

Thậm chí còn có tác dụng trấn thi.

Tiêu Long lấy nó ra, lật mặt dưới lên xem.

Trên đó có tám chữ lớn: Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Phía trên dường như tỏa ra một khí tức thần bí, có một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Nhìn qua đã biết không phải vật tầm thường.

Cùng lúc đó, hệ thống phát hành nhiệm vụ.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn mỹ vượt qua thử thách của Thất Tinh Lỗ Vương Cung, phát hành nhiệm vụ mới: Thu được tinh huyết ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư!

Phần thưởng nhiệm vụ: Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt." Nhìn thấy nhiệm vụ, Tiêu Long kích động muốn chết.

Hắn biết hai thuật định huyệt này lợi hại thế nào.

Một là bí thuật của Mạc Kim Giáo Úy, một là bí thuật của Ngự Lĩnh Lực Sĩ.

Cái thuật Thính Lôi Định Huyệt kia, lại còn là tuyệt kỹ độc môn của Ngự Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu.

Chương 14

Đã thất truyền từ lâu.

Học được bí thuật này, có thể dùng tai để phán đoán vị trí của cổ mộ.

Quá lợi hại.

Đây là thủ đoạn mà vô số người trong giới đạo mộ ao ước, là bảo bối mà vô số người khao khát có được.

Vì vậy Tiêu Long quyết định nhất định phải có được nó.

Trong nguyên tác, Xà Mi Đồng Ngư xuất hiện ba con, Tiêu Long biết hai con trong số đó, một con hẳn là đang ở trong chiếc hộp trong tay mấy người họ.

Con còn lại sẽ sớm xuất hiện tại buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vì vậy, hắn phải đến kinh đô tranh giành một chuyến!

Hai con cá này bắt buộc phải có, ít nhất là tinh huyết bên trong phải lấy được, đương nhiên còn có hai bí thuật kia.

Lúc đó đến Hải Để Mộ tìm con Xà Mi Đồng Ngư thứ ba, không chừng lại có thể nhận được một món bảo bối.

Bây giờ bí thuật của tứ đại môn phái đạo mộ gần như đã có đủ.

Chỉ còn thiếu Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy, Mạc Kim Phù… xem ra cần phải nỗ lực nhiều hơn.

Đến lúc đó nếu có được truyền thừa của tứ đại môn phái, thiên hạ này còn có ngôi mộ nào mà không xuống được?

Nghĩ thôi đã thấy kích động.

Ngày hôm sau, mấy người họ lên đường, trực tiếp đến nhà họ Ngô.

Kết quả là vừa đến địa bàn của Tam gia, gã này cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn cảm thấy Tiêu Long dù lợi hại đến đâu cũng không dám giương oai trên địa bàn của mình.

Thế là hắn gọi Tiêu Long đến, bày một bữa Hồng Môn Yến, bắt đầu tra hỏi.

Ngô Tam Tỉnh cũng không nói nhiều lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề.

"Tiêu Long tiểu huynh đệ, bây giờ chỉ có hai chúng ta, tôi biết cậu không phải người bình thường, rốt cuộc cậu là ai?" "Ở trong Lỗ Vương Cung, cậu tình cờ gặp cháu trai tôi, cứu nó một mạng, lại thể hiện ra huyết mạch đặc thù." "Sau đó đại chiến Huyết Thi, thân thủ lại lợi hại như vậy." "Tiếp đó lại giải quyết được con hồ thi mắt xanh quỷ dị, còn biết một số bí mật của Lỗ Vương Cung.

Ngay cả huyết dũng cũng biết!" "Cuối cùng lúc rời đi, cậu lại lấy ra thần khí Thoán Thiên Thằng đã thất truyền từ lâu của phái Bàn Sơn." "Tôi thật sự rất tò mò, cậu đi theo bên cạnh chúng tôi là vì cái gì?

Có thể cho tôi biết mục đích thật sự của cậu không?" Ngô Tam Tỉnh chất vấn từng câu từng chữ, dù sao Tiêu Long thực sự quá thần bí, thân thủ lại lợi hại như vậy.

Nếu không thể làm rõ thân phận của hắn, để hắn cứ đi theo bên cạnh bọn họ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch.

Thấy Ngô Tam Tỉnh căng thẳng như vậy, Tiêu Long chỉ mỉm cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thực ra tôi cũng rất tò mò về

thân phận của ông, Tam gia, tôi nên gọi ông là Giải Liên Hoàn, hay là Ngô Tam gia đây?" Một câu nói.

Ngô Tam Tỉnh trực tiếp đứng hình tại chỗ.

Nội tâm hắn chấn động vô cùng.

Cũng có chút kinh hoàng.

Nhưng nhiều hơn cả là… Gã này rốt cuộc là ai?

Làm sao hắn biết được chuyện này?

Mấy người trải qua mọi chuyện ở Tây Sa hải để năm đó, Tiểu Ca thì mất trí nhớ, Trần Văn Cẩm thì điên rồi, Hoắc Linh thì phế, những người còn lại đều mất tích.

Chuyện bí mật như vậy, bây giờ chỉ còn một mình ông ta biết.

Chàng trai trẻ trước mắt này làm sao biết được?

Không được, dù thế nào cũng không thể thừa nhận.

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì." Ngô Tam Tỉnh giả vờ trấn tĩnh nói.

Tiêu Long mỉm cười, cũng không để tâm, tiếp tục nói: "Có lẽ ông cũng đã quên rồi, dù sao thì những người tiếp xúc với Thanh Đồng Thần Thụ đều gặp vấn đề, gặp phải điềm gở, Tam gia, tôi nói có đúng không?" "Cậu rốt cuộc là ai?!" Ngô Tam Tỉnh chấn động đến mức đứng bật dậy.

Thực sự quá thất thố.

Nếu chuyện ở Tây Sa có người biết.

Nhưng chuyện về Thanh Đồng Thần Thụ kia, ngoài mấy người họ ra thì không ai sống sót trở về.

Người đó, cũng không biết có sống sót ra ngoài không.

Rốt cuộc là ai, nhiều năm như vậy ông ta cũng đã có chút quên lãng.

Mấy năm nay, ông ta không ngừng tìm kiếm chân tướng, giống như Tiểu Ca vậy.

Nhưng manh mối rời rạc, luôn mơ hồ.

Cũng sau lần đó, mọi người bắt đầu triệt để gặp phải điềm gở.

Nhưng bây giờ… chàng trai trẻ trước mắt lại nói ra bí mật lớn nhất trong lòng ông ta.

Sao có thể không khiến ông ta kinh hãi?

“Tam gia, bình tĩnh một chút.

Tôi không có ác ý.” “Tôi đã tiếp nhận một số truyền thừa, đặc biệt là của phái Bàn Sơn, vì vậy cũng tiếp xúc được với một số bí mật, đặc biệt là chuyện về Thanh Đồng Thụ, cho nên… Tam gia, ông nên hiểu, tôi muốn tìm kiếm câu trả lời thật sự.” Khi Tiêu Long nói ra những lời này, Ngô Tam Tỉnh lập tức bình tĩnh lại.

Ánh mắt ông ta nhìn Tiêu Long đã khác.

Không còn xem hắn như một người trẻ tuổi, mà như một người bạn.

Chỉ là nhìn người bạn này có chút đáng thương.

Bởi vì ông ta biết, những người tiếp xúc với Thanh Đồng Thụ, cả đời đều bị điềm gở đeo bám, cho đến khi chết.

Vì vậy khi Tiêu Long nói ra câu đó, ông ta đã coi Tiêu Long như bạn bè, như người cùng hội cùng thuyền, như một người đáng thương giống mình.

Ông ta bình tĩnh lại, thả lỏng hơn một chút.

Trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên là vậy.

Phỏng đoán của mình không sai.

Là truyền nhân của phái Bàn Sơn, thuộc về người trong nghề.

Có hai điểm này là đủ rồi.

Ngô Tam Tỉnh khôi phục lại sự bình tĩnh, nói: "Được rồi, tôi hiểu rồi, vậy cậu muốn thế nào?" Thấy một Ngô Tam Tỉnh xảo quyệt như hổ đã bị mình lừa thành công, Tiêu Long không khỏi cười lạnh trong lòng.

Đối với một số người, cần phải dùng bí mật để trấn áp họ.

Nếu không phải trong nguyên tác có một số bí mật chưa được hé lộ hoàn toàn, khiến Tiêu Long cũng chỉ biết một nửa, thì hắn cần gì phải dài dòng với Ngô Tam Tỉnh, trực tiếp một mình đi làm là được.

Nhưng dù sao thì những gì nguyên tác thể hiện ra quá ít.

Bây giờ đây lại là một thế giới chân thực.

Tiêu Long phải bám sát những nhân vật này, và trở thành bạn bè của họ.

Như vậy mới có thể biết được một số bí mật thật sự.

Như vậy mới có thể giúp hắn nhanh chóng có được bảo bối, giải khai một số bí ẩn trong thế giới này.

Dù sao thì "Tam Thúc" là một tay đào hố chuyên nghiệp, chưa bao giờ lấp hố cả.

Năm đó khi còn là fan của ông ta, ngày nào cũng bứt rứt không yên.

Bây giờ có cơ hội tự mình khám phá thế giới này, khám phá những bí mật mà ông ta để lại, tự nhiên không thể bỏ qua.

Nhưng… ngay từ đầu, thân phận của Uông Tàng Hải đã vô cùng thần bí.

Không giống trong nguyên tác.

Nếu không có hệ thống, Tiêu Long cũng sẽ không biết Uông Tàng Hải lợi hại đến vậy.

Có được huyết mạch trường sinh, chẳng phải có nghĩa là, có lẽ hắn vẫn còn sống?

Còn có cánh cửa Thanh Đồng, thiên thạch của Tây Vương Mẫu đều là những bí mật động trời.

Chương 15

Bên trong đó có thật sự ẩn giấu bí mật trường sinh không, có lẽ chỉ có đi vào mới biết được.

Nén lại sự kích động trong lòng, Tiêu Long lên tiếng: "Chúng ta có thể hợp tác, tôi biết một phần mục đích của ông là để đối phó với người nhà họ Uông, điểm này tôi có thể giúp ông." "Còn những chuyện khác, bất kể ông làm gì, tôi đều sẽ không can thiệp.

Bởi vì thứ tôi cần là đồ cổ, đương nhiên, còn có bí mật về trường sinh." Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lát, tư duy khi bình tĩnh lại vô cùng nhanh nhạy.

Sau khi cân nhắc lợi hại của sự việc, ông ta hỏi: "Vậy chúng ta hợp tác thế nào?

Cậu lại biết bao nhiêu về chuyện của nhà họ Uông?" Tiêu Long mỉm cười, lắc đầu, nói: "Những chuyện đó bây giờ không phải là trọng điểm, sau này chúng ta có khối thời gian, nhưng hiện tại tôi có một kẻ thù, đang ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo." "Ai?" "Cừu Đức Khảo!" "?!" Ngô Tam Tỉnh lại tin lời Tiêu Long thêm ba phần.

Bởi vì khoảng thời gian này, ông ta cũng có liên lạc với Cừu Đức Khảo.

Qua điều tra của ông ta, Cừu Đức Khảo này, năm đó có dính líu đến cả cha và ông nội của ông ta!

Tấm lụa là Chiến quốc năm đó, có một mảnh đã bị hắn lấy đi.

Ông ta cũng điều tra ra, những người ở Lỗ Vương Cung, bao gồm cả Trình Trình, đúng là người của gã đó.

Nhưng lão già ngoại quốc này bây giờ thế lực lớn, lại rất có tiền,

đặc biệt là biết nhiều bí mật.

Ví dụ như gần đây hắn lại muốn tranh giành Hải Để Mộ ở Tây Sa.

Mượn sức của lão già ngoại quốc này để tiến vào lần nữa, lần của 20 năm trước, sau lưng cũng lờ mờ có bóng dáng của gã này.

Vì vậy khi Tiêu Long nói ra ba chữ này, ông ta biết có thể hợp tác với Tiêu Long.

“Được!

Chuyện hợp tác cụ thể chúng ta có thể bàn lại, nhưng cậu phải đồng ý với tôi một điều.” “Được, Tam gia cứ nói.” “Những chuyện này đừng nói cho Thiên Chân biết, nếu cậu có năng lực, xin hãy giúp tôi chăm sóc nó một chút.” “Được.

Hợp tác vui vẻ!” “Hợp tác vui vẻ!” Hai người vừa mới bàn bạc xong, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Rầm!

Cửa phòng bị đẩy ra, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử xông vào.

Hai người có vẻ hơi thất bại, đặc biệt là Bàn Tử, trong lòng đang ôm một cái hộp.

Chính là cái hộp lấy được từ Lỗ Vương Cung.

“Tam thúc!

Cháu không mở được cái này, ngài kiến thức rộng rãi, giúp cháu với.” “A Tam gia!

Tôi loay hoay cả buổi, có lẽ đây là thứ duy nhất đáng tiền, bên trong có bảo bối hay không là nhờ vào ngài cả đấy!” Thiên Chân và Bàn Tử đều mang vẻ mặt cầu khẩn.

Trước đó, hai người đã loay hoay nửa ngày, nhưng vẫn không mở

được.

Cái hộp này dường như là một khối liền, kín kẽ không một khe hở, trên đó chi chít những con số.

Mặc dù Hạo Thiên Chân đoán đây là một loại mật mã số, nhưng tiếc là hoàn toàn không biết cách giải.

Tổng cộng có 12 khoảng trống, vậy nên hẳn là mật mã 12 số.

Nhưng mật mã 12 chữ số, muốn phá giải… loại tổ hợp đó quả là một con số kinh khủng!

Hai người đã tuyệt vọng, mới phải cầu xin Ngô Tam Tỉnh giúp đỡ.

Tiêu Long trực tiếp bị lờ đi, mặc dù họ cũng rất khâm phục thân thủ của Tiêu Long, nhưng nói về kiến thức sâu rộng, vẫn phải là Ngô Tam Tỉnh!

Ngô Tam Tỉnh cũng bất lực, nhận lấy cái hộp.

Nhưng nhìn nửa ngày, loay hoay nửa ngày, cũng không có cách nào.

Thấy ngay cả Tam gia cũng bó tay, Bàn Tử gần như tuyệt vọng.

Vất vả khổ sở mấy ngày, suýt nữa mất cả mạng.

Kết quả lại nhặt về một thứ đồ bỏ đi thế này.

"Thứ của nợ này, đúng là lãng phí thời gian của Bàn gia tao!" Bàn Tử hận không thể ném thẳng nó xuống đất cho vỡ tan tành!

Đúng lúc này, Tiêu Long nhẹ nhàng lên tiếng.

"Hay là để tôi thử?" Ánh mắt của mấy người đều đổ dồn vào Tiêu Long.

"Long ca, anh có cách à?" "Thử thì biết." Bàn Tử nhanh nhẩu đưa cái hộp cho Tiêu Long, Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh cũng trở nên nghiêm

túc.

Ông ta cũng muốn xem xem, Tiêu Long rốt cuộc có mấy bản lĩnh.

“Long ca, cẩn thận một chút, thứ này mà nhập sai một lần là hỏng luôn đấy.” Hạo Thiên Chân vội vàng nhắc nhở, anh ta cũng không tin Tiêu Long có thể mở được.

Tiêu Long cầm lấy, mỉm cười không nói gì.

Chỉ thấy hắn quan sát một lúc, ngay khi mọi người nghĩ rằng cũng không có hy vọng gì, thì thấy Tiêu Long xoay nó như khối rubik, cạch cạch vài tiếng.

Ba người giật mình, sắc mặt đại biến, chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, đã thấy Tiêu Long đặt cái hộp lên bàn.

Cạch một tiếng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cái hộp tựa như một đóa sen đang nở, mở ra!

“…” “Mở được thật rồi!” “Long ca!

Anh cũng quá đỉnh rồi đấy?!” Ba người kinh ngạc không thôi.

Bàn Tử cũng kích động muốn hỏng.

Vội vàng mở ra xem, kết quả liền ngẩn người.

Trong tay hắn là một con cá nhỏ màu đồng.

“Mẹ kiếp!

Cái hộp thần bí thế này mà chỉ đựng một con cá nhỏ như vậy?

Bán được mấy đồng chứ?

Woc!” Nói rồi hắn định ném đi.

“Chờ đã!” Ngô Tam Tỉnh vội vàng ngăn lại, vẻ mặt ngưng trọng nhìn con cá nhỏ trong tay Bàn Tử.

“Tam thúc, chú nhận ra thứ này à?” “Nó gọi là Xà Mi Đồng Ngư!”

“Xà Mi Đồng Ngư?!

Con Xà Mi Đồng Ngư trong truyền thuyết ẩn giấu bí mật trường sinh của Uông Tàng Hải?!” Bàn Tử hét lên, kích động không thôi.

Hắn thật sự bị sốc rồi.

Đây mới là bảo bối thật sự!

Chỉ cần có một chút quan hệ với Uông Tàng Hải, bất kể ngôi mộ nào, bên trong chắc chắn cũng giấu rất nhiều bảo bối.

Bàn Tử lại nghĩ đến bộ quan tài ngọc kia, lại tức không nói nên lời, hối hận vô cùng.

Nhưng Hạo Thiên Chân ở bên cạnh lại suy nghĩ nhiều hơn, đặc biệt là khi nhìn thấy sắc mặt đáng sợ của Tam thúc.

Anh ta biết thứ này không đơn giản, không chỉ là bảo bối, mà còn ẩn giấu bí mật to lớn.

“Tam thúc, thứ này rốt cuộc…” “Đừng hỏi chú, chú không biết!

Nếu muốn biết, thì đi hỏi Hoắc lão thái đi!” Ngô Tam Tỉnh trực tiếp cắt ngang lời của Hạo Thiên Chân, quay người vội vã rời đi.

Dường như có chuyện gấp, ngay cả Tiêu Long ở bên cạnh cũng quên mất.

“Tam thúc…” Hạo Thiên Chân muốn giữ lại, nhưng người đã đi mất.

“Thứ này rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Tại sao Tam thúc của tôi lại kiêng kỵ như vậy?” Hai người nhún vai, tỏ vẻ không biết.

Lúc này Tiêu Long mới dẫn dắt nói: “Ở đây nghĩ ngợi cũng có ích gì?

Tam thúc chẳng phải bảo chúng ta đi hỏi Hoắc lão thái đó sao?

Chúng ta đi hỏi là được rồi.” Tiêu Long nói vậy, đương nhiên là vì Xà Mi Đồng Ngư, trước đó hắn còn đang nghĩ dùng lý do gì để đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bây giờ chẳng phải đã có cớ hoàn hảo rồi sao?

Chương 16

Đến lúc đó lấy được hai con cá đồng, phần thưởng sẽ vô cùng hậu hĩnh.

"Cậu chắc là Hoắc lão thái không?

Vị ở kinh đô ấy?

Nhà họ Hoắc, một trong Cửu Môn?" Bàn Tử kinh ngạc, có chút không tin nổi nhìn hai người.

Không phải là hai người này định đi tìm Hoắc lão thái đấy chứ.

Việc đó quả thực quá khó!

"Bàn Tử, ý cậu là sao?" "Cậu biết Hoắc lão thái là người thế nào không?" Hai người lắc đầu.

"Hoắc lão thái, một trong Cửu Môn, người trụ cột của nhà họ Hoắc!

Người bình thường căn bản không gặp được, tính tình lại cổ quái, cậu nghĩ chúng ta muốn gặp là gặp được sao?" Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi.

"Không phải cả Phan Gia Viên đều là của cậu sao?

Chuyện nhỏ này cũng không làm được?" Hạo Thiên Chân có chút khinh bỉ nhìn Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức sa sầm.

"Tôi… tôi cũng có chút thực lực, nhưng cũng phải xem so với ai!

Hoắc lão thái là ai?

Đó là một đại lão một phương, tài sản trăm tỷ, nhà họ Hoắc là gia

tộc lớn truyền thừa trăm năm!" "Tôi chỉ là một người dân bình thường, mở một cái tiệm đồ cổ rách nát, sao có thể so sánh với người ta được?" "…" Hạo Thiên Chân lập tức tuyệt vọng.

"Không có cách nào khác sao?" "Cũng không phải là không có cách, theo thời gian, ngày kia Tân Nguyệt Phạn Điếm có một buổi đấu giá lớn, nghe nói lần này có bảo vật hạng nặng, Hoắc lão thái hẳn sẽ đến, có lẽ đó là một cơ hội." "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi!" "Thiên Chân à, cậu có thể đừng ngây thơ như vậy được không?

Cậu có biết Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi nào không?" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Chắc không thể lợi hại hơn dinh thự nhà họ Hoắc chứ?" Bàn Tử kích động nói tiếp: "Đúng rồi!

Tân Nguyệt Phạn Điếm, một nơi đã truyền thừa hai trăm năm, do nhà họ Doãn nắm giữ!

Gia sản nghìn tỷ, thuộc hàng siêu hào môn.

Ngay cả Hoắc lão thái cũng phải nể mặt ba phần." "Đó là đại lão một phương, không có thân phận địa vị, không có đủ tiền, không có thiệp mời, mà không có thiệp mời thì căn bản không vào được!" "Ba chúng ta, ha ha!

Ngay cả Tam thúc của cậu, cũng chưa chắc có tư cách đó." "…" Hạo Thiên Chân thật sự tuyệt vọng rồi.

Khó khăn lắm mới có chút manh mối, chẳng lẽ lại đứt đoạn như vậy sao?

Lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nói: "Nghĩ nhiều làm gì?

Cứ đến đó trước rồi tính, còn chuyện thiệp mời, tôi sẽ có cách." "Long ca, không phải tôi coi thường anh đâu.

Nếu anh thật sự lấy được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm,

sau này tôi sẽ làm tay sai cho anh, anh bảo tôi làm gì tôi làm nấy!" "Được thôi, vậy cậu nhớ lấy, đến lúc đó đừng có mà ăn vạ đấy." "…" Bàn Tử không nói nữa, mặt già đỏ ửng, nghĩ đến chuyện lần trước gọi cha.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không tin Tiêu Long có thể lấy được thiệp mời.

Thứ đó không phải có tiền là lấy được.

Huống chi Long ca cũng không có tiền.

Dù có thực lực cũng vô dụng.

Ba người bắt đầu thu dọn đồ đạc, lập tức lên đường.

Trên đường trở về, Tiêu Long lén lút cầm con Xà Mi Đồng Ngư, bắt đầu âm thầm chiết xuất tinh huyết.

Nhưng điều khiến hắn có chút bối rối là, đây không phải vật sống, cũng không phải mấy con cương thi quái vật kia.

Lấy đâu ra tinh huyết?

Nhưng khi hắn tiếp xúc với con Xà Mi Đồng Ngư, hệ thống bắt đầu tự động chiết xuất.

"Đinh!

Phát hiện tinh huyết Chu Tước, có chiết xuất không?" Tiêu Long giật mình kinh ngạc.

Trong một con Xà Mi Đồng Ngư nhỏ bé, lại ẩn chứa tinh huyết Chu Tước!

Không chỉ có phần thưởng của hệ thống, mà bản thân nó cũng là một bảo bối!

Chu Tước là một trong tứ đại thần thú đấy!

Ngang hàng với Kỳ Lân Huyết Mạch!

Nếu thôn phệ tinh huyết Chu Tước, huyết mạch của hắn chẳng phải sẽ tăng lên cấp đỉnh phong sao?

Không chút do dự, hắn vội vàng chiết xuất.

"Đinh!

Chiết xuất thành công, chúc mừng túc chủ nhận được tinh huyết Chu Tước, có thôn phệ không?" "Mau lên!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ tinh huyết Chu Tước, nhận được Chu Tước Huyết Mạch sơ cấp!" "Hả?" Tiêu Long ngẩn người.

Không phải là để Kỳ Lân Huyết Mạch tiến hóa, mà là nhận được một huyết mạch mới!

Điều này khiến Tiêu Long kinh ngạc không ít.

"Chẳng lẽ sau khi hấp thu huyết mạch trong ba con Xà Mi Đồng Ngư, mình có thể sở hữu huyết mạch của cả tứ đại thần thú sao?" Nhưng phần thưởng vẫn chưa kết thúc.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Tứ Linh Huyết Mạch mới: Chu Tước, thưởng bí thuật Mạc Kim Giáo Úy Phân Kim Định Huyệt!" Tiêu Long dùng sức vuốt vuốt bộ râu quai nón trên cằm, kích động muốn hỏng.

Hắn vội vàng mở bảng hệ thống.

Mọi thứ đều đã được cập nhật! 【Huyết Mạch Tiến Hóa Hệ Thống】 Túc chủ: Tiêu Long Thánh Linh Huyết Mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch Cấp bậc huyết mạch: Cao cấp (Xua tan thi độc) Tứ Linh Huyết Mạch: Chu Tước (Sơ cấp) Tinh huyết sở hữu: Không Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt Vũ khí: Hắc Kim

Cổ Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng Nhiệm vụ: Thu được tinh huyết đặc thù ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư.

Tiêu Long nhìn xem, không chỉ xuất hiện mục Tứ Linh Huyết Mạch, mà Kỳ Lân Huyết Mạch ban đầu cũng được nâng cấp thành Thánh Linh Huyết Mạch.

Thật thú vị.

Tiêu Long không nhịn được hỏi: "Hệ thống, Huyết Mạch Thánh Linh và Huyết Mạch Tứ Linh là cái quỷ gì thế?

Giải thích đi!" "Đinh!

Huyết Mạch Thánh Linh, huyết mạch cơ sở của túc chủ, là huyết mạch cốt lõi nhất để tiến hóa thành huyết mạch trường sinh!" "Đinh!

Huyết Mạch Tứ Linh, linh mạch của tứ đại thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Khi sở hữu cả bốn loại linh mạch và tiến hóa lên Thánh cấp, có thể dung nhập vào Huyết Mạch Thánh Linh, ngưng luyện ra huyết mạch trường sinh thật sự!" Ực~ Tiêu Long khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cú sốc này thật không nhỏ.

Ra là để có được huyết mạch trường sinh lại phiền phức đến thế.

Vậy thì hiện tại còn xa lắm!

"Hệ thống, cho tôi biết cách phân chia cấp bậc huyết mạch đi?" "Đinh!

Huyết mạch có tổng cộng bảy cấp bậc, từ thấp đến cao lần lượt là: Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp, Thiên giai, Thần cấp, Thánh cấp!" Tiêu Long lại một lần nữa chấn động.

Ban đầu hắn còn tưởng huyết mạch của mình đã đủ mạnh rồi.

Ai ngờ bây giờ mới phát hiện, huyết mạch Kỳ Lân mạnh nhất

cũng chỉ mới là Cao cấp mà thôi!

Trên đó còn có ba cấp bậc lớn nữa.

Còn về Huyết Mạch Tứ Linh, hắn mới chỉ có huyết mạch Chu Tước ở Sơ cấp.

Phải nuốt bao nhiêu tinh huyết mới có thể thăng cấp đây!

Xem ra cần phải xuống mộ nhiều hơn, đánh quái nhiều hơn, nuốt tinh huyết nhiều hơn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thăng cấp huyết mạch, tố chất thân thể tăng lên cấp Tông sư, tương đương sáu lần người thường, gấp ba lần Trương gia linh!" Hít~ Tiêu Long lại hít một ngụm khí lạnh.

Phần thưởng khi nâng cấp huyết mạch cũng quá lợi hại rồi.

Chương 17

Ban đầu hắn đã mạnh hơn Tiểu Ca, bây giờ xem ra là hoàn toàn nghiền ép!

Nếu sau này tiếp tục nâng cấp huyết mạch, chẳng lẽ thật sự sẽ thành tiên hoặc trường sinh bất tử sao?

Tiêu Long bắt đầu thấy lâng lâng.

Đối với bất kỳ ai, trường sinh là sự cám dỗ lớn nhất, không ai thoát khỏi.

Ví dụ như Uông Tàng Hải bí ẩn kia, vùng vẫy bao nhiêu năm chẳng phải cũng vì trường sinh hay sao?

"À đúng rồi hệ thống, tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải lúc trước là thế nào?" Tiêu Long đột nhiên nhớ tới huyết mạch của Uông Tàng Hải, hệ thống gọi nó là tinh huyết trường sinh.

Chẳng lẽ hắn ta lợi hại hơn cả mình, đã sở hữu huyết mạch trường sinh rồi sao?

"Đinh!

Cấp bậc của túc chủ không đủ, manh mối biết được không đủ, tinh huyết sở hữu không đủ, không thể tra xem!" "Mẹ kiếp!" Tiêu Long suýt nữa thì nổi điên, nhưng bình tĩnh lại cũng phát hiện ra, gã Uông Tàng Hải này thật sự trâu bò!

Mình đã lợi hại đến mức này mà vẫn không đủ tư cách biết bí mật huyết mạch của hắn, gã này quả không hổ là một kỳ nhân.

Lần này, Tiêu Long lại càng tò mò hơn!

Hắn đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

Bước chân của mấy người cũng nhanh hơn.

Một ngày sau, ba người đã đến kinh đô.

Ngô Tam Tỉnh lần trước sau khi ra ngoài thì không biết lại chạy đi đâu mất.

Ba người đến Phan Gia Viên, trước tiên dừng chân ở tiệm đồ cổ của Bàn Tử, sau đó bàn bạc hành động tiếp theo.

Buổi đấu giá ngày mai mới bắt đầu, nên cứ nghỉ ngơi trước đã.

Ngủ một giấc đến chiều.

Lúc Tiêu Long mở mắt ra, nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào.

Hình như Bàn Tử đang ngã giá với người ta, hai người dường như đều cảm thấy giá cả không hợp lý.

Bàn Tử không mua vì người bán ra giá quá cao, còn người bán cũng không bán vì Bàn Tử ép giá quá thấp.

Tiêu Long đi theo tiếng động ra ngoài, vừa hay thấy một người mập một người gầy đang tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

"Không được!

Mười nghìn tệ, anh đi cướp à!

Đây là bảo bối gia truyền nhà tôi đấy!" "Xì~ không bán thì thôi, ai cũng cầm một món đồ ra nói là bảo vật gia truyền, có mấy món là thật chứ?" Bàn Tử vẻ mặt khinh thường.

Người đàn ông gầy gò kia tức đến đỏ cả mặt.

"Không bán!" "Yêu thì bán, không yêu thì biến!" Người gầy gò trông giống nông dân kia quay người định đi, nhưng lại có chút không nỡ, cứ đi ba bước lại ngoảnh đầu lại một lần.

Bàn Tử vẻ mặt khinh thường, thấy Tiêu Long ra liền không nhịn

được mà than thở: “Long ca, anh tỉnh rồi à?

Anh xem gần đây tôi xui xẻo thế nào chứ, đi làm việc mà không kiếm được tiền, giờ lại gặp một tên cầm đồ rách mà mở miệng đòi ba trăm nghìn!

Ai, việc buôn đồ cổ càng ngày càng khó làm.” Tiêu Long lại không để ý đến hắn, vì ánh mắt của anh đã bị cái bình mà người gầy kia đang ôm thu hút.

Quan trọng nhất là, hệ thống đã vang lên tiếng nhắc nhở.

“Đinh!

Phát hiện đồ cổ sứ Thanh Hoa, trong đó ẩn chứa huyết mạch đặc thù, mời túc chủ thu nhận kịp thời.” Có thể bỏ qua sao?

Tiêu Long không để ý đến Bàn Tử, đi thẳng đến trước mặt người gầy kia, mỉm cười nói: “Vị đại ca này, có thể cho tôi xem bảo bối gia truyền của anh được không?” “Làm gì?” Người gầy cảnh giác nhìn Tiêu Long.

“Tôi là một nhà sưu tầm, cũng buôn bán đồ cổ, thấy cái bình này có chút duyên, có thể xem một chút không?” “Vậy... vậy anh có mua không?” Người gầy chẳng quan tâm nhà sưu tầm hay không, chỉ biết có mua bình hay không thôi.

Tiêu Long chưa kịp nói gì, Bàn Tử đã không nhịn được kéo anh lại.

“Long ca, đừng bị lừa!

Cái bình này nhìn là biết không đáng tiền, mười nghìn tôi mua còn thấy nhiều, anh đừng nhìn nhầm, không đáng đâu!” “Anh kia làm gì thế?

Không mua thì đừng làm phiền người khác được không?

Chú em, đừng để ý đến hắn, xem bảo bối của tôi đi, tuyệt đối là hàng thật!

Bảo vật gia truyền của tôi đấy!" Tiêu Long không nói gì, nhận lấy cái bình, ra vẻ xem xét cẩn thận.

Lúc thì nhíu mày, lúc lại mỉm cười.

Điều này khiến người gầy kia bị giày vò không yên, tim đập thình thịch.

"Cái bình này tôi lấy, 100 nghìn!" "Đừng mà!

Ít quá, có chuyên gia nói ít nhất cũng phải 300 nghìn." "Vậy tôi không lấy nữa, anh đi mà bán cho chuyên gia kia đi." Nói xong Tiêu Long quay người định rời đi.

Lần này người gầy vội vàng.

Hắn cũng không biết món đồ này có phải thật hay không, dù sao cũng là đào được từ dưới hầm ở quê.

Hắn chỉ ra đây thử vận may.

Nhưng giá Bàn Tử đưa lúc trước thật sự quá thấp.

Bây giờ mắt thấy 100 nghìn sắp tuột khỏi tay, sao không vội được?

"Đừng đi mà chú em, thêm chút nữa đi...

Thôi được rồi! 100 nghìn thì 100 nghìn, bán!

Ai, lỗ chết mất, lỗ chết mất!" Người gầy vội vàng chặn Tiêu Long lại, không nói hai lời đã nhét cái bình vào tay anh, rồi chìa tay ra đòi tiền.

"Long ca, đừng để bị lừa, không đáng tiền đâu." Tiêu Long xua tay ngăn Bàn Tử lại, rồi rút một tấm thẻ từ trong túi ra.

“100 nghìn.” Người gầy nhận lấy thẻ, không biết từ đâu lôi ra một cái máy POS.

Quẹt nhẹ một cái, thấy trên màn hình có 5 con số không, hắn liền quay người bỏ chạy, như thể sợ Tiêu Long sẽ hối hận nếu đi chậm.

Nhìn người gầy đi xa, Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài.

“Long ca, anh xem, bị lừa rồi phải không?

Món đồ đó không đáng tiền!

Đây chẳng phải là cho không tiền người ta sao?” Tiêu Long mỉm cười, bí ẩn nói: “Bàn Tử, cậu chuyển nghề đi, đừng bán đồ cổ nữa.” “Ý anh là sao?” Bàn Tử có dự cảm không lành.

“Cậu nhìn nhầm rồi!

Món đồ này là sứ Thanh Hoa chính tông đời Đường, tuy có chút hư hỏng, giá trị giảm đi nhiều, nhưng ít nhất cũng bán được hai triệu.” “Vãi!

Long ca!

Anh đừng lừa tôi!

Sứ Thanh Hoa?

Hai triệu!

Tôi...” Bàn Tử kinh ngạc không thôi, sắp khóc đến nơi, vẻ mặt đầy hối hận.

“Long ca, mắt nhìn của anh cũng quá lợi hại rồi!

Dạy tôi cách nhận biết đồ cổ đi?

Tôi bái anh làm sư phụ!” “Được rồi, lúc nào bán được thì giúp một tay, chia cho cậu 500 nghìn!” “Long ca uy vũ!” Bàn Tử nịnh nọt một hồi, vội vàng bắt đầu bận rộn liên hệ người mua.

Tiêu Long trở về phòng, có chút kích động lấy ra bình sứ Thanh Hoa.

Chương 18

"Đinh!

Phát hiện tinh huyết đặc thù: Máu chó ngàn năm, có trích xuất không?" "..." Nghe thấy bốn chữ "máu chó ngàn năm", sắc mặt Tiêu Long trở nên kỳ quái.

Hắn cắn răng, nói: "Trích xuất!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được tinh huyết chó vương ngàn năm, có nuốt không?" "Nuốt!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuốt máu chó ngàn năm, huyết mạch Chu Tước tiến lên Trung cấp, có thể ảnh hưởng đến tất cả quỷ quái thuộc tính Hỏa, có sức sát thương cực lớn đối với quỷ quái thuộc tính Thủy." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nâng cấp huyết mạch Chu Tước, thưởng bí thuật: Hoàng Kim Đồng!" "Hoàng Kim Đồng: Tất cả đồ cổ đều không thể che giấu trong mắt ngươi!" Hít~ Tiêu Long hít một ngụm khí lạnh, kích động không thôi.

Hắn lập tức sử dụng Hoàng Kim Đồng, trong nháy mắt chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên sáng rõ hơn.

Đồng thời, hắn chú ý đến bộ sưu tập của Bàn Tử.

Toàn là hàng giả.

Bởi vì những món "đồ cổ" đó trong mắt Tiêu Long đều hiện ra dáng vẻ nguyên bản, không có một chút ánh sáng vàng nào.

Những món đồ cổ thật sự, càng quý giá, Tiêu Long càng thấy ánh sáng vàng nhiều hơn.

Cái bình sứ Thanh Hoa trong tay Tiêu Long lại càng lấp lánh ánh vàng, vừa nhìn đã biết là bảo bối có niên đại.

Tiêu Long chấn động không thôi.

Có thứ này rồi, sau này không sợ bỏ lỡ bảo bối nữa.

Hắn chơi đùa không biết chán, xem hết tất cả bộ sưu tập của Bàn Tử.

Sau đó, ánh mắt trở nên kỳ quái, vì Bàn Tử tổn thất thảm trọng quá! 60% là hàng giả, 30% là hàng lỗi, chỉ có 10% là hàng không tồi, một vài món tinh phẩm.

Nhưng tổng giá trị ước tính và giá mua vào của Bàn Tử không chênh lệch nhiều.

Tuy không lỗ nặng, nhưng cũng chẳng kiếm được mấy đồng.

"Bàn Tử cũng chỉ đến thế thôi, thảo nào trộm mộ cả đời." Tiêu Long chơi đủ rồi, thấy trời đã tối, thời gian cũng sắp đến.

Thế là hắn cất đồ đi, lặng lẽ rời khỏi.

Mục tiêu: Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hắn muốn gặp chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Ứng Nam Phong, xem có thể gặp Hoắc lão thái, có thể lấy được con Xà Mi Đồng Ngư còn lại hay không.

Hôm nay hành động là vì thế.

Gặp mỹ nữ Ứng Nam Phong còn có một mục đích nữa, đó là sau này bảo vật sẽ không thiếu, chỉ dựa vào kênh tiêu thụ nhỏ của Bàn Tử thì căn bản không bán được bao nhiêu tiền, cũng không nuốt trôi nổi.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm thì có thể, bảo vật lớn đến đâu cũng nuốt được.

Hôm nay phải thiết lập một kênh tiêu thụ tốt, sau này sẽ tiện lợi hơn.

Tiêu Long tự tin có thể khiến cô nàng Ứng Nam Phong này phải cung kính với mình.

Rất nhanh đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dựa vào thân thủ của mình, hắn dễ dàng lẻn vào bên trong.

Sau lần cường hóa huyết mạch, thân thủ của Tiêu Long bây giờ đã vượt xa Phong Vu Tu, nên đám vệ sĩ căn bản không phát hiện ra.

Tìm đến văn phòng của Ứng Nam Phong, phát hiện không có ai.

Tiêu Long cũng không vội, ngồi lên ghế của cô ta, vắt chân chéo, chờ đợi.

Không lâu sau, có tiếng mở cửa.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hắn nhìn thấy một thân hình thon thả, gợi cảm.

Chính là Ứng Nam Phong!

Nhưng sau khi vào, cô ta không bật đèn.

Cả người lập tức căng cứng.

Cô ta lạnh lùng hỏi: "Bạn nào đến vậy?" Tiêu Long nhướng mày, có chút kinh ngạc trước sự cảnh giác của Ứng Nam Phong.

Trực giác của phụ nữ cũng quá đáng sợ rồi.

Vậy mà cũng có thể phát hiện ra sự tồn tại của mình.

"Chỉ là một kẻ vô danh thôi, đặc biệt đến đây để bàn một vụ làm ăn với đại mỹ nữ Nam Phong." Cạch.

Lời vừa dứt, đèn được bật lên.

Thân hình của Ứng Nam Phong xuất hiện trước mặt Tiêu Long.

Cô ta tự tin dựa vào thân thủ của mình, gã không biết sống chết dám xông vào văn phòng này chắc chắn sẽ bị bắt gọn.

Nhưng tay cô ta vừa đưa ra, đã cảm thấy bị một luồng sức mạnh khổng lồ khống chế.

Nhìn kỹ lại, thì ra đã bị Tiêu Long nắm lấy cổ tay.

Dù cô ta giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra được.

Ngay khi cô ta định tiếp tục tấn công Tiêu Long, anh đã mất kiên nhẫn nói: "Còn động nữa, tôi sẽ bóp nát cổ tay cô." Đồng thời, Ứng Nam Phong chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến một lực đáng sợ, chỉ cần cử động nhẹ một chút, nó sẽ vỡ thành vụn xương.

Ứng Nam Phong lập tức biết mình không thể đánh lại người này, nên trực tiếp từ bỏ.

"Buông tôi ra!

Có chuyện gì nói thẳng đi!" Tiêu Long buông tay, không để ý đến đại mỹ nữ đang đau đớn xoa cổ tay, mà trêu chọc nói: "Tôi đã nói là đến bàn một vụ làm ăn, cô đối đãi với khách hàng như vậy sao?" "Vậy tôi cũng chưa thấy khách hàng nào như anh!" Ứng Nam Phong đáp trả gay gắt.

Nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Vì cô ta đã nhìn rõ dáng vẻ của Tiêu Long.

Thật sự quá trẻ.

Mà thân thủ cũng quá lợi hại.

Bốn năm lính đánh thuê bên cạnh cô ta ở kinh thành cũng không bằng, nhưng ở trước mặt thiếu niên này lại không chịu nổi một đòn.

Thật sự quá quỷ dị.

Cũng thật khó tin, kinh đô từ lúc nào lại xuất hiện một tồn tại đáng sợ như vậy!

Trong lúc cô ta đánh giá Tiêu Long, anh cũng đang đánh giá cô ta.

Không hổ là đại mỹ nữ.

Cũng không hổ là gia chủ nhà họ Ứng, Ứng Nam Phong, chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Quả nhiên vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng, toàn thân toát ra khí chất của một nữ tổng tài bá đạo.

Bộ trang phục công sở trên người cô ta quả là đẹp đến mê hồn.

Đặc biệt là nốt ruồi duyên bên khóe mắt, theo từng cái chớp mắt, thật sự quyến rũ không thôi.

Quả nhiên không phải người phụ nữ bình thường!

Tiêu Long thầm kinh ngạc.

Lúc này Ứng Nam Phong lại lên tiếng, vô cùng bá đạo: "Bàn chuyện làm ăn?

Bán đồ hay mua đồ?

Nếu dưới một nghìn vạn thì mời anh rời đi." "Bán đồ, không nhiều, 10 tỷ!" "?!" Ứng Nam Phong suýt chút nữa không ngồi vững, trực tiếp đứng bật dậy khỏi ghế.

Cô ta không thể tin nổi nhìn Tiêu Long, vẻ mặt đầy khó tin.

Một người trẻ tuổi như vậy lại mở miệng nói chuyện làm ăn mười tỷ.

Điều này còn khiến cô ta kinh ngạc hơn cả việc một ông chủ lớn nào đó mở miệng nói một trăm tỷ.

Chương 19

Nhưng cô ta cũng là gia chủ một nhà, nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Sau khi quan sát kỹ Tiêu Long một lúc, cô ta không tin được mà lắc đầu: "Anh còn quá trẻ, tôi biết tin anh thế nào đây?

Chú em, món đồ của cậu có đáng giá mười tỷ không?

Đừng có ở đây lừa tôi, Tân Nguyệt Phạn Điếm không dễ bị lừa đâu!" "Vậy cô xem xem nó có đáng giá mười tỷ không!" Tiêu Long nói rồi trực tiếp lấy ra bộ Kim Lũ Ngọc Y.

Món đồ này nếu còn nguyên vẹn thì là bảo vật vô giá.

Nhưng bây giờ đã bị hư hại, cũng vẫn rất đáng tiền.

Tiêu Long hiện tại cũng không dùng đến thứ này, bán đi kiếm chút tiền mới thể hiện được giá trị của nó.

Nhìn thấy một cỗ thi thể, dù bên trên được bọc giáp ngọc, sắc mặt Ứng Nam Phong cũng có chút không vui.

Cô ta thật sự không nhận ra, cảm thấy Tiêu Long đang trêu mình: "Chú em, mấy miếng ngọc vụn này mà cũng đòi đổi lấy mười tỷ, cậu tưởng đây là ngọc Hòa Điền hay kim cương sao?" Cô ta chỉ là một thương nhân, tuy có chút mắt nhìn, nhưng cũng cảm thấy mấy miếng ngọc này không đủ 10 tỷ, nên tỏ vẻ khinh thường.

"Bây giờ tôi cho cậu một cơ hội cút khỏi văn phòng của tôi, nếu không tôi sẽ cho cậu biết Tân Nguyệt Phạn Điếm có vào không có ra!" Khí thế của Ứng Nam Phong rất mạnh, cả người toát ra vẻ bá đạo, khiến Tiêu Long phải nhìn thêm vài lần.

"Cô không tin nó đáng giá mười tỷ?

Vậy chúng ta đánh cược thế nào?" "Nếu nó trị giá mười tỷ, cô phải đi ăn cơm với tôi, thế nào?" "Hừ!" Ứng Nam Phong cười lạnh một tiếng, "Vậy nếu nó không đáng giá mười tỷ thì sao?" Phép khích tướng đã có tác dụng, Ứng Nam Phong đã cắn câu.

"Nếu không đáng giá đó, vậy tôi sẽ chặt tay mình vứt đi cho chó ăn, được chưa?" Ứng Nam Phong lạnh lùng nói.

Cô ta không tin một cỗ thi thể bọc giáp ngọc lại có thể đáng giá mười tỷ.

Thật sự nghĩ đây là bảo vật cải tử hoàn sinh sao?

"Vậy nếu nó đáng giá thì sao?" "Nếu nó đáng giá đó, đừng nói là ăn cơm với anh, ngủ với anh một đêm thì đã sao!" "Là cô nói đấy nhé!" Tiêu Long cười.

"Hừ!

Bớt nói nhảm đi, chứng minh đi!" Tiêu Long bỏ chân xuống, thản nhiên nói: "Gọi Trương Sơn Nhật ra đây, ông ta sẽ biết giá trị của nó." "?!" Ứng Nam Phong vốn đang có chút khinh thường lập tức bùng nổ!

Nếu lúc trước mười tỷ khiến cô ta kinh ngạc, thì bây giờ là chấn động.

Cô ta hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

Thiếu niên này làm sao biết được Trương Sơn Nhật?

Tin tức ông ta còn sống, ngoài cô ta ra không ai biết.

Bây giờ lại bị một người trẻ tuổi nhận ra.

Thật sự khiến người ta khó tin.

Một thiếu niên thần bí như vậy, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Trong trực giác của Ứng Nam Phong, cô ta lập tức nhận ra Tiêu Long không hề đơn giản.

"Cứ gọi ông ta ra đi, phó tướng của Trương gia, Cửu Môn Đề Đốc, ông ta sẽ hiểu giá trị của nó." Tiêu Long lại vắt chân chéo, vẻ mặt bình tĩnh.

Ứng Nam Phong lại một lần nữa chấn động.

Nếu lúc trước có thể là lừa gạt, nhưng người ta đã nói đến mức này rồi, căn bản không thể che giấu được nữa.

Nhưng trong lòng cô ta vô cùng kinh ngạc, không hiểu Tiêu Long biết được bằng cách nào.

Cô ta vội vàng gọi điện thoại, rất nhanh, một người đàn ông trung niên trẻ tuổi xuất hiện trong phòng.

Nhìn kỹ, dáng vẻ của mấy chục năm trước, không hề thay đổi chút nào.

Tiêu Long thầm cảm thán sự đáng sợ của huyết mạch Kỳ Lân.

Đó chẳng phải là thanh xuân vĩnh trú sao?

Chỉ cần không chết, sẽ mãi mãi trẻ như vậy?

Thảo nào ai cũng khao khát, theo đuổi trường sinh như vậy.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy một người mấy chục năm không già, quả thật khiến người ta có chút chấn động.

Khi biết được mục đích mình được gọi ra, ánh mắt của vị công tử nho nhã này rơi vào trên người Tiêu Long.

Anh ta quan sát không chút kiêng dè, một lúc lâu sau, cuối cùng lắc đầu.

Nhìn không thấu.

“Giang sơn đời nào cũng có nhân tài!

Không ngờ người trẻ tuổi bây giờ lại lợi hại như vậy, ra tay là bảo vật mấy tỷ.” “Chào thiếu niên, tôi là Trương Sơn Nhật, cậu xưng hô thế nào?” “Tiêu Long.” “Ra là Tiêu công tử, không biết ngọc dũng ở đâu?” Tiêu Long bĩu môi, chỉ vào ngọc dũng vẫn còn vứt ở góc phòng nói: “Kia.” Trương Sơn Nhật theo ánh mắt Tiêu Long nhìn về phía ngọc dũng.

Ban đầu không nhìn ra gì.

Tiếp đó nhíu mày.

Sau đó sắc mặt đại biến.

Rồi kinh hô thành tiếng: “...Không thể nào?” “Thứ này sao có thể xuất hiện được?” “Tuyệt đối không thể!” Nhìn dáng vẻ thất kinh của Trương Sơn Nhật, sắc mặt Ứng Nam Phong cũng thay đổi.

Có thể khiến vị này xúc động như vậy, e rằng thứ này thật sự là một bảo bối mà cô ta không biết.

“Rốt cuộc là thứ gì, đáng để ông kinh ngạc như vậy sao?” “Không phải vấn đề đáng hay không đáng, mà là vô cùng đáng!

Cô có biết thứ này là gì không?

Còn nhớ tôi từng kể cho cô nghe truyền thuyết Quan Vũ trường sinh bất tử không?” “Chính là kiện ngọc dũng đó!

Năm đó khi Từ Phúc đông du, tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão đã mang về thứ này!” “Trong truyền thuyết có công dụng cải tử hoàn sinh, không ngờ thứ này thật sự tồn tại!” Trương Sơn Nhật kinh ngạc không thôi, mất một lúc lâu mới nhìn Tiêu Long: “Tiểu huynh đệ, vừa rồi có chút mạo phạm, mong tiểu huynh đệ đừng để ý!

Thật sự là thứ này quá đáng sợ.” Ứng Nam Phong không nói gì

nữa, cô ta biết lần này chắc chắn đã gặp cao nhân.

Có thể lấy được món bảo bối này, ngoài những tay to trong giới đạo mộ ra, ai có thể làm được?

Trước đó hai người họ còn bàn luận về chuyện Lỗ Vương Cung, không ngờ cuối cùng lại rơi vào tay thiếu niên này.

Có thể nhổ răng từ miệng Ngô Tam Tỉnh, quả thật không phải người bình thường.

"Có đáng giá mười tỷ không?" "Đáng!

Tuyệt đối đáng! 30 tỷ cũng đáng!" "Được rồi, đưa tiền đi!

À, đúng rồi đại mỹ nữ, đừng quên giao kèo giữa chúng ta nhé." Tiêu Long lộ ra một nụ cười xấu xa, khiến Ứng Nam Phong đỏ mặt không thôi.

Cô ta vội vàng quay mặt đi, lúc này vẫn còn đang trong cơn chấn động.

"Tiêu công tử, ngài cầm lấy thẻ này, tiền sẽ nhanh chóng được chuyển vào." "À đúng rồi, đây là một tấm thiệp mời, thiệp mời khách quý cho buổi đấu giá ngày mai, mong ngài nể mặt." "Tôi cần ba tấm." "Được!

Không vấn đề gì, tôi đi lấy ngay!

Đừng nói ba tấm, mười tấm cũng được!" "Từ nay về sau, ngài là vị khách tôn quý nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi." Ứng Nam Phong vội vàng nói, cung kính dâng lên thiệp mời, cô ta hiểu rõ lần này đã gặp được đại lão, nên thái độ lập tức quay ngoắt 180 độ.

Trong lúc kinh ngạc, thậm chí còn có chút nịnh nọt.

Tiêu Long nhận tiền và thiệp mời, không nói hai lời, quay người rời đi.

Đợi Tiêu Long đi rồi, Ứng Nam Phong mới không nhịn được hỏi: "Ngọc dũng, thật sự có thần kỳ như vậy sao?" "Đó là đương nhiên!

Thứ này từ sau khi Từ Phúc năm đó mang về đã biến mất, ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng chưa dùng đến!

Sau này bị Thiết Diện Sinh lấy được, giấu trong Lỗ Vương Cung, rồi bị Uông Tàng Hải lấy được.

Lỗ Vương Cung nơi nơi hiểm nguy nên người bình thường căn bản không lấy được, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng không lấy được.

Bây giờ cậu ta lại lấy ra, lợi hại không?

Còn về tác dụng và giá trị của nó, phải xem người dùng.

Dùng tốt thì mười tỷ cũng chỉ là cơ bản!" Hít~ Ứng Nam Phong hít một ngụm khí lạnh.

"Vậy sau này tôi..." "Cứ tiếp xúc với cậu ta nhiều vào, có thể lấy lòng thì cứ lấy lòng, theo suy đoán của tôi, thiếu niên này sau này chắc chắn sẽ còn có được nhiều bảo vật nữa!" Ứng Nam Phong vội gật đầu, vô cùng tán thành.

Chương 20

Tiêu Long rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Kiếm được tiền rồi!

Một cái ngọc dũng rách nát mà bán được mười tỷ, không hề lỗ chút nào.

Dù sao tinh huyết bên trong cũng đã được trích xuất.

Còn việc người của Tân Nguyệt Phạn Điếm có mở được ngọc dũng ra hay không, đó là chuyện của họ.

Dù sao đối với Tiêu Long nó cũng vô dụng.

Bị Tiểu Ca làm hỏng rồi, mở ra có dùng được hay không còn là một vấn đề.

Kém nhất thì dựa vào những miếng ngọc đó cũng đáng giá vài tỷ.

Nên hắn vẫn lời to.

Lại còn được thiệp mời miễn phí, không cần mở miệng.

Dáng vẻ của cô nàng kia dường như đã động lòng, ít nhất là đã tràn đầy tò mò về hắn.

Đó chẳng phải là bước đầu tiên của thành công sao?

Sau này tiếp xúc nhiều hơn, hạ gục được bà chủ, vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm chẳng phải là của hắn rồi sao?

Thế là trên đường về, Tiêu Long cảm thấy đặc biệt nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử đã gọi hai người dậy.

Phải nhanh chóng thu dọn, nghĩ cách trà trộn vào.

Buổi đấu giá bắt đầu vào giữa trưa, thời gian sắp đến rồi.

Khi ba người đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, Bàn Tử lại dừng lại, đứng một bên ngượng ngùng không dám vào.

Hạo Thiên Chân cũng vậy.

Đặc biệt là khi thấy một vài kẻ không có thiệp mời bị người ta lôi ra ngoài, cảnh đó thật quá mất mặt.

"Long ca, không có thiệp mời thì làm sao vào?

Làm thế nào bây giờ?" Tiêu Long mỉm cười, như làm ảo thuật, trong tay xuất hiện ba tấm thiệp mời.

Hai người kia lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc không thôi.

Bởi vì ba tấm thiệp mời này trông còn sang trọng hơn của những người khác.

Vừa nhìn đã biết là thẻ khách quý!

Hai người trừng mắt, không thể tin nổi nhìn Tiêu Long.

"Long ca trâu bò quá, làm thế nào vậy?" "Thứ này không có chút địa vị, không có chút thực lực thì căn bản không lấy được đâu!

Thẻ khách quý đấy!" "Tận ba tấm!

Long ca quá lợi hại, chúng tôi đều là nhờ phúc của anh!" "Đúng vậy Long ca, anh không phải là một siêu cấp phú nhị đại nào đó chứ?" Hai người nhìn Tiêu Long bằng ánh mắt sùng bái, Tiêu Long đảo mắt, cười mắng: "Bớt nói nhảm đi, đừng quên mục đích hôm nay của chúng ta, mau vào đi!" Nói rồi hắn cầm thiệp mời hiên ngang đi vào.

Nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy loại thẻ khách quý đó, thái độ càng thêm cung kính, vô cùng kính cẩn dẫn ba người đến phòng bao VIP.

Nhìn sự xa hoa bên trong, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân kinh ngạc không thôi.

“Chậc chậc chậc!

Rộng rãi!

Sang trọng!

Xa hoa!” “Ngang với khách sạn năm sao rồi còn gì!” “Đời này có thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, có thể bước vào phòng bao VIP, thật sự quá đỉnh!” “Bàn gia tôi tin rồi, đây đúng là nơi không phải người bình thường có thể vào!” Ngay cả Hạo Thiên Chân từng trải cũng phải cảm thán không thôi.

Chỉ riêng bộ ghế sofa da thật kia đã không phải nơi nào cũng có.

Lúc này nhân viên phục vụ cung kính nói: “Ba vị khách quý, vì ba vị là những vị khách tôn quý nhất, nên mọi thứ ở đây đều miễn phí cho quý vị, xin quý vị cứ tự nhiên gọi món.” Một câu nói ra, Bàn Tử lại một lần nữa trợn tròn mắt.

Ngay cả Hạo Thiên Chân cũng chấn động không thôi.

Kinh ngạc đến mức không tin vào tai mình, không dám nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Tiêu Long.

Tiêu Long lại vẻ mặt bình tĩnh nói: “Được rồi, cậu lui xuống đi, có cần gì chúng tôi sẽ gọi.” “Vâng!

Ba vị khách quý cứ tự nhiên.” Đợi nhân viên phục vụ đi rồi, hai người kia không thể nhịn được nữa.

“Long ca!

Khai thật đi, anh không phải là thái tử của Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ?” “Không đúng!

Tôi thấy Long ca chắc là con riêng của bà chủ Ứng!” “...” Nghe

những lời không đứng đắn của hai người, mặt Tiêu Long lập tức đen lại.

Mẹ kiếp!

Thật biết nói bậy.

Sao không nói tôi là bố của hai người đi?

Con riêng!

Hai người đối với Tiêu Long thật sự bội phục sát đất.

"Long ca, tôi nghe nói đồ ở đây đắt lắm, đặc biệt là trong phòng bao này, mỗi lần không có vài chục vạn thì không xong đâu." "Vậy mà đối với chúng ta lại miễn phí!

Tất cả rượu nước đều được gọi miễn phí!

Anh nói anh không có quan hệ đặc biệt với bà chủ ở đây, ai mà tin?" "Phòng bao này chỉ có những người có máu mặt mới vào được, Long ca, đừng nói không phải vì anh nhé!" Bàn Tử cũng là người lăn lộn trong giới, đối với những thông tin này rất rõ.

Nhưng càng rõ, lại càng sùng bái.

"Được rồi, tôi và bà chủ Doãn quen nhau, là người quen, là đối tác, hiểu chưa?" Nghe Tiêu Long thừa nhận, hai người mới yên tâm.

Bàn Tử vẻ mặt sùng bái bò đến trước mặt Tiêu Long, sùng bái nói: "Long ca, nhận của tôi một lạy, từ nay về sau tôi theo anh!

Anh sau này ăn sung mặc sướng, cho tôi húp chút canh là được rồi!" Hạo Thiên Chân cũng nội tâm chấn động.

Anh lại một lần nữa nhớ đến lời của chú Ba.

Người trẻ tuổi trước mắt, Tiêu Long, quả nhiên không phải người bình thường.

Nhất định phải tiếp xúc, học hỏi cậu ta thật tốt.

Tiêu Long mất kiên nhẫn đá cho Bàn Tử một cái, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói với Hạo Thiên Chân: "Bây giờ buổi đấu giá chưa bắt đầu, nhân lúc có chút thời gian mau đi tìm Hoắc lão thái đi!" "Đúng đúng đúng!

Chuyện chính quan trọng!" Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại.

Hạo Thiên Chân gật đầu, nhanh chóng tìm đến phòng bao của Hoắc lão thái.

Bởi vì phòng bao như vậy chỉ có ba phòng, một phòng trống, vậy chắc chắn bà ấy ở một trong hai phòng còn lại.

Đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Hoắc lão thái mặt mày nghiêm nghị, uy nghiêm mười phần.

Bên tay phải bà, Hoắc Tú Tú tinh ranh lanh lợi đứng đó.

Hai người thấy Hạo Thiên Chân vào, thần sắc khẽ động.

Hạo Thiên Chân cũng đi thẳng vào vấn đề, lấy ra Xà Mi Đồng Ngư, trực tiếp mở miệng: "Hoắc bà bà, bà có thể cho cháu biết lai lịch của thứ này không?" Hai người nhìn thấy con cá đồng trong tay Hạo Thiên Chân, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đặc biệt là sau khi nhận ra Hạo Thiên Chân, sắc mặt càng trở nên khó coi.

"Đừng gọi ta là bà bà, ta không phải bà của cậu!" "Hoắc bà bà, thứ này thật sự rất quan trọng với cháu, cầu xin bà..." "Muốn hỏi thì đi mà hỏi bà nội cậu, hoặc là đi hỏi tên khốn chú Ba của cậu!" Nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô vốn đều là Cửu Môn cũ, nhưng sau này vì nhiều chuyện mà nảy sinh ân oán cũ.

Xem ra bà lão bây giờ vẫn khó mà nguôi ngoai.

Hạo Thiên Chân tuyệt vọng nói: “Nhưng chú Ba cháu không chịu nói cho cháu biết, bảo cháu đến tìm bà.” “Về đi!

Nếu thật sự muốn biết, bảo bà nội cậu mang đồ đến hỏi ta.” Hoắc lão thái hạ lệnh đuổi khách.

“Cháu...” Hạo Thiên Chân còn định nói gì, lúc này Hoắc Tú Tú bên cạnh đã lên tiếng: “Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, mau đi đi, đừng làm phiền bà nội tôi đấu giá.” Hạo Thiên Chân đành phải bất đắc dĩ rời đi, cúi đầu ủ rũ trở về phòng bao.

Chương 21

Hai người kia vừa nhìn đã biết tình hình không ổn.

“Sao rồi?” Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, không nói gì.

“Được rồi, để tôi!” Tiêu Long vừa nhìn tình hình đã biết, chắc chắn lại bị làm khó rồi.

Theo kịch bản gốc, hai người họ hợp mưu, trực tiếp đại náo hội trường.

Nhưng bây giờ Tiêu Long không thể để họ làm vậy, vì anh đã coi nơi này như địa bàn của mình rồi.

Thấy Tiêu Long định hành động, Bàn Tử lại bất đắc dĩ nói: “Buổi đấu giá bắt đầu rồi, giữa chừng không vào được đâu, trừ phi chúng ta có tiền, rồi vào thẳng để đấu đăng!

Nhưng chúng ta...” Bàn Tử xòe hai tay, biểu thị mình nghèo rớt mồng tơi, căn bản không có tư cách tham gia cạnh tranh lần này, càng đừng nói đến gặp Hoắc lão thái.

Tiêu Long mỉm cười, bình tĩnh vỗ vỗ vai hai người: “Cứ đi theo tôi là được, tôi cũng muốn biết lai lịch của Xà Mi Đồng Ngư.” Nói rồi anh dẫn hai người đang lo lắng đi thẳng vào trong.

Hai người sợ hãi không thôi, do dự không quyết, sợ bị đuổi ra.

Nhưng Tiêu Long lại dẫn họ xông thẳng vào hội trường đấu giá, thậm chí đi thẳng đến trước mặt Hoắc lão thái.

Mọi người bị cảnh tượng đột ngột này làm cho kinh ngạc.

Hoắc lão thái không khỏi nhíu mày, Hoắc Tú Tú bên cạnh kịp thời

lên tiếng: “Anh có phiền không vậy...” Một người đàn ông trung niên để lấy lòng Hoắc lão thái, vừa thấy bà không thích mấy người Tiêu Long, lập tức đứng ra, chỉ vào mũi Tiêu Long mắng: “Thằng nhóc, cút khỏi đây!

Đây không phải nơi mày có thể đến!” Nhưng lời hắn vừa dứt, đã bị Tiêu Long một bạt tai đánh bay đi.

Hoắc Tú Tú giật mình, vội vàng che trước mặt bà lão, thần sắc ngưng trọng nhìn Tiêu Long.

Những người khác cũng kinh ngạc không thôi.

Người đàn ông trung niên kia họ đều biết.

Năm đó dựa vào đánh nhau cướp bóc mà nổi danh, cũng có chút bản lĩnh.

Vậy mà một người như vậy, lại bị một thanh niên xông vào tát bay đi.

Đây là khái niệm gì?

Ở đây có mấy người làm được?

Thấy Tiêu Long không ngừng tiến lại gần, Hoắc Tú Tú không bình tĩnh được nữa, cơ thể căng cứng, chuẩn bị ra tay.

Lúc này Tiêu Long lại nói: “Nghĩ cho kỹ, bản thiếu gia đây không biết thương hoa tiếc ngọc đâu.” Hoắc Tú Tú sao có thể không hiểu câu nói này, với tính cách kiêu ngạo của cô, chắc chắn không phục!

Cô đang định ra tay, lại bị Hoắc lão thái kéo lại.

“Thiếu niên, ta thừa nhận cậu lợi hại, nhưng đây không phải nơi cậu có thể làm càn.

Được rồi, vì người khác mà ra mặt, đắc tội với bà già này có đáng không?” Tiêu Long bình tĩnh cười, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc

xung quanh, thản nhiên đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hoắc lão thái.

Có người cuối cùng không nhịn được nữa.

"Thằng nhóc!

Chỗ đó không ngồi được đâu!" "Chàng trai trẻ, mau đứng dậy đi, đó không phải chỗ có thể ngồi!" Có người thiện ý nhắc nhở, có người thì lại xem trò vui.

Dưới đài nhất thời bàn tán xôn xao.

Bọn họ so với Tiêu Long, thì việc ra tay vừa rồi còn khiến họ kinh ngạc hơn.

Gã vừa bị Tiêu Long tát một cái kia, lại nở một nụ cười lạnh độc ác nhìn Tiêu Long.

"Thằng nhóc!

Chỗ đó mà cũng dám ngồi, xem ra mày thật sự không biết trời cao đất dày!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi theo sau Tiêu Long hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Nghe người bên dưới bàn tán, sắc mặt hai người trở nên khó coi.

Lúc này, bạn của Hạo Thiên Chân là Giải Tử Dương không biết từ đâu xuất hiện, nhỏ giọng giải thích cho hai người.

"Chỗ mà bạn của hai người ngồi, gọi là khu đấu đăng, ai ngồi vào chỗ đó, buổi đấu giá hôm nay sẽ chỉ có một người thắng." "Bất kể hôm nay xuất hiện món đồ gì, giá cả cao bao nhiêu, đều phải mua hết!" Hai người cuối cùng cũng sắc mặt đại biến, muốn kéo Tiêu Long đi.

Tiêu Long lại bình tĩnh nói: "Không cần sợ, tôi không sợ bất kỳ ai, thắng là được rồi phải không?

Đúng không, Hoắc lão thái thái?" Mọi người chết lặng trước sự

ngông cuồng và bá đạo của Tiêu Long.

Dám thách thức cả Hoắc lão thái thái nhà họ Hoắc.

Bao nhiêu năm rồi chưa có chuyện như vậy xảy ra?

Ngay cả Hoắc Tú Tú cũng ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, lập tức cảm thấy hứng thú với Tiêu Long.

Người cô bội phục nhất là bà nội của mình.

Bây giờ lại có một thiếu niên dám thách thức bà nội!

Chỉ riêng lòng dũng cảm này cũng đáng để Hoắc Tú Tú nhìn bằng con mắt khác.

Lúc này, Hoắc lão thái bình tĩnh nói: "Cậu chắc chắn muốn ngồi ở đây chứ?" "Lẽ nào bà còn giết được tôi chắc?" Hoắc lão thái thái khí thế lẫm liệt, nhưng Tiêu Long lại ăn miếng trả miếng.

Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Thiếu niên này.

Hoặc là không biết trời cao đất dày.

Hoặc là thật sự có bản lĩnh.

Trong mắt Hoắc Tú Tú, cô càng thêm rung động.

Người đàn ông này quá bá đạo.

Thực sự quá nam tính.

Thật khiến người ta rung động!

Thật có cảm giác!

Hoắc lão thái thái cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Đúng lúc này, buổi đấu giá bắt đầu!

Theo lời giới thiệu của người dẫn chương trình, từng món bảo vật

được đưa lên.

Mọi người bắt đầu tranh giành, chuyện vừa rồi dường như đã bị tất cả lãng quên.

Nhưng Hoắc lão thái thái lại không hề quên chuyện này.

Bà cảm thấy vừa rồi bị mất mặt, nên chuẩn bị gây khó dễ cho Tiêu Long.

Không phải muốn đấu đèn với tôi ở đây sao?

Vậy thì thử xem.

Thế là, phàm là món đồ nào bà ta nhìn trúng, thấy thuận mắt, đều bắt đầu ra giá.

Mức giá nào cũng báo rất cao, hoàn toàn vượt xa giá trị ban đầu của mỗi món đồ cổ.

Một số người cũng đã nhận ra.

Vì vậy, chỉ cần Hoắc lão thái thái ra giá, họ liền bắt đầu giúp đẩy giá lên một cách cố ý.

Sau đó thì rút lui, để Tiêu Long không thể không theo.

Ai bảo hắn ngồi vào vị trí đó làm gì?

Dưới khán đài, một số người bắt đầu xem trò vui.

Nếu Bàn Tử và những người khác lúc này vẫn chưa phát hiện ra thì đúng là quá ngu ngốc.

Cả hai tức đến không chịu nổi, nhưng lại chẳng có cách nào.

Nhìn mấy món đồ sưu tầm có giá trị chớp mắt đã lên tới hàng chục triệu.

Chương 22

Bàn Tử gần như tuyệt vọng, đây không phải là mấy nghìn tệ, mà là mấy chục triệu đó!

Phải đổ bao nhiêu cái đấu mới kiếm được nhiều tiền như vậy?

Hạo Thiên Chân cũng mặt mày trắng bệch, cảm thấy mình đã làm liên lụy đến Tiêu Long.

Những người khác lúc này sắc mặt cũng biến đổi không ngừng.

Đặc biệt là khi thấy dáng vẻ bình tĩnh của Tiêu Long.

Họ cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì Tiêu Long cứ thế mà nhận hết.

Chỉ cần là thứ Hoắc lão thái thái thích và muốn, bất kể đối phương có cố ý gây khó dễ thế nào, hắn đều nhận hết, thâu tóm toàn bộ.

Vô cùng bình tĩnh.

Dùng giá cả để đè bẹp.

Ba triệu muốn một cái ấm nước Càn Long à, tôi ra thẳng năm triệu!

Cảnh tượng này dọa cho ngay cả tâm thái của Hoắc lão thái thái cũng thay đổi.

Nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tiêu Long, lại không giống người đang ra vẻ ta đây.

Điều này khiến nội tâm bà ta có chút chấn động.

Cuối cùng, bảo vật áp chót được mang lên.

“Các vị chú ý!

Món đồ đấu giá cuối cùng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, Xà Mi Đồng Ngư!

Những ai hiểu giá trị của nó thì tôi không cần nói nhiều nữa.” “Bây giờ bắt đầu ra giá, mười triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một triệu!” Món đồ vừa xuất hiện, một số người nhận ra nó mắt đều trợn tròn.

Đây chính là thứ mà họ nhắm tới hôm nay.

Ngay cả Hoắc lão thái thái cũng vậy.

Vì thế, vừa mới xuất hiện, giá cả đã ngay lập tức bị đẩy lên hai mươi triệu.

Mọi người điên cuồng cạnh tranh.

Bởi những người biết rõ về món đồ này đều hiểu, nó đại diện cho bí ẩn về sự trường sinh.

Khi giá lên đến 25 triệu, một số đối thủ cạnh tranh mới chịu rút lui. 25 triệu.

Con số này đã vượt quá dự tính.

Hoắc lão thái thái cười lạnh một tiếng, rồi nói với Hoắc Tú Tú: “Ba mươi triệu!” Nghe thấy hai chữ này, Bàn Tử chỉ muốn khóc.

Hiện tại chỉ còn lại Tiêu Long là người duy nhất đấu đèn.

Chỉ được thắng, không được bại.

Cộng thêm 15 triệu trước đó, đã là 45 triệu rồi.

Long ca có lấy ra được không?

Dù có đập nồi bán sắt cũng không lấy ra nổi đâu nhỉ?

Cái vẻ mặt đau lòng xót của đó cứ như là tiền của cậu ta vậy.

Nhìn thấy bộ dạng của hai người, Hoắc Tú Tú bên cạnh cố ý chế nhạo.

"Có người nào đó sắp không xong rồi sao?" Tiêu Long liếc nhìn cô ta một cái, nói với giọng hơi trêu chọc: "Tiểu mỹ nữ, anh có được hay không?

Không thử sao biết được chứ?" Hoắc Tú Tú không những không tức giận mà ngược lại còn cảm thấy hứng thú hơn.

"Được thôi!

Vậy bản cô nương đây sẽ xem xem, rốt cuộc anh có bao nhiêu cân lượng?" Nói rồi, cô ta cố ý nhìn xuống chỗ đó của Tiêu Long, như thể đang đo kích thước và trọng lượng.

Tuy nhiên, mọi người đều không lạc quan về Tiêu Long.

Dù sao thì chớp mắt đã vượt quá bốn mươi triệu.

Đây không phải là một con số nhỏ.

Vì một con cá, cho dù là con cá ẩn chứa bí mật, cái giá này cũng có chút không đáng.

Nhưng thứ mà Tiêu Long không sợ nhất chính là tiền.

Bởi vì hắn chỉ cần tùy tiện lấy ra một món đồ gì đó là có thể dễ dàng có được mấy chục triệu, thậm chí cả trăm triệu.

Khi giá cả đạt tới 42 triệu, ngay cả Hoắc lão thái thái cũng cảm thấy áp lực.

"45 triệu!" Hoắc lão thái thái nghiến răng, đích thân ra trận.

Tiêu Long chỉ cười nhạt, nói một cách thản nhiên: "Năm mươi triệu!" "Hàoaa~" Mọi người xôn xao.

Họ nhìn Tiêu Long với vẻ không thể tin nổi.

Ai nấy đều bắt đầu đoán xem Tiêu Long thật sự có bản lĩnh, hay chỉ đang khoác lác.

Nhưng nếu làm láo, liệu hôm nay có thể rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm không?

Nhưng lỡ như là thật thì thiếu niên này quá đáng sợ rồi.

Mắt cũng không chớp một cái, đã vứt ra hơn sáu mươi triệu!

Thật kinh khủng!

Bàn Tử thực sự khóc rồi.

Trong lòng không ngừng gào thét.

Đơn giản là lỗ vốn nặng! 62 triệu.

Làm gì mà không tốt?

Chỉ vì một con cá chẳng hiểu ra sao thế này.

Có đáng không?

Trong lòng Hạo Thiên Chân cũng đầy phức tạp, hoàn toàn ngơ ngác.

Cậu ta không còn ở trong thế giới của mình nữa rồi.

Lúc này, sau một hồi im lặng, Hoắc lão thái thái đã từ bỏ.

"Nhường cho cậu!" Câu nói này nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa lại vô cùng sâu sắc.

Hoắc lão thái thái, một nhân vật có quyền thế ngút trời trong nước, lại thua một thiếu niên.

Chủ động nhận thua!

Lúc này Hoắc Tú Tú không nhịn được nữa.

Tuy có chút sùng bái Tiêu Long, nhưng bây giờ cô ta cũng có chút

hoài nghi. 62 triệu.

Hắn có lấy ra được không?

“Này!

Cậu thắng rồi, nhưng nếu không lấy ra được tiền thì sao?

E rằng hôm nay cậu không đi ra khỏi đây được đâu, cả ba chân đều phải để lại đấy!” Bàn Tử và Thiên Chân lúc này cũng đã sẵn sàng.

Chương 23

Cùng lắm thì liều mạng.

Đúng lúc này, Tiêu Long không nói gì, mọi người thấy Ứng Nam Phong đích thân mang bảo vật tới.

Mọi người vội vàng nhường ra một lối đi.

Chỉ thấy Ứng Nam Phong đứng trước mặt Tiêu Long, cung kính nói: "Tiêu tiên sinh, sao ngài không báo cho tôi một tiếng?

Để tôi đích thân ra đón ngài!" "Xem chuyện hôm nay ầm ĩ chưa kìa, nếu sớm biết ngài cần thứ này, tôi đã trực tiếp mang đến cho ngài rồi, đâu cần ngài phải đích thân chạy một chuyến thế này?" Trong phút chốc, cả hội trường đấu giá im phăng phắc, đến cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Cặp mắt của mọi người như muốn rớt cả ra ngoài.

Họ kinh ngạc nhìn Ứng lão bản đang đứng trước mặt Tiêu Long với vẻ mặt cung kính.

Ngay cả Hoắc lão thái thái cũng chấn động đến mức đứng bật dậy.

Bởi vì bà ta biết rất rõ, bản thân mình cũng không được đối đãi như vậy.

Căn bản không đáng để Ứng lão bản đích thân ra mặt.

Thậm chí bà ta còn phải nể Ứng lão bản ba phần.

Nhưng thiếu niên này, rốt cuộc là chuyện gì?

Làm sao hắn làm được?

Hắn có thân phận gì?

Tại sao lại lợi hại đến thế!

Khiến cho đại lão bản của Tân Nguyệt Phạn Điếm phải đích thân nghênh đón, lại còn cung kính như vậy!

Thật không thể tin nổi!

Ngay lúc này, Bàn Tử trực tiếp ngơ ngác.

Cả người vừa kích động, vừa bất an, lại vừa không thể tin nổi.

Trước đây cậu ta đã cảm thấy Tiêu Long đủ ngầu rồi.

Nhưng bây giờ mới phát hiện ra rằng đó chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm!

Thái độ của Ứng lão bản ở Tân Nguyệt Phạn Điếm… Đừng nói là ba tấm thẻ khách quý của phòng bao, mà quả thực cả Tân Nguyệt Phạn Điếm này đều là của Long ca rồi!

Đây đâu còn là bạn bè đơn thuần của Long ca nữa.

Trông thế này, gọi là thuộc hạ cũng không quá đáng.

Hoắc Tú Tú bên cạnh, lúc này đã không nói nên lời.

Cô ta biết bà nội mình lợi hại đến mức nào, nên càng rõ địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm mạnh mẽ ra sao, và vị lão bản của Tân Nguyệt Phạn Điếm này đáng sợ đến nhường nào.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đã truyền thừa mấy trăm năm.

Ứng lão bản có thể trở thành đại lão bản, có thể thấy sự đáng sợ của ông ta.

Ngay cả Lão Cửu Môn cũng phải nể ba phần.

Ngay cả nhân vật trụ cột của gia tộc như bà nội cô ta cũng phải nể ba phần.

Một người đáng sợ như vậy lại đối xử với Tiêu Long cung kính

đến thế!

Sao có thể?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Thân phận của hắn là gì?

Người đàn ông này cũng quá thần bí rồi đi?

Thân thủ mạnh mẽ như vậy.

Vừa có tiền vừa thần bí.

Quả thực là hình tượng bạch mã hoàng tử hoàn hảo trong lòng cô ta!

Chẳng lẽ đây là món quà mà ông trời ban tặng cho mình?

Hoắc Tú Tú lúc này không hề nhận ra, cô ta đã chìm đắm trong thế giới của Tiêu Long.

Chỉ vì vài câu nói, vài hành động của Tiêu Long mà cô ta đã yêu hắn lúc nào không hay, ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc đến tột độ, Tiêu Long mỉm cười nhận lấy món đồ rồi nói: "Chẳng phải là không muốn làm phiền tỷ tỷ sao!" Một tiếng "tỷ tỷ".

Ứng Nam Phong cười, trong lòng vô cùng mãn nguyện.

Những người khác lập tức hiểu ra, quan hệ của hai người quả nhiên không tầm thường.

Nhưng Ứng Nam Phong biết rằng Tiêu Long đang cho mình đủ mặt mũi.

Vì vậy, ông ta càng cung kính hơn: "Chuyện của đệ đệ thì có gì mà phiền phức?

Con cá này cũng không đáng bao nhiêu tiền, tặng cho cậu." Cách

xưng hô cũng thay đổi.

Quan hệ của hai người lập tức được kéo gần lại.

Những người khác thì sắc mặt đều biến đổi.

Hóa ra hai người không chỉ có quan hệ tốt!

Bây giờ xem ra không chỉ có thế.

Rõ ràng là đang lấy lòng.

Dùng hơn sáu mươi triệu để lấy lòng.

Đúng là ra tay hào phóng!

Lúc này Hoắc lão thái thái cũng có chút hối hận.

Sớm biết như vậy đã không gây sự với Tiêu Long.

Bà ta cũng vô cùng tò mò về Tiêu Long.

Rốt cuộc đây là một thiếu niên như thế nào?

Thằng nhóc nhà họ Ngô lại quen biết hắn ra sao?

Hắn ra mặt vì thằng nhóc nhà họ Ngô là vì cái gì?

"Vậy thì cảm ơn tỷ tỷ." "Vậy đệ đệ cứ chơi tiếp đi, ta không làm phiền nữa, ta đi làm việc đây." Ứng Nam Phong nói xong, gật đầu ra hiệu với Hoắc lão thái thái, ném cho bà ta một ánh mắt, sau đó mỉm cười rời đi.

Còn những người khác, ông ta đều không thèm để ý.

Hoắc lão thái thái lập tức lĩnh hội được ý tứ: Kết giao, không thể đắc tội.

Sau khi người đó rời đi, Bàn Tử không nhịn được kinh hô: "Long ca, anh đúng là quá đỉnh!

Anh quen cả Ứng lão bản sao?" Mọi người cũng tò mò nhìn Tiêu

Long.

Tiêu Long khẽ cười, nhìn về phía Hoắc lão thái thái.

“Không nói chuyện này nữa.

Hoắc lão thái thái, bây giờ bà có thể nói cho tôi nghe chuyện về con cá đồng được chưa?” Hoắc lão thái thái nhíu mày, thở dài một hơi rồi nói: “Về phòng bao đi.” Thế là mấy người rời đi, để lại một đám người vẫn còn chưa hết hứng thú.

Chỉ là không ai để ý, một thanh niên trong số đó đã rời đi với vẻ mặt nghiêm trọng.

Hôm nay hắn đã phát hiện ra một bí mật lớn, có thể gây ảnh hưởng cực lớn đến kế hoạch.

Xà Mi Đồng Ngư cũng không lấy được.

Lần này phiền phức rồi.

Phải mau chóng quay về báo cáo thôi.

Chương 24

Trong phòng nghỉ dành cho khách quý.

Nhìn Tiêu Long đang cười như không cười, Hoắc lão thái thái im lặng một lúc rồi mới lên tiếng.

“Nể mặt Ứng lão bản, tôi sẽ nói cho cậu biết.” “Nhưng trước tiên phải nói rõ, ân oán của đời trước chúng tôi không nên liên lụy đến thế hệ các cậu.” Hoắc Tú Tú kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên cô thấy bà nội mình như vậy.

Người đàn ông này thực sự quá lợi hại, đã thay đổi được ý kiến cố chấp của bà nội.

Quá đỉnh!

Tiêu Long khẽ cười, không để tâm nói: “Bà Hoắc nói quá lời rồi, dù sao có một số chuyện thật khó nói rõ, không thể trách bà được.” Tiêu Long thay đổi cách xưng hô, lập tức khiến Hoắc lão thái thái lấy lại được thể diện.

Hoắc lão thái thái hài lòng gật đầu, tâm trạng cũng tốt lên.

Chỉ là trong lòng không khỏi cảm thán, nếu thực sự có một đứa cháu trai như vậy, thì cả đời này thật đáng giá.

Thế là bà ta không nhịn được mà liếc nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh.

Có lẽ có hi vọng?

Tiêu Long không biết ý của lão thái thái, lúc này lão thái thái cũng bắt đầu nói về tình hình của Xà Mi Đồng Ngư.

“Thứ này gọi là Xà Mi Đồng Ngư, chắc cậu cũng biết, nó có liên quan đến Uông gia, cũng là gia tộc của đại sư phong thủy Uông Tàng

Hải trong truyền thuyết mấy trăm năm trước!" "Có lời đồn rằng Uông gia vẫn luôn bảo vệ bí mật trường sinh của Uông Tàng Hải, và bí mật này được ẩn giấu trong ba con cá đồng." "Ba con cá đồng được giấu trong ba ngôi mộ cổ đáng sợ.

Trong truyền thuyết, nếu có thể phá giải bí mật của cá đồng, thì có thể tìm ra bí mật trường sinh của Uông Tàng Hải." "Cũng có lời đồn, một khi để Uông gia tìm được, có khả năng sẽ khiến Uông Tàng Hải sống lại!" "Hít~" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

"Bí mật trường sinh của đại sư phong thủy thần bí Uông Tàng Hải, thật sự được giấu trong con cá đồng sao?" Bàn Tử nhìn hai con cá đồng trước mắt, hai tay có chút run rẩy.

Trường sinh còn hấp dẫn hơn cả bảo bối!

"Chỉ là truyền thuyết thôi, cụ thể không rõ!

Nhưng có thể chắc chắn là Uông Tàng Hải đã thiết kế long mạch của thiên hạ, để lại ba con cá đồng, rồi từ đó biến mất không thấy tăm hơi." "Bây giờ cậu đã có được hai con, muốn giải mã bí mật bên trong, tôi có thể cung cấp manh mối cho cậu, nhưng có một yêu cầu, phải mang theo cháu gái tôi đi cùng!" Hoắc Tú Tú mắt sáng lên, cảm kích nhìn bà nội của mình.

Tiêu Long liếc nhìn cô ta, cũng không vạch trần, gật đầu đồng ý.

"Vậy xin bà Hoắc chỉ điểm mê tân." Hoắc lão thái thái thở phào nhẹ nhõm, sau đó trịnh trọng nói: "Lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa!" "Có bảo bối không?" Bàn Tử vô cùng kích động, chỉ quan tâm đến điều này.

"Có, rất nhiều bảo bối!

Đó là do Uông Tàng Hải thiết kế mà!" "Vậy còn do dự gì nữa, mau đi thôi!" Bàn Tử đã nóng lòng muốn thử.

Hạo Thiên Chân cũng nhớ đến sự sắp xếp của tam thúc trước đó.

Cậu ta phải đến lăng mộ dưới biển, phải hỏi rõ tình hình của tam thúc.

Vì vậy cậu ta cũng quyết định đi.

Thế là ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Tiêu Long.

"Được, vậy chúng ta ai về nhà nấy chuẩn bị, nửa tháng sau xuất phát!" Mọi người gật đầu, không còn chần chừ, ai về nhà nấy thu dọn.

Bởi vì có một số trang bị cần chút thời gian để mua sắm, chuẩn bị.

Nhưng vào ngày thứ ba, khi ba người đang điều chỉnh trạng thái, thu thập thông tin về lăng mộ dưới biển, Hạo Thiên Chân lại vội vã chạy đến, vẻ mặt vừa nghiêm trọng vừa hoảng hốt.

Trong lúc ba người phân công công việc, cậu ta đi tra cứu tài liệu của nhà họ Ngô liên quan đến lăng mộ dưới biển, và nhiều hơn nữa là tài liệu về tam thúc.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh cũng đã từng đến lăng mộ dưới biển, tuy không biết bây giờ ông ta lại chạy đi đâu.

Nhưng chắc chắn ông ta cũng đang chuẩn bị để đến lăng mộ dưới biển.

Trong vòng nửa tháng, vùng biển Tây Sa sẽ có cuồng phong bão tố không ngừng.

Bão táp hoành hành liên miên.

Vì vậy hoàn toàn không thích hợp để tiến vào.

Sau nửa tháng, thời tiết sẽ ổn định lại, mọi người có thể vào đó.

Vì vậy, điều này cũng cho mọi người một chút thời gian nghỉ ngơi

và tra cứu tài liệu.

Nhưng chỉ trong hai ngày, Hạo Thiên Chân đã phát hiện ra một tin tức khiến cậu ta tuyệt vọng.

“Nhanh lên!

Tôi biết tam thúc của tôi đi đâu rồi!

Lần này nhất định phải giúp tôi!” Đẩy cửa xông vào, Hạo Thiên Chân mất hết bình tĩnh la hét inh ỏi.

“Thiên Chân, rốt cuộc có chuyện gì?

Cứ từ từ, đừng vội.” Bàn Tử vội vàng hỏi, Tiêu Long trong lòng cũng khẽ động.

Chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề gì?

“Xem đi!” Cả hai nhìn sang, thì phát hiện trong tay Hạo Thiên Chân đang cầm một chiếc hộp.

Chính là chiếc hộp lấy ra từ Lỗ Vương Cung.

Trước đây bên trong đựng một con cá rắn.

Nhưng lần này khi được Hạo Thiên Chân mở ra, thứ bên trong đã thay đổi.

“Tàng Hải Hoa?!” Nhìn thấy món đồ này, Tiêu Long trực tiếp đứng bật dậy.

Bàn Tử bị phản ứng lớn như vậy của Tiêu Long dọa cho giật nảy mình.

Bởi vì trong ấn tượng của cậu ta, Tiêu Long chưa từng vì bất cứ chuyện gì mà kinh ngạc đến thế.

“Tàng Hải Hoa?” Thiên Chân thấy Tiêu Long rõ ràng nhận ra nó, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng.

“Tàng Hải Hoa, trong truyền thuyết là đóa hoa được ngưng tụ từ nhục thân và linh hồn của Uông Tàng Hải khi ông ta qua đời.

Có hiệu quả trường sinh bất lão!” Tiêu Long sờ sờ cằm, chỉ cảm thấy có chút đau răng.

Tại sao thứ này lại xuất hiện ở đây?

Căn bản là đồ vật của hai thế giới khác nhau mà!

Chẳng lẽ hai thế giới đạo mộ đã dung hợp làm một?

Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ, Bàn Tử cũng bị dọa cho giật mình.

“Ôi trời, lại là Uông Tàng Hải!

Gã này rốt cuộc là sao vậy?” Tiêu Long không để ý, nhìn về phía Thiên Chân, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: “Ở đâu ra vậy?” “Đây chính là nguyên nhân tôi tìm các anh!” Sắc mặt Thiên Chân khó coi, do dự một hồi lâu, rồi tiếp tục.

“Trong lúc tôi đang sắp xếp tài liệu tam thúc để lại, không cẩn thận làm đổ chiếc hộp, mới phát hiện con cá rắn bên trong đã biến mất, thay vào đó là thứ này.” “Thứ này giống như của Long ca, vô cùng thần bí.

Nhưng lúc tôi còn nhỏ, khoảng năm, sáu tuổi, cũng đã từng nhìn thấy nó.” “Thế là tôi lật lại tài liệu, mới phát hiện ra một bí mật lớn!” Bàn Tử mắt sáng lên: “Bí mật lớn?” “Tam thúc của tôi mất tích có thể liên quan đến Tàng Hải Hoa, đây là manh mối ông ấy để lại cho tôi.” “Trong cuốn sổ tay của ông ấy, tôi phát hiện ra nhật ký mới nhất, ông ấy đã đến một nơi gọi là Thiên Lang Cốc!” “Thiên Lang Cốc, nơi quái quỷ nào vậy?” “Nếu không biết Thiên Lang Cốc, vậy thì một cái tên khác chắc hẳn các anh sẽ biết.” “Là gì?” “Nơi Uông Tàng Hải trong truyền thuyết hồn quy Tây thiên!” “Không thể nào…” Bàn Tử nhìn về

phía Tiêu Long, không biết nên nói gì.

Tiêu Long im lặng một lúc, bình thản nói: "Nói đi, muốn tôi làm gì?" "Giúp tôi tìm tam thúc!

Thiên Lang Cốc quá nguy hiểm, không cần biết đó có phải là nơi chôn cất Uông Tàng Hải hay không, nhưng một mình đến đó chắc chắn nguy hiểm!" "Nhưng chúng ta sắp phải đến lăng mộ dưới biển rồi!" Bàn Tử sắc mặt có chút khó coi.

"Cầu xin các anh!

Chắc sẽ không mất nhiều thời gian đâu, theo như sổ tay, tam thúc của tôi đi một mình.

Nếu một người có thể đi, chứng tỏ nơi đó không nguy hiểm đến thế, nếu các anh giúp tôi, ba chúng ta…" Thiên Chân đã dùng đến ánh mắt khẩn cầu.

Tiêu Long chìm vào suy tư, chưa đến lăng mộ dưới biển mà giữa chừng lại xuất hiện một tình tiết xen ngang thế này.

Sự khác biệt với cốt truyện gốc cũng quá lớn.

Hoặc có lẽ đây là một đoạn hoàn toàn không xuất hiện.

Điều này khiến Tiêu Long có chút lo lắng, lại có chút tò mò.

Tàng Hải Hoa, thứ này giống như Thanh Đồng Thần Thụ, đều vô cùng thần bí.

Hầu như đều xuyên suốt toàn bộ tuyến manh mối của Đạo Mộ Bút Ký.

Chương 25

Bây giờ xem ra có cơ hội tiếp xúc.

Đúng như lời Thiên Chân nói.

Nếu Ngô Tam Tỉnh dám đi một mình, chứng tỏ nơi đó có nguy hiểm, nhưng không đến mức đáng sợ.

Nếu ở đó có thể thu thập được một số manh mối về Uông Tàng Hải, rồi nếu phát hiện ra nhục thân của ông ta chẳng hạn, có thể chiết xuất được huyết mạch trường sinh.

Vậy thì còn gì tốt bằng!

Thế là Tiêu Long lên tiếng: "Tam gia có để lại manh mối gì không?

Hay có để lại lời nhắn là đi làm gì không?" "Tìm kiếm Tàng Hải Hoa còn sống, giải cứu một người bạn!" "Lừa người à?" Bàn Tử vẻ mặt không tin.

"Lừa hay không tôi không biết, nhưng dựa theo truyền thuyết và manh mối, Thiên Lang Cốc còn được gọi là Hoàng Kim Cốc, tương truyền mộ huyệt của Uông Tàng Hải được làm bằng vàng." Nghe câu này, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Cậu ta không mấy hứng thú với trường sinh hay phục sinh, nhưng với tiền bạc và vàng, thì lại vô cùng hứng thú.

Tiêu Long nhìn sâu vào Thiên Chân.

Hắn biết Thiên Chân đang nói dối, chỉ để lừa Bàn Tử đi.

Mà Bàn Tử cũng không ngốc đến thế, chỉ là không vạch trần mà thôi.

Dù sao mọi người cũng cần một cái cớ, để vào thời khắc quan

trọng sắp đi đến lăng mộ dưới biển lại chạy đến một nơi xa lạ.

“Được!

Bàn gia tôi không vấn đề gì, nhưng nói trước, lần này nếu được vàng, tôi phải lấy bốn phần, còn lại các anh chia!” “Không vấn đề gì!

Vậy… Long ca, còn anh?” Tiêu Long khẽ cười, nói một cách thờ ơ: “Đã nói đến mức này rồi, tự nhiên phải đi chứ, tôi cũng muốn xem xem Uông Tàng Hải rốt cuộc có chết ở đó không!” Đã quyết định đi, ba người nhanh chóng bắt đầu tra cứu tài liệu liên quan.

Tiêu Long thì nghiên cứu nhánh Tàng Hải Hoa kia.

Lúc này mới phát hiện ra đây là một bông hoa giả.

Đúng vậy, điều này không khiến Tiêu Long kinh ngạc.

Nhưng dược liệu của nó lại khiến Tiêu Long không khỏi chấn động.

Thứ này được làm từ cành cây của Thanh Đồng Thần Thụ.

Chỉ là một phần cành cây đã mất đi hiệu quả thần bí.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, Tiêu Long cũng không phát hiện ra.

Tinh huyết chiết xuất từ một mẩu cành cây nhỏ này quá ít.

Không đủ để nâng cao huyết mạch của Tiêu Long cũng không đủ để tích trữ.

Nhưng Tiêu Long lại hiểu ra một điều.

Đây hẳn là do Ngô Tam Tỉnh cố ý để lại.

Mục đích là để cho hắn xem.

Bởi vì những người khác có thể không nhìn ra, nhưng Tiêu Long trước đây đã cùng Ngô Tam Tỉnh bàn về Thanh Đồng Thần Thụ.

Cho nên lần này hẳn là một lần thăm dò của Ngô Tam Tỉnh.

Xem xem Tiêu Long có thật sự biết về Thanh Đồng Thần Thụ, hay đã từng thấy Thanh Đồng Thần Thụ!

Đối với sự cẩn thận của Ngô Tam Tỉnh, Tiêu Long có một nhận thức sâu sắc hơn.

Tiêu Long đoán nếu không đi theo manh mối đến Thiên Lang Cốc, thì khi đến lăng mộ dưới biển chắc chắn sẽ bị Ngô Tam Tỉnh ngăn cản.

Tuy Tiêu Long không cho rằng ông ta có thể ngăn cản mình.

Nhưng nếu làm căng với gã này, một số bí mật e rằng sẽ thật sự không bao giờ được đưa ra ánh sáng.

Xem ra chuyến đi Thiên Long Cốc lần này là không thể tránh khỏi.

Vì vậy Tiêu Long bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm manh mối.

Rất nhanh đã phá giải được bông Tàng Hải Hoa.

Vỏ ngoài bằng đồng, lõi bằng vàng, cấu tạo vô cùng tinh xảo.

Thậm chí có thể dùng làm một loại ám khí.

Giống như món đồ mà Hỏa Vân Tà Thần trong phim "Kung Fu Hustle" dùng để tấn công lén nhân vật chính.

Toàn bộ thân cành được bao bọc bởi những đường vân màu vàng, lớp này chồng lên lớp khác.

Trên toàn bộ nụ hoa, cái dáng vẻ e ấp sắp nở đó.

Mặc dù chỉ lớn bằng ngón tay cái, nhưng mỗi cánh hoa lại được điêu khắc vô cùng tinh tế.

Giống như một đóa hoa thật.

Thậm chí nếu đặt bên môi nhẹ nhàng thổi một hơi, nó sẽ lay động

theo gió.

Phía dưới đóa hoa, rỗng ruột.

Có thể nhẹ nhàng vặn ra.

Bên trong đặt sáu cây kim độc, xếp thành hàng như pin của loại đèn pin mắt sói.

Càng giống loại bút bi đa năng.

Ừm, có thể bắn ra một cây kim độc!

Sau một hồi mày mò, Tiêu Long có một phát hiện trọng đại, và cũng có một phỏng đoán táo bạo hơn.

Nhánh Tàng Hải Hoa này cũng là một chiếc chìa khóa!

Có lẽ là chìa khóa để mở kho báu Thiên Lang Cốc.

Thiên Lang Cốc dù không phải là nơi chôn cất Uông Tàng Hải, nhưng chắc chắn cũng là một lăng mộ không nhỏ.

Bên trong chắc chắn có bảo bối, cũng ẩn giấu cơ quan.

Chiếc chìa khóa này, rất quan trọng.

Tiêu Long không biết Ngô Tam Tỉnh không phát hiện ra, hay cố ý để lại.

Nhưng phát hiện này đối với ba người bọn họ đều vô cùng hữu dụng.

Ngày hôm sau.

Ba người đã chuẩn bị xong.

Lặng lẽ rời đi.

Tiêu Long tự tin có thể quay về trong mười ngày, không làm lỡ việc thám hiểm lăng mộ dưới biển.

Mang Sơn.

Trong rừng rậm nguyên sinh.

Ba bóng người xuất hiện ở đó.

Chính là Tiêu Long và hai người kia.

Theo manh mối của Tam gia, họ cần tìm một nơi gọi là thôn Thiên Lang.

Tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính mình.

Qua sự quan sát của Tiêu Long, cuối cùng họ đã tìm ra con đường chính xác, đến được thôn Thiên Lang.

Phía đông nam Lạc Dương, bờ bắc Hoàng Hà.

Phía bắc giáp Tần Lĩnh, phía tây nối với Mang Sơn.

Thiên Lang Cốc, thôn Thiên Lang nằm ở ven Thiên Lang Cốc.

Chương 26

Một ngôi làng nhỏ cách biệt với thế giới như vậy thật không dễ tìm.

Nếu không gặp được người tiều phu, e rằng thật sự không tìm ra.

Sau khi cho người tiều phu một ít tiền, ông ta đã thuận lợi dẫn ba người vào trong thôn.

Nghe nói ba người vào núi tìm thảo dược, người tiều phu không nhịn được mà chế nhạo: "Mấy năm nay cũng có những người trông ra dáng như các cậu đến đây, nhưng tôi biết các cậu không phải làm nghề đó." "Nhưng cứ yên tâm, miệng của lão già này cũng rất kín, dù sao tôi cũng thường xuyên vào đó thử vận may.

Dù sao thì nơi đó năm xưa là một nơi có phong thủy tuyệt vời." "Đại ca nói đúng, chúng tôi cũng vào thử vận may." Bàn Tử vội vàng đưa thuốc lá.

Ba người nhìn nhau, không khỏi cười khổ.

Sớm biết như vậy đã không cần phải che giấu.

Chạy bao nhiêu đường núi, nói thẳng ra chẳng phải xong rồi sao!

Cuối cùng người gánh nồi chắc chắn là Bàn Tử.

Bởi vì gã này cứ khăng khăng rằng nghề của bọn họ phải cẩn thận.

Nhanh chóng vào trong thôn, họ ở lại nhà của người tiều phu.

Nhưng sau khi đóng cửa, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi, dọa cho hai người kia giật mình không hiểu vì sao.

"Long ca, chẳng lẽ có vấn đề gì?" Khi Tiêu Long vào thôn, đã phát

hiện phong thủy xung quanh thôn này có vấn đề.

Bốn bề là núi bao bọc, chỉ có một con mương âm để ra vào núi, cả thung lũng không có một cái hồ nào.

Điển hình của vùng núi khô hạn.

Trong cục diện phong thủy, đây được gọi là "Phượng Hoàng Niết Bàn"!

Nhưng "Phượng Hoàng Niết Bàn" ở đây không đại diện cho sự tái sinh, mà ngược lại đại diện cho cái chết và sự tuyệt vọng.

Bởi vì sau khi phượng hoàng niết bàn đã để lại sự hủy diệt tất cả.

Cho nên đây là một tuyệt địa.

Nếu không có con mương âm nhỏ kia, e rằng một tia sinh cơ cũng không có, có lẽ bên trong cũng không có sinh vật sống.

"Đây gọi là cục diện Phượng Hoàng Niết Bàn, một trong mười đại tử cục, nhưng đã được cao thủ điểm hóa, nên nơi này mới có một tia sinh cơ." "Nếu đây thật sự là Thiên Lang Cốc, nơi Uông Tàng Hải chôn xác, vậy thì tia sinh cơ đó là do ông ta để lại." "Ngôi thôn này có lẽ cũng được để lại để duy trì sinh cơ!

Cho nên tôi dám mạnh dạn đoán, cho dù đã trải qua bao nhiêu năm sinh sôi nảy nở, ngôi thôn này chắc chắn lấy họ Vương làm chủ!" Tiêu Long giải thích.

Hai người kia trợn tròn mắt.

Có chút không thể tin được.

Trên đường đi chỉ cảm thấy non xanh nước biếc, à không, không có nước.

Nhưng cây cỏ cũng tươi tốt, tràn đầy sức sống.

Sao lại là tuyệt địa được?

Đúng lúc này, người tiều phu mang đồ ăn vào, Bàn Tử mắt đảo một vòng, không nhịn được hỏi: "Tiều phu đại ca, không biết anh họ gì nhỉ?" "Họ Vương!" Tim hai người đập thình thịch.

"Vậy nơi này gọi là thôn Vương Gia?" "Cũng không thể nói vậy." Hai người thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ người ta đều chạy ra thị trấn rồi, định cư ở đó không về nữa, cho nên còn lại một số người già yếu bệnh tật cũng không nhiều." "…" "Vậy nơi này ban đầu gọi là thôn Vương Gia?" "Người ngoài đều gọi như vậy, chúng tôi thích gọi là thôn Thiên Lang hơn.

Tương truyền mấy nghìn năm trước ở đây có một con thiên lang, là thần hộ mệnh của cả thôn, có thể coi là vật tổ của chúng tôi đi." "…" Hai người không nói gì nữa.

Vẻ mặt kỳ quái nhìn Tiêu Long.

Thật sự bị Tiêu Long đoán trúng rồi.

Nơi này có vấn đề lớn!

"À phải rồi, bây giờ người ít quá, suýt nữa thì quên dặn các cậu." "Ở thôn chúng tôi!

Buổi tối đừng chạy lung tung, đừng tùy tiện ra ngoài, đừng tùy tiện mở cửa, cũng đừng tùy tiện nói chuyện với bất kỳ ai." "Tại sao ạ?" "Coi như là truyền thống cổ xưa của chúng tôi đi.

Cũng có người già nói, năm xưa nơi này năm nào cũng chiến tranh, chết rất nhiều người.

Vong hồn đều ở đây, mỗi khi sau nửa đêm sẽ ra ngoài đi dạo.

Ai mà đáp lời, hồn phách sẽ bị câu đi!

Đương nhiên rồi, xã hội khoa học bây giờ, những thứ này đều là

giả.

Cứ coi như nghe chuyện cổ tích là được.

Nhưng buổi tối cũng khá nguy hiểm, tốt nhất đừng ra ngoài, dù sao trong núi có sói." Không để ý đến hai người Bàn Tử đang ngây người, ông Vương tiều phu chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại quay đầu lại.

"À, quên mất một chuyện.

Nếu buổi tối thật sự gặp phải chuyện kỳ quái, tuyệt đối đừng kinh ngạc, cũng đừng la hét." "Đó là truyền thống của thôn chúng tôi, một số người già đang cầu nguyện.

Ban ngày thì đi đâu cũng được." Ông Vương không nói thêm gì nữa, đẩy cửa rời đi.

Lúc này Bàn Tử và người kia mới hít một hơi thật sâu.

Hơi thở dường như cũng thông thuận hơn một chút.

"Long ca, chắc là lừa người thôi phải không?" "Anh thấy sao?" "Tôi…" Tiêu Long không nói cho hai người biết.

Tuy ngôi thôn này tồn tại một tia sinh cơ, nhưng đến buổi tối, đặc biệt là đêm trăng tròn.

Khi trăng lặn về phía tây, những con quái vật ẩn giấu dưới lòng đất sẽ chui ra hấp thụ ánh trăng.

Khi đó chúng sẽ chặn mất tia sinh cơ duy nhất.

Cho nên lời của người tiều phu là thật.

Buổi tối tốt nhất không nên ra ngoài, nếu không sẽ đụng phải một số thứ bẩn thỉu.

Đó cũng không phải là chuyện gì lạ.

Trời nhanh chóng tối sầm lại.

Bàn Tử và người kia cũng im lặng.

Dù sao ở nơi hoang thôn dã lĩnh thế này, lại nghe những câu chuyện kỳ quái như vậy.

Luôn cảm thấy có chút không yên tâm.

Cả hai đều khó ngủ.

Cứ thế chú ý tình hình ngoài cửa sổ.

"A!

Cái gì kia?

Mẹ kiếp!" Đúng lúc này, Bàn Tử hét lên một tiếng.

Chỉ vào những thứ màu xanh lục le lói đang dần xuất hiện bên ngoài.

Sợ đến chết khiếp.

Thiên Chân nhìn theo, cả người sợ đến mặt mày trắng bệch, lùi lại liên tục.

Tiêu Long bước tới nhìn, vẻ mặt bình tĩnh lại, rồi rất khó chịu mà vỗ mạnh một cái vào đầu Bàn Tử.

"Ái da!

Long ca, anh đánh tôi làm gì?

Bên ngoài thật sự có quỷ!" "Đúng vậy, Long ca, anh xem bên ngoài kìa, ma trơi!

Thôn này không phải là thôn ma chứ?" Tiêu Long đảo mắt, nhìn hai gã đang bị dọa chết khiếp, nghiêm túc giải thích: "Đó không phải ma trơi, đó gọi là bầy sói!" "À, dọa chết tôi rồi, hóa ra là bầy sói!

Tôi còn tưởng là… Cái gì?

Bầy sói!

Chương 27

Mẹ ơi!" Bàn Tử vừa mới thở phào một hơi, đột nhiên cảm thấy không đúng.

Lúc này mới phản ứng lại, sợ đến mặt mày trắng bệch.

Còn sợ hơn cả gặp quỷ.

"Sao vậy?" "Sói!

Sói đó Long ca!

Bên ngoài là một bầy sói!" "Đúng vậy, là sói, có vấn đề gì à?" "Sói!

Sói ăn thịt người!

Long ca!" Nhìn bộ dạng kinh hãi của Bàn Tử đang trốn trong góc.

Tiêu Long đột nhiên ý thức được có gì đó không ổn, sau đó hiểu ra.

"Tôi nói này Bàn Tử, không phải lúc nhỏ cậu bị sói cắn đấy chứ?" "Sao anh biết?" "…" "Bàn Tử, cậu là một đại lão gia, tại sao lại sợ sói chứ?", ngay cả Thiên Chân cũng coi thường Bàn Tử.

Thần, quỷ thì sợ.

Một con sói!

Một con vật sống sờ sờ thì có gì đáng sợ?

"Được rồi, đừng sợ.

Loài vật như sói thường sẽ không xâm phạm lãnh địa của con người, thôn này tuy không đông người, nhưng cũng không phải là nơi mà mấy chục con sói có thể tùy tiện vào." Tiêu Long an ủi, nhưng Bàn Tử vẫn còn vẻ kinh hãi.

Tiêu Long bất đắc dĩ đành phải đóng cửa sổ lại.

Cùng lúc đó, vầng trăng ngoài cửa sổ càng lên càng cao.

Hôm nay.

Đúng là đêm trăng tròn.

Một bầy sói xuất hiện để bái nguyệt.

Và đêm nay, cả thôn Thiên Lang cũng sẽ không yên tĩnh.

Bởi vì đây là ngày tế tự hàng năm!

Tế tự một vị thần linh tên là Thiên Lang!

Thiên Lang Cốc này sở dĩ có nhiều sói hoang như vậy, là vì sự sùng bái sói của ngôi thôn này.

Cho nên họ hoàn toàn không hạn chế sự sinh trưởng của sói, ngay cả trong cuộc vận động diệt trừ tứ hại năm đó.

Sói ở Thiên Lang Cốc cũng không gặp tổn thất gì!

Cho nên có một chuyện mà ba người Tiêu Long không biết.

Nỗi lo của Bàn Tử là đúng.

Sói ở đây không những không sợ người.

Mà có ăn thịt người cũng không ai quản.

Điều quan trọng nhất là sói ở đây không phải một hai con.

Cũng không phải mười mấy con như Tiêu Long nghĩ.

Mà có tới ba bầy sói.

Mấy trăm con sói.

Quan trọng hơn, vì ảnh hưởng của cục diện phong thủy Phượng Hoàng Niết Bàn, sát khí ở đây đã ảnh hưởng đến sự phát triển của sói.

Cho nên những con sói này không phải là sói bình thường.

Chúng không chỉ vô cùng thông minh, thậm chí ba con đầu đàn, trí tuệ không kém người trưởng thành là bao.

Trong buổi tế tự hôm nay, chúng cũng là nhân vật chính.

Quan trọng nhất là chúng đã ngửi thấy mùi huyết nhục tươi mới.

Cho nên trong lúc không ai hay biết, chúng đã bao vây ngôi nhà mà ba người Tiêu Long đang ở.

Chỉ chờ đợi thời khắc trăng tròn.

Nơi Tiêu Long được sắp xếp, cũng không phải là sự sắp xếp tùy tiện.

Người tiều phu trung niên kia, có vấn đề!

Ông ta cố ý làm vậy, những lời nói trước đó, hay những lời cảnh cáo.

Đều là để lừa gạt ba người Tiêu Long.

Không cho họ chạy ra ngoài lúc nửa đêm.

Để tiện cho ba bầy sói xé xác, từ đó cứu cô gái trẻ của thôn.

Quan trọng hơn, cô gái vốn được dùng để tế tự tối nay, chính là người thương của ông ta!

Nhưng bây giờ có người ngoài làm vật tế, cô gái mà ông ta yêu.

Có lẽ có thể thoát được một kiếp!

Trong lúc không hay biết, mặt trăng đã lên đến đỉnh đầu.

Mây đen trên bầu trời tan hết.

Một vầng trăng vàng khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Dường như trông to hơn và tròn hơn so với những nơi khác.

Đúng lúc này, Tiêu Long nhận ra có gì đó không ổn.

Bầy sói này quá yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Nhờ vào thính lực siêu phàm có được từ Thính Lôi Định Huyệt, Tiêu Long cảm ứng được một lượng lớn bầy sói xuất hiện bên ngoài.

Đã bao vây ngôi nhà họ đang ở.

Nếu lúc này còn không hiểu tình hình, Tiêu Long đúng là sống uổng rồi!

Sắc mặt đại biến, hắn lập tức vỗ mạnh đánh thức hai người kia.

"Mau!

Chúng ta gặp rắc rối rồi!" "Có chuyện gì vậy?" Hai người giật nảy mình, lập tức bật dậy.

"Tôi bị bầy sói bao vây rồi, gã tiều phu kia đã lừa tôi." Giọng Tiêu Long vô cùng nghiêm trọng.

"Ý gì đây?" Hạo Thiên Chân vẫn chưa hiểu ra.

"Thằng khốn đó cố tình lừa chúng ta, bán đứng chúng ta rồi!" Bàn Tử không hổ là thổ phu tử bôn ba nam bắc, lập tức nhận ra vấn đề đáng sợ.

Nén nỗi sợ hãi trong lòng, gã kéo rèm cửa sổ ra nhìn, rồi sợ đến mức vội rụt đầu lại.

Bên ngoài, từng cặp mắt xanh lét vây kín xung quanh căn nhà.

Nhìn qua không thể đếm xuể, giống như đom đóm ban đêm.

Không có hai trăm thì cũng phải một trăm con!

Sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên trắng bệch.

Bị hơn hai trăm con sói hoang vây quanh, ai mà không sợ đến mềm cả chân?

Đúng lúc này, Tiêu Long thấy bầy sói nhanh chóng lùi lại.

Chương 28

Cùng lúc đó, hơn mười ngọn lửa ma quái kỳ dị không ngừng tiến lại gần căn nhà.

"Cẩn thận, có thứ gì đó đến rồi!" Tiêu Long nhắc nhở hai người.

Cả hai nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân lập tức trắng bệch vì sợ, hắn hét lên kinh hãi: "Mẹ ơi!

Ma kìa!" Chỉ thấy bên ngoài từng chùm lửa ma trôi lơ lửng, đuổi bầy sói đi.

Sắc mặt Bàn Tử khá hơn một chút.

Gã thà đối mặt với ma quỷ còn hơn đối mặt với bầy sói.

Khi những ngọn lửa ma đến gần căn nhà, ba người mới nhìn rõ.

Đó đâu phải lửa ma, rõ ràng là đuốc!

Chỉ là những cây đuốc cháy ra ngọn lửa màu xanh lục!

Dưới ánh trăng mờ ảo, từng khuôn mặt trắng bệch xuất hiện trước mặt ba người.

San sát nhau, có đến cả trăm người.

Có nam có nữ, có già có trẻ, xếp thành hàng ngay ngắn.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân sợ đến mức chui tọt xuống gầm bàn.

Nửa đêm gặp ma mới là đáng sợ nhất!

Bàn Tử sợ đến mức vội rút súng lục, chuẩn bị hành động.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Tiêu Long ngăn lại, đúng lúc

này đám người bên ngoài cất tiếng, nghe như tiếng quỷ khóc sói tru.

"Kỷ lý oa lạp, ô lý ba cáp." "Thích lý hô lỗ cáp lạp." Người bên ngoài đang bàn tán bằng một thứ ngôn ngữ mà Bàn Tử không hiểu.

Nhưng Tiêu Long lại nghe rõ mồn một, hệ thống đã giúp hắn phiên dịch.

"Xong rồi, không lẽ chúng nó định ăn thịt mình sao?" Bàn Tử sợ đến mức tay cầm súng cũng run lên.

"Hôm qua cũng có một nhóm người đến, sau đó vào buổi tối không nghe lời cảnh báo của dân làng mà tiến vào từ đường, tìm kiếm quỷ lâu, còn đánh bị thương dân làng." "Cho nên bọn họ nghe gã tiều phu họ Vương nói lại dẫn người tới, tưởng chúng ta là cùng một hội nên đến tìm chúng ta tính sổ!" "Hú…" Hai người thở phào nhẹ nhõm.

"Ra là thế, tôi còn tưởng là ma thật chứ!

Tôi ra ngoài nói rõ với họ là được mà!" Hạo Thiên Chân ngây thơ nói.

"Đông quá rồi, mau đi thôi, chúng ta phải rời khỏi đây, nơi này quá quỷ dị." Tiêu Long nghiêm nghị nhìn xung quanh, chạy đến một góc phòng.

Hắn đẩy tủ ra, trực tiếp mở một lối vào địa đạo.

"Đi!" Hai người còn chưa kịp hỏi nguyên nhân đã bị Tiêu Long kéo nhảy xuống.

Đậy nắp hầm lại, ba người nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc đó, đám dân làng bên ngoài xông vào.

Nhìn căn phòng trống không, người dân làng dẫn đầu chỉ vào gã tiều phu họ Vương mà quát: "Nhìn xem, lại để chúng chạy mất rồi!" "Mọi người, mau đến quỷ lâu!" Gã tiều phu họ Vương không thể biện

minh, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nói.

"Trưởng thôn, bọn chúng chắc chắn đã chạy từ đây, chúng ta mau đuổi theo!" Gã tiều phu họ Vương mở địa đạo đó ra, nhanh chóng dẫn người đuổi theo.

Nhưng trong lòng gã vô cùng kinh ngạc.

Bí mật về địa đạo này, vốn là con đường gã vất vả đào suốt ba năm để hẹn hò với cô gái mình yêu, nối thẳng đến quỷ lâu.

Ngoài gã và cô gái ấy ra không ai biết.

Sao đám người này lại phát hiện ra?

Bất kể thế nào cũng phải giết người diệt khẩu!

Khi ba người theo địa đạo đi ra ngoài, họ phát hiện mình đang ở trong một căn nhà tranh nhỏ trên sườn núi phía sau.

Trước mặt hiện ra một tòa lầu cao quỷ dị, toàn thân đỏ rực.

Đặc biệt dưới ánh trăng, nó càng thêm chói mắt và ma quái.

Trên quảng trường trước tòa lầu cao, đột nhiên vang lên tiếng trống kỳ dị.

Sắc mặt ba người đều thay đổi.

Nhìn qua cửa sổ, mắt họ lập tức trợn tròn, đặc biệt là Hạo Thiên Chân.

Hắn sợ đến suýt hét lên, may mà Bàn Tử nhanh tay bịt miệng hắn lại.

Bởi vì ở đó, một đám đông nam nữ không một mảnh vải che thân đang ôm lấy nhau, nhảy múa những điệu vũ kỳ quái.

Chỉ có trên đầu là đội những chiếc mũ màu đỏ kỳ dị.

Nhìn kỹ lại, đó chính là phiên bản thu nhỏ của tòa quỷ lâu màu đỏ!

Theo tiếng trống quỷ dị, hàng chục cặp nam nữ cứ thế chuyển động theo nhịp trống.

Tiếng thở dốc kỳ quái xen lẫn tiếng trống dồn dập nhiếp hồn người.

Dường như nó có tác dụng gây ảo giác cực mạnh.

Những người đó hoàn toàn không có phản ứng, chỉ máy móc vận động, theo những chiếc vại gốm màu đỏ dưới chân mà không ngừng xoay tròn, nhảy múa.

Một kiểu nghi thức tế lễ khó mà lý giải nổi!

Mặt Hạo Thiên Chân bị bịt miệng đến đỏ bừng, lần đầu tiên cậu gặp phải cảnh tượng đáng sợ như vậy, gây ra một cú sốc cực lớn cho tâm hồn non nớt của cậu.

Nghi thức dường như chỉ vừa mới bắt đầu.

Ngay sau đó, một đám lão tế tư mặc đồ lộng lẫy xuất hiện, trên người treo đầy chuông, tất cả đều màu đỏ.

Khi họ tiến lên, tiếng chuông đồng quỷ dị vang lên!

Kết hợp với tiếng trống kỳ lạ, nó càng thêm nhiếp hồn, đoạt phách.

Nhìn những chiếc chuông trên người họ, sắc mặt Tiêu Long chợt biến đổi.

Bàn Tử không nhịn được kinh hô thành tiếng: "Bát Giác Đồng Linh!" Hạo Thiên Chân nghe vậy nhìn sang, sắc mặt lại trở nên trắng bệch.

Cậu nhớ lại khi vào động giấu xác trong chuyến đi Lỗ Vương Cung, đã từng thấy những chiếc chuông đồng trên người Thi Miết.

Mỗi một chiếc đều tạo ra sự kinh hoàng quỷ dị.

Bây giờ trước mắt lại xuất hiện cả trăm cái.

Sao mặt hai người có thể không trắng bệch cho được?

“Dùng cái này bôi sau tai!” Tiêu Long vừa thấy Bát Giác Đồng Linh đã có phản ứng.

Hắn lập tức cắt ngón tay, nặn ra hai giọt máu Kỳ Lân.

Hai người không nói một lời, lập tức làm theo.

Đến lúc này họ mới thấy cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không giống với những gì vừa nhìn thấy.

Ngoài những cặp nam nữ đang thực hiện các động tác kỳ quái kia, làm gì có lão tế tư nào?

Tiếng chuông quỷ dị kia là phát ra từ tòa lầu đỏ trước mặt!

Họ cũng không còn ở trong căn nhà tranh nữa, mà đã xuất hiện thẳng trong địa cung của quỷ lâu!

“Mau đi, không thể ở đây lâu được!

Người phía sau sắp đuổi kịp rồi!” Hai người theo Tiêu Long nhanh chóng rời đi, tiến thẳng lên phía trên tòa lầu đỏ.

Vốn dĩ muốn vào lầu đỏ, không thể không đi qua quảng trường nơi đám nam nữ kia đang nhảy múa.

Mà lối vào duy nhất đó lại có cao thủ trong thôn canh giữ, để ngăn người khác làm phiền cô gái trên lầu đỏ, người được dùng để tế thần Thiên Lang.

Thế nhưng vì sự tồn tại của gã tiều phu họ Vương, gã đã mất đúng ba năm để đào một con đường hầm.

Chương 29

Chỉ vì muốn hẹn hò với cô gái mình yêu.

Hôm qua vừa đào xong, nên ban ngày gã mới ra ngoài dò đường.

Vì gã biết tối nay là thời khắc cuối cùng của lễ tế, cô gái gã yêu sẽ bị dung nhập vào địa cung của thần Thiên Lang.

Vì người thương, gã đã chuẩn bị cả rồi, hôm nay sẽ nhân lúc mọi người không để ý mà mang người mình yêu đi thật xa.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Trên đường về, gã gặp phải Tiêu Long.

Vốn dĩ sẽ không có gì bất ngờ, nhưng vì sự xuất hiện của nhóm người hôm qua, dân làng đã canh gác lầu đỏ nghiêm ngặt hơn.

Các tế tư căn bản không chịu rời khỏi cô gái nửa bước.

Vì vậy gã chuẩn bị mượn tay nhóm Tiêu Long để dụ dân làng đi, giết chết những kẻ ngoại lai này.

Sau đó, chờ dân làng đưa những kẻ ngoại lai này về lầu đỏ tế lễ, gã có thể lén lút lẻn vào, đưa người con gái mình yêu rời đi.

Nhưng gã không ngờ Tiêu Long lại phát hiện ra cơ quan.

Dân làng không tìm được chỗ trút giận, ngược lại còn ý thức được nguy hiểm ở lầu đỏ, nên đành phải hành động nhanh chóng.

Gã tiều phu dẫn bốn năm người đuổi theo, trên đường lặng lẽ hạ thủ vài người.

Cho nên khi gã xuất hiện ở lầu đỏ, nhìn thấy các tế tư bên ngoài đang nhảy múa kỳ quái, gã chỉ cảm thấy ghê tởm.

Vì gã sợ rằng lát nữa cô gái của gã cũng sẽ biến thành đồ chơi của những lão già kia.

Ở phía xa hơn, những ngọn đuốc xanh đang nhanh chóng đến gần.

Gã cắn răng, cũng không quản được nhiều nữa.

Cứ đưa cô gái đi trước rồi tính!

Thế là gã cũng xông thẳng lên lầu đỏ.

Tòa lầu đỏ quỷ dị này không giống như những tòa lầu khác đứng sừng sững giữa khu đất trống.

Nó dựa vào cả ngọn núi sau của thôn Vương Gia.

Thậm chí có thể nói cả tòa lầu đỏ chỉ có một nửa, nửa còn lại đã hòa vào trong núi, cũng chính là tẩm cung của thần Thiên Lang.

Điều này mang ý nghĩa âm dương tương dung, nên điểm cuối của lầu đỏ chính là tiến vào toàn bộ ngọn núi.

Tiêu Long và hai người kia không biết điều này.

Do âm dương sai lệch, họ đã đi thẳng vào nơi gọi là Thiên Lang Cốc!

Thiên Lang Cốc thật sự, nơi ẩn giấu ngôi mộ lớn.

Thực tế, địa cung của thần Thiên Lang trong mắt dân thôn Vương Gia chính là một ngôi mộ lớn.

Vị thần Thiên Lang kia cũng chỉ là một con yêu sói quỷ dị, được Uông Tàng Hải để lại trong địa cung để trấn giữ!

Đi qua từng tầng của lầu đỏ, Tiêu Long dần dần nhận ra có điều không ổn.

Hắn dừng bước, dùng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật xem xét, sắc mặt lập tức thay đổi, rồi ngay sau đó lại trở nên kích động.

“Tìm thấy rồi!” “Tìm thấy gì?” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân giật mình, thấy Tiêu Long đứng im không nhúc nhích, vội vàng thúc giục.

“Tôi tìm thấy mộ Thiên Lang rồi, ở ngay đây!” “Cái gì?

Tìm thấy mộ Thiên Lang rồi á?

Không thể nào?

Rõ ràng là một tòa lầu mà.

Ơ?

Không đúng!

Chúng ta đã đi xuống dưới lòng đất rồi!” “Khốn kiếp!

Chẳng phải chúng ta đang đi lên sao, sao lại bất tri bất giác đi xuống lòng đất thế này?!” Bàn Tử cũng có chút tài mọn, lập tức hiểu ra.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng phản ứng lại, không thể tin nổi nhìn cầu thang xung quanh!

Rõ ràng là cầu thang đi lên, tại sao lại không ngừng đi xuống, tiến vào lòng đất?

Hắn có chút không hiểu.

“Xem ra chúng ta tình cờ xông vào đúng chỗ rồi, điềm tốt đấy!” Bàn Tử có chút kích động, quả là không tốn chút công sức nào.

Nhưng Tiêu Long hiểu rõ.

Đây không phải là ông trời giúp đỡ, mà là do huyết mạch Kỳ Lân đã phát huy tác dụng.

Vì có huyết mạch Kỳ Lân, những ảo cảnh và ảo giác quỷ dị ở đây đều vô tác dụng với hắn.

Giống như điệu múa quỷ dị và Bát Giác Đồng Linh ở quảng

trường bên ngoài, huyết mạch Kỳ Lân đã phá giải ảo cảnh của Bát Giác Đồng Linh, mới giúp hắn đi thẳng vào địa cung thực sự.

Thực tế, khi ba người lên đến tầng thứ sáu của lầu đỏ, đường đi đã thay đổi.

Gã tiều phu họ Vương theo sau thì không may mắn như vậy.

Gã vẫn đi theo ảo cảnh ban đầu, tiếp tục đi lên trên, luôn ở tầng ngoài của lầu đỏ.

Không phá giải được ảo giác, gã không thấy được ngọn núi, cũng không tìm được lối vào địa cung thực sự.

Nhưng mục tiêu của gã chỉ là tìm cô gái mình yêu, như vậy là đủ rồi.

Cô gái bị nhốt ở tầng 18.

Gã không ngừng nghỉ leo lên.

Cùng lúc đó, trên quảng trường bên ngoài lầu đỏ, trưởng thôn dẫn tất cả dân làng nhìn tòa lầu một cách kỳ quái.

Hoặc có thể nói là đang nhìn gã tiều phu họ Vương không ngừng leo lên!

Họ không hề đi vào trong.

Bởi vì bóng của gã tiều phu họ Vương màu đen, trong tòa lầu đỏ quỷ dị kia trông vô cùng đột ngột.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, trên tầng cao nhất của lầu đỏ, tầng thứ 18, cũng có hai bóng đen đang giằng co!

Chỉ là một trong hai bóng đó, tuy đi thẳng đứng, nhưng lại mang một cái đầu sói.

Cô gái kia đang không ngừng giãy giụa, dường như đang điên

cuồng kêu cứu, nhưng không hề có một chút âm thanh nào phát ra.

Lễ tế đã sớm bắt đầu rồi.

Mà gã tiều phu họ Vương vẫn đang xoay vòng ở tầng thứ sáu, cũng chính là huyết thực mà dân làng để lại cho thần Thiên Lang!

Thực tế, cứ mười tám năm một lần, sẽ có một cặp nam nữ bị tế cho thần Thiên Lang.

Cô gái từ năm 8 tuổi đã bị giam ở tầng 18 của lầu đỏ để tiến hành tẩy lễ. 18 năm sau, vào đêm trăng tròn, sẽ được tế cho thần Thiên Lang, trở thành thị nữ của lang thần.

Chàng trai được gửi ra ngoài núi học tập, 18 năm sau quay về, được dẫn dắt để cứu cô gái mình yêu.

Vào đêm trăng tròn đó, chàng trai sẽ bị bỏ lại ở lối vào địa cung, chờ thần Thiên Lang hưởng lạc xong quay về thì làm món tráng miệng!

Mười tám năm một vòng luân hồi, chưa bao giờ dừng lại.

Nếu có ai đào cả lòng đất của thôn Thiên Lang lên, nhất định sẽ phát hiện, xung quanh lầu đỏ, có hàng chục địa đạo giống như của gã tiều phu họ Vương, được đào "bí mật" thông đến lầu đỏ!

Bên trong lầu đỏ, trong lòng núi, trên những bậc thang quỷ dị.

Tiêu Long nghiêm nghị nhìn xung quanh, rồi lấy ra một cái la bàn âm dương, làm một thủ thế kỳ quái.

Phân Kim Định Huyệt!

Chương 30

"Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn nhược hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình!" Khi Tiêu Long niệm những câu thần chú này, la bàn âm dương trong tay hắn bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều trợn tròn mắt, đặc biệt là Bàn Tử, gã nhìn Tiêu Long với vẻ không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, kim trên la bàn dừng lại, chỉ về phía lối đi ở giữa trong ba lối.

"Theo tôi, lối này!" Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của hai người, hắn cất la bàn âm dương, nhanh chóng bước vào lối đi.

Sau khi đi qua một hành lang hẹp và dài, tầm mắt của mọi người cuối cùng cũng thoáng đãng.

Họ có thể nhìn thấy mặt trăng trên đỉnh đầu.

Nhìn kỹ lại, họ đã xuất hiện trong một hẻm núi, hay đúng hơn là một thung lũng không lớn, bốn bề là núi bao quanh.

Nếu không phải có một khe nứt, sẽ không ai biết ở đây có một thung lũng nhỏ.

Ở trung tâm thung lũng, ba người nhìn thấy một dòng suối.

"Trời ạ!

Long ca, đây không phải là tuyệt địa sao?

Sao lại có sông ngòi?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn mọi thứ xung quanh.

Một thung lũng yên tĩnh, ngoài tiếng côn trùng và tiếng nước chảy

róc rách, chỉ còn lại tiếng sói tru thỉnh thoảng vang lên.

"Bởi vì đây là một ngôi mộ, hẳn là âm dương cục Phượng Hoàng Lạc Lệ do Uông Tàng Hải để lại!" "Tại sao lại gọi là Phượng Hoàng Lạc Lệ?" "Toàn bộ phong thủy cục bên ngoài gọi là Phượng Hoàng Niết Bàn, có thể là một tuyệt địa.

Nhưng Uông Tàng Hải sao có thể đặt mục đích của mình vào một tuyệt địa được?" "Cho nên ông ta chắc chắn đã mượn loại âm dương đại cục này để nghịch thiên cải mệnh, biến loại hung địa đáng sợ này thành của riêng mình.

Mở núi phá đá, thông với sông ngầm, tạo ra thế cục Phượng Hoàng Lạc Lệ.

Cậu không thấy cả thung lũng này giống như một giọt lệ sao?" Được Tiêu Long nhắc nhở, hai người mới phát hiện ra.

Cả thung lũng quả thực có hình bầu dục giống giọt lệ.

Kết hợp với thế núi mà Tiêu Long đã nói trước đó, nó thực sự giống như giọt nước mắt rơi xuống từ đầu con phượng hoàng đang bay lượn kia, trong vùng đất Niết Bàn này, đã tạo ra một tia sinh cơ!

Hai người hít một hơi khí lạnh, có một nhận thức sâu sắc hơn về sự đáng sợ của Uông Tàng Hải.

Họ đột nhiên cảm thấy hành động lần này có lẽ hơi nguy hiểm, thậm chí còn quên cả việc hỏi về thủ đoạn trước đó của Tiêu Long.

Dù sao thì chiêu Phân Kim Định Huyệt kia chính là Tầm Long Quyết, thủ đoạn độc quyền của Mô Kim Giáo Úy!

Bàn Tử, người tự cho mình là truyền nhân của Mô Kim Giáo Úy, vừa rồi đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Lúc này, mọi người chú ý thấy ở cuối dòng sông trong thung lũng

sâu, có thứ gì đó đang lờ mờ phát sáng.

"Thứ gì vậy?" "Giống như một tòa lầu đỏ khác?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử phát hiện ra nơi quỷ dị.

Tiêu Long đã sớm phát hiện ra nơi đó.

Đó chính là lối vào của cả địa cung.

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ rằng, trước đó hắn cho rằng tòa lầu đỏ bên ngoài núi là hai mặt âm dương.

Bây giờ mới phát hiện, có lẽ đây mới là mặt âm thực sự của lầu đỏ!

Toàn bộ tòa lầu đỏ bên ngoài, thậm chí cả ngọn núi, mới là mặt dương, chỉ là thứ để lừa người mà thôi.

Thiết kế thực sự quá tinh xảo, Tiêu Long không khỏi cảm thán.

Trong dương lâu lại tạo ra hai mặt âm dương, từ đó ảnh hưởng đến phán đoán của một số người, che giấu hoàn toàn âm lâu trong thung lũng.

Quả không hổ là thủ đoạn của đại sư.

Tiêu Long có phần chắc chắn, Thiên Lang Cốc này, ngôi mộ Thiên Lang này, có lẽ thực sự do Uông Tàng Hải thiết kế, cho dù không phải là nơi chôn cất xương cốt của ông ta, thì ở đây cũng có bảo bối.

"Đi!

Vàng ở bên trong, chú Ba cũng nên đã vào đó rồi, từ lời kể của đám người kia, hẳn là người của chú Ba." Không cần Tiêu Long nói tiếp, hai người nhanh chóng theo sau.

Nhưng khi đến trước tòa lầu đỏ, hai người không khỏi run rẩy.

Bởi vì đây không phải là cái gọi là lầu đỏ, mà là vô số con dơi màu

đỏ, bám trên vách hang động, tạo thành một hình thù kỳ quái.

Tiêu Long cũng giật mình.

Vốn tưởng đã giải được thiết kế âm dương đại cục của Uông Tàng Hải, bây giờ xem ra lại bị lão ta chơi một vố nữa.

Lão già đó đã sớm liệu được, có thể có người giải được câu đố, nên đã tạo ra một cục trong cục!

Một "lầu đỏ" sống!

Nếu không phải đêm trăng tròn, những con dơi quỷ dị này ra ngoài hấp thu ánh trăng, sẽ không ai biết ở đây có một tòa lầu đỏ sống!

"Long ca, làm sao bây giờ?

Hình như là dơi hút máu!

Thứ này mà chúng ta xông vào, chẳng khác nào nộp mạng!" Thân thể Bàn Tử bắt đầu run rẩy, ma quỷ gã không sợ, bầy sói cũng có thể chịu đựng được.

Nhưng loại dơi hút máu nằm giữa ranh giới âm dương này, một số thủ đoạn đối phó ma quỷ căn bản không có tác dụng.

Nhiều dơi như vậy, ít nhất cũng phải có hàng ngàn vạn con.

Song quyền nan địch tứ thủ, dù có cầm cả tên lửa cũng không đối phó được.

"Dơi hút máu?" Hạo Thiên Chân có chút ngơ ngác, cậu vẫn chưa ý thức được sự đáng sợ của những con dơi này.

Dù sao cũng chỉ là dơi thôi, có thể đáng sợ đến mức nào chứ?

Chỉ là chúng dày đặc, khiến cậu có chút khó chịu.

"Là dơi hút máu!

Loại dơi được nuôi bằng máu, thường dùng để trấn giữ lối vào

các ngôi mộ lớn.

Thứ này một khi sinh sôi, sẽ coi nơi này là tổ của chúng.

Sinh vật khác nếu xông vào, sẽ bị hút thành xác khô ngay lập tức.

Cậu có thể hiểu chúng là thủy tổ của những ma cà rồng ở châu Âu!

Nước ta dùng dơi hút máu để trấn giữ mộ lớn, đã bắt đầu từ mấy ngàn năm trước thời Tây Chu!" "Hít…" Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh, lần này thực sự bị dọa sợ.

Liên tưởng đến những bộ phim đã xem, một người bị hút thành xác khô trong nháy mắt, cảnh tượng kinh hoàng đó thực sự quá đáng sợ.

Không ngờ bây giờ lại gặp phải thứ này.

Đây không phải là điềm tốt!

"Long ca, làm sao bây giờ?

Chúng ta có vào không?

Vào thế nào?" Bàn Tử cũng có chút do dự.

"Để tôi nghĩ xem." Tiêu Long rơi vào trầm tư, tình tiết này không có trong nguyên tác, không có một chút gì để tham khảo.

Đúng lúc này, ở phía cửa hang họ vừa vào, lại xuất hiện những ngọn đuốc xanh quỷ dị.

"Long ca, mau nhìn kìa, có thứ gì đó vào rồi!" Hai người vừa nhìn, lập tức nín thở.

Ở cửa thung lũng, xuất hiện những bóng đen màu xanh dày đặc.

Dưới ánh sáng quỷ dị đó, có thể lờ mờ nhìn thấy một gã đầu sói thân người, phía sau dẫn theo một bầy sói đói.

Trong miệng những con sói đói, đang ngậm từng khúc chân tay cụt.

Thì ra những cặp nam nữ nhảy múa trên quảng trường kia cũng là vật tế!

Vật tế dâng cho thuộc hạ của thần Thiên Lang!

Tiêu Long thấy cảnh này, vẻ mặt khẽ động, không những không sợ hãi mà ngược lại còn nghĩ ra cách.

Chương 31

Bởi vì hắn phát hiện, sau khi bầy sói xuất hiện, đám dơi hút máu sau lưng ba người bắt đầu rục rịch.

"Tuyệt đối không được động, nín thở, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được động, đợi lệnh của tôi." Tiêu Long nhỏ giọng dặn dò hai người.

Hai người vội vàng gật đầu.

"Gàoooo!" Đúng lúc này, theo một tiếng sói tru kinh hoàng, bầy sói nhanh chóng bắt đầu hú lên.

Cùng lúc đó, tiếng chuông quỷ dị vang lên.

Lại là âm thanh do Bát Giác Đồng Linh phát ra.

Lần này nó xuất hiện ngay trên đầu ba người Tiêu Long.

Họ sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên, thấy tòa lầu đỏ sống ban đầu đã tản ra, bay thẳng lên trời.

Dưới ánh trăng quỷ dị, chúng tụ lại thành một con thiên lang màu máu khổng lồ vô cùng, lao vút lên không trung, mang theo tiếng chuông kỳ quái, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đầu bầy sói kia.

Dưới ánh trăng mờ ảo, ba người đã chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng.

Sau khi con thiên lang do bầy dơi hút máu hóa thành xuất hiện trên không trung của bầy sói, con quái vật đầu sói thân người đang đứng thẳng kia đã kính cẩn quỳ xuống, lẩm nhẩm điều gì đó.

Cùng lúc đó, những con sói bình thường như bị thôi miên, từng con một nằm rạp xuống đất, im lặng.

Lúc này, con thiên lang màu máu do bầy dơi hóa thành lao thẳng xuống, một lần nữa phân tán ra.

Trong chớp mắt, chúng đáp xuống thân những con sói kia.

Sau đó, những con sói xám kia, trong nháy mắt đã biến thành sói máu!

Khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân còn đang sững sờ trước cảnh tượng này, Tiêu Long đột nhiên lên tiếng: "Mau đi!" Ngay sau đó hắn trực tiếp kéo hai người, nhanh chóng xông vào trong hang động!

Đợi hai người hoàn hồn nhìn lại phía sau, suýt nữa sợ đến hồn bay phách tán!

Những con sói máu kia đã sớm biến mất, chỉ còn lại từng đống xương sói trắng hếu đứng sừng sững dưới ánh trăng.

Những con dơi hút máu đó, chỉ trong vài hơi thở, đã hút sạch máu thịt, da lông của chúng, kể cả những mảnh chân tay cụt mang theo, chỉ còn lại những bộ xương trắng hếu.

Ngay cả con sói đầu đàn đang quỳ kia cũng không ngoại lệ.

Bầy dơi hút máu lại một lần nữa hóa thành thiên lang màu máu, xuất hiện ở cửa hang, biến trở lại thành lầu đỏ, canh giữ toàn bộ cửa hang.

Có mấy chục con dường như cảm nhận được hơi thở của kẻ lạ, liền đuổi theo!

"A!

Mau chạy a!" *Pằng!

Pằng!

Pằng!* Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trực tiếp bị dọa ngốc, quên mất lời cảnh báo của Tiêu Long, liền hét lên, đồng thời không quên

bắn loạn xạ, muốn giết chết những sinh vật đáng sợ này.

Nhưng làm vậy chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ!

"Mẹ kiếp!" Tiêu Long tức muốn chết, khó khăn lắm mới lẻn vào không một tiếng động, kết quả lại bị hai tên đồng đội heo này phá hỏng.

Lần này phiền phức to rồi.

Cho dù Tiêu Long có lợi hại đến đâu, đối mặt với loại động vật sống này cũng không có cách nào.

Hắn chỉ có thể vung Hắc Kim Cổ Đao, điên cuồng mở đường.

Nhưng theo tiếng hét và tiếng súng của hai người, đã kinh động đến hàng vạn con dơi hút máu.

Chúng lập tức hóa thành một làn sóng máu, nhanh chóng đuổi theo.

Cho dù Bàn Tử không biết từ đâu lôi ra một khẩu súng phun lửa, nhưng đối mặt với loại sinh vật không sợ sống chết này, cũng chỉ có thể tạm thời chống đỡ mà thôi.

Tiêu Long có chút tuyệt vọng, chưa ra quân đã gặp bất lợi.

Huyết mạch Kỳ Lân cao cấp cũng vô dụng.

Hiện tại nó chỉ có thể xua tan thi độc, xua đuổi một vài quái vật nhỏ.

Nhưng đối với dơi hút máu, tác dụng chấn nhiếp quá nhỏ!

Đừng nói là chấn nhiếp, e rằng một lát nữa, đám gia hỏa không máu không vui này, sợ rằng sẽ coi hắn là món dinh dưỡng ngon nhất!

Lúc đó ai nuốt ai, còn chưa chắc chắn.

Tiêu Long hận không thể ném hai tên này xuống.

Lúc này, trước mặt ba người đột nhiên xuất hiện hơn mười ngã

rẽ.

Không có thời gian suy nghĩ con đường chính xác, họ đâm đầu chạy bừa vào một lối.

Lượng lớn dơi hút máu bám sát phía sau.

Trên đường đến một ngã rẽ, không biết nên rẽ vào đâu, Tiêu Long đột nhiên đưa chân phải ra, trực tiếp gạt ngã hai người.

Khi hai người kinh hoàng định hét lên, hắn đã bịt miệng họ lại, đồng thời lấy Phát Khâu Ấn ra, cách ly hơi thở của ba người!

Ngay sau đó, ba người đang nằm trên đất thấy cách đỉnh đầu chưa đầy một gang tay, vô số con dơi hút máu bay vút qua!

Kèm theo đó là tiếng chuông quỷ dị.

Mất trọn năm phút, cho đến khi con dơi hút máu cuối cùng bay đi, nơi này mới yên tĩnh trở lại.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngây người, ánh mắt bất động nhìn chằm chằm vào tảng đá trên đầu, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng Tiêu Long vừa rồi đã chứng kiến một cảnh tượng đáng sợ.

Trong hàng ngàn vạn con dơi hút máu đó, có những con dơi hút máu rõ ràng lớn hơn những con khác gấp đôi, trên cổ chúng treo một chiếc Bát Giác Đồng Linh.

Khi chúng bay, tiếng chuông đoạt hồn vang vọng khắp nơi.

Nếu không có tác dụng chấn nhiếp của Phát Khâu Ấn, e rằng ba người chỉ còn lại một bộ xương trắng.

“Nhanh!

Đi mau!” Lúc này không phải là lúc dừng lại, nguy hiểm vẫn chưa qua đi.

Chỉ là tạm thời đánh lừa chúng thôi, dựa vào khứu giác radar đáng sợ của bầy dơi này, chúng sẽ nhanh chóng phát hiện ra.

Vì vậy phải rời đi ngay.

Khi Tiêu Long kéo hai kẻ đang ngơ ngác nhanh chóng tiến vào một lối đi khác, những con dơi hút máu vốn đang lao thẳng về phía trước, đột nhiên vang lên tiếng chuông quỷ dị, rồi lập tức đổi hướng.

Hàng trước biến thành hàng sau, hàng sau biến thành hàng trước, nhanh chóng bay ngược lại.

Tại cửa hang, con quái vật đầu sói thân người, tay cầm một cây lang nha bổng, đang chạy như điên.

Ba người sau khi vào một ngã rẽ khác, vắt chân lên cổ mà chạy.

Dưới ánh sáng xanh lét không rõ từ đâu phát ra, họ có thể lờ mờ nhìn thấy đường đi.

Quan trọng nhất là có Tiêu Long dẫn đường phía trước, dựa vào Hoàng Kim Đồng, thị lực của hắn cũng tốt hơn hai người kia nhiều.

Nhưng chạy chưa được bao xa, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên đại biến.

Lại một cú xoay người gạt chân, trực tiếp làm hai người ngã nhào.

Lần này họ cũng hiểu ra, Tiêu Long đang cứu mình.

Không cần Tiêu Long giúp, họ lập tức nằm rạp xuống đất, không dám phát ra một tiếng động nào, chịu đựng cơn đau buốt tim do va chạm với mặt đất.

Lần này, Tiêu Long nhanh chóng lôi lương khô và lều trong ba lô ra.

Hắn dùng lều bọc lấy Phát Khâu Ấn, lập tức trùm lên người cả ba.

Đồng thời, hắn dùng hết sức ném cả túi lương khô lớn đi.

Ngay sau đó, ba người nghe thấy bên tai vang lên một tràng tiếng chuông quỷ dị, chưa đầy hai hơi thở đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sợ đến run cả người, may mà kịp phản ứng, không dám động đậy.

Chương 32

Ngay sau đó, họ nghe thấy phía túi lương khô mà Tiêu Long ném ra, vang lên tiếng nhai nuốt kỳ quái.

Chỉ trong một hơi thở, cả túi lương khô đủ cho ba người ăn mười ngày đã biến mất.

Tiếng nhai nuốt biến mất, tiếng chuông quỷ dị cũng đồng thời biến mất ở phía xa.

Hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng họ vô cùng may mắn, may mà trên người những con quái vật này có tiếng chuông.

Nếu không, mấy người chết lúc nào cũng không biết.

Càng may mắn hơn là có Tiêu Long đi cùng.

Nhờ sự giúp đỡ của Tiêu Long, hai người mới không biến thành xương trắng.

Cảm giác bội phục và cảm động tự nhiên dâng lên.

Nhưng đây không phải là lúc để cảm kích.

Tiêu Long nhanh chóng vỗ vỗ hai người, nhỏ giọng nói: "Được rồi, thở ra đi." "An toàn rồi sao?" "Có thể thở phào rồi." "Hù ~" Hai người thở ra một hơi thật dài, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Tiếp theo chúng ta làm gì?

Mấy thứ đó đáng sợ quá!" "Tôi nghe thấy có tiếng nước ở xa, chắc là một con sông ngầm, chỉ cần chúng ta đến gần đó là có thể thoát khỏi bầy dơi hút máu này." Tiêu Long vểnh tai, tuy lúc này Thính Lôi Định Huyệt không dùng được, nhưng dựa vào tai để nghe tiếng

xác định vị trí thì vẫn được.

“Vậy chúng ta mau đi thôi.” Hạo Thiên Chân sợ chết khiếp, không dám ở lại đây thêm một giây nào.

“Theo tôi.” Tiêu Long bắt đầu dẫn đường, hai người bám sát phía sau.

Rất nhanh, đi qua những hang động ngầm này, rẽ qua một khúc quanh, phía trước xuất hiện một tia sáng.

Ba người men theo tia sáng nhanh chóng đi tới, và phát hiện ra một lối ra.

“Mẹ kiếp!

Ông trời phù hộ, Bàn gia tôi cuối cùng cũng sống sót ra ngoài rồi!” Nhìn thấy cửa hang ở xa, Bàn Tử kích động đến muốn khóc.

Hạo Thiên Chân lúc này trên mặt cũng lộ ra nụ cười giải thoát.

Nhưng đúng lúc này, ba người thấy ở chỗ cửa hang, một bóng người lóe lên. *Ầm ầm ầm!* Ngay sau đó, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên.

Sắc mặt ba người Tiêu Long lập tức đại biến.

“Không hay rồi!” Ba người nhanh chóng lùi lại.

Cửa hang ở xa đã sập xuống, tia sáng duy nhất cũng biến mất.

Lối ra đã bị người ta cho nổ, hang động bắt đầu sụp đổ.

Ba người nhanh chóng lùi lại mới thoát được một kiếp.

“Phì phì phì!

Thằng chó nào làm vậy?

Suýt chút nữa thôi mà!

Mẹ kiếp!” Bàn Tử tức điên, cũng không thèm để ý đến bộ dạng lôi

thôi, xông lên định đào đất đá.

Hạo Thiên Chân thì tuyệt vọng ngồi phịch xuống đất: "Xong rồi, không ra được nữa, bị chặn chết rồi." Nhưng Tiêu Long lại không hề tuyệt vọng.

Ít nhất hắn cũng biết được một số thông tin.

Nhóm người hôm qua đã đuổi kịp.

Đám người này cũng không biết dùng thủ đoạn gì mà vào được đây.

Nhưng đám này cũng vô cùng đáng sợ, quả quyết cho nổ lối ra như vậy.

Tiêu Long biết đây không phải để cách ly, mà là để chặn đám truy binh phía sau, ví dụ như bầy dơi hút máu!

Bóng người vừa rồi rõ ràng là một phụ nữ!

Vóc dáng cao ráo, có cảm giác như một cô gái Tây phương.

Nhưng Tiêu Long không biết là ai.

Bên cạnh, Bàn Tử đào một hồi, cuối cùng cũng tuyệt vọng ngồi xuống đất.

"Long ca, làm sao bây giờ?

Chúng ta không lẽ bị nhốt chết ở đây sao?" "Chết không được đâu!

Thật sự nghĩ chút thứ này có thể nhốt được tôi sao?" Tiêu Long cười lạnh, thực ra hắn có cách.

Thế là, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của hai người, Tiêu Long trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vận toàn lực, chém một nhát thật mạnh vào đống đá vụn. *Ầm!* Trực tiếp nổ tung một cái hố lớn.

Bàn Tử vốn định chế giễu, nhưng lập tức há hốc miệng.

Mẹ kiếp!

Đúng là người so với người tức chết người.

Lão tử dùng tay không đào nửa ngày không có tác dụng gì, Long ca ở đây một đao có thể chém ra một cái hố dài cả mét!

Có hy vọng ra ngoài rồi!

Hai người cũng không lười biếng nữa, nhanh chóng chạy đến dọn dẹp đá vụn.

Cứ thế, Tiêu Long ở phía trước mở đường, hai người ở phía sau dọn dẹp, tốc độ cũng rất nhanh, thoáng chốc đã được hai ba mét.

Cảnh này nếu để Tiểu Ca nhìn thấy, phát hiện Tiêu Long dùng Hắc Kim Cổ Đao làm mấy việc này, chắc sẽ tức chết.

Bên ngoài lối ra, bóng người kia xuất hiện trước mặt một nhóm người.

Nhóm người này nhìn qua đều là người nước ngoài.

Người phụ nữ dẫn đầu quả thực là một cô gái Tây phương!

Chỉ là cô lại có một khuôn mặt phương Đông.

Một mỹ nữ lai!

"Shirley, tiếp theo chúng ta làm gì?" Thì ra là Tuyết Lỵ Dương!

Một đội ngũ bí mật khác của Cầu Đức Khảo, sự tồn tại mà ngay cả A Ninh cũng không biết.

Cô cứ ngỡ mình là duy nhất, nhưng không biết trong mắt Cầu Đức Khảo, những người này chỉ là công cụ mà thôi.

Tham vọng của Cầu Đức Khảo còn lớn hơn, mạng lưới quan hệ và tình báo vô cùng phát triển.

Sau khi biết tin Ngô Tam Tỉnh mất tích ở đây, ông ta lập tức dựa

vào các thủ đoạn để tìm ra manh mối, sau đó phát hiện ra Thiên Lang Cốc và một số bí mật liên quan.

Thế là ông ta trực tiếp liên lạc với Tuyết Lỵ Dương đến đây, bám theo sau Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là, Tuyết Lỵ Dương đã mất dấu, đi lạc trong mê cung một ngày, tổn thất mấy người, mãi đến vừa rồi mới tìm được lối ra.

Tuyết Lỵ Dương tàn nhẫn và quyết đoán, đã trực tiếp cho nổ lối vào để trừ hậu họa.

"Tiếp tục đuổi theo, Ngô Tam Tỉnh chạy không xa được đâu!

Đã chọn hợp tác với tôi mà còn che giấu nhiều như vậy, vậy thì đừng trách tôi không nể nang." "Xuất phát!" Tiêu Long không hề hay biết chuyện xảy ra sau đó.

Về bóng người vừa xuất hiện, đó là một mỹ nữ có thân hình cao lớn, từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài, tính cách chịu ảnh hưởng đậm nét của văn hóa phương Tây.

Cô ấy hào sảng, phóng khoáng nhưng cũng rất tâm ngoan thủ lạt, gan dạ và tinh tế.

Lần này cô ấy cũng nhận lời ủy thác đến để giúp đỡ.

Cầu Đức Khảo đã đưa ra một điều kiện mà cô không thể từ chối: manh mối về người cha là giáo sư Dương!

Chỉ cần giúp Cầu Đức Khảo lấy được thứ cần thiết trong Thung lũng Thiên Lang, lão ta sẽ tiết lộ manh mối liên quan.

Chương 33

Vì vậy, cô dẫn đầu đội ngũ bí mật của Cầu Đức Khảo, nhưng không phải là thuộc hạ của lão.

Không, lý do cô đồng ý ra tay còn nhiều hơn thế nữa!

Trong đường hầm, Bàn Tử tức giận chửi bới ầm ĩ: "Cái con chó bán đồ ngoài kia đừng để tôi bắt được, không thì Bàn gia tôi xử đẹp nó!".

Cả đoạn đường hầm bị chặn đứng cứng ngắc.

Dù có một người mạnh mẽ như Tiêu Long mở đường thì cũng tốn rất nhiều thời gian.

Bàn Tử và Thiên Chân mệt lả người, cuối cùng phải thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Khi thấy sắp đào thông được thì sắc mặt Tiêu Long đột ngột biến đổi, vì hắn phát hiện thiếu mất hơi thở của một người.

"Bàn Tử!

Thiên Chân đâu rồi?" "Không có ở phía sau.

Người đâu rồi?!" Bàn Tử cũng đứng hình tại chỗ.

Bởi vì phía sau hai người trống không.

Thiên Chân vốn đang nghỉ ngơi đã biến mất không thấy tăm hơi!

Hai người lập tức cảnh giác.

"Chuyện gì thế này?" Bàn Tử thấy nổi da gà.

Một người sống sờ sờ sao lại đột ngột biến mất?

Ngay dưới mũi hai người mà không hề hay biết.

Đáng sợ hơn là ngay cả Tiêu Long cũng không phát hiện ra.

Một sự tồn tại có thể mang Thiên Chân đi như vậy thật quá kinh khủng.

Hai người cẩn thận tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy gì.

Tiêu Long không khỏi nhíu mày, vận dụng cảm quan đến cực hạn.

Hoàng Kim Đồng và Thính Lôi Định Huyệt đồng thời được kích hoạt.

Mọi thứ trong phạm vi hàng chục mét đều hiện rõ trong não bộ Tiêu Long.

Không có người!

Không thể nào?!

Lần đầu tiên Tiêu Long cảm thấy sợ hãi và có chút chấn kinh.

Đột nhiên, sắc mặt hắn thay đổi.

Nếu tình hình xung quanh đã kiểm tra xong, thì chỉ còn một khả năng.

Ở trên đỉnh đầu!

"Ở phía trên!" Tiêu Long mạnh mẽ ngẩng đầu, cùng Bàn Tử đồng thời ra tay.

"Đoàng đoàng!" Bàn Tử nổ hai phát súng nhưng chẳng bắn trúng gì cả.

Tiêu Long trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, chém mạnh vào một bóng đen đang dao động quỷ dị.

"Keng!" Tiếng kim loại va chạm chát chúa vang lên, lửa bắn tung tóe.

Nhờ chút ánh sáng yếu ớt đó, Tiêu Long cuối cùng cũng nhìn rõ

bóng người kia!

"Hả?!" Cả hai đồng thời thốt lên, nhanh chóng thu vũ khí.

Là người!

"Tình hình sao rồi?" Thấy Tiêu Long ra tay rồi lại đột ngột thu đao, Bàn Tử nhất thời chưa phản ứng kịp.

Lúc này, giọng của Thiên Chân từ lỗ hổng trên đỉnh đầu truyền ra: "Tôi ở đây này." Bàn Tử nhìn lên, chẳng phải là Thiên Chân sao!

Cậu ta đang treo ngược ở một lỗ hổng hẹp trên đỉnh đầu.

Lúc nãy Tiêu Long và hắn không phát hiện ra là vì hai người kia đang trốn trong cái lỗ đó.

Lúc này Bàn Tử đã nhìn rõ bóng đen: "Tiểu Ca?" Hắn có chút không chắc chắn hỏi.

Bóng đen gật đầu, bước ra từ bóng tối, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng đặc trưng.

Tiêu Long trong lòng cạn lời.

Hắn càng thấm thía câu nói: Tiểu Ca có thể đến muộn, nhưng vĩnh viễn không bao giờ vắng mặt!

"Thật tốt quá!" Bàn Tử kích động múa tay múa chân.

Lúc nãy hắn suýt chút nữa đã tuyệt vọng.

Thật là sau cơn mưa trời lại sáng.

Nhưng tâm trạng Tiêu Long thì không tốt lắm.

Không phải vì sự xuất hiện của Tiểu Ca, mà vì Tiểu Ca xuất hiện từ một hướng khác.

Điều đó có nghĩa là công sức đào bới nãy giờ của Tiêu Long là đổ bỏ đi!

Ngay trên đỉnh đầu họ chính là một lối thoát dẫn ra bên ngoài!

Mẹ kiếp!

Tiêu Long thầm chửi trong lòng.

Hắn hối hận vì lúc nãy không kiểm tra toàn diện, làm lãng phí bao nhiêu thời gian.

"Lâu rồi không gặp, Tiểu Ca vẫn luôn ở gần chúng ta." Bàn Tử phấn khích không thôi.

Hắn thấy có Tiêu Long và Tiểu Ca ở đây thì hành động tiếp theo sẽ không có vấn đề gì nữa.

Có thứ gì cản nổi hai người này hợp tác chứ?

Tiểu Ca gật đầu, không nói gì, chỉ nhìn về phía Tiêu Long như đang hỏi ý kiến.

Tiêu Long hít sâu một hơi, bình tĩnh hỏi: "Làm sao anh tìm thấy chúng tôi?

Còn bóng người bên ngoài lúc nãy là ai?" Tiểu Ca lắc đầu, lần đầu tiên mở miệng nhưng lời ít ý nhiều: "Tam gia mời tôi đến, bóng người đó là một nhóm khác." Tiêu Long cau mày.

Vốn tưởng là hành động bí mật, không ngờ lại lôi kéo cả bốn phương tám hướng nhân mã!

Ngô Tam Tỉnh và Tiểu Ca đi cùng nhau, Tiểu Ca chắc là trợ thủ được Ngô Tam Tỉnh mời đến.

Còn nhóm ba người Tiêu Long thì bị Ngô Tam Tỉnh lừa tới!

Ngoài ra còn có thế lực bóng đen kia.

Cuối cùng là người của Vương Gia thôn, có lẽ là bộ tộc hộ lăng do Vương Tàng Hải sắp xếp!

“Đi theo tôi.” Để lại hai chữ, Tiểu Ca lập tức hành động, nhảy lên hang động phía trên, chớp mắt đã biến mất trước mặt ba người.

“Nhìn tôi làm gì, mau đuổi theo đi!” Tiêu Long đảo mắt, vội vàng đi theo.

“Ái chà, Muộn Du Bình, nói cho rõ ràng đi chứ!” Thiên Chân lầm bầm càu nhàu nhưng chân không hề dừng lại.

Ba người nhanh chóng leo vào, đuổi theo bước chân Tiểu Ca.

Sau khi bò một lúc trong mật đạo, cuối cùng họ cũng thấy một tia sáng và tiến vào một mộ thất, hay đúng hơn là một không gian khổng lồ.

Nơi này trông như một tế đàn, nhưng trên đó không có gì cả.

Mọi thứ xung quanh sạch sẽ, không có đồ vật dư thừa.

“Tôi nói Tiểu Ca này, lối ra ở đâu?

Đây là đường cụt mà!” Tiểu Ca không nói, chỉ tay về phía tế đàn.

Chương 34

"Ý anh là gì?" Bàn Tử mờ mịt.

Lúc này Thiên Chân lên tiếng: "Đây là một cơ quan điều khiển, cần có chìa khóa mới mở được." "Chìa khóa?

Tìm đâu ra chìa khóa bây giờ?

Chẳng lẽ không thể phá bỏ sao?" Tiêu Long lắc đầu, cuối cùng cũng lên tiếng: "Mọi người còn nhớ đóa Tàng Hải Hoa kia không?" Thiên Chân và Bàn Tử mắt sáng rực lên.

Tiểu Ca gật đầu, như khẳng định suy đoán của Tiêu Long!

Tiêu Long không phí lời, lấy Tàng Hải Hoa từ trong túi ra.

Trên tế đàn quả nhiên có một ổ khóa hình đóa hoa.

Hắn cắm Tàng Hải Hoa vào, khẽ xoay nhẹ.

Cơ quan lập tức được kích hoạt.

Chín đóa hoa kim loại đồng thời nở rộ rồi khép lại khít rịt.

Tiếp đó, tế đàn đá biến đổi, một chiếc hộp đá từ bên dưới được đẩy lên.

Bốn người nhìn nhau, đầy kích động.

Tiêu Long nghiến răng mở hộp đá ra!

Bên trong nằm một cuộn da dê ố vàng, bản đồ kho báu đã xuất hiện!

Cùng lúc đó, tiếng cơ quan cửa đá ầm ầm vang lên.

Phía trước xuất hiện một luồng sáng, cửa đã mở!

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài!

Bốn người không chần chừ, chạy ra phía ngoài.

Nơi này giống như một không gian dưới lòng đất, lung linh tỏa sáng dưới ánh đèn của những con đom đóm địa hạ.

Không cần thiết bị chiếu sáng vẫn có thể nhìn bao quát được.

Những thực vật và động vật phát quang khiến người ta có cảm giác như lạc vào dải ngân hà.

Đến đây, cả bốn mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống điều chỉnh sức khỏe.

Tiêu Long mở bản đồ, một bức tranh thủy mặc hiện ra trước mắt.

Góc trên bên trái bức tranh có đề một bài thơ.

Bàn Tử ghé sát vào nhưng nhìn mãi không hiểu gì.

Thiên Chân cũng quan sát hồi lâu, cuối cùng lắc đầu bất lực, lẩm bẩm đọc: "Kim sinh tứ diện vô nhân vấn, đoàn đoàn lưu thủy lạc tinh hà, nhân nhãn bất kiến vân trung ẩn, thùy đạo hoàng kim Thiên Lang tinh!" "Cái đó... nhìn ra được gì không?" Mấy người đều lắc đầu.

Lúc này, ánh mắt Tiểu Ca dừng lại trên người Tiêu Long.

Tiêu Long cũng nhún vai tỏ vẻ bất lực.

"Vậy tính sao?

Khó khăn lắm mới lấy được món đồ, chẳng lẽ để làm cảnh à?" Bàn Tử mặt mày khó chịu, cảm giác như vàng đã bay mất.

"Liệu đây có phải là lộ trình của ngôi mộ dưới lòng đất không?" Thiên Chân đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Câu nói này nhắc nhở Tiêu Long, hắn kết hợp địa hình núi non đã thấy trước đó với cuộn da dê này rồi rơi vào trầm tư.

"Đời này bốn phía chẳng ai hỏi, dòng nước cuồn cuộn lạc ngân hà.

Dòng nước cuồn cuộn lạc ngân hà...

Tôi biết rồi!" Tiêu Long đột nhiên kích động, ba người kia lập tức vây quanh.

"Long ca, anh phát hiện ra bí mật rồi sao?" Tiêu Long chỉ vào bức tranh thủy mặc trên bản đồ: "Nhìn thấy chỗ này không?

Có giống nơi chúng ta đang đứng không?" "Tinh không?" "Giống, hãy vận dụng trí tưởng tượng đi, coi đây là tinh không!" Được Tiêu Long dẫn dắt, ba người lập tức hiểu ra.

Họ nhìn dòng suối nhỏ trên tranh, rồi nhìn lòng sông khô cạn dưới chân.

Bàn Tử kích động nhảy dựng lên: "Đúng rồi, cứ thuận theo dòng sông ngầm này mà đi xuống, chẳng phải sẽ đến hồ nước ngầm trong bản đồ sao?" "Mắt người không thấy được là vì nó ẩn trong mây, ẩn giấu trong hồ nước!" Thiên Chân cũng kích động bổ sung.

"Không chỉ vậy đâu, ai biết được vàng ròng Thiên Lang tinh!

Chẳng lẽ trong địa cung có vô số vàng sao?" Bàn Tử phấn khích phát điên, hèn gì đi mãi không thấy địa cung, hóa ra nó ẩn dưới hồ nước ngầm.

Cái lão Vương Tàng Hải này quả là một quỷ tài.

Ngay cả Tiểu Ca sắc mặt cũng biến hóa liên tục, trong lòng thầm chấn động.

Ai mà ngờ được lại có người dám giấu mộ huyệt dưới hồ nước ngầm cơ chứ!

Cần bao nhiêu can đảm và kỹ thuật mới làm được điều này?

Ngoài Vương Tàng Hải thần bí khó lường kia ra thì còn ai nữa?

Nếu không có bản đồ chỉ dẫn, ai có thể tin đại mộ lại nằm dưới

nước!

Tìm được mấu chốt, bốn người không do dự nữa, nhanh chóng hành động.

Họ thu dọn đồ đạc, đi dọc theo lòng sông khô cạn.

Chẳng mấy chốc, họ phát hiện ra một vài nhánh sông ngầm hội tụ về đây.

Đã có nước, nước lạnh thấu xương, nhưng bốn người không hề bận tâm, tiếp tục đi xuống.

Sau một khúc cua gấp, phía trước bỗng nhiên rộng mở.

Một hồ nước ngầm lấp lánh huỳnh quang hiện ra, rộng bằng nửa sân bóng đá.

Nước hồ xanh biếc, lặng như tờ, trừ vài gợn sóng nhỏ nơi dòng nước đổ vào thì không có một tiếng động nào, giống như một tấm gương nhẵn nhụi.

"Tê..." Nhìn cảnh này, mấy người hít một hơi lạnh.

Hùng vĩ, quỷ bí nhưng cũng rất đáng sợ!

Nếu không có bản đồ chỉ dẫn, nhìn hồ nước sâu không thấy đáy thế này, ai dám nhảy xuống thử chứ?

"Tính sao đây?" Bàn Tử do dự hỏi, không kìm được rùng mình một cái.

"Tính gì nữa?

Xuống đó mới biết được!" Tiêu Long không nói hai lời, trực tiếp nhảy xuống.

Thiên Chân còn định nói gì đó thì bị Bàn Tử đạp một cước xuống nước.

“A!

Bàn Tử, đồ tồi!” “Bõm!” Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, quay đầu lại thấy ánh mắt băng lãnh của Tiểu Ca đang nhìn chằm chằm.

“Cái đó...

Tiểu Ca, tôi...

á!” “Bõm!” Hắn bị Tiểu Ca đạp một phát từ phía sau, rơi thẳng xuống hồ.

Chỉ còn lại Tiểu Ca, anh quay đầu nhìn con đường lúc nãy một cái, ánh mắt trở nên ngưng trọng như nhìn thấy thứ gì đó, rồi cũng xoay người nhảy xuống hồ.

Cùng lúc đó, ở một nhánh sông ngầm khác, Tuyết Lỵ Dương dẫn đội không gặp may mắn như vậy.

Tuy xuất phát sớm nhưng họ không tìm được con đường chính xác nhất, kết quả lại tụt lại phía sau Tiêu Long.

Mãi đến bây giờ họ mới xuất hiện ở sông ngầm.

Đáng sợ nhất là đoạn sông này không hề khô cạn mà đầy nước lạnh thấu xương, lưu lượng rất lớn.

Mười mấy người gần như bị dòng nước cuốn đi, mặt mũi ai nấy đều tái mét vì lạnh.

Chương 35

Không lâu sau, qua một khúc cua gấp, cuối cùng họ cũng nhìn thấy hồ nước ngầm phía trước!

“Oh my God!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!” “I love you hồ nước ngầm!” Đám người ngoại quốc kích động đến phát khóc.

Đi trong dòng sông ngầm lạnh gần 0 độ C, họ đã nếm trải thế nào là tuyệt vọng.

Giờ đây cuối cùng cũng thấy hy vọng!

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương nghiến răng, cũng mở ra một cuộn da dê.

Trên đó chính là sơ đồ lộ trình địa cung!

Nó còn trực tiếp và chi tiết hơn của Tiêu Long!

Khuyết điểm duy nhất là phạm vi quá nhỏ.

Nhìn kỹ thì ra đó là lộ trình địa cung trong hồ nước ngầm.

Cho nên đi dọc đường này đến đây đã là rất may mắn rồi.

Dù sao cô cũng không có nhiều manh mối, không giống như Tiêu Long phải giải mã suốt đường đi.

“Đi!

Vào địa cung!” Tuyết Lỵ Dương vung tay, mười mấy người lại theo dòng nước tiến vào hồ.

Nhóm bốn người Tiêu Long lặn xuống hồ, càng xuống sâu càng tối, áp lực càng lớn, nước cũng lạnh thấu xương, gần như đóng băng.

Đáy hồ tĩnh lặng đến mức không có một chút tạp chất, chỉ thấy một màu xanh thẳm, không nhìn rõ phương hướng.

Ngay cả những gợn sóng khi họ bơi cũng nhanh chóng bị cái hồ quái dị này hấp thụ, không nổi lên một chút sóng hoa nào.

Nếu Tiêu Long không có huyết mạch Huyền Vũ giúp tị thủy và hô hấp dưới nước, e rằng đã lạc mất phương hướng.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, bốn người nối đuôi nhau, dựa vào bí thuật Phân Kim Định Huyệt của Tiêu Long mới tìm được lối ra.

Nó không nằm ở đáy hồ mà ở khoảng giữa, sâu tầm mười mấy mét.

Cần phải đổi hướng, đi theo dòng chảy ngầm cực nhỏ.

Nếu không có cảm tri nhạy bén, Tiêu Long cũng chẳng tìm được.

Bơi khoảng một phút, khi Thiên Chân và Bàn Tử sắp không trụ nổi nữa thì dòng nước phía trước đột ngột chảy mạnh, tạo ra một lực hút cực lớn.

Tiêu Long chưa kịp nhắc nhở thì cả bọn đã bị hút vào.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, họ bị văng ra từ một thác nước, rơi xuống một hồ nước khác.

Chỉ có điều nước hồ này không còn lạnh nữa, có vẻ như có suối nước nóng ngầm.

Hai dòng nước hội tụ tạo nên màn sương mù bốc lên quanh thác nước, dưới ánh huỳnh quang xanh biếc, cảnh tượng đẹp như tiên cảnh chốn địa phủ.

Xuống tới đây, bốn người đã sang một thế giới khác, một thế giới nằm sâu trong lòng đất!

Những thạch nhũ phát sáng, tiếng thác nước đổ ầm ầm hòa cùng

làn sương khói mờ ảo tạo nên một phong vị rất riêng.

"Ôi mẹ ơi, cái mông của tôi!

Suýt nữa thì tan thành tám mảnh rồi!" Bàn Tử nằm đó rên rỉ.

Mấy người lồm cồm bò lên bờ, quan sát xung quanh.

Khi đốt đuốc lên, họ mới nhận ra không gian này rộng lớn vô cùng, nhìn không thấy biên giới.

Ai ngờ được trong lòng núi lại có một hẻm núi địa hạ thế này, như thể cả một thung lũng bị chôn vùi dưới đất vậy.

Trừ việc không có mặt trời, mặt trăng và cây xanh ra thì chẳng khác gì thế giới bên ngoài.

Nơi này cho người ta cảm giác như một thế giới bị lãng quên.

Thiên Chân không kìm được kinh hô, cứ như vừa phát hiện ra điều gì đó không tưởng.

Nơi này nếu không tự thân trải nghiệm, có nói với các nhà địa chất chắc cũng chẳng ai tin.

Cậu ta lại một lần nữa cảm thán trước sự kỳ diệu của tạo hóa.

Tiểu Ca không quá ngạc nhiên, dường như anh đang chìm vào ký ức, như thể đã từng đến đây.

Tiêu Long cũng quan sát môi trường xung quanh, tìm kiếm mọi thứ có thể lợi dụng.

Sau khi nghỉ ngơi đôi chút, họ phải tiếp tục lên đường.

Tiêu Long lấy Phát Khâu Ấn ra, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Ca, hắn dẫn đầu mở đường tiến về phía trước.

Càng đi sâu, ánh sáng trên Phát Khâu Ấn càng sáng rõ, như thể có ma quỷ đang ở phía trước.

Cuối cùng, sau khi đi dọc bờ hồ gần nửa giờ, địa thế phía trước đã thay đổi.

Không còn là hồ nữa mà biến thành sông.

Tầng thứ hai của hồ nước ngầm bắt đầu chảy thành sông, tiếp tục hướng xuống thế giới sâu thẳm hơn, như thể đích đến là địa ngục thực sự.

Khi dòng sông càng hẹp lại, đi thêm nửa giờ nữa, họ thấy bên bờ sông xuất hiện một cây cầu đá bắc ngang qua.

Cả bọn lập tức cảnh giác.

Sự xuất hiện của dấu vết nhân tạo chứng tỏ họ đã tiếp cận địa cung.

Khi cẩn thận lại gần, khung cảnh quanh cầu đá hiện rõ.

Ở hai bên cầu có hơn mười bóng người đứng sừng sững.

"Cẩn thận!" Tiêu Long và Tiểu Ca đồng thời cảnh báo.

Bốn người dừng bước, càng thêm thận trọng.

Lại gần mới phát hiện đó chỉ là một nhóm tượng đá!

"Phù..." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân cũng vậy, cậu quan sát những bức tượng này với vẻ đầy hiếu kỳ.

Trông chúng có vẻ là đồ từ thời nhà Minh vì mang dấu ấn điêu khắc thời đó, nhưng phong cách và tạo hình lại rất quỷ dị, mang hơi hướng cuồng dã của ngoại tộc.

Những bức tượng này đáng sợ nhất ở chỗ chúng có đầu sói thân người!

Mỗi con cao hơn hai mét, uy phong lẫm liệt, sát khí bừng bừng

như còn sống.

Đặc biệt là đôi mắt xanh lét dường như luôn dõi theo bốn người.

“Ôi mẹ ơi, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Long ca, còn bao xa nữa mới tới nơi?” Bàn Tử không nhịn được ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc.

Nhưng sắc mặt Tiêu Long lại rất ngưng trọng, vì hắn cảm giác những bức tượng này như đang sống.

Nhìn kỹ thì thấy chúng đều có dấu vết di chuyển, chỉ là bị bụi bẩn che phủ.

Ở chỗ có dấu vết mới nhất, xuất hiện một khoảng trống.

“Hử?

Mười một con?

Không đúng!

Có một con đi đâu rồi?” Tiêu Long khẽ kêu lên, thu hút sự chú ý của Tiểu Ca.

Anh cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Ngay lúc này, mười bức tượng đầu sói thân người kia cử động cổ.

Cảm ơn các đại nhân đã ủng hộ!

Chương 36

Chúc mọi người năm Quý Mão đọc truyện vui vẻ!

Ngay sau đó, lớp bụi trên người chúng bị hất văng, từng con quái vật đầu sói mặc giáp xuất hiện.

Chúng vung cây lang nha bổng dài hơn một mét, đập mạnh về phía Bàn Tử đang ở gần nhất.

"Cẩn thận!" Thiên Chân hét lên cảnh báo.

Nhưng đã muộn.

Khoảnh khắc đó Bàn Tử sợ đến ngây người.

Cũng may Tiêu Long phản ứng nhanh, trực tiếp quăng Thoán Thiên Thằng quấn lấy cổ Bàn Tử rồi dùng sức kéo mạnh về phía mình.

"Bành!

Bành!

Bành!" Những tiếng nổ lớn vang lên, bụi bay mù mịt.

Chỗ Bàn Tử vừa ngồi hiện ra một cái hố sâu hoắm.

Thấy một kích hụt mất, mười mấy đầu quái vật đầu sói với ánh mắt quỷ dị đã bao vây lấy bốn người.

"Tại sao người bị thương luôn là tôi?" Bàn Tử mếu máo.

Nhưng lúc này khóc lóc chẳng có ích gì, quái vật đã xông tới.

Bàn Tử cũng không phải hạng xoàng, lập tức rút hai súng ra bắn liên thanh.

"Đoàng đoàng đoàng!" Tuy nhiên, những viên đạn mạnh mẽ bắn

vào quái vật đá chẳng hề hấn gì.

Hành động này ngược lại còn chọc giận chúng, tám con trong số đó nhắm thẳng vào Bàn Tử.

Ba con còn lại lao về phía ba người Tiêu Long.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao, chắn trước mặt Thiên Chân giao chiến với hai con.

Tiêu Long chỉ phải đối phó với một con, và hắn đã chém bay đầu nó chỉ trong nháy mắt.

Cái đầu sói lăn lóc dưới đất, trong đôi mắt xanh lét kia lóe lên một tia kinh ngạc rất con người.

Tiêu Long nhíu mày, chẳng lẽ quái vật này có ý thức?

Hay bị thứ gì đó thao túng?

Không kịp suy nghĩ thêm, nếu không cứu Bàn Tử thì cậu ta sẽ bị đập nát mất.

Hắn vận dụng Thoán Thiên Thằng đến cực hạn, trói chặt tám con quái vật đầu sói để giải cứu Bàn Tử.

Sau đó, hắn bộc phát sức mạnh huyết mạch lên Hắc Kim Cổ Đao, chém xuống dữ dội.

Do trên dây thừng đã được Tiêu Long bôi máu Kỳ Lân, lũ quái vật này rõ ràng là thi khôi nên bị hạn chế hành động ngay lập tức.

Con nào chạm vào dây đều bị bật ngược trở lại.

Cảnh tượng này nếu để tổ sư phái Ngự Lĩnh nhìn thấy chắc sẽ tức chết mất, bảo vật Thoán Thiên Thằng của phái mà lại bị đem đi trói quái vật như thế này!

Thật là cạn lời!

Dưới sự vây đánh của Tiêu Long, lớp giáp trên người lũ quái vật bị đánh tan nát, lộ ra một cảnh tượng kinh hoàng: bên dưới lớp giáp không hề có máu thịt, mà là những bộ xương được bao phủ bởi một lớp da sói màu xanh!

"U Minh Thiên Lang!" Tiểu Ca vừa hạ gục hai con quái vật đã kinh hô thành tiếng!

Anh thật sự chấn động, không ngờ lại gặp thứ này ở đây.

Tiêu Long cũng nhận ra chúng, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Bàn Tử và Thiên Chân ngây ngô hỏi: "U Minh Thiên Lang là gì?" Tiểu Ca im lặng hồi lâu rồi nói: "Truyền thuyết kể rằng vào thời Xuân Thu, từ địa phủ đã xuất hiện một loài quái vật khủng khiếp.

Chúng có thể câu thông âm dương, cơ thể cứng như thép, tốc độ cực nhanh và tấn công vô cùng hung hãn.

Chúng là thú cưng của Diêm Vương, bị các phù thủy học âm dương thuật triệu hoán linh hồn lên.

Kết quả chúng trở thành quái vật bất tử, tạo nên một quân đoàn bất tử gọi là U Minh Thiên Lang quân, vì chúng có đầu sói thân người!" Tiểu Ca nói một lèo không ngừng nghỉ: "Đến thời Tây Chu, quân đoàn này bị một người nắm giữ, người này chắc các anh cũng biết.

Đó là Lỗ Thương Vương!" Tiêu Long chém bay đầu con U Minh Thiên Lang cuối cùng, trầm giọng nói.

"Vãi!

Quân đoàn bất tử mà tôi thấy ở Lỗ Vương Cung trước đây thật sự tồn tại sao?

Không phải lừa người đấy chứ!" Bàn Tử không dám tin vào tai

mình.

Thật khó tin lũ quái vật này lại có liên quan đến những thứ ở Lỗ Vương Cung.

Nhưng hắn cũng lờ mờ cảm thấy mọi thứ là thật, vì tất cả đều do Ngô Tam Tỉnh dẫn dắt.

Ban đầu vào Lỗ Vương Cung cũng là do lão ta bày đầu!

Lần này đi tìm Tàng Hải Hoa, Bàn Tử đột nhiên thấy có gì đó sai sai.

Đáng lẽ phải tìm Quỷ Tỷ mới đúng, vì lần trước ở Lỗ Vương Cung mục tiêu của mọi người là Quỷ Tỷ.

Chỉ là cuối cùng không tìm thấy mà lại thấy một con Xà Mi Đồng Ngư, rồi khi Tam gia xem con cá đó thì sắc mặt đại biến rồi bỏ đi không thấy trở lại.

Sau đó họ bị dẫn tới đây.

Nếu không phải tìm Quỷ Tỷ thì ai mà tin chứ?

Sắc mặt Bàn Tử không tốt, nhưng hắn không nói ra, mọi người đều tự hiểu.

Nhưng Tiêu Long không nghĩ vậy.

Quỷ Tỷ chắc chắn đã bị Vương Tàng Hải đánh tráo, hiện giờ chắc đang ở dưới mộ đáy biển, không thể xuất hiện ở đây.

Thứ quý giá nhất ở đây chắc chắn là Tàng Hải Hoa, dù đến giờ hắn vẫn chưa rõ tác dụng thực sự của nó.

Nhưng hắn có dự cảm, nó là bảo vật quan trọng nhất của thung lũng Thiên Lang này.

Những con U Minh Thiên Lang vừa rồi chỉ là hữu danh vô thực,

không phải quái vật thực sự trong truyền thuyết mà là đồ mô phỏng, bị điều khiển bởi tiếng chuông bát giác.

Những đốm sáng xanh kia chẳng qua là mấy con Thi Miết Vương!

Khác với loại màu đỏ, loại này linh tính hơn, có vẻ do ăn thứ gì đó nên toàn thân phát ra ánh lục quang, trông như quỷ hỏa nhưng cũng như có trí tuệ.

Thực tế chúng không quá đáng sợ, thuộc loại trấn mộ thú do Vương Tàng Hải để lại.

Tiêu Long táo bạo đoán rằng lũ Thi Miết Vương này đã ăn Tàng Hải Hoa, một thần vật có thể khai mở linh trí, giữ cho linh hồn bất diệt!

Hắn đoán nếu đây đúng là mộ của Vương Tàng Hải, thì đây chính là nơi nuôi dưỡng linh hồn, cứ mỗi trăm năm Vương Tàng Hải lại bước ra từ ngọc dũng của Lỗ Vương Cung, rồi đến đây để tìm lại những ký ức đã mất!

Hoặc là tìm kiếm linh hồn!

Đó chỉ là suy đoán của Tiêu Long dựa trên các manh mối có được.

Còn tình hình thực sự thế nào thì phải vào tận nơi mới biết.

"Đi thôi, chỗ này không nên ở lâu." Tiểu Ca nhắc nhở.

Ba người vừa định rời đi thì từ xa truyền đến một tiếng sói hú thê lương.

"Ngao!" Tiếng hú xé lòng, vô cùng khủng khiếp!

"Không xong rồi!

Lang Vương!" Sắc mặt Tiêu Long biến đổi.

Đúng lúc đó, từ hướng lúc nãy, một con cự lang màu vàng kim cao

hơn hai mét xuất hiện, đang lao tới với tốc độ cực nhanh!

Cả bốn người biến sắc!

“Không ổn, mau ra tay!” Tiểu Ca lần đầu tiên yêu cầu hỗ trợ, vì anh cảm giác mình không phải đối thủ của nó!

Đây mới là U Minh Thiên Lang thực sự, với khí tức đáng sợ như đến từ địa ngục!

Chương 37

Nhưng Tiêu Long lại nhận ra ngay: chẳng phải đây là con Lang Vương mà dân làng tế lễ sao?

Nó từng xuất hiện khi dẫn đầu đàn sói thờ phụng đám dơi hút máu!

Tên này thật sự có thể xuyên toa âm dương!

Hóa ra nó sống trong địa cung này, trấn giữ cầu Vãng Sinh!

Chắc lúc nãy nó ra ngoài kiếm ăn nên họ mới lẻn vào được.

Giờ nó đã về!

Tiêu Long không chần chừ, cùng Tiểu Ca hợp lực nghênh chiến.

Thay vì thối lui, chi bằng dốc sức một phen.

Hắn không tin hai cường giả sở hữu huyết mạch đặc biệt lại không đánh bại nổi một con quái vật.

Khi hai người lao lên, Bàn Tử và Thiên Chân nấp phía sau cuối cùng cũng nhìn rõ hình dáng quái vật.

Nó không khác mấy so với lũ lúc nãy, điểm khác biệt duy nhất là đôi mắt đỏ ngầu và biểu cảm gương mặt rất chi tiết.

Rõ ràng đây là một sinh vật sống thực sự chứ không phải con rối.

Những đặc điểm trên người nó hoàn toàn khớp với mô tả của Tiểu Ca về U Minh Thiên Lang: lớp da xanh đen đao thương bất nhập!

Dù Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao chém lên người nó cũng chỉ bắn ra những tia lửa.

Thật sự là mình đồng da sắt!

Hai người Thiên Chân tưởng chừng sắp toi đời thì thấy Tiêu Long và Tiểu Ca dùng đao rạch lòng bàn tay.

Huyết mạch Kỳ Lân đặc biệt bị Hắc Kim Cổ Đao hấp thụ, tỏa ra ánh vàng kim rực rỡ, như được gia trì một sức mạnh khủng khiếp.

Một lần nữa chém xuống, cuối cùng đã phá được lớp phòng ngự của con quái vật!

"Ngao!" U Minh Thiên Lang thảm thiết gào rú, bộ móng sắc lẹm vung lên, sượt qua mũi hai người!

Tiếng kim loại ma sát chói tai vang lên khi móng vuốt va vào hai thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Bộ móng kim cương này thật sự vô cùng lợi hại!

Bàn Tử và Thiên Chân đứng xem mà hãi hùng khi thấy những tảng đá xung quanh bị móng vuốt kia cào nát thành bột!

Nếu cái đó mà cào trúng người thì còn gì là người nữa?

Hai người liên tục lùi lại.

Cuộc chiến giữa U Minh Thiên Lang và nhóm Tiêu Long bước vào giai đoạn hỗn loạn.

Sức phòng ngự của con quái vật quá mạnh, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao của Tiêu Long khi được gia trì huyết mạch Kỳ Lân cấp cao cũng không thể chém đứt cơ thể nó.

Thật đúng là mình đồng da sắt!

Trên đời lại tồn tại quái vật kinh khủng thế này sao?

Ngay cả Tiểu Ca cũng sơ ý bị móng vuốt cào trúng, mất một miếng thịt!

Sau khi nếm được mùi máu Kỳ Lân, con U Minh Thiên Lang càng

thêm khát máu, nó rơi vào trạng thái cuồng bạo, toàn thân từ màu xanh chuyển sang màu đỏ rực.

Hai người biến sắc.

Lúc này Tiêu Long không thể giấu nghề được nữa.

Hắn tưởng có thể giải quyết nhẹ nhàng, không ngờ lại đánh giá thấp con quái vật này.

Nếu huyết mạch Kỳ Lân +3 chưa đủ, vậy thêm huyết mạch Huyền Vũ +1 thì sao?

Vẫn chưa đủ?!

Vậy bồi thêm huyết mạch Chu Tước +2!

Một sự áp chế huyết mạch khủng khiếp xuất hiện.

U Minh Thiên Lang dường như cảm nhận được khí tức đáng sợ, nó lập tức lùi lại giữ khoảng cách, nép vào bóng tối, cảnh giác nhìn chằm chằm thanh đao và khí tức trên người Tiêu Long.

Đứng bên cạnh, lần đầu tiên Tiểu Ca lộ vẻ mặt ngây dại.

Anh cảm nhận rõ ràng sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân của Tiêu Long mạnh hơn mình gấp ba lần!

Nhưng đó chưa phải là điều chấn động nhất.

Trên người Tiêu Long còn bộc phát thêm hai luồng khí tức huyết mạch cùng đẳng cấp khác!

Tuy không mạnh bằng Kỳ Lân nhưng cũng đủ sức sánh ngang, thậm chí còn có phần mạnh hơn.

Tiểu Ca hoàn toàn ngây người, lần đầu tiên anh nhìn Tiêu Long một cách nghiêm túc như vậy, như thể chưa từng quen biết.

Trong lòng anh có chút lo lắng, một chút nể phục và cả một chút

sợ hãi!

Ngay cả anh cũng cảm nhận được sự áp chế về huyết mạch.

Phía sau, Bàn Tử và Thiên Chân chỉ thấy từ người Tiêu Long tỏa ra khí thế của hung thú kinh thiên động địa.

Trong bóng tối của thế giới địa hạ, sau lưng Tiêu Long dường như hiện lên ba đạo hư ảnh: một con Chu Tước đỏ rực sải cánh trên chín tầng mây, một con Kỳ Lân bích ngọc đạp trên đại địa, và một con Huyền Vũ xanh thẳm vẫy vùng dưới biển sâu!

"Ực..." Bàn Tử nuốt nước bọt một cách khó khăn, đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mắt, lay lay Thiên Chân lẩm bẩm: "Là thật sao?" "Tôi không biết." "Ngao!" Một tiếng sói hú đầy sợ hãi vang lên, U Minh Thiên Lang cảm nhận được cái chết đang cận kề, nó quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng đã muộn!

Đã ép Tiêu Long phải lộ toàn lực thì làm sao hắn để nó thoát được?

"Chết đi!" Hắn gầm lên một tiếng, tung mình lên không trung như đại bàng tung cánh, lại như Chu Tước múa lượn.

Chớp mắt đã áp sát sau lưng con quái vật.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao mang theo sức mạnh của ba loại huyết mạch chém xuống đầy tàn bạo!

"Ngao ô!" Một tiếng thảm thiết vang lên, nửa thân hình của U Minh Thiên Lang bị chém đứt, rơi xuống đất tạo thành một cái hố lớn.

Nhưng ngay sau đó, nó hóa thành một luồng hắc vụ, thấm vào lòng đất biến mất không dấu vết.

Nửa thân trên còn lại của nó giữa làn khói đen bao phủ cũng nhanh

chóng ngưng tụ lại thành hình.

U Minh Thiên Lang có thể xuyên toa âm dương, không hề có thực thể cố định!

"Long ca, sao không đuổi theo nữa?" Vương Bàn Tử thấy U Minh Thiên Lang đã biến mất ở phía xa, còn Tiêu Long lại đứng yên tại chỗ, không khỏi có chút thắc mắc.

"Thứ đó tạm thời không giết được, trước khi tìm ra cách khắc chế, cứ để nó đi đi." Tiêu Long nhíu mày, khí tức trên người cũng dần biến mất, trở lại dáng vẻ bình thường.

Tiểu Ca liếc nhìn Tiêu Long thật sâu, không nói gì thêm.

Chỉ là trong ánh mắt, sự kính nể của cậu dành cho Tiêu Long đã tăng thêm ba phần.

Lúc này, Thiên Chân cũng đi tới, gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn tái nhợt.

Vừa rồi cả hai người bọn họ đều bị dọa cho khiếp vía.

"Đi thôi, vào mộ thất." Một lúc lâu sau, Tiểu Ca lên tiếng nhắc nhở.

Cả nhóm lập tức lên đường, trên đường đi, Tiêu Long thầm kiểm tra lại thu hoạch của mình.

Dù không tiêu diệt được con U Minh Thiên Lang thật sự, nhưng hắn đã giết được mười một con hàng nhái.

Tinh huyết của chúng đã được Tiêu Long lấy ra.

Chỉ tiếc là huyết mạch U Minh Thiên Lang chứa trong những con quái vật này quá ít.

Giết tận 11 con mà Tiêu Long chỉ trích xuất được một giọt!

Hắn nuốt chửng nó ngay lập tức.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã nuốt chửng huyết mạch U Minh Thiên Lang, nâng cấp huyết mạch Chu Tước lên cao cấp!

Chương 38

Âm dương nghịch chuyển, nhỏ máu tái sinh, khắc chế quỷ quái bay lượn dưới Vương cấp!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nâng cấp huyết mạch Chu Tước lên cao cấp, thưởng Kim Cương Bất Hoại nhục thân!" Trong phút chốc, Tiêu Long cảm thấy thực lực của mình đã tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là sức mạnh thể chất càng thêm cường đại, thậm chí có thể so sánh với U Minh Thiên Lang.

Tiêu Long cảm thấy bây giờ nếu đối mặt trực diện với nó, hắn cũng không hề sợ hãi.

"Lần sau đừng để ông đây gặp lại, không thì xem ông đây có đấm nổ mày không!" Nhận được phần thưởng, tâm trạng của Tiêu Long trở nên vô cùng tốt, hắn mở giao diện thuộc tính ra xem, quả nhiên đã được nâng cấp. 【Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch】 Túc chủ: Tiêu Long Thánh linh huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch Cấp độ Thánh linh huyết mạch: Cao cấp Tứ linh huyết mạch: Chu Tước (Cao cấp), Huyền Vũ (Sơ cấp) Tinh huyết sở hữu: Không Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng Nhiệm vụ: Giành được tinh huyết đặc thù chứa trong Xà Mi Đồng Ngư.

Nhìn thấy nhiệm vụ không thay đổi, Tiêu Long nhíu mày.

Hắn đột nhiên có một suy đoán.

Chẳng lẽ trong Thiên Lang Cốc này cũng giấu một con Xà Mi Đồng Ngư?

Dù trong nguyên tác chỉ xuất hiện ba con, nhưng tình tiết hiện tại đã vượt xa tưởng tượng.

Dựa theo manh mối của hệ thống, mỗi một con Xà Mi Đồng Ngư đại diện cho một loại huyết mạch Tứ Linh.

Vì vậy, Tiêu Long mạnh dạn đoán rằng, Xà Mi Đồng Ngư có ít nhất bốn con.

Không biết trong ngôi mộ này, ngoài Tàng Hải Hoa ra, liệu có thật sự ẩn giấu một con Xà Mi Đồng Ngư hay không?

Và còn có cả con Quỷ Tỳ mà mấy người họ đã đoán trước đó!

"Mẹ kiếp, cái cửa to vãi!" Đột nhiên, tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử kéo Tiêu Long trở về thực tại.

Tiêu Long nhìn lại, đúng vậy.

Trong chớp mắt, họ đã đến trước một cánh cửa mộ.

Con đường lát đá xanh, cánh cửa làm bằng đá hoa cương, cao tới mười mét.

Mấy người họ đứng trước cửa trông như mấy con kiến, khiến người ta chấn động từ trong tâm.

"Trời đất ơi, hoành tráng thế?

Thằng cháu Vương Tàng Hải này lắm tiền thật!" Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm.

Thiên Chân cũng cẩn thận quan sát những hình khắc trên cánh cửa đá khổng lồ.

Đúng là quỷ phủ thần công.

Trên đó khắc âm dương bát quái, nối liền với những hình ảnh kỳ lạ.

Có một dòng sông, một cây cầu đá, một tảng đá khổng lồ và một cánh cửa lớn.

Nhìn kỹ lại, sắc mặt Thiên Chân một lần nữa trắng bệch.

"Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà, Tam Sinh Thạch, Quỷ Môn Quan!" Chỉ vào những hình ảnh trên cửa đá, Thiên Chân kinh hãi tột độ.

Lần này ngay cả Tiểu Ca cũng biến sắc.

Nếu những hình ảnh này là thật, vậy thì nơi đây chính là Quỷ Môn Quan, trước đó là cầu Nại Hà và Hoàng Tuyền.

Sau khi tiến vào Quỷ Môn Quan, chẳng phải đồng nghĩa với âm dương cách biệt sao?

Thủ đoạn thật đáng sợ, bố cục thật kinh khủng.

"Thỉnh quân nhập Hoàng Tuyền!" Tiểu Ca trầm giọng lẩm bẩm.

"Ý gì vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Đây là một đại cục âm dương, có lẽ do Vương Tàng Hải tạo ra.

Ông ta vô cùng tự tin nên đã bày ra mọi thứ trước mắt hậu thế, như một lời cảnh báo." Tiêu Long giải thích: "Nghĩa là một khi bước qua cánh cửa đá này, chính là bước vào Quỷ Môn Quan, đi trên đường Hoàng Tuyền, âm dương cách biệt, sống chết tự lo!" "Quả không hổ là Vương Tàng Hải, sinh sinh tử tử, âm âm dương dương, thật thật giả giả, ai có thể phân biệt rõ được đây?" Tiêu Long không nhịn được mà cảm thán.

Bàn Tử cười gượng, cảm thấy có gì đó không ổn, chắc không đến mức tà ma như vậy chứ?

"Long ca, đừng dọa tôi chứ!

Nếu theo lời Thiên Chân, thì tôi cũng đã đi qua cầu Nại Hà, bước qua đường Hoàng Tuyền rồi, có gặp nguy hiểm gì đâu!" "…" Thiên

Chân trợn mắt trắng dã, nhìn Bàn Tử như nhìn một thằng ngốc.

"Thế con U Minh Thiên Lang thì sao?" "…" Sắc mặt Bàn Tử thay đổi, lúc này mới phản ứng lại.

Nhưng anh ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Có lẽ vì thực lực không đủ, tham gia quá ít, nên không ý thức được sự đáng sợ của U Minh Thiên Lang.

"Vậy rốt cuộc có vào không?" "Đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về được sao?" Tiêu Long mỉm cười, bắt đầu tìm kiếm cơ quan của cánh cửa đá.

Muốn vào Quỷ Môn Quan cũng không dễ dàng như vậy.

Trong lúc ba người họ thảo luận, Tiểu Ca đã bắt đầu tìm kiếm từ sớm.

Cậu là người thuộc trường phái hành động, tin rằng nói ít làm nhiều.

Huống hồ, màn thể hiện vừa rồi của Tiêu Long khiến trái tim kiêu ngạo của cậu có chút không thoải mái.

Có lẽ việc là người đầu tiên tìm thấy cơ quan, tiến vào địa cung sẽ vớt vát lại được chút thể diện.

Tiểu Ca không hề hay biết, trong vô thức, một người kiêu ngạo như cậu cũng đã bắt đầu âm thầm so sánh mình với Tiêu Long.

Cùng lúc đó, đội của Tuyết Lỵ Dương đã đến bên cầu Nại Hà.

Nhìn cảnh tượng bừa bộn khắp nơi, cùng vô số mảnh vỡ và xương cốt, mấy lão Tây không khỏi run rẩy.

"Lạy Chúa tôi!

Đây là quái vật gì vậy?" "Đầu sói thân người, chẳng lẽ là người

sói trong truyền thuyết?

Sao lại xuất hiện ở đây?" "Chẳng lẽ người sói và ma cà rồng của châu Âu thực ra có nguồn gốc từ Thần Châu (Trung Quốc) sao?

Vừa rồi lúc chúng ta vào, chẳng phải là ma cà rồng à?" Mấy lão Tây bắt đầu liên tưởng, sắc mặt trở nên vô cùng đáng sợ.

Suốt chặng đường đi, từ lúc 30 người vào làng, vừa xông vào lầu đỏ đã mất ba đồng đội.

Vốn tưởng đã giải quyết xong mọi chuyện, phần còn lại sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nhưng trong hang động dưới lòng đất, những con dơi hút máu đáng sợ đã trực tiếp hút sáu người thành xác khô.

Nếu không phải Tuyết Lỵ Dương quyết đoán bỏ rơi những người đó, liệu họ có rời đi được không cũng là một vấn đề.

Sau đó, họ tiến vào hồ nước ngầm, vốn tưởng rằng kho báu đã ở ngay trước mắt.

Nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Ma cà rồng xuất hiện, còn người sói thì dường như đã bị ai đó tiêu diệt.

Thần Châu thực sự quá nguy hiểm, những con quái vật trong truyền thuyết này nhiều vô kể.

Bọn họ đã quyết định trong lòng, lần này sau khi về nước, quyết không bao giờ đặt chân đến Thần Châu nữa!

Đất nước này… thật sự quá đáng sợ!

Trong lúc họ đang tuyệt vọng, Tuyết Lỵ Dương lại có chút bực bội.

Đã có kẻ nhanh chân đến trước!

Có người còn nhanh hơn cô!

"Chết tiệt!

Còn không mau đuổi theo?!" Tuyết Lỵ Dương chẳng hề quan tâm đến cái gọi là người sói.

Cô nhìn lại cả đội ngũ hơn mười người, ai nấy đều được trang bị tận răng.

Chỉ cần không gặp phải bầy sói đáng sợ kia, một hai con quái vật như thế này có thể dễ dàng giết chết.

Cô cũng không phải là không biết gì.

Dựa vào những gì ngoại công để lại và truyền thừa của phái Bàn Sơn, cô cũng biết chút ít!

Chương 39

Đó chính là sự tự tin của cô!

Vì vậy, cô càng lo lắng bảo vật bị người khác cướp mất.

Như vậy thì manh mối của cha cô sẽ không có được.

Dưới sự uy hiếp của Tuyết Lỵ Dương, mọi người run rẩy bước lên cầu Nại Hà.

Không ai chú ý, trên vách đá treo leo trên đầu họ, một bóng hình khổng lồ đang nhìn chằm chằm, sương đen lượn lờ quanh thân, dường như đang chữa thương.

Chỉ có đôi mắt đỏ như máu chứng tỏ nó vẫn còn sống.

U Minh Thiên Lang không hề rời đi, nó trốn đi chữa thương, chờ thời cơ hành động.

Trách nhiệm của nó là bảo vệ đường Hoàng Tuyền và cầu Nại Hà.

Nhưng hai người lúc trước quá mạnh.

Còn đội người trước mắt này, có lẽ nó có thể ăn vài người để nhanh chóng hồi phục thương thế.

Cùng lúc đó, cũng không ai để ý dưới cây cầu đá dưới chân họ, từng bóng đen đang không ngừng tụ lại.

Khi hơn mười người đi đến giữa cầu đá.

“Không ổn!

Dưới sông có thứ gì đó!” Đột nhiên, có người kinh hãi hét lên, phát hiện ra quái vật trong dòng Hoàng Tuyền.

Nhưng lời nhắc nhở đã quá muộn.

Khi mọi người nhìn theo, chỉ thấy dưới sông có thứ gì đó nhanh chóng xuất hiện.

Chúng kéo thành từng bầy, đồng loạt lao lên khỏi mặt nước, bay về phía mọi người!

Số lượng đông đến mức dày đặc!

Nhưng đó không phải là điều đáng sợ nhất.

Những bóng đen đó nhe nanh múa vuốt, dù chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng cái miệng đầy răng của chúng lại chiếm tới nửa thân mình!

"Lạy Chúa!

Ai có thể cho tôi biết đây là thứ gì không?!" Đội ngũ hỗn loạn.

Khi Tuyết Lỵ Dương nhìn rõ những thứ đó, sắc mặt cuối cùng cũng thay đổi.

"Chạy mau!

Cá ăn thịt người!" Tiếc là việc săn mồi của cá ăn thịt người đâu có đơn giản như vậy.

Trước đó chúng bị huyết mạch của Tiêu Long áp chế nặng nề, không dám ló đầu ra.

Cộng thêm việc đại ca của chúng là U Minh Thiên Lang đang ở đây, chúng căn bản không có cơ hội ra tay.

Nhưng bây giờ con sói già đó bị người ta đánh trọng thương, đang trốn trong bóng tối dưỡng thương.

Kết quả lại có một đám người mang mỹ vị đến tận miệng.

Chúng có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?

Thế là toàn bộ xuất động.

Kết quả có thể đoán trước.

Lũ cá ăn thịt người phủ trời dậy đất trực tiếp cắn vào người họ.

Chỉ trong vài hơi thở, trên người mỗi người đều có ba bốn con.

Trong đó mấy người đi sau cùng còn bị lũ cá ăn thịt người bao vây, trên người treo lủng lẳng mấy chục con.

Theo sau tiếng hét thảm thiết và những bước chạy điên cuồng của mấy người đó, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn.

Chỉ trong nháy mắt, ba bốn người đã bị gặm thành vụn xương.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, tiếng "rắc rắc" vẫn không dừng lại.

Có người vì sợ hãi mà quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đồng đội ban đầu của mình, ngay cả những mảnh xương cuối cùng cũng bị gặm sạch sẽ, chỉ còn lại mấy chục con cá ăn thịt người đang lăn lộn trên cầu đá!

Cơ thể nhuốm đỏ máu tươi khiến chúng trông càng thêm đáng sợ.

Mấy kẻ xui xẻo bị cá ăn thịt người cắn thẳng vào đầu.

Sau đó tầm nhìn bị che khuất, trong lúc chạy loạn không mục đích đã đâm sập lan can cầu, rơi xuống sông.

Sau một tiếng "phụt", một mảng màu đỏ máu nổi lên.

Nhưng sau khi một mảng bóng đen lướt qua, trong chớp mắt mặt sông lại trở nên trong vắt.

Thịt xương đã bị gặm sạch, không còn sót lại chút gì.

Ngay cả dòng nước sông bị nhuộm đỏ cũng bị lũ cá ăn thịt người nuốt chửng.

Chỉ trong vài hơi thở, một con người sống sờ sờ đã biến mất,

không còn sót lại bất cứ thứ gì, ngay cả vũ khí và ba lô trên người cũng không còn một mảnh.

Thấy cảnh này, những người còn lại sợ đến hồn bay phách lạc.

Bất chấp đau đớn, họ trực tiếp xé những con cá ăn thịt người khỏi mặt, khỏi người.

Kéo theo cả mảng da thịt, họ hung hăng ném chúng ra xa.

Mười hơi thở sau, tất cả mọi người đã qua được cầu đá.

Từ mười ba người ban đầu, giờ chỉ còn lại sáu người!

Ai nấy đều mình đầy thương tích, có người thậm chí còn lộ ra cả xương trắng hếu.

Một chữ "thảm" không thể tả hết.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương là đỡ hơn một chút.

Thân thủ của cô nhanh nhẹn, phản ứng cực nhanh.

Lúc cá ăn thịt người lao tới, cô đã trực tiếp xoay người, dùng ba lô đối mặt với chúng.

Bây giờ lấy xuống xem, chỉ còn lại hai quai đeo.

Ngay cả bộ đồ da bó sát của cô, sau lưng cũng thiếu mất một mảng, còn hằn lại ba vết răng của cá ăn thịt người!

Chạy được một đoạn xa, cách xa bờ sông, tất cả mọi người mới ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Tuyệt vọng vô cùng, im lặng không nói nên lời.

Chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Họ hối hận rồi, muốn quay về, nhưng lại không dám lùi bước.

Phía trước là nỗi sợ hãi chưa biết, phía sau là lũ cá ăn thịt người và ma cà rồng kinh khủng.

Phải làm sao?

“Chị Dương, chúng ta…” “Tiến lên!” “Nhưng!” “Không có nhưng!

Chỉ khi tôi lấy được bảo vật, mọi người mới có thể nhận được mười triệu đô la đó, mới xứng đáng với những anh em đã hy sinh!

Chẳng lẽ để các anh em chết vô ích sao?

Còn gia đình của họ, gia đình của họ nữa!” Tuyết Lỵ Dương gần như gầm lên.

Cô không hề bị tất cả những điều này dọa sợ, ngược lại còn kích phát sự hung hãn của cô.

Mọi người sắc mặt bất định, cuối cùng nghiến răng, đi theo cô. … Trước cửa đá.

Sau những nỗ lực không ngừng nghỉ của Tiểu Ca, cuối cùng cậu cũng đã tìm ra cơ quan.

Chương 40

Nó nằm trên hai cánh cửa Âm Dương Bát Quái.

Không phải xoay, cũng không phải kéo ra ngoài.

Chỉ cần hướng vòng cửa đồng vào trung tâm Âm Dương Bát Quái, rồi ấn vào!

"Rắc!" Một tiếng động trầm đục vang lên.

Tiêu Long và hai người còn lại vui mừng khôn xiết, quay lại nhìn, cánh cửa đá đang từ từ mở ra.

Bàn Tử là người đầu tiên không thể chờ đợi được mà xông vào.

Tiêu Long và mấy người còn lại cũng theo sau, nhưng lại phát hiện bên trong tối đen như mực, không giống như bên ngoài có những thứ như đom đóm.

Sau cánh cửa này dường như thật sự đã ngăn cách âm dương.

Mấy người đành phải bẻ gậy phát sáng, lúc này mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Một thế giới âm u đáng sợ, không có bất kỳ âm thanh nào.

Tiêu Long và Tiểu Ca đều cảnh giác hẳn lên.

Hai người cẩn thận quan sát xung quanh, vừa đi vừa tiến về phía trước.

Đây là một con đường mộ rộng rãi, cao khoảng mười hai mét, rộng khoảng sáu mét.

Con đường dưới chân dường như được lát bằng đá hoa cương.

Khi họ đi sâu vào, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh trở

nên khô hanh, và ngày càng nóng!

“Chuyện gì vậy?

Vừa nãy không phải lạnh lắm sao?” Bàn Tử nóng đến mức phải cởi áo khoác ra, cơ thể vốn bị nước sông dưới lòng đất làm cho lạnh cóng giờ cũng đã hồi phục.

“Chắc là chúng ta đã đi quá sâu xuống lòng đất, tiếp xúc với suối nước nóng hoặc núi lửa gì đó.” Tiêu Long ngửi mùi trong không khí, sắc mặt trở nên khó coi.

Chỉ cách nhau một cánh cửa đá mà địa hình đã thay đổi lớn như vậy.

Cứ như thể đã bước vào một thế giới khác.

Mấy người càng thêm cảnh giác.

Nhưng càng đi sâu, nhiệt độ càng cao.

Bàn Tử là người đáng thương nhất, mồ hôi chảy ròng ròng, không biết tại sao cứ gãi lưng tạo thành từng vệt máu.

Hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi.

Con đường rộng rãi đó cũng đang không ngừng thu hẹp lại.

Bây giờ nó cao không quá ba mét, chỉ đủ cho ba người đi song song.

Càng đi sâu, Tiêu Long càng chắc chắn, thông qua lớp đá hoa cương dưới chân, nơi này có thể thật sự ẩn giấu một ngọn núi lửa.

Dù không biết bây giờ nó có hoạt động hay không, nhưng dựa vào nhiệt độ này, e rằng không đơn giản như vậy.

Điều khiến Tiêu Long kinh ngạc là, mấy trăm năm trước, Vương Tàng Hải làm sao có thể biến núi lửa thành của riêng mình, và làm sao

lợi dụng dung nham để xây dựng nên nơi này!

Đúng là quỷ phủ thần công, không thể tưởng tượng nổi.

Dựa vào năng suất của mấy trăm năm trước, đừng nói là ở sâu dưới lòng đất như vậy, chỉ riêng việc xây dựng một địa cung khổng lồ thế này, chỉ riêng con đường trước mắt thôi, dùng kỹ thuật hiện tại e rằng cũng phải mất hai ba tháng.

Tiêu Long không thể tưởng tượng, để xây dựng nơi này, Vương Tàng Hải đã hy sinh bao nhiêu công nhân!

"Dừng lại, mùi gì vậy?" Tiểu Ca đi trước mở đường đột nhiên dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nói.

Tiêu Long nhíu mày, nhất thời cũng không ngửi ra được đó là mùi gì.

Mùi hương này tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng, khiến người ta không nhịn được mà thả lỏng.

Nhưng trong mùi hương đó lại xen lẫn một chút mùi tanh của máu!

"Thi hương ma dụ?" Bàn Tử khịt khịt mũi, có chút kinh ngạc nói.

"Không!

Mùi này giống như hoa hồng." "Có phải là Tàng Hải Hoa không?!" Thiên Chân, người vẫn luôn im lặng, đột nhiên nói.

Ba người còn lại không khỏi sững sờ, sắc mặt lập tức vui mừng.

Mùi hương này họ quả thực chưa từng ngửi qua.

Nhưng có thể xuất hiện trong địa cung Thiên Lang Cốc, ngoài Tàng Hải Hoa mà mọi người đang tìm kiếm ra, e rằng không có lời giải thích nào khác.

Bất ngờ!

Một bất ngờ lớn.

Sau khi trải qua bao nhiêu trắc trở trên đường đi, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Vì sự xuất hiện của Tàng Hải Hoa, điều đó có nghĩa là mọi người cuối cùng đã đến được khu vực cốt lõi của địa cung.

Bàn Tử kích động, cũng chẳng còn quan tâm nóng hay không, lon ton chạy về phía trước, như thể trước mắt có kho báu vàng vậy.

Lần này anh ta thật sự không có mục đích nào khác, không tìm người, cũng không tìm bảo vật, chỉ muốn kiếm chút đồ đáng tiền.

Vì vậy, những thứ khác anh ta không hứng thú, nhưng trước mặt vàng, những thứ khác đều phải xếp sau.

Trong truyền thuyết Thiên Lang Cốc là thung lũng vàng.

Bây giờ cuối cùng cũng có manh mối, sao có thể không kích động?

"Đừng vội, cẩn thận một chút!" "Yên tâm đi, Bàn gia tôi có súng trong tay mà!" Thấy Bàn Tử kích động như vậy, mọi người cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể vội vàng đi theo.

Thực ra mọi người cũng muốn xem Tàng Hải Hoa rốt cuộc trông như thế nào, và liệu Vương Tàng Hải có thật sự được chôn cất ở đây không!

Con Quỷ Tỳ bị đánh tráo từ Lỗ Vương Cung, liệu có xuất hiện ở nơi này không.

Trong lòng Thiên Chân lại càng lo lắng cho chú Ba.

Lần này cậu dựa theo manh mối đi tìm chú Ba, nhưng trên đường đi không hề gặp được người của A Ninh, cũng không có manh mối nào khác.

Ngoài việc phát hiện một số thông tin trong làng, chú Ba dường như chưa từng xuất hiện ở đây.

Nhóm người mà họ suýt gặp phải trước đó, cũng không biết đã đi đâu, có vào địa cung hay không!

Những người đó rốt cuộc là địch hay bạn?

Có phải là người chú Ba mời đến giúp đỡ không?

Tất cả có lẽ sắp có câu trả lời!

Thiên Chân thầm nghĩ trong lòng, mấy người họ nhanh chóng đi sâu vào, chạy suốt một đoạn đường.

Không gian ngày càng chật hẹp, nhiệt độ ngày càng cao, nhưng mùi hương đó lại càng lúc càng nồng nặc, kèm theo đó là mùi máu tanh nồng nặc, cứ thế xộc thẳng vào mũi mọi người!

Cuối cùng, sau khi mọi người khom lưng đi hết đoạn đường cuối cùng, họ đã tìm thấy một lối ra.

Ánh sáng bạc lấp lánh, chiếu sáng cả thế giới.

Bước ra khỏi hang động, thế giới phía trước là một khoảng không rộng lớn.

Một mộ thất khổng lồ, rộng khoảng hơn 1000 mét vuông, dường như còn lớn hơn cả một sân bóng đá!

Bốn phía đều nối với những con đường tương tự.

Ở trung tâm mộ thất, có một cái hồ khổng lồ, trông như một cái Âm Dương Bát Quái, chỉ có một con đường đá ở giữa chia cái hồ thành hai phần!

Lúc này trong hồ đang sôi sục những bong bóng khí khổng lồ, tỏa ra hơi nóng nồng nặc.

Thứ dung dịch màu đỏ máu đó phủ kín cả mặt hồ!

“Đúng là dung nham!

Nhưng sao lại giống máu thế?” Bàn Tử là người đầu tiên nhìn thấy, không nhịn được kinh ngạc thốt lên, ngơ ngác nhìn mọi thứ trong hồ.

Chương 41

Hai tay bất giác lau mồ hôi trên trán.

Thứ trông vừa giống dung nham lại vừa giống máu tươi này, thực sự khiến người ta chấn động không thôi.

Trong những khe đá xung quanh, mọc lên từng đóa hoa rực rỡ, màu đỏ như máu, vô cùng yêu diễm, theo hơi nóng trong mộ thất, dường như đang nhảy múa ở đó.

"Tàng Hải Hoa!" Tiểu Ca là người thứ hai xuất hiện, cũng không nhịn được kinh hô.

Cậu thực sự đã nhìn thấy Tàng Hải Hoa trong truyền thuyết.

Nó giống hệt với bản sao bằng đồng mà chú Ba để lại trước đó, thậm chí còn yêu diễm động lòng người hơn!

Đặc biệt là mấy đóa hoa trong số đó dường như đang nở rộ.

Nhưng nhụy hoa ở trung tâm nụ hoa lại là từng con Thi Miết Vương màu đỏ máu, không ngừng ngọ nguậy ở đó.

"Ong ong ong~" Dường như cảm nhận được hơi thở xa lạ, đôi cánh của chúng bắt đầu rung động dữ dội.

Giây tiếp theo, chúng trực tiếp bay ra, lao về phía mọi người.

"Mẹ kiếp!

Sao ở đây lại có Thi Miết Vương?!" Bàn Tử sợ hãi lùi lại liên tục.

Lúc này, Tiểu Ca trực tiếp rạch ngón tay, vẩy ra mấy giọt máu Kỳ Lân, chuẩn bị ngăn chặn sự tấn công của lũ Thi Miết Vương.

Nhưng giây tiếp theo, cậu chết lặng!

Máu Kỳ Lân vốn xưa nay bất lợi, lần này lại không có chút tác dụng nào với Thi Miết Vương.

Mấy chục con Thi Miết Vương màu đỏ không hề dừng lại mà bay thẳng về phía mọi người.

"Tránh ra!" Lúc này, Tiêu Long đang trấn giữ phía sau trực tiếp đẩy Bàn Tử và Thiên Chân ra.

Phát Khâu Ấn được nắm chặt trong tay, đồng thời máu Kỳ Lân cao cấp được vẩy lên trên, hắn trực tiếp đập ra ngoài.

Bùm bùm bùm!

Những con Thi Miết Vương vừa đến gần đã nổ tung, bắn ra vô số máu.

Có mấy giọt rơi xuống đất, trực tiếp ăn mòn mặt đất đá hoa cương đến xèo xèo bốc khói.

Bàn Tử lần này có chút xui xẻo.

Một giọt bắn trúng cánh tay anh ta, trực tiếp đốt cháy một lỗ lớn.

Thấy nó sắp lan ra cả cánh tay, liền bị Tiêu Long dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát vào cánh tay.

Rắc một tiếng.

Xương tay của Bàn Tử gãy lìa, nhưng thứ dung dịch có tính ăn mòn xâm nhập vào da thịt cũng bay ra ngoài.

"A!" Bàn Tử đau đớn hét lớn, nhìn kỹ lại, trên cánh tay xuất hiện một lỗ máu to bằng ngón út.

Ở sâu nhất trong lỗ máu đó, có thể nhìn thấy một đoạn xương trắng hếu.

Trên đoạn xương trắng đó, có một chấm đen bị cháy!

Ọe ~ Ọe!

Thấy cảnh này, Thiên Chân trực tiếp nôn mửa.

Thực sự quá đáng sợ.

Một cái lỗ trống hoác như vậy, không có một chút máu tươi nào, vì da, mô, mỡ xung quanh đều đã bị thiêu cháy.

Thiên Chân thậm chí còn ngửi thấy một mùi thịt nướng.

Hai người họ bị dọa sợ chết khiếp.

Ngay cả Tiểu Ca cũng sắc mặt thâm trầm, trở nên vô cùng ngưng trọng.

Vốn tưởng chỉ là Thi Miết Vương bình thường, nhưng bây giờ xem ra, e rằng là Thi Miết Vương biến dị!

Thứ dung dịch có tính ăn mòn đó dường như là hỗn hợp của dung nham trong hồ và máu, có tính ăn mòn và thiêu đốt cực mạnh!

Quá đáng sợ!

Chỉ một giọt nhỏ như vậy mà suýt nữa đã đốt xuyên qua cánh tay của Bàn Tử.

Nếu vừa rồi bị Thi Miết chui vào trong cơ thể, cảnh tượng kinh hoàng đó thật khó tưởng tượng.

Bốn người tránh xa khỏi hồ dung nham.

Lúc này họ mới chú ý, mấy đóa Tàng Hải Hoa đang nở rộ ban đầu nhanh chóng khô héo, hóa thành một vũng máu, chảy vào giữa hồ.

Dường như vì không có Thi Miết Vương ký sinh, chúng đã mất đi sức mạnh chống lại dung nham!

"…Làm sao bây giờ?" Thấy Tiêu Long dùng máu Kỳ Lân thanh lý thi độc trong cơ thể Bàn Tử, sau đó băng bó cho anh ta, Thiên Chân

mới hoàn hồn hỏi.

Cậu chỉ nhìn về phía hồ dung nham ở xa, mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc.

Lỡ như nó bắn vào mặt, chẳng phải là hủy dung hoàn toàn sao?

“Chúng ta phải đi ngang qua đây!

Con đường duy nhất là con đường ở giữa đó!” Tiểu Ca nhìn về phía con đường đối diện, dường như đã nhận ra điều gì đó.

“Tôi nghĩ chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, đợi làm rõ tình hình rồi hãy nói.” Tiêu Long đặt băng gạc trong tay xuống, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Nhưng thời gian của tôi không còn nhiều nữa!” Tiểu Ca trầm giọng nói.

“Tiểu Ca, có phải anh đang giấu tôi chuyện gì không?” Sắc mặt Tiêu Long không tốt, chưa có lần hành động nào nguy hiểm như lần này.

Xem ra sau này hễ liên quan đến Vương Tàng Hải, đều phải cẩn thận hơn nữa.

Ai có thể ngờ rằng ông ta có thể nuôi dưỡng Thi Miết Vương bình thường thành một tồn tại kinh khủng như vậy!

Nuốt chửng dung nham, hấp thụ sức mạnh của Tàng Hải Hoa, chúng không còn là quái vật bình thường nữa!

Nếu không có huyết mạch Kỳ Lân cao cấp, lần này e rằng đã tổn thất nặng nề.

Không thấy ngay cả máu Kỳ Lân của Tiểu Ca cũng vô dụng sao!

“Tàng Hải Hoa, một loại sinh vật tương tự như đông trùng hạ thảo, có hai trạng thái.” Tiểu Ca hít một hơi thật sâu, giải thích.

Cây Hắc Kim Cổ Đao trong tay cậu cũng hơi run rẩy.

"Khi ở trạng thái hoa, nó chỉ có tác dụng kéo dài tuổi thọ, có thể ảnh hưởng đến sóng điện não của sinh vật, cũng như tâm thần.

Trong truyền thuyết nó có tác dụng lưu trữ ký ức!

Khi ở trạng thái động vật, nó tiến vào cơ thể sinh vật, có thể khống chế sinh vật, hóa thân thành ác ma kinh khủng.

Tàng Hải Hoa ở đây đã bị cải tạo và biến dị, Vương Tàng Hải đã lợi dụng dung nham, một lượng lớn máu thịt và Thi Miết Vương để nuôi cấy ra loại siêu cấp Tàng Hải Hoa này." "Bây giờ có thể gọi nó là cỗ máy giết người!

Cậu cũng thấy rồi đó, sự xuất hiện của chúng ta đã đánh thức Tàng Hải Hoa.

Nó cảm thấy nguy hiểm, nên đã khống chế Thi Miết Vương ký sinh!

Nếu không rời đi sớm, đợi mấy chục cây Tàng Hải Hoa này trưởng thành hết, chúng ta sẽ không đi được nữa đâu!" Đây là lần đầu tiên Tiểu Ca nói nhiều như vậy, có thể thấy tình hình nguy cấp đến mức nào.

Bàn Tử cũng sợ đến mức không dám hó hé.

Nếu phải chịu đựng thêm lần nữa, thà chết còn hơn.

Nỗi sợ hãi như bị nuốt chửng linh hồn vừa rồi, anh ta không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai.

"Tôi không sao, chúng ta mau rời đi thôi!" Bàn Tử nghiến răng đứng dậy.

"Đâu có đơn giản như vậy!

Thứ này dường như đã sản sinh ra linh trí, nó sẽ không để chúng ta

dễ dàng đi qua đâu.” Tiêu Long nói ra thông tin mà ngay cả Tiểu Ca cũng không biết.

“Chỉ khi trên người chúng ta có hơi thở của nó, nó coi chúng ta là đồng loại, mới có khả năng trà trộn qua được.

Chương 42

Nếu không, chỉ cần chúng ta đến gần, nó thậm chí sẽ tự nổ, ai biết trong mấy chục cây Tàng Hải Hoa này ẩn giấu bao nhiêu Thi Miết Vương?

Một khi tự nổ, chúng ta sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho nó!" Mọi người đều tuyệt vọng.

Bàn Tử vừa nhấc chân lên, lập tức hạ xuống.

"Vậy làm sao bây giờ?

Không đi cũng chết, đi cũng chết!

Tôi… tôi…" Bàn Tử sắp khóc đến nơi.

Tiểu Ca nhìn về phía Tiêu Long, cậu cũng hết cách rồi.

Vừa rồi cậu đã thấy rõ, máu Kỳ Lân của cậu không có chút tác dụng nào.

Nhưng của Tiêu Long thì có!

Vì vậy, hy vọng duy nhất chính là Tiêu Long!

"Hù~" Hít một hơi thật sâu, Tiêu Long nhìn ba người họ, sau đó trịnh trọng nói: "Lát nữa tôi sẽ đi hái bốn cây Tàng Hải Hoa, tôi sẽ dùng Thoán Thiên Thằng buộc vào người, sau khi tôi lấy được Tàng Hải Hoa, các cậu phải nhanh chóng kéo tôi về, hiểu chưa?!" "…" Ba người do dự, vì việc này gần như là đi tìm cái chết.

"Hết cách rồi, phải liều một phen, trông cậy vào các cậu cả!" Tiêu Long nói xong, không nhiều lời, trực tiếp lấy Thoán Thiên Thằng ra, bắt đầu hành động.

Hắn buộc một đầu vào eo mình, sau đó lấy Phát Khâu Ấn ra, hoàn

toàn cách ly hơi thở của mình.

Hắn ra hiệu cho mấy người kia, ba người lập tức hiểu ý, nắm chặt sợi dây.

Tiêu Long bắt đầu cẩn thận từng bước một tiến lại gần.

Không thể gây ra tiếng động quá lớn, nếu không kinh động đến lũ Tàng Hải Hoa, thì mọi chuyện sẽ không ổn.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước! … Mười bước!

Tiêu Long cuối cùng cũng đến gần hồ dung nham, chịu đựng hơi nóng hừng hực.

Khoảng cách đến cây Tàng Hải Hoa gần nhất chỉ còn lại một bước rưỡi.

Hắn nhẹ nhàng giơ tay trái lên, ra hiệu cho ba người.

Khi tay trái hạ xuống, ba người phải lập tức kéo Tiêu Long về.

Nếu không, Tiêu Long sẽ phải một mình đối mặt với hàng trăm con Thi Miết Vương biến dị!

Thời gian phản ứng chỉ có một hơi thở, trong một hơi thở đó mà Tiêu Long chưa ra khỏi khoảng cách an toàn, thì dù hắn có huyết mạch mạnh mẽ đến đâu, cũng sẽ bị hút thành xác khô trong nháy mắt.

Bàn Tử và Thiên Chân căng thẳng đến mồ hôi vã ra như tắm.

Nhưng họ không dám lau, sợ rằng một khi cử động sẽ làm sợi dây phát ra tiếng động, Tiêu Long sẽ toi mạng ngay lập tức.

Vì vậy, dù cho những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống mắt, chui vào trong làm mắt cay xè không mở ra được, cũng không dám

đưa tay lên dụi.

Cơ thể thậm chí không dám động đậy.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Mồ hôi mặn chát nhỏ giọt xuống cánh tay, từng chút một thấm vào băng gạc, anh ta cũng không dám động đậy chút nào.

Chịu đựng cơn đau thấu tim và cảm giác ngứa ngáy không gì sánh bằng, chỉ có thể thầm niệm trong lòng: Cố thêm một giây nữa!

Cố thêm một giây nữa!… Cùng lúc đó, Tiểu Ca đã chuẩn bị sẵn sàng để cứu viện.

Phương án xấu nhất, vạn nhất xảy ra biến cố, cậu chỉ có thể bất chấp tất cả mà toàn lực ra tay!

Còn việc Tiêu Long có thoát được hay không, thì chỉ có thể trông vào bản lĩnh của hắn.

Đúng lúc này, Tiêu Long bước ra bước cuối cùng.

Khoảng cách đến cây Tàng Hải Hoa gần nhất chỉ còn lại nửa bước.

Nhưng bây giờ chưa thể ra tay, phải lấy đủ bốn cây Tàng Hải Hoa.

Vì vậy, hắn cẩn thận di chuyển bước chân.

Nhưng đúng lúc này, hơi thở trên người hắn đã tỏa ra.

Hoặc là lũ Tàng Hải Hoa đã cảm nhận được hơi thở xa lạ.

Những nụ hoa vốn đang e ấp bắt đầu rung nhẹ.

Bốn người họ có thể nhìn rõ qua kinh mạch của Tàng Hải Hoa, cả cây đang hút một lượng lớn dung nham như máu thịt.

Cánh hoa rung nhẹ, dường như giây tiếp theo sẽ nở bung.

Tiêu Long nắm chặt bốn ngón tay trái, chuẩn bị ra tín hiệu.

Cùng lúc đó, tay phải của hắn nhẹ nhàng đưa xuống, từng chút một di chuyển, sợ gây ra động tĩnh dù là nhỏ nhất.

Cứ như vậy, trong mười giây ngắn ngủi, Tiêu Long chỉ di chuyển được vài centimet.

Trong vài giây ngắn ngủi đó, Bàn Tử và Thiên Chân phải chịu đựng nỗi đau không gì sánh bằng.

Họ đang nghiến răng kiên trì, phải kiên trì.

Giây tiếp theo, Tiêu Long cuối cùng cũng đã chọn được góc độ.

Tay trái hạ xuống ngay lập tức, cùng lúc đó, tay phải quét ngang, tóm lấy thân bốn cây Tàng Hải Hoa, chịu đựng cảm giác bỏng rát truyền đến từ đầu ngón tay.

Cùng lúc đó, ba người Tiểu Ca ở phía sau dốc toàn lực.

Tiêu Long lập tức bị kéo giật về, thậm chí còn tạo ra tiếng xé gió.

Tay phải của Tiêu Long kéo theo bốn cây Tàng Hải Hoa cũng bị nhổ bật ra trong tích tắc, bắn ra mấy giọt dung nham.

Nhưng sức của ba người đủ lớn, Tiêu Long không bị bắn trúng.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, tiếng động nhẹ tạo ra đã kinh động đến những cây Tàng Hải Hoa khác.

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Long đang bay ngược về phía sau, nhìn thấy bốn cây Tàng Hải Hoa trong tay nhanh chóng bung nở.

Bốn đóa hoa màu đỏ máu yêu diễm xuất hiện trước mặt hắn.

Nhưng vì đã rời khỏi hồ dung nham, hoặc là bị cắt đứt sinh mệnh, hoa đã nở, nhưng Thi Miết Vương bên trong lại không tỉnh!

Điều này khiến Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

Suy đoán quả nhiên chính xác.

Nhưng trong mắt Thiên Chân và hai người còn lại, họ chỉ thấy, một vòng Tàng Hải Hoa quanh hồ, cùng một lúc nhanh chóng nở hoa.

Từng lớp từng lớp, trong chớp mắt hoa đã nở chín tầng.

Ngay sau đó, một làn khói sương màu hồng phớt xanh lục lan tỏa ra.

Những con Thi Miết Vương màu đỏ bên trong dường như bị một sức mạnh nào đó thiêu thành tro bụi, hòa vào làn khí màu hồng đó.

Toàn bộ mộ thất, trong chớp mắt đã bị phấn hoa bao phủ.

Tiểu Ca chỉ kịp bịt mũi, không kịp lên tiếng cảnh báo Bàn Tử và Thiên Chân.

Làn phấn hoa kỳ dị đó đã chui vào mũi họ.

Tiêu Long và Tiểu Ca nhìn thấy rõ ràng, cơ thể của Bàn Tử và Thiên Chân lập tức cứng đờ tại chỗ, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Cùng lúc đó, Tiêu Long bị ngã mạnh xuống đất.

Sắc mặt hai người đại biến.

Chỉ thấy Bàn Tử và Thiên Chân lộ ra ánh mắt tà ác.

Chương 43

Đôi mắt trở nên đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào hai người họ.

Móng tay nhanh chóng mọc dài ra, biến thành những móng tay màu hồng dài hơn mười centimet, vồ về phía Tiêu Long và Tiểu Ca.

Tiêu Long và Tiểu Ca đều hoảng hốt, nhưng giây tiếp theo đã đồng thời ra tay, trực tiếp đâm vào người hai người họ, quật ngã Thiên Chân và Bàn Tử, khống chế cơ thể họ.

Lại cực kỳ ăn ý cùng lúc cắt ngón tay, nhỏ từng giọt máu Kỳ Lân vào miệng họ.

Khi từng giọt máu Kỳ Lân tiến vào cơ thể, hai người họ mới yên tĩnh lại.

Màu đỏ máu trong mắt dần biến mất, sự biến dị trên người cũng dần tan đi.

Trong mơ màng, hai người từ từ tỉnh lại.

"Tôi…" "Xảy ra chuyện gì vậy?

Làm gì thế?" Tiêu Long và Tiểu Ca thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới buông hai người ra.

Tiêu Long lên tiếng giải thích: "Chúng ta đã đánh giá thấp sự đáng sợ của Tàng Hải Hoa, vừa rồi hai người đã bị khống chế tâm trí!" "Không thể nào?

Tôi không có cảm giác gì cả?" Bàn Tử có chút không tin.

"Đợi đến lúc cậu có cảm giác thì tiêu rồi!" Tiêu Long lườm anh ta một cái, vội vàng nhìn về phía Tàng Hải Hoa trong hồ dung nham.

Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn sắc mặt đã đại biến.

Tàng Hải Hoa đã đánh thức cả cái hồ!

"Chạy mau!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, Tiêu Long kéo Bàn Tử lùi thẳng về phía sau.

Tiểu Ca cũng phản ứng cực nhanh, một tay tóm lấy Thiên Chân rồi ném thẳng ra ngoài.

Bốn người vừa lùi lại mười mấy mét bên cạnh dũng đạo thì dừng lại quan sát.

Phía bên trái, bên trong hồ máu bắt đầu cuộn trào mãnh liệt.

Toàn bộ hồ máu sôi lên sùng sục, từng bọt khí lớn nhỏ liên tục nổi lên, càng lúc càng nhiều.

Giống như nước đang đun sôi, từng luồng khí âm sát lạnh thấu xương bộc phát ra theo những bọt khí bị vỡ.

"?!" Bàn Tử sợ tới mức rút ngay hai khẩu súng ra, hai chân đạp đất không ngừng lùi lại.

Thiên Chân cũng phản ứng kịp, nhìn hồ nước đang sôi trào ở phía xa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, nói chuyện bắt đầu lắp bắp: "Không... không biết chuyện... chuyện gì nữa!" Tiêu Long và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, sắc mặt cả hai đều vô cùng ngưng trọng.

Hắn dẫn theo hai người Bàn Tử tiếp tục lùi sâu vào trong dũng đạo.

Lúc này, cả hồ nước bốc lên hơi nước đỏ ngầu, che chắn cảm giác của hai người.

Nhưng họ vẫn lờ mờ cảm nhận được bên trong hồ đang ủ một mối nguy hiểm cực kỳ đáng sợ, khiến cả hai cũng không khỏi căng thẳng.

Đúng lúc này, khi sương mù máu dần tan đi, bốn người không nhịn

được mà trợn tròn mắt.

Bởi vì bên trong cái hồ giống như nham thạch kia, một bàn tay trắng ởn vươn ra.

Theo một bóng bóng máu nổ tung, bàn tay bên trong lộ rõ mồn một!

Những tia máu hoặc nham thạch dính trên xương trắng hếu chảy xuống, nhìn rợn người vô cùng!

Cảnh tượng này giống hệt như phân đoạn kinh điển trong phim zombie, vô số thi cốt và bàn tay mọc lên từ dưới đất.

Chỉ có điều trong phim là đất ẩm sau mưa, còn trước mặt bốn người lại là loại dung dịch như máu thịt nham thạch!

"Cái đệch!

Cái đệch!

Cái đệch!" Bàn Tử sợ tới mức hồn bay phách lạc, Thiên Chân thì sợ đến mức mất giọng, cả hai đứng ngây người ra đó.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Sau khi từng bọt khí vỡ tan, từng cánh tay, từng cái đầu mọc lên.

Tiếp đó là thân mình, từng bộ xương trắng từ trong nham thạch bò ra.

Những cái đầu lâu trắng nhợt, hốc mắt trống rỗng, xương cốt trắng hếu!

"Đù nó!" Ngay cả Tiêu Long cũng giật mình.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy xương cốt sống dậy bò ra như thế này.

Nó không giống với đám "tốn tử" trước đây họ từng đối phó.

Những thứ kia là xác người hoặc động vật sau khi chết hấp thu lượng lớn khí âm sát mà biến thành, do lúc chết không cam lòng nên trong thân thể còn giữ một ngụm khí và ý chí, nên mới biến đổi.

Điều đó còn có thể hiểu được.

Nhưng những thứ trước mắt thật sự là xương trắng, không có chút máu thịt nào, hoàn toàn là bộ khung xương khô.

Không có cảm giác thối rữa của tốn tử, cũng không có mùi hôi gây nôn mửa, nhưng cái vẻ trống rỗng kia nhìn mà phát hoảng.

Chẳng lẽ thực sự là sinh vật địa ngục?

Mình mở nhầm quỷ môn quan rồi sao?!

"Đù nó!

Tiểu ca, đối phó cái này thế nào?

Phong thủy bí thuật có tác dụng không?" "Tôi... không biết!" Ngay cả Tiểu Ca dường như cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện này.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Khi những bộ xương trắng kia lảo đảo bò ra từ nham thạch và lao về phía mấy người, thì ở phía bên kia hồ bát quái âm dương, nham thạch máu thịt cuộn trào, bọt khí nổi lên liên tục.

Tiếp theo, từng bàn tay lại mọc lên.

Chỉ có điều lần này không phải màu trắng, mà là màu hồng đỏ!

Xương cốt đỏ như máu!

Cảm giác giống như xương trắng đã được ngâm trong máu vô số thời gian cho đến khi thấm đẫm toàn bộ.

Hoặc gọi một cái tên khác chính xác hơn: Hồng Phấn Khô Lâu!

Từng con Hồng Phấn Khô Lâu bò ra hết.

Đáng sợ nhất là khi chúng đứng thẳng dậy, trong hốc mắt trống rỗng đột nhiên bùng cháy ngọn lửa xanh lục, giống như linh hồn, lại giống như quỷ hỏa địa ngục ban cho chúng sự sống, khiến động tác của chúng trở nên linh hoạt hơn, khí tức cũng đáng sợ hơn nhiều!

Trong chớp mắt đã có thêm mười mấy con.

Đám xương trắng lúc trước đã lảo đảo lao đến trước mặt bốn người Tiêu Long.

"Mẹ kiếp!

Bàn gia liều mạng với các ngươi!" Trong lúc tuyệt vọng, Bàn Tử bộc phát sức mạnh đáng sợ, bất chấp tất cả rút khẩu súng xung kích vốn luôn tiếc không dám dùng trên lưng ra, điên cuồng xả súng!

"A a a chết đi!

Chết với Bàn gia này!" Tiêu Long cũng không biết âm dương thuật có tác dụng không, lúc này không kịp suy nghĩ nữa, hắn trực tiếp rút mấy khẩu súng từ trong túi của Bàn Tử ra nổ súng điên cuồng.

Tiểu Ca và Thiên Chân cũng nhanh chóng gia nhập.

Bảy tám khẩu súng nổ liên thanh bất chấp tính mạng.

"Pằng pằng pằng!" Đạn bắn xối xả vào người đám khô lâu, gây ra tổn thương nhất định.

Xương cốt nhanh chóng vỡ vụn, hóa thành bột trắng.

Nhưng ảnh hưởng đối với đám khô lâu này không quá lớn, dù chỉ còn nửa thân mình, chúng vẫn bò về phía đám người Tiêu Long.

Chương 44

Những cái chỉ còn cái đầu thì lăn còn nhanh hơn.

Trừ khi bắn nát đầu, nếu không căn bản chẳng có tác dụng gì.

Cảm giác này giống như trò chơi thực vật đại chiến thây ma vậy, từng đợt khô lâu thây ma xông tới.

Đạn trên người bốn người không còn nhiều.

Sát thương vật lý chỉ ngăn cản được đợt tấn công đầu tiên của đám xương trắng, nhưng đối với đám Hồng Phấn Khô Lâu, hiệu quả của đạn cực kỳ thấp.

Ngay cả khi bắn trúng đầu, bắn liên tiếp vào cùng một vị trí cũng không bắn nổ được đầu của chúng.

Khi viên đạn cuối cùng bắn hết, Bàn Tử hoàn toàn tuyệt vọng, hắn lôi hết mọi thứ trong túi ra: chân giò đen, máu chó đen, máu gà trống, bùa chú... quăng hết ra ngoài nhưng chẳng có tác dụng gì.

Mấy thứ trên tivi toàn lừa người cả.

Thấy tình hình như vậy, Tiêu Long và Tiểu Ca nhìn nhau, không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh giáp lá cà!

Cả hai đứng dậy, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Sát!" Hai người cùng hét lớn một tiếng rồi lao thẳng ra ngoài.

Động tác của hai người đều tăm tắp, vô cùng chuẩn xác.

Trong lúc di chuyển, chân phải đạp đất bay lên không trung, tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, tay trái giơ lên khẽ vạch một đường.

Tiếp đó tay trái vuốt xuống, bôi đều Kỳ Lân Huyết lên lưỡi đao.

Khắc sau, Tiêu Long đạp thẳng lên đầu một con khô lâu trắng, đạp nát đầu nó rồi mượn lực nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao trong tay bộc phát sức mạnh đáng sợ, chém mạnh vào người đám khô lâu.

"Rắc rắc!" Xương trắng nát vụn một đất, hắn không hề do dự mà đập nát đầu chúng.

Tiếp đó, một đao một mạng, Tiêu Long không ngừng vung đao, cuộc thảm sát bắt đầu.

Tuy nhiên số lượng khô lâu trắng quá nhiều, mấy chục thậm chí hàng trăm con ùa tới khiến hai người ứng phó không kịp, chỉ biết dựa vào cảm giác mà điên cuồng đập nát đầu chúng.

Mỗi lần hạ được một con, máu trên Hắc Kim Cổ Đao lại vơi đi một ít.

Đao kiếm thông thường không có tác dụng với loại khô lâu này, chỉ có sự gia trì của Kỳ Lân Huyết phối hợp với tác dụng trấn tà của Hắc Kim Cổ Đao mới có thể tạo ra đòn đánh bộc phá.

Hai người dần dần giết đến đỏ mắt, quên mất đã vung bao nhiêu đao, dưới chân xương trắng chất thành đống, cứ thế giết mở một đường đi.

Bàn Tử và Thiên Chân đứng xem mà há hốc mồm.

Ngay cả súng xung kích cũng không giải quyết được đám khô lâu này mà lại bị hai người họ chém như chém dưa thái rau.

Khoảng cách giữa họ thật sự lớn đến vậy sao?

Hai người đứng đó căn bản không giúp được gì, chỉ thỉnh thoảng có vài con lọt lưới mới phải tốn rất nhiều thời gian mới hạ được.

Khi họ phản ứng lại thì Tiêu Long và Tiểu Ca đã bị đám khô lâu bao vây, nhưng dưới chân hai người xương cốt đã chất thành núi.

Dù họ giết rất nhanh nhưng lại có thêm nhiều khô lâu trắng bò ra từ hồ.

Đám Hồng Phấn Khô Lâu cũng đang tiến lại gần, chúng dường như có trí tuệ, tỏ ra thận trọng hơn, có tổ chức kỷ luật hơn nên không xông lên bao vây ngay lập tức mà đứng chờ đợi.

Chờ đến khi hai người Tiêu Long giết sạch đám khô lâu trắng, đúng lúc đối mặt với Hồng Phấn Khô Lâu thì bên trong hồ nham thạch vang lên tiếng cuộn trào cực lớn.

Bốn người nhìn theo hướng âm thanh thì thấy một con Khô Lâu Tướng Quân toàn thân đỏ như máu bò ra, tay nó thậm chí còn cầm một thanh trường đao rỉ sét!

Cùng lúc đó, theo sự xuất hiện của Khô Lâu Tướng Quân, càng nhiều khô lâu màu máu hiện ra, thậm chí còn có cả thây ma máu.

Những thây ma này có máu thịt, hoặc giống như những quái vật đầu sói mình người ở cầu Nại Hà trước đó, trên người được bao bọc bởi một lớp da người màu đỏ!

Chỉ là một lớp da người mỏng dính nhưng lại mang lại cảm giác phòng ngự tăng gấp đôi.

"Hống!" Đúng lúc này, con Khô Lâu Tướng Quân phát ra tiếng gầm thét đáng sợ, một luồng sóng xung kích mang sức mạnh chấn nhiếp linh hồn khổng lồ quét ra.

Dưới sức mạnh này, đám khô lâu màu máu dường như phát điên, quỷ hỏa xanh lè trong hốc mắt bùng cháy dữ dội, cuộc tấn công bắt đầu.

Cùng lúc đó, đám thây ma da người thể hiện sự dẻo dai và sức bật mạnh mẽ hơn hẳn, chúng nhảy thẳng ra từ hồ nham thạch, chiếm lĩnh không trung, hàng chục con lao xuống từ trên đầu.

Ngay sau đó, đám Hồng Phấn Khô Lâu xung quanh cũng đồng thời ra tay.

Thế là Tiêu Long và Tiểu Ca đối mặt với sự kẹp chọi hai mặt.

Hai người nhìn nhau, Tiêu Long trực tiếp nhận lấy Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca, rót Kỳ Lân Huyết cấp cao vào rồi ném trả lại để gia trì cho thanh đao.

"Giết!" Không cần nhiều lời, chỉ có đồ sát hàng loạt.

Chỉ có giết sạch những thứ này mới có thể rời khỏi đây thuận lợi.

Kế hoạch đi lậu thất bại rồi, người thiết kế nơi này dường như đã dự liệu được tình huống nên dù bốn người họ có cẩn thận thế nào cũng đã kích động đám quái vật này!

Dưới sự kêu gọi của Uông Tàng Hải, chúng bước ra từ địa ngục.

Khô lâu và thây ma xuất hiện vô tận, đao thương bất nhập, ngay cả Kỳ Lân Huyết thông thường của Tiểu Ca cũng không còn tác dụng, không thể tạo ra đòn chí mạng.

Chỉ có Kỳ Lân Huyết cấp cao của Tiêu Long mới có thể gây ra sát thương lớn nhất, hạ gục đám khô lâu quỷ dị này.

Tiêu Long trở thành chủ lực, một mình chặn cửa vạn người không qua, phàm là khô lâu nào bò lên núi thi cốt đều bị một đao chém nổ.

Hắn đánh từ trên xuống dưới không ngừng nghỉ, ngay cả đám khô lâu da người mạnh hơn cũng không chịu nổi huyết mạch cấp cao của Tiêu Long, lực sát thương kinh người.

Lúc này Tiêu Long cũng không quản được những nguy hiểm khác, vận dụng võ công Phong Vu Tu đến cực hạn, cộng thêm nhục thân kim cương bất hoại, hắn trực tiếp dùng tay nghiền nát những móng vuốt của Hồng Phấn Khô Lâu.

Một con, hai con, ba con... 100 con, 200 con, 300 con!

Cuối cùng, đám Hồng Phấn Khô Lâu cứng đầu đó lại biến thành một đống xương, che phủ núi xương trắng ban đầu, giờ đây trở thành núi xương đỏ!

Nơi này bị Uông Tàng Hải thay đổi phong thủy cục, chuyên môn thiết kế một cục diện Phản Ngũ Hành dành cho các bậc thầy phong thủy âm dương sư mạnh mẽ, nuôi ra đám khô lâu binh này.

Chúng thật sự đã chặn đứng bước chân của bốn người Tiêu Long.

Nếu là một đội ngũ bình thường, thậm chí là một trung đoàn tiến vào đây thì cũng có đi không về.

Ngay từ đợt đầu tiên đã bị đám Thi Miết Vương cấp hút thành xác khô, biến kẻ thù thành đồng loại, thành từng bộ xương trắng, sau đó trầm mặc hàng trăm hàng ngàn năm để biến thành Hồng Phấn Khô Lâu đáng sợ.

Một số con còn đáng sợ hơn sẽ giữ lại một chút da người, trở thành Khô Lâu Tướng Quân da người mạnh mẽ!

Nhưng hôm nay chúng lại đụng độ đám người Tiêu Long.

Dưới sự hợp lực của Tiêu Long và Tiểu Ca, dù số lượng quân đoàn khô lâu có đông đảo đến đâu cũng bị giết cho tan tác!

Theo thời gian trôi qua, hiệu ứng mê huyễn và khống chế của Hoa Tàng Hải ngày càng yếu đi, đám khô lâu không còn đứng dậy được nữa.

Nhưng con Khô Lâu Tướng Quân kia, sau khi âm thầm hấp thu lượng lớn hỏa linh hồn của binh sĩ khô lâu, đã ngưng tụ ra ngọn lửa linh hồn đáng sợ hơn.

Chỉ thấy trên cái đầu lâu của nó, ngọn lửa linh hồn le lói đang diễn

ra quá trình lột xác.

"Địa Ngục Khô Lâu Vương!" "Cái đệch!

Cái này là do Uông Tàng Hải làm sao?

Chẳng lẽ lão ta thực sự lợi dụng Quỷ Tỳ để kết nối với âm gian?!" Khoảnh khắc này, Tiêu Long cũng sững sờ.

Nếu lúc trước chỉ là tiểu đả tiểu nháo thì lúc này chính là thời khắc quyết chiến.

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ Uông Tàng Hải lại bố trí một phong thủy cục đáng sợ như vậy ngay tại tiền điện của địa cung: Cửu Âm Nghịch Chuyển Mê Huyễn Trận!

Thông qua khí âm dương đáng sợ, oán khí của vô số sinh linh đã chết và địa hỏa khí rợn người để ngưng luyện ra Khô Lâu Tướng Quân bất tử!

Hoặc có thể gọi bằng một cái tên khác: Hạn Bạt!

Uông Tàng Hải đang luyện chế Hạn Bạt – thứ sinh linh hủy diệt nằm ngoài ngũ hành trong truyền thuyết!

Gã này đúng là điên rồi!

Lợi dụng Hoa Tàng Hải, lợi dụng Quỷ Tỳ để câu thông âm dương, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Mấy người đã phản ứng lại, Tiêu Long và Tiểu Ca nhanh chóng giãn khoảng cách với con Khô Lâu Tướng Quân.

Chương 45

Nhìn cảnh tượng rợn tóc gáy giữa hồ, lòng họ không khỏi ớn lạnh.

"Có thể sao?

Chẳng lẽ thứ đó thật sự sống lại?" Bàn Tử sắp sợ đến tè ra quần.

Làm sao một bộ xương khô lại có thể hấp thụ sức mạnh, thậm chí dường như đang tiến hóa như vậy?

"Thuật dưỡng thi trong truyền thuyết!" Tiểu Ca trầm giọng lên tiếng, sắc mặt tái đi vài phần.

Đối mặt với con Khô Lâu Tướng Quân quỷ dị này, anh cảm thấy mình căn bản không phải đối thủ.

Quang cái khí tức tỏa ra từ người nó đã đáng sợ hơn bất kỳ quái vật nào gặp trước đó, có thể so sánh với con U Minh Thiên Lang lúc trước.

Cái mộ Thiên Lang này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ đây thật sự là nơi mai táng của Uông Tàng Hải?

Nếu không thì làm sao lại đáng sợ như vậy?

Trên đường vào, từ đám dơi khát máu đáng sợ cho đến U Minh Thiên Lang canh giữ cầu Nại Hà đều đã là sinh vật cấp Vương.

Hiện tại, vừa vào trạm đầu tiên của địa cung lại gặp một sinh vật cấp Vương khác.

Nếu tiếp tục đi tiếp, những quái vật bên trong liệu có đối phó nổi không?

Nếu nơi này chôn cất Uông Tàng Hải – kẻ quỷ dị đáng sợ đó, vạn nhất lão ta cũng luyện chế bản thân thành quái vật, dựa vào những thủ

đoạn quỷ dị kia để biến mình thành một sinh vật vượt cấp Vương thì sao?

Mọi người có đối phó nổi không?

Đám quái vật này đều đao thương bất nhập, nếu vượt qua cấp Vương thì có liều mạng cũng vô dụng!

Thiên Chân trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn mọi thứ, chuyện này thật sự vượt xa tưởng tượng của cậu.

Thậm chí bây giờ cậu còn nghi ngờ không biết có phải Tam thúc cố ý đưa mấy người vào chỗ chết hay không.

Một nơi khủng bố thế này, Tam thúc đi một mình vào được sao?

Giờ lão đang ở đâu?

Hay đã sớm bị quái vật thịt rồi?

Ở đây ngay cả Tiểu Ca và Long ca đối phó còn khó khăn, nếu là người khác, dù mang theo một đội quân vào cũng chỉ để nộp mạng!

Phải làm sao đây?

Rời đi sao?

Chạy trốn sao?

Có chạy nổi không?

Nếu Tam thúc đã vào rồi thì tính sao?

"Có cách nào không?" Tiểu Ca nhìn về phía Tiêu Long, Tiêu Long bất lực lắc đầu.

Hắn cũng không có cách nào, hắn cảm thấy sức mạnh của mình không đối phó nổi con Khô Lâu Tướng Quân này, trừ khi huyết mạch của hắn có thể thăng cấp lần nữa, nếu không thì Kỳ Lân Huyết cấp cao căn bản không thể gây ra sát thương chí mạng cho nó.

Kim cương bất hoại liệu có chịu được sức mạnh khủng bố đó không cũng là một dấu hỏi lớn.

Nhưng ba người Bàn Tử chắc chắn không xong, chỉ cần bị trúng một chiêu thì chắc chắn tan xương nát thịt.

"Không còn cách nào chút nào sao?

Hay là chúng ta... chạy đi!" Thiên Chân đã hiểu ra, dù thế nào cũng không thể hành động theo cảm tính.

Nếu Tam thúc đã gặp chuyện không may, cậu không thể để ba người bạn của mình cũng gặp chuyện theo.

Đây là sự tồn tại căn bản không thể đối phó.

"Cửu Âm Nghịch Chuyển Mê Huyễn Trận, tà pháp tế tự cổ xưa của tộc Vu Yêu." "Dùng để luyện chế Hạn Bạt – phong thủy cục đáng sợ!

Nhưng nó chỉ tồn tại trong các cấm pháp cổ đại, không ngờ Uông Tàng Hải lại biết!" "Lợi dụng tác dụng khống chế tinh thần của Hoa Tàng Hải, dưỡng thi trong nham thạch núi lửa để hấp thụ hỏa lực đáng sợ, đồng thời dùng lượng lớn máu thịt nuôi dưỡng Hoa Tàng Hải, từ đó hình thành quân đoàn khô lâu đáng sợ để khống chế lẫn nhau.

Cứ thế tạo thành một vòng tuần hoàn đáng sợ!

Chắc chắn Uông Tàng Hải đã mô phỏng theo quân đoàn bất tử của Lỗ Thương Vương để tạo ra quân đoàn khô lâu này!" Tiêu Long nheo mắt, vừa quan sát sự tiến hóa của Khô Lâu Tướng Quân vừa âm thầm hấp thu sức mạnh huyết mạch của Hồng Phấn Khô Lâu.

Nơi này có lượng lớn sức mạnh Hoa Tàng Hải, vì Uông Tàng Hải đã bỏ ra cái giá khổng lồ ở đây, theo gợi ý của hệ thống, có lẽ hắn có thể ngưng tụ ra một giọt tinh huyết không tầm thường.

Chỉ là những sức mạnh đó đã bị đám Hoa Tàng Hải và khô lâu hấp thu, quá phân tán.

Muốn chiết xuất ra cũng không phải chuyện đơn giản, huống hồ nơi này còn được bố trí phong thủy cục đáng sợ.

Nếu không có sức mạnh của hệ thống, Tiêu Long căn bản không tranh giành nổi với Khô Lâu Tướng Quân.

"Vậy phải làm sao đây?

Hoặc là chạy, hoặc là giết tới, cứ đứng thế này chẳng phải chờ chết sao?" Bàn Tử bắt đầu nóng nảy, trong vô tri vô giác đã bị ảnh hưởng bởi Hoa Tàng Hải hoặc Khô Lâu Tướng Quân!

"Chờ một lát, tôi có cách!" "Cách gì?" "Đột phá!" "Đột phá?" Bàn Tử và Thiên Chân ngẩn người không hiểu, định hỏi nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại.

Lúc này Tiêu Long đang hấp thu sức mạnh tinh huyết từ vô số bộ xương dưới chân!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiết xuất được một giọt tinh huyết Hoa Tàng Hải, có thôn phệ không?" "Thôn phệ!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ một giọt tinh huyết Hoa Tàng Hải!

Sức mạnh Kỳ Lân Huyết Mạch tăng lên!" Hả?

Tiêu Long ngẩn ra, không trực tiếp đột phá sao?

Tại sao?

Phẩm chất tinh huyết không đủ hay là quá ít?

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiết xuất được một giọt tinh huyết Bất Tử

Khô Lâu, có thôn phệ không?" Hù ~ Tiêu Long thở phào một cái, may mà chưa kết thúc, suýt nữa thì tưởng mình nói khoác bị vả mặt rồi chứ.

Trong lòng thầm niệm thôn phệ.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ một giọt tinh huyết Bất Tử Khô Lâu, Kỳ Lân Huyết Mạch tăng lên!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiết xuất được một giọt tinh huyết Bất Tử Tướng Quân." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ...

Kỳ Lân Huyết Mạch thăng lên Thiên giai!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ Thánh Linh huyết mạch thăng cấp, thưởng 10 mai Phá Thi Đinh trung cấp!" Phá Thi Đinh trung cấp: Có sức phá hoại mạnh mẽ đối với quỷ quái cấp Vương (vật phẩm tiêu hao một lần).

Nhìn một xấp phần thưởng lớn, Tiêu Long cười đắc ý: "Hắc hắc!

Lần này xem mày chết thế nào!" Cùng lúc Tiêu Long hoàn thành thăng cấp huyết mạch, Khô Lâu Tướng Quân cũng hoàn thành quá trình lột xác cuối cùng.

"Hống ~" Không đợi Tiêu Long ra tay, thân hình Khô Lâu Tướng Quân rung lên, trang bị trên người lập tức đổi mới hoàn toàn.

Chỉ thấy nó vung tay lên, nham thạch máu thịt dưới chân bắt đầu cuộn trào mãnh liệt rồi bay lên!

Xương cốt khô lâu đỏ rực ban đầu lập tức được lớp nham thạch máu thịt đó bao phủ, hình thành một bộ giáp dung nham.

"Cái đệch!" Bàn Tử sợ đến ngây người, còn chơi kiểu này được sao?

Thật sự thành tinh rồi à?

Tiểu ca thấy cảnh này định phun ra tinh huyết Kỳ Lân để liều mạng thì bị Tiêu Long đưa tay cản lại.

“Được rồi, lùi lại đi, tiếp theo cứ giao cho tôi!” Tiêu Long quay đầu nhìn ba người một cái, khóe miệng nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Chương 46

Ba người còn chưa kịp phản ứng thì thấy Tiêu Long gầm lên một tiếng: "Hả!" Sau đó cả ba đứng hình nhìn thấy trên người Tiêu Long đột nhiên bùng phát một luồng khí tức đáng sợ.

Bằng mắt thường có thể thấy một con Mặc Ngọc Kỳ Lân hiện ra lơ lửng trên đầu Tiêu Long, gầm thét về phía con Khô Lâu Tướng Quân vừa lột xác.

"Hống!" Tuy chỉ là hình ảnh ảo do huyết mạch tạo thành, nhưng khí tức oai phong lẫm liệt đáng sợ đó đã khiến con Hạn Bạt Khô Lâu Tướng Quân phải lùi lại hai bước.

Dường như ý thức được mình vừa bị mất mặt, trên khuôn mặt nham thạch khổng lồ của nó hiện ra vẻ phẫn nộ, cũng gầm lên một tiếng như để khiêu khích.

Ba người Bàn Tử đều nhìn đến đần cả người, đặc biệt là khi thấy con Mặc Ngọc Kỳ Lân đáng sợ đó xoay một vòng trên không rồi chui tọt vào cơ thể Tiêu Long.

Sau đó họ thấy người Tiêu Long phát sáng, một luồng ánh sáng màu ngọc đen bao phủ, trông giống hệt như Siêu Xay-da.

Cùng lúc đó, tóc của Tiêu Long cũng dài ra nhanh chóng rồi bay múa trên không trung.

"Vãi, Siêu Xay-da à?!" Bàn Tử kinh ngạc dụi mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Trời ạ!

Có còn là người không vậy?" Thiên Chân cũng ngây người, cảnh này còn khiến cậu chấn kinh hơn cả lúc Khô Lâu Tướng Quân lột xác

thành Hạn Bạt.

Nếu sự mạnh mẽ của Tiểu Ca còn có thể chấp nhận được vì ít ra vẫn là người bình thường, thì Long ca trước mắt giờ đã biến thành người không bình thường rồi!

Thần tiên à?

Một người còn có thể biến thân sao?

Hình ảnh huyết mạch hư ảo lúc nãy tỏa ra uy áp suýt chút nữa làm cậu tè ra quần, cảm giác như đang đối mặt với một con hung thú cổ đại hung dữ thực sự.

Giờ lại thấy người bên cạnh biến thành nhân vật siêu cấp trong phim truyền hình, thế giới này đảo điên rồi sao?

Không chỉ vậy, ngay cả Tiểu Ca cũng kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được, không dám tin vào những gì mình thấy.

Anh bị chấn động bởi sự đáng sợ của Tiêu Long, luồng khí tức huyết mạch vừa bộc phát ra khiến anh có cảm giác như đang đối mặt với lão tổ tông.

Áp chế huyết mạch, suýt chút nữa đã khiến anh không kìm lòng được mà quỳ xuống.

Long ca này rốt cuộc là ai?

Sao lại có loại huyết mạch vô địch của Trương gia chúng ta?

Lại còn thuần khiết và cao cấp đến vậy!

Chẳng khác nào phản tổ cả!

Kỳ Lân Thần Tượng!

Thứ này vốn chỉ xuất hiện trên người lão tổ tông Trương gia trong truyền thuyết!

Đến cả tổ phụ Trương Khải Minh, phụ thân Trương Gia Khải Sơn cũng không đạt tới trình độ huyết mạch này.

Kể từ khi lão tổ tông mất tích mấy trăm năm trước, Kỳ Lân Huyết Mạch cấp bậc Thần Tượng chưa bao giờ xuất hiện lại.

Hiện tại của anh cũng chỉ mới đạt tới trung cấp!

Chẳng lẽ lão tổ tông hiển linh?

Hoặc là vị lão tổ tông kia đã quy tiên rồi quay về?

Trong vô thức ngay cả Tiểu Ca cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Không thể trách anh được, Kỳ Lân Huyết Mạch vượt cấp hẳn mấy bậc, lại dùng chung loại Hắc Kim Cổ Đao và phong thủy bí thuật đáng sợ!

Tiểu Ca trong đầu đầy rẫy những nghi vấn, cứ thế dán mắt nhìn Tiêu Long sau khi biến thân bước đi trên không.

Kỳ Lân Bộ!

Mỗi bước đi là một tầng trời, hắn lơ lửng giữa không trung, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, Kỳ Lân Huyết Mạch thiên giai bộc phát, dị tượng Mặc Ngọc Kỳ Lân hiện ra gia trì lên thanh đao, gào thét lao thẳng ra ngoài.

"Hống!" Từ trên Hắc Kim Cổ Đao bùng phát một tiếng gầm Kỳ Lân đáng sợ, hư ảnh Kỳ Lân mang theo một luồng sức mạnh xanh biếc lao thẳng về phía Dung Nham Hạn Bạt Tướng Quân.

Con Hạn Bạt đang lơ lửng trên mặt hồ nham thạch lập tức cảm nhận được mối đe dọa đáng sợ, một lực áp chế đẳng cấp mạnh mẽ cùng lực xung kích khủng bố không gì sánh nổi, mang theo sự khắc chế khiến linh hồn nó run rẩy!

Hạn Bạt Tướng Quân muốn khóc luôn, vất vả lắm mới tiến hóa

thành tinh quái cấp Vương, kết quả vừa ra lò đã gặp phải sinh vật đáng sợ nhường này.

Nhưng hối hận không kịp nữa rồi, nếu không tìm cách ngăn cản thì bộ giáp dung nham vừa mới ngưng luyện xong sẽ tan tành mất!

"Ngao!" Nó gầm lên một tiếng liều hết sức bình sinh, đòn này không né được thì phải lợi dụng toàn bộ hồ nham thạch máu thịt để đối kháng!

Sau đó mấy người nhìn thấy hồ nham thạch vốn đang sôi trào trực tiếp nổ tung, vô số nham thạch máu thịt bị con Khô Lâu Tướng Quân hấp thụ, hóa thành từng lớp từng lớp giáp dung nham.

Nhưng ngay khi lớp thứ chín vừa hình thành, đòn tấn công của Tiêu Long đã ập tới, chém mạnh vào vai con Hạn Bạt.

Nếu không phải gã này linh tính né được cái đầu, thì đã bị chém trúng giữa mặt rồi.

Mục đích của Tiêu Long cũng là muốn chém nó làm hai nửa, nhưng con Hạn Bạt này rõ ràng có trí tuệ không nhỏ, né được đòn chí mạng, nhưng bộ giáp dung nham vừa tụ lại đang vỡ vụn từng lớp một!

Trong chớp mắt toàn bộ đã tan tành, nhưng nó cũng triệt tiêu được sức mạnh từ nhát đao khủng bố của Tiêu Long.

Khi Hắc Kim Cổ Đao chém lên lớp giáp cuối cùng, phòng ngự của Hạn Bạt xuất hiện chi chít vết nứt, nhưng cuối cùng cũng kháng cự được.

Tuy nhiên lực xung kích cực đại vẫn đánh bay nó, khiến nó rơi thẳng xuống hồ nham thạch máu thịt.

Tiêu Long đáp xuống mặt nham thạch, mượn lực nhảy lên không trung rồi lùi về phía bờ.

Một đao không trực tiếp kết liễu được nó khiến Tiêu Long hơi ngạc nhiên, hắn cảm thấy đòn này ngay cả sinh vật cấp Vương bình thường cũng không chịu nổi, vậy mà gã này lại kháng được, chắc là do cái hồ nham thạch kia.

Giống như đang đánh nhau với kẻ địch ngay tại hồ hồi máu của nó vậy, trừ khi cao hơn một đẳng cấp nữa, nếu không thì không có cách nào nghiền ép hoàn toàn.

Lúc này, cái đầu phẫn nộ của Hạn Bạt Tướng Quân nhô lên khỏi hồ nham thạch.

"Chết!" Một tiếng "Chết" vang lên làm ba người Thiên Chân giật nảy mình, ngay cả Tiêu Long cũng trợn tròn mắt.

Đù nó!

Quái vật cấp Vương mà cũng biết nói chuyện à?

Coi thường nó quá rồi, không thể xem như quái vật bình thường được.

Điều này lại khiến Tiêu Long cảm thấy rúng động trước sự bí ẩn của Uông Tàng Hải, ngay cả loại sinh vật cấp Vương quỷ dị thế này mà cũng luyện chế ra được, còn gì lão ta không làm được nữa không?

Tam gia, Cửu Đức Khảo và đám người Lão Cửu Môn vì tìm kiếm bí mật của Uông Tàng Hải mà đánh nhau vỡ đầu cũng không phải là không có lý.

Dù không tìm được bí quyết trường sinh, nhưng có được vài thủ đoạn như thế này cũng đủ để gia tộc truyền thừa mấy trăm năm rồi.

"...Thật sự sống lại rồi!" Bàn Tử sợ đến mức không nói nên lời, Thiên Chân thì sợ đến ngồi bệt xuống đất, người mệt lả đi.

Tận mắt thấy con Hạn Bạt Tướng Quân từ một bộ xương khô đỏ

rực tiến hóa thành Hạn Bạt, giờ còn mở miệng nói chuyện được.

Tiểu Ca đứng bên cạnh Thiên Chân, một tay nắm lấy vai bảo vệ cậu, sắc mặt anh ngưng trọng, ánh mắt cũng đầy vẻ không thể tin nổi.

Long ca đã đáng sợ như vậy rồi mà vẫn không thể giết chết quái vật trong một chiêu, chẳng lẽ thứ đó thật sự không giết được sao?

Tiêu Long thấy Hạn Bạt Tướng Quân đã dám khiêu chiến tuyên chiến với mình thì mắt trợn lên: "Khá lắm, thật sự tưởng ta không làm gì được ngươi sao?

Đừng tưởng có cái hồ hồi máu là ta không giết được ngươi!" Tiêu Long lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn con Hạn Bạt đang không ngừng hồi phục, hắn trực tiếp rút mười cây 【Phá Thi Đinh】 ra.

Lúc nãy hắn còn tưởng mấy thứ này không dùng đến, định để dành đối phó với những quái vật khác, không cần lần nào cũng phải phô trương huyết mạch thế này.

Nhưng nếu gã này đã chơi lầy thì đừng trách hắn phá nát cái xác thối kia!

Thấy Tiêu Long cầm mười cái đinh ra, Bàn Tử và Thiên Chân không hiểu chuyện gì, nhưng Tiểu Ca thì trợn tròn mắt, không nhịn được mà kinh hô: "Phá Thi Đinh?!" Nhìn thấy món thần khí chuyên dùng đối phó quái vật này, Tiểu Ca thật sự sững sờ.

Người đàn ông này rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật?

Và rốt cuộc hắn đáng sợ đến mức nào mà ngay cả loại vật cấm kỵ này cũng có!

"Cái đó gọi là Phá Thi Đinh à?" Bàn Tử hỏi.

"Trong truyền thuyết, đó là thần khí mà phán quan địa ngục dùng để trấn sát Cương Thi Vương, chỉ cần một cây là bất kỳ hồng y lệ

quỷ nào cũng phải hồn phi phách tán!

Chỉ cần một cây là bất kỳ cương thi nào cũng vĩnh viễn không được siêu sinh!

Chỉ cần một cây có thể biến một người bình thường thành Cương Thi Vương vô địch!" Tiểu ca thốt lên ba câu kinh hãi làm Bàn Tử và Thiên Chân không nói nên lời.

Lúc này nhìn thấy Tiêu Long lấy Phá Thi Đinh ra, Hạn Bạt Tướng Quân cảm nhận được đe dọa tử vong nên lập tức sợ hãi, định chui tọt vào hồ nham thạch nhưng đã muộn.

Chương 47

"Vút ~" Một cây Phá Thi Đinh được Tiêu Long ném ra xé toạc không trung, ngay khi Hạn Bạt định rụt đầu lại thì cái đinh đã cắm phập vào trán nó.

Một cái đinh nhỏ như vậy nhưng lại phớt lờ mọi phòng ngự của Hạn Bạt, đóng đinh nó tại chỗ.

"Hanh!

Chạy đi, có bản lĩnh thì chạy tiếp đi!" Tiêu Long cười lạnh, ném tiếp bốn cây nữa, găm thẳng vào bốn chi của Hạn Bạt.

Con Hạn Bạt đang vùng vẫy lập tức đứng im lìm, chỉ có hỏa linh hồn trong đầu là không ngừng dao động, giống như đang gầm thét đau đớn, lại giống như đang kinh hoàng cầu xin tha thứ.

Nhưng Tiêu Long không dừng tay, gã này đã làm tốn bao nhiêu công sức của hắn, chắc chắn có thể luyện ra tinh huyết đặc thù.

Cầu xin?

Không đời nào!

Chỉ có giết chóc và tinh huyết mới là thứ Tiêu Long cần!

Năm cây cuối cùng được ném ra, đóng vào các khớp tứ chi và trái tim của Hạn Bạt.

Trong tích tắc, ngọn lửa linh hồn bắt đầu lung lay sắp tắt, hơi thở thoi thóp.

Nhưng lúc này Tiêu Long không hề đại ý, vì thông qua Phá Thi Đinh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng gã này đang vùng vẫy quyết liệt, mọi thứ thể hiện ra bên ngoài chỉ là giả vờ để lừa mọi người thôi.

Quả nhiên thấy hai người Bàn Tử thở phào một cái, lấy lại được chút sức lực, đang chuẩn bị mở miệng chửi vài câu để xả stress thì Tiêu Long lại nhảy lên không trung lần nữa.

Hư ảnh Kỳ Lân, Hắc Kim Cổ Đao, "Giết!" Cùng lúc đó, Hạn Bạt Tướng Quân cũng không giấu giếm nữa, nó trực tiếp tự đoạn bỏ nửa thân mình định bỏ chạy, nhưng đáng tiếc Tiêu Long đã liệu trước mọi chuyện.

Một đao nhanh đến cực hạn chém thẳng vào đầu nó.

Kỳ Lân Huyết Mạch thiên giai cộng thêm Chu Tước huyết mạch cấp cao đã trực tiếp làm giảm một nửa phòng ngự của nó.

"Rắc rắc!" Một tiếng động giòn giã vang lên, đầu Hạn Bạt vỡ nát, ngọn lửa linh hồn chợt lóe lên định trốn chạy nhưng bị Tiêu Long nhanh tay dùng Kỳ Lân Huyết chộp lấy, bao bọc trong tay bắt đầu luyện hóa.

Trong mắt ba người Tiểu Ca, chỉ thấy Tiêu Long bá khí dùng một lòng bàn tay vỗ tan ngọn lửa linh hồn của quái vật.

Đáp xuống mặt đất, cả hồ nham thạch đã yên tĩnh trở lại, mười cây Phá Thi Đinh cũng theo thi cốt của Hạn Bạt tan vào nham thạch bị thôn phệ.

"Long ca, quá trâu bò!

Tôi yêu anh chết đi được!" Bàn Tử định xông tới ôm Tiêu Long một cái nhưng bị Tiêu Long chê bai đẩy ra.

Thiên Chân lúc này cũng đã đứng dậy được, còn Tiểu Ca thì nhìn Tiêu Long với vẻ mặt phức tạp, cuối cùng lắc đầu không nói gì, giờ không phải lúc hỏi han, khi nào có cơ hội rồi tính sau.

Trong lòng anh vô thức tăng thêm ba phần tôn trọng đối với Tiêu Long.

“Được rồi, mau xử lý Hoa Tàng Hải đi để tôi còn nghỉ ngơi, mệt chết đi được!” Tiêu Long lập tức giả vờ mệt mỏi, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, thực tế là đang không ngừng ngưng luyện tinh huyết.

Ba người cũng không làm phiền, vội vàng bận rộn.

Tiêu Long cuối cùng cũng luyện xong tinh huyết, nhìn thu hoạch mà không khỏi kinh hỉ vạn phần.

Bỏ ra bao nhiêu công sức và thời gian, báo đáp thật phong phú!

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 3 giọt tinh huyết Hạn Bạt!” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 3 giọt tinh huyết Bất Tử Tướng Quân!” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 3 giọt tinh huyết Hoa Tàng Hải!” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 1 giọt tinh huyết Trường Sinh của Uông Tàng Hải!” "Chả trách tên này lại mạnh đến thế!

Hóa ra trong người chứa nhiều tinh huyết đáng sợ vậy!" Tiêu Long trong lòng thầm mắng một vạn con thảo nê mã.

Hắn nhìn vào giao diện thuộc tính, phát hiện huyết mạch Kỳ Lân đã đạt đến Thiên giai, dù có hấp thu hết mười mấy giọt tinh huyết này cũng không thể thăng cấp thêm được nữa.

Hắn đành nhìn sang huyết mạch Chu Tước và Huyền Vũ.

Thôi, cứ để sau đã, xem tình hình nhiệm vụ thế nào.

Biết đâu trong này cũng có một con Xà Mi Đồng Ngư, lúc đó nếu có được một loại huyết mạch Tứ Linh khác, hắn sẽ trực tiếp đập lên cao cấp, thậm chí là Thiên giai luôn.

Đặc biệt là giọt tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải, không được dùng bừa bãi.

Nhịn một chút!

Sau khi thu dọn đồ đạc, bôi bột hoa Tàng Hải lên khắp người để che giấu mùi vị, ba người mới ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Họ không dám mạo hiểm tiến lên ngay.

Ngay từ đầu đã nguy hiểm như vậy, ai biết tiếp theo sẽ gặp phải tồn tại kinh khủng nào?

Phải điều chỉnh lại trạng thái mới có thể tiếp tục.

Tiêu Long đang hồi phục, Tiểu Ca cũng đã tiêu tốn không ít máu Kỳ Lân.

Lúc này nhìn lại, sắc mặt Tiểu Ca có chút nhợt nhạt.

Thực tế, Tiểu Ca không biết phải đối mặt với Tiêu Long thế nào, thậm chí còn đoán Tiêu Long là lão tổ tông.

Bởi vì bất kể là huyết mạch Kỳ Lân siêu cấp hay thanh Hắc Kim Cổ Đao gia truyền của nhà họ Trương, Tiểu Ca khi đối mặt với Tiêu Long đều thấy có chút gò bó.

Khi đã điều chỉnh xong trạng thái và hồi phục, Tiêu Long mở mắt ra.

Hắn nhận lấy bột hoa Tàng Hải từ tay Bàn Tử, nhẹ nhàng bôi lên người.

Tuy hồ nham thạch giống như máu thịt trước mắt đã bình tĩnh lại, nhưng ai biết bên dưới có quái vật hay không, vì đám Thi Miết Vương biến dị kia không thấy xuất hiện nữa. "Long ca, tình hình bên trong thế nào?

Sao lại nguy hiểm như vậy?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Hai người kia cũng chờ Tiêu Long giải đáp. "Tất cả đều do Vương Tàng Hải làm!" Tiêu Long đem những suy đoán lúc trước kể lại một lượt, khiến ba người không khỏi há hốc mồm. "Tên Vương Tàng Hải này cũng lợi hại quá rồi đấy?" Tiêu Long gật đầu: "Vốn là đại sư phong thủy đỉnh cấp, ông ta thừa biết khi bố trí mộ huyệt nhất định sẽ có hậu nhân đến đào trộm.

Vì thế mọi thủ đoạn đều dùng để đối phó với cao thủ, người bình thường căn bản không vào được đến đây, vào được đều là đại sư.

Nhưng chính vì là đại sư nên ai cũng vô cùng kiêu ngạo, tự cho rằng đã nhìn thấu bố cục của Vương Tàng Hải, giống như tôi lúc trước vậy.

Thực tế tôi mới chỉ nhìn thấy lớp đầu tiên, lão già đó đã chuẩn bị sẵn thủ đoạn đối phó đại sư.

Một khi có kẻ tự cho rằng mình đã giải khai bí ẩn, lập tức lão sẽ tặng cho một 'bất ngờ' ngay!" Ba người im lặng, nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Vốn tưởng mấy bông hoa Tàng Hải chỉ do đám Thi Miết Vương biến dị canh giữ, nên mọi người không dám manh động, kết quả tưởng nhìn rõ mọi thứ, cẩn thận hái hoa xong thì lại rơi đúng vào bẫy của Vương Tàng Hải.

Hoa Tàng Hải bị kích hoạt, đại trận mở ra, quái vật xuất hiện.

Sau đó hết đợt này đến đợt khác, cho đến khi Hạn Bạt kinh khủng xuất hiện, ép Tiêu Long phải bộc phát sức mạnh siêu nhân. "Long ca, ý anh là cái hồ nham thạch đó thực chất là máu thịt của con người sao?" Thiên Chân nuốt nước miếng, cảm thấy buồn nôn.

Tiêu Long vừa gật vừa lắc đầu: "Vương Tàng Hải đã tận dụng địa nhiệt hoặc suối nước nóng, rồi chôn vùi hàng vạn xác chết trong cái

hồ nhân tạo đó.

Cứ mỗi mười năm hoa Tàng Hải chín một lần, quả của nó sẽ rơi xuống hồ, luyện hóa máu thịt của các thi thể.

Nó giống như một loại ký sinh vậy, đống lửa linh hồn trong đầu mấy bộ xương khô lúc nãy thực chất là một hình thức khác của hoa Tàng Hải.

Khi các thi thể bị xâm chiếm và khống chế từng lớp một, lớp trên cùng hình thành xương trắng, lớp dưới hình thành hồng phấn khô lâu.

Tên Khô Lâu Tướng Quân kia e rằng năm xưa cũng là một nhân vật lẫy lừng, bị chôn dưới đáy sâu nhất, phải chịu đựng sự giày vò của vô số linh hồn.

Nếu các ông chết đi mà trên đầu bị chôn hàng vạn cái xác, oán khí của các ông có lớn không?" Bàn Tử và Thiên Chân hít một hơi lạnh, không thể tưởng tượng nổi cảm giác đó.

Chết rồi còn bị giày vò, đối với người hiện đại đã khó chấp nhận, huống chi là những đại nhân vật thời cổ đại! "Vậy phải tốn bao nhiêu mạng người chứ?" "Hàng vạn người đấy, ai biết cái hồ đó sâu bao nhiêu?

Nhưng nhìn tình hình thì không nhỏ đâu.

Vương Tàng Hải đúng là kẻ ác độc, nếu để thêm vài trăm năm nữa, có lẽ ông ta thực sự tạo ra được một quân đoàn vong linh!" "Lão già đó đúng là ác quỷ!" Thiên Chân tức giận chửi bới.

Chương 48

Tiêu Long mỉm cười lắc đầu: "Nếu những kẻ đó là nô lệ hoặc kẻ thù thì sao?

Xây dựng một địa cung thế này phải tốn hàng vạn nô lệ, tiêu tốn vô số thời gian, thậm chí là mấy đời người!

Sau đó bắt bọn họ bồi táng, ở thời cổ đại chẳng phải rất bình thường sao?

Nếu là kẻ thù thì càng khỏi phải nói.

Nếu có năng lực, gặp đám giặc ngoại xâm năm xưa, ông đây cũng sẽ bắt chúng chết cũng phải góp sức!" "Chắc chắn rồi!

Đám đó chết không đáng tiếc!

Nên để chúng làm nô lệ đời đời kiếp kiếp!

Vĩnh viễn không được siêu sinh!" Bàn Tử phẫn nộ nói.

Thiên Chân trầm mặc, tuy không tàn nhẫn như vậy nhưng cũng không hề có chút thương hại nào đối với lũ chó săn đó.

Tiêu Long nhìn Tiểu Ca đang im lặng, nói tiếp: "Là một bậc kiêu hùng, phải thây chất thành núi mới chứng minh được sự đáng sợ.

Vì trường sinh, ai có thể ngăn cản được chứ?" "Nhưng như vậy có trường sinh được không?" "Tại sao không?

Nếu hoa Tàng Hải thực sự có chức năng lưu trữ ký ức, bất kỳ vương hầu nào cũng sẽ mời Vương Tàng Hải luyện chế cho một cơ thể bất tử bất diệt.

Đợi vài trăm năm, nghìn năm, khi cơ thể đó luyện xong rồi dùng hoa Tàng Hải để phục sinh, chẳng phải là trường sinh sao?" Hai

người kia cứng họng không nói được gì. "Chẳng lẽ đây là một kiểu nhân bản cổ đại?" Thiên Chân yếu ớt lên tiếng, Bàn Tử sững sờ rồi gật đầu lia lịa. "Có lẽ đó là trí tuệ của người xưa.

Nếu cầu tiên vấn đạo không được, thì dùng thuật luyện xác phong thủy để quay lại, biến những truyền thuyết trường sinh viển vông thành hiện thực ngay trước mắt, ai mà không muốn chứ?" Tiêu Long cảm khái.

Bây giờ các nhà khoa học nước ngoài vẫn đang nghiên cứu bí mật cơ thể người, dùng công nghệ in 3D, nhân bản để kéo dài tuổi thọ.

Thực tế nhìn từ góc độ khác thì cũng không khác biệt lắm.

Ví dụ như Frankenstein trong phim phương Tây chẳng phải cũng giống thuật dưỡng xác của Trung Hoa cổ đại sao!

Tiêu Long chắc chắn đây là một loại thử nghiệm của Vương Tàng Hải.

Dù là nơi dưỡng xác, Khô Lâu Tướng Quân, hay Kim Lũ Ngọc Y ở Lỗ Vương Cung, hay Cấm Bà, Hải Hầu Tử trong mộ dưới đáy biển, có lẽ đều là những thí nghiệm trường sinh khác nhau.

Họ liên tục thử nghiệm để tìm ra phương pháp trường sinh, tham khảo sức mạnh đáng sợ từ các thần thú đồng xanh.

Đã không có huyết mạch trường sinh thì tại sao không tự chế tạo ra?

Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương là một ví dụ.

Có lẽ năm xưa nhà họ Vương và nhà họ Trương đã tranh đoạt huyết mạch Kỳ Lân, hoặc từ thời xa xưa hơn đã có người âm thầm cạnh tranh rồi.

Từ thuật Vu Yêu thượng cổ cho đến các thầy phong thủy, thầy âm

dương, thầy luyện đan sau này, có lẽ tất cả đều đang thử nghiệm trường sinh.

Có người chọn trở nên mạnh mẽ, có người mượn sức mạnh con người, có người mượn sức mạnh quỷ quái.

Có người sở hữu huyết mạch, có người lại chế tạo huyết mạch!

Chẳng phải bây giờ đã có thành quả rồi sao?

Nhà họ Trương có máu Kỳ Lân, lẽ nào các gia tộc khác lại không có huyết mạch khác?

Đặc biệt là hiện tại Tiêu Long đang có huyết mạch Kỳ Lân và các huyết mạch Tứ Linh khác.

Hệ thống đã định nghĩa huyết mạch trường sinh của Vương Tàng Hải, vậy là đã có sáu loại huyết mạch liên quan đến trường sinh rồi.

Mảnh đất thần châu huyền bí có biết bao cao thủ, đại sư phong thủy ẩn mình, có lẽ đều đang âm thầm nghiên cứu.

Những ma cà rồng, người sói, xác ướp ở phương Tây có lẽ cũng chỉ là một vài nhánh nhỏ.

Tiêu Long lại nghĩ tới Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Cửu Tầng Yêu Tháp...

Thế giới này thực sự quá thần bí, cường giả thực sự quá nhiều.

Tiêu Long hít sâu một hơi, nói tiếp: "Đi thôi, tiếp theo có lẽ còn nguy hiểm hơn, nhưng nếu tôi thực sự tìm thấy bí mật của Vương Tàng Hải thì mọi thứ đều đáng giá!" Ba người gật đầu xuất phát.

Có lẽ nhờ bôi bột hoa Tàng Hải nên khi bốn người vòng qua hồ nham thạch đã không có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Long mỉm cười khi thấy Tiểu Ca đang âm thầm hấp thu sức mạnh huyết mạch.

Dường như Tiểu Ca cũng nhận ra huyết mạch của mình cần tiến hóa, nên đã luyện hóa linh hồn chi hỏa thu được khi đối phó với hồng phấn khô lâu lúc nãy.

Cảm nhận dao động khí tức huyết mạch trên người Tiểu Ca, Tiêu Long khẽ cười.

Thực lực của Tiểu Ca quả thực có chút đuối rồi, nếu lần này có thể đột phá thì con đường phía trước của mấy người họ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Rời khỏi mộ thất, tiến vào đường hầm, cảm giác nóng nực lại xuất hiện lần nữa.

Dường như bên dưới địa cung này có một ngọn núi lửa khổng lồ.

Lần này mọi người đều cẩn thận, vừa đề phòng quái vật vừa tránh cơ quan cạm bẫy.

Trong đoạn hành lang ngắn vài trăm mét có một số mộ thất nhỏ, quả nhiên ẩn chứa nguy hiểm, nhưng chỉ là mấy thứ tiểu quỷ tiểu tốt tử, không cần Tiêu Long ra tay.

Tiểu Ca đại sát tứ phương để rèn luyện thực lực, Bàn Tử cũng giết đến vui vẻ, quét sạch u ám lúc trước.

Chỉ có Thiên Chân là vẻ mặt lo lắng, Tiêu Long biết cậu ta đang lo cho Ngô Tam Tỉnh.

Đường đi nguy hiểm thế này, không biết Ngô Tam Tỉnh sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng họ không biết rằng, ở trung tâm địa cung, Ngô Tam Tỉnh đã đến đó từ lâu.

Lão già này đúng là một nhân vật tâm xà dạ hiểm, không tiếc để cháu trai mình dẫn theo nhóm Tiêu Long làm mồi nhử để thu hút hỏa

lực của cả địa cung.

Các manh mối bản đồ trên đường đều do lão để lại nhằm chỉ dẫn Tiêu Long đi vào con đường nguy hiểm nhất, thu hút lũ quái vật.

Hiệu quả quả nhiên rất tốt, từ Dơi Hút Máu ở tiền điện ban đầu cho đến U Minh Thiên Lang trong đường hầm, cá ăn thịt người ở sông ngầm, rồi Khô Lâu Tướng Quân ở thiên điện, tất cả đều nằm trên con đường nguy hiểm nhất.

Lão định lợi dụng sức mạnh của Tiêu Long và Tiểu Ca để thu hút hỏa lực, giúp lão lẻn vào bằng một con đường an toàn khác.

Đợi đến khi nhóm Tiêu Long gặp nguy hiểm không thể đánh lại, chắc chắn họ sẽ quay đầu rời đi.

Đó là tính toán ban đầu của lão, nhưng lão không ngờ Tiêu Long quá mạnh, dẫn theo ba người càn quét sạch sẽ, đã đến sát mộ chính rồi.

Một điều khác lão không ngờ tới là hội của Cừu Đức Khảo cũng đang giám sát và phái người đến.

Đội của Tuyết Lỵ Dương không biết là may mắn hay đen đủi, may là có Tiêu Long mở đường, nhưng đen là dù những nguy hiểm nhỏ mà Tiêu Long không để ý cũng gây cho họ tổn thất kinh hoàng.

Không ai ngờ địa cung này lại nguy hiểm đến thế.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương dẫn theo sáu người còn lại vừa mới mở cửa đá!

Nhóm Tiêu Long sau khi Tiểu Ca hóa giải một cơ quan, Tiêu Long dùng kỹ năng Phân Kim Định Huyệt lại tìm thấy một mộ thất khác.

Chỉ có điều mộ thất này quá lớn, ngang ngửa mộ chính.

Hoặc có thể trong các địa cung khác, đây chính là vị trí mộ chính

rồi.

Nhưng nó mang lại cho Tiêu Long cảm giác không lành, cứ thấy có gì đó không đúng. "Ha ha!

Cuối cùng cũng tìm thấy mộ chính rồi, bảo bối ơi, Bàn gia đến đây!" Bàn Tử nhìn mộ thất xa hoa hùng vĩ trước mắt mà phấn khích không thôi.

Đặc biệt là chiếc quan tài khổng lồ ở giữa mộ thất, vàng bạc lấp lánh, dường như được đúc bằng vàng ròng.

Thiên Chân thì kinh ngạc nhìn bố trí của cả mộ thất, thán phục sự khéo léo tuyệt đỉnh ở nơi này.

Nhưng Tiểu Ca cũng cau mày, dự cảm có điều chẳng lành.

Tiêu Long trầm mặc, lại vận dụng Phân Kim Định Huyệt, không có gì thay đổi, đúng là ở đây.

Hắn dùng thêm Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, kim chỉ nam của la bàn âm dương cũng chỉ vào đây.

Lạ thật, mọi thứ đều chỉ về đây, nhưng cảm giác không đơn giản như thế.

Chương 49

Đột nhiên Tiêu Long biến sắc, hắn nghĩ ra rồi, theo tính cách của Vương Tàng Hải nhất định sẽ để lại hố cho các đại sư phong thủy. "Đừng động vào bất cứ thứ gì!" Nhưng đã muộn!

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử không chờ nổi mà hất nắp quan tài vàng ra, cả mộ thất rung chuyển dữ dội. "Đậu mợ!

Lại nữa à?

Tôi... a!" Bàn Tử chưa kịp dứt lời, quan tài vàng cùng cả mặt đất trực tiếp sụp đổ xuống dưới.

Ngay cả Tiêu Long và Tiểu Ca cũng không kịp phản ứng.

Cả cái mộ thất cứ thế rơi tõm xuống!

Tiêu Long không kịp trở tay, cảm giác như đang đi thang máy tầng 20 mà dây cáp bị đứt vậy. "Aaaa!" Tiếng hét thảm thiết của Bàn Tử vang vọng trong mộ thất đang rơi tự do. "Oa oa oa!" Thiên Chân cũng không chịu nổi cảm giác mất trọng lực, tuyệt vọng gào lên.

Tiêu Long và Tiểu Ca phản ứng cực nhanh, mỗi người tóm lấy một tên, rồi bám chặt vào vách tường mộ thất.

Cứ thế lao vút xuống dưới!

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Tiêu Long và Tiểu Ca cũng bắt đầu thấy tuyệt vọng.

Nếu bên dưới là nham thạch hay đất cứng thì rơi xuống chắc thành thịt xay mất!

Phải làm sao đây?

Đánh vỡ mộ thất lúc này cũng không khả quan.

Nếu thực sự rơi vào kết cục xấu nhất thì đành phó mặc cho số phận mà gánh thôi.

Tiêu Long đã chuẩn bị sẵn tư thế làm "đệm thịt".

Ròng rã hơn một phút trôi qua. "Tõm!" Một tiếng va chạm mặt nước cực mạnh vang lên.

Vách tường xung quanh bắt đầu nứt toác, bốn người cảm nhận được một lực phản chấn kinh người.

Chưa kịp phản ứng, một lượng lớn nước nóng từ dưới chân tràn vào, nói đúng hơn là phun vào.

Cảm giác giống như ô tô lao xuống nước bị áp suất ép nát vậy. "Mẹ kiếp!" Tiêu Long hét lên một tiếng, lập tức đè Bàn Tử xuống dưới làm đệm thịt.

Bành!

Hai người bị cột nước khổng lồ hất văng lên cao bốn năm mét rồi mới rơi tự do xuống.

Lúc này Tiêu Long mới kịp quan sát xung quanh.

Tiểu Ca và Thiên Chân cũng đang dáo dác nhìn.

Ánh sáng ở đây rất đầy đủ, như thể thế giới bên ngoài vậy, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải, đó là do đèn trường minh chiếu sáng.

Không gian này cực kỳ rộng lớn, phải bằng hai sân bóng đá.

Dưới chân là một cái hồ nước ngầm khổng lồ đang bốc hơi nghi ngút!

Là hồ suối nước nóng ngầm!

Ở mép hồ lúc này nổi lên rất nhiều bọt khí do cái mộ thất vừa rơi xuống đang chìm dần.

Ngẩng đầu nhìn lên là một cái hố đen ngòm không thấy đáy, nơi bọn họ vừa rơi xuống.

Những cái hố như vậy không chỉ có một, bên cạnh còn có một cái nữa, khiến Tiêu Long hiểu ra ngay.

Chẳng phải là mộ âm dương sao?

Vị trí lúc nãy bốn người đứng có lẽ là âm mộ mà Vương Tàng Hải thiết kế để đối phó bọn trộm mộ.

Chỉ cần chạm vào quan tài vàng là kích hoạt cơ quan, tống tiễn kẻ trộm cùng cả mộ thất xuống hồ nước ngầm này.

Nhìn quanh hồ, có những cột đèn trường minh cao năm sáu mét dựng đứng, tổng cộng bốn mươi chín cột, tỏa sáng rực rỡ cả không gian, trông hoàn toàn giống như một nhà tù.

Vừa nhìn rõ môi trường xung quanh, nhóm Tiêu Long lại rơi xuống nước.

Nhưng lần này Tiêu Long đạp mạnh mặt nước, mượn lực phản chấn nhảy vọt lên bờ.

Tiểu Ca cũng làm tương tự, tuy người ướt sũng nhưng cũng lên bờ thuận lợi.

Chỉ có Bàn Tử và Thiên Chân là hai tên xui xẻo rơi tõm xuống nước, mãi mới ngoi đầu lên được rồi hồng hộc bơi vào.

Điểm an ủi duy nhất là nước hồ ở đây rất ấm, cảm giác như đang ngâm suối nước nóng vậy. "Đậu mợ!

Vàng của tôi!

Mất sạch rồi!

Đồ khốn Vương Tàng Hải, nguyền rủa đời chắt của ông không có lỗ đít!" Vừa lên bờ, Bàn Tử đã bắt đầu chửi bới, gã thực sự bị hành

cho ra bã rồi. "Thế ông có giỏi thì lặn xuống mà vớt?" Thiên Chân bực bội cằn nhằn. "Cậu tưởng tôi chưa thử chắc?

Mẹ kiếp tôi vừa lặn xuống mười lăm mười sáu mét suýt nữa thì bị luộc chín đây này.

Đừng nhìn mặt hồ lặng sóng, bên dưới có mạch nước ngầm nóng điên đảo đấy!" Bàn Tử tức tối xoa hai cánh tay đỏ ửng, nhìn là biết bị bỏng rồi.

Mẹ kiếp, cái lão Bàn này đúng là vì tiền mà không cần mạng. "Đúng là hành người mà!

Sao tôi cứ bị cái hồ ám quẻ thế nhỉ?

Tính ra phải bốn năm cái rồi đấy?

Hết lạnh lại nóng, giờ tôi lại rơi vào cái xó xỉnh nào đây?" Bàn Tử vừa chửi vừa quan sát xung quanh.

Quan tài vàng đâu?

Bảo tàng đâu?

Xác chết đâu?

Chỉ thấy mỗi cái hồ ngầm chết tiệt!

Thiên Chân không nói gì, quan sát kiến trúc ở đây để tìm lối ra.

Nhưng sắc mặt Tiểu Ca lại không tốt lắm, vì anh nhận ra ở đây căn bản không có lối ra.

Hoặc là lối ra nằm ở cái hố cao mười mấy mét trên đầu.

Đó là điều đáng sợ nhất, dù có leo lên được vách đá dựng đứng thì cũng phải bò ngang mấy trăm mét đến giữa hố đen, rồi bò tiếp cả nghìn mét mới quay lại được chỗ cũ.

Đây gần như là con đường chết!

Tiểu Ca phát hiện vách tường xung quanh do hơi nước bốc lên nên ướt sũng và trơn tuột.

Thi thoảng có vài sinh vật ngầm không tên bám trên tường.

Trong tình cảnh này mà muốn leo lên thì gần như là không thể.

Cái hồ này chắc chắn có một lối thoát khác vì nước phải chảy đi đâu đó, nhưng lối ra dưới đáy hồ lại toàn nước nóng phun lên, lặn xuống chắc chắn bị luộc chín thành món lẩu người.

Chương 50

Nơi này đã trở thành một nhà tù, một tuyệt địa!

Tiêu Long đã nhận ra tất cả nhưng hắn chưa vội tìm cách, ánh mắt hắn bị thu hút bởi một chiếc quan tài đang treo lơ lửng giữa không trung! "Nhìn kìa, cái gì đó?" Tiêu Long chỉ tay lên trần hang cao hàng chục mét ở giữa hồ.

Ba người kia nhìn theo, sắc mặt lập tức đại biến.

Dưới ánh đèn trường minh, ở độ cao mười mấy mét, thấp thoáng một cái hộp hình vuông ẩn trong bóng tối. "Đậu mợ!

Không lẽ nó ở trên đó thật sao?" Bàn Tử kinh hô. "Vương Tàng Hải đúng là có bàn tay của quỷ, dám treo quan tài lên không trung thế kia.

Như vậy thì ai mà lấy được?

Chắc chắn là không muốn ai quấy rầy rồi!" Thiên Chân cũng không thể tin nổi, thán phục sự thiết kế của Vương Tàng Hải.

Nhưng Tiêu Long và Tiểu Ca không nghĩ vậy.

Chỗ này tuy thiết kế xảo diệu nhưng không phù hợp với thân phận của Vương Tàng Hải.

Chỗ này có thể chôn cất ai đó nhưng không phải ông ta, cũng chẳng giống mộ chính!

Nó giống một nơi giam cầm kẻ thù hơn.

Hai người nhìn nhau, Tiêu Long nói: "Bàn Tử, súng pháo hiệu còn trên người không?" "Đúng rồi!

Để tôi xem còn dùng được không!" Bàn Tử vội vàng lục ba lô, lấy

ra một khẩu súng pháo hiệu, kiểm tra thấy chỉ còn ba viên đạn dùng được, số còn lại bị ngấm nước hỏng mất. "Bắn một phát thử xem." "Được!" Đoành!

Chíu~ Một tiếng xé gió đanh tai vang lên, viên pháo hiệu màu đỏ rực lao vút lên không trung, va vào vách đá rồi tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Không gian cao mười mấy mét lập tức được soi sáng, mọi người mới nhìn rõ tình hình trên đầu. "Vãi thật!

Mộ treo không trung kìa!" Bàn Tử ngây người, Thiên Chân cũng đờ đẫn.

Thế này cũng làm được sao?

Thật không thể tin nổi!

Ánh sáng vụt tắt, mọi thứ lại chìm vào bóng tối. "Nhìn rõ chưa?" Tiêu Long hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chằm lên đỉnh. "Bắn thêm phát nữa!" "Được!" Bàn Tử không do dự bắn thêm phát thứ hai.

Lần này cả bốn nhìn rõ mồn một.

Có tám sợi xích sắt to bằng cánh tay giăng ngang trần hang.

Ở điểm hội tụ chính giữa, chúng kéo giữ một chiếc quan tài bằng đồng xanh khổng lồ dài hơn bốn mét.

Chiếc quan tài lấp loáng ánh đồng, bên trên cũng bị những sợi xích dày đặc quấn chặt như thể sợ thứ bên trong thoát ra ngoài.

Không chạm đất, không có âm sát, sẽ không xảy ra thi biến hay sự cố ngoài ý muốn.

Cách bố trí này trong phong thủy gọi là "Vô căn phong ấn thuật", dùng để trấn áp những tồn tại hung ác đáng sợ.

Sắc mặt Tiêu Long và Tiểu Ca rất khó coi, vì kẻ bị phong ấn ở đây e rằng ngay cả Vương Tàng Hải năm xưa cũng không thể khống chế nổi.

Nó chắc chắn đáng sợ hơn tên Khô Lâu Tướng Quân lúc nãy.

Tên tướng quân kia đã đạt cấp Vương, biến thành Hạn Bạt, vậy quái vật trong quan tài đồng xanh này là thứ gì?

Rốt cuộc là tồn tại khủng khiếp đến mức nào mà khiến Vương Tàng Hải phải dùng thủ pháp này để phong ấn?

Bàn Tử và Thiên Chân rõ ràng chưa nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vẫn đang bàn tán xem bên trong có bảo vật gì không. "Tính sao đây?" Tiểu Ca hỏi. "Đúng đấy Long ca, bảo bối ở ngay trên đầu mà tôi không lên được, tức chết đi mất!" Bàn Tử cuống quýt gãi tai gãi đầu. "Nhất định phải có cơ quan, nếu không thì không đời nào đưa vật nặng như vậy lên trên đó được!" Thiên Chân bình tĩnh phân tích, cho rằng phải có cách để lên.

Nếu không thì thời cổ đại làm gì có cần cẩu mà treo cái quan tài to đùng kia lên không trung? "Vậy thì tìm đi." Tiêu Long gật đầu, ra hiệu cho Tiểu Ca đừng lo lắng.

Thế là bốn người bắt đầu tìm kiếm.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh đang phấn khích mở một mộ thất, bước vào nơi mà lão cho là mộ chính.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, lão chết lặng.

Một cây đồng xanh cao bằng người xuất hiện trước mặt lão, bên dưới cây đồng có một bóng người đang ngồi xếp bằng, mặc đạo bào, trông sống động như người thật, đang híp mắt cười nhìn lão!

Ngô Tam Tỉnh giật mình kinh hãi, lập tức rút súng săn ra, suýt nữa thì bóp cò. "Ai đó?

Vương Tàng Hải à?!" Lão hỏi mấy câu cũng không có tiếng trả lời, mộ thất yên tĩnh đến lạ thường.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm không chớp mắt, quan sát một hồi mới nhận ra đó chỉ là một pho tượng khôi lỗi bằng gốm được điêu khắc vô cùng tinh xảo, suýt nữa thì lừa được cả lão.

Ngô Tam Tỉnh hú vía thở phào, nếu là người bình thường gặp cảnh này chắc đã nổ súng bắn vỡ tượng rồi, khi đó sẽ trúng kế ngay, cơ quan sẽ lập tức kích hoạt, khiến kẻ đó rơi vào cái lồng sắt giống như nhóm Tiêu Long.

Ngô Tam Tỉnh phản ứng nhanh và bình tĩnh nên mới không mắc bẫy.

Tuy thất vọng nhưng lão cũng không dám kiểm tra kỹ, cứ thấy có vấn đề.

Vả lại mục đích của lão không phải vàng bạc bồi táng nên lão không thèm nhìn quan tài đồng hay hộp bát bảo mà bắt đầu cẩn thận lùi lại, rời khỏi cái mộ thất giả này để tiếp tục tìm kiếm.

Ở một phía khác, Tuyết Lỵ Dương dẫn theo người cuối cùng cũng bám đuôi được nhóm Tiêu Long đến cái tiền điện kinh hoàng kia.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mấy gã người nước ngoài sợ đến nhũn cả chân.

Xương cốt nằm la liệt khắp nơi, hàng trăm hàng nghìn bộ, thực sự quá kinh khủng. "Ôi Chúa ơi!

Đây là địa ngục sao?" "Trời ạ!

Những bộ xương màu đỏ này bị ngâm trong máu đến mức thành ra thế này sao?" "Cô Dương, chúng ta rời khỏi đây mau đi!

Tôi muốn về nhà, cái đất nước này quá nguy hiểm!" Mấy gã lính

đánh thuê liên tục cầu xin, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương cũng rất khó coi.

Cô ta chỉ thuê họ để làm việc, tuy họ cũng từng làm những việc đâm thuê chém mướn nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng tàn nhẫn như thế này, giống như một bãi chiến trường của Atula vậy, đây đúng là địa ngục trần gian!

Tuyết Lỵ Dương có mục tiêu của riêng mình, thậm chí vì là cháu ngoại của Chá Cô Tiêu nên cô ta từng nghe nhiều chuyện đáng sợ, nhưng cảnh tượng này vẫn khiến cô ta khó lòng chấp nhận.

Ở đây rõ ràng đã xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa, đối thủ là những bộ xương khô này, nhưng làm sao xương khô có thể chiến đấu?

Và kẻ nào đã đánh bại được ngần ấy xương khô?

Xung quanh dường như vẫn còn vương lại một tia khí tức khiến huyết mạch của cô ta rung động.

Sự tò mò trỗi dậy, cô ta thầm so sánh cha mình với vị cường giả thần bí chưa lộ diện kia.

Nếu có được sự giúp đỡ của người thần bí này, việc tìm kiếm người cha mất tích, khai mở sức mạnh huyết mạch và tìm hạt Mộc Trần chẳng phải sẽ đơn giản hơn sao?

Nhưng lúc này cô ta không được phép lộ ra vẻ sợ hãi.

Dù là để hoàn thành nhiệm vụ hay tìm kiếm người thần bí đó, cô ta cũng phải tiến lên, dù chỉ còn lại một mình. "Tiếp tục tiến lên!

Chương 51

Chúng ta đã đến sâu trong địa cung rồi, kho báu đang ở ngay phía trước.

Tìm được số vàng đó, các anh có thể dùng cả ba đời không hết!" Có tiền mua tiên cũng được, đối với đám lính đánh thuê liều mạng này, thấy hy vọng là họ lại sẵn sàng liều một phen.

Nhưng khi họ đang cẩn thận vòng qua hồ để vào một đường hầm khác, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh quái dị.

Hai người đi đoạn hậu quay đầu nhìn lại, sợ đến hồn xiêu phách lạc. "Ôi Chúa ơi!

Xương khô sống lại rồi!" Chỉ thấy mười mấy bộ hồng phấn khô lâu từ trong nham thạch bò lên, vồ lấy hai người đó lôi tuột xuống hồ nham thạch trong tiếng thét thảm thiết.

Ba người còn lại và Tuyết Lỵ Dương sợ hãi chạy trối chết, không dám ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần chứ đừng nói là cứu viện.

Cứ như thế, dù đã có nhóm Tiêu Long càn quét trước, đội của Tuyết Lỵ Dương vẫn mất thêm hai thành viên.

Trong hồ nham thạch máu thịt quả nhiên vẫn còn nguy hiểm!

Trong cấm địa, mọi người nhanh chóng có phát hiện. "Ở đây!" Tiểu ca lên tiếng gọi, mọi người vội chạy đến.

Ở mép tường, cao khoảng ba bốn mét, có những sợi xích sắt ẩn hiện treo lơ lửng.

Có lẽ vì chúng chỉ to bằng ngón tay cái, lại nằm trong góc tối nên rất khó nhận ra, cộng thêm việc bị hơi nước ăn mòn lâu ngày, những sợi xích đồng xanh này đã hòa làm một với môi trường xung quanh.

Nếu không soi thật kỹ thì căn bản không thể phát hiện được, ngay cả Tiêu Long lúc nãy cũng đã bỏ qua khi tìm cơ quan trên vách tường. "Liệu có leo lên được không?" Bàn Tử nhìn sợi xích nhỏ thó, có chút không tin tưởng. "Thử xem là biết ngay thôi?" Tiêu Long mỉm cười nhạt, cơ thể căng ra rồi nhún người đạp đất, tay bám vào vách tường mượn lực, nhảy vọt lên cao ba bốn mét, chộp lấy sợi xích.

Rắc rắc rắc... tiếng xích sắt va chạm vang lên, nhưng nó không hề bị đứt bởi trọng lượng của một người, hoàn toàn có thể leo lên được!

Ba người kia thấy vậy cũng trổ tài, nhanh chóng leo lên theo.

Bám vào sợi xích, họ leo thẳng lên trên, vượt qua những cơ quan nhỏ nhiễu loạn xung quanh, cuối cùng cũng lên đến độ cao ngang với chiếc quan tài treo.

Đến lúc này họ mới nhìn rõ hình dạng thật sự của nó.

Trên chiếc quan tài đồng xanh dày nặng có vô số phù hiệu phong ấn chằng chịt.

Trên từng mắt xích đồng to bằng cánh tay cũng được vẽ những phù chú tương tự.

Dù đã trải qua vô số năm bị ăn mòn nhưng vẫn nhìn rõ mồn một vì chúng được vẽ bằng thủy ngân!

Ở bốn góc trên nắp quan tài điêu khắc bốn cái đầu sói, trông giống hệt như thật, thậm chí còn có bảy phần tương đồng với con U Minh Thiên Lang mà họ gặp lúc trước. "Tính sao đây?

Đu qua à?" "Cái quan tài đó có chịu nổi sức nặng của bốn người chúng ta không?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, không nhịn được hỏi.

Gã muốn lên đầu tiên để xem có vớ được bảo bối gì không, nhưng cũng có chút sợ hãi. "Có giải phong không?" Tiểu Ca nhìn Tiêu Long hỏi. "Chắc không vấn đề gì đâu.

Đã bao nhiêu năm rồi, quái vật bên trong dù có mạnh thế nào mà không được bổ sung năng lượng thì chắc cũng bị luyện hóa rồi!

Mấy cái phù chú này cũng không phải để trưng!" Tiêu Long trả lời.

Đã đến đây rồi thì phải xem bên trong có thứ gì, dù sao cũng là người tài cao gan lớn, ngay cả Khô Lâu Tướng Quân cấp Vương còn xử được, sợ gì một con quái vật bị phong ấn?

Tiểu Ca gật đầu với Tiêu Long, rồi quay sang nói với hai người kia: "Hai người xuống trước đi, lùi ra xa một chút." Câu nói đơn giản, không hề có ý giải thích.

Bàn Tử và Thiên Chân không khỏi nhìn về phía Tiêu Long, hắn nhún vai: "Xuống đi, tôi định tháo nó xuống, nếu không có mấy sợi xích đồng kia thì căn bản không mở được nắp, thứ bên trong cũng không lấy được!" Hai người lúc này mới tin phục, chậm rãi tụt xuống dưới.

Tiêu Long và Tiểu Ca nhìn nhau, chuẩn bị sẵn sàng. "3... 2... 1...

Chém!" Cả hai cùng đếm ngược, rồi đồng thời đu người qua, rút Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh vào sợi xích.

Hai người tiếp tục đu đưa như đánh đu, chém đứt những sợi xích còn lại.

Khi hai sợi cuối cùng nứt vỡ, chiếc quan tài đồng xanh khổng lồ cũng giống như lúc bốn người rơi xuống, lao thẳng xuống hồ nước bên dưới.

Hai người không chú ý thấy bốn cái đầu sói xung quanh quan tài, lúc đang rơi xuống thì vị trí mắt đột nhiên sáng lên, những đôi mắt tà ác mở trừng trừng!

Cùng lúc đó, tại cầu Nại Hà, con U Minh Thiên Lang mở đôi mắt

đỏ ngầu, gầm nhẹ một tiếng rồi vội vã lao về phía trung tâm địa cung.

Tõm!

Tiếng quan tài đồng khổng lồ rơi xuống nước to đến mức nhức tai, bắn lên những cột nước cực lớn khiến Bàn Tử và Thiên Chân phải lùi lại liên tục.

Lúc này Tiêu Long và Tiểu Ca cũng từ trên cao nhảy xuống, cảnh giác nhìn mọi biến động trên mặt hồ.

Rất nhanh, chiếc quan tài đồng xảy ra biến hóa.

Dường như vì phong ấn đã giải trừ, quái vật bên trong bị đánh thức nên từ trong quan tài phát ra những tiếng va đập trầm đục.

Bành!

Bành bành!

Phanh phanh phanh!

Tiếng sau to hơn tiếng trước, tiếng sau kinh khủng hơn tiếng trước, ngay cả những người đứng bên ngoài như Tiêu Long cũng nghe rõ mồn một.

Theo những tiếng va đập đó, chiếc quan tài đồng nặng nề bắt đầu ngừng chìm xuống, rồi từ từ nổi lên như có một sức mạnh nào đó đang kéo nó.

Rồi mọi người thấy quan tài đồng lại xuất hiện trên mặt hồ, trôi lềnh bềnh.

Đúng lúc Bàn Tử định nói gì đó thì "Bành" một tiếng, nắp quan tài đồng bị một sức mạnh khổng lồ hất tung ra, bay vút lên cao rồi ghim chặt vào trần hang. "..." Bàn Tử há hốc mồm hồi lâu không nói nên lời.

Cùng lúc đó, từ trong chiếc quan tài đồng đang nổi trên mặt hồ, một đôi cánh đỏ như máu đột nhiên hiện ra trước mắt mọi người.

Ngay sau đó, một vật thể khổng lồ từ bên trong đứng dậy. "Ma cà rồng?!" Thiên Chân hét lên kinh hãi.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, cái bóng cao lớn đó có hai cánh khổng lồ sau lưng, trông cực kỳ giống ma cà rồng trong phim phương Tây!

Mặt xanh nanh dài, diện mục cực kỳ hung tợn!" "Cái quái gì thế này?

Không lẽ là ma cà rồng từ phương Tây tới sao?

Uông Tàng Hải lợi hại đến vậy à?" Bàn Tử kinh ngạc tột độ.

Trong một ngôi mộ lớn của thần chu, đặc biệt là mộ của một bậc thầy phong thủy như Uông Tàng Hải, sự xuất hiện của sinh vật này thật sự quá lạ lẫm, không hề ăn nhập chút nào với bối cảnh cấm địa này.

Con quái vật bị phong ấn rõ ràng vẫn còn sống.

Tiểu Ca dường như không thể chịu đựng thêm được nữa, anh cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này thì không ổn.

Vốn dĩ anh là nòng cốt của cả đội, dù ít nói nhưng thực lực chính là thứ để anh thể hiện bản lĩnh.

Thế nhưng từ khi có Tiêu Long, mọi thứ đã thay đổi.

Kiến thức không bằng, thực lực không mạnh bằng, ngay cả huyết mạch cũng bị áp chế.

Không thể cứ thế này mãi được!

Vừa hay gần đây huyết mạch mới thăng cấp, anh muốn thể hiện một chút, thực tế là trong lòng vẫn có phần không phục khi mọi hào quang đều bị Tiêu Long chiếm hết.

Chương 52

Dù cảm nhận được con ma cà rồng này rất đáng sợ, nhưng Tiểu Ca tự tin mình có thể đối phó.

Tiêu Long không nói gì nhiều, thậm chí còn đưa tay ra hiệu mời.

Cùng lúc đó, con ma cà rồng trong quan tài đồng cuối cùng cũng thức tỉnh, đôi mắt đỏ rực mở ra.

Đôi cánh sau lưng khẽ vỗ, nó bay thẳng lên rồi đáp xuống bờ.

Nó lắc lư cái đầu, quan sát nhóm người Tiêu Long, dường như ý thức vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, còn hơi hỗn loạn.

Nhưng khí tức khủng bố và mùi máu tanh nồng nặc phát ra từ nó khiến Tiêu Long phải nhíu mày.

Áp lực kinh người đó khiến Bàn Tử và Thiên Chân liên tục lùi bước.

Nếu không phải Tiêu Long đột ngột đứng chắn phía trước, có lẽ hai người họ đã sợ đến mức nhũn chân ngã xuống đất.

Nếu thật sự như vậy thì mất mặt quá.

Hai người sắc mặt khó coi, nấp sau lưng Tiêu Long quan sát cuộc chiến giữa Tiểu Ca và ma cà rồng.

Tiêu Long bình thản quan sát con quái vật.

Nó thực sự giống hệt ma cà rồng trong phim ảnh phương Tây, nhưng khí tức thì đáng sợ hơn nhiều, đã đạt đến cấp độ Vương cấp.

Không giống như Khô lâu tướng quân trước đó chỉ vừa mới chạm ngưỡng, con này dù mới tỉnh lại đã đạt tới Vương cấp trung kỳ!

Vì vậy Tiêu Long không mấy lạc quan về cơ hội của Tiểu Ca.

Trước đó, để đối phó với Khô lâu tướng quân, Tiêu Long đã phải trả giá không nhỏ, phải thăng cấp Kỳ Lân huyết mạch lên cao cấp mới áp đảo được.

Hiện tại Tiểu Ca mới chỉ có Kỳ Lân huyết mạch trung cấp, đối mặt với quái vật Vương cấp trung kỳ thì tính mạng e là sẽ gặp nguy hiểm!

Tuy nhiên, Tiêu Long tôn trọng lựa chọn của Tiểu Ca.

Hắn hiểu rằng đàn ông luôn cần sĩ diện, nhất là trước mặt Thiên Chân.

Cuộc chiến bùng nổ ngay lập tức.

Con ma cà rồng thậm chí không cần dùng tay, nó chỉ sử dụng đôi cánh đỏ khổng lồ đã khiến Tiểu Ca hoa mắt chóng mặt.

Đơn giản là vì hai bên không cùng đẳng cấp, Tiểu Ca không theo kịp tốc độ của nó, thậm chí còn không thể phá vỡ lớp phòng ngự.

Thanh Hắc Kim Cổ Đao được quán chú huyết dịch Kỳ Lân chém vào đôi cánh chỉ tạo ra những tia lửa mà không để lại vết xước nào.

Tiểu Ca tức đến suýt thổ huyết, bắt đầu liều mạng dùng đến chiêu cuối, cưỡng ép nâng cao cường độ huyết mạch bằng cách bôi tinh huyết lên đao.

Bùm!

Thanh cổ đao và đôi cánh va chạm mạnh mẽ, cuối cùng cũng phá vỡ phòng ngự và chém vào trong.

Tiếng gầm rú đau đớn khiến ma cà rồng nổi giận, móng vuốt kinh hoàng vươn ra, đôi cánh vỗ mạnh khiến nó biến mất rồi xuất hiện ngay sau lưng Tiểu Ca.

"Cẩn thận!" Thiên Chân vừa hét lên thì Tiểu Ca đã bị hai cánh kẹp

chặt.

May mà anh kịp thời xoay ngang Hắc Kim Cổ Đao đâm xuyên qua cánh nó mới thoát ra được, nếu không đã trọng thương.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu.

Sức mạnh và tốc độ khủng khiếp của ma cà rồng khiến Tiểu Ca liên tục bại lui, chỉ kịp phản ứng để phòng ngự.

Sau những cú va chạm liên tiếp, anh bắt đầu kiệt sức và bị nội thương.

Ma cà rồng nở nụ cười quỷ dị, đôi cánh khổng lồ xoay tròn, cơ thể nó như mũi tên rời cung lao về phía Tiểu Ca, định xé xác anh.

Ngay lúc đó, Tiêu Long đột ngột xuất hiện phía trước.

Trên thanh Hắc Kim Cổ Đao, một con Bích Lục Mặc Ngọc Kỳ Lân gào thét, mang theo uy thế đáng sợ chém thẳng vào ma cà rồng!

Rắc!

Con ma cà rồng rú lên đau đớn khi bị chém bay đi, một nửa cánh bị đứt lìa, máu đen rơi xuống hồ làm đen ngòm một vùng nước.

Trong máu nó chứa độc tố cực mạnh, nếu lúc nãy Tiểu Ca bị nó cào trúng hoặc cắn vào cổ thì không chết độc cũng bị hút khô máu.

Tiêu Long thầm cảm thán, thảo nào Uông Tàng Hải lại phong ấn nó ở đây.

Ngay cả một người có huyết mạch mạnh mẽ như Tiểu Ca còn không đánh lại, nói gì đến người thường.

Uông Tàng Hải thực sự là một siêu cấp cường giả, hoặc ít nhất bên cạnh ông ta có cao thủ có thể trấn áp sinh vật này làm hộ vệ địa cung.

Con ma cà rồng bị đánh bay đang treo ngược trên vách đá, nhìn Tiêu Long với vẻ mặt không thể tin nổi và đầy cảnh giác.

Nó không hiểu tại sao cùng một thanh đao mà trong tay người đàn ông này lại đáng sợ đến vậy.

Nhìn Tiêu Long dễ dàng áp chế đối thủ, Tiểu Ca đang thở hổn hển bỗng cảm thấy một sự tuyệt vọng sâu sắc, trong lòng lạnh lẽo, chỉ biết trân trối nhìn Tiêu Long thể hiện sức mạnh.

Khắc tiếp theo, Tiêu Long mỉm cười rồi biến mất tại chỗ với tốc độ ngang ngửa ma cà rồng.

Hắn xuất hiện ngay trước mặt nó: "Chết đi!" Thiên Giai Kỳ Lân huyết mạch kết hợp cùng Cao cấp Chu Tước huyết mạch và Hắc Kim Cổ Đao tạo ra sức mạnh ba tầng cực kỳ khủng bố.

Trong khi ma cà rồng còn chưa kịp phản ứng, đầu nó đã rơi xuống đất.

Một cú áp đảo hoàn toàn!

Giết trong nháy mắt!

Quá đáng sợ!

Tất cả đều sững sờ.

"Tôi..." Tiểu Ca không nói thêm lời nào, quay mặt đi chỗ khác.

Thật sự quá tuyệt vọng.

Bàn Tử thì kích động chạy đến ôm lấy cánh tay Tiêu Long, bộ dạng đáng thương cầu xin: "Long ca, nhận em làm đồ đệ đi!

Anh quá lợi hại rồi, loại quái vật này mà không chịu nổi một chiêu của anh!

Long ca, dạy em vài chiêu thôi cũng được, sau này bưng trà rót

nước, làm trâu làm ngựa em thầu hết!

Sư phụ, cầu xin anh đó!" Thấy bộ dạng nịnh bợ đó, Tiểu Ca chỉ muốn "che mặt khóc ròng".

Thiên Chân lúc này mới phản ứng lại, nhìn cái đầu ma cà rồng chết không nhắm mắt dưới đất rồi nhìn thi thể đứng đằng xa, vẫn chưa hết bàng hoàng.

Tiêu Long đã giải quyết gọn gàng con quái vật mà khí tức của nó suýt nữa đã khiến họ phải quỳ xuống.

Tiêu Long liếc nhìn Bàn Tử đầy khinh bỉ rồi rút tay ra: "Được rồi, sau này cứ đi theo tôi, còn dạy hay không thì tùy tâm trạng." "Tuyệt quá!

Cảm ơn Long ca...

à không, cảm ơn sư phụ!" "Đừng, gọi Long ca là được, tôi chưa nhận cậu làm đồ đệ đâu." "Rõ thưa sư phụ!

À không, Long ca!

Thế nó có phải ma cà rồng thật không anh?" Tiêu Long bất đắc dĩ trợn mắt, hối hận vì lúc nãy đã nói năng dễ dãi.

Hắn bước đến trước đầu con ma cà rồng, cười lạnh: "Định giả chết trước mặt ta sao?

Ngây thơ!" "Á!" Bàn Tử giật mình lùi lại suýt ngã.

Lúc nãy anh còn định bồi thêm vài đá cơ đấy.

Lúc này, cái đầu ma cà rồng vốn nhắm nghiền bỗng trợn mắt độc ác, thốt lên tiếng người: "Ngươi... rốt cuộc... là ai?!" "Hừ!" Tiêu Long nhếch môi giễu cợt.

Bích Ngọc Kỳ Lân xuất hiện trong tay hắn, bao bọc lấy cái đầu.

Trong tiếng nguyền rủa của ma cà rồng, hắn trực tiếp luyện hóa nó thành một giọt tinh huyết, rồi tiếp tục luyện hóa cả phần thân thể còn lại.

Tiểu Ca thấy vậy cũng không màng đến thể diện nữa, bắt đầu ngồi xuống luyện hóa phần năng lượng còn dư.

Chương 53

Dù sao Tiêu Long chắc cũng không ngăn cản, vì muốn thăng cấp sức mạnh nên anh cũng liều rồi.

Tiêu Long mỉm cười, việc ngưng luyện tinh huyết này sao có thể qua mặt được hệ thống?

Một lát sau, Tiêu Long ngưng tụ được 10 giọt tinh huyết.

Trong đầu vang lên âm thanh: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ 10 giọt tinh huyết ma cà rồng, phù hợp điều kiện tiến hóa Kỳ Lân huyết mạch, có thôn phệ không?" Tiêu Long nhận ra trước đây khi giết Khô lâu tướng quân hắn thu được nhiều loại tinh huyết nhưng hệ thống không báo gì, chỉ lưu trữ lại.

Hóa ra thăng cấp cấp độ cao cần điều kiện tinh thuần hơn.

"Thôn phệ!" Tiêu Long mặc niệm.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 10 giọt tinh huyết ma cà rồng, Thánh Linh huyết mạch thăng cấp lên Thiên Giai trung kỳ!

Mời túc chủ tiếp tục cố gắng!" Cảm thụ sức mạnh trong cơ thể, Kim Cang Bất Hoại Thân của hắn dường như cũng được nâng cấp.

Giờ đây đối mặt với đòn tấn công thông thường của quái vật Vương cấp, hắn cảm thấy mình có thể hoàn toàn miễn nhiễm.

Sức mạnh gia tăng khiến hắn tự tin rằng dù không dùng huyết mạch, chỉ bằng sức mạnh cơ bắp và thanh cổ đao cũng đủ để hạ gục con ma cà rồng vừa rồi.

Liếc nhìn Tiểu Ca, thấy anh cũng có vẻ vui mừng vì Kỳ Lân huyết

mạch đã mạnh hơn, tiến gần cấp cao cấp.

Quả không hổ là người nhà họ Trương.

Bàn Tử giờ đã thành kẻ nịnh hót thực thụ, bám sát Tiêu Long không rời.

Tiêu Long lắc đầu, Bàn Tử và Thiên Chân không có huyết mạch đặc biệt, muốn nâng tầm thực lực chỉ có thể dựa vào đại kỳ ngộ hoặc bảo vật huyết mạch.

Hắn nghĩ có lẽ Uông Tàng Hải có thứ đó, nếu có cơ hội sẽ giúp họ, dù sao đi đổ đấu cũng cần người hỗ trợ.

Khi Tiểu Ca đã bình tĩnh lại, anh bước đến bên Tiêu Long, trầm giọng hỏi: "Long huynh đệ, anh thực sự không phải người nhà họ Trương sao?

Huyết mạch của anh còn mạnh hơn cả tôi." Tiêu Long cười hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ huyết mạch Kỳ Lân chỉ mỗi nhà anh có sao?

Hơn nữa, Kỳ Lân huyết của nhà họ Trương là bẩm sinh đã có à?" Tiểu Ca im lặng suy tư.

"Được rồi, thế giới này rộng lớn, có người sở hữu huyết mạch cũng là bình thường, sau này anh sẽ hiểu.

Đi thôi, chúng ta ra ngoài." "Ra ngoài được rồi sao?

Tìm thấy lối thoát rồi hả sư phụ?" Bàn Tử phấn khích.

Tiêu Long dẫn mọi người đến vách tường, dùng Thoán Thiên Thằng móc vào lỗ hổng trên đỉnh rồi leo lên.

Một tiếng sau, họ đã quay lại mộ thất ban đầu.

Nhưng khi Tiêu Long là người cuối cùng leo lên, hắn chợt sững lại.

Năm họng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào họ.

“Tất cả đứng yên!

Giơ tay lên!” Một giọng nói đầy uy lực vang lên.

Đó là một phụ nữ rất đẹp, có nét lai tây, dẫn theo một nhóm người ngoại quốc.

Dù đám lính có vẻ sợ hãi nhưng cô ta vẫn rất bình tĩnh.

Tiêu Long từ tốn đứng dậy, mặc kệ ba người kia đang giơ tay đầu hàng, lạnh lùng nói: “Tốt nhất là bỏ súng xuống, tôi không thích bị chĩa súng vào đầu.” “Chết tiệt!

Giơ tay lên không thì...” Bùm!

Hình bóng Tiêu Long biến mất, xuất hiện ngay trước mặt kẻ vừa lên tiếng.

Hắn tát lật mặt gã đó, cướp lấy khẩu súng rồi vò nát nó như vò giấy trước ánh mắt kinh hãi của mọi người.

“Bỏ súng xuống!” Thấy bản lĩnh của Tiêu Long, người phụ nữ ra lệnh cho cấp dưới.

Bốn gã ngoại quốc còn lại run rẩy hạ súng.

Họ đã quá sợ hãi sau những gì trải qua dưới hầm mộ này.

Bàn Tử thấy thế thì đắc ý hét lên: “Đm!

Lúc nãy đứa nào ngon lắm mà?

Biết ông đây là ai không?

Tôi là đồ đệ của Long ca đấy!” Tiêu Long trừng mắt khiến Bàn Tử im bặt.

Hắn nhìn người phụ nữ: “Cô là Tuyết Lỵ Dương?” Thực ra hắn đã đoán ra.

Cô ấy xinh đẹp, trẻ trung, và đúng như nguyên tác.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Tiêu Long với vẻ kích động: "Anh chính là vị cao thủ đó sao?

Tôi là Tuyết Lỵ Dương, chúng ta là người cùng một con đường." Tiêu Long lắc đầu: "Tôi không cùng hội với các người, nhưng mục đích có thể giống nhau." Tuyết Lỵ Dương đề nghị: "Đã đến đây rồi, hay là hợp tác?

Sau đó tìm được bảo vật thì ai có bản lĩnh nấy hưởng." Tiêu Long đồng ý: "Được, hợp tác.

Tôi là Tiêu Long." Sau khi làm quen, họ biết được nhóm của Tuyết Lỵ Dương đã gặp rất nhiều nguy hiểm ở hồ nham thạch bên dưới và mất nhiều người.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Tiếp theo đi đâu?

Địa cung này quá lớn và đầy cạm bẫy." Tiêu Long mỉm cười bí hiểm: "Nếu cứ tìm đường kiểu này, cả đời cũng không ra được đâu.

Bởi vì chúng ta vẫn đang ở tầng một, đây là địa cung giả mà Uông Tàng Hải thiết kế để đối phó trộm mộ.

Nói cách khác, đây là Âm mộ, còn Dương mộ mới là mục đích thực sự." Tiểu Ca lập tức hiểu ra, thảo nào anh luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Hóa ra là kiểu mộ song tử Âm Dương.

Tiêu Long giải thích rằng khi leo lên hầm lò, hắn nhận thấy thành phần đất thay đổi và có dấu vết kiến trúc như nhà tầng.

Hắn quyết định dùng đường tắt.

"Làm sao vào được tầng hai?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Phải dựa vào họ thôi." Tiêu Long chỉ vào mấy gã ngoại quốc.

Hắn bảo họ dùng thuốc nổ để phá điểm yếu trong cấu trúc địa cung, tạo lối đi thẳng xuống tầng hai.

Dù lo sợ vì cái hố quá sâu nhưng dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Long, họ đã đặt thuốc nổ thành công.

Một tiếng nổ vang trời rung chuyển cả địa cung.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh ở một khu vực khác cũng giật mình vì tiếng nổ, ông ta cũng đã tìm thấy lối vào thật sự nhưng lo lắng không biết kẻ nào đã xâm nhập.

Ở hồ nham thạch, một bóng đen khổng lồ - U Minh Thiên Lang - cũng đang lao tới sau khi nhận được hiệu lệnh.

Nhóm Tiêu Long tiến vào không gian tầng hai, nơi nóng hầm hập như gần miệng núi lửa.

Sau nửa giờ đi bộ, họ sững sờ trước một dòng sông nham thạch rộng mười mét chảy cuồn cuộn.

Uông Tàng Hải thực sự đã dẫn nham thực từ địa xác lên đây sao?

Tuyết Lỵ Dương sốt sắng muốn tìm Chủ mộ thất.

Họ đi dọc bờ sông nham thạch và phát hiện một cung điện khổng lồ nằm bên kia bờ, nhưng không có cách nào qua được.

Đột nhiên Bàn Tử reo lên: "Nhìn kìa!

Có một cây cầu đá bắc ngang sông!" Bàn Tử xách đồ, trực tiếp xông lên phía trước.

Mọi người vội vàng đuổi theo, chẳng mấy chốc đã đến bên cây cầu đá.

Nhìn cây cầu đá bắc ngang qua dòng sông nham thạch, ai nấy đều không khỏi chấn hấn.

So với cây cầu Nại Hà trước đó, cây cầu này còn hùng vĩ và đồ sộ hơn nhiều, trên mặt cầu điêu khắc những hoa văn quỷ dị.

Chương 54

Dù đã tồn tại hàng trăm năm và chịu sự xâm thực của dòng sông nham thạch, nó vẫn uy nghiêm và vẹn toàn.

Thiên Chân đặc biệt chấn động, như thể vừa phát hiện ra kho báu, nhưng sắc mặt anh nhanh chóng thay đổi, thốt lên kinh hãi: “Trời ạ!

Những hoa văn này được điêu khắc từ Hán Bạch Ngọc?

Không thể nào?!” “Cái gì?

Hán Bạch Ngọc?!” “Cả cây cầu này làm bằng Hán Bạch Ngọc sao?!” Mọi người đều sửng sốt.

Đặc biệt là mấy gã người nước ngoài, mắt bọn chúng đỏ rực lên vì tham lam.

Hán Bạch Ngọc đấy!

Ở Trung Quốc, đây là loại ngọc thạch cực kỳ quý giá, có giá trị không nhỏ trên toàn thế giới.

Một khối bằng nắm tay cũng có giá vài chục vạn, mà giờ đây Thiên Chân lại nói cả cây cầu đá này đều được làm từ Hán Bạch Ngọc.

Làm sao mà không chấn động cho được?

Quy mô của cây cầu này chắc phải nặng tới hai ba mươi tấn!

Thế thì trị giá bao nhiêu tiền cơ chứ?

“Không... không đúng, chỉ có những hình điêu khắc chim muông cá cảnh là bằng Hán Bạch Ngọc thôi!

Phần móng cầu thì không phải.” Thiên Chân xua tay liên tục, vội vàng giải thích.

Thế nhưng, mấy gã người nước ngoài không những không thất vọng mà còn kích động hơn.

Nếu cả cây cầu đều là Hán Bạch Ngọc thì khó mà cạy ra được, nhưng nếu chỉ là những phần điêu khắc thì chẳng cần lo lắng gì cả.

Chỉ cần cạy vài khối đem ra ngoài bán cũng kiếm được vài triệu, đúng là một khoản tài phú khổng lồ!

Bọn chúng bắt đầu phát điên, định xông lên ngay lập tức.

Ngay cả Bàn Tử cũng đỏ mắt, định cùng lao vào tranh giành với mấy gã kia.

"Nguy hiểm, đừng lên cầu!" Đúng lúc này, Tiêu Long nhận ra có điều không ổn, lớn tiếng cảnh báo.

Mọi người đều khựng lại, nhìn Tiêu Long với ánh mắt phức tạp và dò hỏi.

Tiêu Long cau mày quan sát dòng sông nham thạch, rồi trầm giọng nói: "Dưới sông có thứ gì đó, đừng manh động, đợi làm rõ tình hình đã." Tiêu Long cảm ứng được vô số luồng khí tức cổ quái, tuy rất yếu nhưng số lượng cực kỳ lớn, dường như đang ồ ạt tiến về phía họ.

Mọi người ngẩn ra.

Tuyết Lỵ Dương và mấy gã người nước ngoài dường như nhớ ra điều gì đó đáng sợ, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng lùi lại.

Chỉ còn mình Bàn Tử đứng đó.

"Có chuyện gì thế, đừng dọa tôi." Bàn Tử cũng bắt đầu căng thẳng khi thấy mấy gã kia lùi lại liên tục.

"Lúc trước tôi cũng từng gặp một cây cầu đá tương tự, sau đó bị cá ăn thịt người dưới sông tấn công, nên..." Tuyết Lỵ Dương giải thích.

Mấy gã người nước ngoài đó rõ ràng đã có bóng ma tâm lý.

Dù Hán Bạch Ngọc rất hấp dẫn, nhưng mạng sống vẫn quý hơn.

Trong lúc Tiêu Long chuẩn bị đi thám thính tình hình, mấy gã người nước ngoài bắt đầu thảo luận kịch liệt: "Đừng nghe hắn nói bừa, chắc chắn hắn muốn nuốt một mình!" "Đúng thế, Lắc Đa nói đúng, nhiệt độ nham thạch cao thế này sao có thể có quái vật?" "Loại cá ăn thịt người đáng sợ kia không thể sống nổi trong môi trường này đâu." "Chết vì tham còn hơn!" "Đây là cơ hội, tôi phải nắm lấy.

Chỉ cần một hai khối là phát tài rồi!" "Nhưng hắn lợi hại thế, vạn nhất hắn ra tay với chúng ta thì sao?" "Thế thì liều mạng với hắn luôn, tôi không tin hắn không sợ đạn!" Mấy gã thì thầm với nhau, rồi bất giác mở chốt an toàn súng.

Nghe thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương biến sắc.

Cô cũng không tin có sinh vật nào sống được trong nham thạch, nhưng cô đã chứng kiến bản lĩnh của Tiêu Long và hiểu rõ sự quỷ dị của nơi này.

Vạn nhất thì sao?

Hơn nữa, một cao nhân như Tiêu Long không đời nào đi lừa gạt mọi người.

Chút Hán Bạch Ngọc cỏn con không đáng để phải trở mặt thành thù.

Nhưng đám tay hạ này rõ ràng đã bị tiền làm mờ mắt.

Phải làm sao đây?!

Cùng lúc đó, Tiêu Long và Tiểu Ca cũng phát hiện ra quái vật trong nham thạch.

Kết hợp với những lời của Tuyết Lỵ Dương, hai người liếc nhìn

nhau, đồng thanh nói: “Cá ăn thịt người!” Cả hai đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Dù sao thì cũng khó tin có sinh vật sống được trong nham thạch.

Nham thạch dù không đến vài ngàn độ thì ít nhất cũng phải vài trăm độ.

Chuyện này là thế nào?

Đúng lúc này, hai người đột nhiên phát hiện năm gã người nước ngoài thì có ba tên lén lút chạy lên cầu đá, chỉ còn hai tên bị Tuyết Lỵ Dương giữ lại đang lưỡng lự.

“Đừng lên đó!” Tiểu Ca vội vàng hét lớn.

Nhưng đã muộn, mấy gã đó bị tiền làm mờ mắt, hoàn toàn không nghe lời hai người.

Tiêu Long và Tiểu Ca biến sắc.

Cùng lúc đó, Tiêu Long thấy Bàn Tử cũng đang đấu tranh tư tưởng, đột nhiên nghiến răng định lao lên.

Ánh mắt Tiêu Long khẽ động, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Bàn Tử, tóm chặt lấy anh ta.

“Làm gì thế?!” “Tôi... sư phụ, tôi...” “Im miệng!

Nhìn cho kỹ đi!” Tiêu Long túm lấy tóc Bàn Tử, thô bạo ấn xuống, bắt anh ta nhìn về phía cây cầu đá.

Lúc này, ba tên người nước ngoài đã chạy lên cầu.

Chúng cầm xẻng quân dụng, kích động bắt đầu đập phá.

Hai tên đang do dự thấy cảnh đó thì đỏ mắt, cứ như báu vật bị người khác cướp mất, chúng hất tay Tuyết Lỵ Dương ra định xông lên.

Nhưng ngay lúc này, tiếng xé gió "sưu sưu" vang lên cùng tiếng nước bắn tung tóe.

Ngay sau đó, mọi người kinh hãi thấy vô số bóng dáng màu vàng kim trực tiếp bay vọt lên không trung, lao thẳng về phía ba tên người nước ngoài kia.

"Không, Jack, mau chạy đi!" Tuyết Lỵ Dương gào thét tuyệt vọng.

Nhưng đã muộn.

Những bóng vàng đó quá nhanh, gần như chỉ trong hai nhịp thở đã xuất hiện trên đầu ba tên kia.

Ba tên đó lúc này mới phản ứng lại, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn lên đã lập tức tuyệt vọng.

"Á!" Chúng tiếng thét kinh hoàng.

Một vài bóng vàng chui tọt vào miệng chúng, nhiều bóng khác lao vào bám đầy lên người.

Chỉ sau một nhịp thở, tiếng la hét im bặt.

Ba cái xác biến mất không còn một mảnh vụn, chỉ còn lại mấy chục bóng vàng đang nhảy nhót trên cầu.

Hai tên định chạy lên cầu sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Bàn Tử cũng không còn giãy giụa nữa, lắp bắp nói: "Cá... cá ăn thịt người!

Cá ăn thịt người màu vàng!" Lúc này, lũ cá ăn thịt người màu vàng dường như ngửi thấy hơi người, chúng lao về phía hai tên người nước ngoài còn lại.

"Oh my God!

Chúa ơi!

Chương 55

Cứu mạng!" "Mẹ ơi!

Giê-su, tôi không muốn chết!" Bọn chúng gào thét tuyệt vọng.

"Long ca, cứu họ với!" Tuyết Lỵ Dương đột nhiên cầu xin Tiêu Long.

Tiêu Long thở dài, hất Bàn Tử đang ngơ ngác ra, bóng dáng anh lập tức biến mất, xuất hiện ngay trước mặt hai tên kia.

Cùng lúc đó, đám cá vàng cũng lao tới.

Tiêu Long rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, dùng mặt đao đánh bay từng con cá đang lao tới như thể đang chơi bóng chày.

Cảnh tượng này trong mắt hai người nước ngoài chẳng khác nào Thần cứu thế xuất hiện.

Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng chấn động khôn cùng.

Nhưng chỉ có Tiêu Long là sững lại.

Tuy cú đánh trông có vẻ tùy ý nhưng thực tế lực đạo đủ để đập nát đá hoa cương, vậy mà lũ cá này lại không hề hấn gì!

Ít nhất là vẻ ngoài không có chút thương tích nào, dù chúng đã bị Tiêu Long đập chết.

Một cái tên đáng sợ hiện lên trong đầu Tiêu Long: "Cá ăn thịt người hoàng kim!

Mẹ kiếp!" Tiêu Long biến sắc, xoay người xách hai tên kia lùi lại liên tục.

Lúc này, cả mặt sông nham thạch sôi sục, từng bóng vàng vọt ra,

lộ ra hàm răng đáng sợ.

Răng vàng kim!

Thân hình vàng kim!

Vảy vàng kim!

"..." Mọi người sợ ngây người, vội vàng tránh xa bờ sông.

Mãi một lúc lâu sau, mặt sông mới yên tĩnh trở lại.

"Cái... cái đó rốt cuộc là thứ gì vậy?!" Một tên người nước ngoài lắp bắp hỏi.

Tiêu Long nhìn qua, không khỏi nhíu mày.

Đồ rác rưởi, đúng là sợ đến phát tè ra quần!

Bàn Tử cũng ngây dại ngồi bệt xuống đất như mất hồn.

Anh ta thầm nghĩ, nếu ban nãy không có Tiêu Long ngăn lại thì giờ chắc chẳng còn lấy một mảnh xương.

"Long ca... tôi... tôi sai rồi." Bàn Tử trực tiếp quỳ trước mặt Tiêu Long, mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Tiêu Long lại cứu anh ta một mạng!

Hai tên người nước ngoài kia định nói gì đó nhưng bị Tiêu Long xua tay ngăn lại.

Lúc này anh mới giải thích: "Cá ăn thịt người gặp lúc trước đã bị biến dị rồi.

Chúng nuốt vàng trong địa cung, qua nhiều thế hệ biến dị thành Cá ăn thịt người hoàng kim trong truyền thuyết!" Sắc mặt mọi người càng khó coi hơn.

Tiêu Long nói tiếp: "Lũ cá này chắc là do Vương Tàng Hải cố ý nuôi dưỡng bằng vàng.

Vì không có thức ăn khác, chúng chỉ có thể ăn vàng dưới sông, lại thêm dòng sông nham thạch rèn luyện nên thân thể chúng cứng như kim cương!

Tôi muốn đánh nổ chúng cũng khó!" "..." "Vậy chẳng lẽ chúng ta không qua được sao?" Tuyết Lỵ Dương tuyệt vọng.

"Có một cách!" "Cách gì?" Mắt mọi người sáng lên.

"Tôi sẽ lên cầu trước để thu hút chúng.

Các người chuẩn bị sẵn sàng, hễ tôi ra lệnh là phải lập tức xông qua, càng nhanh càng tốt!" "..." Mọi người chưa hiểu lắm, Tiêu Long cũng không giải thích thêm, trực tiếp bước lên cầu đá.

Anh vừa nhận ra một điểm, nhục thân của lũ này thực sự rất mạnh.

Nếu có thể bắt được vài con để luyện tinh huyết thì đối với nhục thân tuyệt đối có lợi ích trời vực.

Lũ này tuy đông nhưng sức tấn công cũng chỉ có thế, anh đối phó được.

Thế là mọi người há hốc mồm nhìn Tiêu Long bước lên cầu.

Dòng sông nham thạch lại sôi trào, từng con cá vàng lao ra rồi bị Tiêu Long coi như bóng chày, đánh từng con một găm sâu vào mặt cầu đá!

Mọi người kinh ngạc nhìn Tiêu Long quá sức dũng mãnh.

Sức mạnh đáng sợ đó!

Khả năng dự đoán chuẩn xác đó!

Thực lực hùng mạnh đó!

Những tiếng va chạm kim loại chát chúa vang lên.

Mọi người đờ đẫn nhìn Tiêu Long đánh cá như đánh bóng bàn, tốc độ ngày càng nhanh.

Dù xuất hiện bao nhiêu con, Tiêu Long cũng không bỏ sót con nào.

Trong nháy mắt, hàng chục con cá ăn thịt người hoàng kim đã bị hạ gục!

Khi đợt đầu tiên bị dẹp yên, Tiêu Long hét lớn: "Chạy đi!" Mọi người lập tức phản ứng, điên cuồng lao lên cầu đá!

Họ không dám ngoảnh đầu lại, chạy thục mạng qua cầu.

Tiêu Long đứng bên cạnh hộ vệ cho đến khi người cuối cùng qua khỏi.

Nhân lúc mọi người không chú ý, anh thu hết lũ cá đang bị kẹt trên cầu vào hệ thống để tinh luyện tinh huyết!

Phải một lúc lâu sau khi họ rời đi, mặt sông nham thạch mới bình lặng trở lại.

Loại cá hoàng kim này ngoài việc đao thương bất nhập thì điểm đặc trưng nhất là không sợ chết!

Các giác quan của chúng đều đã thoái hóa, trừ khứu giác ra, nên chúng không biết thế nào là nguy hiểm.

Chỉ cần có sinh vật trên cầu, dù chỉ còn một con, chúng cũng sẽ lao lên.

Đó là điểm khó đối phó nhất.

Nếu thực lực không đủ mạnh, bao nhiêu người lên là bấy nhiêu người chết. ...

Bên mép núi, trước lối vào địa cung chính thức.

Mọi người đã đến nơi an toàn, thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt họ nhìn Tiêu Long đầy kính sợ và sùng bái.

Đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương, cô bị Tiêu Long thu hút sâu sắc.

Đẹp trai!

Thực lực mạnh!

Dũng cảm gánh vác, bọc lót!

Vô tư cống hiến!

Một người đàn ông hoàn mỹ!

Đúng là người trợ thủ cô cần.

Chương 56

Cô quyết định phải tìm cơ hội nói chuyện hẳn hoi với Tiêu Long, dù phải trả giá thế nào cũng phải mời anh giúp đỡ bằng được. ...

Bàn Tử mặt đầy hối lỗi định nhận sai với Tiêu Long, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Tiêu Long đá bay.

Đứa ngốc này phải dạy bảo nhiều vào, nếu không sau này đi theo làm tạp vụ chắc chắn sẽ gây họa.

Tiêu Long không muốn có một đàn em không nghe lời.

Những người khác cũng nhìn Tiêu Long với ánh mắt sùng bái, nhất là hai tên người nước ngoài sống sót, họ coi anh như cứu tinh.

Cảnh tượng vừa rồi thực sự dọa họ sợ khiếp vía, nhất là khi thấy đồng đội chết thảm không còn mảnh vụn.

Họ càng khâm phục thiện tâm của Long ca, cảm thấy anh là một người cực kỳ tốt, nếu không anh đã chẳng cảnh báo hay mạo hiểm cứu mạng họ.

Cuối cùng, họ hoàn toàn bị chấn động bởi bản lĩnh của anh, quyết định sẽ theo anh học tập.

Trước kia họ vốn khinh miệt võ thuật Trung Hoa, nhưng giờ thì đã tin sái cổ vì tận mắt thấy sự đáng sợ của nó.

Họ quyết tâm phải học bằng được vì nó quá ngầu!

Đất nước này thật huyền bí và mạnh mẽ, ai nấy đều lợi hại và tốt bụng như vậy! ...

Mọi người nghỉ ngơi một lát cho hồi sức rồi tiếp tục lên đường.

Giữa đường, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng hạ quyết tâm, cô

tìm đến Tiêu Long, thẳng thắn nói: “Long ca, tôi muốn thỏa thuận với anh một việc.” “Chuyện gì?” “Giúp tôi một tay, tôi trả anh mười triệu.” Tiêu Long vốn không định để ý đến cô, nghe vậy thì liếc mắt nhìn một cái: “Không làm!” Tiêu Long đâu có ngu, làm gì có chuyện hời thế?

Giúp một chút mà được mười triệu?

Tiền dễ kiếm thế sao?

Hơn nữa mười triệu thì anh cũng chẳng thèm để ý.

Tuyết Lỵ Dương ngẩn người, không ngờ Tiêu Long lại từ chối dứt khoát như vậy!

Mười triệu là quá ít sao?

Tuyết Lỵ Dương không cam lòng, đuổi theo, ghé sát tai Tiêu Long nói: “Hai mươi triệu thì sao?

Chỉ là một việc nhỏ, với Long ca thì dễ như trở bàn tay!” Tiêu Long lại liếc một cái: “Không làm!” “Ba mươi triệu!

Long ca, ít nhất cũng nghe tôi nói hết yêu cầu đã chứ?” “Không làm!” “Năm mươi triệu!

Tôi chỉ có bấy nhiêu tiền thôi, Long ca giúp tôi đi mà!

Với thân thủ của anh thì dễ ợt!” “Long ca, tôi cầu xin anh được không?

Chỉ cần anh giúp, bảo tôi làm gì tôi cũng sẵn lòng!” Cảm nhận hơi nóng bên tai, Tiêu Long nhíu mày: “Làm gì cũng được sao?” “Đúng!

Chỉ cần anh giúp, bắt tôi làm gì tôi cũng chịu!” Tiêu Long đưa mắt nhìn Tuyết Lỵ Dương từ trên xuống dưới, nở nụ cười quái dị: “Lên giường thì sao?” “...” Tuyết Lỵ Dương nghiến răng, nghĩ đến cha mình rồi gật đầu: “Được!” “Tê ~” Tiêu Long hít một hơi lạnh, không

tin nổi nhìn cô rồi nói: “Cô gái này cũng ghê gớm đấy!

Nhưng... vẫn không làm!” “Tại sao?!” Tuyết Lỵ Dương tuyệt vọng.

Khuôn mặt vốn đang đỏ bừng vì xấu hổ lập tức tái nhợt.

“Không tại sao cả, vì cô không phải người của tôi, hơn nữa cái việc cô nhờ tôi không có thời gian giúp.” “???” Tuyết Lỵ Dương đờ người ra.

Không đúng!

Anh ta còn chưa biết tôi định nhờ gì cơ mà?

Không lẽ anh ta biết bói toán?

Đến cả tôi còn không biết cha mình đang ở đâu, sao anh ta lại bảo không có thời gian giúp?

“Ý anh là sao?!” Tuyết Lỵ Dương đuổi theo gặng hỏi.

“Oanh long long!” Đúng lúc này, cánh đại môn đóng sầm lại.

Mọi người quay đầu nhìn, phát hiện cửa địa cung vừa mở ra để vào đã bị đóng kín không rõ nguyên nhân.

“Chuyện gì thế?!” Mọi người lập tức cảnh giác.

Ngay lúc đó, Tiêu Long đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức yếu ớt xuất hiện trên đỉnh đầu.

Sắc mặt anh biến đổi, hét lớn: “Cẩn thận trên đầu!” Rồi anh lập tức ôm lấy Tuyết Lỵ Dương lăn sang một bên.

Tiểu Ca phản ứng cũng cực nhanh, lăn theo.

Bàn Tử do mải nhìn đồ cổ trong điện nên đã chạy đi hơi xa.

Thiên Chân thì sợ ngây người, sắp gặp họa sát thân.

Đúng lúc này, một bóng người từ bóng tối lao xuống, vung roi

quấn lấy chân phải Thiên Chân.

Một lực cực mạnh kéo anh ra khỏi phạm vi tấn công của quái vật.

Đen đủi thay cho hai tên người nước ngoài còn lại.

"Bành!" "Á!" Sau một tiếng nổ lớn, tiếng thảm thiết của một tên vang lên.

Mọi người nhìn thấy một bóng đen khổng lồ trực tiếp đập tên kia thành vũng thịt bê bết!

Mọi người biến sắc.

Tiêu Long không kịp để ý đến Tuyết Lỵ Dương trong lòng nữa, đẩy cô ra, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên.

Anh đã nhận ra bóng đen đó là ai: U Minh Thiên Lang!

Nó đã đi theo hoặc đuổi kịp bọn họ vào tận địa cung này để phục kích!

Mục tiêu vừa rồi của nó là hai tên người nước ngoài, hoặc có lẽ nó chỉ tiện tay giết chúng.

May mà Tiêu Long phản ứng nhanh.

Dù nó ẩn giấu khí tức tốt đến đâu, nhưng với thực lực đã thăng tiến vượt bậc, Tiêu Long vẫn phát hiện ra bóng dáng của nó để kịp thời né tránh đòn toàn lực đó.

"Hống!" Biết đã bị lộ, U Minh Thiên Lang không thèm ẩn nấp nữa, gầm lên giận dữ lao tới báo thù!

Nó phải giết Tiêu Long trước, vì nó biết Tiêu Long là mối nguy hiểm lớn nhất.

Chỉ cần giải quyết được thiếu niên này, đám còn lại chỉ là lũ gà mờ, muốn vờn thế nào chẳng được!

Nhưng nó đã đánh giá quá cao bản thân và đánh giá thấp sự tiến bộ của Tiêu Long.

Nên số phận của nó đã được định đoạt.

Ngay lúc nó gầm lên lao tới, khóe miệng Tiêu Long nở nụ cười quỷ dị.

U Minh Thiên Lang đột nhiên cảm thấy linh hồn run rẩy, một cảm giác tử vong ập đến.

Mắc bẫy rồi!

Trong mắt nó hiện lên sự sợ hãi rất giống con người.

Nó cố xoay mình trên không trung để bỏ chạy, nhưng đã muộn.

Tiêu Long bộc phát đòn toàn lực.

Hắc Kim Cổ Đao quét ngang không trung, huyết mạch Kỳ Lân Thiên Giai trung kỳ bùng nổ: "Trấn sát!" Một tiếng quát lớn như sấm sét nổ vang trong não bộ U Minh Thiên Lang, khiến nó khựng lại trong tích tắc, mất đi hy vọng chạy trốn cuối cùng.

"Phập!" Tiếng đao xé toạc da thịt vang lên.

U Minh Thiên Lang không tin nổi nhìn cả thân thể mình đổ sụp xuống đất, còn cái đầu thì đang bay vọt lên cao!

"Ta, U Minh Thiên Lang, chết rồi sao?

Bị chém bay đầu?

Chương 57

Không chống đỡ nổi một đòn?

Tại sao chứ?" Chút ý thức cuối cùng tan biến, nó chết mà không nhắm được mắt!

"Phịch phịch phịch." Khi cái đầu khổng lồ của nó lăn lóc trên đất, mọi người mới hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Tiêu Long đang đáp xuống từ không trung.

Áo trắng phất phơ, đúng là công tử thế vô song.

Mạnh quá!

Một con quái vật khủng khiếp như vậy, chỉ riêng khí tức tỏa ra đã khiến họ run rẩy sợ hãi, vậy mà lại bị anh hạ gục chỉ bằng một đao.

Tuyết Lỵ Dương mừng rỡ khôn xiết.

Tên người nước ngoài cuối cùng thì sợ đến ngây dại, không thốt nên lời, quên cả kêu khóc, cứ đờ đẫn nhìn cái xác khổng lồ.

Bàn Tử thì đầy sùng bái, coi việc này là đương nhiên.

Tiểu Ca thì nhìn xác con sói với ánh mắt phức tạp, lòng khó bình lặng: "Khoảng cách giữa mình và anh ấy đã lớn thế này rồi sao?" Trong bóng tối, Thiên Chân mới phản ứng lại, không nói nên lời.

Người vừa cứu anh cũng đang ngẩn ngơ nhìn mọi chuyện.

Ông ta nhận ra U Minh Thiên Lang, biết nó đáng sợ nhường nào, vậy mà lại bị tiểu tử kia một đao giải quyết!

Thật quá khủng khiếp!

"U Minh Thiên Lang đấy, làm sao có thể?!" "Làm sao có thể giết chết trong một đòn?!" "Chẳng phải nó đao thương bất nhập sao?!"

“Chẳng lẽ tư liệu sai rồi?!” Bóng người đó lẩm bẩm liên tục, khiến Thiên Chân giật mình.

Giọng nói này quá đỗi quen thuộc.

Anh vốn tưởng Tiểu Ca cứu mình, nhưng giờ thì kích động hét lên: “Tam thúc, là chú phải không?!” Một tiếng hét làm kinh động tất cả.

Ngô Tam Tỉnh xuất hiện từ lúc nào không hay!

Ngô Tam Tỉnh vẫn đứng đó lẩm bẩm, chẳng buồn để ý đến đứa cháu.

Nhìn cái xác U Minh Thiên Lang khổng lồ, ông ta dường như không dám tin.

Ban đầu ông ta chọn mộ Thiên Lang vì muốn mượn Tiêu Long và mấy người kia để thu hút sự chú ý của con sói này, tạo cơ hội cho mình lẻn vào.

Ông ta nghĩ với bản lĩnh của Tiêu Long và Tiểu Ca, cùng lắm là đủ đưa đội ngũ thoát thân, nhưng giờ mới thấy dự đoán của mình nực cười thế nào.

Người ta chẳng thèm bận tâm, cũng chẳng sợ con sói này chút nào!

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên thấy hối hận.

Nếu sớm biết Tiêu Long lợi hại thế này, tội gì phải bày mưu tính kế âm thầm chi cho mệt?

Cứ trực tiếp mời Tiêu Long gia nhập thì cả đoạn đường đã nhàn hạ bao nhiêu.

Ngô Tam Tỉnh không muốn tin Tiêu Long mạnh như vậy, cũng không muốn thừa nhận mình ngu ngốc, bỏ lỡ một cao thủ ngay bên cạnh để rồi tốn bao tâm tư làm những việc vô ích.

“Ai...” Ngô Tam Tỉnh thở dài thườn thượt, xua tay ngăn Thiên Chân định hỏi tiếp, rồi tiến đến gần Tiêu Long với ánh mắt phức tạp: “Tiểu huynh đệ, cảm ơn cậu!” Tiêu Long cười nhạt, không nói gì.

Anh đoán được kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh, nên không có thiện cảm với lão cáo già tâm hiểm tay độc này.

Có lẽ vì đã trở thành người bất tường, trong người mang lời nguyền nên lão mới máu lạnh vô tình như thế.

Ngoại trừ Thiên Chân là giới hạn cuối cùng ra, lão có thể dùng mọi thủ đoạn để đạt mục đích.

Mà hiện giờ, ngay cả cái giới hạn Thiên Chân đó dường như cũng đã bị đẩy tới cực hạn.

“Mọi người nghỉ ngơi đi, đây là đại điện rồi.

Chúng ta đã vào trung tâm địa cung, sắp tới chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn.

Nghỉ ngơi cho khỏe, chuẩn bị kỹ càng, và nhắc lại lần cuối: nếu thấy thứ gì lạ thì đừng tự ý hành động!” Tiêu Long cảnh cáo nhìn Bàn Tử và tên người nước ngoài kia, cuối cùng dừng mắt ở Ngô Tam Tỉnh: “Tam gia, nói rõ mục đích của chú đi, đừng để tôi phải đi một chuyến vô ích.

Đúng không, Thiên Chân?” Tiêu Long tiện thể nhắc nhở Ngô Tà.

Thiên Chân hiểu ý ngay, anh cũng có quá nhiều thắc mắc nên nhìn chú mình đầy khao khát: “Tam thúc, hôm nay chú phải nói cho rõ ràng!” “Ai ~” Ngô Tam Tỉnh lại thở dài, biết không giấu được nữa mới mở lời: “Ban đầu chú để lại manh mối chỉ là ý định nhất thời, không ngờ các cháu lại vào được địa cung!

Dù sao nơi này nguy hiểm trùng trùng, người thường không vào nổi.

Nhưng thôi, đã đến nước này rồi.

Mục đích chú đến thung lũng Thiên Lang rất đơn giản!

Theo tư liệu chú có, Tàng Hải Hoa có thể ở đây, và quan trọng nhất là một cái Quỷ Tỷ (Ấn quỷ) cũng có thể ở đây!" Tiêu Long nheo mắt.

Quả nhiên giống như anh đoán, lão già này đến vì Quỷ Tỷ.

Có vẻ là vì một loại huyết mạch nào đó, hoặc vì một người nào đó.

Người đó rất có thể là Hoắc Linh Linh đã biến thành Cấm Bà!

Hoặc ích kỷ hơn là để giải trừ sự bất tường và lời nguyền trên người lão!

Tiêu Long vừa bí mật luyện tinh huyết vừa nghe họ thảo luận.

"Tam thúc, chú luôn tìm Quỷ Tỷ, thứ đó quan trọng đến thế sao?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu, rất nghiêm túc: "Nói thật lòng, mấy lần đổ đấu, mục đích của chú không phải tiền tài bảo vật, mà là những vật thần dị này!

Vốn dĩ ở Lỗ Vương Cung chú đã có thể lấy được một cái, nhưng Quỷ Tỷ ở đó biến mất rồi!

Ngọc dũng trường sinh cũng hỏng luôn!

Sau đó chú có quay lại tìm xem có sửa được không, nhưng nơi đó đã bị thiêu thành tro bụi, chẳng còn gì cả!

Sau này tiểu huynh đệ mở Xà Ngư ra, chú mới tìm thấy manh mối từ đó." Câu nói này khiến mọi người giật mình.

Ngay cả Tiêu Long cũng hơi bất ngờ, thầm trách mình sơ suất.

Anh chỉ mải lấy tinh huyết trong con cá mà quên mất Xà Mi Đồng

Ngư có chứa bí mật về trường sinh do Uông Tàng Hải để lại!

Trong nguyên tác, Thiên Chân và mấy người kia nhờ manh mối trên con cá mà tìm được hết cổ mộ này đến cổ mộ khác, bắt đầu từ mộ dưới đáy biển, rồi đi về phía Bắc vào Vân Thiên Cung, sâu vào Tháp Mộc Đà để tìm bí mật trường sinh.

Quả nhiên, Bàn Tử sốt sắng hỏi: "Chẳng lẽ thung lũng Hoàng Kim này cũng là địa điểm ghi trên con cá đó?

Chú dịch được rồi à?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử tự vả một cái rồi lại kích động hỏi: "Trên đó ghi những gì?

Dưới thung lũng có vàng không chú?" Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn Tiêu Long rồi nói: "Nơi này không phải nơi chôn cất của Uông Tàng Hải, cũng không phải thung lũng Hoàng Kim, mà là nơi Uông Tàng Hải làm thí nghiệm!

Đúng vậy!

Năm đó Uông Tàng Hải có được Quỷ Tỷ, muốn mô phỏng quân đoàn bất tử của Lỗ Thương Vương nên đã tiến hành vô số thí nghiệm ở đây.

Chắc các cháu đã qua hố vạn xác rồi chứ?

Đó chính là căn cứ thí nghiệm cuối cùng!

Nhưng giờ xem ra đã thất bại.

Nếu không thất bại thì các cháu không thể đi qua đó được đâu!

Vì quân đoàn đó thực sự không thể giết chết!

Đó là một quân đoàn khô lâu từ địa ngục!

Thế gian không có sức mạnh nào đối phó nổi!" Ngô Tam Tỉnh vẻ

mặt đầy tự tin và sùng bái kể lại, nhưng không chú ý thấy ánh mắt Thiên Chân và mọi người nhìn mình rất quái dị, thậm chí là có chút buồn cười.

"Cái đó...

Tam gia, chú có biết quân đoàn bất tử đó cụ thể thế nào không?" Ngô Tam Tỉnh cười giải thích: "Theo Xà Ngư ghi lại, quân đoàn đó đao thương bất nhập vì chúng là khô lâu đã chết.

Quan trọng nhất là số lượng cực lớn và có thể tiến hóa.

Từ khô lâu trắng thường tiến hóa thành khô lâu khát máu.

Cuối cùng sẽ tiến hóa ra một con Tướng quân bất tử, còn mạnh hơn cả con U Minh Thiên Lang kia!

Vì nó thực sự bất tử, giống như Hạn Bạt tướng quân từ địa ngục vậy!" Ngô Tam Tỉnh hào hứng nói, nhưng sắc mặt mọi người ngày càng kỳ quái.

Chương 58

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương và tên người nước ngoài cũng nhận ra.

Có lẽ mọi chuyện không giống như Ngô Tam Tỉnh nói.

Cái hố vạn xác đó không hề thất bại, mà đã bị Tiêu Long và Tiểu Ca quét sạch rồi!

Vì đã có mấy tên tay sai bị những bộ xương sống lại từ đó bắt đi mất.

Họ vô thức nhìn về phía Tiêu Long, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Vì cuối cùng họ đã hiểu ra chân tướng.

Hóa ra núi xương khổng lồ đó là do một quân đoàn bất tử tạo thành.

Và người tiêu diệt quân đoàn đó đang thản nhiên ngồi đây nghe Ngô Tam Tỉnh bốc phét!

Lúc này Ngô Tam Tỉnh mới nhận ra có gì đó sai sai.

Thấy ánh mắt cổ quái của mọi người và vẻ mặt ngượng ngùng của cháu mình, lão thông minh thế lập tức đoán ra một khả năng.

Sắc mặt lão thay đổi, không dám tin lắc đầu: "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể!

Đó là quân đoàn bất tử do Uông Tàng Hải luyện ra mà!

Làm sao có thể..." "Trời ạ!

Không lẽ các cháu gặp quân đoàn bất tử thật rồi sao?" "Khụ khụ, Tam thúc, không chỉ gặp đâu, mà Long ca và Tiểu Ca đã diệt sạch cả đám rồi!

Bao gồm cả con Hạn Bạt mạnh mẽ vô cùng kia nữa!" Thiên Chân ho khan hai tiếng, ngại ngùng nói nhỏ.

"Cái gì?!" Ngô Tam Tỉnh bật dậy, không tin nổi nhìn mọi người, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Long và Tiểu Ca: "Các cậu thực sự diệt sạch quân đoàn bất tử rồi sao?

Trời ơi!

Tôi..." Ngô Tam Tỉnh muốn khóc quá.

Thật sự muốn khóc.

Tính tới tính lui, cuối cùng lại tính sai bét.

Người ta chẳng hề hấn gì, hoàn toàn là đi càn quét cả đoạn đường!

Mẹ kiếp!

Thế này thì chơi bời gì nữa!

Thật là hối hận thối ruột!

"Khụ khụ, Tam gia nói không sai, quân đoàn đó quả thực chưa tiến hóa đến hình thái cuối cùng." Tiêu Long vội mở lời phá tan bầu không khí căng thẳng.

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh mới thở phào một cái, thầm nghĩ: "Đấy chứ, làm gì có chuyện dễ thế, Uông Tàng Hải đâu phải hạng vừa." "Dù sao thì con Hạn Bạt đó cũng chỉ mới đột phá tạm thời, kém con U Minh Thiên Lang một chút, nhưng nó cũng sắp thực sự kết nối được âm dương rồi." "..." Nụ cười vừa xuất hiện trên mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức tắt ngấm.

Lão nhìn Tiêu Long đầy oán niệm, hồi lâu sau mới cười khổ hỏi: "Vậy còn Tàng Hải Hoa?

Có hái được không?" "Bị tôi..." Tiêu Long không buồn thảo luận tiếp, cũng chẳng màng đến sự tuyệt vọng của Ngô Tam Tỉnh.

Vì hệ thống đã hoàn thành việc trích xuất tinh huyết. *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 10 giọt tinh huyết U Minh Thiên Lang!

Có thể dùng để thăng cấp huyết mạch Chu Tước, có nuốt chửng không?”* “Nuốt chửng!” *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuốt chửng 10 giọt tinh huyết U Minh Thiên Lang, huyết mạch Chu Tước thăng cấp lên Thiên Giai đỉnh phong!”* *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 1 giọt tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải!”* *“Đinh!

Phát hiện số lượng tinh huyết đặc thù của túc chủ đã đạt đến điểm giới hạn để thăng cấp huyết mạch Chu Tước, có nuốt chửng để tiến hóa không?”* Tiêu Long nhướn mày, có chút kích động.

Cuối cùng lại có thêm một loại huyết mạch đạt tới Thiên Giai!

“Nuốt chửng!” *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuốt chửng 3 giọt tinh huyết Hạn Bạt, 3 giọt tinh huyết Tướng quân bất tử, 3 giọt tinh huyết Tàng Hải Hoa, huyết mạch Chu Tước đột phá Thiên Giai sơ kỳ!”* *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ thăng cấp huyết mạch, phần thưởng: Thuật Phân Giáp Bàn Sơn hoàn chỉnh, bao gồm Thuật Bàn Sơn Điền Hải và Phân Sơn Quyệt Tử Giáp!”* *“Đinh!

Phát hiện túc chủ sở hữu 2 giọt tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải (Vương cấp), có tiếp tục nuốt chửng để tiến hóa không?”* Tiêu Long chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng, sức mạnh không ngừng tăng lên.

Dường như vì loại huyết mạch Thiên Giai thứ hai xuất hiện khiến

anh tạm thời rơi vào trạng thái mất kiểm soát sức mạnh.

Khả năng cảm nhận của toàn thân sụt giảm nhanh chóng để tập trung toàn lực cho việc tiến hóa huyết mạch đối với cơ thể và linh hồn.

Trong nhất thời, đầu óc anh có chút hỗn loạn.

Tiêu Long biến sắc, không dám tiếp tục thăng cấp nữa.

Cứ tích trữ đã, có chút lương thực dự trữ trong người cảm thấy yên tâm hơn!

Trong lúc anh thầm nghĩ, cơ thể anh bắt đầu trải qua những biến hóa long trời lở đất.

Những người khác không cảm nhận được gì nhiều, chỉ thấy nhiệt độ trong đại điện dường như tăng cao thêm một chút.

Cùng lúc đó, Tiêu Long mở giao diện thuộc tính, mọi thứ đều đã được nâng cấp! "[Hệ thống Tiến hóa Huyết mạch]" - Túc chủ: Tiêu Long - Thánh Linh Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết mạch - Cấp độ Thánh Linh Huyết mạch: Thiên giai (Khống trùng) - Tứ Linh Huyết mạch: Chu Tước (Thiên giai: Chu Tước Thần Tượng), Huyền Vũ (Sơ cấp) - Tinh huyết sở hữu: Vương Tàng Hải Trường Sinh Tinh Huyết (2 giọt) - Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật. - Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng. - Nhiệm vụ: Thu thập tinh huyết đặc biệt ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư.

Trong trạng thái này, Tiểu Ca dường như có phát hiện gì đó.

Sau khi cả nhóm bàn bạc, họ tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

“Long ca?

Nghỉ ngơi xong chưa?

Tôi tìm thấy bảo bối rồi, mau qua xem đi!" Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương gọi Tiêu Long, nhưng lại thấy sắc mặt hắn hơi tái nhợt.

Hai người tưởng rằng vừa rồi Tiêu Long dùng sức quá mạnh dẫn đến thoát lực nên không nghĩ nhiều, trực tiếp dìu hắn đi theo đội ngũ.

Tiêu Long mơ màng đi theo mọi người.

Chẳng mấy chốc, họ đến một cái hố lớn hình thành tự nhiên, nhưng đã bị Vương Tàng Hải xây dựng thành một khu vườn hoa!

Khi khu vườn xuất hiện, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Sắc mặt nhóm Bàn Tử thay đổi trong nháy mắt.

Thấy Ngô Tam Tỉnh đang kích động lao lên, Bàn Tử và Thiên Chân vội vàng lao tới giữ ông ta lại.

"Tam gia!

Đừng nóng nảy!

Thứ này nguy hiểm lắm!" "Đừng ngăn cản tôi!

Tàng Hải Hoa đó!

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy rồi!

Cả một vùng lớn thế này!

Trời ơi!

Có cứu rồi!" "Đừng chạm vào chú Ba, đồ vật này không thể chạm vào đâu!" "Có gì mà không thể chạm?

Trong truyền thuyết, Tàng Hải Hoa có thể khống chế tâm thần, lưu trữ ký ức, là chìa khóa để các phong thủy đại sư cổ đại phục sinh một người!" "Đừng nói nữa, tôi biết hết rồi!

Chương 59

Đừng cản tôi!

Đây là Thiên Lang Thôn Nguyệt cục, không giống với những gì chúng ta đã thấy!" "Tàng Hải Hoa ở đây hoàn toàn vô hại!

Chỉ cần hái ăn một đóa, từ nay về sau sẽ không sợ bất kỳ huyễn cảnh nào, trong truyền thuyết còn có thể khai mở sức mạnh huyết mạch.

Đừng cản tôi!" Không biết vì lý do gì, có lẽ sau khi tiến vào, mọi người đã bị ảnh hưởng bởi Tàng Hải Hoa.

Giữa những hạt phấn hoa phát tán từ những đóa Tàng Hải Hoa đang lặng lẽ nở rộ trong góc, tâm thái của mọi người đã thay đổi.

Chấp niệm càng sâu, hiện tại càng điên cuồng.

Ngô Tam Tỉnh dường như đã mất trí, ông ta bất chấp tất cả lao về phía những đóa hoa đang nở.

Bàn Tử và Thiên Chân cũng không ngăn nổi.

Nghe Tam gia giải thích, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Sự tham lam trong lòng lập tức bị phóng đại.

Không sợ huyễn cảnh!

Thức tỉnh huyết mạch!

Sức cám dỗ mới lớn làm sao!

Nhất là trên đường đi đã chứng kiến sức mạnh đáng sợ của Tiêu Long, tất cả đều nhờ sức mạnh huyết mạch mà có!

Nếu mình cũng có sức mạnh đó thì sao?

Chẳng phải cũng có thể mạnh mẽ như Tiêu Long?

Ánh mắt mọi người đỏ ngầu, kể cả Tiểu Ca cũng không ngoại lệ.

Tuyết Lỵ Dương trực tiếp buông tay đang dìu Tiêu Long ra để lao đi tranh đoạt.

Trong nháy mắt, cả đội ngũ tan tác!

Tất cả chấp niệm trong lòng đều bị Tàng Hải Hoa thao túng!

Thiên Lang Thôn Nguyệt cục - thôn phệ thần trí!

Lúc này Tiêu Long hơi khôi phục trạng thái, hắn túm lấy Tuyết Lỵ Dương, dùng hết sức hét lớn: "Đừng đi!

Đó là cạm bẫy!" Nhưng đã muộn.

Tiểu Ca và Bàn Tử đã lao đến trước mặt, đồng loạt ra tay tranh đoạt những đóa hoa đang nở rộ kia!

"Không!" Tiêu Long gầm lên không cam lòng, sắc mặt đại biến.

Hắn ôm chặt lấy Tuyết Lỵ Dương, dùng miệng chặn đứng hơi thở của cô ấy!

Ngay khoảnh khắc Tiểu Ca chạm vào Tàng Hải Hoa, Kỳ Lân huyết trong cơ thể anh ta chuyển động, khiến anh ta lập tức khôi phục tỉnh táo.

Nhìn xuống dưới chân, sắc mặt anh ta biến đổi hoàn toàn.

Hóa ra mọi người đã sớm rơi vào huyễn cảnh.

Dưới chân là vô số cơ quan!

Những đóa Tàng Hải Hoa kia mọc ngay trên công tắc cơ quan.

Tay anh ta dừng lại, chỉ còn cách một thốn.

Thế nhưng khi vừa nhìn rõ, Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử đã cùng túm lấy một đóa hoa!

“Haha!

Tôi cướp được rồi!” “Không!” Tiểu Ca thét lên một tiếng đau đớn, nhưng đã muộn.

Khoảnh khắc Tàng Hải Hoa bị nhổ lên, hoa nở ra, phấn hoa tán loạn, cơ quan khởi động!

“Ầm đoàng!” Trời đất đảo lộn.

Cả cái hố lớn bắt đầu thay đổi nhanh chóng, giống như khi nhóm Tiêu Long ngồi “thang máy” lúc trước.

Cả hố cự đại nứt ra, mọi người rơi vào huyễn cảnh và rớt xuống dưới, tiến vào những lối đi khác nhau.

Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương ôm nhau rơi vào một đường hầm.

Chỉ là Tiêu Long không chú ý, khoảnh khắc phấn hoa tán loạn, vì Tuyết Lỵ Dương vùng vẫy nên môi hai người hơi tách ra.

Không biết bao nhiêu phấn hoa đã theo miệng và mũi cô bị hút vào trong.

Ngay lập tức, cô cũng rơi vào ảo giác.

Tiêu Long cũng bị một ít phấn hoa xâm nhập, khiến quá trình lột xác của cơ thể xuất hiện một tia ngoài ý muốn!

Cơ thể hắn tiến hành tự cứu và rơi vào hôn mê!

Khi Tiêu Long hoàn thành tiến hóa huyết mạch và lờ mờ tỉnh lại, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Hắn thấy mình lại đang nằm trên mặt đất, tuyệt vọng nhìn bóng hình không ngừng nhấp nhô phía trên!

Lại bị “ngược đẩy” sao?

Hắn liếc nhìn xung quanh, phát hiện hai người đang ở giữa một

biển hoa khổng lồ.

Xung quanh rực rỡ những đóa hoa đang nở rộ, vô cùng yêu diễm động nhân.

Theo gió nhẹ lung lay, chúng như đang hoan hô nhảy nhót.

Toàn là Tàng Hải Hoa!

Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương bị biển hoa bao vây.

Đáng sợ nhất là Tiêu Long nghe thấy tiếng chuông đồng rợn người!

Ngẩng đầu lên, hắn thấy trên đỉnh đầu treo đầy những chiếc chuông đồng bát giác.

Dưới gió nhẹ, chúng không ngừng lay động phát ra âm thanh êm tai.

"Hô hô hô...

Đinh linh linh...

Hô hô hô...

Đinh linh linh..." Tiếng chuông đồng khiến người ta mê say, dễ dàng rơi vào huyễn cảnh này thực sự khiến Tiêu Long khó lòng tự kiềm chế!

Không biết vì sao hai người lại rơi trúng nơi Vương Tàng Hải trồng Tàng Hải Hoa.

Tiêu Long có thể cảm nhận rõ ràng, Tuyết Lỵ Dương đang ở phía trên hắn đang chìm sâu trong huyễn cảnh.

Tác dụng khống chế của Tàng Hải Hoa cộng thêm tác dụng mộng cảnh đáng sợ của chuông đồng bát giác, đừng nói là một người bình thường như Tuyết Lỵ Dương, ngay cả Tiêu Long nếu không có sự

đột phá vừa rồi, e rằng cũng không thể tỉnh lại sớm thế này.

Nếu cứ ở mãi trong mộng cảnh huyễn hoặc này, cả hai sẽ biến thành xác khô!

Tiêu Long nhíu mày, vô cùng xoay xở.

Thực sự không có cách nào cả!

Chống cự hay là tận hưởng đây?

Vốn dĩ hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tuyết Lỵ Dương, nhưng bây giờ ác mộng của chuông đồng bát giác lại khiến cô ấy rơi vào ảo giác rồi quay sang "ngược đẩy" hắn.

Do dự một hồi, Tiêu Long thở dài một tiếng: "Thôi thì cứ nằm tận hưởng vậy." Cùng lúc đó, trong ảo cảnh của Tuyết Lỵ Dương, cô chỉ cảm thấy mình và Tiêu Long rơi vào một dòng sông ngầm, sau đó bị cuốn ra khỏi địa cung, trở về thế giới bên ngoài.

Vì suốt chặng đường đều được Tiêu Long cứu mạng, cô đã dũng cảm tỏ tình và được anh đồng ý.

Anh không chỉ nguyện ý ở bên cô mà còn giúp cô đi tìm cha.

Cô kích động vô cùng, hai người nhanh chóng đính hôn, mời họ hàng bạn bè và tổ chức một hôn lễ long trọng.

Chương 60

Trong hôn lễ tươi đẹp đó, cô trở thành người của anh.

Đêm động phòng hoa chúc, một khắc đáng giá ngàn vàng.

Cô cảm thấy mình như đang bay, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, cô không ngừng ngao du giữa hư không, trên bầu trời xanh thẳm!

Không dừng lại, cũng không cần dừng lại!

Lúc này, trong đầu Tiêu Long đang chuyên tâm tận hưởng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh!

Kiểm trắc túc chủ thu được tinh huyết đặc biệt, Kỳ Lân Huyết mạch thăng cấp lên Thiên giai trung kỳ đỉnh phong!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thu được loại tinh huyết Thiên Âm đặc biệt thứ hai, khen thưởng một lần cơ hội giúp người khác thức tỉnh huyết mạch.

Có sử dụng cho Tuyết Lỵ Dương - người sở hữu huyết mạch Đế Thính không?" Tiêu Long đang phấn khích vì huyết mạch thăng cấp, không khỏi ngẩn ra: "Hệ thống, tôi có thể dùng cho người khác à?" "Đinh!

Có thể!" "Vậy được, tôi dùng." "Đinh!

Nhắc nhở túc chủ, cơ hội này giới hạn trong một giờ, và cần sử dụng khi đang thâm nhập vào cơ thể đối phương.

Kính mời túc chủ cẩn thận lựa chọn!" "Mẹ kiếp!" Một câu nhắc nhở khiến kế hoạch của Tiêu Long lập tức phá sản.

Mặt hắn đầy vạch đen.

Chẳng thà bảo chỉ dùng được cho Tuyết Lỵ Dương đi, bày đặt đi vòng vo làm gì?

Dù sao Tuyết Lỵ Dương bây giờ cũng đã là người phụ nữ của hắn rồi.

Đã có huyết mạch Đế Thính thì tận dụng cơ hội này giúp cô ấy khai khải luôn vậy.

Bất kể chuyện tương lai thế nào, cũng không thể chiếm tiện nghi không được!

"Sử dụng!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ sử dụng thuật Thức tỉnh Huyết mạch giúp Tuyết Lỵ Dương thức tỉnh Đế Thính Huyết mạch!

Huyết mạch Đế Thính của Tuyết Lỵ Dương thăng lên Sơ cấp... thăng lên Trung cấp!" "Đinh!

Túc chủ hoàn thành việc giúp người khác thức tỉnh Đế Thính Huyết mạch, chúc mừng túc chủ nhận được Đế Thính Huyết mạch!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ lần nữa nhận được tinh huyết đặc biệt, Đế Thính Huyết mạch thăng lên Trung cấp!" *Đế Thính Huyết mạch: Một trong thập đại thần thú huyết mạch, truyền thừa từ thần thú thượng cổ Đế Thính!

Sở hữu khả năng thính lực cường đại, sau khi đạt Thiên giai có thể nghe thấu trời đất!* "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được thần thú Đế Thính Huyết mạch, khen thưởng một con Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (máy móc)!" *Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (máy móc): Chí bảo đổ mộ của phái Bàn Sơn Đạo Nhân, là một loại tê tê máy, mình đồng da sắt, không biết mệt mỏi, là công cụ đào bới hầm mộ bậc nhất!* Tiêu Long hết

lần này đến lần khác ngỡ ngàng.

Phần thưởng lần này thật phong phú.

Không chỉ huyết mạch được nâng cấp, giúp người phụ nữ của mình thức tỉnh huyết mạch, mà quan trọng hơn là hắn cũng nhận được huyết mạch thần thú tương ứng.

Lại còn có phần thưởng thêm.

Chỉ tiếc không phải là một con tê tê sống, nếu không nuôi làm thú cưng thì chắc chắn sẽ thu hút ánh nhìn của các mỹ nữ!

Nhưng có thứ này cũng tốt, lần sau không cần dùng thuốc nổ bộc phá nữa, cứ quăng nó ra, loáng cái là đào được một cái lỗ lớn, vừa an toàn vừa đỡ tốn sức!

Tiêu Long vừa tận hưởng vừa nóng lòng mở bảng hệ thống: "[Hệ thống Tiến hóa Huyết mạch]" - Túc chủ: Tiêu Long - Thánh Linh Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết mạch (Thiên giai: Khống trùng) - Tứ Linh Huyết mạch: Chu Tước (Thiên giai: Chu Tước Thần Tượng), Huyền Vũ (Sơ cấp) - Thập Đại Thần Thú Huyết mạch: Đế Thính (Trung cấp) - Tinh huyết sở hữu: Vương Tàng Hải Trường Sinh Tinh Huyết (2 giọt) - Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật. - Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (máy móc). - Nhiệm vụ: Thu thập tinh huyết đặc biệt ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư.

“Sướng thật!” Tiêu Long thầm cảm thán.

Xem ra sau này cần làm chuyện này nhiều hơn.

Ngộ nhỡ lại có thêm tinh huyết đặc biệt từ mỹ nữ khác, các loại huyết mạch lên Thiên giai là điều trong tầm tay!

Tiêu Long không biết đây là một lỗi của hệ thống hay hệ thống cố ý huấn luyện hắn thành một tên tra nam.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, hắn bắt đầu mong chờ chuyến đi mộ dưới đáy biển rồi.

Dù sao ở đó còn có Hoắc Tú Tú, con bé đó dường như cũng có chút cảm tình với hắn.

Nghĩ thôi đã thấy vui rồi!

Mau kết thúc nhiệm vụ ở đây đi, mau tìm Quỷ Tỳ hoặc Xà Mi Đồng Ngư để lấy tinh huyết Tứ Linh bên trong rồi về giao lưu bồi dưỡng tình cảm với Hoắc Tú Tú nữa chứ, hắc hắc...

"Cười gì thế?

Trông gian tà vậy..." Đột nhiên, giọng nói ngự tỷ của Tuyết Lỵ Dương vang lên, Tiêu Long giật nảy mình khiến Tuyết Lỵ Dương run rẩy một hồi.

Một lúc lâu sau, hai người mới bình phục lại.

Tuyết Lỵ Dương oán hận nhìn Tiêu Long.

Trên ngực hắn đã bị cô cào ra từng vệt đỏ, nhìn là biết do móng tay để lại, lúc nãy cô đã dùng sức rất mạnh.

"Cái đó... tỉnh rồi à." Tiêu Long ngượng nghịu, mải vui quá mà quên quan sát xung quanh, bị cô nàng phát hiện rồi, thật là ngại quá!

"...Em... huyết mạch của em..." Tuyết Lỵ Dương vừa thẹn thùng vừa chỉ vào Tiêu Long, rồi lại chỉ vào mình.

Cảm nhận sức mạnh bàng bạc trong cơ thể, cô dường như đã hiểu ra.

Lòng cô kích động vô cùng, nước mắt chực trào vì cảm động!

Cô tưởng Tiêu Long vì giúp mình khai mở huyết mạch mới làm chuyện đó, tuy có chút xấu hổ nhưng cảm nhận được sức mạnh huyết mạch cường đại này, mọi thứ đều xứng đáng.

Tiêu Long mạnh mẽ như vậy, nên sức mạnh anh cho cô cũng thật phi thường!

Tiêu Long mỉm cười, đã hiểu lầm rồi thì anh cũng chẳng khách khí.

Anh giả vờ như không quan tâm, nói: "Không sao, vì em anh đều nguyện ý làm hết.

Ai bảo em là người phụ nữ của anh chứ!" "Long...

A Long, cảm ơn anh!

Nhưng cơ thể anh..." "Không sao, nghỉ một lát là khỏe thôi.

Anh cường tráng thế nào chẳng lẽ em không biết!" "Đồ đáng ghét!" Tuyết Lỵ Dương thẹn thùng quá đỗi, vội vàng bò ra khỏi người Tiêu Long, mặc lại quần áo.

Nhìn cảnh tượng xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ bừng.

Một thế giới tuyệt diệu, biển hoa xinh đẹp, người đàn ông cường tráng với thực lực đáng sợ...

Cảm giác này thật tốt!

Mãi một lúc lâu sau, Tuyết Lỵ Dương mới định thần lại, khôi phục vẻ lãnh tĩnh của một đại mỹ nhân quyết đoán.

Cô nhìn Tiêu Long trân trân, tựa đầu vào vai anh rồi hỏi: "Long ca ca, em đã là người của anh rồi, bây giờ anh có thể đáp ứng một yêu cầu của em không?" Tiêu Long định thần lại, hít sâu một hơi.

Cái gì đến cũng phải đến, chuyện trước kia từ chối thẳng thừng giờ không còn lý do nữa.

"Ai~" Thở dài một tiếng, Tiêu Long xoa đầu Tuyết Lỵ Dương nói: "Muốn anh đi cùng tìm Giáo sư Dương sao?" Tuyết Lỵ Dương bật

dậy, không tin nổi nhìn Tiêu Long: “Sao anh biết?!” “Anh là con sâu trong bụng em mà!” “Nói nghiêm túc đi!” “Anh cảm nhận được khi đang ở trong cơ thể em đó.” “Lưu manh!” “Hahaha, không đùa nữa.” Tiêu Long trêu chọc một lát mới nói: “Nói cho anh biết sao em lại ở đây?

Lại còn vì Cừu Đức Khảo?” “Em...” “Được rồi, nếu em không giấu giếm gì anh, anh cũng sẽ toàn tâm toàn ý với em.” Tuyết Lỵ Dương im lặng một lát, dường như hạ quyết tâm rất lớn mới mở lời: “Cừu Đức Khảo thuê em, chuyện là thế này...” Tiêu Long nghe xong gật gật đầu, cười xoa đầu cô: “Ngốc ạ, em vướng vào chuyện lớn rồi!

Không phải vì manh mối của cha em sao?

Đơn giản thôi, không cần quay về đó nữa, cũng không cần bận tâm lão người nước ngoài đó đâu!” “Nhưng lão ta biết manh mối về cha em!” “Anh cũng biết mà!” “Anh biết?

Sao anh lại biết?” Tuyết Lỵ Dương ngẩn người, không tin nổi nhìn Tiêu Long.

Cô lại một lần nữa chấn kinh, không khỏi đoán già đoán non về thân phận của anh.

Chương 61

Thấy dáng vẻ đó của cô, Tiêu Long cười nói: “Anh cũng là một nhân vật lớn chứ bộ, đâu phải hạng vô danh tiểu tốt.

Những gì anh biết còn nhiều hơn em tưởng đấy, đừng lo!” “Từ nay về sau hãy đi theo anh, sau khi trở về hãy cố gắng nâng cao thực lực.

Sau đó chuẩn bị thật tốt, đến lúc đó anh sẽ đưa em đi tìm Giáo sư Dương.” “Anh không lừa em chứ?

Em không dám tin đâu, anh thề đi!” “Được!

Anh thề, nếu anh nói dối, thì... thì cho anh không bao giờ được làm chuyện 'đó' với em nữa!” “Đồ xấu xa!” “Hahaha...” Trong lúc Tiêu Long và cô nàng đang tán tỉnh, giải thích chuyện của cha cô để cô yên tâm, thì ở những mộ thất khác, nhóm Tiểu Ca cũng dần tỉnh lại.

May mắn là họ không gặp nguy hiểm và đều ở gần nhau.

Ra khỏi mộ thất, họ gặp lại nhau, duy chỉ có Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương là chưa thấy đâu.

“Chuyện này là thế nào?” “Chúng ta trúng huyễn cảnh, đụng vào cơ quan rồi.” “Vậy phải làm sao?” “Tìm Tiêu Long trước đã, xem có cách nào tìm lối ra không.” Mọi người cúi đầu thất vọng, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng không tìm thấy lối ra nào.

Đúng lúc này, bên tai vang lên tiếng khoan đất.

“Cẩn thận!” Mọi người lập tức cảnh giác.

Ngay sau đó, vách mộ phía xa đất đá bay tứ tung, rồi một cái đầu nhọn hoắt thò ra!

“Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp?!” Ngô Tam Tỉnh đứng bên cạnh đột nhiên kinh hãi thốt lên!

“Chú Ba, Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp là cái gì?” “Đúng đó Tam gia, rõ ràng là một con tê tê mà!

Sao lại thành Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp rồi?” Thiên Chân và Bàn Tử ngơ ngác.

Ban đầu tưởng có quái vật xuất hiện làm cả bọn hú hồn, hóa ra chỉ là một con tê tê, thứ này trong địa cung cũng khá thường gặp.

Thế nhưng lúc này Ngô Tam Tỉnh và Tiểu Ca lại có sắc mặt không tốt chút nào.

Họ nhìn chằm chằm vào con tê tê đang thập thò kia.

Ngô Tam Tỉnh chấn kinh nói: “Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp!

Chí bảo đổ mộ của phái Bàn Sơn Đạo Nhân, ngang hàng với Mặc Kim Phù của phái Mặc Kim và Phát Khâu Ấn của Phát Khâu Thiên Quan đấy!” “Cái gì cơ?!” Bàn Tử kích động, không tin nổi nhìn con tê tê.

Tay gã vô thức sờ lên cổ.

Thứ này lợi hại vậy sao?

Lúc này Tiểu Ca đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thần sắc ngưng trọng tiến lên phía trước.

Mọi người cũng hiểu ra, có thể có đồng đạo khác xuất hiện - phái Bàn Sơn đã thất truyền bấy lâu!

Dù là địch hay bạn, vẫn phải hết sức cẩn thận.

Cả bọn căng thẳng nhìn con tê tê đang không ngừng khoét rộng lỗ hổng, cuối cùng biến thành một cái hang cao bằng một người.

Mọi người vô thức rút súng ra.

Tiểu Ca áp sát miệng hang, sẵn sàng tập kích.

Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bàn chân bước ra.

Mọi người ngẩn ra, nhất là Tiểu Ca và Bàn Tử, nhìn chiếc giày này cứ thấy quen quen.

"Chuẩn bị!" Tam gia hạ lệnh nhỏ giọng.

Một khi quái vật xuất hiện hoặc xác định là kẻ địch, tất cả phải nổ súng cùng lúc để tiêu diệt nguy hiểm ngay từ đầu.

Cả bọn nín thở, lúc này lại một bàn chân nữa bước ra.

Mọi người lại ngẩn ra vì đó là chân phụ nữ!

Trong đầu họ lóe lên một suy đoán nhưng lại không dám tin chắc.

Nếu thực sự là hai người họ, thì sao họ lại điều khiển được Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp - chí bảo của phái Bàn Sơn cơ chứ?

Tuy Tiêu Long có vẻ cũng biết chút thủ đoạn của phái Bàn Sơn, nhưng mà...

"Đừng căng thẳng, là tôi đây!" Trong lúc mọi người đang căng thẳng mở chốt an toàn, giọng của Tiêu Long vang lên.

Cả bọn lập tức thả lỏng, nhất là Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh và Tiểu Ca vẫn không lơi lỏng cảnh giác.

Dù sao trước đó mọi người đều bị ảnh hưởng bởi huyễn cảnh, ai biết được đây có phải thủ đoạn của Vương Tàng Hải để lại không.

Ngộ nhỡ là quái vật giả dạng Tiêu Long, hoặc hắn bị quái vật ký sinh thì càng nguy hiểm hơn.

"Tam gia, đừng căng thẳng!" Tiêu Long lại lên tiếng.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương bước ra khỏi hang, theo sau là hình bóng

của Tiêu Long.

"Trời ạ!

Đúng là Long ca rồi!

Không sao là tốt rồi, dọa chết tôi!" Bàn Tử kích động chạy tới, bị Tiêu Long đưa tay chặn lại.

"Bàn Tử à, tôi không thích đàn ông đâu." Lúc này mọi người mới thực sự thở phào.

Cuối cùng cả đội cũng tập hợp đầy đủ, không ai bị thương.

Nhưng ngay sau đó, sự tò mò lại nổi lên, nhất là Bàn Tử, gã nhìn con tê tê đang đi theo dưới chân Tiêu Long với vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

"Long ca, đây thực sự là Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp của phái Bàn Sơn sao?" Tiêu Long nhướn mày cười giải thích: "Cũng biết nhìn hàng đấy nhỉ, đúng rồi, Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp!

Nhưng không phải là chí bảo truyền thừa của phái Bàn Sơn đâu." "Hả?

Tại sao?" Ngô Tam Tỉnh cũng vểnh tai nghe.

Ông thấy mình thực sự không nhìn thấu được chàng trai trẻ này.

Thực lực mạnh mẽ, thân phận bí ẩn, thủ đoạn vô biên, truyền thừa phong phú!

Trước đó ở Lỗ Vương Cung đã lấy ra Phát Khâu Ấn và Thoán Thiên Thằng, giờ lại có cả Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp.

Chẳng lẽ hắn sở hữu truyền thừa của cả tứ đại môn phái đổ mộ?

Ngay cả Tiểu Ca cũng lộ vẻ biến hóa khôn lường.

"Tôi chỉ mô phỏng chí bảo của phái Bàn Sơn để chế tạo ra con tê

tê máy này thôi, không phải tê tê thật đâu!" "Vãi!

Long ca cũng quá đỉnh rồi đấy!

Chế tạo cả đồ máy móc sao?

Mà sao nó linh hoạt vậy?" "Đúng đó Long ca!

Nhìn thật quá, chẳng khác gì đồ thật luôn!" Bàn Tử và Thiên Chân vây quanh con tê tê, kích động như trẻ con mới tìm được đồ chơi mới.

Tuyết Lỵ Dương nhìn họ mà không nhịn được cười.

Cách đây không lâu khi mới nhìn thấy thứ này, cô cũng chấn kinh và hiếu kỳ như vậy.

Vốn dĩ ở trong mộ thất tìm mãi không thấy lối ra, khi đang cảm thấy tuyệt vọng, Tiêu Long chỉ buông một câu nhẹ nhàng khiến cô cạn lời: "Anh cứ tưởng em đang đi dạo, hóa ra là tìm lối ra à?

Đơn giản thôi, nhìn chồng em đây!" Sau đó cô thấy Tiêu Long không biết lôi đâu ra con tê tê này, khiến cô không thốt nên lời.

Cô vốn là truyền nhân phái Bàn Sơn, tuy vì ông ngoại Chá Cô Tiếu mất tích sớm nên không nhận được truyền thừa hoàn chỉnh, nhưng cô cũng đã nghe nói về chí bảo của môn phái.

Tận mắt nhìn thấy thứ này, sao không chấn kinh cho được!

Kết quả sau đó mới biết nó là đồ máy móc, điều này hoàn toàn đảo lộn nhận thức của cô, khiến cô kinh ngạc tột độ.

Điều khiến cô chấn kinh và cảm động hơn nữa là người đàn ông này, sau khi lấy đi lần đầu tiên của mình, đã nguyện ý truyền lại toàn bộ Bàn Sơn Phân Giáp Thuật!

Sau khi có được khẩu quyết, cô chỉ cần trở về rèn luyện huyết mạch và thành thạo kỹ thuật này, từ nay về sau cô sẽ là truyền nhân thực thụ của phái Bàn Sơn.

Chương 62

Khoảnh khắc đó cô cảm động đến mức suýt chút nữa lại muốn "khen thưởng" Tiêu Long thêm lần nữa!

Bây giờ nhìn hai người kia chấn kinh như vậy, trong lòng cô ngọt ngào khôn tả.

Cảm giác nhìn người đàn ông của mình được người khác sùng bái thật tuyệt!

Lúc này Tam gia cũng chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Ông thực sự không hiểu sao Tiêu Long lại làm được tất cả những chuyện này.

Nhưng điều đáng sợ hơn cả việc có được truyền thừa phái Bàn Sơn chính là việc hắn hiểu quá rõ về Bàn Sơn Quyệt Tử Giáp mới có thể phục dựng lại nó bằng máy móc.

E rằng ngay cả Chá Cô Tiếu cũng không làm nổi điều đó!

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Ngược lại, Tiểu Ca đứng trong góc, không biết từ lúc nào ánh mắt đã lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Trước kia anh cứ tưởng mình có Kỳ Lân huyết mạch, là truyền nhân Trương gia, khôi phục được một ít ký ức và thực lực là đã ghê gớm lắm rồi.

Nhưng đi hết chặng đường này, anh cuối cùng cũng hiểu thế nào là "núi cao còn có núi cao hơn".

Người anh em Tiêu Long này quá lợi hại!

Đợi khi có cơ hội, nhất định phải thỉnh giáo hắn về việc thăng cấp

Kỳ Lân huyết mạch!

Nếu có thể khôi phục huyết mạch đến mức độ Kỳ Lân Thần Tượng, còn bí mật nào mà không giải khai được chứ?

Tiểu Ca không hề nhận ra, anh đã mặc định công nhận vị thế của Tiêu Long - vị thế của một người anh cả!

Trong lúc mọi người đang kinh thán, họ cũng đã nghỉ ngơi hòm hòm.

Mục đích chuyến này vẫn chưa đạt được, cần phải tiếp tục tiến lên.

Mọi thứ bây giờ chỉ còn biết dựa vào Tiêu Long.

Sau đó họ chấn kinh thấy Tiêu Long vỗ vỗ con tê tê máy, nó liền tìm ra con đường chính xác.

Nhóm Tam gia đờ người ra!

Cả bọn ngơ ngác đi theo Tiêu Long đến đích.

Mộ thất chính thực thụ - một mộ thất được bao bọc bởi dung nham!

Mọi người thấy một quan quách bằng đồng khổng lồ trôi nổi trên dung nham!

Xung quanh bài trí rất đơn giản, cả mộ thất chính cũng không lớn, chỉ tầm 100m2.

Nhưng nơi này quả thực rất khó tìm.

Họ đi theo con tê tê máy dưới sự chỉ huy của Tiêu Long mới tìm thấy mộ thất chính ẩn giấu này.

Phải băng qua một dòng sông dung nham cuồn cuộn, cuối dòng sông là mộ thất chính, dòng dung nham từ đó tách ra hai bên như hào

bảo vệ thành.

Trước khi vào mộ thất chính, mọi người cũng bị trấn nhiếp bởi hai bức tượng đá U Minh Thiên Lang đứng sừng sững ở cửa.

Nếu không phải thấy Tiêu Long nghênh ngang bước vào, họ còn tưởng lại gặp quái vật đáng sợ nào đó.

Trong mộ thất chính cũng hình thành một hồ dung nham nhỏ, gần giống với mộ thất ở tiền điện tầng một, chỉ là ở đây không có Tàng Hải Hoa.

Ở giữa bát quái, trên đài đá hình hai nửa vòng tròn trắng đen ghép lại là chiếc quan quách đồng khổng lồ trôi nổi yên lặng, tỏa ra khí tức cổ xưa trầm trọng!

Nhìn qua thì không thấy cơ quan cạm bẫy nào, nhưng chính vì vậy mà mọi người càng cảm thấy bất an, càng thêm cẩn thận.

Tiêu Long và Tiểu Ca tiến vào trong, mơ hồ cảm ứng được một luồng khí tức có liên hệ huyết mạch.

Nhất là Tiêu Long cảm nhận càng sâu sắc.

Luồng khí tức đó tỏa ra từ quan quách đồng, giống như Kỳ Lân huyết mạch cùng gốc cùng nguồn.

Hai người không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ người chôn trong quan quách này cũng sở hữu Kỳ Lân huyết mạch sao?

Lúc này Tiểu Ca cũng phá bỏ lối tư duy cũ, không cho rằng đây là một cổ nhân của Trương gia, vì nơi này do Vương Tàng Hải để lại, mà họ Vương và họ Trương từ xưa đã là tử đối đầu.

Vương Tàng Hải không đời nào lại dày công xây dựng địa cung đáng sợ thế này và chế tạo quan quách đồng xa hoa như vậy cho người của Trương gia.

Đột nhiên một ý nghĩ không lành lóe lên, chẳng lẽ năm xưa Vương Tàng Hải thực sự đã đoạt được Kỳ Lân huyết mạch từ Trương gia?

Rồi vì xung đột huyết mạch nên mới bỏ mạng và chôn cất tại đây?

Nhưng có gì đó không đúng, vì luồng khí tức huyết mạch kia tạo cảm giác rất thân cận, giống như thực sự chôn cất một vị tiền bối Trương gia vậy!

Điều này khiến sắc mặt Tiểu Ca rất xấu.

Tiêu Long cũng đang suy nghĩ vấn đề tương tự.

Nhưng với hắn, bất kể là người họ Vương hay họ Trương, chỉ cần có thể trích xuất đủ tinh huyết từ quan quách này để nâng cấp Kỳ Lân huyết mạch là được, ai cũng không quan trọng.

Cho dù đó là tiên tổ Trương gia, cho dù Muộn Du Bình không nguyện ý, Tiêu Long cũng phải lấy được tinh huyết đó!

Vì vậy hắn không ngừng quan sát xung quanh.

Thực tế là vì những thiết kế của Vương Tàng Hải suốt chặng đường đã khiến hắn hình thành phản xạ thần kinh, cho rằng nơi này chắc chắn có cơ quan khổng lồ hoặc nguy hiểm đáng sợ ẩn giấu.

Đây là mộ thất chính mà, một bậc thầy phong thủy không thể nào không để lại gì ở đây.

Nhưng Tiêu Long phát hiện dù dùng cách nào cũng không tìm thấy manh mối, không thấy vấn đề gì cả!

Không có cục diện phong thủy, không có cơ quan thuật, không có quái vật trấn giữ!

Quan trọng nhất là thiết kế ở đây quá đơn giản.

Chỉ là một hồ dung nham âm dương, một đài đá hình thái cực, thêm cái quan quách đồng.

Tiêu Long nghĩ những nơi có thể đặt nguy hiểm ngoài lòng dung nham ra thì chỉ còn trong quan quách.

Hắn đã thử nhiều lần nhưng không thấy gì trong dung nham cả, ngay cả cá ăn thịt người hoàng kim cũng không có một con.

Cứ như thể ở đây chẳng có nguy hiểm gì.

Vương Tàng Hải đã lừa mọi người, hoặc lão ta quá tự tin rằng không ai có thể đi đến đây nên không cần bố trí nguy hiểm.

Suy nghĩ mãi không thông, Tiêu Long dứt khoát không nghĩ nữa.

Xe đến trước núi ắt có đường, đã không thấy nguy hiểm thì cứ coi như không có.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ còn có thứ mà hắn không đối phó nổi sao?

Nếu với thực lực hiện tại mà còn không đối phó được thì hắn đành chịu xui xẻo, khen Vương Tàng Hải một câu "đỉnh cấp" vậy!

Thấy mọi người còn đang do dự không dám tiến, Tiêu Long trực tiếp lên tiếng: "Nếu không ai cử động thì tôi lên xem trước.

Nếu mở được quan quách, bảo vật bên trong cái nào tôi ưng thì không ai được tranh.

Dù có là thứ quý giá các người cần cũng không được nảy ý đồ, nếu không đừng trách tôi không khách khí!" Tiêu Long mỉm cười, nhưng lời nói lại khiến mọi người rùng mình.

Nhất là khoảnh khắc vừa rồi, Tiêu Long hơi tỏa ra khí tức, khiến mọi người cảm thấy một áp lực kinh khủng.

Không chỉ cơ thể cảm thấy sợ hãi mà linh hồn cũng run rẩy!

Cứ như thể nếu làm trái ý hắn sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Tiểu Ca nghiến răng bước ra, ý tứ rõ ràng: Tôi cũng muốn lên xem đầu tiên.

Dù sao trong lòng anh thực sự không nỡ bỏ mặc khí tức thân cận phát ra từ quan quách.

Ngô Tam Tỉnh định lên nhưng cuối cùng lại chùn bước.

Ông đưa ra lựa chọn này vì có một chuyện ông chưa nói - bí mật đọc được trên Xà Di Đồng Ngư về quan quách đồng trong mộ thất chính!

Đơn giản chỉ có tám chữ: "Âm Dương nghịch chuyển, Trương gia Kỳ Lân huyết!" Tuy trước đó chưa hiểu ý nghĩa, nhưng kết hợp với quan quách hiện tại và biểu hiện của Tiểu Ca, ông có một suy đoán táo bạo.

Quan quách này e rằng không phải để chôn cất, mà là để trấn áp.

Chương 63

Đây là cạm bẫy cuối cùng của Vương Tàng Hải!

Lão đã trấn áp một người Trương gia sở hữu Kỳ Lân huyết mạch ở đây, dùng phép nghịch chuyển âm dương, lợi dụng sức mạnh của cả địa cung hai tầng để nuôi dưỡng một con quái vật đáng sợ!

Ông đã chuẩn bị sẵn sàng để bỏ chạy.

Ông không tin con quái vật mà Vương Tàng Hải dồn toàn lực tạo ra Tiêu Long có thể đối phó được.

Thế nên một khi thấy không ổn, nếu lấy được bảo vật trong quan thì tốt, còn không thì đưa Thiên Chân chạy trước, chạy thoát mới là trên hết!

Lúc ông đang âm thầm tính toán thì không biết rằng Tiêu Long đã liệu trước tất cả.

Tiêu Long đã để Tuyết Lỵ Dương - người vừa có chút thực lực - âm thầm đứng cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Một khi thấy có biến sẽ lập tức khống chế ông ta, vì Tiêu Long chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng bất kỳ lời nào của lão già này!

Tiêu Long và Tiểu Ca cùng đứng trước quan quách, không thấy có bất kỳ sự cố nào.

Mọi người không nhịn được thở phào, mong chờ nhìn hai người.

Thế nhưng hai người nhìn hồi lâu vẫn không tìm ra cách mở nắp quan!

Không có bất kỳ khe hở nào, cũng chẳng thấy cơ quan.

Cứ như thể đây là một khối đồng đúc nguyên khối vậy.

Sắc mặt Tiểu Ca trở nên khó coi, vì anh cảm nhận được một sự kêu gọi mãnh liệt từ bên trong, một sự kêu gọi từ huyết mạch khiến anh càng thêm nôn nóng.

Khi anh không thể đợi thêm và định dùng vũ lực phá quan thì Tiêu Long đặt tay lên vai anh, ép anh bình tĩnh lại.

Tiêu Long mỉm cười nói: "Đừng vội, tôi tìm thấy cách mở rồi." "Cách gì?!" Tiểu Ca sốt sắng hỏi.

"Khai mở bằng huyết mạch!" Tiêu Long trịnh trọng nhả ra bốn chữ.

Sắc mặt Tiểu Ca biến đổi, rồi kích động: "Để tôi!" Anh gạt tay Tiêu Long ra, muốn tự mình thử nghiệm, đồng thời cũng muốn một mình gánh chịu nguy hiểm.

Phép khai quan bằng huyết mạch là điều cấm kỵ trong đổ mộ!

Vì một khi xảy ra chuyện, xác chết trong quan hấp thụ tinh huyết có thể dẫn đến thi biến không thể cứu vãn!

Nhất là loại tinh huyết sở hữu sức mạnh huyết mạch này, một khi bị xác chết trong quan hấp thụ, tệ nhất sẽ sinh ra Thi Vương!

Nhưng Tiểu Ca buộc phải làm vậy.

Tiêu Long thở dài lùi lại một bước, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Lúc này, mọi người kinh ngạc thấy Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay, rồi để từng giọt máu nhỏ lên quan quách đồng.

Trong nháy mắt, Ngô Tam Tỉnh và Tuyết Lỵ Dương biến sắc mặt: "Đừng làm thế!" Nhưng đã muộn.

Chiếc quan quách đồng khổng lồ lập tức hấp thụ Kỳ Lân huyết của Tiểu Ca.

Cả khối đồng như sống dậy, bắt đầu rung lắc dữ dội.

Tiếp đó, một luồng khí tức đáng sợ quét qua, dù bị ngăn cách bởi lớp đồng dày vẫn khiến mọi người cảm thấy sợ hãi vô cùng!

Không hề thua kém uy áp của Tiêu Long lúc nãy.

Mọi người biến sắc, liên tục lùi lại.

Tiêu Long thì ngược lại, không những không sợ mà còn mừng rỡ!

Khí tức này tuy mạnh nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được, cũng tương đương với con U Minh Thiên Lang kia thôi, hoặc có lẽ thực lực mạnh hơn một chút, thông minh hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế.

Với Tiểu Ca mới nâng cấp huyết mạch cao cấp thì có lẽ hơi khó khăn, nhưng đối với Tiêu Long thì chỉ là chuyện nhỏ.

Lượng tinh huyết có thể luyện hóa từ thứ này mới là điều khiến Tiêu Long phấn khích.

Quái vật cấp Vương, tệ nhất cũng luyện được một hai giọt tinh huyết cấp Vương!

Kỳ Lân huyết mạch lên Thiên giai đỉnh phong cuối cùng cũng có hy vọng rồi!

Đúng lúc này, "Ầm đoàng!" một tiếng nổ lớn, quan quách đồng xuất hiện một khe hở.

"Bành!" nắp quan trực tiếp bay ra ngoài!

Tiểu Ca nhìn trân trân vào bóng hình nằm trong quan, sắc mặt anh lập tức thay đổi, không kìm được mà kinh hô thành tiếng: "Tổ phụ?!" "Tổ tiên cái khỉ gì!

Hiện tại nó là Cương Thi Vương!" Tiêu Long quát lớn một tiếng, trực tiếp làm cho Tiểu Ca đang ngẩn người phải bừng tỉnh.

Nhìn Cương Thi Vương đang ngồi dậy từ trong quan quách, trong lòng Tiểu Ca có chút khó tin, anh đứng đó do dự không thôi, không nỡ ra tay.

Đúng, đây là tổ phụ Trương Khải Minh!

Người có huyết mạch gần gũi nhất, cho dù biến thành cương thi thì đó vẫn là tổ phụ của anh.

Làm sao có thể hạ thủ được?

Hèn chi lại có cảm giác huyết mạch tương liên như vậy.

Tiểu Ca nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, nhất thời không biết phải làm sao.

Nhưng lúc này Cương Thi Vương làm sao nhận ra Tiểu Ca.

Lão bị đánh thức, trong mắt chỉ có giết chóc.

Thế nên khi Tiểu Ca còn đang do dự, lão đã nhảy ra khỏi quan tài.

Lão mặc quan phục cổ thời Minh, da dẻ màu đồng xanh, đôi mắt đỏ rực, uy áp khủng khiếp, mặt mày hung tợn nhìn chằm chằm mọi người.

Cuối cùng, lão khóa mục tiêu vào Tiểu Ca.

Khí tức huyết mạch tương liên khiến lão có một loại bản năng muốn cắn nuốt người này để tiến hóa thành Cương Thi Vương mạnh mẽ hơn, thoát khỏi cấm địa này, bước ra dưới ánh mặt trời.

Một loại bản năng nuốt chửng máu tươi để nâng cao thực lực, giống hệt con cương thi đồng giáp trong phim vậy.

Thôn phệ tinh huyết của người thân sẽ giúp quá trình tiến hóa hoàn thành nhanh hơn.

Hiện giờ Trương Khải Minh chính là trạng thái đó. "Hống!" Một

tiếng gào thét đặc trưng, Cương Thi Vương Trương Khải Minh lộ ra hàm răng nanh đáng sợ, vung hai tay trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tiểu Ca.

Lão trực tiếp tát bay Tiểu Ca đang thất thần, sau đó nhảy vọt tới truy đuổi, bóp chặt cổ anh định cắn xuống! "Đừng mà!" Thiên Chân kinh hãi hét lên, không chút do dự lao lên giúp đỡ.

Nhưng cậu ta lại bị Ngô Tam Gia túm chặt, dù vùng vẫy thế nào cũng vô dụng. "Làm cái gì vậy?

Cậu xông lên chỉ hại thêm thôi!" "Không!

Cháu phải cứu anh ấy!" "Cậu có thực lực đó không?

Lên đó làm loạn, vốn dĩ người ta còn sống được, cậu mà lên là người ta phải phân tâm cứu cậu, cậu muốn hại chết người ta à?!" Ngô Tam Gia quát mắng. "Cháu...

Không!

Long ca, cầu xin anh, mau ra tay đi, cứu anh ấy được không?

Cầu xin anh!" "Không cứu?

Sao anh lại không cứu?

Anh ấy sắp bị cắn chết rồi, sao anh không cứu hả!" Thiên Chân giận dữ trợn mắt nhìn Tiêu Long, điên cuồng gào thét.

Tiêu Long không thèm để ý, chỉ khinh miệt liếc nhìn một cái.

Một luồng khí tức đáng sợ bao trùm lấy tôi, lạnh băng.

Chương 64

"Tam gia thả cậu ta ra đi, để tôi xem cậu ta làm sao hại chết Muộn Du Bình!" Ngô Tam Gia không nói gì nữa, Thiên Chân cũng ngừng vùng vẫy.

Cậu ta do dự hồi lâu nhưng cuối cùng không dám xông lên.

Nhìn thấy Tiểu Ca bị áp chế, bị đánh bạo, cậu ta chỉ có thể phẫn nộ nhìn tất cả, nôn nóng không biết làm sao cho phải.

Cậu ta thực sự muốn bất chấp tất cả xông lên giúp, nhưng lời cảnh báo lạnh lùng của tôi cứ vang vọng bên tai.

Lên đó không phải cứu người mà là hại người!

Long ca không lừa mình, thật đấy!

Mình phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ trố mắt nhìn anh ấy bị cắn chết sao?

Không được!

Nhưng tại sao anh ta không cứu?

Tại sao?

Không phải là bạn bè sao!

Thiên Chân nhìn Tiêu Long với ánh mắt độc ác, giống như việc Tiêu Long khoanh tay đứng nhìn là tội ác tày trời vậy.

Tiêu Long không thèm chấp đám người này.

Điển hình của lũ "thánh mẫu"!

Điển hình của kẻ ích kỷ!

Chỉ lo cho người mình thích gặp nguy hiểm, nhưng chưa bao giờ

nghĩ việc giúp đỡ đó sẽ khiến người khác cũng gặp nguy hiểm.

Tôi khinh bỉ lắc đầu.

Quá non nớt!

Một thằng ngốc thuần túy, nếu không có Tiểu Ca bảo vệ thì làm sao loại như cậu ta xuất hiện được ở đây?

Còn dám nghi ngờ quyết định của lão tử.

Nếu không phải nể mặt Tiểu Ca, thì ở trước mặt lão tử, cậu chỉ là rác rưởi!

Đe dọa tôi, bắt cóc đạo đức tôi?

Cậu cũng xứng chắc!

Trong khi bên dưới đang loạn thành một đoàn thì trên thạch đài, Tiểu Ca và Cương Thi Vương đang đánh nhau kịch liệt.

Lúc này Tiểu Ca đã phản ứng lại, không còn nương tay nữa.

Anh biết vị trước mặt không còn là tổ phụ nữa mà đã biến thành Cương Thi Vương.

Chỉ có hạ gục con cương thi này mới có thể để tổ phụ nhập thổ vi an.

Thế nên anh đã dốc toàn lực, vận dụng tất cả sức mạnh huyết mạch, điên cuồng triền đấu.

Tuy nhiên, huyết mạch cao cấp vừa mới đột phá làm sao so được với tổ phụ!

Trương Khải Minh tuy lúc đầu cũng chỉ đạt đến huyết mạch cao cấp, nhưng qua bao nhiêu năm tôi luyện, trở thành Cương Thi Vương, lão đã sở hữu sức mạnh ngang ngửa với cường giả Kỳ Lân huyết mạch Thiên Giai.

Đao thương bất nhập, lực sát thương kinh người.

Tiểu Ca có Kỳ Lân huyết cao cấp, cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao cũng chỉ vừa đủ phá phòng thủ mà thôi.

Muốn hạ gục Cương Thi Vương gần như là không thể.

Nhưng Tiểu Ca không muốn bỏ cuộc, cũng không thể bỏ cuộc.

Bởi vì anh biết nếu một khi cầu cứu Tiêu Long ra tay, tổ phụ có lẽ sẽ không giữ được toàn thây.

Nên chọn thế nào đây, anh lại rơi vào thế lưỡng nan.

Nhưng Cương Thi Vương không cho anh thời gian suy nghĩ, những đợt tấn công cường đại chưa từng kết thúc.

Trong nháy mắt, trên người Tiểu Ca đã đầy rẫy vết thương.

Nếu không có Kỳ Lân huyết mạch hộ thể, đổi lại là người khác thì e là đã trúng thi độc mà chết từ lâu rồi.

Tiểu Ca đang liều mạng nhưng lực bất tòng tâm, căn bản không phải đối thủ của Cương Thi Vương.

Mấy lần suýt chết, anh mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu không cầu cứu, anh mà chết thì tất cả kết thúc.

Lão sẽ bị Tiêu Long tiêu diệt, cũng không thể giữ được toàn thây.

Bí ẩn thân thế của anh, bí mật nhà họ Trương, bí mật trường sinh đều sẽ tan thành mây khói.

Lúc này, người bên dưới cũng nôn nóng không thôi.

Có thể thấy Tiểu Ca đang gồng mình chống đỡ.

Mấy lần mọi người muốn lên giúp đều bị Tiểu Ca ngăn cản.

Anh muốn tự mình giải quyết, nhưng hiện tại xem ra không làm

nổi!

Đúng lúc này, Cương Thi Vương cuối cùng cũng chờ được cơ hội.

Nhờ sức mạnh của Tàng Hải Hoa, con cương thi thông minh này cuối cùng đã tìm thấy sơ hở của Tiểu Ca.

Sau khi cứng rắn chống đỡ cú chém của Hắc Kim Cổ Đao, lão dùng nhục thân kẹp chặt thanh đao, khống chế thân hình Tiểu Ca.

Móng tay sắc nhọn trên hai tay đâm thẳng vào cổ Tiểu Ca.

Coi như xong đời rồi.

Chứng kiến cảnh đó, Thiên Chân khản giọng gào lên: "Không!" Lúc này, Tiểu Ca lựa chọn từ bỏ, không kiên trì nữa! "Cứu tôi với!" Mọi người nghe thấy vậy, không chút do dự nổ súng.

Đạn bắn dày đặc trực tiếp vào lưng Cương Thi Vương, khiến lão run rẩy không thôi nhưng không gây ra tổn thương thực chất nào, chỉ trì hoãn được thời gian lão hạ miệng mà thôi!

Cương Thi Vương đồng da sắt xương, đao thương bất nhập, đạn của mọi người căn bản vô dụng.

Thấy Cương Thi Vương không hề hấn gì, mọi người chết lặng, tuyệt vọng.

Hóa ra Cương Thi Vương khủng bố đến mức này.

Đám người cầm súng căn bản không có tác dụng gì cả.

Trước đó Tiểu Ca có thể chiến đấu bao nhiêu hiệp với con cương thi đáng sợ như vậy, cũng quá lợi hại rồi?

Nhưng cứ đà này, nhìn thấy Tiểu Ca sắp bị kết liễu, mọi người chỉ còn biết đặt hy vọng cuối cùng vào tôi.

Lúc này Tiêu Long vẫn chưa ra tay.

Bởi vì một khi tôi ra tay, nghĩa là mọi thứ đều thuộc về tôi, trừ phi tôi không muốn, nếu không sẽ không chia sẻ với người khác.

Mà lúc này Tiểu Ca chưa cầu cứu tôi, cũng chưa giao quyền lựa chọn mọi thứ cho tôi, nên tôi không thể ra tay.

Đã hứa để Tiểu Ca tự đánh thì không thể nuốt lời!

Thấy mọi người giúp đỡ chẳng có tác dụng gì, Tiểu Ca tuyệt vọng.

Thực ra anh vốn không muốn để tôi giúp, vì anh biết tôi có thể hấp thu Kỳ Lân huyết.

Ban đầu anh giành ra tay trước cũng là vì muốn lấy Kỳ Lân huyết trong người tổ phụ.

Tiêu Long nhường cơ hội này cho anh, anh rất cảm kích.

Nhưng nếu lúc này cầu cứu, nghĩa là anh từ bỏ quyền lựa chọn Kỳ Lân huyết.

Chương 65

Nhưng không còn thời gian để đắn đo nữa, sống sót là trên hết.

Tiểu Ca nghiến răng, từ bỏ sự kiên trì cuối cùng. "Long ca, cứu tôi!" Khóe miệng tôi lộ ra một nụ cười.

Bất kể trong mắt người khác tôi có ích kỷ hay thế nào đi nữa, tôi có cần quan tâm không?

Không cần!

Vì thứ tôi cần chỉ là tinh huyết!

Ngay khi Tiểu Ca cất tiếng cầu cứu, tôi trong nháy mắt ra tay.

Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện trong tay, bóng dáng tôi biến mất ngay sau đó, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Cương Thi Vương.

Huyết mạch Kỳ Lân Thiên Giai bộc phát, ngay lập tức thu hút sự chú ý của Cương Thi Vương.

Kế đó, Hắc Kim Cổ Đao hạ xuống, chém mạnh lên thân thể Cương Thi Vương.

Phập!

Lưỡi đao ngập vào da thịt ba tấc. "Hống!" Cương Thi Vương đau đớn gào lên, hất văng Tiểu Ca ra ngoài.

Tiểu Ca rơi xuống bên bờ, Thiên Chân vội vàng chạy lại giúp.

Trên thạch đài, đòn tấn công của tôi như mưa sa, liên tục trút xuống thân thể Cương Thi Vương.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi đã không dưới trăm lần!

Cương Thi Vương bị đánh cho liên tục tháo lui, hoàn toàn bị áp

chế.

Cảnh tượng trước đó một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ có điều lần này đổi vị trí công thủ.

Cương Thi Vương bị áp chế đến mức không có sức phản kháng!

Mọi người không kìm được mà ngây ngẩn cả người.

Không so sánh thì không biết, có so sánh mới thấy tôi mạnh đến nhường nào.

Hóa ra Tiểu Ca mạnh như vậy cũng chỉ đến thế, hoặc là Tiêu Long còn mạnh mẽ hơn.

Ngay cả Cương Thi Vương từng áp chế Tiểu Ca, trong tay tôi cũng chỉ như món đồ chơi!

Sắc mặt mọi người phức tạp, kinh ngạc khôn cùng.

Trong lòng Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lại tràn đầy sự sùng bái.

Bàn Tử sùng bái cường giả, còn Tuyết Lỵ Dương thì tự hào về người đàn ông của mình!

Quá ngầu!

Quá mạnh mẽ!

Thực sự quá lợi hại!

Đây mới là người đàn ông của Tuyết Lỵ Dương tôi!

Đỉnh cao thật sự!

Lúc này, tôi đã hoàn toàn phá nát thân thể kim cương bất hoại của Cương Thi Vương.

Kế tiếp sẽ là một đòn chí mạng.

Huyết mạch Kỳ Lân Thiên Giai trong nháy mắt ẩn đi, sau lưng tôi xuất hiện một con thần điểu Chu Tước màu đỏ đáng sợ.

Chu Tước Thần Tượng!

Huyết mạch Chu Tước Thiên Giai bộc phát! "Cáp!" Một tiếng kêu trong trẻo vang lên, trên Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện đao mang đỏ tươi! "Sát!" Một tiếng quát lớn, dốc toàn lực tung ra đòn cuối cùng!

Cương Thi Vương rất linh tính cảm nhận được khí tức hủy diệt, trên khuôn mặt hung tợn lộ ra một tia sợ hãi đầy tính nhân hóa.

Lão quay người muốn chạy trốn, nhưng đáng tiếc đã muộn.

Một đòn dốc toàn lực mang theo Chu Tước Thần Tượng, há lại là thứ mà một con Cương Thi Vương nhỏ nhoi có thể né được?

Phập một tiếng, nửa thân người Cương Thi Vương trực tiếp bị chém đứt, rơi xuống thạch đài.

Nhưng tôi biết Cương Thi Vương không dễ chết như vậy, dù lão không còn bao nhiêu sức phản kháng.

Thế nên tôi hơi buông lỏng cảnh giác một chút, đi đến bên cạnh Cương Thi Vương.

Tôi muốn thử xem khi Cương Thi Vương còn sống có thể chiết xuất ra tinh huyết đặc biệt không, có gì khác biệt so với tinh huyết luyện từ quái vật đã chết không!

Nhưng ngay khi lại gần Cương Thi Vương, nửa thân người kia đột nhiên ôm chặt lấy hai chân tôi, nửa thân còn lại cũng thuận thế bò lên ôm lấy tôi. "Cẩn thận!" Tuyết Lỵ Dương và Tiểu Ca nhắc nhở đã muộn.

Sắc mặt mọi người thay đổi ngay tức khắc, vì tưởng rằng tôi sắp gặp hạn.

Nhưng có thể thấy tôi không hề có vẻ gì là lo lắng, thậm chí thần sắc cũng chẳng hề thay đổi, ngược lại khóe miệng còn nở một nụ

cười.

Những người khác không biết chuyện gì đang xảy ra, đều ngơ ngác.

Nhưng tôi thì nhìn thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt của Cương Thi Vương Trương Khải Minh trở nên thanh triệt.

Hoặc nói cách khác, ý chí thuộc về Cương Thi Vương vốn có đã bị đánh tan, Trương Khải Minh nhờ sức mạnh của Tàng Hải Hoa mà khôi phục được tia thần trí cuối cùng.

Điều này cũng khiến tôi thấy được sự đáng sợ của Tàng Hải Hoa, nên tôi mới không ra tay, để xem Trương Khải Minh đã khôi phục ý thức này muốn làm gì.

Ngay lúc đó, bên tai tôi vang lên một tiếng khẩn cầu nhỏ xíu.

Giọng nói có chút trầm thấp nhưng vô cùng trịnh trọng: "Tiểu huynh đệ... cầu xin cậu... giúp tôi giải thoát...

Nội đan đưa cho... cho hậu duệ... máu của... nó..." Tiêu Long nhướng mày, khẽ gật đầu.

Dường như đã trút bỏ được tâm nguyện, ánh mắt Trương Khải Minh lại trở nên vẩn đục, ngay sau đó lộ ra vẻ hung ác, dùng bộ răng nanh sắc nhọn cắn vào cổ tôi. "Cẩn thận!" "Rắc ~" Tiếng nhắc nhở của mọi người đi kèm với tiếng răng nanh Cương Thi Vương bị vỡ vụn, khiến ai nấy đều ngây người ra.

Mẹ kiếp!

Trong lòng mọi người không kìm được mà vạn con thảo nê mã chạy qua.

Rốt cuộc đứa nào mới là cương thi hả?

Nhục thân của một con người có thể mạnh đến mức nào chứ?

Ngay cả răng nanh Cương Thi Vương cũng không cắn thủng được sao?

Đây mới thực sự là kim cương bất hoại chứ hả?

Tiêu Long!

Long ca!

Chương 66

Đã trở nên khủng bố như vậy rồi sao?

Theo đà này, e là đạn bắn lên người hắn cũng chẳng có tác dụng gì đâu.

Quái vật!

Đỉnh vãi!

Khoảnh khắc đó mọi người lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người.

Vốn dĩ họ tưởng Tiêu Long chỉ là thân thủ tốt, nhờ sức mạnh huyết mạch và Hắc Kim Cổ Đao mới lợi hại như thế.

Nhưng giờ mới nhận ra mình đã sai, sai quá sai rồi.

Tiêu Long người ta căn bản là vô địch rồi nha!

Nếu hắn không nói chuyện thì chẳng khác gì người bình thường, mọi người còn tưởng hắn là một con Cương Thi Vương đáng sợ khác.

Không đúng!

Còn khủng bố hơn cả Cương Thi Vương!

Ực ~ Mọi người không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này, tôi chiết xuất tinh huyết đặc biệt từ trong cơ thể Trương Khải Minh, tiện tay thò vào đan điền của lão lấy ra một viên thi đan.

Sau đó tôi trực tiếp nhảy đến bên cạnh Tiểu Ca, khiến Thiên Chân và Tam gia liên tục lùi lại.

Không thèm để ý đến họ, tôi mỉm cười với Tiểu Ca, đạo: "Phút

cuối cùng, ông ấy bảo tôi giao thứ này cho anh.

Hãy sử dụng nó cho tốt, đừng phụ lòng ủy thác cuối cùng!" Nhìn viên thi đan trong tay, Tiểu Ca sững sờ.

Lần đầu tiên, nước mắt anh không tự chủ được mà rơi xuống.

Tình thương của người thân!

Cho dù có biến thành quái vật cũng không hề biến mất! "Tổ phụ, an nghỉ đi!" Sau một hồi lâu, Tiểu Ca nặng nề nói.

Tiểu Ca nén đau thương, bắt đầu hấp thu nội đan cương thi.

Anh biết tổ phụ đã để lại thứ cuối cùng cho mình.

Anh cũng vô cùng cảm ơn Tiêu Long vì đã đưa thứ đó cho mình.

Đúng là chính nhân quân tử mà, cho dù biết nội đan này ẩn chứa sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân cường đại nhưng hắn vẫn đưa cho anh chứ không độc chiếm.

Tiêu Long huynh đệ thực sự là một người đàn ông tốt, một cường giả thực thụ.

Trong lòng Tiểu Ca xúc động không thôi, càng thêm bội phục Tiêu Long, thực sự công nhận địa vị của Tiêu Long, coi Tiêu Long như anh em ruột thịt của mình.

Suy cho cùng, có mấy ai cưỡng lại được sự cám dỗ của việc tăng tiến thực lực mà nhường bảo vật đã cầm chắc trong tay cho người khác chứ?

Nếu là mình thì có làm được không?

Anh thấy thật khó!

Nhưng Tiêu Long đã làm, người đàn ông này đã làm được.

Thế nên người anh em Long ca này, anh nhận rồi!

Tuy nhiên anh căn bản không biết rằng tôi không cần viên nội đan cương thi đó.

Bởi vì sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân trong nội đan chỉ là tàn dư sau khi hấp thu.

Tôi bây giờ đã lấy được những giọt tinh huyết quý giá nhất từ toàn bộ cơ thể Thi Vương rồi!

Trong lúc Tiểu Ca đang thôn phệ huyết mạch Kỳ Lân trong nội đan để chuẩn bị tiến hóa, tôi cũng đang tận hưởng sự nâng cấp huyết mạch. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng luyện được 10 giọt tinh huyết Cương Thi Vương Kỳ Lân, đáp ứng yêu cầu tiến hóa huyết mạch Thánh Linh, có thôn phệ tiến hóa không?" "Đương nhiên, ngay lập tức!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ mười giọt tinh huyết Cương Thi Vương Kỳ Lân, huyết mạch Thánh Linh nâng cấp lên Thiên Giai đỉnh phong!

Mời túc chủ tiếp tục nỗ lực, đạt đến huyết mạch Thần Cấp có thể triệu hoán Thánh Thú Kỳ Lân chiến đấu!" Tiêu Long nhướng mày, vui mừng ra mặt.

Chẳng lẽ sau khi đạt đến huyết mạch Thần Cấp có thể triệu hoán ra Thánh Thú Kỳ Lân?

Đỉnh thật đấy!

Triệu hoán ra một con Kỳ Lân thì cô gái nào mà chẳng đổ?

Đúng là vũ khí tán gái lợi hại mà!

Quan trọng hơn là loại Thánh Thú này chắc chắn có chiến đấu lực cực kỳ mạnh mẽ, giết mấy con quái vật cấp Vương chẳng phải quá đơn giản sao!

Tôi vô cùng kỳ vọng vào hình dáng của huyết mạch Kỳ Lân sau khi tiến hóa lên Thần Cấp!

Phần thưởng vẫn chưa kết thúc. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nâng cấp huyết mạch Thánh Linh, thưởng cho túc chủ 2 giọt tinh huyết trường sinh Vương Tàng Hải, gom đủ 10 giọt có thể dung hợp thành huyết mạch trường sinh Vương Tàng Hải!

Mời túc chủ tiếp tục nỗ lực!" Xuýt ~ Tiêu Long hít sâu một hơi, nhưng ngay sau đó có chút hối hận.

Giọt tinh huyết trường sinh Vương Tàng Hải đầu tiên đã bị tôi thôn phệ để tiến hóa huyết mạch rồi, giờ xem ra có chút lỗ!

Sau này gặp tinh huyết trường sinh Vương Tàng Hải phải giữ lại thôi.

Cảm nhận sức mạnh nhục thân lại được tăng cường, tôi cảm thấy nếu đối mặt với Cương Thi Vương lần nữa, mình chỉ cần ba đấm là có thể đánh nổ nhục thân của lão.

Tự tin đến thế đấy.

Thế là Tiêu Long nóng lòng mở giao diện thuộc tính ra. [Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch] Túc chủ: Tiêu Long.

Huyết mạch Thánh Linh: Kỳ Lân.

Cấp độ: Thiên Giai đỉnh phong.

Huyết mạch Tứ Linh: Chu Tước (Thiên Giai), Huyền Vũ (Sơ Cấp).

Huyết mạch Thập Đại Thần Thú: Đế Thính (Trung Cấp).

Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết trường sinh Vương Tàng Hải *4.

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Bàn Sơn Phân Giáp

Thuật.

Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (cơ giới).

Nhiệm vụ: Thu thập tinh huyết đặc biệt trong Xà Mi Đồng Ngư.

Tiếp theo là tìm kiếm Xà Mi Đồng Ngư trong cổ mộ, lấy được loại huyết mạch Tứ Linh thứ ba!

Như vậy chuyến đi cổ mộ này có thể coi là công đức viên mãn.

Trong lúc Tiêu Long kiểm tra thu hoạch, Tiểu Ca cũng hoàn thành việc tiến hóa huyết mạch Kỳ Lân lên Cao Cấp đỉnh phong.

Nội đan cương thi bị hấp thu sạch sẽ, cuối cùng hóa thành tro bụi, chẳng còn lại gì.

Nhìn Tiêu Long, Tiểu Ca vội vàng đứng dậy cảm kích nói: "Cảm ơn Long ca, tôi..." "Không cần nói nhiều, đều là người mình cả, thực lực của anh tăng lên thì tôi vào mộ cũng dễ dàng hơn." Tôi mỉm cười, tỏ ra vô cùng rộng lượng.

Tiểu Ca càng thêm cảm động.

Tiêu Long huynh đệ quả nhiên không phải người thường!

Đẹp trai!

Rộng lượng!

Chương 67

Thiện lương!

Chỉ có Thiên Chân đứng phía sau là dùng ánh mắt dò xét nhìn Tiêu Long.

Đến lúc này rồi mà cái thằng ngốc này vẫn chưa nhận ra vấn đề, còn thấy việc Tiêu Long trước đó không chủ động ra tay giúp đỡ là tội ác tày trời.

Tiêu Long chẳng lẽ không thấy biểu cảm của cậu ta sao?

Chỉ là không thèm chấp mà thôi.

Một đứa trẻ ngốc nghếch, không cần thiết phải so đo với một người bình thường.

Trên thạch đài, Tam gia cũng nhìn Tiêu Long với vẻ mặt phức tạp.

Thực sự quá lợi hại.

Vừa kinh ngạc, ông ta cũng vừa vô cùng cảnh giác.

Suy cho cùng, một cường giả bí ẩn như Tiêu Long sẽ rất bất lợi cho một số kế hoạch của ông ta.

Nhân lúc hai người Tiêu Long nghỉ ngơi, ông ta chạy đến bên quan quách đồng xanh xem xét, tìm thấy một cái hộp Bát Bảo!

Lúc này nhóm tôi cũng tiến lại gần.

Bàn Tử không hứng thú với mấy cái trò giải đố này, cứ tìm kiếm kho báu khác trong quan quách.

Kết quả là chẳng tìm thấy gì ngoài một tấm bia đá nhỏ, hoặc là mộ chí minh.

Khi Tiểu Ca nhìn thấy tất cả, đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, ôm đầu bắt đầu rên rỉ đau đớn, không ngừng lăn lộn dưới đất.

Mọi người sợ hết hồn, không biết phải làm sao. "Sao vậy hả anh mặt đơ!

Đừng làm tôi sợ chứ!" "Long ca, cầu xin anh giúp anh ấy với!

Anh lợi hại như vậy nhất định là giúp được, đúng không?" Thiên Chân vốn đang né tránh Tiêu Long, thấy Tiểu Ca đột ngột xảy ra chuyện cũng không màng đến chuyện cũ nữa, lao tới cầu xin Tiêu Long.

Tiêu Long đảo mắt một cái, mặt không cảm xúc nói: "Không sao đâu, đừng lo hão, chắc là anh ta nhớ ra gì đó, hoặc là lần này có thể khôi phục lại một chút ký ức." Tiêu Long cũng không nói bừa, hấp thu thi đan của Trương Khải Minh cộng thêm tấm bia mộ này, chắc chắn là vậy rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Tiểu Ca đã bình tĩnh trở lại, chỉ có ánh mắt là trở nên thâm thúy hơn, khí tức cũng cô đọng hơn, khiến Tiêu Long có chút kinh ngạc.

Không lẽ khôi phục được một phần ký ức mà thực lực của Tiểu Ca cũng tăng lên sao?

Xem ra Tiểu Ca trước đó thực lực cũng không tệ nha!

Lúc này Tiểu Ca cũng đứng dậy, gật đầu ra hiệu với mọi người là mình không sao.

Sau đó anh nhìn vào tấm bia mộ trên tay Bàn Tử.

Bàn Tử thấy tấm bia này làm bằng bạch ngọc nên cứ coi như bảo bối, ôm khư khư không buông.

Lão chẳng quan tâm trên đó viết gì, chỉ cần đổi được tiền là được.

Đừng nói là bia mộ, kể cả là miếng ngọc tỷ lão cũng đem bán tuốt. "Gì đấy Tiểu Ca, đừng có ý đồ với bảo bối của tôi nha, đây là tôi vất vả lắm mới tìm được đấy, không thể đưa đâu." "Đưa tôi!" Giọng Tiểu Ca tuy bình tĩnh nhưng lại mang theo vẻ không thể nghi ngờ.

Thấy Bàn Tử lộ ra vẻ mặt mếu máo, cầu cứu nhìn tôi, Tiêu Long mỉm cười thản nhiên nói: "Đưa Tiểu Ca đi, anh ấy chỉ xem một chút thôi." "Thật không Tiểu Ca, xem xong sẽ trả tôi đúng không?" "Ừ." Tiểu Ca khôi phục lại trạng thái trầm mặc ít nói.

Bàn Tử tuy bất lực nhưng chỉ đành buông tay.

Lúc này mọi người cũng xúm lại xem những thứ viết trên mộ chí minh. "Này Thiên Chân, dịch đi chứ!" Bàn Tử sốt ruột vò đầu bứt tai, mong mọi người xem xong thật nhanh để trả lại bảo vật cho lão.

Thế là Thiên Chân bắt đầu đọc: "Bản tôn Vương Tàng Hải lưu lại lời này tại đây: Trấn áp tà vật Cương Thi Vương Trương Khải Minh, vốn là gia chủ đời thứ mười của Trương gia, nhưng vì tìm kiếm thuật trường sinh bất tử mà mạo phạm thiên quy, bị trời đất không dung, do đó hóa thành cương thi, gây hại một phương!" "Bản tôn thụ thác của Đại Minh đế quân, trấn áp cương thi tại thung lũng Thiên Lang, lập ra cục Âm Dương Huyền Thai nghịch chuyển để luyện hóa tà khí của Cương Thi Vương, nhằm giữ yên xã tắc!" "Nếu người đời sau nhìn thấy, nhất định phải trấn áp tà vật Cương Thi Vương, ngăn chặn lão gây họa cho thương sinh.

Nếu cố ý thả Cương Thi Vương ra, dẫn đến việc Hấp Huyết Quỷ Vương Tổ và Bất Tử Tướng Quân thoát ra ngoài thì hậu quả tự chịu!" Đọc đến đây, Tam gia có lẽ không hiểu ý nghĩa nhưng bọn Bàn Tử thì hiểu rõ.

Hấp Huyết Quỷ Vương Tổ chính là con ma cà rồng bị trấn áp trong cấm địa kia.

Còn Bất Tử Tướng Quân chính là kẻ thống trị đội quân bất tử mà Vương Tàng Hải luyện chế.

Nhìn chiếc vương miện lộng lẫy trên kia, giờ nhìn đâu cũng thấy lỗ hổng.

Sau khi Tiểu Ca xem xong, thần sắc trở nên vô cùng lạnh lùng, anh chủ động lên tiếng giải thích: "Âm mưu của Vương Tàng Hải... từ mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm trước, Trương gia và Vương gia chúng tôi đã có mối thâm thù đại hận." "Ân oán từ lâu đã không thể làm sáng tỏ, nhưng cốt lõi nhất chính là tranh giành huyết mạch!" "Nghĩa là sao?" Thiên Chân nghe mà lùng bùng lỗ tai.

Tiểu Ca hít sâu một hơi, nói tiếp: "Nghĩa là Vương Tàng Hải muốn đoạt lấy Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia chúng tôi để luyện thuật trường sinh bất lão, do đó lão đã đi khắp thế giới tìm kiếm những gia tộc sở hữu huyết mạch đặc biệt." "Sau đó lấy huyết mạch từ những người đó để luyện ra huyết mạch trường sinh mà lão muốn." "Kỳ Lân huyết của Trương gia bị nhắm đến đầu tiên.

Cho nên tổ phụ Trương Khải Minh của tôi mới mất tích, không ngờ lại bị trấn áp ở đây." "Không biết lão ta đã lấy được Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia chưa!" Tiểu Ca nói xong liền nhìn Tiêu Long một cái.

Dù sao hiện giờ anh cũng phát hiện ra Kỳ Lân huyết mạch không phải là độc quyền của một nhà!

Tiêu Long không giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: "Có lẽ Vương Tàng Hải đã thành công, bí mật về Tàng Hải Hoa thực chất là dùng để đoạt lấy Kỳ Lân huyết mạch." "Nếu nuôi cấy Tàng Hải Hoa thành công, tiên tổ Trương gia cũng bị trấn áp ở đây, liệu lão ta có lấy được Kỳ Lân huyết mạch không?" Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng tôi lại nghĩ đến chuyện khác.

Chuyện về phần thưởng hệ thống là tinh huyết trường sinh Vương Tàng Hải, cũng như việc thu thập đủ mười giọt để dung hợp thành huyết mạch trường sinh Vương Tàng Hải.

Xem ra trong cái huyết mạch trường sinh này ít nhất phải có ba loại sức mạnh huyết mạch khác nhau, khiến người ta thật mong đợi nha!

Phía sau mộ chí minh còn có một câu chuyện nhỏ và một bí mật nhỏ, Thiên Chân lại dịch tiếp: "Bản tôn nghiên cứu và phát hiện ra trường sinh là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nó mang lại vô số chém giết, khiến những người vốn là bạn bè trở thành kẻ thù." "Giống như đạo huynh Trương Khải Minh vậy, nhập ma và dưới sự hỗ trợ của Trương gia đã ép buộc bản tôn phải xây dựng Âm Sơn Cổ Lâu để hóa giải lời nguyền trường sinh của Kỳ Lân huyết mạch!" "Nhưng bản tôn hiểu rằng thế giới này không có trường sinh bất tử, muốn trường sinh phải trả giá đắt.

Trường sinh không phải trả giá là không tồn tại, hy vọng hậu nhân đừng mê muội nữa!" "Bản tôn cảm niệm điều đó nên để lại thần vật Quỷ Tỳ trong hộp Bát Bảo, hy vọng có một ngày khi Cương Thi Vương xuất thế, hậu nhân có thể dùng Quỷ Tỳ để khắc chế!" "..." "Cái đó...

Tam thúc, cái hộp trên tay chú có phải hộp Bát Bảo không?" Thiên Chân vừa dứt lời, ánh mắt mọi người liền đổ dồn vào Ngô Tam Gia đang trốn trong góc.

Ngô Tam Gia thấy không chạy thoát được, chỉ đành bất lực dừng bước.

Mọi người quây lại nhìn cái hộp Bát Bảo trong lòng ông ta!

Nó giống hệt cái hộp đựng Xà Mi Đồng Ngư trước đó.

Mọi người cau mày, thực tế Tam gia cũng có chút thất vọng, việc không lấy được Tàng Hải Hoa khiến tâm trạng ông ta không tốt lắm.

Mọi người bắt đầu căng thẳng, nếu thực sự là Quỷ Tỳ thì chuyện này có chút thú vị rồi, đủ để khiến họ lật mặt với nhau.

Bởi vì theo truyền thuyết, có được Quỷ Tỳ tương đương với việc sở hữu một đội quân bất tử.

Đến lúc đó có lẽ không cần phải sợ Tiêu Long nữa, nên trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Nhưng lúc này, tôi cười.

Một tia khí tức đáng sợ tỏa ra, bầu không khí căng thẳng của mọi người lập tức bị Tiêu Long áp chế. "Tam gia, mở ra xem thử đi, nếu thực sự là Quỷ Tỳ thì tôi sẽ lấy." Tiêu Long tiến lên một bước, cười híp mắt nói.

Nhìn ánh mắt của Tiêu Long, cảm nhận khí tức đáng sợ trên người hắn, Ngô Tam Gia thở dài, biết là thực sự không chạy được rồi.

Nhưng ông ta cũng không hy vọng nhiều, vì lão già Vương Tàng Hải đó từ xưa đến nay đều là kẻ lừa đảo.

Dưới ánh mắt của mọi người, Ngô Tam Gia mở hộp Bát Bảo ra, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào tay ông ta.

Sau khi thấy thứ trong hộp, mọi người không khỏi thất vọng.

Không phải thần vật Quỷ Tỳ, mà là một con Xà Mi Đồng Ngư!

Những người khác thất vọng, nhưng Tiêu Long và Ngô Tam Gia thì không.

Ngô Tam Gia không từ bỏ hy vọng vì đã có kinh nghiệm từ con cá đồng trước, ông ta muốn xem trên con này có để lại manh mối gì khác không.

Còn tôi thì chỉ cần tinh huyết đặc biệt ẩn chứa trên đó!

Mọi người bắt đầu nghiên cứu Xà Mi Đồng Ngư vì Bàn Tử cũng khá thông minh, cộng thêm sự ủng hộ của Tiểu Ca nên họ ép Ngô Tam Gia phải giải mã bí mật được ghi trên đó.

Tiêu Long thì cầm lấy con cá đồng, nhanh chóng thu lấy tinh huyết.

Trong lúc mọi người nôn nóng chờ Ngô Tam Gia giải mã, Tiêu Long lại bắt đầu tiến hóa huyết mạch. "Đinh!

Chương 68

Chúc mừng túc chủ từ Xà Mi Đồng Ngư ngưng tụ được tinh huyết Bạch Hổ, mở ra huyết mạch Bạch Hổ trong Tứ Linh!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở ra huyết mạch Bạch Hổ, thưởng cho thiên phú thần thông Bạch Hổ Cấp Hành!

Từ nay về sau tốc độ của túc chủ tăng thêm 50%, chạy nhanh như hổ, vạn dặm chỉ trong một bước nhảy!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở ra ba loại huyết mạch Tứ Linh, thưởng nâng cấp huyết mạch Bạch Hổ lên Trung Cấp!

Tốc độ cực nhanh, ngày đi ngàn dặm!" Tiêu Long vốn tưởng sẽ là phần thưởng siêu cấp xa hoa, không ngờ lại có chút không như ý, chỉ tăng mỗi tốc độ, cảm giác hơi phế.

Vốn dĩ Tiêu Long tưởng ít nhất cũng phải biết bay hoặc có công pháp tương tự như Sư Tử Hống, để có thể dùng sóng âm hạ gục kẻ địch.

Cảm giác tăng tốc độ không được bá khí cho lắm.

Thực tế là Tiêu Long đã quá tự cao rồi, hắn chỉ là chưa thử nghiệm sự tiện lợi mà huyết mạch Bạch Hổ mang lại thôi.

Nếu hắn biết rằng nhờ huyết mạch Bạch Hổ mà tốc độ chạy không thua gì tàu điện ngầm thì chắc chắn sẽ không nghĩ thế.

Dù là chạy trốn hay truy sát kẻ địch thì đây cũng là sự nâng cấp đỉnh nhất!

Đáng tiếc lúc này Tiêu Long chưa nhận ra điều đó.

Lúc này, trong con Xà Mi Đồng Ngư đó, mọi người phát hiện ra bí

mật về thung lũng Hoàng Kim và cả con đường đi ra ngoài. "Trời đất ơi, hóa ra thung lũng Hoàng Kim là có thật nha!

Tam gia mau xem, vùng đất vàng ròng bị Vương Tàng Hải chôn ở đâu?" "Những thứ khác tôi đều không cần, cứ việc lấy thoải mái, tôi chỉ lấy một ít vàng là được rồi!" Bàn Tử vỗ ngực, mặt mày đầy phấn khích.

Còn những bí mật khác ghi trên cá đồng, lão chẳng thèm quan tâm, đối với lão vàng mới là quan trọng nhất.

Ngô Tam Gia cũng lập tức phản ứng, thuận theo ý mọi người, dẫn cả bọn đi tìm thung lũng Hoàng Kim, trực tiếp giấu đi những bí mật phía sau.

Tuy cũng không phải bí mật gì quá lớn, đó là về một số điều ẩn khuất trong mộ dưới đáy biển!

Những bí mật chưa được phát hiện từ 20 năm trước, bao gồm cả không gian tầng thứ ba của mộ đáy biển.

Đúng vậy, nó nhiều hơn cổ mộ Thiên Lang cốc này một tầng không gian!

Ở tầng cuối cùng của mộ đáy biển đang ẩn giấu một chiếc Quỷ Tỳ!

Thứ Quỷ Tỳ mà bao người tìm kiếm!

Có cả manh mối về Thần Thụ Thanh Đồng và Cửa Thanh Đồng!

Điểm cuối cùng, mộ dưới đáy biển cũng là một trong những căn cứ thí nghiệm của Vương Tàng Hải, một trong những nơi thực hiện thí nghiệm thuật trường sinh!

Cuối cùng cũng hiểu bí mật về Hải Hầu Tử và Cấm Bà rồi!

Ông ta không nhịn được mà xúc động, nghĩ đến Hoắc Linh đã biến

thành Cấm Bà, hóa ra đó cũng là một loại trường sinh khác, chỉ là chưa hoàn thiện và có lời nguyền.

Chỉ cần giải được lời nguyền đó là có thể đạt được trường sinh thực sự!

Ngô Tam Gia kích động rồi!

Mộ đáy biển, chuyến này nhất định phải đi!

Có lẽ cách giải lời nguyền cũng được nghiên cứu ở đó, biết đâu nơi đó chôn cất bí mật về cách hóa giải!

Lúc này, mọi người đã đến hố chôn đồ bồi táng của địa cung!

Không phải chôn người, mà là vàng bạc châu báu.

Khi bước vào mộ thất này, mọi người đều bị choáng ngợp trước cảnh tượng kim bích huy hoàng trước mắt.

Toàn bộ mộ thất được đúc bằng vàng, gạch vàng ngói bích, đèn bạc lưu ly!

Mỗi món đồ lấy ra đều đáng giá liên thành.

Tùy tiện đập một viên gạch vàng trên tường cũng đủ cho người bình thường sống cả đời!

Bàn Tử kích động đến mức người run bần bật, những người khác cũng chết lặng.

Đối mặt với nhiều vàng bạc tài bảo như vậy, ngay cả Tiêu Long cũng có chút thẫn thờ.

Thế nên không ai chú ý rằng cả mộ thất đang khẽ biến đổi! "Trời đất ơi!

Phát tài rồi phát tài rồi!

Long ca, Bàn Tử tôi phát tài rồi!" "Tuyệt quá!

Những thứ này tôi muốn hết, có cái này, cái kia, cả cái đằng kia nữa!" "Trời ạ, phát tài rồi!

Có chút nóng nha, giá mà có cái điều hòa thổi gió thì viên mãn!" "Cảm ơn Thượng đế!

À không, cảm ơn Long ca, đợi tôi về nước nhất định có thể trở thành tỷ phú!" Ai nấy đều phấn khích tột độ, ngay cả lão người nước ngoài vốn im hơi lặng tiếng lúc này cũng lộ nguyên hình.

Thiên Chân và Tuyết Lỵ Dương thì dè dặt hơn, chỉ tìm những món trang sức vàng bạc nhỏ gọn định mang về.

Ngô Tam Gia đang tính toán hành động tiếp theo.

Chỉ có Tiểu Ca là vẫn bình tĩnh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đúng lúc này, tai tôi chợt động đậy, thính giác linh mẫn cảm nhận được một tiếng va chạm bất thường.

Tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy nguồn phát ra từ đâu, đột nhiên sắc mặt Tiêu Long thay đổi, nhìn xuống gạch nền bằng vàng dưới chân!

Những tia hơi nóng đang không ngừng bốc lên, theo thời gian trôi qua, gạch vàng bắt đầu bị vặn vẹo, đang dần mềm ra.

Tiêu Long lập tức hiểu ra, kết hợp với cục diện phong thủy ở đây và cách xây dựng của Vương Tàng Hải, lại là một cái bẫy nữa!

Một thử thách đối với sự tham lam của con người.

Một mộ thất bằng vàng như thế này lại được xây trên dung nham!

Từ khi mọi người bước vào địa cung này đã kích hoạt các cơ quan.

Hoặc là khi quan tài đồng mở ra, mộ chí minh xuất hiện, khiến

mọi người tưởng đã tìm thấy bí mật, thực tế Vương Tàng Hải đã trì hoãn thời gian.

Sau một khoảng thời gian dài như vậy, bất cứ ai phát hiện ra thung lũng Hoàng Kim đều sẽ không nỡ rời đi, nhóm tôi cũng vậy.

Thế nên mọi người mới xuất hiện ở mộ thất vàng này.

Nhưng sau một thời gian dài dừng lại, sàn mộ bằng vàng bị dung nham nung nóng đến biến dạng và sắp bị nung thủng.

Toàn bộ mộ thất bằng vàng đang bị rò rỉ.

Hiểu ra tất cả, Tiêu Long đâu dám dừng lại, lập tức lên tiếng cảnh báo mọi người: "Không ổn, mau rời khỏi đây, chỗ này sắp sập rồi!" Tiểu Ca cũng phát hiện ra điểm bất thường, Ngô Tam Gia cũng phản ứng lại.

Lúc này mọi người mới chú ý dưới chân mình, giày đã bị vàng dính chặt lấy một chút. "Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này?" Bàn Tử lại hét toáng lên, sau đó những người khác bắt đầu tháo chạy khỏi mộ thất vàng này.

Nhưng trừ Tiểu Ca ra, những người khác đều ít nhiều có chút không cam lòng, thế là họ nghiến răng, tiện tay ôm lấy vài món bảo vật rồi mới vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng chỉ vài giây trì hoãn đó đã làm lỡ mất thời gian rời đi tốt nhất.

Hoặc là vốn dĩ chẳng có thời gian rời đi tốt nhất nào cả, đặt chân vào mộ thất này là đã định sẵn sẽ gặp xui xẻo rồi.

Vì vậy khi tôi ôm chặt lấy Tuyết Lỵ Dương cùng Tiểu Ca là nhóm đầu tiên thoát ra khỏi mộ thất, sắc mặt họ không khỏi thay đổi, bên ngoài mọi thứ đều đã biến đổi hoàn toàn." , "note":null}```Of the

following sentences, which is the most concise? a) To the extent that the public is aware, the economy is improving. b) Although the common wisdom is that the economy is improving, the public remains skeptical. c) As far as the public knows, the economy is improving. d) According to the public, the economy is getting better. e) Most people think the economy is improving.

Chương 69

What should I choose?

Is it c or e?

Explain why?

Please make the explanation clear.

Note: concise means brief but comprehensive.

It doesn’t necessarily mean the shortest, just that it doesn’t use unnecessary words or phrases.

Give the answer at the end as follows: Result -> {the letter of the correct answer} (no extra text).

Thanks.

Be careful, a very short sentence might not be as comprehensive.

This is why you need to choose the sentence that is both brief and comprehensive.

One of the sentences has a phrase that can be expressed in just one or two words.

Is it a, b, c, or d?

This sentence is not concise.

Another sentence uses an unnecessary verb.

Which one is it?

Also, notice the word count for each sentence. e: 6 words, c: 10 words, d: 9 words, a: 11 words, b: 12 words.

Which one is brief but comprehensive?

Explain each option.

Then conclude.

Good luck.

Note: Sentence (e) uses Phía bên ngoài không phải là mộ đạo, mà là một hang động ngầm khổng lồ, xung quanh bị những dòng sông nham thạch bao bọc!

Phòng mộ bằng vàng đó vốn đã di động khỏi vị trí ban đầu, vì vậy mọi người vừa xuất hiện đã gặp nguy hiểm!

Nhóm thứ hai gồm Tam gia dẫn theo Thiên Chân, kết quả phía sau chỉ còn lại Bàn Tử và gã người nước ngoài kia.

Nhìn thấy hai tên đó vẫn đang tham lam tìm kiếm bảo vật, muốn lấy thêm một chút, rồi lại một chút nữa, sắc mặt Tiêu Long biến đổi, trực tiếp nộ hống một tiếng: "Bàn Tử, không ra là muốn chết hả?" "A?

Tôi lấy nốt... không lấy nữa, tôi ra ngay!" Bàn Tử còn chần chừ, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh băng không chút khoan nhượng của Tiêu Long, gã run bắn người, khó khăn vứt bỏ đống đồ trong tay rồi nhảy ra ngoài.

"Lyctor, mày đang làm gì thế?

Mau ra đi!" Thấy cấp dưới của mình tham lam đến mức không màng mạng sống để nhặt đồ, Tuyết Lỵ Dương giận phát điên.

Nhưng gã người nước ngoài duy nhất còn lại đã bị lòng tham làm mờ mắt.

Gã cảm thấy dưới chân tuy có chút lún nhưng vẫn có thể di chuyển được, tường vây xung quanh chỉ mới biến hình thôi, chắc chắn vẫn chịu được thêm vài giây nữa, đủ để gã vớt thêm đống bảo

vật.

Thế nên gã nghiến răng, không chịu nhảy ra ngay lập tức, nghĩ rằng lấy thêm một giây thôi là có thêm bảo bối, về nước sẽ đổi đời.

Chính chút tham lam cuối cùng đó đã khiến gã rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Bàn Tử vừa nhảy ra, cả căn phòng mộ vàng bắt đầu vặn vẹo!

Đống vàng bạc châu báu trong mộ rơi xuống loảng xoảng, toàn bộ lọt vào cái lỗ lớn vừa bị thiêu cháy, rơi thẳng vào dòng nham thạch.

Trong nháy mắt, từng luồng khói trắng bốc lên, tất cả đều bị nung chảy!

"Không!" Gã người nước ngoài tên Lyctor lúc này mới muốn tháo chạy, nhưng đã muộn.

Gạch vàng dưới chân đã bị làm mềm, không còn chịu được sức nặng của cơ thể gã cùng đống vàng bạc kia nữa.

Trong tiếng thét thảm thiết, gã rơi thẳng vào nham thạch.

Bàn Tử chứng kiến cảnh đó thì sợ đến mức run cầm cập, không tự chủ được mà nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy cảm kích!

Chỉ thiếu một chút nữa thôi!

Quả nhiên, sau này việc gì cũng nên nghe theo Long ca!

Bàn Tử vẫn còn sợ hãi thầm nghĩ.

Ngay lúc mọi người tưởng đã an toàn và vừa thở phào nhẹ nhõm, một tiếng nổ kinh thiên động địa bùng phát bên tai.

"Mẹ nó!

Tiếng nổ ở đâu ra thế?" Mọi người đều giật bắn mình, kể cả Tiêu Long cũng biến sắc.

Chưa kịp để ai phản ứng, cả hang động bắt đầu rung lắc dữ dội.

Tiếng nổ truyền từ xa lại gần, chỉ chớp mắt sau đã là đất rung núi chuyển, cả hang động đổ sập!

"Đậu mợ!" Tiêu Long biến sắc, vội ôm lấy Tuyết Lỵ Dương, cả hai cuộn thành một đoàn.

Hắn dồn toàn bộ sức mạnh huyết mạch để gia trì lên cơ thể.

Cùng lúc đó, như thể tận thế đến nơi, không gian xung quanh nổ tung, nham thạch bắn tứ tung, hang động sụp đổ, từng đám khói trắng bốc lên nghi ngút.

Trong lúc mọi người đang tuyệt vọng, họ đột nhiên phát hiện mình không rơi vào nham thạch mà rơi vào một hồ nước ngầm khổng lồ.

Hồ nước lạnh buốt!

Nước lạnh gặp nham thạch nóng bỏng tạo ra một lượng sương mù khổng lồ.

Tuy có người bị bỏng nhẹ nhưng không ai gặp đại nạn.

Tất cả mọi người, bao gồm cả hang động và căn phòng vàng, đều rơi vào hồ nước ngầm.

Tiêu Long định thần nhìn lại, đây chẳng phải là vùng cấm địa mà lúc trước cả đám đã đi qua sao?

Mẹ kiếp!

Trời không tuyệt đường sống của con người.

Hồ nước ngầm vốn lạnh thấu xương giờ đây nhờ lượng lớn nham thạch tràn vào mà ấm lên đôi chút, giúp mọi người có thể thuận theo dòng nước ngầm đi sâu vào địa hạ hà.

Con đường này chính là con đường thoát thân được ghi chép trên

Xà Mi Đồng Ngư.

Ngô Tam Tỉnh chưa nói cho ai biết, nhưng vì âm sai dương thác, hôm nay mọi người đã tìm thấy lối ra!

Nhưng chưa kịp vui mừng, Bàn Tử đã đột nhiên kích động.

Những người khác nhìn theo thì suýt nữa tiểu ra quần.

Trong làn nước xung quanh, không biết từ lúc nào đã xuất hiện từng đàn cá ăn thịt màu vàng kim!

Đó là những con cá ăn thịt ẩn mình trong dòng sông nham thạch, không biết vì vụ nổ hay lý do gì mà xuất hiện ở đây.

Chúng tụ tập thành đàn dày đặc, đang lao về phía mọi người.

Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, bầu không khí tuyệt vọng bao trùm tất cả.

Vì lũ sinh vật này trước đó Tiêu Long đã thấy qua, chúng vốn không biết sợ hãi hay sinh tử là gì, chỉ biết nuốt chửng mọi thứ, ngay cả vàng hay nham thạch chúng cũng nuốt được, chẳng sợ gì cả.

"Xong đời rồi!" Mọi người thầm nghĩ, ánh mắt lộ rõ sự tuyệt vọng.

Nhưng ngay lúc này, họ phát hiện lũ cá ăn thịt đang ở gần đột nhiên lùi lại với tốc độ còn nhanh hơn lúc chúng lao tới.

Lúc này mọi người mới thấy Tiêu Long đã cắt đầu ngón tay từ lúc nào, từng giọt máu vàng kim chảy ra, nhanh chóng lan tỏa xung quanh, phát ra một luồng uy áp đáng sợ!

Chương 70

Lũ cá ăn thịt dường như cảm ứng được khí tức này, vốn chẳng sợ trời chẳng sợ đất nay lại co vòi lùi bước!

Khống chế cá ăn thịt?

Dọa lui cá ăn thịt?

Đậu mợ!

Có thể sao!

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh, lão đang nắm tay Thiên Chân mà suýt nữa thì buông ra vì quá sốc, làm Thiên Chân suýt thì sặc nước.

Thật sự quá chấn động.

Nhưng chưa kịp để họ lo lắng thêm, khoảnh khắc tiếp theo, mọi người chìm xuống đáy hồ.

Một vòng xoáy nước khổng lồ và sâu thẳm xuất hiện, lực hút kinh người kéo tất cả vào trong.

Đây là thử thách cuối cùng của Uông Tàng Hải, hoặc cũng có thể là một bài học đắt giá cho những kẻ dám vào địa cung trộm mộ.

Dù có mạnh đến đâu, lợi hại thế nào, thủ đoạn cao siêu ra sao, trước sự cám dỗ của phòng mộ vàng, không mấy ai có thể cưỡng lại được.

Chỉ cần bước chân vào đó là đã trúng kế.

Tuy nhiên, điều Uông Tàng Hải không ngờ tới là thời gian có thể thay đổi tất cả, và vận khí cũng là một phần thực lực.

Thử thách cuối cùng lão thiết kế vì nhiều nguyên nhân mà xuất hiện sơ hở, giúp Tiêu Long giành được một tia sinh cơ.

Hoặc có lẽ là do sự hiện diện của Tiêu Long, tất nhiên chẳng ai rõ cả!

Không biết đã qua bao lâu, khi Tiêu Long tỉnh lại, hắn thấy mình đang ôm chặt Tuyết Lỵ Dương trong lòng.

Vì lúc trước dùng dây thừng Thoán Thiên Thừng buộc hai người lại với nhau nên họ không bị lạc mất.

Lúc Tiêu Long tỉnh táo lại, hắn thấy cả hai đang nằm bên một bờ sông, xung quanh là rừng tùng rậm rạp, không một bóng người.

Tiêu Long cởi dây thừng bò dậy, phát hiện cô nàng vì sặc nước quá nhiều mà hôn mê.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải hô hấp nhân tạo cho cô.

Sau đó, Tiêu Long chẳng khách sáo gì mà hôn thẳng xuống.

Dựa theo kiến thức cấp cứu, hắn thực hiện các thao tác vô cùng chuẩn xác.

Vài phút sau...

"Oa... hự..." Tuyết Lỵ Dương nôn ra nước sông, từ từ tỉnh lại.

"Em... em đang ở đâu..." Tuyết Lỵ Dương yếu ớt hỏi.

"Đừng nói chuyện vội, nghỉ ngơi cho tốt đi, anh đi kiếm chút gì đó cho em ăn." Tiêu Long bế Tuyết Lỵ Dương lên, trong ánh mắt ngượng ngùng của cô, hắn đặt cô ngồi tựa vào một gốc cây lớn, sau đó nhanh chóng chạy vào rừng tìm đồ ăn.

Không chạy thì thôi, vừa chạy một cái Tiêu Long lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Vèo vèo vèo!

Mẹ nó!

Tốc độ quá nhanh!

Tiêu Long suýt nữa thì không hãm kịp, lao thẳng vào một cái cây.

May mà thực lực mạnh mẽ, hắn dùng gót chân đạp mạnh xuống đất để phanh lại mới thoát được một nạn.

Mất một lúc lâu hắn mới hoàn hồn.

Huyết mạch Bạch Hổ trung cấp tăng cường tốc độ, ngày đi vạn dặm quả nhiên không ngoa, tốc độ này quá nhanh rồi!

Tiêu Long hưng phấn không thôi, nhanh chóng thử nghiệm thêm một lát, cuối cùng cũng hoàn toàn kiểm soát được cơ thể, lúc này mới vỗ trán nhớ ra mục đích mình đi.

"Chết tiệt!

Đừng để xảy ra chuyện gì nhé!" Tiêu Long nhanh chóng hái vài quả dại, không ngừng nghỉ chạy về, nhân tiện còn bắt được một con thỏ.

Chớp mắt đã về tới bờ sông, nhưng đột nhiên hắn nghe thấy tiếng hét của Tuyết Lỵ Dương: "Oa!

Quái vật!

Đừng lại đây!" Sắc mặt Tiêu Long biến đổi, tốc độ càng nhanh hơn.

Chỉ một loáng đã tới bờ sông, đúng lúc thấy Tuyết Lỵ Dương dùng hết sức bình sinh đạp bay một thứ gì đó giống như quái vật nước.

Ngay sau đó là một tiếng kêu thảm thiết: "Ai u!" Cảm giác âm thanh này có chút quen tai?

Vãi!

Chẳng phải giọng của Bàn Tử sao?

Chẳng lẽ gã bị nhiễm trùng rồi biến dị thành quái vật nước?

Tiêu Long nhanh chóng xuất hiện trước mặt Bàn Tử, tóm lấy cổ áo gã mới nhìn rõ bộ dạng thảm thương của gã.

Chẳng phải biến thành quái vật gì cả, mà là bị một đống rong rêu quấn quanh người.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương mới phát hiện mình đạp nhầm người, mặt đầy vẻ ngượng ngùng nhìn Bàn Tử đang mặt sưng mày xỉa.

"Cái đó... ngại quá... tôi..." "Không... không sao đâu chị dâu, em... em da dày thịt béo, không đau đâu." "..." Nghe một tiếng "chị dâu", mặt Tuyết Lỵ Dương đỏ bừng lên, quay mặt đi không dám nhìn hai người họ.

Tiêu Long mỉm cười, giả vờ tức giận lườm Bàn Tử một cái, sau đó ném cho gã mấy quả dại.

Bàn Tử kích động đến mức không kịp cảm ơn, vồ lấy quả dại ăn ngấu nghiến.

Tiêu Long dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt mấy quả dại cho Tuyết Lỵ Dương ăn, giúp cô khôi phục chút thể lực.

Nhìn thấy vẻ mặt oán hận của Bàn Tử, Tiêu Long thầm cười: Ai bảo chị dâu của cậu yếu đuối?

Cú đá vừa rồi chẳng yếu đuối chút nào đâu!

Sau khi hai người nghỉ ngơi hồi sức, Tiêu Long tiện tay nướng luôn con thỏ.

Lúc này mới nghe Bàn Tử kể về hành trình gian nan của gã.

Vận khí của gã cũng tốt, không biết bị nước cuốn đi đâu thì lại bị vướng vào một cái cây.

Nhưng cũng không biết là vận khí tốt hay xấu, vì gã quá béo làm cái cây bị gãy, gã rơi xuống và bị dòng nước xiết cuốn tới đây.

Ở dưới đáy sông ăn một mồm bùn, đội cả đống rong rêu bò lên bờ, vừa thấy Tuyết Lỵ Dương đang nghỉ ngơi, gã mừng quá định chạy tới thì vì ngoại hình quái dị mà bị cô đạp bay.

Đợi ba người ăn no uống đủ và nghỉ ngơi xong, vẫn không thấy những người khác tới.

Tiêu Long thậm chí còn đi tìm một vòng xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng ai.

Tuy không rõ sự an nguy của họ nhưng theo tình hình thì chắc không vấn đề gì.

Lúc này Bàn Tử nhịn không được hỏi: "Long ca, tiếp theo mình làm gì?

Đi tìm mọi người à?" Tiêu Long lắc đầu nói: "Thôi, chúng ta về Phan Gia Viên trước đi, nếu họ không sao thì chắc chắn cũng sẽ về đó thôi." Ngày thứ hai vẫn không thấy ai xuất hiện, ba người lập tức lên đường.

Dưới sự chỉ dẫn Phân Kim Định Huyệt của Tiêu Long, cuối cùng họ cũng tìm thấy đường lộ, bắt xe nhờ và trở về Phan Gia Viên.

Chương 71

Tiểu Ca chưa về, Tam gia và Thiên Chân cũng không rõ đã đi đâu.

Hai ngày sau, Thiên Chân tìm tới tận cửa.

Lúc này mới biết Tiểu Ca đã biến mất từ sớm, Thiên Chân và Tam thúc cũng không gặp được anh ta.

Hai người họ đã tìm kiếm mọi người suốt một ngày, không thấy tung tích gì nên cũng về.

Nhưng ngay ngày trở về, khi thấy mẩu giấy Tiêu Long để lại, Tam thúc lại biến mất, còn mang theo ba con cá đồng thanh!

Thế nên Thiên Chân mới vội vàng tìm tới đây.

"Vậy là mọi người đều không sao cả chứ?" Bàn Tử có chút vui mừng, thấy bạn bè đều bình an là tin tốt nhất rồi.

Nhưng Thiên Chân lại lộ vẻ oán trách nói: "Cái tên mặt chết kia vẫn chưa về!

Không biết thế nào nữa..." "Hành rồi, đừng lo hão nữa!

Hắn ta có chết trăm lần cũng vẫn sống nhăn răng thôi." Tiêu Long trợn mắt một cái, làm Thiên Chân nghẹn lời.

Nhưng cậu chàng này cũng nhận ra sai lầm trước đó của mình, hiếm hoi lắm mới mở lời xin lỗi Tiêu Long.

Tiêu Long cũng chẳng phải hạng hẹp hòi, suy cho cùng cũng vì quan tâm quá hóa loạn.

Thiên Chân đối với Tiểu Ca thật sự chẳng còn gì để nói!

"Được rồi, tôi không trách cậu đâu.

Với thân thủ của Tiểu Ca, dù có mất trí nhớ bao nhiêu lần đi nữa cũng chẳng sao đâu.

Về nhà chuẩn bị cho chuyến đi Hải Để Mộ đi, còn khoảng ba năm ngày nữa.

Biết đâu khi tôi tới cảng Nam Sa, Tiểu Ca lại lù lù xuất hiện bên cạnh tôi đấy." "Được thôi...

Vậy tôi về chuẩn bị, chỉ là Tam thúc đã mang mấy con cá đồng đi mất rồi." "Không sao, chắc là Tam thúc đã tìm thấy manh mối, tin rằng không lâu nữa sẽ có tin tức thôi, chúng ta gặp nhau ở Hải Để Mộ!" "Thật sao?

Tốt quá!

Tôi về tìm thúc ấy đây." Thiên Chân vui mừng vội vàng chạy về.

Quay đầu lại, Tiêu Long thấy Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quặc.

"Nhìn gì?

Nghĩ tôi nói dối à?" "Không... không có, Long ca nói gì cũng đúng." Hai người vội vàng lắc đầu phủ nhận.

"Xì, không tin thì cứ chờ mà xem, không quá ba ngày nữa, Thiên Chân nhất định sẽ cầm manh mối Tam thúc để lại tìm tôi!

Manh mối về Hải Để Mộ đấy!" Tiêu Long khẳng định chắc nịch, nhưng hai người kia vẫn không tin lắm.

"Được lắm!

Ngay cả lời đàn ông mình nói cũng không tin?

Xem phu quân dạy dỗ em đây!" "À, cái đó Long ca, chị dâu, hai người cứ thong thả tâm sự, đêm dài lắm, đừng vội, đừng vội, em đi trước đây." Bàn Tử cười đầy gian tà, nhanh chóng rút lui rồi đóng cửa

lại.

“Ha ha!

Thấy chưa, không còn ai nữa nhé?

Xem anh đây...” “Ái chà chà, trời còn chưa tối mà!” “Mặc kệ!” “...” Bên ngoài cửa, Bàn Tử rùng mình một cái, mặt đầy vẻ ghen tị rời đi, miệng lẩm bẩm: “Thôi, tối nay đi tìm em bồ cũ vậy!

Hắc hắc, Bàn gia mình cũng lợi hại lắm, đeo trên cổ mấy chuỗi vòng ngọc trai, lần này coi như không đi công cốc!” Đêm xuân nồng đượm.

Tiêu Long lười biếng bò dậy, vươn vai một cái mới phát hiện Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đã biến mất.

“Hửm?

Tình hình gì đây?” Tiêu Long biến sắc, tưởng cô nàng lại giống như A Ninh, không nói một lời mà bỏ đi.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng lạch cạch trong bếp.

Tiêu Long mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng là thần hồn nát thần tính, từ bao giờ hắn lại để tâm đến một người phụ nữ như vậy?

Ai!

Không đúng, không nên thế.

Đàn ông thì phải phong lưu, phải để phụ nữ chủ động chứ, sao có thể vì một người phụ nữ mà lo sốt vó được?

Không được!

Hắn tùy tiện mặc cái quần đùi, rón rén đi vào bếp.

Thấy Tuyết Lỵ Dương đang khoác bộ đồ ngủ, đeo tạp dề, bận rộn

bên bếp lò, hình như đang nấu cháo.

Mắt Tiêu Long đảo một vòng, nhẹ nhàng bước tới sau lưng cô, rồi đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy eo cô.

"Á!

Buông tôi ra, đi chết đi!" Bị tập kích bất ngờ, Tuyết Lỵ Dương giật mình, theo phản xạ thúc một cú chỏ về phía sau.

Vì cô sở hữu huyết mạch Đế Thính nên sức mạnh cơ thể cũng rất đáng nể, nếu không thì lúc trước Bàn Tử đã chẳng bị cô đạp bay.

Một cú chỏ này mang theo cả tiếng gió vù vù, tiếc là trước mặt Tiêu Long thì cô không phải đối thủ.

Sau khi ăn sáng và húp chút cháo, Tiêu Long ôm Tuyết Lỵ Dương, nghiêm túc nói: "Thời gian tới em cứ nghỉ ngơi cho tốt, sau đó thử nâng cao sức mạnh huyết mạch, cố gắng thích nghi với nguồn sức mạnh này.

Sau đó học cho kỹ những truyền thừa của phái Bàn Sơn mà anh đã dạy, đợi anh đi Hải Để Mộ về, nếu thực lực của em tiến bộ kha khá, anh sẽ cùng em đi tìm giáo sư Dương, thấy sao?" "Nhưng em cũng muốn đi Hải Để Mộ với anh." Tuyết Lỵ Dương bĩu môi, mặt đầy vẻ không vui.

Tiêu Long nhịn không được hôn cô một cái.

Trước ánh mắt oán hận của cô, hắn giải thích: "Nơi cha em đến anh cũng đã từng đi qua, Tinh Tuyệt Cổ Thành đó vô cùng nguy hiểm, ngay cả anh cũng không có mười phần nắm chắc khi đưa em vào đó.

Nếu em không đủ thực lực, lại cứ đòi đi Hải Để Mộ với anh thì sẽ lỡ mất việc nâng cao thực lực, đến lúc đó không có sức mạnh, không những không cứu được giáo sư Dương mà còn khiến cả hai chúng ta lâm nguy, em có nỡ không?" "Em... thôi được rồi, em nghe anh." "Ha

ha!

Vậy mới ngoan chứ!

Đợi em nâng cấp huyết mạch Đế Thính lên cao cấp, rồi học xong các thuật Bàn Sơn, khi đó đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, biết đâu còn có thể giải khai được..." "Giải khai cái gì?" Thấy Tiêu Long đột ngột ngừng lời, Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

"Giải khai bí ẩn về việc ông ngoại em mất tích đấy!

Em không tin chuyện ông ấy mất tích thực sự chỉ là vì khảo cổ chứ?" "A?

Đúng rồi!

Em chưa nói với anh sao?

Huyết mạch Đế Thính vốn là bẩm sinh của phái Bàn Sơn chúng em, nhưng từ sau khi ông ngoại mất tích thì truyền thừa cũng dần đứt đoạn..." Nghe Tiêu Long giải thích, Tuyết Lỵ Dương mới vỡ lẽ.

Tiêu Long thầm thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa thì lỡ mồm.

Tuyết Lỵ Dương đã bị dính lời nguyền ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Chá Cô Tiêu mất tích là để tìm Mắt Định Trần nhằm giải lời nguyền trên người phái Bàn Sơn.

Bây giờ khai mở huyết mạch cho cô, biết đâu có thể hóa giải được lời nguyền đó?

Tiêu Long thầm nghĩ, đối với thế giới đạo mộ hỗn hợp này hắn lại càng tò mò hơn.

Lời nguyền trên người phái Bàn Sơn liệu có liên quan gì đến Uông Tàng Hải không?

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia bắt đầu xảy ra vấn đề từ thời Muộn Du Bình, khiến anh ta thường xuyên mất trí nhớ, đó chẳng phải

là một loại khiếm khuyết huyết mạch hay lời nguyền sao?

Ở thung lũng Thiên Lang chẳng phải đã phát hiện ra việc Uông Tàng Hải trấn áp người nhà họ Trương để cướp đoạt huyết mạch sao?

Biết đâu lời nguyền trên người họ Trương cũng để lại từ lúc đó.

Phái Bàn Sơn sở hữu huyết mạch Đế Thính cũng bị dính lời nguyền, biết đâu ba chuyện này có liên quan đến nhau.

Chương 72

Tiêu Long càng nghĩ càng thấy tò mò về Uông Tàng Hải.

Lão già đó quả nhiên là một kỳ nhân, nếu còn sống mà được gặp mặt thì chắc chắn sẽ rất thú vị.

Tiêu Long sắp xếp cho Tuyết Lỵ Dương ở lại trong một căn biệt thự hắn mới mua ở Kim Thành để cô nỗ lực tu luyện.

Ngày hôm sau, Bàn Tử đã sốt sắng tìm tới Tiêu Long.

Hai ngày ăn chơi phè phỡn, gã mua bao nhiêu đồ cho người tình, giờ thì cháy túi rồi.

Thế nên gã không đợi nổi nữa mà muốn bán đống châu báu trong tay, nhưng lại không muốn bán rẻ, muốn kiếm thêm chút đỉnh.

Thế là gã nghĩ tới Tân Nguyệt Phạn Điếm và tìm đến Tiêu Long.

Trước sự nài nỉ của Bàn Tử, Tiêu Long quyết định đi một chuyến tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hắn cũng dự định mang một món bảo bối đi bán, sẵn tiện nhờ mối quan hệ ở đó để mua thêm ít trang bị.

Tối hôm đó, Tiêu Long dẫn Bàn Tử tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa nghe tin Tiêu Long tới, bà chủ họ Doãn lập tức xuất hiện.

Cô nàng ăn diện vô cùng xinh đẹp trong bộ sườn xám, trông cực kỳ quyến rũ.

Cô đích thân ra đón, nể mặt Tiêu Long hết mức, làm đám người trong khách sạn đều sững sờ, ghen tị không thôi.

Họ chỉ biết trân trân nhìn bà chủ cung kính mời Tiêu Long vào phòng bao hạng sang.

Đích thân cô nàng rót trà cho Tiêu Long, rồi khi nghe hắn nói có đồ tốt muốn bán, cô càng thêm kích động.

"Tiêu Long em trai, lần này lại mang bảo bối gì tới cho chị thế?

Đồ tầm thường là chị không thu đâu đấy nhé!" Doãn Nam Phong nói với giọng trêu chọc, bộ dạng mê hoặc đó khiến cô nàng như muốn dán chặt vào người Tiêu Long.

Bàn Tử nhìn mà nuốt nước miếng ừng ực, ghen tị vô cùng.

Tiêu Long thì vẫn giữ vẻ thong dong, ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, vội vàng mở chiếc hộp trong tay ra.

Chín chuỗi vòng cổ đá quý tuyệt đẹp hiện ra trước mắt ba người.

Đôi mắt Doãn lão bản sáng rực lên, cô nhận ra ngay giá trị của chúng.

Tuy giá không quá cao, chỉ tầm năm sáu triệu tệ, nhưng có người phụ nữ nào lại không yêu đá quý?

Dù có chút thất vọng nhỏ nhưng cô vẫn rất phấn khích, đống đồ này bán đi chắc chắn kiếm được vài triệu lời.

Doãn lão bản một mặt cho người đi lấy tiền, một mặt ghé sát tai Tiêu Long thổi khí như lan: "Xem ra em trai lại kiếm được không ít bảo bối nhỉ!

Lần này đi đâu phát tài thế?" Cô thầm nghĩ, chuyến đi Hải Để Mộ chắc chưa bắt đầu, chẳng lẽ hắn lại vừa xuống một ngôi mộ lớn nào khác?

Lúc này, Bàn Tử kích động mở vali mật mã ra, nhìn đống tiền mặt xếp lớp bên trong mà sướng run cả người.

Năm triệu tệ tiền mặt, không cần mặc cả, quá hào phóng!

Bàn Tử nhìn đống tiền này rồi lại nhìn Tiêu Long với vẻ đầy sùng bái.

Vì trong dự kiến của gã cùng lắm chỉ được 3 triệu thôi, vậy mà nể mặt Tiêu Long, Ưng lão bản đã trả giá cao nhất.

Phát tài rồi!

Thấy Bàn Tử vui vẻ như vậy, Tiêu Long mới mỉm cười nói: "Cũng chỉ kiếm chút đỉnh thôi, đống châu báu này chỉ là chuyện nhỏ, sao so được với chị chứ." "Ồ?

Vậy là em trai còn bảo bối chưa đưa ra sao?

Hay là cho chị mở mang tầm mắt chút đi?" Tiêu Long chưa kịp lên tiếng thì Bàn Tử đã mặt đầy ngượng ngùng nói: "Cái đó...

Ưng lão bản, Long ca vì giúp tôi nên mới không lấy đồ tốt, bà đừng lo, tiền này tôi nhất định không ăn mảnh đâu." Bàn Tử vỗ ngực cam đoan, trong mắt Doãn Nam Phong lóe lên một tia thất vọng.

"Ai bảo tôi chỉ mang có bấy nhiêu bảo bối?" Một câu nói thản nhiên của Tiêu Long làm cả hai người đều sững sờ.

"Long ca đừng đùa chứ, tôi thấy rõ ràng anh đâu có vào căn phòng đó, làm sao có thể..." Bàn Tử gãi mũi ngượng nghịu, biết là nói thế không hay nhưng lúc đó gã chỉ mải mê vơ vét tiền bạc thôi.

Doãn Nam Phong nhướn mày, giọng ngọt ngào hỏi: "Chẳng lẽ em trai thực sự còn bảo bối sao?" "Tất nhiên rồi, nhưng em có một yêu cầu nhỏ cần chị đáp ứng." "Nói đi, em trai yêu quý của chị~" Giọng của Doãn Nam Phong đầy vẻ quyến rũ, khiến Bàn Tử nghe mà bủn rủn cả người.

Nhưng gã biết Long ca rất đáng sợ, tuyệt đối không được tơ tưởng, chỉ có thể đứng nhìn thèm thuồng thôi!

“Hôn em một cái, em sẽ cho chị xem bảo bối của em.” Tiêu Long hớp một ngụm rượu, trêu chọc nói.

“Em trai không thật thà chút nào nhé!” “Ha ha, tin hay không tùy chị.” Tiêu Long tỏ vẻ khẳng định.

Doãn Nam Phong thấy hắn không giống đang lừa mình, mà giống một lời thử thách hơn.

Cô khẽ hít một hơi, rồi trực tiếp hôn lên môi hắn.

Hành động này làm mắt Tiêu Long trợn tròn, còn Bàn Tử thì vội vàng quay đi chỗ khác!

Đậu mợ!

Tiêu Long nhìn gương mặt xinh đẹp ngay sát sạt, mặt già không khỏi đỏ lên.

Cái bà cô này... trực tiếp quá...

Tiêu Long vốn định để cô hôn trán hay hôn má thôi, ai ngờ cô nàng lại táo bạo như thế!

Một lúc lâu sau, Doãn Nam Phong mới rời môi, khẽ lau vệt nước óng ánh nơi khóe miệng, rồi đôi mắt đẹp như tranh vẽ đắc ý hỏi: “Sao hả?

Hài lòng chưa em trai yêu quý?

Nếu chưa được, thì chị chỉ còn cách...” Ánh mắt Doãn Nam Phong khẽ liếc xuống phía dưới.

Bàn Tử đang quay lưng đi suýt nữa thì không nhịn được mà rùng mình.

Tiêu Long cũng chẳng khá khẩm hơn, âm thanh đó thật sự quá tuyệt.

Không thể trêu thêm được nữa, người phụ nữ này quá mạnh bạo!

Kẻo lát nữa chẳng biết ai ăn ai đâu.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Long trực tiếp lấy ra một chiếc hộp gỗ trầm hương.

Đường nét chạm trổ vô cùng tinh tế, mắt Doãn Nam Phong sáng lên.

"Oa, hộp trang sức đẹp quá!

Có chút hơi hướm hoàng thất nhà Minh đấy!" Bàn Tử nghe vậy liền quay lại, cũng bị chiếc hộp tinh xảo trên bàn làm cho chấn kinh.

"Trời đất ơi, Long ca, anh lấy đâu ra bảo bối đẹp thế này?

Bên trong đựng cái gì vậy?" Tiêu Long không thèm để ý tới gã, chỉ nói với Doãn Nam Phong: "Chị, mở ra xem thử đi." Doãn Nam Phong không chờ nổi nữa mà mở hộp ra, rồi cả người đứng hình tại chỗ.

Bàn Tử thấy cô không phản ứng liền ghé mắt vào xem, rồi nhịn không được kinh khiếu: "Trời ơi!

Đây chẳng phải là vòng cổ 'Hoàn Bội Lưu Ly Cửu Cung Minh Châu' của Ninh Quốc công chúa nhà Minh sao?

Long ca lấy đâu ra thế?

Chẳng phải chỉ có một chiếc duy nhất đang được trưng bày trong Cố Cung sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt, không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Món đồ đó đã được phát hiện từ hai năm trước trong mộ Ninh Quốc công chúa, đeo trên cổ công chúa, khi xuất hiện đã được các chuyên gia định nghĩa là quốc bảo và đưa vào bảo tàng Cố Cung, gây ra một cơn chấn động lớn.

Tuy nhiên, Doãn Nam Phong với đôi mắt long lanh như nước lại

biết nhiều hơn Bàn Tử.

Vì theo văn bia, các chuyên gia suy đoán rằng bộ vòng cổ này vốn là một cặp, có hai chiếc, nhưng trong mộ thất khi đó chỉ tìm thấy một chiếc.

Giờ đây, một món quốc bảo cấp bậc này lại thực sự đang nằm trước mặt cô.

Doãn Nam Phong khó khăn ngẩng đầu, giọng nói có chút lắp bắp: "Cái này... tôi...

Chương 73

e là...” Thứ này là cấp quốc bảo, giá trị ước tính ít nhất cũng phải mười triệu tệ!

Tất nhiên với giới sưu tầm thì nó là vô giá, không thể đong đếm bằng tiền, vì đây là món đồ tùy thân của con gái yêu của hoàng đế nhà Minh – Ninh Quốc công chúa!

Nhưng Tiêu Long chỉ mỉm cười đầy mê hoặc nói: “Chị đừng sợ, cái này em không bán cho chị đâu.” “A?

Tôi...” Ánh mắt Doãn Nam Phong lộ rõ vẻ khát khao cực độ.

Cô định thét lên là sẽ chi cả trăm triệu để lấy nó, nhưng nghe câu nói của Tiêu Long, cô lại phải kìm chế dục vọng, trong lòng không khỏi thất vọng tràn trề.

Đúng lúc này, Tiêu Long nói tiếp: “Em tặng cho chị đó, chỉ có loại vòng cổ cấp quốc bảo thế này mới xứng đáng với nhan sắc của chị.

Em tin rằng bên cạnh xương quai xanh đáng yêu của chị mà phối thêm chuỗi vòng này thì đúng là tuyệt phối.” Tiêu Long nói một cách nhẹ tênh, như thể chẳng để tâm gì, cứ như thể một đại gia tặng quà cho người phụ nữ mình yêu vậy.

Nhưng lời nói đó vào tai Doãn Nam Phong và Bàn Tử thì chẳng khác nào tiếng sấm ngang trời.

“Long ca, anh... anh cũng quá hào phóng rồi đấy!

Mười triệu tệ đấy, nói tặng là tặng sao?

Không đúng!

Đây là vòng cổ cấp quốc bảo, là vô giá cơ mà!

Ca...” Tiêu Long xua tay ngắt lời Bàn Tử, rồi mỉm cười nhìn Doãn Nam Phong đang ngây người vì cảm động đến mức nước mắt rưng rưng, giọng cô nghẹn lại: “Em trai... chị... chị...” “Suỵt~ Để em đeo cho mỹ nhân nào.” Tiêu Long làm ra tư thế im lặng, rồi đứng dậy, khẽ ấn vai Doãn Nam Phong ngồi xuống bàn, sau đó vòng ra sau lưng cô, khẽ thì thầm vào tai: “Để em xem chị đeo vào đẹp đến mức nào.” Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử khó khăn nuốt nước miếng, nhưng rất biết ý mà lẳng lặng rút lui.

Gã cuối cùng đã hiểu vì sao Tiêu Long lại được con gái yêu thích đến thế, chỉ riêng chiêu này thôi đã đủ cho gã học cả đời rồi!

Chỉ tiếc gã không giàu như Long ca, đúng là vung tiền như rác mà!

Trong phòng, Doãn Nam Phong cuối cùng cũng không kìm được nước mắt.

Thật sự quá cảm động, cũng quá kích động, từ trước tới nay chưa từng có người đàn ông nào đối xử tốt với cô như vậy.

Nhìn chuỗi vòng cổ 'Hoàn Bội Lưu Ly Cửu Cung Minh Châu' được Tiêu Long nhẹ nhàng đeo lên cổ mình, cô hận không thể trẻ lại vài tuổi để bất chấp tất cả mà gả cho người đàn ông sau lưng này.

Nhưng giờ cô đã 30 tuổi, vì sự nghiệp mà vẫn còn là một đóa hoa chưa hái, cảm thấy bản thân có chút không xứng với Tiêu Long.

“Em trai, chị...” “Gọi Long ca!” “Long...

Long ca ca~” Tiêu Long ôm chầm lấy đại mỹ nữ, cả hai cùng dìu nhau vào khuê phòng của Doãn Nam Phong cho tới tận đêm khuya.

Bàn Tử cứ đợi, đợi mãi mà không thấy Tiêu Long ra.

Gã mặt đầy bi ai nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Long ca ơi là Long ca, anh đúng là quá trâu bò!

Bàn Tử tôi mà bằng được một nửa bản lĩnh của anh thì chắc con cháu đầy đàn rồi.

Haizz~ mình cứ ngoan ngoãn đi ngủ thôi!" Một đêm không lời, tất cả đều nằm trong sự im lặng.

Đến trưa ngày hôm sau, sau khi ăn chút điểm tâm do bà chủ xinh đẹp mang tới, Tiêu Long lại ôm cô vào lòng, cười hắc hắc.

"Đừng mà, ghét quá~ giờ là ban ngày rồi!

Em trai không thể ngoan một chút sao?" "Hửm?" "Anh, anh trai tốt của em được chưa!" Doãn Nam Phong bĩu môi, làm bộ dạng tiểu nữ nhân đầy ủy khuất.

Tiêu Long cười lớn, khiến Doãn Nam Phong thẹn thùng vùi đầu vào ngực hắn.

Cười xong, Tiêu Long mới nói: "Được rồi, không đùa với chị nữa.

Chị đi mời vị kia ra đây đi, em có một món siêu cấp bảo bối muốn bán cho ông ta." "A?

Vẫn còn nữa sao?!" Doãn Nam Phong kinh ngạc nhảy khỏi đùi Tiêu Long, không thể tin nổi nhìn hắn.

"Đống châu báu kia là của Bàn Tử, chuỗi vòng cổ kia là quà tặng chị, còn thứ hôm nay mới là bảo bối em muốn dùng để giao dịch." "Ực~" Doãn Nam Phong nuốt nước miếng, một lần nữa bị chấn động.

Cô vốn tưởng chiếc vòng cổ ngày hôm qua đã là giới hạn của Tiêu Long, còn định sẽ bù đắp thêm cho hắn, nhưng giờ mới nhận ra mình đã quá coi thường người đàn ông này.

Người đàn ông này... cái gì cũng mạnh cả!

"Vậy... chị có thể xem món bảo bối đó trước được không?" "Tất nhiên." Tiêu Long mỉm cười, vung tay một cái hất tấm vải phủ phía

sau ra.

Một cỗ quan quách bằng đồng thanh khổng lồ hiện ra giữa phòng khách.

Doãn Nam Phong trợn tròn mắt, vì thứ này nhìn qua là biết không tầm thường.

Chỉ riêng khí tức nó tỏa ra trong nháy mắt đã khiến cô không nhịn được mà rùng mình.

Cỗ quan quách đồng thanh này nhìn là thấy dấu ấn của thời gian xa xưa.

Tuy cô chưa nhìn ra công dụng và giá trị của nó, nhưng thứ có thể để Tiêu Long mang ra làm bảo bối át chủ bài thì chắc chắn là đại bảo bối rồi.

Không chút do dự, cô hôn mạnh lên mặt Tiêu Long một cái rồi quay người chạy đi gọi người.

Nhìn bóng lưng của đại mỹ nữ, Tiêu Long vẫn còn vương vấn cảm giác của đêm qua.

Ừm!

Hương vị tuyệt vời vô cùng.

Chỉ tiếc là cô nàng không có huyết mạch, mà trong tinh huyết của hắn cũng không có huyết mạch nào thức tỉnh, hơi có chút đáng tiếc.

Tiêu Long biết không phải cứ "một huyết" nào cũng có thể thức tỉnh được huyết mạch mới!

Dù sao thì từ chiếc vòng cổ hôm qua cho tới cỗ quan quách đồng hôm nay, trước khi đi Tiêu Long đã thu vào hệ thống.

Thứ này, vì Uông Tàng Hải có thể dùng nó để trấn áp Huyết Thi Vương, nên có thể thấy nó đáng sợ đến mức nào.

Vì vậy bán giá một tỷ tệ cũng chẳng vấn đề gì.

Điều quan trọng nhất khiến Tiêu Long khẳng định như vậy là vì lần trước gặp Trương Sơn Nhật, hắn đã cảm ứng được một tia khí tức khác thường trên người lão.

Lúc đó hắn chưa hiểu, nhưng sau khi thấy cỗ quan quách đồng trấn áp Trương Khải Minh, hắn đã hiểu ra.

Vị phó tướng này chắc hẳn cũng đang canh giữ một cỗ quan quách tương tự, bên trong đó có lẽ là Trương Khải Sơn đang say ngủ!

Đó chỉ là phỏng đoán của Tiêu Long, tình hình cụ thể ra sao hắn cũng không rõ và cũng chẳng quan tâm.

Trương Khải Sơn còn sống thì đã sao?

Trương Khải Minh còn bị chặt đầu rồi kia kìa, con trai Trương gia Khải Linh thì là fan hâm mộ nhí của hắn.

Cái lão Trương Khải Sơn, dù là Cửu Môn Đề Đốc còn sống và có đột phá được Thiên Giai Kỳ Lân huyết mạch đi nữa thì so với hắn cũng chỉ là hạng tôm tép.

Chỉ cần đừng tìm chuyện với hắn là được, ai thích làm gì thì làm.

Biết đâu chuyện này còn có thể lôi cả nhà họ Uông ra nữa đấy!

Đang lúc Tiêu Long mải suy nghĩ những chuyện này, cửa phòng bị đẩy ra, Trương Sơn Nhật vội vàng xông vào.

Ngay lập tức, lão nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách đồng trong phòng, cả người đứng hình, rồi sau đó là vô cùng kích động.

Lão thực sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, vì thứ này chính là "Trường Sinh Quan" cuối cùng mà vị Đề Đốc đã tìm kiếm suốt 20 năm qua!

Mất một lúc lâu lão mới kiềm chế được cảm xúc, bình tĩnh lại, rồi

nhìn Tiêu Long, hít một hơi thật sâu.

Lão đè nén tà niệm trong lòng, không dám nảy sinh ý đồ xấu, rồi trịnh trọng lên tiếng: "Long huynh đệ, ra giá đi!" Tiêu Long khẽ mỉm cười hỏi: "Ưng ý rồi sao?" Trương Sơn Nhật trịnh trọng gật đầu.

"Được, vậy tôi hiểu rồi, tôi không vòng vo nữa.

Một giá duy nhất! 3 tỷ tệ!" "Tê~" Phía sau, Doãn Nam Phong hít một hơi lạnh.

Chương 74

Không ngờ thứ này lại khủng khiếp đến thế, còn đáng sợ hơn cả Ngọc Dũng lần trước.

Nhìn Tiêu Long, ánh mắt cô thêm phần sùng bái và kính sợ.

Chỉ trong vòng hơn 20 ngày ngắn ngủi mà đã thành tỷ phú, cách kiếm tiền của người đàn ông này thật sự quá kinh khủng.

Cô lăn lộn mười mấy năm nay, dù có thừa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm của tổ tiên thì tài sản cũng chỉ tầm 2 tỷ tệ mà thôi.

"Được!" Nhưng điều khiến cô kinh ngạc hơn là Trương Sơn Nhật đã đồng ý ngay lập tức không chút do dự.

Tiêu Long cười, khẽ gõ lên cỗ quan quách đồng nói: "Được rồi, đồ là của ông, nhớ cho người chuyển tiền qua.

À đúng rồi, thấy ông sảng khoái như vậy, tôi tặng thêm cho ông một tin tức miễn phí.

Thung lũng Thiên Lang là một trong những căn cứ nghiên cứu của Uông Tàng Hải, bên trong đó có trấn áp một vị lão tổ của Trương gia, hãy cẩn thận với nhà họ Uông." Tiêu Long nháy mắt với đại mỹ nữ rồi quay người rời đi, để lại hai người đang ngơ ngác.

Một lúc sau, Doãn Nam Phong mới hoàn hồn, nhỏ giọng hỏi: "Nhị ca, ý hắn là sao?

Có cần phải..." Trương Sơn Nhật lắc đầu, trong lòng lão có một cảm giác rằng tuyệt đối không được đối đầu với Tiêu Long, nếu không sẽ chết rất thảm.

Trừ khi Đại ca phục hồi!

“Không thể đối địch, phải chân thành hợp tác với hắn, biết đâu hắn lại chính là ngôi sao may mắn của tôi!” “Được!” Trong mật thất dưới lòng đất, Trương Sơn Nhật mang theo quan tài đồng xanh xuất hiện.

Hắn đặt chiếc quan tài Trường Sinh cuối cùng xuống dưới một chiếc quan tài đồng xanh lớn hơn ở phía trước, rồi vô cùng kính cẩn quỳ một chân xuống đất, kích động nói: “Đại ca!

Tướng quân!

Chiếc quan tài Trường Sinh cuối cùng tôi đã mang về rồi đây!

Hoa Tàng Hải đã nở, một vòng luân hồi lục thập hoa giáp đã trôi qua, xin Tướng quân chỉ thị.” Lúc này, chiếc quan tài đồng xanh vốn im lìm bỗng khẽ run lên như thể nghe thấy lời hắn.

Trương Sơn Nhật vô cùng phấn khích, hắn đã đợi ngày này quá lâu rồi.

Đại ca đang tỉnh lại, chẳng bao lâu nữa có thể tái xuất nhân gian.

Hắn một lần nữa cung kính hành lễ: “Tướng quân, thuộc hạ xin cáo từ!” Mật thất dưới lòng đất trở lại vẻ tĩnh lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Không biết bao lâu sau, chiếc quan tài đồng xanh vốn đang yên tĩnh lại run lên lần nữa, khiến chiếc quan tài bên dưới cũng run theo như thể bị một sức mạnh thần bí nào đó dẫn dắt.

Chiếc quan tài mà Tiêu Long để lại bắt đầu dần hòa nhập vào chiếc quan tài khổng lồ kia, bị nó nuốt chửng!

Mật thất lại khôi phục sự bình lặng.

Lại một lúc lâu sau, một tiếng thở dài vang lên: “Chao ôi!

Vương huynh, huynh đã xuất quan chưa?

Một đời này thì đã sao?

Có thể làm gì được chứ?

Đồ của nhà họ Trương tôi, không ai lấy đi được đâu!

Vương huynh, chúng ta sắp gặp nhau rồi.

Đợi tôi.” Tiếng nói dần biến mất, mật thất hoàn toàn chìm vào im lặng.

Lúc này, Tiêu Long đã trở về chỗ Bàn Tử.

Khỏi phải nói Bàn Tử ghen tị đến mức nào!

Khi hai người ăn tối xong chuẩn bị ra ngoài đi dạo một vòng thì Thiên Chân cầm một phong thư vội vã chạy vào: “Long ca, không xong rồi, Tam thúc của tôi thật sự đã đi đến mộ dưới đáy biển!

Đúng như anh nói, ông ấy đã để lại lời nhắn!

Xem này!” Thiên Chân với vẻ mặt đầy sùng bái giao bức thư cho hai người.

Nhìn kỹ lại thì quả nhiên là tin tức do Ngô Tam Tỉnh để lại.

Bàn Tử nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Trời ạ!

Long ca còn có thể dự đoán như thần, quá ngầu rồi!

Nhìn bộ dạng sùng bái của hai gã kia, Tiêu Long mỉm cười.

Tuy có chút khác biệt so với nguyên tác, nhưng thực tế ý đồ vẫn là muốn Bàn Tử và Thiên Chân đi đến mộ dưới đáy biển!

Chỉ là lần này có thêm Tiêu Long, và bức thư còn chỉ đích danh mời Tiêu Long giúp đỡ.

Thiên Chân nhìn Tiêu Long với vẻ cầu khẩn.

Chuyến đi này không chỉ để tìm Tam thúc mà quan trọng hơn, trong thư nói Tiểu Ca nhất định sẽ xuất hiện.

Đó mới là lý do Thiên Chân bắt buộc phải đi.

Bây giờ ai cũng biết thực lực của Tiêu Long nên cả hai đều nhìn hắn đầy mong đợi.

Bàn Tử cũng vậy, ban đầu tưởng có đống châu báu ở Hoàng Kim Cốc là đủ tiêu rồi, nhưng so với mấy chục triệu mà Tiêu Long tùy tiện tặng người ta, hắn thấy mình cần nỗ lực hơn nữa.

Có thế mới khiến các em gái tự nguyện bám lấy chứ.

Hắn quyết định lần xuống mộ này sẽ nghe lời Long ca hoàn toàn, tranh thủ vớ lấy ít bảo vật, lúc về còn phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm khoe mẽ một chuyến, đổi thật nhiều tiền rồi ném thẳng vào mặt bà cô ở đó xem cô ta có nghe lời không!

Tiêu Long đồng ý.

Bão đã tan, hai ngày nữa có thể ra khơi, đây chính là cơ hội tốt.

Quan trọng hơn là Tiêu Long nhớ đến cô nàng A Ninh.

Mộ dưới đáy biển chắc chắn cô ấy sẽ xuất hiện, Tiêu Long quyết định lần này phải cho nha đầu A Ninh hiểu rõ thế nào là đàn ông đích thực!

"Được rồi, mau về chuẩn bị đồ đạc đi.

Tìm hiểu thêm tư liệu về mộ dưới đáy biển, Bàn Tử đi mua trang bị, loại tốt nhất ấy.

Quan trọng nhất là đồ lặn và đèn chiếu sáng dưới nước." Tiêu Long sắp xếp một đống việc, hai người vô cùng tin phục, không chút do dự mà đi làm ngay.

Khi vừa ra khỏi cửa thì bị Hoắc Tú Tú chặn lại.

Cô nàng không biết lấy tin tức từ đâu mà vội vàng chạy tới, nhất quyết đòi Tiêu Long mang theo xuống mộ.

Tiêu Long không còn cách nào khác vì trước đó đã hứa với Hoắc lão thái thái, vả lại cô nhóc này cũng rất mê người.

Có một cô em gái nhỏ chủ động bám theo cũng là chuyện tuyệt vời.

Ai bảo vừa vào cửa nha đầu này đã ôm chặt cánh tay Tiêu Long không buông?

Ai bảo miệng cô nàng lại ngọt xớt, cứ mở miệng là "anh trai thân thiết", "anh trai tốt", ngọt như bôi mật vậy.

Tiêu Long cảm thấy nếu không đồng ý, chắc cô nàng sẽ ăn vạ tại chỗ mất.

Chẳng còn cách nào, hắn đành dỗ dành cô nhóc, bảo cô về tìm hiểu thêm thông tin từ bà nội.

Sau khi thu thập đồ đạc xong, ngày mai sẽ xuất phát.

Nghe vậy, cô nhóc mới vui vẻ, hớn hở rời đi.

Cùng lúc đó, mấy nhóm người khác cũng đang tập trung mục tiêu về phía mộ dưới đáy biển Tây Sa!

Dù là phía Ngô Tam Tỉnh hay phía A Ninh, sau khi nhận được tin tức đều bắt đầu chuẩn bị.

Ba con Xà Mi Đồng Ngư mà Uông Tàng Hải để lại đã bị trộm mất, giờ chỉ còn lại con cuối cùng cùng bí mật ẩn giấu trên đó.

Con cuối cùng có khả năng nằm ở mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Có giải mã được bí ẩn trường sinh hay không, phải đợi đến lúc vào mộ mới biết.

Trên một chiếc du thuyền ở hải phận quốc tế, A Ninh đặt điện thoại xuống, thần sắc có chút do dự.

Phía Cừu Đức Khảo sắp xếp cho cô vào mộ dưới đáy biển và trà trộn vào đội ngũ của Hạo Thiên Chân.

Chương 75

Nếu là trước đây cô sẽ hành động không chút do dự, nhưng lần này cô lại chần chừ!

Bởi vì Tiêu Long cũng có mặt trong đội ngũ đó!

Cứ ngỡ rời đi là có thể bảo vệ được Tiêu Long, nào ngờ lại sắp gặp nhau nhanh thế này.

"Chẳng lẽ tôi thật sự không thoát khỏi vận mệnh sao?

A Long, sao anh lại xen vào chuyện này chứ?" Nhìn ra đại dương mênh mông, A Ninh thầm thì trong lòng.

"Đại tiểu thư, chúng ta phải xuất phát thôi!" Thuộc hạ bắt đầu gọi A Ninh.

"Được rồi!" Cùng lúc đó, tại đại viện nhà họ Hoắc.

Hoắc Tú Tú đứng trước mặt Hoắc lão thái với vẻ mặt nghiêm túc.

"Cháu có biết hôm nay bà gọi cháu đến để làm gì không?" "Bà muốn rèn luyện cháu để cháu sớm ngày kế thừa gia tộc họ Hoắc." Hoắc lão thái thái lắc đầu nói: "Đúng một phần nhưng chưa đủ." "Xin bà chỉ điểm." "Bà biết cháu đã nhắm trúng chàng trai đó rồi, cho nên bà mới sắp xếp cho cháu vào đội ngũ của họ, nhưng có hai điểm cháu cần phải biết.

Thứ nhất, gặp Ngô Tam Tỉnh, hỏi rõ tình hình của cô cháu.

Bao nhiêu năm nay rồi, cũng chỉ có ông ta biết chuyện năm đó.

Thứ hai, tiếp cận chàng trai cháu thích, nhận được sự ủng hộ của cậu ta, tốt nhất là trở thành người phụ nữ của cậu ta.

Có cậu ta giúp đỡ, dù là điều tra chuyện của cô cháu hay quản lý

nhà họ Hoắc sau này đều có ảnh hưởng rất lớn." "Bà nội à ~" Bị bà nói thẳng thừng như vậy, Hoắc Tú Tú dù có vô tư đến đâu cũng thấy xấu hổ.

Nhưng cô cũng biết bà nội nói đúng.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng thái độ của Doãn lão bản ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đối với Tiêu Long thôi, nếu có Tiêu Long ủng hộ, ai trong nhà họ Hoắc dám phản đối chứ?

Cộng thêm thân thủ cường đại của hắn, giúp cô quản lý gia tộc là chuyện quá đơn giản.

Hoắc Tú Tú thẹn thùng gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng.

Vì cô chợt thấy có lẽ đây chỉ là tình đơn phương, Tiêu Long liệu có nhìn trúng cô không, có chịu giúp không lại là một chuyện khác?

Đâu thể cứ bám lấy người ta mãi được?

Chẳng lẽ thật sự phải chủ động đến bước đó sao?

Hoắc Tú Tú không dám nghĩ tiếp nữa, nhưng vì cô cô, vì nhà họ Hoắc, cô quyết chơi tới cùng!

Hít một hơi thật sâu, cô nghiến răng trịnh trọng nói: "Bà nội yên tâm đi!

Tú Tú sẽ không làm bà thất vọng đâu!" Tiêu Long không biết những chuyện đang diễn ra.

Khi có được con Xà Mi Đồng Ngư thứ hai, hắn đã nhận được huyết mạch Huyền Vũ. *"Đinh!

Chúc mừng ký chủ thôn phệ tinh huyết Huyền Vũ, nhận được một trong Tứ Linh huyết mạch – Huyết mạch Huyền Vũ!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ sở hữu hai loại Tứ Linh huyết mạch, khen

thưởng bí thuật Ngự Lĩnh: Thính Lôi Định Huyệt!”* Trong thời gian ngắn, hắn đã sở hữu ba trong bốn loại Tứ Linh huyết mạch.

Chỉ có điều huyết mạch Huyền Vũ vẫn chưa có cơ hội thăng cấp.

Dù sao nó cũng mang thuộc tính Thủy, chuyến đi mộ dưới đáy biển lần này chính là cơ hội tốt để thăng cấp.

Tiêu Long mở giao diện thuộc tính, quả nhiên thấy sự thay đổi lớn. [Hệ thống tiến hóa huyết mạch] Ký chủ: Tiêu Long.

Huyết mạch Thánh Linh: Huyết mạch Kỳ Lân (Thiên giai đỉnh phong).

Tứ Linh huyết mạch: Chu Tước (Thiên giai: Đạp không), Bạch Hổ (Trung cấp: Tốc độ), Huyền Vũ (Sơ cấp: Bế thủy).

Huyết mạch Thập đại thần thú: Đế Thính (Trung cấp: Nhục thân).

Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải * 4.

Kỹ năng: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật.

Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Máy móc).

Nhiệm vụ: Thu thập tinh huyết đặc biệt ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư.

Huyết mạch Huyền Vũ lần này chắc chắn sẽ có ích lớn.

Có Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, hắn sở hữu năng lực dời non lấp biển, ở dưới đáy biển chắc chắn sẽ phát huy tác dụng.

Có con tê tê máy đục thông đường vào mộ, lại có công cụ đối phó với cơ quan, đúng là thần khí.

Tuyệt đối sẽ không có chuyện bị kẹt không ra được.

Bây giờ bốn loại huyết mạch đều đang không ngừng thăng tiến, Tiêu Long lại càng nôn nóng hơn.

Đợi đến khi cả năm loại huyết mạch đạt đến cấp Thánh, dung hợp thành công ra huyết mạch Trường Sinh thì thật sự là bất tử bất diệt, quá đáng mong chờ.

Sở hữu huyết mạch Huyền Vũ giúp hắn tự tin hơn khi xuống mộ.

Huyết mạch Huyền Vũ sơ cấp có thể giúp hắn nín thở trong một giờ đồng hồ, lợi hại hơn người thường nhiều.

Huyết mạch thật đáng sợ.

Ở vùng Tây Sa thường xuyên có mưa bão sấm sét, tìm mộ ở đó không dễ chút nào.

Nhưng giờ thì khác rồi, Tiêu Long đã học được Thính Lôi Định Huyệt, không sợ lãng phí thời gian bên ngoài, cũng không sợ bị người khác như Ngô Tam Tỉnh vào trước lấy mất bảo vật.

Đối với 46 viên dạ minh châu, cánh cửa đồng xanh giả, hay Vân Thiên Cung mà Uông Tàng Hải để lại, Tiêu Long đều rất tò mò.

Những thứ đó phần lớn được làm từ cành của cây thần đồng xanh, ẩn chứa sức mạnh thần bí có thể chiết xuất được.

Còn có tinh huyết của đám quái vật như Nhân Diện Liêm, Hải Hầu Tử, Cấm Bà, Tiêu Long cũng rất khao khát.

Chuyến này đi nhất định phải thu hoạch đầy túi!

Ít nhất phải nâng cấp huyết mạch Huyền Vũ lên cao cấp, thậm chí là Thiên giai!

Tinh huyết của đám quái vật Hải Hầu Tử chính là nguồn dinh dưỡng tốt nhất!

Lúc này, Tiêu Long phát hiện nhiệm vụ đã cập nhật chi tiết hơn.

*“Đinh!

Tiến vào mộ dưới đáy biển, tìm con Xà Mi Đồng Ngư thứ tư, thu thập linh huyết đặc biệt bên trong, nhận được loại Tứ Linh huyết mạch cuối cùng!” “Đinh!

Tiến vào cửa đồng xanh giả, thu thập sức mạnh thần bí!”* Bí ẩn trường sinh của Uông Tàng Hải đang dần được Tiêu Long hé mở, huyết mạch trường sinh của hắn cũng đang dần ngưng tụ.

Khi đó sẽ có sự va chạm thế nào?

Tiêu Long chưa nghĩ tới, nhưng ít nhất hắn hiểu một điều: hiện tại đối mặt với Uông Tàng Hải có lẽ hắn chưa phải đối thủ.

Dù sao gã kia 80% là còn sống và đã có được một phần huyết mạch trường sinh.

Gã có được huyết mạch trường sinh được hệ thống công nhận, cái danh xưng đó Tiêu Long hiện giờ còn chưa có, đủ thấy gã đã tu luyện đến mức nào.

Vì thế Tiêu Long phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng khám phá các đại mộ do Uông Tàng Hải để lại để đoạt lấy tinh huyết, nâng cao thực lực.

Chẳng ai biết khi nào hai người sẽ gặp nhau, và lúc đó khả năng cao sẽ là kẻ thù.

Hai loại huyết mạch trường sinh va chạm, dù là ai hấp thu được đối phương cũng sẽ một bước lên trời!

Chẳng mấy chốc đã đến ngày thứ ba.

Tiêu Long, Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Thiên Chân có mặt tại cảng Tây Sa.

Mọi người đã gần như đông đủ.

Người do Tam thúc của Thiên Chân sắp xếp cũng đã đến.

Dẫn đầu là một lão làng của nhà họ Trương trong Lão Cửu Môn, mang theo một nhà khảo cổ tên Trương Ngốc Tử, số còn lại là đám tay chân, lũ trộm mộ thông thường.

Vì là người của nhà họ Trương dưới trướng Lão Cửu Môn và làm việc cho Ngô Tam Tỉnh nên chúng khá kiêu ngạo.

Chương 76

Ngoài việc nể mặt Thiên Chân một chút, chúng chẳng coi ai ra gì.

Dù Ngô Tam Tỉnh đã dặn trước là không được đắc tội phía Tiêu Long, phải khách sáo và nghe lời Tiêu Long, nhưng khi thấy Tiêu Long trẻ măng như vậy, lòng chúng nảy sinh sự đố kỵ.

Bảo một thằng nhóc miệng còn hôi sữa dạy tôi làm việc ư?

Có mà nằm mơ!

Nhất là khi thấy Tiêu Long đi cùng mấy đứa trẻ ranh và một cô gái, đám người này thầm nghĩ đúng là đi nộp mạng.

Nhưng việc Tam gia giao phó cũng không thể làm ngơ, nên chúng tuy kiêu căng nhưng vẫn cố kìm chế.

Đối mặt với đám người coi thường mình, nhất là khi lên thuyền chẳng có ai bưng trà rót nước, Bàn Tử lập tức nổi cáu.

Hắn thấy đây là sự sỉ nhục với Long ca!

Long ca ở Tân Nguyệt Phạn Điếm là siêu cấp quý khách, ngay cả Doãn lão bản cũng phải đích thân ra đón.

Kết quả là đi giúp việc mà lũ đàn em của Tam gia lại dám đãi ngộ Long ca thế này sao!

"Mấy người có biết lễ phép không hả?

Có biết đây là khách quý không?

Có biết đây là người Tam gia mời đến giúp đỡ không?" "Thì sao?

Làm gì được nhau nào?" Một thằng nhóc tóc vàng nhổ cái tăm trong miệng ra, thách thức hỏi.

“Thế nào là thế nào?

Đừng tưởng đi theo tiểu thiếu gia là oai nhé!

Bảo tôi hầu hạ à?

Bảo tất cả mấy người ngoan ngoãn một chút cho tôi, làm hỏng việc của Tam gia là tôi quăng xuống biển cho cá ăn hết đấy!” “Mẹ kiếp!” Bàn Tử định xông lên đấm người nhưng bị Tiêu Long cản lại.

Tiêu Long chẳng thèm liếc mắt nhìn đám đó lấy một cái, thản nhiên nói với Bàn Tử: “Đừng để ý, chấp nhặt với loại tiểu nhân này làm gì cho mệt.

Rót cho tôi chén trà đi, hạng người mắt mọc trên đỉnh đầu thế này thường chết sớm nhất, việc gì phải so đo với kẻ sắp chết?” Thấy Tiêu Long bình tĩnh như vậy, không thèm chấp đám kiến hôi, Bàn Tử lập tức hiểu ra và càng thêm sùng bái Tiêu Long.

Nhìn cảnh giới của Long ca kìa, đó mới là tâm tính và khí độ của bậc đại nhân.

Bàn Tử lấy lại bình tĩnh, lập tức học theo Tiêu Long.

Nhưng những lời đó lọt vào tai đám kia thì thật sự rất chói tai.

“Mẹ nó!

Cho mặt mũi mà không biết điều.” Mấy đứa định nổi khùng thì Hoắc Tú Tú gọi Thiên Chân ra: “Làm gì đấy?!

Tôi... tiểu thiếu gia, tôi...” “Được rồi, ra ngoài đi!” Thiên Chân cứng rắn một lần.

Thực tế là đám này không biết Thiên Chân đang cứu chúng.

Vì Thiên Chân biết rõ, một khi đám không có mắt này ra tay, thì kết cục chỉ có một chữ: Chết!

Cuộc ồn ào chấm dứt nhưng mâu thuẫn đã nảy mầm.

Đám tay chân kia vô cùng khó chịu, tụ tập lại bàn bạc gì đó.

Thiên Chân không ngừng xin lỗi Tiêu Long.

Đám thuộc hạ kia đúng là sướng mà không biết hưởng, tưởng bị mất mặt nên bắt đầu lên kế hoạch xuống mộ sẽ cho nhóm Tiêu Long một bài học.

Tiêu Long chẳng buồn bận tâm, hắn đang suy nghĩ chuyện khác.

Trương Ngốc Tử đã xuất hiện, chính là Tiểu Ca ẩn danh lên thuyền.

Nhưng A Ninh thì không thấy đâu, đội ngũ của Cừu Đức Khảo cũng không thấy.

Điều này làm Tiêu Long hơi hụt hẫng.

Hắn biết nha đầu đó đang trốn mình, nhưng hắn tin hai người sẽ sớm gặp lại.

Đến lúc đó nhất định phải cho cô ấy biết thế nào là gia quy!

Thuyền tiếp tục đi sâu vào vùng biển.

Đột nhiên chớp giật sấm vang, bão tố lại xuất hiện.

Mọi người bắt đầu hoảng hốt.

Nhất là đám đàn em của Tam gia, đứa nào đứa nấy nổi trận lôi đình, túm lấy lão thuyền trưởng định đánh một trận.

Vì trước đó đã thỏa thuận là thời tiết hai ngày tới sẽ không đổi, ra khơi không vấn đề gì, kết quả giờ lại gặp bão.

Mây đen che kín đầu, cuồng phong gào thét, mưa lớn sắp ập xuống.

Lão thuyền trưởng cũng bất lực, dự báo không thể chính xác 100%

được.

Nhưng với đám lưu manh dưới trướng Tam gia thì không lý lẽ gì được, chúng định đánh lão thuyền trưởng thì lại bị Thiên Chân ngăn lại.

Trong lúc mấy người còn đang dây dưa không dứt, bão tố nổi lên, sấm chớp đùng đùng, từ xa dường như có sóng lớn ập tới.

Thuyền bắt đầu tròng trành!

"Mau!

Quay về khoang thuyền!

Bão đến rồi!" Lão thuyền trưởng vội vàng nhắc nhở mọi người.

Lúc này, giọng Bàn Tử run rẩy chỉ tay về phía xa hét lớn: "Nhìn kìa, đó là cái gì?" "Ơ?

Mau nhìn kìa, đằng đó có một con thuyền, hình như gặp chuyện rồi!" Hoắc Tú Tú cũng phát hiện ra, vội gọi mọi người giúp đỡ.

Nhưng lão thuyền trưởng vừa nhìn thấy, mặt mũi liền cắt không còn giọt máu: "Mau chạy đi, đừng qua đó!

Đó...

đó là thuyền ma!" Đối mặt với vẻ kinh hoàng của lão thuyền trưởng, đám tay chân kia lại tỏ vẻ khinh khỉnh: "Thời đại nào rồi mà còn thuyền ma?

Lão già này không muốn đi tiếp nên cố ý hù dọa tụi tao à?

Có tin tao quăng lão xuống làm mồi cho cá không?

Tụi tao lái thuyền cũng được!" Nhưng lão thuyền trưởng thực sự sợ khiếp vía, quỳ xuống đất van xin: "Đừng mà, mau chạy đi, tôi van mấy người đấy, thật sự là thuyền ma mà!

Thuyền ma trong truyền thuyết!

Trên đó là linh hồn của những người chết trên biển, gặp phải là không bao giờ trở về được đâu!

Xin mấy người đấy, cho tôi quay về đi!

Tôi nhìn thấy rồi!" Phía xa, một con thuyền lớn đen kịt, lảo đảo đối diện với họ.

Dưới cơn bão, nó mang lại một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Nhưng đám thổ phu tử này vốn chẳng tin vào chuyện đó vì suốt ngày giao du với ma quỷ nên chẳng sợ gì.

Nào ngờ con thuyền ma lần này không hề đơn giản như vậy.

Đám người đó không chịu nghe, không cho lão thuyền trưởng quay về, thậm chí còn rút súng ra đe dọa.

Bàn Tử không nhìn nổi nữa, nội bộ bắt đầu lục đục.

Thiên Chân nghe tiếng động chạy ra hỏi han tình hình mới không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiêu Long nhìn con thuyền ma ẩn hiện đằng xa, trả lời thắc mắc của Hoắc Tú Tú: "Thuyền ma trong truyền thuyết không có người điều khiển, cứ trôi dạt theo sóng.

Nếu gặp người sống, nó sẽ nuốt chửng họ và biến họ thành một phần của con thuyền." "Hả?

Chương 77

Không thể nào?

Lợi hại vậy sao anh Long, vậy em...” “Đừng lo, có anh ở đây rồi.” Tiêu Long mỉm cười, xoa mạnh đầu cô nhóc.

Cô nàng mới bình tĩnh lại chút ít.

Đám thuộc hạ kia vẫn không tin, chỉ có Bàn Tử và Thiên Chân là hiểu tình hình, cả hai đều lo âu nhìn con thuyền ma đang không ngừng tiến lại gần.

Tiêu Long bí mật quan sát Trương Ngốc Tử, phát hiện gã cũng chẳng có vẻ gì là lo lắng, thậm chí còn không biết lôi rượu của lão thuyền trưởng từ đâu ra ngồi nhâm nhi!

Lúc này, khi con thuyền ma chỉ còn cách chưa đầy trăm mét, sấm chớp bỗng dữ dội hơn, trong nháy mắt thuyền ma đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người chưa đầy mười mét.

Đám thuộc hạ vốn khinh khỉnh giờ chết lặng.

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ con thuyền này lại quỷ dị đến thế, có vẻ hơi khác so với nguyên tác!

Giây tiếp theo, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, sự cố đã xảy ra.

Từ trên con thuyền ma rách nát đen kịt đó đột nhiên xuất hiện mấy bóng đen, rồi chúng lao không trung, đáp thẳng xuống thuyền của họ.

Một gã đứng gần mạn thuyền chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị hai bóng đen kéo xuống nước.

“Á!” Tiếng thét thảm thiết im bặt.

Những bóng đen khác nhanh chóng áp sát mọi người.

Hai con trong số đó lao về phía Thiên Chân và Bàn Tử.

Thiên Chân sợ hãi lùi liên tục, mặt trắng bệch.

Bàn Tử phản ứng nhanh hơn, lập tức rút súng bắn nát hai bóng đen đó.

Cùng lúc đó, hai bóng đen khác lao về phía Hoắc Tú Tú.

Cô nàng cũng không phải dạng vừa, xoay người né được một con và đánh nát con còn lại.

Nhưng ngay lúc đó, một bóng đen to lớn hơn xuất hiện với tốc độ cực nhanh, tóm lấy Hoắc Tú Tú và lôi cô xuống nước.

Tiêu Long còn không kịp cứu người vì có quá nhiều con lao về phía hắn.

Hắn chỉ kịp xử lý năm sáu con, đến khi định thần lại thì Hoắc Tú Tú đã bị kéo xuống nước, lôi vào trong thuyền ma!

Sắc mặt Tiêu Long trở nên khó coi, nhưng không hề hoảng loạn.

Hắn biết đó là đám Nhân Diện Liêm và Hải Hầu Tử, với thủ đoạn của Hoắc Tú Tú chắc chắn cô có thể cầm cự được một lúc.

Tiêu Long lườm Trương Ngốc Tử đang đứng khoanh tay đứng nhìn, rồi ra tay hạ gục nốt mấy con Nhân Diện Liêm còn lại.

Lúc này đám đàn em của Tam gia đã sợ mất mật, đứa nào đứa nấy run cầm cập, miệng lảm nhảm ma quỷ gì đó, khóc lóc om sòm.

Đâu còn vẻ hống hách lúc trước!

Trong lúc mọi người còn đang kinh hồn bạt vía, Tiêu Long xoay người nhảy xuống nước cứu người!

"Đừng đi, vô ích thôi, không cứu được đâu!

Đi là không về được đâu!" Lão thuyền trưởng hét lên khi thấy Tiêu Long không chút do dự nhảy xuống bơi về phía thuyền ma.

Bàn Tử và mọi người biến sắc, nhất thời không biết làm sao.

Định đuổi theo giúp đỡ thì bị Trương Ngốc Tử ngăn lại: "Đi cũng vô ích thôi, hãy tin tưởng Long ca!" Nhưng đám thuộc hạ của Tam gia đâu quan tâm chuyện đó, chúng sợ vỡ mật rồi.

Thấy quái vật đã chết hết, lại thấy thằng nhóc không biết trời cao đất dày kia đi cứu người, chúng cuống lên, nhất định không thể ở lại đây thêm một giây nào, cũng không thể đợi hắn về!

Phải đi ngay bây giờ.

"Mau lái thuyền đi, nghe thấy không?!

Mau rời khỏi đây!" "Mẹ kiếp, đứng đực ra đó làm gì?

Không mau đi lái thuyền đi?!

Tao bắn chết bây giờ!" Đối mặt với ma quỷ thì sợ chết khiếp, nhưng đối mặt với lão thuyền trưởng thì chúng lại lộ vẻ hung ác.

Bàn Tử nghe vậy sao chịu được?

Đám này định bỏ mặc Long ca sao?

Tìm chết à!

"Tao xem đứa nào dám động đậy?!

Long ca chưa về, đứa nào dám đi tao bắn chết đứa đó!" Hai bên lại đối đầu gay gắt.

Thiên Chân ra mặt cũng chẳng có tác dụng gì.

Lúc sinh tử tồn vong thế này chúng chẳng màng đến tiểu thiếu gia gì nữa!

Mạng của mình mới là quan trọng nhất.

Nhưng sự ích kỷ đó đã khiến chúng mất đi sự ủng hộ của mọi người.

Trương Ngốc Tử cũng "phản bội", hạ gục một tên khiến năm tên còn lại mới chịu im lặng và hạ súng xuống.

Lúc này Thiên Chân nhìn xác của những bóng đen dưới chân, lo lắng hỏi: "Đây là quái vật gì vậy?

Long ca không sao chứ?" Bàn Tử khá tự tin, dù sao cũng đã trải qua sóng gió lớn, hắn đã thấy thực lực đáng sợ của Tiêu Long, tuy thứ này có hơi quỷ dị nhưng hắn không tin Tiêu Long sẽ thua chúng.

Hắn chỉ hơi lo không biết có cứu được Hoắc Tú Tú về không.

Trương Ngốc Tử im lặng một lát rồi giải thích: "Thứ này gọi là Nhân Diện Liêm, trong truyền thuyết là hóa thân của những linh hồn chết trên biển, chuyên đi hút hồn người ta, giống như ma da vậy, phải kéo được một người xuống thế mạng thì mới được đầu thai!" Mọi người im lặng, nhất là mấy tên thuộc hạ mặt trắng bệch vì sợ.

Lúc này Tiêu Long đã tiến vào thuyền ma.

Hắn thấy trong thuyền vô cùng yên tĩnh, một sự yên tĩnh quỷ dị, mang lại cảm giác sóng yên biển lặng, dù bên ngoài cuồng phong bão tố.

Mọi người trên thuyền của Bàn Tử thấy Tiêu Long đi sâu vào trong thuyền ma mà không khỏi thót tim.

Trong lúc Tiêu Long đang tìm kiếm, tai hắn bỗng nghe tiếng gió rít.

Hắn lập tức dùng đến công phu Thính Lôi Định Huyệt, chẳng thèm quay đầu lại mà vung Hắc Kim Cổ Đao ra sau.

Chỉ nghe hai tiếng thét chói tai, hai con Nhân Diện Liêm bị chém làm đôi.

Hành động đó lập tức trấn áp đám quái vật còn lại, chúng cảm thấy nguy hiểm theo bản năng liền quay đầu chạy.

Nhưng Tiêu Long đã nhắm trúng chúng, hắn đuổi theo không nương tay, chém sạch không còn một mống.

Tiện tay, hắn ngưng luyện một ít tinh huyết của Nhân Diện Liêm.

Tuy nhiên vì cấp bậc quá thấp và số lượng không đủ để nâng cấp huyết mạch Huyền Vũ nên hắn tiếp tục đi sâu vào trong.

Những chiêu thức dứt khoát của Tiêu Long đã trấn áp hoàn toàn đám người trên thuyền kia, đặc biệt là lão thuyền trưởng và mấy tên thuộc hạ.

Họ kinh ngạc nhìn tất cả, tuy nhìn không rõ lắm nhưng đến lúc này mới hiểu trước đây mình đã dại dột đến mức nào.

Tiêu Long chẳng qua là không thèm chấp họ mà thôi.

Những lời Tiêu Long nói trước đó giờ đã ứng nghiệm, cái gã hung hăng nhất chính là đứa đầu tiên bị kéo xuống nước.

Giờ không ai dám ho he gì nữa, chẳng còn chút ý nghĩ phản kháng nào.

Tiêu Long lúc này cảm ứng được mười mấy luồng khí tức khác nhau, thực lực khá mạnh, mạnh hơn Hoắc Tú Tú một chút.

Không cần nhìn hắn cũng biết đó chắc chắn là Hải Hầu Tử.

Ngay sau đó, những bóng dáng Hải Hầu Tử hiện ra trong bóng tối, chúng dường như có trí tuệ hơn, lập tức bao vây lấy Tiêu Long và không ngừng áp sát.

Tiêu Long cũng nhìn rõ hình dáng của chúng, gần như không khác gì người, chỉ có lớp lông trắng dài trên người tượng trưng cho điểm gở.

Chẳng lành chút nào, nếu lớp lông trắng đó biến thành lông đỏ thì mới là đáng sợ nhất.

Phía Bàn Tử thấy Tiêu Long bị bao vây bởi một đám bóng đen, mọi người lại căng thẳng.

Chương 78

Trương Ngốc Tử vẫn không chút lo lắng, kịp thời phổ biến kiến thức cho mọi người: "Thứ đó gọi là Hải Hầu Tử, một loại quỷ quái trong truyền thuyết, do thi thể chết dưới biển biến thành.

Nhục thân của chúng vô cùng mạnh mẽ, phòng ngự cực cao, súng bắn cũng không thủng!" *Ực* ~ mấy tên thuộc hạ sợ hãi trợn tròn mắt, lão thuyền trưởng dường như cũng nghe qua truyền thuyết này, sợ đến mức run như cầy sấy.

Cùng lúc đó Tiêu Long ra tay.

Khi đám đó ùa lên, khóe môi Tiêu Long thoáng hiện một nụ cười.

Đợi chính là cơ hội này, một chiêu kết liễu toàn bộ cho đỡ tốn thời gian!

Trương Ngốc Tử vừa dứt lời Hải Hầu Tử phòng ngự không thể phá vỡ, thì giây sau đã há hốc mồm, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Mọi người chỉ thấy Tiêu Long vung Hắc Kim Cổ Đao xoay một vòng, đầu của đám Hải Hầu Tử đáng sợ kia liền rơi rụng, ngã xuống rầm rầm.

"...Chắc là truyền thuyết có sai sót gì đó." Trương Ngốc Tử ngượng ngùng nói, nhưng trong lòng lại kinh ngạc vạn phần.

Dù giờ gã đã có huyết mạch Kỳ Lân cao cấp, gã cũng thấy mình không thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Hải Hầu Tử như vậy được.

Nhưng Long ca đã làm được, thực sự quá đáng sợ.

Rõ ràng thực lực của Long ca lại mạnh lên rồi!

Bàn Tử nghe vậy thì không phục, hắn đâu biết Trương Ngốc Tử là

Tiểu Ca, thấy gã có vẻ coi thường Long ca liền vặn lại ngay: "Cái gì mà truyền thuyết có vấn đề?

Là do Long ca lợi hại!

Hồi trước đối mặt với Cương Thi Vương, Long ca cũng chỉ cần một đao thôi.

Đừng nói là mấy con khỉ thối này, ông đây nhìn trúng ai chưa hả?!" "Đúng đúng, Long ca lợi hại!" Trương Ngốc Tử vội vàng xin lỗi, Bàn Tử mới hài lòng hừ lạnh một tiếng.

Mấy tên lúc trước chế giễu Tiêu Long giờ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hối hận xanh cả ruột!

Một người đáng sợ như vậy, nếu hắn quay về tìm chúng tính sổ thì sao?

Sợ quá đi mất!

Lúc này, khi mọi người tưởng đã giải quyết xong tất cả thì lại kinh hãi phát hiện từ trong bóng tối hiện ra thêm nhiều bóng đen nữa, nhìn qua là biết toàn bộ đều là Hải Hầu Tử!

"Mẹ nó!

Chuyện gì thế này?

Sao nhiều quái vật vậy?" Bàn Tử bắt đầu lo lắng, mãnh hổ nan địch quần hồ mà!

Đối phó năm sáu con thì được, chứ ở đây phải có đến hai ba mươi con, quá nhiều rồi.

Những người khác cũng biến sắc, rút súng chuẩn bị giúp sức.

Nhưng ngay lúc đó, họ kinh ngạc thấy Tiêu Long giơ cao Hắc Kim Cổ Đao, trên đó đột nhiên hiện lên một hư ảnh Huyền Vũ đáng sợ.

Sức mạnh huyết mạch lại một lần nữa bùng phát.

Tất cả mọi người đều ngây người, Trương Ngốc Tử không kìm được thốt lên: "Không phải là huyết mạch Kỳ Lân sao?" Chỉ là mọi người đều đang trong cơn chấn kinh nên không ai chú ý đến lời gã.

Bàn Tử và Thiên Chân cũng vậy, họ nhận ra lần này sức mạnh Tiêu Long bộc phát có chút khác biệt so với trước.

Huyết mạch song trùng ư!

Người đàn ông này thật đáng sợ.

Long ca thật quá ngầu!

Nhưng sự kinh ngạc vẫn chưa kết thúc, mọi người chỉ thấy hoa mắt, bóng dáng Tiêu Long biến mất, chỉ còn lại một luồng sáng xanh lục lóe lên với tốc độ cực nhanh.

Hai ba mươi con Hải Hầu Tử đó cùng lúc ngã xuống rầm rầm! *Ực* mọi người khó khăn nuốt nước miếng, không thể tin vào mắt mình.

Đầu óc họ như muốn nổ tung.

Chuyện gì thế này?

Lợi hại vậy sao?

Hai ba mươi con Hải Hầu Tử trong nháy mắt bị chém sạch.

Tốc độ quá nhanh, thực lực quá mạnh!

Họ đâu biết rằng khi bộc phát huyết mạch Huyền Vũ, Tiêu Long cũng đồng thời kích hoạt huyết mạch Bạch Hổ.

Sức mạnh bùng nổ cộng với tốc độ kinh hoàng, đừng nói 30 con, thêm gấp đôi nữa cũng chẳng vấn đề gì!

Chỉ một đao là xong hết!

Trong lúc mọi người còn đang bàng hoàng, Tiêu Long bắt đầu ngưng luyện tinh huyết.

Thu hoạch lần này không tệ, hơn 40 con Hải Hầu Tử chiết xuất được 20 giọt tinh huyết.

Tiêu Long không chút do dự hấp thu luôn, huyết mạch bắt đầu thăng tiến. *"Đinh!

Chúc mừng ký chủ ngưng luyện được 10 giọt tinh huyết Nhân Diện Liêm!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ ngưng luyện được 20 giọt tinh huyết Hải Hầu Tử!

Có thôn phệ không?" "Thôn phệ!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ thôn phệ tinh huyết thành công, huyết mạch Huyền Vũ thăng lên Trung cấp!

Sở hữu năng lực bế thủy thời gian dài, tăng cường cảm tri lực dưới nước!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ thăng cấp huyết mạch Huyền Vũ lên Trung cấp, khen thưởng ba lá Bùa Tị Thủy sơ cấp, có thể hô hấp dưới nước trong vòng nửa giờ!"* Tiêu Long thầm mừng, lần này xuống mộ đáy biển, những người khác sẽ gặp nguy hiểm, giờ có thứ này rồi không sợ họ bị chết đuối nữa.

Trong lúc Tiêu Long thu hoạch phần thưởng và tiếp tục tìm kiếm Hoắc Tú Tú, nhóm của Bàn Tử vì lơ là cảnh giác nên bất ngờ có một con Hải Hầu Tử nhảy lên.

Khi mọi người chưa kịp phản ứng, nó đã bóp nát đầu một tên đàn em của Tam gia.

Chứng kiến người bên cạnh bị giết dã man như vậy, mấy tên còn

lại sợ đến ngây người, hai đứa ngất xỉu tại chỗ.

Bàn Tử và mọi người mới phản ứng lại, lập tức nổ súng. *Đoàng đoàng đoàng!* Đạn bắn vào người con Hải Hầu Tử nhưng đúng là khó mà xuyên thủng lớp phòng ngự của nó.

Mọi người kinh hãi, con Hải Hầu Tử nổi điên xé nát một cánh tay của một tên khác.

Trong tiếng gào thét thảm thiết, nó lại lao về phía mọi người.

Vào giây phút nghìn cân treo sợi tóc, Trương Ngốc Tử không thể đứng nhìn nữa, gã rút đâu ra một khẩu súng bắn tỉa, bắn nổ mắt con Hải Hầu Tử rồi xuyên thẳng vào não nó.

Ba tên rưỡi còn lại bị máu trắng bắn đầy người, sợ đến mức tiểu ra quần.

Lúc này mọi người mới nhận ra Tiêu Long lợi hại đến mức nào.

Mấy người họ hợp sức mãi mới giết nổi một con Hải Hầu Tử, trong khi Tiêu Long chỉ trong vài hơi thở đã xử lý hàng chục con.

Một sự so sánh quá khập khiễng.

Đối với Tiêu Long, sự kính trọng càng tăng thêm, và cũng trở nên kính sợ hơn.

Đó mới là người đàn ông đích thực!

Đó mới là cường giả!

Trên quỷ thuyền, chẳng biết có phải vì Tiêu Long đã sát lục quá nhiều hay không mà lũ quái vật trên thuyền phát điên cả lũ!

Chúng không còn chút sợ hãi nào, liều mạng lao về phía Tiêu Long theo kiểu tự sát.

Nhân diện liêm, hải hầu tử, trong nháy mắt đã có mấy chục con từ

dưới nước vọt lên.

Mọi người nhìn mà trợn mắt há mốc mồm.

Đám người trên thuyền vô cùng cảnh giác, vì họ sợ sẽ có vài con nhảy lên thuyền, mà mọi người thì không có thân thủ như Tiêu Long, lúc đó chỉ có nước chờ chết.

Chương 79

May mắn là tất cả quái vật đều nhắm vào Tiêu Long, nên họ tạm thời an toàn.

Nhưng nhìn Tiêu Long bị quái vật bao vây lần nữa, số lượng còn đông hơn, hung tàn bạo ngược hơn gấp bội!

Trong lúc mọi người cứ ngỡ Tiêu Long sẽ lại đại phát thần uy, chém dưa thái rau như cũ, thì thấy hắn lấy ra một chiếc Phát Khâu Ấn, rót sức mạnh huyết mạch vào.

Ngay lập tức, hào quang xanh thẳm rực sáng! 'Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!' Tám chữ lớn đột ngột hiện ra, trực tiếp bao vây lũ quái vật kia.

Mọi người dường như cảm nhận được áp lực đáng sợ tỏa ra từ tám chữ đó trên không trung.

Chỉ thấy tám chữ đổ ập xuống, theo sau là tiếng thảm thiết của lũ quái vật.

Từng con một biến thành những đống máu loãng!

Tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy, máu me hơn, đáng sợ hơn.

Cảm giác ma huyễn này khiến mọi người sững sờ thêm lần nữa.

Nếu việc chém giết điên cuồng trước đó còn có thể chấp nhận là sức người, thì giờ đây tám chữ phát sáng, một chiếc đại ấn đè chết mấy chục con quái vật, thực sự quá ảo diệu.

Ngay cả thuyền trưởng đã chạy biển hơn 30 năm, nghe bao nhiêu chuyện kỳ bí, lúc này cũng chỉ cảm thấy đầu óc ong ong như đang nằm mơ.

Ba tên 'thổ phu tử' còn lại thì kinh hãi nhìn tất cả.

Làm nghề này sao không nghe qua danh tiếng Phát Khâu Ấn?

Chẳng lẽ đây là 'Phát Khâu Thiên Quan' đã thất truyền từ lâu trong truyền thuyết?

Trời ạ!

Trước đó mình đã đắc tội với một tồn tại khủng bố đến mức nào vậy?

Lúc này, ngay cả 'Trương ngốc tử' cũng chấn động lầm bầm: 'Phát Khâu Ấn, sức mạnh của Phát Khâu Thiên Quan, ngay cả truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan hắn cũng biết!

Thật quá mạnh mẽ!' 'Thật đáng sợ!

Cứ ngỡ là truyền nhân Bàn Sơn, hóa ra lại là Phát Khâu Thiên Quan!' Tiếng lầm bầm của y lọt vào tai mọi người.

Bàn Tử vốn sùng bái Tiêu Long, đột nhiên cảm thấy gã Trương ngốc tử này có gì đó không đúng.

Một cố vấn bình thường sao có thể lợi hại như thế?

Sao biết được nhiều thứ vậy?

Lại còn biết Long ca dùng thuật Bàn Sơn?

Chẳng lẽ Ngô Tam Gia đã nói cho y?

Bàn Tử và Thiên Chân bắt đầu nảy sinh nghi ngờ với Trương ngốc tử.

Đặc biệt là Thiên Chân, anh luôn cảm thấy gã này có một sự quen thuộc kỳ lạ.

Nhưng anh không dám đoán Trương ngốc tử chính là Tiểu Ca mà anh đang tìm kiếm bấy lâu.

Lúc mới lên thuyền, Thiên Chân còn đang giận vì không thấy Tiểu Ca đâu mà.

Nếu để Tiêu Long nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ cười lạnh: 'Cứ diễn tiếp đi, cứ diễn cho giỏi vào!

Đừng nói chứ, kỹ năng diễn xuất của ông còn giỏi hơn mấy gã chỉ biết dùng sức ở thế giới của tôi nhiều!' Cùng lúc đó, Tiêu Long tiến sâu vào trong khoang quỷ thuyền.

Hắn cảm ứng được một chút khí tức của Hoắc Tú Tú.

Nhanh chóng, hắn phát hiện Hoắc Tú Tú đang trong trạng thái bán hôn mê, bị một con Nhân diện liêm khống chế, nó bám chặt lấy nửa khuôn mặt của cô.

Xung quanh có dấu vết chiến đấu và xác vài con Nhân diện liêm khác.

Tiếc là có vẻ cuối cùng cô không chống chọi nổi nên đã bị khống chế!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Long trực tiếp ra tay.

Hắn không cho con quái vật có cơ hội phản kháng, dùng Phát Khâu Ấn mang theo huyết mạch Huyền Vũ trung cấp đập thẳng xuống. 'Y nha!' Một tiếng thét chói tai vang lên, con Nhân diện liêm cuối cùng cũng rời khỏi mặt Hoắc Tú Tú.

Nhưng cô đã hôn mê vì thiếu oxy.

Sau khi giết sạch lũ quái vật, Tiêu Long kiểm tra thương thế của Tú Tú, thấy không có vấn đề gì lớn, chỉ là ngất đi vì ngạt thở.

Tình hình cũng hơi nguy kịch vì lúc nãy suýt bị ký sinh, nên Tiêu Long bắt buộc phải hô hấp nhân tạo.

Cứu người là quan trọng nhất, Tiêu Long cũng chẳng quản được

nhiều.

Hắn cười hì hì một tiếng, cúi người xuống.

Hô hấp... hô hấp...

Vài phút sau, Hoắc Tú Tú từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt thấy khuôn mặt Tiêu Long đang áp sát, cô sợ đến mức vội nhắm mắt lại.

Sau khi trao đổi dưỡng khí thêm vài cái, Tiêu Long phát hiện có gì đó sai sai.

Vì mặt cô nhóc đã đỏ bừng như quả táo chín, hơi thở cũng trở nên dồn dập, cả người run rẩy nhè nhẹ.

Tiêu Long sao lại không biết tiểu nha đầu này đã tỉnh rồi chứ!

Rõ ràng là đang giả vờ ngủ để chiếm tiện nghi của hắn mà.

Thế sao được?

Tiêu Long cố tình hôn mạnh thêm một cái mới buông ra! 'Được rồi!

Mau dậy đi, đừng giả chết nữa!' 'Ô ô...' Hoắc Tú Tú thẹn thùng mở mắt, lén lút nhìn Tiêu Long, sớm đã quên sạch nguy hiểm xung quanh.

Thực sự Tiêu Long mang lại cho cô cảm giác rất an toàn và đáng tin cậy, khiến cô nhất thời quên mất chuyện vừa chiến đấu với quái vật!

Mãi một lúc sau cô mới phản ứng lại, vừa cảm động vừa xấu hổ.

Cô biết lũ quái vật đó đáng sợ thế nào, cô đã tốn bao công sức mới giết được hai con rồi cuối cùng vẫn bại trận.

Tiêu Long lại có thể bất chấp tất cả xông lên quỷ thuyền cứu mình, thật sự khiến cô vô cùng cảm động và có chút vui sướng thầm

kín.

Thậm chí cô còn nghĩ quẩn quanh, không biết có phải Tiêu Long cũng thích mình nên mới cứu người bất chấp hiểm nguy như thế không.

Cô đâu có biết Tiêu Long chỉ đơn thuần là muốn... hắc hắc.

Đợi hồi phục chút sức lực, Tiêu Long đưa cô ra khỏi khoang thuyền.

Chứng kiến vô số xác quái vật và nghe kể lại những gì vừa xảy ra, cô cảm động đến mức không nói nên lời, cứ như gặp được bạch mã hoàng tử trong mộng vậy.

Thậm chí cô còn tưởng tượng lúc đó Tiêu Long chắc chắn là đạp mây ngũ sắc đến cứu mình.

Sự kinh ngạc và bội phục đối với Tiêu Long càng tăng thêm.

Kinh ngạc vì hắn quá mạnh, bội phục vì thân thủ của hắn.

Trong lúc Hoắc Tú Tú đang mơ mộng, Tiêu Long đã lục soát một vòng khoang thuyền, tìm được cuốn nhật ký như trong nguyên tác rồi mang ra ngoài.

Khi Tiêu Long bế Hoắc Tú Tú trở lại thuyền của mình, Bàn Tử và Thiên Chân mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám người kia nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy kính sợ.

Tiêu Long chẳng buồn để ý, quăng cuốn sổ cho Thiên Chân để anh giải mã bí mật.

Kết quả có rất nhanh.

Chương 80

'Đây chắc là nhật ký của đội khảo cổ 20 năm trước của chú Ba để lại!' Thiên Chân cảm kích nói.

Mọi người từ đó phát hiện ra một số bí mật về sự kiện năm đó, cũng như manh mối vào mộ dưới đáy biển.

Sau khi nghiên cứu kỹ và đối chiếu, họ phát hiện mộ dưới biển nằm ở ngay gần đây.

Không biết tự lúc nào, mọi người đã đến nơi!

Trương ngốc tử nhìn cuốn nhật ký có vẻ hơi thất thần, ánh mắt né tránh.

Y thậm chí còn cố ý tránh né Tiêu Long nhưng vẫn bị hắn phát hiện.

Tiêu Long mỉm cười đầy ẩn ý, khẽ lại gần y cảnh cáo: 'Mọi người ai làm việc nấy, tôi sẽ không cản trở ông, nhưng tôi cần hợp tác để đối phó với một kẻ nào đó, hiểu ý tôi chứ?' 'Tôi không hiểu anh đang nói gì.' Trương ngốc tử không chịu thừa nhận.

Tiêu Long cười nói tiếp: 'Tiểu Ca thật khéo đùa.' '...' Trương ngốc tử lập tức chấn động.

Y cứ ngỡ mình che giấu rất giỏi, không ngờ lại bị Tiêu Long nhìn thấu.

Y sững sờ, nhất thời không biết nói gì, mãi một lúc lâu mới cam chịu gật đầu đồng ý.

Đối với Tiêu Long, Tiểu Ca càng thêm tò mò!

Cùng lúc đó, khi Tiêu Long chuẩn bị vào mộ thì từ xa có hai con

thuyền lạ trôi tới.

Lần này không phải quỷ thuyền.

Đó là nhóm thứ hai do chú Ba sắp xếp và người của phía Cầu Đức Khảo xuất hiện!

Nhưng đám người này vừa xuất hiện đã khiến người ta khó chịu.

Đặc biệt là khi không thấy Tam gia và A Ninh đâu, sắc mặt Tiêu Long liền sa sầm.

Kết quả là mấy chục tên đó không thèm chào hỏi lấy một câu, trực tiếp dùng giọng ra lệnh bắt nhóm Tiêu Long phải đi theo.

Cái vẻ kiêu căng đó cứ như thể ai cũng phải nghe lệnh chúng vậy.

Bàn Tử cực kỳ ngứa mắt, gắt lên: 'Ngậm mồm lại cho Bàn gia!

Có biết đây là thuyền của ai không?

Ăn nói cho sạch sẽ vào!' 'Yêu à, cái lão béo này!

Tam gia bảo chúng tao đến đón, trông chừng và bảo vệ bọn mày đấy!' 'Sao?

Không phục à?

Muốn thử không?' 'Hừ!

Một lũ công tử bột ngốc nghếch, thật sự coi đây là đi du lịch biển chắc?' 'Tao thấy nên dạy cho đám công tử này một bài học, không thì lúc lỡ việc của ông chủ thì bọn tao đen đủi!' Hai bên lời qua tiếng lại, bắt đầu chế giễu Tiêu Long.

Bàn Tử và Thiên Chân tức đến xanh mặt, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng rất khó chịu.

Dám gọi họ là lũ công tử ngốc nghếch?

Chỉ vì họ trẻ mà coi thường sao? 'Biết tôi là ai không?' Thiên Chân

phẫn nộ hỏi. 'Tao mặc kệ mày là thằng nào!

Hỏi câu cuối, có đi theo không?' 'Lão Tam, đừng nóng nảy thế, đây là Tiểu Tam Gia đấy!

Mau xin lỗi đi!' Một tên đại hán bên cạnh vội nháy mắt ngăn cản, nhưng vẻ mặt gã cũng chẳng có mấy phần tôn trọng, trái lại còn xem nhóm Thiên Chân như gánh nặng.

Tên đầu trọc Lão Tam nghe vậy thì hậm hực lầm bầm: 'À, hóa ra là Tiểu Tam Gia à, xin lỗi nhé, tôi không nhận ra.

Thật ngại quá, Lão Tam tôi tạ lỗi vậy!' Vẻ mặt khinh khỉnh đó rõ ràng chẳng coi Bàn Tử và Thiên Chân ra gì.

Hai người định cãi lại nhưng đám kia đã mất kiên nhẫn.

Đặc biệt là người của Cầu Đức Khảo, họ đã sớm khó chịu vì thấy đám này lề mề.

Nghĩ rằng đi đổ đấu chứ có phải đi buôn chuyện đâu.

Đám lính đánh thuê cầm đầu của Cầu Đức Khảo vốn bị A Ninh phái đi đón người đã bực sẵn, giờ thấy nhóm này lằng nhằng lại càng muốn kiếm chuyện. 'Fuck you!

Mau cút lên thuyền đi theo tao!' 'Cho một phút, không thì đừng trách tao không khách khí!' Đám lính đánh thuê trực tiếp rút súng ra, súng tiểu liên mở khóa an toàn chĩa thẳng vào nhóm Tiêu Long.

Rõ ràng là đang đe dọa.

Bàn Tử và Thiên Chân biến sắc.

Tú Tú nghiến răng tức giận.

Lúc này Tiêu Long không nhịn được nữa, liếc nhìn Tiểu Ca đang thản nhiên như không, rồi lên tiếng nhắc nhở một câu đầy 'thiện chí': 'Phía trước cứ dẫn đường đi, tôi có thể theo kịp.' 'Gì cơ?!

Thằng mặt trắng kia, tao nói mày nghe không hiểu à?' 'Cút lên thuyền cho tao, cái thuyền rách kia mà đòi theo kịp tao?' 'Tin hay không tao bắn cho mày phát giờ?' 'Đừng tưởng là người của Tiểu Tam Gia mà tao sợ, làm hỏng chuyện phát tài của tao thì Tam gia cũng chẳng xong đâu!' Tiêu Long ngán ngẩm lắc đầu.

Đã nói tử tế không nghe thì dùng thực lực nói chuyện vậy. 'Vậy...' 'Đoàng đoàng đoàng!' Tiêu Long vừa định nói 'Vậy thì chết đi!' thì lời chưa dứt đã bị đám kia nổ súng ngăn lại.

Đạn nổ lốp bốp dưới chân Tiêu Long.

Bàn Tử biến sắc, lập tức rút súng ra.

Đám vừa nổ súng cũng hơi bất ngờ vì không thấy nhóm Tiêu Long hoảng loạn như họ tưởng.

Đặc biệt là Tiêu Long, đạn chỉ cách chân hắn chưa đầy 1cm mà hắn vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, cứ bình thản nhìn mọi người.

Đặc biệt là đôi mắt lạnh lùng đó khiến chúng đột ngột cảm thấy sợ hãi, như thể bị một đại cực thú dưới vực sâu nhìn chằm chằm.

Hai tên vừa nổ súng bị ánh mắt Tiêu Long trấn áp đến mức mặt đỏ tía tai, định làm tới. 'Mẹ kiếp!

Tao cho mày...' Nhưng lời chưa kịp dứt, chúng chỉ thấy hoa mắt.

Cảm giác trời đất quay cuồng, cả thế giới mờ mịt.

Rồi hai đứa nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của những người xung quanh và ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Long ở ngay sát bên.

Chuyện gì thế này?

Sao hắn lại ở gần thế?

Chẳng phải hắn đang ở thuyền đối diện sao?

Mình bị say sóng à?

Chưa kịp hiểu ra thì chúng đột nhiên thấy nửa thân người không có đầu của chính mình.

Nhìn quen lắm, tay vẫn cầm khẩu súng tiểu liên quen thuộc, mặc chiếc áo khoác xanh lá quen thuộc.

Đó chính là thân thể của mình mà!

Chẳng lẽ mình...

Giây tiếp theo, ý thức biến mất.

Trên boong tàu, Tiêu Long đứng sau lưng chúng.

Những người khác kinh hãi nhìn hai kẻ vừa nổ súng đầu một nơi thân một nẻo.

Thi thể đổ rầm xuống, đầu bay thẳng xuống biển.

Máu bắn tung tóe khiến mọi người sợ đến mất vía.

Đặc biệt là thiếu niên có ánh mắt lạnh lùng đang đứng ở đầu thuyền của họ.

Hắn vừa thu lại Hắc Kim Cổ Đao, giọng bình thản hỏi: 'Còn ai muốn nổ súng nữa không?

Chương 81

Có thể nhắm thẳng vào đầu tôi mà thử, bắn thêm vài phát nữa xem.' Mấy chục người sợ đến ngây dại, hồi lâu không có phản ứng.

Cảnh tượng vừa rồi quá chấn động.

Chỉ trong nháy mắt, thiếu niên ở đối diện đã xuất hiện trên boong tàu của họ.

Họ còn chẳng nhìn rõ tình hình, không biết hắn lên thuyền bằng cách nào.

Đáng sợ nhất là hai kẻ nổ súng đã chết ngay tức khắc, không có lấy một cơ hội phản ứng.

Từ cái đầu đang bay cũng có thể thấy thần sắc không thể tin nổi.

Vài kẻ nhát gan đã sợ đến mức tè ra quần.

Thực sự không dám nghĩ sâu hơn, đây là loại tồn tại khủng bố gì?

Là người hay quỷ?

Quá bá đạo, quá kiêu căng!

Một lời không hợp là giết người, ra tay dứt khoát đến mức không cho người khác cơ hội nói năng.

Đám người này không dám ho he, cứ đờ người ra nhìn Tiêu Long.

Phía Tiểu Ca, Hoắc Tú Tú nhìn Tiêu Long với vẻ mặt sùng bái.

Khoảnh khắc vừa rồi thực sự quá ngầu!

Tuy cô cũng không nhìn rõ lắm, nhưng đường đao đó quá tiêu sái, quá đẹp trai.

Tốc độ đó chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách năm sáu

mét, né được đạn rồi lấy đầu hai kẻ đáng ghét kia.

Kinh ngạc, sùng bái.

Cô cảm thấy đây là điều mình nên học hỏi.

Nếu có thể học được một chiêu của Tiêu Long ca ca, thì đối phó với mấy kẻ không nghe lời chẳng phải cũng dễ như chém dưa thái rau sao?

Bàn Tử thì cười hớn hở.

Long ca quả nhiên là Long ca, quá lợi hại!

Thấy bộ dạng tiêu sái của Long ca, béo ta cũng thấy mát mặt.

Gã thuyền trưởng thì sớm đã trợn mắt há mồm.

Lão còn chấn động hơn đám lính đánh thuê kia.

Thiếu niên này mang lại cảm giác quá mạnh mẽ.

Dù là đối phó với quái vật hay đối phó với mấy kẻ không biết điều này, hắn đều lạnh lùng, kiêu ngạo và bá đạo.

Ngưu bức như thế!

Loại người này không thể đắc tội, tốt nhất là cứ ngoan ngoãn lái thuyền thôi.

Mang rượu ngon nhất, thịt ngon nhất ra cung phụng vị đại thần này, chuyến này chắc chắn sẽ kiếm đậm.

Về phía Tiêu Long, thấy đám người này không nói gì, sắc mặt hắn trở nên khó coi, lên tiếng lần cuối: 'Tôi nói không nghe thấy à?

Điếc hết rồi sao?

Hỏi lại lần cuối, đại ca của các người đâu?' Tiêu Long nhìn tên cầm đầu lính đánh thuê, một gã da trắng tóc đỏ.

Gã tóc đỏ bị ánh mắt Tiêu Long dọa cho run rẩy lùi lại hai bước,

khó khăn lắm mới đứng vững được, lắp bắp nói: 'Anh... anh hỏi đại ca A Ninh sao?' Tiêu Long lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Gã vội vàng nói: 'Chị ấy... chị ấy dẫn người xuống trước rồi, bảo... bảo tôi ở đây đón... không đúng, mời các anh tới.' 'Thế sao còn không mau cút đi dẫn đường?!' 'Rõ!' Mấy chục người như được đại xá, vội vàng chạy vào khoang thuyền làm việc.

Thoát khỏi uy áp của Tiêu Long, họ cảm thấy như ngọn núi đè trên người đã biến mất.

Họ hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh.

Cảm giác vừa rồi đúng là linh hồn bị cái chết đe dọa.

Đặc biệt là nghĩ đến hai kẻ đen đủi kia, họ thầm mừng vì vừa rồi không ra tay, nếu không giờ đã chết không có chỗ chôn rồi.

Chẳng thấy thiếu niên kia vừa tiện chân đá hai cái xác không đầu xuống biển cho cá ăn sao?

Đến tro cốt cũng không mang về nổi!

Thiếu niên đó quá đáng sợ.

Đại ca quen biết tồn tại khủng bố như thế này từ khi nào vậy?

Sau này mình phải ngoan ngoãn mới được.

Hai nhóm người thầm nhủ, không dám có ý nghĩ gì khác, cũng chẳng còn vẻ kiêu căng như lúc đầu.

Tiêu Long trở lại thuyền của mình, dưới ánh mắt sùng bái và kính sợ của mọi người, hắn vào khoang thuyền cùng Tiểu Ca uống rượu nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc, chưa đầy nửa tiếng sau, họ đã đến một hòn đảo nhỏ giữa đại dương.

Đảo này không lớn, chu vi khoảng hai cây số.

Mọi người neo thuyền sát bờ.

Hai tên cầm đầu đội ngũ của Cầu Đức Khảo và chú Ba vội vàng xin ý kiến.

Mọi người chuẩn bị trang bị lặn, bắt đầu dựng trại, sau đó sẽ xuống nước.

Lối vào nằm ở phía dưới đảo không xa.

Thuyền trưởng và một số người ở lại trên bờ chờ đợi, những người còn lại chuẩn bị xuống nước.

Tiêu Long kéo Bàn Tử và những người khác lại: 'Ba tấm Tị Thủy Phù này dán lên cổ, nó có thể giúp hô hấp dưới nước trong nửa tiếng.' Tiêu Long không nói nhiều, chia cho Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Thiên Chân mỗi người một tấm.

Trương ngốc tử (Tiểu Ca) lân la lại gần, cười hì hì hỏi: 'Này Long huynh đệ, sao không có phần của tôi?' 'Anh mà cần cái này sao?' Tiêu Long mỉm cười nhạt, rồi nhảy thẳng xuống nước.

Bàn Tử và Thiên Chân liếc nhìn Trương ngốc tử, tuy thấy lạ nhưng cũng không quản, nhảy theo sau.

Trương ngốc tử nhún vai với Hoắc Tú Tú đầy bất lực.

Tú Tú lườm y một cái, rồi làm một động tác 'lý ngư đả đĩnh' cực đẹp lặn xuống nước.

Lúc này sắc mặt Tiểu Ca thay đổi, khôi phục lại vẻ mặt vô cảm vốn có, lẩm bẩm: 'Sao hắn lại phát hiện ra mình nhỉ?

Ngay cả huyết mạch Kỳ Lân mình cũng đã phong ấn rồi, sao hắn vẫn nhận ra?

Chẳng lẽ hắn đã mạnh đến mức đó sao?' 'Thôi kệ đi, đã thỏa thuận

hợp tác thì chắc hẳn sẽ không cản trở mình làm việc đâu.' Tiểu Ca nói rồi nhảy xuống nước.

Hai bên cổ y quái dị xuất hiện thứ giống như mang cá, thấp thoáng rồi bị bộ đồ lặn che mất.

Khi Bàn Tử xuống nước, Tị Thủy Phù phát huy tác dụng.

Họ phát hiện mình thực sự có thể thở dưới nước.

Ba người phấn khích vô cùng, nhìn Tiêu Long với ánh mắt càng thêm tò mò và sùng bái.

Đây là loại thủ đoạn thần tiên gì vậy?

Chỉ dựa vào một tờ giấy vàng thường dùng để lừa người mà có thể thở dưới nước, quá lợi hại!

Cả đám sùng bái không thôi, vội vàng bơi theo Tiêu Long.

Mười mấy phút sau, mọi người lặn sâu xuống biển.

Chương 82

Dựa theo manh mối trước đó, họ tìm thấy một cửa hang.

Thuận theo cửa hang đi vào là tới bên trong đảo.

Lúc này, sức hút của dòng nước xung quanh đột ngột tăng mạnh, tạo thành một cơn xoáy khổng lồ.

Mọi người bị hút vào trong.

Đến khi họ ổn định lại thân thể theo dòng nước thì phát hiện một bức tường đá chắn ngang đường đi.

Dòng nước chảy đi đâu không rõ, chỉ thấy bị hút vào những lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay.

Mọi người không tìm được lối đi, dù sao hôm nay không có đạo động nào sẵn cả.

Lúc này, cả đám chen chúc trong không gian nhỏ hẹp, không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long, như muốn hỏi hắn phải làm gì, có cần dùng thuốc nổ không.

Vì theo bản đồ, đây chính là lối vào mộ dưới đáy biển.

Tiêu Long xua tay ngăn cản.

Mọi người cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao.

Vì ai cũng thấy bức tường đá này là một khối liền mạch, không dễ mở ra, cũng không thấy cơ quan hay cửa ngầm nào.

Hoặc là cưỡng ép nổ tung, hoặc là mở từ bên trong.

Mở từ bên ngoài là chuyện không tưởng.

Đám thổ phu tử của chú Ba và lính đánh thuê bên ngoài cảm thấy

Tiêu Long quá tự phụ.

Tuy thực lực mạnh thật, nhưng đối mặt với cái này thì làm được gì?

Nhưng ai bảo hắn mạnh nhất, nên họ chẳng dám nói, chỉ biết chờ xem Tiêu Long hết cách thì mới ra tay.

Nhưng giây tiếp theo, họ kinh ngạc đến rớt cằm, suýt thì sặc nước biển.

Vì họ tận mắt thấy người đàn ông đáng sợ kia không biết lấy đâu ra một con tê tê.

Đúng vậy, một con tê tê!

Đáng sợ hơn là con tê tê này còn thở được dưới nước, bơi lội cực nhanh như một con cá.

Nhóm Bàn Tử đã biết qua món này thì thấy bình thường, chỉ hơi kinh ngạc rồi nhanh chóng chuyển sang vui mừng, có món này thì không lo không vào được rồi.

Nhưng đám người nước ngoài thì không thể tin nổi, cứ như nhìn thấy thượng đế vậy.

Họ thấy con tê tê bò lên tường, há to miệng bắt đầu khoan.

Trong chớp mắt đã xuất hiện một lỗ nhỏ, sức hút của dòng nước tăng vọt.

Cái lỗ ngày càng lớn.

Tiêu Long phẩy tay, họ chưa hiểu ý gì đã thấy một luồng nước khổng lồ ập tới, cuốn phăng họ đi.

Cửa hang đã mở, dòng nước mạnh mẽ đẩy họ vào trong.

Họ không kịp phản ứng, ngã sõng soài xuống đất, choáng váng cả

đầu óc.

Những người khác nhìn thấy thủ thế của Tiêu Long nên có chuẩn bị, lúc ngã xuống vẫn ổn, chỉ có điều...

Mọi người phát hiện ra đội ngũ mấy chục người đã bị tản lạc mất tiêu, chẳng thấy ai nữa.

Bên cạnh Tiêu Long chỉ còn Hoắc Tú Tú, Bàn Tử và Thiên Chân.

Họ nhìn quanh, phát hiện ra một kênh dẫn nước và trữ nước.

Có vẻ người thiết kế ngôi mộ này đã sớm đoán trước có kẻ sẽ đột nhập, nên mới thiết kế hệ thống phân tách dòng nước để tránh áp lực nước quá lớn làm hỏng mộ.

Dòng nước bị chia tách vào các lối đi khác nhau.

Còn lối nào dẫn vào mộ thì không ai rõ.

Bàn Tử không nhịn được hỏi: 'Giờ chúng ta phải làm sao?

Đi tìm họ à?' Tiêu Long lắc đầu, chỉ tay về phía một lối đi: 'Chúng ta cứ vào trước, rồi từ từ tìm.' Mọi người gật đầu bám theo.

Lúc này không ai chú ý, phía sau họ có một lùm tóc đen xì thoáng hiện rồi lẳng lặng bám đuôi.

Trong các lối đi khác thì không yên bình như thế.

Lượng lớn tóc đen xuất hiện.

Những nhóm nhỏ ba năm người trong nháy mắt bị bao vây.

Khi miệng họ còn đang sủi bong bóng khí thì tóc đen đã đâm thẳng vào thất khiếu.

Cả lối đi nhuộm một màu máu đỏ rực.

Khi tóc đen biến mất, mọi thứ trở lại tĩnh lặng, không còn gì cả, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Năm sáu người cứ thế bị nuốt chửng.

Tình trạng này diễn ra ở khắp nơi.

Có người may mắn, có người xui xẻo.

Một đợt vừa rồi, đội ngũ hơn 40 người đã mất mạng hơn mười người.

Những kẻ đó trước khi chết cũng không hiểu nổi tại sao trong lối đi dưới biển lại có tóc?

Loại tóc đáng sợ biết ăn thịt người.

Thực sự quá kinh hoàng!

Trước khi chết họ chỉ cảm thấy mình như đã vào địa ngục.

Mọi thứ đều đáng sợ đến mức đó.

Đặc biệt là những kẻ sống sót, họ phát hiện đạn dược hoàn toàn vô dụng với thứ đó.

Có vài người bắn pháo hiệu mới thấy đám tóc đó lùi lại, lúc này mới biết chúng sợ lửa, nhờ đó mới giữ được mạng.

Nhưng họ vẫn hồn bay phách lạc, bắt đầu nảy sinh nỗi sợ hãi với chuyến đi này.

Phía Tiêu Long, hắn đang dẫn đường thì đột nhiên dừng lại.

Mọi người không kịp phản ứng, vội dừng bước hỏi: 'Long ca sao thế?

Sao không đi tiếp?

Đi nhầm đường à?' 'Nhìn ra sau lưng đi.' Tiêu Long bình thản nói.

Lúc này mọi người mới quay đầu lại.

Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc, Tiểu Ca cũng tái mặt.

Chỉ có Hoắc Tú Tú ánh mắt đầy phẫn nộ, như thể nhận ra thứ đó, cô hét lên: 'Trong này có Cấm Bà?!' Đúng vậy, đám tóc đen đó chính là Cấm Bà!

Một con Cấm Bà khổng lồ đã bám theo nhóm Tiêu Long.

Đống tóc của nó chiếm trọn lối đi, chặn đứng đường lui và đang nhanh chóng lao tới. 'Cấm Bà sao?' Thiên Chân kinh ngạc hỏi.

Thứ đó dày đặc nhìn mà phát khiếp, tạo nên một nỗi ám ảnh tâm lý cực lớn.

Lúc này, Hoắc Tú Tú lạnh lùng nói: 'Truyền thuyết kể rằng những phụ nữ mang thai chết dưới nước, vì một xác hai mạng nên oán khí cực lớn, cuối cùng hóa thành lệ quỷ, chính là Cấm Bà!' 'Thứ này lợi hại lắm sao?' Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn.

Ngoài kinh ngạc ra thì gã cũng không quá sợ.

Nếu là trước kia chắc gã đã chạy mất dép rồi, nhưng giờ biết bên cạnh có đại lão như Long ca thì sợ gì.

Đến Cương Thi Vương Long ca còn giết được, sá gì đống tóc này.

Chương 83

Chỉ là nhìn nó hơi ghê, đối với người mắc chứng sợ lỗ hay vật thể dày đặc thì đống tóc đen ngòm che trời lấp đất này thực sự khiến người ta tê dại da đầu. 'Cực kỳ lợi hại!

Thứ này căn bản không giết được, trong truyền thuyết nó không có thực thể, nên không ai trị được nó cả, gặp là chỉ có nước chết!' Hoắc Tú Tú đầy phẫn nộ và tuyệt vọng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tiêu Long nhìn biểu cảm của Tú Tú thì hiểu ra.

Cô nhóc này chắc đang nghĩ đến chuyện của cô mình, tuy cô của cô ấy chưa biến thành thế này nhưng theo thời gian thì cũng sắp rồi.

Ngô Tam Gia vẫn luôn tìm kiếm những thứ này chắc cũng vì lý do đó.

Nếu không tìm được thứ kéo dài mạng sống thì Hoắc Linh Linh e là không trụ nổi.

Hoắc lão thái thái lần này để Tú Tú đi theo chắc cũng muốn nhờ tay hắn hoàn thành mục tiêu nào đó.

Tiêu Long mỉm cười, bước tới trước mặt Tú Tú.

Huyết mạch Chu Tước bùng nổ, một hư ảnh hỏa hồng xuất hiện, mang theo uy áp đáng sợ bị Tiêu Long tung ra.

Mọi người cảm thấy dòng nước xung quanh đột nhiên nóng rực.

Chỉ trong chớp mắt, đám tóc đen đang lao tới đã bị đốt cháy.

Bị đốt cháy ngay trong nước!

Hoắc Tú Tú kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn đám tóc đen nhanh chóng biến mất trong tiếng thét thảm thiết.

Rồi cô quay lại nhìn Tiêu Long đang bình tĩnh, lần đầu tiên lộ ra ánh mắt chấn động vô cùng.

Cô cũng đã hiểu vì sao những chuyện bà nội dặn lại quan trọng đến thế.

Sức mạnh huyết mạch vừa rồi quá đáng sợ.

Nếu cô thức tỉnh được sức mạnh này thì chẳng phải sẽ làm được tất cả sao?

Chẳng phải sẽ không cần đàn ông giúp đỡ mà vẫn có thể nắm giữ Hoắc gia sao?!

Nhìn cô nhóc đầy sùng bái, Tiêu Long xoa đầu cô cười nói: 'Đi thôi, có cơ hội anh sẽ dạy cho.' Đi tiếp trong lối đi, thỉnh thoảng có vài con Cấm Bà không biết sống chết lao ra, kết quả bị huyết mạch Huyền Vũ của Tiêu Long chấn lui.

Chúng không dám lại gần, sợ chạy mất dép.

Dù sao huyết mạch Huyền Vũ có cộng thêm 35% sát thương với quái vật hệ nước.

Nhanh chóng, bốn người tới một mộ thất nhỏ, giữa phòng có một đầm nước, có vẻ mới hình thành.

Nhóm Tiêu Long theo dòng nước trôi vào đó, khi leo ra khỏi đầm thì phát hiện đã vào trong mộ thất dưới đáy biển.

Đây dường như là một gian phòng phụ (nhĩ phòng), xung quanh bày biện nhiều bình lọ cổ.

Mang ra ngoài bán chắc cũng được vài chục vạn.

Nếu là Bàn Tử trước kia chắc chắn sẽ phấn khích vô cùng, nhưng từ khi đi theo Tiêu Long, nhãn quang của gã đã cao lên nhiều.

Vài chục vạn không bõ dính răng, giờ gã chỉ nhắm tới mục tiêu

hàng triệu, hàng chục triệu tệ.

Dù sao mỗi lần tận mắt thấy Tiêu Long kiếm hàng chục triệu, hàng trăm triệu trong nháy mắt, gã không nảy lòng tham mới lạ.

Thế nên tuy có chút phấn khích nhưng gã bắt đầu kén chọn, lật tìm trong đám bình lọ nhưng chẳng ưng cái nào.

Ở góc phía nam phòng phụ, Bàn Tử thấy một chiếc quan tài nhỏ, loại quan tài gốm dùng để tùy táng.

Nó trông như một cái hũ sành, thường dùng để chôn cất trẻ em chết yểu.

Nếu đứa trẻ này có thân phận cao quý thì trong quan tài chắc chắn có bảo bối.

Mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Thiên Chân cũng bị chiếc quan tài nhỏ thu hút, vì loại này không thường thấy, đi cả trăm cái mộ cổ chắc chỉ gặp được một hai lần.

Anh chưa từng thấy bao giờ, nên nó có giá trị nghiên cứu văn hóa rất cao.

Hai người cẩn thận tiến lại gần.

Hoắc Tú Tú thì vẫn bám sát Tiêu Long, không mảy may kích động vì tiền bạc hay khảo cổ.

Cô chỉ quan tâm đến việc học hỏi sức mạnh huyết mạch, nên đi theo Tiêu Long là lựa chọn sáng suốt nhất.

Lúc này Tiêu Long đang chằm chặp nhìn cái hũ bên cạnh chiếc quan tài nhỏ, thần sắc nghiêm trọng.

Trong nguyên tác, con tiểu cương thi này là mấu chốt và rất đáng sợ.

Hắn đang tính toán cách giải quyết nó nên không chú ý đến hành động của nhóm Bàn Tử.

Kết quả Bàn Tử đã trực tiếp mở nắp quan tài nhỏ ra.

Bên trong trống rỗng khiến hai người vô cùng thất vọng.

Nhưng đúng lúc này, cái hũ bên cạnh đột ngột đổ nhào, như thể có thứ gì bên trong khiến nó lăn lông lốc về phía mộ đạo.

Hai người giật mình, rút súng ra nhưng không bắn trúng, cái hũ đó chạy quá nhanh, loáng cái đã biến mất sau góc rẽ.

Thiên Chân hồn xiêu phách lạc hỏi: 'Long ca, đó là thứ gì vậy?' 'Đúng đó Long ca, chẳng lẽ cái hũ thành tinh rồi?' Tiêu Long giải thích: 'Chắc là có chuột hay gì đó bên trong thôi.' Ánh mắt Tiêu Long vẫn dán chặt vào cái hũ bên cạnh, vì lúc nãy hắn không thấy gì trong hũ cả.

Bàn Tử và Thiên Chân thở phào, tò mò định tiến lại xem cái hũ kia.

Nhưng khi định mở ra thì bị Tiêu Long ngăn lại. 'Đừng động, không được chạm vào!' Hai người giật mình, quay lại nhìn Tiêu Long: 'Sao thế Long ca?' Tiêu Long không nói gì, cẩn thận bước tới, ánh mắt tuy nhìn cái hũ nhưng người lại tiến về phía quan tài nhỏ, làm thủ thế im lặng với mọi người.

Rồi hắn bất ngờ vung đao chém toạc chiếc quan tài nhỏ.

Một tiếng thét thảm vang lên, một bóng đen cao khoảng một mét vọt ra từ quan tài, lao thẳng về phía lối đi.

Tiêu Long không cho nó cơ hội, lập tức ra tay.

Mọi người kinh ngạc không hiểu chuyện gì, rõ ràng cái quan tài nhỏ thế sao chứa nổi thứ đó?

Lúc nãy hai người nhìn rõ bên trong không có gì mà!

Chuyện gì thế này?

Tiêu Long phóng Hắc Kim Cổ Đao, ghim chặt con tiểu cương thi vào tường. 'Oa oa oa' Tiếng thét thê lương vang lên rồi lịm hẳn.

Mọi người chấn động không thôi vì tốc độ quá nhanh, từ tốc độ chạy của con quái vật đến tốc độ ra đao của Tiêu Long.

Không cần quay đầu, chỉ vung tay một cái đã ghim trúng mục tiêu.

Tốc độ, sức mạnh, độ chính xác đều hoàn hảo!

Không hổ là Long ca!

Tiêu Long tiến lại gần con tiểu cương thi, thu thập tinh huyết.

Hắn hơi kinh ngạc vì suýt nữa bị nhóc con này lừa.

Bất kể cái hũ kia chạy đi thế nào, trong nguyên tác nó trốn ở cái hũ bên cạnh, suýt nữa làm Tiêu Long lầm đường.

Nếu không phải Tiêu Long có cảm quan mạnh mẽ, phát hiện khí tức của nó trốn ở tầng thứ hai của quan tài nhỏ thì đã bị lừa rồi.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc quan sát con quái vật, Tiêu Long âm thầm ngưng luyện tinh huyết. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ, ngưng luyện được 5 giọt tinh huyết Bất Tử Mao Cương!

Có nuốt chửng không?" "Nuốt!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuốt chửng 5 giọt tinh huyết Bất Tử Mao Cương, huyết mạch Huyền Vũ thăng lên cấp Cao cấp!

Miễn dịch 50% sát thương từ quái vật dưới nước." "Đinh!

Chương 84

Chúc mừng túc chủ thăng cấp huyết mạch Huyền Vũ, phần thưởng: Tinh thông Mặc Gia Cơ Quan Thuật!" Mặc Gia Cơ Quan Thuật: Có hiểu biết độc đáo về hầu hết các loại cơ quan cạm bẫy, có thể phá giải kịp thời.

Trong mắt hắn, những cơ quan dưới cấp tông sư sẽ không còn bí mật nào nữa.

Tiêu Long rất hài lòng với phần thưởng này, vì trong nguyên tác, mộ dưới đáy biển này đầy rẫy cơ quan, thế này thì đường đi tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là Tiêu Long cảm thấy dạo này Hắc Kim Cổ Đao dùng không thuận tay lắm, như kiểu nó không chịu nổi sức mạnh huyết mạch ngày càng tăng của hắn.

Nếu có thể nâng cấp nó thêm chút nữa thì hoàn hảo.

Hắn kỳ vọng vào việc nâng cấp đao hoặc được thưởng vũ khí mạnh hơn.

Tiêu Long mở bảng hệ thống kiểm tra thành quả: [Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch] Túc chủ: Tiêu Long Huyết mạch Thánh Linh: Huyết mạch Kỳ Lân (Thiên giai đỉnh phong) Huyết mạch Tứ Linh: Chu Tước (Thiên giai: Đạp không), Huyền Vũ (Cao cấp: Miễn thương 50%), Bạch Hổ (Trung cấp: Tốc độ) Huyết mạch Thần thú: Đế Thính (Trung cấp: Nhục thân) Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết Trường sinh Uông Tàng Hải *4 Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật (Tinh thông) Vũ khí: Hắc Kim Cổ Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên

Thắng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới) Nhiệm vụ: 1.

Thu thập tinh huyết đặc thù trong Xà Mi Đồng Ngư, 2.

Tìm 46 viên dạ minh châu, 3.

Tìm Ngụy Thanh Đồng Môn, 4.

Tìm Thanh Đồng Thụ.

Bảng nhiệm vụ xuất hiện nhiều thứ mới khiến Tiêu Long rất kỳ vọng, vì toàn là bảo bối.

Nếu lấy được hết thì thực lực sẽ tăng vọt.

Giờ hắn có thể tự mình xử lý hết mà không cần đám người đi cùng.

Với những bí mật của Uông Tàng Hải mà hắn nắm giữ, sắp tới hắn có thể giải khai tất cả.

Sau đó có thể cùng Tuyết Lỵ Dương đến Cửu Tầng Yêu Tháp, xem thử Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc yêu mị đến mức nào!

Đúng lúc này, Tiêu Long nhìn về phía lối đi.

Hoắc Tú Tú cũng cảm ứng được, hét lớn: 'Ai ở đó?' Mọi người nhìn về phía lối đi mà cái hũ lúc nãy chạy mất, thấy một bóng đen thoáng qua.

Cả nhóm nhìn nhau rồi lập tức đuổi theo, bỏ lại mọi thứ phía sau.

Tiêu Long biết đó là Trương ngốc tử, hay chính là Tiểu Ca.

Tuy không rõ tại sao y lại xuất hiện một mình ở đây nhưng có vẻ y đang muốn dẫn dụ họ đi đâu đó.

Tiêu Long biết mục đích của y nên đuổi theo ngay, nhưng hắn vẫn rất cảnh giác vì biết nơi này không đơn giản.

Cơ quan sẽ bắt đầu xuất hiện từ đây, đều là trò của Uông Tàng

Hải, sẩy chân một cái là dính bẫy ngay.

Quả nhiên, khi đuổi theo, trước mắt họ xuất hiện một lối đi lạ, các lối khác đều biến mất.

Phía trước chỉ còn một đường duy nhất, phía sau đã bị một cánh cửa đá chặn lại.

Bóng người phía trước dừng lại một chút trong bóng tối, quay đầu nhìn họ rồi nhảy đi một cách quỷ dị.

Thiên Chân trợn tròn mắt vì thấy bóng lưng đó rất quen thuộc, định đuổi theo ngay.

Tiêu Long lên tiếng ngăn cản: 'Đừng động, có cơ quan.' Hắn biết nếu xông vào trận đồ cơ quan này sẽ gặp rắc rối, hoặc bị rơi vào thế bị động ngay từ đầu.

Cả nhóm dừng bước, cảnh giác nhìn xung quanh nhưng không thấy gì bất thường.

Họ nhìn Tiêu Long đầy thắc mắc.

Tiêu Long không giải thích nhiều vì đây cũng là lần đầu hắn gặp loại cơ quan này.

Tuy có truyền thừa Mặc Gia nhưng thực tế vẫn cần thận trọng.

Hắn quyết định lần sau phải chú ý hơn nữa trước khi tiến vào.

Đúng lúc này, Bàn Tử hơi xê dịch chân, mọi người nghe thấy tiếng 'rắc' một cái, rồi tiếng ầm ầm vang lên.

Mặt Bàn Tử cắt không còn giọt máu, run rẩy nói: 'Tôi không cố ý đâu!

Chuyện gì vậy?' Mọi người nhìn xuống, thấy một phiến gạch dưới chân Bàn Tử đã lún xuống.

Cơ quan đã kích hoạt!

Chỉ là một cú đá đơn giản, kết quả lại khiến cơ quan khởi động.

Bàn Tử muốn khóc luôn rồi, nhưng hắn lại không dám cử động một tí nào, cứ như thể đang đạp phải một quả mìn vậy.

Tiêu Long không nhịn được mà quát lớn: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Tưởng đạp phải mìn à?

Không chạy mau đi?".

Nhưng mọi chuyện đã không còn kịp nữa.

Bàn Tử vừa mới phản ứng lại thì mọi người phát hiện các lối đi xung quanh đều bị những tảng đá lớn chặn đứng.

Đoạn Long Thạch chặn đường, thật sự rất đáng sợ.

Sắc mặt mấy người lập tức đen lại, đặc biệt là các bức tường xung quanh đang không ngừng ép vào giữa.

Tuy tốc độ di chuyển chậm chạp, nhưng cảm giác áp bức đó khiến người ta vô cùng khó chịu.

Thiên Chân sắp phát khóc đến nơi.

Mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long.

Hoắc Tú Tú vốn dĩ đang hiếu kỳ, chuẩn bị đại triển thân thủ, lại phát hiện lúc này bản thân chẳng giúp ích được gì.

Đối diện với cơ quan thuật, mấy chiêu quyền cước căn bản không có đất dụng võ.

Đáng sợ hơn là theo bước chân di chuyển của mọi người, không biết ai đã đạp phải thứ gì, chỉ nghe thấy một tràng tiếng cơ quan chuyển động rầm rầm.

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi trong nháy mắt: "Cẩn thận trên đầu!".

Hắn chỉ kịp hét lên bốn chữ rồi trực tiếp ném thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, đánh nổ hai máy phát xạ cung tên cơ quan vừa xuất hiện trên đỉnh đầu.

Nhưng đối phương lại có những thanh kiếm độc phi ra.

May mắn là phản ứng của mọi người khá nhanh, không ai bị trúng.

Nhìn mũi tên có màu xanh lục loang loáng, chắc chắn là có độc.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn thì xung quanh tường lại xuất hiện thêm nhiều cơ quan cung tên hơn.

Mưa kiếm từng đợt từng đợt ập đến, trong nháy mắt đã bao phủ mọi ngóc ngách.

Lúc này phải làm sao đây?

Bàn Tử sắp trụ không nổi nữa, phía Thiên Chân cũng xảy ra vấn đề.

Nhìn thấy cơ quan không ngừng bị kích động, cách duy nhất là rời khỏi đây, nhưng khi không còn đường lui, mọi người chỉ có thể gồng mình chống đỡ.

Họ dùng ba lô làm khiên chắn trước người, trong chớp mắt ba lô đã biến thành con nhím.

Kiếm độc và phi tiêu hết đợt này đến đợt khác, bắn phá toàn diện không góc chết.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, Tiêu Long đã chú ý thấy chốt cơ quan.

Mặc gia cơ quan thuật phát huy tác dụng, giúp hắn tìm thấy nơi đóng cơ quan.

Quan trọng hơn, kết hợp với Bạch Hổ huyết mạch, tốc độ của hắn

nhanh đến cực hạn.

Trong chớp mắt hắn đã di chuyển qua mấy vị trí, phá hủy lõi của cơ quan.

Mọi người cảm thấy các bức tường xung quanh không còn di động nữa mà dừng lại hẳn.

Lúc này họ mới phát hiện tường hai bên chỉ còn cách mình chưa đầy một mét, vị trí hoạt động chỉ còn lại hai mét.

Nếu chậm một chút nữa, nếu không bị ép thành bánh kẹp thì cũng bị đám tên độc kia bắn thành tổ ong.

Cơ quan đã bị Tiêu Long giải trừ.

Chương 85

Nhìn thân thủ linh hoạt và thủ pháp chuẩn xác của Tiêu Long, từng người một đều khâm phục sát đất.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, cô nàng sùng bái hắn đến mức không chịu nổi.

Cô cảm thấy đi theo Tiêu Long mới thấy hắn mạnh mẽ nhường nào, việc gì hắn cũng làm được.

Đúng là một người đàn ông hoàn hảo, nếu được gả cho hắn thì tốt biết mấy.

Không biết từ lúc nào cô nàng đã bắt đầu mơ mộng, nóng lòng chạy đến bên cạnh Tiêu Long hỏi han không ngừng.

Tiêu Long làm gì có thời gian để ý, hắn đang chìm đắm trong sự tuyệt diệu của việc giải mã cơ quan thuật.

Trải nghiệm độc đáo này thật sự quá tuyệt vời, đặc biệt là khoảnh khắc phi đao vừa rồi thật sự rất sảng khoái.

Nếu cơ quan này rơi vào tay người bình thường, chắc chắn họ phải tìm từng cái ổ khóa cơ quan một để giải mã.

Nhưng đối với một số người khác, phương pháp lại đơn giản hơn nhiều.

Cách của Tiêu Long chính là giải quyết một lần cho xong, trực tiếp phá hủy bốn lõi cơ quan, không để sót chút nào.

Mọi người tiếp tục tiến lên, lần này cẩn thận hơn nhiều.

Tuy nhiên, đôi khi cẩn thận cũng không có tác dụng.

Hoắc Tú Tú đi đầu dẫn đường thì không sao, kết quả Thiên Chân

đi phía sau lại đạp trúng cơ quan.

Cả mặt đất đột ngột sụp xuống, trong nháy mắt hắn sắp rơi xuống hố, sợ tới mức la hét quái dị.

Bởi vì bên dưới đầy những chông đất, loại mà rơi xuống sẽ bị gỗ nhọn đâm xuyên người.

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tiêu Long trực tiếp quăng Thoán Thiên Thằng quấn lấy cổ Thiên Chân.

Tuy suýt chút nữa làm hắn nghẹt thở, nhưng ít nhất cũng không bị ngã chết.

Mọi người lại càng phải cẩn thận hơn.

Cái nơi chẳng lớn bao nhiêu mà lại đầy rẫy chông sắt.

Nếu không nhờ Tiêu Long phản ứng nhanh, có lẽ Thiên Chân đã biến thành thịt xiên nướng rồi.

Những thứ này không hề đơn giản, hết cái này đến cái khác, thật sự khó mà phòng bị.

Thậm chí khoảnh khắc trước còn an toàn, khoảnh khắc sau đã trở nên nguy hiểm.

Sơ sẩy một chút là phi kiếm, sơ sẩy một chút là chông đất, Tiêu Long phải luôn cảnh giác dùng Thoán Thiên Thằng hỗ trợ, mấy người họ mới vượt qua được trong sự kinh hãi.

Đến được nơi an toàn, mọi người không nhịn được mà thở phào một cái.

Vừa cảm kích vừa kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên họ gặp kiểu phi tiễn và chông đất xuất hiện cùng lúc, nhắm vào một người thì đúng là tuyệt sát.

Nhưng vì có Tiêu Long, mọi thứ không còn nguy hiểm nữa, ngược lại còn mang đến cảm giác kích thích như đang chơi game vượt ải, đánh bại BOSS để cứu công chúa vậy.

Bàn Tử thở phào, hết lời cảm ơn và khâm phục Tiêu Long, không ngừng nịnh nọt.

Tiêu Long nghe mà phiền không chịu nổi, đành quát bảo hắn im miệng.

Thiên Chân thì mặt đầy vẻ tuyệt vọng vì vẫn chưa tìm thấy Tiểu Ca.

Trước đó thấy bóng dáng rất giống nhưng lại không theo kịp, bị hai cái cơ quan cản bước.

Nghỉ ngơi một lát, gan của Bàn Tử lại lớn hơn một chút, hắn nhịn không được hỏi: "Tôi thấy hết nguy hiểm rồi, hay là chúng ta đi tiếp đi?".

Nhưng lời vừa dứt đã bị vả mặt ngay lập tức, vì hắn lỡ chạm tay vào một cơ quan nhỏ.

Tường xung quanh một lần nữa bắt đầu khép lại.

Đối diện với bức tường nặng mấy chục tấn này, đánh chắc chắn là không vỡ.

Họ lại phải tìm cách hóa giải cơ quan như trước, nhưng mắt thấy mọi người sắp bị ép chết đến nơi, đỉnh đầu cũng hạ xuống càng nhanh.

Bàn Tử là kẻ đen đủi đầu tiên vì hắn quá cao lại quá béo, bị ép đến mức kêu thảm thiết.

Đúng lúc này, từ trong lối đi đối diện truyền đến một giọng nói yếu ớt, dường như là của Trương Ngốc Tử, cũng chính là Tiểu Ca

phát ra.

Giọng nói trầm thấp nhưng đầy vẻ nhắc nhở.

Tiêu Long lập tức phát hiện ra cách bố trí cơ quan ở đây, sau đó sắp xếp mọi người cùng hành động.

Bốn người đồng thời đứng ở bốn góc, tìm một thứ hơi nhô ra rồi nắm chặt lấy nó.

Mọi người đẩy cửa đá ra, cơ quan lại được hóa giải.

Lần này Tiêu Long không nói gì, vì hắn phát hiện không chỉ có mình hắn nắm vững Mặc gia cơ quan thuật.

Ba vị trí khác cộng thêm Tiêu Long đồng thời nhấn xuống, cơ quan lập tức bị phá.

Nhìn khối đá vạn tấn ngay sát sạt, Bàn Tử hít một hơi thật sâu, thật sự là nguy hiểm cực độ!

Tiếp theo, Bàn Tử sợ tới mức suýt mất hồn, không ngừng đại mạ Vương Tàng Hải, tổ tông tám đời nhà ông ta cũng không tha.

Thiên Chân nhịn không được hỏi: "Bàn Tử, tình huống này trước đây anh có gặp không?

Tôi cảm thấy hình như anh đang hồi tưởng chuyện gì đó?". "Hừ, cơ quan thuật bình thường để lâu như vậy sớm đã hỏng rồi, sao lão Vương Tàng Hải này lại lợi hại thế?

Chẳng lẽ ông ta học được thủ đoạn cơ quan còn kinh khủng hơn?".

Trong lúc mấy người đang ồn ào, Tiêu Long không khỏi cảm thán.

Vương Tàng Hải không hổ là đại sư, những thứ gã để lại quá lợi hại.

Tiêu Long cảm nhận được áp lực, thậm chí loại cơ quan này khiến hắn cảm thấy đã vượt xa trình độ thông thường, thứ gã làm ra có lẽ trăm năm cũng không hỏng.

Lúc này, Thiên Chân cảm thấy cần tìm Trương Ngốc Tử hỏi rõ tình hình, vì chỉ có như vậy hai người mới không nghi ngờ Ngốc Tử có vấn đề.

Mọi người bàn bạc xong rồi bắt đầu tìm người.

Đám lính đánh thuê bị lạc và người của Tam thúc ngày càng ít đi, nếu không có quái vật trấn giữ chắc đã tổn thất thảm trọng hơn rồi.

Càng suy nghĩ, Thiên Chân càng cảm thấy Trương Ngốc Tử có vấn đề, nhưng lại không dám xác định.

Nhưng có một điều chắc chắn, giọng nói vừa rồi xuất hiện là để dẫn đường cho Tiêu Long.

Khi mọi người đang nghỉ ngơi, Ngốc Tử lại xuất hiện lần nữa.

Bàn Tử tức giận định lao vào đánh: "Ngốc Tử, anh còn vác mặt về đây à?

Có biết lúc nãy anh đã làm gì không?". "Tôi giúp các anh." "Ma mới tin!

Nói mau, lúc nãy anh lén lút ở bên ngoài là có ý gì?".

Bàn Tử lầu bầu.

Tiêu Long lại nở nụ cười, điềm đạm nói: "Anh không tin, nhưng tôi tin.

Đi thôi, tôi sẽ nghiên cứu kỹ xem tiếp theo nên làm gì".

Nhưng Bàn Tử chết cũng không dám đi tiếp, ba người còn lại có chút khó hiểu.

Vì những chuyện vừa rồi khiến hắn mất sạch tự tin. "Đừng bị hắn lừa!". "Đúng vậy, lúc nãy anh cũng thấy rồi đó, suýt chút nữa là hại chết tôi rồi.

Hắn không muốn cho tôi sống mà!".

Tiêu Long bình tĩnh nói: "Tôi tuyệt đối tin tưởng anh ấy sẽ không hại tôi".

Chương 86

"Tại sao?". "Vì anh ấy là Tiểu Ca, đúng không?".

Mọi người chấn kinh đến ngây dại.

Cảm giác và kết quả đó thật sự khiến người ta phát điên.

Tiểu Ca?!

Trời đất ơi!

Mọi người chết lặng vì kinh ngạc, đặc biệt là Bàn Tử và Thiên Chân.

Hai người không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm vào "Tiểu Ca" trước mắt, ánh mắt đầy sự nghi hoặc.

Thật khó tin Trương Ngốc Tử nói nhiều như sáo này lại là một Tiểu Ca lầm lì ít nói.

Sự khác biệt giữa hai người quá lớn rồi?

Cho dù Tiêu Long đã nói, họ vẫn thấy khó chấp nhận.

Tiểu Ca phát hiện không thể giả vờ được nữa, đành phải gỡ mặt nạ da người xuống, để lộ khuôn mặt thật trước mặt bốn người.

Hoắc Tú Tú kinh ngạc há hốc mồm, cô chưa từng thấy tình huống nào như thế này.

Mặt nạ da người là thật, thuật dịch dung cũng có thật, còn thần kỳ hơn cả mấy tiểu sinh lưu lượng bỏ tiền ra phẫu thuật thẩm mỹ.

Bàn Tử thì mặt đầy chấn kinh, cứ xoay quanh Tiểu Ca mà chậc chậc khen ngợi.

Thủ đoạn này quá lợi hại, hắn cũng muốn học.

Nếu học được chiêu này, sau này đi bán đồ cổ, ai mà biết đồ thật hay giả?

Thiên Chân thì tức đến mức muốn đánh người, hốc mắt đỏ hoe, nhìn Tiểu Ca đầy ủy khuất.

Hắn lao tới ôm chặt cánh tay Tiểu Ca, oán trách: "Cái tên mặt xác chết này, rốt cuộc là sao?

Anh định làm gì?

Tôi cứ tưởng anh không đến thật rồi chứ!

Hóa ra bấy lâu nay anh luôn trốn bên cạnh tôi.

Cái đồ xấu xa này, sao anh xấu tính thế hả!".

Tiêu Long rùng mình một cái, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng nổi hết da gà, bất giác nép sát vào Tiêu Long, ôm lấy cánh tay hắn.

Bàn Tử thì tỏ vẻ không quan tâm, chỉ tò mò mục đích của Tiểu Ca.

Lúc này Tiểu Ca nhìn sâu vào Tiêu Long một cái, cuối cùng thở dài, khôi phục lại dáng vẻ nam thần lạnh lùng vốn có, bình thản nói ngắn gọn: "Để tiện hợp tác hơn".

Tiểu Ca cố tình dẫn họ vào cơ quan là để thử thách, điều này khiến Tiêu Long bực mình nên mới vạch trần thân phận của anh.

Mọi người tìm hiểu sơ qua chuyện đã xảy ra, hóa ra họ đều gặp Cấm Bà.

Tiểu Ca sau khi vào hải để mộ thì phát hiện mấy người này, nhưng không kịp cứu đám lính đánh thuê đã bị Cấm Bà giết chết.

Khi định đi sâu vào trong, anh phát hiện ra một số cơ quan mà bản thân không giải nổi, nên đã dùng ký ức ít ỏi để tránh né, đợi nhóm Tiêu Long đến phá giải để tiến vào chủ mộ thất.

Kết quả không ngờ bị Tiêu Long phát hiện, đen đủi hơn là cơ quan khởi động khiến anh cũng bị kẹt bên trong, lúc đó mới phải lộ diện.

Tiếp theo, mọi người chia sẻ manh mối.

Từ chỗ Tiểu Ca, họ mới biết đây là một mê cung di động.

Tiêu Long không ngờ họ lại vào mê cung di động nhanh như vậy.

Mê cung này gồm những căn phòng nhỏ giống hệt nhau, căn bản không có lối thoát.

Nghe Tiểu Ca giải thích xong Bàn Tử không tin, liền đi thử nghiệm.

Kết quả năm phút sau hắn lại quay về chỗ cũ.

Bàn Tử vẫn không tin, tiếp tục thử, nhưng rồi cả nhóm nhận ra đây đúng là một mê cung thực thụ, cảm giác tuyệt vọng bao trùm.

Thiên Chân lẩm bẩm: "Không lẽ chúng ta gặp phải quỷ đả tường trong truyền thuyết?

Giờ phải làm sao đây?".

Tiêu Long lườm hắn một cái.

Tiểu Ca giải thích: "Đây là mê cung gồm các phòng nhỏ liên tục chuyển động, nhưng vì tốc độ quá chậm nên mọi người không nhận ra.

Nó giống như bộ phim Mật Thất vậy, không tìm được lõi cơ quan thì không ra được".

Tiêu Long hơi nhíu mày vì không tìm thấy dấu vết cơ quan, nhưng cảm giác đúng là như vậy.

Đây phải là thủ pháp cấp tông sư.

Phải làm sao đây?

Mọi người đều bế tắc.

Bàn Tử không phục, cứ thử đi thử lại rồi quan sát.

Hoắc Tú Tú lúc đầu còn tò mò đi theo, nhưng sau cũng mất hết tự tin, càng đi càng tuyệt vọng.

Cảm giác không tìm thấy lối ra, cứ đi rồi lại quay về chỗ cũ thật đáng sợ.

Tiêu Long chợt nhớ đến thiết kế trong phim, một mê cung di động với những căn phòng hoàn toàn giống nhau, cứ cách một khoảng thời gian lại dịch chuyển không theo quy luật, nhưng vì chuyển động nhẹ nên không ai hay biết.

Sau khi Tiêu Long giải thích, mọi người bắt đầu thực nghiệm.

Qua việc bóc tách chi tiết, đặc biệt là Tiêu Long dùng tới Hoàng Kim Đồng, sau hơn nửa giờ hắn đã tìm thấy quy luật: cứ mười phút một vòng tuần hoàn.

Rất đơn giản và nhanh chóng.

Sau khi khắc dấu, họ bắt đầu hành động dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long.

Tuy nhiên, do thời gian nghiên cứu quá ngắn, Tiêu Long không phát hiện ra mê cung ẩn trong mê cung, cũng không thấy được sự thay đổi lớn sau mỗi giờ.

Vì thiếu kinh nghiệm nên hắn đã trúng kế của Vương Tàng Hải.

Khi họ tiến vào lần nữa, đi được một lúc thì mọi người bị tách ra mà không hề hay biết.

Đến khi bước ra được một mộ thất khác, họ mới bàng hoàng nhận ra sau lưng không còn ai.

Chỉ còn Tú Tú đang được Tiêu Long nắm tay, và Bàn Tử bám sát

phía sau.

Những người khác đã thất lạc một cách kỳ lạ!

Phát hiện ra chuyện này, Bàn Tử sợ hết hồn, vì hắn liên tục nhắc nhở người phía sau mà vẫn để mất dấu.

Một cảm giác sợ hãi len lỏi, nếu không có Tiêu Long ở đây chắc hắn đã sợ chết khiếp rồi.

Ở một mộ thất khác, Tiểu Ca bước ra và chạm mặt nhóm A Ninh.

A Ninh dẫn người đi vào đây cũng vô tình thoát ra được mê cung sau khi bị kẹt rất lâu.

Khi Tiểu Ca và Thiên Chân gặp A Ninh, cô nàng vốn định bỏ chạy ngay, nhưng phát hiện không có Tiêu Long, lòng cô lại dâng lên một nỗi thất vọng nhè nhẹ.

Cô vừa không muốn gặp Tiêu Long, lại vừa khát khao được thấy hắn.

Trong tình cảnh phức tạp này, không thấy người đâu, A Ninh mới nhận ra mấy người đã đi lạc.

Cô không khỏi lo lắng vì biết mê cung này đáng sợ thế nào, bản thân cô cũng bị kẹt mấy tiếng đồng hồ.

Nếu không nhờ may mắn thì không thoát ra được.

Giờ Tiêu Long bị kẹt bên trong, sinh tử chưa biết, khiến cô hoảng loạn.

Tiểu Ca dường như nhìn thấu tâm sự của cô, khẽ nói bên tai A Ninh: "Không cần lo lắng, bí mật mê cung đã bị phát hiện, tôi tin anh ấy nhất định sẽ thoát ra được.

Chương 87

Chúng ta không cần lãng phí thời gian ở đây, anh ấy chắc chắn sẽ đuổi kịp".

Tiểu Ca để lại ký hiệu rồi đội ngũ bắt đầu xuất phát.

Chỉ là A Ninh cứ không ngừng ngoái đầu nhìn lại xem có ai đi tới không, nhưng tiếc là chẳng thấy bóng dáng ai.

Lúc này cô mới nhận ra mình khao khát được ở bên Tiêu Long đến nhường nào, thậm chí cô muốn vứt bỏ tất cả để nhào vào lòng hắn.

Sau cùng họ cũng thoát ra khỏi đoạn cuối mê cung, nhưng vẫn không tìm thấy những người khác.

Nhóm người nước ngoài và người của Tam thúc trước đó cũng bị kẹt, có kẻ đã phát điên.

Một số ít may mắn vào được trung tâm, một số kẻ đen đủi khác thì bỏ mạng.

Đội ngũ hơn 30 người giờ chỉ còn hơn 20.

Cùng lúc đó, nhóm ba người Tiêu Long tìm thấy một mộ thất nhỏ.

Hoắc Tú Tú lập tức nhìn thấy một chiếc quan tài màu đỏ.

Giữa đống đồ tùy táng xa hoa xung quanh, nó trông vô cùng lạc lõng.

Bàn Tử và Tú Tú trợn tròn mắt.

Bàn Tử lại chứng nào tật nấy, mặt đầy vẻ kích động mong chờ trong quan tài có bảo vật, bất giác tiến lại gần.

Tiêu Long không ngăn cản vì không thấy nguy hiểm, hắn vừa quan sát vừa mặc kệ Bàn Tử nghịch ngợm.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú mở quan tài đỏ ra, bên trong là một con mèo đen, xác khô của một con mèo đen!

Nó nằm yên lặng ở đó, không có gì đặc biệt hay bất ngờ.

Hai người hơi thất vọng và không để tâm lắm.

Nhưng khi nhìn kỹ, sắc mặt Tiêu Long đột ngột biến đổi.

Lúc Bàn Tử định lật xác con mèo đen lên để xem bên dưới có ngăn bí mật không, Tiêu Long đột ngột quát: "Đừng động vào!". "Sao vậy?

Chẳng phải chỉ là một con mèo thôi sao?".

Bàn Tử thắc mắc, không hiểu sao Tiêu Long lại đại kinh tiểu quái như thế, xác khô thì làm sao biến thành thi được.

Tiêu Long hít một hơi thật sâu, lườm hắn một cái, giọng khó chịu: "Tôi thật sự nghi ngờ làm sao anh sống được đến giờ, đúng là kỳ tích!

Chẳng phải là Mô Kim Hiệu Úy sao?

Chẳng lẽ một chút phong thủy cũng không hiểu?".

Bàn Tử ngượng chín mặt, hắn thừa biết mình chỉ là đồ giả mạo, ngay cả cái Mô Kim Phù trước ngực cũng không biết là thật hay giả, chỉ đành nhìn Tiêu Long đầy lúng túng.

Hoắc Tú Tú cũng căng thẳng theo.

Tiêu Long cẩn thận bước tới, quan sát kỹ con mèo đen trong quan tài, khẽ nói: "Trong địa cung và quan tài, cấm kỵ nhất là xác chết mèo đen, thứ này tượng trưng cho sự không lành.

Mèo đen dễ chiêu âm hồn nhất, là vật chứa linh môi hoàn hảo.

Trong một quan tài mà có xác mèo đen thì mộ thất này chắc chắn có vấn đề".

Sắc mặt Tiêu Long nghiêm trọng, dù biết đạo lý này nhưng hắn

vẫn chưa tìm ra vấn đề cụ thể ở đâu.

Hoắc Tú Tú và Bàn Tử lại càng không biết gì. "Nhưng Long ca, em cũng không thấy có gì đáng sợ mà".

Bàn Tử nhìn hồi lâu rồi nói đầy ủy khuất. "Đợi đến lúc anh phát hiện ra thì chắc tiêu đời rồi!". "Sao có thể chứ?

Có Long ca ở đây, em không sợ!".

Bàn Tử không quên nịnh một câu, cười xòa nhìn Tiêu Long.

Tiêu Long lườm một cái, cảnh cáo hắn im miệng rồi bắt đầu săm soi kỹ đồ vật trong quan tài.

Đột nhiên hắn biến sắc, vẫy tay bảo hai người lùi lại. "Có chuyện gì vậy?

Tiêu Long ca ca phát hiện gì rồi sao?".

Hoắc Tú Tú tò mò hỏi. "Hồng sắc quan tài cao cao tọa, hắc sắc dã miêu bả đầu phá.

Thiên hồn vạn sát dưỡng phệ thi, âm dương địa ngục xuất ác linh!" "Vương Tàng Hải đúng là thiên tài!

Khá khen cho lão già này!

Dùng hình thức đen đỏ để chuyển hóa âm dương, đây chính là một nơi hiến tế!". "Long ca, chẳng lẽ xác mèo này có vấn đề?". "Không chỉ xác mèo, mọi thứ ở đây đều có vấn đề!

Các người không thấy cái quan tài đỏ này sao?

Cách đặt của nó khác hẳn bình thường, nó không tiếp xúc với mặt đất!". "Ly địa quan?!" Hoắc Tú Tú trợn tròn mắt. "Tẩu tử, cái gì gọi là Ly địa quan?".

Lúc này Hoắc Tú Tú cũng chẳng buồn để ý cách xưng hô của Bàn

Tử, mặt cô nghiêm trọng hẳn: "Theo ghi chép của Hoắc gia tôi, Ly địa quan là một trong mười loại hung quan, chỉ cần bên trong có bất kỳ xác chết nào cũng sẽ xảy ra thi biến". "Tú Tú nói đúng, nhưng đó mới chỉ là một phần thôi.

Nếu là xác người bình thường, tối đa cũng chỉ thành Cương Thi Vương.

Nhưng nếu là xác động vật, động vật càng mạnh thì lực tấn công càng kinh khủng.

Hiện tại bên trong là một con mèo đen hoang, một trong mười loại âm quái, nếu nó hóa thi, con U Minh Thiên Lang chúng ta gặp trước đây cũng chỉ là đàn em của nó thôi".

Sắc mặt Hoắc Tú Tú và Bàn Tử trắng bệch, nhưng Tiêu Long vẫn chưa nói hết: "Đáng sợ nhất là đầu con mèo đen này bị người ta phá hoại có chủ đích, càng tăng thêm sự khủng khiếp, giúp nó tiếp xúc với âm dương chi khí nhanh hơn.

Sau khi hóa thi, hai con U Minh Thiên Lang cũng không phải đối thủ!

Vương Tàng Hải đúng là thiên tài, người bình thường vào đây chỉ có một con đường chết". "Vậy... vậy...

Long ca, hay là... chúng ta chạy trước đi?".

Bàn Tử sợ đến mức bủn rủn chân tay.

Hết cách rồi, nếu là Cương Thi Vương bình thường hắn còn không sợ vì có Tiêu Long, nhưng Tiêu Long đã nói thế, nếu con mèo này hồi sinh thì tương đương với hai con U Minh Thiên Lang!

Ai mà đỡ nổi?

Dù là Long ca và Tiểu Ca hợp sức chắc cũng không phải đối thủ.

Bàn Tử sợ đến phát run, trong lòng thầm mừng vì lúc nãy chưa động thủ, nếu không hơi người chạm vào con mèo này thì hậu quả khôn lường.

Nhưng điều họ lo sợ đã xảy ra.

Nếu là mộ huyệt bình thường thì cần hơi người mới hóa thi, nhưng cái quan tài đỏ này thì khác.

Chương 88

Bố cục và sự biến đổi trên đầu mèo đen đã tạo thành một phong thủy cục đáng sợ, không cần hơi người, chỉ cần có luồng khí lạ xuất hiện là nó sẽ hóa thi!

Bàn Tử vừa dứt lời, trong quan tài đỏ bắt đầu phát ra tiếng kêu răng rắc.

Sau đó, con mèo đen hoang đó từ từ đứng dậy, cơ thể không ngừng to ra, trong chớp mắt đã biến thành kích thước như một con ngao Tây Tạng.

Lông đen dựng đứng lên như kim, đáng sợ nhất là đôi mắt: bên trái màu xanh lam, bên phải màu xanh lục, như thể có thể thông suốt âm dương, nhìn thấu mọi thứ.

Cái lỗ thủng trên đầu bỗng phát ra ánh sáng đỏ quỷ dị.

Linh hồn chi quang hội tụ!

Ác linh địa ngục giáng lâm vào trong hồng quan!

Khi con mèo đen địa ngục lộ ra hàm răng đáng sợ, Tú Tú và Bàn Tử sợ tới mức lùi lại hai bước.

Không thể tin nổi một con mèo nhỏ chưa bằng lòng bàn tay lại có thể phình to gấp mười mấy lần, cao tới một mét, cả đuôi dài hơn hai mét.

Nếu nó đứng thẳng lên thì chỉ có chiều cao của Long ca mới sánh được, hai người kia đều thấp hơn nó một cái đầu.

Một cảnh tượng thật kinh khủng!

Bộ móng sắc nhọn, hàm răng rợn người, đôi mắt khiến ai nhìn

thấy cũng phải kinh hồn bạt vía.

Tiêu Long không khinh suất hành động, hắn vẫn luôn quan sát quái vật này.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy loại mèo quái khủng khiếp như vậy trong địa cung.

Thứ này không giống thi biến cương thi, cũng không giống sinh vật địa ngục hư ảo như U Minh Thiên Lang, mà là một loại quái vật kết hợp giữa sinh vật địa ngục và thực thể hiện thực.

Vì vậy nó mang cả hai thuộc tính: nhục thân đáng sợ và linh hồn chi hỏa mạnh mẽ.

Con Linh Miêu này rõ ràng cũng chú ý tới sự hiện diện của Tiêu Long, ánh mắt khát máu ban đầu trở nên thận trọng hơn.

Cuối cùng nó nhắm vào Hoắc Tú Tú, nó muốn nuốt chửng người mang thuần âm chi lực này để hoàn thành tiến hóa! "Mèo!!!".

Theo một tiếng thét chói tai, Linh Miêu trực tiếp lao về phía Hoắc Tú Tú. "Cẩn thận!".

Bàn Tử chỉ kịp hét lên một tiếng.

Con mèo địa ngục lao tới, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tú Tú.

Tiêu Long không vội vàng ra tay cứu giúp vì hắn biết có mình trấn giữ ở đây, con quái vật này không thể giết nổi Tú Tú.

Cô nàng luôn miệng đòi học hỏi để nâng cao thực lực, đây chính là cơ hội rèn luyện tốt.

Tiêu Long quyết định chỉ điểm cho cô.

Thấy mèo đen lao tới, phản ứng của Hoắc Tú Tú cũng rất nhanh.

Dù lòng đầy sợ hãi nhưng nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Tiêu Long, cô bỗng trở nên kích động, hiểu ý hắn nên bắt đầu tung hết chiêu số đối phó quái vật.

Dù có thực lực và được Tiêu Long chỉ điểm, nhưng con mèo linh quái này quá mạnh, gần như là bất tử thân, đao thương bất nhập!

Bất kể hỏa thương hay thanh nhuyễn kiếm bí truyền của Hoắc gia đều không có tác dụng gì với nó, không thể giết nổi, thậm chí phòng ngự cũng không phá được.

Con mèo rõ ràng cũng đang dò xét, phần lớn tinh lực của nó dùng để đề phòng Tiêu Long tập kích.

Nhưng dù vậy, Tú Tú cũng sắp chống đỡ không nổi. "Tấn công vào mắt nó!".

Tiêu Long đột nhiên gầm lên một tiếng.

Hoắc Tú Tú không tự chủ được đâm một kiếm tới.

Con mèo dù phản ứng nhanh nhưng vẫn không kịp tránh hoàn toàn, dù nhắm mắt lại kịp lúc nhưng vẫn bị thương. "Mèo ú!!!".

Nó kêu thảm một tiếng rồi liên tục lùi lại, nhìn Tiêu Long đầy căm hận rồi biến mất vào bóng tối.

Khi Bàn Tử và Hoắc Tú Tú vừa thở phào thì giọng Tiêu Long vang lên bên tai: "Cẩn thận trên đầu!".

Khoảnh khắc sau Tú Tú cảm thấy tóc gáy dựng đứng, da đầu tê dại vì cảm nhận được một sức mạnh đáng sợ trên đỉnh đầu.

Không kịp nhìn, cô lập tức ngồi thụp xuống rồi lăn sang một bên, tránh được đợt tập kích của mèo đen.

Trong lúc đó, cô thấy bộ móng khổng lồ của nó đập xuống mặt đất, móng vuốt sắc lẹm xé nát nền đá, để lại những vết cào sâu tới

hơn mười centimet!

Hai người hít một hơi lạnh, không dám tưởng tượng nếu vừa rồi bị trúng một móng vuốt đó thì không chỉ cái đầu mà cả cơ thể cũng nát bấy.

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Tú Tú, cô cảnh giác quan sát bóng tối, nhưng con mèo đen lại ẩn mình không xuất hiện nữa.

Tiêu Long mở Hoàng Kim Đồng, sớm đã thấy nơi nó ẩn nấp.

Thân hình hắn lặng lẽ di chuyển tới cửa, chặn đường rút lui của nó.

Đây cũng là lý do con mèo không rời đi, nó không thể chạy trốn được, nó biết không giết được cô gái này để hấp thu cực âm chi lực thì căn bản không phải đối thủ của chàng trai áo trắng kia.

Nó không còn lựa chọn nào khác, đôi mắt quái dị lặng lẽ biến đổi, chuyển sang màu đen thẫm, hoàn toàn hòa làm một với bóng tối mộ huyệt.

Hoắc Tú Tú định dùng ánh sáng để tìm nó nhưng thất bại.

Lúc này mèo đen lại hành động, nhưng mục tiêu lần này không phải Tú Tú mà là Bàn Tử!

Khóe miệng Tiêu Long nở một nụ cười quỷ dị, thanh Hắc Kim Cổ Đao đột ngột xuất hiện.

Ngay lúc mèo đen hiện hình sau lưng Bàn Tử, hắn trực tiếp quăng thanh cổ đao ra.

Ba người bọn họ dường như thấy trên thanh đao có bóng thần tượng Chu Tước lóe lên.

Chưa kịp kinh ngạc thì đòn tấn công mang theo sức mạnh thần tượng đó đã xuyên thủng đầu mèo đen, dập tắt và nuốt chửng linh hồn

chi hỏa của nó.

Chu Tước huyết mạch, tịch tà phá sát!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi im bặt.

Xác con mèo khổng lồ rơi từ trên không xuống, đè nghiến Bàn Tử xuống dưới.

Cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo như băng từ xác mèo, Bàn Tử sợ tới mức la hét loạn xạ, súng trong tay nổ liên thanh.

Nhưng ngay cả khi nó đã chết, súng cũng không phá được phòng ngự, chỉ nghe thấy những tiếng đinh đinh đương đương.

Hoắc Tú Tú thở phào, mệt đến mức lả người ngồi bệt xuống đất.

Tiêu Long nhìn cô, thản nhiên nói: "Đừng chỉ dùng mắt nhìn, phải dùng tâm cảm nhận.

Nhuyễn kiếm của cô quá mềm, cần phải bá đạo hơn một chút".

Nói đoạn, Tiêu Long tiến lại gần quái vật, một tay xách nó lên quăng sang một bên.

Bàn Tử bò dậy, kinh hãi nhìn mọi thứ.

Sức mạnh này, thủ đoạn này, Tiêu Long đại ca quá lợi hại!

Hoắc Tú Tú cũng chìm đắm trong sự chấn kinh và ngộ ra nhiều điều.

Trận chiến này giúp cô hiểu ra nhiều đạo lý, hiểu thế nào là sự đáng sợ của quái vật và cảm nhận được sự lôi cuốn của việc săn lùng!

Cô thầm thề lần tới nếu có cơ hội, nhất định phải tự tay giết chết một con quái vật để nhận được lời khen từ Long ca.

Cô bắt đầu nỗ lực cảm nhận và đúc kết kinh nghiệm từ trận chiến

vừa rồi.

Tiêu Long gật đầu hài lòng, không để ý tới Bàn Tử đang kinh ngạc mà tiến tới bên xác quái vật để thu thập tinh huyết. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được 10 giọt tinh huyết của Cửu Vĩ Miêu Yêu!

Chương 89

Thưởng một thanh Đồ Long Bảo Đao!".

Đồ Long Bảo Đao: Địa giai thượng phẩm, một trong hai thần khí đại danh đỉnh đỉnh trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký, được rèn từ xương sống Thần Long.

Sử dụng Thần Long huyết mạch có thể tăng 30% lực tấn công. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Đồ Long Bảo Đao, có muốn dung hợp với Hắc Kim Cổ Đao để thăng cấp thành Thiên giai thượng phẩm Hắc Kim Long Đao không?".

Tiêu Long không khỏi nhướng mày, thứ này có chút thú vị đây.

Đồ Long Bảo Đao là một món bảo vật cùng cấp bậc với Hắc Kim Cổ Đao.

Mà giờ đây lại có thể thông qua hệ thống để dung hợp, trở thành một thanh bảo đao cấp cao hơn, quả thực rất thú vị.

Tiêu Long có do dự không?

Không hề.

“Dung hợp!” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã dung hợp Hắc Kim Cổ Đao phẩm cấp Địa giai thượng phẩm cùng Đồ Long Bảo Đao, thăng cấp thành công thành Hắc Kim Long Đao phẩm cấp Thiên giai thượng phẩm.” Hắc Kim Long Đao: Thiên giai thượng phẩm, khi sử dụng bất kỳ kỹ năng Thần Long huyết mạch nào sẽ được tăng thêm 50% lực tấn công.

Tiêu Long hít sâu một hơi khí lạnh, vui mừng khôn xiết.

Đồ tốt!

Theo quy tắc của bốn con Xà Mi Đồng Ngư, hiện tại chỉ còn thiếu một con cuối cùng.

Trong Tứ Linh huyết mạch cũng chỉ còn thiếu Thanh Long huyết mạch.

Chẳng lẽ đây là sự chuẩn bị đặc biệt dành cho mình sao?

Thế nhưng phần thưởng lần này vẫn chưa kết thúc.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được mười giọt tinh huyết Cửu Vĩ Miêu Yêu, có tiến hóa Bạch Hổ huyết mạch không?" "Tiến hóa!" Không có bất kỳ sự do dự nào, hắn trực tiếp chọn tiến hóa.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hấp thụ tinh huyết Cửu Vĩ Miêu Yêu, Bạch Hổ huyết mạch trong Tứ Linh huyết mạch được nâng lên cấp cao, tốc độ tăng thêm 200%!" Tiêu Long nở nụ cười rạng rỡ, thu hoạch lần này quả thực không tệ.

Trong lúc Tiêu Long kiểm tra thu hoạch, Bàn Tử bên kia cũng không để tay chân rảnh rỗi.

Tuy nơi này vô cùng nguy hiểm nhưng hiện tại đã an toàn, vậy nên bảo bối trong cả mộ thất này cứ việc chọn lựa.

Đặc biệt là trong cái quan tài màu đỏ kia, ngay từ đầu gã đã nhắm trúng một cái khóa trường mệnh bằng mã não đỏ và một cái chuông vàng.

Những thứ khác tuy cũng rất quý giá nhưng lại quá lớn, không tiện mang đi, nhưng hai thứ này thì khác, cứ việc đeo lên cổ hoặc nhét vào túi, vừa tiện lợi vừa đáng tiền.

Thế là Bàn Tử không ngần ngại thu hết vào túi.

Tiêu Long không thèm để ý đến mấy hành động nhỏ đó, Hoắc Tú Tú cũng chẳng bận tâm.

Dù sao nhà họ Hoắc cũng có tiền, những thứ này chỉ xem như đồ trang sức, không lọt nổi mắt xanh của cô.

Khi Tiêu Long hoàn thành việc thăng cấp tiến hóa, Bàn Tử liền trưng ra bộ mặt nịnh bợ, sáp lại gần Tiêu Long.

"Long ca, anh thật quá lợi hại!

Quả nhiên đi theo Long ca là có thịt ăn!

Ha ha.

À đúng rồi Long ca, hai món đồ này anh có cần không?" Bàn Tử lấy bảo bối ra cho Tiêu Long xem, vạn nhất nếu Long ca nhìn trúng thì gã sẽ tặng luôn để anh nợ một ân tình, sau này chắc chắn sẽ giúp đỡ gã nhiều hơn.

Bây giờ gã đã quá rõ rồi, cái số gã đen đủi tận mạng, làm chuyện gì cũng trắc trở, nên nếu có được sự giúp đỡ của Long ca, dù chỉ là liếc mắt nhìn qua thôi cũng đủ thấy an toàn rồi.

Tặng Long ca mấy thứ này coi như là đầu tư, để sau này gã có thể tùy hứng một chút, thậm chí là làm liều một chút.

Tiêu Long hài lòng gật đầu nhưng không lấy món nào: "Được rồi, cứ giữ lấy đi." "Vậy thì đa tạ Long ca!

Đúng rồi Long ca, vậy tiếp theo chúng ta đi hướng nào?" Nhận được hai món bảo bối, Bàn Tử phấn khích không thôi, nôn nóng muốn tiếp tục khám phá.

Dù sao thì cứ nhìn mà xem, có Long ca ở đây thì phải sợ cái gì chứ?

Chỉ cần đi theo Long ca là sẽ không có bất kỳ bất trắc nào, lấy thêm được nhiều bảo bối mới là thực tế nhất.

Tiêu Long không nói gì, liếc nhìn Tú Tú, thấy con bé cũng đã hồi phục.

Thực lực dường như tăng lên không ít, lý luận kết hợp với thực tiễn khiến khí chất của cả người cô đều khác hẳn, bớt đi một chút non nớt.

Tiêu Long nhìn mà hài lòng, cô nàng nhỏ nhắn cũng đầy vẻ kích động chạy tới, ôm cánh tay Tiêu Long bắt đầu nũng nịu.

"Long ca ca, cảm ơn anh nhiều lắm.

Nếu không nhờ anh chỉ điểm cho em một lần..." "Được rồi, đừng có lơ là đại ý, sau này phải quan sát nhiều hơn, học hỏi nhiều hơn, hiểu chưa?" "Tuân lệnh Long ca ca chỉ giáo ạ~" Hoắc Tú Tú vui vẻ hôn một cái lên má Tiêu Long rồi vội vàng cúi đầu thẹn thùng.

Bàn Tử nhìn mà trợn mắt hốc mồm, kinh ngạc vô cùng, khâm phục không thôi.

Nhìn xem, nhìn xem, đây mới đúng là Long ca chứ.

Bất luận là A Ninh, Tuyết Lỵ Dương hay Doãn lão bản trước đây, không một ai thoát khỏi lòng bàn tay của Long ca.

Các mỹ nữ ai nấy đều chủ động như vậy.

Chậc chậc!

Thật khiến người ta ghen tị mà, nếu mình thực sự học được một hai chiêu thì đúng là vô địch rồi!

Bàn Tử như nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp trong tương lai, tiền bạc đầy mình, mỹ nữ vây quanh, thật tuyệt vời.

"Bộp~" "Ái chà, đứa nào đánh tôi?!" Đang lúc mơ mộng hão

huyền, Bàn Tử bị Tiêu Long cốc một phát đau điếng lên đầu.

“Đứng ngây ra đó làm gì?

Không mau đi đi.” “Hả?

Ờ ờ!

Đến đây Long ca!” Bàn Tử cười hì hì, lau nước miếng rồi vội vàng đi theo.

Ba người nhanh chóng bước vào một mộ thất mới.

Vừa mới vào, cả ba không khỏi sững sờ.

Bàn Tử và Tú Tú nhìn Tiêu Long, Tiêu Long cũng quan sát mọi thứ xung quanh.

Nơi này dường như giống hệt chỗ cũ.

Chẳng lẽ lại gặp phải quỷ đả tường, đi vòng lại chỗ cũ sao?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, Bàn Tử không nhịn được: “Long ca, chúng ta đi nhầm đường rồi sao?

Ở đây nhìn giống hệt chỗ nãy.” “Đúng vậy Long ca ca, đây không phải là cái gian phòng tai mà chúng ta mới vào sao?

Chẳng lẽ chúng ta đang ở trong mê cung?” Hoắc Tú Tú cũng nhìn Tiêu Long đầy thắc mắc, chăm chú quan sát mọi thứ xung quanh.

Cách bài trí giống hệt nhau, trong các góc phòng đều là những chiếc bình gốm nhỏ, thậm chí vị trí của mỗi món cũng y đúc, kích thước các bình cũng không khác gì.

Ở góc phía đông, cũng đặt một cái hũ gốm không lớn không nhỏ, bên cạnh hũ gốm có một cái quan tài nhỏ.

Chẳng phải là nơi có con bánh đậu nhỏ (Tiểu Tống Tử) trước đó sao?

Tiêu Long cũng phát hiện ra điểm bất thường, không cần Bàn Tử nói nữa.

Sau khi nhận ra nơi này, gã Bàn Tử bắt đầu buông lỏng cảnh giác, thậm chí có chút bực mình, gã tức giận đá vỡ một cái hũ gốm dưới chân.

“Làm sao bây giờ?

Long ca, chúng ta lại quay về rồi à?” Tiêu Long lắc đầu, không nói gì, đột nhiên hắn phát hiện có chút không đúng.

Chương 90

Tuy bài trí ở đây rất giống nhưng vẫn có điểm khác biệt.

Bởi vì hắn nhớ rõ lúc trước cái quan tài đã bị mở ra, nhưng ở căn phòng này nó vẫn còn nguyên vẹn.

Theo Phân Kim Định Huyệt, vị trí của cả mộ thất này cũng khác.

“Đây không phải gian phòng lúc nãy!” Tiêu Long khẳng định.

“Long ca, chẳng lẽ lại có thêm một con bánh đậu nhỏ khác?

Không lẽ là sinh đôi?” Tú Tú và Bàn Tử không khỏi rùng mình.

“Cứ nhìn thì biết thôi!” Bàn Tử vừa nói vừa tiến về phía cái hũ gốm.

Ngay lúc đó, cái hũ gốm bắt đầu lắc lư không ngừng.

Ngay sau đó, một con sâu trắng hếu, mập mạp, to bằng nắm tay người lớn bò ra.

Sắc mặt ba người đồng thời biến đổi, vì trên đầu con sâu này mọc ra một khuôn mặt trẻ con!

Sâu to bằng nắm tay người lớn bò ra, trên đầu lại có mặt trẻ con!

“Mẹ kiếp!

Long ca, cái quái gì thế này?” Bàn Tử sợ hãi lùi lại liên tục.

Hoắc Tú Tú cũng sợ đến tái mặt, vì loại sâu trắng hếu mập mạp này thực sự là nỗi khiếp sợ đối với bất kỳ cô gái nào.

Đáng sợ nhất là con sâu này quá lớn, cỡ bằng nắm tay, trên đời làm gì có loại sâu nào kinh khủng như vậy?

Nó cứ không ngừng ngọ nguậy, dọa người đến chết khiếp.

Thứ đáng sợ nhất rõ ràng là Thi Trùng, đúng như tên gọi, đây là loại sâu ăn xác chết và đẻ trứng trong thi thể!

Tiêu Long cũng biến sắc vì nhận ra thứ này.

Đúng lúc đó, các hũ gốm khác cũng bắt đầu rung chuyển.

Hoắc Tú Tú rõ ràng cũng nhận ra thứ này, không nhịn được mà kinh hãi hét lên: "Trời ơi, Anh Diện Thi Trùng!" "Cái gì cơ?" Bàn Tử lập tức ngớ người.

Anh Diện Thi Trùng, không cần nhìn cũng biết đây là một thứ vô cùng đáng sợ!

Huống chi trên đầu nó còn chễm chệ một khuôn mặt trẻ con, mặt mày dữ tợn, u oán vô cùng.

"Ực~" Hai người họ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thế là trong cả mộ thất, những chiếc hũ gốm xung quanh bắt đầu lăn lóc, từng con sâu to bằng nắm tay bò ra ngoài.

Đặc biệt là cái mũi của chúng, giống như ngửi thấy hơi người sống, không ngừng bò về phía ba người.

Tốc độ cực nhanh!

Trong chớp mắt, cả mộ thất đã biến thành một làn sóng sâu nhục nhúc trắng xóa!

Tiêu Long thần sắc nghiêm trọng lên tiếng: "Tôi đã hiểu tại sao nơi này lại giống hệt gian phòng tai lúc trước rồi!

Đây là Nguyên Âm Dương Huyền Quan!

Những con sâu này đều được nuôi bằng nhục thân của con bánh đậu kia!

Nhưng ở căn phòng khác, lũ sâu này đã hấp thụ thi thể của tiểu

bánh đậu cũng như các xác chết khác rồi quay về căn phòng này.

Tiếp đó chúng thôn phệ luôn linh hồn của tiểu bánh đậu đang bị trấn áp trong mộ thất, cũng chính là tam hồn thất phách của đứa trẻ.

Vì thế trên mặt lũ sâu này mới có khuôn mặt trẻ con, hình thành nên loài Anh Diện Thi Trùng không gì không nuốt!" Lời giải thích của Tiêu Long không những không làm hai người kia bình tĩnh lại mà còn khiến họ căng thẳng hơn.

Thôn phệ tất cả sao!

Nhất là khi hai người họ thấy lũ sâu không ngừng áp sát, há ra cái miệng đáng sợ.

Nếu là sâu bình thường thì không nói, nhưng lũ quỷ này trong miệng toàn là những chiếc răng già to bằng ngón tay, giống hệt như những xúc tu quái vật trong phim kinh dị, thật sự quá đáng sợ.

Bàn Tử sợ chết khiếp, lập tức rút hai khẩu súng ra nổ súng.

Tiêu Long còn không kịp ngăn cản.

Bàn Tử bắn nát hai con sâu đang bò lại gần chưa đầy một mét, sau đó tiếp tục nổ súng.

Trong nháy mắt, mười mấy con sâu bị bắn nổ, dịch vàng hoặc máu vàng chảy lênh láng, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi, vì khi hắn định lên tiếng thì một mùi hương cực kỳ khó chịu xộc tới.

Đối với lũ sâu này, mùi đó cực kỳ kích thích.

Giống như vừa cắn thuốc lắc, lũ sâu trở nên cuồng bạo.

Cơ thể vốn trắng trẻo mập mạp nay biến thành màu đỏ rực, khuôn mặt thì trắng bệch một cách quái dị, đầy vẻ khát máu.

Cùng lúc đó, từ các hũ gốm khác, càng nhiều sâu hơn bò ra, chúng đã bị đánh thức!

Vô số Anh Diện Thi Trùng bò ra, tạo thành từng đợt sóng máu cuộn trào!

"Long ca, cứu mạng!" Bàn Tử thực sự sợ hãi không chịu nổi nữa.

Tú Tú ban đầu cũng định kêu cứu nhưng đã bị một câu của Tiêu Long chặn họng: "Đừng sợ, hãy vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng, đây là cơ hội thực chiến tốt nhất!

Giết đi!" Hoắc Tú Tú mặt mày tái mét, không ngừng lùi lại, nhưng sắp bị lũ sâu bao vây áp sát.

Thấy lũ sâu sắp bò lên chân, Hoắc Tú Tú nghiến răng, nhắm tịt mắt lại, dựa vào thính lực và hơi thở để phán đoán vị trí quái vật.

Sau đó cô rút ra thanh nhuyễn kiếm của nhà họ Hoắc, bắt đầu luyện tập một cách vô tình.

Bay đến con nào, chém rụng con đó.

Bò đến con nào, chặt đứt con đó.

Trong chớp mắt, dưới chân cô đã bị xác sâu đỏ rực bao phủ, dịch vàng hôi thối không ngừng bắn lên người!

Nén lại nỗi sợ hãi và sự ghê tởm trong lòng, tốc độ ra tay ngày càng nhanh, kiếm pháp cũng ngày càng chuẩn xác.

Vì đã có mấy lần tưởng chừng như không trụ vững nữa, cô lại nhớ đến câu nói của Tiêu Long: "Kiếm pháp của em quá nhu!" Cô dường như có chút lĩnh ngộ, lại giống như trong đầu xuất hiện những hư ảnh đang chỉ điểm cho mình.

Kiếm pháp ngày càng tinh diệu, nắm bắt được thủ pháp lấy nhu thắng cương, ra tay càng lúc càng chuẩn, càng nhanh và càng tiết kiệm

sức lực.

Nhưng lũ sâu này quá nhiều, càng giết thì sâu bò ra càng đông, như thể vô tận vậy.

Súng của Bàn Tử đã hết sạch đạn, gã nhìn Tiêu Long không ngừng kêu gào cầu cứu.

Tú Tú cũng có chút quá sức, mấy lần định bỏ cuộc nhưng đều bị Tiêu Long ngăn lại.

Sau đó cô từng lần một vượt qua giới hạn của bản thân, thực lực ngày càng mạnh mẽ.

Nhưng đánh không xuể, sâu càng lúc càng nhiều, thực lực của chúng cũng mạnh lên, nhất là sau khi thôn phệ xác của đồng bọn, chúng tiến hóa thành những con sâu mạnh hơn.

Đến lúc này, Hoắc Tú Tú thực sự không trụ vững được nữa.

Khi hai người họ bắt đầu tuyệt vọng, Tiêu Long cuối cùng cũng ra tay.

Bóng người loáng một cái, tốc độ bộc phát nhanh gấp đôi lúc trước.

Hai người chỉ cảm thấy hoa mắt, lũ sâu mặt người kia trực tiếp bị chém làm đôi.

Ánh đao lấp loáng, cuộc thảm sát bắt đầu.

Không có máu tươi chảy ra, không có mùi hôi tán phát, tất cả trực tiếp bị Chu Tước huyết mạch thiêu rụi thành tro!

Chém sâu mà như chém rau gọt chuối, tốc độ sâu xuất hiện không nhanh bằng tốc độ Tiêu Long ra tay.

Chỉ sau vài nhịp thở, không còn con sâu nào xuất hiện nữa, vì đã bị Tiêu Long giết sạch sành sanh.

Hai người nhìn quanh căn phòng trống rỗng, nhìn đống xác sâu trắng hếu như núi đã bị tiêu diệt, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Quá đáng sợ!

Chương 91

Quá mạnh mẽ!

Thực sự quá lợi hại!

Long ca, đỉnh thật sự!

Nhưng đúng lúc này, cái quan tài nhỏ đột nhiên rung chuyển, tiếp đó phát ra những tiếng "răng rắc, răng rắc".

Sau đó ba người nhìn thấy một cái miệng đỏ lòm như chậu máu nuốt chửng cả cái quan tài, giống như tằm ăn lá vậy, từng miếng một bị nuốt sạch.

Cuối cùng, một con sâu trắng lớn dài khoảng một mét, trên đầu là khuôn mặt trẻ con bình thản, xuất hiện trước mặt ba người.

"Mẹ kiếp!

Sâu chúa à?!" Tiêu Long không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, thực sự kinh hỉ không thôi.

Đúng là trời không tuyệt đường người, chuyện tốt liên tục đến!

Hết tặng kinh nghiệm, tặng bảo bối lại đến tặng tinh huyết.

Nhưng đối với Hoắc Tú Tú và Bàn Tử, đây quả thực là ác mộng.

Con sâu trắng lớn dài hơn một mét, ai từng thấy bao giờ?

Ai có thể tưởng tượng nổi?

Thật quá kinh khủng!

Nhất là khuôn mặt trẻ con bình thản trên đầu nó, cảm giác còn đáng sợ hơn cả bộ dạng dữ tợn lúc nãy.

Chưa đợi ba người phản ứng, con Sâu Chúa khổng lồ trực tiếp

phun tơ từ trong miệng ra.

Từng đám tơ lớn như một tấm lưới khổng lồ bao trùm lấy cả ba người, quấn chặt lấy họ.

Những sợi tơ này vô cùng bền bỉ, độ dẻo dai cũng rất đáng sợ.

Súng bắn không nát, nhuyễn kiếm cắt không đứt, lại còn có chức năng tự động co rút.

Vậy nên Bàn Tử và Hoắc Tú Tú ngay lập tức bị vây khốn, giống như bị nhện săn mồi, trong chớp mắt biến thành xác ướp.

Tiêu Long phản ứng cực nhanh, Hắc Kim Long Đao trong tay lập tức xuất hiện.

Ngay khoảnh khắc tấm lưới co lại, ngọn lửa Chu Tước bùng lên, cắt đứt lưới sâu rồi thiêu rụi sạch sẽ.

Hai người kia kinh ngạc khôn xiết, vì họ đã nếm trải sự đáng sợ của tấm lưới này, y hệt như nhện tinh trong Tây Du Ký vậy, đã bị nhốt là đừng hòng chạy thoát, càng vùng vẫy càng bị quấn chặt.

Nhưng Long ca quá lợi hại, phá lưới dễ như chơi.

Con Sâu Chúa trắng hếu mập mạp kia cũng ngẩn người, nó có trí tuệ không thấp, trên khuôn mặt trẻ con bình thản kia hiện lên một tia kinh ngạc.

Tiếp đó, nó liên tục phun ra mười tấm lưới lớn.

Đáng tiếc, Tiêu Long đã có chuẩn bị, mười tấm lưới còn chưa kịp áp sát đã bị thiêu thành tro!

Bàn Tử và Tú Tú cuống cuồng cầu cứu, không ngừng vùng vẫy trong kén tơ.

“Long ca mau cứu tôi với!

Tôi sắp ngạt thở rồi!" "Câm miệng, đừng cử động, càng động càng chặt!

Đợi tôi thu dọn xong con sâu lớn này đã." Tiêu Long vừa quát, Hoắc Tú Tú lập tức đứng im, nhưng Bàn Tử thì không tin, gã quá béo, bị quấn quá chặt thấy khó chịu nên cứ vùng vẫy.

Kết quả là càng vùng vẫy càng bị quấn chặt hơn, máu bắt đầu rỉ ra, nhưng máu vừa thấm ra đã bị lưới sâu hấp thụ hết, tấm lưới vốn đang đứng yên lại tiếp tục co rút!

Bàn Tử muốn khóc luôn.

Lúc này Sâu Chúa cảm nhận được sức mạnh của Tiêu Long, giống như bị trêu chọc, đòn tấn công trở nên mạnh bạo hơn.

Một lần nó phun ra mười tấm lưới lớn màu vàng!

Không cần nói cũng biết, đám này chắc chắn mạnh hơn lúc trước gấp bội.

Tiêu Long cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, không dám đối đầu trực diện.

Bạch Hổ huyết mạch bộc phát, tốc độ siêu cấp xuất hiện.

Dù lưới của Sâu Chúa cực nhanh nhưng vẫn bị Tiêu Long né được.

Những con sâu bình thường xung quanh chạm phải tấm lưới đó liền trực tiếp hóa thành vũng nước đạm!

Khẩu súng Bàn Tử đánh rơi chạm phải lưới vàng cũng bị ăn mòn thành hai nửa.

Hai người sợ đến mất vía.

Tiêu Long cũng hít một hơi khí lạnh, độ dẻo dai cực cao, tính ăn mòn cực mạnh, quả nhiên không hổ là Anh Diện Trùng Vương, bị cái

này quấn trúng thì xong đời.

Dưới mười đạo kim võng này, tuy dựa vào nhục thân cường đại thì không nhất định gặp chuyện, nhưng muốn hành động thì e là không được.

Đáng sợ thật!

Khi những con sâu nhỏ hóa thành tro, một mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa.

Một số con sâu bị thương nhẹ lập tức biến thành bánh đạm protein cao cấp.

Cái gã Bàn Tử này ngửi thấy mùi thịt nướng liền không kìm lòng được mà nuốt nước miếng, mùi này thực sự quá thơm, mùi thịt nướng siêu cấp vô địch.

Nếu không phải mọi người đang nhìn thấy đám thi trùng này, chắc chắn sẽ thèm đến nhỏ dãi.

Thấy Tiêu Long né được, Sâu Chúa thực sự nổi giận.

Nó điên cuồng phun ra hơn 100 quả cầu vàng mang tính ăn mòn cực mạnh.

Tuy tính ăn mòn của loại này mạnh hơn, công kích lớn hơn nhưng Tiêu Long lại cười.

Nhờ vào lực phòng ngự cường đại, hắn căn bản không sợ loại ăn mòn này, chỉ cần không bị quấn trụ thì mọi thứ đều ổn.

Nhưng Sâu Chúa không biết, Bàn Tử và Tú Tú cũng không biết.

Nên khi thấy Tiêu Long đứng ngây ra đó, bất động chờ những quả cầu ăn mòn bay tới, hai người kia sợ hãi hét lên kinh khiếp!

“Long ca!

Mau né đi!" "Chạy mau, Long ca ca!" Nhưng Tiêu Long vẫn bất động, mắt thấy những quả cầu sắp rơi lên người hắn, hai người đều tuyệt vọng.

Những quả cầu đáng sợ đó ngay cả gạch đá còn ăn mòn được, huống chi là người!

Lần này tiêu thật rồi.

Hai người tuyệt vọng nhắm mắt.

Con Sâu Chúa trắng lớn kia trên mặt trẻ con hiện lên một nụ cười đầy nhân tính.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cả ba đều sững sờ.

Những quả cầu vàng mang tính ăn mòn đáng sợ va mạnh vào người Tiêu Long, nhưng... không có tác dụng gì cả!

Những quả cầu vàng biến thành dịch vàng ăn mòn chảy tuột xuống khỏi người Tiêu Long.

Quần áo bị ăn mòn sạch bách nhưng trên cơ thể không hề có một vết bỏng nào.

Khối cơ bắp màu đồng chắc khỏe lộ ra trước mặt hai người.

Bàn Tử ngây người, Hoắc Tú Tú cũng đờ đẫn, hai người không tự chủ được mà nuốt nước miếng, chỉ có điều suy nghĩ trong đầu mỗi người lại khác nhau.

Quá mạnh mẽ!

Quá cường tráng!

Đúng là nam nhân chân chính!

Khóe miệng Tiêu Long khẽ nhếch lên, trong lúc Sâu Chúa còn đang ngẩn người, hắn đã xuất hiện ngay trên đầu nó.

Chương 92

Hắn nhặt thanh nhuyễn kiếm mà Tú Tú đánh rơi trên mặt đất, cười nói: "Học cho kỹ đây, thế này mới gọi là dùng nhuyễn kiếm!" Vừa dứt lời, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng kiếm quang đáng sợ bùng phát.

Trên thân con Sâu Chúa trắng hếu mập mạp đột nhiên phát ra những tia sáng vàng chói mắt, lấp lánh như những tia lửa phát ra từ thép.

Thân thể trắng mập đó lại có lớp phòng ngự đao thương bất nhập vô cùng đáng sợ.

Hoắc Tú Tú sững sờ, trong lòng có chút tuyệt vọng, nhưng sắc mặt cô nhanh chóng thay đổi.

Vì cô thấy nhuyễn kiếm trong tay Tiêu Long không ngừng chém vào cùng một điểm.

Một giây chém ra mười mấy kiếm, mỗi kiếm đều vang lên tiếng "đinh đinh", tóe ra hàng loạt tia lửa.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi chuyện đã khác.

Một vệt trắng mờ xuất hiện, tiếp đó vệt trắng không ngừng mở rộng ra, rồi cắt rách lớp da, vạch ra một vết thương khổng lồ.

Và rồi, một kiếm chém đứt làm đôi!

Con Sâu Chúa trắng mập vốn tưởng có thân thể bất tử, nay bị từng kiếm một phá nát phòng ngự, chém đứt đầu.

Ngay lúc đó, trong ba đôi mắt đều tràn đầy sự kinh ngạc xen lẫn không thể tin nổi!

Đây gọi là kiếm pháp sao?!

Đây mới là dùng nhuyễn kiếm ư?!

Không chỉ có vậy, khoảnh khắc tiếp theo, Tiêu Long nhảy xuống từ lưng Sâu Chúa, một kiếm đâm vào kén tơ trên người hai người kia.

Hai người khôi phục tự do nhưng vẫn cứ nằm đó, bàng hoàng nhìn Tiêu Long, ánh mắt dần chuyển thành sùng bái.

Long ca, đỉnh của chóp!

Bàn Tử chỉ cảm thấy Tiêu Long quá lợi hại, mỗi lần đều tỏa sáng đầy mạnh mẽ, khiến người ta không kìm lòng được mà muốn quỳ lạy thần phục, khao khát được trở thành một tồn tại đáng sợ như anh.

Trong khi đó, Hoắc Tú Tú lại có chút khác biệt, trong mắt cô tràn đầy sự sùng bái, cái kiểu cực kỳ thích, cực kỳ kính trọng, cực kỳ... không nhịn được mà muốn coi anh là người đàn ông của mình, suýt nữa thì mắt biến thành hình ngôi sao luôn rồi.

Tiêu Long liếc nhìn hai kẻ ngốc nghếch kia, nhảy xuống từ xác con sâu lớn, vừa bắt đầu tinh luyện tinh huyết vừa nói với hai người: "Nằm đó làm gì?

Thu dọn bảo bối đi chứ!" "Hả?

À!

Đúng đúng đúng, Long ca nói phải." Bàn Tử mắt sáng rực lên, lập tức lồm cồm bò dậy, mắt long lanh bắt đầu thu gom bảo bối.

Hoắc Tú Tú vẫn không cử động, chỉ ngồi xếp bằng ở đó, mắt không rời Tiêu Long, dường như nhìn bao nhiêu cũng không chán.

Ngay cả khi Tiêu Long ngồi đó hồi phục sức mạnh, cô cũng thấy anh cực kỳ đẹp trai.

Trong lòng bắt đầu mơ mộng: "Nếu bây giờ anh ấy trở thành

người đàn ông của mình thì tốt biết mấy!

Nếu được gả cho một người đàn ông như thế này thì tuyệt quá đi, có chết cũng cam lòng.

Hay là mình mặc kệ nhà họ Hoắc có người thừa kế hay không, cứ đi theo Long ca ca bỏ trốn luôn nhỉ?!

Nhưng bên cạnh Long ca ca có nhiều cô gái thích anh ấy lắm, phải làm sao đây?

Mình trong lòng Long ca ca rốt cuộc có vị trí nào không?

Kệ đi, dù Long ca ca không thích mình, mình cũng quyết theo anh ấy!

Dù làm người tình nhỏ thôi mình cũng muốn đi theo sau Long ca ca!" Tiêu Long tự nhiên không biết tâm tư của cô nàng nhỏ này, tuy biết cô đang mê trai nhưng cũng không để ý nhiều, Hoắc Tú Tú chỉ là một cô bé ngây thơ thôi, không có cái vẻ lả lơi của Doãn lão bản, cũng không có sự bá đạo của A Ninh, lại càng không có sự nhu mì của Tuyết Lỵ Dương.

Một cô bé chưa lớn hẳn, cứ từ từ nuôi dưỡng đã.

Vậy nên hắn không quan tâm lắm, chìm đắm trong niềm vui chiết xuất tinh huyết.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiết xuất được 10 giọt tinh huyết từ trong cơ thể Anh Diện Thi Trùng Vương, chưa phát hiện huyết mạch có thể tiến hóa, có lưu trữ không?" "Hệ thống, ý gì đây?" "Đinh!

Vì các loại huyết mạch của túc chủ đã tiến hóa lên cấp cao, không thể thôn phệ tinh huyết thông thường, cũng không phải tinh huyết cấp vương giả, phải 100 giọt mới có tác dụng!

Nhưng nếu có huyết mạch tương ứng, chỉ cần 10 giọt là có thể tiến hóa thêm một cấp nhỏ." "Ý ngươi là 10 giọt tinh huyết Anh Diện Thi Trùng Vương này không có loại nào phù hợp để nâng cấp bốn loại huyết mạch của ta sao?" "Đúng vậy!" "Vậy thì lưu trữ đi." Tiêu Long có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được 10 giọt tinh huyết Anh Diện Thi Trùng Vương, thưởng cho túc chủ hai tấm Mạc Kim Phù." Được rồi!

Tiêu Long trong lòng không mắng hệ thống nữa, thêm một phần thưởng cũng không tệ.

Có hai tấm Mạc Kim Phù, sau này cảm ứng với quái vật sẽ nhanh nhạy hơn, cũng không sợ mấy thứ ma quỷ, Mạc Kim Phù có tác dụng trấn tà tránh hung mà.

Tuy với hắn thì không tác dụng lắm, nhưng có thể tặng cho phụ nữ!

Giúp bảo vệ họ trước khi họ nâng cấp sức mạnh huyết mạch và có thực lực nhất định, nếu không thì không thể cứ đi theo mãi được.

Giống như A Ninh kia, tự cho là thông minh rồi bỏ đi, có thứ này thì sau khi cô ấy rời đi, ít nhất cũng có chút bảo hộ.

Nghĩ đến đây Tiêu Long mỉm cười, đúng là cầu được ước thấy, buồn ngủ gặp chiếu manh.

Tiêu Long quyết định rồi, lần tới gặp con bé A Ninh bướng bỉnh đó nhất định phải thu phục một trận, cho cô ấy biết thế nào là lễ độ.

Ta, Tiêu Long!

Là người đàn ông của cô ấy, chẳng lẽ không trị nổi một người

phụ nữ sao?

Trong lòng thầm nghĩ, Tiêu Long mở giao diện thuộc tính: 【Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch】 Túc chủ: Tiêu Long Thánh Linh Huyết Mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch (Cấp Thiên giai đỉnh phong) Tứ Linh Huyết Mạch: Chu Tước (Thiên giai: Đạp không), Huyền Vũ (Cao cấp: Miễn thương 50%), Bạch Hổ (Cao cấp: Tốc độ) Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: Đế Thính (Trung cấp: Nhục thân) Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải *4, Tinh huyết Anh Diện Thi Trùng Vương *10 Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật (Tinh thông) Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới), Mạc Kim Phù *2 Nhiệm vụ: 1.

Nhận lấy tinh huyết đặc biệt ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư. 2.

Tìm kiếm 46 viên dạ minh châu. 3.

Tìm kiếm cánh cửa đồng giả. 4.

Tìm kiếm cây đồng.

Nhìn vào nhiệm vụ, Tiêu Long cảm thấy cần phải đẩy nhanh bước chân.

Loại tinh huyết đặc biệt cuối cùng trong Xà Mi Đồng Ngư là thứ bắt buộc phải có.

Còn về 46 viên dạ minh châu, có lẽ cũng ẩn chứa bí mật nào đó, nếu không hệ thống sẽ không đưa ra nhiệm vụ này, chắc chắn không đơn thuần là bắt hắn đi bán lấy tiền.

Còn có cây đồng thần bí kia nữa, tuy Tiêu Long biết thứ ở đây chỉ là đồ mô phỏng làm từ cành của cây đồng thần thụ, nhưng biết đâu có

thể từ đó tìm ra bí mật của cây đồng thần thụ mới, đó mới là quan trọng nhất.

Phải hiểu rõ hơn về cây đồng thần thụ, lần tới có cơ hội vào Tần Lĩnh, biết đâu có thể giải mã được năng lực tạo vật hư không của nó!

Lúc này Bàn Tử đã lục soát khắp cả mộ thất một lượt.

Những món đồ quá lớn khó mang đi thì gã cũng bỏ qua dù chúng rất quý giá, Bàn Tử đã học được cách từ bỏ.

Gã lấy mấy món đồ nhỏ nhắn nhưng quý giá nhét vào túi, yêu thích không rời tay.

Cả khuôn mặt gã cười đến hếch cả lên, Tú Tú suýt chút nữa là nổi điên muốn đánh người, vì cái gã này cười như lợn kêu, làm phiền cô ngắm nhìn dáng vẻ anh dũng của Tiêu Long.

Nhất là khi Tú Tú đang chuẩn bị lẻn lại gần Tiêu Long để nũng nịu làm nũng, rồi dùng chiêu "mỹ nhân kế" để Tiêu Long dạy thêm cho vài thứ, kết quả là bị cái gã này phá hỏng hết.

Hỏi sao không tức cho được?!

Thế là Tú Tú trực tiếp tặng cho gã một cước bay thẳng.

Nhưng Bàn Tử không những không giận mà mắt còn sáng rực lên, như thể vừa phát hiện ra bí mật đại trà nào đó, cả người phấn khích vô cùng.

Đừng coi thường Bàn Tử, gã cũng có chút thông minh đấy, gã nhìn thấu mục đích của Tú Tú nên mới thấy phấn khích.

Vì gã nhận ra một cô gái như Hoắc Tú Tú chỉ đi theo Long ca một thời gian ngắn, được chỉ điểm vài chiêu mà thực lực đã mạnh đến mức có thể đá bay gã.

Chương 93

Nếu gã cũng học theo kiểu bám riết không buông, theo Long ca học vài ba chiêu thì sau này thu hoạch chẳng phải sẽ nhiều hơn sao!

Thế là thấy Tiêu Long mở mắt, Bàn Tử liền lao tới, ôm chầm lấy cánh tay Tiêu Long.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Tú Tú, gã nịnh bợ cầu xin: "Long ca mệt rồi phải không, uống chút rượu nhé." "Long ca, anh ngồi đi." Nói rồi gã dùng tay áo lau sạch chỗ đất cho Tiêu Long ngồi xuống, sau đó vòng ra sau lưng bắt đầu bóp vai cho Tiêu Long với vẻ mặt xun xoe: "Long ca, anh thật quá lợi hại, hay là dạy cho em một hai chiêu đi?

Như vậy sau này có nguy hiểm em cũng tự lo được một chút, biết đâu còn giúp được chút việc nhỏ cho anh nữa chứ, đúng không?" Tiêu Long trực tiếp ngắt lời gã, giả bộ nghiêm túc hỏi: "Thật sự muốn học?" "Tất nhiên rồi Long ca.

Theo anh học tập thì sau này em vô địch thiên hạ luôn!" "Không sợ khổ chứ?" "Không sợ!" Bàn Tử thề thốt nghiêm chỉnh, ra vẻ sẵn sàng hy sinh để được học tập.

Tiêu Long hài lòng gật đầu, nói tiếp: "Tốt, đã muốn nâng cao thực lực thì lần này cho cậu một cơ hội." "Xin Long ca chỉ giáo, bất kể anh bảo em làm gì, em cũng không từ nan!" Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm.

"Cũng không khoa trương đến thế, nhưng vì cậu không có sức mạnh huyết mạch, muốn nâng cấp thì bắt buộc phải có sức mạnh huyết mạch mới được!" "Hả?

Long ca, vậy em phải tìm sức mạnh huyết mạch ở đâu?" "Nhìn đống xác sâu kia chưa?" Bàn Tử gật đầu liên lịa.

“Loại sâu này không đơn giản đâu, chúng sở hữu huyết mạch đặc biệt, có một chút huyết mạch của Thanh Long thượng cổ.

Vì vậy nếu có thể thôn phệ một chút sức mạnh huyết mạch từ chúng, thực lực của cậu sẽ thăng tiến vượt bậc.” “Thật hả Long ca?!” Bàn Tử phấn khích trợn tròn mắt.

“Tất nhiên rồi, Long ca có bao giờ lừa cậu không?” “Vậy Long ca bảo đi, em phải làm gì?” “Ăn.” “Hả?!” “Không muốn nâng cao thực lực, không muốn có huyết mạch nữa sao?” “Muốn chứ!” “Vậy còn do dự gì nữa?

Cậu tưởng có được sức mạnh huyết mạch dễ dàng thế à?” Thấy Tiêu Long lộ vẻ mất kiên nhẫn, Bàn Tử nghiến răng dậm chân, thề thốt đầy nghiêm túc: “Yên tâm đi Long ca, em nhất định không để anh thất vọng đâu!” Nói xong gã nhìn sang Tú Tú đang ngây người bên cạnh, rồi lao thẳng tới, ôm lấy một xác con sâu trắng to bằng nắm tay, trực tiếp nhét vào miệng nuốt chửng.

Sắc mặt gã trở nên khó coi như đang ăn chất thải vậy, Tú Tú nhìn mà muốn nôn mửa.

Nhưng rất nhanh sắc mặt của Bàn Tử bỗng trở nên khác hẳn, một vẻ mặt đầy tận hưởng, giống như đang ăn một thứ gì đó cực kỳ mỹ vị.

Không chỉ Tú Tú, ngay cả Tiêu Long cũng kinh ngạc.

Hắn chỉ thuận miệng nói đùa để phạt cái gã béo này chút thôi, không ngờ gã này lại thấy ngon thật.

Rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Chẳng lẽ loại sâu này ngon thật sao?

Hay là do bị nướng chín nên thơm ngon?

Ừm, đừng nói nữa, cái mùi thịt nướng đó đúng là không tệ thật.

"Cái đó thật sự ngon thế sao?" Nhìn một hồi lâu, Tú Tú nhịn không được bước tới hỏi.

Nhưng ngay khoắc sau, Bàn Tử lại nhìn Tú Tú với vẻ đầy cảnh giác, sắc mặt có chút đề phòng nói: "Không ngon, không ngon chút nào!

Chẳng ngon tí nào luôn!" Cái bộ dạng này rõ ràng là đang diễn kịch!

Tú Tú càng thêm nghi ngờ, đồng thời cũng thấy tò mò.

Ngay cả Tiêu Long cũng nhìn đến ngây người, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tuy không dám khẳng định cái thứ kia có ngon thật hay không, nhưng hắn dám chắc chắn thứ đó tuyệt đối không giúp tăng sức mạnh huyết mạch.

Chẳng lẽ Bàn Tử thực sự có khuynh hướng thích bị ngược đãi?

Hoặc là, đối với một kẻ ham ăn thì có được huyết mạch hay không không còn quan trọng nữa?

Thực tế đúng như Tiêu Long dự đoán, Bàn Tử xác thực bị vị ngon của món ăn thu hút.

Vị thịt nướng đó quá thơm, hàm lượng protein lại cao, quá tuyệt vời!

Thế nên hắn trực tiếp quên luôn chuyện huyết mạch.

Hoặc giả trong lòng hắn có một tiếng nói mách bảo rằng càng ăn nhiều thì cơ hội nhận được huyết mạch càng cao, thế nên hắn cứ không ngừng nuốt chửng, cảm thấy Long ca đối xử với mình quá tốt, món ngon như vậy cũng nhường cho, lại còn cho cơ hội giúp mình có

được sức mạnh huyết mạch.

Long ca đúng là đại công vô tư, quá lợi hại rồi.

Long ca là người tốt nha!

Long ca ngưu bức!

Vì vậy khi Tú Tú hỏi, hắn mới phi thường căng thẳng vì sợ bị cô nàng tranh mất phần.

Thấy Tú Tú phát hiện điểm bất thường và định làm gì đó, Tiêu Long liền kéo cô lại, thần sắc có chút cổ quái nói: "Thứ đó không thể ăn được đâu." "Tại sao ạ?" "Vì... vì đối với em nó không có tác dụng gì cả!" Trong lòng Tiêu Long thầm nghĩ, chẳng lẽ lại nói với cô là thứ đó chẳng có chút tác dụng nào sao?

Bản thân hắn cũng chưa rõ tình hình cụ thể mà.

Nhưng cảnh này lọt vào mắt Bàn Tử lại càng khiến hắn kích động và kính bội hơn.

Xem kìa, xem Long ca kìa, một khi đã cho mình thì ngay cả người phụ nữ của anh ấy muốn, anh ấy cũng tuyệt đối không cho.

Long ca đúng là đại công vô tư, chính là tấm gương của mình, là đại ân nhân của mình.

Nếu có cơ hội, nhất định phải trở thành người bạn trung thành nhất của Long ca, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ.

Thấy chưa, vì một người anh em như mình mà Long ca ngay cả phụ nữ của mình cũng không thèm để tâm, Long ca vĩ đại quá!

Tiêu Long không biết những suy nghĩ đó, nếu biết chắc hắn sẽ cười chết mất.

Tú Tú bị ngăn cản thì có chút không vui.

Cô nàng thật sự muốn học hỏi để nâng cao thực lực, giờ thấy Bàn Tử có khả năng nhận được sức mạnh huyết mạch để trở nên mạnh mẽ, làm một người bình thường hơi giỏi một chút như cô thấy tâm lý không cân bằng.

Cô nàng bĩu môi, lộ vẻ không cam lòng.

Tiêu Long đầy vạch đen trên mặt, nhịn không được muốn đánh người!

Phải làm sao mới khiến cô nàng này nhận ra sự thực đây?

Hắn nghĩ một chút, trực tiếp lấy ra một chiếc Mạc Kim Phù vậy!

Nếu không cô nàng này lén chạy tới tranh đồ ăn với Bàn Tử thì hắn không dám tưởng tượng nổi kết quả.

Tiêu Long ôm lấy Tú Tú, cười nói: "Đừng có hâm mộ nha?" "Hừ~" Cô nàng quật cường quay mặt đi không thèm để ý Tiêu Long.

"Được rồi, đã không thèm để ý đến tôi thì món quà này tôi tặng cho người khác vậy." Tiêu Long nói rồi lấy ra một chiếc Mạc Kim Phù, quơ quơ trước mặt cô nàng.

Ban đầu Tú Tú định ngó lơ, nhưng vô tình nhìn thấy cái phù bằng răng thú đó, đôi mắt đột nhiên trợn to, trên mặt làm gì còn chút vẻ uất ức nào nữa?

Cô nàng kích động vô cùng: "Cho em!" "Không cho." "Anh Long ca ca, em sai rồi, cho em đi mà~" Giọng nói cô nàng trong nháy mắt biến thành giọng loli nũng nịu, khiến Tiêu Long rùng mình một cái.

"Thế còn giận nữa không?" "Không giận nữa, hết giận rồi!

Anh Long ca ca là tốt nhất, em yêu anh nhất, yêu chết mất thôi!" Thấy cô nàng nói lời trái lương tâm, Tiêu Long bất lực lắc đầu: "Nói miệng thế thôi à, chẳng có biểu hiện gì sao?" "Anh Long ca ca muốn

biểu hiện thế nào ạ?" "Tùy em thôi." "Thế này nhé." 'Chụt' một cái, cô nàng đột nhiên lao tới hôn một cái lên mặt hắn, sau đó chộp lấy Mạc Kim Phù, đeo vào cổ rồi quay người chạy biến.

Tiêu Long sờ sờ má, mặt đầy vẻ không biết làm sao.

Cái cô nàng này nghịch ngợm quá rồi!

Nhưng mà... mùi vị cũng thơm thật!

Hai người đùa giỡn một hồi, Tiêu Long cũng giải thích tác dụng của Mạc Kim Phù và dạy cô một vài cách sử dụng thực tế.

Phía bên kia, Bàn Tử cuối cùng cũng ăn đến mức không đi nổi nữa, hắn vỗ vỗ bụng, miệng đầy dầu mỡ vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Tuy cuối cùng vẫn không nhận được huyết mạch, nhưng hắn cảm nhận rõ ràng sức mạnh nhục thân đã mạnh lên một chút, ít nhiều cũng có tác dụng, điều này cũng nằm ngoài dự kiến của Tiêu Long.

Thế nên khi Bàn Tử kích động chạy tới khoe công và cảm ơn, Tiêu Long ngoài mặt thì vân đạm phong khinh nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Đợi ba người nghỉ ngơi hòm hòm, họ mới tiếp tục xuất phát.

Đi qua vài đoạn đường hầm, giải quyết một số cơ quan nhỏ, ba người tiến vào một gian mộ thất khổng lồ.

Mộ thất này không giống những cái trước, nó rất cao lớn, phải đến hơn mười mét, chiều rộng cũng rất khủng, tầm hơn 100 mét vuông.

Quan trọng nhất là ở giữa đặt một cái lò luyện đan khổng lồ, trông giống như lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân vậy.

Xung quanh còn đặt những lò luyện đan lớn nhỏ khác, trên mấy cái bàn ghế cạnh đó bày đầy những bình lọ to nhỏ, từ trong đó tỏa ra

những luồng khí tức quỷ dị, có mùi thơm cũng có mùi thối, dường như là nơi để đan dược.

Nơi này mang lại cảm giác vô cùng hoành tráng, ngoại trừ việc không có chút sinh khí nào ra.

Chương 94

Đặc biệt trong mộ thất có chín ngọn trường minh đăng luôn thắp sáng.

Tuy lửa dưới lò luyện đan khổng lồ đã tắt, nhưng vẫn có thể thấy được năm đó nơi này phồn vinh thế nào, vì chỉ riêng cái lò đó đã chiếm mất 1/5 diện tích mộ thất, tỏa ra một mùi hương kỳ lạ như mùi xương cốt.

Bàn Tử và Tú Tú hít hà có chút kích động, nhưng chưa kịp mở miệng nói gì thì cửa phòng đột nhiên có một nhóm người xông vào.

Ba người nhìn lại, chính là đám người của Tam gia.

Mặt ai nấy đều đầy vẻ sợ hãi, chạy thục mạng như không còn thiết sống.

Thấy trong phòng có người, lại thấy Tiêu Long ở đó, họ kích động lao tới như thể phía sau có quái vật đáng sợ bám đuổi!

"Cứu mạng với!" Mấy người xông vào phòng luyện đan, trực tiếp nấp sau lưng nhóm Tiêu Long.

Cùng lúc đó, trong đường hầm phía xa xuất hiện những bóng đen, nhưng có lẽ cảm nhận được nguy hiểm bên này nên chúng đều dừng bước, không hiện thân ra khỏi bóng tối.

Tiêu Long nhờ có Hoàng Kim Đồng nên nhìn rõ đám quái vật đó, là một bầy Hải Hầu Tử lớn.

Nhưng không biết vì sự hiện diện của Tiêu Long hay vì căn phòng này mà đám quái vật đó chần chừ một lát rồi rút lui toàn bộ.

Thấy đám Hải Hầu Tử đã rời đi và không truy đuổi nữa, bảy tám người kia dường như kiệt sức, nằm bệt xuống đất, miệng không

ngừng cảm ơn, như vừa từ cõi chết trở về.

Lần này họ tỏ ra rất ngoan ngoãn, không còn kiêu ngạo như lần đầu gặp Tiêu Long nữa vì họ đã quá sợ hãi đám quái vật bên trong, và cũng sợ cả Tiêu Long - người từng xử lý biết bao quái vật.

Hiện tại họ không dám đắc tội Tiêu Long chút nào, vì trong lòng họ, Tiêu Long chính là đại ân nhân, là hy vọng để sống sót!

Bị đám người này làm loạn, Tiêu Long nhất thời quên mất việc kiểm tra phòng luyện đan.

Đợi họ hồi phục đôi chút, hắn nhịn không được hỏi: "Tiểu Tam gia đâu rồi, các người có thấy không?" Mấy người liên tục lắc đầu, một người trong đó kể lại trải nghiệm của mình.

Sau khi vào đây họ đều bị phân tán, ban đầu có mười sáu mười bảy người nhưng dọc đường bị Cấm Bà và cơ quan giết mất rất nhiều, chỉ còn lại bảy người này.

Vừa nãy đi qua một mộ thất thấy có bảo bối, định tranh đoạt thì bị đám Hải Hầu Tử phục kích, suýt chút nữa không về được nên mới chạy thục mạng tới đây, còn về Tam gia và Thiên Chân thì họ thật sự không thấy ai cả.

Tiêu Long rơi vào trầm mặc, có chút thất vọng.

Thực tế hắn muốn biết tình hình của A Ninh nhất, nhưng đám này chẳng có chút manh mối nào.

Cùng lúc đó, mấy người bắt đầu kiểm tra căn phòng.

Tiêu Long cũng nhanh chóng nhận ra đây là phòng luyện đan, hoặc là căn cứ thí nghiệm của Vương Tàng Hải, còn thí nghiệm cái gì thì hiện tại chưa rõ.

Kiểm tra mấy cái bình lọ, ngoài một số đan dược phế phẩm ra thì

không có gì đặc biệt, đa số là đan dược có độc.

Cuối cùng chỉ còn lại cái lò luyện đan khổng lồ ở giữa, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào đó.

Khi mọi người tiến lại gần, mùi hương kia càng lúc càng nồng.

Tiêu Long đột nhiên nhíu mày, tuy hắn vạn độc bất xâm không sao cả, nhưng hắn phát hiện trạng thái của Bàn Tử và những người khác có chút không ổn.

Đặc biệt là đám người của Tam gia, cảm giác như họ đã trúng độc.

Quả nhiên, từng người một bắt đầu chóng mặt rồi ngã xuống.

Tiêu Long thầm nghĩ: Đã sơ suất rồi!

Đúng vậy, vì hắn không sợ độc nên không để ý đến tình trạng độc dược trong phòng này, nhưng những người khác không có thể chất như hắn nên đều trúng độc, chân tay bủn rủn nằm bệt dưới đất.

Tuy vẫn còn ý thức nhưng họ không thể điều khiển được cơ thể nữa.

Đúng lúc này, từ những lỗ nhỏ trên lò luyện đan khổng lồ kia, vô số những sợi tóc đen dài tuôn ra không ngừng, từng chút một kéo dài, trực tiếp bao vây lấy mọi người.

Tiêu Long bừng tỉnh đại ngộ: Mẹ kiếp, đây là tổ của Cấm Bà!

Đây chính là nơi Vương Tàng Hải thí nghiệm huyết mạch trường sinh và tạo ra quái vật Cấm Bà!

Lần này thật sự đã quá sơ suất!

Theo sự xuất hiện của những sợi tóc đen vô tận kia, mùi hương trong phòng luyện đan càng lúc càng nồng hơn.

Mùi hương cốt của Cấm Bà!

"Không xong rồi!" Tiêu Long chỉ kịp lên tiếng cảnh báo.

Từ cái lò luyện đan khổng lồ đó, vô số tóc đen bao trùm lấy cả mộ thất, trong chớp mắt đã phủ kín trời đất, dày đặc như thể cả thế giới bị bao bọc bởi tóc đen vậy.

Đừng nói đến đám thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh, ngay cả Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng sợ đến trắng bệch mặt.

Họ thực sự không sợ một hai con Cấm Bà vì thực lực đã tăng lên, nhưng cả một vùng dày đặc thế này, không biết có bao nhiêu con đang ẩn nấp trong cái lò kia, cảm giác kinh dị đó đủ để dọa chết người!

"Ối mẹ ơi, cứu mạng, tôi không muốn chết!" "Tam gia cứu mạng!

Đây là cái quái gì thế này?!" "Trời ơi, trong này có loại quái vật đáng sợ quá!" "Xong rồi, lần này thật sự xong đời rồi, là Cấm Bà!" "Chết chắc rồi, vô số Cấm Bà luôn!" "Mau lấy lửa ra, mọi người mau lấy lửa ra đi!" "Không, tôi không muốn chết!" Tiếng súng nổ liên hồi, đạn tín hiệu liên tục được bắn ra nhưng chẳng có tác dụng gì vì tóc quá nhiều.

Dù đạn tín hiệu vừa mới cháy cũng nhanh chóng bị tóc vùi lấp, tỏa ra mùi tóc cháy khét nồng nặc.

Nhưng tóc quá nhiều, dày đặc vô tận, trong chớp mắt đã bịt kín mọi lối ra, như thể có linh tính mà chặn đứng đường sống của mọi người.

Chỉ có quanh thân Tiêu Long là tóc ít hơn và giữ khoảng cách xa.

Vì vậy đám người kia đều muốn bò về phía hắn, nhưng mỗi khi di chuyển, lại có người biến mất trong đám tóc đen.

Bàn Tử không còn chút hưng phấn nào như trước, hắn cũng bị tóc

quấn chặt, nhưng nhờ sức mạnh nhục thân mới được tăng cường nên đám tóc này không trói buộc được hắn quá chặt, hắn cũng đề phòng không để tóc chui vào người, lại thêm việc ở gần Tiêu Long nên tạm thời chưa sao.

Tú Tú thì luôn bám sát Tiêu Long, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì sợ hãi, chỉ hận không thể chặt hết đám tóc này đi.

Cô hạ quyết tâm từ nay về sau sẽ không để tóc dài nữa, cú sốc tâm lý này quá lớn, cô cảm thấy nếu còn để tóc dài thì đêm về sẽ gặp ác mộng mất.

Tiêu Long bình tĩnh quan sát mọi thứ, không vội vàng ra tay vì hắn muốn dùng cơ hội này để rèn luyện Bàn Tử và Hoắc Tú Tú.

Quan trọng hơn, hắn đang chờ đợi một con quái vật mạnh hơn xuất hiện.

Ngay từ khi đám Cấm Bà này lộ diện, hắn đã cảm ứng được trong lò luyện đan có ẩn giấu một Cấm Bà Nữ Vương, do phản ứng từ tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải lưu trữ trong đó.

Điều này có nghĩa là trong đám quái vật kia có chứa một chút tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải, Tiêu Long vô cùng vui mừng vì hắn đã có bốn giọt, nếu thu thập đủ sáu giọt nữa là có thể phá giải bí ẩn huyết mạch trường sinh của Vương Tàng Hải.

Vì vậy hắn đang chờ cơ hội để không cho con quái vật này chạy thoát.

Sở dĩ hắn chắc chắn có Cấm Bà Nữ Vương là vì hắn biết Cấm Bà và Hải Hầu Tử đều là sản phẩm thí nghiệm huyết mạch trường sinh bị đào thải của Vương Tàng Hải!

Cô cô của Hoắc Tú Tú là Hoắc Linh đã bị nhiễm bệnh, tuy có được thân thể bất tử nhưng lại biến thành quái vật, chỉ là mạnh hơn

đám Cấm Bà này và trạng thái tốt hơn, thậm chí còn tiến hóa xa hơn!

Đúng lúc này, vô số Cấm Bà bắt đầu tấn công, Tiêu Long không nương tay nữa, trực tiếp lên tiếng: "Tú Tú, Bàn Tử, hai người đừng sợ, toàn lực ra tay đi.

Tôi sẽ hỗ trợ phía sau!

Nếu vượt qua được ải này, thực lực của hai người sẽ tăng vọt đấy.

Đây là cơ hội, hiểu không?!" Hai người ngẩn ra một chút rồi lập tức phản ứng lại.

À đúng rồi, có Long ca ở đây thì sợ gì chứ?

Có Long ca chống lưng, sợ gì đám quái vật giết người này?

Sợ gì xảy ra chuyện?

Nghĩ thông suốt, hai người cảm động khôn xiết, hiểu rằng Long ca đang trao cơ hội cho mình!

Nếu không, với thực lực của Long ca, đám quái vật này lấy đâu ra cơ hội lộng hành?

Chỉ cần vẫy tay một cái là tất cả tan thành mây khói ngay!

Tâm thái của hai người lập tức thay đổi, nhìn đám tóc dày đặc không còn thấy sợ nữa mà như nhìn thấy kẻ địch cản bước tiến của mình, thần sắc trở nên ngưng trọng và hung tợn.

Họ cảm thấy chỉ cần nghe lời Long ca giết chết đám quái vật này, chắc chắn sẽ nhận được thành quả to lớn, chẳng phải những chuyện trước đó đã chứng minh rồi sao?

Tuy thứ này nhìn hơi tởm, mang lại cảm giác rợn người nhưng không sao cả!

Có khó khăn mới có thử thách, có thử thách mới tiến bộ được!

Hai người nhìn sâu vào Tiêu Long một cái, gật đầu cảm kích rồi quay người rút vũ khí ra bắt đầu chống trả đám quái vật.

Không giống như bảy tám tên thuộc hạ kia, hai ba đứa đã sợ đến ngất xỉu, trong đó có hai đứa đã bị nuốt chửng, số còn lại thì nằm đó khóc cha gọi mẹ thảm thiết.

Chương 95

Lúc này Tú Tú rút ra thanh nhuyễn kiếm, nhớ lại những tiến bộ và cảm ngộ trước đó, cộng thêm sự chỉ dạy của Tiêu Long, cô lập tức ra tay.

Những sợi tóc đen tiếp cận đều nhanh chóng bị chém thành từng đoạn ngắn.

Nhất thời đám quái vật không dám lại gần nữa, dường như đang ủ mưu một kế hoạch lớn.

Phía Bàn Tử cũng chẳng vừa, hắn trực tiếp xé áo trên người quấn vào một cây gậy rồi châm lửa, bắt đầu vung vẩy điên cuồng!

Thậm chí có một số sợi tóc quấn vào chân vào đùi, hắn cũng không do dự mà dí thẳng lửa vào, nhịn cơn đau rát trên da thịt để đốt cháy đám tóc đó.

Hai người không nhận ra rằng một khi đã phát hỏa thì trông họ cũng rất đáng gờm, nhất thời đánh ngang ngửa với đám tóc kia.

Mùi hương dị thường từ người Cấm Bà cộng thêm mùi tóc cháy khiến cả phòng luyện đan ngập trong một mùi vị kỳ quái.

Tiêu Long vô thức bịt mũi, tuy độc tính không có tác dụng với hắn nhưng ngửi mùi này thật khó chịu.

Hắn cũng luôn quan sát cách bài trí trong phòng, tìm kiếm bí mật ẩn giấu ở đây, vì là một phòng luyện đan quan trọng nên Vương Tàng Hải không thể chỉ bố trí đơn giản thế này.

Nhanh chóng Tiêu Long phát hiện ra điểm bất thường, phòng luyện đan này cũng đang di chuyển, không còn ở vị trí ban đầu nữa.

Vì vậy dù hiện tại không có Cấm Bà ngăn cản thì muốn ra ngoài

cũng không dễ dàng.

Qua quan sát bằng Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Tiêu Long thấy nơi này được thiết kế vô cùng quỷ dị, ngay cả hắn nếu muốn phá giải cơ quan để ra ngoài cũng thấy khó khăn.

Kỹ năng Mặc Gia Cơ Quan Thuật cấp Tinh thông dường như bắt đầu thấy lúng túng, khiến Tiêu Long phải suy nghĩ.

Một lần nữa hắn cảm thán Vương Tàng Hải thật lợi hại, đúng là một nhân vật toàn năng, cái gì cũng biết, cái gì cũng giỏi.

Nhưng Tiêu Long tin chắc mình nhất định sẽ vượt qua và chiến thắng, đoạt lấy tất cả của lão ta vì hắn có hệ thống và sức trẻ.

Lúc này cuộc chiến đã vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Đám Cấm Bà phát hiện năng lực chiến đấu của mấy người này đã thay đổi, không còn quá nguy hiểm đối với chúng nữa, tất nhiên chúng không dám đụng đến Tiêu Long vì Nữ Vương đã coi hắn là đối thủ, nên đám Cấm Bà thông thường không cần quan tâm đến hắn.

Nếu thiếu niên áo trắng kia dám ra tay, Nữ Vương nhất định sẽ không để yên.

Thế là sự tấn công của tóc đen càng trở nên cường ngạnh, phương thức tấn công thiên kỳ bách quái, động tác vô cùng xảo quyệt, thậm chí không tiếc dùng chiêu khoan vào cúc hoa để làm tê liệt khả năng của hai người Bàn Tử.

Nhưng hai người họ cũng chẳng phải hạng vừa, bảo vệ cúc hoa là điều chắc chắn.

Nhưng đám Cấm Bà thực sự quá nhiều, đây dù sao cũng là tổ của chúng nên quái vật đông vô kể, rất khó đối phó.

Hai người nhanh chóng rơi vào thế bị động và bắt đầu kiệt sức.

Thấy cả hai sắp không trụ được nữa, Tiêu Long đột nhiên lên tiếng: "Hai người tiếp tục đi, để tôi khai quang cho!" Tiêu Long nói xong liền rạch đầu ngón tay, bắn hai giọt Kỳ Lân huyết lên vũ khí của họ.

Nhất thời, vũ khí trong tay hai người tỏa ra kim quang rực rỡ, một luồng uy áp đáng sợ xuất hiện, mỗi lần vung lên đều có vô số sợi tóc bị đốt trụi, không để lại chút dấu vết nào.

Tác dụng tà sát của Kỳ Lân huyết bộc phát, dù chỉ là một giọt máu bình thường nhất cũng không phải thứ mà đám tiểu quái vật này có thể kháng cự, huống chi đây là Vương cấp Kỳ Lân huyết của Tiêu Long!

Hai người cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại này thì mừng rỡ khôn xiết, lập tức hăng máu trở lại, thậm chí kích động lao lên phản kích nhanh chóng.

Nhất thời tiếng thảm thiết vang lên liên hồi, tóc đen vô tận bắt đầu tháo chạy, tác dụng còn mạnh hơn cả ngọn lửa lúc nãy.

Đám thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh đều nhìn đến ngây người, giờ chỉ còn lại bốn năm người, họ không thể tin nổi vào mắt mình.

Chỉ cần chỉ điểm vài câu, cho chút máu mà một cô gái nhỏ và một gã béo lại có thể lợi hại đến thế.

Vị thiếu niên áo trắng này thực sự quá đáng sợ.

Cuối cùng họ cũng hiểu những lời dặn của Tam gia trước khi đi: "Tuyệt đối đừng đắc tội thiếu niên áo trắng kia, phải luôn cung kính, nếu gặp nguy hiểm có thể cầu xin cậu ta giúp đỡ." Giờ họ đã hiểu câu nói đó, nhưng đáng tiếc đêm nay hiểu ra quá muộn nên đã tổn thất nhiều người.

Số còn lại thì cảm thấy may mắn và vô cùng kích động, đúng là

phong thái của cường giả, quá lợi hại.

Sau khi được Tiêu Long kích thích bằng Kỳ Lân huyết, hai người lập tức đại phát thần uy, tóc đen bị đánh cho tan tác chạy dài.

Khi hai người vẫn còn chưa đánh đã tay thì đột nhiên phát hiện đám Cấm Bà bắt đầu rút lui!

Họ chưa kịp nhận ra mà định lao lên truy kích, nhưng Tiêu Long đã lên tiếng nhắc nhở, hắn biết Cấm Bà Nữ Vương sắp ra tay rồi.

Thấy hai người bất chấp an toàn định lao lên, Tiêu Long liền kéo họ lại: "Đừng chủ quan, mau lui lại, Boss sắp xuất hiện rồi!" Hai người nghe xong giật mình kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng rút lui.

Cùng lúc đó, nắp cái lò luyện đan khổng lồ trực tiếp bị vô số sợi tóc hất tung, ngay sau đó, giống như Sadako xuất hiện, một lượng lớn tóc bắt đầu tuôn ra từ trong lò, mục tiêu chính là Tiêu Long!

"Long gia, cẩn thận!" Thấy một con quái vật khổng lồ như vậy xuất hiện và lao thẳng về phía Tiêu Long, bốn người may mắn sống sót nhờ ở gần hắn sợ hãi nhắc nhở.

Họ biết đám Cấm Bà thông thường có thể không làm gì được Long gia, nhưng lần này xuất hiện không phải Cấm Bà bình thường mà là Nữ Vương của chúng!

Nhìn cái uy áp tỏa ra khi nó xuất hiện khiến họ cảm thấy lạnh toát cả người, run rẩy không thôi.

Thật là một sự tồn tại khủng khiếp, e rằng đám Cấm Bà lúc nãy cộng lại cũng không bằng một phần của Cấm Bà Nữ Vương này.

Trong tiếng nhắc nhở đầy kinh hãi và những ánh mắt không tin tưởng, Bàn Tử và Tú Tú lại bĩu môi khinh bỉ: "Ngậm miệng lại đi, đừng có nói nhảm, cái thứ rác rưởi này đối với Long ca của tôi chỉ là

món khai vị thôi.” “Nhưng đó là Cấm Bà Nữ Vương đấy!” “Nữ Vương thì đã sao?

Đừng nói một con, mười con cũng chỉ đến nộp mạng thôi!” Bàn Tử đầy tự hào nói.

Tú Tú thì chẳng thèm phí lời với đám người này, đúng là đại kinh tiểu quái.

Nếu con Nữ Vương này tấn công hai người họ thì có lẽ họ sẽ sợ, nhưng cái thứ này lại đi tìm Long ca gây phiền phức, chẳng phải là bánh bao thịt ném chó một đi không trở lại sao?

Phi!

Không đúng!

Đúng là tìm chết!

Bốn tên kia thực sự không hình dung nổi Tiêu Long đáng sợ đến nhường nào, đối mặt với một con quái vật vương cấp, một thứ mà ngay cả hỏa lực hạng nặng cũng chưa chắc tiêu diệt được, thiếu niên áo trắng này có thể làm gì?

Chẳng lẽ cậu ta không phải người, là thần chắc?!

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến họ chết lặng!

Vòng lửa mà Bàn Tử vây ra trực tiếp bị Cấm Bà Nữ Vương tông nát, con Nữ Vương này không hề sợ lửa, dù lửa có theo tóc cháy lên cũng bị dập tắt trong nháy mắt.

Nó không sợ lửa, hoặc là không sợ ngọn lửa thông thường.

Chỉ trong một khoảnh khắc, con Cấm Bà Nữ Vương ngạo mạn đồng thời tấn công tất cả mọi người.

Một vài lọn tóc quấn chặt lấy một người trong số bốn tên kia rồi kéo tuột vào trong đám tóc, tiếng thét thảm thiết im bặt, không có lấy

một cơ hội phản kháng.

Hai luồng tóc khác lao thẳng về phía Tú Tú và Bàn Tử, cả hai toàn lực chống trả nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, dù có Kỳ Lân huyết của Tiêu Long hỗ trợ cũng vẫn thất bại thảm hại, căn bản không phải đối thủ.

Nhưng điều khiến họ chấn kinh là luồng tóc tấn công Tiêu Long, vừa mới xuất hiện trước mặt hắn đã bị hắn túm lấy rồi xé toạc một cách nhẹ nhàng.

Sau đó họ kinh hoàng thấy trong tay Tiêu Long xuất hiện một đoàn hỏa diễm, những sợi tóc kiên cố vô cùng kia trực tiếp hóa thành tro bụi.

Ai nấy đều ngây người, ngay cả Bàn Tử cũng không ngờ Tiêu Long đối phó với con quái vật này lại đơn giản đến thế.

Vừa nãy hắn đã nếm trải sự lợi hại của nó, dù nhục thân đã được cường hóa nhưng bị quất một cái cũng da tróc thịt bong, vậy mà trước mặt Tiêu Long nó lại như không chịu nổi một đòn.

Trong lúc mọi người đang há hốc mồm, con Cấm Bà Nữ Vương đột ngột ném cái xác vừa kéo đi ra.

Mấy người định chạy lại cứu nhưng ngay sau đó kinh hãi thấy người bạn kia đã biến thành Cấm Bà, hoặc là một loại quái vật khác đầy lông đen, lao lên điên cuồng trực tiếp xé xác một người định cứu viện thành hai nửa, chết thảm tại chỗ.

Con quái vật đó không dừng lại mà lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử giật mình nổ súng liên hồi nhưng không giết được, lúc này Tú Tú xông lên giúp đỡ, thanh nhuyễn kiếm chém lên người nó cũng chỉ rụng mất vài sợi lông đen.

Nhuyễn kiếm có Kỳ Lân huyết hỗ trợ lúc này dường như mất tác

dụng.

Hai người còn lại và Tú Tú, Bàn Tử đều đờ người ra.

Đúng lúc đó, quái vật lông đen lao về phía Tiêu Long.

Tiêu Long nhìn con Cấm Bà Nữ Vương đang núp dưới đám tóc, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Không đợi quái vật lông đen tới gần, hắn cách không tung một chưởng.

Mọi người chỉ cảm thấy không khí xung quanh bỗng chốc ngưng đọng!

Khoảnh khắc sau quái vật lông đen bị đánh bay đi, hóa thành một đống máu đen.

Nhưng không đợi mọi người hết kinh ngạc, họ lại thấy Cấm Bà Nữ Vương thừa cơ hội này ra tay!

Chương 96

Nó rõ ràng dùng chiêu dụ địch, cố ý làm rối loạn tầm nhìn của Tiêu Long!

Mấy người sợ đến mất vía định lên tiếng nhắc nhở, nhưng lúc này họ chấn kinh thấy hàng chục sợi tóc đen đáng sợ quất thẳng lên người Tiêu Long.

Kết quả... kết quả là chẳng có tác dụng gì cả, ngay cả một vết xước cũng không có, thậm chí một vết trắng cũng không xuất hiện.

Ngược lại, hàng chục sợi tóc đó như chạm phải ngọn lửa đáng sợ mà bắt đầu bốc cháy, trong nháy mắt khiến Cấm Bà Nữ Vương tự thiêu, buộc nó phải cắt tóc cầu sinh.

Bốn người kia nhìn đến ngây người, trên người cậu ta mọc ra lửa à?

Quá đáng sợ rồi!

Đúng là một con quái vật!

Căn bản không phải người mà!

Trời ơi, mình đúng là thấy thần tiên rồi!

Hai kẻ còn sống sót rung động mãnh liệt, cách nhìn của họ đã hoàn toàn thay đổi.

Đúng lúc đó, khi mọi người còn đang kinh ngạc trước phòng ngự cường đại của Tiêu Long thì hắn đã dũng mãnh ra tay, chủ động tiến công!

Trên tay hắn xuất hiện thanh Hắc Kim Long Đao đã được nâng cấp, huyết mạch Chu Tước bộc phát, ngọn lửa bắt đầu bùng cháy trên

lưỡi đao.

Tuy không có 50% gia thành của huyết mạch Thần Long nhưng cũng có 10% gia thành không nhỏ.

Khi hỏa diễm Chu Tước xuất hiện, một hình bóng Chu Tước thần tượng hư ảo hiện ra.

Khi Tiêu Long vung đao, nó hót vang một tiếng rồi lao vút lên.

Hình bóng Chu Tước vừa xuất hiện, uy áp đáng sợ trực tiếp đè ép khiến bốn tên kia không đứng vững nổi.

Đám Cấm Bà thông thường đang trốn đằng xa thậm chí không chịu nổi uy áp này mà bị hơi nóng thiêu rụi sạch sẽ, chỉ một số ít trốn vào lò luyện đan mới sống sót.

Thê thảm nhất là con Cấm Bà Nữ Vương, nó trực tiếp bị chém thành hai nửa, trên người bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Ngọn lửa thông thường của Bàn Tử không làm gì được nó, nhưng hỏa diễm Chu Tước của Tiêu Long thì khác, nó thiêu đốt liên tục khiến con quái vật dù có vùng vẫy thế nào cũng không tắt được.

Tiếng thét chói tai vang vọng đầy phẫn nộ, ai oán và không cam lòng!

Nhưng chẳng có ích gì, khoảnh khắc nó ra tay với Tiêu Long đã định trước kết cục không có chỗ chôn.

Chỉ một chiêu duy nhất, Tiêu Long thậm chí còn không thèm di chuyển bước chân, chỉ nhẹ nhàng vung đao rồi hiên ngang thu đao quay người, tự tin đến mức không thèm nhìn lại một lần.

Con Cấm Bà Nữ Vương vốn được coi là vô địch kia cứ thế mất mạng.

Chấn kinh!

Rúng động!

Sùng bái!

Thật khó có thể tin nổi!

Đến khi Cấm Bà Nữ Vương bị đốt thành tro bụi, hai tên kia mới phản ứng lại, ánh mắt lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Tú Tú và Bàn Tử thì đã sớm bình tâm, tự hào nhìn hai tên kia như muốn nói: "Thấy chưa?

Đó là Long ca của tôi!

Đừng nói một con Nữ Vương, mười con tám con cũng chỉ là chuyện phẩy tay thôi, giờ thì hiểu rồi chứ!" Hai người họ chấn động nhìn mọi thứ, sau khi hoàn hồn liền nhìn nhau một cái rồi kích động bò về phía Tiêu Long, bất chấp đau đớn trên người mà hét lên: "Long gia, ngài quá lợi hại!

Sau này tôi nguyện đi theo ngài!" "Tam gia cái gì chứ!

Theo lão ta chẳng có tiền đồ gì cả, Long gia mới ngầu!" "Long gia!

Cho tôi bái sư với?" "Không không không!

Long gia, chỉ cần cho tôi theo hầu hạ bưng trà rót nước là được rồi." Nhìn hai tên này bộ dạng nịnh bợ, ngay cả liêm sỉ cũng không cần, Bàn Tử sắc mặt đại biến, trong lòng phẫn nộ vô cùng.

Ni mã!

Có kẻ dám đến tranh chén cơm rồi!

Có thể để chúng thành công không?

Tuyệt đối không!

Lão tử theo Long ca bao lâu nay mới được làm một chân chạy vặt, mấy người định làm nô bộc cho Long ca?

Nằm mơ đi!

Long ca thiếu hạng người như các người chắc?

Hê hê!

Thế là Bàn Tử lập tức lao tới chặn trước mặt hai tên kia, không khách khí nói: "Dừng ngay!

Cút xa ra một chút, đừng có quấy rầy Long ca nghỉ ngơi!" "Ở đâu ra thì cút về đó đi, Long ca đâu có rảnh." "Lão Kỷ à, tôi..." "Bàn Tử đừng có phá đám, cút đi!

Tôi theo Long gia chứ có theo anh đâu." Ba người bắt đầu cãi vã ầm ĩ.

Tiêu Long vô cùng câm nín nhưng không thèm bận tâm vì chuyện này chẳng liên quan đến hắn, hắn cũng chẳng nhận đám này làm đồ đệ.

Nhưng tinh huyết của Cấm Bà Nữ Vương thì lại là chuyện khác, đó mới là bảo bối mang lại lợi ích và thu hoạch cho hắn.

Thế nên Tiêu Long đi thẳng tới chỗ đống tro tàn của Nữ Vương, từ bên trong bới ra một viên hạt châu màu đen.

Tóc biến thành hạt châu đen, đây chính là nội đan của Cấm Bà Nữ Vương, thường thì quái vật Vương cấp đều có, nên con Nữ Vương này cũng không ngoại lệ.

Khi Tiêu Long nhặt viên nội đan lên, tiếng thông báo của hệ thống vang lên: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được nội đan Cấm Bà Nữ Vương, có ngưng tụ tinh huyết không?" "Có!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được một giọt tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải, có lưu trữ hay nuốt chửng không?" "Đinh!

Nuốt chửng có thể nâng cấp huyết mạch Đế Thính lên cao cấp, hoặc nâng cấp huyết mạch Bạch Hổ hoặc Huyền Vũ lên trung cấp." Tiêu Long rơi vào trầm tư nhưng nhanh chóng có quyết định.

Thực lực hiện tại của hắn đã đủ mạnh, đối phó quái vật Vương cấp cũng không thành vấn đề nên hiện tại chưa cần nâng cấp.

Tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải sau khi tụ đủ mười giọt có thể phá giải huyết mạch trường sinh, đó mới là điều quan trọng nhất.

Trong mười lần ngưng tụ tinh huyết không phải lần nào cũng thành công nên cứ giữ lại đã.

Giờ đã có năm giọt, nhiệm vụ đã xong một nửa, chỉ cần sau này nỗ lực hơn nữa.

Sau khi phá giải được huyết mạch trường sinh của Vương Tàng Hải và dung hợp vào mình, chắc chắn hắn sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Long quyết định: "Lưu trữ!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được năm giọt tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải, phần thưởng Mặc Gia Cơ Quan Thuật cấp Đại sư, có học tập không?" Tiêu Long lộ vẻ vui mừng, đương nhiên là trực tiếp học tập rồi.

Khoảnh khắc sau Tiêu Long cảm thấy trong đầu có một luồng tri thức khổng lồ về cơ quan thuật tràn vào.

Mở mắt ra nhìn lại các cơ quan trong phòng luyện đan, mọi thứ trở nên rõ mồn một.

Tiêu Long nở nụ cười mãn nguyện!

"Long ca, chuyện đó vui vẻ chứ?" Bàn Tử nở nụ cười nịnh nọt

nhìn Tiêu Long, chắn ngay trước mặt hai tên liếm chó kia.

"Đoán xem?" "..." Bàn Tử cười ngượng nghịu nói: "Trình độ của Long ca sao tôi biết được?

Tôi chỉ cần đi theo Long ca là được rồi, những thứ khác không cần quản nhiều." Tiêu Long hoàn toàn bái phục.

Tên Bàn Tử này đúng là được việc, có tiền đồ.

Hai gã phía sau tức điên người, nhưng không dám mặt dày như Bàn Tử để hỏi han, chỉ đành hậm hực đứng sang một bên.

Khi Tiêu Long nhìn qua, bọn họ lập tức biến sắc.

Tiêu Long thầm cười trong lòng, đưa mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Chương 97

Bàn Tử lập tức hiểu ý, đã đến lúc thu hoạch rồi, nên vừa cảm ơn vừa nhanh chóng chạy đi tìm bảo vật.

Hai kẻ ngốc kia đứng đó nhìn Tiêu Long với vẻ sùng bái, chẳng biết phải làm gì.

Mãi đến khi thấy Bàn Tử nhét đầy túi bảo vật, bọn họ mới phản ứng lại, ngượng ngùng chạy đi tìm bảo vật một cách lén lút, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Tiêu Long vì sợ bị mắng.

Hoắc Tú Tú thực sự nhìn không nổi nữa, đành chạy đến thỉnh giáo Tiêu Long.

Sau khi được anh chỉ điểm đơn giản, cô nàng rất vui vẻ hỏi: "Long ca ca, em muốn đi ra ngoài.

Anh đưa em theo có được không?" Tiêu Long xoa đầu cô bé, cười nói: "Chuyện nhỏ, cứ tin ở anh." Ngay khi Tiêu Long định động thủ rời đi, Bàn Tử đột nhiên hét lớn đầy kích động: "Long ca, mau nhìn cái này!

Long ca, tôi phát hiện bảo bối rồi!" Tiêu Long ngẩn người, chẳng lẽ còn sót bảo vật sao?

Thấy dáng vẻ kích động của Bàn Tử, anh quyết định lại xem.

Tại bên cạnh lò luyện đan, anh trèo lên thang nhìn vào, quả nhiên thấy bên trong có bảo vật!

Đó là vàng đã được luyện chế, độ tinh khiết cực cao.

Tiêu Long lộ vẻ thất vọng lườm Bàn Tử một cái.

Nhưng Bàn Tử không hề sợ hãi, ngược lại còn phấn khích chỉ vào

hình vẽ trên vách lò: "Long ca, nhìn cái này đi, chẳng phải là Xà Mi Đồng Ngư tôi vẫn luôn tìm sao?" Tiêu Long xốc lại tinh thần, nhìn kỹ lại thì thấy trên đó có một chuỗi hình vẽ, họa lại cảnh một người đang cung phụng Xà Mi Đồng Ngư.

Trong chiếc hộp trên tay người đó đúng là một con Xà Mi Đồng Ngư.

Nhìn kỹ hơn, nơi đó lại là một Vân Đỉnh Thiên Cung chạm trổ tinh xảo.

Tiêu Long vuốt cằm suy ngẫm.

Vân Đỉnh Thiên Cung!

Vì trên tòa cung điện đó có những đám mây, trông rất thần bí.

Điều này khiến Tiêu Long nhớ đến Vân Đỉnh Thiên Cung trong nguyên tác, rồi liên hệ với tình hình ở Hải Để Mộ này.

Rõ ràng con Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng nên được đặt trong một mộ thất bí mật ở Hải Để Mộ này, cũng chính là nơi cất giữ mô hình Vân Đỉnh Thiên Cung do Uông Tàng Hải chế tạo.

Giờ đã có manh mối, nhưng bản đồ quan trọng nhất của mộ thất dường như không có.

Theo nguyên tác, Hải Để Mộ này không lớn, nhưng Tiêu Long nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là sau khi phát hiện Âm Dương Huyền Quan, anh có phán đoán mới về nơi này.

Có lẽ Hải Để Mộ này cũng chia làm hai phần: Âm Dương song mộ đối xứng nhau.

Tiêu Long chợt nghĩ, nếu Hải Để Mộ đối xứng, vậy chẳng lẽ phòng luyện đan này cũng đối xứng sao?

Nếu nơi này tạo ra Cấm Bà, thì tay luyện đan sư kia chẳng lẽ không tạo ra địa bàn cho Hải Hầu Tử?

Nghĩ vậy, Tiêu Long quan sát lại các cơ quan bên trong, quả nhiên phát hiện điểm khác biệt.

Đường ra không chỉ có một mà có rất nhiều, nhưng đường dễ đi nhất chính là mộ thất đối xứng với phòng luyện đan này, tạm gọi là phòng luyện đan mặt Dương!

Hơn nữa, nếu đã lấy được một giọt tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải ở phòng luyện đan mặt Âm này, thì bên kia chẳng lẽ cũng có một giọt?

Tiêu Long nở nụ cười, anh biết mình đã tìm thấy bí mật về căn cứ thực nghiệm của Uông Tàng Hải.

Nhìn thí nghiệm trường sinh của gã, chắc chắn đã xảy ra vấn đề, nếu không sẽ không xuất hiện Cấm Bà và Hải Hầu Tử.

Để xuất hiện nhân vật trường sinh thực sự, có lẽ ngoài huyết mạch thân sinh của Uông Tàng Hải ra thì không còn khả năng nào khác.

Tên Uông Tàng Hải này dùng chính những người tộc hệ có quan hệ huyết thống với mình để làm thí nghiệm, không chỉ muốn mình trường sinh mà còn muốn cả gia tộc trường sinh bất lão!

"Thật là một ý nghĩ đáng sợ!

Mục tiêu vĩ đại đấy, lợi hại thật!" Tiêu Long thầm cảm thán, rồi dặn dò mấy người kia: "Các người ở lại đây kiểm tra bảo vật, nơi này là trung tâm của Hải Để Mộ rồi.

Tin rằng những người khác sẽ sớm hội quân ở đây thôi, tôi đi giải quyết rắc rối bên ngoài!" "Long ca ca, em muốn đi theo." Thấy Tiêu Long định bỏ mình lại, Hoắc Tú Tú không vui, kéo chặt lấy cánh tay

anh không buông.

“Ngoan, anh đi giải quyết rắc rối rồi mang đồ tốt về cho em giúp tăng thực lực, rồi chúng ta có thể về được rồi.” “Nhưng em cũng muốn đi mà~” “Nếu em theo, anh phải bảo vệ em, tốc độ sẽ giảm đi nhiều.

Ở đây là an toàn nhất, anh sẽ về nhanh thôi, chẳng lẽ em không muốn sớm rời khỏi đây sao?” Không đợi mấy người phản đối, Tiêu Long đi tới cạnh tường, mở một cơ quan rồi bước vào, đóng cửa lại.

Bốn người bị nhốt lại bên trong.

Hai gã kia thở phào nhẹ nhõm, dù sao ở đây cũng là an toàn nhất.

Tiếc là cô bé Tú Tú có chút không vui, nhưng chẳng ai quan tâm, ba gã đàn ông lại chạy đi tìm bảo vật vì ở đây đồ tốt không ít.

Cùng lúc đó, Tiêu Long đi theo một lối đi, nhanh chóng tiến vào mộ thất khác.

Vừa vào trong, quả nhiên đúng như dự đoán, anh đã vào một phòng luyện đan tương tự.

Chỉ có điều vừa vào đã bị vô số Hải Hầu Tử bao vây.

Bọn này trí tuệ thấp, không biết Tiêu Long đáng sợ thế nào nên ồ ạt xông lên, kết quả bị Tiêu Long đánh gục sạch sẽ chỉ trong vài chiêu.

Khi Tiêu Long định tìm con Hầu Vương ẩn giấu, một nhóm người đột nhiên xông vào.

Nhìn kỹ, Tiêu Long vô cùng kinh ngạc!

Nhưng mấy người kia thấy Tiêu Long thì sắc mặt lập tức thay đổi, đặc biệt là một mỹ nữ xinh đẹp định quay đầu bỏ chạy nhưng ngay lập tức bị Tiêu Long ôm chầm lấy.

“A Ninh mỹ nhân, định chạy đi đâu vậy?” Không ngờ lại chạm

mặt A Ninh và đội ngũ của cô ấy!

"...

Thả tôi ra!

Có bao nhiêu người đang nhìn kìa!" Mặt A Ninh đỏ bừng, cơ thể không ngừng cựa quậy.

Nhưng chút sức lực đó sao thoát khỏi ma trảo của Tiêu Long?

Cô bị anh giữ chặt tại chỗ.

Thấy cô nàng có vẻ ủy khuất, Tiêu Long đành nới lỏng tay một chút nhưng không hề buông ra.

Người phụ nữ này tuyệt đối không được để chạy mất nữa, nếu không thì mất mặt quá.

Đàn ông mà không quản được phụ nữ của mình thì không phải đàn ông tốt!

Đám thuộc hạ ngoại quốc của A Ninh đứng hình.

Một số kẻ từng thấy Tiêu Long thì biết anh đáng sợ nên ngoan ngoãn đứng yên, chỉ lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Nhưng mười mấy tên ngoại quốc khác thì đầy phẫn nộ, vì thấy nữ thần của mình bị người đàn ông khác chiếm hữu.

Sao có thể chấp nhận được?

Thế là bọn chúng trợn mắt nhìn Tiêu Long, quát tháo ầm ĩ: "Thằng khốn, thả tiểu thư A Ninh ra!" "Thằng nhóc, thả đại ca của tao ra!" "Fuck!

Con khỉ da vàng ở đâu ra thế?

Muốn chết à!

Không buông người phụ nữ của tao ra!" Trong đó có một tên

ngoại quốc khá đẹp trai đang tức nổ phổi, hắn là người Cừu Đức Khảo cài vào để giám sát A Ninh, nên luôn coi cô là người của mình.

Nhìn nữ thần chưa từng để ai chạm vào lại tỏ ra nũng nịu, đáng yêu và nghe lời trong lòng chàng trai trẻ này, hắn không thể tin nổi.

Nhưng lời vừa dứt, chưa đợi Tiêu Long nổi giận, A Ninh và những người từng gặp Tiêu Long đã biến sắc.

"Long ca, đại nhân không chấp tiểu nhân, xin anh đừng..." Nhưng đã muộn.

Tiêu Long sầm mặt, cùng lúc đó trực tiếp ra tay.

Anh chớp mắt đã xuất hiện trước mặt tên da trắng đó, bóp chặt cổ hắn.

Với chiều cao gần hai mét, anh nhìn xuống kẻ thấp bé kia với ánh mắt lạnh lẽo: "Nhắc lại lần nữa xem, ai là khỉ da vàng?

Hử?" "Ư ư ư..." Tên đó lộ vẻ kinh hoàng xen lẫn phẫn nộ, hận không thể xé xác Tiêu Long.

Nhưng khi sức mạnh của Tiêu Long ngày càng lớn, hắn cuối cùng cũng biết sợ, cảm nhận được sự đáng sợ thực sự.

Chương 98

Ánh mắt hắn chỉ còn lại sự cầu xin.

Mấy tên đồng bọn định lên giúp, nhưng lập tức bị những người bên cạnh ngăn lại, không kịp rút súng.

Tiêu Long liếc nhìn bọn chúng, chỉ phất tay nhẹ một cái, mấy tên kiêu ngạo đó trực tiếp bay ra ngoài, đầu lìa khỏi cổ!

Chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này, tên da trắng cuối cùng cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng, tuyệt vọng không ngừng cầu xin.

Tiêu Long chỉ mỉm cười: "Nếu không nói gì, tôi coi như anh mặc nhận nhé.

Đã vậy thì chết đi." Rắc!

Trong ánh mắt kinh hãi của tên da trắng, Tiêu Long vặn gãy cổ hắn rồi ném đi như rác rưởi.

Đúng lúc này, một đàn Hải Hầu Tử từ ngoài ùa vào, trực tiếp bao vây và xơi tái hắn sạch sẽ.

Những người còn lại sợ mất mật, run rẩy nấp sau lưng A Ninh.

Có vẻ như Tiêu Long trước mặt còn đáng sợ hơn cả đám Hải Hầu Tử sau lưng.

Lúc này, A Ninh cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng: "Long ca, em sai rồi." A Ninh cuối cùng cũng chịu thua, không phải vì thuộc hạ bị Tiêu Long tiêu diệt dễ dàng, mà vì cô nhận ra thực lực của anh đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cô cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa những lời Tiêu Long nói trước đó: "Theo anh thì không cần sợ hãi." Chẳng phải là cùng một ý nghĩa với

việc anh nuôi cô sao?

Một bên tự tin vì có thực lực, một bên tự tin vì có tiền.

Bây giờ cô đã hiểu, Long ca ca của cô rất mạnh, mạnh đến mức chẳng cần sợ Cừu Đức Khảo!

Trước đây cô đã sai khi coi thường anh.

Sớm biết anh mạnh thế này, ban đầu cô không nên rời đi mà nên ngoan ngoãn đi theo anh, biết đâu giờ thực lực cũng đã tăng tiến một bậc.

Cô nàng có chút hối hận.

Đám thuộc hạ của cô nhìn cảnh này mà mặt cắt không còn giọt máu, trong lòng đầy sợ hãi.

Vì bọn họ thừa biết thực lực của đại tỷ A Ninh, mười gã lực lưỡng cũng không phải đối thủ của cô, thậm chí súng đạn cô cũng có thể né tránh ở cự ly gần.

Vậy mà trước mặt chàng trai áo trắng này, cô lại không có chút sức kháng cự nào.

Người đàn ông này quá đáng sợ!

Đặc biệt là cảnh tên tiểu bạch kiểm kia bị tiêu diệt vừa rồi khiến linh hồn bọn họ run rẩy.

Một con người sống sờ sờ, chưa kịp nói hết câu đã bị bóp chết.

Lạnh lùng!

Mạnh mẽ!

Bá đạo!

Khi tất cả còn đang chấn động, Tiêu Long cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Cô nàng này chịu khuất phục là đúng rồi.

Anh ôm chặt lấy cô vào lòng, giả vờ giận dữ: "Con nhóc thối này, còn chạy nữa không?!" A Ninh lắc đầu như trống bỏi.

Dù đối mặt với nhiều người có chút xấu hổ, với tư cách đại tỷ cũng hơi mất mặt, nhưng cô nhận ra mình không thể thoát khỏi vòng tay của Tiêu Long.

Vòng tay này quá ấm áp, quá mạnh mẽ, khiến cô một lần nữa cảm nhận được sự an tâm như trước, cả người không tự chủ được mà mềm nhũn đi.

Tiêu Long hài lòng xoa đầu cô, rồi nhìn những người còn lại: "Tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, ai không nghe lời tôi sẽ đem cho Hải Hầu Tử ăn." Giọng nói rất bình thản nhưng khiến mấy tên kia sợ hãi, vội vàng gật đầu lia lịa.

Cùng lúc đó, đàn Hải Hầu Tử đông đúc xông tới, bọn chúng sợ đến phát khiếp.

Ngay cả A Ninh cũng biến sắc: "Long ca ca buông em ra trước, để em giúp anh đối phó lũ quái vật này." Tiêu Long cười nhạt đầy khinh thường: "Cứ giao cho đàn ông, em cứ xem là được." Dứt lời, anh trực tiếp ra tay.

Hắc Kim Long Đao tung hoành, mỗi đao một mạng.

Đám Hải Hầu Tử như phát điên lao vào nhưng chỉ có con đường chết.

Mọi người trợn mắt hốc mồm, chấn động không thôi.

Đây mà là đánh quái sao?

Rõ ràng là đồ sát!

Thủ đoạn quá mức lợi hại!

Bọn họ trố mắt nhìn vô số Hải Hầu Tử lao tới rồi bị Tiêu Long chém như chém chuối.

Cho đến khi con cuối cùng bị hạ gục, mọi người vẫn chưa hoàn hồn.

Ngoài kinh ngạc ra thì không còn cảm xúc nào khác.

"Trời ơi, người đàn ông này quá lợi hại!" "Đàn ông của đại tỷ có khác!

Sau này cứ đi theo đại ca thôi!" "Thật là quá ngầu, nếu tôi được như vậy thì tốt rồi!" "Người Thần Châu thật lợi hại!

Cứ như Thượng đế tái thế vậy!" Mọi người không ngớt lời tán thưởng.

Ánh mắt A Ninh lấp lánh đầy kích động, đây mới là người đàn ông của cô!

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, Tiêu Long vẫn không hề thả lỏng, vì anh biết bên trong chắc chắn có đại Boss, một con quái vật có thể chiết xuất tinh huyết trường sinh, hoặc là một con Hải Hầu Tử Vương.

Nhưng nó vẫn chưa xuất hiện.

Trong lúc mọi người đang lơ là, con quái vật đột kích.

Từ một lò luyện đan trông có vẻ không quan trọng bên cạnh, một thứ giống như khối thạch lặng lẽ xuất hiện, rồi âm thầm bò tới nuốt chửng hai tên ngoại quốc.

Những tên phía trước vẫn đang cười đùa, không hề biết hai đồng đội xấu số phía sau đã mất mạng.

Nhưng Tiêu Long đã sớm phát giác, Hoàng Kim Đồng của anh luôn mở nên ngay khi thứ đó xuất hiện, anh đã khóa chặt mục tiêu.

“Bà Sa Chương Mẫu!” Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác, bóng dáng Tiêu Long đã xuất hiện trước mặt mấy tên ngoại quốc, giơ cao Hắc Kim Long Đao!

“Sát!” Một tiếng gầm khiến ai nấy đều sợ hãi, nhất là mấy tên trước mặt Tiêu Long đứng hình, kinh hãi tưởng anh định giết mình.

“Đừng mà!” “Đại ca tha mạng!” Nhưng giây tiếp theo, ánh đao lóe lên, bọn họ sợ đến mức nhắm tịt mắt lại.

Những người khác cũng giật mình, tưởng Tiêu Long thực sự máu lạnh muốn giết người diệt khẩu.

Kết quả đợi mãi không thấy đau đớn, bọn họ rón rén mở mắt ra và chứng kiến một cảnh tượng chấn động.

Tiêu Long vẫn đứng đó hiên ngang, còn phía sau bọn họ, một quái vật to lớn như khối thạch đã bị chém thành từng mảnh!

Hóa ra Long ca đã cứu mạng bọn họ!

Hóa ra sau lưng lại có con quái vật đáng sợ như thế xuất hiện, nuốt chửng hai người anh em, khoảng cách chỉ còn chưa đầy nửa mét!

Bọn họ sợ đến ngây người, rồi sau đó là vô cùng cảm kích.

Ai nói Long ca lạnh lùng vô tình?

Chẳng phải anh vừa cứu người sao?

Đây mới là nhân vật tầm cỡ, là cường giả thực sự!

Mấy người may mắn sống sót nuốt nước bọt, nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy biết ơn.

“Cút ra chỗ khác!” Nhưng câu nói tiếp theo của Tiêu Long khiến bọn họ đứng hình, vội vàng bò ra xa.

Dù lời nói khó nghe nhưng người ta vừa cứu mạng mình, bị mắng

vài câu thì đã sao?

Cùng lúc đó, Tiêu Long bắt đầu ngưng luyện tinh huyết.

Cuối cùng cũng bắt được một con quái vật cấp Vương, tự nhiên không thể bỏ qua. *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Bà Sa Chương Mẫu cấp Vương, ngưng luyện được một giọt tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải!"* Giọt thứ sáu!

Chương 99

*“Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 3 giọt tinh huyết Hải Hầu Tử, có thôn phệ không?

Hay giúp người khác nâng cấp?”* Nghe thông báo này, Tiêu Long nhíu mày.

Ý là sao?

Hệ thống lập tức trả lời: *“Đinh!

Do phát hiện xung quanh túc chủ có nữ tử cùng huyết mạch với túc chủ, và là người phụ nữ của túc chủ, có quan hệ đặc biệt, nên có thể giúp họ nâng cấp sức mạnh huyết mạch.”* “Vậy nếu tôi thôn phệ ba giọt tinh huyết này có tác dụng gì không?” *“Đinh!

Có thể tăng cường sức mạnh huyết mạch nhưng không thể tiến hóa.”* “Nếu đưa cho A Ninh thì sao?” *“Đinh!

Giúp cô ấy nâng cấp huyết mạch lên trung cấp.”* Không cần suy nghĩ thêm, chút đồ này đối với anh chẳng có tác dụng gì, nhưng với bạn gái A Ninh thì lại khác.

Thực lực cô ấy tăng lên thì anh cũng bớt lo lắng.

Giọt tinh huyết trường sinh kia cứ cất đi đã, còn ba giọt tinh huyết Hải Hầu Tử này dùng để tăng cường thực lực cho A Ninh đi.

Tiêu Long không quan tâm đến sự kinh ngạc của người khác, kéo A Ninh lại: “Nhắm mắt vào, anh tặng em một món quà.” “?

Ưm...” Tiêu Long trực tiếp hôn lên, truyền ba giọt tinh huyết vào cơ thể cô.

Không còn cách nào khác, hệ thống chỉ đưa ra phương pháp duy nhất đó, hoặc là dùng cách kia, hoặc là dùng cách này.

Trong tình cảnh hiện tại không cho phép làm chuyện kia, nên đành dùng cách đơn giản này vậy.

A Ninh ban đầu còn vùng vẫy nhưng nhanh chóng dừng lại, mặt đỏ bừng nhưng trong lòng lại rất vui.

Cô cảm nhận được lợi ích, một luồng sức mạnh mạnh mẽ đang tung hoành trong cơ thể, giúp cải tạo cơ thể cô.

Huyết mạch Kỳ Lân vốn có bắt đầu đột phá, trong nháy mắt đã lên trung cấp, rồi đạt tới trung cấp đỉnh phong!

Lợi ích của việc đột phá huyết mạch lập tức xuất hiện, cô trở nên xinh đẹp và động lòng người hơn, cảm nhận được sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, thậm chí còn muốn thử sức.

Tiêu Long không dừng lại, bắt đầu thu gom đồ đạc trong mộ thất, xem có bảo vật ẩn giấu hay manh mối nào về Xà Mi Đồng Ngư không.

Anh đã tìm thấy manh mối trong lò luyện đan đó, nên cũng sẽ không bỏ qua cái này.

Thế là dưới ánh mắt đầy tôn kính của đám ngoại quốc, anh nhảy lên lò luyện đan khổng lồ để kiểm tra.

Quả nhiên đã tìm thấy manh mối!

Cách tìm mộ thất chứa Xà Mi Đồng Ngư đã thấy rồi!

Hai bản đồ hợp lại, mọi thứ đều rõ ràng.

Giờ chỉ cần giải quyết một việc: tìm mộ thất trung tâm ở bên ngoài, chỉ từ đó mới có thể vào tầng ẩn giấu tiếp theo.

Lúc này, A Ninh đã hồi phục và làm chủ được sức mạnh mới.

Cô kích động chạy tới ôm chầm lấy Tiêu Long đòi hôn.

Tiêu Long bá đạo ôm lấy cô, rồi trước ánh mắt ngưỡng mộ của đám ngoại quốc xung quanh, anh lớn giọng: "Nhớ kỹ, từ nay về sau em là người phụ nữ của anh!

Còn dám chạy loạn, đừng trách anh không khách khí đấy!" "Ưm~" A Ninh cảm thấy cả người mềm nhũn, làm gì còn ý nghĩ phản kháng?

Từ nay về sau anh là đàn ông của em, em sẽ nghe lời anh.

Đó là những gì cô đang nghĩ.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô nàng, Tiêu Long hài lòng gật đầu.

Mọi chuyện khiến đám ngoại quốc đứng hình, mãi lâu sau mới nhận ra sự thật.

Làm gì có ai thấy đại tỷ ra dáng phụ nữ như thế này bao giờ?

Thật không thể tin nổi!

Hóa ra đại tỷ cũng là một người phụ nữ xinh đẹp và đáng yêu như vậy, hóa ra sự dịu dàng của cô ấy chỉ dành cho người đàn ông này!

Đám thuộc hạ nhìn mà vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhưng chỉ dám lén nhìn.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh đã vào chủ mộ thất.

Dù sao đây cũng không phải lần đầu, có những thứ rất dễ tìm.

Lần này ông ta muốn giải quyết một bí mật, tìm tầng ẩn giấu tiếp theo, nhưng tìm mãi trong chủ mộ thất vẫn không thấy manh mối, trong lòng vô cùng không cam tâm nên tiếp tục tìm kiếm.

Lúc này, một bóng người khác cũng tiến vào chủ mộ thất, cả hai lập tức phát hiện ra đối phương.

"Trương Gia Linh?!" "Tam gia?!" Cả hai rơi vào im lặng.

“Việc ai nấy làm.” Cả hai đồng thanh, rồi không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu với nhau một cái rồi bắt đầu bận rộn.

Nhưng họ không biết rằng, phía trên trần mộ thất có một ánh mắt quái dị, vô hồn đang nhìn chằm chằm.

Nhóm Tiêu Long nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.

Khi rời khỏi mộ thất, A Ninh và đám thuộc hạ đã được một phen kinh ngạc vì nhận ra không có đường ra.

Trong lúc mọi người bất lực, Tiêu Long chỉ tùy tiện nhấn vài cái lên tường, rồi chỉ huy di chuyển mấy lò luyện đan, thế là một cánh cửa hiện ra.

Mọi người vô cùng khâm phục, thuật cơ quan này thực sự quá lợi hại.

Vì vậy họ càng thêm nghe lời, cảm thấy dù không nghe lời đại tỷ thì cũng không thể không nghe lời đại ca.

Ai nấy đều trở nên ngoan ngoãn vì biết nếu không sẽ bị bỏ lại cho quái vật ăn thịt, hoặc bị kẹt trong mộ thất thành xác khô.

Mười mấy người đi tới một mộ thất khác, tuy là thiên điện nhưng cũng là con đường bắt buộc để vào chủ mộ thất.

Vừa vào trong, mọi người liền chú ý đến tình hình.

Giữa mộ thất có đặt một cỗ quan tài, một cỗ quan tài đồng xanh nhỏ!

Những người khác có lẽ không nghĩ gì nhưng Tiêu Long lại rất nhạy cảm với loại quan tài này, vì không biết chừng nó được làm từ cây Thần Cây Đồng Xanh.

Nếu đúng vậy thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

Có điều quan tài này nhỏ, chắc là của một đứa trẻ.

Bên ngoài quan tài rất hoa lệ, điêu khắc hoa văn tinh xảo.

Đám người vừa vào đã bị thu hút, ánh mắt lộ vẻ tham lam, thậm chí có kẻ còn trở nên kích động.

Nhưng Tiêu Long lại rất cẩn thận, cỗ quan tài này không giống cái ở nhĩ phòng, nhìn qua là thấy có thân phận địa vị, quan trọng nhất là vị trí đặt nó rất khác biệt.

Tuy là thiên điện nhưng cũng không phải hạng người bình thường có thể mai táng ở đây.

Theo tính cách của Uông Tàng Hải, nơi này chắc hẳn là một người họ hàng xa, do thí nghiệm thất bại nên được đặt ở đây.

Vì vậy Tiêu Long càng tò mò và vui mừng, biết đâu ở đây có thể phát hiện thêm bí mật trường sinh của Uông Tàng Hải.

"Long ca, để tôi mở ra xem nhé." Đám ngoại quốc đã nôn nóng lắm rồi, vì thứ này mang ra ngoài chắc chắn bán được cả triệu đô.

Sắc mặt Tiêu Long hơi trầm xuống, không cho phép ngay.

Quan sát một lúc không thấy vấn đề gì, cộng thêm lời khuyên của A Ninh, Tiêu Long mới gật đầu.

Mấy tên kia vội chạy tới, hào hứng nhìn cỗ quan tài nhỏ rồi bắt đầu dùng sức.

Ngay sau đó, một luồng khí lạnh lẽo từ bên trong tỏa ra.

"Cẩn thận!" Không đợi Tiêu Long lên tiếng, A Ninh đã cảnh báo vì sợ thi thể bên trong biến thành cương thi.

Mọi người căng thẳng, mấy tên da đen khiêng quan tài gỡ nắp ra, một luồng khí đen tức thì bốc lên khiến mọi người lùi lại.

Chỉ có Tiêu Long và A Ninh vẫn đứng yên quan sát.

Trên người A Ninh tỏa ra khí tức huyết mạch Kỳ Lân nhàn nhạt, ngăn cản âm khí xâm nhập.

Nhưng đám ngoại quốc không may mắn như thế, ai nấy đều run rẩy.

Chương 100

Ánh mắt họ nhìn Tiêu Long càng thêm sùng bái.

Lúc này mọi người cũng thấy tình cảnh bên trong quan tài: đập vào mắt là một chất lỏng đục ngầu màu đen đỏ xen kẽ.

Trong chất lỏng đó, một cơ thể đen sì khô khốc nằm yên vị như bị lửa thiêu.

Nhưng Tiêu Long nhận ra ngay, tuyệt đối không phải tự thiêu.

Thi thể đã bị hóa thành xác khô, nhưng có thể thấy rõ đây không phải là một đứa trẻ, mà là một người lùn bị biến dị.

Vì trên cái đầu to lớn, ngay chính giữa có một vết màu trắng, do toàn thân đen thui nên nó rất nổi bật.

Nhìn kỹ lại thì đó là một cái miệng, cái miệng há hốc ra như đang gào thét trong đau đớn và tuyệt vọng.

Gương mặt hung dữ đó trông rất đáng sợ.

Vì quan tài vốn dành cho trẻ con nên cái đầu to lớn đó đã ép chặt tứ chi lại với nhau, trông như chỉ có mỗi cái đầu vậy.

"Oẹ..." Mấy người bắt đầu nôn mửa, mặt trắng bệch nhìn cảnh tượng đó.

Ngay cả A Ninh cũng cố nén cơn buồn nôn, thắc mắc hỏi: "Long ca ca, đây là thứ gì vậy?" "Đinh Hồn Thuật!" "Nghĩa là sao ạ?" "Một loại hình phạt cực kỳ tàn nhẫn, dùng để trừng phạt những người trong tộc phạm lỗi ở một số danh gia vọng tộc!

Người phạm lỗi khi còn sống sẽ bị nhét vào quan tài, sau đó dùng Đinh Phá Hồn đóng vào đầu để luyện hóa thành cương thi trấn giữ sự

vinh hiển cho cả gia tộc!

Để họ không được chết tử tế, cả thể xác và linh hồn bị đóng đinh vĩnh viễn trong cái xác này, không bao giờ được siêu sinh.

Đây là một tà thuật tàn nhẫn để bảo vệ phong thủy gia tộc!" "Tê..." Mọi người nghe xong không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thật khó có thể tưởng tượng, vì sự vinh hoa phú quý của gia tộc mà không tiếc hy sinh cả tộc nhân, quá đáng sợ.

Càng khiến họ kinh ngạc hơn là kiến thức của Tiêu Long!

Không chỉ thực lực mạnh, biết thuật cơ quan, mà còn có kiến thức sâu rộng như vậy, đúng là Thượng đế tái thế!

Tiêu Long không quan tâm đến những ánh mắt sùng bái, anh đang suy nghĩ tại sao ở đây lại có sự sắp xếp như vậy, không giống phong cách hành sự của Uông Tàng Hải!

Lúc này, mấy tên ngoại quốc đã vượt qua nỗi sợ, thò tay vào quan tài vì lòng tham vàng bạc.

Hai tên bắt đầu hành động, đeo găng tay rồi thò vào lôi hết thi thể trong quan tài ra ném sang một bên như ném rác, không có chút kính sợ nào.

Có lẽ đối với những người ngoại quốc này, họ chẳng quan tâm gì cả.

Thế nên, sau khi đống xương cốt đó rời khỏi dịch thi thể, chúng bắt đầu oxy hóa nhanh chóng, biến thành từng miếng thịt thối, không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

Lúc này mấy tên kia lộ vẻ mừng rỡ, những người còn lại cũng hào hứng vây lại vì dưới đáy quan tài trải một lớp bảo vật lung linh: có ngọc trai, dạ minh châu và đá quý lấp lánh giá trị liên thành.

Bọn chúng kích động không thôi, bắt đầu tranh giành.

“Đừng động vào!” Tiêu Long lúc này mới hoàn hồn, thấy đám này bắt đầu làm liều thì sắc mặt trở nên khó coi.

Tiếng quát của anh khiến bọn chúng giật mình, một viên dạ minh châu trên tay một tên rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Hỏng rồi!

Mộ thất vốn đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng sột soạt, như có thứ gì đó đang bò, âm thanh ngày càng lớn, tốc độ ngày càng nhanh và đang áp sát mọi người.

Ánh đèn lập tức soi vào góc phía Nam, tất cả đều biến sắc vì vô số loài rắn không biết từ đâu chui ra.

“Oh my God!

Sao lại có nhiều rắn biển thế này?” “Trời ơi!

Có rắn!

Chạy mau!” “Lần này tiêu đời rồi!” Mười mấy người hoảng loạn vì những con rắn đó tỏa ra ánh sáng quỷ dị, đủ màu sắc đỏ xanh lục tím, trông rất đáng sợ, rõ ràng là rắn biển cực độc.

Mọi người kinh hãi, trong khi đó tiếng sột soạt vang lên khắp nơi, lũ rắn không ngừng lè lưỡi tín hiệu đỏ tươi.

Quan trọng nhất là sau lưng chúng có một đôi cánh màu huyết hồng rất quỷ dị.

Đáng sợ hơn nữa là trên đầu lũ rắn dần hiện lên những gương mặt người, gương mặt của những đứa trẻ hung dữ!

“Long ca!

Thứ quỷ gì vậy?!” Ngay cả A Ninh cũng giật mình, thứ này thực

sự quá dọa người.

Mọi người đều hoảng sợ, ai mà tưởng tượng nổi loài rắn có mặt người lại xuất hiện trước mặt mình cơ chứ?

"Mau, mau lên!

Có thứ gì chống độc trùng không?" "Ai mang thuốc đuổi côn trùng không?" "Trời ơi, nó đang bò lên người tôi này, tôi xong đời rồi!" Đám ngoại quốc tuyệt vọng vì không biết có bao nhiêu con rắn đã bao vây họ, bóng tối tràn ngập loài vật này.

"Long ca ca, làm sao bây giờ?

Giết ra ngoài ạ?" Mặt A Ninh hơi tái đi, chút tự tin vừa lấy lại được đã tan thành mây khói.

Nếu chỉ có mười mấy con rắn độc thì cô tự tin đối phó được, nhưng số lượng này quá nhiều.

Cô cảm thấy dù Tiêu Long có mạnh đến đâu đối mặt với bầy rắn này cũng vô phương cứu chữa.

Đây không phải lũ Hải Hầu Tử ngu ngốc, số lượng rắn này nhiều hơn gấp bội.

Thấy bầy rắn vây lại, một số người hoảng hốt nổ súng nhưng số lượng rắn quá lớn, chẳng thấm vào đâu.

Dù A Ninh có dốc toàn lực đối phó với hàng trăm hàng ngàn con rắn thì cũng khó lòng sống sót.

Thấy con nào cũng to như cánh tay người lớn, bị quấn lấy thì dù không chết vì độc cũng bị cắn chết.

Nhóm người hoảng loạn rút súng tán xạ bắn loạn xạ vào chỗ bầy rắn đông đúc, khiến xác rắn bay tứ tung, máu tươi bắn tung tóe.

Mặt đất phủ một tầng xác rắn trông rợn tóc gáy.

Nhưng vô ích, giết không xuể!

Quan trọng nhất là bầy rắn đã chặn lối thoát, không còn đường chạy.

"Giết ra ngoài!" Tiêu Long hô lớn rồi trực tiếp ra tay.

Với bản lĩnh cao cường, anh dẫn đầu xông vào hướng bầy rắn, mở ra một con đường đẫm máu.

Mọi người bám sát theo sau.

Nhưng khi tới cửa, mọi người mới phát hiện cánh cửa này khác hẳn lúc vào.

Lúc này, một con rắn to như thùng nước đột nhiên phi tới từ không trung, há to cái mồm máu hướng thẳng vào đầu A Ninh.

Tiêu Long thoáng giật mình vì con này quá lớn, một miếng có thể nuốt chửng một người trưởng thành.

"Cẩn thận!" Có người hét lên cảnh báo, có người ra tay giúp đỡ nhưng vừa chạm vào con rắn đã ngã xuống, hóa thành vũng máu.

Độc tính mạnh đến kinh người!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Long ra tay chém đứt đầu con rắn.

Nhưng lúc này càng có nhiều rắn độc xông tới, dù tốc độ của Tiêu Long rất nhanh nhưng vẫn có vài con lọt lưới cắn vào cánh tay anh.

Sắc mặt A Ninh lập tức thay đổi: "Long ca ca, cẩn thận!" Những người khác cũng tái mặt, ngay cả cường giả như Long ca còn bị cắn, vậy bọn họ xong đời rồi sao?

Mọi người gần như tuyệt vọng, nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến họ trợn mắt hốc mồm.

Những con rắn đó cắn Tiêu Long xong thì anh chẳng hề có phản ứng gì, không hề trúng độc hay bị cắn chết, thậm chí da còn chẳng rách!

Mọi người trố mắt nhìn, cứ ngỡ mình hoa mắt, dụi mắt mấy lần mới thấy đó là sự thật.

Thân thể bất hoại, bách độc bất xâm sao?!

Thật đáng sợ, thứ trong truyền thuyết thực sự tồn tại.

Long ca quá lợi hại!

Thế là mọi người bắt đầu hết sợ, cảm thấy có người như Long ca ở đây thì mấy con rắn nhỏ này nhằm nhò gì?

Lúc này, họ kinh ngạc nhận ra bầy rắn đang tấn công bỗng nhanh chóng lùi lại.

Chương 101

Tuy không rời đi hẳn nhưng chúng đã giãn ra một khoảng cách, canh chừng mọi người với vẻ cảnh giác.

Quan trọng nhất là vẻ mặt trên những cái đầu rắn mặt người đó đã chuyển từ hung hãn sang kinh ngạc và kinh hoàng, như thể đang nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ.

Mọi người hiểu ra ngay, lũ rắn đang sợ hãi, chúng sợ Long ca!

Long ca uy vũ!

Quá lợi hại!

Anh đã làm gì vậy?

Vừa rồi còn hung hăng muốn ăn tươi nuốt sống, giờ đã ỉu xìu thế kia?

Nhìn lũ rắn con nào con nấy dựng đứng thân mình, đôi cánh đỏ sau lưng không ngừng vỗ, nhìn chằm chằm Tiêu Long như đang cân nhắc điều gì.

"Không chạy nhanh đi còn đứng đó?!" Tiếng quát của Tiêu Long khiến mọi người bừng tỉnh khỏi cơn mơ, vội vàng đi theo anh rời khỏi mộ thất.

Nhưng mọi người không phát hiện ra, trong góc tối, cái đầu to lớn bị vứt bỏ lúc trước đang từ từ mở mắt và động đậy như có thứ gì bên trong.

Cuối cùng, một con rắn đen từ bên trong chui ra, toàn thân đen kịt với đôi cánh đen nhỏ, nhưng đôi mắt đỏ rực lại dị thường sáng sủa, khác hẳn với những con rắn mặt người kia.

Gương mặt nó mang nét người hơn, khóe miệng như còn đọng lại sự kinh ngạc xen lẫn nụ cười quỷ dị, nhìn chằm chằm theo hướng nhóm Tiêu Long vừa rời đi rồi biến mất trong nháy mắt.

Tiêu Long cảm nhận được gì đó quay lại nhìn nhưng không thấy gì bất thường.

Anh không khỏi cau mày vì cảm giác bị thứ gì đó theo dõi vừa rồi rất rõ ràng dù chỉ là thoáng qua, cảm giác này không tốt chút nào.

Mọi người nhanh chóng đi tới cuối lối đi, trước một cánh cửa đá đã mở sẵn, họ đẩy cửa bước vào một mộ thất khác.

Mộ thất này cực kỳ rộng lớn, giữa phòng đặt một cỗ quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc khổng lồ.

Khi thấy lũ rắn không đuổi theo nữa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm rồi bắt đầu quan sát xung quanh.

Tất cả đều kinh ngạc.

Nếu cỗ quan tài nhỏ lúc trước là tinh xảo, thì cái này thực sự là kim bích huy hoàng.

Một cỗ quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc nguyên khối hoàn hảo, nếu mang được ra ngoài chắc chắn bán được hàng chục triệu đô.

Vì trước đây một cỗ quan tài gỗ Kim Ti Nam chỉ to bằng một nửa thế này đã có giá đấu giá tới 6 triệu tệ!

Có thể thấy giá trị của nó đáng sợ thế nào.

Tiếc là cái này quá lớn, không dễ mang đi.

Trong lúc mọi người đang vây quanh thảo luận, ngoài cửa âm thầm xuất hiện sáu bóng người.

Tiêu Long lập tức chú ý, nhưng sau khi nhìn rõ mặt họ thì anh không quan tâm nữa.

Những người này lại rất chủ động, vừa thấy Tiêu Long đã kích động reo lên: “Long ca?

Là anh sao?

Thật sao?” “Trời ơi, cuối cùng em cũng tìm thấy anh rồi!” “Long ca, trời không tuyệt đường người, cuối cùng cũng gặp được anh!” Hóa ra là Thiên Chân và đám thuộc hạ của Tam thúc.

Trông họ tổn thất khá nặng nề.

“Long ca, anh có thấy Muộn Du Bình không?

Anh ấy không đi cùng anh sao?” Thiên Chân kích động hỏi.

Tiêu Long bất lực lắc đầu, tuy chưa gặp ở đây nhưng Tiểu Ca cũng biến mất rồi.

Anh hiểu ngay tên đó chắc hẳn đã đi tìm bí mật rồi.

Với Thiên Chân, Tiểu Ca chính là người bảo hộ, không mang theo là tốt nhất.

Mọi người nhanh chóng làm quen với nhau, chỉ có Thiên Chân là tâm trạng hơi kém vì lạc mất Tiểu Ca, còn chưa tìm thấy Tam thúc.

“Long ca mau nhìn kìa!

Quan tài này dường như còn nguyên vẹn!” Có người kinh hỉ hô lên.

Nhóm Tiêu Long lại xem, quả nhiên là một cỗ quan tài nguyên vẹn không tì vết, không hề có dấu hiệu bị phá hoại.

Thật kỳ lạ!

“Chẳng lẽ Tam thúc cũng chưa vào đây?

Tình hình Hải Để Mộ này là sao?” Thiên Chân vừa mới phấn khởi đã lại xìu xuống ngay lập tức.

“Hay là để em đi xem thử, biết đâu lại tìm được manh mối gì?” A Ninh nhìn Tiêu Long hỏi.

“Được!

Vậy qua xem đi.” Kết quả khi tới xem, cả cỗ quan tài quả nhiên là một khối thống nhất.

Hình như nó được đúc bằng nước sắt nóng chảy, toàn bộ bị phong tử lại.

Tiêu Long không khỏi ngẩn ra, tình huống này có gì đó không đúng lắm.

“Anh Long, sao vậy?” Thấy sắc mặt Tiêu Long không ổn, A Ninh cẩn thận hỏi.

Ánh mắt những người khác cũng đổ dồn vào Tiêu Long.

Tiêu Long trong lòng đã hiểu rõ, nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên nói: “Không có gì, mở ra là biết thôi.” Hắn vừa nói vừa tiếp tục tìm kiếm xung quanh quan quách.

A Ninh thấy vậy cũng giúp hắn kiểm tra xung quanh.

“Cẩn thận một chút, đừng đi xa quá.” Tiêu Long nhắc nhở.

A Ninh gật đầu, hai người bắt đầu kiểm tra tình hình xung quanh.

Đúng lúc này, có người đột nhiên thét lên một tiếng: “Á!

Ở đây có đồ!” Thiên Chân đứng một bên đột nhiên kêu lên.

“Cái gì?” Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút.

Khi nhìn lại, trên mặt đất nằm một đống thi thể, khoảng chừng bốn năm cái xác.

Mỗi cái xác đều mặc quần áo của người hiện đại, tay cầm một số dụng cụ đạo mộ.

Không cần nói cũng biết, chắc là nhóm mộ tặc trước đó.

Vì môi trường trong mộ thất này mà thi thể được bảo quản rất hoàn hảo, không có chút dấu hiệu thối rữa nào.

Vẻ kinh hoàng trên mặt họ vẫn còn mồn một.

Mấy tên người nước ngoài nhìn mà nổi cả da gà.

Sắc mặt Thiên Chân cũng trắng bệch, nhưng sau khi phát hiện bên trong không có bóng dáng người quen, cậu mới thở phào một hơi.

Cậu rất sợ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Tam thúc, may mà không có.

"Chẳng phải chỉ là mấy cái xác thôi sao?

Có gì mà phải đại kinh tiểu quái!" A Ninh mất kiên nhẫn quát một tiếng, đám người kia mới phản ứng lại.

Mấy người quay về phía quan quách, một vài góc đã bị đục ra.

Nhưng muốn mở hoàn toàn thì e là không dễ dàng như vậy.

"Làm sao bây giờ?

Căn bản là không mở được." "Hay là dùng thuốc nổ thử xem?" "Tôi thấy cứ cẩn thận một chút thì hơn." Đám thổ phu tử thất tử bát tiết thảo luận.

Trong đó mấy tên thủ hạ của Tam gia khá bưu hãn, chúng đào ra lôi quản, chuẩn bị nhét vào lỗ hổng để tạc khai quan tài.

Nhưng quan tài được phong tỏa bằng đồng thiếc là để phòng chống các thủ đoạn đạo mộ, sao có thể bị phá dễ dàng như vậy?

Đúng lúc này, Tiêu Long đi tới, đạm mạc lên tiếng: "Tránh ra, để tôi." Hắn đẩy đám người kia sang một bên, trực tiếp rút ra Hắc Kim Long Đao.

Chương 102

Khi mọi người nghĩ Tiêu Long sẽ dùng một đao chém nát quan tài thì hắn lại không làm vậy, mà trực tiếp cắm Hắc Kim Long Đao vào những cái lỗ hổng kia, tiếp đó là một cú xoay.

Mọi người kinh ngạc thấy quan quách bằng đồng vang lên tiếng "cạch" rồi mở ra.

Mọi người kinh ngạc vô cùng vì không nhìn rõ hắn đã mở nó kiểu gì.

Nguyên bản nó là một khối thống nhất, sao có thể xoay nhẹ một cái là mở ra được?

Lẽ ra phải chém ngang chém dọc, phát ra sức mạnh và âm thanh đáng sợ mới đúng chứ?

Thế này thì quá lợi hại rồi, lại có thể mở ra nhẹ nhàng như vậy sao?

"Long ca, anh quá ngưu rồi, thế này cũng làm được!" Mọi người kinh ngạc vô cùng.

Tiêu Long thản nhiên mỉm cười, chút thủ đoạn phòng trộm nhỏ nhặt này trước mặt hắn căn bản không đáng nhắc tới.

Cuối cùng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào trong quan quách đồng, sau đó phát hiện ra một cỗ quan tài khổng lồ khác.

Từng người một trợn tròn mắt, mấy tên trong đó phấn khích hét lớn: "Trời ơi!

Phen này phát tài lớn rồi!" "Ha ha, đi theo Long ca đúng là khác bọt!

Kiếm tiền quá dễ dàng!" Bởi vì bên trong là một cỗ quan tài làm bằng gỗ Kim Ti Nam.

Không giống với lớp gỗ Kim Ti Nam bên ngoài, cỗ bên trong này càng tinh xảo và được bảo quản tốt hơn.

Gỗ Kim Ti Nam là loại nguyên liệu thượng đẳng nhất để làm quan tài, có thể bảo quản thi thể ngàn năm không nát.

Cỗ quan tài này không giống cái bên ngoài, các đường nét điêu khắc trên đó cực kỳ tinh mỹ, chạm trổ hình khổng tước và mãng xà, thậm chí còn có cả long văn.

Nó không chỉ được chế tác từ bàn tay cao nhân mà còn mang ý nghĩa phi phàm, không phải người bình thường có thể dùng.

Bởi vì khổng tước và mãng xà trong cổ đại là biểu tượng của quyền lực, chỉ có các đại tướng quân mới được mặc mãng bào.

Đây lại còn là mãng xà long văn!

"Đây chắc là mộ bồi táng, cho nên thân phận của người trong quan tài này hẳn là rất tôn quý." "Có lẽ quan hệ với mộ chủ không hề tầm thường, e là người thân trực hệ của Uông Tàng Hải!" Tiêu Long nói hai câu khiến mọi người càng thêm kích động.

Đúng là bảo bối mà!

Nếu khuân được thứ này ra ngoài, bán mấy chục triệu tệ là chuyện nhỏ!

Mắt đám người kia sáng rực lên, lòng tham bắt đầu trỗi dậy.

Đúng lúc này, Tiêu Long kịp thời cắt ngang: "Đừng có nằm mơ nữa, căn bản không mang ra ngoài được đâu, đừng quên đây là dưới đáy biển!" Một câu nói khiến mọi người sực tỉnh, dần dần bình tĩnh lại.

Đúng vậy, đây là dưới đáy biển, mang đi kiểu gì?

Không nói đến việc thiếu thiết bị lặn, dù có đủ thiết bị thì để mang nó đi cũng là cả một công việc nặng nhọc.

Cỗ quan tài Kim Ti Nam này nặng tới mấy trăm cân, muốn kéo nó ra khỏi nước mà không có máy móc hạng nặng thì căn bản không làm nổi!

"Vậy cứ mở nắp ra trước đi, lấy ít bảo vật bên trong cũng được." Mấy tên tham lam không chờ nổi nữa.

Ngay cả Thiên Chân cũng rất hiếu kỳ xem bên trong có gì, tại sao mộ đáy biển này lại ẩn chứa những thứ thu hút mọi người và Tam thúc đến thế!

Khi mấy người chuẩn bị mở nắp, đột nhiên bên trong quan tài vang lên tiếng "đông đông".

"Không phải tôi gõ!" Mấy người đồng thời buông tay.

Quan tài phát ra tiếng "đông đông", da gà da vịt mọi người dựng hết cả lên.

Họ không có bản lĩnh như Tiêu Long và A Ninh, nghe thấy âm thanh quái dị ẩn giấu bên trong thì sợ tới mức lùi lại liên tục.

Tiêu Long lúc này nheo mắt lại, vì hắn phát hiện mình đã nhìn nhầm.

Đây đâu phải gỗ Kim Ti Nam?

Căn bản là gỗ Lôi Kích dùng để trấn hung trừ tà!

Cùng lúc đó, cả mộ thất tràn ngập một luồng khí tức băng lãnh, phảng phất như có thứ gì đó đáng sợ sắp xuất hiện.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Chân mặt mày trắng bệch hỏi.

A Ninh cũng lắc đầu, cô cũng không rõ tình hình.

Những người khác sớm đã sợ tới mức trốn sang một bên, chỉ có Tiêu Long vẫn bình tĩnh đứng đó, nhìn chằm chằm cỗ quan tài.

Đã là gỗ Lôi Kích thì bên trong chắc chắn có quái vật mạnh mẽ, biết đâu lại là một sinh vật Vương cấp!

Tiêu Long mỉm cười!

Thấy nụ cười trên môi Tiêu Long, những người khác ngây người ra, sợ phát khiếp.

Mẹ nó chứ!

Tình hình gì đây?

Thấy quái vật mà Long ca lại phấn khích như vậy, có gì đó không ổn nha!

Không lẽ bị quái vật khống chế rồi?

Mọi người giật nảy mình.

Đúng lúc này, có người đột nhiên phát hiện một cái xác bên cạnh vừa nãy còn ở đó, giờ đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mấy người nhìn nhau, đều thấy sự kinh hoàng trong mắt đối phương.

Quái vật thực sự đã xuất hiện, một loại quái vật cực kỳ đáng sợ.

"Trời ạ!

Lại xuất hiện đại tống tử sao?

Không thể nào!" Mặt Thiên Chân xanh mét!

Mọi người dùng ánh lửa soi xung quanh nhưng thật sự không thấy thi thể đâu cả.

Trong bóng tối phảng phất như có những đôi mắt đang rình rập,

cộng thêm tiếng động có nhịp điệu bên trong quan tài, thực sự quá quỷ dị.

Mọi người đứng chết trân tại chỗ, không dám nhúc nhích.

"Đùng!" Đột nhiên một tiếng động cực lớn vang lên, cả mộ thất im bặt.

Nhưng khi mọi người quay đầu nhìn lại, thấy bên cạnh cỗ quan tài không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy bóng người.

Chúng đang quỳ ở đó, chuẩn bị mở quan tài!

Nhưng dáng vẻ đó rõ ràng không phải người sống.

Khi ánh đèn chiếu vào, mấy người sợ tới mức lùi lại liên tục.

Rõ ràng đó là mấy cái xác nằm dưới đất lúc nãy, không biết từ lúc nào đã "sống" lại.

Mặt lộ hung quang, ánh mắt trống rỗng, gò má và làn da khô héo mang theo sự băng lãnh rợn người.

"Thi biến!" Thiên Chân thét lên.

Tiếng thét như làm đám quái vật thức tỉnh.

"Gào!" Tiếng gào thét đáng sợ vang lên, mấy cái xác kia đột ngột hất tung nắp quan tài, lao về phía mọi người.

Thiên Chân sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng chạy ra sau lưng Tiêu Long.

A Ninh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Cùng lúc đó, những người khác bắt đầu nổ súng nhưng đã muộn.

Mấy tên đứng gần trực tiếp bị quật ngã, bị cắn đứt cổ.

Tiếng thảm thiết vang lên rồi lịm tắt!

Sau đó đám tống tử lao về phía những người khác.

Chương 103

Những kẻ vừa bị cắn chết cũng lảo đảo đứng dậy.

Đạn bắn vào người chúng chỉ làm văng ra từng miếng thịt vụn, lộ ra xương trắng sâm sẩm bên trong, căn bản không có tác dụng lớn.

Ngay cả khi bắn xuyên đầu cũng chỉ làm chúng khựng lại đôi chút.

Trong chớp mắt đã có thêm bốn năm người bị cắn chết!

Lúc này A Ninh không nhịn được nữa, trực tiếp xuất thủ, chém tống tử như thái rau.

Ba bốn con còn lại bị mọi người dùng súng liên thanh bắn nát bấy, cuối cùng cũng giải quyết xong mấy con.

Tuy nhiên, khi mọi người vừa kịp thở phào thì Tiêu Long lại cau mày.

Bởi vì đám kia lại lảo đảo bò dậy.

Căn bản là không chết!

Đúng là thân xác bất tử.

Lần này, trong hốc mắt chúng dường như có thêm một tia tinh quang, phảng phất như thực sự sống lại.

"Thi vương!" Đám này đã tiến hóa thành Thi vương!

Tuy chỉ là Thi vương cấp thấp nhất nhưng đó vẫn là Thi vương, loại tống tử có trí tuệ!

Tiêu Long thần sắc có chút kinh ngạc.

Tình huống không đúng lắm, ở đây sao có thể dễ dàng tạo ra Thi vương như vậy?

Ngay cả mấy đứa vừa chết cũng biến thành Thi vương!

Tốc độ này quá nhanh rồi!

Tiêu Long nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài gỗ Lôi Kích kia.

Khắc sau, hắn chợt đại ngộ.

Hóa ra là do thứ bên trong quan tài tác oai tác quái!

Những thứ bên trong tụ thành âm khí cực lớn xung quanh, tác động lên các thi thể.

Tiêu Long không do dự, trực tiếp xuất thủ.

Hắc Kim Long Đao xé rách không khí, từng đạo hàn quang lóe lên, bảy tám con Thi vương kia trực tiếp bị chém làm đôi.

Có lẽ do bị áp chế bởi sức mạnh huyết mạch nên đám quái vật này không bò dậy nổi nữa.

A Ninh vừa rồi đối mặt với một con Thi vương bị nó áp chế, suýt chút nữa bị một con khác cắn trúng cánh tay, may mà Tiêu Long kịp thời cứu viện.

Lúc này mọi người mới chú ý đến chuyện trong quan tài.

Lớp nắp quan tài thứ nhất bị hất tung, lộ ra cỗ quan tài thực sự bên trong quan quách!

Bên trong chứa đầy một lớp nước máu đỏ thẫm.

Cỗ quan tài ngâm trong nước máu trông cực kỳ quỷ dị vì bên trên điêu khắc những phù hiệu phức tạp, phảng phất như đang trấn áp thứ gì.

Khi nắp quan tài mở ra, chất lỏng như máu kia bắt đầu sủi bọt liên tục, mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Mọi người vội bịt mũi lại nhưng vẫn cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Nước máu này có độc!

Dưới lớp chất lỏng dường như có nhiều thi thể đan xen vào nhau, kết dính lại thành một khối, bao quanh cỗ quan tài màu đỏ ở chính giữa!

A Ninh không tự chủ được mà bịt miệng, cảnh tượng này thật sự quá buồn nôn.

"Rốt cuộc có bao nhiêu người bị chôn cùng ở đây vậy?" "Chuyện này là thế nào?

Đang trấn áp sao?!" "Không lẽ bên trong có quái vật cực kỳ đáng sợ?!" Mọi người đứng xa quan quách ra thì thấy đỡ hơn một chút, nhưng mặt ai nấy đều khó coi.

Cứ tưởng bên trong có minh khí giá trị liên thành, ai dè lại gặp phải quái vật đáng sợ!

Tiêu Long nhìn tình cảnh quỷ dị này, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Khi nước máu không ngừng trào ra, một số bảo vật xung quanh quan tài cũng lộ diện.

Đó là từng hàng gạch vàng kim, ngọc khí châu báu sáng lóa bao phủ một lớp dày.

Tùy tiện lấy một món cũng là giá trị liên thành, lại cực kỳ dễ mang theo.

Thấy cảnh này, ánh mắt mọi người đều lộ vẻ tham lam, căn bản không thèm nghe lời Tiêu Long nữa mà lao lên, bất chấp nguy hiểm, chỉ cần vơ vét được một hai món là đủ dùng cả đời!

Lòng tham đã che mờ mắt, khiến họ quên đi cái chết đáng sợ!

Chỉ có Tiêu Long vẫn mặt vô biểu tình nhìn tất cả, không nói năng cũng chẳng ngăn cản.

A Ninh thì dán mắt vào những thứ bên trong, chờ Tiêu Long lên tiếng.

Người còn lại là Thiên Chân, cậu không quan tâm đến châu báu mà chỉ thấy cảnh tượng kinh khủng kia quá buồn nôn, nên không nhịn được hỏi: "Mấy cái xác này là sao?" Lúc này Tiêu Long mới mở miệng: "Hợp Táng Dưỡng Hồn Quan!

Đây là một cục diện phong thủy dưỡng khí tàng thi do Uông Tàng Hải thiết kế." "Cái đó có tác dụng gì?" "Lợi dụng người sống chôn cùng để cung cấp linh khí thiên địa cho vị trong quan tài, tăng cường khí vận cho hậu duệ của mộ chủ." "Ý anh là?" "Hy sinh người khác để thành toàn cho mình!" A Ninh mất kiên nhẫn bồi thêm một câu.

Tiêu Long gật đầu đồng tình.

Trong khi ba người đang thảo luận, những người khác đã vớt hết đồ trong quan tài ra, tranh cướp sạch sành sanh bảo vật, vứt xác chết tứ tung.

Quan trọng nhất là họ đã mở cỗ quan tài màu đỏ bên trong ra, nhưng bên trong chẳng có gì cả, chỉ có một tấm bia đá bị trấn áp bên dưới.

"Long ca, mau nhìn xem, bên dưới có một tấm bia đá." Lúc này họ mới nhớ đến Tiêu Long.

Với những tấm bia đá không đáng tiền này, đám mộ tặc chẳng thèm quan tâm.

Tiêu Long nhướn mày, đi tới kiểm tra kỹ lưỡng, khẽ gõ vài cái thì thấy phát ra tiếng rỗng.

Rõ ràng bên dưới là khoảng không, nên hắn trực tiếp nhấc bia đá lên, lộ ra một cái miệng hang lớn.

Những người khác lại kích động, có lối ra nghĩa là có thêm bảo

bối.

Tuy đã lấy được nhiều thứ nhưng ai lại chê tiền nhiều chứ?

Tiêu Long và mấy người nhìn cái hang kia trầm tư.

Theo nguyên tác, đây là nơi an táng người thân trực hệ của Uông Tàng Hải.

Đống quái vật lúc nãy thực chất là cùng một gia đình, chỉ vì kết hôn cận huyết nên cơ thể biến dị thành quái vật, sau đó chết trong các thí nghiệm của Uông Tàng Hải rồi bị chôn ở đây.

Vậy cái hang này hẳn là thông tới chủ mộ thất!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Thiên Chân cũng trầm tư, cậu nhớ tới Tam thúc và những gì trong bút ký.

Ở đây lại xuất hiện một lối đi quỷ dị, vậy mộ đáy biển này ẩn chứa bí mật gì?

Tam thúc hiện giờ đang ở đâu?

Muộn Du Bình lại chạy đi đâu rồi?

Những người khác thì nhìn vào văn tự trên bia đá, có người tinh thông ngôn ngữ lập tức đọc ra, đúng như lời Tiêu Long nói, kể về cuộc đời mộ chủ, quả nhiên có liên quan đến Uông Tàng Hải, hình như là cháu gái gì đó.

Mọi người không chú ý, khi đang thảo luận thì cái xác khổng lồ vừa bị lôi ra đang nhanh chóng co rút lại, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã như quả bóng xì hơi, biến thành một lớp da mỏng dính trải trên mặt đất.

"Oanh long long!" Lúc này, sấm sét vang rền xung quanh khiến mọi người giật nảy mình nhưng không thấy âm thanh phát ra từ đâu.

Ánh mắt Tiêu Long lập tức khóa chặt vào cỗ quan tài đỏ kia, tiếng sấm phát ra từ đó, cũng là từ gỗ Lôi Kích!

"Chuyện gì thế này?" Mọi người hoảng loạn.

Tiêu Long trầm tư một lát rồi ngưng trọng nói: "Cỗ quan tài này dùng để phong ấn quái vật, được đúc bằng sắt để phong tử lại!

Bên ngoài quan quách là gỗ Kim Ti Nam, nhưng quan tài đỏ bên trong lại là gỗ Lôi Kích, không phải Kim Ti Nam đâu.

Chương 104

Đây là Đại Hung Chi Quan (Quan tài đại hung)!" Mọi người hoảng hốt: "Vậy chẳng phải chúng ta nên chạy mau sao?" "Chạy đi đâu được?" "Nếu thứ đó thoát ra, trong vòng trăm dặm không sinh vật nào sống sót nổi!" "Xong rồi, phen này xong thật rồi!" Mọi người nhìn về phía Tiêu Long, cầu cứu thảm hại: "Long ca!

Thứ đó... anh có giải quyết được không?" "A, Long ca, giờ chỉ biết dựa vào anh thôi, cứu mạng với!" "Đúng vậy Long ca, cứu chúng tôi đi, mau nghĩ cách đi!" Mọi người đặt hết hy vọng vào Tiêu Long.

Vừa rồi vơ vét được không ít minh khí tốt, nếu quái vật xuất hiện thì coi như tiêu đời.

Lúc này, tiếng sấm biến mất, xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Mọi người sợ tới mức không dám thở mạnh, ai nấy đều nín thở, mắt tràn đầy sợ hãi.

Ngay sau đó, tấm da trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, dần dần biến thành kích thước người lớn nhưng lại có ba cánh tay, bốn cái chân, toàn thân đỏ rực, trên đầu mọc lông xanh, cực kỳ quỷ dị.

Chính là cái xác khổng lồ lúc nãy biến thành!

"Xích Huyết Hạn Bạt!

Biến chủng cấp Vương!" Tiêu Long thốt ra tám chữ, khóe môi hiện lên một nụ cười.

Cuối cùng cũng xuất hiện, hắn đã đợi mãi.

Nhưng những người khác nhìn thấy quái vật thì sợ mất mật, thứ này thực sự quá khủng bố, thậm chí có thể nói là ba đầu sáu tay như trong truyền thuyết!

Mọi người đều kinh hãi, nhất là khí tức phát ra từ quái vật khiến họ cảm thấy nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

"Anh Long, để em thử xem." Lúc này A Ninh nghiến răng nói, cô muốn thử nghiệm thực lực xem đối phương mạnh đến mức nào.

Tiêu Long hiểu ý, gật đầu.

Tuy đây là quái vật biến chủng cấp Vương, cô gái nhỏ này không phải đối thủ nhưng thứ này rõ ràng vừa mới xuất hiện, chưa đạt đến trạng thái đỉnh phong, dùng để cho cô luyện tay thì rất hợp.

Được Tiêu Long cho phép, A Ninh trực tiếp ra tay.

Huyết mạch Kỳ Lân trung cấp đỉnh phong bộc phát, vũ khí trong tay vung lên, chém mạnh vào người quái vật. *Keng!* Một tiếng va chạm kim loại đáng sợ vang lên, không hề phá được phòng ngự.

Mọi người trợn tròn mắt.

Đáng sợ quá!

Đại tỷ mạnh như vậy mà còn không làm gì được, con quái vật này phải mạnh đến mức nào?

A Ninh không phục, liên tục ra tay chém khắp người nó nhưng nhiều nhất cũng chỉ để lại vài vết hằn nhỏ, căn bản không giết được.

Nếu không vì quái vật hành động chậm chạp thì e là A Ninh đã gặp nguy.

Mọi người nhìn mà sững sờ, tim đập chân run.

Có vài kẻ không tin vào tà thuyết, nghĩ quái vật này không đáng sợ nên nổ súng.

Kết quả cũng chỉ là một chuỗi tiếng va chạm kim loại, thậm chí không để lại vết hằn nào, còn không bằng con dao găm của A Ninh.

Lúc này họ mới nhận ra quái vật này đáng sợ đến thế nào, không ai dám tiến lên nữa.

Cùng lúc đó, quái vật cuối cùng cũng hoàn toàn thức tỉnh.

Khi A Ninh nhận ra vấn đề và dốc toàn lực ra tay thì từ mắt quái vật bắn ra hai đạo hồng quang khủng khiếp.

A Ninh thét lên một tiếng, trực tiếp bị một chưởng đánh bay ra ngoài, may mà Tiêu Long kịp thời kéo lại nếu không chắc chắn sẽ trọng thương.

Lúc này, Tiêu Long rút Hắc Kim Long Đao ra.

Một hình tượng Huyền Vũ thần thú khổng lồ hiện lên trên đao.

Con quái vật ba đầu sáu tay vốn đang hung hãn đột nhiên im bặt, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng mang tính nhân văn, thân hình đồ sộ không tự chủ được mà lùi lại.

Mọi người kinh ngạc, không ai ngờ tới chàng trai áo trắng này, Long ca này, chỉ cần rút đao ra và tỏa chút khí tức đã chấn nhiếp được quái vật.

Quá lợi hại rồi, Long ca ngầu lòi quá!

"Nghiệt súc!

Còn không mau quỳ xuống?!" Tiêu Long nộ quát một tiếng, sau lưng lại hiện lên hình tượng Huyền Vũ khổng lồ, chỉ có quái vật mới nhìn thấy.

Kết quả là Xích Huyết Hạn Bạt sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, khiến mọi người kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Đúng là ngôn xuất pháp tùy mà!

Thấy không?

Quái vật đáng sợ như vậy mà Long ca chỉ nói một câu đã sợ tới mức quỳ lạy xin tha.

Mọi người đều chấn kinh nhìn con quái vật đang run như cầy sấy.

Tiêu Long từng bước tiến về phía nó, nó càng run dữ dội hơn.

Khí tức trên người Tiêu Long ngày càng mạnh, ngay cả những người thường cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi từ linh hồn.

Nếu lúc nãy khí tức của quái vật làm họ sợ hãi thì giờ khí tức của Tiêu Long khiến họ cảm thấy ngạt thở vì cái chết!

Căn bản không thể so sánh được.

Hung vật đáng sợ như thế mà còn quỳ lạy Long ca, thực sự quá khủng khiếp.

Nhưng rồi mọi người phát hiện điểm bất thường, khi Tiêu Long đến gần, con quái vật trở nên nôn nóng hơn, hình như nó sợ đến mức tuyệt vọng nên muốn bộc phát.

Khi cái chết đã kề cận, nó vượt qua nỗi sợ hãi.

Mọi người thấy Xích Huyết Hạn Bạt nhe răng múa vuốt lao lên, bộ dạng liều mạng như muốn thử vận may lần cuối!

"Nghiệt súc, ngươi dám!" Tiêu Long lại gầm lên một tiếng.

Thần tượng Huyền Vũ sau lưng lập tức xông ra, sức mạnh huyết mạch Huyền Vũ gia trì vào tay phải, hắn trực tiếp chộp lấy cổ con Hạn Bạt đang lao tới.

Mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi tay phải của Tiêu Long.

Mọi người nuốt nước miếng khó khăn, ai nấy đều cảm thấy kinh hãi.

Lúc nãy cứ tưởng xong đời rồi, không ngờ họ vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của Long ca.

Hắn tóm gọn con quái vật như tóm một đứa trẻ, chẳng tốn chút sức lực nào.

Không phải do quái vật yếu, mà là Tiêu Long quá mạnh.

Mọi người đều thấy rõ, lúc quái vật bộc tẩu đã dẫm nát mặt đất tạo thành hố sâu hơn một mét, khí lãng hất văng mấy người xung quanh ra xa.

Sức mạnh đó mà Long ca lại coi như trẻ con, không chịu nổi một kích.

Chấn kinh!

Sùng bái!

Bội phục!

Nhất là mấy chữ "Nghiệt súc ngươi dám" nghe thật ngầu và bá đạo.

Tiếp đó, mọi người thấy Long ca khẽ dùng lực, cổ con quái vật đáng sợ kia bị bóp nát, sau đó bị vứt sang một bên như chó chết.

Thế là xong đời, chẳng tạo nổi một con sóng nào.

Mọi người lặng ngắt, không ai nói lời nào.

Lúc này, A Ninh là người phản ứng đầu tiên, cô cũng bị thực lực của Tiêu Long làm cho choáng váng, trong lòng không còn sợ Cửu Đức Khảo nữa.

Người đàn ông của cô mạnh thế này, dù có một đại đội tăng cường đến cũng không phải đối thủ, còn gì phải sợ?

Nghĩ thông suốt, cô thấy nhẹ nhõm hẳn, kích động chạy đến ôm

lấy cánh tay Tiêu Long, hôn mạnh lên má hắn: "Anh Long, anh giỏi quá!" Tiêu Long mỉm cười, khí thế bá đạo và đáng sợ lúc nãy biến mất hoàn toàn, hắn lại trở nên như một người bình thường.

Mọi người lúc này mới sực tỉnh, không kìm được mà thở hồng hộc.

Không ngờ áp lực lại lớn đến vậy.

Chương 105

Khi mọi người vừa hồi phục, Tiêu Long xoa đầu cô gái nhỏ bảo cô đi xem có sót đồ gì không, còn hắn thì tiến tới bên xác quái vật để tìm bảo vật.

Hắn cảm ứng thấy trong cơ thể con Xích Huyết Hạn Bạt này không có nội đan Vương cấp, nên nó không phải quái vật Vương cấp thực thụ.

Sở dĩ nó mạnh như vậy là nhờ có bảo bối trong người.

Mọi người sững sờ thấy Tiêu Long dẫm nát thi thể quái vật, cứ tưởng hắn đang trút giận, nhưng rồi họ lại kinh ngạc khi thấy bên trong có rất nhiều hạt châu sáng lấp lánh như dạ minh châu!

Mỗi hạt to bằng nắm tay, trông không hề tầm thường.

Tuy không nhìn rõ số lượng nhưng ít nhất cũng phải mười mấy hạt.

Tiêu Long chỉ vung tay một cái, mọi người chỉ thấy hoa mắt, mười mấy hạt dạ minh châu khổng lồ đã biến mất.

Họ tưởng mình nhìn nhầm nên không dám hó hé, mà dù có thấy thật thì cũng chẳng dám đòi.

Đồng thời, trong đầu Tiêu Long vang lên thông báo của hệ thống: *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được 16 viên Dạ Minh Châu Trường Sinh của Uông Tàng Hải, phần thưởng: Huyết mạch Đế Thính trong Thập đại Thần thú thăng lên cấp cao, phòng ngự nhục thân tăng 50%.

Chú ý: Dưới cấp Vương không thể phá phòng!"* Tiêu Long nhướn mày, tuy không có phần thưởng tinh huyết nhưng sức mạnh

huyết mạch đã được nâng cao.

Xem ra đám dạ minh châu này không phải đồ bỏ đi!

Tuy chúng không còn linh tính nhưng mang tới Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc cũng bán được vài chục triệu tệ.

Nếu thu thập đủ 46 viên, bán vài trăm triệu tệ cũng là chuyện nhỏ.

Tiêu Long mỉm cười, mở bảng thuộc tính ra kiểm tra: 【Hệ thống Huyết mạch Tiến hóa】 Túc chủ: Tiêu Long Huyết mạch Thánh linh: Kỳ Lân (Thiên giai đỉnh phong) Huyết mạch Tứ linh: Chu Tước (Thiên giai: Đạp không), Huyền Vũ (Cao cấp: Miễn thương 50%), Bạch Hổ (Cao cấp: Tốc độ) Huyết mạch Thập đại thần thú: Đế Thính (Cao cấp: Nhục thân) Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết Trường sinh Uông Tàng Hải * 4, Tinh huyết Anh Diện Thi Trùng Vương * 10 Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật (Đại sư) Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới), Mặc Kim Phù Nhiệm vụ: 1.

Thu thập tinh huyết đặc thù trong Xà Mi Đồng Ngư; 2.

Tìm kiếm 46 viên Dạ Minh Châu (Tiến độ 25%); 3.

Tìm kiếm Ngụy Thanh Đồng Môn; 4.

Tìm kiếm Thanh Đồng Thụ.

Thực lực ngày càng mạnh rồi.

Chuyến đi mộ đáy biển này hoàn thành vài nhiệm vụ chắc chắn sẽ có bước tiến đột phá lớn.

Cùng lúc đó, Tú Tú, Bàn Tử và những người ở lại trong luyện đan thất không thể chờ thêm được nữa.

Nhất là Tú Tú, cô luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành xảy ra, lo sốt vó lên được.

Vì vậy, dưới sự thúc giục của cô, cả nhóm bắt đầu lên đường tìm kiếm Tiêu Long!

Ở chủ mộ thất, Ngô Tam Tỉnh và Muộn Du Bình mỗi người đều đã tìm thấy thứ mình cần, cũng không chào hỏi nhau câu nào mà trực tiếp biến mất!

Mọi người gom ít bảo vật, sau khi nghỉ ngơi đã đời thì tiếp tục lên đường.

Đi theo hang động lớn dưới đáy quan tài, nhưng không phải vào chủ mộ thất như mọi người tưởng mà là vào một đoạn hành lang khổng lồ tối đen như mực không thấy điểm dừng.

Không cần Tiêu Long nhắc, ai nấy đều căng thẳng, đồng loạt bật đèn pin siêu sáng, có người còn đốt đuốc lên, hành lang lập tức sáng trưng.

Đông người cũng có cái lợi của nó.

Mọi người nhìn Tiêu Long, sau khi được hắn cho phép mới bắt đầu cẩn thận tiến lên phía trước.

Vừa vào trong, Tiêu Long đã nhíu mày vì đây không phải nơi hắn định tới, nhưng thôi cứ xem sao đã.

Hắn đi theo mọi người, thỉnh thoảng lại nhắc nhở vì trong hành lang này có cơ quan, độ khó không hề nhỏ.

Tiêu Long dựa vào Mặc Gia Cơ Quan Thuật cấp đại sư nên ứng phó khá đơn giản.

Nhưng càng đi vào sâu cơ quan càng nhiều.

A Ninh muốn rèn luyện nên chủ động xin đi đầu dẫn đường.

Dưới sự chỉ điểm của Tiêu Long, cô di chuyển linh hoạt trong hành lang để phá giải cơ quan.

Tuy nhiên, trong một khoảnh khắc Tiêu Long hơi lơ là, cô nàng tự ý hành động đã kích hoạt một cơ quan phức tạp.

Đợt tiễn vũ đầu tiên lập tức xuất hiện dày đặc khắp hành lang, bao phủ 360 độ không góc chết.

Cũng may A Ninh nhanh nhẹn nên né được đợt đầu.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Long phóng Thoán Thiên Thằng quấn lấy eo A Ninh, khi cô còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn kéo tuột về, ôm gọn vào lòng.

"Làm gì thế, em làm được mà." A Ninh có chút không phục, còn đang nũng nịu thì khắc sau thấy vị trí mình vừa đứng bị sụt xuống, một luồng lửa lớn phun lên từ bên dưới.

Chưa hết, đợt tiễn vũ thứ hai bắn cực chuẩn vào vị trí đó, tiếp đó là độc khí đáng sợ lan ra khắp hành lang.

A Ninh chết lặng, biết Tiêu Long vừa cứu mạng mình.

Những người khác sợ hãi lùi lại, mắt thấy độc khí sắp lan tới nơi thì đột nhiên cảm thấy một luồng cuồng phong thổi tới.

Quay đầu lại thấy Tiêu Long chỉ khẽ vung tay, gió lớn nổi lên thổi tan mây độc.

Mọi người hít một hơi thật sâu, không thốt nên lời.

Quá choáng váng!

Người đàn ông này đúng là vô sở bất năng!

Đi qua đoạn đó, phía trước đã an toàn hơn.

Tiêu Long thả ra một con tê tê, những cơ quan phía sau đều bị nó

giải quyết hết.

Đám người này không ai biết nhìn hàng nên không nhận ra đó là một trong những bảo bối của phái Bàn Sơn: Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp!

Tuy là máy móc nhưng nó cực kỳ linh hoạt, họ cứ ngỡ là con tê tê thật.

Sau khi làm xong nhiệm vụ, con tê tê theo lệnh Tiêu Long bò lên vai A Ninh, cô nàng thích thú trêu đùa nó mà chẳng hề nhận ra đó là đồ máy móc.

Cả nhóm tiến vào một mộ thất.

Vừa vào trong, ai nấy đều nín thở vì ở đây không chỉ có một cỗ quan tài.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc vì nó không theo quy luật nào cả!

Đó là một hệ thống quan tài liên hoàn, chín cỗ quan tài nối liền nhau, tương ứng với vị trí Cửu Cung Bát Quái.

Tuy có Tiêu Long ở đây nên họ không quá sợ hãi nhưng vẫn cảm thấy chấn động vô cùng.

Theo lệ thường, một mộ thất chỉ đặt tối đa hai quan tài cho người thân trực hệ, đằng này lại đặt tới tận chín cái, thật không hiểu nổi.

"Long ca, đây là cái gì vậy?" Thiên Chân nhìn đám quan tài tò mò hỏi.

Cậu nhận ra giờ chỉ có Long ca là cái gì cũng biết, chẳng khác nào từ điển bách khoa toàn thư sống.

Mọi người lại nhìn về phía Tiêu Long chờ giải thích.

Tiêu Long im lặng một lát rồi đạm mạc nói: "Cửu Cốt Bát Cung

Thụ Quan!" "Cửu Cốt Bát Cung Thụ Quan?!

Nghĩa là sao?" A Ninh cũng tò mò.

Mọi người chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, nhưng chín cỗ quan tài dựng đứng nối nhau thế kia nhìn mà nổi cả da gà.

Nếu không có Tiêu Long ở đây chấn giữ thì chắc họ đã chạy mất dạng từ lâu.

"Nhìn kỹ chín cỗ quan tài này xem, có phát hiện gì không?" Mọi người nhìn hồi lâu rồi lắc đầu ngao ngán, chẳng thấy gì đặc biệt.

Lúc này, A Ninh đột nhiên trợn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên: "Quan tài... làm bằng xương sao?!" Giọng cô đầy vẻ chấn động và không thể tin nổi.

Câu nói khiến mọi người rùng mình, lạnh hết cả sống lưng.

Nhìn kỹ lại, quan tài quả nhiên không phải bằng đá, cũng chẳng phải gỗ hay đồng!

Chúng được làm bằng xương!

Chương 106

Da gà da vịt dựng hết cả lên, mấy tên nhát gan chân tay bắt đầu run lẩy bẩy.

Dưới ánh đèn, chín cỗ quan tài tỏa ra ánh sáng trắng sâm sẩm của xương cốt.

Loại cổ quan này cực kỳ hiếm thấy qua các triều đại vì làm quan tài bằng xương rất khó, kỹ thuật không đạt tới, xương lại giòn và dễ bị sâu bọ đục khoét nên không thích hợp để làm quan tài.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, nếu thực sự dùng xương làm quan tài và bảo quản được lâu như vậy thì chứng tỏ bên trong chắc chắn có quái vật cực kỳ lớn, đang trấn áp một thực thể đáng gờm nào đó.

Chứng kiến cảnh tượng tà ác này, Tiêu Long cũng thấy tò mò vì trong nguyên tác không hề có đoạn này.

"Long ca, có nguy hiểm không?" "Hiện tại chưa rõ, tôi cũng lần đầu gặp phải.

Chuyện cốt quan chỉ thấy qua sách vở, một lúc xuất hiện tận chín cái thế này tôi cũng không ngờ tới, mọi người tốt nhất nên cẩn thận." Nghe Tiêu Long nói vậy, ai nấy đều dè chừng, bắt đầu thăm dò từng chút một.

Nhưng sự cố đã xảy ra.

"Á!" Một tiếng thét vang lên rồi lịm tắt.

Mọi người quay lại thì thấy mấy người vừa đi thăm dò đã biến mất, tổng cộng sáu người, trong đó có cả Thiên Chân!

Mọi người lập tức cảnh giác.

Tiêu Long dường như đã phát hiện ra điều gì đó, môi nở một nụ cười.

Chín cỗ cốt quan, hóa ra là chín lối đi!

Thiên Chân và mấy người kia chắc đã chạm vào cơ quan nào đó nên bị rơi xuống hầm!

"Long ca, chuyện gì thế?" "Đúng đó, người đâu hết rồi?" Mọi người hoảng loạn chạy lại vây quanh Tiêu Long.

Hắn đưa tay trấn tĩnh mọi người, bình tĩnh giải thích: "Chắc là có chín lối đi, nhưng mỗi lối đi lại dẫn tới những nguy hiểm khác nhau.

Có thể khắc sau sẽ vào chỗ chết, cũng có thể là vào nơi đầy ắp bảo tàng.

Cái thứ này thật tà môn." "Tại sao?" "Vì từ xưa đến nay đều quan niệm nhập thổ vi an, ở đây không chỉ dùng cốt quan, thụ táng, mà quan trọng nhất là còn đặt ngược.

Đầu chúc xuống đất, chân hướng lên trời, nghĩa là vĩnh thế không được yên nghỉ, nhìn xem." Tiêu Long chỉ tay vào một cỗ quan tài, dẫn mọi người ra phía sau xem một cảnh tượng rợn tóc gáy.

Sau lưng quan tài đóng đinh từng cái xác chết, đều là thiếu nữ, theo kiểu đầu chúc xuống chân hướng lên!

Mọi người thấy da đầu tê dại vì ở tứ chi và đầu họ có năm cái đinh đồng lớn cắm sâu vào cốt quan!

Đinh thi đinh!

Trấn hồn!

Không thể luân hồi!

Đáng sợ nhất là tư thế lúc chết của các thiếu nữ này rất thảm khốc, tứ chi vặn vẹo, trên cốt quan đầy những vết cào cấu của móng

tay lúc còn sống, để lại những vết hắc hồng của máu khô.

Nhìn ngón tay họ, móng đã rụng hết, chỉ còn lại mấy đốt xương trắng!

Ai nấy đều không rét mà run.

"Loại Cửu Cốt Bát Cung Thụ Quan này là một loại tà thuật.

Truyền thuyết kể rằng những thiếu nữ sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, khi tròn 16 tuổi sẽ bị làm cho mang thai, sau đó bị đóng đinh sống lên cốt quan, lợi dụng âm huyết của xử nữ để nuôi dưỡng cốt quan, thông nối âm dương nhằm đạt được mục đích không thể tiết lộ." Mọi người im lặng một lúc, cuối cùng có kẻ đánh bạo hỏi: "Long ca, giờ phải làm sao?

Không thể bỏ mặc Tiểu Tam gia được." "Đúng thế, chúng ta không đi tìm sao?" "Long ca, anh quyết đi!" "Mọi người cứ bình tĩnh, để tôi..." Đúng lúc này, trong mộ thất yên tĩnh bỗng vang lên một giọng nói đầy nghi vấn: "Tôi là Thiên Chân đây, các người còn ở đó nghiên cứu cái thứ chết tiệt gì thế?

Mau đi thôi!" Mọi người ngẩn ra, rồi mấy tên thủ hạ của Tam gia kích động reo lên: "Long ca nghe thấy không?

Bàn gia và Tiểu Tam gia ở phía đối diện kìa!" "Đúng rồi Long ca, chúng ta mau qua đó thôi." Mấy tên đó lao về phía một cỗ quan tài ở giữa.

Tiêu Long không kịp ngăn cản, họ như thể xuyên qua một lớp không gian rồi đột ngột biến mất trước mắt mọi người, không còn một tiếng động nào phát ra nữa.

Những kẻ còn lại đang định lao theo liền khựng lại, dường như có gì đó không đúng lắm!

Mọi người bên cạnh đột nhiên nghe thấy tiếng của Bàn Tử, ngay

sau đó mấy gã đồng đội cũng biến mất.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đầy ngơ ngác, không biết nên làm gì, tất cả đều chờ đợi chỉ thị từ Tiêu Long.

"Anh Long, chuyện này là sao vậy?

Chẳng lẽ Thiên Chân gặp được Bàn Tử rồi?" A Ninh tưởng mình xuất hiện ảo giác, nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Chắc là trúng cơ quan rồi!

Chín cỗ cốt quan này chắc chắn nối với một cơ quan khổng lồ nào đó.

Thiên Chân và mấy người kia biến mất hẳn là do tác động của cơ quan.

Cả Bàn Tử nữa." Tiêu Long cau mày chặt lại, bởi vì hắn vốn để Bàn Tử ở lại bên cạnh Tú Tú, vậy mà giờ lại nghe thấy tiếng hắn.

Chẳng lẽ mấy tên này không nghe lời mà tự ý bỏ đi?

"Hỏi đi." Tiêu Long ra lệnh cho mấy người còn lại.

Đám người này cũng đang vô cùng sốt ruột nên không hề do dự, trực tiếp mở miệng hỏi: "Này!

Bàn gia đó hả?

Tiểu Tam Gia có ở cùng anh không?" Ngay sau đó, phía bên kia truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ, rồi tiếng của Thiên Chân vang lên: "Làm cái gì thế hả Bàn Tử!

Tôi đang tìm đường ra, anh đừng có tham mấy món minh khí đó nữa!" Lúc này mọi người đều đã xác định được.

A Ninh nhịn không được hỏi vọng vào: "Thiên Chân, Bàn Tử, hai người đang ở đâu?

Có nghe tôi nói gì không?" Không có tiếng trả lời.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói run rẩy của Bàn Tử vang lên: "Thiên...

Thiên Chân, cẩn thận nhé, nghe thấy gì không?

Hình như có nữ quỷ đang gọi tên tôi." Nghe câu này của Bàn Tử, mặt A Ninh lập tức phủ đầy vạch đen.

Mọi người muốn cười nhưng không dám, còn Tiêu Long thì cau mày thật sâu.

Nghe tình hình này có vẻ không ổn!

Đặc biệt là Tú Tú không có ở đó!

Hoàn toàn không nghe thấy tiếng của cô ấy.

Chẳng lẽ Tú Tú và Bàn Tử cũng bị tách ra?

Lúc này, đoạn đối thoại bên kia lại vang lên: "Tôi đã bảo đừng động vào rồi mà?

Đây đều là văn vật đó!

Phải bảo hộ!" "Đừng có ngây thơ thế Tiểu Tam Gia!

Tôi là ai?

Tôi là kẻ trộm mộ, anh lại bảo tôi đi bảo vệ minh khí?

Vãi thật!" "Nhưng nếu chạm vào cơ quan khiến chúng ta gặp nguy hiểm thì sao?" "Nguy hiểm?

Nguy hiểm ở đâu?

Có Bàn gia tôi ở đây, sao mà gặp nguy hiểm được?" "Sao lại không có nguy hiểm?

Anh không thấy cô nàng A Ninh kia có vấn đề sao?" "A Ninh có vấn đề?" "Thế A Ninh đâu rồi?" "Tôi làm sao mà biết được?" "Cái gã

Long ca kia cũng có vấn đề!" "Long ca thì làm sao?

Đừng có ngậm máu phun người có được không?" "Nếu không có vấn đề thì sao gã có thể lợi hại như thế được?" Nghe đoạn đối thoại này, sắc mặt mọi người bên phía Tiêu Long trở nên rất quái dị.

A Ninh nhịn không được liếc nhìn Tiêu Long một cái rồi trộm cười.

Nhưng khi nghe Thiên Chân liên tục chất vấn, ngay cả những người khác cũng bắt đầu dao động.

Tiêu Long rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Nếu đúng như lời Tiểu Tam Gia nói, gã là một con quái vật sao?

Chương 107

Hay là có mục đích khác?

Nhưng cũng có gì đó không đúng!

Chỗ nào không đúng thì mọi người nhất thời không nghĩ ra, nhưng một số người đã bị ảnh hưởng, bắt đầu nảy sinh cảnh giác, không tự chủ được mà lùi lại phía sau.

Kết quả là lại vô tình chạm phải cơ quan, lặng lẽ biến mất khỏi mộ thất!

Trong khi đó, bên kia Bàn Tử và Thiên Chân vẫn đang tranh luận, sự nghi ngờ ngày càng gay gắt.

"Đừng có không tin, cô nàng A Ninh đó tuyệt đối không phải loại phụ nữ tốt lành gì, cái gã Tiêu Long kia tôi thấy cũng có vấn đề." "Bàn Tử, vấn đề ở đâu?" "Đừng có không tin, mắt Bàn gia tôi độc lắm.

Nhìn kỹ đi, lúc chúng ta mới vào gặp thuyền ma, ai là người đầu tiên nhảy xuống cứu người?" "Là Long ca!" "Thế còn lúc vừa vào đạo động, muốn mở thông đạo, người bình thường có làm được không?" "..." "Lại còn lúc ở dưới nước, người phụ nữ kia lấy chân kẹp chặt cổ Tiêu Long, hai người làm mấy động tác ái muội như thế, thật sự tưởng người khác không chú ý sao?" Nghe đến đây, chân mày A Ninh không khỏi nhíu lại, có vẻ như... có gì đó sai sai!

Lúc đó cô và Tiêu Long đúng là có tiến triển, nhưng những người khác không rõ lắm, sắc mặt ai nấy đều trở nên khó coi.

Đoạn đối thoại vẫn tiếp tục: "Lúc ở trong thông đạo, cơ quan mưa tên nguy hiểm như thế, sao gã lại vượt qua nhẹ nhàng vậy?

Cứ như là biết trước chỗ nào có nguy hiểm không bằng!" "Thì

Tiêu Long giỏi cơ quan thuật mà!" Cách xưng hô của Thiên Chân đã thay đổi, từ 'Long ca' biến thành 'Tiêu Long' từ lúc nào không hay.

"Lại còn suốt dọc đường hai người bọn họ cứ như dính lấy nhau, hở tí là ôm ấp hôn hít, đó là người bình thường à?

Có ai lại đi tán tỉnh nhau ở nơi nguy hiểm như thế này không?" "Tôi... không biết nữa!" Thiên Chân bên kia bắt đầu do dự.

"Giờ thì hiểu rồi chứ?

Đừng có không tin phân tích của tôi, con mụ đó chắc chắn có vấn đề, tuyệt đối là một con hồ ly tinh biến thành!

Còn cái gã Tiêu Long kia cũng chắc chắn có vấn đề, không chừng là một con bánh quy (thi sát) lớn trong mộ dưới biển này!" Mấy người bên cạnh Tiêu Long không nói gì nữa, nhìn hắn với ánh mắt đầy cảnh giác.

Chỉ có A Ninh là hiểu ra, đoạn đối thoại này có vấn đề, toàn là nói nhảm.

Tiêu Long đã sớm phát hiện ra điểm bất thường, nhưng hắn không thèm giải thích cho đám nhát chết này mà đang suy nghĩ nguyên nhân thực sự.

Có một điều có thể khẳng định: Bàn Tử và Thiên Chân ở phía đối diện, ít nhất có một người là giả!

Những lời này là do cơ quan cố ý truyền tới nhằm chia rẽ mọi người, khiến họ nghi ngờ Tiêu Long và A Ninh, từ đó dễ dàng tiêu diệt từng người một.

Vậy nên bên trong chắc chắn có một con quái vật đang thao túng tất cả để diễn kịch!

Đúng lúc này, bóng dáng của Bàn Tử và Thiên Chân đột nhiên xuất

hiện trước mặt mọi người, cứ như là vừa đạp trúng cơ quan vậy.

Thấy nhóm Tiêu Long, Bàn Tử tỏ ra vô cùng sợ hãi: “Trời ơi!

Long ca, em...” Bộ dạng sợ hãi đó cứ như thể bị những lời vừa rồi làm cho khiếp vía.

Nhưng A Ninh thì hiểu rõ, nãy giờ gào thét thế kia mà bảo không nghe thấy gì?

Hai gã này vừa xuất hiện đã lộ ra vẻ ‘tôi biết thừa rồi’, tuyệt đối có vấn đề!

Thế nhưng những người bình thường kia lại bị mờ mắt, vội vàng kéo Bàn Tử về phía mình.

Thiên Chân cũng đầy cảnh giác nhìn chằm chằm hai người Tiêu Long.

Cùng lúc đó, khóe môi Tiêu Long nở một nụ cười, nhưng trong mắt mọi người, đó lại là nụ cười của ác quỷ, nụ cười của kẻ vừa bị bại lộ thân phận.

Thấy Tiêu Long không ngừng tiến lại gần, mọi người vô cùng căng thẳng.

Bàn Tử sắc mặt trở nên rất khó coi, run rẩy lùi lại phía sau, miệng không ngừng cầu xin: “Cái đó...

Long ca à, em chỉ đùa chút thôi, anh đừng để bụng nhé.

Em không phải người xấu đâu, em...” Bộ dạng này thành công đánh lừa được đám đông.

Thiên Chân dường như cũng phát hiện ra điểm không ổn, trực tiếp chạy đến chắn trước mặt Bàn Tử, bộ dạng đầy chính nghĩa hét lên với Tiêu Long: “Tiêu Long!

Đứng yên đó đừng cử động!” “Đừng cái gì?

Muốn giết người diệt khẩu à?" "Đúng thế, muốn giết tôi diệt khẩu sao?!

Tôi không giả vờ nữa, ngửa bài luôn đấy!

Đừng tưởng tôi sợ anh, đồ quái vật!" Bàn Tử như thể đã hạ quyết tâm, trở nên cứng rắn hẳn lên.

Hai người kẻ tung người hứng, trực tiếp đẩy Tiêu Long về phía đối lập với mọi người.

Những kẻ ngu ngốc chẳng hiểu gì cả, hoàn toàn không phân rõ tình hình, chỉ thấy Tiểu Tam Gia đã lên tiếng thì chắc chắn Tiêu Long có vấn đề, không chừng là boss lớn của ngôi mộ này, muốn tách mọi người ra để tiêu diệt.

Nhưng họ không nghĩ lại, nếu Tiêu Long là giả hoặc là quái vật thật, hắn cần gì phải tốn công như vậy?

Chỉ cần phất tay một cái là giết sạch cả lũ, việc gì phải bày vẽ phiền phức thế này?

Nhưng lúc này ai còn khả năng phán đoán đó?

Họ hoàn toàn bị hai tên kia mê hoặc, rút súng ra, mở chốt an toàn, từng người một đều nhắm thẳng vào Tiêu Long.

"Làm cái gì thế?

Đừng có xúc động!

Michael, thuộc hạ của anh đó!

Bảo họ bỏ súng xuống." "Các người làm gì vậy?

Thật sự nghi ngờ tôi sao?" "Câm miệng!

Đồ mụ già, nhìn qua đã thấy không phải hạng tốt lành gì, còn nói nữa có tin tôi bắn nát xác không?" Thiên Chân vẻ mặt hung ác nói.

“Mọi người cẩn thận, hai kẻ này có vấn đề, đừng để bị lừa!” Bàn Tử cũng vội vàng phụ họa.

Chứng kiến cảnh này, A Ninh cuống quýt cả lên, nhưng Tiêu Long chỉ mỉm cười.

Cái kế phản gián rẻ tiền này thực chất chỉ là tự tìm đường chết.

Tiêu Long đã tìm ra kẻ chủ mưu, hắn lắc đầu ngán ngẩm.

“Thấy chưa?

Gã này thừa nhận rồi...” Lời Bàn Tử chưa dứt, bóng dáng hắn khựng lại.

Mọi người nhìn thấy một thanh đại đao đen kịt xuyên thấu qua đầu Bàn Tử, ghim chặt hắn lên một cỗ cốt quan.

Trong lúc mọi người đang vô cùng phẫn nộ, chuẩn bị dốc toàn lực liều mạng với Tiêu Long, họ đột nhiên thấy thi thể Bàn Tử hóa thành một vũng máu, bị cỗ quan tài cổ hấp thụ mất.

Mọi người sững sờ, hồi lâu sau mới phản ứng lại: Trúng kế rồi!

Té ra tên Bàn Tử vừa nãy mới là quái vật!

Mọi người suýt chút nữa đã trách lầm Long ca.

Nghĩ đến hậu quả đáng sợ, ai nấy đều đổ mồ hôi lạnh.

Nếu lúc nãy họ thật sự cho rằng Tiêu Long là giả rồi ra tay, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Đối mặt với một Long ca bá đạo lãnh huyết, họ chỉ có con đường chết.

Từng người một hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười hối lỗi và nịnh nọt.

Tiêu Long khinh thường lắc đầu, A Ninh cũng chấn động trước sự

quyết đoán của hắn.

Lúc này, Thiên Chân đột nhiên thay đổi sắc mặt, vẫn còn sợ hãi mà không ngừng tiến lại gần Tiêu Long: "Sợ chết mất thôi!

Long ca, thật sự cảm ơn anh, nếu không em đã bị gã đó lừa mất rồi.

Hừ, cái gã đó cũng quá ác độc, biến thành dạng Bàn Tử để lừa em!

May mà Long ca anh minh thần võ, sớm phát hiện ra bộ mặt thật của quái vật, Long ca đỉnh thật!" Mọi người vội vàng phụ họa theo.

Nhưng ngay lúc này, Tiêu Long trực tiếp vung một cái tát, khiến gã Thiên Chân vừa mới áp sát bay vút ra ngoài.

Chương 108

Mọi người nhìn thấy Thiên Chân đó ở trên không trung lộ ra ánh mắt kinh hoàng, đầy vẻ không thể tin nổi, ngay sau đó hóa thành một đám sương máu, biến mất không dấu vết.

Mẹ kiếp!

Mọi người sợ đến mức tim bắn lên tận cổ họng.

Thật sự quá đáng sợ!

Ngay cả Thiên Chân đó cũng là giả.

Một mưu đồ quá đáng sợ!

Những con quái vật quá đáng sợ!

Mọi người nhìn Tiêu Long với vẻ mặt đầy lo hãi, dần dần bình tĩnh lại.

Cuối cùng họ cũng nhận ra mọi thứ đều không ổn.

Tất cả những gì trước đó đều là lừa đảo.

Bàn Tử và Thiên Chân thực sự đã biến mất, nãy giờ không hề xuất hiện, chỉ có quái vật biến hóa ra mà thôi.

Tiêu Long đã nhìn thấu tất cả.

Mọi người nhìn Tiêu Long với ánh mắt né tránh, thực sự cảm thấy xấu hổ vì mình quá ngu ngốc, bị quái vật dắt mũi!

Tiêu Long không thèm để ý đến đám đần độn này, hắn cẩn thận kiểm tra các cơ quan ở đây.

Chẳng mấy chốc hắn đã phát hiện ra một số manh mối.

Ở trung tâm của chín cỗ cốt quan trên sàn nhà có khảm một khối

ngọc bàn.

Tiêu Long ngồi xổm xuống nhìn, khối ngọc bàn chỉ bằng lòng bàn tay, khảm sâu vào gạch nền.

Lớp bên ngoài điêu khắc một cái cây lớn đầy cành lá.

Trên cành cây đó, một nửa khắc họa tiết tường vân (mây lành), nửa còn lại khắc một nửa cung điện san sát nhau.

"Cái gì đây?" Lúc này A Ninh ghé sát lại hỏi.

"Một món bảo bối ẩn chứa bí mật lớn." "Bí mật lớn?" "Uông Tàng Hải đã xây dựng thêm hai khu mộ táng khổng lồ khác." "Không thể nào, chẳng lẽ cái cây và cung điện này đại diện cho hai ngôi mộ lớn đó sao?" Không chỉ A Ninh không tin, những người khác cũng bán tín bán nghi.

Tiêu Long không giải thích nhiều, nhưng hắn biết rõ hai họa tiết này tượng trưng cho Thanh Đồng Thần Thụ và Vân Đỉnh Thiên Cung!

Quả nhiên, Uông Tàng Hải đã để lại manh mối ở khắp nơi.

Chỉ cần tìm kiếm kỹ lưỡng là có thể phát hiện ra những bí mật mà người khác không biết.

Nhưng một khối ngọc bàn đặt ở đây thì đại diện cho cái gì?

Tiêu Long chìm vào suy nghĩ.

Những người khác không dám làm phiền, nơi này vô cùng quỷ dị, họ cũng không dám chạy loạn.

Rốt cuộc Tiêu Long cũng tìm được manh mối.

Hắn đã thông suốt một số thứ.

Sử dụng Hoàng Kim Đồng, hắn quan sát những cách bố trí nhỏ nhất, cộng thêm kỹ năng giải đố cơ quan bậc thầy, hắn đã tìm ra quy

luật ở đây.

Kết hợp với phong thủy thuật và bí thuật Phân Kim Định Huyệt, cùng với họa tiết trên khối ngọc bàn, Tiêu Long tìm thấy hai con đường.

Phía cây thần hướng về một cỗ thụ quan (quan tài bằng gỗ), phía thiên cung cũng có một cỗ quan tài tương ứng.

Hiểu rồi, hai cỗ quan tài này dẫn tới lối vào của các mộ thất khác nhau.

Vậy rốt cuộc nên vào cái nào trước?

Cứ đến chỗ Thanh Đồng Thần Thụ xem sao.

Thanh Đồng Thần Thụ mới là mấu chốt của thế giới này, Tiêu Long nghĩ vậy.

Thế là hắn đứng dậy, chỉ tay về phía cỗ quan tài đối diện với cây thần và nói: "Tìm thấy đường ra rồi, ở đằng kia." Mọi người nghe vậy mừng rỡ khôn xiết.

Nơi này quá quỷ dị, một khắc họ cũng không muốn ở lại.

Thế là mọi người cấp bách bắt đầu hành động.

Quả nhiên họ đã đi qua lối vào một cách an toàn.

Đột nhiên, họ lạc vào một mộ thất khác, giống hệt mộ thất lúc trước nhưng lại thiếu mất chín cỗ quan tài đó.

Có vẻ như cũng không tìm được đường quay lại.

Tuy có chút lo lắng nhưng mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là không còn những cỗ quan tài quái dị kia nữa.

Khi mọi người định hỏi Tiêu Long nên đi hướng nào tiếp theo, một bóng người bất ngờ xuất hiện.

Mọi người lập tức căng thẳng, ánh đèn pin ngay lập tức chiếu về phía bóng tối đó.

Bóng người nọ lộ diện trước mặt tất cả.

"Tiểu Ca?" Tiêu Long không khỏi kinh ngạc, trong lòng có chút vui mừng.

Cuối cùng cũng gặp lại gã này rồi, có lẽ có thể giải quyết được một số bí mật.

Những người khác cũng vô cùng kích động.

Họ biết Tiểu Ca, càng biết Tiểu Ca lợi hại thế nào.

Giờ có cả Tiểu Ca và Long ca ở đây thì chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Lúc này Tiểu Ca cũng chú ý đến nhóm Tiêu Long, lặng lẽ đi tới, gật đầu chào Tiêu Long.

Mọi người nhanh chóng trò chuyện, biết được những gì đối phương đã trải qua.

Tiểu Ca cau mày nói: "Nơi này tôi đã từng đến 20 năm trước." Mọi người giật mình kinh hãi, theo bản năng lùi lại hai bước.

Không cách nào khác, một người mà hơn 20 năm không hề già đi chút nào khiến họ có chút sợ hãi.

Tiêu Long không bận tâm đến chuyện đó, hắn cau mày hỏi: "Lúc trước gặp được Tam Gia rồi đột nhiên hôn mê, rốt cuộc là chuyện gì?" Tiểu Ca lắc đầu, cũng không chắc chắn nói: "Tôi cũng không biết tại sao lại hôn mê, nhưng trước khi hoàn toàn mất ý thức, Tam Gia có nói nhỏ vào tai tôi một câu." "Câu gì?" "Đừng tiếp tục tìm kiếm nữa, nếu không sẽ gặp phải điềm bất tường, vĩnh viễn không quay về được nữa." Dưới ánh đèn, sắc mặt Tiểu Ca lúc sáng lúc tối.

Mọi người nghe mà không hiểu gì, nhưng Tiêu Long thì đã nhận ra

một số điều.

Quả nhiên, Ngô Tam Tỉnh này có vấn đề, vấn đề rất lớn.

Gã Tam Gia này e rằng thật giả khó phân!

Còn việc có phải là Giải Liên Hoàn của 20 năm trước hay không thì chưa chắc.

Xem ra ngôi mộ dưới đáy biển này thực sự ẩn chứa những điều khác biệt!

Sau khi hỏi mãi mà không có thêm tin tức gì, mọi người quyết định tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc này, ở cửa ra vào đột nhiên có một luồng dao động, một bóng người bước ra, miệng lẩm bẩm chửi thề: "Mẹ nó chứ, lại là chỗ nào thế này?!

Chị dâu, Thiên Chân, hai người ở đâu!" Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Đây chẳng phải Bàn Tử sao?

Hay lại là một tên giả mạo nữa?

Họ không dám chắc chắn, chỉ biết cầu cứu nhìn về phía Tiêu Long.

Hai tên giả mạo trước đó đều bị Tiêu Long phát hiện.

Ngay cả Tiểu Ca cũng nhìn Bàn Tử vừa xuất hiện với ánh mắt ngưng trọng, rõ ràng anh cũng từng gặp kẻ giả mạo!

Lúc này Bàn Tử mới chú ý đến mọi người, mắt trợn tròn rồi kích động chạy tới, nước mắt sắp trào ra: "Long ca?

Tiểu Ca?

Thật không đấy?!

Chương 109

Trời ơi!

May quá!

Cuối cùng em cũng tìm thấy mọi người rồi!

Long ca, em...” Chưa kịp lao tới ôm thì Bàn Tử đã bị Tiêu Long tát cho một cái bay vút đi.

Khi mọi người tưởng gã Bàn Tử này là giả, họ lại thấy gã chỉ xoay vài vòng tại chỗ chứ không bị đánh thành thịt vụn như tưởng tượng!

Chứng tỏ đây là Bàn Tử thật.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Long ca, chuyện gì thế?

Sao lại đánh em?” Bàn Tử vẻ mặt đầy uất ức bò dậy.

A Ninh vẻ mặt ghét bỏ giải thích một lượt, cuối cùng nghiêm giọng hỏi: “Khai mau, ‘chị dâu’ lúc nãy anh gọi là ai?” Bàn Tử sợ đến toát mồ hôi lạnh, vì hắn phát hiện ‘chị dâu’ bên cạnh Tiêu Long lúc này không phải Tú Tú mà đã đổi thành cô nàng A Ninh này rồi.

Phải làm sao đây?

Hắn không tự chủ được nhìn về phía Tiêu Long.

Tiêu Long thì chẳng hề chột dạ, chỉ bình thản mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Chỉ là Bàn Tử lại thấy sự đáng sợ trong nụ cười đó, cảm thấy nếu đưa ra một câu trả lời không thỏa đáng, e là hôm nay hai trăm cân thịt này phải phơi ở đây rồi.

“Nói mau!

Anh đang gọi ai là chị dâu thế?” A Ninh tuy đang quát Bàn Tử nhưng mắt lại liếc về phía Tiêu Long.

Bàn Tử bị dồn vào đường cùng, chỉ đành lắp bắp nói: “Thì...

đương nhiên là chị rồi!

Trước khi xuống mộ, lúc còn ở trên thuyền, Long ca cứ luôn miệng nhắc đến chị, bảo nhất định phải tìm thấy chị cho bằng được.

Đúng không Long ca?” Bàn Tử nhìn Tiêu Long với ánh mắt cầu cứu, Tiêu Long cười thầm trong lòng, rồi giả vờ tức giận lườm A Ninh một cái.

Hắn kéo cô lại, xoa mạnh lên cái đầu nhỏ của cô.

Một chiêu ‘xoa đầu sát’!

“Nha đầu, làm gì đấy?

Có phải ngứa mông rồi không?” Mặt A Ninh đỏ bừng, cúi đầu không nói gì nữa.

Tuy trong lòng đã có đáp án, nhưng cô vẫn thấy hơi không vui.

Phải chia sẻ một người đàn ông ưu tú như vậy với những người phụ nữ khác, cô cứ cảm thấy mình bị thiệt thòi.

Trong lòng cô thầm nhủ: ‘Không được, mình nhất định phải nhanh chóng ra tay!

Không thể tùy tiện nữa.

Chỉ cần chiếm được trái tim anh Long, chỉ cần trong lòng anh ấy có một vị trí dành cho mình thì không sợ gì cả!’ A Ninh tự cổ vũ bản thân, vô tình đã thay đổi rất nhiều.

Lúc này Bàn Tử cũng đã hiểu qua tình hình, hắn cũng kể cho Tiêu

Long nghe chuyện về Tú Tú.

Tất nhiên, hắn cũng hỏi Tiểu Ca về Thiên Chân.

Hai người hiểu ý nhau, cũng biết được những chuyện xảy ra sau khi tách đoàn.

Tú Tú thực sự không chờ nổi nữa nên đã dẫn mọi người đi tìm, kết quả là bị lạc.

Đến khi Bàn Tử thoát ra được thì đã ở đây rồi.

Mấy người bàn bạc một lúc nhưng không có thêm manh mối nào, đành phải tiếp tục tiến lên.

Cả đám người đi qua một lối đi cửa bí mật, trước mặt hiện ra một đại điện trống trải.

Đây chính là vị trí trung tâm của toàn bộ ngôi mộ dưới đáy biển, một tiền điện vô cùng quan trọng!

Nhìn cách bố trí xa hoa xung quanh cùng phong cách chạm trổ tinh xảo, mắt ai nấy đều đỏ rực.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn vui mừng khôn xiết, vì hắn biết lần nào đi cùng Tiêu Long cũng thu hoạch được rất nhiều bảo bối, lần này chắc cũng không ngoại lệ.

A Ninh bị thu hút bởi phong cách mộ táng đậm chất nhà Minh ở đây.

Nhìn nơi này chẳng giống một ngôi mộ chút nào, mà giống một vương cung xa hoa hơn!

Toàn bộ đại điện được chạm trổ tinh xảo, hình ảnh chim muông thú lạ, mái hiên thần thú, gạch xanh ngói lục đều được làm từ những vật liệu thượng hạng, cùng với những bức họa màu sắc rực rỡ.

Cách bày trí trong đại điện cũng rất cầu kỳ, giống như một cung

điện thực sự, chỉ có điều nó được xây dưới lòng đất, tạo cảm giác như luôn có người sinh sống bên trong.

Lối vào đại điện là những bậc thang lát bằng đá cẩm thạch trắng.

Tổng cộng có chín cột trụ khổng lồ hai người ôm không xuể chống đỡ cả đại điện, trên cột điêu khắc hình thanh long thần thú sống động như thật.

Ngay phía trên chính giữa đại điện treo một tấm biển lớn, trên đó viết mấy chữ theo lối thảo thư bay bổng: "Thanh Long Thần Điện!" A Ninh lẩm bẩm tự ngữ, đọc to mấy chữ đó lên.

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, bốn chữ này nghe thật bá đạo!

Ai cũng biết Thanh Long là một trong tứ đại thần thú, đó là tồn tại trong truyền thuyết, ngay cả hoàng gia cũng không dám tùy tiện sử dụng.

Vậy mà nơi này lại dùng cái tên Thanh Long Thần Điện, thật là ghê gớm!

Uông Tàng Hải gan to thật đấy, cái gì cũng dám xây!

"Chữ đẹp thật đấy!

Tôi còn chẳng nhận ra được, chẳng lẽ là bút tích của Uông Tàng Hải?" Bàn Tử thèm thuồng nhìn chằm chằm tấm biển.

Lối thảo thư thời Minh, nét chữ mạnh mẽ, cứng cáp.

Quan trọng nhất là tấm biển được làm từ gỗ Kim Tơ Nam và dát vàng quanh viền!

Thật sự là giá trị liên thành.

"Không!

Đó là chữ của hoàng đế Đại Minh Chu Nguyên Chương!" Câu nói của Tiêu Long khiến mọi người sững sờ, ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Một số người thậm chí không dám tin, vì làm sao một người có thể nhận ra bút tích của ai chỉ bằng mắt thường, thật là quá vô lý.

Dẫu biết Long ca lợi hại, phương diện nào cũng mạnh mẽ, nhưng đây là địa cung từ mấy trăm năm trước mà!

Chữ của đại lão họ Chu sao lại ở đây?

Chẳng lẽ gã xây cung điện này sao?

"Long ca, anh đừng có lừa em nhé?

Làm sao có thể là chữ của hoàng đế khai quốc Đại Minh được?

Hơn nữa, ông ấy sao lại viết chữ cho một thuộc hạ như vậy?" Bàn Tử đầy vẻ không tin, những người khác cũng thế.

Đây là mộ Uông Tàng Hải, nếu thực sự là chữ Chu Nguyên Chương đề thì vô lý quá!

Một hoàng đế sao có thể đề tặng thuộc hạ những chữ phi thường như vậy?

Dù sao bốn chữ Thanh Long Thần Điện cũng không phải thứ có thể dùng bừa bãi.

Tiêu Long mỉm cười không giải thích nhiều, chỉ chăm chú quan sát cách bố trí nơi đây.

"Những chữ này cho tôi cảm giác có chút ngông cuồng?

Cứ như là cố ý khiêu khích vậy!" Tiểu Ca vốn im lặng nãy giờ bất chợt lên tiếng.

Tiêu Long gật đầu đáp: "Tôi cũng có cảm giác đó.

Theo lý thì không thể đặt những thứ quý giá như vậy ở đây một

cách dễ dàng được.

Chương 110

Thường thì phải có cơ quan khủng khiếp, nhưng nơi này lại quá bình thường, cứ cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra." Tiểu Ca cũng trầm tư gật đầu.

Cùng lúc đó, câu nói của hai người khiến tất cả đều căng thẳng.

Đúng vậy, với tính cách của lão già Uông Tàng Hải, không thể nào đại ý như thế.

Những nơi càng khác thường chắc chắn càng gian nan, không chừng đang ẩn chứa những cơ quan đáng sợ để ngăn chặn kẻ trộm mộ.

Cẩn thận vẫn hơn.

Thế nhưng lúc này Bàn Tử lại không nhịn được nữa.

Hắn nghĩ có Long ca và Tiểu Ca ở đây, Uông Tàng Hải có giỏi đến mấy cũng chẳng làm gì được.

Dù sao thực lực của hai người bọn họ hắn đã tận mắt chứng kiến rồi, hạn bạt, vua cương thi hay bất tử tướng quân đều bị giết nhẹ nhàng, mấy cái cơ quan nhỏ nhặt này thì đáng gì?

Thế là hắn nghênh ngang bước vào.

Tiêu Long không ngăn cản, hắn cũng muốn mượn Bàn Tử để thăm dò.

Những người khác cũng lục đục đi vào đại điện.

Nhưng đột nhiên, ánh mắt của Tiêu Long và Tiểu Ca đồng thời dừng lại trên những cột trụ khổng lồ.

Trên những cột trụ hai người ôm không xuể đó, hai con thanh long

khổng lồ dường như vừa cử động mắt.

Tuy chỉ là thoáng qua nhưng tạo cảm giác như chúng đã sống lại.

Bàn Tử đang chạy vào trong thì khựng lại sau vài bước, vì hắn cũng phát hiện ra sự thay đổi trên những cột trụ kia, sợ hãi hét lên: "Vãi!

Rồng sống lại rồi!" Ngay lập tức hắn rút súng ra.

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng vang lên.

Mọi người kinh hãi nhìn thấy chín con thanh long vốn dĩ như được vẽ lên cột trụ bắt đầu uốn lượn, thậm chí mở mắt ra, những đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào đám đông.

Hai phát súng của Bàn Tử bắn vào thân thanh long chỉ tạo ra vài tia lửa, hoàn toàn không xuyên thủng được lớp vảy.

Ngay sau đó chín con thanh long như bị kích động, đồng loạt ngẩng đầu dậy, nhìn kỹ thì mỗi con dài tới hơn mười mét, thân to như cái thùng nước.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, đám lính lác không tự chủ được mà rút vũ khí ra nã đạn điên cuồng.

Tiếng súng nổ liên hồi đã hoàn toàn chọc giận lũ thanh long.

Đến lúc này mọi người mới nhìn rõ, đâu phải thanh long gì, rõ ràng là chín con trăn rừng khổng lồ màu xanh!

Một loại mãng xà, nhưng bình thường chỉ dài năm sáu mét, vậy mà ở đây lại xuất hiện những quái vật khổng lồ dài hơn mười mét!

Hơn nữa còn tận chín con.

Đám tay sai sợ đến phát khiếp, ngay cả Tiểu Ca sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Những con trăn khổng lồ sau khi bị kinh động liền nhìn chằm chằm mọi người, há to cái miệng khổng lồ với những chiếc răng sắc nhọn như lưỡi liềm.

Một luồng gió tanh hôi thổi mạnh khiến cửa đại điện rít lên từng hồi.

Những chiếc lưỡi trăn dài như cây gậy bóng chày liên tục thò ra thụt vào.

"Trời đất ơi, ở đâu ra loại trăn to thế này?" Bàn Tử liên tục lùi lại, không dám nổ súng nữa.

"Trăn rừng khổng lồ (Anaconda)!

Sao thứ này lại xuất hiện ở đây chứ?" A Ninh kinh hãi nói.

Rõ ràng loại này chỉ sống ở rừng nguyên sinh, xuất hiện trong địa cung dưới lòng đất thế này thật là không tưởng, lại còn nhiều và to lớn như vậy, đúng là kỳ tích thế giới.

"Mọi người đừng bắn loạn lên!" Tiêu Long lên tiếng cảnh báo.

Nhưng lúc này mọi người đã hoảng loạn rồi, ai còn quan tâm được gì nữa?

Những tiếng súng đó đã trực tiếp làm lộ vị trí của họ.

Trăn rừng khổng lồ thuộc loài trăn lớn, thị giác của chúng rất kém, chủ yếu cảm nhận con mồi qua âm thanh, mùi hương và nhiệt độ cơ thể.

Giờ đây tiếng súng nổ, nhiệt độ cơ thể tăng cao, họ lập tức trở thành mục tiêu sống.

Nhưng Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, khi biết lũ trăn này

không phải là quái vật tâm linh gì đó, hắn cũng trở nên hung tợn, muốn thể hiện một chút.

Hắn vác vũ khí, một tay súng một tay dao, sẵn sàng chiến đấu.

Tiểu Ca cũng rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra, cảnh giác nhìn lũ trăn.

A Ninh tuy là phụ nữ, nhưng sau khi được Tiêu Long 'khai phá' đã sở hữu thực lực cường đại, chỉ kém Tiểu Ca một chút, cô cũng rút vũ khí sẵn sàng ra tay.

Ngay sau đó, bốn con trăn lớn đi đầu bất ngờ tấn công!

Không!

Chúng há miệng!

Những cái miệng đỏ lòm như chậu máu trực tiếp lao về phía Bàn Tử, A Ninh, Tiểu Ca và Tiêu Long!

Những con còn lại cũng nhanh chóng biến mất vào bóng tối, khóa chặt đường lui của mọi người.

Đám người còn lại không dám cử động, đứng im tại chỗ cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra.

Về phía Bàn Tử, hắn chỉ cảm thấy một luồng kình phong thổi qua tai, chỉ kịp vung dao lên thì đã bị đuôi trăn quất bay đi, đập mạnh vào cột trụ, phun ra một ngụm máu già.

Hắn đã bị thương, nhưng nhát dao đó cũng có tác dụng, rạch một đường lớn trên mình con trăn khiến máu chảy ròng ròng.

Hắn không dám đại ý, vội vàng phòng thủ vì không biết con trăn sẽ tấn công tiếp lúc nào.

Phía Tiểu Ca thì có vẻ nhẹ nhàng hơn, khi con trăn lao tới, Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp nghênh chiến.

Một người một trăn va chạm mạnh mẽ rồi mỗi bên lùi lại bảy tám bước, sau đó lại lao vào nhau, nhất thời chưa phân thắng bại.

A Ninh thì thông minh hơn, không chọn cách đối đầu trực diện mà linh hoạt né tránh.

Mặc cho con trăn quất đuôi điên cuồng, cô dựa vào thân hình dẻo dai né được những đòn chí mạng, rồi dùng sức mạnh huyết mạch để lại những vết thương đáng sợ trên mình nó, có vẻ đang chiếm ưu thế.

Chỉ có con trăn đối diện Tiêu Long là dường như cảm nhận được sự đáng sợ của hắn nên chưa dám ra tay, chỉ cảnh giác rình rập chờ thời cơ.

Tiêu Long cũng không vội ra tay, mấy con trăn này thậm chí chưa đạt cấp Vương, hắn lười động thủ, coi như để cho mấy người kia tập luyện cũng tốt.

Nhưng lúc này Bàn Tử bắt đầu chống đỡ không nổi.

Bốn con trăn khổng lồ đã chia cắt bãi chiến trường, Bàn Tử và A Ninh bị đẩy vào sâu trong điện, đánh đấm rất gian nan.

Bàn Tử nhịn không được bắt đầu kêu cứu: "Trời ơi, ai cứu tôi với!

Long ca, Tiểu Ca, mau giết mấy con trăn này đi!

Tiểu đệ chịu không nổi rồi." Có lẽ vì đám trăn này đã ngủ say quá lâu, hoặc coi họ như con mồi để vờn nghịch nên chúng chưa thực sự linh hoạt và mạnh mẽ, nhờ vậy Bàn Tử mới chưa bị giết ngay lập tức.

"Chị dâu ơi, bảo Long ca cứu em trước, Tiểu Ca đang bận rồi, cứu em với!" "Long ca!" A Ninh không hề do dự gọi.

"Tôi thấy Tiểu Ca cũng bận, không thấy Long ca đang đối đầu bên

kia sao?" "Long ca!" A Ninh kiên định gọi.

Bàn Tử lại giở giọng trêu chọc: "Hô hô, chưa gì đã bắt đầu bảo vệ người đàn ông của mình rồi à?

Nữ thần A Ninh lạnh lùng của tôi từ bao giờ lại nữ tính thế này?" "Cút!" Mặt A Ninh đỏ bừng, ném một cái phi tiêu về phía Bàn Tử khiến hắn hoảng sợ lùi lại, suýt nữa bị con trăn đớp mất.

"Trời đất!

Chị dâu muốn mưu sát em à!" "Còn nói nữa tôi giết thật đấy." "Thôi đừng mà chị dâu, ây, chị nhìn phía Tiểu Ca kìa!" Lúc này mọi người thấy Tiểu Ca đã một đao chém đứt đầu con trăn, nhưng con trăn chết mà chưa hết linh, cái đuôi nó quất mạnh một cái khiến Tiểu Ca bay vút đi.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử mất cảnh giác và bị một con trăn há miệng nuốt chửng.

Ngay lúc này, Tiêu Long khẽ động, đột nhiên quát lớn với con trăn trước mặt: "Nghiệt súc!

Chương 111

Còn không mau quỳ xuống!" Ngay sau đó, mọi người được chứng kiến một cảnh tượng há hốc mồm.

Con trăn khổng lồ trước mặt Tiêu Long thật sự phủ phục xuống, cúi thấp đầu.

Tiêu Long trực tiếp nhảy lên đầu trăn.

"Đi giúp đi, cắn chết con kia cho tôi." Hắn vừa nói vừa chỉ tay về phía A Ninh.

Mọi người đờ đẫn nhìn con trăn khổng lồ nhanh chóng bò đi.

Đứng trên đầu nó, Tiêu Long vẻ mặt điềm tĩnh, phong thái hiên ngang như một kỵ sĩ rồng.

Tất cả mọi người đều chết lặng, bao gồm cả A Ninh.

Kết quả là cô bị con trăn đối diện chớp thời cơ quất đuôi tới tấp, mắt thấy sắp gặp nguy hiểm.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Long nhẹ nhàng dậm chân lên đầu con trăn mình đang đứng, con mãng xà khổng lồ lập tức lao vút ra, cắn chặt vào đuôi con trăn kia.

A Ninh thoát nạn trong gang tấc, ánh mắt nhìn Tiêu Long đầy vẻ sùng bái.

Tiêu Long kéo cô lên, cả hai đứng trên đầu trăn như những kỵ sĩ rồng thực thụ.

Con trăn vừa chiến đấu với A Ninh đã bị con trăn dưới chân Tiêu Long cắn chết!

Đám người xung quanh rụng rời cả hàm, ngay cả Tiểu Ca cũng

phải tặc lưỡi kinh ngạc.

Mẹ nó chứ!

Quá đáng sợ!

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là một bậc thầy thuần thú?

Có thể điều khiển cả mãng xà khổng lồ sao?

Thật sự quá khủng khiếp!

Họ không biết rằng Tiêu Long sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch cấp Thiên đỉnh phong, có khả năng khống chế trăm loài bò sát.

Con trăn này thực chất cũng chỉ là một loài trùng lớn, tự nhiên sẽ bị hắn chế ngự.

Bởi vậy mới xuất hiện cảnh tượng làm kinh hãi tất cả mọi người này.

Lúc này, Tiêu Long dậm chân, con trăn dưới chân hắn hiểu ý, lao thẳng về phía con trăn vừa nuốt chửng Bàn Tử!

Cảm ơn đại gia đã đặt mua truyện!

Cuối cùng cũng có 300 người rồi, mỗi ngày được 80 tệ!

Cảm ơn đại gia!

Hôm nay tiếp tục bùng nổ, cố gắng viết thêm 3 chương nữa! "Trời đất, Thần Long giáng thế sao?" "Không không không, là đạp lên Thần Long, là thần tiên giáng trần nha!" "Long ca cũng quá lợi hại rồi đấy?!" Những người xung quanh không ngớt lời kinh thán.

Dường như họ đã quên mất mình đang bị lũ cự mãng bao vây.

Thực sự là một chiêu này của Tiêu Long quá đỗi chấn động.

Có ai từng thấy người nào có thể khống chế loài đại xà cường đại

vô cùng tự tàn sát lẫn nhau chưa?

Nhìn Tiểu Ca xem, chẳng phải anh ấy cũng bị lũ cự mãng đánh cho không còn chút tính khí nào sao?

Sự chênh lệch đã quá rõ ràng rồi!

Nhóm A Ninh, Bàn Tử, Tiểu Ca vất vả lâu như vậy, thế mà nửa ngày trời chẳng có chút tác dụng nào, suýt nữa còn bị đánh tới thổ huyết.

Nhưng trong tay Tiêu Long, chỉ đơn giản vài câu nói đã khiến một sinh vật khổng lồ nghe lời như vậy, ra tay với đồng loại mà không hề do dự.

Quá ngầu!

Lúc này mọi người nhìn thấy con cự mãng vừa nuốt chửng Bàn Tử đã bị con đại xà dưới chân Tiêu Long cắn chết.

Sau đó thấy Tiêu Long khẽ phẩy tay, bụng con đại xà kia nứt ra một khe hở.

Bàn Tử từ bên trong lăn lộn bò ra, toàn thân bê bết máu và chất dịch, thảm hại không chịu nổi.

So với dáng vẻ phong độ nhẹ nhàng của Tiêu Long, căn bản không cùng một đẳng cấp!

Đại điện xung quanh yên tĩnh trở lại.

Bên kia Tiểu Ca cũng khó khăn lắm mới xử lý xong một con đại xà, hoàn toàn giết chết nó.

Nhìn dáng vẻ Tiểu Ca, toàn thân hỗn loạn, quần áo rách nát, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Quả nhiên, ngay cả một Tiểu Ca mạnh mẽ thần bí, so với Tiêu Long vẫn có khoảng cách rất lớn.

Ánh mắt mọi người nhìn Tiêu Long trở nên kính sợ và sùng bái.

Ngay cả bốn năm tên người nước ngoài còn sót lại cũng mang vẻ mặt sùng bái, cảm thấy Tiêu Long cứ như Thượng đế hạ phàm, nếu không sao có thể mạnh đến thế?

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Trong ánh mắt sùng bái của A Ninh, Tiêu Long cưỡi cự mãng lao về phía sáu con còn lại, muốn nhổ cỏ tận gốc!

Lợi hại!

Nhìn dáng vẻ phong độ của Tiêu Long, vung tay một cái như nắm giữ cả thiên hạ, thực sự quá đẹp trai.

A Ninh cảm thấy trước mắt mình toàn là những ngôi sao nhỏ, một cảm giác tự hào dâng trào trong lòng, hận không thể hét lớn một tiếng: "Thấy chưa?

Người đàn ông của tôi, Tiêu Long!

Không mau quỳ xuống triều bái đi?

Ha ha ha!" A Ninh thầm sướng trong lòng.

Tiêu Long ôm cô, đạp trên đỉnh đầu cự mãng, đứng trước mặt sáu con còn lại.

Lũ cự mãng rít gào, dường như đang giao tiếp, kiểu như: "Tên phản đồ này dám phản bội chúng ta?

Cái đồ chết tiệt, không mau nuốt chửng con người đó đi!" Con cự mãng dưới chân Tiêu Long rõ ràng bị ảnh hưởng bởi những tiếng gào thét kia, bắt đầu trở nên bạo táo.

Ngay khi mọi người nghĩ Tiêu Long sẽ bị bảy con cự mãng vây công, thì thấy hắn đột nhiên nâng chân, đạp mạnh một cái làm nổ tung đầu con đại xà dưới chân.

Một cú đạp nhẹ nhàng mà cái đầu trăn to như chậu rửa mặt đã biến thành một đống bầy nhầy.

Ngay sau đó hắn bay vọt lên không trung, huyết mạch Bạch Hổ bùng phát, tốc độ đạt đến cực hạn, cộng thêm sức mạnh Chu Tước, hắn đạp không mà đứng.

Hắn căn bản không cần dùng đến Hắc Kim Long Đao, cứ thế tay không đấu với sáu con cự mãng còn lại.

Không đúng, không phải là chiến đấu, mà là đồ sát!

Mỗi quyền một "người bạn nhỏ", đấm nổ một cái đầu.

Chỉ thấy trên nắm đấm ngưng tụ thần tượng Kỳ Lân, không một con cự mãng nào có thể chống đỡ nổi.

Nếu dùng đuôi quất tới, một quyền đấm nát nửa thân thể; nếu dùng miệng xé xác, một quyền đấm nát cả cái đầu; nếu muốn dùng cả thân thể quấn chặt, Tiêu Long trực tiếp dùng hai tay túm lấy con trăn, xé nó thành hai đoạn như vặn bánh quy!

Mọi người chỉ cảm thấy máu tươi đầm đìa, mùi tanh nồng nặc tạt vào mặt, đáng sợ vô cùng.

Đáng sợ nhất là những khúc xác trăn rơi xuống đất làm lún thành những hố lớn!

Thật quá kinh khủng, cứ như địa ngục trần gian.

Quá tàn nhẫn, quá bá đạo, quá vô địch!

Đây mà là chiến đấu sao?

Căn bản là đồ sát một phía.

Tiểu Ca quần thảo nửa ngày mới diệt được một con, mọi người vây công nửa ngày không giết nổi một con, vậy mà trong tay Tiêu Long, chúng chỉ như đồ chơi, không chịu nổi một đòn!

Chương 112

Không lâu sau, khi mọi thứ tĩnh lặng lại, lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện Tiêu Long vẫn không hề dính một hạt bụi, thậm chí quần áo cũng không có nếp nhăn.

Hắn bình thản đáp xuống đất, trở lại dáng vẻ của một người bình thường trông cực kỳ vô hại, chẳng liên quan gì đến vị cường giả đại sát tứ phương vừa nãy.

Tất cả đều ngây người, dường như lần đầu tiên mới thực sự biết Tiêu Long là ai.

Dù là Thiên Chân, A Ninh hay Tiểu Ca, tất cả đều trợn mắt hốc mồm.

Mãi đến khi Tiêu Long như đạp lên mây ngũ sắc nhẹ nhàng hạ địa, họ mới phản ứng lại, hít vào một ngụm khí lạnh.

Người đàn ông này, đáng sợ đến thế sao.

E là lúc nãy hắn chỉ đang dạo chơi thôi nhỉ?

Tiêu Long không có thời gian quan tâm đến sự chấn kinh của họ.

Sau khi tiêu diệt chín con được gọi là "Thanh Long", hắn cuối cùng cũng phát hiện ra kho báu ẩn giấu, hoặc là món bảo bối mà Vương Tàng Hải để lại trong đại điện này: 30 viên dạ minh châu cực phẩm!

Chúng nằm trong cơ thể lũ cự mãng, bị luyện hóa thành nội đan nên lũ trăn mới lợi hại và to lớn như thế.

Nếu cho chúng thêm vài trăm năm nữa, việc trở thành quái vật cấp Vương thực sự không khó.

Tiêu Long không luyện ra tinh huyết, nhưng từ 30 viên dạ minh

châu này, hắn đã thu được bảo vật! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thu thập hoàn thành 46 viên Dạ Minh Châu Trường Sinh của Vương Tàng Hải, phần thưởng một giọt tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải!" Quả nhiên, những con quái vật liên quan đến Vương Tàng Hải ít nhiều đều mang một tia tinh huyết.

Tiêu Long hài lòng cất giữ chúng.

Hiện tại trong tay hắn đã có tổng cộng 6 giọt tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải!

Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, nịnh nọt chạy tới, suýt chút nữa là quỳ xuống: "Long ca, sao anh lợi hại thế?

Trời ạ, dáng vẻ lúc nãy của anh quá soái rồi!

Chẳng khác nào Long kỵ sĩ trong truyền thuyết nha!" Tiêu Long thầm nghĩ trong lòng: "Đợi có cơ hội tôi cưỡi một con rồng thật cho ông xem, lúc đó đừng có mà sợ chết khiếp!" Nhưng Tiêu Long cảm thấy không cần bao lâu nữa, chỉ cần tìm thấy con Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, lấy được huyết mạch Thanh Long rồi nâng cấp nó lên Thiên giai, ngưng tụ Thanh Long thần tượng, thì việc trở thành một Long kỵ sĩ cũng không phải là không thể.

Một lát sau, khi mọi người đã bình tĩnh lại, ai nấy đều bắt đầu hoạt bát hẳn lên.

Quái vật trong đại điện đã bị giết sạch, bên trong không còn nguy hiểm nữa.

Đã thế thì sao không kiếm chút lợi lộc nhỉ?

Đám người Bàn Tử bắt đầu động tâm tư, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy bảo bối gì, ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi, thực sự có chút thất vọng. "Không đúng nha, không lẽ như vậy!

Trước đó một mộ thất nhỏ xíu còn có nhiều bảo bối thế mà!

Ở đây là tiền điện, sao lại chẳng có món gì?" "A, Bàn gia, sao đại điện hào hoa thế này lại không có gì?

Thực sự quá kỳ lạ!" Mọi người ai nấy đều thất vọng khôn cùng.

Tiêu Long lại không nhịn được cười lạnh: "Tôi thấy mấy người ngứa da rồi, lại muốn gặp nguy hiểm, không chết không được hả!" Vài người lập tức ngoan ngoãn lại.

Tuy trong lòng có chút thất vọng nhỏ, nhưng trước mặt Tiêu Long, họ không dám biểu hiện ra chút nào.

Hắn thực sự quá hung mãnh, vạn nhất chọc giận hắn, một cái tát thôi là đủ nát gáo rồi.

Dù vậy, Tiêu Long cũng cảm thấy quả thực không nên như thế này.

Sau khi quan sát kỹ đại điện một lượt, hắn phát hiện ra vài điểm bất thường.

Ở chính giữa đại điện đặt ba cái bồ đoàn.

Tiêu Long ngồi xuống cái ở giữa.

Lập tức có phản ứng.

Kết hợp với việc sở hữu Hoàng Kim Đồng, hắn nhìn thấy mọi thứ càng thêm rõ rệt.

Hóa ra toàn bộ đại điện được cấu thành từ hai phần: Nội điện và Ngoại điện.

Cả hai đều được bố trí theo một cục diện phong thủy đáng sợ,

ngầm hợp âm dương.

Nguyên bản những vị trí đó đáng lẽ phải có 46 viên dạ minh châu, chỉ là hiện tại chúng đã trống không.

Nhưng dựa theo dấu vết có thể thấy, 46 viên dạ minh châu từng được đặt ở đây.

Hiểu ra điều đó, Tiêu Long không chút do dự lấy hết dạ minh châu ra, trực tiếp ném vào những lỗ trống kia.

Toàn bộ đại điện trong nháy mắt sáng rực lên.

Kim quang xán lạn, hào hoa vô cùng.

Tiêu Long cũng phát hiện những viên dạ minh châu này không giống loại thông thường, mà giống những viên thiên thạch phát quang được mài giũa thành.

Điều này khiến Tiêu Long nghĩ đến lũ cự mãng trong Xà Chiểu Quỷ Vực, cộng thêm những viên dạ minh châu quỷ dị này, dường như thực sự có liên hệ với nơi đó.

Không lẽ Vương Tàng Hải đã lấy thứ gì đó từ nơi ấy về để chế tác sao?

Tên Vương Tàng Hải này cũng quá khủng khiếp rồi, dấu chân hắn thực sự đã đạp biến các đại bảo huyệt trên toàn cầu.

Để một tồn tại như vậy tìm kiếm huyết mạch trường sinh, quả thực cũng không phải là chuyện vô lý!

Lúc này 46 viên dạ minh châu đều sáng rực, chiếu soi đại điện sáng như ban ngày.

Cộng thêm lưu ly bảo đỉnh, tạo cho người ta cảm giác như đang đứng giữa dải ngân hà trên trời, rực rỡ lóa mắt cực kỳ.

Cả đại điện biến thành một chốn tiên cảnh.

Từ bậc thang hán bạch ngọc, gạch xanh vách đá, đến những cột đồng sừng sững, trông cứ như đang ở Nam Thiên Môn vậy. "Trời ơi!

Thủ bút thật lớn!

Vương Tàng Hải này không lẽ thành tiên thật rồi sao?" Bàn Tử không nhịn được gào lên, những người khác cũng chấn động không thôi. "Quá đẹp, nếu có thể sống trong cung điện xinh đẹp thế này, chết cũng đáng." A Ninh đầy ngưỡng mộ nhìn mọi thứ.

Tiêu Long không nhịn được đảo mắt một cái, rồi bá khí nói: "Được thôi, đợi anh ra ngoài, anh sẽ mua một khu đất rồi xây cho em một cung điện xinh đẹp như thế này!

Không!

Trực tiếp xây cho em một Vân Thiên Cung thực sự!" Một câu nói khiến A Ninh ngây ngất!

Đối với bất kỳ cô gái nào, nếu được người đàn ông mình thích hứa hẹn như vậy, không ai có thể cưỡng lại được.

A Ninh cũng tin Tiêu Long sẽ làm được, vì cô cảm thấy với thủ đoạn của anh, muốn bao nhiêu tiền mà chẳng có?

Thực tế cô không hề biết Tiêu Long hiện tại có thân giá hàng chục tỷ.

Đợi mang 46 viên dạ minh châu này về bán, xây một tòa cung điện, xây một lâu đài công chúa Bạch Tuyết cũng chẳng có vấn đề gì.

Đám thổ phu tử bắt đầu lục soát bảo bối.

Tiêu Long quả thực đã phát hiện ra cơ quan thực sự.

Trên vòm trời đỉnh đầu, 46 viên dạ minh châu phác họa ra một bản đồ, một bản đồ dẫn sâu vào bên trong địa cung.

Hiện tại cuối cùng đại điện này cũng bị bao trùm trong một trận

pháp âm dương do Vương Tàng Hải để lại.

Khi Tiêu Long phát hiện ra bí mật này, phía Tiểu Ca cũng đồng thời nhận ra.

Cả hai cùng lúc thốt lên: "Sinh Tử Bát Quái!" Sắc mặt hai người có chút nghiêm trọng.

Bản đồ này chẳng phải là Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Thuật Kỳ Môn Độn Giáp được xây dựng ngay trong đại điện.

Chương 113

Quả nhiên ở tám phương hướng đều có các trận cước, đại diện cho tám cửa!

Nhưng bên trong có Sinh môn thì tự nhiên cũng có Tử môn!

Những cửa khác đều là vòng lặp vô tận, dù đi đâu cũng sẽ quay về chỗ cũ, liên thông với bát quái thụ quan lúc trước.

Chỉ là chỗ này đưa tất cả mọi người vào thì vĩnh viễn không ra được, đây là lối đi một chiều.

Cho nên muốn bước ra khỏi đại điện này, cần phải hóa giải thuật Kỳ Môn Độn Giáp, tìm thấy Sinh môn mới có thể thoát ra.

Sinh Tử Bát Quái chỉ là loại đơn giản nhất trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Muốn hóa giải cũng dễ, nhưng cần hai người, một người đứng ở Sinh môn, một người đứng ở Tử môn, đồng thời mở cơ quan mới có thể thực sự thoát ra.

Còn về việc người đứng ở Tử môn sẽ có kết cục ra sao thì không ai biết.

Nhưng Tiêu Long không cảm thấy mọi chuyện đơn giản như vậy, vì đây là mộ dưới đáy biển do Vương Tàng Hải xây dựng!

Nơi càng đơn giản càng đại diện cho nguy hiểm.

Cho nên, ở đây khẳng định có mánh khóe.

Tiểu Ca rõ ràng cũng biết điểm này, nên vẫn luôn không khinh cử vọng động.

Nhưng Tiêu Long cũng nhìn ra, vị trí Sinh môn và Tử môn rất rõ

ràng.

Vương Tàng Hải tuyệt đối sẽ không mắc loại lỗi nhỏ này.

Cho nên lối ra để lại khẳng định là cố ý.

Lúc này trong đầu Tiêu Long như có tia chớp lóe lên, mọi mê đoàn nháy mắt trở nên sáng tỏ.

Nhưng còn tình huống cụ thể thì phải thử mới biết được.

Tiêu Long cũng không sợ cái cơ quan nhỏ này.

Sở dĩ phải cẩn thận là để tất cả mọi người đều có thể rời đi.

Kệ đi, cứ ra ngoài trước đã! "Tiểu Ca, giúp một tay, anh biết Kỳ Môn Độn Giáp chứ?" "Biết!" Thấy Tiêu Long mở lời, Tiểu Ca biết hắn đã tìm thấy lối thoát, liền bước lên trước. "Anh đi Sinh môn, tôi đi Tử môn, đợi lát nữa có thể ra ngoài thì cứ xem tình hình." Tiểu Ca không hề do dự, trực tiếp hành động.

Những người khác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi Tiêu Long và Tiểu Ca chuẩn bị xong xuôi, vừa mới khởi động cơ quan, cả đại điện rung chuyển dữ dội, trông như sắp sập đến nơi. "Mọi người mau đi đi!" Tiêu Long quát lớn một tiếng, trực tiếp quăng A Ninh và mấy người khác ra ngoài.

Những người khác cũng lục tục đi theo.

Tiêu Long nhanh tay vơ lại 46 viên dạ minh châu.

Mất đi chúng, cả đại điện dường như mất đi trụ cột, bắt đầu sụp đổ nhanh chóng.

Lúc này ở phía Sinh môn truyền lại tiếng của A Ninh: "Anh Long, mau ra đi!" Tiêu Long không để ý, đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Ca.

Cả hai đồng thời hành động.

Huyết mạch Bạch Hổ của Tiêu Long bùng phát, tốc độ đạt đến cực hạn, tích tắc đã xuất hiện sau lưng Tiểu Ca.

Hai người cùng lúc thoát khỏi phạm vi Sinh môn.

Ngay lúc đó, đại điện kim bích huy hoàng sụp đổ ầm ầm.

Nhóm Tiêu Long rơi vào một đường hầm kiên cố.

Chỉ là không ai chú ý, vào khoảnh khắc đại điện sụp đổ, tấm biển treo giữa điện có viết bốn chữ lớn đột nhiên vặn vẹo biến thành một khuôn mặt người, tựa như một ảo ảnh, thậm chí còn lẩm bẩm tự nói: "Cơ hội trường sinh, bước cuối cùng kia cuối cùng đã xuất hiện sao?" Không ai biết đó là ai, cũng không ai hiểu ý nghĩa câu nói đó.

Cung điện sụp đổ, tất cả hóa thành hư vô, như thể chưa từng tồn tại.

Trong đường hầm, kết quả đã xảy ra ngoài ý muốn.

Vương Tàng Hải tên này quả nhiên đã giở trò.

Trong Sinh Tử Bát Quái hắn lại bố trí thêm một cái Sinh Tử Bát Quái nữa.

Cho nên khi người ở Tử môn rời đi, Sinh môn ban đầu sẽ biến thành Tử môn.

Vì vậy Tiêu Long gặp xui xẻo rồi.

Những người khác đều đã ra ngoài, còn Tiêu Long bị nhốt lại bên trong.

Cho nên nhóm Tiểu Ca rời khỏi đường hầm, và tại đây họ phát hiện ra một số lời nhắn do Giải Liên Hoàn để lại, biết được một vài bí mật về Ngô Tam Tỉnh.

Về việc 20 năm trước Ngô Tam Tỉnh đã đi ra, Giải Liên Hoàn cũng đi ra, mọi người rơi vào trầm tư nhưng đều ngầm hiểu mà không nói

ra.

Vì Thiên Chân đang ở đó, sắc mặt tái mét, rõ ràng tâm trạng không tốt.

Không sai, đám Thiên Chân đều đã xuất hiện trong đường hầm này, cũng là con đường duy nhất để ra khỏi mộ dưới đáy biển.

Nhưng ở đây cũng chẳng bình lặng gì.

Theo việc đạo Sinh Tử Bát Quái thứ nhất bị hóa giải, đạo thứ hai xuất hiện khiến đường hầm an toàn này trở nên bất ổn.

Giống như 20 năm trước khi Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh xuất hiện ở đây, họ đã rơi vào khốn cảnh.

Nhưng lần này vì có Tiểu Ca và A Ninh, dưới sự dẫn dắt của các cường giả sở hữu sức mạnh huyết mạch, họ đã cưỡng ép đột phá mà đi ra.

Nhưng Tiêu Long thì thảm rồi.

Cơ mà hắn là ai chứ?

Một cường giả vô địch với vô số thủ đoạn đặc biệt.

Chẳng lẽ một chút tiểu xảo do Vương Tàng Hải để lại lại có thể ngăn cản bước chân hắn?

Thế là hắn đi tới địa cung nơi cất giữ con Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng, trực tiếp lấy ra máy móc cơ giới, cưỡng ép phá hủy đường hầm, hiên ngang bước ra ngoài.

Tiến vào nơi đặt mô hình Vân Thiên Cung, Thanh Long Thần Điện thực sự!

Toàn bộ mộ đáy biển quả thực có hai mặt Âm - Dương.

Nơi nhóm Tiêu Long ở lúc trước là mặt Dương, còn nơi hắn vừa

tới được ẩn giấu trong một không gian khác của mộ đáy biển: mặt Âm, Thanh Long Thần Điện!

Đây mới là nơi Vương Tàng Hải tốn bao tâm sức để chế tác khu vực hạt nhân của cơ quan.

Nếu không có thực lực đủ mạnh, cơ quan thuật đủ giỏi, phong thủy thuật đủ cao, Kỳ Môn Độn Giáp đủ thâm hậu thì căn bản không thể vào được đây.

Người hội tụ đủ những điều kiện này rất ít, gần như không có.

Tiểu Ca và Ngô Tam Tỉnh luôn tìm kiếm nơi này, nhưng dù vào bao nhiêu lần họ cũng không thấy, chỉ luẩn quẩn ở tầng thứ nhất của mộ.

Dù tìm được trung tâm tầng một thì cũng không thể tiếp xúc được với hạt nhân thực sự.

Nhưng Tiêu Long đã tìm thấy!

Đây chính là nơi quý giá nhất của toàn bộ ngôi mộ, là nơi kết tinh cả đời của Vương Tàng Hải.

Có lẽ đây mới là nơi an nghỉ cuối cùng của hắn, vì tại đây hắn đã nghiên cứu ra những thứ có thành quả không nhỏ, ví dụ như Hải Hầu Tử, ví dụ như Cấm Bà.

Tuy không hoàn toàn thành công khi khiến bản thân biến thành quái vật, nhưng ít nhất cũng đã sống được mấy trăm năm mà không chết!

Đó cũng là một loại trường sinh khác biệt.

Tiêu Long đứng trong đại điện, nhìn Thanh Long đại điện hoành tráng hơn cả lúc trước mà không khỏi cảm thán.

Trên khung đỉnh lát gạch vàng này không còn 46 viên dạ minh châu nữa, mà vẽ một bức Thất Thập Nhị Tinh Đồ!

Ánh sáng lung linh được tỏa ra từ 72 viên thiên thạch được mài giũa tỉ mỉ, trường minh vạn năm, đại diện cho 72 tinh thần trên trời!

Hắn bước từng bước lên hai tầng bậc thang hán bạch ngọc, tổng cộng có 99 bậc, tượng trưng cho thiên hạ chí cực!

Chương 114

Cả đại điện nhìn kim bích huy hoàng, đại khí bàng bạc, mây mù bao phủ chẳng khác nào tiên cảnh!

Cứ như Vân Thiên Cung thực sự đang ở trước mắt vậy.

Một thần cung hào hoa như thế này thực ra cũng chỉ là một bản sao, Vân Thiên Cung thực sự nằm trên đỉnh núi Côn Luân!

Chỉ là một mô hình thôi mà đã khiến người ta chấn động đến vậy.

Tiêu Long thầm nghĩ nếu được thấy Vân Thiên Cung thật, chắc chắn sẽ còn hào hùng, bàng bạc đến nhường nào.

Nhưng khi Tiêu Long đang thưởng lãm đại điện, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai quen thuộc. "Anh Long, anh ở đâu vậy?

Cứu mạng với!" "Long ca ca ở đâu?

Em không ra ngoài được!" "Anh Long, anh nghe thấy em nói không?" Hóa ra là Hoắc Tú Tú!

Cái con bé xui xẻo này, không biết vì sao lại xuất hiện trong thần cung, rồi bị nhốt ở bên trong không ra được!

Tiêu Long vội vàng chạy vào.

Vừa chạy tới đã thấy một bóng dáng thướt tha lao đến.

Hai người bốn mắt nhìn nhau chỉ trong chốc lát, Hoắc Tú Tú đã trực tiếp nhào vào lòng Tiêu Long mà khóc thút thít, rõ ràng là bị dọa sợ khiếp vía. "Anh Long đúng không?

Thật sao?" "Anh Long là anh hả?" "Long ca ca, em không phải đang mơ chứ, em sợ quá." "..." Nhìn cô bé đáng yêu, đáng thương thế

này, Tiêu Long không nhịn được mà xoa xoa cái đầu nhỏ, khẽ trấn an: "Là anh đây, không sợ, có anh ở đây rồi." Mất một lúc lâu Tú Tú mới chịu rời khỏi lòng Tiêu Long.

Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu được trải nghiệm của cô bé dọc đường đi, thực ra chẳng có trải nghiệm gì cả.

Sau khi bị tách khỏi Bàn Tử, cô rơi vào đây rồi không tìm được lối ra.

Cô bé bị dọa sợ chết khiếp vì nơi này quá cô quạnh và yên tĩnh.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Tiêu Long bắt đầu tìm kiếm thứ mình cần.

Gặp được Hoắc Tú Tú là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng mục tiêu chính vẫn là hoàn thành nhiệm vụ: tìm Xà Mi Đồng Ngư và cây Thanh Đồng.

Hiện tại mọi thứ đã ở trước mắt, Tiêu Long không thể bỏ qua.

Hắn nhanh chóng tìm thấy một mật thất.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tú Tú, hắn chỉ vài đường cơ bản đã mở được nó ra.

Hoắc Tú Tú trực tiếp ngây người, sau đó tủi thân bật khóc.

Cô cảm thấy mình quá thất bại, ở trong đại điện này bao lâu không biết, mò mẫm mọi ngóc ngách mà chẳng thấy gì, vậy mà Tiêu Long chỉ liếc mắt một cái đã tìm ra cơ quan.

Thực sự quá đả kích người ta rồi.

Lúc này Tiêu Long không chút do dự chui vào mật thất.

Cô bé dỗi hờn do dự một lát, cuối cùng cũng chui vào theo, vì ở bên ngoài sợ lắm!

Kết quả khi vào mật thất, Tiêu Long không kìm được mà sững sờ.

Trong căn mật thất to lớn này, ngay vị trí trung tâm có một cây san hô khổng lồ.

Đáng sợ nhất là trên cây san hô treo vô số những cái chuông linh đang: Bát Giác Đồng Linh!

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi, định quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Hoắc Tú Tú lại hấp tấp xông vào, đâm sầm vào Tiêu Long làm cả hai ngã nhào, đè lên cây san hô.

Khoảnh khắc đó, Tiêu Long không kịp bịt tai, vô số tiếng chuông Bát Giác Đồng Linh vang lên.

Đinh linh linh ~ Đinh linh linh linh ~ Trong nháy mắt, Hoắc Tú Tú đờ người tại chỗ, rồi mất đi ý thức.

Tiêu Long chỉ hơi kháng cự một chút là khôi phục lại được, dù sao hắn cũng không thể thất thủ liên tiếp trước cùng một loại bẫy.

Nhưng nhìn Hoắc Tú Tú nằm lả người đi, tác dụng gây ảo giác của Bát Giác Đồng Linh vẫn ảnh hưởng đến suy nghĩ của Tiêu Long.

Tuy hắn kháng cự được ảo giác, không mất đi ý thức hay bị khống chế, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng phần nào.

Ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng, một loại hormone nào đó trong não bùng phát, đôi tay không tự chủ được mà hành động.

Lúc này Hoắc Tú Tú đang bị Bát Giác Đồng Linh ảnh hưởng, chìm sâu vào ảo cảnh, mơ một giấc mơ tuyệt đẹp.

Cô mơ thấy mình được sống trong lâu đài công chúa Bạch Tuyết đẹp như mơ!

Người đàn ông cô thích đã thực hiện lời hứa, xây cho cô một tòa lâu đài băng tuyết.

Trước mặt bàn dân thiên hạ, anh đạp lên mây thất sắc bay đến trước mặt cô, quỳ một gối cầu hôn!

Khoảnh khắc đó cô cảm động đến phát khóc.

Sau đó... trời tối rồi!

Bạch mã hoàng tử và công chúa Bạch Tuyết cứ thế quấn quýt lấy nhau.

Chỉ là lần này Tiêu Long chủ động, không còn kiềm chế cảm xúc nữa, chẳng lẽ lần nào cũng bị "ngược đẩy" sao?

Phải nắm giữ vận mệnh mới được! ...

Không biết bao lâu sau, Hoắc Tú Tú mới mở đôi mắt mệt mỏi, nhận ra mọi chuyện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, rồi lại rúc sâu vào lòng Tiêu Long mà chìm vào giấc ngủ say.

Lúc này trong đầu Tiêu Long vang lên âm thanh thông báo của hệ thống: "Đinh!

Kiểm tra túc chủ thu được tinh huyết đặc thù, huyết mạch Chu Tước nâng cấp lên Thiên giai trung kỳ đỉnh phong!" "..." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được loại tinh huyết Thiên Âm đặc thù thứ ba, phần thưởng một cơ hội giúp người khác thức tỉnh huyết mạch, có sử dụng lên Hoắc Tú Tú đang sở hữu huyết mạch Câu Trần không?

Sử dụng có thể nhận được huyết mạch tương ứng!" Tiêu Long đảo mắt một cái.

Có quyền lựa chọn sao?

Đương nhiên là: "Sử dụng!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ sử dụng thuật thức tỉnh huyết mạch giúp Hoắc Tú Tú thức tỉnh huyết mạch Câu Trần!

Huyết mạch Câu Trần của Hoắc Tú Tú nâng lên cấp Sơ, rồi cấp Trung!" "..." "Đinh!

Túc chủ hoàn thành việc giúp người khác thức tỉnh huyết mạch Câu Trần, chúc mừng túc chủ nhận được huyết mạch Câu Trần!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ một lần nữa nhận được tinh huyết đặc thù, huyết mạch Câu Trần nâng lên cấp Trung!" [Huyết mạch Câu Trần: Một trong mười đại thần thú, còn gọi là Thiên Mã, truyền thừa từ thần thú thượng cổ Câu Trần!

Có khả năng bay lượn mạnh mẽ, linh hoạt đa biến, sau khi đạt đến Thiên giai có thể ngưng tụ cánh Thiên Mã!] "..." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được thần thú huyết mạch Câu Trần, phần thưởng kỹ năng Đảo Quải Kim Câu!

Có thể treo ngược trên trần nhà ba ngày không rơi." Tiêu Long không biết cái "Đảo Quải Kim Câu" này có ý nghĩa gì, cũng không có thời gian thử nghiệm.

Nhưng huyết mạch Thiên Mã này khi lên tới Thiên giai trông cũng khá thú vị, có một đôi cánh thì hay biết mấy, bay lên trời lặn xuống đất, đúng là vô sở bất năng.

Hắn vội vàng mở bảng hệ thống để xem thành quả: 【Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch】 Túc chủ: Tiêu Long Huyết mạch Thánh Linh: Kỳ Lân (Thiên giai đỉnh phong) Huyết mạch Tứ Linh: Chu Tước (Thiên giai trung: Đạp không), Huyền Vũ (Cao cấp: Giảm thương thủy hệ 50%), Bạch Hổ (Cao cấp: Tốc độ) Huyết mạch Thập Đại Thần Thú: Đế Thính (Cao cấp: Nhục thân), Câu Trần (Trung cấp)

Tinh huyết sở hữu: Tinh huyết trường sinh Vương Tàng Hải x6, Tinh huyết Anh Diện Thi Trùng Vương x10 Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật (Đại sư), Đảo Quải Kim Câu Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới) Nhiệm vụ: 1.

Thu được tinh huyết đặc thù ẩn trong Xà Mi Đồng Ngư. 2.

Tìm kiếm cửa Thanh Đồng giả. 3.

Tìm kiếm cây Thanh Đồng.

Chương 115

Bảo bối ngày càng nhiều, thủ đoạn ngày càng phong phú.

Nhưng Tiêu Long cũng nhận thấy việc thăng cấp ngày càng chậm lại.

Hắn thậm chí còn đau đầu không biết tìm đâu ra nhiều quái vật cấp Vương như thế nữa.

Hiện tại ngoài tinh huyết cấp Vương, muốn nâng cấp thực sự quá khó.

Suy nghĩ một lúc, Tiêu Long nhìn gợi ý nhiệm vụ, vẫn còn những nhiệm vụ khác cần hoàn thành, do đó không thể dừng chân ở đây lâu.

Hơn nữa nơi này cũng rất an toàn, con bé kia ở đây sẽ không gặp nguy hiểm.

Vậy nên Tiêu Long để lại một mẩu giấy rồi an tâm rời đi.

Hắn phải đi tìm Xà Mi Đồng Ngư, kích hoạt thêm nhiều huyết mạch hơn nữa.

Về cây Thanh Đồng, những bí mật đó vẫn chưa được giải quyết, nên hắn phải lên đường.

Hắn không biết rằng, Hoắc Tú Tú ở đây cũng được nâng cấp huyết mạch!

Huyết mạch Câu Trần cũng chính là Thiên Mã, hèn chi phụ nữ Hoắc gia ai nấy dáng người đều thanh mảnh, linh hoạt hơn cả những người tập yoga chuyên nghiệp.

Vừa rồi, trong lúc vô tình thi triển các động tác, Tiêu Long cũng phải cảm thán, e rằng mấy đại sư nhu thuật hay yoga cũng không làm

được đến mức đó.

Nhưng với Hoắc Tú Tú sở hữu huyết mạch Thiên Mã thì hoàn toàn có thể.

Những động tác độ khó cao như gập người, đầu thò ra từ chân, hay những tư thế cực khó khác đều chẳng có chút trở ngại nào.

Đây không phải người thường làm được, và cũng là lý do vì sao Hoắc gia, với tư cách là người đứng đầu Hạ Tam Môn trong Lão Cửu Môn, lại có địa vị bá chủ như vậy: thân thủ đủ linh hoạt.

Ngay cả khi chưa thức tỉnh huyết mạch đã lợi hại thế rồi, thì nay khi đã thức tỉnh, Hoắc Tú Tú quả thực đã nhận được món quà trời ban.

Có lẽ đây là lý do Hoắc lão thái thái bắt cháu gái đi theo Tiêu Long chăng?

Hiện tại quả nhiên đã có lợi, lợi ích cực lớn!

Huyết mạch đã thức tỉnh, Hoắc gia có thể một lần nữa trở thành bá chủ, nắm giữ lượng lớn việc kinh doanh, làm rạng danh cả gia tộc!

Ước chừng lão thái thái biết tin này chắc sẽ vui đến chết mất.

Một lát sau Hoắc Tú Tú tỉnh dậy, rồi nhận thấy tình hình không đúng lắm.

Thân thể có chút đau nhức cứng đờ.

Nhìn kỹ lại, cô nàng hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống.

Nhưng nhìn quanh hồi lâu mới phát hiện chỉ còn lại một mình mình.

Đối với một cô gái trẻ vừa mới trải qua chuyện đó, cảm giác cô độc lúc này thật đáng tuyệt vọng, cô uất ức đến phát khóc.

Nhưng lúc này cô phát hiện ra mẩu giấy Tiêu Long để lại: "Thứ nhất, nhất định phải nghe lời, đừng chạy lung tung, đợi anh về." Hoắc Tú Tú uất ức cực kỳ, sắc mặt thay đổi liên tục.

Nhưng nhớ lại chuyện vừa rồi, cô lại có chút hưng phấn nhỏ nhoi.

Đặc biệt là khi nhìn cây san hô diễm lệ kia, cùng những cái chuông bị Tiêu Long phá hủy, Hoắc Tú Tú lập tức nhớ lại những gì bà nội kể về Bát Giác Đồng Linh, mọi chuyện bỗng trở nên sáng tỏ.

Tuy nhiên cô vẫn thấy hơi thất vọng.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, vốn định đợi mọi chuyện kết thúc, sau khi về sẽ đường đường chính chính trao cho Tiêu Long, kết quả lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây.

Đồ tồi, cái tên đàn ông thối tha này, chẳng có chút trách nhiệm nào cả, đúng là đồ đàn ông tệ bạc, chẳng biết ở lại chăm sóc người ta gì hết!

Trong lòng Hoắc Tú Tú rối như tơ vò, nhưng lần này cô rất nghe lời, không chạy lung tung mà ngoan ngoãn chờ đợi.

Cô lại nhớ về giấc mơ lúc nãy: lâu đài công chúa, hoàng tử bạch mã, đạp mây thất sắc... thật là đẹp!

Tiêu Long lần theo dấu vết, cuối cùng đi qua một đoạn mộ đạo cũ nát và đứng trước một cánh cửa bằng đồng khổng lồ.

Nhìn thấy cánh cửa này, Tiêu Long cuối cùng cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ, rốt cuộc cũng tìm thấy rồi. "Đây chính là cánh cửa Thanh Đồng kết nối âm dương trong Vân Thiên Cung huyền thoại sao?" Nhìn trên cánh cửa khổng lồ có hai lỗ tròn và vuông đại diện cho âm dương, Tiêu Long biết đó là nơi đặt hai con Quỷ Tỳ, và chỉ có Quỷ Tỳ mới mở được cửa Thanh Đồng.

Nhưng vì đây chỉ là bản sao, nên tự nhiên không cần mấy thứ đó.

"Vương Tàng Hải quả nhiên đã sao chép lại nơi đó, xem ra một số bí mật đều được ẩn giấu ở đây." Tiêu Long thầm nghĩ trong lòng, bắt đầu quan sát bố cục nơi này.

Tiêu Long thu lại nụ cười.

Bởi vì bên trong có khả năng ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

Dù sao đây cũng là nơi Vương Tàng Hải đã dày công tính toán để che giấu, không chừng những thủ đoạn cuối cùng đều được dồn hết vào đây.

Tiêu Long cũng không dám đảm bảo có thể hoàn toàn tiến vào rồi lại bình an rời đi, đó cũng là lý do hắn không muốn dẫn theo Hoắc Tú Tú.

Vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn, hối hận cũng không kịp.

Tìm kiếm cơ quan cạm bẫy nửa ngày không thấy, Tiêu Long nghiến răng trực tiếp đẩy cánh cửa thanh đồng ra, sau đó thuận theo bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng mà đi xuống!

Đúng thế, tên già Vương Tàng Hải này tiền nhiều thật, một số nơi quan trọng đều dùng đá cẩm thạch trắng làm bậc thang.

Quan trọng nhất là, lần này không phải đi lên mà là đi xuống liên tục!

Đã xuống tới đáy biển rồi sao?

Chắc là vậy, nhưng vẫn tiếp tục đi xuống.

Năm đó để xây dựng nơi này đã hi sinh bao nhiêu lao công, e rằng không thể đếm xuể.

Tiêu Long bước đi cẩn thận.

Càng đi xuống thì càng lạnh lẽo, dù xung quanh có trường minh đăng đồng hành nhưng ánh đèn vàng vọt kia lại mang đến một nỗi sợ

hãi khó kiềm chế.

Không biết đã đi bao lâu, môi trường xung quanh cuối cùng cũng thay đổi, thậm chí xuất hiện từng lớp sương mù bao phủ toàn bộ bậc thang.

Tiêu Long giống như đang đặt mình trong biển mây, cảm giác mỗi bước chân đều như đang đi về phía bầu trời.

Chẳng lẽ là bí mật của Vân Thiên Cung?

Tiêu Long đang suy nghĩ thì trước mắt hiện ra một địa cung khổng lồ. 99 bậc thang đá cẩm thạch trắng đã biến mất, Tiêu Long xuất hiện ở một nơi giống như tiền viện của một ngôi nhà nông thôn bình thường.

Ở đó đặt vài chiếc ghế đá vây quanh một bàn đá, bên cạnh có một cây thanh đồng.

Đây không phải là cây mà Tiêu Long cần, nhưng nơi này mang lại cảm giác như một thế ngoại đào nguyên, một tiểu viện ẩn bí, không hề xa hoa như hắn tưởng tượng.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử của Tiêu Long co rụt lại.

Bởi vì trên chiếc ghế đá vốn trống không, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bé gái mặc áo đỏ.

Cô bé rõ ràng đã chú ý tới Tiêu Long, trên mặt lộ ra nụ cười thiên chân khai tâm: "Công tử, nô gia hữu lễ rồi." Bé gái áo đỏ đứng dậy, cúi người hành lễ với Tiêu Long, cử chỉ yểu điệu như một đại gia khuê tú.

Nhưng Tiêu Long lại đứng im bất động, mày nhíu chặt.

Trên người cô bé này, hắn cảm nhận được một tia nguy cơ hoặc một loại cảm giác không lành.

Dù Tiêu Long nhận ra đây là một con Hồng Y Lệ Quỷ, nhưng dáng vẻ ôn hòa này thực sự không giống một lệ quỷ chút nào, mà giống một em gái hàng xóm hơn.

Tiêu Long vô cùng hiếu kỳ về thân phận của cô bé, thực lực của cô ta cũng rất mạnh, thuộc loại đỉnh phong trong số quái vật cấp Vương, vượt ngoài phạm vi hắn có thể dễ dàng chấp nhận. "Tên là gì?" Tiêu Long thử hỏi. "Công tử, nô gia hữu lễ rồi." Hồng Y Lệ Quỷ vẫn lặp lại câu nói cũ.

Tiêu Long cau mày, có vẻ trí tuệ không cao lắm, rốt cuộc là chuyện gì?

Tiêu Long thử bước tới phía trước, nhưng ngay khắc sau, sắc mặt cô bé thay đổi: "Đi thêm bước nữa, chết!" Âm khí sâm sâm thốt ra vài chữ, bộ đồ màu đỏ trên người cô ta bỗng chốc phình to, khí tức trên người trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Loại sát khí âm lãnh đó đáng sợ đến cực hạn, hơi thở của Tiêu Long biến thành màn sương trắng, áo đỏ của cô bé không gió tự bay, nhiệt độ xung quanh hạ xuống vài độ.

Khá lắm, quả nhiên không hổ là Hồng Y Lệ Quỷ.

Chương 116

Xem ra căn phòng phía sau đang ẩn chứa bí mật lớn, cô bé này chính là người thủ hộ.

Nhưng Tiêu Long cũng không phải kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, huống chi đây là một con lệ quỷ, dù trông có vẻ là một cô bé đáng yêu thì cũng không thay đổi được sự thật đó.

Hắn tuyệt đối không để bất cứ thứ gì cản bước chân mình.

Khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, Tiêu Long thản nhiên nói: "Đã như vậy thì đừng trách công tử hạ thủ vô tình.

Vốn định giúp cô siêu sinh, giờ xem ra không cần nữa rồi." Tiêu Long vung tay, Chu Tước Hỏa xuất hiện, Kỳ Lân Huyết Mạch lan tỏa toàn thân.

Kỳ Lân Huyết Mạch trừ tà, Chu Tước Hỏa diệt quỷ!

Nhìn thấy Chu Tước Hỏa trong tay Tiêu Long, khuôn mặt dữ tợn của cô bé áo đỏ không hề sợ hãi như hắn tưởng, khí tức trên người cô ta lại biến đổi lần nữa, nhiệt độ xung quanh trực tiếp giảm xuống âm vài chục độ.

Chu Tước Hỏa trên tay Tiêu Long bắt đầu chao đảo.

Con lệ quỷ này quá mạnh, dường như cô ta sở hữu một loại huyết mạch khác thường, có tác dụng khắc chế nhất định đối với Chu Tước Hỏa, hoặc là hai bên xung đột nhau.

Nhưng Tiêu Long cũng không chịu bỏ qua, trong phòng chắc chắn có bí mật Vương Tàng Hải để lại, nên con lệ quỷ này không thể giữ. "Sát!" Chu Tước thần tượng hiện thân, Hắc Kim Long Đao bộc phát sát khí, Bạch Hổ Huyết Mạch xuất hiện!

Ba đại huyết mạch đồng thời bùng nổ, trực tiếp tung ra một đòn chí mạng.

Cùng lúc đó, Hồng Y Lệ Quỷ cũng động thủ, từ dưới lớp áo đỏ thò ra một bàn tay nhỏ màu đỏ mang theo oán khí lạnh lẽo vô cùng, hung tợn vươn móng vuốt ra!

Thân ảnh cô ta cũng biến mất trong nháy mắt, lao thẳng về phía đầu Tiêu Long!

Nhưng đang ở giữa không trung, cô ta cảm ứng được khí tức huyết mạch đáng sợ trên người Tiêu Long, ba loại lực lượng huyết mạch khiến cô ta kinh sợ.

Khuôn mặt dữ tợn bỗng lộ ra vẻ sợ hãi, đang định quay người bỏ chạy nhưng tất cả đã muộn.

Bạch Hổ Huyết Mạch cấp cao tăng tốc độ cho Tiêu Long quá nhanh, hắn đã áp sát sau lưng cô bé, một đao chém xuống. "Y nha nha..." Tiếng thảm thiết thê lương vang lên, cô bé áo đỏ trực tiếp bị đánh bay.

Đúng vậy, là bị đánh bay chứ không phải bị chém chết, có thể thấy con quỷ này đáng sợ đến mức nào.

Trước đó chưa có quái vật cấp Vương nào đỡ nổi một đòn khủng khiếp như vậy của Tiêu Long.

Nhưng một đao này cũng khiến cô ta trọng thương, ngoại y màu đỏ trở nên hư huyễn như bị mất màu, đặc biệt là khuôn mặt búp bê tinh xảo bắt đầu rạn nứt như sứ vỡ, cuối cùng nổ tung, chỉ còn lại một linh hồn không đầu!

Ngoại y đỏ thẫm lại nhạt đi, một cái đầu y hệt như cũ xuất hiện: "Ta phải giết ngươi!" Cô bé áo đỏ trở nên vô cùng oán hận, âm khí bùng phát khiến trường minh đăng xung quanh bị đóng băng, rồi cô ta

lao đến trước mặt Tiêu Long.

Nhưng giây tiếp theo, cô ta tuyệt vọng.

Trúng kế rồi!

Vì Tiêu Long đã đứng đợi sẵn, cô ta lao thẳng vào tay hắn!

Kỳ Lân thần tượng lập tức trấn áp, trên Hắc Kim Long Đao, Chu Tước thần điểu gào thét, xuyên thủng lớp áo đỏ và nuốt chửng linh hồn đó.

Tiêu Long đáp xuống đất, mọi thứ kết thúc.

Hồng Y Lệ Quỷ cấp Vương cao giai, chết! "Lên đường bình an!" Tiêu Long nhắm mắt, lầm bầm vài câu.

Hồng Y Lệ Quỷ bị đánh cho hồn phi phách tán, dù sao cũng phải tỏ lòng thương tiếc một chút.

Cùng lúc đó, phần thưởng xuất hiện! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ giết chết Hồng Y Lệ Quỷ cấp Vương, ngưng tụ được 1 giọt tinh huyết Hồng Y cấp Vương, dùng để thăng cấp Thanh Long Huyết Mạch là thích hợp nhất, có lưu trữ không?" Nhìn thông báo, Tiêu Long cảm thán hệ thống thật nhân tính hóa, cũng gián tiếp cho thấy hắn đã đến rất gần Xà Mi Đồng Ngư.

Trong chiếc Xà Mi Đồng Ngư cuối cùng thực sự có Thanh Long Huyết Mạch, vậy thì tự nhiên phải lưu trữ lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, mọi thứ xung quanh đã thay đổi, không còn là điền viên cũ kỹ nữa mà là một tòa cung điện xa hoa.

Vừa rồi tất cả chỉ là kính hoa thủy nguyệt, có lẽ đó là sự quyến luyến cuối cùng của cô bé áo đỏ kia.

Mở cửa cung điện bước vào, bên trong không giống như Tiêu Long tưởng tượng, vì nó được bài trí như khuê phòng của thiếu nữ.

Lần này không còn là chướng nhãn pháp hay ảo cảnh, mà đích thực là một gian khuê phòng cổ đại!

Nó mang lại cảm giác của một đại gia khuê tú, các vật dụng sinh hoạt đều đầy đủ: giường tủ làm bằng gỗ đàn hương, rèm cửa bằng mã não hồng, gương đồng làm từ thiên thạch ngoại lai, bàn trang điểm làm từ gỗ Kim Ti Hoa Linh...

Tiêu Long không khỏi suy đoán, đây có lẽ là nhà của cô bé áo đỏ vừa rồi, cô ta có thể là con gái của Vương Tàng Hải, nên lão mới bài trí khuê phòng ở đây để con gái mình dù chết cũng có thể sống như lúc sinh thời.

Tiêu Long đi tới trước gương đồng, hình ảnh phản chiếu rất rõ nét.

Trên bàn trang điểm đặt các đồ dùng trang điểm nhưng đã khô héo mục nát, những phấn son đó chỉ cần chạm vào hơi thở cũng sẽ biến thành bụi phấn tan biến vào không khí.

Ở chính giữa bàn trang điểm, một hộp ngọc làm từ ngọc Hòa Điền thượng hạng thu hút ánh nhìn của Tiêu Long.

Hộp ngọc được chế tác tinh xảo, bên trên điêu khắc hoa mẫu đơn đoan trang tú lệ, ở góc có khắc hai chữ quyên tú: Hoa Nhị.

Có lẽ đó là tên của cô gái kia.

Cầm hộp ngọc lên không thấy cơ quan, Tiêu Long mở ra, bên trong đặt một số trang sức tinh tế: vòng cổ trân châu, chuỗi hạt mã não, ngọc bội Bạch Vân, nhẫn Hòa Điền, hoa tai Lam Điền, mỗi thứ đều giá trị liên thành.

Quan trọng nhất là bên cạnh có đặt một con dao ngọc Kim Ti, trên đó cũng khắc hai chữ "Hoa Nhị".

Có vẻ con dao ngọc này là vật bất ly thân.

Tiêu Long định cầm lên xem thì đột nhiên cau mày, rồi giãn ra, hắn đã phát hiện bí mật ở đây.

Con dao ngọc giá trị liên thành này được kết nối với một cơ quan nhỏ, nếu là người bình thường căn bản không phát hiện được, chắc chắn sẽ bị con dao thu hút mà cầm lên ngay lập tức, từ đó kích hoạt cơ quan.

Nhưng Tiêu Long, người sở hữu Mặc Gia Cơ Quan Thuật cấp đại sư, đã phát hiện ra điểm bất thường.

Hắn không vội động thủ mà quan sát kỹ lưỡng, hóa ra hộp ngọc này không phải không có cơ quan, mà cơ quan ẩn giấu cực sâu, vòng sau nối tiếp vòng trước, dù là người tinh minh nếu đại ý cũng sẽ trúng chiêu.

Hắn nhanh chóng tìm ra nút thắt cơ quan, ở bốn góc hộp ngọc, hắn nhẹ nhàng đặt bốn viên trân châu vào đó, cơ quan lập tức được giải trừ.

Tiêu Long cầm con dao ngọc lên, thấy một cơ quan nhỏ hiện ra bên dưới có hình dáng của con dao, ở giữa có một lỗ như lỗ khóa.

Hắn nhẹ nhàng ấn dao vào, giống như tra chìa khóa, xoay nhẹ một cái theo chiều ngược kim đồng hồ, rồi mở ra tầng thứ hai của hộp ngọc.

Không sai, cái hộp ngọc trông không lớn này thực sự có hai tầng.

Tầng thứ nhất chỉ là chướng nhãn pháp, tầng thứ hai mới là nơi giấu bảo bối.

Khoảnh khắc mở ra, Tiêu Long nhìn thấy một con Xà Mi Đồng Ngư nằm yên tĩnh ở đó.

Tìm kiếm bao lâu nay, cuối cùng cũng thấy rồi.

Khóe miệng Tiêu Long lộ ra nụ cười, nóng lòng lấy nó ra. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ." Tiếng thông báo hệ thống vang lên trong đầu, Tiêu Long chưa kịp kích động thì đột nhiên nghe thấy một tiếng cơ quan khởi động rất khẽ!

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi, quả nhiên là đại ý rồi.

Bên ngoài không có cơ quan, tầng một cũng không, hóa ra ẩn giấu ở tầng hai.

Khi Xà Mi Đồng Ngư bị lấy ra thì cơ quan mới được kích hoạt.

Tiêu Long cũng không ngoại lệ, vì sự hiện diện của Xà Mi Đồng Ngư mà tạm thời quên đi nguy hiểm, đã trúng kế!

Hắn đã bước vào cái bẫy mà Vương Tàng Hải để lại.

Lúc này, những tiếng sột soạt đột nhiên vang lên, âm thanh càng lúc càng lớn, giống như có vô số côn trùng đang bò.

Ban đầu tiếng động rất nhỏ nhưng sau đó to dần, dường như đang đến rất gần.

Thứ gì vậy?

Tiêu Long lập tức cảnh giác, quan sát xung quanh nhưng không thấy gì, nhưng rõ ràng âm thanh càng lúc càng lớn, tình hình là thế nào?

Đột nhiên Tiêu Long biến sắc, ngẩng phắt đầu lên.

Chương 117

Trên đỉnh đầu không biết từ lúc nào đã có vô số côn trùng nhỏ đang lượn lờ.

Chúng biết bay!

Chúng có cánh, tiếng sột soạt kia là từ cánh phát ra.

Quan trọng nhất là loại côn trùng này Tiêu Long có biết, chúng có một cái tên đáng sợ là: Phi Dũ!

Hoặc dùng một cái tên khác mà mọi người quen thuộc hơn: Phi Thiên Ngô Công (rết bay)!

Những con rết có cánh biết bay.

Hắn vốn tưởng là tiếng bò, hóa ra là tiếng vỗ cánh.

Kỳ Lân Huyết Mạch cấp Thiên của Tiêu Long có khả năng khống chế côn trùng, nhưng lúc này lại không hiệu quả lắm, vì rết không phải côn trùng, chúng là động vật chân đốt!

Cùng loài với con cuốn chiếu!

Tuy nhiên Kỳ Lân Huyết Mạch vẫn có chút tác dụng uy hiếp, đó là lý do đám rết bay này không lao vào Tiêu Long ngay lập tức, nếu không phải hắn thì người khác đã bị chúng nuốt chửng không còn một mẩu xương.

Tiêu Long không chút do dự lùi lại phía sau, lúc này đám rết bay cũng bạo động.

Đôi cánh màu đỏ sau lưng chúng trong nháy mắt tạo thành một cơn bão đỏ, xoay tròn lao về phía Tiêu Long, không hề sợ hãi.

Một con rết bay to bằng bàn tay, có thể tưởng tượng hàng trăm

hàng ngàn con rết đáng sợ lượn lờ trên không trung như thế nào, e rằng người có tâm lý yếu sẽ chết khiếp.

Điểm đáng sợ nhất của loài rết này là chỗ nào cũng rúc vào, nhất là nơi có nhiệt lượng.

Chỉ cần trên người có một vết hở nhỏ, chúng sẽ liều mạng rúc vào.

Cảnh tượng đó đáng sợ biết bao!

Nếu thực sự bị bao vây, bị chúng bám đầy người, đó sẽ là ác mộng đối với bất kỳ ai.

Mọi lỗ nhỏ, thậm chí là kẽ hở, đều bị chúng chen vào, sau đó xâm nhập cơ thể, vào mạch máu, tủy xương.

Nếu một người bị rúc vào như vậy thì cảm giác đó thật tuyệt vọng.

Không mất bao lâu, có lẽ chỉ cần một phút, đám rết trong cơ thể sẽ đẻ trứng rồi phá xác chui ra.

Lúc đó một con người có lẽ chỉ còn lại một lớp da và một bộ xương khô, lớp da dùng để giữ ấm cho trứng, bên trong xương khô đều là trứng rết.

Nếu kẻ đen đủi đó sống sót thêm một ngày, trứng rết sẽ nở, vô số rết con sẽ chui ra.

Tiêu Long không dám nghĩ tiếp, vì vậy khi đám rết bay lao đến, hắn toàn lực ra tay.

Chu Tước Hỏa bùng nổ, tất cả rết bay đến gần đều bị thiêu rụi sạch sẽ.

Bất kể rết bay đẳng cấp nào, bao nhiêu đôi cánh, hễ đến gần Tiêu Long là biến thành tro bụi.

Nhưng lũ này hung mãnh dị thường, như thể không biết sợ là gì, cứ thế lao lên!

Chúng há cái miệng đáng sợ ra như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Tiêu Long không ngừng múa Chu Tước Hỏa, không biết đã giết bao nhiêu con, nhưng thứ này dường như vô tận, liên tục lao vào chết thay, như muốn dùng xác chết để đè chết Tiêu Long vậy.

Theo thời gian trôi đi, Tiêu Long có chút mất kiên nhẫn!

Vì đám rết này càng lúc càng nhiều, kích thước càng lúc càng lớn, thân thể thậm chí biến thành màu đỏ, cánh sau lưng cũng nhiều hơn.

Cuối cùng Tiêu Long thậm chí còn thấy vài chục con rết bay to như chó con, đáng sợ vô cùng, chỉ riêng cái miệng rộng kia cũng đủ cắn nát đầu một người.

Tiêu Long trực tiếp bộc phát toàn bộ Chu Tước Huyết Mạch, một con hỏa long xuất hiện quét sạch mọi thứ, đánh tan cơn lốc rết bay rồi bao vây thiêu rụi chúng.

Những con rết bay cực mạnh đó bị Tiêu Long tặng cho mỗi con một đao Hắc Kim Long Đao, chém thành mảnh vụn, lúc này mới tiêu diệt sạch sẽ đám rết.

Cũng may là Tiêu Long, chứ nếu là người khác thì đông bao nhiêu cũng vô dụng, lửa bình thường không ăn thua, số lượng chúng quá nhiều, thực lực lại mạnh.

Nếu là Tiểu Ca thì chắc cũng chỉ có nước tạm tránh mũi nhọn, nếu không cũng chỉ có đường chết!

Nhưng Tiêu Long có nhiều thủ đoạn, có phương pháp khắc chế tuyệt hảo nên mới dễ dàng tiêu diệt được.

Xử lý xong đám rết khổng lồ, Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm, lúc

này mới kiểm tra thu hoạch! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Xà Mi Đồng Ngư thứ tư, có tinh luyện huyết mạch không?" Không cần do dự, tinh luyện ngay! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ từ Xà Mi Đồng Ngư ngưng luyện ra Thanh Long Huyết Mạch trong Tứ Linh Huyết Mạch, có thôn phệ không?" "Thôn phệ!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Thanh Long Huyết Mạch, đẳng cấp đạt cấp sơ!" "..." "Đinh!

Phát hiện túc chủ có đủ tinh huyết để Thanh Long Huyết Mạch tiến hóa, có thôn phệ để tiến hóa không?" Đương nhiên rồi!

Đợi mãi lúc này! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 10 giọt tinh huyết Anh Diện Thi Trùng Vương, Thanh Long Huyết Mạch tiến hóa lên cấp cao!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 1 giọt tinh huyết Hồng Y cấp Vương, Thanh Long Huyết Mạch tiến hóa lên cấp cao đỉnh phong!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được đầy đủ Tứ Linh Huyết Mạch và đều đạt cấp cao, thưởng cho một nửa bản đồ không gian tầng thứ nhất của Thanh Đồng Thần Thụ!" Sau một chuỗi thăng cấp, Thanh Long Huyết Mạch của Tiêu Long trực tiếp đạt tới cao giai, chỉ còn thiếu một bước là đột phá cấp Thiên!

Chỉ cần thêm một giọt tinh huyết cấp Vương nữa là xong.

Tiêu Long nắm chặt Hắc Kim Long Đao, cảm nhận được nó rung động nhẹ, hắn liền xem thuộc tính của đao!

Nếu dùng Thần Long Huyết Mạch, lực công kích của Hắc Kim Long Đao có thể tăng thêm 50%.

Thanh Long Huyết Mạch chính là một trong các loại Thần Long Huyết Mạch, nên lực công kích của Tiêu Long đã tăng thêm một nửa.

Nắm chặt đao trong tay, Tiêu Long cảm thấy giờ đây nếu đối mặt với Hồng Y Lệ Quỷ lúc trước thì chỉ cần một đao, đối phó với đám rết kia cũng chỉ cần một đao!

Tiêu Long hít sâu một hơi, vô cùng hài lòng với lần thăng tiến này, không uổng công lặn lội dưới mộ đáy biển lâu như vậy để truy tìm Xà Mi Đồng Ngư, phần thưởng quả nhiên phong hậu.

Không dừng lại, hắn tiếp tục khám phá.

Tiêu Long không tin nơi bí mật này Vương Tàng Hải chỉ để lại bấy nhiêu đồ.

Nếu có thể vơ vét thêm chút bí mật về trường sinh của lão thì càng tốt.

Trong khuê phòng này thực sự có một mật thất, Tiêu Long không chút do dự bước vào.

Hắn tiến vào một đại điện vô cùng rộng lớn, mức độ xa hoa còn hơn cả lúc trước.

Nhìn qua giống như thư phòng của một đại quan!

Tiêu Long đoán đây có lẽ là địa bàn của Vương Tàng Hải, phòng ở hoặc nơi chôn cất.

Dù sao truyền thuyết nói lão đã chết, thi thể được mai táng trong một ngôi mộ do chính lão xây dựng, một nơi ẩn bí như thế này hoàn toàn có khả năng.

Lúc này ánh mắt Tiêu Long dừng lại ở giữa căn phòng, trên một bệ đá cẩm thạch trắng khổng lồ đặt một cỗ quan tài thanh đồng cực lớn!

Cỗ quan tài này mang lại cho Tiêu Long cảm giác khác hẳn những cái khác, có một khí tức khiến hắn thấy kinh hoàng.

Tiêu Long nheo mắt, nảy ra một khả năng, hoặc là quan tài này được đúc từ cành của Thanh Đồng Thần Thụ!

Vậy thì bí mật bên trong đáng sợ lắm!

Cỗ quan tài thanh đồng này rất khác biệt, bên trên khắc họa đủ loại thần thú, xung quanh mây lành vây quanh tạo thành một bức Thần Thú Du Vân Đồ!

Phía trước là Thanh Long, phía sau là Bạch Hổ, bên trái là Chu Tước, bên phải là Huyền Vũ, canh giữ bốn phương vị của quan tài, giống như đang đồng thời trấn áp một sự tồn tại đáng sợ nào đó bên trong.

Chỉ liếc nhìn một cái, Tiêu Long đã nhận ra nơi này không đơn giản, vì trong vô thức hắn phát hiện mình lại trúng kế của Vương Tàng Hải!

Một cục diện phong thủy đặc thù kết hợp với cơ quan xung quanh tạo thành một trận pháp Khôi Tinh Thích Đấu phức tạp!

Khác với Khôi Tinh Thích Đấu thông thường, do chịu ảnh hưởng từ âm dương phong thủy cục của toàn bộ mộ đáy biển nên trận pháp ở đây đã có biến hóa đặc biệt.

Nằm trên long mạch dưới đáy biển, tại vị trí cốt lõi của long mạch, cỗ quan tài thanh đồng này trở thành nguồn gốc trấn áp tất cả.

Chương 118

Mặt khác, nó hấp thụ linh mạch của trời đất, có thể nhờ sự khúc xạ của nước biển để thu thập ánh trăng và tinh quang ban đêm để nuôi dưỡng phong thủy, nuôi dưỡng quan tài và trấn áp thi hồn!

Ngẩng đầu nhìn lên, trên vòm đại điện có bảy tấm gương đồng cấu thành một cơ quan cổ quái, có thể khúc xạ ánh trăng và tinh quang tụ tập vào đây.

Nếu vào đêm khuya trời quang, ánh trăng chiếu xuống qua bảy tấm gương sẽ tập trung hết lên quan tài thanh đồng, rồi bị cỗ quan tài hoặc kẻ nằm bên trong hấp thụ.

Còn bên trong có phải Vương Tàng Hải hay không thì thực sự không chắc chắn, dù sao sự tồn tại trong quan tài này chỉ cần sơ sẩy là sẽ xảy ra thi biến.

Khôi Tinh Thích Đấu đang mượn long mạch đáy biển, kết hợp âm dương bát quái và tinh tú trên trời, lấy ánh sáng nhật nguyệt tinh thần làm môi giới để hấp thụ linh khí trong phạm vi hàng ngàn dặm!

Đây chính là cốt lõi của toàn bộ mộ đáy biển, nhờ vào sức mạnh này và năng lượng thủy triều mới thực hiện được sự vận hành của hai tầng không gian âm dương dưới mộ.

Trên cỗ quan tài thanh đồng này, hòn đá trông có vẻ bình thường ở giữa thực chất là thiên thạch ngoại lai, có lẽ lấy từ chỗ Tây Vương Mẫu, nên tình hình ở đây rất đáng sợ, đến mức Tiêu Long cũng không dám chắc Vương Tàng Hải đã dự lưu bao nhiêu thủ đoạn, cũng không rõ lão đã nghiên cứu huyết mạch trường sinh đến mức độ nào.

Nhưng cẩn thận không bao giờ thừa, Tiêu Long quan sát tỉ mỉ, dần phát hiện ra những thứ ẩn giấu trên quan tài.

Có những ghi chép về Vân Đỉnh Thiên Không, về toàn bộ quá trình xây dựng và biến mất của nó.

Hình ảnh ghi lại rằng khoảnh khắc Vân Thiên Cung hoàn thành, bầu trời đầy mây đen, sấm chớp đùng đùng như thể trời đất không cho phép sự tồn tại đó xuất hiện.

Thế là đất trời đảo lộn, thần linh giáng xuống thần phạt, thiên kiếp đáng sợ rơi xuống, sấm nổ đì đùng, mưa xối xả trực tiếp nhấn chìm toàn bộ Vân Đỉnh Thiên Không trong phong ba.

Tiếp đó nhiệt độ hạ xuống, mưa gió biến thành tuyết phủ, trong thời gian ngắn đã đóng băng toàn bộ cung điện dưới lớp tuyết dày, từ đó biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Trong lúc Tiêu Long đang giải mã những hình ảnh đó, hắn không nhận ra nguy hiểm đáng sợ đang lặng lẽ ập đến.

Một bầy côn trùng lớn từ bên ngoài tràn vào bao vây hắn.

Khi Tiêu Long đang chìm đắm trong những hình ảnh đó thì Kỳ Lân Huyết Mạch bùng phát, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Tiêu Long nhận ra mình đã rơi vào ảo cảnh một cách vô thức.

Đợi đến lúc hắn phản ứng lại thì nguy hiểm đã cận kề.

Hóa ra những đồ án trên quan tài thanh đồng này còn đáng sợ hơn cả chuông đồng bát giác, vì quan tài được làm từ gỗ của Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, bản thân nó đã mang tác dụng gây ảo giác và phục chế cực lớn.

May mà hắn tỉnh lại kịp, nếu là người khác e rằng không bao giờ tỉnh lại được nữa, rồi sẽ bị lũ côn trùng ăn tươi nuốt sống không còn mẩu xương.

Giờ nhìn lũ côn trùng này, Tiêu Long lộ ra nụ cười khinh miệt.

Kỳ Lân Huyết Mạch bùng nổ bao phủ cơ thể để ngăn ảo cảnh ảnh hưởng lần nữa.

Chu Tước Hỏa bộc phát, hắn khống chế lũ côn trùng như thiêu thân lao vào lửa, để chúng tự nhảy vào đống lửa rồi hóa thành tro bụi.

Đây thực sự là côn trùng nên khả năng khống chế của Kỳ Lân huyết mạch cấp Thiên đã có tác dụng.

Nạn côn trùng đáng sợ với người khác thì với Tiêu Long chẳng là gì cả!

Vì đám côn trùng này chính là Thi Miết!

Thi Miết biến dị!

Dù chưa đạt cấp Vương nhưng chúng mạnh hơn Thi Miết thông thường rất nhiều, bất kỳ con nào cũng có thể giết chết bảy tám người, chưa nói đến việc kéo đàn kết đội.

Nhưng chúng đã gặp khắc tinh là Tiêu Long, nên số phận thật bi thảm, nhanh chóng bị Tiêu Long thiêu sạch.

E rằng mấy trăm năm trước Vương Tàng Hải cũng không ngờ sau mấy trăm năm lại xuất hiện một sự tồn tại như Tiêu Long trong mộ đáy biển, không chỉ vượt qua mọi nguy hiểm lão để lại mà còn tiến vào cốt lõi với khả năng khống chế côn trùng đáng sợ, khiến mọi sự bố trí của lão đều vô dụng.

Trong chớp mắt, Thi Miết bị thiêu sạch, cả căn phòng ngập ngụa mùi hôi thối nồng nặc.

Tiếp theo phải nhanh chóng phá giải cục diện Khôi Tinh Thích Đấu này.

Hắn tìm kiếm điểm mấu chốt của phong thủy cục, rồi tích tụ sức

mạnh lao lên không trung, bám chặt tay chân vào trần nhà, kỹ năng Đảo Quải Kim Câu được vận dụng đến cực hạn.

Bảy tấm gương đồng phía trên được hắn nhấn xuống theo một thứ tự nhất định rồi xoay vào vị trí tương ứng.

Toàn bộ phong thủy cục được kích hoạt!

Khôi Tinh Thích Đấu khởi động, cùng lúc đó trên quan tài thanh đồng hiện ra Thất Tinh Liên Châu, cơ quan bên trong được mở ra.

Cỗ quan tài thanh đồng thần bí dần lộ ra trước mắt Tiêu Long.

Tiêu Long nhảy xuống, khóe miệng nở nụ cười.

Nắp quan tài thanh đồng được mở ra, lộ ra quan tài bên trong cùng một thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Long.

Đó là một người đàn ông trung niên, lông mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, khí vũ hiên ngang, nho nhã tùy hòa, giống như đang ngủ vậy.

Tiêu Long nheo mắt, trong đầu hiện lên ba chữ: "Vương Tàng Hải!". "Vương Tàng Hải?!" Tiêu Long kinh hô thành tiếng, thực sự chấn kinh một hồi.

Dựa vào trực giác, hắn cảm thấy người trước mắt chính là Vương Tàng Hải thật, vì khí chất đó quá đặc biệt, người thường không thể có được.

Nhưng làm sao có thể?

Mấy trăm năm rồi mà nhục thân không thối rữa sao?

Chẳng lẽ lão thực sự không chết?

Rõ ràng không có hơi thở, không có dấu hiệu sinh lý nào, nhưng dáng vẻ này đâu giống người chết!

Chẳng lẽ lão thực sự nắm giữ thuật trường sinh, đang chìm vào giấc ngủ sâu để giữ mãi tuổi thanh xuân? "Hệ thống, có thể cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không?" "Đinh!

Phát hiện một trong những nhục thân của Vương Tàng Hải, mời túc chủ phá giải điểm mấu chốt bên trong để lấy tinh huyết trường sinh!" Nhận được câu trả lời của hệ thống, Tiêu Long nheo mắt lại.

Quả nhiên là Vương Tàng Hải!

Nhưng đây chỉ là một nhục thân của lão, xem tình hình có vẻ như có nhiều hơn một cái!

Thú vị đây, điều này khiến Tiêu Long càng thêm hiếu kỳ về Vương Tàng Hải. "Không hổ là đại tông sư một thời, dù không thực sự thành công cũng đã làm được việc mà người thường khó lòng làm được!" Tiêu Long cảm thán không thôi, quan sát kỹ nhục thân của Vương Tàng Hải.

Hệ thống đã nói phải giải quyết vấn đề nhục thân, nghĩa là cái xác này có vấn đề!

Tiêu Long kiểm tra kỹ lưỡng, nhưng tiếc là dùng cách nào cũng không thấy gì bất thường.

Dù bóp miệng hay gõ vào bụng cũng không thấy gì, không có đỉnh thi đan hay thứ gì tương tự. "Chẳng lẽ gã này thực sự tu luyện nhục thân trường sinh bất lão?

Vậy linh hồn đi đâu rồi?

Tại sao lại chết?" Tiêu Long vô cùng thắc mắc.

À, lúc này Tiêu Long phát hiện hai tay lão có vấn đề, vì hai tay lão chắp lại ở vị trí đan điền, vừa rồi Tiêu Long không chú ý, giờ tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trong tay lão dường như đang nắm thứ gì đó.

Mở ra xem, đó là một miếng ngọc bội, bên trên viết mấy chữ lớn: "Kẻ thấy bản tôn, nhất định phải tam khấu cửu bái!" Tiêu Long nheo mắt, bấy giờ mới phát hiện ngay phía dưới quan tài thanh đồng có đặt một cái bồ đoàn nhỏ, tuy đã mục nát nhưng vẫn thấy dấu vết.

Mẹ kiếp!

Thực sự muốn người ta quỳ lạy sao!

Tiêu Long thầm nghĩ, sắc mặt thay đổi liên tục.

Với Tiêu Long, một Vương Tàng Hải nhỏ bé chẳng là cái thớ gì, Tiêu Long không quỳ trời không quỳ đất, Vương Tàng Hải xứng sao?

Huống chi đây là một người chết! "Nực cười!

Muốn tôi quỳ lạy?

Mơ đi!" Khi Tiêu Long định lật xác chết lên để kiểm tra bên dưới thì đột nhiên thần sắc cử động, thay đổi ý định. "Nếu đã muốn người khác quỳ lạy như vậy thì tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của lão." Khóe miệng Tiêu Long lộ nụ cười.

Vừa rồi hắn đột nhiên hiểu ra, chắc chắn Vương Tàng Hải đã thiết kế một cơ quan ở đây!

Chương 119

Nhìn qua thì không thấy gì nhưng lão cáo già Vương Tàng Hải tuyệt đối có để lại thủ đoạn, chỉ là quá kín kẽ, ngay cả Mặc Gia Cơ Quan Thuật cấp đại sư của Tiêu Long cũng không phát hiện ra.

Đi suốt chặng đường gặp bao nhiêu cạm bẫy của Vương Tàng Hải, Tiêu Long đã nắm thấu tính cách của lão, bất kỳ nơi nào cũng không được xem nhẹ, nơi càng an toàn bình tĩnh thì thường ẩn chứa nguy hiểm càng lớn.

Vì Vương Tàng Hải là một tên cực kỳ thâm độc!

Tiêu Long bĩu môi, trực tiếp đứng lên bồ đoàn, bắt chước tư thế quỳ lạy, dùng Hắc Kim Long Đao gõ xuống vị trí cách phía trước bồ đoàn khoảng mười centimet, cũng chính là nơi trán người ta chạm xuống khi quỳ lạy.

Hắn gõ nhẹ ba cái, bắt chước tam khấu cửu bái.

Phanh phanh phanh!

Khi Tiêu Long gõ xong cái cuối cùng, quan tài thanh đồng phía trước chuyển động, bắt đầu từ từ bay lên khỏi bệ đá cẩm thạch trắng, sau đó xoay tròn và di chuyển sang bên cạnh.

Tiếp đó, bên trong bệ đá cẩm thạch trắng từ từ hiện ra một cỗ quan tài thanh đồng khác!

Rồi nó từ từ xoay sang trái, hai cỗ quan tài thanh đồng tạo thành một thế âm dương bổ trợ cho nhau.

Tiêu Long không nhịn được hít một hơi lạnh.

Mẹ kiếp!

Quả nhiên không hổ danh Vương Tàng Hải. "Âm Dương Thần Quan!" Gã này thực sự đã ra tay trên quan tài, sắp xếp sự kết hợp giữa phong thủy cục và cơ quan!

Mượn đại cục âm dương của mộ đáy biển để cấu trúc một trận pháp âm dương nhỏ ở đây, lại nhờ vào quan tài làm từ gỗ Thanh Đồng Thần Thụ để hoàn thành thủ đoạn thần quan song táng!

Quả nhiên là một thiên tài.

Gã này đối với phong thủy âm dương, kỳ môn độn giáp, âm dương bát quái thực sự là tinh thông không gì không biết!

Lúc này, hai tổ quan tài thanh đồng từ từ mở ra, những thứ bên trong hoàn toàn lộ diện.

Phía bên phải là nhục thân kia, bên trái lại là một bộ Kim Lũ Ngọc Y!

Ánh mắt Tiêu Long co rụt lại!

Vì bộ Kim Lũ Ngọc Y này chính là Kim Thiền Ngọc Dũng!

Giống hệt cái đã bị Tiểu Ca phá hủy trong Lỗ Vương Cung rồi bị Tiêu Long bí mật lấy đi.

Nhưng thứ này trên thế giới không phải chỉ có một cái sao?

Sao lại xuất hiện thêm cái nữa?

Sắc mặt Tiêu Long có chút ngưng trọng, hắn chợt hiểu ra, tại sao Vương Tàng Hải lại làm thêm một cái ở đây?

Chẳng lẽ có thể phục chế loại bảo bối này?

Tiêu Long nhớ lại năng lực của Thanh Đồng Thần Thụ, lại nghĩ đến việc Vương Tàng Hải nắm giữ những thứ đó để xây dựng Vân Thiên Cung, dùng gỗ thần thụ làm quan tài, chứng tỏ lão chắc chắn nắm giữ một số năng lực của Thanh Đồng Thần Thụ.

Năng lực phục chế đó, chẳng lẽ đã dùng để phục chế Ngọc Dũng?

Tiêu Long càng nghĩ càng thấy đáng sợ và chấn kinh.

Tên Vương Tàng Hải này thực sự là một thiên tài, thảo nào lão tạo ra được nhiều Cấm Bà và Hải Hầu Tử như vậy, xem ra thí nghiệm đã có tiến triển trọng đại vì nhục thân này đã được bảo tồn tốt.

Sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi.

Nhục thân này!

Gã này không lẽ đã lợi dụng năng lực của Thanh Đồng Thần Thụ để phục chế chính nhục thân của mình chứ?

Tiêu Long kinh hãi.

Vốn tưởng đã hiểu rõ toàn bộ bí mật của Vương Tàng Hải, giờ xem ra không phải vậy, những bí ẩn trên người gã này nhiều vô kể!

Dù là Vân Thiên Cung, Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, hay Thanh Đồng Môn và mối quan hệ với trường sinh thiên thạch của Tây Vương Mẫu...

Vương Tàng Hải rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?

Bất chợt có chuyện ngoài ý muốn xảy ra!

Tiêu Long phát hiện bên trong vách quan tài thanh đồng có một số ghi chép, những ghi chép này rất mới, không quá hai mươi năm.

Trên đó viết về chuyện của đội khảo cổ Tây Sa 20 năm trước, chuyến đi mộ đáy biển của Ngô Tam Gia và Tiểu Ca năm đó!

Họ đã đột nhập vào đây và phát hiện ra một số bí mật, nhưng vì thuốc nổ và thủ đoạn của Tiểu Ca, tuy không tìm thấy cốt lõi nhất của mộ đáy biển nhưng đã ảnh hưởng đến sự biến hóa phong thủy của toàn bộ ngôi mộ, dẫn đến sự cố xảy ra khiến kế hoạch phục sinh của Vương Tàng Hải xuất hiện biến số!

Kim Thiền Ngọc Dũng và nhục thân bị tách rời, rồi nhục thân bị đẩy vào cỗ quan tài thanh đồng thứ hai, xuất quan sớm.

Do không hoàn thành nhiệm vụ phục sinh khiến Kim Thiền Ngọc Dũng mất tác dụng!

Vì vậy nhục thân này chỉ thoái hóa thành trung niên, ký ức và linh hồn đều không xuất hiện.

Kế hoạch phục sinh thất bại!

Những ghi chép này khiến Tiêu Long thấy khó hiểu.

Nếu đúng như Vương Tàng Hải ghi lại thì 20 năm trước lão đã tỉnh lại sao?

Một khi đã tỉnh lại, với thủ đoạn của mình, lão có chịu ngồi yên chờ chết ở đây không?

Liệu lão có theo Ngô Tam Gia đi ra ngoài không?

Nhục thân hiện tại sở dĩ không có linh hồn và ký ức là vì đã đoạt xá trọng sinh, trở thành một người nào đó hoặc thay thế một người nào đó?

Tiêu Long điểm lại hình ảnh của những người đó trong đầu.

Tiểu Ca không thể nào, dù gã này mất ký ức nhưng huyết mạch trong người chắc chắn không cho phép chuyện đó xảy ra.

Hoắc Linh cũng không thể vì đã biến thành Cấm Bà, không phù hợp với kế hoạch của Vương Tàng Hải.

Những người còn lại Tiêu Long nhớ trong nguyên tác là đã chết ở Vân Thiên Cung, vậy chỉ còn lại Ngô Tam Gia!

Không đúng, còn một Giải Liên Hoàn, gã này chưa chắc đã chết.

Với thủ đoạn của Vương Tàng Hải, liệu lão có lợi dụng Thanh

Đồng Thần Thụ để phục chế một người không, điều này không phải là không thể.

Tiêu Long thực sự chấn động.

Ngô Tam Gia chưa chắc đã là Ngô Tam Gia, Giải Liên Hoàn chưa chắc là Giải Liên Hoàn, không chừng là Vương Tàng Hải!

Tiêu Long bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình.

Nhưng quả thực có khả năng đó.

Trong lúc Tiêu Long đang chấn kinh, hắn không chú ý thấy nhục thân của Vương Tàng Hải không biết từ lúc nào đã lặng lẽ ngồi dậy, rồi trừng mắt nhìn hắn.

Lúc này, đôi mắt vốn nhắm nghiền bỗng mở ra, lóe lên một tia sáng trí tuệ, sau đó trở nên vô cùng băng lãnh.

Tiêu Long lập tức cảm nhận được, quay người nhìn lại, vội vàng lùi bước.

Nhục thân Vương Tàng Hải trực tiếp nhảy ra khỏi quan tài, giống như thực sự phục sinh vậy.

Trong ánh mắt đầy rẫy oán hận.

Tiêu Long giật mình, vì cái xác này không giống cương thi thông thường, nó mang lại cảm giác rõ rệt của một người sống, chỉ là một người sống không có hơi thở.

Lúc này, khuôn mặt khí chất phi phàm của Vương Tàng Hải bắt đầu biến đổi nhanh chóng, cả người bắt đầu xám xịt, tóc rụng, móng tay dài ra, triệt để xảy ra thi biến!

Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm, dáng vẻ này của Vương Tàng Hải lại khiến hắn thấy yên tâm hơn.

Thi biến!

Phải như thế này mới yên tâm.

Lúc này, trên mặt Vương Tàng Hải xuất hiện vẻ mặt nhân tính, đột nhiên mở miệng: "Bất tường... tại sao kinh động... bản tôn..." Gã đột ngột lên tiếng làm Tiêu Long giật nảy mình.

Chương 120

Mẹ kiếp, thực sự phục sinh rồi sao!

Nếu không phải không có hơi thở và đang thi biến thì Tiêu Long suýt nữa đã tin gã phục sinh thật. "Quá sớm... bản tôn không cam tâm!...

Bất tường, ta sẽ tìm ngươi..." Sau câu nói đó, thần quang trong hốc mắt Vương Tàng Hải biến mất, hoàn toàn biến thành một con đại tống tử lao về phía Tiêu Long!

Tiêu Long phất tay, Hắc Kim Long Đao xuất hiện, trực tiếp chém đứt đầu gã: "Xem ra thuật trường sinh này không thành công rồi!" "Xem ra, thuật trường sinh này không hề thành công!" Tiêu Long lẩm bẩm một mình.

Hắn bắt đầu chuẩn bị tinh luyện tinh huyết.

Thế nhưng khi Tiêu Long vừa bóp miệng Vương Tàng Hải ra, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Hắn cực nhanh né đầu sang một bên.

Ngay lúc đó, từ trong miệng Vương Tàng Hải phun ra một con Thi Miết Vương màu đỏ!

Suýt chút nữa nó đã cắn trúng Tiêu Long.

Hắn nhanh như chớp dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy con trùng, trực tiếp bóp chết.

Tiêu Long sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

Nếu không phải vừa rồi Kỳ Lân huyết mạch cảm ứng được khí tức của sâu bọ, đổi lại là người bình thường tuyệt đối đã trúng chiêu.

Cái lão Vương Tàng Hải này chết rồi cũng không để người khác yên thân!

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Sau khi bóp chết Thi Miết Vương, Tiêu Long vỗ một chưởng lên thiên linh cái của xác chết.

Lúc này, từ trong miệng Vương Tàng Hải phát ra tiếng thảm thiết kịch liệt: "Thằng ranh, ngươi dám!

Bản tôn có làm quỷ cũng không tha cho ngươi!

Á!" Tia hồn phách cuối cùng đã bị Tiêu Long một chưởng vỗ nát.

Từ thiên linh cái bốc lên một làn khói đen, sau đó hóa thành một hình ảnh mờ ảo, gào thét rồi biến mất trong không khí.

"A!

Bản tôn không cam tâm!" Tiếng thảm thiết còn vang vọng, Tiêu Long mới thở phào một hơi.

Hắn thật không ngờ lão già Vương Tàng Hải này đúng là một kẻ thâm hiểm, hậu thủ chuẩn bị liên tiếp, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Nếu không phải là Tiêu Long, dù có là Tiểu Ca ở đây thì e rằng cũng chết rất thảm!

Tiếc là Vương Tàng Hải lại gặp phải Tiêu Long, một sự tồn tại đặc biệt, nên mọi bố trí đều định sẵn là công dã tràng!

"Hệ thống, ngưng luyện tinh huyết!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết phân hồn của Vương Tàng Hải, ngưng luyện được một giọt Trường Sinh tinh huyết!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được một giọt Trường Sinh tinh huyết,

có thôn phệ không?" Tiêu Long nheo mắt lại.

Phân hồn!

Tên Vương Tàng Hải này thật sự quá đáng sợ, thủ đoạn quá nhiều!

Nhục thân không chỉ có một cái, ngay cả hồn phách cũng có phân hồn!

Cái gã này rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?

Trường Sinh tinh huyết này dường như không phải là của chính Vương Tàng Hải.

"Vậy thì thôn phệ đi!

Tiến hóa Thanh Long huyết mạch!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ một giọt Trường Sinh tinh huyết vô chủ, Thanh Long huyết mạch tiến hóa lên Thiên Giai sơ kỳ!

Tấn công thông thường tăng 30%, sử dụng Hắc Kim Long Đao tấn công tăng 80%!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ Thanh Long huyết mạch tiến hóa Thiên Giai, thưởng 1/2 bản đồ địa cung Tần Lĩnh!" Tiêu Long không khỏi nhướng mày, vui mừng khôn xiết.

Một giọt Trường Sinh tinh huyết mà sức mạnh lại cường đại như vậy, trực tiếp nâng cấp một loại huyết mạch lên Thiên Giai!

Hắn liền triệu hoán ra Thanh Long thần tượng, cảm giác đó thật sự quá uy vũ, lực công kích được tăng cường tối đa.

Trường Sinh tinh huyết quả nhiên đáng sợ, xem ra Vương Tàng Hải thực sự đã phát hiện ra thứ gì đó, hoặc là đã chế tạo ra thứ gì đó tốt.

Chẳng trách gã này có thể phân thân nhiều như vậy, phân hồn cũng nhiều như thế, không phải là không có lý do!

Có phần thưởng bản đồ, vừa hay kết hợp với phần thưởng trước đó thành một bộ hoàn chỉnh.

Bản đồ địa cung Thần Thụ Tần Lĩnh!

Đây là một món bảo bối.

Tuy rằng chỉ là tầng thứ nhất của Thanh Đồng Thần Thụ, nhưng chắc chắn ẩn chứa bí mật và lợi ích rất lớn.

Điều này cũng giúp Tiêu Long hiểu ra một điểm: Thanh Đồng Thần Thụ cũng giống như Vương Tàng Hải, e rằng không chỉ đơn giản có một hai tầng!

Lão già thâm hiểm Vương Tàng Hải kia có lẽ đã học được mọi thứ từ Thanh Đồng Thần Thụ.

Hít một hơi lạnh, Tiêu Long mở giao diện thuộc tính, quả nhiên phát hiện mọi nhiệm vụ tiếp theo đều liên quan đến Thanh Đồng Thần Thụ.

Xem ra điểm đến tiếp theo cần phải đi Tần Lĩnh một chuyến.

Có thể giải khai bí ẩn trường sinh hay không, có lẽ ở chỗ Thanh Đồng Thần Thụ sẽ tìm được manh mối! 【Hệ thống Tiến Hóa Huyết Mạch】 Túc chủ: Tiêu Long Thánh Linh huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch (Thiên Giai đỉnh phong) Tứ Linh huyết mạch: Chu Tước (Thiên Giai trung kỳ), Huyền Vũ (Cao cấp), Bạch Hổ (Cao cấp), Thanh Long (Thiên Giai sơ kỳ) Thập đại Thần Thú huyết mạch: Đế Thính (Cao cấp), Câu Trần (Trung cấp) Tinh huyết sở hữu: Vương Tàng Hải Trường Sinh tinh huyết *6 Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, Phân Kim Định Huyệt, Thính Lôi Định Huyệt, Hoàng Kim Đồng, Kim Cương Bất Hoại, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Mặc Gia Cơ

Quan Thuật (Đại sư), Đảo Quải Kim Câu...

Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới) Nhiệm vụ: 1.

Tìm kiếm Ngụy Thanh Đồng Môn. 2.

Tìm kiếm Thanh Đồng Thụ (Bản đồ địa cung Tần Lĩnh).

Nhìn ba loại huyết mạch Thiên Giai, Tiêu Long tự tin chuyến đi Thanh Đồng Thần Thụ lần này nhất định sẽ thành công viên mãn.

Xong xuôi mọi chuyện, Tiêu Long chuẩn bị mang Kim Thiền Ngọc Dũng đi.

Dù sao thứ này lần trước bị hỏng cũng bán được mấy trăm triệu, cái này còn nguyên vẹn, mang về bán chắc chắn không dưới vài tỷ.

Nhưng khi hắn quay người nhìn lại, cả Kim Thiền Ngọc Dũng lẫn thi thể Vương Tàng Hải đều hóa thành tro bụi.

"Mẹ kiếp!" Tiêu Long tức giận chửi thề.

Nhưng rồi hắn cũng hiểu ra, những thứ này e rằng thực sự do Thanh Đồng Thần Thụ chế tạo ra, mà đồ do Thần Thụ tạo ra quả nhiên có khuyết điểm.

Thôi bỏ đi, nếu không thì cũng thật sự rắc rối.

Lúc này, Tiêu Long phát hiện trong quan tài ngọc có một số ghi chép.

Hóa ra năm đó tại mộ Lỗ Vương cung, Vương Tàng Hải không hề lấy được Ngọc Dũng thật, gã liền chiếm tổ chim tu hú, để lại một câu phân thân phục sinh, nhưng vẫn không yên tâm.

Sau khi trở về, gã lợi dụng thủ đoạn của Thanh Đồng Thần Thụ để sao chép một cái, rồi chuẩn bị kỹ lưỡng.

Vì thế nhục thân kiểu này tồn tại ở nhiều đại mộ khác nhau.

Vương Tàng Hải muốn lợi dụng những đại mộ phong thủy đó để bồi táng nhục thân, chỉ cần một nơi thành công là có thể thuận lợi phục sinh, dung hợp triệt để Trường Sinh huyết mạch.

Nhưng trong quá trình đó gã phát hiện ra một vấn đề chưa giải quyết được: Lưu trữ linh hồn.

Vì thế mới xuất hiện các thí nghiệm.

Dù là Cấm Bà, Hải Hầu Tử hay Thi Miết Vương đều là kết quả thí nghiệm của Vương Tàng Hải nhưng không thành công, chỉ nghiên cứu ra bán thành phẩm.

Chương 121

Khi gần như tuyệt vọng, cuối cùng gã tìm ra một cách: Nếu không thể vĩnh tồn linh hồn thì hãy lưu trữ ký ức!

Vì thế gã đã nuôi dưỡng Tàng Hải Hoa!

Xem đến đây Tiêu Long thực sự chấn động, bội phục không thôi.

Gã này đúng là một thiên tài, tiếc là vận khí không tốt lắm.

Sự xuất hiện của hắn có lẽ đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch, thậm chí mọi thứ Vương Tàng Hải làm đều trở thành chiến lợi phẩm của Tiêu Long!

Đúng là làm áo cưới cho người khác!

"Tội nghiệp quá!

Hy vọng ở thế giới bên kia đừng oán hận tôi!" Tiêu Long cười nói: "Tôi cũng không còn cách nào, tôi cũng phải sống, tôi cũng muốn trường sinh bất lão và quay về thế giới cũ.

Cho nên xin lỗi nhé, mọi thủ đoạn và sự chuẩn bị của ông, tôi xin nhận hết!" Tiêu Long nở nụ cười, hạ quyết tâm sẽ đi qua tất cả những con đường Vương Tàng Hải đã đi, những ngôi mộ gã đã xây, chiếm đoạt mọi sự chuẩn bị để dung hợp Trường Sinh huyết mạch, giúp mình thực sự trường sinh bất lão!

Nếu thực lực đột phá giới hạn thế giới này, có cơ hội quay về thế giới ban đầu thì càng thú vị!

Tiêu Long không dừng lại nữa vì phát hiện hai cỗ quan tài đồng không mang đi được, chúng đã biến thành quan tài bình thường, sức mạnh thần bí đã biến mất.

Hắn tiếp tục thám hiểm, quả nhiên phát hiện ra một mộ thất khác!

Vương Tàng Hải rất thông minh, cấu tạo thiên địa đại cục, âm dương đại mộ!

Nhưng cũng chính vì thế, trước mặt Tiêu Long, sự thông minh đó lại bị gậy ông đập lưng ông.

Vương Tàng Hải có một điện dương thì chắc chắn phải có một điện âm!

Đúng như Tiêu Long dự đoán, Vương Tàng Hải luôn thích làm mọi việc có đôi có cặp.

Lần này gã tiêu đời thật rồi.

Đi qua mộ đạo, Tiêu Long tiến vào một đại điện tương tự!

Cũng có bệ đá cẩm thạch trắng!

Chỉ có điều quan tài bên trên không phải bằng đồng mà là một cỗ quan tài ngọc Hòa Điền thượng hạng!

Không cần đoán cũng biết, bên trong mai táng e rằng là một phụ nữ!

Có thể chiếm giữ vị trí cực âm trong âm dương đại cục của hải để mộ, thân phận người phụ nữ này chắc chắn không tầm thường.

Không do dự, hắn mở quan tài ngọc ra!

Bên trong nằm một người phụ nữ, một tuyệt thế đại mỹ nữ, lặng lẽ nằm đó, dung nhan vĩnh trú như mới mười tám mười chín tuổi.

Chỉ có điều giống như Vương Tàng Hải lúc trước, cô ta không hề có hơi thở.

"Không lẽ là vợ Vương Tàng Hải?" Tiêu Long lẩm bẩm.

Ngay lúc này, mỹ nữ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt như có vạn vì

tinh tú lấp lánh.

Cô ta thở ra hơi thơm như hoa lan, giọng nói mang theo chút trách móc: "Phu quân, cuối cùng anh cũng đến đón thiếp sao?" Giọng nói mê hoặc vô cùng, như đánh thẳng vào linh hồn.

Cô ta nắm lấy tay Tiêu Long rồi đứng dậy, lớp áo lụa trên người thuận thế trượt xuống.

Tuy nhiên Tiêu Long vẫn đứng bất động, khóe miệng nở một nụ cười giễu cợt.

Hắn cứ lặng lẽ xem mỹ nữ diễn kịch.

Nếu là trước kia, Tiêu Long có lẽ đã bị ảnh hưởng, nhưng giờ thủ đoạn của hắn quá nhiều.

Dù là Kỳ Lân huyết mạch, hai loại huyết mạch Thiên Giai khác hay Hoàng Kim Đồng, cái nào cũng có thể phá trừ hư ảo và huyễn cảnh.

Cho nên cái trò che mắt này dù có chân thực đến đâu cũng không ảnh hưởng được đến hắn!

Tiêu Long nhìn cái chuông đồng bát giác treo trên nắp quan tài ngọc, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái thứ này thực sự không còn tác dụng với hắn nữa.

Hắn vung tay lên, xua tan huyễn cảnh.

Toàn bộ đại điện khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Duy chỉ có thi thể mỹ nữ trong quan tài ngọc thực tế không phải thi thể, mà là một cỗ quan tài thiên thạch nằm im lặng giữa quan quách bằng ngọc.

Mở quan tài thiên thạch ra, bên trong không phải mỹ nữ mà là một cái xác khô, giống như mỹ nữ Lâu Lan, nhìn qua đã có lịch sử hàng

nghìn năm nhưng được bảo tồn khá hoàn chỉnh.

Trong tay xác khô cầm hai viên hạt tròn bằng thiên thạch, trên trán cũng gắn một viên.

Có lẽ những thứ này đã giữ cho nhục thân không mục nát.

Việc xuất hiện thiên thạch trong hải để mộ khiến Tiêu Long đoán rằng Vương Tàng Hải đã mang chúng về từ mộ Tây Vương Mẫu.

Điều này chứng minh mộ Tây Vương Mẫu cũng ẩn chứa bí mật trường sinh, nếu không thì dùng thiên thạch để chống thối rữa làm gì?

Khi Tiêu Long kiểm tra xem có nguy hiểm không, hắn phát hiện ra một số thứ.

Vương Tàng Hải vĩnh viễn không bao giờ để mọi chuyện bình lặng.

Từ bố cục Thâu Thiên Hoán Nhật kết hợp với Khôi Tinh Thích Đấu, Tiêu Long có một phỏng đoán hoàn chỉnh: Trong toàn bộ kiến trúc âm dương đại mộ, Vương Tàng Hải lợi dụng các cục phong thủy này để hoàn thành việc "Trộm trời đổi ngày", phục sinh trọng sinh!

Cho nên xác nữ này e rằng cũng là một tồn tại cực kỳ khủng bố, thân phận không đơn giản!

Đang lúc Tiêu Long suy nghĩ, hệ thống đột nhiên vang lên thông báo: "Đinh!

Phát hiện xung quanh túc chủ xuất hiện phân thân của Tây Vương Mẫu, xin túc chủ cẩn thận và tìm kiếm Ngụy Thanh Đồng Môn!" Tiêu Long không khỏi giật mình.

Tây Vương Mẫu?!

Tuy chỉ là phân thân, nhưng đó cũng là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết nha!

Tên Vương Tàng Hải này to gan quá rồi, ngay cả phân thân của người ta cũng dám dời đi!

Chẳng lẽ thuật phân thân của gã là học từ mộ Tây Vương Mẫu?

Những bí ẩn trước đó chưa giải được, lại xuất hiện thêm nhiều bí ẩn mới khiến Tiêu Long cảm thấy hơi khó chịu, cảm giác có gì đó vượt ngoài tầm kiểm soát.

Đặc biệt là nếu Tây Vương Mẫu thực sự xuất hiện, dù chỉ là phân thân, dù cho trong nguyên tác có thể không tồn tại Tây Vương Mẫu thật, nhưng Tiêu Long bây giờ không dám chắc chắn.

Dù sao thế giới hiện tại là thực tế, các loại huyết mạch thần thú đều có, thì việc xuất hiện thần tiên cũng không phải là không thể.

Thuật trường sinh có khi chính là do Tây Vương Mẫu truyền lại.

Vương Tàng Hải chấp nhất như vậy, e rằng cũng không phải vô căn cứ!

Tiêu Long cảm thấy nên cẩn thận hơn.

Trước đó thực lực tăng vọt, sở hữu ba loại huyết mạch Thiên Giai làm hắn có chút kiêu ngạo, cảm thấy vô địch thiên hạ.

Nhưng giờ đây hắn đã bình tĩnh lại.

Thế giới đạo mộ này đầy thần bí, e rằng còn nhiều cao thủ, tuyệt đối không được sơ ý đại khái.

Hắn hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm thái, khí tức trên người dường như cũng khác hẳn, mang theo một chút siêu nhiên.

Trong vô thức, cả nhục thân và linh hồn hắn dường như đều được thăng hoa.

Nhìn lại bố cục Thâu Thiên Hoán Nhật một lần nữa, hắn có cảm nhận khác hẳn.

Chỉ tội nghiệp Vương Tàng Hải, cuối cùng chẳng được gì, toàn bộ đều làm lợi cho Tiêu Long.

Cảm giác này thật sướng!

Hắn trực tiếp lấy tinh huyết, quả nhiên có thu hoạch khác biệt: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng luyện được một giọt tinh huyết Tây Vương Mẫu.

Kiểm tra thấy tinh huyết vượt quá Thiên Giai, đạt đến cấp Thần.

Nhục thân túc chủ khó lòng thừa thụ, kiến nghị nâng cấp một loại huyết mạch lên cấp Thần hoặc sở hữu đủ bốn loại huyết mạch Thiên Giai rồi mới thử nghiệm!" Tiêu Long hít một hơi lạnh.

Chương 122

Một giọt tinh huyết mà khủng khiếp như vậy sao!

Tinh huyết cấp Thần, lần đầu tiên gặp!

Chỉ một giọt mà nhục thân cường đại hiện tại cũng không chịu nổi.

Tạm thời cứ cất giữ vậy.

Lúc này Tiêu Long thấy xác khô kia dường như mất đi sức chống đỡ, hóa thành tro bụi tan biến.

Tuy thực lực chưa tăng ngay nhưng thu hoạch lần này phi thường lớn, lại còn đoán được nhiều bí mật, tốt hơn nhiều so với việc chỉ tăng thực lực đơn thuần.

Hắn rất vui vẻ.

Tìm kiếm kỹ một lát, không thấy gì khác, Tiêu Long quay người rời đi.

Hải để mộ đã thám hiểm xong.

Hắn bước ra khỏi đại điện nhưng đột nhiên dừng bước.

Không đúng!

Hình như quên mất một việc quan trọng.

Nhìn lại nhiệm vụ hệ thống, quả nhiên, nhiệm vụ tìm kiếm Thanh Đồng Môn vẫn chưa hoàn thành.

Suýt chút nữa thì lỡ mất.

Hắn chằm chằm nhìn vào cánh cửa đồng trước mặt, không thấy có gì đặc biệt, dường như nó đã mất đi năng lực thần bí.

Nhưng Tiêu Long không cam tâm, hệ thống đã nói thì chắc chắn còn thứ gì đó chưa được phát hiện.

Quan sát một hồi lâu, mắt hắn bỗng sáng lên, lập tức hiểu ra.

Vương Tàng Hải đúng là một lão cáo già!

Âm dương đại mộ, âm dương bát quái, âm dương huyền quan, thì phải có Âm Dương Song Môn!

Hắn quay lại đại điện, đến chỗ quan tài đồng của Vương Tàng Hải, tháo toàn bộ nắp quan tài xuống, mang ra ngoài đại điện, đặt vào vị trí đồ hình Âm Dương Ngư trên cửa đồng!

Quả nhiên, khi hai miếng đồng trở về vị trí, toàn bộ cánh cửa lớn xảy ra biến hóa cực lớn.

Âm dương nghịch chuyển, cánh cửa khép lại, hai miếng đồng dung nhập vào cửa, xuất hiện một cánh cổng đồng nhỏ!

"Đinh!

Phát hiện Ngụy Thanh Đồng Môn, có mở ra không?" Tiêu Long cười, cuối cùng cũng tìm thấy: "Mở!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở ra Ngụy Thanh Đồng Môn, nhận được khả năng kháng lại năng lực sao chép hư ảo của Thanh Đồng Thần Thụ.

Khi đối mặt với Thần Thụ sẽ không bị sức mạnh thần bí của nó sao chép!" Tiêu Long nheo mắt, đây là một phát hiện trọng đại nha!

Nó làm hắn nhớ tới một số chuyện.

Hình như Ngô Tam Tỉnh từng đi địa cung Tần Lĩnh!

Trong nguyên tác, ở lần thám hiểm Thanh Đồng Thần Thụ đó, Giải Liên Hoàn hay Giải Vũ Thần gì đó dường như đã bị sao chép!

Người đi ra có vẻ là một bản sao!

Vậy thì Ngô Tam Tỉnh, Tiểu Ca... nghĩ lại mà sợ!

Tiêu Long rời khỏi đại điện, bước vào Thanh Đồng Môn.

Khoảnh khắc tiếp theo hắn đã xuất hiện ở bên ngoài hải để mộ.

Ngay lập tức, hắn nghe thấy tiếng đánh nhau.

"Hửm?

Có chuyện gì sao?" Tiêu Long nhíu mày, nhanh chóng lao tới.

Khi gần đến chiến trường, hắn thấy một màn quỷ dị.

Mọi người đều ở đó, nhưng chỉ có hai người đứng vững.

Đám người nước ngoài và đàn em của Tam thúc đều trợn mắt chết đứng, dường như chết trong kinh hãi!

Tú Tú, A Ninh, Bàn Tử và Thiên Chân bốn người nằm trên đất.

Thiên Chân và Bàn Tử không rõ sống chết, nằm im bất động.

Tú Tú và A Ninh rõ ràng bị thương nặng, bò không nổi.

Chỉ có Tiểu Ca đang đối đầu với Ngô Tam Gia!

Đúng thế, hai người đang đối đầu, rõ ràng đã chiến đấu từ lâu, cả hai đều có vết thương.

Vì Tiêu Long xuất hiện nên cục diện thay đổi.

Thấy Tiêu Long, Ngô Tam Gia lộ vẻ ngưng trọng, sắc mặt không tự nhiên.

Tiểu Ca thì thở phào một hơi.

A Ninh và Tú Tú kích động kêu lên: "Anh Long, cuối cùng anh cũng ra rồi!", "Ngô Tam Gia hình như là giả!" Bọn họ dường như đã phát hiện thân phận của Ngô Tam Gia!

Còn việc đánh nhau, e rằng cũng vì lý do đó!

Điều khiến Tiêu Long không ngờ tới là "Ngô Tam Gia" này thật sự mạnh, rõ ràng đã áp chế tất cả mọi người.

Nếu không thì Bàn Tử không thể hôn mê, đám người nước ngoài không chết sạch, A Ninh và Tiểu Ca không bị thương nặng như vậy.

Ngay lúc này, Ngô Tam Gia vốn đang âm trầm đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị.

Bóng dáng lão biến mất, rồi xuất hiện ngay sau lưng Tiểu Ca, tung một chưởng đánh bay anh ta đập mạnh vào tường.

Tiểu Ca phun ra một ngụm máu, không bò dậy nổi nữa.

Tiêu Long nheo mắt lại.

Sức mạnh thật lớn!

Tốc độ thật nhanh!

Nhưng tiếp đó Ngô Tam Gia không ra tay nữa, trực tiếp phớt lờ những người khác, nhìn Tiêu Long lạnh lùng nói: "Nói cho ta biết Thanh Đồng Môn ở đâu, ta sẽ thả bọn họ." Giọng nói vô cùng kiêu ngạo và tự tin.

Tiêu Long nhướng mày, đã muốn chơi thì tôi chơi tới cùng: "Thanh Đồng Môn?

Tôi nghe không hiểu?" "Tiêu Long!

Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta, ta không có nhiều thời gian, ta phải lấy được những thứ đó!" "Ồ?

Muốn lấy Ngọc Dũng hay cành thần thụ?" "..." Ngô Tam Gia trợn to mắt.

Những người khác không hiểu gì nhưng Tiêu Long thì đã rõ, gã

này quả nhiên đã vào đến lõi thực sự!

“Giao bảo vật ra, ta cho các ngươi đi.” “Ha ha ha!” Tiêu Long đột nhiên cười lớn.

“Câm miệng!

Cười cái gì?” Ngô Tam Gia ánh mắt u ám.

“Ông nghĩ có thể đánh thắng được tôi sao?

Nghĩ ông là đối thủ của tôi à?” “Ta biết ngươi mạnh, nhưng dù có mạnh đến đâu, ngươi có thể chống lại việc hải để mộ sụp đổ không?” Ngô Tam Gia cười lạnh.

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi, nụ cười cứng lại.

Hải để mộ nằm dưới biển, dù ở trong một hòn đảo nhưng nếu cả ngôi mộ sụp đổ, hắn có thể thoát ra nhưng A Ninh và Tú Tú thì không chắc.

Hắn không cứu được nhiều người như vậy!

Chương 123

“Rốt cuộc ông muốn gì?” “Giao bảo vật ông lấy được cho ta, rồi đường ai nấy đi.” Tiêu Long hít sâu một hơi rồi hỏi tiếp: “Vậy tôi có thể hỏi một câu không?” “Nói!” “Rốt cuộc ông là ai?!” Sắc mặt Tiểu Ca và những người khác cũng biến đổi, chờ đợi một đáp án.

“Quan trọng sao?” “Quan trọng!” Nhưng Ngô Tam Gia lắc đầu, đột nhiên nhắm mắt lại.

Im lặng một hồi, lão mở mắt nói: “Thật lòng ta cũng không biết mình là ai, ta cũng đang tìm đáp án, tin không?” Tiêu Long nở nụ cười, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, hắn nói: “Tôi tin!

Vì ông đúng là không biết mình là ai nữa rồi, thật đáng thương.

Nhưng trong tay tôi không có thứ ông muốn, vì những thứ đó cũng giống như ông, đều là giả thôi.

Đồ giả thì không tồn tại lâu được, ông hiểu ý tôi chứ?

Nhưng tôi có thể chỉ cho ông một con đường, hãy đi Tần Lĩnh một chuyến!

Có lẽ ở đó có đáp án ông cần!” “Được, thời gian của ta thực sự không còn nhiều nữa.” “...” Tú Tú và A Ninh ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu hai người đang nói gì.

Chỉ có Tiểu Ca dường như hiểu ra điều gì đó, anh ta đã khôi phục một chút ký ức nên không ra tay nữa.

Ngô Tam Gia nhìn sâu Tiêu Long một cái rồi lùi lại, biến mất tại chỗ, chỉ để lại một câu nói vang vọng trong mộ đạo: “Chúng ta sẽ gặp lại, lúc đó, nhất định phải đấu một trận!” Tiêu Long không nói gì, nhìn hướng Ngô Tam Gia biến mất, khóe miệng nhếch lên.

Trong lòng hắn đã có phỏng đoán.

Thú vị đây.

Ngô Tam Gia?

Giải Liên Hoàn?

Vương Tàng Hải?

Ba người hợp thể?

Hắn cũng không chắc chắn.

Đó là lý do hắn không hạ gục "Tam thúc", cứ để sự thật tự phơi bày đi!

Chỗ Thần Thụ Tần Lĩnh có lẽ sẽ có đáp án!

Lúc này, không còn sự áp chế của Ngô Tam Gia, đám Bàn Tử tỉnh lại, sợ hãi không thôi, mồm cứ kêu "đừng giết tôi".

Thiên chân thì mặt mày ủ dột, dường như chịu đả kích lớn.

Nhưng khi thấy Tiêu Long, cậu ta liền kích động: "Long ca!

Thật sao?

Anh đánh đuổi quái vật đó rồi à?

Long ca, anh không biết đâu, cái lão Tam thúc đó..." Rõ ràng trước đó đã nếm mùi đau khổ.

"Được rồi, không sao nữa rồi." Qua trao đổi, Tiêu Long mới biết sau khi hắn đi, họ đã thoát hiểm và phát hiện một số bí mật.

Thế là khi gặp Ngô Tam Gia, Thiên Chân không kìm được chất vấn, dẫn đến sự việc trước đó.

Ngô Tam Gia không thèm ẩn giấu nữa, bộc phát thực lực đáng sợ hạ gục tất cả.

Nghe Tiêu Long nói đã thả lão đi, Thiên Chân không vui chất vấn: "Long ca, sao anh lại thả lão đi?

Lão rốt cuộc là ai?

Nói cho em biết được không?" Tiêu Long lắc đầu: "Muốn biết tất cả thì đi Tần Lĩnh với tôi, tìm Thanh Đồng Thần Thụ, em sẽ hiểu thôi.

Giờ nói ra em cũng không tin đâu." Nói xong, Tiêu Long ôm hai cô gái quay người đi.

Đến một nơi an toàn hơn, họ nghỉ ngơi một lát.

Vết thương của hai cô gái đã hồi phục hòm hòm, dù sao họ cũng có sức mạnh huyết mạch, không giống như Bàn Tử.

Thế là trong khi Thiên Chân và Bàn Tử sắc mặt trắng bệch, Tú Tú và A Ninh đã hồi phục kha khá.

Hai người phụ nữ ở cạnh nhau đúng là một vở kịch.

Khi biết mối quan hệ của đối phương với Tiêu Long, tuy bề ngoài không nói gì nhưng ngầm bắt đầu ganh đua.

Đặc biệt là Bàn Tử suýt chút nữa bị hai cô đánh chết chỉ vì lỡ gọi A Ninh một tiếng "tẩu tử" mà bị Tú Tú nghe thấy.

Sự xuất hiện của Tiêu Long càng làm mâu thuẫn gay gắt.

Không còn cách nào, hắn đành một tay ôm một cô đi ra.

Vì thế khi vừa hồi phục, hai cô gái bắt đầu cạnh tranh ngầm, nhìn đối phương không thuận mắt nhưng không dám biểu hiện quá rõ vì sợ Tiêu Long giận.

Họ bắt đầu thay phiên nhau nịnh nọt hắn: một câu "anh Long", hai câu "anh Long".

Cô này kêu đau chân, cô kia kêu mỏi lưng, đúng là không để hắn

yên.

Bàn Tử nhìn cảnh đó mà thèm muốn chết.

Nhìn xem, Long ca mới đúng là đàn ông!

Bàn Tử cảm thấy đời mình quá thất bại, sao mình gặp cô nào là làm liếm chó cô đó, phải nghĩ đủ cách nịnh nọt, còn Long ca chẳng cần nói gì, làm gì, mà các cô gái cứ phải tranh nhau lấy lòng, ghen tuông vớ vẩn.

Thật là không còn gì để nói!

Bàn Tử mặt mày khổ sở.

Tiêu Long cũng chẳng dễ chịu gì, kết quả là A Ninh vô tình thấy Tiêu Long tặng Tú Tú một chiếc Mạc Kim Phù.

Đúng thế, ở dưới cây san hô đó, sau chuyện kia hắn đã tặng cô bé một cái để phòng thân.

Khi A Ninh thấy trên cổ Tiêu Long cũng đeo một cái tương tự, cô nàng lập tức không vui: "Tại sao cô ta có mà em không có?

Không phục!

Không vui!

Uỷ khuất quá!" Cô nàng lập tức lộ vẻ đáng thương như sắp khóc đến nơi: "Anh Long, người ta cũng muốn một cái mà!

Anh bảo có gì tốt đều cho em, em không cần cái khác, em chỉ cần cái này thôi!" Vừa nói cô nàng vừa nắm lấy chiếc Mạc Kim Phù trên cổ Tiêu Long một cách đầy tủi thân.

Bàn Tử nhìn mà ghen tị đỏ mắt.

Bảo bối toàn để hắn chiếm, việc tốt cũng để hắn làm, mỹ nữ toàn bị hắn tán sạch.

Haiz!

Khó quá mà!

Tiêu Long không chịu nổi điệu bộ này của A Ninh, đành tặng cô một cái.

Trước đó hệ thống thưởng ba chiếc, vốn định cho A Ninh, giờ là lúc thích hợp: "Được rồi, ngoan nào, A Ninh của anh ngoan nhất, xem này?" Nói rồi hắn lấy ra một chiếc Mạc Kim Phù.

Tú Tú đứng bên cạnh tức đến nghiến răng, nhưng cô không thể quyến rũ như A Ninh, trước mặt nhiều người cô vẫn hơi ngại ngùng, chỉ biết trân trân nhìn A Ninh làm nũng.

A Ninh thì đắc ý lắm, nhất là khi thấy ánh mắt ghen tị của Tú Tú, cô càng thể hiện sự chín chắn và quyến rũ của mình: "Không chịu đâu, anh Long đeo cho người ta đi." Nói rồi cô cười hì hì ghé đầu sát lại, chu môi vẻ nũng nịu.

Ai mà chịu nổi chứ?

Đừng nói Bàn Tử, ngay cả Tiểu Ca cũng bất đắc dĩ quay đi chỗ khác.

"Khoe ân ái là chết nhanh lắm đó!" Mấy người họ thầm nhủ, thực chất là ghen tị muốn chết.

Tú Tú thì hận không thể lao vào đánh nhau, không thể để người phụ nữ này cứ thế mà cướp mất anh Long được!

Con hồ ly tinh này lợi hại quá, làm sao mình cướp lại được đây?

Tú Tú à Tú Tú, nhưng cô vẫn không thể vứt bỏ được lớp màng ngại ngùng cuối cùng, chỉ biết nhìn Tiêu Long nhẹ nhàng ôm lấy cổ A Ninh, đeo chiếc Mạc Kim Phù lên cái cổ thanh tú đó.

"Được chưa, hài lòng chưa?" Tiêu Long cười khổ.

“Ân ân, đẹp quá, anh Long là nhất!

Chụt!” A Ninh hôn thắng một cái.

Chương 124

Tiêu Long dở khóc dở cười.

A Ninh đắc ý khoe hàm răng trắng với Tú Tú như muốn nói: "Hê hê, thấy chưa?

Anh Long là của tôi!" Hai người phụ nữ đấu đá nhau thế nào Tiêu Long rõ mồn một, nhưng hắn cũng lười quản, cứ để bọn họ chơi đùa đi.

Khi Bàn Tử và những người khác thấy vẻ mặt "không tình nguyện" của Tiêu Long, họ hận đến mức đấm ngực giậm chân!

Nhưng họ không nghỉ ngơi được bao lâu.

Khi Tú Tú hạ quyết tâm chuẩn bị chủ động tấn công thì bất ngờ xảy ra.

Cơ quan cuối cùng Vương Tàng Hải để lại đã khởi động.

Toàn bộ hải để mộ bắt đầu sụp đổ nhanh chóng!

"Ầm ầm ầm!" Tiếng đổ vỡ kinh hoàng vang lên.

Tiêu Long và Tiểu Ca lập tức nhìn ra xa.

Những người khác cũng cảm nhận được vì trần mộ đạo bắt đầu nứt toác!

"Không ổn!

Chạy mau!

Ở đây sắp sập rồi!" Không cần nhắc nhở, mọi người cuồng bôn theo Tiêu Long, vì họ biết đi theo hắn là cách nhanh nhất và thông minh nhất.

Nhưng tốc độ sụp đổ quá nhanh, lõi mộ đã bị Tiêu Long phá hủy, động lực mất cân bằng, âm dương nghịch chuyển, ngôi mộ không còn ngăn được nước biển nữa.

Dưới áp lực cực đại, toàn bộ kiến trúc tan vỡ.

Họ chưa chạy được bao xa thì không gian đã sụp xuống, đủ loại quái vật ẩn nấp cũng bắt đầu chạy bán sống bán chết.

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Trong giây phút sinh tử, Tiêu Long nghiến răng hét lớn: "Nhớ kỹ!

Lát nữa nước biển tràn vào thì nhắm mắt lại, nín thở, có thoát ra an toàn được không là tùy vận may đó!" Hải để mộ sụp đổ làm biến đổi âm dương cục, rất dễ bị kẹt bên trong rồi chìm nghỉm.

Tiêu Long cũng không lo nổi cho người khác, hắn lấy Thoán Thiên Thằng đưa cho Tiểu Ca một sợi, sợi còn lại buộc chặt A Ninh và Tú Tú vào mình, rồi dốc toàn lực vận hành Huyền Vũ huyết mạch để chống lại áp lực nước biển.

Còn Bàn Tử và Thiên Chân chỉ đành giao cho Tiểu Ca, tùy vào vận may thôi.

"Ầm!!!" Giây tiếp theo, nước biển tràn vào như thác lũ, gầm thét cuốn phăng tất cả.

Không kịp nói thêm câu nào, mọi người đều bị sóng dữ cuốn đi.

Tiêu Long ôm chặt hai cô gái, bị dòng nước xoáy đi quay cuồng.

Không biết qua bao lâu, khi Tiêu Long mở mắt ra lần nữa, hắn thấy mình đã ở trên mặt biển.

Hai cô gái vẫn ở đó nhưng đang hôn mê.

Những người khác thì không thấy đâu, Bàn Tử, Tiểu Ca và Thiên Chân không biết bị trôi dạt đi hướng nào.

Quan sát kỹ xung quanh, hắn dùng Thính Lôi Định Huyệt dự trắc vị trí rồi thở phào một hơi.

May quá!

Cách chỗ vào hải để mộ không xa, chắc thuyền của lão đại vẫn ở đó!

Còn hải để mộ kia, có lẽ vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đáy biển rồi!

Không chần chừ, Tiêu Long nhanh chóng bơi về phía chiếc thuyền xa xa... (Lời tác giả: Chỗ tôi tuyết rơi rồi, tôi có đắp một người tuyết, vui quá!

Phần còn lại tối sẽ cập nhật tiếp nhé.) Khi lão đại lái tàu thấy Tiêu Long xuất hiện cùng hai cô gái, gã hoàn toàn đờ người ra vì sợ.

Phải một lúc lâu sau gã mới phản ứng lại, vội vàng đun nước nấu canh nóng.

Cơn bão đáng sợ cùng những dòng nước xoáy dữ dội trước đó đã khiến gã khiếp vía, suýt nữa thì tưởng có sóng thần tới nơi.

Gã trố mắt nhìn mực nước quanh đảo hạ thấp xuống, sợ tới mức suýt nữa đã bỏ chạy.

Cuối cùng, vì không thấy sóng thần xuất hiện, gã mới lưỡng lự đợi thêm một lúc.

Kết quả là thật sự có người trở về, sống sót trở về.

Tiêu Long chẳng buồn quan tâm đến sự kinh ngạc của gã, hắn giúp hai cô gái hồi phục rồi tiếp tục chờ đợi xem Tiểu Ca có ra ngoài được không.

Kết quả là đợi suốt một đêm cũng chẳng thấy bóng dáng ai nữa.

Ngược lại, những mảnh ván quan tài và xác khỉ biển trôi nổi xuất hiện không ít, đều bị đẩy ra ngoài.

Chứng kiến cảnh đó, lão đại lái tàu suýt thì phát điên, cứ ngỡ tàu ma lại xuất hiện.

Mãi đến khi thấy toàn là xác chết, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Trải nghiệm lần này cũng khiến gan gã lớn hơn, bớt đi vài phần kính sợ đối với những thứ thần quái.

Đến trưa ngày thứ hai, Tiểu Ca vẫn không xuất hiện.

Tiêu Long quyết định không đợi nữa.

Sống chết có số, phú quý tại thiên.

Bàn Tử nếu vận khí tốt chắc chắn sẽ về được, còn nếu không về được thì đó là mệnh.

Sau khi lên bờ, Tiêu Long bỏ ra một khoản tiền thuê đội cứu hộ, còn có tìm thấy hay không thì phải xem vận may của họ.

Tiêu Long tay ôm tay ấp hai người đẹp trở về Phan Gia Viên.

Hắn đưa cho lão đại lái tàu một số tiền lớn, bảo gã điều thêm vài chuyến tàu giúp tìm kiếm Bàn Tử.

Dù sao gã cũng là người quen thuộc với môi trường vùng đó.

Không lâu sau khi Tiêu Long về tới Phan Gia Viên, hắn nhận được tin tức.

Bàn Tử gọi điện báo mọi người đều không sao.

Thiên Chân bị thương khá nặng nhưng đã được xử lý khẩn cấp, không có vấn đề gì lớn.

Duy chỉ có điều đáng tiếc là Tiểu Ca lại một lần nữa biến mất.

Theo tình hình thì Tiểu Ca đã đưa Bàn Tử và Thiên Chân đến nơi an toàn rồi quay người rời đi, chỉ để lại vài lời nhắn.

Ba ngày sau, Bàn Tử và Thiên Chân trở về, mấy người hội ngộ tại

Phan Gia Viên rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Tiêu Long sau đó cùng Hoắc Tú Tú về nhà họ Hoắc.

Chẳng còn cách nào khác, sau khi rời Phan Gia Viên là vào địa bàn của Hoắc Tú Tú, cô nàng trực tiếp mời Tiêu Long về Hoắc gia, khiến A Ninh tức nổ đom đóm mắt.

Nhưng cô cũng không muốn ở một mình nên đành ngậm đắng nuốt cay đi theo Tiêu Long về đó.

Hai người phụ nữ ngoài mặt thì cười nói nhưng trong tối lại bắt đầu đấu đá.

Mức độ ngày càng táo bạo, đêm nào cũng kéo Tiêu Long đi uống rượu, không ai chịu nhường hắn cho đối phương.

Tiêu Long hôm nay ở phòng này, mai lại sang phòng kia, đến nỗi mấy đứa người hầu nhà họ Hoắc cũng nhìn không nổi.

Đáng tiếc là từ sau khi Tiêu Long cứu Hoắc lão thái thái lần trước, thái độ của bà đối với hắn đã thay đổi hẳn.

Bà vô cùng ủng hộ chuyện của hắn và Hoắc Tú Tú, thậm chí còn tìm đủ mọi cách để giúp đỡ, thậm chí không tiếc dạy ngầm vài thủ đoạn.

Không ai biết rằng, một số người họ hàng xa và chi nhánh của nhà họ Hoắc bắt đầu thấy gai mắt.

Họ luôn coi Tiêu Long là một thằng mặt trắng muốn ở rể để chiếm đoạt tài sản nhà họ Hoắc.

Dù sao thì trong thời gian chọn người kế vị, giới đồ cổ đều đồn đại rằng chỉ cần cưới được Hoắc Tú Tú là có thể trở thành người nắm quyền thực sự của gia tộc này.

Đó là một gia tộc trị giá hàng chục tỷ, truyền thừa mấy trăm năm,

đàn ông nào mà chẳng động lòng?

Chương 125

Hoắc Tú Tú lại xinh đẹp như thế nên hầu như ngày nào cũng có người đến bái phỏng.

Nhưng từ khi Tiêu Long xuất hiện, mọi chuyện đã thay đổi.

Hoắc Tú Tú gần như không tiếp khách, suốt ngày quấn quýt bên Tiêu Long.

Trừ phi có đại nhân vật nào trong Lão Cửu Môn xuất hiện hoặc có vụ làm ăn lớn liên quan đến nhà họ Hoắc, bằng không căn bản không gặp được cô.

Điều này làm không ít kẻ tức điên.

Khi nghe ngóng được nguyên nhân thì bọn chúng càng thêm phẫn nộ.

Kết quả là tin đồn lan ra: người kế thừa tạm thời của nhà họ Hoắc - Hoắc Tú Tú, đang "giấu trai" trong nhà, nuôi một thằng mặt trắng!

Các đại gia tộc khác không cam lòng, họ muốn nhân cơ hội này thôn tính hoặc liên minh với nhà họ Hoắc.

Nhưng giờ đây giữa đường lại nhảy ra một kẻ như Tiêu Long làm đảo lộn hết kế hoạch.

Nhìn vào việc phân phối tài nguyên của Lão Cửu Môn, nếu không tranh thủ lúc này để kiếm danh tiếng và tiền tài thì làm sao có được vị thế có lợi trong cuộc cạnh tranh sắp tới?

Thế là một số kẻ bắt đầu dùng chiêu trò bẩn thỉu, âm mưu phá hoại.

Ngay cả một số người phụ trách chi nhánh nhà họ Hoắc cũng dần

bị lôi kéo, phân hóa.

Nhà họ Hoắc đứng trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Trong mắt người ngoài, nhà họ Hoắc gặp nạn rồi, các thế lực khác bắt đầu nhắm vào, khiến tầm ảnh hưởng và thu nhập giảm sút nghiêm trọng, hòng ép nhà họ Hoắc phải thỏa hiệp.

Đáng tiếc là trong khi bên ngoài tưởng họ sắp sụp đổ thì bên trong lại chẳng ai thèm quan tâm.

Đừng nói là Hoắc Tú Tú, ngay cả Hoắc lão thái thái cũng chẳng mảy may lo lắng.

Bởi vì bà biết, cháu gái mình đã nắm giữ được Tiêu Long.

Chỉ cần có chàng trai này ở đây, mọi thứ đều không phải là vấn đề.

Viên thuốc an thần cuối cùng cho Hoắc lão thái thái chính là chuyến ghé thăm của bà chủ khách sạn Tân Nguyệt - Doãn Nam Phong!

Cô đích thân đến gặp Tiêu Long.

Hoắc lão thái thái đích thân nghênh tiếp rồi đưa cô đến trước mặt Tiêu Long, để rồi chứng kiến một cảnh tượng chấn động.

Trong phòng khách nhà họ Hoắc hôm nay chỉ có bốn người: Tiêu Long, Hoắc lão thái thái, Hoắc Tú Tú và Doãn Nam Phong. "Em trai Long, em về thật rồi à!

Chị cứ tưởng tin tức bên ngoài là giả chứ." Thấy vẻ mặt có phần cung kính của Doãn Nam Phong đối với Tiêu Long, Hoắc lão thái thái không khỏi tặc lưỡi.

Kết hợp với vụ đấu giá lần trước, giờ bà đã hiểu.

Có lẽ chàng trai Tiêu Long này đã mang lại lợi ích cực lớn cho

khách sạn Tân Nguyệt, là một vị khách siêu cấp quý tộc.

Thậm chí có thể khách sạn Tân Nguyệt đang tìm cách lấy lòng hắn.

Trong lúc bà đang kinh ngạc, Tiêu Long lại nói đùa: "Chị Phong, gió nào thổi chị đến đây thế?

Đây là lần đầu chị chủ động tìm em đấy nha!" Doãn Nam Phong hơi đỏ mặt, dường như nhớ lại chuyện đêm đó.

Cô lườm Tiêu Long một cái, rồi sắc mặt nhanh chóng trở nên trịnh trọng. "Đừng quấy nữa em trai yêu quý, lần này chị tìm em có việc lớn." "Ồ?

Nói nghe xem." Thấy Doãn Nam Phong có vẻ lưỡng lự, Tiêu Long thiếu kiên nhẫn vẫy tay: "Đều là người nhà cả, cứ nói đi." Câu này làm Doãn Nam Phong liếc nhìn Hoắc Tú Tú một cái thật sâu, trong lòng thầm xác nhận lời đồn.

Có vẻ cậu em này đúng là một công tử đào hoa, ngay cả cháu gái của Hoắc lão thái thái cũng không tha.

Đúng là người tài cao gan lớn, không phải dạng vừa.

Cô liền hạ thấp giọng nói: "Ba ngày nữa có một buổi đấu giá, nhưng trong tay chị chưa có món đồ nào đủ sức làm vật chốt hạ.

Chị nghe nói em vừa đi mộ dưới đáy biển về, nên muốn xem em có món gì hay không!" Tiêu Long nhướng mày, Hoắc lão thái thái cũng vậy, nhưng bà có phần chấn động.

Vì theo tin tức nội bộ, bà biết vật chốt hạ dự kiến của buổi đấu giá lần này là một viên Dạ Minh Châu to bằng quả trứng gà, nghe nói là viên lấy từ trong miệng của Từ Hy thái hậu!

Giá trị vượt quá ba mươi triệu tệ!

Một món bảo bối như vậy mà còn không đủ làm vật chốt hạ sao?

Điều này khiến Hoắc lão thái thái vừa kinh ngạc vừa cảm thán.

Có thể khiến khách sạn Tân Nguyệt chủ động từ bỏ món bảo bối đó để tìm vật khác thay thế, đủ thấy mỗi lần Tiêu Long ra tay đều là đại thủ bút.

Bà cũng không nhịn được muốn xem món đồ của Tiêu Long là gì.

Tiêu Long vốn định tìm lúc nào đó bán quách mấy chục viên Dạ Minh Châu đi, không ngờ có người tự dẫn xác đến cửa.

Đỡ tốn công sức.

Khi Tiêu Long lấy ra một viên Dạ Minh Châu to bằng nắm tay, tất cả mọi người đều sững sờ.

Họ ngơ ngác nhìn viên ngọc lớn như vậy, chấn động không thôi.

Ngay cả người dày dạn kinh nghiệm như Hoắc lão thái thái cũng không giữ được bình tĩnh.

Viên Dạ Minh Châu to bằng nắm tay này chắc chắn giá trị hơn hẳn viên trước đó, thậm chí giá có thể cao gấp ba lần, xấp xỉ một trăm triệu tệ.

Sau khi mọi chuyện được chốt xong và Doãn Nam Phong rời đi, Hoắc lão thái thái vẫn chưa hết bàng hoàng.

Bà làm sao biết được, loại Dạ Minh Châu như thế này trong tay Tiêu Long còn tận 45 viên nữa!

Tiêu Long định chờ đến khi buổi đấu giá thật sự bắt đầu mới tung ra để thể hiện một chút, thỏa mãn tính hư vinh nhỏ nhoi của mình.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của Tiêu Long càng thêm tùy ý và thú vị.

Hắn chẳng cần tham gia vào bất cứ việc gì, cứ thế hưởng thụ sự thảnh thơi.

Một ngày nọ, khi Tiêu Long cùng A Ninh và Tú Tú trò chuyện, hắn mới biết nhà họ Hoắc đang thực sự bị nhắm vào.

Có kẻ muốn thừa nước đục thả câu, thậm chí gia tộc đã liên hôn từ trước là Giải gia cũng ra mặt, hy vọng sớm tổ chức đính hôn!

Nhưng sau khi Hoắc lão thái thái so sánh Giải Vũ Thần với Tiêu Long, bà lập tức đưa ra quyết định: kiên quyết không đồng ý.

Bởi vì Giải Vũ Thần căn bản không đủ tầm so với Tiêu Long.

Đừng nói là một hậu bối, e là cả nhà họ Giải cũng chẳng phải đối thủ của Tiêu Long.

Tú Tú cũng lên tiếng cầu cứu, nhà họ Hoắc thực sự đang gặp nguy hiểm.

Nếu không có Tiêu Long giúp đỡ, họ có thể sẽ không bao giờ gượng dậy nổi.

Thế là dưới sự thúc giục của Hoắc lão thái thái, một đêm nọ, Hoắc Tú Tú đã chủ động lẻn vào phòng của Tiêu Long.

Ở bên ngoài, trật tự kiểm soát thế giới ngầm của Lão Cửu Môn đang xảy ra nội loạn.

Nhiều thứ thay đổi, cộng thêm các thế lực mới và những kẻ mới muốn vươn lên, sự biến động đang diễn ra âm thầm nhưng ngày càng nghiêm trọng.

Đáng sợ nhất là đứng sau những kẻ đó là một người: Cừu Đức Khảo!

Lão già sắp xuống lỗ này vẫn không ngừng gây chuyện, cung cấp một lượng lớn tiền bạc cho những kẻ có dã tâm.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, buổi đấu giá bắt đầu.

Tiêu Long đại diện cho nhà họ Hoắc xuất hiện tại buổi đấu giá!

Khi mọi người biết Tiêu Long xuất hiện dưới danh nghĩa nhà họ Hoắc, những kẻ đang âm mưu làm rể nhà họ Hoắc và các thế lực thù địch suýt thì tức chết.

Ánh mắt họ nhìn Tiêu Long tràn đầy hận thù, chỉ muốn tóm lấy hắn mà đánh cho một trận.

Tuy nhiên Tiêu Long vẫn thản nhiên, chẳng thèm để ý đến lũ rác rưởi đó.

Hắn cũng chẳng buồn quan tâm đến những kẻ đến bái phỏng với ý đồ xấu.

Thấy không tiếp cận được Tiêu Long, bọn chúng bắt đầu rêu rao sau lưng, nói hắn là thằng mặt trắng cậy thế nhà họ Hoắc để tác oai tác quái, nếu không thì chẳng bằng một con kiến.

Chương 126

Thậm chí có kẻ còn chửi bới đủ điều, đầy sự thù địch.

Vì vậy buổi đấu giá chưa bắt đầu mà kịch hay đã lên sóng.

Có kẻ cố tình gây sự, dẫn theo Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần vốn không muốn tham gia nhưng bị ép buộc đi cùng.

Kết quả là khi thấy Tiêu Long, cậu ta lập tức nhận ra mình nên làm gì.

Giải Vũ Thần tuy không có năng lực chiến đấu đặc biệt nhưng lại rất nhạy bén với những chi tiết nhỏ.

Thấy Hoắc Tú Tú ngồi khép nép bên cạnh Tiêu Long, thấy cả Bàn Tử lừng danh và người anh em Thiên Chân đều tỏ vẻ kính trọng Tiêu Long, cậu ta hiểu ngay tình hình không như lời đồn.

Tiêu Long không phải kẻ ăn cơm mềm, mà ngược lại, nhà họ Hoắc và bọn Bàn Tử đang phải bám víu lấy hắn.

Đặc biệt là khi chuyện đã ầm ĩ thế này mà khách sạn Tân Nguyệt không hề ra mặt ngăn cản, điều đó càng làm Giải Vũ Thần chấn động.

Sự hỗn loạn này rõ ràng có hại cho danh tiếng khách sạn, nhưng vì Tiêu Long, họ vẫn im lặng.

Cậu ta đoán chắc chắn giữa Tiêu Long và khách sạn Tân Nguyệt có mối liên hệ đặc biệt.

Thế nên khi những kẻ khác xúi giục khiêu khích và sỉ nhục Tiêu Long, cậu ta lập tức lùi lại, rồi trao cho Thiên Chân một ánh mắt ra hiệu.

Hai người lớn lên cùng nhau nên hiểu ý nhau ngay lập tức.

Giải Vũ Thần thở phào nhẹ nhõm, quay sang bắt chuyện với Tiêu Long và những người khác.

Hành động này làm đám người kia tức điên, cảm thấy như bị phản bội.

Có mấy kẻ không biết lượng sức định tiến tới gây sự, nhưng Tiêu Long còn chưa cần ra tay, Bàn Tử đã tiến lên vả cho mấy phát rồi đuổi thẳng cổ ra ngoài.

Đám đó tức tối tìm khách sạn Tân Nguyệt đòi lẽ phải, kết quả bị phớt lờ hoàn toàn.

Chúng cứ ngỡ khách sạn nể mặt nhà họ Hoắc nên dồn hết sức vào buổi đấu giá, thề rằng sẽ phá rối Tiêu Long, món nào hắn muốn mua chúng sẽ đẩy giá lên thật cao để hắn phải chịu thiệt.

Nhưng lũ đần này không biết rằng Tiêu Long chẳng hề quan tâm đến chút tiền lẻ đó.

Hắn chỉ cần nói một câu là xong chuyện, bọn chúng chẳng có lấy một cơ hội.

Nhưng bọn chúng vẫn tự phụ, dưới sự dẫn dắt của kẻ có tâm địa xấu, chúng quyết đấu tới cùng với Tiêu Long.

Buổi đấu giá bắt đầu.

Tiêu Long nhắm trúng hai đôi hoa tai đẹp định mua tặng hai cô gái.

Đám kia lập tức ra tay. "Ái chà, thằng mặt trắng nào đó sao keo kiệt thế!

Đôi hoa tai quý giá thế này định tặng bạn gái mà không dám bỏ tiền ra à?" "Haha, thằng ăn bám thì lấy đâu ra nhiều tiền!" "Đúng thế, đừng hy vọng quá cao ở nó làm gì." Đám đó kẻ tung người hứng, bắt đầu mỉa mai.

Bàn Tử tức lộn ruột: "Long ca, hay để tôi mua luôn cho xong?

Chốt giá 5 triệu!

Xem đứa nào dám theo!" "Đúng đấy Long ca, chúng mà theo thì mình bỏ luôn cho chúng nó khóc." "Cần gì phiền phức thế, chỉ cần Long ca nói với bà chủ Doãn một câu là xong, chị ấy chẳng tặng không cho anh sao?

Tốn tiền làm gì?" Mấy người hiến kế.

Giải Vũ Thần nghe mà choáng váng, cảm thấy như mình vừa phát hiện ra bí mật động trời, không dám ho he lời nào, chỉ nhìn đám gây sự bằng ánh mắt thương hại.

Nhưng Tiêu Long lại xua tay cười nói: "Yên tâm đi!

Bọn chúng sẽ ngoan ngoãn dâng đồ đến cho tôi mà tôi không tốn một xu nào hết." "Không thể nào?

Bọn nó rõ ràng đang kiếm chuyện mà." Bàn Tử không tin.

Tiêu Long cười bí hiểm: "Thì cứ chờ mà xem." Buổi đấu giá tiếp tục, phòng của Tiêu Long im hơi lặng tiếng.

Đám kia tưởng hắn sợ nên càng lấn tới, đủ loại lời lẽ thô tục tuôn ra, thậm chí lôi cả nhà họ Hoắc vào.

Sau khi những món đồ phụ kết thúc, vật chốt hạ xuất hiện.

Đầu tiên là viên Dạ Minh Châu to bằng quả trứng gà, nó thu hút mọi ánh nhìn.

Các đại gia thực sự đều nhắm vào nó vì nghĩ đây là món hời nhất.

Ngay từ đầu giá đã bị đẩy lên tới một trăm triệu tệ.

Đám người mỉa mai Tiêu Long lúc nãy cũng điên cuồng tranh đoạt, vì chúng nghĩ nếu lấy được viên ngọc này sẽ làm Tiêu Long mất mặt,

đồng thời tạo vị thế cho gia tộc mình trong hội nghị Lão Cửu Môn sắp tới.

Thế là chúng quên béng Tiêu Long, lao vào báo giá.

Tiêu Long lúc này mới lên tiếng: "Bàn Tử, giao cho ông đấy, chỉ cần bọn chúng ra giá thì cứ nâng lên cho cao vào." "Nhỡ đâu bọn nó chịu không thấu rồi bỏ cuộc thì sao?" "Yên tâm đi, vì món đồ này và vì những mưu đồ khác, bọn chúng không bỏ đâu." Tiêu Long mỉm cười, thực tế thông qua nhà họ Hoắc và Doãn Nam Phong, hắn đã nắm bắt được tất cả.

Giờ hắn mới bắt đầu vờn bọn chúng.

Cùng lúc đó, Doãn Nam Phong theo sắp xếp của Tiêu Long đã gửi tin nhắn cho các đại gia thực sự: "Viên này chưa phải vật chốt hạ đâu, món sau còn tốt hơn gấp trăm lần." Những người thông minh lập tức hiểu ra vấn đề.

Họ ngồi xem Bàn Tử vờn đám kia như vờn khỉ.

Kết quả là một cảnh tượng kỳ quái diễn ra: viên Dạ Minh Châu vốn giá tối đa 300 triệu đã bị đẩy lên tới 1,2 tỷ tệ.

Đám kia tức nổ mắt nhưng cuối cùng vẫn nghiến răng mua lại. "Đoàng đoàng đoàng!

Chúc mừng Lý công tử đã sở hữu bảo vật Dạ Minh Châu!

Mau mang đến cho Lý công tử." Người đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt cười công bố.

Lý công tử đắc thắng, quay sang mỉa mai nhóm Tiêu Long: "Ha ha, thằng mặt trắng thấy chưa?

Đây mới gọi là thần tài!" "Bên kia kìa, sau này đừng có ăn bám nữa!

Phải dựa vào thực lực mới là tốt nhất." "Đúng thế, không có thực lực thì cả đời cũng chẳng được thấy bảo vật một tỷ tệ đâu!" Tiếng cười đắc ý vang vọng khắp sàn đấu giá.

Nhưng rồi bọn chúng nhanh chóng nhận thấy điểm bất thường.

Những đại gia thực sự đang nhìn chúng bằng ánh mắt nhìn lũ ngốc, thậm chí là nhìn khỉ diễn trò.

Khi chúng tưởng mọi chuyện đã kết thúc thì Doãn Nam Phong đích thân xuất hiện, mang theo 16 viên Dạ Minh Châu.

Sở dĩ có 16 viên vì cô đã tự mua lại 30 viên với giá 20 tỷ tệ! "Chào mừng mọi người đến với khách sạn Tân Nguyệt.

Giờ đây tôi xin công bố món đồ chốt hạ thực sự của ngày hôm nay." Lý công tử và đám kia chết lặng.

Chẳng phải viên kia là vật chốt hạ sao?

Sao lại đổi rồi?

Lẽ nào có thứ giá trị hơn một tỷ tệ? "Món bảo bối này gồm 16 viên, tôi chia làm bốn nhóm, mỗi nhóm bốn viên, bán theo bộ!

Giá khởi điểm mỗi nhóm là 300 triệu tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10 triệu!" Chỉ vài câu nói đã làm Lý công tử ngẩn tò te.

Các thế lực định ép nhà họ Hoắc cũng đứng hình.

Hoắc Tú Tú là người đầu tiên lên tiếng: "Nhà họ Hoắc, 400 triệu!" Cô nâng giá trực tiếp thêm 100 triệu.

Mọi người chọn im lặng, không ai dám tranh.

Bởi vì họ thấy Doãn Nam Phong lấy bộ đầu tiên từ trên bàn của Tiêu Long mang xuống!

Điều này chứng minh một vấn đề: chủ sở hữu thực sự của đống

bảo vật này, người bán thực sự, chính là chàng trai áo trắng mà họ vừa chửi là vua ăn bám - Tiêu Long!

Không ai dám cạnh tranh nữa.

Vì Hoắc Tú Tú đã lấy bộ đầu tiên, những người thông minh đều hiểu ý nên ngậm miệng.

Chương 127

Bộ thứ nhất thuộc về nhà họ Hoắc.

Lúc này mọi người mới thấy rõ trong hộp lớn là bốn viên Dạ Minh Châu to bằng nắm tay, viên nào cũng xịn hơn viên của Lý công tử gấp mấy lần!

Các đại gia lúc nãy còn quan sát giờ điên cuồng lao vào.

Bộ thứ hai chỉ trong vài nhịp thở đã bị đẩy lên một tỷ tệ.

Lý công tử và đám tay sai muốn phát điên.

Chúng giờ mới biết mình ngu đến mức nào, chẳng khác gì con khỉ làm trò cho người ta xem.

Đặc biệt là đối với Tiêu Long, chúng không dám thốt ra một lời nhục mạ nào nữa.

Đâu ra chuyện hắn ăn bám nhà họ Hoắc?

Rõ ràng là nhà họ Hoắc đang nịnh bợ hắn thì có!

Buổi đấu giá tiếp tục, Lý công tử và đám người của Cừu Đức Khảo lủi thủi rời đi trong nhục nhã.

Bàn Tử và mọi người chứng kiến cảnh đó thì reo hò: "Long ca, anh thần quá, thế cũng làm được!" "Long ca, tôi quá phục anh luôn, đúng là vị túc tiên tri!" "Tôi thấy Long ca là bày mưu lập kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm." Giải Vũ Thần cũng nịnh nọt một câu khiến mọi người sững sờ rồi phá lên cười.

Bàn Tử bá vai Giải Vũ Thần: "Cậu em khá lắm, tinh mắt đấy!

Không hổ là bạn của Thiên Chân, đi uống một ly ăn mừng nào." Giải Vũ Thần cảm thấy mình đã gia nhập được vào nhóm nhỏ này.

Cậu ta vốn dĩ rất nhạy bén, nhận ra nhà họ Hoắc vượt qua được nghịch cảnh đều là nhờ người này, nên nhà họ Giải muốn mạnh lên thì nhất định phải bám lấy đại lão Tiêu Long.

Sau một hồi uống rượu lú túy, Thiên Chân rỉ tai cậu ta vài câu, cậu ta hiểu ý ngay, vội rót rượu mời Tiêu Long: "Long ca, em là Giải Vũ Thần, bạn thân Thiên Chân, chị dâu Tú Tú từ nhỏ đã dẫn em đi chơi, được quen Long ca em mừng quá, xin kính anh một ly." Tú Tú lườm cái thằng mồm mép Giải Vũ Thần một cái.

Tiêu Long mỉm cười: "Được, đều là người nhà, uống một ly." "Cảm ơn Long ca, cảm ơn Long ca." Giải Vũ Thần lập tức hóa thân thành đàn em, gọi luôn cô bạn thanh mai trúc mã Tú Tú là chị dâu.

Nhưng cũng vì câu "chị dâu" này mà cậu ta đắc tội với A Ninh!

Tất nhiên cậu ta không hay biết, vẫn đang đắc chí mà không hay A Ninh đang lườm mình cháy mặt.

Trong khi mấy người đang vui vẻ xem người ta tranh giành Dạ Minh Châu thì bên ngoài khách sạn Tân Nguyệt, Lý công tử nhận được chỉ thị từ cấp trên, bị mắng cho một trận tơi bời rồi dẫn theo một đám người mai phục.

Hắn thẹn quá hóa giận, quyết định dùng vũ lực.

Chỉ cần khử được tên đó là nhà họ Hoắc xong đời, cướp được số tiền đó thì họ cũng sụp đổ!

Hắn chuẩn bị hàng chục người và hàng chục khẩu súng, định nhân lúc đêm tối làm một vố lớn.

Dù sao bọn chúng cũng là dân đổ đấu, chuyện giết người cướp của không phải lần đầu.

Kế hoạch rất hoàn hảo, cấp trên còn chuẩn bị sẵn tiền và đường lui cho chúng.

Nhưng có những chuyện chúng không ngờ tới, đó là thực lực của nhóm Tiêu Long.

Đừng nói vài chục khẩu súng, có lái xe tăng đến cũng chưa chắc có tác dụng.

Trong khi chúng chuẩn bị, có ba người cũng đang tụ tập lại.

Không ai biết Cừu Đức Khảo, Trần Bì A Tứ và Tề Thiết Chủy lại xuất hiện trong cùng một căn phòng.

Qua cuộc trò chuyện, âm mưu dần bại lộ.

Hóa ra đám Lý công tử chính là do họ đứng sau.

Dù ba người tụ lại với mục đích chung là đè bẹp nhà họ Hoắc, nhưng ý đồ riêng thì khác nhau.

Cừu Đức Khảo muốn mượn việc này để vào cung điện dưới lòng đất ở Tần Lĩnh, vì nghe tin bọn Tiêu Long sắp đi Tần Lĩnh.

Quan trọng nhất là A Ninh đã phản bội làm kế hoạch của lão có lỗ hổng.

Lão muốn tìm cây thần bằng đồng xanh, nhưng trước đó hợp tác với Ngô Tam Tỉnh đã thất bại.

Trần Bì A Tứ thì muốn mượn thông tin của Cừu Đức Khảo để tìm con gái Trần Văn Cẩm mất tích ở Vân Đỉnh Thiên Cung.

Còn Tề Thiết Chủy, kẻ nắm giữ Hạ Tam Môn, không thỏa mãn với địa bàn hiện tại nên muốn nhân lúc nhà họ Hoắc suy yếu để chiếm lợi.

Một mạng lưới lợi ích đang âm thầm được vẽ ra.

Lúc này tại khách sạn Tân Nguyệt, giao dịch cuối cùng đã hoàn tất. 16 viên Dạ Minh Châu thu về tổng cộng 23 tỷ tệ!

Khi Doãn Nam Phong đích thân đưa ngân phiếu cho Tiêu Long, hắn rất hài lòng.

Những người khác thì choáng váng, đặc biệt là Bàn Tử.

Nhìn Long ca mà xem, tùy tiện lấy ra vài món đã thu về hàng chục, hàng trăm tỷ.

Hắn cực khổ bao lâu mới kiếm được vài chục triệu, bỗng thấy số tiền đó chẳng còn thơm tho gì nữa.

Trước đó hắn định nghỉ hưu, không tham gia vụ Tần Lĩnh nữa, nhưng giờ thì không!

Hắn nhất định phải đi theo Tiêu Long, dù không kiếm được hàng tỷ như Long ca thì kiếm thêm vài chục triệu nữa cũng mãn nguyện rồi.

Giải Vũ Thần cũng kinh hãi, hơn 20 tỷ tệ, số tiền này còn nhiều hơn cả tài sản tích lũy mười mấy năm của Giải gia.

Cậu ta cuối cùng đã hiểu tại sao Hoắc lão thái thái cứ đẩy Tú Tú về phía Tiêu Long.

Giờ cậu ta ước gì mình là con gái, có mặt dày bám lấy Tiêu Long cũng được.

Không thấy tiền tuôn về như nước sao?

Khi cửa phòng đóng lại, Tiêu Long từ chối lời mời ăn tối của các đại gia khác, họ nhìn hắn một cái thật sâu rồi lẳng lặng rời đi.

Cùng lúc đó, hành động bên ngoài đã sẵn sàng.

Sau khi ăn cơm cùng bà chủ Doãn, mọi người chuẩn bị rời đi.

Tiêu Long chọn ở lại vì Doãn Nam Phong quá đỗi nhiệt tình.

Dù Tú Tú và A Ninh cố bám lấy định kéo Tiêu Long đi cùng nhưng không thành công.

Hai cô nàng nhìn Doãn Nam Phong bằng ánh mắt như nhìn kẻ thù, còn Doãn Nam Phong thì mặc kệ, thậm chí còn cố ý tỏ ra thân mật để trêu tức hai cô gái.

Tiêu Long cũng bó tay, hắn ở lại vì Doãn Nam Phong thực sự có việc cần bàn.

Thế là A Ninh và những người khác hậm hực ra về trước.

Kết quả không ngoài dự đoán, trên đường về họ bị Lý công tử dẫn người chặn đường.

Giải Vũ Thần sợ hãi định lên tiếng giải tỏa hiểu lầm nhưng suýt bị bắn chết!

Điều này hoàn toàn kích nộ A Ninh và Hoắc Tú Tú.

Hai cô nàng vốn đang bực bội, đám này lại đến chặn đường cướp bóc, thậm chí còn buông lời trêu ghẹo.

Cơn thịnh nộ bùng phát, hai người phối hợp với nhau.

Hai dòng huyết mạch bộc phát, mấy chục tên kia căn bản không phải đối thủ.

Chúng còn chưa kịp phản ứng đã bị kết liễu.

Một số tên sợ tới mức ngất xỉu vì cảnh tượng trước mắt quá thảm khốc.

Chỉ trong chớp mắt, đầu lìa khỏi cổ, những tên bạo gan nổ súng nhưng đạn chẳng hề hấn gì đến hai cô gái.

Tú tú và A Ninh như những bóng ma trong đêm, thoắt ẩn thoắt hiện.

Hơn 30 mạng người nằm xuống, không một ai sống sót.

Tiếng súng lịm dần, nhưng sóng ngầm vẫn không yên.

Các luồng thông tin nhanh chóng lan truyền, khiến nhiều kẻ bàng hoàng khi biết nhóm A Ninh vẫn bình an vô sự trở về, còn đám Lý công tử thì bị mang đi cho chó ăn!

Khi đám Cừu Đức Khảo biết tin, Trần Bì A Tứ lập tức rút lui không tham gia nữa.

Tề Thiết Chủy thì đăm chiêu suy nghĩ về bước tiếp theo.

Chương 128

Thực lực của đối phương khiến chúng rơi vào thế bị động.

Tại khách sạn Tân Nguyệt, khi nhận được tin báo gấp, sắc mặt Doãn Nam Phong thay đổi: "Long ca ca, hai cô nhân tình nhỏ của anh có vẻ gặp chuyện rồi.

Hay là để em phái người đi giải quyết?" Tiêu Long vẫn thản nhiên: "Gặp chuyện gì?" Thấy hắn không chút lo lắng, Doãn Nam Phong cũng không biết nói sao.

Phụ nữ của mình bị chặn đường mà vẫn ngồi yên được, tâm thế gì đây?

Thấy cô lo lắng, Tiêu Long cười: "Chắc là có kẻ thấy tiền nổi lòng tham thôi.

Có người không muốn nhà họ Hoắc yên ổn mà." "Anh biết hết rồi?

Thế sao vẫn bình tĩnh vậy?" Doãn Nam Phong kinh ngạc.

Tiêu Long mỉm cười: "Vì Tú Tú và A Ninh giờ đã khác xưa rồi, lũ tôm tép đó không phải đối thủ của họ đâu, sẽ chết thảm lắm đấy." Tiêu Long vừa dứt lời, người đưa tin lúc nãy lại xông vào: "Không xong rồi chị Nam, đám Lý công tử bị giết sạch rồi, không còn mảnh xác!" Doãn Nam Phong sững sờ quay sang nhìn Tiêu Long, ánh mắt tràn đầy sự chấn động.

Người đàn ông này... thật quá đáng sợ! "Long ca, anh biết sao?" Doãn Nam Phong đổi sang dùng tôn xưng với Tiêu Long.

Thật sự quá đáng sợ, cứ như hắn đã sớm biết trước mọi chuyện, biết rõ kết cục vậy.

Trước đó cô không để ý đến thực lực của hai cô gái kia, nhưng hiện tại dường như đã hoàn toàn khác.

Chẳng lẽ đi theo người đàn ông này chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà thực lực có thể tăng tiến nhiều đến vậy sao?

Thảo nào có nhiều cô gái thích ở bên cạnh hắn như thế, mỗi lần xuất hiện đều mang theo một cô gái mới.

Tuy rằng người đàn ông này rất đào hoa, nhưng do bọn họ quá ưu tú, toàn là các cô gái tự nguyện dâng hiến đấy chứ!

Nếu là mình thì sao?

Có lẽ cũng không phải là không thể.

Doãn Nam Phong lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ không thực tế, bảo cấp dưới rời đi.

Lần này đối mặt thương lượng với Tiêu Long, cô trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Lúc đầu cô còn ít nhiều nghi vấn về quyết định của vị bên trong kia, giờ thì đã hiểu nguyên nhân.

Có lẽ người bên trong đã sớm biết Tiêu Long khủng bố thế nào.

Thái độ của Doãn Nam Phong trở nên tốt hơn hẳn.

Lúc này, Trương Sơn Nhật xuất hiện: "Tiểu huynh đệ phong thái vẫn như xưa nhỉ!

Hạnh hội hạnh hội!

Lần này chỉ có thể làm phiền huynh đệ thôi." "Không sao, hợp tác đôi bên cùng có lợi mà!" Sau vài câu xã giao đơn giản, bọn họ lập tức đi vào vấn đề chính.

Lúc này Tiêu Long mới biết hai người này muốn nhờ một việc

lớn, có liên quan đến chuyến đi Tần Lĩnh lần này! "Muốn tôi giúp tìm một món đồ?" "Đúng vậy!

Tôi có được một số tin tức, trong địa cung Tần Lĩnh có thể tồn tại một loại bảo vật là hổ phách, có thể giúp người ta khôi phục sức mạnh.

Tôi biết thực lực huynh đệ phi thường cường đại, thủ đoạn cao minh, nên muốn mời huynh đệ tìm giúp món bảo bối đó.

Nếu lấy được, tôi có thể trả 100 tỷ để mua lại!" Trương Sơn Nhật nghiêm trọng nói.

Nhưng ngay khắc sau, Tiêu Long lại cười: "Tôi biết thứ cần tìm là gì, nhưng món đồ đó e rằng không chỉ đáng giá 100 tỷ đâu." Ý ngoại ngôn của Tiêu Long rất đơn giản, cái giá đó chưa đủ.

Doãn Nam Phong và Trương Sơn Nhật nhìn nhau một cái, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Nếu Tiêu Long đã biết món bảo vật đó và bằng lòng ra tay, vậy thì cái giá tất yếu phải tăng lên.

Hai người nghiến răng, Doãn Nam Phong lên tiếng: "Nếu Long ca có thể giúp tôi tìm được món bảo bối đó, tôi sẽ tặng luôn cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cho anh.

Sau này không chỉ Tân Nguyệt Phạn Điếm là của anh, mà ngay cả em cũng là của anh!" "Haha, tốt!" Tiêu Long cười lớn, vỗ mạnh vào đùi rồi đứng dậy: "Yên tâm đi, thứ đó tôi sẽ cố gắng hết sức, dù sao tôi cũng hiểu lần này e rằng không đơn giản.

Những kẻ đứng sau hành động của đám người vừa rồi chắc cũng nhắm tới địa cung Tần Lĩnh.

Tôi không dám đảm bảo 100% lấy được, nhưng dù thành công hay không, các người cũng phải trả một cái giá nhất định.

Nếu thứ mang về bị hỏng thì vẫn phải đưa tôi 100 tỷ.

Nếu còn nguyên vẹn, cả hai điều kiện trên phải được đáp ứng." Tiêu Long thản nhiên nhìn hai người chờ đợi câu trả lời.

Im lặng một hồi, hai người gật đầu đồng ý.

Tiêu Long cười: "Haha, yên tâm đi, các người sẽ thấy tự hào vì quyết định của mình.

Đã như vậy thì đêm nay tôi ở lại đây." Hai người thở phào nhẹ nhõm.

Trương Sơn Nhật cười nói: "Vậy tôi không làm phiền chuyện tốt của hai người nữa, tôi xin cáo lui trước." Bóng đèn rời đi, Doãn Nam Phong đột nhiên trở nên vô cùng quyến rũ: "Long ca ca, em buồn ngủ rồi~" Một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau Tiêu Long quay lại Phan Gia Viên, kết quả bị hai cô nàng ở nhà xử lý cho một trận tơi bời, hại hắn suốt hai ngày không dám ló mặt.

Thời gian trôi qua, đại hội Cửu Môn bắt đầu.

Nhưng lần này vì sự xuất hiện của Tiêu Long, mọi thứ đều thay đổi.

Kế hoạch của một số kẻ đã đổ bể.

Không có cách nào khác, nhà họ Ngô, nhà họ Giải, thậm chí cả Trương Sơn Nhật và Tân Nguyệt Phạn Điếm đều ủng hộ nhà họ Hoắc.

Những kẻ khác căn bản không thể lay chuyển nổi.

Thế là mọi chuyện kết thúc êm đẹp, nhà họ Hoắc một lần nữa đứng vững gót chân.

Chẳng qua lần chỉnh đốn này cũng loại bỏ được một số thành

phần xấu trong nội bộ nhà họ Hoắc, nên cũng phát sinh chút rắc rối, khiến Hoắc Tú Tú bắt buộc phải ở lại trông coi việc kinh doanh, không thể đi Tần Lĩnh cùng Tiêu Long.

Điều này làm A Ninh đắc ý vô cùng, ngày ngày chạy đến trước mặt Tú Tú khoe khoang, khiến Tú Tú tức đến mức mỗi ngày đều không buồn ra cửa.

Nửa tháng trôi qua, dưới ảnh hưởng của Tiêu Long và sự ủng hộ dành cho nhà họ Hoắc, Lão Cửu Môn đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh.

Sau nửa tháng nghỉ ngơi, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Chuyến đi Tần Lĩnh là điều tất yếu.

Lần này có thêm một người: Giải Vũ Thần!

Anh chàng này cũng đến giúp đỡ.

Đặc biệt là thời gian qua, biết tiếp cận Tiêu Long rất khó nhưng tiếp cận Bàn Tử thì đơn giản, hai người ngày ngày quấn lấy nhau, đi chơi khắp nơi, đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, suýt chút nữa đã kết nghĩa huynh đệ.

Lần này hắn cũng bỏ tiền ra, đồng thời báo cáo suy đoán của mình cho gia tộc, nhận được lượng lớn tài nguyên hỗ trợ.

Hắn thậm chí còn đưa một toán người đi trước mở đường, giúp nhóm Tiêu Long mang vác thiết bị.

Trước khi nhóm Tiêu Long hành động, Cừu Đức Khảo cũng vội vã đưa người xuất phát.

Lão tìm được một số nhân tài đặc biệt, trong đó có một người sở hữu Hà Mộc Tập!

Lão muốn ra tay trước nhóm Tiêu Long mà không ai biết.

Tiểu Ca và Ngô Tam Tỉnh cũng đã xuất phát từ sớm, mỗi người tự hành động, đi sâu vào Tần Lĩnh dựa trên tin tức mình biết được để chuẩn bị vào địa cung.

Ngày thứ hai, nhóm Tiêu Long gồm năm người: A Ninh, Bàn Tử, Thiên Chân và Giải Vũ Thần cùng lên đường vào Tần Lĩnh một cách nhàn nhã.

Suốt dọc đường đi ngao sơn ngoạn thủy, chẳng có chút gì vội vã.

Không có cách nào khác, vì lộ tuyến là do Tiêu Long quy định, hiện tại mọi người hoàn toàn tin tưởng vào quyết định của hắn, trong lòng không hề sốt ruột.

Một ngày nọ, cả nhóm đến một thị trấn, gặp Lý lão bản và Thái thúc.

Sau khi được Tiêu Long nhắc nhở, mọi người âm thầm bám theo vào trong núi.

Trời sắp tối, nhóm Lý lão bản đốt một đống lửa.

Nhóm Tiêu Long bí mật ẩn nấp trong bụi rậm quan sát hành động và nghe bọn họ bàn tán: "Thái thúc, đi ba ngày rồi, bao giờ mới tới nơi hả?

Chương 129

Mẹ nó, chân tôi sắp gãy rồi đây.

Núi non trùng điệp thế này mà đến một hớp rượu cũng không có!" Cả đám than vãn.

Thái thúc và vài người đang thảo luận về chuyện Hà Mộc Tập, căn bản không thèm để ý đến những lời cằn nhằn đó.

Nhưng vì nhóm Bàn Tử nghe quá chăm chú, lỡ cử động nhẹ làm gãy một cành cây dưới chân.

Một tiếng "rắc" giòn giã vang lên cực kỳ đột ngột trong đêm tối tĩnh mịch, lập tức đánh động đám người bên kia.

Không khí bên đó thoáng chốc im bặt.

A Ninh lườm Bàn Tử một cái cháy mặt.

Bàn Tử vẻ mặt đầy oan ức và hối hận, vội vàng chắp tay cầu xin tha thứ.

Lúc này nhóm Thái thúc đứng dậy, Lương sư gia lạnh lùng hỏi: "Ai ở đó?" Không có người trả lời. "Chắc là động vật nhỏ thôi." "Động vật nhỏ?

Hừ!

Tôi thấy là động vật lớn đấy!" Thái thúc sắc mặt lạnh lẽo, cùng đám người đi tới.

Thấy tình hình như vậy, Bàn Tử không biết phải làm sao.

Ngay lúc đó, Thái thúc trực tiếp nổ súng: "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Đạn bay loạn xạ, vang vọng cả một vùng.

Giải Vũ Thần sợ đến mức mặt trắng bệch, suýt nữa thì hét lên, may mà được Bàn Tử giữ chặt lấy.

Lúc này, Tiêu Long đột ngột hành động.

Hắn trực tiếp đưa tay ra kẹp lấy những viên đạn đó, rồi lập tức ném ngược trở lại. "A!

A!

A!" Tiếng thét thảm thiết vang lên bên cạnh Thái thúc.

Bốn năm người trực tiếp ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Giải Vũ Thần trợn tròn mắt.

Cảnh tượng vừa rồi hắn nhìn thấy rõ mười mươi.

Hắn há hốc mồm kinh ngạc trước thân thủ của Tiêu Long.

Tay không bắt đạn!

Sức mạnh khi ném ra thậm chí còn lớn hơn cả uy lực súng trường, tốc độ cực nhanh.

Chớp mắt một cái bên kia đã chết mấy người.

Thật sự quá đáng sợ, thảo nào cả A Ninh lẫn Bàn Tử đều tôn trọng Tiêu Long như vậy.

Đó là vì thực lực!

Một thực lực khủng bố đến cực điểm!

Sắc mặt nhóm Thái thúc lập tức biến đổi, vội vàng tìm chỗ ẩn nấp, không dám nổ súng nữa vì những kẻ vừa nổ súng đều đã chết sạch.

Nhưng có kẻ không phục, một gã tráng hán trực tiếp rút súng săn ra, lớn tiếng gào lên: "Thằng ranh!

Mau cút ra đây cho ông, không thì ông bắn nát xác mày!

Nói lần cuối, tao..." Nhưng gã chưa kịp nói hết câu đã trực tiếp bóp cò.

Một lượng lớn đạn chùm lao thẳng về phía nhóm Tiêu Long.

Sắc mặt Giải Vũ Thần và những người khác biến đổi ngay tức khắc.

Loại đạn chùm diện tích lớn thế này, Tiêu Long dù có nhanh đến đâu cũng không thể bắt hết được!

Chỉ cần bị một viên sượt qua da thôi là cũng đủ bị thương rồi.

Trong lúc mọi người đang luống cuống, Tiêu Long trực tiếp đứng dậy, rút Hắc Kim Long Đao ra chém mạnh một nhát.

Mọi người chỉ nghe thấy những tiếng leng keng vang lên, toàn bộ đạn đều va vào lưỡi đao Hắc Kim và bị Tiêu Long chặn lại hết.

Khắc sau, Tiêu Long vung đao một cái, những viên đạn trên đó tụ lại thành một đường thẳng rồi bay ngược về.

Bên Thái thúc vừa nghe tiếng động đã linh cảm thấy điều chẳng lành: "Cẩn thận!" Nhưng lời chưa dứt, cứu người không kịp, gã tráng hán vừa rồi đã bị bắn nát đầu, ngã vật ra chết tươi.

Cả đầu gã biến thành một đống bầy nhầy.

Tất cả mọi người đều đờ đẫn, bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến vài đạo ánh sáng đèn pin, dường như có cả tiếng chó sủa.

Đội tuần tra núi tới rồi. "Đi!" Tiêu Long vốn định giết hết đám người này để cướp Hà Mộc Tập, nhưng hiện tại rời đi thì tốt hơn. "Gió khẩn, chuồn thôi!" Bàn Tử hô lên một tiếng rồi vội vàng chạy

theo Tiêu Long.

Nhóm Thái thúc cũng biến sắc, chẳng kịp lo cho những anh em đã chết, vội vã đưa những người còn lại rời đi.

Khó khăn lắm mới đến được nơi an toàn, sắc mặt nhóm Thái thúc cực kỳ khó coi! "Mẹ kiếp!

Lần này thật sự thảm rồi!

Không biết đám người đó là ai mà thực lực mạnh như vậy!

Có lẽ cũng nhắm tới địa cung, chúng ta tốt nhất nên tăng tốc độ lên." "Vậy mau đi thôi!" Lương sư gia và những người khác không dừng lại nữa, vội vàng lên đường.

Về phần Tiêu Long, bọn họ tùy tiện tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Trời ngày càng tối, chỉ có thể đợi đến mai mới hành động tiếp.

Sau hai giờ rưỡi sáng, Tiêu Long đột nhiên phát hiện xung quanh có tiếng sột soạt, Mạc Kim Phù trước ngực cũng bắt đầu nóng lên.

Hắn liếc mắt nhìn, thấy ở phía xa xuất hiện một bóng đen u ám.

A Ninh cũng cảm nhận được, cô mở mắt trong lòng Tiêu Long rồi khẽ chạm vào hắn.

Hai người không hề giao tiếp bằng lời mà chỉ âm thầm chờ đợi.

Cái bóng đen đó dần dần hiện ra trước mặt mọi người.

Có vẻ như có tiếng cười yếu ớt vang vọng bên tai hai người.

Nghe kỹ thì giống như tiếng cười khúc khích của một cô gái.

Giữa rừng sâu núi thẳm, trong thế giới tĩnh mịch, âm thanh đó nghe thật rợn tóc gáy.

A Ninh im lặng không nói, chờ đợi chỉ thị của Tiêu Long.

Tiêu Long đã nhận ra thân phận của bóng đen đó!

Trong nguyên tác, đó chẳng phải là nữ quỷ sao?

Trong truyền thuyết có câu: Thà nghe quỷ khóc chứ đừng nghe quỷ cười!

Theo dân gian, quỷ sẽ không khóc cũng không cười.

Nhưng nếu có con quỷ nào biết khóc hoặc cười, chứng tỏ nó có nỗi oan ức cực lớn.

Chương 130

Quỷ khóc sẽ đeo bám một người mãi không thôi.

Còn quỷ cười chính là lệ quỷ, một con cô hồn lệ quỷ thực thụ!

Loại này đáng sợ hơn đám quỷ trong mộ nhiều, vì chúng được hình thành từ tinh hoa đất trời, không giống đám quỷ trong mộ do con người tạo ra.

Cho nên dù là lệ quỷ bình thường ở bên ngoài cũng mạnh hơn nhiều so với lệ quỷ áo đỏ thông thường trong lăng mộ.

Lúc này Giải Vũ Thần dường như cũng tỉnh giấc.

Hắn nhìn thấy bóng quỷ đó, cứ ngỡ Thiên Chân đang đi vệ sinh, nên không kìm được nhỏ giọng hỏi: "Thiên Chân, Thiên Chân, đừng vội, đợi tôi với, tôi cũng đi." Câu nói này lập tức đánh động con lệ quỷ.

Trong chớp mắt, con lệ quỷ áo đỏ kinh dị đã xuất hiện trước mặt Giải Vũ Thần. "Á!

Mẹ ơi!

Quỷ!" Giải Vũ Thần hét lên kinh hãi, ngã ngồi bệt xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thấy bóng quỷ sắp moi tim móc bụng mình, hắn cứ ngỡ mình tiêu đời rồi, đột nhiên trước mắt hoa lên.

Cái bóng quỷ chỉ còn cách cổ hắn một tấc bỗng nhiên bay vèo ra ngoài.

Sau đó hắn thấy Tiêu Long xuất hiện trước mặt mình, ung dung thu lại đôi chân dài.

Giải Vũ Thần kinh ngạc không thôi.

Thật sự quá ngầu!

Chỉ một cú đá mà trực tiếp đá bay cả bóng quỷ.

Long ca thật đáng sợ!

Cùng lúc đó, bóng đen kia tan biến, tiếng quỷ cười rợn người cũng tắt lịm.

Nhưng chuyện này lại làm Thiên Chân tỉnh giấc.

Sau khi biết đầu đuôi sự việc, Bàn Tử mặt đầy vạch đen, suýt nữa thì xông lên đánh người: "Cái cậu em này của tôi ơi, có thể đừng có chuyện bé xé ra to được không?

Loại tiểu quỷ tiểu quái này mà cũng dọa cậu thành ra thế này.

Như thế này thì xuống mộ thế quái nào được!

Lãng phí thời gian ngủ của tôi quá!" Giải Vũ Thần chỉ biết cười làm lành.

Nhưng thật sự không còn cách nào khác, hắn cũng đâu muốn vừa ra khỏi cửa đã gặp quỷ.

Điều làm hắn chấn kinh nhất là Long ca quá lợi hại!

Ngay cả lệ quỷ áo đỏ đáng sợ như vậy cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Sau màn kịch nhỏ này, mọi người cũng không ngủ được nữa.

Thiên Chân vốn giàu lòng trắc ẩn, vừa nghe thấy chuyện lệ quỷ áo đỏ biết cười, lập tức nhớ đến ghi chép trong sổ tay của chú Ba về việc này.

Chắc chắn là có nỗi oan khuất cực lớn nên mới xuất hiện ở gần đây, thi thể chắc chắn bị phơi nơi hoang dã, oán niệm quá sâu mới

hiện hình đòi mạng.

Vì vậy hắn quyết định giúp nữ quỷ này siêu thoát.

Thế là hắn rủ Giải Vũ Thần, hai người chuẩn bị hành động. "Đúng rồi Long ca, anh có thể giúp em tìm vị trí thi cốt của nữ quỷ đó được không?" Thiên Chân đột nhiên dừng lại, gãi đầu hỏi một cách ngây ngô.

Giải Vũ Thần trợn tròn mắt, hồi lâu không phản ứng gì.

Chẳng lẽ Long ca lợi hại đến mức đó sao?

Ngay cả một con quỷ ở đâu cũng có thể tìm ra?

Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, Tiêu Long có vẻ mất kiên nhẫn tùy ý phẩy tay rồi nói: "Đi về phía đông 120 bước, dưới gốc cây hòe già." Thiên Chân vội vàng cảm ơn, kéo Giải Vũ Thần đang đờ đẫn đi theo.

Quả nhiên đi về phía đông 120 bước, bọn họ phát hiện một gốc hòe bị gãy nửa.

Dưới gốc cây, hai người thấy một khuôn mặt phụ nữ bị vùi lấp một nửa, nửa cái đầu lộ ra ngoài, có những con giòi béo múp đang bò lúc nhúc, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc. "Oẹ!" Cả hai người đều nôn thốc nôn tháo, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Quá khủng khiếp, quá buồn nôn và đáng sợ.

Khó khăn lắm mới định thần lại được, hai người chỉ còn cách cắn răng tiến lên, đào một cái hố nhỏ chôn nửa cái đầu lâu đó xuống, lại tụng 49 biến Vãng Sanh Chú mới quay về.

Còn việc nữ quỷ có siêu thoát được không thì bọn họ không quản nổi nữa, làm được bấy nhiêu chuyện cũng thấy lương tâm thanh thản, coi như tích đức cho chuyến xuống mộ lần này.

Nhưng hai người vừa về chưa được bao lâu, đột nhiên cảm thấy như vướng phải thứ gì đó. "Tiểu Vũ, có phải có thứ gì rơi xuống đất không?" "Không có mà?" "Thế sao tôi cảm giác như vướng phải cái gì đó nhỉ?" Hai người định bật đèn pin kiểm tra thì Tiêu Long lên tiếng ngăn cản: "Đừng có cử động lung tung!" "Hả?" Hai người không khỏi ngẩn ra: "Sao vậy Long ca?" Nhưng vừa dứt lời, bỗng nhiên một luồng âm phong thổi tới.

Nửa cái đầu lâu phụ nữ không biết từ đâu bay tới, mục tiêu chính là cổ của Thiên Chân! "Khục khục khục..." Tiếng quỷ cười âm u lại vang lên, nghe mà da đầu tê dại. "Ái chà mẹ ơi!" Giải Vũ Thần sợ đến mức túm chặt Thiên Chân lùi lại liên tục.

Nhưng nửa cái đầu người phụ nữ kia cực kỳ quái dị, bám sát không rời, cứ như đã nhắm vào hai người họ vậy. "Long ca cứu em!" Thiên Chân biến sắc, vội vàng cầu cứu.

Khắc sau trước mắt hai người hoa lên, chỉ cảm thấy nửa cái đầu phụ nữ đó trực tiếp nổ tung thành bột mịn.

Những con giòi bay loạn xạ, suýt nữa thì rơi vào miệng, khiến hai người mặt mũi trắng bệch.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, chỉ nghe thấy một giọng nói âm trầm vang vọng khắp rừng: "Tao sẽ quay lại tìm bọn mày...

Khục khục khục~" Bàn Tử sợ đến mức rùng mình một cái, chứ đừng nói đến Thiên Chân và Giải Vũ Thần, chỉ cảm thấy như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lúc này Tiêu Long xuất hiện trước mặt bọn họ, cầm một viên hạt đen xì lên xem.

Thấy viên châu đó, Thiên Chân không kìm được kinh hô: "Trời ạ!

Chẳng lẽ là Ô Mộc Quỷ Châu?!" "Ô Mộc Quỷ Châu là gì?" Giải

Vũ Thần tò mò hỏi. "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng theo sổ tay của chú Ba, thứ này dùng để trừ tà, cũng có thể gọi là gỗ âm trầm, còn công dụng khác thì tôi không biết." Thiên Chân lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Lúc này Tiêu Long mới lên tiếng: "Thiên Chân nói đúng, tuy rằng các triều đại đều dùng gỗ ô mộc để trừ tà, nhưng ít ai biết rằng gỗ ô mộc bị chôn dưới đất quá lâu, lại tụ tập cùng cây hòe sẽ thu hút lệ quỷ, sau đó bị lệ quỷ chiếm giữ.

Từ đó hình thành một vật quỷ đáng sợ, không còn tác dụng trừ tà nữa mà trái lại sẽ trở nên ngày càng tà ác.

Cho nên thứ này thường chứa linh hồn của lệ quỷ, xem ra đạo quỷ ảnh vừa rồi không hề đơn giản đâu!" Tiêu Long trầm ngâm nói khiến mấy người kia nghe mà run lẩy bẩy. "Long ca thật sự quá lợi hại, cái gì cũng biết!

May mà có anh, không thì em tiêu đời rồi." Giải Vũ Thần vội vàng nịnh nọt.

Bàn Tử đương nhiên cũng không chịu kém cạnh: "Đã có Long ca ở đây thì sợ gì chứ?

Đừng nói một con lệ quỷ, dù có mười con thì cũng chỉ là chuyện phẩy tay thôi." Nhìn vẻ mặt khinh khỉnh của Bàn Tử, Tiêu Long không nhịn được trêu: "Bàn Tử, đừng cử động!" "Hả?" Thấy ánh mắt nghiêm trọng của Tiêu Long, đặc biệt là đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, Bàn Tử sợ chết khiếp: "Cái mồm quạ đen của cậu, đừng động đậy!

Sau lưng cậu có mười con lệ quỷ kìa!" Thấy ánh mắt Tiêu Long nghiêm trọng như vậy, Bàn Tử sợ đến mức ngây người, hai chân bủn rủn.

Giải Vũ Thần và Thiên Chân cũng giật bắn mình, không ai dám quay đầu lại nhìn.

Lúc này A Ninh thật sự không nhịn được nữa, cười lớn ha hả.

Tiêu Long đảo mắt một cái, không thèm dọa mấy người này nữa: "Chán quá." "Không phải đâu Long ca, em không cố ý ngắt lời anh đâu, thật sự là bộ dạng của mấy người bọn họ buồn cười quá.

Ha ha ha." Mấy người kia mới biết mình bị lừa, vừa thở phào nhẹ nhõm vừa mang vẻ mặt oán hận.

Cái anh Long ca này thật là!

Không biết người dọa người sẽ chết người sao?

Nhưng Tiêu Long không quan tâm, có được Ô Mộc Quỷ Châu thì đúng là có được bảo bối, nếu không hắn cũng chẳng tùy tiện ra tay.

Chương 131

Hắn khẽ bóp một cái, viên châu biến thành chất lỏng, sau đó từ bên trong ngưng tụ ra một giọt tiên huyết. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được một giọt tinh huyết lệ quỷ ô mộc, thu thập đủ hai giọt có thể dung hợp thành một giọt tinh huyết Vương cấp." Tiêu Long nhướng mày, vốn tưởng lần này có thể tăng cấp luôn, kết quả thứ này mới được một nửa.

Xem ra giọng nói cuối cùng kia không phải là nói suông, con nữ quỷ đó cũng có chút thủ đoạn!

Sau một đêm, khi trời vừa hửng sáng, mọi người tiếp tục hành động, đi sâu vào phía núi Xà Đầu.

Nơi đó chính là lối vào của toàn bộ địa cung.

Chẳng qua càng vào sâu sơn thế càng hiểm trở, đường nhỏ càng khó đi, lại thêm vô số đại thụ chọc trời và bụi gai chằng chịt, quả thực không dễ đi chút nào.

Tuy nhiên dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, bọn họ không hề gặp phải chuyện quỷ dẫn đường hay gì cả.

Suốt đường đi tránh dữ tìm lành, rất nhanh đã tìm thấy một con đường sạn đạo cũ kỹ.

Mấy người thuận thế đi lên thì đột nhiên xuất hiện vài bóng người chặn đường: "Núi này ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua đây, để lại tiền mãi lộ!" "Cút!

Đến lời thoại cũng nói không xong!" Một tên ngốc nghếch vác đại đao đang diễu võ dương oai thì bị một tên gầy nhom bên cạnh tát cho một cái.

Sau đó tên gầy nhom quay người lại, tươi cười rạng rỡ nói với mấy người Tiêu Long: "Các vị huynh đệ đừng để ý, huynh đệ của tôi hơi ngốc, chỉ là đùa vui thôi, chúng tôi đang hái thuốc, hái thuốc thôi mà." Tiêu Long nhìn lướt qua, mỉm cười không nói gì.

Bàn Tử còn lạ gì cái tình huống này, thản nhiên thu súng lại, đi tới trước mặt mấy người kia.

Hắn nắm lấy tay tên gầy nhom, lấy ra 5 tờ tiền đỏ nhét vào tay gã, vẻ mặt hớn hở: "Không có gì đâu huynh đệ, đại lão bản của tôi muốn xây một khu nghỉ dưỡng ở đây nên tôi mới đến khảo sát.

Đất khách quê người, phiền các vị huynh đệ dẫn đường giúp để tôi có chỗ nghỉ chân, xong việc sẽ đưa thêm một nửa nữa!" Mắt tên gầy nhom sáng rực lên, chút sợ hãi ban nãy biến mất sạch, trở nên vô cùng nhiệt tình: "Được được, mời các vị lão bản đi theo tôi." Gã làm động tác mời, sau đó quay lại quát đám đàn em phía sau: "Đứng đờ ra đấy làm gì, không mau mở đường cho lão bản à?" "Hả?!" Mấy tên ngốc mới phản ứng lại, vội vàng dẫn đường phía trước.

Chỉ có cái tên ngốc nghếch kia là hồi lâu vẫn chưa hiểu chuyện gì, không phải là đi ăn cướp sao?

Sao lại thành dẫn đường rồi?

Nhưng với cái não của gã thì không thể hiểu được.

Ăn cướp chẳng phải vì tiền sao!

Làm cái chuyện nguy hiểm đó chưa chắc đã kiếm được bao nhiêu tiền, mà giờ dẫn đường thôi đã có hơn nghìn tệ, vạn nhất hầu hạ mấy vị lão bản này tốt, không chừng tiền thưởng còn gấp đôi.

Cướp cái khỉ gì nữa!

Nhóm Tiêu Long nhìn nhau một cái rồi vội vàng đi theo.

Giải Vũ Thần cũng học hỏi được một phen, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi hắn còn tưởng hai bên sắp đánh nhau đến nơi, không ngờ lại giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

Xem ra làm việc gì cũng phải động não!

Chẳng mấy chốc dưới sự dẫn dắt của đám thổ dân, mọi người đã đến Giáp Tử Câu.

Thấy khe núi hẹp trước mặt, mấy người mỉm cười, sắp đến đích rồi. "Mấy vị lão bản này, Giáp Tử Câu là nơi quỷ kiến sầu, tôi chỉ có thể đưa đến đây thôi!

Xem cái phí dẫn đường đó... nhỉ?

Hắc hắc." Tên gầy nhom tươi cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Tiêu Long, thấy hắn gật đầu mới cười nói: "Không thiếu phần của các anh đâu!" Nói rồi rút ra năm tờ tiền đỏ đưa qua.

Cầm lấy tiền, tên gầy nhom kích động khôn xiết, liên tục gật đầu khom lưng: "Các vị lão bản đi thong thả ạ." Nhóm Thiên Chân cười không nói, đi theo Tiêu Long vào trong.

Thấy nhóm Tiêu Long đi về phía Giáp Tử Câu, sắc mặt đám dân làng biến đổi.

Tên gầy nhom lưỡng lự một hồi rồi nghiến răng hô lên: "Cái đó... các vị lão bản, không được vào đó đâu!" "Ồ?

Có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ các anh biết gì đó?" Khóe miệng Tiêu Long nở nụ cười, quay người lại giả vờ tò mò hỏi. "Lão bản có lẽ không rõ, mùa này trong núi tà môn lắm." Tên gầy nhom vẻ mặt đầy vẻ do dự.

Tiêu Long sao lại không hiểu, ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử lại rút thêm năm tờ nữa nhét cho gã.

Cầm tiền, gã gầy nhom trông có vẻ áy náy: "Lão bản, không phải tôi muốn đòi thêm tiền đâu, thật sự là ở đây có quỷ, nhưng mấy người thành phố các anh lại không tin chuyện này, nên là..." Tên này tuy nói vậy nhưng tay đã thoăn thoắt nhét tiền vào túi.

Giải Vũ Thần và những người khác nhịn cười nghe gã giải thích. "Nơi đó gọi là Giáp Tử Câu, người già thường bảo là nơi quỷ kiến sầu, đến quỷ thấy cũng phải sầu thì biết nó đáng sợ thế nào rồi đấy!

Theo truyền thuyết, nơi này năm xưa là đường để âm binh mượn đường đi qua.

Những năm qua luôn có những lời đồn như vậy, trời cũng không còn sớm nữa, vạn nhất đụng phải thì tiêu đời.

Lúc đó sẽ bị ám vào, bị bắt mất hồn phách, thế thì..." Nghe những chuyện này Giải Vũ Thần hoàn toàn không tin.

Chuyện thần thần quỷ quỷ thì hắn có tin chút ít, dù sao đêm qua cũng vừa gặp quỷ xong.

Nhưng cái gọi là âm binh mượn đường thì đúng là chuyện thần tiên ma quái, không tin được!

Nhưng Bàn Tử lại có thái độ khác.

Không phải là hắn tin, mà là hắn khinh thường.

Đúng vậy, chỉ cần có Tiêu Long ở đây thì đừng nói là âm binh mượn đường, dù Diêm Vương gia có đến cũng chẳng làm gì được.

Không có cách nào khác, vì dọc đường đi Tiêu Long đã để lại ấn tượng quá sâu sắc với thực lực quá mạnh mẽ rồi.

Tên gầy nhom thấy rõ là mấy người này không tin, gã vốn không định nói nhiều, nhưng nể tình 15 tờ tiền đỏ nên vẫn khuyên nhủ:

"Đừng có không tin nha!

Năm xưa thời Bắc Ngụy có một đội quân đấy!

Nghe nói đội quân đó từ tướng quân đến binh sĩ đều không nói một lời!

Không biết từ đâu tới, nhưng hễ vào tám trăm dặm Tần Xuyên là không bao giờ thấy ra nữa.

Thế nên người già đều bảo đó là âm binh từ địa ngục đi ra để giúp chủ nhân đánh trận xong rồi về.

Đội quân đó dường như tên là...

Bất...

Bất gì ấy nhỉ." "Bất Ngôn Kỵ." "Đúng!

Bất Ngôn Kỵ!

Lão bản cũng giỏi thật, cái này cũng biết sao?!" Tên gầy nhom vẻ mặt chấn kinh nhìn Tiêu Long.

Những người khác cũng ngẩn ra.

Truyền thuyết về Bất Ngôn Kỵ bọn họ cũng có nghe qua, nhưng lần này hình như đụng phải thật rồi.

Thấy dáng vẻ của Long ca rõ ràng là biết tuốt, thế thì càng không cần lo lắng nữa.

Nếu đã biết nơi đó nguy hiểm, Long ca nhất định sẽ có cách đối phó.

Xem ra lần này tìm đúng chỗ rồi. "Long ca, Bất Ngôn Kỵ là sao?" "Thực tế thì Bất Ngôn Kỵ cũng cùng một loại người với chúng ta thôi." Tiêu Long mỉm cười nói, mấy người ngẩn ra rồi nhanh chóng phản ứng lại.

Sắc mặt bọn họ thay đổi, nỗi sợ hãi nhỏ nhoi ban nãy hoàn toàn tan biến.

Bất Ngôn Kỵ!

Hóa ra là một đội quân chuyên đi đạo mộ!

Chương 132

Thấy lời nói đã đến mức này mà đám người vẫn không từ bỏ, tên gầy nhom lập tức hiểu ra mục đích của bọn họ, không thèm lôi thôi nữa, vội vàng dẫn người rời đi.

Đám người này toàn là kẻ liều mạng, kiếm được của người ta bao nhiêu tiền như thế, ở lại nữa e là tiêu đời!

Vạn nhất có câu nào đó mạo phạm thì chết cũng không biết vì sao mà chết.

Đi được một quãng xa, gã mới ngoái lại hô to với nhóm Tiêu Long: "Lão bản ơi!

Cẩn thận một chút, cứ đi thẳng về hướng Tây, qua Giáp Tử Câu thì phải càng thêm cẩn thận đấy!

Sau Thiên Môn Sơn ở Giáp Tử Câu chính là hoàng tuyền địa phủ, lão bản nhất định phải cẩn thận đấy!" "Được rồi!

Cảm ơn nhé!

Mau về đi!" Bàn Tử mất kiên nhẫn xua tay, đợi mọi người đi hết mới nhìn Tiêu Long: "Long ca, tiếp theo thế nào?" "Đương nhiên là đi theo lời người dân địa phương rồi." Tiêu Long nói.

Mọi người vội vã đi theo.

Rất nhanh đã tới cái gọi là Giáp Tử Câu.

Thực tế đó là một khe núi hẹp, vì hai bên núi quá cao và dựng đứng, lối đi lại cực kỳ hẹp, trông giống như một khe nứt nhỏ ở giữa hai miếng bánh gato dài.

Thêm vào đó là các dãy núi xung quanh, tạo cảm giác như Thiên

Môn Sơn vậy. "Thật đúng là kiệt tác của thiên nhiên!" Thiên Chân cảm thán không thôi, những người khác cũng không ngừng trầm trồ.

Tiêu Long cười nói: "Chuyện đó là đương nhiên, bên trong không biết ẩn giấu bao nhiêu lăng mộ lớn đâu.

Tám trăm dặm Tần Xuyên không hề đơn giản, không chỉ có mỗi địa cung Tần Lĩnh đâu!" Mọi người phóng tầm mắt nhìn ra xa, vách đá hai bên vô cùng cao, chỉ để lại một khe hở nhỏ ở giữa.

Khi mặt trời lặn về phía Tây, một tia nắng vàng vừa vặn chiếu qua, tạo cảm giác như một con đường dát vàng.

Điều quan trọng nhất là theo đà mặt trời lặn, tia nắng đó dần biến mất, nhóm Tiêu Long bước trên ánh vàng đó giống như đang tan biến khỏi thế giới này vậy.

Thực tế là nhóm Tiêu Long đã tiến vào Thiên Môn Sơn, đi sâu vào Giáp Tử Câu.

Mọi người vừa đi vừa thưởng ngoạn phong cảnh hai bên.

Lúc này, Tiêu Long đang dẫn đường bỗng nhiên dừng bước.

Những người khác cũng vội vàng dừng lại theo. "Sao vậy?" Tiêu Long không nói gì, nhưng mọi người nhìn theo hướng mắt của hắn đều không nhịn được kinh hô: "Trời ơi, trên vách đá kia có phải là người không?" Mọi người nhìn lên vách đá, thấy một bóng người đứng trong bóng tối, dáng vẻ bất động.

Nửa thân người lộ ra ngoài có một màu xám trắng quái dị.

Trong lòng mấy người bắt đầu cảm thấy rợn người.

Cái bóng đó tạo cảm giác như đang bò trên vách núi để rình rập bọn họ vậy. "Ai ở đó?!" Bàn Tử lấy can đảm hét lên.

Những người khác cũng cảnh giác nhìn bóng người đó, sẵn sàng

chiến đấu. "Thôi đi, đừng có hét loạn lên nữa, đó là một pho tượng đá!" Tiêu Long đảo mắt một cái rồi mắng một tiếng. "Hả?!" Mấy người đều kinh ngạc, có chút không tin nổi.

Bọn họ nhìn kỹ lại, vẫn thấy hơi khó tin.

Điêu khắc thật quá vậy sao?

Tượng đá?

Thấy mọi người không tin, Tiêu Long đành giải thích: "Tôi thấy sắp đến nơi rồi, đó là tượng đá dùng để tùy táng, chắc là của ngôi mộ tháp phía trên bị rơi xuống.

Cho nên chúng ta phải leo lên đó, chắc hẳn ở đó có lối đi vào sâu trong Thiên Môn Sơn!" Lúc này mấy người mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu leo lên.

Khi tới trước bóng người đó, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

Quả nhiên là tượng đá, nhưng điêu khắc quá chân thực, cộng thêm trời sập tối, dưới ánh sáng mờ ảo trông thật sự rất sống động và đáng sợ.

Mấy người còn tưởng là đám người lúc trước đang mai phục ở đây.

Cả nhóm tiếp tục leo lên, phát hiện một miệng hang bị sụp. "Đi, vào trong thôi." Mọi người vội vàng đi theo vào trong hang.

Nhìn từ ngoài vào thấy khá rộng rãi.

Bật đèn pin đi vào, họ mới phát hiện xung quanh có những tượng đá tương tự, nằm la liệt khắp nơi, có cái thậm chí còn chưa điêu khắc xong.

Kích thước và hình dạng của chúng cũng khác nhau, tạo cảm giác âm u kinh dị, như thể đã bước vào địa ngục vậy.

Thực tế là vì có những cái tượng không có đầu, phía trên lại đặt những cái đầu lâu khô khốc.

Lần đầu nhìn thấy thứ này, đám người Bàn Tử đều hít một hơi khí lạnh.

Cái thứ này trông thật sự rất tà môn. "Long ca, thứ này là gì vậy?

Sao nhìn đáng sợ thế?" "Thứ này gọi là tượng đầu người (Nhân Đầu Dũng), thời cổ đại sau khi đánh trận xong người ta chặt đầu kẻ thù đặt lên trên để làm đồ tùy táng.

Xem ra gần đây có một ngôi mộ tướng quân không nhỏ đâu!

Không phải ai cũng có thể dùng tượng đầu người để tùy táng đâu!" Những lời này khiến mọi người dựng cả tóc gáy, thật sự quá đáng sợ.

Mấy người không nói thêm gì nữa, đi theo Tiêu Long tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi qua những con đường nhỏ, phía trước trở nên rộng rãi hơn, thậm chí trên vách tường xung quanh còn có dấu vết của một số bức bích họa.

Chỉ vì cửa hang bị mở ra lâu ngày nên tác dụng oxy hóa đã làm chúng biến mất gần hết.

Cũng do mưa lâu ngày tích tụ thành nước nên không gian ở đây có phần ẩm ướt.

Đến chỗ này, Tiêu Long nhớ lại những lời giới thiệu trong nguyên tác.

Chỗ này không phải do nước mưa tích tụ mà được kết nối với mạch nước ngầm.

Đừng tưởng chỉ là một lớp nước tích tụ, nó sâu vô cùng đấy, vì

bên trong có vài con cá Triết La - bá vương nước ngọt!

Nhưng muốn đi vào trong thì bắt buộc phải qua đây, lội qua cũng không được mà phải bơi qua.

Mà lũ cá Triết La bên dưới thì to lớn vô cùng, có thể ăn thịt người đấy.

Tiêu Long và A Ninh thì chắc chắn không vấn đề gì, nhưng những người khác thì hơi phiền.

Lúc này, nhóm Bàn Tử định tiến lên thăm dò đường trước, lập tức bị Tiêu Long ngăn lại: "Đừng lại gần, bên dưới có cá." "Hả?

Có cá?

Long ca, bên dưới có cá thì tốt quá rồi còn gì!

Đúng lúc mọi người đều đói, bắt hết lên để chúng ta đánh chén một bữa!" Bàn Tử phấn khởi, xoa tay chuẩn bị làm một trận lớn.

Tiêu Long tức giận vỗ một cái thật mạnh vào đầu gã, khiến gã váng đầu hoa mắt.

Những người khác run cầm cập không thôi, thật sự không hiểu vì sao Tiêu Long lại ra tay đánh Bàn Tử.

Dù sao thì dưới đó có cá, câu lên làm một bữa cá nướng bồi bổ thể lực chẳng phải rất tốt sao? "Long ca, sao lại đánh em?" "Được, không nghe lời phải không?

Vậy thì xuống thử đi." Thấy vẻ mặt không phục của Bàn Tử, Tiêu Long hất hàm bảo gã tiếp tục hành động.

Nhưng Bàn Tử vốn tinh ranh, biết ngay bên dưới chắc chắn có nguy hiểm, nếu không Long ca đã chẳng nhắc nhở.

Vừa rồi gã thật sự quá ngu ngốc, vội vàng xin lỗi: "Long ca đừng giận, đều là lỗi của em, em không phải thèm ăn quá nên đi không nổi

sao, hắc hắc." Thấy bộ dạng của Bàn Tử, mấy người kia trầm ngâm suy nghĩ rồi cũng hiểu ra, không ai dám chạy đi thử nữa.

Giải Vũ Thần há hốc mồm kinh ngạc, nhất thời cũng không dám lên tiếng.

Lúc này, Tiêu Long nhặt một cái đầu lâu khô bên cạnh, vung tay ném vào đầm nước sâu.

Chương 133

Khắc sau, tất cả mọi người kinh hoàng nhìn thấy một cái miệng khổng lồ đột ngột lao lên khỏi mặt nước, ngoạm lấy cái đầu lâu kêu răng rắc rồi nuốt chửng trong tích tắc.

Những người còn lại khó khăn nuốt nước bọt, không dám nói thêm lời nào.

Mẹ kiếp!

Cái thứ vừa rồi thật đáng sợ.

Chỉ riêng cái miệng to thôi đã khủng bố thế rồi!

Chắc phải dài đến hai mét mất?

Nhưng nhìn thì đúng là giống một con cá, chỉ có điều con cá này quá to, tạo cảm giác còn đáng sợ hơn cả cá sấu!

Bàn Tử vội vàng rụt cổ lại, lùi ra sau: "Đi đi, cá ở bên dưới đấy, bắt lên mà nướng cho tôi ăn." Tiêu Long nói đùa với Bàn Tử.

Bàn Tử suýt nữa thì bật khóc, lúc này mới thấy hậu sợ.

Nếu lúc nãy không nghe lời mà nhảy xuống, chắc giờ cái đầu chẳng còn mảnh nào rồi?

Bên dưới là cái thứ gì vậy chứ?

Quá đáng sợ rồi! "Thôi mà, thôi mà." "Long ca, tôi sai rồi, tha cho tôi đi mà." "Lần sau tôi nhất định sẽ nghe lời." Nhìn bộ dạng khổ sở của Bàn Tử làm mấy người kia cười không ngớt. "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Đúng lúc này, phía đối diện vang lên tiếng súng, ngay sau đó là vài tiếng thét thê lương. "Tình hình sao đây?

Phía trước có người à?" "Chắc là mấy người lúc trước thôi." "Long ca, vậy chúng ta làm gì?

Đuổi theo không?" Mấy người nhao nhao hỏi. "Không cần gấp, chắc là họ cũng đụng phải cá Triết La rồi, không giải quyết được mấy thứ đó thì đi tiếp rất nguy hiểm." Không đợi Tiêu Long nói, A Ninh đã lên tiếng trước.

Mấy người mới bình tĩnh lại một chút.

Tiêu Long im lặng một lát rồi nói: "Để tôi đi trước mở đường, mọi người đi sát phía sau, A Ninh đi cuối đoạn hậu.

Nhớ kỹ chưa?" "Rõ!" Mọi người đồng thanh gật đầu.

Không nói thêm gì, Tiêu Long trực tiếp nhảy xuống, nhanh chóng bơi về phía trước.

Bàn Tử và mấy người kia cũng nhảy vào theo, lạnh đến mức nhe răng trợn mắt.

Đặc biệt là Giải Vũ Thần, một công tử ca chính hiệu, rõ ràng là lần đầu gặp phải tình huống này, suýt nữa thì bị đóng băng đến nghẹt thở.

Nếu không phải Bàn Tử kéo một tay, e rằng đã thảm rồi.

Tốc độ của Tiêu Long rất nhanh, hễ xuất hiện một hai con cá Triết La là bị hắn một chưởng đập chết.

Huyền Vũ Huyết Mạch ở trong nước không phải dạng vừa.

Thế nên khi Thiên Chân, Giải Vũ Thần đi ngang qua xác những con cá Triết La khổng lồ, họ không nhịn được mà cảm thấy ớn lạnh.

Đây chẳng khác nào những quái thú tiền sử, nếu còn sống thì đáng sợ đến mức nào?

May mà có Long ca ở đây!

Lúc này, Tiêu Long đã sang đến bờ bên kia.

Hắn thấy một cô nàng Tây có dáng người bốc lửa, mặc bộ đồ bó sát, cầm súng tiểu liên bắn xối xả về phía đầm nước.

Dáng vẻ đó trông cũng có chút phong tình, chỉ là mặt mũi trắng bệch, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

Những gã người nước ngoài bên cạnh đều lộ vẻ sợ hãi, điên cuồng nã đạn xuống nước.

Mấy cái xác nát bét nằm la liệt một bên.

Tiêu Long nhẹ nhàng vọt lên, xuất hiện sau lưng đám người đó, quan sát tình hình vùng nước phía trước.

Những đầm nước sâu kiểu này không chỉ có một.

Cô nàng Tây kia dường như cũng bị chặn đường, tổn thất nặng nề.

Giữa đầm nước có mấy cái xác đã mất đầu, máu tươi nhuộm đỏ cả đầm!

Lúc này Giải Vũ Thần và mấy người khác cũng trồi lên.

Nhìn cảnh tượng này, tim ai nấy đều thắt lại.

Tình hình thật sự quá đáng sợ, phía trước không biết còn nguy hiểm cỡ nào.

May mà họ có Long ca và chị dâu A Ninh giúp đỡ, nếu không kết quả có lẽ cũng chẳng khác gì đám người này, chắc chắn tử thương thảm trọng.

Đúng lúc đó, sau lưng A Ninh vang lên tiếng nước sủi bọt "ùng ục".

Ngay sau đó là vài cái bong bóng nổi lên, rồi một bóng đen hình

tam giác xuất hiện trên mặt nước, lặng lẽ bơi sát sau lưng A Ninh cùng với một mảng vây lớn.

Mục tiêu chính là A Ninh.

Dường như có một vật khổng lồ dưới nước đang lao tới.

Chớp mắt đã cách chưa đầy hai mét.

Thủy hoa bắn tung tóe, một con cá Triết La dài gần hai mét lao vọt lên cao.

Nó há cái miệng khổng lồ chiếm phân nửa cơ thể, bên trong là hàm răng sắc nhọn dày đặc như lưỡi liềm.

Đáng sợ nhất là trên hàm răng đó còn treo một cái đầu người!

Mấy người khác cũng lập tức phát hiện động tĩnh phía sau, quay đầu lại nhìn mà suýt ngất xỉu.

Sắc mặt ai nấy đều đại biến, ngay cả A Ninh cũng nhất thời không phản ứng kịp.

Mắt thấy đầu A Ninh sắp mất, trong tích tắc nghìn cân treo sợi tóc, một con phi đao đột nhiên xuất hiện xuyên thấu đầu con cá lớn.

Con quái vật thậm chí còn không kịp kêu lên tiếng nào đã bị giết chết, rơi phịch xuống nước, bắn lên một mảng thủy hoa lớn.

Tiếng động khổng lồ đó ngay lập tức kinh động đám người nước ngoài phía trước!

Alice nhìn thấy cảnh tượng đó, đôi mắt đẹp trợn tròn!

Những gã người nước ngoài khác cũng vậy, cảnh tượng vừa rồi quá đáng sợ, trấn áp hoàn toàn bọn họ.

Một con cá quái vật lớn như vậy mà bị giết chết trong nháy mắt.

Họ không dám manh động.

Lúc này, Alice nhìn bóng người dưới nước, đặc biệt là nhìn A Ninh, ánh mắt có thêm một tia ẩn ý.

Hai người rõ ràng là quen biết nhau.

Nhưng cuối cùng, cô nàng nước ngoài lại dồn ánh mắt vào Tiêu Long.

Cô đã xem qua tài liệu của ông chủ, đáng lẽ vị cao thủ phi phàm đã cướp A Ninh đi chính là Tiêu Long!

Nhìn qua quả nhiên vô cùng đẹp trai, mà đáng sợ nhất chính là thân thủ đó.

Trong lòng Alice nảy sinh một cảm giác khác lạ.

Khi đang tò mò nhìn chằm chằm nhóm Tiêu Long, cô không chú ý đến tình hình sau lưng.

Trên mặt nước cách đó không xa cũng xuất hiện những gợn sóng, một con quái vật đáng sợ đang lặng lẽ lẻn vào.

Sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi, quay người hét lớn: "Mỹ nữ, cẩn thận sau lưng!" Dứt lời, con cá quái vật đó trực tiếp nhảy vọt lên, há cái miệng đầy nanh vuốt vồ lấy một gã người nước ngoài.

Alice bị cảnh tượng này dọa ngây người, không kịp phản ứng.

Chương 134

Cô chỉ cảm thấy lòng mình lạnh toát, hơi thở tử vong bao trùm.

Chẳng lẽ mình sắp chết sao?

Alice không cam tâm nghĩ thầm.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ dưới nước bay vọt lên, lập tức xuất hiện sau lưng cô.

Hắn ôm chặt lấy cô, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cả hai lăn tròn trên đất, vừa vặn tránh được miệng rộng của quái vật.

Nhưng một gã người nước ngoài bên cạnh thì không may mắn như vậy.

Trong lúc không kịp phòng bị, dù đã qua huấn luyện nghiêm ngặt cũng bị cắn chặt, rồi trước mắt bao người, gã bị cắn đứt làm đôi ngay thắt lưng.

Máu tươi bắn tung tóe.

Mọi người không nhịn được mà nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mấy gã lính đánh thuê nước ngoài điên cuồng nã đạn xuống nước, nhưng đạn bắn vào lớp vảy của con cá quái vật đó căn bản không có tác dụng gì lớn.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn quái vật nuốt chửng nửa thân dưới của đồng đội rồi biến mất trong nước sâu.

Alice đứng dậy trong vòng tay Tiêu Long, nhìn tấm lưng rộng lớn của hắn mà lòng dạ xốn xang.

Đôi mắt đẹp thoáng hiện một tia sáng khác thường.

Người đàn ông này, ngay lúc nguy hiểm nhất đã cứu cô, giống như một bạch mã hoàng tử xuất hiện đúng lúc cô cần nhất.

Hèn gì chị A Ninh lại sa vào tay hắn.

Nguyên lai người đàn ông này quá ưu tú.

Alice không nhịn được mà nghĩ vẩn vơ.

Lúc này, một bàn tay đặt lên vai cô: "Em gái Alice, không sao chứ?" Alice giật nảy mình, khi nhìn thấy A Ninh mới thở phào một hơi.

Tuy ông chủ nói A Ninh đã phản bội, gặp mặt tuyệt đối không được nương tay, nhưng vốn dĩ hai người là chị em tốt, cô cũng do một tay A Ninh dẫn dắt.

Cộng thêm chuyện vừa rồi, cô không thể lấy oán báo ân.

Lúc này, đám lính đánh thuê đã bắn sạch đạn nhưng chẳng giết được con nào.

Mất một lúc lâu họ mới bình tĩnh lại.

Mọi người đều đã lên bờ, cảnh giác quan sát xung quanh, không hề xảy ra nội đấu.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Tiêu Long. "Long ca, tiếp theo làm sao đây?" "Dưới nước không biết có bao nhiêu cá quái vật?

Nếu không giết sạch thì chúng ta không qua được đâu!" Tiêu Long nhìn lướt qua mấy gã người nước ngoài, thấy bọn họ đều ngoan ngoãn đứng một bên không nói lời nào, mới hài lòng gật đầu bảo: "Đều nghe tôi hết, mục đích của mọi người đều là bảo bối trong địa cung, cho nên dọc đường chúng ta hợp tác, xin đừng đâm sau lưng nhau." "Nếu không thì đừng trách tôi không khách khí." Tiêu Long lạnh lùng liếc nhìn Alice một cái, rồi tiếp tục: "Tôi đi trước mở

đường, theo cho sát, nếu không theo kịp mà gặp chuyện gì thì đừng trách tôi không nhắc trước." Tiêu Long nói xong, không đợi mọi người kịp phản ứng đã nhảy xuống nước.

Vừa bơi được vài mét, hai con cá Triết La khổng lồ xuất hiện.

Trên người chúng mọc đầy lớp vảy quái dị, vô cùng cứng rắn và trơn láng.

Ngay cả đạn bắn lên cũng không có tác dụng.

Nhìn hai con quái vật đáng sợ, ai nấy đều căng thẳng.

Khi họ định nổ súng thì bị A Ninh và Alice giơ tay ngăn lại.

Ngay sau đó, họ kinh ngạc thấy Tiêu Long đang ở dưới nước đột nhiên đập tay xuống mặt nước, cả người bay bổng lên không trung.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh cự đao đáng sợ, một ảo ảnh Huyền Vũ Thần Thượng hiện ra quanh thân.

Hắn nhảy lên lưng một con cá, đè chặt đầu nó, đao hạ xuống, ánh đao đáng sợ lóe lên xuyên thấu lớp vảy cứng cáp, trực tiếp chém đứt đầu nó.

Ngay sau đó hắn lại tung người, bước đi trong không trung.

Thiên Mã Huyết Mạch bộc phát giúp thân hình Tiêu Long càng thêm linh hoạt.

Hắn tránh được cú táp của con cá Triết La còn lại, đáp xuống đầu nó, túm chặt lấy mang cá.

Cái mang cá to bằng cả cái đầu người, dưới sức mạnh cường đại bị hắn trực tiếp xé toạc.

Mọi người nghe con cá Triết La phát ra một tiếng kêu thê thảm, máu bắn tung tóe nhuộm đỏ cả mặt nước.

Lúc này, họ chết lặng nhìn thanh Hắc Kim Long Đao trong tay Tiêu Long lại một lần nữa chém xuống với khí thế không gì cản nổi, trực tiếp chém đôi con cá biến dị dài gần ba mét.

Con cá quái vật vặn vẹo thân thể khổng lồ, giãy giụa một lát rồi chìm xuống đáy nước.

Hai con cá biến dị đáng sợ đã chết như vậy.

Đến lúc này, mọi người mới không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Trước đó nghe nói Tiêu Long đáng sợ, họ chưa có ấn tượng sâu sắc, thậm chí còn thấy có chút thổi phồng.

Nhưng giờ tận mắt chứng kiến mới biết, tư liệu còn chưa lột tả hết sự thật!

Chàng trai tên Tiêu Long này không phải là mạnh, mà là quá đáng sợ, căn bản không phải người!

Mấy gã người nước ngoài vốn có ý đồ xấu lập tức dập tắt mọi ý niệm trong đầu.

Lúc này Tiêu Long vẫy vẫy tay: "Xuống nước!" Mọi người không chút do dự, vội vàng đi theo.

Cái đùi to thế này, tuyệt đối phải ôm thật chặt!

Trong lòng mọi người đều thầm nghĩ như vậy.

Mọi người chấn động không thôi.

Giải Vũ Thần vô cùng sùng bái Tiêu Long, thậm chí muốn bái sư học nghệ.

Tuy hiện giờ là gia chủ họ Giải cũng có chút thực lực, nhưng so với Long ca trước mắt thì thấy còn xa lắm.

Nếu có thể đi theo học tập một thời gian, họ Giải dưới tay hắn chắc chắn có thể phát dương quang đại hơn nữa.

Dọc đường, tâm tư của mọi người đều thay đổi.

Đặc biệt sau khi lên bờ, Alice đột nhiên trở nên vô cùng chủ động, thậm chí chẳng thèm để ý đến sắc mặt của A Ninh, cứ ráng sáp lại gần Tiêu Long.

Cô cũng hiểu rõ rồi, đi theo lão già kia thực sự không có tương lai, chẳng thà học tập chị A Ninh.

Ở sau lưng một người đàn ông vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ như vậy tốt hơn lão già kia nhiều.

Chị A Ninh làm được, tại sao cô lại không?

Dáng người cô không đẹp bằng chị A Ninh sao?

Hay cô không đủ chủ động?

Trên người cô không có sức hút sao?

Đều có cả, vậy tại sao không được?

Cùng lắm thì chia sẻ với chị A Ninh là được chứ gì.

Tuy nhiên Tiêu Long không có thời gian để ý.

Lần đến Tần Lĩnh này, không chỉ để thăng thực lực, mà quan trọng nhất là năng lực phục chế của Thanh Đồng Thần Thụ, chính là loại năng lực vật chất hóa đặc thù đó!

Một điểm nữa là điều tra quan hệ giữa Uông Tàng Hải và Thanh Đồng Thần Thụ.

Vì trong mỗi ngôi mộ của Uông Tàng Hải đều có thứ liên quan đến nó.

Xung quanh Thanh Đồng Thần Thụ cũng có những quái vật đặc

biệt có thể cung cấp tinh huyết đặc thù cho hắn.

Quan trọng nhất là cái quan tài bí ẩn ở nơi sâu nhất đó.

Nhân vật trong quan tài đó vô cùng quan trọng.

Chẳng mấy chốc mọi người bước vào một hang đá, rồi đến một thạch quật khổng lồ.

Chương 135

Nhiệt độ xung quanh trở nên băng giá, dường như đã đi sâu vào lòng đất.

Đúng lúc này Tiêu Long đột nhiên dừng bước. "Ra đi, Lão Dương!" Tiêu Long đột nhiên hét vào bóng tối một câu.

Mọi người ngẩn ngơ.

Thiên Chân và Giải Vũ Thần sắc mặt đại biến.

Lão Dương họ biết, vô cùng quen thuộc.

Lão Dương tên thật là Giải Tử Dương, cũng là người họ Giải, thậm chí là đại ca của Giải Vũ Thần.

Là bạn thanh mai trúc mã với Thiên Chân và Tú Tú.

Nhưng năm mười mấy tuổi, người anh cả này gặp vấn đề rồi biến mất, mới có chuyện Giải Vũ Thần đứng ra gánh vác Giải gia, nếu không gia chủ Giải gia đáng lẽ là Giải Tử Dương.

Tiếng gọi đột ngột của Tiêu Long khiến họ có chút luống cuống.

Lúc này, từ sâu trong thạch quật, một bóng người chậm rãi bước ra.

Nhìn tuy đầu bù tóc rối nhưng dáng người lại vô cùng cao lớn, tráng kiện.

Hắn cúi đầu đội mũ, không nhìn rõ mặt mũi, cũng không nhìn rõ biểu cảm.

Nhưng Thiên Chân và Giải Vũ Thần nhận ra ngay.

Dù Lão Dương bây giờ râu ria xồm xoàm như một gã ăn mày, hai người vẫn vô cùng xúc động. "Đại ca, thật là anh sao?

Anh ở đây à?" "Anh, những năm qua anh đi đâu thế?

Anh có biết em đã tìm anh bao lâu không?" Tuy nhiên Lão Dương lại liên tục lùi bước, vội vàng ngăn hai người tiến lại gần.

Hai người vô cùng khó hiểu, định lên tiếng hỏi han thì bị Tiêu Long gọi lại. "Đừng qua đó, tốt nhất là giữ khoảng cách với hắn." "Tại sao?" Thiên Chân khó hiểu hỏi. "Vì tốt cho cậu, và cũng tốt cho hắn." Nghe vậy, Lão Dương ngẩng đầu lên, nghiêm túc đánh giá Tiêu Long, rồi lắp bắp nói: "Đừng...

đừng lo cho tôi.

Lúc tôi ra ngoài thì bị bắt, mới trốn vào đây." Rõ ràng, hắn cảm thấy Tiêu Long có thể đã biết chuyện gì đó!

Nhưng hai người kia lại càng thêm lo lắng, ân cần hỏi han, đưa nước và thức ăn cho hắn, thậm chí đưa một con dao nhỏ để hắn cạo râu.

Mọi người cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi, hỏi chuyện Lão Dương những năm qua.

Nhưng Tiêu Long biết Lão Dương đang lừa người, chắc là hắn không trụ vững được bao lâu nữa.

Bởi vì mỗi người tiếp xúc với Thanh Đồng Thần Thụ cuối cùng đều gặp chuyện không may, dù có thể đạt được năng lực nào đó nhưng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lão Dương trước mắt không còn là Giải Tử Dương năm xưa nữa.

Tiêu Long cũng không ngờ lại gặp hắn lúc này.

Hắn giữ người lại cũng vì muốn tìm cơ hội hỏi thêm về Thanh Đồng Thần Thụ.

Dù sao gã này cũng biết khá nhiều thứ.

Tiêu Long cũng vô cùng tò mò về loại năng lực đó của hắn.

Nghe mọi người muốn vào địa cung, Lão Dương chủ động xin dẫn đường.

Vì lúc trước hắn đã nói mình trốn ở đây lâu rồi nên cũng khá quen thuộc địa cung, từng suýt nữa thì vào được bên trong.

Mọi người không dừng lại nữa, đi theo Lão Dương tiến về phía trước.

Đội ngũ bỗng chốc trở nên đông đảo.

Không biết đi bao lâu, phía trước cuối cùng xuất hiện một thạch thất.

Bàn tử nhìn thấy thứ này thì kích động vô cùng, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Vì nhìn thấy kiểu mộ thất này đồng nghĩa với việc sắp tìm thấy bảo bối rồi.

Tiêu Long không ngăn cản.

Dù hắn biết bên trong có đám người Thái Thúc đang ẩn nấp, nhưng đây cũng là cơ hội tốt để cướp tập Hà Mộc trong tay bọn chúng nhằm đối chiếu với bản đồ của mình.

Bản đồ trong tay hắn chỉ có lộ trình chứ không có chú thích nguy hiểm hay bảo bối, nên cần ngoại vật giúp đỡ.

Tiến vào mộ thất, mọi người chưa phát hiện vấn đề gì.

Bàn Tử thấy thạch quan bên trong thì mắt sáng rực, vội vàng gọi Giải Vũ Thần đặt một cây nến ở góc đông nam mộ thất, học theo bộ dạng của Mô Kim Hiệu Úy để làm màu, cũng là để an tâm.

Làm xong mọi việc, hắn đứng đó lầm bầm: "Tổ sư gia phù hộ, tổ sư gia phù hộ, phù hộ cho con bình an phát tài." Hắn còn kích động gọi

Giải Vũ Thần chuẩn bị mở quan tài.

Những ngọn đèn trường minh xung quanh cũng được thắp sáng.

Cả mộ thất trông rất rộng rãi, ngoài một cỗ thạch quan khổng lồ ở giữa, xung quanh còn lác đác vài cỗ thạch quan nhỏ.

Ngay phía trước thạch quan lớn có một pho tượng đá cao lớn trông như một vị đại tướng quân.

Xung quanh rải rác một số tượng người đá, giống như những thứ họ đã thấy bên ngoài.

Cảm giác như đang đứng giữa một bãi tha ma đầy xác chết, khiến người ta rợn tóc gáy.

Tiêu Long đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ra bóng dáng của đám người kia.

Hắn thầm chắn trước mặt A Ninh nhưng không ra tay ngay.

Lúc này, mọi người thấy cây nến Bàn Tử đặt ở góc đông nam đột ngột tắt phụt, giống như "Quỷ xuy đăng" thật vậy.

Ai nấy đều căng thẳng tột độ.

Bàn Tử cũng giật mình, tưởng đụng phải thứ không sạch sẽ thật.

Nhưng Tiêu Long lại biết đó chỉ là đám người Thái Thúc cố ý gây chuyện để dọa dẫm thôi. "Trời đất ơi!

Người thắp nến, quỷ thổi đèn, đây là điềm đại hung rồi!

Hay là chúng ta rút nhanh đi?" Bàn Tử lo lắng, vì hắn nghĩ ngay cả Long ca cũng không phát hiện ra thì nơi này chắc chắn nguy hiểm cực kỳ.

Tuy nhiên lúc này Tiêu Long lại cười: "E rằng không phải quỷ thổi đèn đâu, mà là có người đang giả thần giả quỷ." "Ý anh là sao?" Bàn

Tử chưa kịp phản ứng, nhưng A Ninh và những người khác đã cảnh giác, rút vũ khí ra ngay. "Chát chát chát!

Giỏi lắm!

Quả nhiên không hổ danh cao thủ, có thể phát hiện ra chúng tôi!" "Bạn cũ à, chúng ta lại gặp nhau rồi, nhưng lần này e là không vui đâu." Lúc này, Thái Thúc và mấy tên đàn em bước ra.

Ánh đèn pin cực mạnh rọi thẳng vào người nhóm Tiêu Long.

Vũ khí trong tay bọn chúng chĩa vào họ, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

Bàn Tử và mấy người định dùng súng, nhưng Thái Thúc cười khẩy, để lộ hàm răng vàng khè, cười mà như không cười bảo: "Tiểu gia hỏa đừng có cử động lung tung, ta biết thân thủ ngươi rất giỏi, nhưng trong tay ta có mấy chục cây súng đấy, còn dám manh động thì đừng trách ta vô tình!" Những người khác không dám động đậy, vô thức nhìn về phía Tiêu Long.

Thấy vẻ mặt hắn vẫn điềm tĩnh, họ mới thở phào một hơi.

Nhưng thấy Tiêu Long chẳng có vẻ gì là kinh ngạc, bọn chúng bắt đầu thấy khó chịu. "Khinh thường ta sao?

Trói hết bọn chúng lại cho ta!" "Bọn mày không giảng đạo nghĩa gì cả!" Giải Vũ Thần tức giận mắng. "Đạo nghĩa?!

Đạo nghĩa có giúp tao thành đại gia được không?" Thái Thúc cười nhạo.

Chương 136

"Tao..." Bàn Tử định nói gì đó nhưng thôi.

Lúc này Tiêu Long đã thấy mất kiên nhẫn, vì đám đàn em của Thái Thúc thật sự ngu ngốc tiến lại định bắt người! "Lương sư gia đúng không?

Dùng huyết tế có thể mở được quan tài không nhỉ?

Tôi khá tò mò, ông giải thích cho tôi nghe được không?" Nghe vậy, sắc mặt Lương sư gia và mấy người kia lập tức đại biến.

Mắt thấy nguy hiểm sắp bùng nổ, nhưng đã bị Thái Thúc ngăn lại. "Theo manh mối của ta, chỉ cần dùng máu tươi đổ đầy các rãnh trên quan tài là có thể mở được nó." "Ồ?

Vậy dùng máu của ai thì tốt hơn?" Tiêu Long nhìn bọn chúng với vẻ trêu chọc.

Đám đàn em của Lương sư gia giận đến phát điên.

Nhưng Thái Thúc và Lương sư gia hiểu rằng chàng trai trước mắt này không dễ đối phó.

Hắn biết những chuyện đó sao?

Quá thần bí, quá mạnh mẽ.

Giờ phải làm sao?

Tổng không lẽ dùng người của mình tế cờ? "Ra tay!" Một tiếng gào thét, người của Thái Thúc lập tức nổ súng.

Đoàng đoàng đoàng, tiếng súng vang rền, cả mộ thất trở nên hỗn loạn.

Máu bắt đầu chảy.

Chỉ trong chớp mắt, cả hai bên đã có mấy người ngã xuống.

Lúc này, không cần Tiêu Long ra lệnh, A Ninh đã trực tiếp ra tay.

Ngay sau đó trong thạch quật vang lên tiếng thét thảm thiết của kẻ địch.

Không ai có thể ngăn cản bước chân của cô.

Chỉ trong vài hơi thở, người của Thái Thúc đã tử thương thảm trọng! "Đừng đánh nữa!

Đầu hàng, tôi đầu hàng!" Thấy đàn em tổn thất nặng nề, Thái Thúc vội vàng mở miệng cầu xin!

Đúng là hạng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Lúc này, A Ninh mới dừng tay.

Chỉ có bốn năm người bị giết.

A Ninh bẻ gãy tay gã đang cầm trên tay, lạnh lùng liếc nhìn Lương sư gia một cái rồi quay về bên cạnh Tiêu Long.

Nhìn đám người đang đổ mồ hôi hột, Tiêu Long thản nhiên nói: "Thái Thúc đúng không?

Định làm gì đây?

Không mau cho người phóng máu mở quan tài đi?" Đám đàn em của Thái Thúc rùng mình một cái, sợ hãi nhìn Tiêu Long, cực kỳ sợ bị đem ra làm vật tế.

Lúc này mắt Lương sư gia đảo liên tục, cười hắc hắc tiến lên giảng hòa: "Hai vị bớt giận, đều là người mình cả.

Trực tiếp dùng thứ này đi.

Ở đây nguy hiểm, thêm một người thêm một phần sức mạnh mà!" "Tiểu huynh đệ thấy sao?" Tiêu Long cười lạnh một tiếng: "Đã không

tự nguyện thì để tôi giúp vậy." Dứt lời, thanh Hắc Kim Long Đao trong tay trực tiếp phóng ra, chém nát đầu một gã.

Máu tươi bắn tung tóe lên pho tượng đá khổng lồ bám đầy rêu xanh bên cạnh.

Thanh Hắc Kim Long Đao đáng sợ xuyên thấu đầu pho tượng đá.

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, pho tượng đá đáng sợ đó nhanh chóng nứt toác ra.

Pho tượng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm nứt ra vô số vết, rồi lan rộng mãi.

Những tiếng "rắc rắc" quái dị vang lên, rồi nó vỡ vụn thành từng mảnh.

Mọi người sững sờ.

Đặc biệt là Lương sư gia, sợ đến mức mặt không còn giọt máu: "Sao có thể như vậy?

Làm thế sẽ xúc phạm thần linh đấy, biết không?

Như vậy tất cả chúng ta sẽ tiêu đời mất!" Nhưng lời lão vừa dứt, đột nhiên tất cả đèn pin và đuốc trong tay mọi người đều tắt phụt, cũng không thể thắp lại được.

Cả mộ thất rơi vào bóng tối mịt mù.

Rồi mọi người nghe thấy tiếng "kèn kẹt", giống như có ai đó dùng móng tay cào lên phiến đá, nghe mà rợn tóc gáy. "Xong rồi, xong rồi, tôi thật sự đã xúc phạm thần linh rồi!

Tôi..." Lương sư gia sợ đến mức kêu gào loạn xạ, lập tức bị Thái Thúc bịt miệng.

Cái lão già chết tiệt này!

Lúc này còn gào thét, không biết là sắp chết người rồi sao?

Tiếng động ngày càng lớn, dường như phát ra từ cái quan tài đang đóng chặt kia.

Nhưng vì xung quanh tối om nên chẳng ai thấy gì, không ai dám chạy loạn.

Ngộ nhỡ đụng phải thứ không sạch sẽ thì sao?

Mọi người đều nín thở, tim đập ngày càng nhanh.

Tiếng "két két" đó ngày càng dồn dập hơn. "Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ cứ đứng đây chờ chết sao?

Lão tử sợ cái quái gì chứ!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, không biết là nổi điên hay gì mà trực tiếp rút chốt một quả lựu đạn ném về phía thạch quan. "Nằm xuống!" Sắc mặt Tiêu Long biến đổi, hét lớn một tiếng, lập tức ôm chặt A Ninh và Alice vật ngã xuống đất. "Oàng!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Quả lựu đạn nổ tung, thạch quan bị phá nát, đá vụn bay tứ tung.

Tiếng thét thảm thiết vang lên ngay lập tức.

Một số người không phản ứng kịp như Tiêu Long, kẻ thì bị đá đè chết, kẻ thì bị sức nổ giết tươi.

Khi mọi thứ yên tĩnh lại, mọi người vẫn nín thở không dám cử động.

Trong bóng tối, chẳng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tiêu Long mở mắt, dùng Hoàng Kim Đồng nhìn thấu mọi thứ trong mộ thất.

Cỗ thạch quan khổng lồ đã bị nổ tung, nhưng quái vật bên trong không chết, nó thoát ra và đang lơ lửng giữa không trung. "Lạc lạc

lạc..." Lúc này, tiếng quỷ cười khiến da đầu tê dại vang lên.

Thà nghe quỷ khóc chứ đừng nghe quỷ cười.

Vài người sợ quá thét lên, lập tức bị bóng quỷ vồ lấy, tiếng thét im bặt.

Một luồng âm phong thổi qua mộ thất.

Mọi người biết gã vừa hét lên đó đã xong đời rồi.

Thần kinh ai nấy đều căng như dây đàn, dù cảm thấy sau gáy có luồng khí lạnh lẽo cũng nằm im bất động.

Chương 137

Tiếp đó nghe thấy tiếng nhai nuốt từ đằng xa.

Tên tội nghiệp đó ngay cả xác cũng không còn. "Mẹ ơi!

Chạy mau!" Một vài người cuối cùng không chịu nổi nữa, điên cuồng gào thét rồi lao ra ngoài.

Cùng lúc đó, mọi người cũng thừa loạn bắt đầu tháo chạy.

Chỉ có Tiêu Long túm lấy mấy người mình nằm im tại chỗ.

Ngay sau đó nghe thấy bên ngoài mộ thất vang lên từng tiếng thét thảm thiết.

Rõ ràng tiếng chạy trốn của bọn chúng đã kinh động quỷ quái, cũng tiêu đời nốt!

Còn thoát được mấy tên thì không rõ.

Đợi tiếng thét xa dần, Tiêu Long vỗ vỗ vai A Ninh và Alice rồi ung dung đứng dậy.

Trong tay hắn xuất hiện một đốm lửa, chiếu sáng cả mộ thất.

Hóa ra Tiêu Long vốn không hề bị ảnh hưởng.

Mọi người kinh ngạc nhìn tất cả, có chút không thể tin nổi hỏi: "Long ca, tại sao chứ?

Rõ ràng anh có thể..." Tiêu Long cười khẩy bảo: "Tại sao tôi phải cứu người?

Họ là ai?

Tại sao tôi phải cứu?" "Vả lại, thứ đó chỉ là một phần quỷ hồn thôi, chẳng có giá trị gì cả, việc gì tôi phải phí sức?" "Hơn nữa bọn

chúng là đối thủ cạnh tranh của tôi, chẳng lẽ tôi còn phải giúp đỡ sao?" Mấy câu nói khiến mấy gã người nước ngoài cứng họng, không dám nói bừa nữa.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn Tiêu Long, Giải Vũ Thần thì bị cảnh tượng kinh hoàng bên trong dọa cho ngây người.

Tay chân đứt lìa, máu tươi vương vãi, cả mộ thất như một địa ngục trần gian.

Lão Dương thì nhìn sâu vào Tiêu Long một cái rồi cúi đầu xuống không biết đang nghĩ gì.

Tiêu Long cũng chẳng buồn quản, dù hắn biết gã này cố ý dẫn dụ mọi người đi lòng vòng, nhưng vì bí mật phía sau, Tiêu Long có thể tha thứ cho hắn. "Mọi người đứng dậy cả đi, chúng ta bàn xem đi tiếp thế nào." "Lão Dương, dẫn đường đi, hy vọng lần sau anh có thể đưa chúng tôi vào địa cung một cách an toàn." Tiêu Long mỉm cười nhìn Lão Dương một cái, những người khác mới hoàn hồn, vội vàng tụ tập quanh Tiêu Long.

Họ hiểu rồi, muốn sống sót thì phải ngoan ngoãn nghe lời, cứ đứng sau lưng Long ca là được.

Còn mấy cái tiểu xảo kia thì bỏ đi thôi. "Đi theo tôi." Lão Dương lần này nghe lời hơn hẳn, bắt đầu dẫn mọi người đi.

Alice càng không muốn bỏ lỡ cơ hội, không ngừng nịnh hót bên tai Tiêu Long: "Long ca ca, anh thật là lợi hại, dáng vẻ lúc nãy đẹp trai quá đi!" "Long ca ca, anh giỏi thế, làm sao mà được như vậy?" "Long ca ca, anh xem em thế nào?

Hay là nhận em làm đồ đệ đi?

Em không chỉ có thể rót nước cho anh, mà buổi tối còn có thể..." "Khụ khụ!!!" A Ninh thực sự chịu không nổi nữa, lườm cho một cái

cháy mặt.

Alice mới chịu im lặng một chút, nhưng vẫn cứ bám sát bên cạnh Tiêu Long, suýt chút nữa là dính chặt vào người hắn luôn rồi.

Ở một phía khác, Thái Thúc không được may mắn như vậy.

Một đám người lao ra ngoài nhưng lại chạy vào đường cùng, kết quả bị bao vây.

Muốn thoát khỏi mộ đạo quỷ dị này, họ bắt buộc phải quay lại đi xuyên qua thạch quan.

Vì lối ra nằm ở mộ thất đó, nên đành phải hy sinh vài kẻ đen đủi.

Lương sư gia và mấy người bàn tính, đẩy mấy tên lâu la ra ngoài.

Vì bên kia có quái vật chặn đường nên phải có người mở đường.

Kết quả hai tên trộm mộ lao ra, sau vài tiếng thét thảm thì không còn tăm hơi.

Trong bóng tối, tiếng quỷ cười đáng sợ lại vang lên, nghe mà da đầu tê dại.

Có người chịu không nổi chạy loạn xạ, rồi tiếng thét lại vang lên lần nữa.

Nhân cơ hội đó, Lương sư gia và mấy người còn lại nhanh chóng vọt qua.

Sau khi hy sinh thêm vài người, cuối cùng họ cũng thoát khỏi con quỷ đó.

Tiêu Long vừa đi vừa quan sát, lại đi qua một mộ thất.

Lão Dương vốn định dẫn mọi người tiếp tục đi thì Tiêu Long đột nhiên cảm thấy không ổn.

Có một luồng âm khí cực mạnh ở phía trước. "Dừng lại, không

được cử động!" Tiêu Long quát khẽ, mọi người vội dừng bước, nhìn hắn chằm chằm.

A Ninh cũng chưa phát hiện ra nguy hiểm.

Tiêu Long gạt đám người ra, đi lên phía trước nhất.

Đột nhiên hắn biến sắc, hét lớn: "Lùi lại!" Mọi người vội vàng lùi bước, không chút do dự.

Đúng lúc này, từ góc cua vọt ra một bóng đen, móng vuốt đáng sợ trực tiếp tát vào đầu Tiêu Long. "Cẩn thận!" Lão Dương và Giải Vũ Thần rõ ràng là chưa biết Tiêu Long lợi hại đến mức nào nên vội vàng nhắc nhở.

Nhưng ngay sau đó họ kinh ngạc thấy trong tay Tiêu Long từ lúc nào đã xuất hiện Hắc Kim Long Đao, trên đó rực cháy ngọn lửa nóng bỏng khiến không khí trong mộ đạo cũng nóng lên vài phần.

Rồi thấy Tiêu Long nhẹ nhàng vung đao, trực tiếp chém bay bóng quỷ vừa mới vọt ra. "A... a... a..." Tiếng thét thê lương lại vang lên rồi im bặt.

Một mùi tinh thối nồng nặc sộc vào mũi khiến mọi người không nhịn được mà lùi liên tiếp.

Luồng âm khí đáng sợ khiến vài người có thể chất yếu lập tức thấy chóng mặt hoa mắt.

Lúc này mọi người mới thấy cách đó không xa, một con nữ quỷ đáng sợ bị Hắc Kim Long Đao đâm xuyên người, đóng chặt lên tường mộ.

Ngọn lửa trên tay Tiêu Long chiếu sáng xung quanh giúp mọi người nhìn rõ.

Con nữ quỷ mặc bộ đồ đỏ rách nát, thân hình khô quắt như thể bị

ngâm trong nước lâu ngày bị mốc vậy.

Nó rất cao và gầy, gấp mấy lần người bình thường.

Đặc biệt là mái tóc dài như máu không ngừng bay múa theo âm phong.

Lớp da nhăn nheo tỏa ra ánh đen kịt, móng tay dài trắng bệch trông cực kỳ sắc nhọn.

Ở giữa những ngón tay đó là một trái tim đỏ hỏn đang không ngừng đập.

Hóa ra quái vật lúc nãy chính là con nữ quỷ này!

Chỉ có điều nó bị Tiêu Long chém chết rồi, mọi người chỉ thấy nửa cái đầu của nó vẫn còn mang nụ cười quỷ dị.

Nhìn cảnh này, tim ai nấy đều đập loạn nhịp.

Tiếu diện thi, hồng y hung, người chết không bằng quỷ lột da.

Đây đúng là thứ đại hung!

Mọi người kinh hãi nhìn tất cả.

Lúc này Giải Vũ Thần không nhịn được mà thán phục: "Long ca, anh quá lợi hại rồi, con quỷ đáng sợ thế này cũng bị anh xử đẹp sao?" "Long ca vô đối!" "Long ca uy vũ!" "Thật sự đa tạ Long ca, nếu không chắc tim em cũng bị..." Alice và đám đàn em cũng kinh ngạc phụ họa theo.

“Anh Long giỏi thật đấy!

Yêu anh quá đi mất?

Dạy em được không?” “Alice thực sự quá sùng bái anh rồi!

Chương 138

Thu nhận Alice đi mà?

Em nguyện ý mãi mãi làm người phụ nữ của anh.” Alice trưng ra dáng vẻ nịnh bợ hết mức.

Nhưng lần này chẳng còn ai cười nhạo cô nữa, dường như tất cả đều thấy đó là chuyện đương nhiên.

Thậm chí có kẻ còn hận không thể biến thành phụ nữ để được quấn quýt bên cạnh Tiêu Long.

Bởi vì bọn họ phát hiện ra, nếu là đại mỹ nữ, dù có dính người một chút Tiêu Long cũng không ghét bỏ, nhưng nếu là đàn ông mà dám làm vậy, e là sớm đã bị một chưởng đánh phế rồi.

Trong lúc mọi người còn đang chấn động và nịnh hót, Lão Dương thầm kinh hãi trong lòng.

Hắn cảm thấy người đàn ông này quá đáng sợ, thực sự quá mạnh mẽ.

Sự xuất hiện của nữ quỷ kia nằm ngoài dự liệu của hắn, ban đầu hắn cứ ngỡ cả đám sẽ tiêu đời, vì con Tiếu Diện Nữ Quỷ này thực sự rất mạnh.

Năm xưa một nhóm người của hắn đã tổn thất không ít nhân mạng vì nó.

Nhưng một con quái vật đáng sợ như vậy, khi đối mặt với Tiêu Long lại chẳng có chút sức kháng cự nào.

Hắn đột nhiên cảm thấy những mưu tính của mình có lẽ sẽ gặp vấn đề lớn.

Muốn kế hoạch thành công, chắc chắn không thể đối đầu trực diện với người đàn ông này, xem ra có một số thứ cần phải thay đổi.

Nội tâm Lão Dương biến chuyển liên tục, hắn tính toán đường lui, trong lòng bắt đầu sợ hãi.

Cảm giác như đang mưu sự với hổ, hắn quyết định tìm cơ hội chạy trốn, kéo theo Thiên Chân hoặc Giải Vũ Thần, chỉ có như vậy mới có thể giúp hắn dựng lại một người mới.

Lúc này, Bàn Tử với vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói: "Thấy chưa?

Đó là anh Long của tôi!

Xem sau này đứa nào còn không nghe lời." "Tất cả cứ thành thực một chút cho tôi, nghe lời anh Long, đảm bảo sẽ kiếm được khối tiền." "Đứa nào không nghe lời, dám giở trò sau lưng, nhìn con nữ quỷ kia chưa?

Đó chính là kết cục đấy!" Bàn Tử nhân cơ hội dạy dỗ đám người nước ngoài một trận, cũng tiện thể cáo mượn oai hùm mà ra oai.

Tiêu Long không rảnh để ý tới mấy chuyện này, hắn lấy ra một giọt tinh huyết từ xác nữ quỷ, tinh huyết Vương cấp!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ ngưng tụ thành công một giọt tinh huyết Tiếu Diện Nữ Quỷ Vương, cấp Vương, có thôn phệ để tiến hóa huyết mạch Bạch Hổ không?" "Tiến hóa!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ thôn phệ một giọt tinh huyết Tiếu Diện Nữ Quỷ Vương cấp Vương, huyết mạch Bạch Hổ tiến hóa lên Cao cấp đỉnh phong!

Tốc độ tăng thêm 60%.

Mời ký chủ tiếp tục cố gắng, sớm ngày thăng lên Thiên giai!" Tiêu

Long mở bảng hệ thống, quả nhiên thấy số liệu đã thay đổi. 【Hệ thống Huyết Mạch Tiến Hóa】 Ký chủ: Tiêu Long.

Thánh Linh huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch (Thiên giai đỉnh phong).

Tứ Linh huyết mạch: 1.

Chu Tước (Thiên giai trung cấp: Đạp không); 2.

Huyền Vũ (Cao cấp trung cấp: Miễn sát thương thủy hệ 50%); 3.

Bạch Hổ (Cao cấp đỉnh phong: Tốc độ 60%); 4.

Thanh Long (Thiên giai trung cấp: Công kích 80%).

Thập đại Thần Thú huyết mạch: 1.

Đế Thính (Cao cấp sơ cấp: Nhục thân); 2.

Câu Trần (Trung cấp).

Tinh huyết sở hữu: 1.

Tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải *6 (Vương cấp); 2.

Tinh huyết trường sinh của Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp).

Kỹ năng: Đạo mộ bí thuật, Hoàng Kim Đồng, Mặc gia cơ quan thuật (Đại sư).

Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới).

Nhiệm vụ: 1.

Tìm kiếm Thanh Đồng Thần Thụ, giải mã bí ẩn vật hóa (Bản đồ địa cung Tần Lĩnh).

Nhiệm vụ này cực kỳ quan trọng.

Năng lực vật hóa của Thanh Đồng Thần Thụ là một thủ đoạn vô

cùng đáng sợ.

Uông Tàng Hải có lẽ thực sự đã nắm giữ năng lực này nên mới biết về cánh cửa Thanh Đồng giả đó, và có nhiều quan tài đồng đến vậy, có lẽ là lợi dụng năng lực vật hóa từ cành của thần thụ.

Nhưng năng lực này có tác dụng phản phệ rất lớn, Lão Dương chính là ví dụ điển hình nhất – một người được vật hóa ra.

Hắn sở dĩ xuất hiện là vì không thể kiên trì thêm được nữa, ký ức đang tiêu biến trầm trọng, sắp tan biến đến nơi.

Hắn buộc phải tìm một người quen thuộc để chế tạo lại một lần nữa!

Tiêu Long muốn xem thử năng lực đó nên mới giữ hắn bên cạnh.

Uông Tàng Hải có lẽ đã giải quyết được hậu di chứng này!

Vì vậy Tiêu Long nhất định phải nắm bắt năng lực này, đồng thời cũng phải giải quyết được vấn đề đó.

Sau khi xong xuôi, mấy người kia vẫn còn đang bốc phét ở đó, Tiêu Long mất kiên nhẫn cắt lời Bàn Tử: "Được rồi, bớt mồm bớt miệng đi." Nhưng Bàn Tử không hề dừng lại mà còn rất tự giác hỏi han để tạo cơ hội cho Tiêu Long thể hiện, vì hắn cảm thấy đã nắm bắt được vài kỹ xảo, chỉ cần dỗ dành anh Long thật tốt thì tuyệt đối không gặp nguy hiểm, rồi sau đó sẽ kiếm được bộn tiền, mấy thứ đồ không cần thiết anh ấy sẽ ném cho mình thôi.

"Anh Long, thứ này là gì vậy?

Trông đáng sợ quá." Tiêu Long khẽ mỉm cười giải thích: "Gọi là Tiếu Diện Thi, không thấy giống con nữ quỷ mình gặp lúc trước sao?" "Đó là quái vật mà chủ nhân nơi này đặt trên long mạch để trấn mộ, thực lực rất mạnh." "Mặc dù đáng sợ nhưng trên người nó chắc chắn có bảo bối, ai đi thử xem nào?" Mọi người nghe vậy liền lùi lại,

ai nấy đều xua tay cười trừ, không dám tiến lên.

Nhưng Bàn Tử quả thực rất thông minh, sớm đã nhận ra bí mật.

Nếu thực sự nguy hiểm, anh Long sẽ không nói thế đâu, rõ ràng là đang thử lòng mọi người.

Thế là hắn nghiến răng, giả vờ đại nghĩa lẫm liệt nói: "Vậy để tôi thử cho, vạn nhất có nguy hiểm, anh Long phải cứu tôi đấy nhé!" "Được." Tiêu Long cười gật đầu.

"Nói trước nhé, nếu có bảo bối thật thì nó thuộc về tôi, không ai được tranh đâu đấy." "Không vấn đề." Mọi người đều chủ động nhường lại.

Bàn Tử mừng thầm, ngoài mặt thì tỏ ra dũng cảm, chạy đến trước xác nữ quỷ.

Quả nhiên hắn sờ thấy một chỗ lồi lên ở bụng, liền rạch ra.

Mọi người kinh ngạc nhìn một viên Ô Mộc Quỷ Châu rơi ra từ cái bụng đó!

"Trời ơi!

Ô Mộc Quỷ Châu?!" Có người nhận ra vật này liền kinh hô thành tiếng.

Mọi người nghe xong, trong lòng hối hận không thôi.

Bàn Tử vui sướng hớn hở chạy về: "Cảm ơn anh Long, anh Long là đẹp trai nhất!" Tiêu Long chỉ cười không nói, có công thì có thưởng thôi.

Nhìn Bàn Tử kiếm được món hời, những người khác đỏ mắt ghen tị, trong lòng tự trách không thôi.

Biết thế lúc nãy mình hành động sớm thì tốt rồi, giờ thì muộn mất rồi, đồ tốt đều bị gã béo này nẫm mất.

Thật là tức chết người ta mà.

Một số người không cam tâm, vội vàng lục lọi trên các thi thể dưới đất để thu gom trang bị cá nhân, dù sao người bị nữ quỷ giết cũng không ít, không thể tay trắng được.

Giải Vũ Thần cũng đi quanh quan tài tìm kiếm, lấy được một hai món đồ cổ danh tiếng, vui mừng khôn xiết.

Thiên Chân và những người khác cũng đang quan sát tình hình xung quanh để tìm lối ra.

Lão Dương tìm kiếm một lúc lâu, dường như ký ức lại gặp trục trặc, mãi một lúc sau mới lên tiếng chuẩn bị dẫn mọi người đi tiếp.

Tiêu Long cũng thở phào, thầm nghĩ nếu hắn còn không mở miệng thì mình cũng sắp ra tay rồi.

Chương 139

“Phía dưới hình như trống rỗng, chúng ta nên đi lối này.” Lão Dương tìm ra lối đi, đám người nước ngoài nôn nóng mở ra, quả nhiên phát hiện một mộ đạo.

Sau khi dời phần bệ ngồi nặng nề đi, một cầu thang dẫn xuống dưới hiện ra.

“Anh Long, dưới đó có nguy hiểm không?” Trước khi vào mộ đạo, Bàn Tử hỏi Tiêu Long.

Mọi người cũng vội vàng chuẩn bị hành động, lúc này Tiêu Long nhắc nhở: “Mọi người tốt nhất nên cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng tự ý hành động, nếu gặp nguy hiểm bất ngờ thì phải giữ bình tĩnh.” Nhưng lúc này ai còn nghe vào tai lời cảnh cáo đó nữa, chuyện Bàn Tử nhặt được bảo vật lúc nãy đã khiến ánh mắt bọn họ nóng rực lên rồi.

Rất nhanh, mọi người đã chuẩn bị xong, nối đuôi nhau vào mộ đạo.

Ngay khi bước vào, có một cảm giác bất ổn hiện về.

Mộ đạo này kéo dài sâu xuống dưới, cảm giác như không có điểm dừng, giống như đang đi trên con đường dẫn tới minh giới, một cảm giác rất giống đường Hoàng Tuyền.

Tâm trí nóng hổi của mọi người dần bình tĩnh lại một chút, dù sao mạng sống vẫn là quan trọng nhất.

Hơn nữa mộ đạo này rất quái dị, đi cực kỳ tốn sức, bậc thang được chế tạo quá nhỏ, một bàn chân căn bản không đặt vừa, mọi người chỉ có thể đi ngang như cua.

Không biết mộ đạo dài bao nhiêu, mọi người đi mãi vẫn không thấy điểm cuối, trong lòng không khỏi cảm thán.

Năm xưa khi xây dựng cổ mộ Tần Lĩnh này, quy mô công trình chắc hẳn phải cực kỳ khổng lồ, tiêu tốn vô số nhân lực và tài lực, nên bên trong chắc chắn có đồ tùy táng, lần này nhất định phải vơ vét được chút ít.

Thiên Chân là người đọc nhiều nhất, cậu cảm thấy thực sự không tưởng tượng nổi người cổ đại lại có thể hoàn thành một công trình vĩ đại như vậy trong điều kiện nhân lực vật lực thời đó, đúng là một kỳ tích!

Sau khi không biết đã đi bao lâu, bên tai cuối cùng cũng truyền đến tiếng nước chảy.

Tiếng nước rất xiết, giống như vạn mã bôn đằng vậy, không biết là do đâu.

Nhưng bậc thang dưới chân mọi người quả thực đã dễ đi hơn nhiều.

Rất nhanh, cảnh tượng trước mắt trở nên khoáng đạt, dưới ánh đèn pin, mọi người nương theo tiếng nước đi tới trước một dòng sông ngầm rộng lớn.

"Ôi mẹ ơi, ở đây cũng có một dòng sông ngầm khổng lồ này!" Bàn Tử không kìm được kinh hô.

"Dưới này không có cá ăn thịt người đấy chứ?

Hay lại gặp con Triết La Khuê nào nữa thì khốn." Giải Vũ Thần cũng bắt đầu nói nhiều hơn.

Những câu hỏi của hai người họ khiến mọi người cảnh giác lên không ít.

Tiêu Long nhìn dòng sông ngầm là biết ngay, đó là dòng sông ngầm có dòng lũ định kỳ, nước chảy là nước nóng, vì vậy hắn vô thức nhìn về phía Lão Dương.

Lão Dương chú ý tới dòng sông ngầm, đôi mày nhíu chặt, rồi lắp bắp nói: "Mọi... mọi người cẩn thận một chút, nước sông... nước sông ở đây rất nóng." "Dưới... dưới đó không có cá đâu, bên dưới là... suối phun định kỳ, nóng lắm!" Mọi người nghe mà ù ù cạc cạc, nhưng cũng hiểu được đại ý.

"Anh bạn, ý anh là dưới này không có cá mà là có suối nước nóng?" Giải Vũ Thần không chắc chắn hỏi lại.

"...Suối nước nóng!" Lão Dương nhấn mạnh.

Hắn hiểu rằng lúc này không thể để mấy người này chết được, còn trông cậy vào họ giúp đỡ.

Nhưng nghe những lời này, một số người lại không quá để tâm.

Suối nước nóng thôi mà, có gì đáng sợ chứ?

Chỉ cần không có loài cá ăn thịt người kia, không có quỷ quái đáng sợ thì mọi chuyện đều ổn.

Nhưng A Ninh nhìn thần sắc của Tiêu Long thì biết nơi này chắc chắn có nguy hiểm.

Giờ cô đã hiểu, không cần phải suy nghĩ nhiều, cứ đi theo Tiêu Long là được, những thứ khác không cần quan tâm.

Anh Long vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Một quãng thời gian anh không mở lời rõ ràng là đang coi lão Dương kia như công cụ.

Xem ra gã này cũng không phải hạng vừa, chắc chắn có âm mưu, thứ mà anh Long đã để mắt tới thì hẳn là có vấn đề lớn.

Phải cẩn thận cảnh giác, nhìn chằm chằm gã này mới được.

Còn về cô nàng Alice cứ luôn lượn lờ ưỡn ẹo kia, cứ để cô ta nhảy nhót đi, chết thì thôi, còn nếu không chết thì nhất định phải bảo anh Long thu nhận, rồi sau đó mình sẽ dạy dỗ hẳn hoi, để cô ta biết ai mới là chị cả!

Trong lúc A Ninh còn đang toan tính, Alice chẳng hề hay biết mình đã bị nhắm tới.

Dù một lòng nịnh bợ Tiêu Long nhưng trong thâm tâm cô ta vẫn có những nhiệm vụ cần hoàn thành.

Dù sao đội quân của Cầu Đức Khảo lần này không chỉ có một đội.

Tuy đám lính đánh thuê cấp dưới dường như đã bị tiền bạc làm mờ mắt, trông có vẻ rất nghe lời, nhưng cô biết đám này chắc chắn đang nhẫn nhịn, vì bọn họ là những lính đánh thuê liều mạng, những vương giả chiến trường thực thụ, tâm địa tàn độc, chỉ là hiện tại chưa gặp bảo bối nên chưa bộc phát thôi.

Một khi vào sâu bên trong tìm được đồ tốt, đừng nói là trở mặt với mọi người, nếu lợi ích đủ lớn thì trở mặt với cả ông chủ Cầu Đức Khảo cũng không phải là không thể.

Ký ức của Lão Dương dường như lại gặp vấn đề, đúng lúc mọi người chuẩn bị đi.

"Cặc cặc cặc" những tiếng cười quỷ dị vang vọng trong không gian trống trải trên đỉnh đầu.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Đó là một loại tiếng cười quỷ quái khiến người ta nổi da gà, không giống với con nữ quỷ gặp lúc trước.

Tiếng cười ngày một lớn hơn, dường như có thứ gì đó xuất hiện

từ trong bóng tối.

Mọi người đều hết sức cảnh giác.

Tiêu Long sớm đã phát hiện ra đám khỉ đó, ngẩng đầu nhìn lên cũng giật mình một phen, số lượng quả thực hơi nhiều, chúng chiếm cứ sàn đạo trên đỉnh đầu, chặn đứng con đường chính dẫn vào cổ mộ.

Mặc dù Tiêu Long có thể giết sạch chúng nhưng không cần thiết, đám người này ai nấy đều có toan tính riêng, lúc này không thích hợp để bộc lộ quá nhiều thực lực, có những nơi không nhất thiết phải dùng vũ lực để giải quyết.

Nhưng sự nguy hiểm thì vẫn cần nhắc nhở, vì vậy hắn hét lớn lên phía trên: "Chạy mau, cẩn thận trên đỉnh đầu!" Quả nhiên nghe lời nhắc nhở, mọi người lần lượt ngẩng đầu lên, sắc mặt lập tức đại biến.

Trên đỉnh đầu lại có một cây cầu độc mộc, vốn là lối ra, nhưng lúc này đã bị đám khỉ quỷ quái đeo mặt nạ đá chiếm cứ hết, số lượng dày đặc, đặc biệt là từ trong cái hố đen ở phía bên kia dường như có vô số khỉ đang không ngừng tuôn ra.

Khi mọi người nhìn chằm chằm vào chúng, đám khỉ cũng nhe ra hàm răng già nua đáng sợ, "Gào gào gào" tiếng gầm giận dữ vang lên rồi chúng nhảy xuống.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, Lão Dương lúc này hét lớn: "Mọi... mọi người, xuống sông!" Không cần nhắc thêm, tiếng nhảy xuống nước liên tiếp vang lên, mấy tên lính đánh thuê không nhịn được đã nhảy xuống trước, rồi bơi ngược dòng sông lên phía trên, vì chỗ nước sông chảy xuống và cái hố đen trên đầu cùng một hướng, nên bọn họ nghĩ có thể đi vòng từ rìa vào, biết đâu lại vào được cổ mộ.

Trong lúc Bàn Tử chuẩn bị nhảy xuống, Tiêu Long lại hét lớn một tiếng: "Xuôi dòng mà đi!" Tiếp đó hắn chém bay mấy con khỉ lớn đang nhảy xuống, yểm hộ mọi người vào trong nước.

Mấy người Bàn Tử mặc dù rất nghi ngờ quyết định của Tiêu Long, cảm thấy có phải nghe nhầm không, nhưng sau khi vào nước họ chọn tin tưởng, dù sao anh Long cũng chưa bao giờ hại ai.

Giải Vũ Thần cũng nghe lời, trực tiếp đi theo Bàn Tử xuôi dòng.

A Ninh kéo Alice một cái, không để cô nàng ngốc nghếch này phạm sai lầm.

Alice không tin lời Tiêu Long nhưng A Ninh chọn tin tưởng không chút do dự.

Lúc này, tiếng cười quỷ dị càng thêm đáng sợ, đám khỉ ngày càng nhiều, trên dây xích ở hai bên đỉnh đầu, từng bóng người bám vào rồi lần lượt nhảy xuống.

Ở vị trí cao hơn nữa, từng khuôn mặt người chết không chút biểu cảm đang nhìn chằm chằm Tiêu Long, đó là một đội ngũ khác, trông có vẻ không giống người sống cho lắm.

Lúc này phát hiện mọi người đã vào trong nước, Tiêu Long cũng ngừng tấn công, khí tức đáng sợ trên người bộc phát, một bóng thần long màu xanh bay lên phía sau, tuy hơi ảo ảnh nhưng uy áp đáng sợ đó khiến tất cả đám khỉ phải dừng bước, kinh hãi nhìn Tiêu Long.

Những con khỉ đã nhảy xuống vội quay đầu bỏ chạy tán loạn.

Cùng lúc đó, những bóng người quỷ dị trên đỉnh đầu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bóng người nhấp nháy rồi biến mất trong cái hang đen nơi đám khỉ xuất hiện, rõ ràng là không thèm quan tâm đến đám khỉ mặt cười này nữa.

"Hừ!" Tiêu Long lạnh lùng hừ một tiếng, lộ ra một nụ cười mỉa

mai: “Dù là ai, tốt nhất đừng đối đầu với ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết chết cũng là một loại hưởng thụ!” “Á cứu mạng!

Nóng nóng quá.” Đúng lúc này, từ trong dòng nước mơ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Mấy tên lính đánh thuê bơi dẫn đầu đột nhiên trồi đầu lên, kêu gào liên hồi, trên mặt và cánh tay của bọn họ đầy những nốt phồng rộp, cả người sưng phồng lên gấp đôi như bị luộc chín.

Tiêu Long biến sắc, biết là nước sông ngầm đã thay đổi, cũng vội vàng nhảy xuống.

Còn mấy tên lính đánh thuê không nghe lời kia thì coi như bỏ.

Chương 140

Lúc này, những người khác cũng nghe thấy tiếng kêu thảm, lần lượt nhô đầu lên khỏi mặt nước, nhìn lại phía sau thì sợ đến mức không còn một giọt máu, vì mấy tên lính đánh thuê dẫn đầu kia đã không còn ra hình người nữa, khắp người toàn là bọt nước, da dẻ như tuột ra từng mảng.

Những tên lính đánh thuê phía dưới thì gào thét bơi xuôi dòng, ai nấy đều hối hận vô cùng vì không nghe lời Tiêu Long, đúng là tự chuốc họa vào thân.

Lúc này, giọng nói của Tiêu Long lại truyền vào tai mọi người: "Áp sát đáy nước, nhanh chóng xuôi dòng!" Mọi người nghe vậy nhưng một lúc lâu sau vẫn không có phản ứng, tại sao lại phải áp sát đáy nước?

Nhưng rất nhanh họ đã hiểu ra, nhiệt độ nước xung quanh đột nhiên trở nên nóng bỏng, cộng thêm mấy tên khốn đang kêu gào thảm thiết kia, họ lập tức hiểu ra suối phun nhiệt thực sự là nước nóng!

Loại nước nóng có thể giết người đó.

Mọi người mặt mũi trắng bệch, chẳng còn vẻ thong dong như trước, đừng có mơ mà tắm suối nước nóng, không bị luộc chín là may lắm rồi, cả đám chúi đầu xuống đáy nước, liều mạng bò xuôi dòng.

Nhưng tốc độ của con người sao có thể nhanh hơn dòng nước?

Một số người quay đầu nhìn lại, thấy nước sông phía sau bốc hơi nóng hầm hập, vô số dòng nước như bị đun sôi tràn tới, họ liều mạng bơi, chỉ cảm thấy lưng ngày một đau, bị bỏng rộp cả lên.

Nếu không có anh Long nhắc nhở, chẳng phải giờ này đã bị luộc

chín thành món canh cao lương rồi sao?

Trong lúc mọi người đang tuyệt vọng, ngửi thấy mùi thịt chín thì dòng nước trước mặt đột nhiên trở nên xiết hơn.

Ngay sau đó, không đợi mọi người kịp phản ứng, họ lập tức bị dòng nước khổng lồ cuốn trôi đi, không kịp bám vào dây xích dưới đáy sông, trực tiếp bị nước cuốn xuống dưới.

Phía trước là một thác nước ngầm khổng lồ!

"Á á á" tiếng kêu thảm của mấy người Bàn Tử vang lên rồi biến mất trong bóng tối dưới thác nước.

Trong lúc rơi xuống, ai nấy đều nghĩ mình tiêu đời rồi, vì không biết sẽ rơi bao lâu, nhưng rơi thế này thì chắc chắn là chết chắc, không bị đập chết thì cũng rơi vào hồ nước nóng phía dưới mà bị luộc sống.

Tất cả đều kêu thảm trong tuyệt vọng, nhưng rồi tiếng kêu im bặt.

Không biết qua bao lâu, A Ninh và Alice lờ mờ tỉnh lại.

Khi hai người mở mắt ra, họ phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, cách đó không xa là mấy bóng người cũng đang nằm đó.

Nhìn thấy Bàn Tử, rồi ở phía bên kia có một bóng người đang không ngừng tiến lại gần, trên lưng hình như đang cõng thứ gì đó.

Chờ người đó tới gần, họ mới thấy đó là Tiêu Long.

Trên vai Tiêu Long là gã xui xẻo Giải Vũ Thần đang ngất xỉu!

"Hóa ra anh Long đã cứu mình." Hai người đồng thời nghĩ thầm.

Chỉ là không ai biết, tại đỉnh của Thanh Đồng Thần Thụ, trong một quan tài đồng khổng lồ có một khối hổ phách như thủy tinh bao bọc lấy một bóng người.

Lúc này, một giọng nói vang lên trong tiếng lầm bầm: "Điều không lành lại đến nữa rồi sao?" Đợi Tiêu Long kéo được tất cả mọi người lên thì thấy thiếu vài người, không biết là chết hay mất tích rồi, nhưng mấy người Bàn Tử đều ở đây.

Lúc rơi xuống từ thác nước, Tiêu Long đã ôm chặt lấy A Ninh và Alice.

Không còn cách nào khác, thực lực hắn quá mạnh, mặc dù không thể lơ lửng mãi trên không trung hay bay lượn, nhưng đạp không vài mét thì được.

Vì vậy hắn đã kịp thời dùng Thoán Thiên Thằng buộc chặt A Ninh và Alice, trói ba người lại với nhau.

Khi rơi xuống hồ nước ngầm, họ không bị dòng nước cuốn tản ra, sau đó hắn lợi dụng huyết mạch Huyền Vũ nên không hề bị thương chút nào.

Nhưng A Ninh và Alice thì bị dọa đến ngất xỉu, vì Tiêu Long ước chừng thác nước này cao khoảng một ngàn mét, với sức rơi đó, mấy người này không chết đúng là may mắn.

Sau khi Tiêu Long vớt được Bàn Tử, Thiên Chân và Giải Vũ Thần lên, cả đám đều nằm bẹp dí, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Cuối cùng Tiêu Long cứu thêm được hai tên người nước ngoài, cũng không tiếp tục tìm kiếm sâu dưới hồ nữa, đám lính kia có chết hay không cũng chẳng liên quan gì đến hắn, chỉ là hắn tìm Lão Dương nên tiện tay cứu thôi.

Bởi vì cái gã Lão Dương kia đã biến mất rồi!

Sau khi nghỉ ngơi khoảng nửa ngày, mọi người mới tỉnh lại, chỉ thấy khắp người đau nhức.

May mà Tiêu Long có người nhóm lửa cho mọi người sưởi ấm,

nấu chút đồ ăn nên mới hồi phục được, vì vậy họ đã nghỉ ngơi rất lâu.

Trong thời gian đó, Tiêu Long cũng phát hiện ra tình trạng môi trường ở đây, một bãi cát hình lưỡi liềm lớn, phía trước là một hồ nước khổng lồ sâu không thấy đáy.

Tiêu Long lặn xuống mấy trăm mét vẫn không thấy đáy, càng xuống sâu càng lạnh, trên bề mặt thì ấm hơn, nước nóng từ trên đổ xuống gặp nước lạnh bên dưới tạo thành một hồ suối nước nóng nhỏ.

Không gian ở đây rất lớn, trần hang rất cao, căn bản không thể leo lên được.

Tiêu Long đã thử nửa ngày trời, thực sự là quá tốn sức.

Nơi này do nguồn nước ngầm tạo thành một hồ ngầm trong hang động Karst.

Vì vậy khi mọi người tỉnh dậy, nhìn thác nước khổng lồ trước mắt thì chấn động vô cùng.

Thác nước chảy xiết, bốc hơi nóng hầm hập khi gặp nước lạnh bên dưới tạo nên từng lớp sương mù, có cảm giác như vào chốn phúc địa Thủy Liêm Động của Hoa Quả Sơn vậy.

Chỉ là lúc này mọi người không có tâm trí đâu mà thưởng thức, ai nấy đều cảm kích không thôi, vì họ hiểu rằng nếu không có Tiêu Long kịp thời cứu giúp thì rơi từ thác nước cao như vậy xuống, không chết cũng bị chết đuối.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Anh Long, chuyện này là sao?

Chúng ta không thoát ra được sao?” Tiêu Long cười lắc đầu, giải thích lý do mọi người rơi xuống cũng như về đám khỉ đó.

Thực tế chúng là những con khỉ bị cổ trùng khống chế để canh giữ

địa cung, ban đầu cây cầu đó dẫn tới lối vào chính thức của địa cung, đó là thử thách mà chủ nhân ngôi mộ đã thiết kế, gọi là Hoàng Tuyền Thác Nước!

"Lại là Hoàng Tuyền Thác Nước à?" Thiên Chân không kìm được mà phàn nàn, vì cậu thấy hầu như mộ nào cũng có cái gọi là cầu Nại Hà với suối Vàng.

Tiêu Long gật đầu: "Đúng vậy, người cổ đại thích thế này, người sống vật chết, tạo ra thác nước Hoàng Tuyền, xây cầu Nại Hà, dựng địa cung thực tế là để có thể đi từ âm phủ trong truyền thuyết lên mà sống lại một đời nữa." Mọi người hiểu ra, ít nhiều cũng đã rõ vấn đề.

"Nếu tôi đoán không lầm, ở đây đã phân chia thành Hoàng Tuyền thì sau khi vượt qua nó phía dưới sẽ là địa cung, tuy đường đi có chút nguy hiểm nhưng không phải là không có lợi ích." Bàn Tử nghe thấy thế thì mừng rỡ: "Vậy thì tốt, có anh Long ở đây thì mấy chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ." Giải Vũ Thần cũng không nhịn được nịnh bợ một câu: "Đúng vậy, chỉ cần đi theo anh Long thì mấy cái này chỉ là muỗi." "Chỉ tội Lão Dương." Thiên Chân vẫn còn lo lắng cho hắn.

Tiêu Long thì biết cái gã Lão Dương này chắc chắn đã sớm có tính toán, vào địa cung từ lâu rồi, phát hiện mình quá mạnh nên chuồn trước thôi!

Có chút sơ hở rồi.

"Anh Long ơi, vậy chúng ta men theo hang động này không tìm được lối ra sao?" Mặc dù cấp dưới chết hoặc mất tích nhưng Alice chẳng hề đau lòng, dù sao cũng chỉ là quan hệ thuê mướn, chỉ cần không làm liên lụy đến cô là được.

Hơn nữa giờ cô cảm thấy đã có chỗ dựa rồi, mấy gã kia chết sạch đi càng tốt, đỡ vướng chân vướng tay mọi người.

Tất nhiên Tiêu Long không biết suy nghĩ của cô, hắn lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, tôi đã đi quanh đây một vòng rồi, ngoại trừ dưới đáy nước ra thì những chỗ khác đều không có lối thoát." "Hả?!

Không thể nào, anh Long đừng có dọa tôi nhé." Bàn Tử cuống quýt, những người khác cũng biến sắc, có vẻ không tin nên vội vàng đi kiểm tra khắp nơi.

Kết quả là sau một hồi lâu vẫn không ai phát hiện ra cơ quan hay lối thoát nào.

Sau một ngày, mọi người thực sự tuyệt vọng, nơi này quá quái dị, đi thế nào cũng không thoát ra được, cũng không tìm thấy đường đi.

Trong lòng ai nấy đều nguội lạnh, một cảm giác ớn lạnh dâng lên trong lòng.

Cuối cùng họ quay lại bên cạnh Tiêu Long, nhìn hắn với vẻ mặt tuyệt vọng.

Tiêu Long lúc này cạn lời nói: "Chạy đi đâu thế?" "Anh Long, đến nước này rồi còn đùa gì nữa?

Chẳng phải không có lối ra sao, nên tôi đi tìm lối thoát mà." Bàn Tử ủ rũ tuyệt vọng.

"Tôi nói không có lối ra nhưng đâu có nói không có cách!" "Hả?

Nói lại lần nữa xem, tôi chưa nghe rõ!" Mấy người họ lập tức kích động, trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ, tất nhiên cũng pha chút oán trách.

Lúc này A Ninh ở bên cạnh không nhịn được nữa: "Mấy người này thật là hấp tấp, lời nói cũng không nghe cho rõ." "Anh Long bảo không có lối ra nhưng đâu có bảo không thể dẫn mọi người ra ngoài!" "Đi theo anh Long lâu thế rồi mà vẫn ngốc vậy, chẳng có chút ăn ý nào cả." Bị A Ninh sỉ nhục một trận, Giải Vũ Thần và cô nàng Alice thì

không phản ứng gì nhiều, nhưng Bàn Tử và Thiên Chân thì đỏ mặt như mông khỉ.

Nhưng biết làm sao được, mặc dù rất tin tưởng anh Long nhưng đối mặt với lựa chọn sinh tử thế này thì ai mà giữ được bình tĩnh chứ?

Lúc này Tiêu Long cười, vỗ vai Bàn Tử nói: "Được rồi, nghỉ ngơi cũng tàm tạm rồi, hoạt động cũng đủ rồi, thấy cơ thể không vấn đề gì nữa thì khởi hành thôi." Lúc này mọi người mới hiểu ra tại sao anh Long không ngăn cản họ chạy loạn, hóa ra là vì lý do đó.

Nhưng tiếp đó nhìn hướng Tiêu Long đi, Giải Vũ Thần và mấy người kia lại ngẩn người.

Tại sao lại đi bộ về phía đó?

Chẳng lẽ định leo lên cái thác nước cao nghìn mét kia sao?

Lúc này ngay cả Alice cũng đờ người ra!

Tiêu Long đi một lúc lâu phát hiện sau lưng không có ai, bèn quay đầu nhìn mọi người, rất khó hiểu hỏi: "Sao không đi theo?" Sắc mặt mọi người sắp xanh lét đến nơi, ai nấy đều ấm ức nói: "Anh Long... sao lại chạy vào nước thế?" "Nước dưới đó không nguy hiểm sao?" "Nếu anh không định đưa chúng tôi leo lên lại thì tôi chịu thôi, thực sự là không leo nổi đâu." "Đúng thế anh Long, tôi sao so được với anh, anh giỏi thế chắc chắn leo lên được, còn tôi thì..." Mấy người nhao nhao nói, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân, mặt đen lại như than: "Tôi không có ngốc, tôi đã nói thế bao giờ chưa?

Làm ơn đừng có tự suy diễn lung tung được không?" Thấy vẻ mặt bất lực của Tiêu Long, mọi người dường như đã hiểu ra điều gì đó, nụ cười lập tức xuất hiện trên mặt: "Anh Long, ý anh là có cách khác

sao?" "Thì đương nhiên rồi!

Chương 141

Có tôi ở đây mà còn sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?" "Không có chuyện đó đâu." Mọi người lắc đầu như trống bỏi.

"Thế thì nhanh lên!" Tiêu Long trừng mắt nhìn mấy người họ một cái rồi trực tiếp nhảy xuống nước.

Mấy người nhìn nhau, cười khổ gật đầu, biết là mình đã hiểu sai ý anh Long, xem ra tu luyện chưa tới nơi tới chốn rồi.

Cả đám vội vàng nhảy xuống nước theo sau, kết quả là nước không hề lạnh như tưởng tượng, cũng không nóng như ban đầu, cảm giác như đang ngâm suối nước nóng, khá thoải mái.

Theo chân Tiêu Long, họ sớm đã tới dưới chân thác nước, rồi thấy anh Long xuyên qua màn nước của thác.

Đi vào sau thác nước, mắt mọi người lập tức sáng lên, dường như đã hiểu ra điều gì đó, bước chân nhanh hơn hẳn.

Khi mọi người xuyên qua thác nước, họ lại thấy tuyệt vọng, vốn tưởng sẽ có một cái hang hoặc lối vào ẩn giấu sau thác nước, kết quả chỉ thấy một vách đá, một vách đá trơn tuột, căn bản không có lối ra.

Trong lúc mấy người định hỏi Tiêu Long thì phát hiện trong tay hắn xuất hiện Hắc Kim Long Đao, chém thẳng vào vách đá tạo ra một cái hố, sau đó ở bên phải cũng khoét thêm một cái, liên tục khoét được bốn cái rồi bước lên.

Mọi người nhìn thấy liền hiểu ngay, hóa ra thực sự phải leo lên.

Mặc dù vách đá rất trơn nhưng có anh Long đi trước mở đường thì chẳng có vấn đề gì cả.

Chỉ là họ thắc mắc không lẽ lối thoát ở trên cao kia?

Vậy thì phải leo bao lâu mới tới nơi, và con đường phía trước sẽ thế nào?

Nhưng không ai có thời gian để nghi ngờ nữa vì tốc độ của Tiêu Long rất nhanh, chớp mắt đã lên cao hơn mười mét, nhìn không rõ nữa.

Để không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mọi người nhanh chóng leo lên, nhường cho những người yếu nhất lên trước, Bàn Tử lần này chủ động ở lại bọc hậu.

Một lúc sau, khi mấy người đang leo, họ phát hiện phía trên có từng luồng gió lạnh rít lên, tiếng gầm rú dữ dội như có bão tố, mọi người lập tức mừng rỡ vì tiếng gió gầm rú đó chứng tỏ phía trên chắc chắn có lối thoát!

Họ nôn nóng leo lên, rồi trước mắt hiện ra một không gian khoáng đạt.

Khi tất cả đã lên tới cửa hang, dù gió có thổi mạnh thế nào cũng không che giấu được sự kinh hỉ trong lòng.

Hóa ra đằng sau thác nước, ở lưng chừng vách đá thực sự có một cái hang.

"Trời đất ơi!

Anh Long, chẳng lẽ đây chính là Thủy Liêm Động trong truyền thuyết sao?" Quay đầu nhìn ra ngoài thác nước, dòng nước xiết đổ xuống ào ào, rồi nhìn vào trong hang, gió lạnh thổi vù vù, cảm giác thật là sảng khoái, cứ như bước vào chốn phúc địa Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn trong Tây Du Ký vậy.

Đặc biệt là khi anh Long thắp đèn trường minh lên, cả không gian lập tức bừng sáng, rõ ràng đây là nơi được con người xây dựng, không gian cực kỳ rộng lớn, chẳng khác nào một mộ thất.

Mọi người không khỏi trầm trồ, xây dựng được một nơi như thế này sau thác nước quả thực là quá tuyệt vời!

Theo chân Tiêu Long đi vào sâu bên trong, họ càng thêm chấn động: bàn đá, ghế đá, đôn đá, bên cạnh còn có hai con sư tử đá, đúng là có cảm giác của Thủy Liêm Động thật.

Ở giữa động phủ đặt một cỗ thạch quan khổng lồ!

Nhìn thế này quả nhiên là một huyệt mộ rồi!

"Phát tài rồi, phát tài rồi, chưa vào địa cung mà đã có nhiều bảo bối thế này." Mắt Bàn Tử sáng lên, hắn vượt mặt mọi người chạy lên phía trước, Giải Vũ Thần cũng nôn nóng theo sau.

Mọi người bắt đầu sục sạo khắp nơi, nhưng vẫn nhớ lời cảnh cáo của Tiêu Long nên rất cảnh giác, không dám tùy tiện động vào đồ đạc.

Một khi phát hiện thứ gì mình thích, họ liền gọi Tiêu Long một tiếng, đợi anh Long xác nhận không có vấn đề gì mới vui vẻ cho vào túi.

Tiêu Long cũng không ngăn cản, dù sao mấy món đồ tùy táng nhỏ này mang ra ngoài cũng bán được cả trăm ngàn, hắn căn bản không để vào mắt, nhưng đối với đám lính đánh thuê liều mạng và những người khác thì đây đúng là bảo bối, có thể lấy được chút nào hay chút nấy.

Nhưng lúc này có người không nghe lời, một tên lính đánh thuê đứng sau thạch quan nhìn thấy một cái bệ đá.

Mặc dù đó chỉ là một bệ đá bình thường nhưng hắn kiểm tra rất kỹ, phát hiện trên bệ đá có một lỗ hổng, dường như có thể đặt một viên châu vào đó.

Lúc này hắn chợt nhớ ra vừa rồi có thấy một viên hạt đá sau thạch quan, mắt liền sáng lên, cảm thấy mình đã tìm thấy bảo vật mà không ai biết, có thể lén lút kiếm một mớ, vì thiết kế này quá tinh xảo nên

hắn nghĩ nếu có động vào chắc người khác cũng không phát hiện ra.

Hắn giả vờ kiểm tra rồi quay lại sau thạch quan, lặng lẽ lấy viên đá đó ra, rồi lại giả vờ không tìm thấy gì, tiếp tục lục lọi cho tới khi quay lại trước bệ đá.

Hắn nhìn Tiêu Long một cái, thấy Tiêu Long đang nhìn chằm chằm lên trần hang không chú ý tới mình mới thở phào, vội vàng hành động, lo lắng đến mức vã cả mồ hôi hột.

Nhưng công không phụ lòng người, khi hắn đặt viên đá vào lỗ hổng trên bệ đá, một tiếng rạn nứt khẽ vang lên, rồi bệ đá mở ra, lộ ra bên trong một thứ giống như bát sen, hay nói đúng hơn là một cái vòi sen, hoặc giống như một tổ ong vò vẽ với từng lỗ nhỏ li ti, bên trên có một lớp màng mỏng bao phủ như tổ của loài côn trùng nào đó.

Gã này nhìn thấy thế thì vô cùng thất vọng.

Đúng lúc này, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi vì cảm nhận được một luồng khí tức kỳ quái, vừa rồi hắn đã nghe thấy một tiếng cơ quan rất khẽ.

Thính Lôi Định Huyệt khiến thính lực của hắn cực kỳ mạnh nhạy bén, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn vội vàng nhắc nhở mọi người: "Tất cả đứng im, ai vừa động vào cơ quan à?" "Hả?

Không có mà!" Mọi người ngẩn ra, đồng loạt lắc đầu.

Tên lính đánh thuê kia giật nảy mình, vội vàng quay người che khuất bệ đá phía sau, hoảng hốt lắc đầu.

Nhưng khi hắn quay người đi mà không chú ý, lớp màng mỏng trên những lỗ nhỏ như tổ ong kia bắt đầu phập phồng dữ dội, ngay sau đó một cái răng sắc nhọn xuyên thủng lớp màng, một cái đầu đáng sợ xuất hiện trong lỗ nhỏ rồi bò ra ngoài, vô số cái chân bò đi nhanh như chớp.

Những lỗ nhỏ khác cũng bắt đầu phun ra những thứ tương tự.

Đáng sợ hơn là cái lỗ lớn bằng bàn tay đó thực tế chỉ chiếm 1% của toàn bộ tổ côn trùng này, dưới bệ đá kia phong ấn cả một tổ côn trùng khổng lồ!

Cái gã tự tác chủ trương kia đã phá bỏ phong ấn, giải phóng lũ côn trùng đã bị bỏ đói không biết bao nhiêu năm qua!

Lúc này, Giải Vũ Thần chú ý thấy tên lính đánh thuê kia có gì đó không ổn, vì từ đầu đã thấy gã cứ lén lút, ánh mắt láo liên bất định, lúc này thì cả người run rẩy, nhất là đôi chân.

Những người khác bị thạch quan che khuất không thấy rõ, nhưng đứng từ phía bên cạnh thì cậu có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Gã này chắc chắn có vấn đề, hoặc là tìm thấy bảo vật định nuốt riêng, hoặc là đã chạm vào cơ quan nào đó.

Cậu lặng lẽ tiến tới định bắt quả tang để mọi người cùng thấy, dù sao cậu cũng không phải hạng vô dụng, thực lực có thể đối phó với dăm ba tên lính đánh thuê như vậy, không thể để ai xem thường được, đặc biệt là cậu đã coi Tiêu Long là thầy nên muốn thể hiện một chút, biết đâu lại được anh Long để mắt tới.

Với tâm tư đó, cậu lặng lẽ áp sát, nhưng khi cách tên lính đó không tới hai mét, cậu nhìn thấy bệ đá phía sau hắn, sắc mặt lập tức đại biến: "Không xong rồi!

Mike, chạy mau!" Tiếng hô của Giải Vũ Thần làm mọi người kinh động.

Tên lính tên Mike kia giật nảy mình, cứ ngỡ bí mật bị lộ, nhưng nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng trên mặt Giải Vũ Thần, hắn hiểu ngay chuyện không đơn giản như thế, vội quay đầu nhìn ra sau, đúng vào chỗ Giải Vũ Thần đang nhìn.

Chỉ một cái liếc mắt đó đã tước đi mạng sống của hắn!

Vô số loài côn trùng như rết tuôn ra từ cái lỗ đó như thủy triều, lập tức bám đầy người hắn.

Hắn còn chưa kịp né tránh, toàn thân đã bị lũ côn trùng bao phủ.

"Á!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

Khi mọi người nghe thấy, phản ứng lại và chạy tới giúp thì đã quá muộn, vì lũ côn trùng quái dị giống như rết nghìn chân kia đều chui tọt vào trong cơ thể Mike, chỉ sau vài hơi thở, cả cơ thể Mike đã sụp xuống, biến thành một bộ xương khô, chỉ còn lại bộ quân phục rách nát bên ngoài!

Lũ côn trùng đáng sợ đó sau khi ăn no thịt thì bám trên xương bắt đầu đẻ trứng nhanh chóng, chớp mắt đã thành một hàng.

Những con chưa được ăn thịt dường như cảm nhận được hơi người, lập tức bò tới.

Giải Vũ Thần đứng gần đó nhất nên là người xui xẻo đầu tiên, cậu biết thực lực mình mạnh, đối phó với một hai con quái vật thì không vấn đề gì, nhưng sao đối phó nổi lũ côn trùng này!

Lũ côn trùng ăn thịt người này lại ở quá gần, chỉ trong nháy mắt đã bò lên chân rồi chui vào ống quần cậu, khiến cậu sợ hãi nhảy dựng lên, tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Nhưng lũ côn trùng đó có quá nhiều chân như cắm sâu vào da thịt cậu, căn bản không thể phủi đi được, ngược lại chúng ngày càng nhiều.

Trong lúc cậu tuyệt vọng nhất: "Anh Long, cứu tôi với!" "Anh Long, cứu mạng!" Chớp mắt côn trùng đã bò tới đùi cậu.

Trong lúc mọi người còn đang chấn động không biết làm sao, Tiêu

Long thở dài một tiếng, khí tức trên người đột nhiên bộc phát, bao trùm toàn bộ không gian.

Mọi người chỉ cảm thấy như bị một con thượng cổ hung thú nhắm vào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, áp lực khiến họ không thở nổi, không nhịn được mà quỳ sụp xuống đất.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Tiêu Long vang lên: "Lui xuống!" Chỉ hai chữ đơn giản, rồi mọi người kinh ngạc phát hiện lũ rết đang bò trên đùi Giải Vũ Thần nhanh chóng rút lui như thủy triều xuống, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Lũ côn trùng đang lao về phía mọi người cũng quay đầu bỏ chạy theo đường cũ, tốc độ còn nhanh hơn lúc tới, dường như chúng cảm nhận được thiên địch đáng sợ, hoặc giả là cực kỳ nghe lời vậy.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Lúc này Giải Vũ Thần và những người khác mới hoàn hồn, cả đám như vừa từ cõi chết trở về, ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc.

Nhìn về phía Tiêu Long, ánh mắt họ tràn đầy vẻ kinh hoàng và cảm kích!

Chỉ một chút nữa thôi là tiêu đời rồi, giống như gã lính đánh thuê ngu ngốc Mike kia, suýt chút nữa là biến thành bộ xương khô.

Thật đúng là sinh tử trong gang tấc.

Nhưng điều khiến họ chấn động hơn cả chính là thực lực đáng sợ của Long ca!

Chương 142

Trong lòng mỗi người đều hiện lên một dấu hỏi lớn: Tại sao những con côn trùng đáng sợ kia lại nghe lệnh Long ca?

Chỉ vì một câu nói của anh, không đúng, chỉ hai chữ thôi mà lũ sâu bọ kinh khủng đó trực tiếp chạy mất dép?

Lúc này Tiêu Long bước tới, không thèm để ý đến ánh mắt của đám người này, anh nhìn sâu vào bộ xương của Mike, thấy trên đó có vô số trứng côn trùng.

Một ngọn lửa xuất hiện trong tay anh, anh trực tiếp ném lên đó, chớp mắt đã thiêu rụi sạch sẽ.

Cảnh tượng như mộng ảo này khiến hai tên lính đánh thuê còn lại cùng Giải Vũ Thần và Alice không tự chủ được mà trợn tròn mắt, chấn động đến mức không nói nên lời.

Chuyện gì thế này?

Tại sao lại có chuyện như vậy?

Thủ đoạn của thần tiên à!

Thượng đế tái thế sao!

Tại sao trong tay lại xuất hiện ngọn lửa?

Pháp thuật hay ma pháp vậy?

Mấy người họ run rẩy cả người, lúc này cuối cùng mới hiểu ý nghĩa lời nói của đám Bàn Tử!

Có một tồn tại đáng sợ như vậy đi cùng, chỉ cần không tìm chết như gã Mike kia thì đúng là chẳng có chút nguy hiểm nào.

Quá đáng sợ!

Người đàn ông này thực sự quá mạnh mẽ.

Lúc này, Tiêu Long nhìn vào ổ côn trùng, mày nhíu chặt lại.

Vì cảm ứng được, ổ côn trùng bị Kỳ Lân huyết mạch áp chế đang xảy ra biến cố, bên trong có một con Trùng Vương cấp Vương đã tỉnh lại. "Lùi lại!

Mau lùi lại, tránh xa biên giới ra!" Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, mấy người lại lập tức căng thẳng.

Lần này đúng là không nói hai lời, lập tức quay đầu chạy ra xa.

Ngay sau đó, họ kinh hãi nhìn thấy thạch đài đáng sợ kia trực tiếp bị xé rách.

Đầu tiên là một cái càng khổng lồ, sắc lẹm như lưỡi hái, dài hơn một mét, trực tiếp xé toạc thạch đài.

Tiếp sau đó là vô số cái càng đáng sợ khác hiện ra, rồi một con Trùng Vương to gần mười mét, hay còn gọi là Rết Chúa, bò ra từ bên trong.

Thân hình nó thô tráng như Bàn Tử vậy!

Đôi mắt vốn không thể thấy trên mặt côn trùng giờ đây lại như hai bóng đèn rực sáng trước mặt mọi người, đỏ ngầu vô cùng, xung quanh lấp lánh ánh lục quang quỷ dị.

Cái miệng khổng lồ kia, nuốt chửng một cái đầu người chắc chắn không thành vấn đề.

Mấy người họ sợ ngây người, đặc biệt là Alice, Giải Vũ Thần và mấy tên lính đánh thuê tự cho là mạnh mẽ kia.

Mọi nhận thức đều bị đảo lộn, nửa ngày trời không thốt lên lời.

Nhìn con quái vật đáng sợ đó, Thiên Chân không kìm được thốt lên: "Rết nước kìa!" Mọi người lúc này mới phản ứng lại, con sâu này

nếu thu nhỏ lại thì khá giống rết nước bình thường, chỉ là gai nhọn trên chân quá nhiều, chân thậm chí còn biến thành vây bơi, rõ ràng là đã biến dị.

Con Trùng Vương này to như vậy, đúng là dọa người!

Phải làm sao đây?

Nhưng đúng lúc này, họ chấn động thấy A Ninh bước lên trước, nói với Tiêu Long: "Long ca ca, lần này để em thử đi, thời gian qua thực chiến em đã tiến bộ nhiều rồi." Tiêu Long vốn định ra tay dứt điểm con quái vật liền gật đầu, thân hình lóe lên đã trở lại bên cạnh mọi người, dọa Giải Vũ Thần lại ngồi bệt xuống đất lần nữa.

Lúc này, dường như vì không còn Tiêu Long áp chế, con quái vật đáng sợ kia lộ ra hàm răng nanh hung tợn, gầm lên với A Ninh.

Mặc dù cảm nhận được sức mạnh đáng sợ của A Ninh, nhưng cảm giác huyết mạch áp chế đó rất yếu ớt, khiến con quái vật này muốn nuốt chửng cái thực thể nhỏ bé trước mặt.

Dựa theo bản năng, nó cảm thấy điều này có lợi cho mình nên không chút do dự ra tay.

Những cái chân dài một hai mét mang theo lông gai đáng sợ đâm mạnh xuống.

Sắc mặt A Ninh thay đổi, lập tức né tránh.

Phiến đá dưới đất xui xẻo bị đâm nứt toác, tạo thành một cái hố rộng nửa mét.

Mấy người kia há hốc mồm kinh ngạc.

Chỉ có Bàn Tử và Thiên Chân dù hơi lo lắng nhưng vẫn khá thư giãn.

Nhìn tình huống đó, Giải Vũ Thần và mấy người kia sợ ngây

người.

Là người sao?

Đây có phải thế giới mình quen thuộc không?

Vào lúc này, thế giới quan cuối cùng đã sụp đổ hoàn toàn.

Nếu thực lực Tiêu Long thể hiện trước đó khiến họ dao động, thì một lần nữa xuất hiện một sự tồn tại như thế này: vài quyền vài cước làm nổ tung mặt đất trước con rết dài hơn mười mét.

Một cô gái bình thường trông có vẻ liễu yếu đào tơ, kết quả lại là một kẻ bạo lực sở hữu sức phá hoại đáng sợ như vậy.

Alice là người chấn động nhất.

Lúc đầu cô ta chỉ cảm thấy sợ hãi, thấy những hành động trước đây của mình đúng là tìm chết.

May mà A Ninh không chấp nhặt, cảm giác đó giống như một con kiến nhảy múa trước mặt con voi vậy.

Nếu chọc giận con voi, nó sẽ giẫm chết chỉ bằng một cái chân!

Đến lúc này cô ta mới nhận ra mình đã điên cuồng đến mức nào, đúng là không biết thì không sợ.

Nhưng nhanh chóng, một cảm giác kích động đã lấn át nỗi sợ.

Đột nhiên cô ta nghĩ, nếu A Ninh có thể làm được tất cả, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã có sự thay đổi đáng sợ như vậy, từ một người phụ nữ biến thành siêu nhân, tại sao chứ?

Chẳng phải vì đi theo Long ca trước mặt này sao?

Chẳng phải vì đi theo người đàn ông đẹp trai này sao?

Tại sao mình lại không thể chứ?

Cừu Đức Khảo là cái thá gì?

Mấy triệu đô là cái đinh gì!

Chỉ cần trở thành người phụ nữ của Long ca, mẹ kiếp, đều sẽ thành siêu nhân hết.

Còn thèm quan tâm mấy đồng tiền lẻ đó sao?

Chẳng trách A Ninh lại phản bội, chẳng trách suốt chặng đường A Ninh đều tỏ ra bình tĩnh như vậy, hóa ra thực lực lại mạnh đến thế.

Khoảnh khắc này, Alice cảm giác như đã thông suốt mọi chuyện, chút hy vọng xa vời cuối cùng tan biến, cô ta hạ quyết tâm: Từ nay về sau phải trở thành người phụ nữ của Long ca, dù có phải bám lấy cũng không được từ bỏ, dù làm người hầu cũng quyết không bỏ lỡ cơ hội này.

Cái cảm giác thành siêu nhân đó thật sự quá hấp dẫn, đặc biệt là khi mọi thứ đang diễn ra ngay trước mắt, trên người của người bên cạnh.

Lúc này, trong khi cô ta đang nghĩ ngợi lung tung, A Ninh và con Rết Chúa kia đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Cả hai đều bị thương nhưng không ai chọn rút lui, đều đang liều mạng như thể chỉ có một người được sống sót.

A Ninh đã tung ra hết mọi ngón nghề, vốn nghĩ có thể dễ dàng giải quyết con sâu này, nhưng giờ mới hiểu con Trùng Vương biến dị này không đơn giản như cô nghĩ.

Dù Kỳ Lân huyết mạch của cô đã đạt cấp cao, nhưng đối mặt với Rết Chúa thời kỳ toàn thịnh, loại quái vật cấp Vương này vẫn khiến cô thấy chật vật.

Cô biết nếu không có Long ca đứng bên cạnh nhìn chằm chằm áp chế khiến quái vật không dám dốc toàn lực ra tay, e rằng không quá mười chiêu cô đã bị mổ bụng rồi.

Vì con Rết Chúa này phải đề phòng Tiêu Long tấn công nên mới cho cô cơ hội xoay xở.

Nhưng cô cũng không nản lòng, dù bị thương không nhẹ nhưng kinh nghiệm thực chiến tăng lên rất nhanh, sự lĩnh ngộ về sức mạnh huyết mạch và những chỉ dẫn kỹ năng của Tiêu Long càng thêm sâu sắc, thực lực đang nhanh chóng thăng tiến.

Đó cũng là lý do cô có thể kiên trì lâu đến vậy.

Thấy cũng đã hòm hòm, khi Tiêu Long chuẩn bị dừng trận đấu thì con Rết Chúa lại bộc phát trước.

Chương 143

Như thể đã tích tụ đủ sức mạnh, nó trực tiếp bùng nổ đòn tấn công nghìn chân!

Vô số cái chân nhọn hoắt cùng lúc tấn công, định đâm A Ninh thành tổ ong. "Cẩn thận!" Mấy người sợ hãi hét lên cảnh báo.

Nhưng đã muộn, đòn tấn công đáng sợ đó trong nháy mắt đã đến trước mặt A Ninh.

A Ninh dốc hết sức chém đứt vài chục cái chân, nhưng đối diện với số lượng chân nhiều hơn, cô có chút bất lực.

Ngay khi cô định từ bỏ, cảm thấy mình quá ham công nên có chút hối hận, đột nhiên một luồng uy áp đáng sợ xuất hiện.

Sau đó thấy vô số cái chân rết nhọn hoắt kia dừng lại tại chỗ, không động đậy chút nào.

Khoảnh khắc này, cô biết chắc chắn Long ca ca đã ra tay, chỉ là bị vô số chân rết bao vây nên không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Ở bên ngoài, mọi người há hốc mồm nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt.

Con Rết Chúa dài mười mét bao phủ lấy A Ninh như một con nhím, khiến người ta có cảm giác lạnh toát tim gan.

Nhưng ngay lúc nó khép vòng vây lại, trên đỉnh đầu quái vật xuất hiện một bóng người.

Anh đưa một tay ra, nắm lấy râu của Rết Chúa một cách bình thản rồi trực tiếp kéo ngược lại, khiến nó không thể di chuyển dù chỉ một chút.

Tiếp đó, trên tay bóng người ấy xuất hiện một con dao, đâm phập vào đầu quái vật cùng một lúc.

Tiếng thét thảm còn chưa kịp phát ra, con Rết Chúa đáng sợ đã không còn hơi thở.

Tiếp đó, bóng người kia vung tay một cái, xác con Rết Chúa to hơn anh không biết bao nhiêu lần trực tiếp bị quăng ra ngoài, đè nát thạch đài và vô số rết nhỏ!

Lúc này, cả mộ thất im phăng phắc như tờ.

Là người sao?

Phải cần sức mạnh lớn đến mức nào chứ!

Một người lại có thể ném bay một con quái vật nặng mấy trăm cân, thậm chí hàng tấn như vậy.

Quá đáng sợ!

Đợi mấy người hồi thần lại, Tiêu Long đã ôm lấy A Ninh, mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh.

Đám côn trùng nhỏ sớm đã chạy sạch sành sanh.

Lúc này Alice nhìn Tiêu Long với ánh mắt lấp lánh lạ thường.

Đây mới là đàn ông đích thực!

Đây mới là người đàn ông mạnh mẽ!

Đây mới là người đàn ông đáng để đi theo!

Vừa đẹp trai, vừa mạnh, vừa lợi hại lại vừa tiêu sái.

Trời ơi!

Thật sự rất thích nha!

Thật sự rất sùng bái nha!

Hận không thể bây giờ có một căn phòng để hai người làm chuyện thầm kín, xác định quan hệ luôn.

Dù mình chủ động một chút cũng không sao, không đúng, dù có phải bám theo cũng không sao!

Có được người đàn ông này là có được tất cả.

A Ninh không thèm để ý đến người khác, vội vàng bắt đầu hồi phục thương thế.

Sở hữu Kỳ Lân huyết mạch cao cấp nên cô hồi phục rất nhanh, đặc biệt là vừa nãy Long ca ca đã xoa xoa cho cô, truyền thụ thêm sức mạnh cường đại, trực tiếp nghiền nát độc tính của Rết Chúa.

Còn lại chút nội thương nhỏ không bao lâu nữa sẽ bình phục.

Cô liếc nhìn Alice đang đầy mặt sùng bái, trong lòng đắc ý không thôi.

Biểu hiện vừa rồi của cô không hoàn toàn là để luyện tập, mà cũng có chút tư tâm, chính là muốn thể hiện trước mặt Alice một chút, để cô ta biết: Đại tỷ mãi mãi là đại tỷ, muốn theo bên cạnh Long ca thì cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý hay không.

Xem ra hiệu quả không tồi, Alice sợ đến mức không còn gì để nói, lúc này rõ ràng đã mắc câu.

Vì Long ca ca mà mưu cầu phúc lợi, cô cảm thấy đây là việc nên làm, dù sao cô em gái này cũng có vẻ nhiều chiêu trò.

Mấy người còn lại lúc này mới bình tĩnh lại đôi chút.

Mấy tên lính đánh thuê nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, không dám lại gần nữa, nấp sau lưng Alice.

Họ cảm thấy bây giờ Alice chính là đại tỷ đại, là hy vọng cuối cùng của mình.

Chỉ có đi theo sát, thành tâm thành ý đi theo mới có con đường sống.

Lúc này Thiên Chân không kìm được chạy tới kiểm tra thạch đài và quan sát cái xác.

Bàn Tử vỗ vỗ Giải Vũ Thần đang đờ người bên cạnh, cười nói: "Thấy chưa?

Thực lực thực sự của Long ca đấy, sau này nhớ mở to mắt ra mà nhìn!" Sau đó hắn thì thầm vào tai anh: "Tôi chẳng cần làm gì cả, chỉ cần đi sau lưng Long ca hét 'đỉnh của chóp' là được rồi.

Đến lúc đó chẳng tốn tí sức nào vẫn lấy được bảo bối, về nhà là có mấy triệu, mấy chục triệu ngay.

Có biết tôi theo Long ca đi vài lần mộ kiếm được bao nhiêu không?" Giải Vũ Thần lúc này mới phản ứng lại, nhìn Bàn Tử với ánh mắt hơi cổ quái nhưng không kìm được hỏi: "Bao nhiêu?" Bàn Tử giơ một ngón tay lên. "Một triệu?" Giải Vũ Thần trợn mắt.

Nhưng Bàn Tử lại lắc đầu. "Vậy mười triệu." Giải Vũ Thần trừng mắt, không kìm được hít một hơi lạnh.

Nhưng vẫn thấy Bàn Tử lắc đầu, anh sững người, trong đầu hiện lên một con số không thể tin nổi.

Thấy vẻ mặt chấn động của Giải Vũ Thần, Bàn Tử vô cùng hưởng thụ, sau đó đắc ý nói: "Một trăm linh hai tỷ!" Giải Vũ Thần cảm thấy thế giới quan của mình lại sụp đổ lần nữa.

Đó là hơn một trăm tỷ đấy!

Hình như gã này cũng chỉ mới đi theo Long ca ba chuyến thôi mà kiếm được nhiều thế sao?

Anh có chút không tin, nhưng lại thấy không thể là giả được, vì

Bàn Tử không cần thiết phải lừa anh.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử rõ ràng là đang khoe khoang và làm màu, nên chắc là thật.

Nhưng hơn một trăm tỷ đấy!

Kiếm kiểu gì vậy?

Thật khó có thể tưởng tượng.

Đổ mộ thật sự kiếm tiền thế sao?

Còn đáng giá hơn cả việc buôn bán cổ vật à?

Theo anh biết, một gia tộc một quý cũng chỉ kiếm được hơn một trăm tỷ lợi nhuận thuần!

Nghĩa là đi theo Long ca vài chuyến là kiếm bằng cả một gia tộc làm lụng cả năm trời.

Thực sự quá khủng khiếp.

Nhưng sự chấn động vẫn chưa kết thúc.

Bàn Tử thấy Giải Vũ Thần đang thẫn thờ, lại thần thần bí bí nói: "Vậy có biết Long ca kiếm được bao nhiêu tiền không?" Giải Vũ Thần sững lại, hít một hơi thật sâu.

Không kìm được nghĩ, Bàn Tử còn kiếm được nhiều thế, mà Bàn Tử chỉ là một đàn em nhỏ thôi, vậy nhân vật chính là Long ca thì sao?

Ít nhất cũng phải mười tỷ chứ?!

Thế là anh cẩn thận hỏi: "Mười tỷ?" "Đoán lớn hơn nữa đi." Bàn Tử khinh thường bĩu môi. "Chẳng lẽ là năm mươi tỷ?" Giải Vũ Thần trực tiếp tăng lên gấp năm lần.

Chương 144

Nhưng anh thấy Bàn Tử đã mất kiên nhẫn, trên mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ và ghen tị sâu sắc, sau đó hít một hơi thật sâu nói: "Hơn hai trăm nghìn tỷ!

Tôi biết ngay mà!

Lần trước vụ ngọc minh châu ấy, chắc anh biết là đã bán được 16 viên, nhưng thực tế Long ca mang về tới 46 viên. 30 viên còn lại trực tiếp được khách sạn Tân Nguyệt mua đứt!" Giải Vũ Thần hít một hơi lạnh.

Bây giờ cuối cùng anh đã hiểu tại sao lúc cạnh tranh mấy người họ lại điềm tĩnh như vậy.

Tại sao nhìn thấy Hoắc gia sắp lụn bại mà kết quả lại một bước lên trời.

Vốn dĩ anh nghĩ Hoắc gia đã phải trả giá đắt mời khách sạn Tân Nguyệt giúp đỡ, giờ xem ra không phải.

Nguyên nhân lớn nhất chính là Long ca.

Khách sạn Tân Nguyệt sở dĩ giúp đỡ là vì nể mặt Long ca!

Không đúng!

Thậm chí là để lấy lòng Long ca!

Nghĩ lại chuyện mấy vị tiền bối trong Lão Cửu Môn lúc đó lôi kéo, may mà mình từ chối, nếu không thì đúng là chết cũng không biết vì sao mà chết.

Hơn hai trăm nghìn tỷ đấy!

Cả ba gia tộc Hạ Tam Môn cộng lại chắc cũng không có nhiều tài

sản đến thế đâu?

Trong ánh mắt Giải Vũ Thần lập tức tràn đầy vẻ sùng bái, khát khao, bội phục, tôn trọng và kính sợ!

Người đàn ông như vậy, thực lực nghiền ép mọi người, tài sản cũng nghiền ép các đại gia tộc, thực sự quá đáng sợ.

Khoảnh khắc này, giống như Alice, anh cũng kiên định ý định đi theo bên cạnh Tiêu Long.

Thật sự không có cách nào khác, chỉ cần đi theo Long ca là có thu nhập, có sự ủng hộ, thậm chí chẳng cần mở lời cũng có các đại lão chủ động bám lấy.

Quá lợi hại!

Bàn Tử thưởng thức vẻ chấn động của Giải Vũ Thần, trong lòng vô cùng thỏa mãn, như thể chính hắn là người đó vậy, thậm chí còn có một cảm giác tự hào khi được làm đàn em của Long ca.

Những lời này vô tình bị mấy tên lính đánh thuê nghe thấy, nội tâm họ dậy sóng không thôi, kinh hãi khôn cùng.

Người đàn ông này tuyệt đối đừng nên dây vào.

Lúc này họ thậm chí còn chẳng nảy sinh nổi một ý nghĩ phản kháng nào.

Nếu là một tỷ phú vài tỷ hay vài chục tỷ, họ có thể sẽ hợp tác với ai đó thử làm một vố, nhưng đối diện với Tiêu Long, tâm tư đó chẳng hề xuất hiện.

Trong lúc mọi người đang chấn động, Tiêu Long đi tới bên xác Trùng Vương, sau đó ngưng tụ tinh huyết. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được một giọt tinh huyết của Thượng Cổ Ly Trùng Vương, đẳng cấp yếu hơn cấp Vương, huyết

mạch loãng, không thể cung cấp năng lượng cần thiết để tiến hóa.

Lưu trữ hay hấp thụ để tăng thực lực?" Tiêu Long suy nghĩ một chút, quyết định chờ thêm, thu thập thêm một ít tinh huyết cấp Vương rồi mới thăng cấp huyết mạch lên cấp Vương một thể! "Lưu trữ!" Thế là tinh huyết của Thượng Cổ Ly Trùng Vương đã được lưu trữ.

Cùng lúc đó, mọi người cũng đã nghỉ ngơi hòm hòm.

Dưới sự xúi giục của Bàn Tử, vài người quả nhiên đã tìm được một ít bảo vật.

Thấy Tiêu Long không có ý kiến gì, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Giải Vũ Thần trong lòng kích động vô cùng vì anh vừa nhặt được một miếng ngọc bội, một miếng ngọc bội rất cổ xưa, dường như là ngọc bài thân phận của vị tướng quân nào đó.

Tuy chưa biết giá trị cụ thể nhưng dựa trên kinh nghiệm buôn bán đồ cổ nhiều năm, miếng ngọc này ít nhất cũng trị giá hai triệu.

Hóa ra kiếm tiền lại đơn giản như vậy.

Không đúng!

Phải là đi theo Long ca kiếm tiền thật đơn giản!

Những bảo vật hàng triệu bạc này Long ca đều chẳng thèm để mắt tới, đẳng cấp quả nhiên không cùng một thế giới.

Vì thế mấy người họ không giấu nổi vẻ kích động trong lòng.

Thiên Chân nhìn mấy người họ với vẻ khinh bỉ, nhưng những người đang đắm chìm trong niềm vui sướng làm sao thèm để ý?

Alice vẫn luôn quẩn quanh bên cạnh Tiêu Long, cô ta có mục tiêu lớn hơn chính là lấy được Long ca, nên chút tiền lẻ đó cũng chẳng thèm nhìn.

Thấy mọi người đều có thu hoạch, Tiêu Long gật đầu nói: "Nếu mọi người đã nghỉ ngơi đủ rồi thì tiếp tục lên đường thôi." "Được." Giải Vũ Thần vội vàng tiếp lời.

Anh đã nghe lọt tai lời của Bàn Tử, nhưng tiếc là chưa lĩnh ngộ được tinh túy.

Tuy là đang phụ họa theo Tiêu Long nhưng vẫn chưa làm nổi bật được trọng tâm.

Bàn Tử khinh thường bĩu môi, ngay sau đó đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Long, lập tức ra vẻ sốt ruột: "Long ca này, có gì đó sai sai!

Em vừa đi một vòng rồi mà chẳng thấy lối ra đâu, cũng không có cơ quan nào, vậy chúng ta ra ngoài bằng cách nào đây?" Nghe Bàn Tử vừa hạ thấp bản thân vừa đưa ra thắc mắc, Giải Vũ Thần cũng rất thông minh, đập đùi một cái cái đét.

Hiểu rồi!

Mẹ kiếp!

Cái tên Bàn Tử này giỏi thật, hóa ra nịnh nọt phải như thế này, đúng là có học vấn, hạ thấp mình để nâng cao Long ca đây mà!

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, thấy trên mặt Long ca xuất hiện một tia mỉm cười, sau đó anh cười vỗ đầu Bàn Tử nói: "Hừ, lắm lời, nếu tôi chưa tìm thấy chỗ ra thì có đưa mấy người vào đây không?" Giải Vũ Thần hít một hơi lạnh, nội tâm chấn động vô cùng.

Mẹ kiếp!

Đúng là cao nhân.

Thấy chưa?

Cho dù Long ca là người lợi hại như vậy cũng thích nghe lời hay, cũng thích được tâng bốc.

Nhìn cái tên Bàn Tử này xem, bình thường trông có vẻ hơi ngốc, toàn hỏi những câu cảm thấy trẻ con, nhưng lúc này mới hiểu người ta là đại trí nhược ngu đấy.

Biết ai cũng thích được tâng bốc, thích nghe lời ngọt ngào, cũng hiểu rõ thực lực của mình không thể đóng vai trò lớn, nhưng định vị bản thân lại vô cùng rõ ràng.

Chẳng phải là hét 'đỉnh của chóp' sao?

Chẳng phải là nằm đếm tiền sao?

Chẳng phải là bị vỗ đầu mà lại càng thân mật với Long ca hơn sao?

Chẳng phải bị người khác coi là ngốc mà tiền đều vào túi mình, rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc chứ?

Thế là Giải Vũ Thần liếc nhìn những người khác, thấy đám người kia đang ngoảnh mặt đi như không muốn quan tâm.

Khoảnh khắc này, anh tôn thờ Bàn Tử như thánh sống.

Hóa ra có quá nhiều thứ cần phải học!

Sau khi Giải Vũ Thần còn đang chấn động vì thủ đoạn của Bàn Tử, Tiêu Long đã dẫn mọi người xuất phát.

Lối ra thường không ở xa, trước khi đi, những thứ trong thạch quan phải mang theo.

Quan trọng nhất là lối thoát khỏi đây, mọi cơ quan đều nằm trong thạch quan.

Vì thế khi Tiêu Long tiến về phía thạch quan, mấy người họ đều cẩn thận quan sát.

Có quái vật đáng sợ như vậy canh giữ, bảo bối bên trong chắc chắn vô cùng quý giá.

Khi Tiêu Long một tay mở nắp thạch quan, trong lòng mọi người lại chấn động một phen.

Sức mạnh quả nhiên không phải dạng vừa, nắp quan tài nặng hàng trăm cân mà một tay cũng hất ra được một cách nhẹ nhàng.

Lợi hại!

Cùng lúc đó, những thứ bên trong thạch quan hiện ra trước mắt mọi người.

Chương 145

Một bức tượng rắn hai đầu cổ đại!

Nó sống động như thật, nhìn chằm chằm vào mọi người khiến ai nấy đều có cảm giác đáng sợ như đang bị theo dõi, như thể pho tượng này đang sống vậy.

Tiêu Long cũng không khỏi nhíu mày, trong lòng cũng thoáng hiện một tia chấn động.

Anh cảm nhận được một chút nguy hiểm.

Một pho tượng mà lại cho anh cảm giác vô cùng quỷ dị, dường như thật sự có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm nhưng lại không tìm thấy nguồn gốc, điều này khiến Tiêu Long có chút khó chịu.

Tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, ngoài bức tượng rắn hai đầu đó ra còn có một cây trượng đầu rắn, tương tự như loại gậy đầu rồng, chỉ khác là đây là trượng hai đầu rắn.

Lúc này Giải Vũ Thần cuối cùng cũng tìm được cơ hội, tranh trước Bàn Tử lên tiếng: "Trời đất ơi, Long ca!

Thứ này sao trông đáng sợ thế?

Không lẽ nó có liên quan gì đến con sâu lớn lúc nãy không?" Thực tế Giải Vũ Thần cũng hiểu biết đôi chút về mấy thứ này, anh cũng là một học bá, giống như Thiên Chân đều đọc nhiều sách vở, đặc biệt là về mảng đồ cổ.

Chỉ là Thiên Chân thiên về khảo cổ hơn, trở thành một học giả, còn Giải Vũ Thần đơn thuần là để nhận biết bảo vật phục vụ sự nghiệp gia tộc.

Vì vậy anh nhận ra thứ này, trong ghi chép nó tương tự như thủ

pháp nuôi cổ thuật của Miêu Cương.

Cây trượng này chắc dùng để điều khiển lũ sâu bọ đó, thuộc về một loại vu thuật.

Nhưng lúc này anh lại thấy Tiêu Long nhìn mình với vẻ hứng thú, sau đó giải thích: "Đây là nuôi cổ thuật thời thượng cổ của Miêu Cương, một thủ pháp tế lễ vô cùng tà ác và tàn nhẫn.

Lúc nãy chắc mọi người đã thấy mấy bộ xương trắng trong đại điện rồi, những kẻ đó đã bị chôn sống ở đây để nuôi dưỡng lũ sâu bọ này, cũng chính bằng máu của những người bị chôn cùng đó mới sinh ra loại rết nước biến dị này.

Thực tế nó là một loại Ly Trùng, vì rết nước bình thường không đáng sợ như vậy, nhưng trong cơ thể nó có một loại sâu gọi là Ly Trùng, là cổ trùng điều khiển con rết này.

Qua vô số năm nuôi dưỡng, nó đã trở thành quái vật đáng sợ như bây giờ.

Nhưng có một điều mà người xây dựng nơi này chắc cũng không ngờ tới." Bàn Tử thấy kẽ hở liền chen vào hỏi: "Điều gì vậy anh?" Tiêu Long mỉm cười nói: "Chính là thời gian quá lâu rồi, biến dị đã xảy ra những thay đổi cực lớn, vì vậy cây trượng trong thạch quan này không còn tác dụng nhiều nữa.

Nghĩa là nó không còn điều khiển được lũ sâu đó, nhưng thứ này cho cảm giác quỷ dị, chắc không đơn giản như vậy.

Thế nên chặng đường tiếp theo phải cẩn thận một chút, nếu gặp sâu bọ, tượng rắn hay thứ gì không quen biết thì tuyệt đối đừng khinh suất." Tiêu Long vừa nói vừa cầm cây trượng rắn hai đầu lên, phát hiện thứ này vàng chẳng phải vàng, đất chẳng phải đất, cho cảm giác rất kỳ quái.

Ngay sau đó Tiêu Long lóe lên tia sáng, lập tức thông suốt.

Thứ này chẳng phải được làm từ chất liệu của Thanh Đồng Thần Thụ sao?

Chẳng trách lại có cảm giác quỷ dị như vậy.

Xem ra Thanh Đồng Thần Thụ đúng là một sự tồn tại đáng sợ, dù đã rời xa bản thể lâu như vậy, thậm chí bị chế tác thành gậy chống mà vẫn đáng sợ đến thế.

Lúc này, sau khi nghe Tiêu Long nói xong, Giải Vũ Thần lập tức bắt đầu hét 'đỉnh của chóp': "Oa, Long ca thật lợi hại!

Ngay cả những chuyện này mà cũng biết!

Em và Thiên Chân vốn chuyên học khảo cổ, tuy không dám nhận là học phú ngũ xa nhưng cũng đọc qua rất nhiều sách vở, nhưng so với Long ca thì đúng là quá kém cỏi!

Căn bản là không thể so sánh được, trời ơi!" Lúc này Bàn Tử ngây người ra, trong lòng thầm hối hận.

Mẹ kiếp!

Cái thằng ranh này, học lỏm nhanh thế sao?

Khả năng học tập mạnh thế à?

Phản ứng nhanh vậy ư?

Một kẻ đáng sợ, sau này phải cẩn thận một chút, nếu không bát cơm của mình cũng bị nó đập mất.

Đám người Thiên Chân đột nhiên thấy Giải Vũ Thần thay đổi tâm tính lớn như vậy, mặt ai nấy đều lộ vẻ cổ quái.

Lúc này vị công tử cao ngạo này sao lại biết nói những lời nịnh nọt như vậy chứ?

Chẳng khác gì Bàn Tử thứ hai!

Lần này Tiêu Long lại nhìn sâu vào anh một cái, cuối cùng hài lòng gật đầu, vỗ vỗ vai Giải Vũ Thần như để an ủi, lại như để cổ vũ, rồi mới khiêm tốn nói: "Mọi người ai cũng có chuyên môn riêng, tôi cũng chỉ tình cờ biết chút thông tin thôi, được rồi, chúng ta mau tiến lên, đừng để người khác nẫng tay trên." Mọi người nghe vậy quả nhiên bị chuyển dời sự chú ý.

Giải Vũ Thần trong lòng mãn nguyện vô cùng.

Trời đất ơi!

Mình quả nhiên thông minh.

Thấy chưa?

Học nhanh thế đấy!

Long ca vỗ vai mình chính là sự cổ vũ lớn nhất dành cho mình.

Long ca đỉnh quá!

Long ca uy vũ!

Trong lòng anh thầm nghĩ một cách đắc ý, căn bản không thèm để ý đến ánh mắt của người khác.

Lúc này, Tiêu Long ấn vào cơ quan, nhanh chóng mở ra một con đường dưới đáy thạch quan, mọi người lần lượt đi vào.

Nhưng ngay khi vừa bước vào, đột nhiên một bóng đen lao ra, miệng hét lên kinh hoàng: "Tao liều mạng với mày!" Mọi người giật mình, tưởng là bánh đậu tập kích, sau đó thấy bóng đen bị Tiêu Long bóp cổ nhấc bổng lên không trung, hai chân lơ lửng đạp loạn xạ, miệng ú ớ.

Mọi người lại gần nhìn kỹ, mẹ kiếp!

Chẳng phải ai khác, chính là gã Lương sư gia trong đội ngũ của Thái Thúc! "Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Long ca giao nó cho em, để em xử nó cho!" Bàn Tử nhanh nhẩu lên tiếng trước.

Mắt Giải Vũ Thần sáng lên, cảm thấy lại học thêm được một chiêu.

Lúc này, Tiêu Long xua tay ngăn Bàn Tử đang xắn tay áo lại, rồi thả Lương sư gia xuống. "Nói đi, tình hình thế nào?

Những người khác đâu?" Lương sư gia bị thả xuống, mặt đầy vẻ kích động cảm kích quỳ rạp xuống đất, trực tiếp ôm lấy đùi Tiêu Long, khóc lóc thảm thiết: "Tiểu huynh đệ ơi, cảm ơn cậu nhiều lắm, cậu đúng là ân nhân cứu mạng của già này!

Xin nhận của lão già một lạy!" Khoảnh khắc này, Bàn Tử và Giải Vũ Thần lập tức cảm thấy một luồng nguy cơ.

Mẹ kiếp!

Cái lão già khọm này mới đúng là vua nịnh nọt đây này!

Đúng là chịu chơi thật, quỳ luôn cơ à?

Đỉnh!

Đối mặt với một kẻ thà mất mặt chứ không thà mất mạng như thế này, hai người cảm thấy mình thật sự không bằng, ít nhất họ vẫn còn chút tự trọng cuối cùng.

Thế nhưng lão già này vì để sống sót thì chuyện gì cũng làm được, quỳ một cách nhẹ nhàng, dứt khoát và đơn giản như vậy, rõ ràng là không phải lần đầu làm chuyện này.

Quả nhiên gừng càng già càng cay!

Không so được, không so được, phải học hỏi nhiều hơn thôi.

Hai người thầm nghĩ như vậy.

Tiêu Long căn bản chẳng thèm để ý đến Lương sư gia, anh chỉ quan tâm đến gã này vì cuốn Hà Mộc Tập.

Đã gặp gã này thì không thể thả đi, ít nhất phải đối chiếu bản đồ xem để xem lũ người này có gì khác biệt.

Vì thế anh trực tiếp mở lời: "Lương sư gia phải không?

Những chuyện khác tôi không quan tâm, lấy cuốn Hà Mộc Tập của ông ra cho tôi xem một chút thì có thể đi theo tôi.

Tất nhiên ông có thể chọn từ chối, tôi cũng sẽ không ép buộc." Giọng Tiêu Long rất thản nhiên nhưng Lương sư gia lại cảm thấy một luồng hàn khí lạnh lẽo.

Trong khi chấn động, gã bắt đầu tìm lối thoát, một kẻ giỏi nhìn mặt đoán lời như gã thấy vẻ mặt không mấy quan tâm của Tiêu Long liền hiểu ra: Nếu không đưa ra một lời giải thích thỏa đáng thì e rằng trong nháy mắt cái đầu sẽ lìa khỏi cổ.

Nhưng điều khiến gã vô cùng tuyệt vọng là cuốn Hà Mộc Tập hiện không có trong tay, đã bị lão già Thái Thúc kia lấy mất rồi!

Chương 146

Nhưng điều may mắn duy nhất là gã đã thuộc lòng bản đồ trong đầu, nên gã nghĩ nếu chàng trai trẻ trước mặt không tin thì gã chỉ còn cách dùng thứ này để giữ mạng.

Thế là gã nói với vẻ tuyệt vọng: "Thứ đó... thứ đó hiện không còn trên người tôi nữa, bị Thái Thúc cướp mất rồi!

Tôi nói thật đấy, xin hãy tin tôi, tôi thật sự không lừa mọi người đâu." Nhưng lúc này Bàn Tử không chịu được nữa, hắn chẳng tin lời quỷ quái của lão già này.

Nghe nói Hà Mộc Tập là bảo bối, trong đó ghi chép những thứ hay ho về phong thủy bí thuật, nếu có được thứ đó thì việc làm chủ các ngôi mộ sau này chẳng phải lo cơm ăn áo mặc sao.

Thế là hắn nhanh chân bước tới, trực tiếp dí súng vào đầu Lương sư gia: "Lão già kia, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, Long ca đã cho ông cơ hội sống rồi thì mau giao thứ đó ra, không thì lão tử một súng bắn nát đầu ông đấy!" Nói đoạn hắn trực tiếp mở chốt an toàn.

Lương sư gia sợ đến mức ôm đầu lủi thủi, liên tục cầu xin: "Tiểu huynh đệ đừng nổ súng!

Tôi nói thật mà, thật sự không lừa ai cả!

Nhưng mà... nhưng mà..." "Nhưng cái gì?!

Nói mau!" Bàn Tử tiếp tục đóng vai ác.

Tiêu Long thì lặng lẽ quan sát mọi chuyện, thực tế anh biết gã này chắc chắn không nói dối, thứ đó chắc không có trên người, nhưng xem tình hình thì có vẻ gã đã nhớ được lộ trình!

Quả nhiên Lương sư gia lập tức lên tiếng: "Nhưng tôi đã nhớ kỹ

bản đồ rồi, tôi biết đường tiếp theo đi thế nào!

Xin đừng giết tôi, tôi có thể dẫn đường cho mọi người!" Lúc này Bàn Tử nhìn về phía Tiêu Long chờ chỉ thị.

Tiêu Long không nói gì, chỉ gật đầu với Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, đá cho Lương sư gia một cái: "Thế sao không mau dẫn đường đi?!

Nói cho ông biết, Long ca nhân từ đấy, chứ là tôi thì đã chém ông từ lâu rồi!" "Phải, phải, tiểu huynh đệ nói đúng!" "Tiểu huynh đệ cái gì, gọi là Bàn gia!

Không biết lớn nhỏ gì cả!" "Bàn gia, Bàn gia." Những người đứng sau đều không nhìn nổi nữa, cái tên Bàn Tử này đúng là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Đối diện với Tiêu Long thì một tiếng cũng không dám ho, nhưng đối diện với lão già yếu ớt này thì lại hống hách vô cùng.

Nhưng mọi người cũng không nói gì.

Giải Vũ Thần kể từ khi phát hiện ra bí quyết, cảm thấy mọi hành động và quyết định của Bàn Tử đều là mẫu mực.

Xem cái cách gã nịnh nọt kìa, lập tức trở thành trung tâm của đội ngũ, trực tiếp áp giải kẻ địch, khiến mọi người không chú ý không được.

Chỉ số EQ và IQ của tên Bàn Tử này quả nhiên không phải người thường, lợi hại thật.

Còn Long ca nữa, đỉnh thật sự!

Chẳng cần nói một lời cũng có được một người dẫn đường!

Nhưng mọi người không ai biết rằng, trong lòng gã Lương sư gia hẹp hòi và thù dai, gã đã ghi tên tất cả mọi người vào sổ đen rồi, chỉ

cần có cơ hội gã chắc chắn sẽ báo thù.

Lương sư gia là một kẻ ích kỷ, theo chủ nghĩa lợi ích tinh vi.

Đừng nói là nhóm Tiêu Long, ngay cả đồng đội Thái Thúc của gã, một khi vi phạm lợi ích của gã, gã tuyệt đối cũng sẽ không để yên.

Lần này gã thoát ra được thực tế là do gã đã tự quyết định, lợi dụng một cơ quan nhỏ để tách khỏi nhóm Thái Thúc một cách thuận lợi.

Chỉ có điều không may là cuốn Hà Mộc Tập đã bị lấy mất, rồi gã lại đụng phải nhóm sát tinh này.

Dưới sự dẫn dắt của Lương sư gia, mọi người tiếp tục tiến về phía trước, cuối cùng đi vào một mộ đạo quỷ dị.

Đi tiếp là một vực thẳm, hoặc có thể coi là một cái hố khổng lồ, bên cạnh có vài cái hang nhỏ tương tự như vậy.

Muốn xuống tầng tiếp theo bắt buộc phải đi qua cái hố lớn này, vì con đường dẫn xuống tầng dưới nằm ở đáy của Vạn Nhân Khanh (hố vạn người).

Không sai, Lương sư gia đã đưa mọi người đến Vạn Âm Quật.

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, tiểu nhân trả thù chính là lúc này!

Ngay khi xuất hiện ở đây, khóe miệng Tiêu Long lộ ra một tia cười lạnh.

Vạn Âm Quật, hay có thể gọi là hố chôn người tập thể dùng để tế lễ hoặc chôn cùng.

Dựa theo loại thạch quan trong mộ thất trước đó, nơi này rõ ràng là dùng để nuôi cổ trong hố vạn người.

Lũ rết nước biến dị trước đó sở dĩ to như vậy, không chỉ vì ăn đồ

cống phẩm trong mộ thất đó mà tự nhiên còn có cả những kẻ bị chôn trong hố vạn xác này nữa.

Anh lạnh lùng liếc nhìn Lương sư gia, nếu không vì gã còn có giá trị sử dụng thì anh đã trực tiếp ném gã xuống cho sâu bọ và lũ chuột ăn rồi!

Bởi vì Vạn Âm Quật này trong nguyên tác chính là thiên đường của lũ chuột Phệ Hồn!

Vì thế gã này căn bản không có ý tốt.

Do đó khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt, họ không kìm được hít một hơi lạnh. "Trời đất ơi!

Hố chôn người to thế này, âm khí nặng quá đi mất!

Chúng ta phải đi đâu đây?" "Lão già, mau nói xem, đi lối nào?" "Tôi... tôi và cuốn Hà Mộc Tập chỉ ghi lại địa điểm chứ không ghi lối vào cụ thể ở đâu cả." Lương sư gia nói dối. "Vậy không có cách nào giải quyết sao?" "Không có!" Lương sư gia trả lời rất dứt khoát.

Bàn Tử định dùng vũ lực ép cung nhưng bị Tiêu Long ngăn lại.

Anh nhìn sâu vào Lương sư gia, thản nhiên nói: "Dẫn đường hoặc là chết!" "Tôi..." Rắc! "Á!!!" Một tiếng thét thê lương vang lên.

Mọi người chấn động phát hiện Long ca trực tiếp bẻ gãy một cánh tay của Lương sư gia, nhưng lại không có một giọt máu nào chảy ra.

Thế nhưng cái cảm giác đau đớn thấu xương đó khiến Lương sư gia cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Người đàn ông này!

Quá khủng khiếp!

Căn bản là không theo lẽ thường chút nào! "Đi...

đi xuống dưới." Khoảnh khắc này, Lương sư gia đã khuất phục!

Lương sư gia vốn định hố cả đám một vố, bởi vì cái hố này vô cùng khủng bố.

Theo ghi chép trong Hà Mộc tập, đây là nơi nuôi cổ.

Những kẻ nuôi cổ sẽ đặt trứng độc trùng vào những nơi âm khí cực nặng khi chúng còn trong trứng.

Quan trọng nhất là phải có một lượng lớn thi thể, những thi thể tràn đầy oán niệm.

Sau đó kết hợp với máu của nữ tử thuộc tính âm, cùng với các loại dược vật để luyện hóa, tạo ra độc trùng, rồi bắt đầu nuôi cổ.

Khi độc trùng nở ra, tính tình chúng sẽ trở nên vô cùng bạo táo, tiếp theo là cho chúng ăn thịt người chết để bụng mỗi con đều chứa đầy âm khí và tử khí.

Chờ đợi vài tháng, phong ấn đám tế phẩm vào thạch quan, cắt đứt nguồn thức ăn.

Đến khi lũ trùng phá thể chui ra, chúng sẽ nuốt chửng tế phẩm để trưởng thành thần tốc.

Cuối cùng, tất cả được ném vào một nơi để bắt đầu cuộc tàn sát cuối cùng.

Con độc trùng sống sót cuối cùng chính là Trùng vương.

Loại Trùng vương này, dù chỉ đứng cách người bình thường một mét, độc khí phát ra cũng đủ làm chết một người trưởng thành.

Có thể tưởng tượng nếu bị cắn một cái thì kết quả sẽ ra sao!

Chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Tình huống ở đây cũng tương tự, chỉ là không dùng độc trùng mà

thay bằng chuột, nuôi ra Phệ Hồn Thử!

Chương 147

Loại Phệ Hồn Thử đáng sợ này nuốt chửng mọi sinh vật nhìn thấy.

Cho nên khi cả đám đi xuống đáy hố, nghe Tiêu Long giải thích xong, Lương sư gia hoàn toàn tuyệt vọng.

Một sự tồn tại bí ẩn như vậy mà Tiêu Long lại biết rõ mồn một, nghĩa là kế hoạch của ông ta đã bị người ta nhìn thấu từ lâu.

Sở dĩ hắn không giết ông ta, e rằng có nỗi kinh hoàng lớn hơn đang chờ đợi phía trước!

Lúc này Lương sư gia chỉ cảm thấy tuyệt vọng, đôi chân không còn nghe theo sai khiến nữa.

Nhìn bộ dạng đó, không một ai thương xót.

Bàn Tử thậm chí còn phẫn nộ đá cho lão vài cái, vì lão già này định để mọi người chịu chết.

Tuy biết có Long ca ở đây thì chưa chắc lão đã thành công, nhưng cái tâm địa hại người này khiến anh rất khó chịu.

Thiên Chân lần này cũng thực sự nổi giận.

Ở một nơi tà ác đáng sợ thế này, lão già này lại dẫn mọi người tới mà không nói rõ sự tình, còn đáng ghét hơn cả những kẻ nuôi cổ trùng.

Loại lão già này nên chết đi!

Nhưng sự phẫn nộ của mọi người đều bị kìm nén lại, vì gã này giữ lại vẫn còn tác dụng.

Mọi người dọc theo vách đá không ngừng di chuyển xuống dưới, giống như đang đi trong một hang động khổng lồ xoay tròn đi xuống.

Cứ đi một đoạn lại thấy một cửa động nhỏ, bên trong đặt vài cỗ quan tài.

Chỉ là phần lớn đã mục nát, càng xuống dưới mức độ mục nát càng nghiêm trọng.

Thậm chí một số bộ xương đã biến thành vụn xương.

Đến vị trí hiện tại, gần sát đáy hố, ngay cả vụn xương cũng không còn, chỉ có những hốc đá trống rỗng.

Không phải vì không chôn quan tài, mà là tất cả đã bị ăn sạch!

Càng xuống dưới thời gian càng lâu, hốc đá càng nhiều, cơ bản mỗi hốc đều có một cỗ quan tài.

Có thể tưởng tượng trong cái hố vạn người khổng lồ này, ban đầu đã có bao nhiêu người bị chôn cùng!

Thật là một cuộc hiến tế tà ác và đáng sợ!

Ngay lúc này, Tiêu Long đột nhiên phất tay ra hiệu mọi người dừng lại.

Bởi vì hắn cảm nhận được hơi thở xung quanh trở nên vô cùng âm lãnh.

Cảm giác này hẳn là oan hồn đã xuất hiện.

Oan hồn, những oan hồn mạnh mẽ.

Sự xuất hiện của mọi người cùng với sinh khí trên người đã đánh thức chúng.

Lúc này mọi người nhìn thấy từ những cỗ quan tài nổ tung kia bay ra từng luồng khói trắng, ngay sau đó hội tụ thành những bóng ma!

Hóa ra đó là oan hồn của những kẻ chết oan, những kẻ bị chôn cùng!

Lớn nhỏ, già trẻ, từng khuôn mặt dữ tợn, oán khí ngập trời.

Trong nháy mắt, chúng đã bao phủ khắp hang động.

Cùng với sự xuất hiện của chúng, con đường dưới chân Tiêu Long và mọi người trực tiếp biến thành âm dương lộ!

Ác quỷ xuất thế, âm dương lộ hiện, quỷ đả tường!

Lợi dụng những oan hồn và quan tài này, nơi đây đã hình thành Thiên Quan Trận!

Nếu không phá trừ trận pháp này thì căn bản không thể thoát ra ngoài. "Xong đời rồi!

Sao lại có nhiều quỷ ảnh thế này?" "Quỷ ảnh gì chứ?

Rõ ràng đều là lệ quỷ!" Sắc mặt Bàn Tử và mấy người khác đại biến.

Ngay cả kẻ đầu sỏ là Lương sư gia cũng hồn bay phách lạc.

Ban đầu lão chỉ nghĩ có đám Phệ Hồn Thử, chỉ cần né được là có thể sống sót, nhưng giờ mới thấy mình quá ngây thơ.

Lão cũng hiểu tại sao chàng thanh niên kia lại thả mình đi, vì lão căn bản chẳng biết gì về nơi này cả.

Phệ Hồn Thử chỉ là một trong số những tai họa.

Nếu không giải quyết được Thiên Quan Nghi Trận và đám lệ quỷ này, ngay cả lũ chuột cũng không dám ló đầu ra!

Lúc này lão hối hận vô cùng, thống hận bản thân tại sao phải làm thế, rõ ràng có đường sống lại tự đẩy mình vào chỗ chết.

Đúng là một kẻ ngu xuẩn!

Nhưng biết làm sao giờ?

Lúc này, A Ninh đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay.

Tuy đám lệ quỷ này rất đông và mạnh, nhưng với cao cấp Kỳ Lân huyết mạch, cô có thể đối phó được một phần.

Chỉ là cô còn phải bảo hộ những người khác, như vậy sẽ rất khó khăn, nên cô chỉ đành nhìn về phía Tiêu Long cầu trợ.

Tiêu Long hiểu ý cô, hắn cũng định ra tay nên trực tiếp gật đầu.

Khắc tiếp theo, không đợi đám lệ quỷ tiếp cận, A Ninh đã trực tiếp xông lên.

Hai con dao găm xuất hiện trên tay, Kỳ Lân huyết mạch bùng phát, khu quỷ tịch tà.

Trận chiến bắt đầu.

Uy áp trên người Tiêu Long cũng nhẹ nhàng tỏa ra, trực tiếp trấn nhiếp đám lệ quỷ.

Những con lệ quỷ vốn đang hung thần ác sát lập tức lộ ra ánh mắt kinh hoàng, lũ lượt tản ra xa khỏi Tiêu Long.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngây người, đặc biệt là Alice và Lương sư gia, cứ như thấy quỷ vậy.

Lúc này họ mới nhận thức được vị Long ca này, chàng trai trẻ này đáng sợ đến mức nào.

Chỉ tỏa ra một chút hơi thở mà có thể trấn nhiếp được lệ quỷ đến mức đó, quá đáng sợ!

Kẻ ngu xuẩn nào dám tính kế hắn, đúng là không biết chữ chết viết thế nào.

Lương sư gia trực tiếp quỳ xuống: "Long gia, tha mạng!" Lão liên tục dập đầu tạ tội.

Tiêu Long không nói gì, trực tiếp tát cho lão một cái văng sang một bên.

Loại người này không đáng để đồng tình, giữ lại chỉ vì còn hữu dụng.

Giống như lúc trước ở mộ thất thạch dũng, bọn Thái thúc định dùng Tiêu Long làm tế phẩm, thì giờ giữ lão già này lại để sau này làm tế phẩm cũng được.

Lão bị một cái tát đau điếng nhưng không dám kêu một tiếng oán hận, chỉ sợ nói nhảm một câu là cái đầu sẽ lìa khỏi cổ.

Người đàn ông khủng bố này, chỉ cần là kẻ thù của hắn thì chuyện gì hắn cũng có thể làm ra được.

Cùng lúc đó, A Ninh và đám lệ quỷ đang đánh nhau túi bụi.

Dưới sự gia trì của cao cấp Kỳ Lân huyết mạch, thực lực của A Ninh càng lúc càng mạnh, kinh nghiệm thực chiến cũng ngày một cao.

Lúc đầu phải mất mười mấy chiêu mới hạ được một con lệ quỷ, nhưng giờ chỉ cần một chiêu là có thể kết liễu một con, không lãng phí quá nhiều sức lực hay thời gian.

Cô nắm bắt chuẩn xác từng khoảnh khắc, dùng thời gian ngắn nhất với tốc độ nhanh nhất để đạt kết quả tốt nhất!

A Ninh đang trưởng thành, trưởng thành một cách thần tốc.

Alice đứng bên cạnh nhìn mà ngưỡng mộ vô cùng.

Cô đã hiểu, chính vì sự hiện diện của Long ca mới khiến đại tỷ vốn đã lợi hại nay còn trở nên kinh khủng hơn, lại còn sở hữu sức mạnh huyết mạch trong truyền thuyết.

Bao nhiêu năm qua Jude Khảo luôn truy tìm những thứ kỳ quái, thực tế là để đạt được loại năng lực đặc thù này.

Chương 148

Dù sở hữu khối tài sản khổng lồ nhưng không có báu vật nào làm ông ta động lòng bằng sự trường sinh bất lão.

Để hiện thực hóa điều đó, ông ta đã tìm cách chiếm đoạt sức mạnh huyết mạch từ những nhân vật thần thoại cổ xưa.

Dù chỉ là một chút sức mạnh cũng đủ để sống thọ trăm tuổi.

Nếu có được huyết mạch hoàn chỉnh, dù không bất tử bất diệt cũng có thể sống rất lâu.

Jude Khảo đã già, không còn nhiều thời gian, nghiên cứu thuốc gen bao lâu nay cũng chẳng chế tạo ra được quái vật nào ra hồn.

Vì vậy ông ta mới nhìn chằm chằm vào những truyền thuyết cổ xưa của Thần Châu đại lục.

Những thứ như thần tiên thì không dám mơ, nhưng nếu có được sức mạnh hay bảo bối cổ xưa, dù có biến thành vong linh hay quái vật để được sống tiếp, ông ta cũng không từ bỏ.

Đó là lý do ông ta không tiếc tiền thuê vô số lính đánh thuê và cao thủ đi khai quật cổ mộ.

Jude Khảo thực sự đã tìm ra một số bí mật, như lụa chiến quốc, vẫn thạch trường sinh, kim thiền ngọc dũng hay Quỷ Tỷ, và cả Thanh Đồng Thần Thụ thần bí.

Tất cả chỉ vì mục đích trường sinh.

Hiện tại, sức mạnh huyết mạch trong truyền thuyết đang xuất hiện trước mắt Alice.

Cô đột nhiên không muốn báo tin này cho Jude Khảo nữa, thậm chí

không muốn theo lão ta nữa.

Theo lão già đó cuối cùng cũng chỉ có tiền, nhưng nếu theo Long ca thì sao?

A Ninh là ví dụ điển hình nhất, cô ấy đã có được huyết mạch mà Jude Khảo thèm muốn, sở hữu thực lực cường đại, vậy thì tài phú chẳng lẽ còn xa sao?

Lúc này cô đã thông suốt mọi chuyện, nên vừa ngưỡng mộ ghen tỵ, cô vừa quyết định phải trở thành người phụ nữ của Long ca, dù có phải tranh giành với đại tỷ cô cũng cam lòng!

Ở phía bên kia, Giải Vũ Thần bề ngoài tuy chấn kinh nhưng trong lòng cũng đã có kế hoạch khác.

Để đạt được sức mạnh này, dù không thể học được từ Tiêu Long thì cũng phải bám sát hắn, không ngừng tiến vào các cổ mộ.

Biết đâu một ngày nào đó vận khí tốt lại có được sức mạnh.

Dù sao trong các truyền thuyết cổ xưa, những bảo bối ẩn giấu trong cổ mộ là có thật.

Tổ tiên họ Giải từng làm việc cho nhà họ Trương, nên cũng để lại một số bí mật về huyết mạch trường sinh, về Trương Gia Cổ Lâu.

Trước đây không có bản lĩnh nên không tìm được cơ hội, giờ thì thấy rồi.

Với gia thế và tài sản hiện nay, thứ anh ta theo đuổi không còn là tiền bạc mà là một cấp độ cao hơn: thọ mệnh dài hơn và sức mạnh cường đại hơn.

Tổ tiên, ông nội, cha đều vì điều này mà nỗ lực, giờ đây sự thật đã ở ngay trước mắt.

Giải Vũ Thần không phải là loại phú nhị đại rảnh rỗi, anh ta là

một chủ gia đình, chỉ là trước đây luôn che giấu dã tâm của mình mà thôi.

Khi nhìn thấy mục tiêu và khả năng, ngọn lửa hùng tâm trong anh ta bắt đầu bùng cháy.

Trận chiến vẫn tiếp tục.

Tiêu Long trấn áp toàn trường, dùng cơ hội này để rèn luyện A Ninh, thực tế cũng là để xem cổ thuật Miêu Cương và phương pháp hiến tế cổ xưa có gì khác biệt.

Hắn không tin Thanh Đồng Thần Thụ chỉ có mỗi năng lực vật chất hóa, nếu không nó đã chẳng tồn tại lâu đến thế, cũng chẳng khiến nhiều đại năng phải bày mưu tính kế quanh nó như vậy.

Ban đầu Tiêu Long không nghĩ nhiều, nhưng càng đi xuống, đặc biệt là khi nhìn thấy những thứ trong thạch quan, hắn cảm thấy có một loại cảm giác như bị ai đó nhìn chằm chằm.

Một sự tồn tại có thể khiến Tiêu Long bây giờ cảm thấy như vậy thì thực lực chắc chắn vô cùng cường đại.

Cho nên Tiêu Long cũng đang chờ đợi cơ hội, có quái vật mạnh hơn, có sự tồn tại đáng sợ hơn thì hắn mới có thể thu được tinh huyết mạnh mẽ hơn để tiến hóa huyết mạch!

Thế giới này có rất nhiều bí mật, Vân Đỉnh Thiên Cung, Thanh Đồng Môn hay mộ Tây Vương Mẫu, Tinh Tuyệt Cổ Thành hắn đều có thể không quan tâm, nhưng thế giới Thanh Đồng Thần Thụ thì ít nhất cần phải tìm hiểu.

Tiêu Long nhớ hệ thống từng nhắc nhở, hiện tại hắn chỉ mới có được bản đồ tầng thứ nhất của Thanh Đồng Thần Thụ.

Gọi là tầng thứ nhất?

Có nghĩa là còn có tầng thứ hai, thứ ba, thậm chí thứ tư.

Chỉ tầng thứ nhất đã ẩn chứa bí mật đáng sợ có thể khiến người thường sở hữu năng lực vật chất hóa, nếu làm chủ được năng lực này thì còn gì bằng?

Vậy thì những tầng sâu hơn của thế giới Thanh Đồng Thần Thụ sẽ còn ẩn giấu bí mật và năng lực gì nữa?

Thanh Đồng Thần Thụ tồn tại từ thuở sơ khai, có lẽ thực sự có thể kết nối vạn giới thần ma, chỉ cần phá giải được bí mật của nó.

Muốn vậy, trước tiên cần có thực lực mạnh hơn, mà muốn có thực lực mạnh hơn thì phải có huyết mạch mạnh hơn.

Việc tiến hóa huyết mạch cần một lượng lớn tinh huyết, mà tinh huyết thì nằm trong cơ thể quái vật!

Vì vậy, Tiêu Long phải liên tục vào đại mộ, tìm kiếm những con quái vật đáng sợ rồi giết chúng để đoạt lấy tinh huyết thăng cấp!

Nhưng sức mạnh của một người luôn có hạn, nên hắn phải bồi dưỡng những trợ thủ đáng tin cậy.

Dù là đàn em hay phụ nữ của hắn đều cần có thực lực mạnh hơn.

Do đó, việc đầu tư cho A Ninh không hề lãng phí thời gian.

Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ, ở phía bên kia, đám Thái thúc đã chạm trán Tiểu Ca.

Mấy tên nhóc đó ban đầu định bắt Tiểu Ca làm dê thế tội, kết quả là đụng phải tảng đá cứng.

Chúng không biết sống chết mà ra tay với Tiểu Ca, kết cục có thể đoán trước được.

Tiểu Ca sau khi khôi phục cao cấp Kỳ Lân huyết mạch đối phó với đám này cứ như thái rau vậy.

Sau khi giết chết bốn năm tên thuộc hạ, Thái thúc và những kẻ còn lại mới biết điều, đứng dạt sang hai bên không dám cản đường nữa.

Tiểu Ca cứ thế hiên ngang rời đi. "Thái thúc, sao lại để hắn đi như vậy?

Hắn giết mấy anh em của tôi rồi!" "Thế mày lên mà giết hắn đi." "Tôi..." "Đã không làm được thì ngậm miệng lại, tao tự có đối sách.

Nếu lão già Lương sư gia đã biến mất thì tao sẽ tìm người khác.

Nhưng tôi không biết đường?

Tuy cầm Hà Mộc tập nhưng tôi căn bản không xem hiểu, không phá giải được." Thái thúc tát một cái vào đầu tên đàn em, gầm lên: "Đầu lợn à?

Không biết đi theo sao?

Hắn lợi hại như vậy mà dám hành động một mình?

Cần tao dạy không?" Thái thúc giận dữ nói.

Những kẻ còn lại bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng đi theo.

Trong lòng Thái thúc cũng có một kế hoạch không tệ, chọn liên hợp với một người, hành động lần này nhất định phải thành công!

Lão ta tuy không có thực lực để tìm báu vật cuối cùng, nhưng có những kẻ khác làm được.

Chỉ cần bám theo họ là ổn.

Trong bóng tối, khóe miệng Thái thúc lộ ra một tia cười lạnh, âm thầm để lại một ám hiệu rồi dẫn đội bám theo.

Vạn Nhân Khanh, Âm Hồn Động.

Trận chiến đã tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Vô số lệ quỷ đã bị A Ninh giết gần hết, nhưng có một số con

mạnh đến mức không thể giết chết, ít nhất là với sức mạnh hiện tại của cô thì không làm được.

Những lệ quỷ bình thường đã bị siêu độ triệt để, còn lại những con mạnh mẽ cô đang phải vất vả đối phó.

Thực tế cô biết mình có thể kiên trì lâu như vậy là nhờ có Long ca trấn nhiếp, anh đã cho cô cơ hội thử luyện.

Nếu không có Long ca lo liệu mọi thứ, e rằng cô đã sớm bị đám lệ quỷ đáng sợ này giết chết rồi!

Do bị giết quá nhiều, Quỷ vương nơi đây cuối cùng cũng bị đánh thức.

Ngay lúc này, từ sâu trong Vạn Âm Động, một bộ xương khô từ dưới bùn đất chui lên.

Trong hốc mắt đầu lâu nhấp nháy ánh lục quang quỷ dị, linh hồn chi hỏa đã được thắp sáng!

Chương 149

Nó bị ép phải xuất hiện! "Rống!" Một tiếng gầm rú vang lên, vạn quỷ lui bước.

Bàn Tử đang đứng đó bình phẩm lập tức im bặt, sắc mặt thay đổi kinh khủng: "Mẹ ơi!

Chẳng lẽ Quỷ vương xuất hiện rồi sao?!" Cái mồm quạ đen của Bàn Tử lại linh nghiệm một lần nữa!

Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt Thiên Chân và mọi người lập tức đại biến.

Alice và mấy người kia còn chưa kịp phản ứng đã bị A Ninh nhanh chóng lôi sang một bên: "Mau!

Trốn sau lưng Long ca!" "Làm gì vậy, tại sao?" Giải Vũ Thần và mấy người khác ngơ ngác.

Ngay cả Lương sư gia cũng đầy hoang mang nhìn Bàn Tử và A Ninh, không biết họ đang diễn trò gì.

Rõ ràng đang đánh rất tốt, mắt thấy đã áp chế được đám lệ quỷ, tại sao đột nhiên lại bỏ chạy?

Rốt cuộc là chuyện gì? "Chị Ninh, có chuyện gì vậy chị nói cho em biết được không?" Thấy sắc mặt hai người họ khó coi, mấy người kia tuy nhận ra có vấn đề nhưng vẫn chưa thông suốt.

Bởi vì hiện tại họ đang tự tin một cách mù quáng, cho rằng có Long ca ở đây thì mọi vấn đề đều không thành vấn đề.

Nhưng họ quên mất một điểm: Long ca lợi hại thật, nhưng khi chiến đấu anh cũng không rảnh để chiếu cố hết mọi người, nếu bị dư chấn làm chết thì đành tự nhận xui xẻo thôi.

Đám người mới như Giải Vũ Thần không biết, nhưng Thiên Chân và Bàn Tử thì quá rõ.

Cảm nhận được tiếng gầm đáng sợ đó, lại thấy Long ca vốn đang khoanh tay đứng nhìn bỗng nhiên nghiêm túc lại, họ biết Long ca sắp ra tay rồi!

Anh sắp ra tay nghĩa là quái vật xuất hiện có thực lực không hề tầm thường.

Vậy nên phải làm gì?

Tất nhiên là đi trốn chứ sao! "Không có thời gian giải thích đâu, cứ trốn trước đã!

Nhớ kỹ, đừng chạy lung tung, mất mạng thì đừng trách Bàn gia này không nhắc nhở!" Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh nhanh chóng tụ lại một chỗ, những người khác cũng ngơ ngác bị gom lại.

Khi họ còn đang định hỏi tiếp thì đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh trở nên băng giá, nhiệt độ dường như tụt xuống mười mấy độ, ngay cả hơi thở ra cũng biến thành sương trắng!

Giải Vũ Thần và mấy người khác lập tức im miệng.

Đám lính đánh thuê sợ hãi vội vàng rút vũ khí ra, tim đập thình thịch nhìn quanh.

Trong thâm tâm họ, từng cơn sợ hãi không ngừng trỗi dậy.

Theo từng tiếng gầm rú, loại sức mạnh linh hồn đáng sợ đó khiến sắc mặt họ trắng bệch, toàn thân đau đớn một cách vô thức.

Thứ này còn đáng sợ hơn vạn con lệ quỷ lúc nãy nhiều.

Mấy người kia sắc mặt đại biến.

Ngay lúc này, những con lệ quỷ vốn đang rút lui bỗng la hét thảm thiết rồi chui tọt vào hang động, dường như cảm nhận được một sự

tồn tại khủng khiếp đang xuất hiện khiến chúng sợ đến mức hồn xiêu phách lạc.

Quỷ vương!

Hai chữ này lập tức hiện lên trong đầu Alice và những người khác.

Họ không tự chủ được nhìn về phía Bàn Tử.

Chẳng lẽ cái miệng quạ đen của gã này thực sự đã được khai quang sao?

Tuy không rõ Quỷ vương mạnh đến mức nào, nhưng nhìn một người mạnh mẽ như A Ninh còn đang cảnh giác chú ý xung quanh là hiểu, lần này e rằng không đơn giản.

Lúc này, Lương sư gia run rẩy kêu thét lên vì sợ hãi: "Dưới... dưới chân!

Quỷ..." Sau đó mọi người nhìn thấy dưới chân mình có một cái đầu lâu chui lên từ lớp đất đá, rồi cả thân hình mang theo những mảng thịt thối khô khốc hiện ra.

Khi nó xuất hiện, những tiếng kêu than của lệ quỷ lập tức im bặt, cả Vạn Nhân Khanh trở nên yên tĩnh một cách dị thường, chỉ còn tiếng xương cốt va chạm lạch cạch vang lên.

Theo sau bộ xương khô này, những khúc xương nằm rải rác khắp Vạn Nhân Khanh bắt đầu tụ tập lại, bay về phía bộ xương, hợp lại làm một.

Mọi người trố mắt nhìn bộ xương đáng sợ đó càng lúc càng trở nên khổng lồ, càng lúc càng đáng sợ.

Cuối cùng, nó đứng sừng sững dưới đáy hố, cái đầu đối diện với mọi người.

Mọi người đứng ở độ cao mười mấy mét, nhưng đó vẫn là một con quái vật xương khô hợp thể!

Một vật thể khổng lồ cao hơn mười mét! "Omega!

Quỷ vương sao?

Sao Quỷ vương lại có hình dạng như thế này?" "Chúa ơi!

Bộ xương sống lại rồi!" "Xong rồi xong rồi, là Bạch Cốt Tinh sao?

Thiên nột!

Tôi..." Khi con người quá sợ hãi, họ bắt đầu nói năng lộn xộn.

Nhưng không thể không sợ hãi khi ở trong một hố vạn người quỷ dị, chứng kiến một bộ xương biến thành khổng lồ cao hơn mười mét.

Đối với bất kỳ ai, đó là nỗi sợ từ tận linh hồn.

Ngay cả Thiên Chân, người từng trải qua đợt sóng xương khô, lúc này sắc mặt cũng trắng bệch.

Không còn cách nào khác, bộ xương này quá mạnh, một thực thể cao hơn mười mét đứng ngay trước mặt, chỉ riêng hai hốc mắt trống rỗng đó đã đủ khiến người ta kinh hãi vạn phần.

Linh hồn chi hỏa lập lòe trong hốc mắt đó càng thắp lên nỗi sợ hãi trong lòng, như thể đưa họ quay về những năm tháng xưa cũ.

Trong cảnh tượng núi thây biển máu, vô số tù binh, nô lệ bị người ta ném thẳng từ trên xuống, bị chôn sống trong hố vạn người này.

Rồi mấy chục năm trôi qua, khi tất cả đã chết hóa thành xương trắng, họ lại bị đào lên, xáo trộn rồi chôn vào những hốc đá bên cạnh!

Vì vậy những thứ trong những cỗ quan tài kia không phải chôn một người mà là chôn cả cái hố vạn người này.

Một hố vạn người hỗn hợp giữa xương cốt và thịt máu bị đem đi hiến tế, rồi dẫn chuột tới, dùng xương thịt của họ để nuôi chuột!

Ngàn năm trôi qua, oán linh trong hố vạn người không tan, linh hồn không diệt, oán khí xung thiên hình thành nên từng con lệ quỷ đáng sợ.

Con Bạch Cốt Khô Lâu Quỷ Vương này chính là thực thể hỗn hợp của tất cả bọn họ.

Trong ngọn lửa linh hồn quỷ dị đó chứa đựng oán niệm của vạn người bị chôn vùi.

Vì vậy sự xuất hiện của nó chỉ còn lại sự tàn sát vô tình, giết chết bất kỳ sinh linh nào và biến họ trở thành một phần của nó! "Rống!" Căn bản không có bất kỳ giao tiếp nào, khi bộ xương hợp thành xong, cái vuốt xương khổng lồ đáng sợ đó trực tiếp vỗ xuống.

Cảm giác đó giống như một người khổng lồ cầm một cây gậy gai siêu to khổng lồ, mà những cái gai trên đó to bằng một người trưởng thành.

Chỉ cần vỗ xuống, dù trốn ở đâu cũng phải chết!

Trong mắt mỗi người đều tràn đầy nỗi sợ hãi trước cái chết, nhất thời sợ đến mức nhũn cả chân.

Nhưng ngay lúc này, họ nhìn thấy tia hy vọng duy nhất: chàng trai trẻ trước mặt, Long ca.

Hắn lặng lẽ đạp không bay lên, đưa bàn tay nhỏ bé chưa bằng 1% cái vuốt của Quỷ vương ra, dường như muốn bắt lấy cái vuốt xương khổng lồ kia.

Giải Vũ Thần và mấy người kia không dám tưởng tượng nổi, làm sao có thể làm được?

Chẳng khác nào tìm cái chết!

Hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp mà.

Tôi biết anh rất mạnh, giết lệ quỷ như chơi, nhưng trước mắt không phải lệ quỷ mà là Quỷ vương đáng sợ!

Bạch Cốt Quỷ Vương, chỉ một ngón tay của nó đã to bằng một người trưởng thành rồi!

Chương 150

Đánh sao?

Không phải tìm chết thì là gì?

Tại sao lúc nãy không để chúng tôi chạy chứ?

Trong lòng mấy người thậm chí nảy sinh một tia oán hận!

Đúng vậy, oán hận.

Nếu sớm biết tình huống này, họ căn bản sẽ không ở lại.

Khi tiếng gầm đó vang lên, lẽ ra họ phải quay người bỏ chạy không chút do dự.

Nhưng giờ thì muộn rồi, chẳng lẽ cứ thế mà chết sao?

Vỗ xuống là chết chắc!

Alice và mấy người kia biết lần này không thoát được, tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại.

Lương sư gia không cam lòng chết như vậy, định mặc kệ A Ninh ngăn cản mà bỏ chạy.

Khắc tiếp theo, cái vuốt xương khổng lồ vỗ xuống mang theo cuồng phong gầm rú, khiến mọi người đứng không vững.

Nhưng ngay sau đó, bên tai vang lên một tiếng nổ lớn chấn động trời đất. "Bành!" Tiếng nổ vang rền khổng lồ, tiếp theo là tiếng xương cốt vỡ vụn răng rắc rõ mồn một.

Hỏng rồi!

Thực sự hỏng rồi.

Long ca bị vỗ thành thịt nát rồi, ngay cả xương chắc cũng bị vỗ

thành mảnh vụn.

Trong đầu mấy người đột nhiên nảy ra ý nghĩ đó.

Khắc tiếp theo, họ không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Họ đứng hình ngay tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn!

Thật không thể tin nổi!

Chỉ thấy cái vuốt xương khổng lồ vô cùng mạnh mẽ, vô cùng to lớn kia cứ thế bị chặn đứng giữa chừng.

Phía dưới cái vuốt khổng lồ, chàng trai trẻ đó bình tĩnh nắm lấy một cái móng xương trắng.

Cứ như thế, hắn một mình gánh vác tất cả.

Cảm giác này giống như một con kiến đang nâng bổng một con voi, dù con voi đó có dùng lực thế nào cũng không thể giẫm chết con kiến, thậm chí muốn di động cũng không làm được.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ sức mạnh của Long ca thực sự cường đại đến mức này sao?

Lực cử thiên quân?

Có lẽ phải là lực cử vạn quân rồi ấy chứ!

Nhưng Bạch Cốt Quỷ Vương đâu có dễ đối phó như vậy, nó gầm lên một tiếng, cái vuốt còn lại mang theo sức mạnh đáng sợ hơn giáng mạnh xuống.

Lại một tiếng nổ kinh người khác, tiếng xương vỡ lại vang lên.

Lần này mọi người nhìn thấy rất rõ ràng, Tiêu Long tung một cú đấm trực tiếp đánh nổ cái vuốt xương khổng lồ đó!

Tiếp theo thấy Long ca bay vút lên không trung, sau lưng hiện ra

một hình tượng thần Đế Thính khổng lồ.

Một tiếng gầm thấu tận linh hồn vang lên, uy áp đáng sợ đột ngột giáng xuống.

Mọi người thấy rõ linh hồn chi hỏa quỷ dị của Bạch Cốt Quỷ Vương lóe lên dữ dội vì sợ hãi, vô số khuôn mặt sợ hãi không ngừng thay đổi trong ngọn lửa linh hồn và không ngừng gào thét! "Thiên nột!

Thiên thần hạ phàm sao?" "Chúa ơi!

Là người sao?

Titan chắc cũng chỉ đến thế này thôi chứ?" "Sao lại lợi hại thế?

Chẳng lẽ anh ấy đã thành thần tiên rồi?" Mọi người kinh hô, chấn động không thôi!

Quá đáng sợ!

Con Quỷ vương đáng sợ khiến họ không sinh nổi tâm phản kháng nay trước mặt chàng trai này lại không chịu nổi một đòn.

Sức mạnh và hơi thở khủng bố đó khắc sâu vào linh hồn của mỗi người.

Khắc tiếp theo, ngọn lửa Chu Tước bao phủ toàn thân Tiêu Long.

Mọi người thấy Tiêu Long trực tiếp hóa thân thành một vị Hỏa thần, xuất hiện ngay phía trên đầu Quỷ vương và vỗ xuống một chưởng.

Cái đầu lâu trắng to như cái lốp xe bán tải trong nháy mắt xuất hiện vết nứt, rồi oanh nhiên vỡ vụn.

Lúc này, ngọn lửa Chu Tước rực cháy trực tiếp chui vào trong linh hồn chi hỏa của Quỷ vương, bao bọc và nhanh chóng thiêu rụi nó. "Không!" Tiếng hét thảm thiết xé lòng của vạn thiên lệ quỷ đồng thanh vang lên đầy sợ hãi, nhưng vô dụng.

Khi chúng đã hợp thể ra tay thì kết cục đã định.

Tiêu Long chờ đợi chính là lúc này, vì chỉ có Quỷ vương khủng bố như vậy mới có thể tinh luyện ra vương cấp tinh huyết mạnh mẽ hơn!

Lần này, Tiêu Long đã thành công!

Những tiếng xương vỡ vụn không ngừng vang lên, tiếng đổ rầm rầm liên tục.

Tiếng gào thét sợ hãi chưa bao giờ dừng lại.

Mấy người kia chấn kinh nhìn Bạch Cốt Quỷ Vương vốn khiến họ sợ hãi tột độ bị tiêu diệt một cách dễ dàng như vậy.

Cảnh tượng này còn đặc sắc hơn nhiều so với lúc A Ninh đối phó vạn thiên lệ quỷ lúc nãy.

Hiệu quả kinh thiên động địa này không gì sánh nổi, nếu phải so sánh thì chỉ có thể dùng hình ảnh đứa trẻ so với người khổng lồ!

Đây mới gọi là chiến đấu, mới gọi là đối phó với quái vật cổ mộ!

Mấy người họ chưa bao giờ nghĩ rằng đi đổ đấu lại nguy hiểm đến thế, cổ mộ lại đáng sợ đến thế.

Những gì họ biết trước đây chỉ là trò trẻ con.

Hèn gì Long ca có thể thu hoạch được nhiều bảo vật và tiền bạc như vậy, đúng là có công mài sắt có ngày nên kim.

Giải Vũ Thần không khỏi nghĩ, nếu mình có thực lực cường đại như vậy thì vài tỷ, vài chục tỷ hay vài trăm tỷ cũng không thành vấn đề.

Đây không phải học võ công, mà là tu tiên rồi!

Tương tự, Lương sư gia bên cạnh cảm thấy tim mình như lỡ một nhịp.

Ban đầu lão nghĩ những gì ghi trong Hà Mộc tập là lừa người, tổ tiên chỉ phóng đại lên thôi, nào là Hài nhi cổ, Vạn Quỷ Quan, Trường sinh bất lão, Âm binh tá đạo toàn là giả.

Nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng này, lão đã hiểu, đây không phải chướng nhãn pháp hay quỷ che mắt, mà là trận chiến đáng sợ thực sự diễn ra ngay trước mắt!

Người thật việc thật, đích thân trải nghiệm.

Hóa ra thế giới này đáng sợ đến vậy, hèn gì các vương hầu tướng tướng thời cổ đại có thể xây dựng những lăng mộ kinh hoàng như thế, hóa ra là có những thực thể như thế này tồn tại.

Những gì trước đây lão không hiểu nay đều đã rõ.

Nỗi sợ hãi lan tỏa, nhưng cũng khiến lão nhận thức lại thế giới này, rồi nảy sinh một chút hưng phấn.

Bởi vì đoạn cuối Hà Mộc tập có ghi chép về một thứ, có lẽ là thật.

Thuật hổ phách trọng sinh, thân quân vương trở lại, trải qua vạn kiếp nạn, tái hiện người năm xưa!

Đỉnh cây đồng, quan tài pha lê, người chết sống lại, Quỷ Tỷ tái hiện!

Chương 151

Lương sư gia trợn tròn mắt.

Nếu có được thứ đó, chẳng phải lão cũng có thể cải lão hoàn đồng, giành lại tân sinh sao?

Lương sư gia động tâm rồi!

Đã là thật thì tại sao không liều mình một phen?

Biết đâu lúc đó sẽ sở hữu sức mạnh đáng sợ, dù có gặp chàng trai này cũng không phải không thể đối phó.

Phú quý hiểm trung cầu, ai mà chẳng muốn trường sinh?

Ngay lúc này, không ai chú ý thấy sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ bắt đầu ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người, khiến dục vọng trong lòng một số người không ngừng bành trướng, nảy sinh những ý nghĩ không tưởng.

Những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy tim vẫn đập thình thịch nhưng mối đe dọa đã biến mất, chỉ còn lại sự chấn kinh, sùng bái.

Lúc này, Tiêu Long đã luyện hóa linh hồn chi hỏa của Quỷ vương, có được thứ mình muốn. *[Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 3 giọt tinh huyết Bạch Cốt Quỷ Vương, cấp bậc Vương cấp, có thôn phệ tiến hóa không?]* "Hệ thống, hãy cho tôi biết loại tinh huyết này phù hợp cho huyết mạch nào tiến hóa?" *[Đinh!

Kiểm trắc thấy phù hợp nhất cho Câu Trần huyết mạch tiến hóa, có thể giúp túc chủ cường hóa sức mạnh xương cốt!

Chỉ khi toàn bộ da thịt, gân cốt, tủy máu...

đều được nâng cấp thì mới có thể tiến hóa ra nhục thân vô địch!]* Tiêu Long trong lòng khẽ động, lần này lại biết thêm một phương hướng mới.

Hóa ra huyết mạch trường sinh vẫn chưa phải là kết thúc, mà phải bắt đầu từ huyết dịch, xương cốt, kinh mạch... nâng cấp toàn bộ thì mới luyện ra được nhục thân bất hủ bất hoại, mới có thể thực sự trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất.

Hèn gì Uông Tàng Hải dù đã có huyết mạch trường sinh vẫn chọn cách ngủ say, vẫn tạo ra nhiều cạm bẫy và bố trí như vậy.

Hóa ra chỉ có huyết mạch thăng cấp là chưa đủ, mà toàn bộ nhục thân phải trải qua một cuộc lột xác hoàn toàn.

Xem ra trường sinh không đơn giản như vậy. "Vậy thì tiến hóa đi!" Không chờ đợi thêm nữa, hắn trực tiếp thôn phệ. *[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 3 giọt tinh huyết vương cấp Bạch Cốt Quỷ Vương, Câu Trần huyết mạch trong Thập đại thần thú huyết mạch tiến hóa lên Cao cấp sơ kỳ, xương cốt đại thành, cường độ nhục thân thăng cấp 5%!]* Nhìn thấy thông báo này, Tiêu Long nhướng mày, con đường phía trước còn dài lắm!

Mở bảng thuộc tính ra, các đại huyết mạch cuối cùng đều đã đạt cấp cao, vậy thì ngày lột xác lên Thiên cấp không còn xa nữa! **[Hệ thống Huyết Mạch Tiến Hóa]** - Túc chủ: Tiêu Long - Thánh Linh Huyết Mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch (Thiên giai đỉnh phong) - Tứ Linh Huyết Mạch: 1.

Chu Tước (Thiên giai trung kỳ: Đạp không) 2.

Huyền Vũ (Cao cấp trung kỳ: Miễn sát thương thủy hệ 50%) 3.

Bạch Hổ (Cao cấp cao kỳ: Tốc độ 60%) 4.

Thanh Long (Thiên giai trung kỳ: Công kích 80%) - Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: 1.

Đế Thính (Cao cấp sơ kỳ: Nhục thân) 2.

Câu Trần (Cao cấp sơ kỳ: Xương cốt) - Tinh huyết sở hữu: 1.

Tinh huyết trường sinh của Uông Tàng Hải *6 (Vương cấp) 2.

Tinh huyết trường sinh của Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp) 3.

Tinh huyết Thượng cổ Ly Trùng Vương *1 (Vương cấp) - Kỹ năng: Đạo mộ bí thuật, Hoàng Kim Đồng, Mặc gia cơ quan thuật (Đại sư) - Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới) - Nhiệm vụ: Tìm kiếm Thanh Đồng Thần Thụ, giải mã bí ẩn vật chất hóa (Bản đồ địa cung Tần Lĩnh).

Tứ linh huyết mạch chỉ còn thiếu hai cái nữa là đạt Thiên giai, lúc đó có thể hoàn thành huyết mạch dung hợp.

Nhờ có huyết mạch trường sinh, hắn sẽ có một cuộc lột xác vĩ đại.

Thứ hai là Thập đại thần thú huyết mạch còn thiếu tám loại nữa.

Hiện tại vì huyết mạch quá ít, Tiêu Long thậm chí còn không biết khi có đủ mười loại thì kết quả sẽ ra sao.

Phía sau còn có huyết mạch trường sinh của Uông Tàng Hải, giờ đã có sáu giọt, chắc cũng sắp hoàn thành.

Khi phá giải được nó, biết đâu lại có thêm một cuộc lột xác lớn.

Ngoài ra còn có huyết mạch thần bí của Tây Vương Mẫu, thứ này hiện tại đầy rẫy bí ẩn, hắn cũng không quá để tâm, định lúc nào vào mộ Tây Vương Mẫu rồi tính sau!

Hiện tại quan trọng nhất là giải quyết bí mật Thanh Đồng Thần Thụ để thu được nhiều lợi ích hơn.

Trong lòng Tiêu Long hiểu rõ phải đẩy nhanh bước chân.

Lần tiến vào Thanh Đồng Cổ Thụ này có không ít người và các thế lực ẩn nấp.

Ví dụ như đội ngũ của Jude Khảo, hắn không tin lão cáo già đó chỉ phái mỗi Alice đi theo mình.

Tiếp theo là đám Thái thúc, dù có thuê hay không, dù chúng có mục đích gì cũng không quan trọng, quan trọng là chúng cũng là mối nguy hiểm!

Tất nhiên còn có Tiểu Ca, Lão Dương, Ngô Tam Tỉnh, mỗi người đều mang lại một chút biến số.

Còn về những nhân vật ẩn giấu, có lẽ là có.

Ví dụ như kẻ luôn đi theo Giải Vũ Thần, chẳng lẽ thực sự không có mục đích gì sao?

Nhìn anh ta giống một kẻ ngốc sao?

Không!

Cuộc khủng hoảng của Hoắc gia trước đó là một tín hiệu cho thấy các thế lực Lão Cửu Môn đang xảy ra biến đổi.

Sự thay đổi này vẫn đang diễn ra không ngừng, dù có sự giúp đỡ và áp chế của Tiêu Long thì việc bùng nổ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tiêu Long hít sâu một hơi, liếc nhìn mọi người đang kinh ngạc một cái rồi không thèm để ý, trực tiếp mở đường đi tiếp.

Mấy người kia thấy vậy chỉ đành vội vàng đi theo.

Tuy trong lòng vẫn còn chấn động, có vô vàn nghi vấn và tò mò, nhưng lúc này tốt nhất là nên im lặng.

Nhanh chóng, mọi người đã xuống đến đáy hố, rồi nhìn thấy một

hang động.

Khi Bạch Cốt Quỷ Vương chui ra, nó đã mở ra con đường dẫn xuống phía dưới, đó cũng là thứ duy nhất còn sót lại sau khi nó chết. "Long ca, để tôi đi trước dẫn đường cho mọi người!" Bàn Tử chủ động xin đi giết giặc, hăng hái chạy lên phía trước.

Đây cũng là người đầu tiên lên tiếng sau một hồi im lặng.

Tiêu Long không nói gì, chỉ ra hiệu bằng mắt.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, rút hai khẩu súng ra dẫn đầu.

Đi hết bậc thang, mọi người bước vào một tầng khác, cuối cùng đã có thể vào được địa cung!

Chỉ là khi vừa bước vào, mọi người luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy điểm nào kỳ lạ.

Lúc này Thiên Chân không nhịn được hỏi: "Long ca, tôi cứ cảm thấy nơi này có gì đó quỷ dị, anh có phát hiện ra gì không?" Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn vào Tiêu Long, vì ai cũng tò mò.

Tiêu Long nhìn xung quanh rồi cười: "Cảm giác của cậu không sai đâu, vì nơi này đúng là có vấn đề." "Vấn đề gì vậy?" "Trước đây chúng ta đi trong mộ đạo, nhưng giờ chúng ta đang đi trong hang chuột!" "Hang chuột?" Mọi người không hiểu, ngay cả A Ninh cũng thấy khó hiểu.

Hang chuột sao lại to thế này được?

Một con chuột có thể to đến mức nào mà hang của nó cao hai mét, rộng hai mét?

Chẳng lẽ có mộ đạo nào được xây theo hình tròn đồng tâm như vậy?

Mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu không có Tiêu Long nhắc nhở, e rằng còn lâu họ mới phản ứng kịp.

Mộ đạo ở đây không phải kiểu vuông vức hay quy củ, mà giống như một cái hang chuột được phóng đại lên cả trăm lần!

Xung quanh nhẵn nhụi vô cùng, không có góc cạnh nào, mặt cắt ngang là một hình tròn, uốn lượn liên tục chứ không đi thẳng.

Chương 152

Hiểu ra điều này, sắc mặt mọi người đột nhiên thay đổi, trong đầu hiện lên một ý nghĩ đáng sợ: Nếu đây thực sự là hang chuột, thì con chuột đào cái hang này phải to đến mức nào?

Mấy người khó khăn nuốt nước bọt, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi.

Lần vào mộ này, dường như họ toàn phải đối mặt với những thứ khổng lồ, ngay cả một con chuột cũng to ngang ngửa hổ sao?

Theo kích thước này, thậm chí có thể to bằng một con hổ trưởng thành!

Nếu gặp phải một con thì thật không dám tưởng tượng nổi.

Thấy vẻ sợ hãi trên mặt mọi người, Tiêu Long cười nói: "Yên tâm đi, có uy thế của đám quỷ quái lúc nãy trấn nhiếp, loại chuột lớn này không dám ló mặt ra đâu." Mọi người nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Bàn Tử lại vẻ mặt ngập ngừng nói: "Vạn nhất thì sao?

Vạn nhất đám chuột lớn này đang đói bụng thì sao?" "..." Một câu nói khiến mọi người ngây người.

Khắc tiếp theo, đột nhiên bên tai vang lên tiếng "chít chít", giống như tiếng chuột kêu nhưng âm thanh quá lớn, cứ như tiếng sấm vậy.

Đệt!

Đúng là cái mồm quạ đen!

Phía xa trong bóng tối, một con chuột to như một con trâu xuất hiện ở cuối đường hầm.

Một con chuột khổng lồ to như một con bò tót xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi nó đứng lù lù ra đó, ai nấy đều chết lặng.

Đặc biệt là đôi mắt của con chuột này to như đèn lồng, tỏa ra ánh xanh lục ma quái.

Trong hầm mộ tối om, cảnh tượng này thật sự quá đáng sợ.

Bàn Tử, người vốn đang dẫn đường phía trước, lập tức đứng sững lại, chân tay bủn rủn: "Mẹ ơi!

Long...

Long ca, tôi... tôi..." Hắn sợ đến mức nói không thành tiếng.

Những người khác cũng chẳng khá khẩm hơn.

Mặt Thiên Chân trắng bệch, nép sát sau lưng Tiêu Long.

Alice, người sợ chuột nhất, hét lên một tiếng rồi ôm chặt lấy cánh tay Tiêu Long, không rõ là sợ thật hay cố tình kiếm chuyện, nhưng Tiêu Long cũng chẳng buồn để tâm.

Trong khi người khác sợ hãi, khóe miệng Tiêu Long lại nở một nụ cười quái dị.

Với kẻ khác, đây là nỗi kinh hoàng, nhưng với hắn, đây chính là bảo bối.

Nó có thể giúp hắn trích xuất tinh huyết, tinh luyện sức mạnh huyết mạch.

Điều duy nhất khiến Tiêu Long không vui là chuột hơi ít, không bõ công ra tay!

Nếu có tầm mười bảy mười tám con thì tốt biết mấy, tiêu diệt đám chuột Phệ Hồn biến dị khổng lồ này lại có thể thăng cấp thêm

một loại huyết mạch nữa.

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác không biết làm sao, A Ninh lại xin được xuất chiến.

Nhưng lần này Giải Vũ Thần cũng bước lên.

Hắn thấy chỉ có một con chuột, lại biết Tiêu Long là chỗ dựa cực mạnh nên chẳng hề sợ hãi.

Thấy A Ninh đã ra tay rèn luyện, hắn nghĩ mình cũng không thể kém cạnh.

Vạn nhất được Long ca để mắt tới, dạy cho vài chiêu thì chẳng phải phát tài rồi sao?

Đây là cơ hội để thể hiện, tuyệt đối không thể để A Ninh giành hết được!

"Đã đến lúc để tôi biểu diễn kỹ thuật thực sự rồi.

Tôi, Giải Vũ Thần, gia chủ đương nhiệm của Giải gia thuộc Lão Cửu Môn, không thể làm mất mặt gia tộc được!" Hắn bước lên một bước, vẻ mặt đầy phấn khích, ra vẻ đại công vô tư nói: "Long ca, cho em một cơ hội đi, để em giúp chị dâu A Ninh chia sẻ áp lực, được không anh?" Đám người đang sợ hãi kia thấy Giải Vũ Thần dám đứng ra thì vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

Con chuột đáng sợ thế kia, một người bình thường xông lên không phải là nộp mạng sao?

Một mình A Ninh có lo nổi không?

Vạn nhất không bảo vệ được thì mất mạng như chơi!

Thiên Chân kéo tay Giải Vũ Thần lại nhưng hắn không quan tâm, chỉ nhìn Tiêu Long với ánh mắt khẩn cầu.

Tiêu Long chỉ cần một cái liếc mắt là thấu tâm tư của gã này.

Đã muốn thể hiện thì cho gã một cơ hội vậy.

Nhưng nếu xảy ra chuyện gì, hy vọng gã không sợ đến mức tè ra quần.

Tiêu Long thầm nghĩ, khóe môi nhếch lên nụ cười quái dị.

Bởi vì hắn phát hiện, khi con chuột biến dị khổng lồ kia nhận ra tình hình không ổn, nó rõ ràng đã hoảng sợ.

Biết mình không phải đối thủ, nó bắt đầu hú gọi đồng bọn.

Ở sâu trong địa cung, từ tứ phương tám hướng có vô số chuột khổng lồ đang không ngừng chi viện.

"Được rồi, đi đi, cẩn thận một chút, đừng tham lam!" Tiêu Long cười nói.

Nghe Tiêu Long đồng ý, Giải Vũ Thần phấn khích nhảy cẫng lên, đấm tay vào ngực bảo đảm: "Phóng tâm đi Long ca!

Chỉ là một con chuột lớn thôi mà, xem người anh em này thể hiện đây!" Nói đoạn, hắn mặc kệ mọi người ngăn cản, lao thẳng lên.

Lúc này A Ninh đã giao chiến với con chuột.

Tuy thân hình con chuột rất lớn, nhưng lối đi cũng khá hẹp, nó không thể xoay xở linh hoạt nên bị A Ninh áp đảo hoàn toàn.

Hai bên vừa đánh vừa di chuyển, dần dần tiến vào một đại điện trống trải.

Vừa tới đây, con chuột biến dị không chạy nữa mà bộc phát sức mạnh đáng sợ.

Chuột Phệ Hồn không phải thứ để đùa, chúng không chỉ có nhục thân mạnh mẽ mà tiếng rít còn vô cùng khủng khiếp, thuộc loại tấn công tinh thần tương tự như Sư Tử Hống nhưng tần số cao và sắc lạnh hơn.

Khi bị A Ninh và Giải Vũ Thần ép đánh, con chuột không chịu nổi nữa, nó chớp thời cơ rống lên một tiếng về phía hai người.

"Y nha nha..." Âm thanh chói tai vang lên, mọi người không nhịn được mà bịt chặt tai lại.

Nhưng dù vậy, họ vẫn cảm thấy ù tai, đầu óc choáng váng.

Không cần tiếp cận con chuột lớn, Giải Vũ Thần và A Ninh đã dính đòn.

A Ninh thì không sao, dù gì cô cũng có huyết mạch Kỳ Lân cao cấp, đòn âm ba này dù đột ngột nhưng cũng chỉ khiến cô khựng lại một giây.

Nhưng Giải Vũ Thần thì đen đủi.

Tuy hắn có chút võ công, thực lực so với người thường cũng thuộc dạng mạnh, đánh bại vài tên lính đánh thuê không thành vấn đề, nhưng thực lực đó khi không có huyết mạch bảo vệ thì trước mặt đám chuột biến dị này chẳng là gì cả.

Một tiếng rống của con chuột trực tiếp khiến hắn thất khiếu chảy máu, ngã gục xuống đất kêu thảm thiết.

Mẹ kiếp!

Quá đáng sợ rồi.

Cứ ngỡ chỉ là một con chuột biến dị bình thường, ai ngờ lại là một con quái vật thông minh đến vậy, còn biết tấn công bằng âm ba.

Quan trọng nhất là khi thấy Giải Vũ Thần bị choáng, con chuột trực tiếp vung vuốt tát tới.

Tội nghiệp Giải Vũ Thần bị tát bay đi, nếu Tiêu Long không kịp thời túm lấy thì e là không chết cũng tàn phế.

Trong chớp mắt, Giải Vũ Thần đã hiểu ra, không có sức mạnh

huyết mạch, không đủ thực lực thì tốt nhất nên ngoan ngoãn đứng sau hô '666' cổ vũ, chứ xông pha lên trước thì đúng là quá ngu xuẩn.

Hắn cứ ngỡ thấy Long ca ra tay bá đạo thì mình cũng có thể làm được, nhưng hiện thực tàn khốc đã dạy hắn một bài học: Đừng có nhãn cao thủ thấp, cứ ngoan ngoãn mà làm việc vặt đi!

Lần sau sẽ không may mắn như thế đâu.

Vậy nên khi Tiêu Long ném hắn xuống đất, mặt Giải Vũ Thần đỏ bừng như mông khỉ, nhất là khi thấy ánh mắt của Thiên Chân và mấy người kia, hắn chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống cho xong.

Chương 153

Xuất sư chưa kịp thành danh đã suýt mất mạng!

Phía bên A Ninh, không còn Giải Vũ Thần làm vướng chân, cô bộc phát thực lực mạnh hơn, nhanh chóng áp chế và đánh trọng thương con chuột lớn.

Thấy cảnh này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy con chuột trông đáng sợ thật nhưng may mà không có sự cố lớn.

Cái miệng quạ đen của Bàn Tử tốt nhất nên ngậm lại, nếu không không chừng có ngày cả đám bị hắn làm cho đen đủi mà chết.

Trong lúc mọi người đang thả lỏng vì nghĩ đã êm xuôi, Tiêu Long đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đại quân chuột sắp tới rồi.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được mặt đất rung chuyển nhẹ và nghe thấy hiểm họa đang cận kề qua thính giác nhạy bén.

Những người khác vẫn thản nhiên đứng xem A Ninh ra tay.

Nhưng lúc này, sự rung động dưới chân ngày càng lớn, tiếng chấn động ngày càng mạnh.

Ban đầu mọi người tưởng là do cuộc chiến của A Ninh, nhưng nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn, cảm giác như có động đất.

Mấy người biến sắc, nhất là Bàn Tử, hắn gào lên: "Thôi xong rồi Long ca, động đất rồi!

Không lẽ tôi đoán trúng rồi sao?

Long ca, chúng ta đi mau thôi, kệ con chuột đó đi, không đi là bị

chôn sống ở đây hết đó!" "Long ca ca, hay là đưa chị A Ninh đi nhanh đi, bị vùi dưới đất thì không hay đâu." Nhưng Tiêu Long giơ tay ngăn lại, bình tĩnh nói: "Không đi được nữa đâu." "???" Mọi người không hiểu ý hắn.

Nhưng ngay sau đó, những âm thanh kịch liệt lại vang lên, lần này thì rõ mồn một.

Đó là tiếng rung chuyển do một số lượng lớn sinh vật đang chạy tới tạo ra.

Loại sinh vật nào chạy mà tạo ra động đất được?

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn vào con chuột khổng lồ kia.

Một ý nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu.

Không lẽ... viện binh của nó tới rồi?

Lúc này cả bọn mới sực nhớ ra, chuột không bao giờ đi lẻ.

Đám này đi kiếm ăn thường đi theo đàn.

Phen này xong đời rồi!

Một con chuột đã ngang tầm thực lực với A Ninh, nếu tới hàng chục, hàng trăm con thì Long ca có đỡ nổi không?

E là không xong, hai nắm đấm sao địch nổi bốn tay.

Đám chuột này không giống Bạch Cốt Quỷ Vương chậm chạp, chúng cực kỳ linh hoạt, nhất là khi ở trong hang ổ của mình thì chẳng khác nào tìm chết!

Nhưng biết làm sao giờ?

Trước có sói sau có hổ, bị bao vây rồi!

Từng đôi mắt xanh lục khổng lồ như đèn lồng lóe lên những tia sáng rợn người.

Bàn Tử sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Giải Vũ Thần vừa mới tỉnh táo lại một chút đã sợ đến mức tiểu tiện không tự chủ.

Mẹ kiếp!

Xong thật rồi, lại còn tè ra quần nữa, nhục không để đâu cho hết.

Nhưng nhìn đàn chuột đông nghìn nghịt trước mắt, hắn thấy nhận túng cũng chẳng sao, nhìn những người khác xem, ai chẳng run cầm cập, mặt cắt không còn giọt máu?

Lúc này, A Ninh cảm nhận được nguy hiểm, lập tức bỏ mặc con chuột sắp chết kia mà lùi lại: "Long ca ca, em..." Tiêu Long xoa đầu A Ninh đang có chút thất vọng, cười nói: "Khá lắm rồi, em cần học hỏi thêm, xem anh làm đây, nhìn kỹ nhé!" Dứt lời, khí thế trên người hắn đột nhiên bùng nổ.

Kỳ Lân huyết mạch gia trì lên Hắc Kim Long Đao.

Khi hắn đạp không bước tới, phía sau xuất hiện từng đạo thần tượng Kỳ Lân như thiên thần hạ phàm.

Hắn chỉ vung một đao, đầu một con chuột lớn đã rụng xuống.

Không để đám chuột kịp bao vây, Hắc Kim Long Đao lại bùng phát sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân, trực tiếp chém ngang lưng ba con chuột.

Một cuộc đồ sát bắt đầu.

Đám chuột biến dị điên cuồng kia trong chớp mắt kinh hoàng bạt vía, giống như chuột gặp mèo, chúng quay đầu tháo chạy tán loạn, bỏ mặc cả đồng đội.

Nhưng đã đến rồi thì Tiêu Long làm sao để chúng chạy thoát?

Mơ đi!

Bạch Hổ huyết mạch bộc phát, tốc độ tăng vọt 200%.

Mọi người chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của đám chuột lớn.

Ngay sau đó, vô số con chuột đổ rạp xuống đất!

Đơn giản là một màn đồ sát một chiều!

Chỉ mất vài hơi thở, khi mọi người còn chưa kịp hoàn hồn sau sự xuất hiện của đàn chuột thì trận chiến đã kết thúc.

Quá đáng sợ!

"Tôi hoa mắt rồi sao?

Tôi bị trúng ảo giác à?

Sao có thể đơn giản như vậy được?

Đó là hàng chục con chuột biến dị đấy!

Chỉ một con đã khiến A Ninh khó lòng chống đỡ, thế mà hàng chục con cùng lúc ra tay, đòn âm ba mạnh như vậy, dù đứng xa chúng ta còn thấy chóng mặt đau đầu, máu huyết sôi trào.

Tại sao Long ca ở trung tâm đòn tấn công mà lại chẳng hề hấn gì?

Tốc độ nhanh quá, chỉ chớp mắt hai cái mà hàng chục con chuột đã đi đời rồi?

Chém như chém chuối, một đao một mạng à!

Có chắc đó là loài chuột Phệ Hồn đáng sợ không vậy?" Lương sư gia trong lòng không biết phải nghĩ gì nữa.

Sách cổ ghi lại chuột Phệ Hồn rất đáng sợ, chỉ cần to bằng con cừu là đội quân 100 người đã đi nộp mạng rồi, nếu bị vây quanh thì một trung đoàn nghìn người cũng bị tiêu diệt trong một canh giờ.

Thế mà bây giờ, mấy chục con chuột Phệ Hồn to như bò tót lại bị

xử đẹp thế này?

"Trời đất ơi!

Có khi nào vào địa cung xong tôi bắt đầu nằm mơ không?

Tại sao thế giới này lại trở nên không tưởng như vậy?

Tại sao chuyện gì cũng có thể lật đổ tam quan của tôi thế này?" Lương sư gia tuyệt vọng nhìn cảnh tượng trước mắt, lão biết nếu không lấy được thứ cuối cùng trên cây Thanh Đồng Thần Thụ thì kết cục của lão cũng sẽ bị bóp chết như một con kiến!

Nghĩ vậy, Lương sư gia càng trở nên khép nép hơn, lão cảm thấy dù thiếu niên kia bắt lão quỳ xuống làm chó, chỉ cần được sống, lão cũng cam lòng!

Đám người Alice và lính đánh thuê cũng chấn kinh không kém, đầu óc hỗn loạn vô cùng.

Chuyến đi đến đại lục Thần Châu này đã hoàn toàn đảo lộn thế giới quan của họ.

Hóa ra thứ đáng sợ nhất trên đời không phải súng đạn, không phải ma cà rồng hay người sói, mà là những ngôi mộ cổ ở Thần Châu, hoặc những quái vật trong đó, hay chính xác hơn là những kẻ có thể tiêu diệt đám quái vật ấy!

Quá đáng sợ!

Thậm chí họ còn tưởng tượng, nếu một con chuột như thế này lọt vào New York thì chắc chắn sẽ tạo ra thảm cảnh kinh hoàng hơn cả xác sống vây thành.

Thế mà ở đất nước Thần Châu này, loại quái vật ấy lại có nhan nhản.

Chương 154

Thật khó tưởng tượng nếu ban đầu họ đụng phải những con quái vật đáng sợ này, hoặc nếu chúng chui lên từ lòng đất thì quân đội nào có thể cản nổi, e là cả thế giới bị hủy diệt mất.

Người của đại lục Thần Châu không thể dây vào, đặc biệt là những kỳ nhân dị sĩ này!

Họ quyết định nếu lần này có thể trở về, nhất định phải cảnh báo mọi người xung quanh: tránh xa Thần Châu, tránh xa những người da vàng!

Phải có lòng kính sợ với tất cả, vì không ai biết trong số đó ai là tuyệt thế cao thủ!

Không chừng là một thiếu niên bình thường như người trước mắt, hay một gã béo bình thường, hoặc một cô gái bình thường, nhưng đều là những tồn tại siêu cấp giết người không chớp mắt, thực lực cường hãn!

Năm đó những người này không ra tay có lẽ vì họ căn bản chẳng quan tâm đến quyền lực hay tiền bạc, mà đang theo đuổi sự trường sinh bất tử hư vô phiêu miểu kia?

Nếu không thì quân đội nào có cơ hội?

Nhìn xem, thiếu niên trước mắt ngay cả quái vật loại này cũng chẳng sợ, loại quái vật này dùng đại pháo chưa chắc đã bắn chết được, quá đáng sợ!

Nhìn Tiêu Long, trong mắt họ giờ chỉ còn sự sợ hãi.

Muốn chạy nhưng không dám, vì họ biết một khi rời khỏi Long ca, vạn nhất gặp phải một con chuột lớn, không, chỉ cần một con chuột

nhỏ thôi là mạng nhỏ cũng đi tong.

Theo chân Long ca ít nhất còn sống lâu thêm được chút!

Khi mọi người còn đang chấn động, Tiêu Long thu đao.

Chỉ là mấy con chuột nhãi nhép thôi, tuy tương đương cấp Vương nhưng vẫn còn kém một chút, họ căn bản không biết Tiêu Long còn chưa dùng hết sức.

Sở dĩ hắn không buông lỏng cảnh giác vì cảm ứng được một con Chuột Vương.

Đúng vậy!

Đàn chuột này có tổ chức, có kỷ luật là nhờ có một con Chuột Vương dẫn đầu.

Con Chuột Vương này dường như cảm ứng được nguy hiểm nên ban đầu không ra mặt mà sai đám chuột nhãi đi thăm dò, kết quả là nộp mạng hết sạch.

Vì thế con chuột đầu đàn không ngồi yên được nữa.

"Giết con cháu của ta thì đi chết đi!" Con Chuột Vương đáng sợ lặng lẽ xuất hiện phía sau Tiêu Long.

Nó không to như đám kia mà chỉ cỡ một con cừu nhỏ, nhưng toàn thân vàng óng ánh, đôi mắt đen láy sáng quắc, nhìn qua là thấy trí tuệ phi phàm, thực lực mạnh mẽ nên phản ứng và thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Nó lặng lẽ áp sát mọi người, lại còn biết đạo lý bắt giặc phải bắt vua nên mục tiêu trực tiếp nhắm vào Tiêu Long!

Ngay khi nó xuất hiện, Tiêu Long đã cảm ứng được sự tồn tại của nó, chỉ là đang đợi nó tự chui đầu vào lưới thôi.

Nhưng những người khác đâu có biết.

Khi thấy sau lưng Tiêu Long xuất hiện một con chuột vàng khổng lồ, sắc mặt họ lập tức biến đổi!

"Long ca, cẩn thận phía sau!" A Ninh và mấy người khác lo lắng hét lên cảnh báo.

Lương sư gia trong lòng mừng thầm, không ngừng lẩm bẩm: "Cắn chết đi!

Cắn chết hắn đi!" Nhưng hy vọng của lão định sẵn là tan vỡ.

Khóe miệng Tiêu Long lộ ra nụ cười giễu cợt, liếc nhìn khuôn mặt tranh nanh của Lương sư gia.

Trên tay hắn đột nhiên xuất hiện Hắc Kim Long Đao, sau đó một đạo thần tượng Thanh Long hiện ra ngay trên đao.

Hắn xoay người, một đao chém xuống mang theo lực lượng huyết mạch Thanh Long.

Dưới sự gia trì 60% sức tấn công của Hắc Kim Long Đao, đừng nói là con chuột vàng nhỏ này, dù là quái vật Vương cấp trung kỳ hay Vương cấp đỉnh phong thì cũng chỉ là chuyện một đao tiêu diệt.

Mọi người kinh ngạc nhìn thấy một luồng đao quang màu xanh lóe lên, kèm theo một tiếng Thanh Long gào thét thiên động địa, vang vọng khắp nơi.

Con Chuột Vương Phệ Hồn vàng óng vừa mới há miệng, trong mắt đã hiện lên sự kinh hoàng rất con người.

Nó muốn quay đầu bỏ chạy nhưng đã muộn!

Dù tốc độ của nó rất nhanh, có thể sánh ngang với Tiêu Long, nhưng chính vì vậy Tiêu Long mới để nó lại gần, giờ thì chắp cánh cũng khó thoát.

Thân ảnh vàng vừa lóe lên định né sang một bên thì thanh long đao

đã xuyên không gian hiện ra trên đầu nó, hung hăng chém xuống.

Một tiếng va chạm kim loại chát chúa vang lên, ngay sau đó là tiếng 'rắc' như có thứ gì đó vỡ nát, rồi tiếng chuột vàng kêu thảm thiết.

Một đòn chí mạng trực tiếp chém nổ đầu nó.

Dù đầu con chuột vàng này cứng ngang đá hoa cương, nhưng dưới Hắc Kim Long Đao thì mỏng manh như đậu phụ.

Đao quang Thanh Long đáng sợ trực tiếp nghiền nát linh hồn nó, làm nổ tung nhục thể, chết không thể chết thêm được nữa.

Tiêu Long tiêu sái lơ lửng giữa không trung, thu lại Hắc Kim Long Đao, thần tượng Thanh Long trên người biến mất.

Hắn từng bước đạp không đi xuống, trở lại bên cạnh mọi người.

Nhìn khuôn mặt ngây dại của họ, hắn thản nhiên cười nói: "Bàn Tử, còn đợi gì nữa?

Không mau đi thu gom bảo bối đi?" "Hả?" Bàn Tử và mấy người khác bừng tỉnh nhưng vẫn chưa hiểu ý Tiêu Long.

Thu gom bảo bối ở đâu cơ?

Trong cái hang chuột này thì có gì tốt?

Mọi người nhìn Tiêu Long với vẻ nghi hoặc.

Tiêu Long bực mình vỗ một phát vào đầu Bàn Tử: "Bàn Tử, cái đầu lợn của ông nghĩ gì thế?

Tôi hỏi ông, đây là đâu?" "Mộ cổ ạ!" "Thế vào mộ cổ để làm gì?" "Để đổ đấu lấy đồ cổ chứ gì nữa!" "Thế đồ cổ ở đâu?" "Trong mộ thất nha!" "Thế tôi lại hỏi, đám chuột này ở đâu?" "Mộ cổ ạ!" "Thế chúng nó có đào bới không?" "Có chứ!" "Có đói không?" "Có chứ!" "Có ăn xác chết không?" "Chắc chắn rồi!" "Thế trên xác chết có gì?"

“Đồ tùy táng...

đồ tùy táng...

Ôi đệt!

Long ca, anh thông minh quá đi mất!” Đôi mắt ngơ ngác của Bàn Tử lập tức sáng rực lên.

Những người khác cũng phản ứng lại được.

Đúng rồi, chuột to thế này muốn lớn thì chắc chắn phải ăn xác chết, đồ tùy táng trên xác chắc chắn cũng bị chúng nuốt vào bụng hết.

Thế chẳng phải tất cả đều nằm trong bụng chúng sao!

Dù sao vàng bạc ngọc ngà cũng đâu có bị tiêu hóa hay hỏng được!

Trời ạ!

Nhiều chuột thế này, phát tài rồi!

“Cảm ơn Long ca!

Cảm ơn Long ca!” Bàn Tử cuống quýt cảm ơn rồi chạy biến đi.

Giải Vũ Thần cũng không chịu thua kém, lao ngay theo.

Mấy tên lính đánh thuê do dự một hồi, thấy Tiêu Long chẳng buồn quan tâm, không chịu nổi sự cám dỗ của kho báu cũng nhào tới.

Tiêu Long cười nhạt, liếc nhìn Lương sư gia rồi cùng A Ninh đi đến bên cạnh xác Chuột Vương.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ giết chết Phệ Hồn Thử Vương, có ngưng tụ tinh huyết không?” “Ngưng tụ!” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ 5 giọt tinh huyết Phệ Hồn Thử Vương, cấp Vương, nhận được Phệ Hồn hồn mạch, có thôn phệ tiến hóa không?” “Phệ Hồn hồn mạch?

Là cái gì?" "Đinh!

Túc chủ muốn trường sinh bất lão thì huyết mạch trường sinh hiện tại là chưa hoàn chỉnh, chỉ khi cả linh hồn và nhục thân đều đạt đến mức độ nhất định mới có thể hoàn thành trường sinh thực sự.

Nhục thân trường sinh cần huyết mạch trường sinh thuật.

Linh hồn trường sinh cần thần hồn trường sinh thuật.

Túc chủ vô tình mở ra con đường linh hồn trường sinh, xin hãy cẩn trọng hành động, khi con đường này mở ra, một số tồn tại đáng sợ đang ẩn giấu trong thế giới Đạo Mộ sẽ bị đánh thức!

Bởi vì, để hoàn thành nhục thân trường sinh, chỉ còn thiếu bước nhảy vọt cuối cùng của linh hồn!" Những thứ hệ thống đột ngột đưa ra khiến Tiêu Long có chút trở tay không kịp.

Chương 155

Thực tế đúng là vậy, vốn dĩ phải đợi nhục thân đạt đến mức độ nhất định, ít nhất là Tứ Linh huyết mạch đạt đến Thiên giai rồi dung hợp mới có thể mở ra.

Nhưng không ngờ ở địa cung Tần Lĩnh Thần Thụ này, đụng phải chuột Phệ Hồn, giết được một con Chuột Vương mà lại nhận được hồn mạch!

Thu hoạch quá lớn!

Chuyến đi này đã đẩy nhanh tiến trình.

Nếu Tiêu Long chọn tiếp tục thì con đường phía trước sẽ đầy gian nan.

Nhưng Tiêu Long không ngại, đã hệ thống đã gợi ý thì gã Uông Tạng Hải kia có lẽ cũng đã hoàn thành nhục thân trường sinh và đang chờ đợi linh hồn tiến hóa.

Nếu hắn không thăng cấp nhanh chóng, sau này e là không phải đối thủ.

Thay vì tiêu cực chờ đợi, thà rằng chủ động xuất kích.

Chơi luôn!

Tiêu Long thầm quyết định, trực tiếp tiếp nhận: "Tiến hóa!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ mở ra con đường linh hồn trường sinh, nhận được Phệ Hồn hồn mạch!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ tinh huyết Phệ Hồn Thử Vương cấp Vương, Phệ Hồn hồn mạch tiến hóa lên Trung cấp đỉnh phong!"

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Phệ Hồn hồn mạch, khen thưởng một viên Phệ Hồn Châu!” Phệ Hồn Châu: Thôn phệ linh hồn lực, ngưng tụ tinh hồn, đạt đến số lượng nhất định có thể nâng cao cường độ linh hồn!

Cũng có thể dùng làm pháp bảo, có 30% miễn dịch đối với các sinh vật sử dụng sức mạnh linh hồn để tấn công!

Sau một loạt phần thưởng, Tiêu Long mỉm cười.

Lựa chọn quả nhiên là đúng đắn, nâng cao thực lực mới là tốt nhất.

Nhìn phần thưởng báu vật đi, nếu không chọn thì lần sau biết có được thưởng gì không?

Sức mạnh linh hồn vốn rất khó thu thập, Tiêu Long đi cả đường tiêu diệt bao nhiêu quái vật linh hồn hỏa, nhưng linh hồn lực thực sự nhận được quá ít, hoặc gần như không có.

Nhưng có Phệ Hồn Châu rồi, sau này không cần bận tâm, linh hồn lực đều sẽ được hấp thụ hết, đạt đến lượng nhất định là có thể thăng cấp.

Hắn nóng lòng mở giao diện thuộc tính, quả nhiên đã có sự thay đổi lớn: 【Hệ Thống Huyết Mạch Tiến Hóa】 Túc chủ: Tiêu Long Thánh Linh Huyết Mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch (Thiên giai đỉnh phong) Linh Hồn Trường Sinh: Phệ Hồn Hồn Mạch (Trung cấp đỉnh phong - 30% suy yếu) Tứ Linh Huyết Mạch: 1.

Chu Tước (Thiên giai trung: Đạp không) 2.

Huyền Vũ (Cao cấp trung: Thủy miễn thương 50%) 3.

Bạch Hổ (Cao cấp cao: Tốc độ 60%) 4.

Thanh Long (Thiên giai trung: Công 80%) Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: 1.

Đế Thính (Cao cấp sơ: Nhục thân) 2.

Câu Trần (Cao cấp sơ: Xương cốt) Tinh huyết sở hữu: 1.

Tinh huyết trường sinh Uông Tạng Hải *6 (Cấp Vương) 2.

Tinh huyết trường sinh Tây Vương Mẫu *1 (Cấp Thần) 3.

Tinh huyết Ly Trùng Vương thượng cổ *1 (Cấp Vương) Kỹ năng: Đạo mộ bí thuật, Hoàng Kim Đồng, Mặc gia cơ quan thuật (Đại sư) Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới), Phệ Hồn Châu (Bảo vật linh hồn) Nhiệm vụ: Tìm kiếm Thanh Đồng Thần Thụ, giải mã bí ẩn vật hóa (Bản đồ địa cung Tần Lĩnh).

Có thêm một thuộc tính linh hồn trường sinh!

Tiêu Long cảm thấy sau khi các huyết mạch của mình dung hợp lại, thuộc tính nhục thân trường sinh chắc chắn sẽ xuất hiện.

Chắc cũng sắp đến lúc rồi, có thể hoàn thành dung hợp sớm thôi.

Khi đó hệ thống sẽ giản hóa, thực lực có thể tăng vọt.

Dù là hiện tại, hắn đã cảm thấy mình mạnh lên gấp đôi.

Giờ mà gặp lại mấy chục con chuột lớn kia, dù thêm mấy chục con Chuột Vương vàng nữa thì cũng chỉ là một đao Hắc Kim Long Đao là xong, tiêu diệt quá đơn giản, thậm chí chẳng cần dùng đến sức mạnh huyết mạch gia trì.

Tiêu Long nhận thấy khả năng cảm nhận môi trường xung quanh rõ ràng hơn hẳn, giống như sau khi sức mạnh linh hồn tăng lên thì khứu giác, xúc giác, vị giác, thính giác đều đạt tới một tầm cao mới.

Ngay cả mấy người kia đang xì xào bàn tán nhỏ xíu, hắn cũng

nghe rõ mồn một.

"Chúng ta phải cẩn thận một chút, tên Long ca này đáng sợ quá!" "Ừ, tôi nhất định phải theo sát, tuyệt đối không được làm sai chuyện gì, nếu không thì chết lúc nào không biết." "Tôi cảm thấy hắn như thiên thần hạ phàm vậy, quá khủng khiếp." "Thôi, nói nhỏ thôi, bớt nói làm nhiều vào, giữ mạng là trên hết." "Đúng đúng, chỉ cần theo Long ca không gây chuyện là được, tôi thấy cũng tốt mà, mấy thứ bảo bối đó hắn đâu có thèm, toàn cho chúng ta hết." "Ừ, tốt hơn lão bản Jude khảo nhiều." Nghe mấy tên ngoại quốc trao đổi, Tiêu Long mỉm cười thầm nghĩ: "Tưởng nói nhỏ bằng tiếng Anh là tôi không hiểu à?

Coi thường tôi quá rồi.

Nhưng không sao, cứ ngoan ngoãn thì cho các người sống thêm chút nữa." Nghĩ đoạn, hắn nhìn sang những người khác.

A Ninh thăng tiến khá nhanh, vừa nãy có chút tinh huyết tán phát hắn đều giúp cô hấp thu, chắc không lâu nữa là có thể thăng cấp thực lực một lần nữa, hoàn thành tiến hóa huyết mạch.

Dù không biết bao giờ mới đạt đến Thiên giai nhưng chắc cũng không lâu đâu, không thể để phụ nữ của mình chịu thiệt được.

Phía Bàn Tử thì đang vui mừng khôn xiết, thu hoạch lần này không tệ, trong bụng đám chuột đó đúng là có báu vật.

Dù có vài thứ hơi đặc thù nhưng Tiêu Long cũng thấy thích, có điều đã cho bọn họ rồi thì hắn cũng không quan tâm chút lợi lộc đó.

Còn về Lương sư gia kia, chắc không lâu nữa sẽ có việc cần đến lão.

Vậy là tiếp tục tiến lên.

Đợi mọi người nghỉ ngơi hồi phục, Tiêu Long hô một tiếng, cả đoàn bắt đầu xuất phát.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, sau khi giải quyết vài mối nguy nhỏ, họ đã đến dưới gốc cây Thanh Đồng.

Nhìn cái cây bằng đồng khổng lồ cao không thấy đỉnh trước mắt, ai nấy đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

Đặc biệt là Bàn Tử, hắn trực tiếp coi cái cây đồng không biết to nhường nào này là báu vật.

Từ góc độ của họ, cái cây to đến mức không thấy biên giới, hai bên đều bị vách núi bao bọc, chẳng ai biết nó dày bao nhiêu, cao thế nào.

Chỉ biết bằng mắt thường nhìn lên chỉ thấy một màn đen kịt, ngay cả đèn pin cường độ cao có thể chiếu xa nghìn mét cũng không thấy đỉnh.

Nghĩa là cây Thanh Đồng Thần Thụ này ít nhất cũng phải cao hơn nghìn mét.

Chỗ này giống như vốn dĩ bị người ta đào ra, giống như một cái cột lớn bị chôn trong đất, rồi có người đào men theo bên cạnh, tạo ra một không gian đủ cho ba năm người bò lên trên!

Mọi người thậm chí có thể thấy dấu vết đục đẽo của con người trên cây, vì cành lá dù chằng chịt nhưng rõ ràng có một số chỗ đã bị chặt phá.

Tiêu Long nhìn qua là hiểu ngay, cái thứ này chẳng phải bị nhóm Uông Tạng Hải chặt bớt cành để làm quan tài bằng đồng sao!

Xem ra thu hoạch của bọn họ cũng chẳng lớn gì, cây to thế này mà chỉ chặt được vài cành.

Tiêu Long bất chợt nhớ tới cánh cửa đồng ở Vân Đỉnh Thiên Cung, không biết giữa chúng có liên hệ gì không, chắc phải khám phá thêm mới rõ.

Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ, những người khác cũng bị sự thần kỳ của cây Thanh Đồng làm cho choáng ngợp.

Thiên Chân và mấy người định đưa tay ra sờ, nhưng lúc này một tiếng quát lớn vang lên ngăn cản họ: "Đừng có chạm vào cây Thanh Đồng!" Cả bọn ngẩn ra, Thiên Chân lẩm bẩm: "Lão Dương?

Là cậu hả?

Lão Dương!" Thiên Chân và Giải Vũ Thần thấy Lão Dương thì vô cùng phấn khích.

Trước đó vô tình lạc mất nhau khiến họ lo lắng mãi, dù sao cũng là bạn từ thuở nhỏ, tình cảm rất sâu đậm.

Nhưng Tiêu Long nhìn Lão Dương, khóe môi lại hiện lên một tia cười lạnh.

Gã này tốt bụng vậy là vì tình anh em thật sao?

Người khác có thể không biết nhưng hắn thì quá rõ, Lão Dương này không còn là Lão Dương ngày xưa nữa.

Mọi việc gã làm bây giờ đều là vì bản thân mình.

Bởi vì một khi chạm vào cây Thanh Đồng sẽ bị nó ảnh hưởng, mất đi bản tính của con người bình thường.

Lão Dương định dùng hai người Thiên Chân để giúp gã tái cấu tạo một cơ thể mới, nên giờ chưa thể cho họ chạm vào cây để giữ lấy cái năng lực 'vật chất hóa' đáng sợ kia.

Sự xuất hiện của Lão Dương là một tình tiết nhỏ, không biết gã bám theo hay tình cờ đụng độ ở đây, nhưng tất cả đều không quan trọng.

Khi Thiên Chân và Giải Vũ Thần đang hỏi han ân cần, những người khác cũng không để ý lắm, thêm người là thêm sức mạnh.

Dù gã này trông có vẻ hơi lầm lì thần bí nhưng dù sao cũng là bạn bè.

Chương 156

Trong lúc họ ôn chuyện, Bàn Tử nhìn lên cây Thanh Đồng đầy vẻ chấn hãm.

Cành lá xum xuê, đan xen phức tạp, có thể dễ dàng trèo lên như leo một cái dùi gai khổng lồ vươn lên không tận.

Trên mặt cây phủ đầy lớp rỉ đồng xanh lục và những hoa văn, đồ đằng cổ quái, mang một cảm giác thâm trầm, cổ xưa của thời gian.

Chỉ cần nhìn một cái là không thể nào quên.

Sau một hồi kinh thán, Bàn Tử không nhịn được muốn trèo lên ngay, vì hắn biết tìm được cây đồng này nghĩa là sắp tới địa cung, mà trong địa cung thì chắc chắn có báu vật.

Một con đường dẫn thẳng lên trên, Bàn Tử và mấy người nôn nóng muốn trèo lên, Lão Dương lần này không mở miệng ngăn cản.

Chỉ cần Thiên Chân và Giải Vũ Thần không xảy ra chuyện, những người khác có bị cây đồng ảnh hưởng hay không chẳng liên quan gì tới gã.

Vậy nên khi Bàn Tử đề nghị tiến lên, gã chuẩn bị sẵn găng tay cho Thiên Chân và Giải Vũ Thần.

"Hai cậu đeo găng tay vào cho chắc, tuyệt đối đừng tháo ra, các phần khác của cơ thể cũng đừng chạm vào cây Thanh Đồng, nhất là da thịt, hiểu chưa?" Giọng Lão Dương rất trịnh trọng, thậm chí không còn nói lắp nữa.

Nhưng hai người kia không chú ý, chỉ cảm thấy cảm động vì sự quan tâm của bạn cũ.

Nhìn xem, gã chẳng quan tâm ai khác, chỉ lo cho hai người bạn già

này, đúng là anh em tốt!

Nhưng họ đâu biết mọi thứ bây giờ đều nằm trong kế hoạch của Lão Dương, nếu không có Tiêu Long, có lẽ họ đã trở thành tế phẩm.

Tiêu Long vẫn luôn quan sát, thầm lắc đầu.

Tên ngốc này, thật sự tưởng làm thế là thần không biết quỷ không hay sao?

Chẳng chịu động não chút nào, thủ đoạn vì mục đích mà bất chấp thế này đúng là quá sơ đẳng.

Nhưng Tiêu Long cũng hiểu được, Lão Dương này cũng đáng thương, bị bạn bè kéo xuống nước rồi bị nhốt trong hang đá không ra được.

Khó khăn lắm mới tạo được một cái bản sao để thoát ra nhưng lại xảy ra sự cố.

Khi nhận ra ký ức ngày càng kém, cơ thể ngày càng yếu thì đã muộn.

Chống chọi bao lâu nay, cuối cùng cũng không trụ vững được nữa.

Sự xuất hiện của Tiêu Long đã thay đổi tất cả.

Nếu không có hắn, có lẽ Thiên Chân đã bị lừa vì nguyên tác vốn là vậy.

Chỉ là sự hiện diện của hắn đã làm ảnh hưởng tới tiến độ.

Lão Dương cuối cùng không gánh vác nổi nữa nhưng lại chưa chết, gã đi tìm Thiên Chân thì biết anh ta cùng Tiêu Long vào thế giới cây Thanh Đồng nên đã vội vã đuổi theo.

Ban đầu định lừa cả đám nhưng thấy thực lực Tiêu Long quá mạnh, gã căn bản không kham nổi, dù có năng lực vật chất hóa đặc biệt đi nữa thì đối đầu với tồn tại như Tiêu Long gã cũng không phải

đối thủ.

Thế là gã chạy trốn ở chỗ thác nước rồi đứng đây chờ sẵn.

Quả nhiên họ đã tới.

Vậy là kế hoạch tiếp theo là lừa hai người kia đi, trèo lên giữa chừng cây Thanh Đồng sẽ hết đường, chỉ có thể trèo sang vách đá bên cạnh để vào các mộ thất địa cung rồi vòng ngược lên đỉnh cung điện của cây Thanh Đồng!

Nhưng Lão Dương không cần làm vậy, gã chỉ cần lừa Thiên Chân vào một cái hang động trong mộ thất rồi nhốt lại, ép anh ta 'chế tạo' ra một bản thể mới cho gã.

Đó mới là mục đích cuối cùng, còn mấy cái truyền thuyết trên đỉnh cây Thanh Đồng gã chẳng quan tâm!

Bởi vì những kẻ bị cây Thanh Đồng nô dịch như gã không có tư cách nhận báu vật, được sống tiếp mới là hy vọng duy nhất.

Cả đoàn bắt đầu xuất phát.

Nhưng Tiêu Long đã cảnh báo mọi người bí mật không được chạm vào cây đồng, khiến ai nấy đều đeo găng tay.

Việc này làm kế hoạch của Lão Dương gặp trục trặc, gã thầm chửi rủa Tiêu Long không biết bao nhiêu lần.

Vốn tưởng đám người này không biết bí mật của cây đồng, để họ chạm vào rồi gã sẽ dễ bề khống chế.

Bởi vì không phải ai chạm vào cũng có được năng lực vật chất hóa, nếu không có năng lực đó thì chỉ có một kết cục: bị đồng hóa và chết!

Dù giấu kín cơn giận nhưng Tiêu Long vẫn nhìn thấu tâm can gã, đúng là đồ tâm địa bất lương!

Tuy nhiên hắn không vội giết gã, mà muốn xem gã định làm gì, xem cái năng lực vật chất hóa đó chuyển đổi ra sao, đặc thù thế nào.

Có chuẩn bị trước thì khi đối đầu trận chiến cuối cùng mới dễ dàng được.

Vì Tiêu Long không tin ở phía trên địa cung kia, cái tồn tại đáng sợ được chôn cất ở đó lại không biết dùng sức mạnh của cây Thanh Đồng!

Qua lời giải thích của Tiêu Long, mọi người vô cùng chấn kinh.

Không ngờ cái cây đồng trông bình thường này lại có sức mạnh đáng sợ đến vậy, chạm vào lâu sẽ rơi vào ảo cảnh, thậm chí bị đồng hóa mất mạng.

"Long ca, sao anh lợi hại thế, kiến thức rộng quá cái gì cũng biết." Bàn Tử tiếp tục nịnh hót, Giải Vũ Thần cũng không kém cạnh: "Long ca, em quá bái phục anh luôn, nếu không có anh nhắc nhở chắc em ngu ngơ mắc bẫy rồi chết lúc nào không hay." Cứ thế, cả bọn vừa tán gẫu vừa nịnh nọt nhau, cẩn thận từng chút một trèo lên, đề phòng quần áo bị mài mòn làm da thịt chạm vào cây.

Leo được một lúc lâu, cành cây xung quanh ngày càng dày đặc, thậm chí không còn chỗ đặt chân.

Có vẻ như do ở quá cao nên cành cây không bị chặt phá, mọc chen chúc nhau.

Bàn Tử than vãn: "Trời ơi, khó quá!

Cứ trèo thế này chắc tôi rụng rời tay chân mất." Những người khác tuy không lên tiếng nhưng cũng cùng chung cảm giác, quá mệt và tốn sức, vì chỉ cần sẩy chân là rơi xuống vực sâu ngay.

Trong khi Bàn Tử đang than vãn thì Lão Dương dẫn đầu bỗng dừng lại, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Bởi vì gã thấy phía trên đầu khoảng năm sáu mét xuất hiện những bóng đen lù lù, trông giống hệt hình người đang ngồi xổm ở đó.

Sự dừng lại của gã thu hút sự chú ý của mọi người, khi nhìn theo hướng đó, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

"...Ma sao?

Không lẽ có người đi trước chúng ta?" "Không lẽ là đám lệ quỷ chưa bị tiêu diệt hết quay lại báo thù?" "Cảm thấy bóng dáng hơi cao lớn?

Có vẻ quen quen như đã gặp ở đâu rồi." Mọi người dừng lại, cảnh giác nhìn lên trên, khẽ bàn tán xôn xao.

Dù sao bây giờ họ đang cheo leo trên cây, vạn nhất gặp quái vật mà không kịp xoay xở thì chỉ có nước chết.

Họ không nhìn rõ hình dạng quái vật nhưng Tiêu Long thì thấy rõ mồn một qua Hoàng Kim Đồng.

Lão Dương cũng nhận ra chúng nên mặt gã mới khó coi như vậy, trong lòng gào thét: Sao lại có sự cố này chứ?

Sao mấy con khỉ chết tiệt này lại xuất hiện ở đây?

Thấy mọi người căng thẳng, Tiêu Long nhanh chóng trèo lên phía trước giải thích: "Đừng sợ, chỉ là mấy con đười ươi lớn thôi." Nghe Tiêu Long nói vậy là biết hắn đã nắm rõ tình hình, A Ninh hỏi: "Long ca, đó là thứ gì vậy, cảm giác thực lực rất mạnh?" "Đúng đó Long ca ca, hình như em thấy mấy con quái vật này ở đâu rồi thì phải?" Alice cũng lên tiếng hỏi.

Biết đó không phải là ma quái gì, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao ở trong địa cung này, người còn đáng sợ hơn quái vật nhiều.

“Thứ này cũng là một loại thủ mộ thú, được nuôi dưỡng từ rất lâu trước đây để canh giữ địa cung.

Một loại đười ươi đặc thù có quan hệ ký sinh với loại trùng Ly Trùng mà tôi gặp lúc trước, nên chúng mới sống lâu được như vậy.

Mọi người cẩn thận, đừng để bị cái mặt nạ trên mặt chúng tóm lấy.” Trong lúc Tiêu Long đang giải thích, đám đười ươi bắt đầu hành động.

Không chỉ ở trên đầu mà từ tứ phía đều xuất hiện.

“Hống hống hống!” Đột nhiên một tiếng rít nhọn hoắt vang lên, đám đười ươi bắt đầu gào thét phẫn nộ.

“Hống hống hống!”, “Ngao ngao ngao!” Ngay sau đó như nhận được mệnh lệnh, tất cả đồng loạt lao tới.

Đười ươi từ khắp nơi xuất hiện, trong chớp mắt đã lao tới trước mặt mọi người.

Ở trên cây Thanh Đồng này thì đúng là thiên đường của chúng.

Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“A!” Có người đã gặp xui xẻo ngay từ đầu!

Ngay khoảnh khắc đó, vô số con đại tinh tinh lao tới.

Mọi người vừa kinh hãi vừa lập tức nổ súng.

Tiếng súng vang lên liên hồi xen lẫn tiếng la hét thảm thiết.

Chương 157

Một vài con đại tinh tinh rít lên đau đớn.

Không gian vốn tĩnh lặng của Thanh Đồng Thần Thụ bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Khi vô số viên đạn bắn vào cây đồng, những tiếng va chạm kim loại chát chúa vang lên liên tục.

Dù đại tinh tinh bị trúng đạn, nhưng dường như chúng không hề có khái niệm tử vong.

Chỉ cần chiếc mặt nạ chưa bị bắn nát, dù có chết, chúng vẫn sẽ điên cuồng lao lên.

Bởi vì chúng chỉ là những con rối, được điều khiển bởi lũ ly trùng trong miệng.

Để bắn trúng họng lũ đại tinh tinh đang di động cực nhanh nhằm tiêu diệt lũ ly trùng đó, không mấy ai làm được.

Bàn Tử và những người khác càng không thể.

Vì thế họ chỉ biết trố mắt nhìn lũ đại tinh tinh lao vào.

Cơ thể chúng bị bắn nát một nửa nhưng vẫn không ngừng tấn công.

Đối mặt với những tồn tại không sợ chết đáng sợ này, mấy gã khinh địch lập tức bị tóm đi.

Trong đó có hai gã lính đánh thuê, tiếng thét sợ hãi của bọn họ nhỏ dần rồi mất hút.

Lương sư gia đứng cạnh Tiêu Long, vừa thấy tình hình bất ổn liền nhanh chóng bò về phía Tiêu Long.

Tuy phản ứng nhanh nhưng lão ta vẫn bị một con đại tinh tinh chộp được.

Lúc này, Tiêu Long cũng chứng kiến sự tàn nhẫn của Lương sư gia.

Lão ta nổ liên tiếp hai phát súng vào vai mình, chấp nhận để con đại tinh tinh đó giật đứt cánh tay mới giữ được mạng, không bị chúng lôi đi.

Hành động này khiến Tiêu Long phải liếc nhìn lão thêm vài cái.

Quả nhiên mấy gã này không có ai là người bình thường.

Đủ tàn độc!

Đủ quyết đoán!

Với bản thân còn ác được như vậy, nói gì đến người khác.

Chứng kiến tất cả, Tiêu Long vẫn không ra tay.

Dù Lương sư gia vừa thoát chết nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy phẫn nộ, hắn cũng chẳng buồn quan tâm.

A Ninh không cần giúp, cô đang giết đến hăng say.

Bàn Tử và Giải Vũ Thần cũng đối phó được, nên không cần bận tâm.

Vừa thấy nguy hiểm xuất hiện, Alice liền chui tọt vào lòng Tiêu Long.

Hắn chỉ đành bất lực che chở cho cô.

Còn Hạo Thiên Chân, không biết bị mảnh đạn của ai sượt qua làm rách một chút da.

Máu chảy ra lại vô tình cứu cậu ta một mạng.

Bởi vì máu của cậu ta cũng rất đặc thù.

Cậu ta từng nuốt Kỳ Lân Kiệt, lại đi theo Tiêu Long bấy lâu, ít nhiều cũng đã khai mở được một chút sức mạnh huyết mạch.

Tuy chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng máu cũng đã có tác dụng răn đe.

Thế nên khi lũ đại tinh tinh lao tới, vừa cảm ứng được hơi thở Kỳ Lân, chúng liền quay đầu bỏ chạy.

Cảnh này tình cờ bị A Ninh nhìn thấy.

Cô nàng thông minh lập tức rạch đầu ngón tay, phun máu lên vũ khí.

Sức mạnh Kỳ Lân bùng phát, lũ đại tinh tinh thét lên kinh hãi rồi nhanh chóng rút lui!

Nhưng trước khi chúng đi, bóng dáng Tiêu Long lóe lên, trực tiếp tóm gọn một con đại tinh tinh giữ lại.

Mặc cho nó gào thét và giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay Tiêu Long.

Khi không gian dần yên tĩnh lại, lũ đại tinh tinh rút đi như thủy triều, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm rồi tụ tập quanh Tiêu Long.

Nhìn con quái vật bị Tiêu Long đè dưới đất, ai nấy đều chấn động.

Thân hình cao hai mét, cánh tay dài đáng sợ, răng nanh sắc nhọn đâm xuyên qua cả mặt nạ, lộ ra ngoài không khí.

Cơ bắp cuồn cuộn, ngay cả những vận động viên thể hình cũng không sánh bằng.

Chỉ là bây giờ nó đang giãy giụa vô vọng dưới tay Tiêu Long.

Tiêu Long giữ nó lại đơn giản là vì muốn xem thử cái gọi là ly trùng, xem có thể chiết xuất được chút tinh huyết nào không.

Dù sao hắn cũng đang cần thứ đó, chỉ không biết lũ ly trùng thông thường này có dùng được không.

Mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người, Tiêu Long giáng một chưởng bóp nát tim con đại tinh tinh.

Kết quả mọi người kinh hãi phát hiện, ngoài tiếng hét thảm ra, con đại tinh tinh này chẳng hề hấn gì, căn bản không chết!

Nếu không phải thấy ngực nó bị khoét một lỗ lớn, rồi Tiêu Long móc ra một quả tim đen kịt, chắc họ còn tưởng hắn đang đùa!

Một sinh vật bị móc tim mà vẫn còn sống?

Mọi người hít một hơi khí lạnh, kinh hãi không thôi. "Long ca, chuyện gì thế này?

Sao gã này không chết?" "Đúng đấy Long ca, chẳng lẽ là cương thi à?

Phải đập nát đầu mới được sao?" "Trời ạ, tim đen hết rồi, tôi cảm giác tim nó chết từ lâu rồi ấy chứ?" Những người còn sống sót nhao nhao hỏi, vẻ mặt đầy hiếu kỳ nhìn Tiêu Long.

Tiêu Long cười nói: "Đại tinh tinh này chết lâu rồi, chết từ mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm trước rồi." "Hả?

Sao có thể?

Cương thi không thể linh hoạt thế này được, nhìn chẳng giống chút nào." Mọi người không dám tin.

Tiêu Long cười nói tiếp: "Nhớ chuyện tôi kể về tế tự và nuôi cổ lúc trước không?

Đây là một loại trong đó, con đại tinh tinh này chỉ là cái xác thôi, thực tế thì thay bằng người, bằng chó hay bằng chuột cũng như nhau." "Nếu vậy, nó bị cổ trùng khống chế sao?" Hạo Thiên Chân rõ

ràng cũng biết một chút, ngập ngừng hỏi.

Tiêu Long gật đầu, liếc nhìn Lương sư gia và Lão Dương đang cúi đầu không nói, rồi tiếp tục: "Khống chế nó là loại ly trùng mà tôi đã nhắc đến, một loại tà thuật dùng trong tế tự thượng cổ, được lưu lại bên trong." "Tê—" Bàn Tử và mấy người khác hít một hơi lạnh.

Họ nhớ Tiêu Long từng nói về cách nuôi loại ly trùng này, mỗi một con ly trùng đại diện cho một mạng người, thậm chí là mạng của trẻ sơ sinh!

Đáng sợ!

Tà ác!

Ban đầu khi nghe kể họ chỉ nghĩ đó là câu chuyện, nhưng giờ tận mắt chứng kiến, có người không chịu nổi.

Quá đáng sợ!

Điều này khiến họ hiểu rõ tà thuật đó kinh hoàng đến mức nào, nếu không làm sao có thể tồn tại hàng ngàn năm, điều khiển lũ đại tinh tinh linh hoạt như vậy và giữ cho nhục thân không thối rữa.

Nhìn ánh mắt chấn động của mọi người, Tiêu Long chỉ cười không nói, định thử chiết xuất tinh huyết.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, con đại tinh tinh đang giãy giụa bỗng nhiên buông xuôi, nằm bất động như đã chết hẳn.

Mọi người giật mình, chưa hiểu chuyện gì thì thấy kinh hãi hơn: chiếc mặt nạ vốn dính chặt trên mặt đại tinh tinh đột nhiên rơi xuống, rồi như thể mọc thêm chân, nó nhanh chóng bò ra xa. "Đệch!

Cái quái gì thế này?" Bàn Tử sợ hãi lùi lại, suýt thì ngã xuống.

Những người khác cũng hoảng hồn, bám chặt lấy cành cây. "Trời ạ!

Chương 158

Quỷ ám à, một cái mặt nạ cũng sống được sao?" "Chúa ơi!

Hoa Hạ đáng sợ quá!

Đến mặt nạ cũng thành tinh rồi à?" Mọi người kinh hãi tột độ.

Tiêu Long mỉm cười, bảo mọi người bình tĩnh.

Cùng lúc đó hắn ra tay, trực tiếp đóng đinh chiếc mặt nạ vào cây đồng.

Với sức mạnh của hắn, việc bẻ một cành cây nhỏ rồi đâm xuyên qua cây đồng không thành vấn đề.

Thế là chiếc mặt nạ vừa mới "sống lại" chưa chạy được mấy mét đã bị ghim chặt.

Dù nó giãy giụa thế nào cũng vô ích. "Chít chít chít—" Lúc này, những tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn vang lên, mọi người mới vỡ lẽ.

Mẹ nó!

Cái đó căn bản không phải mặt nạ, cũng chẳng phải thành tinh, mà là con ly trùng ký sinh trên đại tinh tinh cảm nhận được nguy hiểm nên lộ diện bỏ chạy!

Tiếc là nó gặp phải Tiêu Long.

Sau đó mọi người mới thấy rõ diện mạo thật của ly trùng: một con trùng nhỏ màu đỏ chỉ bằng ngón tay út, nhìn giống như con đỉa, nhưng hơi thở nó tỏa ra khiến mọi người cảm thấy chóng mặt.

Độc tính thật đáng sợ!

May mà Tiêu Long trấn áp được, nếu không gặp phải một con chắc họ cũng thành rối cho nó điều khiển rồi.

Thấy Tiêu Long trực tiếp kết liễu nó, mọi người mới thở phào, nhưng cũng không khỏi chấn động.

Có thể thấy độc tính của thứ này có tác dụng ăn mòn cả cây đồng, vậy mà trong tay Long ca, hắn chỉ cần khẽ bóp nhẹ là chết, chẳng hề sợ kịch độc.

Đúng là một người đáng sợ.

Sau khi giải quyết con trùng, Tiêu Long hơi thất vọng.

Đây chỉ là một con ly trùng bình thường, ngay cả cấp Vương cũng không đạt tới, chẳng chiết xuất được tinh huyết nào.

Không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, cả nhóm bị một bầy đại tinh tinh bao vây.

Trong lúc mọi người chưa biết làm sao, Tiêu Long trực tiếp ra tay trấn áp mạnh mẽ.

Mọi người sững sờ nhìn mấy chục con đại tinh tinh vốn đang hầm hổ, chớp mắt đã kêu thảm rồi chạy tán loạn.

Thậm chí có những con ly trùng cảm nhận được nguy hiểm tính mạng, trực tiếp vứt bỏ cái xác đại tinh tinh, trốn dưới mặt nạ bỏ chạy.

Nhưng không con nào thoát được, tất cả đều bị Tiêu Long dễ dàng chém sạch.

Những cái xác bị bỏ lại rơi tự do, suýt chút nữa đè trúng mấy người.

Cành lá trên cây đồng quá dày đặc, xác đại tinh tinh rơi xuống chớp mắt đã bị cắt thành từng miếng thịt vụn.

Máu tươi nhuộm đỏ Thanh Đồng Thần Thụ, thịt vụn rơi lả tả không biết đi đâu.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tiêu Long, không ai chú ý thấy máu chảy ra đã bị Thanh Đồng Thần Thụ lặng lẽ hấp thu.

Hoặc có lẽ những vũng máu đó đang theo những hoa văn nhỏ li ti không thể nhìn thấy trên cây đồng, từng chút một chảy xuống rồi hội tụ lại, chảy vào những lỗ nhỏ.

Ngay cả Tiêu Long cũng không để ý, hoặc có lẽ căn bản không ai để ý.

Nếu phóng đại bề mặt Thanh Đồng Thần Thụ, sẽ thấy những hoa văn có quy luật đó ghi lại những thứ cổ xưa!

Dù sao Thanh Đồng Thần Thụ vào thời thượng cổ cũng dùng để tế tự trời đất!

Chỉ là ở đời sau có nhiều dị bản khác nhau.

Tiêu Long đang giải thích cho mọi người về một loại trong đó. "Long ca, chẳng lẽ bộ tộc Khố thực sự tồn tại sao?" Hạo Thiên Chân nhíu mày hỏi, cậu rất tò mò về những kiến thức cổ xưa này. "Tiểu huynh đệ Tiêu Long nói đúng đấy, Thanh Đồng Thần Thụ được ghi chép trong Hà Mộc Tập của tôi, vào thời thượng cổ bộ tộc Khố dùng nó để tế tự thần linh." "Theo truyền thuyết, Thanh Đồng Thần Thụ thông với địa phủ, liên kết với Cửu U.

Dưới Cửu U có một con cự long đáng sợ gọi là Chúc Cửu Âm.

Để có được nguồn năng lượng từ Chúc Cửu Âm, người xưa đã bắt đầu tế tự!

Họ dùng vô số tù binh, kẻ thù, dùng máu của họ để dẫn dụ Chúc Cửu Âm ra khỏi Cửu U, từ đó lấy được mồi lửa năng lượng trên người nó." Mọi người nghe mà thấy chấn động vô cùng, không ngờ Thanh Đồng Thần Thụ lại có công năng như vậy.

Tuy nhiên, mỗi dị bản lại ghi chép khác nhau, còn năng lực và tác

dụng thực sự của Thanh Đồng Thần Thụ đã sớm thất lạc trong dòng sông thời gian.

Ít nhất hiện tại Tiêu Long không biết, những người khác lại càng không.

Nghe xong câu chuyện, mọi người cũng nảy sinh lòng kính sợ đối với Thanh Đồng Thần Thụ.

Dù chỉ là truyền thuyết, nhưng giờ đây quỷ quỷ quái quái gì họ cũng đã thấy, nếu Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết thực sự xuất hiện, họ cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Vì vậy cẩn thận một chút vẫn hơn.

Cứ thế, cả nhóm tiếp tục tiến lên, chỉ có những vết máu kia là biến mất không dấu vết như chưa từng xuất hiện.

Khi mọi người leo đến gần đỉnh vòm, Bàn Tử đi đầu đột nhiên dừng lại, chỉ vào bóng đen phía trên, run rẩy nói: "Trời... trời ơi, mau nhìn xem!

Trên kia là cái gì vậy?" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Nhờ ánh sáng mờ ảo của đèn pin, họ thấy cành cây đồng phía trên ngày càng nhiều, dày đặc đến mức khó lòng đặt chân.

Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, đáng sợ nhất là trên những cành cây chằng chịt đó dường như treo lủng lẳng những thứ như sợi dây, đung đưa theo gió, trông vô cùng quỷ dị.

Thậm chí có cảm giác như những con ma treo cổ đang lơ lửng ở đó!

Sắc mặt mọi người biến đổi, không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long.

Tiêu Long nhìn rõ mồn một nhưng chưa kịp giải thích thì đã nghe

tiếng thét kinh hoàng của Giải Vũ Thần! "Á mế ơi!

Máu!

Máu!

Có máu!" Lúc này mọi người mới chú ý, trên người mình không biết từ lúc nào đã bị máu nhỏ đầy.

Máu tươi rói, mang theo chút mùi tanh, nhìn kỹ thì thấy chúng đang nhỏ xuống từ trên đỉnh đầu.

Mẹ nó chứ!

Mọi người sợ đến mức hồn xiêu phách lạc.

Nhìn những thứ trên đầu, họ đột nhiên nhận ra điều gì đó nhưng lại không dám tin.

Dù sao thì cả một dải dài dằng dặc treo ở trên kia, nếu thực sự là thứ đó thì quá kinh khủng.

Sắc mặt ai nấy đều khó coi, đặc biệt là hai cô gái A Ninh và Alice, họ cảm thấy dạ dày lộn nhào, chỉ muốn nôn thốc nôn tháo.

Chỉ có Hạo Thiên Chân là ngây ngô hỏi: "Máu ở đâu ra thế?

Chuyện gì vậy?

Những thứ trên đầu kia là cái gì?

Nhìn như là lòng mề ấy nhỉ?" Sắc mặt mọi người càng tái mét.

Bàn Tử không nhịn được mắng: "Hạo Thiên Chân, cậu không nói thì chết à!

Oẹ..." Bàn Tử thực sự không nhịn được nữa, trực tiếp nôn ra.

Hạo Thiên Chân sững sờ, rồi nhanh chóng phản ứng lại, não bộ trống rỗng trong giây lát.

Chương 159

Giây tiếp theo, cậu cảm thấy ruột gan lộn tùng phèo.

Mẹ nó!

Không lẽ là lòng người thật sao?

Những thứ treo lủng lẳng trên đầu họ, đung đưa theo gió và nhỏ máu xuống chính là lòng của ai đó?

Những tiếng nôn mửa vang lên liên tục.

Ngay cả Lão Dương sắc mặt cũng rất khó coi.

Hắn biết nhiều bí mật về Thanh Đồng Thần Thụ hơn, những thứ khác hắn không chắc, nhưng hắn biết Thanh Đồng Thần Thụ không được thấy máu.

Nếu để nó dính máu, sẽ có chuyện cực kỳ khủng khiếp xảy ra!

Trong lúc mọi người đang luống cuống, tiếng cảnh báo của Tiêu Long vang lên: "Cẩn thận, Bàn Tử tránh ra!" Mọi người biến sắc, lập tức ngẩng đầu nhìn.

Bàn Tử không hề do dự, trực tiếp né sang một bên.

Ngay sau đó, một thứ từ trên cao rơi xuống, đập trúng chỗ Bàn Tử vừa đứng.

Vì có vô số cành cây đồng chắn lại, nó bị cắt nát ra.

Mọi người trố mắt nhìn thứ vừa rơi xuống bị gãy làm đôi, đó là một xác người!

Nhìn khuôn mặt chết không nhắm mắt đầy kinh hoàng, mọi người nhận ra ngay, đó chính là gã tay sai hống hách trong nhóm Thái thúc.

Nhưng giờ hắn đã chết, rơi từ trên cao xuống, không biết chết từ lúc nào.

Mà hiện tại đến cái xác toàn vẹn cũng chẳng giữ được, bị vô số cành cây cắt thành từng miếng thịt vụn.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ một vùng cây đồng!

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một đoạn ruột sau khi rơi xuống vài mét thì vắt vẻo giữa mấy cành cây! "Oẹ—" Lần này thì không nhịn nổi nữa, Hạo Thiên Chân và mấy người khác nôn thốc nôn tháo.

Quá đáng sợ, quá tởm lợm, quá tàn nhẫn!

Tận mắt chứng kiến lòng mề treo đầy trên cây, họ hiểu ra những thứ trên đầu mình lúc nãy chính là lòng của những kẻ đã chết!

Nhóm của Thái thúc đi trước, không biết đã gặp phải chuyện gì mà kết cục lại thảm hại đến mức này!

Mất một lúc lâu mọi người mới lấy lại tinh thần, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, họ gian nan leo lên tiếp.

Đã đi đến đây thì tuyệt đối không thể lùi bước.

Chuyện gì xảy ra bên trên, phải đích thân lên xem mới biết được, nếu có nguy hiểm cũng còn biết mà đối phó.

Sau khi vượt qua những đoạn treo đầy lòng mề và xác vụn, cuối cùng họ cũng leo lên được một đoạn.

Dù cành cây đồng dày đặc khiến việc di chuyển rất khó khăn, nhưng cũng nhanh thôi, mọi người đã biết nguyên nhân cái chết của những người kia.

Bởi vì trên vách tường xung quanh có những con khỉ đang bám trụ, chính là loại họ đã gặp trước đó.

Chỉ là dường như cảm ứng được hơi thở huyết mạch đáng sợ trên

người Tiêu Long nên lũ khỉ này không dám manh động.

Nhưng chúng cũng không bỏ chạy kinh hãi như trước mà gườm gườm nhìn chằm chằm cả nhóm, như thể đang chờ thời cơ.

Cảm giác bị rình rập này rất khó chịu.

Nhìn vết máu trên người chúng, e rằng nhóm Thái thúc đã bỏ mạng dưới tay lũ này.

Thật thảm thương.

Mọi người thầm nghĩ, lòng càng thêm kính trọng và biết ơn Tiêu Long.

Vì họ biết nếu không có Long ca, kết cục của họ chắc cũng chẳng khác gì nhóm Thái thúc, chết không nhắm mắt, chết không có chỗ chôn!

Tuy nhiên, Tiêu Long lại phát hiện ra một vài bí mật nhỏ.

Hắn chú ý đến sự thay đổi trên Thanh Đồng Thần Thụ.

Theo lý mà nói, nhóm Thái thúc chết chưa lâu, thi thể rơi xuống thì trước đó chắc chắn phải có chiến đấu.

Ít nhất dù bị lũ khỉ kia giết thì cũng phải có máu tươi để lại.

Nhưng sau khi leo lên, Tiêu Long không hề thấy vệt máu nào trên cây, dù trước đó máu vẫn nhỏ xuống và trên người lũ khỉ kia cũng dính đầy máu.

Điều này minh chứng cho một vấn đề: máu bắn lên Thanh Đồng Thần Thụ đã biến mất!

Chắc chắn không phải do ai lau đi, khả năng lớn nhất là đã bị cây đồng hấp thu!

Thế nên Tiêu Long quan sát cực kỳ tỉ mỉ.

Quả nhiên hắn phát hiện ra bí mật.

Dưới cái nhìn của Hoàng Kim Đồng, bề mặt Thanh Đồng Thần Thụ trở nên khác hẳn.

Những bức họa tinh tế, những ký tự cổ, hay những ký hiệu kỳ quái đều hiện lên rất có quy luật, thần kỳ và ẩn mật.

Chúng như vô số huyết quản bám trên bề mặt cây đồng, những đường rãnh nhỏ đó chính là kênh dẫn máu tốt nhất.

Tiêu Long cũng nghĩ, có lẽ những truyền thuyết thượng cổ không hề giả, dùng máu để tế tự, còn việc có dẫn dụ được Chúc Cửu Âm ra hay không thì hắn không dám chắc.

Nhưng những hoa văn trên thần thụ thực sự rất huyền bí, dày đặc phủ kín toàn bộ bề mặt cây.

Tiêu Long thậm chí còn thấy trên những cành cây đồng cũng có các ký hiệu.

Tuy không hiểu hết nhưng hắn cảm thấy chúng liên quan đến tế tự và lời nguyền.

Điều này khiến hắn cảnh giác hơn nhiều, vì Thanh Đồng Thần Thụ quả nhiên không đơn giản như vậy.

Trong nguyên tác, những bí mật về Thanh Đồng Thần Thụ có lẽ chỉ là một phần vạn rất nhỏ.

Nó đáng sợ hơn những gì hắn tưởng tượng nhiều.

Trong lúc Tiêu Long mải nghiên cứu, những người khác không chú ý rằng Lương sư gia đã xảy ra bất thường.

Một cánh tay của lão đã mất, nên suốt dọc đường lão phải dùng hết sức bình sinh mới theo kịp.

Quần áo và găng tay của lão bị mài rách lúc nào không hay, vô tình

khiến lão tiếp xúc trực tiếp với Thanh Đồng Thần Thụ.

Lại thêm vết thương mất tay máu vẫn rỉ ra, dù đã băng bó nhưng vẫn có sơ hở.

Cơ thể lão đang dần bị thay đổi.

Lão là một kẻ may mắn khi không bị đồng hóa trực tiếp mà lại nhận được một vài năng lực đặc thù.

Lão phát hiện mình có thể "cầu được ước thấy".

Ví dụ như lúc nãy, đám lòng mề đó, rồi lũ đại tinh tinh đó!

Hóa ra trong lúc vô thức, lão đã ước có thứ gì đó chặn bước tiến của Tiêu Long, nên dưới ảnh hưởng của năng lực vật chất hóa, những thứ đó thực sự xuất hiện!

Khi biết mình có năng lực cầu được ước thấy này, lão vô cùng kích động.

Lão không hề biết rằng ở bên cạnh mình, Lão Dương cũng đang làm điều tương tự.

Một lần nữa quay lại Thanh Đồng Thần Thụ, một lần nữa tiếp xúc với nó, Lão Dương lại có được năng lực vật chất hóa đó, và thực lực tăng tiến vượt bậc.

Hắn cũng tạo ra một số thứ.

Thế nên năng lực vật chất hóa của cả hai người diễn ra gần như cùng lúc, dẫn đến hàng loạt sự việc vừa rồi.

Nhóm Tiêu Long cứ ngỡ những quái vật đó xuất hiện là vì phát hiện ra nhóm Thái thúc rồi giết họ.

Nhưng trong mắt Lão Dương, hắn tạo ra quái vật để chặn đường, phục kích mọi người, nhưng vì nhóm Thái thúc đi trước nên mới xảy ra cảnh tàn sát đó.

Còn trong mắt Lương sư gia, những quái vật đó là do lão tạo ra để giúp lão trừ khử nhóm Thái thúc - những kẻ lão căm ghét vì đã bỏ rơi lão!

Tiêu Long không hề biết điều này.

Chương 160

Hắn vẫn luôn quan sát hai người họ, quan chú cái gọi là năng lực vật chất hóa, kết quả là không để ý thấy năng lực đó đã xuất hiện, và mối nguy hiểm đang rình rập ngay bên cạnh!

Nhưng nhờ hàng loạt sự cố, kế hoạch của mỗi người đều gặp vấn đề, kết quả lại khiến cả nhóm thuận lợi leo lên đến đỉnh vòm.

Thanh Đồng Thần Thụ cắm thẳng vào lớp đất bùn phía trên, không biết còn bao trùm bao nhiêu không gian nữa.

Cứ đi quanh leo lên mãi chưa chắc đã thành công.

Việc duy nhất có thể làm là nhìn vào những hang động nhỏ trên vách núi bên cạnh! "Long ca, hết cách rồi, chúng ta không còn đường đi nữa." "Long ca, hay là dùng móng vuốt Phân Sơn Quật Tử Giáp đào một lối đi, chúng ta trực tiếp bò lên nhé?" "Đúng đấy Long ca, tôi không có sao đâu, cứ để Tê Tê đào dọc theo cây đồng mà lên, chắc chắn sẽ xuyên qua được nhanh thôi." Bàn Tử và mấy người khác nhao nhao ý kiến.

Tiêu Long lại lắc đầu.

Hắn biết rõ lớp đất bùn trên đỉnh đầu không hề mỏng như họ tưởng.

Năm đó khi người ta đào hầm, họ đào Thanh Đồng Thần Thụ ra ở một vị trí nhất định để dễ dàng lấy cành cây.

Địa chất phía trên cực kỳ phức tạp.

Bao nhiêu năm qua, bao nhiêu kẻ đào bới cũng không đào xuyên qua được thì làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Ai biết nó dày bao nhiêu trăm mét?

Thế nên đi lối bên cạnh tuy nguy hiểm hơn một chút nhưng đó cũng chỉ là tương đối.

Ngược lại đối với Tiêu Long, đó lại là chuyện tốt vì hắn có thể gặp thêm quái vật để kiếm tinh huyết.

Vậy nên khi Tiêu Long lắc đầu từ chối, Lão Dương liền sốt sắng lên tiếng: "Long ca, nghe em này, hay là đi lối bên cạnh đi, lối kia không thông đâu, chỉ có đi đường vòng bên cạnh mới lên được." Lúc này Lương sư gia liếc nhìn mọi người, đặc biệt nhìn kỹ Lão Dương rồi vội vàng lên tiếng ủng hộ: "Dựa theo Hà Mộc Tập của tôi thì cũng phải đi lối bên cạnh, tôi có thể dẫn đường cho mọi người!

Xem ra Thái thúc tiêu đời chắc rồi, tôi chỉ còn cách đi theo các vị thôi, xin hãy cho tôi một con đường sống." Hai người lên tiếng đều có tính toán riêng.

Lão Dương quả thực biết trên vách tường bên cạnh có ly trùng bám đầy, đây là cơ hội nghìn năm có một để tách mọi người ra, cũng là cơ hội tốt để đưa Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần đi.

Còn Lương sư gia thì thông qua Hà Mộc Tập mà biết bên cạnh có vài ngôi mộ cổ được xây dựng sát Thanh Đồng Thần Thụ.

Trong những ngôi mộ đó có những tồn tại đáng sợ.

Lão định mượn tay đám quái vật đó chặn chân nhóm Tiêu Long để lão chạy trốn!

Bởi lão cảm thấy mình đang sở hữu sức mạnh đáng sợ.

Tuy sức mạnh này lão chưa ứng dụng hoàn toàn được nhưng cảm giác quyền năng này khiến lão vô cùng kích động.

Lão nôn nóng muốn có được những báu vật mà Thanh Đồng Thần Thụ canh giữ như trong Hà Mộc Tập ghi chép!

Trước đây không có thực lực nên lão không dám nghĩ tới, cũng chẳng có cách nào lấy được.

Nhưng giờ thì khác rồi, lão đã có năng lực vật chất hóa, thậm chí có thể cầu được ước thấy.

Vậy thì chỉ cần lấy được bảo vật tăng cường thêm, dù có đối mặt với Tiêu Long trước mắt lão cũng chẳng sợ nữa.

Cùng lắm thì vật chất hóa ra một Tiêu Long khác cho hai đứa tự đấu đá lẫn nhau!

Vì thế cả hai đều vội vàng lên tiếng dẫn dụ mọi người sang bên kia.

Tiêu Long không ngăn cản mà gật đầu đồng ý.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, hai gã này rốt cuộc cũng lộ đuôi rồi.

Xem ra chuẩn bị kỹ đấy, theo nguyên tác thì Lão Dương sắp động thủ rồi.

Hắn cũng muốn xem thử cái năng lực vật chất hóa này trông như thế nào! "Nếu đã vậy thì hai người dẫn đường đi, nhưng nhất định phải cẩn thận một chút, nếu gặp nguy hiểm thì đừng có chạy nhanh quá đấy." Tiêu Long tốt bụng dặn dò.

Hạo Thiên Chân và những người khác lúc này vẫn chưa nhận ra nguy hiểm, còn chân thành an ủi Lão Dương, bảo hắn đừng áp lực quá, vạn nhất không ổn thì cứ đợi Long ca đến cứu vì Long ca thực sự rất lợi hại.

Cứ thế, mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Ai nấy lôi dây thừng sau lưng ra, chuẩn bị đu người qua.

Tiêu Long vẫn luôn để mắt tới Lão Dương nhưng lại không bỏ quên Lương sư gia.

Hắn xác định rõ gã sư gia này không hề có dây thừng trong tay, để xem lão ta định làm thế nào.

Quả nhiên, lão ra tay rồi.

Không biết lão lấy ở đâu ra một cuộn dây thừng, bắt đầu chuẩn bị giống hệt những người khác.

Ánh mắt Tiêu Long nheo lại.

Năng lực vật chất hóa sao?

Lặng lẽ không một tiếng động, trực tiếp cầu được ước thấy.

Cần dây thừng là trên tay có ngay cuộn dây.

Quả nhiên!

Một năng lực đáng sợ!

Tiêu Long quan sát kỹ nhưng không hề phát hiện ra dao động đặc thù nào, cứ như thể nó tự nhiên hiện ra vậy.

Cảm giác này còn tiện lợi hơn cả không gian chứa đồ của hắn.

Điều này khiến Tiêu Long hiểu sâu sắc hơn về năng lực vật chất hóa.

Thậm chí nếu có được năng lực này mà loại bỏ được tác dụng phụ thì đúng là sáng tạo vô biên.

Muốn súng, nó tạo ra súng.

Muốn phụ nữ, nó tạo ra phụ nữ.

Năng lực này đúng là quá kinh hoàng, hèn gì tác dụng phụ lại lớn đến thế.

Nếu không thì đúng là vô địch thiên hạ rồi!

Hắn không khỏi nghĩ đến Uông Tàng Hải, giờ hắn dám chắc chắn lão ta nắm giữ năng lực này, chỉ không biết nắm giữ được bao nhiêu,

có thể tạo ra những tồn tại như thế nào và phải chịu bao nhiêu tác dụng phụ!

Cùng lúc đó, mọi người đã chuẩn bị xong.

Lão Dương xung phong đi đầu, từng người một đu qua.

Trong chớp mắt chỉ còn lại Tiêu Long, A Ninh và Alice.

Tiêu Long để A Ninh đi trước vì muốn thử một vài thứ.

Quả nhiên khi A Ninh đu được một nửa, sự cố xảy ra.

Lão Dương, kẻ luôn bị Tiêu Long âm thầm quan sát, đã hành động!

Lão Dương vốn đang nhắm mắt bên kia bỗng mở choàng mắt ra.

Ngay khoảnh khắc đó, Tiêu Long lập tức cảm ứng được sợi dây thừng trong tay A Ninh trực tiếp đứt lìa, cứ thế đứt ngang giữa không trung không một điềm báo! "Cẩn thận!" Hạo Thiên Chân và mấy người khác kinh hô, mặt cắt không còn giọt máu.

Nếu thực sự rơi xuống thì chỉ có nước tan xương nát thịt.

Nhưng Tiêu Long đã quan sát từ trước, sao có thể để hắn thành công?

Ngay khoảnh khắc đó, hắn trực tiếp vung Thoán Thiên Thằng ra, ngầm bao phủ thêm một chút sức mạnh huyết mạch, trói chặt lấy eo A Ninh rồi kéo mạnh lên.

Cùng lúc đó, Lão Dương lại phát công lần nữa, nhưng lần này không may mắn như vậy.

Thứ càng phức tạp, càng không quen thuộc thì càng khó sao chép, vật hóa.

Tuy Lão Dương nhận ra Thoán Thiên Thằng nhưng dù dồn hết sức mạnh để làm dây thừng đứt ngang, thì do nó có lẫn sức mạnh

huyết mạch nên hắn không thể phân tích, cũng khó mà hiểu được.

Vì thế năng lực của hắn thất bại, thậm chí còn bị phản phệ trực tiếp đến mức hộc máu.

Cùng lúc đó, Lương sư gia cũng âm thầm ra tay.

Chương 161

Lão thực tế hơn, trực tiếp làm cành cây dưới chân Tiêu Long gãy lìa.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Long lại tung thêm một sợi xuyên thiên thừng nữa.

Hai sợi dây bám chặt vào vách tường, hắn vèo một cái đã leo lên, xuất hiện trước mặt mọi người.

Không để ý đến ánh mắt lo lắng của Hạo Thiên Chân, Tiêu Long mặt không cảm xúc liếc nhìn Lão Dương, đồng thời cũng chú ý đến Lương sư gia!

Nếu vừa rồi họ không hành động, có lẽ Tiêu Long đã không phát hiện ra điểm lạ, nhưng họ quá nôn nóng, ra tay ngay khi sự cố xảy ra.

Nhưng đối phó với Tiêu Long đâu có dễ thế?

Hắn sở hữu bao nhiêu sức mạnh huyết mạch, hai kẻ này làm sao đối phó nổi?

Tuy dao động rất yếu nhưng vẫn bị Tiêu Long nắm được dấu vết.

Công lớn nhất thuộc về Phệ Hồn Hồn Mạch và tác dụng của Phệ Hồn Châu, khiến hắn cực kỳ nhạy cảm với các dao động tinh thần.

Quả nhiên đã phát hiện ra manh mối.

Bị ánh mắt Tiêu Long chằm chằm nhìn vào, dù hắn không có hành động gì thêm nhưng hai kẻ kia sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám giở trò nhỏ nữa.

Tiêu Long không thèm chấp, trực tiếp quay người quăng Thoán Thiên Thằng đón Alice lên, rồi nhìn hai người kia, cười như không

cười: "Gì thế?

Đứng đực ra đó làm gì?

Dẫn đường phía trước đi!" Giữ hai kẻ này lại lát nữa sẽ dùng đến ngay, vì theo nguyên tác, trong một ngôi mộ cổ ở đây có một con quái vật đặc thù cần một người hy sinh.

Tiêu Long không định hy sinh người mình, nhưng hai gã này thì đúng là vật thế mạng hoàn hảo.

Mấy người chen chúc trên một cái bục nhỏ thế này quả thực có chút quỷ dị, nên mọi người nhanh chóng bắt đầu hành động.

Bàn Tử vẫn chưa phát hiện ra vấn đề của Lão Dương.

Nhưng rồi sự cố lại xảy ra.

Không biết từ lúc nào, trong cơn sợ hãi thầm kín, hai người họ đã vô tình tạo ra ly trùng!

Thế nên khi mọi người chuẩn bị hành động, trên vách tường xung quanh đột ngột xuất hiện từng chiếc mặt nạ một cách lặng lẽ.

Những chiếc mặt nạ cười quỷ dị, bên dưới chúng chính là lũ ly trùng.

Ngay lúc đó, hàng trăm hàng ngàn con đồng loạt lao tới.

Động tĩnh đó cực kỳ đáng sợ.

Sắc mặt mọi người biến đổi tức thì vì bị lũ trùng bao vây.

Chúng không ngừng lao vào người họ, muốn ký sinh! "Long ca, cứu mạng!" Bàn Tử vừa thấy vô số khuôn mặt cười dày đặc là lập tức nhận thua, gào lên cầu cứu.

Tiêu Long cũng không có thời gian lãng phí, trực tiếp bùng phát sức mạnh huyết mạch chi lực.

Kỳ Lân Huyết Mạch đỉnh phong Thiên giai bạo phát, dưới áp lực kinh khủng đó, những chiếc mặt nạ quỷ dị trực tiếp nứt toác, lũ ly trùng bên trong quay đầu bỏ chạy nhưng chớp mắt đã bị định thân tại chỗ, rồi tự nổ tung.

Những tiếng nổ đùng đùng đùng liên tiếp vang lên, máu xanh nhuộm xanh cả mảng tường.

Mọi người trố mắt nhìn tất cả, trong lòng chấn động khôn tả.

Cảnh tượng vừa rồi như thể chỉ cần một ý niệm của Long ca là lũ trùng tởm lợm kia như gặp thiên địch, sợ đến mức tự nổ tung.

Cảnh tượng này giống như đốt pháo vậy, khiến ai nấy đều bàng hoàng.

Trong lúc mọi người còn đang run rẩy, Tiêu Long lạnh lùng ra lệnh: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Đi!" Lão Dương và Lương sư gia toàn thân run rẩy, lòng đầy sợ hãi cúi gầm mặt xuống, không dám suy nghĩ vớ vẩn nữa, nhanh chóng bước tiếp phía trước!

Tiêu Long nhìn theo bóng lưng hai người, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy mỉa mai.

Dù là vô tình hay cố ý tạo ra lũ ly trùng đó thì đều bị hắn ghi sổ hết!

Vượt qua con đường mộ quanh co khúc khuỷu, cuối cùng mấy người cũng đến được một gian mộ thất.

Gian thạch thất này được xây dựng dựa vào cấu trúc của toàn bộ ngọn núi, hay nói cách khác là được đục khoét hoàn toàn từ lòng núi mà thành.

Vì vậy không gian không lớn lắm, nhưng cũng chẳng nhỏ, tầm

khoảng hai trăm mét vuông.

So với những đại mộ khác thì đây chỉ là một điểm nhỏ, nhưng đối với cổ mộ bình thường thì thế này cũng không phải nhỏ.

Dù sao thì ở giữa dãy Tần Lĩnh này, đặc biệt là đục khoét mộ thất ngay bên cạnh Thanh Đồng Thần Thụ, vốn dĩ đã là chuyện không đơn giản.

Khi mọi người tiến vào, họ cảm thấy cách bài trí bên trong vô cùng khác lạ, luôn mang lại một cảm giác quỷ dị, như thể căn thạch thất này còn sống vậy.

Cảm giác quỷ dị đó xuất hiện trong lòng mỗi người, nhưng ai nấy đều cho rằng đó chỉ là tác dụng tâm lý, nên không ai nói ra.

Ngoại trừ Tiêu Long, sự quỷ dị của mộ thất không ảnh hưởng gì đến hắn.

Thấy mấy người vừa bước vào đã trở nên ngoan ngoãn, đặc biệt là Bàn Tử, hắn còn tưởng gã đã trưởng thành hơn, thực tế là vì bầu không khí quỷ dị này khiến mọi người đều vô cùng cảnh giác.

Quan sát cách bài trí trong thạch thất, tuy không hào hoa nhưng cũng vuông vức, tề chỉnh, đồ dùng cần thiết đều có đủ.

Cảm giác mang lại giống như một chốn công đường!

Tiêu Long cảm nhận được thêm một chút sát khí lạnh lẽo.

Xung quanh là những vật trang trí bằng đá, có chín cây cột trụ được dựng theo một hình thức quỷ dị để chống đỡ cả gian phòng, trên đó đều điêu khắc những hoa văn Thần Long!

Nổi bật nhất giữa thạch thất là một chiếc quan tài bằng đồng xanh.

Chiếc quan tài này không lớn, dài khoảng hơn hai mét, nhưng lại

đem đến cảm giác khác thường vì vị trí đặt quan tài dường như không đúng quy tắc.

Tiêu Long vừa vào đã cảm thấy có cơ quan bài trí, không chỉ vậy, chắc hẳn còn xen lẫn một số phong thủy trận pháp, dường như dùng để trấn áp tà túy.

Chiếc quan tài đồng trước mặt chắc chắn là mắt xích quan trọng của cả trận pháp.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy nó đã bị di dời, xảy ra sự cố ngoài ý muốn khiến cục diện phong thủy bị phá hoại.

Vì vậy, bên trong mộ thất gió âm thổi phần phật, sát khí ngút trời.

Tiến lại gần quan tài đồng, họ thấy rõ dấu vết hoạt động của con người.

Bàn Tử không nhịn được thốt lên: "Long ca, hình như có kẻ đến trước chúng ta rồi, bảo bối không phải bị lấy mất hết rồi chứ?" "Liệu có phải đám người Thái Thúc không, dù sao cũng chưa chắc bọn họ đã chết sạch." Giải Vũ Thần suy đoán. "Đây chắc là một phong thủy trận, nhưng hình như đã bị phá hoại rồi, tốt nhất chúng ta đừng ở lại đây lâu, mau rời đi thôi!" Lương sư gia giả vờ tốt bụng khuyên bảo.

Thực tế, lão vừa vào đây đã biết vị trí cần tìm rồi.

Trong cuốn Hà Mộc Tập mà lão thu thập được có ghi chép về một vị tướng quân thuộc đội quân Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy, đây là mộ thất của một nhánh bàng hệ trong gia tộc vị tướng quân đó.

Cuốn Hà Mộc Tập kia chính là do hậu duệ của vị tướng quân để lại.

Theo ghi chép, nơi này là địa thế dưỡng long, một bảo huyệt của thiên địa.

Nếu có tiên nhân táng ở đây, cộng thêm một số trận pháp đặc thù, có thể phúc ấm cho con cháu, giúp hậu duệ hưởng vinh hoa phú quý.

Gia tộc đó quả thực từng huy hoàng, nhưng sau đó xảy ra vấn đề, đến đời ông nội lão thì sa sút.

Hiện tại thấy có kẻ phá hoại nơi này, lão cũng không quan tâm, chỉ cần lấy được nội đan của vị tiên tổ, nuốt vào là có thể đạt được sức mạnh huyết mạch trong truyền thuyết.

Còn loại sức mạnh huyết mạch đó là gì thì nửa bản Hà Mộc Tập kia không ghi chép, nhưng bất kể là loại sức mạnh nào, chỉ cần có thể cường hóa thực lực thì lão đều bất chấp, dù có phải hy sinh bao nhiêu người đi chăng nữa.

Nghe lời Lương sư gia, mọi người có chút không cam lòng.

Đặc biệt là Bàn Tử, gã cảm thấy cực khổ lắm mới tìm thấy cổ mộ, không vơ vét được chút gì thì thật không cam tâm.

Thiên Chân không nói gì, chỉ quan sát cách bài trí và học hỏi thêm, nên không nhịn được mà hỏi Tiêu Long vài câu.

Tiêu Long cũng chỉ điểm cho cậu ta một số thứ, chẳng hạn như trận pháp nơi này, hay những cơ quan nhỏ bị ẩn giấu.

Quan trọng nhất chính là trận pháp!

Một trận đồ Âm Dương!

Chương 162

"Trước mắt chúng ta là một trận Âm Dương tên gọi Cửu Long Sĩ Quan (Chín rồng khiêng quan tài), mọi người có thấy chín con rồng được khắc xung quanh quan tài không?" Mọi người đồng loạt gật đầu, Tiêu Long tiếp tục giải thích: "Đó chỉ là tầng thứ nhất thôi, các đại sư phong thủy thông thường đều có thể giải được.

Nhưng nếu cứ làm theo cách giải thông thường thì sẽ sập bẫy ngay, vì bên trong còn ẩn chứa một trận pháp khác!" "Nhìn chín cột trụ bên cạnh đi, mọi người phát hiện ra gì không?" Alice tranh lời: "Trên đó cũng có Thần Long!" Mọi người ngẩn ra, đặc biệt là Bàn Tử và Giải Vũ Thần, đột nhiên phát hiện lại có thêm một kẻ tranh công.

Không ai chú ý rằng trước đó Alice đã âm thầm học hỏi.

Tiêu Long tuy hơi bất ngờ nhưng vẫn rất hài lòng xoa đầu Alice, cười nói: "Alice nói đúng rồi, tầng còn lại là Phản Cửu Long Sĩ Quan.

Nếu có kẻ phá giải trận pháp theo cách Cửu Long Sĩ Quan thông thường thì sẽ mắc lừa, gây ra đại khủng bố." Nghe hắn nói, Alice tỏ vẻ tận hưởng cái xoa đầu của Tiêu Long, gương mặt đầy mãn nguyện.

Cách này quả nhiên hiệu quả, đúng là nhận được "phần thưởng" của Long ca rồi!

Xem ra sau này phải nói lời hay ý đẹp nhiều hơn nữa. "Long ca, tôi thấy nếu đã nguy hiểm như vậy, chắc chắn không chỉ có thế này chứ?" Bàn Tử không chịu thua kém, lại lên tiếng hỏi.

Tiêu Long gật đầu, vẻ mặt hơi nghiêm trọng hơn một chút, tiếp tục nói: "Những thứ đó chưa phải quan trọng nhất, quan trọng là Cửu Long Sĩ Quan không được trực tiếp mở quan tài ra, nếu mở ra, sát khí

sẽ bùng phát triệt để!" "Cửu Long Sĩ Quan không phải người có mệnh cách cực lớn thì không thể thừa thụ nổi.

Đáng lẽ trên quan tài đồng phải có dây thừng phong ấn và gương đồng trấn thi, nhưng hiện giờ những thứ đó đều biến mất cả rồi." "Vốn dĩ nắp quan tài phải được đúc liền khối để ngăn kẻ khác mở ra, nhưng cũng bị người ta dùng lực phá hoại." "Nhìn tình hình nơi này, có vẻ thời gian đã trôi qua lâu rồi, vậy chỉ có một khả năng.

Ban đầu đây là một huyệt vị cực tốt, nhưng đã bị kẻ nào đó cố ý phá hoại phong thủy!" "Qua bao nhiêu năm, bảo huyệt ban đầu đã biến thành hung huyệt, giờ đã đến giới hạn cực điểm, vì vậy thứ tồn tại trong quan tài e rằng không dễ đối phó đâu." Ngay khi Tiêu Long vừa dứt lời, không biết ai đã chạm phải cơ quan hay do nguyên nhân nào khác, tại lối đi lúc nãy họ bước vào, sau một tiếng ầm vang, một phiến Đoạn Long Thạch rơi xuống, chặn đứng lối ra!

Đường lui ban đầu đã mất!

Sắc mặt mọi người biến đổi, đặc biệt là Lương sư gia và mấy tên người nước ngoài, sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Đúng lúc này, cây nến mà Bàn Tử đặt ở góc đông nam lúc mới vào phòng đột nhiên lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Ánh đèn vốn vàng vọt đột nhiên biến thành màu xanh lam, trông chẳng khác nào một đám lửa ma trơi lập lòe.

Mấy người giật nảy mình, chỉ cảm thấy gió âm từng trận, dường như bị thứ gì đó nhìn chằm chằm. "Mẹ kiếp... không phải xui xẻo thế chứ?" Bàn Tử vẻ mặt tuyệt vọng nhìn mọi người, ai nấy đều tăng cao cảnh giác.

Đúng lúc này, đèn pin trong tay mọi người đột nhiên chớp nháy vài

cái rồi tắt lịm.

Ngay sau đó là một cơn gió âm thổi qua, cây nến ở góc đông nam trực tiếp phụt tắt.

Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng (Người thắp nến, ma thổi đèn).

Khoảnh khắc này đồng nghĩa với việc nguy hiểm đã giáng lâm.

Mọi người cảnh giác tột độ.

Trong mộ thất âm u, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên, cây nến nơi góc tường lại được thắp sáng lần nữa, nhưng lần này nó lại tỏa ra ánh sáng đỏ như máu.

Những ngọn đèn trường minh xung quanh cũng được thắp sáng cùng lúc. "Oanh long long!" Kèm theo một tiếng ma sát kim loại chói tai, mọi người kinh hãi thấy nắp quan tài bằng đồng xanh kia từ từ bị đẩy ra.

Một luồng khói đen trực tiếp bốc lên từ bên trong.

Nhưng đó chưa phải điều đáng sợ nhất.

Thiên Chân, người vốn đứng sau lưng Lương sư gia, đột nhiên sợ hãi hét lên một tiếng: "Ai đó?!" Tiếng hét thất thanh lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lúc này họ mới nhận ra, trong đội ngũ đột nhiên xuất hiện thêm một người!

Nhìn kỹ lại, có tới hai Lương sư gia! "Mẹ nó!

Chuyện gì thế này?" "Trời ơi!

Đứa nào mới là quỷ?" Đội ngũ đột nhiên dư ra một người giống hệt thành viên cũ khiến ai nấy đều nổi da gà.

Trong mấy giây đèn tắt lúc nãy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại xuất hiện hai Lương sư gia?

Trong khi mọi người đang chấn kinh và sợ hãi, Lão Dương lại cau mày.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc này, gã biết đối thủ lại có thêm một người rồi.

Lão già này cũng nắm giữ năng lực không tưởng đó.

Trong lúc bóng tối bao trùm khi nãy, nỗi sợ hãi trong lòng lão đã vô thức chế tạo ra một kẻ khác.

Hiện giờ hai Lương sư gia đang nhìn nhau đối thị, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Ngay cả chính lão cũng ngây người ra!

Tiêu Long đứng bên cạnh thì nhướng mày.

Dưới ánh sáng mờ ảo khi nãy, người khác có lẽ không thấy gì, nhưng Hoàng Kim Đồng của hắn đã phát hiện ra.

Lương sư gia bị dọa cho giật mình, trong cơn kinh hãi tột độ, linh hồn lực chấn động dữ dội.

Rồi Tiêu Long tận mắt nhìn thấy ngay bên cạnh lão không trung hiện ra một Lương sư gia khác!

Năng lực vật hóa của Thanh Đồng Thần Thụ sao?

Quả nhiên đáng sợ!

Tên Lương sư gia này chỉ mới tiếp xúc với thần thụ vài tiếng đồng hồ mà đã sở hữu loại sức mạnh đáng sợ như vậy, có thể hư không tạo ra con người!

Tuy chỉ là vô thức, nhưng cũng chứng minh một điều: thực lực

thăng tiến rất nhanh.

Thế nhưng Tiêu Long có thể cảm nhận rõ ràng, linh hồn lực của lão đã trở nên vô cùng suy yếu.

Có lẽ đây là di chứng của năng lực vật hóa: tổn thương linh hồn!

Nó khiến lão quên đi nhiều thứ!

Có lẽ Uông Tàng Hải cuối cùng cũng vì nguyên nhân này mà bị kẹt lại ở đó. "Ngươi là ai, tại sao lại biến thành ta?!" "Ngươi mới là quỷ!

Ta mới là Lương sư gia!" Hai người bắt đầu tranh luận, mọi người nhất thời không biết làm sao.

Lúc này, Tiêu Long tiến lại trước mặt hai người, nở nụ cười nhạt nói: "Cả hai đều là Lương sư gia đúng không?" Cả hai cùng vội vàng gật đầu.

Thế rồi Tiêu Long cười, vẻ mặt đột ngột trở lạnh.

Trong tay hắn xuất hiện thanh Hắc Kim Long Đao.

Mọi người chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng lóe lên trước mắt.

Hai cái đầu rơi xuống đất, lăn lông lốc đến chân Lão Dương.

Lúc này Tiêu Long mới thản nhiên nói: "Thế này thì khỏi cần phải xoắn xuýt nữa." Mọi người sợ đến run bần bật!

Đặc biệt là Lão Dương, gã cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc từ xương sống lên đến tận đỉnh đầu.

Giết gà dọa khỉ đây mà!

Người đàn ông này thật đáng sợ!

Hắn quá tâm cơ và độc ác!

Chắc chắn hắn đã phát hiện ra rồi!

Cùng lúc đó, bọn Thiên Chân kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt, hồi

lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Mãi một lúc sau, mọi người vẫn chưa có phản ứng gì, trong lòng đầy rẫy những nghi vấn.

Chương 163

Tại sao Long ca lại giết người?

Tại sao không một lời giải thích đã ra tay?

Những người khác không biết, cũng không dám hỏi, nhưng Thiên Chân thì dám!

Cậu ta thấy Tiêu Long làm vậy là quá tàn bạo.

Tuy Lương sư gia cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì, nhưng cũng không thể tùy tiện giết người như thế, ít nhất phải có một lý do chứ. "Long ca, tại sao chứ?

Anh giết người tùy tiện như vậy là không đúng." "Không định cho tôi một lời giải thích sao?" Thiên Chân lên tiếng chất vấn.

Mặc cho Giải Vũ Thần không ngừng kéo áo ngăn cản, cậu ta vẫn kiên định nhìn Tiêu Long, dường như không có câu trả lời thỏa đáng thì sẽ không bỏ qua.

Tiêu Long nhìn cậu ta, cười nói: "Thiên Chân à, cậu có biết không, nếu người khác chất vấn tôi như thế thì bây giờ đã chết rồi." "Vậy anh định giết cả tôi luôn sao?" Thiên Chân vẫn không chịu thỏa hiệp. "Cậu nghĩ tôi là kẻ giết người vô tội vạ sao?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Lão ta đắc tội gì với anh?

Hay lão ta đã làm gì sai?" Tiêu Long bất lực lắc đầu: "Có những chuyện không đơn giản như mắt thấy đâu, mắt thấy chưa chắc đã là thật!

Nếu không nể mặt Tiểu Ca thì cậu chết chắc rồi." "...

Vậy anh có thể cho tôi một lý do không?

Tại sao lại giết người vô cớ như vậy?" "Được rồi!" Tiêu Long trực tiếp ngắt lời, đi tới trước hai thi thể của Lương sư gia.

Ngay trước mặt Lão Dương, hắn dẫm nát một cái đầu, rồi thản nhiên nói: "Nhìn cho kỹ đây." Thiên Chân không hiểu, những người khác cũng không hiểu.

Họ bất giác nhìn về phía cái đầu be bét máu thịt kia.

Lão Dương sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, liên tục lùi lại, trốn sau lưng Thiên Chân.

Đúng lúc này, mọi người thấy đầu của Lương sư gia bắt đầu tụ lại, khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Ai nấy đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

Vừa rồi rõ ràng đã bị Tiêu Long dẫm nát, Lương sư gia này chắc chắn đã chết, nhưng tại sao cái đầu lại có thể phục nguyên?

Mọi người khó khăn nuốt nước bọt, không biết phải nói gì nữa.

Lúc này Thiên Chân im bặt, biết mình đã trách lầm Tiêu Long, biết cái tâm lý thánh mẫu của mình lại tái phát rồi!

Cứ tưởng chỉ là một lão già keo kiệt, ai ngờ lại là một con quái vật.

Đầu bị dẫm nát mà vẫn có thể phục hồi, không phải quái vật thì là gì? "Tôi..." Thiên Chân cúi đầu, vẻ mặt đầy hối hận.

Lúc này Tiêu Long cười nói: "Được rồi, sau này nhớ lấy, mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Trước khi chưa xác nhận được sự an toàn, tốt nhất đừng có dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, dù là người quen thuộc." Tiêu Long nói đầy ẩn ý, liếc nhìn Lão Dương một cái với vẻ cười cợt.

Lão Dương vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, nhưng gã biết Tiêu Long đang nhìn mình trân trân.

Tất cả những gì vừa rồi đều là làm cho gã xem.

Dù là lời nói ẩn ý hay việc dẫm nát đầu Lương sư gia trước mặt gã, Lão Dương lúc này đã hiểu ra: gã đã bị lộ rồi.

Chàng trai trước mắt này, vị Long ca đáng sợ này đã biết bí mật của gã.

Hắn dẫm nát đầu Lương sư gia – kẻ cũng biến thành quái vật giống gã – là để giết gà dọa khỉ, khiến gã trong lúc cực độ căng thẳng đã vô thức vật hóa ra một cái đầu Lương sư gia khác để thay thế cái đầu bị nát kia.

Chàng trai này đã lợi dụng sự căng thẳng và năng lực vật hóa của gã để diễn một màn kịch.

Giết gà dọa khỉ!

Thân thể Lão Dương không ngừng run rẩy, trong lòng gã bắt đầu khao khát chạy trốn.

Nhưng hiện tại gã không thể đi, nếu không kết cục chắc chắn sẽ giống như Lương sư gia.

Nhưng gã cũng không thể dễ dàng rời đi, không thể bỏ qua kế hoạch này, vì bản thân gã cũng sắp hết thời gian rồi.

Dù là Thiên Chân hay Giải Vũ Thần đều là hy vọng cuối cùng của gã.

Đã không thể ra tay với Thiên Chân, vậy thì xin lỗi nhé, người anh em tốt Giải Vũ Thần!

Mục tiêu trong lòng gã bắt đầu chuyển dời, chuẩn bị lợi dụng Giải Vũ Thần để tạo ra một kẻ thay thế, sau đó sẽ âm thầm chờ đợi cơ hội.

Đúng lúc này, mọi người thấy Tiêu Long xách một thi thể của Lương sư gia vứt thẳng lên nắp quan tài đá.

Rồi họ thấy quan tài đá nhanh chóng hút cạn máu của thi thể đó, biến nó thành một xác khô.

Huyết tế!

Sắc mặt mọi người lại biến đổi, không ngờ Tiêu Long lại quyết đoán đến thế.

Đối với kẻ địch lại tàn nhẫn như vậy, những người còn lại không khỏi run sợ.

Họ hiểu rằng tuyệt đối không được đối đầu với chàng trai này, nếu không sẽ chết rất thảm.

Lúc này, quan tài đá sau khi hấp thụ loại máu đặc biệt cuối cùng cũng có biến chuyển.

Đây cũng là lý do Tiêu Long giết Lương sư gia ở đây.

Trước đó hắn vẫn giữ lão lại, cho lão đi theo không phải vì thương hại, mà vì lão có ích.

Ban đầu Tiêu Long định dùng Lão Dương để khai đao, vì hắn biết trận Cửu Long Sĩ Quan này không phải máu bình thường có thể mở được.

Đó cũng là lý do tại sao trước đó có dấu vết di chuyển nhưng quan tài không bị phá hoại hoàn toàn.

Máu người thường không có tác dụng, chỉ có máu của người có sức mạnh huyết mạch hoặc người bị Thanh Đồng Thần Thụ lây nhiễm mới có thể mở được quan tài đá!

Nhưng Tiêu Long không thể dùng máu của mình để mạo hiểm, vậy thì chỉ có thể dùng Lão Dương.

Vì chắc chắn Lão Dương hiện tại không còn là Lão Dương ngày xưa, mà là một "âm nhân" bị thần thụ lây nhiễm!

Chỉ là phía Lương sư gia xảy ra dị biến trước, nên dùng lão trước vậy, dù sao lão cũng chẳng có quan hệ gì với mọi người.

Không thấy chỉ là một kẻ không quen biết bị giết mà Thiên Chân đã chất vấn đó sao?

Nếu đổi lại là Lão Dương, cái tên ngốc Thiên Chân đó chắc chắn sẽ liều mạng với hắn mất.

Tổng không thể giết luôn cả Thiên Chân chứ?

Dù cậu ta hơi thánh mẫu, hơi ba phải, nhưng tâm địa không xấu, lại có cậu ta ở đây mới kiềm chế được Ngô Tam Tỉnh.

Tiêu Long biết Ngô Tam Tỉnh cũng chẳng phải hạng vừa.

Tính toán đủ đường, Tiêu Long mới làm ra chuyện như vậy.

Đúng lúc này, quan tài đá cuối cùng cũng từ từ được đẩy ra.

Cùng lúc đó, một vị tướng quân khoác chiến giáp chậm rãi đứng dậy từ trong quan tài.

Độc Tý Tiểu Dương?

Nhìn thấy bóng người đó, Tiêu Long lập tức nhớ lại ghi chép trong nguyên tác.

Đây chính là một con xác sống (tống tử).

Nhìn qua thì đó là một nam tử rất trẻ, dung mạo diện mạo không khác gì người thường, điểm khác biệt duy nhất là chỉ có một cánh tay!

Độc Tý Tiểu Dương này thực chất là người của Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy, là người thân cận nhất bên cạnh vị tướng quân kia!

Ngôi mộ này xuất hiện ở đây thực chất là để chờ đợi tướng quân

quy lai!

Chỉ là thời gian thấm thoát trôi qua, vị tướng quân kia không hề phục sinh trong cổ mộ, cũng chẳng có ai đón rước.

Chớp mắt đã ngàn năm, cuối cùng lại bị đám người Tiêu Long mở ra.

Chương 164

Lúc này, Độc Tý Tiểu Dương đã đứng hẳn dậy, mở đôi mắt vốn nhắm nghiền bấy lâu ra.

Trong ánh mắt lóe lên tia sáng đỏ, cuối cùng khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Nhìn đám người Tiêu Long trước mặt, hắn toát ra uy nghiêm đáng sợ, gương mặt hiện rõ vẻ giận dữ, lạnh lùng quát hỏi: "Các ngươi thấy bản tướng sao không quỳ?" Thấy mấy người không nói lời nào, đặc biệt là cảm nhận được khí tức khủng bố trên người Tiêu Long, Độc Tý Tiểu Dương không lập tức phát nộ, vẻ mặt dịu lại đôi chút rồi hỏi: "Các ngươi có biết tướng quân ở đâu, Vương gia hiện đang ở chốn nào không?" Bọn Bàn Tử đều giật nảy mình, đứng sững ở đó không dám nói một câu.

Ngay cả A Ninh cũng chấn động khôn cùng.

Cô cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người vị tướng quân này, có lẽ cô không đánh lại nổi.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là con tống tử này sau khi xuất hiện lại biết nói chuyện, cứ như thực sự sống lại vậy.

Từ diện mạo anh dũng đến hơi thở động tác đều không khác gì người sống.

Nhưng rõ ràng lúc nãy họ thấy gã bò ra từ quan tài, chỉ trong thời gian ngắn từ một xác khô biến thành một người sống sờ sờ thế này quả thực quá đáng sợ, vượt xa nhận thức của mọi người.

Ngay cả Lão Dương cũng tim đập loạn nhịp, vì gã biết cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc.

Chẳng lẽ là thuật cải tử hoàn sinh, khiến xác chết mọc lại thịt xương sao?

Chẳng lẽ không phải năng lực vật hóa sao?

Thấy vị tướng quân này nắm giữ thực lực mạnh mẽ, dù bị chôn vùi ở đây gần ngàn năm nhưng sau khi xuất hiện vẫn có thể dựa vào năng lực học được năm xưa để phục sinh trong nháy mắt, hoặc là tạo ra một bản thể mới.

Đây không phải năng lực mà gã hằng mơ ước sao?

Không phải kết quả mà gã bấy lâu nay tìm kiếm sao?

Nếu gã cũng học được những thứ này, thì cần gì phải hy sinh bạn bè nữa?

Lòng Lão Dương bắt đầu rạo rực.

Mấy tên người nước ngoài nấp sau lưng Alice thì sợ đến mất mật.

Nếu trước đây thấy tống tử, thấy quái vật, thấy những con trùng đáng sợ hay Bạch Cốt Quỷ Vương, họ còn có thể hiểu được, nhưng cảnh tượng trước mắt thì thật khó lòng chấp nhận.

Người chết sống lại rồi!

Trở thành người sống thực sự!

Không phải cương thi, cũng chẳng phải xác sống, mà là một người sống sờ sờ biết hô hấp, biết nói chuyện, biết biểu cảm.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cái nơi quỷ quái này là thế nào?

Đất nước Thần Châu này quá đáng sợ rồi!

Mấy tên đó vô thức sợ đến mức tiểu ra quần mà không hề hay biết.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc khôn xiết, Tiêu Long vẫn điềm nhiên nhìn Độc Tý Tiểu Dương, bình thản cười nói: "Chủ nhân của ngươi đã sớm tan thành mây khói, cát bụi trở về với cát bụi rồi." "Không thể nào!" Nghe xong, mắt Độc Tý Tiểu Dương lóe lên tia sáng đỏ quỷ dị, hắn nở nụ cười lạnh dữ tợn: "Lũ dân đen!

Các ngươi dám nói lời càn rỡ, bản tướng nhất định sẽ lột da rút xương các ngươi, dùng máu của các ngươi để triệu hoán vong linh của tướng quân và Vương gia trở về, tái chiến thiên hạ!" Dứt lời, hắn trực tiếp rút thanh bảo kiếm bên hông ra.

Mọi người chỉ thấy một luồng kiếm quang chói mắt lóe lên, rồi bóng dáng hắn đã xuất hiện phía sau họ.

Hắn không trực tiếp đối đầu với Tiêu Long mà lại chọn chỗ yếu nhất để đánh, hắn xuất hiện sau lưng mấy tên người nước ngoài.

Vì hắn biết mình vừa mới tỉnh dậy, thực lực chưa đạt đến đỉnh cao, mà chàng trai vừa nói chuyện với hắn lại mang đến cho hắn một cảm giác sợ hãi.

Chỉ cần nâng cao thực lực, hắn mới có cơ hội đối kháng!

Vì thế hắn dùng hư chiêu, trực tiếp áp sát mấy tên ngoại bang kia.

Bảo kiếm trong tay lóe sáng, mọi người chỉ nghe thấy những tiếng thảm thiết vang lên, hai tên đen đủi đang nhũn chân định chạy liền bị chém rụng đầu.

Rồi họ kinh hãi thấy Độc Tý Tiểu Dương chộp lấy thi thể hai người, trong miệng nhe ra hai chiếc răng nanh dài, cắm thẳng vào cổ bọn chúng bắt đầu hút máu!

Chính vì sự chậm trễ trong nháy mắt đó mà những người còn lại mới kịp thoát ra.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hai kẻ đen đủi kia đã bị hút cạn máu

biến thành xác khô, rồi nhanh chóng mục nát vỡ vụn, hóa thành tro bụi theo động tác của Độc Tý Tiểu Dương.

Cùng lúc đó, mục tiêu của hắn nhắm vào Thiên Chân.

Khắc sau, bóng hình hắn thấp thoáng xuất hiện phía sau Thiên Chân và Alice, bảo kiếm vung lên định lấy đầu hai người.

Đúng lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng ra tay.

Sợi Thoán Thiên Thằng trong tay vung ra, quấn chặt lấy eo Alice, kéo cô về phía mình.

Hắn ôm lấy Alice đang mặt cắt không còn giọt máu vào lòng.

Nhưng Thiên Chân thì không ai quản cả, Giải Vũ Thần và Lão Dương biến sắc, lớn tiếng cầu cứu: "Long ca, cứu Thiên Chân với!" Nhưng Tiêu Long hoàn toàn không để ý tới lời cầu cứu của hai người, vì hắn đã phát hiện ra một người, kẻ vẫn luôn lẩn trốn trong góc tối!

Hắn đã nhận ra gã, nên hoàn toàn không lo cho Thiên Chân.

Kẻ đó thấy tình hình này biết không thể ẩn nấp được nữa, liền trực tiếp ra tay.

Ngay khi Độc Tý Tiểu Dương chuẩn bị chém xuống đầu Thiên Chân, một thanh Hắc Kim Cổ Đao đã gác lên cổ Thiên Chân.

Sau một tiếng va chạm kim loại chói tai, thanh cổ đao đã chặn đứng bảo kiếm của Độc Tý Tiểu Dương, đánh bật hắn ra xa!

Lúc này mọi người mới kinh ngạc nhận ra, người vừa ra tay lại là một trong những tên người nước ngoài còn lại!

Chỉ là ánh mắt gã lúc này đã hoàn toàn khác.

Gã nhìn Tiêu Long đang mỉm cười nhạt, khẽ thở dài bất lực.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngây dại, không ai hiểu chuyện

gì đang xảy ra.

Ngay cả Thiên Chân và Bàn Tử cũng ngơ ngác nhìn tất cả, đặc biệt là nhìn tên người nước ngoài trước mặt với vẻ không thể tin nổi.

Hai tên người nước ngoài vừa may mắn thoát chết thì nghi hoặc hỏi: "Hacker, cậu... bị sao vậy?!" Lúc này, Tiêu Long thực sự không nhịn được nữa, cười nói: "Tiểu Ca, trốn lâu như vậy cũng nên ra tay chút chứ?

Tên Tiểu Dương này giao cho cậu và A Ninh, nếu hai người không xử được hắn thì tôi thất vọng lắm đấy." Một câu nói của Tiêu Long khiến bọn Thiên Chân há hốc mồm kinh ngạc.

Tiểu Ca?

Tên người nước ngoài này là Tiểu Ca?

Làm sao có thể?!

Mọi người không thể tin nổi, từ Thiên Chân, Bàn Tử cho đến hai tên lính đánh thuê còn sống sót.

Thật khó tin khi gã Hacker bên cạnh bấy lâu nay lại là một người khác.

Thiên Chân cũng không tin nổi Tiểu Ca lại xuất hiện ở đây từ lúc nào!

Nhưng "Hacker" nghe vậy liền bất lực lắc đầu: "Long ca, quả nhiên không giấu nổi đôi hỏa nhãn kim tinh của anh." Nói xong, gã trực tiếp tháo mái tóc giả, lau mặt một cái rồi lột ra một lớp mặt nạ da người.

Từ một gã râu ria xồm xoàm, gã biến thành một thiếu niên tuấn lãng.

Diện mạo của Tiểu Ca hiện ra trước mắt mọi người.

Khoảnh khắc này, ai nấy đều há hốc mồm vì quá kinh ngạc. "Mặt liệt?

Thật sao?

Trời ạ!

Cái thằng khốn này lừa tôi thảm quá!" Thiên Chân từ ngẩn ngơ chuyển sang kích động vô cùng.

Lúc này cậu mới chợt nhớ lại câu nói trước đó của Tiêu Long: "Nếu không nể mặt Tiểu Ca thì cậu đã chết rồi." Hóa ra lúc đó Long ca đã nhắc nhở mình rồi!

Mình đúng là ngốc thật! "Muộn Du Bình?!

Mẹ kiếp!

Chương 165

Cậu vào đây từ lúc nào thế?" Bàn Tử cũng kích động gào lên.

Những người khác thì nghệt mặt ra, đặc biệt là hai tên lính đánh thuê nãy giờ vẫn run lẩy bẩy trong góc cùng Tiểu Ca.

Chúng nhìn Tiểu Ca với vẻ mặt đầy hoang mang.

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Rõ ràng là Hacker, người anh em cùng sinh ra tử với chúng tôi mà!

Tại sao lại biến thành người khác thế này?

Mẹ nó chứ!

Cái nơi này đúng là quỷ quái quá mức.

Người không ra người, quỷ không ra quỷ, ngay cả bạn bè bên cạnh cũng có thể là giả!

Mẹ ơi con muốn về nhà!

Thần Châu đáng sợ quá!

Trong lúc mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng, Độc Tý Tiểu Dương ở một bên đang cảnh giác nhìn Tiểu Ca, hắn định bụng sẽ tháo chạy, nhưng hắn biết không thể rời khỏi mộ thất này.

Thiếu niên trước mặt cũng là một kẻ mạnh, lại thêm một cường giả nữa xuất hiện, hắn phải làm sao đây?

Đám dân đen này rốt cuộc là sao?

Tại sao lại có thực lực mạnh như vậy?

Chỉ riêng tên Tiểu Ca biết biến mặt kia cũng đã khiến hắn cảm thấy ngang tài ngang sức rồi, chưa kể tới thiếu niên mặc đồ trắng

đang thong dong đứng đằng xa kia, cảm giác còn khủng bố hơn cả tướng quân.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hắn không dám khinh suất hành động, chỉ cảnh giác quan sát, chờ đợi cơ hội hấp thụ thêm sức mạnh để khôi phục thực lực.

Nhưng Tiểu Ca cũng hiểu điều đó, cậu không cho hắn cơ hội.

Cậu ra hiệu cho bọn Thiên Chân im lặng, rồi gật đầu với A Ninh.

A Ninh lập tức hiểu ý, tuân theo sự sắp xếp trước đó của Tiêu Long, bước ra đối mặt với Độc Tý Tiểu Dương.

Lúc này Tiêu Long lại lên tiếng: "Vị tướng quân nhỏ này, bây giờ tôi cho ông một cơ hội, nếu ông đánh bại được hai người họ, tôi sẽ để ông khôi phục lại như cũ rồi rời đi." "Vậy nếu bản tướng không đánh bại được thì sao?" Độc Tý Tiểu Dương thận trọng hỏi. "Thì tất nhiên là hồn phi phách tán rồi." Tiêu Long cười đáp.

Sắc mặt Độc Tý Tiểu Dương thay đổi liên tục, cuối cùng hắn cũng định thần lại.

Dù thế nào đi nữa, hắn không thể làm mất mặt đội quân Bất Ngôn Kỵ được.

Giết thôi! "Giết!" Một tiếng gầm vang lên, hắn vung bảo kiếm trực tiếp tấn công.

Trận chiến nổ ra tức thì, ba người lao vào nhau trên tế đàn, tạo nên một cuộc tranh đấu kịch liệt.

Đao quang kiếm ảnh đan xen, mỗi lần va chạm đều bắn ra những tia lửa điện, tiếng binh khí leng keng chấn động cả không gian.

Hai cao thủ sở hữu Kỳ Lân huyết mạch tạm thời áp chế được tên Độc Tý Tiểu Dương quỷ dị kia.

Có thể thấy khi còn lành lặn, gã này mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ với một tay mà có thể đánh ngang ngửa với A Ninh và Tiểu Ca, quả thực là một nhân tài đáng sợ.

Đứng bên cạnh, Bàn Tử và những người khác xem mà tim đập chân run, cuối cùng cũng thoát khỏi cơn chấn kinh ban đầu, kích động quan sát trận chiến.

Đặc biệt là Giải Vũ Thần, cậu nỗ lực nhìn kỹ từng động tác để học hỏi chiêu thức.

Những cú va chạm liên tiếp, những lần lùi bước rồi lại tiến lên, Độc Tý Tiểu Dương cuối cùng cũng phát nộ!

Hắn biết hôm nay không thể kết thúc êm đẹp được rồi, nên ánh mắt hiện lên tia sáng đỏ quỷ dị.

Ngay sau đó, mặt hắn hiện rõ sát ý bạo ngược, đôi mắt đỏ rực như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Toàn thân hắn tỏa ra một luồng hào quang màu đỏ.

Đó chính là huyết quang hiến tế!

Huyết Sát Thuật!

Trên người hắn, bên dưới lớp da, từng mạch máu hiện lên rõ mồn một trước mắt mọi người.

Nhưng bên trong không phải máu đỏ, mà là những luồng khí đen như những con trùng đang bò lổm ngổm trong huyết quản.

Cơ thể hắn cuối cùng đã lộ nguyên hình quái vật.

Khoảnh khắc này, Độc Tý Tiểu Dương bắt đầu liều mạng! "Giết các ngươi, nuốt chửng các ngươi, bản tướng có thể sống thêm ngàn năm nữa!" Độc Tý Tiểu Dương gầm thét, thực lực tăng mạnh rõ rệt khiến hai người Tiểu Ca có chút không chống đỡ nổi, bị đánh liên tục

lùi bước.

Lúc này Alice và Thiên Chân thực sự không nỡ nhìn tiếp, đồng thanh hỏi Tiêu Long: "Long ca, anh không giúp sao?" Nhìn ánh mắt lo lắng của hai người, Tiêu Long cười xoa đầu Alice, bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, tôi có chừng mực.

Họ sắp chạm tới ngưỡng đột phá rồi, phải trải qua sinh tử chi chiến mới có thể thăng tiến được.

Không thể cứ để tôi bảo vệ mãi, cũng phải xem thực lực họ có tăng lên không chứ." "Tôi..." Thiên Chân ngập ngừng, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ lo lắng quan sát.

Đúng lúc này, ba bóng người giao nhau thấp thoáng, Độc Tý Tiểu Dương đột ngột bùng phát sức mạnh.

Hắn đã giấu một chiêu, vào khoảnh khắc quyết định liền tung ra đòn chí mạng!

Một kiếm chém bay A Ninh, ngay sau đó là một cú quét ngang đánh trực diện vào thanh Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca.

Hắn dùng một chân kẹp chặt lấy thanh cổ đao, chấp nhận hy sinh cái chân đó để tung ra một kiếm cực mạnh chém vào lưng Tiểu Ca.

Một vết thương đáng sợ hiện ra, Tiểu Ca bị đánh văng ra xa.

Thế là cả hai đều bị trọng thương, ngã gục xuống đất phun ra một ngụm máu tươi, mãi không dậy nổi.

Họ đã bị đánh bại!

Trong chớp mắt, sắc mặt Bàn Tử đại biến.

Thiên Chân và Ái Lệ Ti vội vàng đi cứu người.

Mọi người chấn kinh khôn xiết, không ngờ tai nạn lại xảy ra nhanh đến vậy.

Sau khi biến dị, cái con 'Độc Tí Tiểu Dương' kia thật đáng sợ.

Hiện tại, người duy nhất có thể đối phó được nó e rằng chỉ còn lại Long ca.

Đối mặt với một tồn tại khủng bố như vậy, Long ca liệu có thật sự là đối thủ không?

Mọi người đều lo lắng, dù sao cũng không dám chắc chắn con quái vật kia có còn nương tay hay không.

Lúc này, Thiên Chân không nhịn được hét lên: "Long ca, cầu xin anh mau ra tay đi!

Báo thù cho Muộn Du Bình với!" "Long ca, ra tay đi!

Hiện giờ chỉ có anh mới đối phó được nó thôi!" Mọi người cấp thiết cầu xin.

Tiêu Long lại cười hì hì liếc nhìn một cái, nhìn chằm chằm vào Độc Tí Tiểu Dương với vẻ mặt cảnh giác.

Hắn vặn vặn cổ, thản nhiên nói: "Mấy lời đó, để tôi tiễn hắn về mà nói." "Cảm..." Nhưng chữ 'tạ' của Độc Tí Tiểu Dương còn chưa kịp thốt ra, sắc mặt hắn đã biến đổi ngay tức khắc.

Bởi vì trong giây phút đó, giọng nói của Tiêu Long biến mất.

Khắc tiếp theo, Tiêu Long đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Một thanh Hắc Kim Long Đao đáng sợ mang theo khí tức khiến linh hồn người ta phải run rẩy, hung hăng chém xuống một đao!

Hắn chỉ kịp vội vàng chống đỡ.

Nhưng giây tiếp theo, một tiếng kim loại vỡ vụn giòn tan vang lên.

Chương 166

Hắn ngây người nhìn thanh bảo kiếm đã theo mình chinh chiến mấy chục năm, vốn dĩ chém sắt như bùn, nay lại trực tiếp gãy thành hai đoạn.

Đáng sợ hơn là đòn tấn công cường đại kia không hề giảm bớt, chém thẳng lên người hắn.

Hắn chỉ cảm thấy một cơn đau thấu xương truyền đến.

Giây tiếp theo, đầu lìa khỏi xác, cái đầu rơi xuống đất.

Tầm mắt bắt đầu xoay chuyển trời đất! 'Mình... chết rồi sao?' "Lừa người..." Hắn gian nan thốt ra mấy chữ, ý thức dần dần tiêu biến.

Trong mắt mọi người xung quanh, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, cái con Độc Tí Tiểu Dương đáng sợ kia đã rụng đầu rồi sao?

Nhìn Tiêu Long tiêu sái thu đao, mọi người há hốc mồm, ngây ngốc nhìn tất cả, chấn kinh đến mức chưa kịp hoàn hồn.

Thật sự là quá đáng sợ!

A Ninh và Tiểu Ca đã liều mạng đánh lâu như vậy mà Độc Tí Tiểu Dương vẫn chưa hề hấn gì, kết quả vào tay Long ca, không chịu nổi một đao.

Khoảng cách giữa mọi người thật sự lớn đến vậy sao?

Chàng trai này, vị Long ca này, thật là đáng sợ.

Có còn là người không vậy?

Trong giây phút đó, mỗi người đều cảm thấy toàn thân run rẩy.

Rồi khí thế ấy biến mất trong nháy mắt.

Chẳng lẽ lúc nãy Long ca bộc phát khí tức sao?

Chẳng lẽ mình ngay cả khí tức bộc phát của Long ca cũng không chịu đựng nổi?

Trời ạ!

"Long ca... cũng quá đáng sợ rồi!

Em còn chưa nhìn rõ gì cả!" "Tôi mới chớp mắt một cái mà đã kết thúc rồi sao?" Bàn Tử và Giải Vũ Thần mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Lão Dương nấp trong góc không tự chủ được mà thu mình lại, ẩn nấp trong bóng tối, không dám nảy sinh bất kỳ ý niệm nào nữa.

Người đàn ông này quá đáng sợ.

Nếu không nắm chắc một trăm phần trăm thì bỏ đi, cho dù bị Thanh Đồng Thần Thụ đồng hóa cũng không thể trêu vào tồn tại này.

Ngay cả vị tiền bối khát khao trở thành vị tướng quân kia cũng không phải đối thủ, thậm chí còn chưa kịp sử dụng năng lực vật chất hóa đã rụng đầu.

Đến cả tiền bối có khả năng vật chất hóa để phục sinh còn thảm thế này, thì mình còn vùng vẫy cái thá gì nữa.

Vì Tiêu Long bộc phát sức mạnh, Lão Dương triệt để từ bỏ kế hoạch lợi dụng Thiên Chân hay Giải Vũ Thần.

Có người đàn ông này ở đây, không thể đụng vào!

Thiên Chân lúc nãy còn có chút bất mãn, giờ trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ, không còn chút oán thán nào.

Long ca không ra tay thì thôi, ra tay là miểu sát.

Sau này bớt nghi ngờ gã này thì hơn, cứ ngoan ngoãn đi theo Long

ca mà học tập thôi.

Còn chuyện đánh đấm này, đừng quản nữa.

Ái Lệ Ti ở bên cạnh đỡ A Ninh dậy, nhìn trận chiến kết thúc, rồi lại nhìn tồn tại đáng sợ kia.

Người có thể chém bay đại tỷ đại A Ninh chỉ bằng một đao, lại bị Long ca một đao chém chết.

Ái Lệ Ti ngây ngốc nhìn tất cả, trong ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ, khát khao và sùng bái!

Người đàn ông này thật sự quá soái.

Cú quay người tiêu sái lúc nãy, sự tự tin khi thu đao, giản trực là soái nổ trời!

Không cần nói nhiều, không cần chiêu số hoa mỹ, chỉ một đao đơn giản là giải quyết mọi chuyện.

Long ca!

Tôi, Ái Lệ Ti, công chúa vương thất Alexandria, nhất định đi theo anh!

Không ai biết Ái Lệ Ti thực chất là hậu duệ của Nữ hoàng Ai Cập, một công chúa vương thất!

Vì đọc quá nhiều truyền thuyết về Thần Châu cổ đại, về Pharaon, kim tự tháp, triệu hoán thuật, xác ướp và Minh Vương, cô tràn đầy khát khao đối với thế giới cổ đại thần kỳ ấy.

Vì thế cô đã trốn đi, gia nhập đội ngũ của Cừu Đức Khảo để tìm kiếm những thứ trong truyền thuyết tại đại lục Thần Châu thần kỳ này.

Bây giờ cô đã biết, người đàn ông trước mắt này chính là người cô cần đi theo để phá giải những bí mật cổ xưa!

Hắn hoàn toàn khác biệt với những người khác, vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ!

Thân phận của cô không ai biết, ngay cả Tiêu Long cũng không rõ, tuy hắn cảm thấy cô quả thực không tầm thường, trong cơ thể dường như có sức mạnh huyết mạch khác lạ nhưng chưa được khai phá.

Đó cũng là lý do hắn đồng ý để cô ở lại bên cạnh, vì Tiêu Long cũng muốn tìm cơ hội 'thịt' Ái Lệ Ti để xem có lấy được loại huyết mạch thú vị nào không.

Trong vô thức, hai người đã bị đối phương thu hút.

Trong lúc mọi người còn đang chấn động, Tiêu Long tự nhiên không quên thu hoạch tinh huyết.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết tiểu tướng U Minh Quân, Vương cấp trung kỳ, có đề luyện tinh huyết không?" Tiêu Long nhướng mày hỏi: "U Minh Quân?" "U Minh Quân: Quân đoàn do Bất Ngôn Kỵ sau khi chết hóa thành, bị Quỷ Tỳ chuyển hóa và khống chế!" Tiêu Long trong lòng khẽ động.

Điều làm hắn kinh ngạc không phải U Minh Quân, mà là Quỷ Tỳ!

Chẳng lẽ Bất Ngôn Kỵ cuối cùng bị Quỷ Tỳ chuyển hóa?

Vậy nghĩa là trong địa cung Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh này, tại một nơi nào đó có một chiếc Quỷ Tỳ!

Tiêu Long kinh ngạc, mấy câu nói bừa của mình lại thành thật sao?

"Quỷ Tỳ không lẽ bị Ngô Lão Cẩu lấy mất thật rồi chứ?" Tiêu Long thầm nghĩ, tiếp tục đề luyện tinh huyết.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 10 giọt tinh huyết tiểu tướng U Minh Quân, Vương cấp trung kỳ, có thể dùng để tiến hóa huyết mạch Bạch Hổ, có tiến hóa không?" "Tiến hóa!" Tiêu Long không hề do dự.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 10 giọt tinh huyết tiểu tướng U Minh Quân, huyết mạch Bạch Hổ tiến hóa lên Thiên giai sơ kỳ, tốc độ tăng thêm 80%, giải khóa thuộc tính mới: Sát Phạt 30%." Sát Phạt: Sát khí dạng phụ trợ, khi bộc phát khí tức trấn nhiếp kẻ địch, sát khí tăng thêm 30%, có thể khiến quái vật dưới cấp Vương xuất hiện cảm giác sợ hãi như phải đối mặt với thiên quân vạn mã! (Cấp Vương: Đẳng cấp quái vật, tương đương với Thiên giai sơ kỳ của nhân loại.) "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thăng cấp huyết mạch Bạch Hổ lên Thiên giai, đồng thời gặp gỡ U Minh Quân, phần thưởng giải khóa nhiệm vụ: Tìm kiếm Quỷ Tỳ.

Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ: Quyền điều động U Minh Quân!" Tiêu Long lần này thật sự trợn tròn mắt.

Không ngờ thu hoạch lại lớn đến vậy, hắn cảm thấy thực lực bản thân tăng lên rõ rệt.

Quan trọng nhất là cuối cùng đã có manh mối về Quỷ Tỳ, phần thưởng lại phong hậu như vậy.

Hắn không kịp chờ đợi mà mở giao diện thuộc tính ra, Tiêu Long mỉm cười! [Hệ thống Huyết mạch Tiến hóa] Túc chủ: Tiêu Long Huyết mạch Thánh Linh: Kỳ Lân (Thiên giai đỉnh phong) Linh hồn trường sinh: Phệ Hồn Hồn Mạch (Trung cấp đỉnh phong - suy yếu 30%) Huyết mạch Tứ Linh: 1.

Chu Tước (Thiên giai trung kỳ: Đạp không) 2.

Huyền Vũ (Cao cấp trung kỳ: Miễn thương hệ thủy 50%) 3.

Bạch Hổ (Thiên giai sơ kỳ: Tốc độ 80%, Sát Phạt 30%) 4.

Chương 167

Thanh Long (Thiên giai trung kỳ: Công kích 80%) Huyết mạch Thập đại Thần thú: 1.

Đế Thính (Cao cấp sơ kỳ: Nhục thân) 2.

Câu Trần (Cao cấp sơ kỳ: Xương cốt) Tinh huyết sở hữu: 1.

Tinh huyết trường sinh Uông Tàng Hải *6 (Vương cấp) 2.

Tinh huyết trường sinh Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp) 3.

Tinh huyết Thượng cổ Ly Trùng Vương *1 (Vương cấp) Kỹ năng: Đạo mộ bí thuật, Hoàng Kim Đồng, Mặc gia cơ quan thuật (Đại sư) Vũ khí: Hắc Kim Long Đao, Phát Khâu Ấn, Thoán Thiên Thằng, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Cơ giới), Phệ Hồn Châu (Bảo vật linh hồn) Nhiệm vụ: 1.

Tìm kiếm Thanh Đồng Thần Thụ, giải mã bí ẩn vật chất hóa. 2.

Giải khóa nhiệm vụ U Minh Quân, tìm kiếm Quỷ Tỳ.

Thu hoạch quả nhiên không tồi.

Khoảng cách đến lúc dung hợp huyết mạch chỉ còn thiếu việc thăng cấp huyết mạch Huyền Vũ nữa thôi!

Một sự lột xác lớn sắp diễn ra, cuối cùng cũng chờ được rồi!

Sau khi Tiêu Long lo liệu xong xuôi mọi việc, những người khác cũng đã hồi phục hòm hòm.

Tiêu Long đưa mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, đã đến lúc thu hoạch chiến lợi phẩm.

Mắt mấy người sáng rực lên, đặc biệt là Giải Vũ Thần, vội vàng

cùng Bàn Tử bận rộn vơ vét.

Sau khi gom được vài món đồ nhỏ, tâm lý mấy người thoải mái hơn hẳn.

Những người khác cũng đã nghỉ ngơi xong.

Tiêu Long trực tiếp đi đến trước thạch quan, bắt đầu phá giải phong thủy cục Cửu Long Sĩ Quan.

Vì Độc Tí Tiểu Dương đã bị giết nên cơ quan bên trong cũng đã bị phá gần hết.

Tiêu Long loay hoay trong thạch quan một hồi, phát hiện ra một cái móng rồng phía trên chính là chìa khóa phá cục.

Trong cục Cửu Long Sĩ Quan này, trên thân mấy con thần long đó, bốn móng phía trước, hai móng phía sau, tạo thành thần long sáu móng.

Nhưng theo quy tắc cổ đại, bốn móng là mãng, tướng quân tối đa chỉ được dùng bốn móng, năm móng mới là chân long, chỉ có vương thất và thiên tử mới được sử dụng.

Cho nên việc thừa ra một móng chắc chắn không phải sơ suất, mà mang hàm nghĩa đặc biệt.

Sau khi kích hoạt, sáu cái móng rồng kia cử động, cuối cùng biến thành một vòng tròn.

Giữa vòng tròn xuất hiện một lỗ hổng.

Tiêu Long liếc mắt là nhận ra ngay, lỗ hổng đó khớp với hình dáng thanh bảo kiếm trong tay Độc Tí Tiểu Dương.

Hắn trực tiếp lấy hai đoạn bảo kiếm gãy cắm vào, rồi mở ra.

Ngay sau đó, trên bức tường không xa, một cửa động từ từ mở ra, lộ ra một lối thoát.

Mọi người thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc và kích động, đặc biệt là Lão Dương, hắn không muốn ở lại đây thêm giây nào nữa, tốt nhất là không phải ở cùng một chỗ với Tiêu Long.

Lúc này, mọi người đột nhiên cảm thấy trong mộ thất thổi qua một luồng âm phong lạnh lẽo.

Sự xuất hiện đột ngột đó khiến Bàn Tử rùng mình.

Đồng thời, tai mọi người vang lên tiếng chiến mã hí vang vọng từ xa tới.

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi, ngay cả Tiêu Long cũng vậy.

Mọi người nhìn về phía tảng đá chặn đường lúc nãy, đột nhiên xuất hiện một đội quân toàn thân bao phủ hắc khí, mặc áo giáp, lặng lẽ tiến bước.

Chỉ có tiếng ngựa hí và tiếng vó ngựa 'đát đát' vang lên, như thể họ đang bước ra từ thời viễn cổ.

Bất Ngôn Kỵ!

Âm Binh Tá Đạo!

Mọi người chết lặng tại chỗ, nhìn đội quân kia đi lướt qua bên cạnh.

Những âm thanh quỷ dị đó như đưa họ vào một cổ chiến trường, tiếng chém giết vang dội không dứt, vô số bóng người không phân địch ta đang lao vào nhau.

Mọi người sợ đến mức đứng không vững.

Lúc này, huyết mạch Kỳ Lân trên người Tiêu Long bộc phát, giây tiếp theo mọi người mới thoát khỏi ảo cảnh.

Ai nấy đều kinh hoàng, mặt cắt không còn giọt máu.

Lúc này, vị tướng quân cưỡi cao đầu đại mã đi đầu đột nhiên dừng bước.

Hắn như thể nhìn thấu dòng sông thời gian, lên tiếng hỏi mọi người: "Các ngươi có nguyện ý tùy tùng bản vương không?" Giọng nói đó dường như có một ma lực kỳ lạ, khiến ánh mắt mọi người đờ đẫn, thần sắc hoán tán, mắt thấy sắp quỳ rạp xuống đất.

Ngay lúc đó, khí tức huyết mạch trên người Tiêu Long lại bộc phát, liên tiếp bộc phát ba loại huyết mạch Thiên giai mới khiến mọi người tỉnh lại.

Chỉ có Tiểu Ca vẫn nhìn chằm chằm vị tướng quân kia, sắc mặt biến hóa bất định.

Vị tướng quân trẻ tuổi liếc nhìn Tiểu Ca một cái rồi đặt tầm mắt lên người Tiêu Long, lại lên tiếng: "Ngươi không thuộc về thời đại này, hãy cút về thế giới của ngươi đi!" Mọi người nghe vậy tim đập loạn nhịp, ngay cả Tiểu Ca cũng không thể tin nổi nhìn Tiêu Long.

Mọi người căn bản không hiểu ý tứ câu nói đó, nhưng Tiêu Long lại cười, phản vấn: "Ngươi cũng chẳng thuộc về thời đại này, người nên cút đi chính là ngươi!" "Gương mẫu!" Một vị phó tướng bên cạnh quát lên, nhưng giây tiếp theo, một đạo đao quang lóe lên, đầu vị phó tướng đó trực tiếp bị chém rụng, rồi thân thể biến thành một luồng hắc khí tan biến vào hư không.

Cả đội quân bao gồm cả tướng quân lập tức biến sắc, tất cả đều rút vũ khí ra cảnh giác nhìn Tiêu Long.

Trong thâm tâm bọn họ chấn kinh vô cùng.

Bởi vì bọn họ không phải tồn tại bình thường, bọn họ nghe theo tiếng triệu hoán từ thế giới bên kia bước tới, vượt qua dòng sông thời gian, người thường căn bản không thể nhìn thấy chứ đừng nói là giết

chết.

Nhưng hiện tại, mọi nhận thức đều bị đảo lộn, đặc biệt là khi cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người Tiêu Long khiến bọn họ cảm thấy toàn thân khó chịu, không dám khinh suất hành động.

"Được, chúng ta sẽ còn gặp lại, giữa chúng ta tất có một trận chiến!" Vị tướng quân trẻ tuổi lạnh lùng nói, đồng thời cả đội quân trở nên hư ảo, dần dần biến mất trong đường hầm vừa mới mở ra.

Mọi người đều ngây dại, nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy hiếu kỳ và thần bí.

Nghe mấy câu đối thoại với âm binh, họ cảm giác như vừa phát hiện ra một bí mật động trời.

Hóa ra Long ca mạnh như vậy là vì anh không phải người của thời đại này.

Chẳng lẽ anh thật sự là thần tiên sao?

Mọi người nghĩ ngợi lung tung, căn bản không ai chú ý trong đội ngũ, Tiểu Ca đã biến mất.

Tiêu Long nhìn theo đội U Minh Quân kia, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Hắn nhìn thấy một bóng người, chính là Tiểu Ca.

Trong khoảnh khắc Tiêu Long ra tay lúc nãy, Tiểu Ca đã lặng lẽ hòa nhập vào đội ngũ Bất Ngôn Kỵ, đi theo bọn họ rời đi.

Còn anh ta định làm gì thì có lẽ chỉ mình anh ta biết.

Tiêu Long không ngăn cản, vì hắn biết Tiểu Ca muốn làm gì.

Muốn tiến vào trạng thái không nhân không quỷ để hòa vào âm binh, vì ở Vân Đỉnh Thiên Cung sau này, Tiểu Ca cũng phải mượn đội ngũ Âm Binh Tá Đạo để vào Thanh Đồng Môn.

Tiêu Long biết chắc chắn mình sẽ đến Vân Đỉnh Thiên Cung và cũng sẽ tìm đến Thanh Đồng Môn đó, nên vào bằng cách nào, hắn phải tìm biện pháp.

Tiểu Ca chính là một ví dụ điển hình!

Sau một lúc lâu, mọi người cuối cùng cũng hồi phục tinh thần.

Dưới sự thúc giục của Tiêu Long, mọi người bắt đầu xuất phát, không dừng lại ở đây nữa.

Một lát sau khi mọi người rời đi, con đường mộ đạo quanh co đưa họ quay trở lại bên cạnh Thanh Đồng Thần Thụ.

Họ đã đi xuyên qua một lớp đất dày mấy chục mét để lên tầng cao hơn.

Giống như trước đây, họ chỉ có thể tiếp tục leo lên trên, mọi người nhanh chóng hành động.

Chương 168

Không ai chú ý đến thạch thất phía sau, kể cả Tiêu Long.

Trên tế đài trong thạch thất đó, tòa thạch quan chậm rãi mở ra, một chiếc quan tài mới trồi lên.

Tiếp đó, trên chiếc quan tài bằng bạch ngọc xuất hiện một kẽ hở, rồi theo một tiếng động trầm đục, nắp quan tài bị đẩy ra.

Một bàn tay từ bên trong bò ra, trong đó hai ngón tay là ngón trỏ và ngón giữa đặc biệt to khỏe và có lực.

Hai ngón tay đó dùng lực, nắp quan tài bị lật tung.

Một thân ảnh đột ngột ngồi dậy, mở to đôi mắt, nhìn quanh quất một vòng rồi nhảy ra ngoài.

Tầm mắt cuối cùng dừng lại trên thi thể Độc Tí Tiểu Dương, thần sắc trở nên mê mang.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt mới trở nên trong trẻo, miệng lẩm bẩm: "Không ngờ nghìn năm sau, bản tướng lại trở về!" "Kẻ nào giết bản tướng, kẻ đó phải hứng chịu cơn thịnh nộ của ta!" Im lặng một lát, hắn lại lẩm bẩm: "Tướng quân, Vương gia, bản tướng lập tức tới hộ giá!" Cái bóng đó quay người rời đi, là một con người hoàn chỉnh, nhưng dáng vẻ của hắn rõ ràng giống hệt Độc Tí Tiểu Dương.

Tuy nhiên phía sau hắn dường như còn cõng thêm một bóng hình khác.

Mọi người quay lại quỹ đạo cũ của Thanh Đồng Thần Thụ, tiếp tục leo lên trên.

Lúc này Thiên Chân phát hiện Tiểu Ca không thấy đâu nữa!

“Này!

Muộn Du Bình đâu rồi?” “Này!

Cái mặt xác chết kia lại chạy đi đâu rồi?!

Mau ra đây đi, đừng có đùa nữa được không?” “Mặt xác chết, anh còn không ra là tôi giận đấy!” Trên mặt Thiên Chân lộ rõ vẻ lo lắng và hoảng hốt.

Sự biến mất đột ngột của Tiểu Ca khiến anh luống cuống tay chân, nhất thời rối loạn không biết phải làm sao.

Những người khác lúc này cũng mới phát hiện đội ngũ thiếu mất một người, sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Lời đồn đó không lẽ là thật sao?” Giải Vũ Thần sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

“Lời đồn gì?

Tiểu Vũ, mau nói cho tớ biết!” Thiên Chân chộp lấy vai Giải Vũ Thần, ánh mắt đầy hy vọng.

“Lời đồn... trong truyền thuyết nói Bất Ngôn Kỵ không bao giờ đi không, mỗi lần xuất hiện đều phải mang theo một người xuống Minh giới.” Giải Vũ Thần cẩn thận nói, rất sợ Thiên Chân nghĩ quẩn.

Nhưng anh đã đánh giá thấp thái độ của Thiên Chân đối với Tiểu Ca.

Nghe xong lời đồn đó, Thiên Chân quay đầu chạy ngược trở lại nhưng bị Tiêu Long giữ chặt.

“Long ca, buông em ra!

Em phải đi tìm Tiểu Ca, em không thể để anh ấy đi theo lũ quỷ đó được!” Thiên Chân muốn gạt tay Tiêu Long ra.

Tiêu Long bình tĩnh nói: “Được thôi, đi đi, em có biết Minh giới ở đâu không?” “Em...” Thiên Chân phát hiện mình đã quá rối loạn, căn bản không còn trí óc gì nữa.

Đúng như Long ca nói, đi đâu mà tìm?

Minh giới sao?

Biết nó nằm ở đâu không?

Bây giờ quay lại liệu có ích gì?

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Thiên Chân tuyệt vọng nhìn Tiêu Long, ánh mắt đột nhiên lóe lên một tia hy vọng.

Anh chộp lấy cánh tay Tiêu Long khẩn cầu: “Long ca, giúp em với, em biết anh nhất định có cách mà!

Cho em đi tìm Tiểu Ca có được không?” “Bình tĩnh lại đã.” Tiêu Long vỗ vai Thiên Chân, nói tiếp: “Anh biết hiện giờ Tiểu Ca đi đâu, anh ấy không đến Minh giới đâu mà là đi lên phía trên, tới nơi sâu nhất của địa cung Tần Lĩnh, cũng chính là đỉnh cao nhất của Thanh Đồng Thần Thụ.

Nơi đó có một địa phương đặc biệt rất nguy hiểm, nên Tiểu Ca mới đi một mình.

Nếu em muốn gặp anh ấy thì phải đi theo anh!” “Vậy còn chờ gì nữa, mau đi thôi Long ca!” Thiên Chân nghe xong không một chút nghi ngờ, vì anh tin Tiêu Long sẽ không lừa mình.

Anh kéo tay Tiêu Long muốn đi tiếp, dáng vẻ không thể chờ đợi thêm được nữa, trực tiếp xông lên dẫn đầu.

Tiêu Long bất lực lắc đầu, Bàn Tử cũng chỉ biết nhún vai vội vàng đi theo.

Đội ngũ bắt đầu tăng tốc nhanh chóng, ai bảo có người phía trước đang liều mạng leo lên cơ chứ?

Để bảo vệ Thiên Chân, Lão Dương và Giải Vũ Thần thay phiên nhau bám sát.

Chẳng mấy chốc mọi người đã leo được một đoạn dài.

Thiên Chân lầm lũi leo lên, không chú ý xung quanh, nhưng Lão Dương lại nhìn rất rõ.

Hắn luôn nhìn chằm chằm xung quanh nên lập tức phát hiện ra vấn đề!

Cách trên đầu mọi người không xa lại xuất hiện mấy bóng người.

"Thiên Chân đừng động!

Cái gì kia?!" Mọi người lập tức dừng bước, nhìn theo hướng Lão Dương chỉ.

Chỉ thấy mấy bóng đen treo ngược trên cành cây cách đó không xa, không nhìn rõ là thứ gì.

Bàn Tử biến sắc, lẩm bẩm: "Trời ạ, không lẽ lại gặp nhân diện tinh tinh sao?" "Có cảm giác... dường như khá nguy hiểm." Lúc này Tiêu Long lên tiếng: "Không sao đâu, đừng sợ, cứ tiến lên đi." Nghe vậy mọi người không còn sợ nữa, vội vàng leo lên.

Khi nhìn rõ thứ đó, không phải nhân diện viên, cũng chẳng phải quái vật hay mấy cái mặt nạ Ly Trùng, mà là hai con người.

Hai người bị treo trên cây, đã chết, xác khô héo.

Nhưng dù vậy cũng khiến sắc mặt mọi người khó coi, vì nhìn kỹ thì họ khô héo đến mức cực độ như bị mất nước, mà tình trạng này thường chỉ xảy ra ở sa mạc.

Trên người không còn một giọt máu.

Quan trọng nhất, hai bóng người đó không phải ai khác mà chính là lão Thái Thúc hung tàn và tên tay sai của lão!

Họ dường như bị rơi từ trên xuống rồi bị cành cây đâm xuyên qua lúc rơi, hai người trực tiếp bị gãy làm đôi từ thắt lưng.

Trên bụng có chi chít những lỗ nhỏ, ruột gan lòi cả ra ngoài.

Đặc biệt là đôi mắt trợn ngược, rõ ràng là chết không nhắm mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Nhìn cảnh này, sắc mặt mọi người đều không tốt.

Thái Thúc và tay sai chết quá thảm, rõ ràng là bị dọa chết trước khi rơi xuống.

Điều này khiến mọi người cảm thấy sợ hãi, thứ gì có thể dọa chết người sống thì thật sự rất đáng sợ.

Mặc dù mọi người không có thiện cảm với lão Thái Thúc vì lão giết người không ghê tay, nhưng kết cục này đúng là báo ứng.

Mọi người thầm nghĩ rồi vòng qua, tiếp tục leo lên.

Tuy nhiên, mọi người đều trở nên cảnh giác vô cùng, đoán rằng phía trên chắc chắn có thứ gì đó rất nguy hiểm, nếu không lão Thái Thúc đã không bị dọa đến mức đó.

Nhưng có những chuyện cần phải mạo hiểm, không mạo hiểm thì sao lấy được đồ tốt?

Sau khi leo thêm một lúc lâu, mọi người vẫn chưa thấy điểm dừng của cây đồng, ánh sáng xung quanh cũng trở nên u ám.

Ngay cả đèn pin chuyên dụng trong tay cũng trở nên yếu ớt, dưới sự phản xạ của Thanh Đồng Thần Thụ, ánh sáng xanh loe loét càng khiến người ta hoảng sợ.

Thêm vào đó, việc leo trèo quá lâu khiến thể lực mọi người cạn

kiệt, ai nấy đều cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cứ ngẩng đầu leo lên mãi như vậy tạo nên một cảm giác kính sợ kỳ lạ, lâu dần có thể dẫn đến suy sụp.

Tiêu Long bảo mọi người cố gắng thêm chút nữa, sắp tới một chỗ thưa thớt trên cây đồng rồi.

Nhưng lúc này, Tiêu Long và vài người chú ý thấy thứ gì đó trên đầu.

Đám khỉ mặt người lại xuất hiện lần nữa, lần này số lượng cực đông và thực lực mỗi con đều rất mạnh.

Chương 169

A Ninh định ra tay nhưng bị Tiêu Long ngăn lại.

Để tiến lên nhanh hơn, Tiêu Long trực tiếp ra tay.

Trong nháy mắt, chân tay đứt lìa, đầu người mặt khỉ rơi rụng, máu tươi bắn tung tóe.

Máu chảy theo cây đồng xuống dưới và nhanh chóng bị nó hấp thụ.

Thấy Tiêu Long giải quyết đám khỉ dễ dàng như vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Tiếp tục tiến lên thôi, chắc sắp đến rồi." Tiêu Long không để ý đến sự chấn kinh của họ, dùng Hoàng Kim Đồng cẩn thận quan sát phía trước.

Thấp thoáng có thể thấy được vài thứ nhưng vì khoảng cách quá xa nên ngay cả Hoàng Kim Đồng cũng nhìn không rõ.

Mọi người không chần chừ, nhanh chóng bám theo.

Thiên Chân thấy Tiêu Long lần này ra tay dứt khoát dọn đường, trong lòng không khỏi cảm động.

Hóa ra Long ca cũng không phải loại người vô tình!

Khi tiến lên, một sự cố lại xảy ra.

Từng khuôn mặt người quỷ dị lại xuất hiện trước mặt mọi người, dính chặt lên cây, dùng nụ cười quái đản đó nhìn chằm chằm họ.

Số lượng cực nhiều.

"Ly Trùng!" Sắc mặt mọi người lại biến đổi.

Lần này đám trùng đó dường như không còn sợ hãi, chúng đổ xuống như thủy triều.

Cảm giác nhìn từng khuôn mặt cười quái dị bò xuống thật sự rất ghê rợn.

Tiêu Long lại ra tay tàn khốc, ba loại huyết mạch bộc phát trực tiếp đồ sát sạch sẽ đám đó, đồng thời thu thập thêm tinh huyết, nâng cấp huyết mạch Huyền Vũ lên Cao cấp đỉnh phong.

Mọi người không dừng lại, tiếp tục tiến lên, bảo bối dường như đã ở rất gần, tâm trí ai nấy đều bắt đầu rục rịch.

Tiêu Long không quan tâm, chỉ cần không chạm đến giới hạn của hắn thì việc họ muốn kiếm chút tài lộc là quyền tự do, dù sao đi suốt quãng đường sinh tử này cũng nên có chút thu hoạch, không nên quá khắt khe.

Lúc này, mọi người thấy trên đầu xuất hiện một quầng đen lớn, quầng đen đó dần trở nên rõ nét.

A Ninh đột nhiên lên tiếng: "Long ca, mấy người họ hình như biến mất rồi!" A Ninh tái mặt nói, Ái Lệ Ti cũng chú ý thấy, thần sắc trở nên khó coi.

Tiêu Long dừng bước, liếc nhìn phía sau, khóe miệng lộ ra một tia chế nhạo quỷ dị: "Không sao, không cần quản, sẽ không có chuyện gì đâu." Ngoài Bàn Tử ra thì Giải Vũ Thần, Thiên Chân và hai tên lính đánh thuê còn lại đều đã biến mất.

Tiêu Long biết đó là 'chuyện tốt' do Lão Dương làm.

Hắn chỉ hơi kinh ngạc vì gã này dám ra tay ngay dưới mí mắt mình.

Đã thành công rồi sao?

Nhưng cái giá gã đó bỏ ra chắc chắn không nhỏ, trừ khi gã tiếp xúc trực tiếp với Thanh Đồng Thần Thụ để lấy được sức mạnh lớn hơn, coi như bán mình cho nó, nếu không không thể có thực lực này.

"Thật sự không quản sao?" Bàn Tử có chút không yên tâm.

"Yên tâm đi, Tiểu Ca và Ngô Tam Gia đều ở trong tối, Thiên Chân không sao đâu." Nghe Tiêu Long nói vậy, sắc mặt hai người mới khá hơn một chút.

Đúng là Tiêu Long nói đúng, suýt chút nữa họ đã quên mất hai cái gã thần xuất quỷ nhập kia.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục." "Được!" Chẳng mấy chốc, trên đầu mọi người xuất hiện một con đường sạn đạo.

Hóa ra quầng đen lớn lúc nãy thực chất là một lối đi bắc ngang qua đầu họ.

"Long ca, trên đó sẽ có thứ gì?

Chẳng lẽ đã đến đích rồi?" Tiêu Long cười đáp: "Làm gì có chuyện đơn giản thế, muốn vào địa cung thực sự thì phải đi qua sạn đạo này mới vào được tầng khác!" "Nhưng thứ này nhìn có vẻ sắp sập rồi, vạn nhất lát nữa tôi bước lên mà nó sập thì tính sao?" Bàn Tử có chút nhụt chí.

"Yên tâm đi, có Long ca ca ở đây, anh còn sợ cái gì?" A Ninh lườm Bàn Tử, bất mãn nói.

"Cũng đúng, có Long ca ở đây thì đều là chuyện nhỏ!" Tiêu Long đảo mắt, bất lực lắc đầu.

Hai cái gã này thật là...

Tiếp tục leo lên, Bàn Tử đột nhiên chỉ tay lên phía trên: "Long ca, nhìn kìa, trên đó chẳng phải có hai người sao?" A Ninh và Ái Lệ Ti

không tự chủ được nhìn lên, quả nhiên có hai bóng người trên sạn đạo đang không ngừng tiến về phía trước.

"Chẳng lẽ là Thiên Chân?" Ái Lệ Ti kinh hỉ nói.

"Đuổi theo nhìn là biết ngay thôi." Bốn người nhanh chóng áp sát sạn đạo, trực tiếp bước lên, tiện tay chém chết vài con Ly Trùng bám trên đó, nhanh chóng tiếp cận hai bóng người kia.

Kết quả lúc này mới thấy đó căn bản không phải Thiên Chân, mà là hai cái xác khô!

Lúc này mọi người kinh ngạc phát hiện hai xác khô đó cử động, dường như nhìn thấy họ liền trực tiếp lao tới.

Tuy tốc độ chậm nhưng rất dọa người, vì xác khô không phải là thi thể mới, theo lý không nên có hiện tượng thi biến.

Bàn Tử giật mình một cái, nhưng chưa kịp chạy thì Tiêu Long đã vung đao chém rụng đầu chúng.

Hai xác khô ngã xuống, lúc này mọi người mới thấy bên trong bò ra hai con Ly Trùng.

Thấy cảnh này ai nấy đều thở phào, ít nhất nó không vượt quá nhận thức của họ.

"Mấy con trùng này hại người thật đấy." "Đương nhiên rồi, thời thượng cổ thứ này được dùng để bảo vệ lăng mộ rất hiệu quả." "Đúng vậy, thọ mệnh của chúng thật dài." Mọi người cảm thán vài câu rồi tiếp tục tiến lên.

Nhưng đi không được bao lâu, Tiêu Long và A Ninh phát hiện Bàn Tử và Ái Lệ Ti gặp vấn đề.

Họ kích động lao về phía trước, miệng luôn lẩm bẩm 'Thiên Chân, Thiên Chân' như thể phía trước có người đang gọi.

Họ thậm chí không màng đến vực thẳm bên cạnh, chộp lấy mép sạn đạo định nhảy xuống.

A Ninh giật mình giữ chặt Ái Lệ Ti, Tiêu Long cũng nhanh tay đánh ngất Bàn Tử.

Lát sau hai người dần tỉnh lại, ngơ ngác nhìn Tiêu Long và A Ninh.

"Gì thế?

Nhìn tôi làm gì?" Ái Lệ Ti khóe miệng giật giật, không nhịn được đảo mắt.

Thấy hai người căn bản không biết mình vừa làm gì, chứng tỏ nơi này có vấn đề.

Trong lúc A Ninh giải thích cho họ, Tiêu Long chú ý đến vài thứ.

Chút nữa thì hắn quên mất, trong nguyên tác, nơi này không phải là chỗ tốt lành gì.

Lúc này Bàn Tử và Ái Lệ Ti đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra, sợ đến mức mặt tái mét.

"Trời đất ơi!

Lúc nãy tôi suýt chút nữa nhảy xuống đó sao?" "Cảm ơn, cảm ơn!

Nếu nhảy xuống thật thì không dám tưởng tượng nổi!" Bàn Tử sợ đến mức run cầm cập, liên tục lùi lại nhưng lại va vào lan can bên kia, suýt nữa thì lộn xuống dưới.

May mà chộp kịp, hắn ngồi bệt xuống đất, ôm chặt lấy mấy sợi dây leo không dám nhúc nhích.

Ái Lệ Ti cũng sợ không kém, nhìn Tiêu Long và A Ninh với vẻ mặt cảm kích.

Gặp phải ảo giác, nhưng là thứ gì ảnh hưởng vậy?

Tại sao Tiêu Long và A Ninh lại không sao?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, không ai chú ý đám dây leo bám trên sạn đạo đang lặng lẽ tiếp cận họ.

Tiêu Long lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Đám dây leo đó như thể có sự sống, tỏa ra một mùi hương không nhìn thấy cũng chẳng ngửi thấy được.

Tiêu Long nhìn sang bên cạnh, trong lớp đất trên đầu, hệ rễ của chúng ẩn hiện cùng vài tàn tích điêu khắc bị bao phủ bên trong.

"Đi!

Rời khỏi đây trước!" Tiêu Long đột ngột lên tiếng, dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Trong chớp mắt, bốn người đã đi hết sạn đạo.

Nhìn phía trước, trên đỉnh cây đồng là một tế đàn khổng lồ!

Chương 170

Trên tế đàn đặt một chiếc quan tài đồng cực lớn, khác hẳn với những chiếc quan tài thường thấy, nó như thể kết nối trực tiếp với toàn bộ Thanh Đồng Thần Thụ.

Những bệ đá đó có hệ rễ chằng chịt, bao quanh chiếc quan tài đồng như thể đang phong ấn nó!

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử lại kích động như thể thấy được tuyệt thế trân bảo.

Nhưng lúc này, đám rễ cây bao quanh quan tài đồng đột ngột chuyển động, nhắm thẳng vào nhóm Tiêu Long.

Đám dây leo dày đặc khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Mẹ nó!

Không lẽ là Sát Nhân Đằng trong truyền thuyết?" Bàn Tử kêu lên.

"Chắc chắn không sai!" A Ninh ngẩn người nhìn.

Chỉ có Ái Lệ Ti là ngơ ngác hỏi: "Sát Nhân Đằng?" Tiêu Long cười xoa đầu cô, thản nhiên giải thích, căn bản không bận tâm đến đám rễ cây đó: "Sát Nhân Đằng là một loại nửa động vật nửa thực vật, một sản phẩm của vu thuật thượng cổ, không dễ đối phó đâu." A Ninh và Bàn Tử cũng biết thứ này rất khó nhằn nên vô cùng cảnh giác.

Lúc này, đám Sát Nhân Đằng đã bao vây nhóm Tiêu Long như thể chúng có trí tuệ.

"Làm sao đây Long ca, thứ này khó xơi lắm!" Bàn Tử cầm súng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đúng lúc đó, đám Sát Nhân Đằng ra tay.

Vô số dây leo mang theo tiếng gió rít nhắm thẳng vào họ, định xuyên thủng không khí đóng đinh họ lên tường!

Tiêu Long không một chút trì nghi, bộc phát huyết mạch Bạch Hổ.

Với tốc độ gia trì, mọi người chỉ thấy trước mặt xuất hiện vô số bàn tay, rồi thấy Tiêu Long như Thiên Thủ Quan Âm, tóm gọn đám dây leo đó vặn thành một đoàn như bánh quai chèo, rồi dùng sức mạnh cường đại giật phăng chúng ra.

Tiếng dây leo đứt gãy răng rắc vang lên, hệ rễ bên cạnh quan tài đồng bị Tiêu Long giật xuống một nửa.

Trong đám rễ đó lẫn lộn vài cái đầu lâu và những xác chết chưa bị tiêu hóa hết.

Nhìn kỹ thì thấy có một tên lính đánh thuê và vài thuộc hạ của Thái Thúc.

Xem ra đội của Thái Thúc không một ai sống sót, vất vả lắm mới tới được đây cuối cùng lại làm phân bón cho đám thực vật này.

Thấy đám dây leo bị dẹp bỏ, Bàn Tử và mọi người mới thở phào.

"Sát Nhân Đằng đáng lẽ không thể mọc ở đây chứ?" A Ninh nhíu mày.

Bàn Tử cũng đồng tình: "Mấy thứ này thật kinh khủng, xuất hiện lặng lẽ không tiếng động, thật đáng sợ!

May mà có Long ca, nếu không ở cái chỗ chật hẹp này chắc tôi tiêu đời rồi!" Bàn Tử cảm thán, không quên nịnh nọt một câu.

"Được rồi, đừng có bốc phét nữa.

Để tôi xem thứ này rốt cuộc xuất hiện như thế nào." Tiêu Long cười mắng rồi vỗ đầu Bàn Tử.

Mọi người vội vàng đi theo, không ngừng tiếp cận tế đài và quan

tài đồng.

Cùng lúc đó, trong hầm mộ sâu thẳm, một bóng người đang nhanh chóng chạy trốn nhưng bị người phía sau đuổi kịp và khống chế.

Lúc này vài người xuất hiện, nhìn kỹ thì chẳng phải Thiên Chân và Giải Vũ Thần sao!

Người bắt giữ chính là Tiểu Ca!

"Để xem là kẻ nào." Thiên Chân nói rồi lột mặt nạ đen ra.

"?!

Lão Dương, sao lại là cậu?" Thiên Chân không thể tin nổi nhìn Lão Dương trước mặt, nửa ngày không phản ứng.

Lúc nãy khi đang leo cây, anh đột nhiên thấy những người phía trước biến mất, rồi thấy trên bức tường đối diện nhóm Tiêu Long đi qua.

Lúc đó Lão Dương giục anh đi theo, Thiên Chân và Giải Vũ Thần mơ hồ nhảy sang, kết quả phát hiện mình mắc mưu, bị nhốt trong một thạch động.

Khi đám Ly Trùng mặt cười xuất hiện và họ đang tuyệt vọng thì Tiểu Ca xuất hiện cứu mạng.

Lúc đó họ phát hiện có một bóng người luôn rình rập nên đã đuổi theo, kết quả là bắt được cảnh này.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Giải Vũ Thần phẫn nộ chất vấn.

"Lão Dương, quan hệ giữa chúng ta như vậy, tại sao cậu lại muốn..." Lão Dương im lặng một lát, cuối cùng không nói một lời.

"Lão Dương, chúng ta là bạn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có chuyện gì không thể nói với tớ sao?" Thiên Chân run giọng hỏi.

Lão Dương cuối cùng cũng có chút phản ứng, hắn nhìn Tiểu Ca một hồi rồi thở dài: "Coi như tớ xui xẻo, trước đó có gã Tiêu Long kia luôn ở bên cạnh tớ không có cơ hội ra tay, khó khăn lắm mới tìm được dịp thì lại gặp Tiểu Ca.

Haiz, ông trời cũng không cho tớ sống mà." Nhìn Thiên Chân và Giải Vũ Thần đầy vẻ khó hiểu, khóe miệng Lão Dương lộ ra nụ cười chế nhạo: "Đúng vậy, tớ muốn hại các cậu, vì tớ có được một năng lực nhưng tớ cũng mất đi nhiều thứ.

Để tiếp tục sống, tớ phải dùng mạng của các cậu để giúp tớ!" "Cái gì?" Thiên Chân không tin nổi, sắc mặt khó coi.

Nhưng Lão Dương không dừng lại, trực tiếp nói ra toàn bộ mục đích của mình.

Qua lời kể của Lão Dương, mọi người mới biết nguyên nhân.

Thiên Chân cảm thấy chết lặng khi nhìn Lão Dương, như thể lần đầu tiên nhận thức về con người này, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc không thể tin nổi.

Nhìn thấy cảnh này, sâu trong mắt Lão Dương thoáng qua một tia hối hận nhưng đã không còn đường lui.

Hóa ra đúng như Tiêu Long dự đoán, vài năm trước Lão Dương có được một cuốn sổ tay từ nhà họ Giải...

Biết được bí mật của Thanh Đồng Thần Thụ, biết rằng ở đây có thể nhận được sức mạnh thần kỳ, một số người đã đạt được năng lực vật hóa.

Nhưng bất ngờ xảy ra, không rõ nguyên nhân gì đã làm kinh động đến thượng cổ Chúc Cửu Âm, khiến họ bị nhốt trong đá.

Cuối cùng chỉ có một người sống sót thoát ra ngoài.

Rất lâu sau đó, Lão Dương mới nhận ra...

Không, khóe miệng Lão Dương nở nụ cười quỷ dị, nói: "Tôi không phải Lão Dương, tôi là Giải Liên Hoàn, không đúng, tôi cũng là Lão Dương, tôi là Giải Tử Dương, tôi... tôi cũng chẳng biết mình là ai nữa." "Vì cha tôi, hoặc là tôi, trước đó đã bị Thanh Đồng Thần Thụ lây nhiễm, nên tôi không phải người thật." "Tôi cũng chẳng biết mình là ai, nên tôi không phải người nhà họ Giải!" Lão Dương nhìn Giải Vũ Thần, cười một cách quái dị.

"Không thể nào!" Giải Vũ Thần và Thiên Chân mặt đầy vẻ không tin, trông như vừa thấy ma, căn bản không muốn chấp nhận sự thật này.

Giải Liên Hoàn trước đó cùng một số người vào trong Thanh Đồng Thần Thụ rồi gặp sự cố.

Nhưng nhờ có được năng lực vật hóa, ông ta đã tạo ra một bản sao rồi trốn ra ngoài.

Tuy nhiên năng lực vật hóa có di chứng cực lớn, đó là bắt đầu quên đi ký ức.

Thế là ông ta để lại một số bút ký rồi đi theo Ngô Tam Gia đến mộ dưới đáy biển, bị kẹt dưới đó.

Sau đó, bằng năng lực của mình, ông ta lại tạo ra một bản sao khác đi ra.

Kết quả di chứng ngày càng nặng, ông ta bắt đầu quên mọi thứ.

Sau đó, vì cực kỳ khát khao có hậu nhân, ông ta đã tạo ra một đứa con trai, đó chính là Giải Tử Dương!

Nhưng Giải Tử Dương cũng di truyền di chứng đáng sợ đó.

Vì vậy, khi đang ở trong hai thân phận Giải Liên Hoàn và Giải Tử

Dương, ông ta lại gặp chuyện.

Ông ta nhận nuôi Giải Vũ Thần.

Sau đó Giải Liên Hoàn biến mất, đứa con trai lớn "Giải Tử Dương" cũng sắp biến mất.

Nhà họ Giải chỉ còn lại Giải Vũ Thần.

Mười mấy năm sau, Giải Tử Dương trưởng thành dần phát hiện ra bí mật trên người mình.

Để giải mã những bí ẩn đó, dựa vào bút ký và ký ức cuối cùng, hắn dẫn một nhóm người tiến vào địa cung Tần Lĩnh một lần nữa để lấy lại năng lực vật hóa.

Kết quả lại xảy ra ngoài ý muốn, một lần nữa bị chặn lại trong địa cung!

Để thoát ra, hắn lại tạo ra một Lão Dương khác.

Thế là, một vòng lặp lại bắt đầu!

Mọi người đều im lặng, ngay cả Tiểu Ca cũng vậy, dường như anh ấy đã hiểu ra điều gì đó, khí sắc trên người có chút biến đổi không ngừng.

Chương 171

Trong lúc mọi người đang thẫn thờ, đột nhiên Bàn Tử hét lên một tiếng: "Mẹ kiếp!

Người đâu rồi?!" Hai người giật mình quay lại, nhìn kỹ thì Lão Dương – người vốn đang bị khống chế – đã biến mất!

Sắc mặt Thiên Chân và Giải Vũ Thần càng trở nên khó coi hơn.

Bên cạnh quan tài đồng.

Khi nhóm Tiêu Long lại gần, họ mới phát hiện ra một bục đá khổng lồ.

Nó thực sự quá lớn.

Những gì mọi người vừa thấy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Cỗ quan tài đồng khổng lồ kia cũng chỉ là một trong vô số quan tài đồng ở đây.

Khi lại gần, mọi người mới thấy trên bục tế lễ rộng hơn cả sân bóng đá này bày la liệt những quan tài đồng.

Mọi người cuối cùng cũng có cái nhìn trực quan về đường kính của Thanh Đồng Thần Thụ, nó giống như một mặt cắt ngang của sân vận động, khiến ai nấy đều cảm thấy sợ hãi.

Nơi đó sừng sững như một ngọn núi!

Đúng lúc này, từ đằng xa vang lên tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết.

"Đoàng đoàng đoàng!" "Á cứu tôi với!" "Đằng kia hình như có chiến đấu!" Bàn Tử đột ngột quay đầu.

Nhóm Tiêu Long nhìn nhau rồi vội vàng chạy tới.

Khi đến gần, họ thấy tại vị trí một cỗ quan tài đồng, có một nhóm người đang không ngừng kêu thảm, bị đồ sát một cách đơn phương.

Nhưng không thấy kẻ thù ở đâu.

Tiêu Long mở Hoàng Kim Đồng, lập tức nhìn thấy kẻ thù chính là những dây leo giống như rễ cây xà!

Những kẻ bị tấn công chính là đội ngũ của Thái thúc, hoặc là nhóm của Lý lão bản – người được Thái thúc thuê!

Họ vẫn chưa rời đi.

"Đi, qua xem sao." Tiêu Long dẫn Bàn Tử và mấy người khác nhanh chóng áp sát, đồng thời chuẩn bị chiến đấu.

Sau đó mọi người đã nhìn rõ tình hình, những dây leo bao quanh quan tài đồng đã "sống" lại.

Chúng không giống những cái Tiêu Long gặp trước đó, gần như xung quanh mỗi cỗ quan tài đồng đều có loại dây leo này, chúng đang liên tục săn lùng đám người của Lý lão bản.

Tay chân của Lý lão bản đang không ngừng giảm bớt.

Điều làm Tiêu Long ngạc nhiên là đám thuộc hạ của Lý lão bản không phải người sống, mà là từng cái xác khô.

Lý lão bản là một kẻ có thể khống chế cương thi, cũng giống như người lùa xác!

Điều này khiến Bàn Tử và mọi người kinh ngạc không thôi, không ngờ lại gặp loại người này.

Khi nhóm Tiêu Long đến gần, cả hai bên đều chú ý.

Lúc này, những thứ giống như quỷ thủ đột nhiên bùng phát, trong nháy mắt xuyên thấu đám cương thi.

Những dây leo vốn mềm mại đột nhiên trở nên cứng như thép, hóa thành từng ngọn trường mâu đâm xuyên đầu đám cương thi.

Ngay cả Lý lão bản cũng không thoát khỏi tai nạn.

Cùng lúc đó, đám dây leo nhắm mục tiêu vào nhóm Tiêu Long.

Chớp mắt đã đến trước mặt.

Không cần Tiêu Long ra tay, A Ninh đã rất dễ dàng xử lý sạch sẽ chúng.

Nhưng thi thể của Lý lão bản và đám kia đều bị hệ thống rễ cây cuốn đi, trong nháy mắt bị hút thành xác khô.

Alice và mấy người khác sợ đến mức lùi lại liên tục.

Ngay sau đó, một lượng lớn dây leo bùng phát, giống như vạn tiễn xuyên tâm lao thẳng về phía nhóm Tiêu Long.

Sắc mặt A Ninh biến đổi vì biết mình không đối phó nổi nhiều như vậy.

Tiêu Long vỗ vai cô bảo hãy bình tĩnh.

Cùng lúc đó, Tiêu Long chủ động ra tay, Hắc Kim Long Đao xuất hiện, Chu Tước huyết mạch bùng nổ!

Ngọn lửa đáng sợ quét qua, trong nháy mắt bao trùm đám dây leo.

Mặc cho chúng vùng vẫy thế nào cũng không thể dập tắt ngọn lửa, chớp mắt đã bị thiêu thành tro bụi.

Thấy sắp cháy lan sang, đám dây leo buộc phải chặt đứt cành để giữ mạng, giống như thực sự có trí tuệ vậy, chúng trực tiếp cắt đứt những đoạn đang cháy để bảo vệ phần còn lại.

Trong chớp mắt, chúng biến mất không còn dấu vết.

Lúc này, Alice mới không nhịn được hỏi: “Anh Long, thứ đó là gì

vậy?

Cảm giác tà môn quá.” Tiêu Long mỉm cười, thu hồi Hắc Kim Long Đao rồi nói: “Chỉ là một loại tà thuật thượng cổ dùng để nuôi dưỡng quái vật, được gọi là Quỷ Thủ Xà Đằng!” Đúng lúc này, một giọng nói vang dội truyền đến từ phía sau.

Mọi người quay lại nhìn, một lão già người nước ngoài dẫn theo một nhóm người trang bị vũ khí tiên tiến xuất hiện.

“Ông...

ông chủ?!” Thấy người đó, Alice thốt lên kinh ngạc!

Ngay cả A Ninh cũng im lặng, vì kẻ xuất hiện chính là Cừu Đức Khảo.

Lão ta đích thân dẫn đội, nhóm người đi cùng không giống mộ tặc thông thường mà giống một đội quân chính quy hơn!

Trang bị trên người cực kỳ xa xỉ, toàn bộ là vũ khí kiểu Mỹ, tên nào tên nấy trông hung thần ác sát, tỏa ra sát khí đậm đặc, vừa nhìn là biết kẻ chuyên giết người.

Tiêu Long nheo mắt lại.

Lúc này, lão già râu trắng cười híp mắt đi đến trước mặt bốn người Tiêu Long.

Lão chỉ liếc qua A Ninh và Alice một cái rồi đặt ánh nhìn lên người Tiêu Long, còn Bàn Tử thì bị lão phớt lờ hoàn toàn.

“Thứ đó gọi là Quỷ Thủ Xà Đằng, thấy máu là điên cuồng, không biết sợ hãi, là một loại quái thụ trấn mộ được tạo ra bằng vu thuật cổ xưa, vô cùng đáng sợ.” “Ồ phải rồi, vị này chắc là Tiêu Long tiểu huynh đệ nhỉ?

Rất vui được gặp cậu, tôi là Cừu Đức Khảo, một lão già sắp gần

đất xa trời.” Tiêu Long nở nụ cười, hai tay đặt lên vai A Ninh và Alice, rất bình thản nói: “Hóa ra là ông à!

Vẫn không chịu từ bỏ sao?

Trường sinh đâu có dễ đuổi theo như vậy.” Cừu Đức Khảo cũng cười, đáp lại: “Tôi già rồi thật, nhưng giấc mơ thì không thể từ bỏ.

Dù sao sự cám dỗ của trường sinh thực sự quá lớn.

Tôi có nhiều tiền như vậy mà lúc chết đi lại không tiêu hết, chẳng phải rất đau khổ sao?” Tiêu Long gật đầu đồng tình, tiếp tục nói: “Hừm, chỉ là không biết lần này ông có thể sống sót đi ra ngoài không?” Một câu nói bình thản nhưng lại khiến sắc mặt Cừu Đức Khảo đột ngột biến đổi.

Lão im lặng hồi lâu mới u u nói: “Có vẻ tôi đã đánh giá thấp cậu rồi, tiểu huynh đệ có thể cho tôi biết thân phận thực sự của cậu không?” Những người khác đứng cạnh mặt đầy ngơ ngác, nghe nãy giờ mà chẳng hiểu hai người này đang nói gì.

Lúc này Tiêu Long lại cười: “Ông đang đuổi theo bước chân của Uông Tàng Hải, nên định sẵn là không thành công đâu.” “Vậy sao?” Cừu Đức Khảo hỏi ngược lại.

“Tôi ư?

Tất nhiên là sẽ vượt qua ông ta!” Sắc mặt Cừu Đức Khảo trở nên trịnh trọng, lão nhìn kỹ Tiêu Long một hồi rồi nói: “Tôi thừa nhận cậu mạnh, ngay cả hai trợ thủ đắc lực của tôi cũng bị cậu thu phục, nhưng muốn vượt qua Uông Tàng Hải e là hơi khó đấy.” “Vậy sao?

Hay là chúng ta đánh cược đi?” “Được thôi, cược gì?” “Lần này xem ai sống sót đi ra ngoài, sau đó chúng ta gặp lại ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Trong nháy mắt, mắt Cừu Đức Khảo nheo lại.

Bề ngoài lão không thể hiện gì nhưng nội tâm lại chấn kinh vô

cùng.

Bởi vì không ai biết kế hoạch của lão là sau khi rời địa cung Tần Lĩnh, bất kể có lấy được thứ mình cần hay không, mục tiêu tiếp theo chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bởi vì lão đã nói với Tuyết Lỵ Dương rằng ông ngoại cô là Chà Cô Tiếu và cha cô là giáo sư Dương đều mất tích ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lão cũng muốn tìm một báu vật ở đó – đó chính là hoa tái sinh của Tinh Tuyệt nữ vương!

Nhưng làm sao chàng trai trước mặt lại biết được điều này?

Im lặng hồi lâu, Cừu Đức Khảo gật đầu: "Được, tôi đồng ý.

Vậy hẹn gặp lại ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Cừu Đức Khảo nói xong liền dẫn thủ hạ quay người đi thẳng vào sâu trong bục tế lễ, tiến vào giữa đám quan tài đồng.

Chương 172

Thấy nhóm người đó rời đi, Bàn Tử nhịn không được hỏi: "Long ca, đám đó nhìn là biết không phải hạng tốt lành gì, sao lại dễ dàng để chúng đi như vậy?" Tiêu Long mỉm cười nhìn A Ninh và Alice rồi nói: "Một là để cho hai cô ấy một lời giải thích, hai là Cừu Đức Khảo không dễ đối phó đâu." "Ý anh là sao?" "Bởi vì 100 ông cũng không phải đối thủ của lão." "Hả?" Bàn Tử ngây người!

Ở phía bên kia, trong đội ngũ của Cừu Đức Khảo, đám thủ hạ cũng nhịn không được hỏi: "Ông chủ, sao lại thả thằng nhóc đó đi?

Nó đã bắt mất hai đại tướng của chúng ta..." Cừu Đức Khảo xua tay ngăn lại, lão nhìn đám thuộc hạ rồi trịnh trọng nói một câu: "Tất cả các anh cộng lại, kể cả tôi, cũng không phải đối thủ của Tiêu Long." "...

Không thể nào!" Tất cả đều không tin, ai nấy đều có chút không phục, vẻ mặt đầy kiêu ngạo và hống hách.

Cừu Đức Khảo cười lắc đầu, hỏi lại: "Có mấy người đã thức tỉnh huyết mạch?" "10 người!" "Có mấy người huyết mạch cao cấp?" "2 người!" "Vậy có mấy người đạt Thiên giai?" "..." Mọi người đều im lặng.

Lúc này Cừu Đức Khảo tiếp tục: "Tiêu Long đó, ít nhất là Thiên giai đỉnh phong!" Một câu nói khiến hơn 20 người lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Thật không thể tin nổi!

Thiên giai đấy!

Họ không biết khái niệm Thiên giai đỉnh phong là gì, nhưng họ

biết Thiên giai sơ kỳ mạnh thế nào.

Ông chủ của họ – người trông không giống một ông già bình thường – mới là đối thủ của họ.

Mình đồng da sắt, đao thương bất nhập.

Nhưng giờ ông chủ lại nói chàng trai mặc áo trắng trông như người bình thường kia lại là một cường giả huyết mạch Thiên giai đỉnh phong.

Thật đáng sợ!

Thật khó mà tưởng tượng được.

Nhưng họ không biết rằng, dù Cừu Đức Khảo nhìn ra được vài thứ nhưng vẫn chưa hoàn toàn chính xác.

Thực lực thực sự của Tiêu Long đã sớm vượt qua Thiên giai!

Chỉ còn cách Thần cấp một bước chân.

Huyết mạch của tôi cũng vô cùng mạnh mẽ, và không chỉ có một loại huyết mạch!

Bốn loại Thiên giai!

Ba loại cao cấp đỉnh phong mới là thực lực thực sự của Tiêu Long!

"Đi thôi, lấy đồ sớm rồi rời đi, tốt nhất đừng xung đột với chàng trai đó." Cừu Đức Khảo nói rồi tăng tốc bước đi.

Đám thủ hạ thân tín ngẩn người rồi vội vã đi theo.

Lần đầu chạm mặt, ai nấy đều có chút cảnh giác với đối phương.

Nhưng những việc tiếp theo vẫn phải tiến hành, chỉ là chưa thích hợp để xung đột vào lúc này.

Phía Tiêu Long, mọi người đi theo anh tiến vào giữa vô số quan tài

đồng.

Cảm giác như lạc vào một thế giới khác.

Cây thần bằng đồng có đường kính to bằng sân bóng đá, có thể tưởng tượng được trên đó xây dựng bao nhiêu thứ.

Những bục tế lễ đặt phía trên, hay những quan tài đồng trên bục tế, không có 1000 thì cũng có 800 cái, sắp xếp rất có quy luật.

Khi tiến vào giữa đám quan tài, họ phát hiện nơi này rất thần kỳ.

Con đường vừa đi biến mất một cách kỳ lạ, cứ như đám quan tài này luôn di động vậy.

Càng vào sâu, nhóm A Ninh càng cảm thấy không yên tâm, như thể đang bước vào vùng đất của ma quỷ.

Khắp nơi toàn là quan tài khổng lồ, mỗi cái dài ba bốn mét, rộng khoảng hai mét, cộng thêm bục tế phía dưới, bất kỳ cái nào cũng có thể chắn tầm mắt của mọi người!

Chiều cao của bục tế và quan tài cộng lại vượt quá ba mét, nên khi đi bên trong, mọi người bỗng chốc trở thành những kẻ tí hon, như lạc vào vương quốc khổng lồ bằng đá.

Không ai biết bên trong quan tài ẩn chứa thứ gì, cũng không biết sau quan tài có sự tồn tại đáng sợ nào không.

Quan trọng nhất là quanh bục tế dưới quan tài mọc đầy Quỷ Thủ Xà Đằng dày đặc, loại dây leo giết người này có mặt khắp mọi nơi.

Trên đó treo những chiếc chuông đồng bát giác, đó cũng là lý do Tiêu Long không cho mọi người tùy tiện cử động.

Nhìn cách bố trí này, Tiêu Long lại nghĩ đến một người: Uông Tàng Hải.

Tiêu Long phát hiện chỉ cần là mộ huyệt của Uông Tàng Hải thì

đều thấy bóng dáng của chuông đồng bát giác.

Trước đây vì thứ này mà anh đã mắc lừa mấy lần.

Dù hiện tại đã có huyết mạch mạnh mẽ, có thể phớt lờ ảnh hưởng của chuông đồng, nhưng những người khác thì không.

Vạn nhất chạm phải gây ra ảo cảnh, khiến mọi người làm hại lẫn nhau thì hối hận không kịp.

Vì vậy cả quãng đường anh vô cùng cẩn thận.

Tiêu Long cũng liên tục nhắc nhở mọi người giữ bình tĩnh, thấy bất kỳ tình huống khác thường nào phải báo ngay.

Nhờ sự cẩn trọng đó, mọi người tiến sâu vào trong.

Nhưng đi mãi đi mãi, mọi người thực sự bắt đầu chịu không nổi.

Trong lòng mỗi người luôn có cảm giác như đang bước vào cõi chết, cứ như có vô số đôi mắt đang chằm chằm nhìn mình, khiến ai nấy đều sởn gai ốc.

Bàn Tử là người đầu tiên không chịu được: "Long ca, bao giờ mới thoát ra được đây?

Tôi cảm thấy mình sắp phế rồi, không đúng, tôi sắp điên rồi!" Trước lời than vãn của Bàn Tử, Alice cũng có cùng cảm nhận, cô cũng nhịn không được hỏi: "Anh Long, tình hình bên trong thế nào vậy?

Cảm giác như đi mãi không ra?

Rõ ràng chỗ này không lớn, sao cứ cảm thấy chúng ta đang đi vòng quanh thế này?" Chỉ có A Ninh là tương đối bình tĩnh.

Sức mạnh huyết mạch khác nhau giúp cô có thể chống lại một số sự cám dỗ kỳ lạ, trong lòng bớt đi những suy nghĩ đáng sợ.

Nhưng Alice thì khác, cô luôn cảm thấy xung quanh có thứ gì đó khiến lòng dạ bồn chồn.

Thấy mọi người thực sự sắp chịu không nổi, Tiêu Long thở dài giải thích: "Vốn dĩ tôi không muốn nói để tránh các bạn nghĩ ngợi lung tung, nhưng giờ xem ra không còn cách nào khác." Nghe giọng điệu của Tiêu Long, tim mọi người thắt lại.

"Anh Long, rốt cuộc là chuyện gì?

Không lẽ chúng ta gặp phải quỷ đả tường thật sao?" Câu hỏi của Alice ngay lập tức bị Bàn Tử khinh bỉ: "Chắc chắn là lợi hại hơn quỷ đả tường nhiều!

Quỷ đả tường tôi gặp không ít, đối với Long ca thì chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng thứ có thể khiến Long ca cẩn thận thế này chắc chắn là thứ vô cùng đáng sợ." "Là gì vậy?" Alice hơi hờn dỗi bĩu môi.

Bàn Tử ngượng ngùng gãi đầu, ướm hỏi: "Long ca, có phải là một trận pháp phong thủy mạnh mẽ không?" Lần này Tiêu Long gật đầu, ba người họ lập tức im lặng.

Họ hiểu rằng trận pháp phong thủy có thể khiến Long ca phải nghiêm túc đối đãi chắc chắn là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Trước đây gặp bao nhiêu trận pháp, trước mặt Long ca đều như bẻ cành khô, phá giải dễ dàng.

Nhưng lần này đi lâu như vậy mà Long ca vẫn không có biểu hiện gì, chứng tỏ nó thực sự đáng sợ.

Quả nhiên, lời của Tiêu Long đã xác chứng điều họ nghĩ: "Đây chắc là do Uông Tàng Hải để lại, chắc các bạn đều biết ông ta lợi hại thế nào, nơi nào cũng có dấu vết của ông ta.

Nhưng tôi phát hiện mình đã đánh giá thấp thực lực của ông ta.

Trận pháp lão già này đặt ở đây có tên là Đồng Quan Thiên Trận, nó vượt qua năng lực của một đại sư phong thủy cấp Tông sư!

Dù tôi có thể nhìn ra nhưng muốn phá giải không dễ dàng gì, chỉ có tìm được trận nhãn mới có thể phá được." Giải thích của Tiêu Long khiến mọi người trợn tròn mắt.

"Đồng Quan Thiên Trận?

Anh Long, trận pháp phong thủy này em chưa từng nghe qua, nó thực sự lợi hại vậy sao?" Thấy Tiêu Long nghiêm túc như vậy, ngay cả A Ninh vốn im lặng cũng nhịn không được lên tiếng.

Tiêu Long trịnh trọng gật đầu, giải thích tiếp: "Người có thể phá giải trận pháp này trên thế giới hiện nay không quá hai người!

Các bạn bảo có lợi hại không?

Thứ này trong các trận pháp phong thủy thượng cổ thuộc hàng đỉnh cấp, thậm chí là nơi nuôi dưỡng quái vật Hoàng cấp!" "Quái vật Hoàng cấp?

Đó là loại tồn tại như thế nào?" Giải thích của Tiêu Long càng khiến mọi người tò mò hơn.

"Đẳng cấp quái vật chia thành Phổ thông, Tướng cấp, Vương cấp, Hoàng cấp, vân vân!

Chương 173

Loại phổ thông thì cơ bản các bạn đã thấy rồi, ví dụ như thi miết, bọ chét, bộ xương, tống tử...

Tướng cấp là một số vua của quái vật phổ thông, như thi miết vương, hay như hồng phấn khô lâu chúng ta gặp trước đó đã sinh ra linh hồn chi hỏa, có năng lực hành động tự chủ.

Vương cấp thì vô cùng mạnh mẽ rồi, đã có trí tuệ nhất định, biết bày trận bao vây, ví dụ như huyết tống tử, hạn bạt, u minh thiên lang trước kia, hay là bạch cốt quỷ vương vừa rồi!

Cuối cùng là Hoàng cấp, trí tuệ không thua kém gì người thường, ngoài bản thể ra thì không khác gì người bình thường cả, loại tồn tại này có thể xoay chuyển trời đất, ví dụ như A Ninh, 100 cô cũng không phải đối thủ của một quái vật Hoàng cấp." Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Sắp tới lại gặp thứ đáng sợ như vậy sao?

Đặc biệt là A Ninh, cô có nhận thức rõ ràng nhất.

Cô lập tức hiểu rằng huyết mạch Thiên giai hiện tại của mình đại khái tương đương với quái vật Tướng cấp, có thể đối kháng với quái vật Vương cấp nhưng chắc chắn là cửu tử nhất sinh.

Việc Long ca có thể dễ dàng xử lý quái vật Vương cấp chứng tỏ anh đã sở hữu thực lực vượt xa Thiên giai.

Lần này, mọi người cũng có cái nhìn rõ nét về thực lực của Long ca.

Trong khi mọi người còn đang chấn động, Tiêu Long lại lên tiếng: "Đồng Quan Thiên Trận này không dễ xông vào, quan trọng nhất là bố

cục của nó vô cùng lớn, tôi có phá hủy vài quan tài đồng nhỏ cũng chẳng có tác dụng gì, thậm chí chúng sẽ nhanh chóng được tu phục.

Đám quan tài, bục tế và dây leo giết người đã tạo thành mối quan hệ ký sinh, nên vô cùng khó nhằn.

Uông Tàng Hải cố ý để lại nó để ngăn cản tôi tiến vào khu vực cốt lõi của Thanh Đồng Thần Thụ!" "Cái gì?

Nãy giờ chúng ta vẫn chưa vào đến vị trí cốt lõi sao?!" Bàn Tử nghe vậy trợn ngược mắt.

Alice và A Ninh cũng chấn động không kém.

Suốt dọc đường gặp bao nhiêu nguy hiểm khó khăn, kết quả giờ mới biết mới chỉ ở vòng ngoài.

Thậm chí còn chưa vào đến lõi của cung điện thần bằng đồng.

Điều này khiến họ một lần nữa cảm nhận được sự đáng sợ của nơi này mà Tiêu Long đã nói.

E rằng chướng ngại vật cuối cùng này cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Tiêu Long gật đầu, sau đó nhìn ba người vô cùng trịnh trọng: "Nếu nơi này nguy hiểm và mạnh mẽ đến thế thì bảo vật mà nó canh giữ chắc chắn vô cùng lợi hại.

Vì thế tiếp theo chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, nhất định phải bám sát bước chân của tôi, đừng chạy lung tung.

Tôi có cảm giác nguy hiểm sắp đến rồi, lần này e là rất khó!" Lần đầu tiên thấy Tiêu Long như vậy, lòng ba người lập tức cảnh giác cao độ.

Đối với Đồng Quan Thiên Trận này, họ bắt đầu nảy sinh một tia sợ hãi!

Mọi thứ vẫn chưa bắt đầu, sự yên bình khiến lòng người hoảng

loạn, giống như đêm trước cơn bão lớn.

Ba người tập trung tinh thần 120%, khoảng cách giữa họ không quá một mét, bám sát Tiêu Long tiếp tục tiến lên.

Đúng lúc này, đột nhiên tai mọi người vang lên tiếng đinh đinh đương đương.

Banh banh banh banh...

Tiếng động vô cùng nhịp điệu và chấn động lòng người, thậm chí có cảm giác xuyên thấu vào linh hồn, khiến tim ai nấy đều đập nhanh bất giác.

Tiếp theo, tiếng chuông đồng bát giác vang lên bên tai.

Những chiếc chuông đồng mọc trên cành Quỷ Thủ Xà Đằng tự rung dù không có gió!

Một làn sóng âm thanh đáng sợ xuất hiện, giống như có một luồng âm ba vô hình quét qua.

"Tất cả đừng động đậy!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, ba người lập tức đứng yên không nhúc nhích.

Lúc này Tiêu Long cắn đầu ngón tay, máu Kỳ Lân cấp Thiên giai xuất hiện, trong nháy mắt anh bôi lên tai từng người, tạo ra một phong ấn nhỏ để ngăn chặn cuộc tấn công bằng sóng âm này.

Khắc sau, ba người cảm thấy âm thanh khiến lòng người bồn chồn kia đã biến mất!

Huyết mạch vốn đang sục sôi cũng dần nguội lại.

Ba người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, họ thấy trên một bục tế khổng lồ ở phía xa xuất hiện từng bóng người mặc quần áo đen trắng kỳ quái, đeo mặt nạ kỳ quái, đang nhảy múa điên cuồng.

"..." Bàn Tử trợn tròn mắt, bất giác thốt ra một cái tên: "Quỷ Vu Chi Vũ?" "Quỷ Vu Chi Vũ?!" Bàn Tử chấn kinh thốt ra cái tên đó, cả người run rẩy, dường như vừa nghĩ đến một sự tồn tại đáng sợ.

A Ninh nhịn không được hỏi: "Đó là thứ gì vậy?" Nhìn những bóng người nhảy múa như lên đồng kia, A Ninh thấy rất lạ.

Nhưng khi nhìn những điệu múa đó, trong lòng luôn trào dâng một cảm giác sợ hãi, như thể điệu múa này có thể ảnh hưởng đến linh hồn con người.

Thực tế đúng là vậy, cảm giác của cô không sai.

Quỷ Vu Chi Vũ là một loại vũ điệu dùng trong tế lễ thượng cổ để mê hoặc lòng người, ảnh hưởng đến tâm thần của người khác, từ đó khống chế thường dân và nô lệ để bắt họ chiến đấu cho giới quyền quý, biến họ thành những cái xác không hồn, không biết sống chết, không sợ đau đớn!

Bởi vì dưới điệu nhảy này, những Quỷ Thủ Xà Đằng được nuôi dưỡng sẽ sống lại, biến thành hình dạng động vật và bắt đầu ra tay.

Khi những người xem điệu nhảy rơi vào ảo cảnh, chúng sẽ ký sinh và khống chế tất cả.

Nói đơn giản là một phương pháp hiến tế, chỉ là không dùng máu tươi mà thôi, vô cùng tàn nhẫn và đáng sợ.

Uông Tàng Hải có thể để lại tất cả những thứ này chắc cũng nhờ vào địa hình quỷ dị ở đây.

Bàn Tử nói ra những gì mình biết, nhưng không đầy đủ bằng Tiêu Long.

Vì vậy khi Tiêu Long kể cho mọi người nghe những điều này, họ chấn động nhìn những bóng quỷ trước mắt, lòng run rẩy không thôi vì đã cảm nhận được sự ảnh hưởng đó.

Những dây leo giết người xung quanh bắt đầu hoạt bát hẳn lên, liên tục gõ vào những quan tài đồng.

Kết hợp với những chuông đồng phía trên, loại âm ba đáng sợ đó cứ liên tục xoáy vào đầu mỗi người.

Lúc này họ cảm thấy thật may mắn vì có Long ca ở đây, giúp phong ấn lỗ tai, giảm thiểu ảnh hưởng của đòn tấn công sóng âm này xuống mức thấp nhất mới có thể nhìn rõ mọi thứ.

Theo tiếng động xuất hiện, theo điệu nhảy ngày càng kịch liệt, như thể cả thế giới này đã sống lại.

Ba người cảm thấy một sự hoang đường rằng những cỗ quan tài xung quanh đang hô hấp.

Dưới sự ảnh hưởng đó, những dây leo giết người vốn sợ máu Kỳ Lân bắt đầu rục rịch, như thể chúng không còn sợ sức mạnh huyết mạch nữa, trực tiếp bao vây nhóm Tiêu Long, vòng vây thu hẹp dần.

Điều này là thật, nếu không có máu Kỳ Lân Thiên giai của Tiêu Long áp chế vì đẳng cấp huyết mạch quá cao, e rằng đám dây leo phổ thông này đã bùng phát từ lâu.

Sự thật đúng là như vậy.

Nhóm Bàn Tử còn may mắn, nhưng những người khác thì không.

Ở một hướng khác, Tiểu Ca dẫn theo một nhóm người tiến vào.

Trong đội ngũ có Thiên Chân và Giải Vũ Thần, Lão Dương thì đã biến mất.

Một tiểu đội ba người như vậy đang bị kẹt cứng.

Trải qua tất cả những gì nhóm Bàn Tử đã trải qua, Tiểu Ca cũng đã đưa ra lựa chọn, nhưng vì lực áp chế huyết mạch không đủ mạnh nên đã bị tấn công.

Vô số dây leo giết người lở lửng xung quanh, hóa thành những ngọn trường mâu đáng sợ liên tục tấn công ba người.

Nếu không nhờ Tiểu Ca và Giải Vũ Thần đều có chút thực lực, miễn cưỡng ứng phó được để bảo vệ Thiên Chân không bị thương, e rằng giờ này họ đã bị đâm thành tổ ong rồi.

Tiến lên một cách gian nan, sức tiêu hao của Tiểu Ca ngày càng nhiều.

Huyết mạch Kỳ Lân cấp cao đối với đám dây leo đang cuồng hóa này không còn tác dụng lớn nữa.

Suốt chặng đường để lại vô số đoạn dây bị chặt đứt.

Thiên Chân và Giải Vũ Thần bắt đầu nhớ lại những ngày đi cùng Tiêu Long, thầm nghĩ: Nếu lúc này có Long ca ở đây thì tốt biết mấy, làm gì đến mức gian nan thế này?

Nếu để Tiểu Ca biết được điều này, không biết anh có tức đến hộc máu không.

Ở một hướng khác cũng xuất hiện hai bóng người.

Không biết họ tiến vào trận pháp này từ lúc nào, nhưng hai người họ đi lại rất thong thả, dường như căn bản không bị những thứ này ảnh hưởng.

Nếu nhóm Tiêu Long ở đây chắc chắn sẽ nhận ra, đó chính là Ngô Tam Gia và Lão Dương!

Không biết từ khi nào hai người đã đi cùng nhau, sát cánh chiến đấu như đang tìm lối thoát.

Trong tay Ngô Tam Gia cầm một cuộn da dê cổ, không rõ nguyên nhân gì mà đám dây leo kia dường như không cảm ứng được hơi thở trên người họ nên đã trực tiếp phớt lờ.

Chương 174

Nếu không phải vì phải luôn chống lại ma âm kia, e rằng họ đã sớm thoát ra khỏi đây rồi.

Ở một hướng khác đang diễn ra đại chiến.

Nhóm bị bao vây tấn công chính là đội ngũ của Cừu Đức Khảo!

Số lượng người của lão quá đông, khí tức cũng rất hỗn tạp.

Dù mỗi người đều là những thực thể được cải tạo, nhưng đối diện với vô số dây leo thế này, sức mạnh huyết mạch nửa vời của họ thực sự có hạn.

Thế nên chặng đường đi vô cùng gian nan, phải đánh đổi bằng rất nhiều máu thịt.

Đội ngũ hơn 30 người đang không ngừng giảm bớt.

Phía Tiêu Long.

Để tìm lối thoát, Tiêu Long biết rằng nếu muốn giải quyết Quỷ Thủ Xà Đằng thì phải tìm được bản thể của nó – Cây Ma Quỷ.

Như vậy mới có thể phá giải đám dây leo giết người này.

Nhưng để tìm được bản thể Cây Ma Quỷ trong Đồng Quan Thiên Trận thực sự quá khó khăn.

Cây Ma Quỷ cũng có trí tuệ, vì nó thuộc về quái vật Vương cấp đỉnh phong!

Nó trấn giữ ở đây cả nghìn năm, không biết đã giết chết bao nhiêu kẻ xâm nhập.

Mấy trăm năm trước bị Uông Tàng Hải cải tạo, nó còn đột phá cả cảnh giới ban đầu, trở thành sự tồn tại khủng bố nhất ở đây.

Nó bén rễ trên từng cỗ quan tài đồng, hút lấy tinh huyết của những người bị trấn áp bên trong quan tài!

Qua một loạt khảo sát và suy ngẫm, cuối cùng Tiêu Long đã có những hiểu biết sâu sắc về nơi này.

Những bục tế cổ xưa kia e rằng cũng không phải thứ đơn giản.

Bục tế thượng cổ, bóng quỷ vu, dây leo giết người, quan tài đồng, cộng thêm ảnh hưởng của Thanh Đồng Thần Thụ...

Chính vì những sự tồn tại đáng sợ này liên kết lại với nhau mới khiến nơi đây trở nên vô cùng khủng bố.

Uông Tàng Hải chỉ mượn dùng những sự tồn tại khủng bố của các thời đại khác nhau mà thôi!

Nhưng dù vậy cũng đủ thấy sự đáng sợ của ông ta khi tích hợp tất cả lại thành một: Mê Cung Quỷ Quan!

Dưới địa hình đồ sộ này, cộng thêm cục diện phong thủy Đồng Quan Thiên Trận, mê cung được tạo ra thực sự rất đáng sợ.

Nó tạo cho người ta cảm giác như mê cung xanh trong phim The Shining, chỉ là ở đây lớn hơn và đáng sợ hơn nhiều.

Mỗi một nơi đều ẩn giấu nguy hiểm, khiến mỗi đội ngũ đều phải khổ sở chống chọi.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Toàn bộ màn kịch lớn mới vừa mở màn.

Những quái vật đáng sợ hơn đang từng chút một tỉnh giấc!

Ở một nơi mà không ai nhìn thấy, ngay tại trung tâm của trận pháp, bên dưới bục tế khổng lồ kia, bên trong Thanh Đồng Thần Thụ đang ẩn giấu một thế giới khác.

Giữa trung tâm thế giới đó, trên không trung treo một vầng thái dương rực rỡ đang tỏa ra ánh hồng quang quỷ dị, ảnh hưởng đến mọi thứ ở thế giới bên ngoài.

Nhìn kỹ vào vầng thái dương đỏ rực khổng lồ đó sẽ thấy ẩn giấu một thứ: Một khối hổ phách khổng lồ!

Bên trong khối hổ phách đó có một bóng người và một cỗ quan tài đồng tôn quý!

Không biết bên trong quan tài đồng có gì, nhưng ngay lúc này, bóng người bên cạnh đã mở mắt ra.

Như thể cảm ứng được một sự tồn tại nào đó, đôi mắt đã nhắm nghiền không biết bao nhiêu thế kỷ cuối cùng cũng mở ra, lóe lên một tia hồng mang quỷ dị.

Khóe miệng người đó nở nụ cười quái đản, lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Bản tôn chờ lâu lắm rồi!

Không biết loại huyết mạch đã lột xác bấy lâu nay có thể giúp bản tôn hoàn thành bước cuối cùng không!" Ánh mắt người đó như xuyên thấu thời không, nhìn về phía vị trí của Tiêu Long.

Cùng lúc đó, Tiêu Long tự cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Cả người anh bỗng khựng lại, toàn thân căng cứng, cảm giác như bị một con cự thú hồng hoang nào đó nhắm vào.

Trong khoảnh khắc đó, anh cảm nhận được một tia nguy hiểm chết chóc.

Đôi mắt anh không khỏi nheo lại.

Tuy không biết đó là sự tồn tại nào, nhưng thuận theo cảm giác đó, anh mở Hoàng Kim Đồng nhìn về hướng có bóng người trong hổ

phách.

Dù chỉ ngắn ngủi ba giây, sau một lần cách không nhìn nhau, thần sắc của bóng người kia cũng trở nên ngưng trọng, như thể cảm nhận được một loại nguy hiểm, có một chút ngạc nhiên và khó hiểu, dường như mọi chuyện nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lúc này, cỗ quan tài đồng bên cạnh phát ra một tiếng vang lớn, lan tỏa một tầng gợn sóng màu đỏ xuyên thấu cả thế giới, ảnh hưởng đến trận pháp bên ngoài.

Lúc này, bóng người trẻ tuổi trong hổ phách buộc phải nhắm mắt lại, một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu.

Nhưng trên mặt hắn vẫn để lại một tia kinh ngạc!

"Anh Long?" Bên ngoài, Tiêu Long bị giọng nói của A Ninh làm cho tỉnh táo lại.

Anh hít một hơi thật sâu, nén lại sự xao động trong lòng, mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, tiếp tục tiến lên thôi, tôi biết đường ra rồi." Tiêu Long không nghĩ về cảm giác quỷ dị đó nữa, anh có sự tự tin của mình.

Dù có gặp quái vật Hoàng cấp anh cũng không sợ, nên không có gì phải lo lắng.

Vừa rồi, anh cũng chợt nhớ đến tấm bản đồ phần thưởng của hệ thống.

Khoảnh khắc đó, anh chợt nhận ra tấm bản đồ bấy lâu nay chưa dùng đến không hề đơn giản.

Có vẻ nó không chỉ là bản đồ bên ngoài, mà phần ở giữa trông rất giống bản đồ của Đồng Quan Thiên Trận!

Điều này khiến anh nảy ra một phán đoán: Tấm bản đồ hoàn chỉnh

trong tay anh có lẽ là bản đồ hoàn chỉnh của toàn bộ Thần Cung Tần Lĩnh!

Bao gồm cả con đường vòng ngoài vừa đi, phần cốt lõi hiện tại và cả một thế giới ở tầng sâu hơn nữa!

Lúc đầu anh chưa hiểu lắm, nhưng giờ thì đã rõ.

Thế là sau khi nhìn kỹ một chút, quả nhiên mọi thứ đã khớp nhau.

"Đi hướng này!" Tiêu Long chỉ vào một lối ra vốn không tồn tại trước mặt rồi lên tiếng.

Ba người kia thần sắc biến đổi, cảm giác có gì đó sai sai.

Trước mặt rõ ràng là một dãy quan tài đồng, chẳng lẽ định đâm sầm vào đó sao?

Hay là lật nắp quan tài lên, lối đi nằm bên trong?

Trong lúc ba người còn đang nghĩ ngợi lung tung, Tiêu Long chẳng hề để tâm đến cỗ quan tài đồng ngay sát sườn, anh bước tới.

Khắc sau, nửa thân ảnh của anh biến mất trong quan tài đồng, rồi cả người cũng mất hút.

Lúc này tai ba người vang lên giọng của Tiêu Long: "Còn không mau đuổi theo?!" Ba người giật mình, không tự chủ được mà bước theo.

Khắc sau, cả bốn người đều biến mất.

Đám dây leo giết người cũng ngay lập tức dừng lại, như thể vừa mất mục tiêu, chúng bắt đầu điên cuồng quất vào những cỗ quan tài đồng xung quanh.

Cỗ quan tài mà bốn người Tiêu Long vừa lao vào dường như cũng không phải là hư ảo, bởi vì đám dây leo gõ lên đó phát ra những tiếng đinh đinh đinh quỷ dị vô cùng!

Khi Tiêu Long dẫn người vào không gian tầng thứ hai, các đội khác cũng lần lượt tìm thấy lối ra, tuy tổn thất khá nghiêm trọng nhưng cuối cùng cũng đã vào được bên trong.

Khi đội của Tiểu Ca là đội cuối cùng bước vào, toàn bộ Đồng quan thiên trận im ắng đột nhiên xảy ra một biến hóa to lớn.

Những chiếc quan tài đồng ban đầu đóng chặt bỗng chốc mở toang.

Lúc này, tại quảng trường trung tâm, bóng người đang nhảy múa trên tế đàn đột ngột dừng bước.

Khác hẳn với những bóng người khác, trang phục của hắn hoàn toàn màu đen, trông rất bình thường, hệt như một người sống, không phải những hình ảnh hư ảo như xung quanh.

Hắn dường như cảm ứng được một sự tồn tại nào đó.

Ánh mắt đen như mực biến thành vực sâu không đáy.

Chương 175

Một giọng nói cổ xưa như từ thượng cổ vang lên từ miệng hắn: "Thiên niên một lần luân hồi, lại một lần nữa bắt đầu sao?

Bản tôn cảm ứng được khí tức đáng ghét đó?

Để ta… Diệt thế nhất tộc?

Thiên niên một kiếp, xem ra lại sắp bắt đầu rồi!

Vậy thì hãy để địa ngục, giáng lâm nhân gian đi!" Khi âm cuối cùng rơi xuống, những bóng người đang nhảy múa kia đột nhiên tự bạo, hóa thành một làn khói đen trắng, hòa vào những quan tài xung quanh.

Cùng lúc đó, vô số côn trùng bò ra từ những chiếc quan tài.

Càng lúc càng nhiều!

Nhìn kỹ hơn, mỗi con đều có thân hình màu đỏ.

Nhìn kỹ hơn nữa, tất cả đều là Thi Miết Vương!

Thì ra, bên trong quan tài đồng ẩn chứa vô số Thi Miết Vương!

Cùng với việc tế tự hoàn thành, dường như phong ấn đã bị phá vỡ.

Chúng điên cuồng tuôn ra như thủy triều, lại như ngửi thấy mùi máu thịt, hóa thành từng dòng sông đỏ rực.

Chúng trực tiếp lao về phía Tiêu Long và các đội khác!

Cùng lúc đó, Tiêu Long và nhóm của mình đã vào không gian tầng thứ hai.

Họ còn chưa kịp thở một hơi đã đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt xung quanh.

Nhìn kỹ hơn, mọi thứ dường như vẫn ở vị trí cũ, nhưng tất cả đã khác biệt.

Dường như đã trở thành một thế giới khác.

Trên đỉnh đầu không còn là đất đá nữa, mà là bầu trời xám xịt.

Mặc dù các tế đài và quan tài đồng xung quanh vẫn y hệt, nhưng cảm giác lại như thể đã bước vào một thế giới khác.

Điều đáng sợ nhất là những chiếc quan tài đồng ban đầu đóng chặt đã bị đẩy nắp lên.

Tuy không bị đẩy ra hoàn toàn, nhưng từ những khe hở đó, từng dòng sông đỏ rực xuất hiện trước mặt mọi người.

Trước mặt mỗi đội đều có vô số dòng sông Thi Miết Vương hội tụ.

Tiếng sột soạt đó là do những dòng sông đỏ này cọ xát mà thành.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Nhìn kỹ hơn, không kìm được mà kinh hô: "Vãi!

Đéo gì mà nhiều Thi Miết thế?

Toàn Thi Miết Vương!

Mẹ kiếp!" Bàn Tử trợn tròn mắt, liên tục lùi lại.

Sắc mặt A Ninh và Alice cũng đại biến.

Đặc biệt là Alice, cô ấy rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật khủng bố đến vậy khi chúng kết thành đàn.

Điểm khác biệt duy nhất là những Thi Miết Vương này không có cánh, nhưng tốc độ bò của chúng thực sự quá nhanh.

Mỗi con đều rất lớn, nhìn còn to hơn ngón tay cái!

Nhìn dòng biển đỏ rực hội tụ từ bốn phương tám hướng, sắc mặt

Tiêu Long cũng thay đổi.

Cần bao nhiêu xác chết mới có thể nuôi dưỡng nhiều thứ như vậy?

Đây là thủ đoạn mà Vương Tàng Hải để lại sao?

E rằng thời gian không đủ nhỉ?

Những Thi Miết Vương này, Tiêu Long cảm thấy chúng đã tồn tại cả ngàn năm.

Trên người chúng có một khí tức cổ xưa.

Quan trọng nhất, trên người những Thi Miết Vương này đều tỏa ra khí tức của Thần Thụ Đồng.

Tiêu Long nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ những tên này bò ra từ thế giới nội bộ của Thần Thụ Đồng?

Những huyết dịch bị Thần Thụ Đồng hấp thu đã trở thành dưỡng liệu cung cấp cho chúng.

Những Thi Miết Vương này, thậm chí còn là những sinh vật còn sót lại từ thời thượng cổ!

Tuy không biết đã qua bao nhiêu đời, nhưng mức độ đáng sợ của chúng, tuyệt đối mạnh hơn những Thi Miết Vương bình thường.

Bởi vì mỗi con trong số chúng đều có thể sánh ngang quái vật cấp Tướng!

Tuy chỉ là cấp Tướng sơ nhập, nhưng khi chúng kết thành đàn, tụ tập lại như biển, e rằng ngay cả quái vật cấp Vương sơ kỳ cũng sẽ bị gặm sạch trơn!

Kiến nhiều cắn chết voi.

Huống chi là loại Thi Miết Vương này!

Điều khủng khiếp nhất là thi độc, thi độc của một con Thi Miết Vương thôi cũng đủ để độc chết một người.

Huống chi là nhiều như vậy!

Thực sự quá đáng sợ.

Nhưng Tiêu Long lại thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, Kỳ Lân Huyết Mạch Thiên giai đỉnh phong đã giúp hắn nắm giữ năng lực điều khiển thi trùng!

Tuy những Thi Miết Vương này rất mạnh, nhưng chúng cũng chỉ là côn trùng.

Vì vậy, dưới sự áp chế bẩm sinh này, đối với Tiêu Long mà nói, mọi chuyện rất dễ dàng.

Chỉ sự thay đổi này đã khiến Tiêu Long hiểu ra.

E rằng nguy hiểm đang từng bước đến gần.

Thế giới này đang không ngừng phục hồi.

Phía sau sẽ có những nguy hiểm gì, hắn không biết.

Nhưng chắc chắn sẽ lần sau mạnh hơn lần trước, lần sau khủng bố hơn lần trước.

Tiêu Long cũng thực sự khó mà tưởng tượng được.

Cửa đầu tiên đã là Thi Miết Vương rồi, vậy phía sau rốt cuộc sẽ khủng khiếp đến mức nào?

Khi dòng sông đỏ rực đó lao đến Tiêu Long và nhóm người, Tiêu Long đã ra tay, trực tiếp hành động.

Kỳ Lân thần tượng bùng nổ, khí tức huyết mạch bành trướng.

Cảm ứng được sự khắc chế bẩm sinh đó, những Thi Miết Vương

này dường như gặp phải thiên địch, kêu thét quay đầu bỏ chạy, chớp mắt đã biến mất ở đằng xa.

Bàn Tử và mấy người kia thở phào nhẹ nhõm.

“Long ca, đỉnh thật!” “May mà có anh ở đây, Long ca.” “Haiz, không thì nhiều Thi Miết Vương thế này, tôi chắc xương cũng chẳng còn!” Ba người cảm thán không ngớt, một lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của Tiêu Long.

Alice và A Ninh càng khao khát được Tiêu Long ban thưởng, có được năng lực đặc biệt, sau đó thực lực trở nên mạnh hơn.

Cũng có thể thể hiện sự bá đạo như vậy.

Nhưng ở hướng khác, Tiểu Ca và ba đội còn lại thì không được tốt như vậy.

Bởi vì sự áp chế huyết mạch của Tiêu Long, những Thi Miết Vương này chỉ có thể chuyển hướng sang các đội khác.

Đội của Cừu Đức Khảo, gần Tiêu Long nhất, có số lượng người đông nhất.

Chương 176

Vì vậy, khí tức máu thịt tỏa ra càng lớn, tự động thu hút mấy dòng sông máu.

Chớp mắt, họ đã bị những dòng sông này bao vây.

Dòng sông đỏ này không thể gọi là sông nữa, vì đã hội tụ thành một hồ nước.

Nó trực tiếp bao vây chặt chẽ đội của Cừu Đức Khảo.

Những cao thủ huyết mạch bình thường, sắc mặt lập tức tái nhợt, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Rõ ràng họ cũng nhận ra loại vật này, và cũng rất rõ sự đáng sợ của nó.

Vì vậy, sau khi bị vô số Thi Miết Vương vây kín như thủy triều, họ đều tuyệt vọng.

Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Dường như mọi chuyện thực sự đã vượt quá dự liệu của hắn.

Ngay cả khi có thực lực Thiên giai sơ kỳ, ẩn chứa một số thủ đoạn đặc biệt, nhưng đối mặt với thủy triều Thi Miết Vương vô tận, hắn cũng đành bó tay.

"Lão… Lão bản, tôi, tôi phải làm sao?" "Lão bản, chúng ta mau chạy đi!" "Á, lão bản không chạy nữa thì không kịp rồi!" Những người phía dưới điên cuồng kêu gào.

Nếu không phải vì Cừu Đức Khảo vô cùng đáng sợ trong lòng họ, e rằng lúc này tất cả đã bỏ chạy rồi.

Lúc này, Cừu Đức Khảo cắn răng, lấy ra một lọ nhỏ từ trong

ngực.

Bên trong dường như có một giọt máu đang lăn.

Đây vốn là con bài tẩy, định để lại phía sau sử dụng, nhưng không ngờ lại phải dùng sớm như vậy.

Nhìn cái lọ nhỏ đó, những đội viên ban nãy còn có chút bồn chồn đều thở phào nhẹ nhõm.

Dường như họ biết sự đáng sợ và quý giá của giọt máu đó!

Trong mắt họ lộ ra một tia tham lam, nhưng đã bị kiềm chế.

Thứ đó bây giờ là bảo vật cứu mạng.

Vì vậy, khi nhìn Cừu Đức Khảo mở lọ, một luồng uy áp đáng sợ trực tiếp bùng nổ.

Đồng thời, một Kỳ Lân thần tượng đáng sợ trực tiếp ngưng tụ trên không trung, hóa thành một con Kỳ Lân khổng lồ, gầm thét một trận về phía hồ nước đỏ rực dưới chân.

Trong nháy mắt, nó trực tiếp khiến hồ máu vô tận đó tản ra bỏ chạy.

Nhưng trong nháy mắt đó, Kỳ Lân thần tượng khổng lồ cũng trở nên hư ảo hơn một phần!

"Đi mau!

Vào quan thứ hai!" Cừu Đức Khảo lớn tiếng hét, dẫn mọi người nhanh chóng di chuyển.

Tuy nhiên, có lẽ chỉ vì một giọt máu mà lực áp chế đối với Thi Miết Vương không quá đáng sợ.

Vì vậy, khi đang chạy trốn, sóng đỏ hóa thành những đợt sóng khổng lồ, trực tiếp đuổi theo.

Một nhóm người nhanh chóng bỏ chạy.

Thấy sắp đến cửa vào quan thứ hai, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Có một cảm giác như trút được gánh nặng.

Cuối cùng cũng thoát rồi.

Nhưng họ không chú ý rằng Kỳ Lân thần tượng trên đầu đã yếu đến mức không nhìn thấy nữa.

Khi tất cả mọi người chỉ còn cách cửa vào ba mét, hình ảnh cuối cùng biến mất.

Trong khoảnh khắc đó, thủy triều Thi Miết Vương trực tiếp cuồn cuộn.

Trước ánh mắt kinh hoàng của mấy người, chúng trực tiếp nuốt chửng mấy người cuối cùng trong đội.

Đồng thời, những người còn lại đã vào quan thứ hai.

Dường như có một tầng năng lượng quỷ dị đã ngăn cản bước chân của những Thi Miết Vương này, khiến chúng bị chặn lại bên ngoài.

Nhưng những người bị nuốt chửng kia đã biến mất hoàn toàn.

Ngay cả máu trên mặt đất cũng bị nuốt sạch không còn một giọt.

Khi thủy triều đỏ rút đi, toàn bộ mặt đất sạch bong, ngay cả một chút xương vụn cũng không còn.

Dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra!

Phía đông, đội của Tiểu Ca, ba người khó khăn lắm mới vào được quan thứ hai, chỉ là trên người Tiểu Ca có thêm một vài vết thương.

Sắc mặt hơi tái nhợt, dường như mất máu khá nhiều.

Phía tây, Ngô Tam Gia và Lão Dương là đội cuối cùng vào.

Bằng vào năng lực vật hóa đáng sợ, họ tạo ra những bức tường lửa, cuối cùng cũng may mắn vào được quan thứ hai.

Chỉ có Tiêu Long và nhóm của mình không biết, Ngô Tam Gia cũng nắm giữ năng lực vật hóa, rất thành thạo, dường như cấp bậc cũng rất cao, hoàn toàn không giống như Lão Dương chỉ là một người mới!

Nhưng khi vào quan thứ hai, mọi người cũng không hề thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm đã lặng lẽ đến rồi!

Lần này, nắp quan tài đồng mở ra một nửa.

Từng con Nhân Diện Viên bò ra từ bên trong.

Chúng cũng toàn thân màu đỏ máu, và lần này còn đáng sợ hơn.

Bởi vì những mặt nạ trên mặt chúng không còn là khuôn mặt tươi cười nữa, mà là vẻ mặt hung ác!

Cùng với từng con Nhân Diện Viên bước ra, thế giới quan thứ hai lại một lần nữa trở nên điên cuồng!

Từng con bò ra, cũng tạo thành một làn sóng khỉ mặt người.

Dày đặc, nối tiếp nhau.

Tốc độ cực kỳ nhanh.

Từng mảng biển đỏ rực lại một lần nữa xuất hiện trong thế giới của mọi người.

Nhìn tất cả, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Bởi vì không phải một hai con, mà là từng đàn từng đàn.

Chúng tạo thành từng đội quân khỉ như biển, gào thét, không chút

kiêng dè lao về phía mọi người.

Những chiếc răng nanh sắc nhọn mang theo ánh sáng khát máu.

Đôi mắt xanh lục lóe lên màu sắc quỷ dị!

Dường như ngửi thấy mùi máu thịt thơm ngon, chúng trực tiếp trở nên điên cuồng.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Gia và Lão Dương là những người đầu tiên chịu ảnh hưởng.

Vì họ vào khá muộn, lại vừa hay đụng độ một đội quân khỉ, nên lập tức bị bao vây.

Những tên này dường như không có bất kỳ cảm xúc nào.

Mang theo khí tức đáng sợ, chúng vươn ra những móng vuốt sắc nhọn, há to miệng với những chiếc răng nanh khủng khiếp.

Hàng chục con cùng xông lên, cho dù hai người họ rất mạnh, không ngừng vận dụng năng lực đặc biệt để chống đỡ, thậm chí vật hóa ra pháo kích, nhưng đối mặt với từng đợt từng đợt đàn khỉ, thực sự khó mà chịu đựng nổi.

Chớp mắt, Lão Dương bị thương, bị thương rất nặng!

Trong tình huống đó, họ đã chọn cách bỏ chạy.

Cả hai đều dùng sức mạnh đáng sợ, dưới sự phản phệ cực lớn, hai người xuất hiện ở cửa vào tiếp theo.

Ngay cả Ngô Tam Gia cũng bị thương không nhẹ.

Chương 177

Nhưng những đội ở nơi khác, vận may không được như vậy.

Đặc biệt là đội của Tiêu Long, đơn giản là tàn sát khắp nơi.

Không thể trấn áp được những tên này.

Những con trùng ly này, dường như vì có thân thể khỉ, nên không đặc biệt sợ sự áp chế huyết mạch của Tiêu Long.

Quan trọng nhất là chúng đã bước vào trạng thái cuồng bạo, bản thân không còn ý chí tự chủ, chỉ còn ý thức khát máu!

Vì vậy, bốn người điên cuồng chiến đấu.

Khẩu súng trong tay Alice không ngừng khai hỏa.

Cô và Bàn Tử phối hợp, bắn nát đầu những con khỉ mặt người đang xông về phía A Ninh.

Sự phối hợp của ba người vẫn không theo kịp tốc độ của Tiêu Long.

Chỉ thấy Tiêu Long tùy ý vung đao, mỗi lần đều có hàng chục con khỉ bị giết chết.

Chớp mắt, dưới chân mấy người đã có vô số thi thể, chúng đã tạo thành từng bức tường.

Bốn người vừa đánh vừa lùi.

Thực sự máu tươi đã nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất.

Tuy nhiên, những con khỉ điên cuồng này không hề có ý định dừng lại.

Tiêu Long cũng không buông tha.

Hắn điên cuồng tàn sát, chỉ để lợi dụng lượng máu tươi khổng lồ, ngưng luyện đủ tinh huyết.

Tuy hiệu quả không tốt, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch.

Ít nhất, dưới cường độ chiến đấu cao như vậy, A Ninh đang đối mặt với giới hạn đột phá.

Chỉ còn một bước nữa, huyết mạch của cô ấy có thể biến đổi, trở thành cao thủ Thiên giai.

Nhưng một bước đó như thiên khuyết, cho dù Tiêu Long không ngừng giúp cô ngưng tụ tinh huyết để thôn phệ, hiệu quả vẫn chậm chạp, dường như bị kẹt ở đó.

Nhưng bản năng chiến đấu của cô ấy ngày càng mạnh mẽ.

Dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Long, ít nhất cô ấy có thể ứng phó với quái vật cấp Vương bình thường.

Nếu lại một lần nữa đối mặt với Bạch Cốt Quỷ Vương đó, tuy chưa chắc có thể chém giết, nhưng cũng sẽ không bị buộc phải cầu xin Tiêu Long ra tay!

Tiến bộ cực kỳ lớn.

Trong cuộc tàn sát như vậy, Tiêu Long tình cờ phát hiện Alice dường như cũng có sự thăng cấp huyết mạch.

Tắm mình trong lượng tinh huyết lớn như vậy, huyết mạch thần bí trong cơ thể cô ấy đã có một sự dẫn dắt nhất định, dường như sắp thức tỉnh.

Chỉ thiếu một cái cơ duyên, khiến Tiêu Long không khỏi nghĩ đến phương pháp đó.

Không phải Tiêu Long đơn thuần thèm thân thể của người ta, mà

quan trọng hơn là thèm huyết mạch của họ.

Bởi vì Tiêu Long phát hiện tuy thực lực ngày càng mạnh, huyết mạch cũng rất nhiều, nhưng không đủ dùng.

Ví dụ như đối phó với những con khỉ này, không thể phát huy tác dụng trấn áp hoàn toàn.

Tuy giết chết những con khỉ này rất đơn giản, nhưng làm sao có thể trực tiếp đứng trên không trung, khí tức bùng nổ, khiến những con khỉ đó lập tức run rẩy, tất cả đều quỳ xuống được!

Tiêu Long tiếp tục rèn luyện một lúc, nhưng phát hiện những con khỉ ngày càng nhiều.

Bàn Tử có chút không chống đỡ nổi.

Đạn dược trong tay đã hết.

Hắn hoàn toàn dùng dao quân dụng để chiến đấu ở đó.

Khi Tiêu Long chuẩn bị rút lui, hắn đột nhiên nhìn thấy một làn sóng đỏ rực từ xa.

Sắc mặt mọi người lại một lần nữa thay đổi.

"Không xong rồi, Long ca, lại có một đám nữa, chúng ta mau chạy đi!" Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa.

Bởi vì hắn cảm thấy cả người mình đã cứng đờ.

Nếu không sợ bị giết chết, hắn thậm chí sẽ trực tiếp nằm xuống đất mà bỏ cuộc!

Alice và A Ninh cũng van xin, hy vọng có thể rời đi sớm một chút.

Nhưng Tiêu Long lại lắc đầu.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy một số người, những bóng người rất quen thuộc.

Trong làn sóng đỏ rực đó, Tiểu Ca đang dẫn theo hai người Thiên Chân và Giải Vũ Thần không ngừng tiến lại gần.

Dường như cảm nhận được sự tồn tại của Tiêu Long, nên họ đã liều mạng chạy vào.

Thiên Chân bị thương không nhẹ.

Nhưng Giải Vũ Thần bị thương nặng hơn.

Một cánh tay đã gãy.

Hắn lê lết một cái chân tàn phế.

Ba người trông không ra hình dạng gì.

Lúc này, Bàn Tử cũng đã chú ý.

Hắn vật lộn một lúc, không kìm được nhìn về phía Tiêu Long.

"Long ca!

Tiểu Ca, Thiên Chân!

Tôi không đi nữa, tôi giúp họ được không?" Bàn Tử cuối cùng đã chọn tình nghĩa huynh đệ, không bỏ cuộc.

Tiêu Long gật đầu.

Dẫn ba người không ngừng đón lên.

Cứ thế một đường chém giết.

Cuối cùng cũng đón được họ vào khoảnh khắc cuối cùng.

Trong khoảnh khắc đó, nhìn thấy Tiêu Long, trên mặt Giải Vũ Thần lộ ra một tia kích động, giây tiếp theo, đầu hắn nghiêng đi, trực tiếp ngất lịm.

Thiên Chân cũng chẳng khá hơn là bao.

Trong tay cầm hai khẩu súng đã hết đạn, ánh mắt có chút ngây dại.

Khi nhìn thấy Tiêu Long và mấy người, hắn bỗng nhiên có một tia hy vọng!

Suýt nữa thì bật khóc.

Ngay cả trên mặt Tiểu Ca cũng lộ ra một tia nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Trong mắt dường như có một chút nước mắt.

“Long ca, cảm ơn.” Thiên Chân vừa nói, lập tức bị Tiêu Long ngăn lại.

“Một đại nam nhân mà khóc lóc làm gì!” “Mau đi, đây không phải nơi để ở lâu!” Tiêu Long nói, một tay nắm lấy Giải Vũ Thần, trực tiếp ném lên vai Bàn Tử.

Tiểu Ca cũng lập tức ôm Thiên Chân.

Tiêu Long đi sau, A Ninh mở đường.

Bảy người nhanh chóng rút lui, theo chỉ dẫn tương tự nhanh chóng đi đến cửa vào quan tiếp theo.

Vào khoảnh khắc cuối cùng bước vào cửa, Tiêu Long trực tiếp quay người lại.

Chương 178

Bốn loại huyết mạch Thiên giai toàn lực bùng nổ, ngưng tụ ra bốn con cự thú khủng khiếp như vậy, một đao chém xuống!

Hắn phẫn nộ, gầm thét: "Chết hết đi!" Bị quấn lấy quá lâu, ngay cả Tiêu Long cũng có chút mất kiên nhẫn.

Hắn trực tiếp bùng nổ toàn lực một đòn, quét ngang những quái vật này.

Trong khoảnh khắc đó, bốn loại sức mạnh khổng lồ bùng nổ.

Những Nhân Diện Viên này lần đầu tiên lộ ra ánh mắt kinh hoàng.

Chúng trực tiếp vứt bỏ thân thể khỉ, hóa thành từng khuôn mặt quỷ, điên cuồng bỏ chạy.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Đòn tất sát của Tiêu Long.

Tuy không thể giết hết toàn bộ chúng, nhưng quét sạch khu vực vài dặm xung quanh thì có thể làm được.

Trong khoảnh khắc đó, nơi nào kiếm quang đến, dù là thân thể khỉ hay những con trùng ly hóa thành mặt quỷ, tất cả đều bị nghiền nát thành bùn nhão!

Máu thịt văng tung tóe, nhuộm đỏ vô số quan tài đồng!

Mãi đến mấy hơi thở sau, toàn bộ thế giới mới bình tĩnh trở lại.

Trong phạm vi bán kính trăm mét, không còn một sinh vật sống nào!

Chỉ là cảnh tượng chấn động như vậy, Bàn Tử và mấy người kia e rằng không thể nhìn thấy.

Nếu không, e rằng sẽ bị dọa cho ngốc luôn.

Bởi vì một sự tồn tại như vậy, sánh ngang một quả tên lửa chống tăng!

Một vũ khí hình người.

Đáng sợ đến mức này!

Cuối cùng chỉ còn lại đội của Cừu Đức Khảo ở phía nam, sau khi hy sinh một nửa số đội viên, cuối cùng cũng vào được quan tiếp theo.

Chỉ là trong mắt mỗi người, có thêm một tia sợ hãi.

Thế giới này.

Cái Đồng quan thiên trận này, thực sự quá khủng khiếp!

Chớp mắt, tất cả các đội đều đã vào tầng thứ ba.

Tuy nhiên, trận pháp vẫn chưa ngừng vận chuyển.

Quan tài lại một lần nữa mở ra.

Tất cả các quan tài đồng.

Trong thế giới cuối cùng.

Toàn bộ đều đã được mở ra.

Lần này không có côn trùng bò ra.

Cũng không có quái vật bò ra.

Càng không có khỉ.

Từ trong quan tài bò ra từng cỗ thi thể.

Không biết đã bị ngâm bao lâu, những thi thể này đã trở nên cứng như sắt thép.

Đây cũng là cái gọi là Đồng Giáp Thi.

Mỗi con đều là tồn tại cấp Vương.

Vì vậy, khi chúng bò ra, tuy số lượng không nhiều, nhưng cũng có hàng trăm, hàng ngàn con.

Mang theo một tia trí tuệ.

Nhìn Tiêu Long và nhóm người xuất hiện ở tầng thứ ba, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Răng nanh xanh lè, móng tay dài hơn mười mấy cm.

Thêm vào đó là thân thể lấp lánh ánh vàng, cùng với ánh mắt đỏ rực.

Một cú nhảy, chúng đã xuất hiện cách đó mười mét.

Trong nháy mắt, chúng đã ở bên cạnh mọi người.

Nhìn những quái vật đáng sợ này, ngay cả sắc mặt A Ninh cũng không còn bình tĩnh nữa!

Bàn Tử thử bắn vài phát súng.

Kết quả phát hiện chỉ có thể bắn trúng thân thể của những tên này.

Chỉ vang lên một tràng pháo hoa, ngay cả phòng ngự của người ta cũng không phá vỡ được!

Đồng Giáp Thi cấp Vương.

Thực sự quá đáng sợ rồi.

Trong khoảnh khắc đó, A Ninh theo yêu cầu của Tiêu Long trực tiếp bảo vệ Bàn Tử, Thiên Chân và Giải Vũ Thần đang hôn mê.

Tiểu Ca thì phòng ngừa quái vật đánh lén, dẫn mọi người không ngừng lùi lại.

Tiêu Long lại một lần nữa tàn sát khắp nơi.

Bởi vì Tiêu Long đang hưng phấn.

Cuối cùng cũng đã nhìn thấy quái vật đủ để hắn luyện hóa tinh

huyết!

Sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Hắn đang chờ đợi cơ hội này.

Cần chính là lúc này!

“Giết!” Huyết mạch trên người bùng nổ.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe lên ánh sáng vàng.

Tốc độ do Bạch Hổ Huyết Mạch cung cấp, khiến Tiêu Long trực tiếp lướt trên không.

Mỗi đao một nhát!

Giết đến mức không thể nào phấn khích hơn!

Nhìn Tiểu Ca và mấy người phía sau trừng mắt há hốc mồm!

Trong mắt người khác là sự tồn tại khủng khiếp.

Thì ra trong mắt Long ca, lại là bảo bối khiến người ta hưng phấn!

Long ca, thực sự đáng sợ!

Thiên Chân và mấy người kia thật may mắn.

Vào khoảnh khắc cuối cùng đã gặp được Tiêu Long.

Nếu không, e rằng sẽ phải bỏ mạng ở đó rồi.

Tiểu Ca có thể sống sót, nhưng Giải Vũ Thần và Thiên Chân, tuyệt đối không thể nhìn thấy cuối cùng.

Nhưng vận may của họ không tệ, hoặc Tiểu Ca đã nhận ra thực lực của mình.

Biết rằng không thể chống đỡ nổi bằng năng lực của một mình.

Vì vậy, anh ấy đã không ngừng di chuyển về phía nơi mình cảm ứng được, và kết quả là đúng.

Chương 179

Vào khoảnh khắc cuối cùng đã gặp được Tiêu Long.

Được cứu rồi!

Nhưng các đội khác thì không may mắn như vậy.

Đặc biệt là đội mà Cừu Đức Khảo dẫn theo.

Dưới sự truy sát của lũ khỉ này.

Cuối cùng chỉ còn lại bốn người.

Có ba tên cao thủ huyết mạch cấp cao dưới trướng.

Bốn người đã liều mạng.

Cuối cùng cũng thoát được.

Nhưng lại phải lựa chọn hy sinh những người khác.

Thậm chí không tiếc việc làm gãy chân những người đó.

Dùng những người đó làm mồi nhử để thu hút sự chú ý của những Nhân Diện Viên, để giành lấy một khoảnh khắc thời gian ngắn ngủi.

Sau đó, lại tiêu hao thêm một giọt tinh huyết cấp Vương trung kỳ, cuối cùng cũng thoát được.

Rời khỏi chiến trường Tu La khủng khiếp đó.

Những đứa trẻ bất hạnh đó.

Cuối cùng đã theo nhầm người.

Bị người ta bán đứng.

Không giống như Tiêu Long và nhóm của hắn, có tình nghĩa như vậy.

Nhưng dù sao thì, cuối cùng cũng đã vượt qua.

Ba tầng không gian.

Đã tiêu diệt tất cả những tồn tại có thực lực và địa vị thấp.

Cơ bản còn lại đều là cường giả.

Đương nhiên, đây vốn là nơi rèn luyện mà Vương Tàng Hải để lại.

Nhưng không phải vậy.

Bởi vì sự tồn tại siêu cấp như Tiêu Long đã phá vỡ một số quy tắc.

Khiến trong đội của hắn, vẫn còn tồn tại một số kẻ yếu.

Cũng là những kẻ yếu dưới năng lực huyết mạch Thiên giai.

Vì vậy, khi Tiêu Long và mấy người bước vào không gian tầng cuối cùng.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy vẫn còn trong trận pháp, nhưng lần này lại vô cùng yên tĩnh.

Quan tài đóng chặt.

Sát nhân đằng cũng chìm vào giấc ngủ.

Nơi mọi người xuất hiện là quảng trường tế tự cuối cùng.

Chỉ mới đi được hai bước.

Họ đã nhìn thấy bóng người của đối diện!

Thần kinh căng thẳng lập tức cảnh giác.

Khi nhìn rõ đều là người quen, họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không đến mức gặp phải quái vật.

Ít nhất những người này có thể giao tiếp.

Ba bên nhìn nhau một cái, cùng nhau đi về phía trung tâm quảng trường.

Cũng là nơi mà nữ phù thủy ma quái kia đã nhảy múa trước đó.

Trung tâm quảng trường này.

Đặt một tế đàn khổng lồ, trên tế đàn đó.

Đặt một chiếc quan tài đồng khổng lồ.

Và nó hoàn toàn khác với những chiếc xung quanh.

Chiếc quan tài này bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tỏa ra khí tức khủng khiếp.

Xung quanh đài đá phía dưới, bị một đám sát nhân đằng đỏ máu quấn chặt.

Dường như đang chậm rãi nhúc nhích.

Giống như máu vậy.

Ba bên nhân mã đều đã đến nơi.

Dừng lại cách nhau mười mét.

Không bên nào tiến lại gần bên nào.

Cũng không tiến lại gần tế đàn.

Cứ thế nhìn chằm chằm vào nhau.

Im lặng một lúc.

Tiêu Long là người đầu tiên mở miệng.

"Trông tổn thất không ít nhỉ." Khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười trào phúng.

Dù là Ngô Tam Gia hay Cừu Đức Khảo, sắc mặt đều không được

tốt.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đội ngũ đông đảo phía sau Tiêu Long.

Từng người đều sống động như rồng như hổ.

Dường như không ai bị thương nặng.

Còn họ thì… Hoặc là trọng thương, hoặc là thuộc hạ đều chết sạch.

Đơn giản là mất mặt.

Nhưng trong lòng, sự cảnh giác đối với Tiêu Long lại tăng thêm mấy phần.

Họ rất rõ ràng con đường vừa đi qua nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng Tiêu Long lại mang theo mấy cái 'bình dầu' như vậy.

Hoàn chỉnh xuất hiện ở đây.

Có thể thấy sự khủng khiếp của hắn.

"Vì chúng ta đều đã đến đây, e rằng phải có một trận chiến rồi." Cừu Đức Khảo liếc nhìn Ngô Tam Gia, rồi lại nhìn Tiêu Long và nhóm của hắn, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

Ngô Tam Gia không nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào Thiên Chân phía sau Tiêu Long.

Khi mấy người đang nhìn nhau.

Chương 180

Thiên Chân vẻ mặt khó hiểu.

Hắn chạy đi tìm Tam thúc.

Nhưng sau khi nhìn thấy lần này, hắn đột nhiên phát hiện mình không nói gì được.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, có chút không dám chắc chắn.

Người trước mắt này.

Rốt cuộc có phải Tam thúc của hắn không?

Người vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn những năm này, rốt cuộc là ai?

Lại vì mục đích gì?

Một đường thông qua những manh mối, cộng thêm lời giải thích của Long ca và lời kể của Lão Dương.

Hắn thực sự không thể quyết định được.

Trái tim vốn đang kích động khi nhìn thấy Tam thúc, cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Tam thúc đứng một mình trước mắt.

Hắn đột nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Một đường đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm.

Một Tam thúc bình thường như vậy, làm sao lại đến được đây?

Có phải là Tam thúc ngày xưa không?

Hay là thực sự giống như Long ca đã đoán.

Bị người khác thay thế.

Hoặc trở thành quái vật!

Ánh mắt Thiên Chân phức tạp nhìn tất cả.

Cuối cùng, hắn hé môi.

Nhưng cũng không nói ra.

Trên quảng trường.

Ba vị cự đầu nhìn nhau.

Sau một hồi im lặng dài.

Cừu Đức Khảo nói ra một trong những mục đích của mình.

Hắn chỉ vào chiếc quan tài đồng trước mặt, nói: "Chúng ta đều đến vì thứ bên trong, nhưng giờ đã cùng đến, xem ra cần phải phân thắng bại rồi." "Được thôi, tiền bối, cách này thế nào?" Ngô Tam Gia nói một cách vô cảm.

Nhưng Cừu Đức Khảo không để ý, nhìn Tiêu Long, nói: "Tiểu huynh đệ, có cách nào không?

Để chúng ta bớt đổ máu, dù sao thì thứ bên trong cũng không quá quan trọng." Tiêu Long cười, xoa cằm, cười nói: "Được thôi, vậy tôi sẽ chọn một người từ mỗi đội, để họ đánh một trận, người mạnh nhất ở lại, những người còn lại cút đi." Ngô Tam Gia im lặng một lúc, cuối cùng thở dài một hơi, gật đầu đồng ý.

Cảnh này khiến những người khác có chút ngạc nhiên.

Bởi vì trong đội của Ngô Tam Gia, rõ ràng chỉ có một người.

Tại sao ban nãy lại do dự?

Chẳng lẽ còn có lựa chọn khác sao?

Có phải đang cân nhắc từ bỏ không?

Cùng lúc đó, Cừu Đức Khảo cũng đồng ý.

Hắn không vội vàng chọn người, bởi vì đang chờ đợi thái độ của Tiêu Long.

Bởi vì hắn đã quyết định, nếu Tiêu Long đích thân ra trận, hắn sẽ lập tức chọn cách rời đi.

Hoàn toàn không cần phải so tài nữa, bảo toàn thực lực là tốt nhất.

Nhưng nếu người khác ra trận, thì có thể cạnh tranh.

Tiêu Long cười nhìn hai người, sau đó nói với A Ninh: "Đi thôi, đến lúc em thể hiện rồi, đừng làm tôi mất mặt đấy!" Tiêu Long không chọn mình, cũng không chọn Tiểu Ca.

Để A Ninh ra tay, cũng là sau khi cân nhắc kỹ lưỡng.

Bởi vì hắn biết, nếu hắn ra trận chắc chắn sẽ không đánh được.

Nhưng nếu để Tiểu Ca ra trận, thắng rồi, chiến lợi phẩm cũng chưa chắc đã thuộc về mình.

Vì Tiểu Ca đã chọn dựa dẫm vào hắn, vậy thì cứ thành thật ở lại đi.

Sở dĩ để A Ninh ra tay, là muốn xem thực lực của hai đội còn lại.

Quan trọng nhất là đội của Ngô Tam Gia.

Liệu có đích thân ra tay không?

Lại có thực lực thế nào?

Lại thông qua thủ đoạn gì mà đến được đây?

Tất cả đều khiến Tiêu Long rất tò mò.

Bởi vì Ngô Tam Gia nhìn qua, thực sự giống như một người bình thường.

Không có khí tức huyết mạch.

Ngay cả thân thể cũng rất yếu ớt.

Một sự tồn tại như vậy mà lại có thể đến được đây, khẳng định là đang ẩn giấu điều gì đó.

Bây giờ biết được là tốt nhất.

Nếu không đợi lát nữa vào thế giới tầng thứ ba, cung điện dưới lòng đất thực sự.

Vậy thì không dễ xử lý rồi!

Nhìn A Ninh bước ra, Ngô Tam Gia và hai người kia rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Cừu Đức Khảo cũng đã chọn một trong ba người của mình.

Cuối cùng chỉ còn lại bên Ngô Tam Gia.

Im lặng một lúc.

Ngô Tam Gia lại một lần nữa mở miệng.

"Ra đi, lần này phải ra tay, không thì tôi sẽ không đưa cậu vào." Nghe lời đó, mọi người rõ ràng ngẩn ra.

Không biết Ngô Tam Gia đang nói chuyện với ai.

Nhưng Tiêu Long lại nheo mắt lại.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được phía sau Ngô Tam Gia, ẩn giấu một bóng người.

Trong đầu Tiêu Long xuất hiện một cái tên.

Lão Dương!

Quả nhiên, lúc này.

Lão Dương đột nhiên xuất hiện từ phía sau Ngô Tam Gia, sắc mặt có chút không được tốt.

Cả người hắn tỏa ra khí tức băng lãnh.

Dường như không phải Lão Dương của ngày xưa.

Chương 181

Nhìn thấy Lão Dương xuất hiện, sắc mặt Giải Vũ Thần và Thiên Chân lập tức thay đổi.

"Lão Dương, anh, anh ở đây?" "Lão Dương, tại sao…" Nhưng Lão Dương hoàn toàn không để ý, vô cảm bước về phía trung tâm quảng trường.

Đến trước mặt A Ninh và lão già người nước ngoài mặc đồ rằn ri kia.

"Có quy tắc gì không?" Lão Dương hỏi một cách vô cảm.

Tiêu Long khẽ cười, khóe miệng mang theo vẻ trào phúng.

"Đánh loạn, nhận thua hoặc chết!" Một câu nói của Tiêu Long khiến mọi người không kìm được nheo mắt lại.

Tiêu Long này.

Thật là độc ác!

Không nói thêm lời thừa.

Ba người đột nhiên ra tay.

Nhưng Lão Dương và A Ninh dường như đã bàn bạc trước.

Cùng lúc đó trực tiếp tấn công lão già người nước ngoài kia.

Tên này rõ ràng không ngờ đến cảnh tượng này, trong một giây sững sờ đó.

Hắn trực tiếp bị hai người chém thành bốn mảnh!

Chết không nhắm mắt.

Thiên Chân và mấy người kia lập tức trợn tròn mắt.

Giết những con quái vật thì có thể chấp nhận được.

Nhưng tận mắt nhìn thấy người sống sờ sờ bị giết chết, đối với họ là một cú sốc khá lớn.

Tuy nhiên, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

Sau khi hợp sức giết chết lão già người nước ngoài đó, hai người họ bắt đầu chiến đấu với nhau.

Mỗi người đều tung ra tuyệt chiêu, khiến sắc mặt mọi người đại biến.

Ngay cả Cừu Đức Khảo ban đầu có chút phẫn nộ, sau khi nhìn thấy thủ đoạn của Lão Dương, cuối cùng cũng chọn cách im lặng.

A Ninh cũng vô cùng mạnh mẽ.

Phía sau cô ấy ngưng tụ ra Kỳ Lân thần tượng hư ảo!

Ngay cả Tiểu Ca cũng nhìn trừng trừng há hốc mồm.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại có tiến bộ lớn đến vậy.

Không cần nói cũng biết là do theo Tiêu Long.

Nhưng cũng quá đáng sợ rồi chứ?

Mới có bao lâu?

Bây giờ đã đạt đến cao cấp đỉnh phong.

Nửa bước đã bước vào Thiên giai!

Chỉ còn nửa bước cuối cùng là có thể thực hiện biến đổi!

Chẳng trách Long ca lại muốn cô ấy ra tay.

Thì ra là muốn cô ấy trải qua rèn luyện sinh tử.

Cừu Đức Khảo và mấy người kia rõ ràng cũng đã hiểu được cảnh tượng này, thần sắc trở nên vô cùng ngưng trọng.

Một Tiêu Long đã vô cùng khủng bố rồi.

Nếu lại để cô gái này đột phá.

Vậy thì đơn giản là tai họa.

Đặc biệt là đối với Cừu Đức Khảo.

Vốn dĩ một đội trưởng tiểu đội không mấy quan trọng dưới trướng hắn, ngay cả thành viên cốt cán cũng không phải.

Kết quả lại cũng sở hữu huyết mạch chi lực.

Loại huyết mạch vô cùng tinh thuần đó!

Khiến hắn hối hận đồng thời, cũng thêm một tia phẫn nộ.

Loại cảm giác bị phản bội đó ngày càng mãnh liệt.

Hắn nghĩ cô ấy đáng lẽ phải bị tiêu diệt.

Nhưng hắn cũng rõ.

Có thiếu niên Tiêu Long đó ở đây, muốn ngăn cản A Ninh đột phá, gần như là không thể rồi!

Im lặng một lúc, Cừu Đức Khảo không nói một lời, quay người dẫn theo hai tên còn lại vẻ mặt ngơ ngác và không thể tin nổi rời đi.

Tuy nhiên, cuộc chiến bên kia vẫn phải tiếp tục.

Bên cạnh Lão Dương không ngừng xuất hiện lá chắn hộ vệ, hệt như một loại triệu hồi sư.

Cảm giác vô cùng quỷ dị.

Nhưng dưới thực lực tuyệt cường của A Ninh, hắn vẫn có chút không chống đỡ nổi.

Cuối cùng, bị A Ninh một cước đá bay ra ngoài.

Nếu không phải Ngô Tam Gia kịp đỡ lấy, e rằng lần này hắn đã bỏ

mạng ở đó rồi.

Thua rồi!

Thua hoàn toàn!

Đỡ lấy Lão Dương, Ngô Tam Gia nhìn sâu sắc Tiêu Long một cái.

Lại nhìn Thiên Chân bên cạnh vẻ mặt phức tạp một cái, cũng không nói gì.

Dẫn người rời đi.

Mãi cho đến khi cả hai bên đều rời đi, Bàn Tử mới kích động hét lên.

"Vãi!

Chị dâu A Ninh, đỉnh thật!

Mạnh quá, dạy tôi với!" Trong nháy mắt, A Ninh bị hắn nói có chút ngại ngùng.

Mặt nhỏ không kìm được đỏ bừng, lén lút nhìn Tiêu Long một cái, ngượng ngùng nói: "Đều là do Long ca ca dạy cả!" Biểu hiện của A Ninh mọi người đều thu vào tầm mắt.

Đặc biệt là thực lực đáng sợ mà hai người kia thể hiện ra.

Quan trọng nhất là năng lực tạo ra đồ vật hư không của Lão Dương thật sự quá quỷ dị, khiến nội tâm mọi người không khỏi chấn kinh.

Nhưng một tồn tại khủng bố như vậy vẫn bị A Ninh hạ gục.

Mọi người chấn hâm trước sự trưởng thành của A Ninh, cũng chấn hám trước thủ đoạn của Long ca.

Đến cả Tiểu Ca nhìn A Ninh cũng có chút kinh ngạc, vì anh nhận ra bây giờ nếu đối mặt với cô, dường như anh cũng chẳng có bao

nhiêu ưu thế, thậm chí có khả năng đánh không lại.

Thật sự quá đáng sợ.

Chẳng lẽ đi theo Tiêu Long thật sự có thể trở nên mạnh mẽ như vậy sao?

Có lẽ mình cũng nên chọn đi theo cậu ta?

Chương 182

Trong lòng Tiểu Ca nảy sinh vài suy nghĩ, vì anh phát hiện dựa vào thực lực hiện tại, đối phó quái vật thông thường thì được, nhưng muốn đối phó với những quái vật cấp Vương thì vô cùng khó khăn.

Mà theo anh biết, ở nơi có thể giải quyết được ký ức, quái vật đều cực kỳ mạnh mẽ.

Tìm kiếm ý nghĩa, phá giải bí mật trên người, nhưng anh thấy thực lực lúc này dường như không đủ.

Nhìn A Ninh tiến bộ, anh cảm thấy mình đã tìm thấy mục tiêu.

Có lẽ anh nên hạ mình một chút để học tập Tiêu Long.

Dù cảm thấy có chút không làm được, nhưng anh vẫn tự cổ vũ bản thân.

Nếu vẫn không thể đột phá, vậy sẽ tìm Tiêu Long giúp đỡ!

Trong lúc Tiểu Ca đang suy nghĩ, A Ninh ở bên cạnh vui mừng khôn xiết.

Cảm giác được người khác sùng bái thực sự quá tuyệt vời.

Cô tận hưởng cảm giác này, nụ cười luôn nở trên môi, có chút đắc ý.

Đúng lúc này, Tiêu Long gõ nhẹ lên đầu cô một cái, trực tiếp đánh tỉnh cô.

A Ninh lập tức giống như đứa trẻ làm sai lỗi, cúi đầu xuống: "Long ca ca, em sai rồi~".

Tiêu Long đảo mắt trắng, trừng mắt nhìn bọn Bàn Tử mấy cái rồi nghiêm túc nhìn A Ninh: "Kiêu binh tất bại, biết chưa?".

A Ninh vội vàng gật đầu, Tiêu Long mới hài lòng nói tiếp: "Giành được thắng lợi thì cần khen thưởng, bỏ ra nỗ lực thì nên có hồi báo".

Một câu của Tiêu Long khiến A Ninh sững người.

Chẳng lẽ Long ca ca có phần thưởng cho mình?

Trong lúc cô đang đầy mong đợi, Tiêu Long bước tới trung tâm tế đàn, phía dưới quan tài thanh đồng.

Hắc Kim Long Đao xuất hiện trong tay, trong nháy mắt chém vào cây ma quỷ màu đỏ đang bao quanh quan tài thanh đồng.

Chỉ nghe thấy một tiếng thảm thiết thê lương, bản thể cây ma quỷ màu đỏ quỷ dị kia lập tức hồi sinh.

Vô số dây leo cành lá như những ngọn trường mâu đồng loạt dựng đứng lên, hóa thành từng món vũ khí.

Giống như vạn tiễn tề phát, chúng trực tiếp lao về phía Tiêu Long, hung hãn đâm tới.

Mọi người phát hiện ngay cả những dây leo giết người thông thường bên dưới quan tài thanh đồng xung quanh cũng phát điên trong phút chốc, hóa thành từng thanh phi kiếm thoát khỏi sự ràng buộc của bản thể.

Vạn Kiếm Quy Tông!

Dày đặc xuất hiện trên bầu trời, mục tiêu cũng là Tiêu Long.

Sắc mặt mọi người biến đổi hoàn toàn.

Thật sự quá đáng sợ, giống như cả thế giới đang chống lại Long ca vậy.

Tiếng phá không bén nhọn vang lên, vô số phi kiếm, trường mâu liều mạng đâm về phía Tiêu Long, che lấp cả bầu trời.

Ngay cả không khí cũng bị đâm rách, truyền đến từng đợt âm thanh xé gió.

Mấy người sắc mặt đại biến, vốn định nhắc nhở Tiêu Long nhưng kết quả phát hiện ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Hệ thống rễ cây vạn năng của cây ma quỷ kia tạo thành một áp lực đáng sợ, giống như từng đạo kiếm khí bay lướt qua người.

Họ kinh hoàng phát hiện dù đứng cách xa mấy chục mét nhưng vẫn bị sóng xung kích trong không khí làm rách da thịt, trên người xuất hiện từng vết nứt, máu tươi không ngừng rỉ ra!

Bất luận là Bàn Tử, Giải Vũ Thần hay Thiên Chân, chớp mắt đã biến thành người máu, quần áo trên người rách nát thành từng dải, chẳng khác nào kẻ ăn mày.

Ngay cả A Ninh và Tiểu Ca dù đã vận động Kỳ Lân huyết mạch hộ thể nhưng sắc mặt cũng trắng bệch.

Những vết tích xé rách không khí mang theo kiếm khí đánh vào hộ tráo huyết mạch, vang lên một chuỗi tiếng đinh đinh đương đương!

Áp lực ở rìa đã khó chống đỡ như vậy, thật khó tưởng tượng Long ca ở trung tâm cơn bão phải chịu đựng áp lực khủng khiếp thế nào!

Thực sự quá đáng sợ!

Cơn bão hình thành từ vạn tiễn tề phát trực tiếp dẫn tới một cơn lốc không khí.

Gió mạnh gào thét khiến bọn Bàn Tử căn bản không mở nổi mắt, chỉ có thể run rẩy núp sau lưng A Ninh và Tiểu Ca.

Nhưng dù vậy, họ vẫn có cảm giác nghẹt thở như thể không khí bị rút cạn.

Chỉ có A Ninh và Tiểu Ca miễn cưỡng mở được mắt nhìn cảnh tượng khủng bố kia.

Cây ma quỷ bộc phát kiểu tự sát, hình thành thế trận Vạn Kiếm Quy Tông bao vây chặt chẽ Tiêu Long, không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Nhưng họ có thể thấy vô số rễ cây hóa thành phi kiếm không ngừng bị nghiền nát!

Chỉ trong nháy mắt, một biển lửa màu đỏ khủng bố xuất hiện, cả thế giới dường như bốc cháy.

Những phi kiếm rễ cây kia chớp mắt bị thiêu thành tro bụi, gãy vụn từng đoạn rồi sụp đổ hoàn toàn dưới ngọn lửa, tan biến không dấu vết trong gió mạnh.

Chu Tước hỏa hải đang bùng nổ, hình thành một cơn lốc xoáy mạnh mẽ quét sạch cả thế giới.

Áp lực đáng sợ do cây ma quỷ tạo ra cũng tan vỡ từng chút một.

Cảnh tượng đáng sợ đó chỉ diễn ra trong vòng một hơi thở.

Ngay sau đó, mấy người cảm thấy toàn thân nóng rực, một đợt sóng nhiệt khổng lồ ập đến, áp lực đáng sợ vốn đang khó đối phó lập tức tan biến không còn dấu vết.

Biển lửa khủng bố đó quét sạch cả không gian, giống như giòi trong xương bám vào những dây leo giết người.

Trong chớp mắt, tiếng thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Biển lửa biến mất, những dây leo giết người bám dưới quan tài thanh đồng cũng sạch bóng.

Ở trung tâm cơn bão, một lỗ hổng khổng lồ bị xé toác, bản thể cây ma quỷ khổng lồ bị chặt ngang thân.

Tiếp đó, Hắc Kim Long Đao to lớn xuất hiện, hóa thành những đạo hắc ảnh trực tiếp băm vằn cây ma quỷ ra thành từng đoạn.

Cây ma quỷ vốn to lớn vô cùng trong mắt mọi người nay bị chém như chém chả, không có chút khả năng phản kháng nào!

Cảm giác giống như sấm to mưa nhỏ!

Hai người trố mắt ngoác mồm nhìn tất cả, nội tâm chấn động vô cùng.

Đến lúc này họ mới hiểu khoảng cách giữa mình và Long ca lớn đến mức nào, đúng là một trời một vực!

Cây ma quỷ đó đủ mạnh chưa?

Áp lực tỏa ra, cơn bão phi kiếm từ rễ cây đủ mạnh chưa?

Hai vị cường giả sở hữu huyết mạch cao cấp còn không chịu nổi luồng khí tức đó, vậy mà tồn tại khủng bố như thế lại bị Long ca chém rụng trong một đao.

Khi mọi thứ bình tĩnh lại, họ thấy quần áo trên người Long ca thậm chí không hề xộc xệch, cứ như thể hắn vẫn đứng đó từ đầu đến giờ chưa từng ra tay vậy.

Đáng sợ!

Khủng bố!

Chẳng lẽ đây là thực lực của cao thủ Thiên Giai sao?

Hai người không nhịn được mà nuốt nước bọt cái ực, nhìn nhau một cái.

Nội tâm chưa bao giờ khao khát trở nên mạnh mẽ như lúc này.

Cảnh tượng vừa rồi quá ngầu, giơ tay nhấc chân là lửa thiêu cả trời đất, kẻ địch mạnh vô cùng dưới ngọn lửa đó lại bị giải quyết nhẹ

nhàng, không có lấy một cơ hội phản kháng, chỉ có tiếng kêu thảm thiết!

Đây mới là cường giả thực sự!

Lúc này, Cừu Đức Khảo và Ngô Tam Gia đang ở phía xa cảm ứng được hai luồng khí tức khủng bố, đồng loạt quay đầu lại.

Lão Dương đứng sau Ngô Tam Gia vừa nói một câu: "Đánh bại tôi thì đã sao?

Thật sự tưởng có thể đối phó được cây ma quỷ cấp Vương hậu kỳ sao?

Muốn cướp thần binh từ tay nó, cũng không soi gương đi".

Chương 183

Nhưng lời gã chưa nói xong đã thấy ngọn lửa ngợp trời quét sạch thiên địa.

Trong nháy mắt nó xuất hiện trước mặt, bọn họ còn không kịp chống đỡ đã bị cơn bão lửa trực tiếp hất văng ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, trọng thương ngay lập tức!

Đó mới chỉ là tiếp xúc với rìa của bão lửa thôi, và ngọn lửa đó còn không hề coi họ là mục tiêu!

Vậy mà một đợt dư chấn không có tính nhắm vào đã khiến họ trọng thương!

Khoảnh khắc đó, trong mắt Lão Dương đầy sự kinh hãi.

Quá đáng sợ!

Gã không dám nói thêm lời nào nữa, đến giờ mới nhận ra người đàn ông đó căn bản không thèm để gã vào mắt, nếu không chỉ cần động ngón tay là gã mất mạng rồi.

Gã đột nhiên thấy may mắn vì lúc trước không khinh cử vọng động, và cũng cảm ơn Thiên Chân vì là bạn nối khố của mình, vị Long ca kia chắc là nể mặt Thiên Chân nên mới không thèm chấp gã.

Sự kinh hãi của gã hiện rõ trên mặt.

Hai tên người nước ngoài sở hữu huyết mạch cao cấp đi sau Cừu Đức Khảo cũng dùng hết sức bình sinh mới chặn đứng được một đợt dư chấn, ánh mắt cũng tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Ngay cả Cừu Đức Khảo sắc mặt cũng đại biến: “Mau đi thôi!

Tôi đã đánh giá thấp hắn!

Chúng ta phải vào địa cung cốt lõi trước, nếu không đến cả cặn cũng không có mà húp đâu!”.

Nói xong, lão chộp lấy hai người kia rồi quay đầu chạy mất.

Tại trung tâm quảng trường, bọn Bàn Tử cuối cùng cũng mở được mắt, sau đó nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng mà kinh ngạc không khép nổi mồm.

Cảnh tượng vừa rồi quá mức chấn động, làm họ nhớ đến cảnh Alice trong Resident Evil dùng ý chí khống chế lửa đối phó với đàn quạ, nhưng cảnh này còn chấn động hơn nhiều.

Lau mồ hôi trên trán, mấy người chỉ thấy nội tâm bành trướng không thôi!

Đi theo một người đại ca như vậy thì còn gì phải sợ?

Đi theo một cường giả như thế thì có gì không được?

Đi theo một lão đại như vậy, sau này chẳng phải có thể đi ngang thiên hạ sao?!

Khoảnh khắc này chấn động hơn tất cả những gì họ từng thấy trước đây.

Hóa ra đây mới là thực lực chân chính của Long ca.

Quá đáng sợ!

Chẳng khác nào Hỏa Thần hạ thế!

Trong khi mọi người còn đang chấn động, Tiêu Long đã lấy được thứ mình cần.

Thần binh do cây ma quỷ canh giữ.

Hoặc có thể nói sở dĩ cây ma quỷ có linh tính và mạnh mẽ như vậy là vì trong cơ thể nó phong ấn một thanh thần binh cường đại, lai lịch

không hề tầm thường!

Sau khi Tiêu Long giết chết cây ma quỷ, hắn trực tiếp lấy thanh thần binh ra khỏi bản thể nó.

Một thanh thần kiếm tỏa ra ánh xanh xuất hiện trước mặt mọi người, thu hút mọi ánh nhìn.

Mắt ai nấy đều trợn tròn, đặc biệt là Bàn Tử, nhìn cứ như thấy bảo bối vô giá vậy.

Ngay cả Thiên Chân và Tiểu Ca ở bên cạnh cũng lộ vẻ chấn động.

Đối với Bàn Tử, đó là bảo bối quý giá, còn đối với Tiểu Ca, đó là một món thần khí!

Nó chẳng kém Hắc Kim Cổ Đao là bao, thậm chí còn mạnh hơn một chút vì đây là một thanh thần binh lợi khí thực sự.

Theo truyền thuyết, đây là một trong mười đại thần binh do đại sư đúc kiếm Âu Trị Tử tạo ra — Ngư Tràng Kiếm!

Thanh kiếm này tuy chỉ dài khoảng một mét, rộng không bằng một ngón tay, nhưng độ sắc bén thì có thể chém vàng cắt đá, tước sắt như bùn cũng không thành vấn đề.

Đặc biệt là ánh sáng xanh tỏa ra đó là vì thần kiếm có linh, sắc bén và đáng sợ hơn binh khí thông thường nhiều.

Nếu có thể rót sức mạnh huyết mạch vào trong, lực tấn công còn có thể tăng thêm vài phần.

Nhìn thấy thanh thần binh, mấy người đều ngây dại.

Tuy từng nghe về thần kiếm trong truyền thuyết nhưng bây giờ tận mắt thấy vẫn cảm thấy khó tin.

Lúc này họ cũng hiểu tại sao Ngô Tam Gia và Cừu Đức Khảo thà đối kháng với Tiêu Long cũng không muốn rời đi, không có thần binh

lợi khí thật sự thì họ sẽ không mạo hiểm đâu.

Hóa ra Long ca tự mình ra tay là vì biết bên trong có thần binh lợi khí.

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác, Tiêu Long cầm Ngư Tràng Kiếm, dường như trong mắt hắn hiện lên một tia khinh thường, khiến mọi người càng thêm chấn kinh.

Nhưng nghĩ tới thanh Hắc Kim Long Đao hiếm khi xuất hiện trong tay hắn, họ cũng thấy nhẹ lòng.

Thanh Ngư Tràng Kiếm này tuy rất mạnh nhưng cảm giác so với Hắc Kim Long Đao của Long ca thì quả thực vẫn kém một chút.

"Trời đất ơi, Long ca, đây chẳng lẽ là một trong những thần binh do đại sư Âu Trị Tử đúc sao?" Bàn Tử kích động chạy tới, nhìn Ngư Tràng Kiếm tỏa ra hào quang sắc bén mà đầy phấn khích!

Mấy người khác cũng không thể chờ đợi thêm, vội vàng đi tới để nhìn gần thanh thần binh.

A Ninh cũng vậy, thậm chí trong mắt cô còn có một chút khát khao.

Trong lòng cô thầm mong có được thanh kiếm này.

Long ca có thần binh lợi khí, Tiểu Ca cũng có bảo đao, chỉ có cô là dùng con dao găm thông thường, khi thực lực tăng lên thì dao găm không còn thuận tay nữa.

Đúng lúc này, Tiêu Long với vẻ mặt không hài lòng, tung tung thanh Ngư Tràng Kiếm trong tay, sau đó hướng về phía A Ninh: "Cứ tưởng thần binh Thiên Giai, hóa ra là rác rưởi Địa Giai, lấy đi chơi đi".

Tiêu Long nói xong liền ném thẳng Ngư Tràng Kiếm cho A Ninh.

A Ninh sững sờ trong tích tắc, cuống quýt đón lấy thanh thần binh, nửa ngày không phản ứng kịp, ngốc nghếch nhìn vũ khí trong tay, nước mắt cảm động không tự chủ được mà rơi xuống.

Những người khác nhìn mà ngẩn ngơ.

Một thanh thần binh mạnh mẽ như vậy mà trong mắt hắn chỉ là rác rưởi?

Cứ thế tặng người ta sao?

Có thể cho Âu Trị Tử chút thể diện được không?

Có thể cho tôi chút an ủi được không?

Mọi người lại một lần nữa chấn kinh.

Chấn kinh vì Tiêu Long mạnh mẽ, chấn kinh vì Tiêu Long hào phóng!

Xem ra đi theo Long ca thật sự là có thịt ăn mà!

Mấy người trong lòng lại bắt đầu rục rịch.

Thấy Tiêu Long chê bai ném kiếm cho A Ninh rồi quay người đi, bọn họ hận không thể lao lên bái sư học đạo ngay, có dập đầu mấy cái cũng cam lòng!

Sau một lúc lâu, bọn Bàn Tử mới đầy ghen tị nói với A Ninh: "Chị dâu A Ninh, chúc mừng nha".

"Chúc mừng A Ninh có được thần binh lợi khí, từ nay về sau thực lực thăng cấp, gặp thần sát thần, gặp Phật sát Phật!".

"Chị A Ninh, cho em xem thần binh một chút được không?".

"A Ninh...".

"Không cho!

Long ca ca tặng cho tôi mà!".

A Ninh kích động ôm chặt lấy Ngư Tràng Kiếm như thể đó là tín vật định tình của Tiêu Long vậy, không cho ai nhìn thêm cái nào!

Ánh mắt mọi người càng thêm ghen tị, cũng kiên định hơn với quyết định của mình, nếu có cơ hội nhất định phải ôm chặt đùi Long ca.

Sau này không phải lo về thực lực, vũ khí, hay cả tài phú nữa.

“Long ca ca đợi em với!

Chương 184

Mệt rồi phải không, để em bóp vai cho!”.

“Long ca, em biết anh thật sự mệt, để em bóp chân nha”.

“Long ca, nhìn em thế nào?

Em có thể bưng trà rót nước cho anh mà!”.

“...”.

Nhất thời, cả đội ngũ trở nên náo nhiệt hẳn lên, không còn sự căng thẳng và trầm uất như trước.

Cứ như một chuyến đi mộ đầy nguy hiểm đã biến thành một chuyến dã ngoại vậy.

Cảnh tượng này nếu để người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết.

Đây là địa cung Tần Lĩnh khủng bố đó!

Khắp nơi đều là nguy cơ, mỗi bước đi đều là sinh tử, vậy mà ở đây lại đùa giỡn cười nói vui vẻ?

Thật quá đáng!

Nếu cây ma quỷ có linh thiêng chắc cũng tức đến sống lại, bảo vật nó canh giữ ngàn năm mà trong mắt tên này lại chẳng đáng một xu, tùy tiện tặng cho người khác.

Đúng là gã đàn ông đáng ghét!

Mấy người đi theo Tiêu Long, nhanh chóng tiến sâu vào không gian sau quảng trường, sau đó tìm một nơi nghỉ ngơi một lát.

Dưới sự giúp đỡ của Tiêu Long và trong ánh mắt ghen tị của mọi

người, A Ninh đã luyện hóa được Ngư Tràng Kiếm, cuối cùng phá vỡ xiềng xích Thiên Giai, bước ra nửa bước cuối cùng đó, thành công nâng cao thực lực, hoàn thành tiến hóa huyết mạch, đạt đến Kỳ Lân huyết mạch Thiên Giai, trở thành một cao thủ Thiên Giai sơ kỳ.

Tuy chưa bằng Cửu Đức Khảo hay Ngô Tam Gia nhưng khoảng cách không còn lớn nữa, đặc biệt là có thần kiếm gia trì, đánh hòa với họ không phải là không thể.

Nếu để cô củng cố thực lực thêm chút nữa, hai lão già đó không còn là vấn đề!

Cảm nhận áp lực tỏa ra từ người A Ninh, trừ Thiên Chân ra, những người khác không ai không hâm mộ ghen tị.

Hóa ra nâng cao thực lực đơn giản vậy sao!

Ôm được đùi Long ca đúng là quá hạnh phúc.

Sau đó mọi người ghen tị nhìn A Ninh ôm lấy đầu Tiêu Long, thưởng cho hắn một nụ hôn nồng cháy.

Cả đám bị nhồi một miệng "cẩu lương", tức đến mức đồng loạt quay đầu đi.

Cặp đôi này thật sự quá đáng ghét.

Thực lực tăng rồi còn ở đây khoe ân ái.

Long ca đáng ghét!

A Ninh đáng ghét!

Bọn Bàn Tử hận không thể biến thành con gái để tự nguyện dâng hiến.

Alice cũng bắt đầu hành động, không thèm để ý lời cảnh cáo của A Ninh hay ánh mắt ghen tị của người khác, cứ ôm chặt lấy vai Tiêu Long không buông, danh nghĩa là bóp vai nhưng thực chất làm mấy

hành động khiến mọi người đỏ cả mặt!

Đúng là người phụ nữ không biết xấu hổ!

Nhưng mà... mình cũng muốn thành phụ nữ quá.

Ông trời ơi, sao lại sinh con làm đàn ông?

Sao không để con biến thành một đại mỹ nữ xinh đẹp chứ?

Trời ạ!

Bàn Tử và Giải Vũ Thần thầm kêu gào trong lòng.

May mà Tiêu Long không biết, nếu không hắn chắc chắn sẽ đá bay hai tên này.

Đàn ông với nhau à?

Không đời nào!

Bên cạnh có hai em gái chẳng phải thơm hơn sao?

Hừ!

Trong lúc Tiêu Long và mọi người nghỉ ngơi, Ngô Tam Gia dẫn theo Lão Dương cuối cùng cũng tiến vào lõi địa cung!

Đó chính là thế giới bên trong cây thần thanh đồng.

Họ đã tìm thấy một lối vào.

Bên phía Cừu Đức Khảo cũng tương tự, tìm thấy một lối vào sâu trong địa cung hằng mong ước.

Nhóm Tiêu Long nghỉ ngơi gần đủ, sau khi hồi phục thực lực và thể lực, Tiêu Long mới bắt đầu phá giải trận pháp.

Hắn không vội vàng xông vào như Cừu Đức Khảo, vì bản đồ trong tay đã mách bảo rằng chọn đúng điểm tiến vào sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

Tiến vào thế giới bên trong tầng thứ ba của cây thần thanh đồng, nguy hiểm không hề ít, thậm chí còn đáng sợ hơn vì thế giới đó tồn tại độc lập, không ai biết sẽ có nguy hiểm gì.

Cho nên một lối đi an toàn sẽ giúp bớt tốn tâm sức sau khi vào.

Muốn tìm lối đi hoàn hảo nhất phải phá giải trận pháp, vì lối đi tốt nhất, trực tiếp nhất đã bị Uông Tàng Hải phong ấn rồi.

Lão già đó để hành hạ người đời đã dựng lên một trận pháp quan tài đồng, quả nhiên chặn đứng bước chân của đại bộ phận mọi người.

Tuy có vài người sống sót nhưng vẫn bị thủ đoạn của lão dẫn dắt đi chệch hướng, căn bản không tìm thấy lối vào thích hợp nhất.

Vì vậy khi Ngô Tam Gia và những người khác rời đi tìm lối vào, Tiêu Long căn bản không vội.

Tuy hắn không biết Cừu Đức Khảo sẽ tìm thấy lối vào nào nhưng chắc chắn là nguy hiểm.

Quả nhiên đúng như Tiêu Long dự đoán, hai đội ngũ tiến vào thế giới tầng thứ ba vì bị cú bộc phát trước đó của Tiêu Long dọa sợ nên đã chui đại vào một lối đi gần nhất, kết quả là cực kỳ đen đủi.

Hai lối vào đó tuy không dẫn đến nơi khủng bố nhất tầng ba nhưng cũng là một khu vực vô cùng đáng sợ!

Mấy người họ chưa kịp vui mừng bao lâu đã lập tức đối mặt với nguy hiểm cực lớn.

Vô số xác chết hiện ra hư không, biến thành những cương thi thanh đồng đáng sợ chặn đường!

Phía Tiêu Long tuy lãng phí chút thời gian nhưng dựa vào kỹ năng cơ quan cấp Tông sư, cuối cùng hắn đã phá giải được trận pháp, tìm thấy trận nhãn!

Đó chính là phía trên chiếc quan tài thanh đồng khổng lồ ở trung tâm quảng trường!

Có một lối vào ẩn giấu giữa không trung!

Lại là một tiểu xảo do Uông Tàng Hải để lại.

Nếu là người bình thường hoặc Cừu Đức Khảo, phát hiện ra chỗ này chắc chắn sẽ tưởng lối vào nằm trong quan tài thanh đồng.

Cho nên khi mở quan tài, phá giải cơ quan bên trong xong, lối vào hiện ra chính là cái nguy hiểm nhất.

Âm dương hai mặt, sinh tử kề nhau, đó chính là sự tinh minh của Uông Tàng Hải!

Nhìn Tiêu Long thao tác và nghe hắn giải thích, mấy người không khỏi kinh thán.

Uông Tàng Hải này quá đáng sợ, mỗi bước đi đều tính kế hậu nhân!

Nhưng Long ca còn đáng sợ hơn, phá giải sạch bách!

Mở ra lối đi, đứng trên quan tài thanh đồng nhảy vọt lên, mấy người lần lượt tiến vào thế giới tầng thứ ba!

Một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Khi Tiêu Long và mọi người tiến vào bên trong cây thần thanh đồng, họ mới thực sự nhận ra sự đáng sợ của thế giới này.

Nếu bên ngoài là trận pháp Uông Tàng Hải để lại, thì bên trong cây thần thanh đồng là một thế giới hình thành tự nhiên.

Khi bước vào thế giới thanh đồng này, bọn Bàn Tử không có cảm giác gì nhưng sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi, vì hắn phát hiện liên hệ với thế giới bên ngoài đột nhiên bị cắt đứt, cứ như thể thế giới này thực sự bị cách tuyệt hoàn toàn vậy.

Chương 185

Ban đầu Tiêu Long tưởng bên trong cây thần không lớn lắm, dù sao nhìn từ bên ngoài cũng chỉ to bằng một sân bóng đá, một mắt là thấy hết.

Nhưng vào rồi mới thấy mình sai lầm, phóng mắt nhìn đi căn bản không thấy biên giới đâu!

Tiêu Long buộc phải bộc phát Bạch Hổ huyết mạch, đạp không bay lên cao.

Hắn muốn đứng trên bức tường khổng lồ phía trước để nhìn ra thế giới bên ngoài.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, khi Tiêu Long bay ngang với bức tường cao mười mét trước mặt, hắn đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có một áp lực khổng lồ, giống như một loại quy tắc thiên địa vậy, khiến hắn cảm giác chỉ cần bay cao thêm 1cm nữa là sẽ có tai nạn lớn xảy ra, sinh tử khó lường.

Giống như khi chơi CF ở bản đồ De_Dust2, vất vả lắm mới nhảy lên được chỗ cao nhất, định vượt tường ra ngoài xem thế giới bên ngoài nhưng dù thế nào bước cuối cùng cũng không nhảy lên được, không đứng được trên tường thành để nhìn ra ngoài, cứ như có một quy tắc vô hình chặn trên đầu vậy.

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi nhanh chóng vì một luồng sức mạnh khiến hắn thấy đau đầu.

Ban đầu hắn tưởng ở tầng một thế giới cây thần thanh đồng, dù không thể hoàn toàn tùy tâm sở dục nhưng cũng sẽ thông suốt không gì cản nổi, dù sao hắn cũng đã sở hữu thực lực sánh ngang cấp Thần.

Nhưng giờ hắn thấy mình sai rồi, quy tắc thế giới của cây thần thanh đồng thực sự quá mạnh mẽ.

Ngay cả Tiêu Long dù có thực lực cấp Thần nhưng đối mặt với quy tắc thế giới này cũng thấy bất lực.

Vì vậy khi bọn Bàn Tử bên dưới thấy Tiêu Long lơ lửng giữa không trung không động đậy, đặc biệt là thấy sắc mặt hắn biến hóa khôn lường, họ cứ tưởng hắn thấy thứ gì đó khủng bố.

"Long ca, bên ngoài tình hình thế nào?

Chúng ta không bị nhốt trong một cái phòng chứ?".

Nghe Bàn Tử hỏi, Tiêu Long mới nhìn xuống.

Xung quanh bọn Tiểu Ca giống như một lối đi, hai bên trái phải đều là tường thành cao lớn, phía trước phía sau cũng là tường thành cao lớn tương tự, nhưng đi được một đoạn lại phải rẽ sang hướng khác.

Cảm giác này giống như lọt vào mê cung vậy.

Đó cũng là lý do Tiêu Long muốn bay lên thám thính tình hình nhưng không thành công.

Nhưng thế giới mê cung này là có thật.

Có thể khẳng định tầng một bên trong cây thần thanh đồng là một thế giới mê cung.

Thanh đồng thần cung có lẽ nằm ở một nơi nào đó trong mê cung này, chỉ có phá giải được mê cung mới có thể đi tới thần cung, mới thấy được bí mật cuối cùng.

Tiêu Long từ trên không nhảy xuống, sắc mặt âm trầm nhìn mọi người, cuối cùng bất lực lắc đầu: "Không có cách nào vượt qua tường, cũng không nhìn được nơi khác.

Chúng ta chỉ có thể không ngừng tiến lên tìm lối ra mê cung mới vào được trung tâm địa cung!”.

“Vậy có nguy hiểm không?” Thiên Chân cẩn thận hỏi.

Mọi người đồng loạt đảo mắt trắng nhìn cậu ta.

Còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là có nguy hiểm rồi!

Nguy hiểm cực lớn nữa là đằng khác.

Tiêu Long không thèm trả lời câu hỏi ngớ ngẩn đó, hắn đang suy nghĩ xem tiếp theo nên đi thế nào.

Hắn kiểm tra bản đồ phần thưởng của hệ thống, thấy trên đó chỉ đánh dấu vài nơi nguy hiểm, còn chủ mộ thất cuối cùng ở đâu thì không có chút manh mối nào.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy một tiếng va chạm kịch liệt. "Đùng!" Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn Tiểu Ca dùng toàn lực đấm một quyền thật mạnh vào bức tường xung quanh, vang lên một tiếng kim loại va chạm.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi, vì nhìn kỹ lại, trên mặt tường bị Tiểu Ca đấm toàn lực không hề để lại một dấu vết nào.

Tường thanh đồng!

Căn bản không phải làm bằng đá!

Mọi người không khỏi chấn động.

Dù không biết thế giới thanh đồng này lớn bao nhiêu nhưng tường cao mười mét đều được đúc bằng đồng, thế giới này đã tiêu tốn bao nhiêu đồng cơ chứ?

Đáng sợ hơn là Tiểu Ca mạnh mẽ như vậy, một quyền đánh xuống

mà không có phản ứng gì.

Ngay cả sau đó khi thấy Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao, bộc phát huyết mạch chém toàn lực một nhát cũng chỉ để lại một vệt trắng nhạt trên đó!

Quá đáng sợ!

Bàn Tử trố mắt nhìn, có chút không dám tin.

Giải Vũ Thần cũng ngây người, lần đầu thấy loại đồng cứng như vậy.

Ngay cả Tiểu Ca cũng đỏ cả mặt vì dùng sức, cảm thấy có chút mất mặt.

Ban đầu anh định trực tiếp đục thủng tường để quét ngang tất cả, kết quả đến lúc này mới thấy mình quá ngây thơ.

Thực lực cao cấp đỉnh phong ở đây ngay cả một vết sứt mẻ cũng không tạo ra được.

Anh lại dùng sức chém một đao dưới chân, vẫn không có phản ứng gì, cũng đúc bằng đồng cả.

Cứ như cả thế giới này đều đúc bằng đồng vậy.

Mọi người bị nhốt trong thế giới thanh đồng, nếu trên đầu không phải bầu trời xám xịt kia, họ thậm chí tưởng mình bị nhốt trong quan tài.

Lúc này A Ninh cũng không nhìn nổi nữa, cô bộc phát sức mạnh Thiên Giai sơ kỳ để thử, kết quả sắc mặt cũng đại biến.

Ngư Tràng Kiếm đâm vào tường chỉ để lại một vết lõm nhỏ, nhưng chỉ trong chớp mắt nó đã phục hồi như cũ.

Điều này càng khiến mọi người kinh hãi.

Không chỉ có độ cứng đáng sợ mà còn có khả năng tự phục hồi.

Thế giới cây thần thanh đồng thực sự quá đáng sợ.

Nếu không tìm được lối ra, đừng nói là tìm bảo bối, có lẽ đến việc đi ra ngoài cũng không làm nổi.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Tiêu Long với ánh mắt cầu cứu.

Khóe miệng Tiêu Long giật giật, nội tâm cũng rất bất lực.

Từ khi bị áp chế trên không trung, hắn biết dù thực lực Thiên Giai đỉnh phong cộng thêm các loại huyết mạch bộc phát toàn lực có thể đánh một trận với cao thủ cấp Thần, nhưng trong thế giới thanh đồng này lại bị hạn chế chặt chẽ.

Ít nhất là những bức tường thanh đồng này có chất liệu còn mạnh hơn cả Hắc Kim Long Đao trong tay hắn.

Nếu cắt được một khối mang về đúc kiếm thì tốt, nhưng hắn biết không làm được.

Khi ở bên ngoài hắn cũng từng thử chặt cành cây thần, thậm chí có thể bẻ gãy dễ dàng, nhưng vào thế giới bên trong rồi mới thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nhìn ánh mắt hy vọng của mọi người, Tiêu Long cũng muốn kiểm nghiệm sức mạnh của mình.

Tay phải nắm chặt thành quyền!

Đế Thính huyết mạch bộc phát cường hóa tay phải, Huyền Vũ huyết mạch bộc phát lần nữa cường hóa tay phải, Kỳ Lân huyết mạch bộc phát ngưng tụ thần tượng Kỳ Lân sau lưng.

Hắn hét lớn một tiếng, đấm mạnh một quyền ra. "Bành!" Một tiếng va chạm chưa từng có vang lên hồi lâu trong thế giới thanh

đồng.

Sóng âm hình thành từ cú va chạm đó trực tiếp làm tai mọi người ù đi.

Bàn Tử không có huyết mạch bảo vệ nên phun ra một ngụm máu, ngũ tạng lục phủ bị chấn thương, hai chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất, mặt không còn giọt máu nhìn mọi thứ trước mắt.

Lúc này mọi người mới chú ý thấy Tiêu Long đấm một quyền lún sâu vào tường thanh đồng, để lại một dấu quyền sâu bằng lòng bàn tay!

Nhưng bức tường vẫn không bị phá vỡ hoàn toàn.

Mọi người ngơ ngác, chấn kinh không thôi.

Đến Long ca cũng không phá vỡ được thì đừng nói người khác.

Mọi người buộc phải chấp nhận sự thật này, tuyệt vọng nhìn thế giới thanh đồng trước mắt.

“Long ca ca, phải làm sao bây giờ?

Chương 186

Chúng ta có ra ngoài được không?".

Alice tuyệt vọng nhìn Tiêu Long, mấy người đều có chút hối hận vì đã theo Tiêu Long vào thế giới này.

Ai mà ngờ thế giới thanh đồng này lại khủng bố như vậy, vô số trận pháp quan tài đồng bên ngoài so với nơi này chỉ là trò trẻ con.

Tiêu Long im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, nhưng hắn không tuyệt vọng như mọi người.

Chỉ là không phá hoại được đồ vật ở đây thôi chứ không phải không ra ngoài được.

Chẳng qua là liên tiếp ba vị cao thủ đều không phá hoại được gì nên mới khiến tâm trạng mọi người thất vọng, Tiêu Long phải chỉnh đốn lại ngay: "Được rồi, đừng có ai trưng cái bộ mặt đưa đám đó ra nữa, tôi vào đây để tìm bảo bối chứ không phải phá hoại thế giới của người ta, vả lại tôi cũng đâu có nói là không ra được!".

Sắc mặt mọi người hơi động, cuối cùng cũng khôi phục lại chút tinh thần.

Nhưng đột nhiên họ thấy có chút mất hứng, vì trước đó Tiêu Long dẫn họ đi đại sát tứ phương trong các cổ mộ, thứ gì cũng phá được, quái vật gì cũng giết được, gặp thần sát thần gặp Phật sát Phật không ai cản nổi.

Vậy mà vào thế giới cây thần thanh đồng này, ngay cả phá bức tường cũng không xong, cảm giác hụt hẫng này hơi mạnh.

Nhưng dưới sự khai thông của Tiêu Long, mấy người lại lấy lại niềm tin.

Cứ đi theo Long ca, không tin là không ra ngoài được!

Ở các hướng khác, Cừu Đức Khảo và Ngô Tam Gia cũng phát hiện ra sự quỷ dị của thế giới này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đặc biệt là bên Cừu Đức Khảo, ba người vừa vào đã gặp phải cương thi giáp đồng!

Phải tốn bao nhiêu công sức mới diệt sạch được đám cương thi đó, kết quả lại thấy chúng nhanh chóng tan vào mặt đất, rồi ở hướng khác lại có những con cương thi giáp đồng khác bò ra.

Mấy người đứng hình, có hiểu biết sâu sắc hơn về thế giới thanh đồng này.

Quái vật ở đây căn bản không giết chết được, hoặc giết không xuể.

Họ bắt đầu bỏ chạy, phía sau có mấy chục con cương thi giáp đồng truy sát, rồi họ bị lạc đường trong thế giới thanh đồng.

Đối mặt với tường thanh đồng cao lớn và mấy chục con cương thi không thể giết chết phía sau, hai đại hộ pháp tuyệt vọng rồi.

Ngay cả hình dáng thanh đồng thần cung còn chưa thấy mà đã bị lạc ở đây, thật khiến người ta tuyệt vọng!

Trong lúc Ngô Tam Gia, Lão Dương và nhóm ba người Cừu Đức Khảo đang rơi vào cảnh tuyệt vọng cùng cực, họ phát hiện ra rằng sau khi bước vào thế giới này, ký ức của họ bị phai mờ càng nhanh hơn.

Mặc dù thực lực tăng lên gấp bội, nhưng tinh khí thần dường như bị rút cạn một nửa ngay lập tức.

Tuổi thọ vốn còn vài năm giờ phảng phất chỉ còn lại một tháng.

Những năng lực họ nắm giữ khi đối phó với những quái vật sinh ra từ thế giới thanh đồng này hoàn toàn không có tác dụng.

Đáng sợ nhất là đám quái vật kia nhìn bọn họ như nhìn thấy món ngon tuyệt thế, lập tức trở nên điên cuồng truy sát.

Số lượng ngày càng đông, thực lực cũng ngày càng mạnh.

Bọn họ không ngừng chạy trốn, không ngừng lẩn trốn, cuối cùng lạc lối.

Đã vài lần bị dồn vào tuyệt lộ, phải liều mạng mới thoát ra được, chỉ là mỗi người đều mất đi một cánh tay.

Một lần này, dù có sử dụng năng lực thế nào cũng không thể ngưng tụ lại cánh tay mới, chỉ có thể không ngừng tạo ra chướng ngại để cản trở truy binh.

Trên đường đi, không thể nói hết bọn họ thảm hại thế nào, càng không dám nghĩ đến việc vào trung tâm tìm kiếm thần cung.

Có sống sót được hay không họ còn chẳng dám chắc.

Trong lúc họ đang khổ sở vùng vẫy, Tiêu Long lại đang dẫn mấy người thong dong dạo bước trong mê cung thanh đồng.

Bọn họ căn bản không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Lợi ích của việc chọn đúng lối vào trước đó cuối cùng cũng được thể hiện.

Tất nhiên, hắn không biết Ngô Tam Gia và những người khác đang trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, mấp mé bờ vực tuyệt vọng.

Nếu để họ nhìn thấy cảnh này, chắc hẳn sẽ thấy mình cực kỳ may mắn khi không bị khốn trong mê cung đó, không phải phá hủy những thứ bên trong sao?

Còn gì không hài lòng chứ?

So với mấy gã bị truy sát đến sống dở chết dở kia, đây đúng là thiên đường.

Chỉ có đám Bàn Tử là đang hưởng phúc mà không biết hưởng phúc, không ý thức được mình đã chọn lựa may mắn đến thế nào.

Càng đi sâu vào trong, cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi.

Không còn là những bức tường đơn điệu nữa, mà xuất hiện một số kiến trúc phòng ốc, hoặc có thể gọi là mộ thất!

Lúc này mọi người mới phát hiện, cả thế giới thanh đồng này thực chất là một lăng mộ khổng lồ, hoặc là một địa cung hoàn chỉnh.

Dù không biết nó rộng lớn cỡ nào, nhưng sau khi đi một quãng đường dài, họ nhận ra nơi này chôn cất vô số người.

Tiêu Long cũng dần hiểu ra.

Chẳng lẽ đây là mộ táng Cổ Vu trong truyền thuyết thượng cổ sao?

Thời thượng cổ, sau khi Vu tộc thất bại trong cuộc đấu tranh, cuối cùng cả tộc quần bị hủy diệt, chỉ còn lại vài nhánh bàng chi sống sót, tổ chức nên những Vu tộc mà hậu thế biết đến.

Còn Vu tộc thượng cổ chân chính cùng với nền văn minh của họ đã bị chôn vùi hoàn toàn.

Bây giờ nhìn lại, có lẽ một phần hoặc toàn bộ Vu tộc thượng cổ đã được chôn cất tại đây.

Đây chính là Thiên Đường Luân Hồi của Cổ Vu!

Theo bước chân của nhóm Tiêu Long, thế giới tĩnh lặng này cũng dần thức tỉnh.

Một số Cổ Vu bị chôn vùi trong quan quách thanh đồng bắt đầu từ từ mở mắt, lộ ra ánh sáng thị huyết vì ngửi thấy mùi máu thịt.

Điều này liên quan đến sự trùng sinh.

Tiêu Long chỉ biết truyền thuyết về Vu tộc thượng cổ, nhưng không biết rằng mộ táng Cổ Vu này thực tế là một nơi luân hồi.

Đại năng Vu tộc thượng cổ đã để lại con đường sống cuối cùng cho tộc quần.

Một khi có người mở ra thế giới này, các tộc nhân sẽ được đánh thức, sau đó những kẻ xâm nhập sẽ bị bắt giữ để làm vật hiến tế, tạo cơ hội phục sinh cho một vài tử đệ Vu tộc bên trong.

Vì vậy, khi thế giới này bắt đầu dần hồi phục, khi những Vu binh ẩn giấu trong cổ mộ bắt đầu tỉnh lại, thì tại trung tâm mê cung — vị trí hạt nhân tầng thứ nhất của Thanh Đồng Thần Thụ, bên trong khối hổ phách mặt trời khổng lồ kia, cái bóng đen kia một lần nữa mở mắt.

Lần này, trên mặt gã xuất hiện một nụ cười: "Đến cũng nhanh đấy, hy vọng ngươi có thể đi vào đây, để ta thôn phệ và dung hợp!

Sau đó mượn sức mạnh của ngươi thôn phệ luôn kẻ trong quan, bản tôn có thể tiến vào thế giới tầng thứ hai, hoàn thành quá trình lột xác cuối cùng!

Kẻ phá hoại, đến đi!" Trong mắt bóng đen lóe lên một tia kim mang, phảng phất có một luồng khí tức vô hình quét qua cả đất trời.

Tại vị trí hạt nhân, bên trong một tòa cung điện khổng lồ, một Vu vương vốn dĩ sắp mở mắt cuối cùng lại rơi vào giấc ngủ sâu!

Một sức mạnh vô hình đã trực tiếp xóa sạch dấu vết thức tỉnh.

Chỉ có vài vị Vu tướng và nhiều Vu binh bên ngoài đại điện là mở mắt.

Sau khi hành lễ với Vu vương trên ngai vàng, bốn vị Vu tướng quay người dẫn người rời đi.

Cách cung điện không xa, Tiêu Long đột ngột ngẩng đầu nhìn về

hướng Đông.

Ở đó hắn cảm ứng được một luồng khí tức quỷ dị, nhưng luồng khí đó biến mất trong nháy mắt.

Ngay sau đó, hắn lại cảm thấy ở phía Tây cách đó không xa xuất hiện bốn luồng khí tức mạnh mẽ.

Cảm giác như là quái vật cấp Vương!

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi, vì hắn cảm nhận rõ ràng thế giới thanh đồng này phảng phất như đã sống lại.

Hắn biết, nguy hiểm sắp đến rồi.

Sau khi đối chiếu với bản đồ trong đầu, hắn đại khái đoán ra vài thứ.

Trên bản đồ ghi lại, vị trí cách phía Tây trăm mét vừa rồi nên có một tòa cung điện, là tẩm cung của một Vu vương thượng cổ.

Bây giờ xem ra, sự xuất hiện của bọn họ đã làm kinh động đến đám gia hỏa này.

Tiêu Long do dự một lát, cuối cùng từ bỏ hướng Đông, đặt mục tiêu vào tòa đại điện phía Tây kia.

Chương 187

Bốn con quái vật cấp Vương không đáng sợ, Tiêu Long cũng muốn xem xem tổ tiên Vu tộc thượng cổ mạnh đến mức nào.

Nếu có thể thu được một ít máu Vu tộc thượng cổ thì không còn gì bằng.

Vì vậy hắn đổi hướng, dẫn mọi người tiến về phía tòa đại điện đó.

Sau khi đi qua hết khúc quanh này đến khúc quanh khác, trước mặt cuối cùng cũng xuất hiện một quảng trường trống trải.

Trên quảng trường, mọi người nhìn thấy từng đạo thân ảnh ẩn trong bào đen đang tập kết!

Trên tế đàn, bốn vị tướng quân mặc hồng bào đang duyệt đội ngũ bên dưới!

Nhóm Bàn Tử thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Họ đã nghe Tiêu Long kể về truyền thuyết Vu tộc thượng cổ, không ngờ nhanh như vậy đã thấy Vu binh.

Đám gia hỏa này phảng phất như người sống, đang dàn quân bố trận.

Nhóm A Ninh thì chưa biết chuyện gì, Alice định hỏi Tiêu Long về tình hình thì lúc này đội ngũ đằng kia đã tập hợp xong.

Đám binh sĩ Vu tộc dưới sự dẫn dắt của hai vị tướng quân nhanh chóng rời đi, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hai vị tướng quân còn lại dẫn theo mấy trăm Vu binh tiến về phía nhóm Tiêu Long.

Vu tộc thượng cổ, ngoài những chú pháp tế ti quỷ dị, thì mạnh nhất chính là nhục thân.

Cho nên khi nhóm Bàn Tử nhìn thấy những thân ảnh khủng bố có chiều cao trung bình ba mét đang tiến lại gần, hơi thở đều nghẹn lại.

Mẹ kiếp!

Lúc nãy ở xa không chú ý, giờ đến gần mới thấy sự đáng sợ.

Những quái vật cao trung bình ba mét!

Hèn gì tường thành xung quanh đều cao tới mười mét.

Đối mặt với những quái vật thân hình hộ pháp bàng đại này, sắc mặt nhóm Bàn Tử sợ đến trắng bệch.

Cảm giác bất kỳ một tên Vu binh nào cũng đáng sợ hơn Bạch Cốt Quỷ Vương gặp lúc trước, ít nhất là về khí thế không hề kém cạnh.

Thực tế thì không thể so sánh được, Bạch Cốt Quỷ Vương ít nhất cũng là quái vật cấp Vương, còn đám Vu binh này chỉ là cấp Tướng.

Nhưng dù vậy, đội ngũ mấy trăm người khổng lồ cao hơn ba mét vẫn mang lại áp lực cực lớn.

Bàn Tử và Thiên Chân mặt cắt không còn giọt máu, đối mặt với những người khổng lồ khủng bố này, họ thấy mình hoàn toàn không có sức chống trả.

Người ta chỉ cần một ngón tay chắc cũng đủ bóp chết họ, huống chi trong tay đám Vu binh còn cầm những ngọn giáo thanh đồng dài hơn bốn mét!

Còn có một vị Vu tướng đi giữa trung tâm!

Hắn cao gấp đôi những tên khác, đạt tới chiều cao sáu mét cực kỳ khủng bố!

Cây gậy trong tay hắn to như cột điện vậy!

Đáng sợ!

Tốc độ của đám này rất nhanh, mỗi bước đạp ra đều dài gần hai mét, trong chớp mắt đã rời khỏi quảng trường nghìn mét. "Long ca, tính sao đây?

Cái thứ này em đánh nổi không?" Giải Vũ Thần sợ đến mức cả người nhũn ra, đặc biệt là tiếng bước chân chỉnh tề kia khiến hắn cảm thấy tim mình không chịu nổi áp lực. "Sợ cái gì?

Tên cao nhất đó để cho tôi!

Tiểu Ca dẫn đội đối phó đám tiểu binh!

Tôi không tin mình không hạ được một lũ người chết!" A Ninh vẻ mặt không phục nói, đoản kiếm Ngư Tràng trong tay rục rịch muốn thử.

Tiêu Long mỉm cười, trấn áp khí thế nôn nóng của A Ninh, cười nói: "Không đơn giản như em nghĩ đâu, tên dẫn đầu đó chắc là Vu tướng, thực lực cấp Vương trung kỳ, trừ khi đạt đến cấp Vương hậu kỳ, nếu không căn bản không phải đối thủ của hắn." "Hả?

Không thể nào, mạnh đến vậy sao?" Tiêu Long gật đầu tiếp lời: "Vu tộc vốn là nhân vật chính của trời đất thời thượng cổ, dù không biết những điều này có thật hay không, nhưng ngay cả hậu duệ của họ cũng là tồn tại vô địch trong những đối thủ cùng cấp, có thể vượt cấp khiêu chiến!

Haizz, đường phía trước còn dài lắm." Mặc dù lời của Tiêu Long có chút đả kích người khác, nhưng nhìn thấy hắn thoải mái như vậy, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đối phó được thì không cần sợ, nếu không Long ca đã sớm dẫn mọi người bỏ chạy rồi.

Lúc này, vị Vu tướng kia phát hiện ra sự hiện diện của nhóm Tiêu Long, lập tức ra lệnh dừng đội ngũ, sau đó phái ra một tiểu đội mười người.

Phảng phất như một cuộc chiến thực sự, bọn chúng tiến hành thăm dò nhóm Tiêu Long.

Sự thông minh này khiến sắc mặt Tiểu Ca và mấy người khác biến đổi.

Không thể coi bọn chúng là quái vật nữa, mà phải coi là đối thủ thực thụ.

Bởi vì đám gia hỏa này dù đã chết nhưng dường như vẫn giữ được trí tuệ!

Những đối thủ có trí tuệ mới là đáng sợ nhất, khó đối phó hơn nhiều so với những quái vật thị huyết điên cuồng!

Nhìn đám Vu binh này, Tiêu Long mỉm cười, nói với Tiểu Ca và A Ninh: "Được rồi, cơ hội cho hai người đây, đi hạ gục bọn chúng đi.

À đúng rồi, nhớ thôn phệ máu của chúng, có thể giúp nâng cao thực lực đấy!" Hai người nghe xong, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, không cần thúc giục thêm, trực tiếp xông lên.

Chiến đấu lập tức bùng nổ!

Trận chiến diễn ra quyết liệt, hai người đấu với mười người.

Một người Thiên giai sơ kỳ, một người Cao cấp đỉnh phong, cả hai đều cầm tuyệt thế danh kiếm, bộc phát sức mạnh huyết mạch mạnh mẽ, dốc toàn lực nghênh chiến.

Đối phương là Vu binh thượng cổ, tuy đã chết, thực lực giảm sút lớn, nhưng vẫn là cao thủ trong những kẻ cùng cấp.

Nếu là mười con quái vật cấp Tướng thông thường thì chắc chắn

không phải đối thủ của hai người, thậm chí một mình A Ninh cũng có thể xử lý sạch.

Nhưng đối thủ lần này khác hẳn, nhục thân vô cùng cường đại, công kích cũng cực kỳ mạnh mẽ, là tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới.

Vì vậy, ngay cả khi A Ninh và Tiểu Ca hợp lực đối mặt với mười Vu binh cấp Tướng, cũng chỉ đánh ngang tay.

Muốn giết đối phương cực kỳ khó khăn, vì mười tên đó hợp thành một tiểu đội, mỗi khi có tên nào chống đỡ không nổi sẽ có kẻ khác cứu viện.

Sức mạnh của sự đoàn kết, bọn chúng còn nắm giữ cả trận pháp — Chiến trận Vu tộc thượng cổ!

Nhưng ngay cả như vậy, vị tướng quân kia dường như vẫn không hài lòng.

Hắn dùng ngôn ngữ cổ quái, trực tiếp kích phát sức mạnh tiềm ẩn bên trong mười tên Vu binh, khiến chúng rơi vào trạng thái cuồng hóa.

Đối mặt với đám Vu binh đột nhiên tăng mạnh thực lực, hai người buộc phải dốc toàn lực.

A Ninh vừa mới đột phá, buộc phải sử dụng huyết mạch Kỳ Lân Thiên giai sơ kỳ, sau khi hứng chịu đòn tấn công của ba tên Vu binh cường đại mới giết được một con.

Trận chiến bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy, sơ hở của hai người ngày càng nhiều.

Cùng lúc đó, vị tướng quân dẫn đội dường như đã thăm dò được thực lực của nhóm Tiêu Long, không muốn lãng phí thời gian nữa,

tiếp tục phái thêm hai đội, tổng cộng 20 Vu binh tham gia chiến đấu.

Sự gia nhập này không hề gây ra hỗn loạn, ngược lại còn tạo thành một chiến trận mạnh hơn.

Lúc này, Tiêu Long cũng nhận ra mục đích của đám gia hỏa này không phải để giết người, mà là để bắt sống A Ninh và Tiểu Ca!

Hoặc có thể là bắt sống tất cả mọi người.

Còn để làm gì thì không cần nói cũng biết! "Hai người lui xuống đi!" Tiêu Long gạt đám đông ra, trực tiếp bước tới, gọi hai người lùi lại.

A Ninh và Tiểu Ca cũng biết mình không phải đối thủ, đánh tiếp chắc chắn sẽ chết thảm, nên nghe lời lùi lại, dù đều đã bị trọng thương.

Lúc này, thấy đối thủ đột ngột rút lui, đám Vu binh cũng dừng lại.

Vị tướng quân cao sáu mét kia thấy Tiêu Long bước ra, không những không kinh ngạc mà trái lại còn thêm phần hưng phấn.

Tiêu Long nhìn thấy rất rõ, dường như gã luôn đợi hắn ra tay.

Chương 188

Cái nhìn đó phảng phất như đang nhìn một món ăn ngon, khiến Tiêu Long vô cùng khó chịu.

Từ bao giờ mình bị coi như hàng hóa vậy?

Khí thế huyết mạch trên người Tiêu Long bùng nổ, huyết mạch Bạch Hổ, tốc độ cực hạn, uy áp đáng sợ.

Trong nháy mắt, luồng sát khí kinh hồn đó bao trùm cả chiến trường, trực tiếp khiến 30 tên Vu binh run rẩy, không kìm được mà lùi lại vài bước.

Chỉ bằng uy áp đã trấn nhiếp được bọn chúng.

Cảm nhận được luồng khí tức khủng bố này, đám Vu binh thu lại nụ cười trên mặt, trở nên vô cùng nghiêm túc.

Dưới lớp bào đen, cơ bắp cuồn cuộn, bộc phát toàn bộ sức mạnh, kết hợp thành chiến trận!

Những ngọn chiến mâu dài bốn mét bùng nổ sức mạnh đáng sợ. "Sát!" Lần đầu tiên bọn chúng mở miệng, tiếng hô chấn động chín tầng mây, khiến nhóm Bàn Tử không tự chủ được mà bịt tai lại.

Ngay cả vậy, họ vẫn cảm thấy đầu óc ong ong.

Sắc mặt mọi người thay đổi, 30 tên Vu binh đã mạnh như vậy, nếu mấy trăm tên cùng ra tay thì đúng là một quân đoàn đáng sợ!

Sắc mặt A Ninh và Tiểu Ca cũng đại biến, lúc này họ mới hiểu đối phương trước đó căn bản chưa dùng toàn lực.

Cả hai có chút nản lòng.

Trong lúc bọn chúng hét lớn một tiếng chuẩn bị tấn công, bóng

dáng Tiêu Long biến mất, ngay lập tức xuất hiện phía trên đầu bọn chúng.

Dưới tốc độ cực hạn, bóng dáng hắn để lại từng đạo tàn ảnh.

Hắc Kim Long Đao trong tay bùng nổ sức mạnh đáng sợ của huyết mạch Thanh Long, cộng thêm 80% lực tấn công, trong nháy mắt được thể hiện một cách tinh tế nhất.

Những tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên liên tiếp, ngay sau đó mọi người nhìn thấy cả đầu lâu lẫn chiến mâu trong tay bọn chúng đều gãy nát, đứt lìa một cách gọn gàng.

Tiếp theo là tiếng lạch cạch rơi xuống đất!

Tiếng những cái đầu to như quả bóng rơi xuống, tiếng chiến mâu gãy rụng.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, sững sờ nhìn mọi thứ trước mắt, khó có thể tin nổi.

Ngay cả những Vu binh khác hay vị tướng quân cao sáu mét kia, nhìn thấy hơn 30 cái đầu rơi xuống đất, sự chấn động đó khiến cả người họ run rẩy!

Là người sao?

Cũng quá mạnh mẽ rồi chứ?

Ngay cả Vu vương cũng không thể một chiêu tiêu diệt nhiều Vu binh như vậy chứ?

Chàng trai trước mắt này rốt cuộc là ai?

Sức mạnh kinh khủng đến mức nào?

Tốc độ khủng bố đến nhường nào?

Trong cùng một thời điểm, chém rơi đầu 30 Vu binh!

Chỉnh tề như một, ngay cả những ngọn chiến mâu vô cùng cường đại kia cũng không chịu nổi một đao!

Bóng rồng màu xanh bộc phát trên thanh đao đen kia rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ là Long chiến sĩ?

Nhưng trên người hắn rõ ràng có mùi vị của Kỳ Lân thượng cổ, rốt cuộc là chuyện gì?

Vị tướng quân này chấn động không thôi, trong đầu thực sự nghĩ không thông, thậm chí cảm thấy đối mặt với người này, e rằng mình cũng không chắc bắt được!

Lúc này, gã nhìn sang vị tướng quân khác bên cạnh, cũng thấy trong mắt đối phương đầy vẻ chấn động.

Nếu hai ta liên thủ thì sao?

Liệu có phải đối thủ của hắn không?

Thật sự phải làm kinh động đến Vương sao?

Hai người bọn chúng do dự.

Vốn dĩ tưởng là một nhiệm vụ nhẹ nhàng, giờ xem ra là nhiệm vụ chí mạng rồi.

Ngô Hoàng phán đoán sai sao?

Tại sao lại ghép cho ta một đối thủ đáng sợ thế này?

Chắc chắn là cao thủ cấp Vương đỉnh phong, ngang hàng với Ngô Vương rồi.

Nhưng tại sao Vương vẫn chưa thức tỉnh?

Gã không hiểu, vì gã không biết rằng Hoàng đã bị ai đó khống chế, Vương muốn thức tỉnh cũng bị trực tiếp trấn áp!

Trong lúc suy nghĩ mọi thứ, người chấn kinh không kém còn có

Tiểu Ca và đặc biệt là A Ninh.

Họ hiểu rất rõ sự mạnh mẽ của những Vu binh này.

Hai người dốc hết toàn lực mà không giết nổi một đứa, suýt chút nữa còn mất mạng.

Thế mà Long ca thì sao?

Chỉ một đao nhẹ nhàng, hơn 30 cường giả bị giết trong nháy mắt, không cho họ lấy một cơ hội phản ứng.

Không thấy lúc chết, trong ánh mắt bọn chúng đầy vẻ không thể tin sao?

Không thấy những cái đầu lăn dưới đất đều chết không nhắm mắt sao?

Quá mạnh mẽ rồi.

Ban đầu hai người cứ nghĩ đã biết Long ca mạnh, nhưng giờ mới nhận ra họ thực sự chẳng biết gì về thực lực của Long ca cả!

Chấn động!

Sùng bái!

Bội phục!

Khát khao được mạnh mẽ như Long ca.

Trong lòng họ, lúc này đây, suy nghĩ chân thực nhất nảy sinh: Nếu có thể theo Long ca học một hai chiêu, lúc nãy cũng không đến mức thảm hại thế kia!

Đặc biệt là Tiểu Ca, thậm chí gạt bỏ sĩ diện, nhất định sau khi chuyện này kết thúc phải tìm Long ca học tập tử tế, dù không thể bái sư, làm học đồ cũng được!

Bàn Tử, Giải Vũ Thần càng khỏi phải nói, trong mắt chỉ có sự

sùng bái.

Họ không biết đám Vu binh này mạnh đến mức nào, nhưng mỗi đòn tấn công đều làm mặt đất thanh đồng vang lên thình thịch, mạnh như A Ninh và Tiểu Ca còn bị ép đánh.

Thế mà Long ca vừa lên sân đã giết sạch trong tích tắc.

Thực lực!

Long ca!

Sao mà bá đạo, lợi hại và vô địch đến thế!

Trong lúc mọi người đang sùng bái, Tiêu Long vẫn không dừng tay.

Cùng lúc đó, hắn thử hấp thụ huyết mạch nhưng phát hiện sức mạnh huyết mạch cực kỳ ít ỏi.

Đám Vu binh này, dù là 30 tên, cũng không ngưng luyện nổi một giọt tinh huyết.

Tiêu Long không vui chút nào, hắn hướng về phía hai vị tướng quân làm một cử chỉ khiêu khích.

Vu tộc thượng cổ cũng có lòng tự trọng, cái chết không đáng sợ, nhưng nếu bị khiêu khích mà không dám ứng chiến thì thật mất mặt.

Cho nên thấy sự khiêu khích của Tiêu Long, sắc mặt gã tướng quân lại càng âm trầm hơn.

Thậm chí gã cảm thấy dù hai người hợp lực cũng không thể đối phó nổi, nhưng thua người không thua trận, phải ra tay, phải dốc toàn lực.

Chương 189

Hai người không chút may mắn, rút vũ khí ra, đích thân hành động. "Sát!" Một tiếng lệnh ban xuống, dẫn theo hơn hai trăm Vu binh còn lại dốc toàn lực ra tay.

Nếu không thể bắt giữ, thì cũng phải chiến chết trên sa trường!

Vu binh không bao giờ nhận thua!

Vu binh không bao giờ lùi bước! "Sát!" Tiếng hò hét giết chóc vang vọng không ngừng.

Tiếng của hơn hai trăm người hội tụ thành sóng âm, vang dội khắp thế giới thanh đồng.

Bàn Tử và mọi người thậm chí có thể thấy không khí dường như cũng trở nên vặn vẹo.

Họ lập tức bịt tai lại nhưng vẫn cảm thấy khí huyết sôi trào.

Trong lúc cảm thấy mạch máu sắp nổ tung, họ thấy khí tức trên người Tiêu Long đột ngột bùng nổ, ngăn chặn ngay lập tức luồng sóng âm đó, nhưng khoảnh khắc vừa rồi cũng khiến sắc mặt họ trắng bệch.

Có thể tưởng tượng được, hơn hai trăm Vu binh hợp lực đáng sợ đến mức nào.

Một mình Long ca thật sự có thể sao?

Đối diện với hơn hai trăm người khổng lồ cường đại, tồn tại cực kỳ khủng bố.

Long ca tuy rất mạnh, nhưng thật sự có thể hạ gục cả một quân đoàn người khổng lồ bàng đại này không?

Trong tầm mắt mọi người, những người khổng lồ đó phảng phất hóa thành những ngọn núi lớn, sức mạnh đáng sợ quét qua.

Long ca đứng trước mặt họ thậm chí còn không cao bằng bắp chân người ta.

Khoảng cách đáng sợ như vậy, liệu có thể bù đắp được không?

Mọi người trong lòng không có chút tự tin nào.

Nhưng ngay trong tích tắc, mọi người có thể thấy rõ, phía sau Tiêu Long, một con thanh long khổng lồ như thực thể xuất hiện, cao tới mười mét, lập tức biến thành một cự thú kinh thiên!

Trong nháy mắt, Tiêu Long nhảy lên, đứng thẳng trên đỉnh đầu cự long. "Hống!" Con rồng khổng lồ đáng sợ ngửa mặt lên trời nộ hống một tiếng, trực tiếp bay lên không trung, xuất hiện ngay trên đầu quân đoàn Vu binh người khổng lồ!

Một con thanh long khổng lồ che rợp cả bầu trời, phảng phất như thật vậy!

Mỗi chiếc vảy to bằng cái chậu rửa mặt đều lóe lên khí tức đáng sợ.

Trên cái đầu dữ tợn kia, đôi mắt to như đèn lồng lóe lên ánh sáng hung ác.

Dù mọi người biết rõ đó là giả, nhưng cảm nhận được khí tức đáng sợ phát ra từ nó vẫn khiến tất cả run rẩy.

Trong đó có vài tên yếu ớt lập tức bị ép nằm rạp xuống đất.

Bàn Tử đứng cách Tiêu Long cả trăm mét cũng ngay lập tức ngã sấp mặt xuống đất, đến một ngón tay cũng không cử động nổi.

Cho nên lúc này không thể diễn tả được sự chấn động kinh hoàng, thậm chí là cảm giác sợ hãi sâu sắc, một loại sợ hãi cái chết từ tận

linh hồn.

Hắn hiểu rõ, mình chỉ bị uy áp vô tình tán phát ra trấn nhiếp mà thôi.

Có thể hiểu được, đám Vu binh dưới chân Long ca đang phải chịu đựng sức mạnh đáng sợ đến mức nào, không bị ép chết ngay tại chỗ đã là thể hiện sự cường đại rồi.

Lúc này, nhóm A Ninh ngây người ra.

Lúc nãy họ cứ nghĩ đó đã là giới hạn của Long ca, đối diện với một quân đoàn chắc chỉ có thể đánh du kích, lợi dụng thân pháp linh hoạt và tốc độ kinh hoàng để tiêu diệt từng tên một.

Nhưng giờ họ biết mình sai rồi, sai quá sai!

Người bá đạo như Long ca sao có thể làm cái chuyện của kẻ yếu như vậy?

Chắc chắn phải là vạn quân không ngăn nổi, thần chặn giết thần, phật chặn giết phật!

Mọi sự cản trở trước mắt chỉ cần một đao là chém sạch!

Dù có bá đạo vô song thế nào, trước mặt Long ca cũng chỉ có kết cục một đao mất mạng, tuyệt đối không có đao thứ hai!

Nhìn xem, Long ca chỉ cần triệu hoán ra một hình bóng đã áp đảo cả quân đoàn Vu binh rồi.

Đánh đấm gì nữa?

Sĩ khí ngất trời lúc nãy đã tan tành mây khói trong nháy mắt!

Đó mới là cường giả thực sự, mới là kẻ tàn nhẫn bá đạo vô song.

Một quân đoàn thì sao?

Cho dù thiên quân vạn mã cũng bị một đao chém chết!

Lúc này, trong khi bọn Bàn Tử đang chấn động, thì dưới chân Tiêu Long, dưới chân thần thú Thanh Long được triệu hoán ra, quân đoàn Vu binh đang run bần bật.

Một nửa số Vu binh đến sức lực để bò dậy cũng không còn, bị uy áp của Thanh Long ép chặt xuống đất.

Đây là sự áp chế về đẳng cấp!

Khí tức khủng bố của kẻ bề trên.

Những vong linh này, dù là Vu binh thượng cổ, đối diện với thần thú Thanh Long có huyết mạch tinh thuần cũng không đủ tư cách để so sánh!

Nếu có nhục thân hoặc còn sống, họa may còn đứng vững được, nhưng giờ chỉ có thể nằm bò.

Trong mắt họ tràn đầy nỗi sợ hãi!

Đây rốt cuộc là cường giả phương nào?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tại sao mình lại đối đầu với một cường giả như thế?

Chẳng lẽ sự lớn mạnh của hắn ngay cả Ngô Hoàng cũng cảm ứng sai sao?

Lúc này, vô số Vu binh chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn sợ hãi!

Đối mặt với uy áp, hai vị tướng quân chịu đựng sức mạnh lớn nhất đã dốc toàn lực mới ngăn chặn được luồng uy áp đó, không để đầu gối bị quỵ xuống!

Chỉ là sự chấn động trong mắt họ đã đạt đến cực hạn.

Họ lập tức hiểu ra hai người căn bản không phải đối thủ, dù có liên hợp thêm hai vị tướng quân khác thì cũng chỉ là tìm chết!

Lúc này, trong lòng họ thậm chí nảy sinh ý định bỏ chạy!

Nhưng không đợi họ hiểu ra, Tiêu Long đã động thủ.

Thần thú Thanh Long dưới chân trong nháy mắt hóa thành Hắc Kim Long Đao, trực tiếp dung nhập vào đó.

Trên người Tiêu Long cũng bùng nổ sức mạnh kinh hồn, đạt đến Thiên giai đỉnh phong.

Hắc Kim Long Đao trong tay hắn lập tức phát ra ánh sáng chói mắt. "Sát!" Một tiếng quát lớn, Long đao vung ngang!

Không khí phảng phật bị xé rách trong nháy mắt, thậm chí không gian dường như xuất hiện những vết nứt.

Dưới một nhát chém khổng lồ, hơn trăm tên Vu binh trực tiếp bị chém bay đầu!

Một đao chém sạch, ngoại trừ hai vị tướng quân kia, tất cả Vu binh còn lại trong nháy mắt đều đổ gục xuống, chết không nhắm mắt!

Bọn chúng còn không kịp hiểu gì, thậm chí không kịp cảm thấy đau đớn, mang theo nỗi sợ hãi mà chết thêm lần nữa!

Nhát chém đó vẫn chưa dừng lại, lao thẳng về phía hai vị tướng quân.

Lúc này, hai vị tướng quân mới bừng tỉnh, vội vàng bộc phát toàn bộ sức mạnh, dùng thần binh trong tay chặn trước mặt.

Nhưng trong chớp mắt, thần binh gãy đoạn!

Nhát chém không hề giảm lực, chém thẳng vào giáp trụ trên người họ.

Chương 190

Tiếng máu thịt tan nát vang lên giòn giã, hai kẻ đó trố mắt nhìn nửa thân mình trực tiếp bị chém đứt.

Tuy tránh được đòn chí mạng nhưng cũng đã bị trọng thương tức khắc!

Bởi vì một đao đó sau khi giết chết hơn hai trăm Vu binh, phá hủy hơn hai trăm món binh khí, chém đứt thần binh và hộ giáp Địa giai đỉnh phong mới dừng lại!

Thực sự quá đáng sợ.

Nhục thân đạt tới cấp Vương đỉnh phong, được rèn luyện hàng nghìn năm trong thế giới thanh đồng này mà không cản nổi một nhát chém, bị chém đứt một cách nhẹ nhàng!

Khủng bố!

Chấn động!

Sợ hãi!

Đáng sợ!

Trong lòng họ không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc lúc này.

Nhưng họ không thấy được, sức mạnh của nhát chém đó vẫn chưa biến mất, nó chém thẳng xuống mặt đất thanh đồng dưới chân, trực tiếp tạo ra một rãnh sâu khổng lồ rộng hơn hai mét, sâu mười mét và dài hơn trăm mét!

Độ kiên cố của thế giới thanh đồng mọi người đều đã thấy rõ, nhưng lúc này, họ lại chấn động nhìn thấy cảnh tượng đó!

Nó còn khiến họ kinh ngạc hơn cả việc giết sạch hai trăm Vu binh.

Cùng lúc đó, trên tế đàn trung tâm, bên trong mặt trời hổ phách lơ lửng, bóng đen kia đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một tia không thể tin nổi.

Lúc này, ngay cả quan tài thanh đồng bên cạnh gã cũng rung động dữ dội, phảng phất thứ bên trong sắp phá quan mà ra!

Sắc mặt bóng đen đại biến, gã không kịp kiểm tra tình hình, khí tức trên người bùng nổ, bắt đầu trấn áp quan tài thanh đồng bên cạnh.

Lúc này, quan tài thanh đồng đáng sợ phảng phất sống dậy, trên đó hiện ra một khuôn mặt uy nghiêm không giận tự uy.

Một giọng nói đáng sợ phát ra từ miệng khuôn mặt đó: "Uông Tàng Hải!

Khủng bố giáng lâm!

Ngươi định ở đây đối đầu với bản hoàng sao?

Cẩn thận kẻo tất cả chúng ta đều phải chết!" Động tác của bóng đen không hề dừng lại, ngược lại còn nhanh hơn, nhưng gã lạnh lùng nói: "Thôn phệ ngươi, thành Hoàng, bản tôn cũng không sợ!" "Vậy sao?

Nhưng liệu có kịp không?

Ngươi chắc đã cảm ứng được, dựa vào sức mạnh của hắn, chỉ cần vài phút là có thể đến đây!" "Vu Hoàng, không cần ngươi phải lo lắng, hắn có đến được hay không, không đến lượt ngươi quản!" Khóe miệng bóng đen lộ ra một nụ cười quỷ dị, dường như đã sắp xếp xong xuôi tất cả.

Ấn pháp trong tay đột ngột bùng nổ sức mạnh đáng sợ, lập tức trấn áp khuôn mặt kia trở lại.

Bên ngoài mê cung thanh đồng, Ngô Tam Gia và nhóm Cừu Đức Khảo đang định tháo chạy cũng đồng thời dừng bước.

Ngay cả những thân ảnh người khổng lồ đang truy đuổi phía sau cũng đại biến sắc mặt, lập tức quay đầu rời đi, từ bỏ việc bắt giữ hai đội ngũ này để về tiếp viện ngay lập tức!

Có đại địch giáng lâm.

Sau khi bọn chúng rời đi, Ngô Tam Gia và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt trắng bệch.

Hai người họ rõ ràng đã bị trọng thương, phía Cừu Đức Khảo chỉ còn lại một thủ hạ và mất đi một cánh tay!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự vây hãm của cương thi đồng giáp, nhưng chớp mắt lại xuất hiện Vu binh khủng bố.

Khi nhìn thấy những Vu binh đó, Cừu Đức Khảo vốn hiểu rõ về Vu tộc thượng cổ đã dẫn người quay đầu chạy ngay lập tức, ông ta biết căn bản không thể đối kháng nổi.

Một tiểu đội trăm người có thể giết sạch mười người họ!

Trong lúc đang cảm thấy tuyệt vọng, họ cảm nhận được luồng khí tức khủng bố đó, rồi đám gia hỏa kia quay đầu chạy mất.

Hai người thở dốc, trong mắt lộ vẻ khánh hạnh. "Lão bản, đó rốt cuộc là ai?

Khí tức thật đáng sợ!

Tôi cảm thấy huyết mạch của mình dưới uy áp đó, dù cách xa như vậy vẫn thấy không chịu nổi!" Sắc mặt Cừu Đức Khảo vô cùng âm trầm, im lặng hồi lâu không nói gì, nhưng đột nhiên lại cười: "Mặc kệ là ai, kẻ ngu ngốc đó thật sự tưởng giết được một tên Vu tướng là thiên hạ vô địch rồi sao?

Chắc chắn việc này đã làm kinh động đến Vu vương, bất kể là ai thì cũng chờ chết đi!" "Hả?

Còn có Vu vương đáng sợ hơn nữa sao?" Tên thủ hạ không kìm được kinh hô, cảm thấy khó thở.

Một tên Vu tướng đã truy đuổi họ chạy khắp nơi, nếu xuất hiện một tên Vu vương thì thà tự sát còn hơn!

Hắn chấn động khôn cùng.

Trong lòng Cừu Đức Khảo tràn đầy vẻ chế nhạo: "Không cần quan tâm đến tên ngốc đó, hắn vừa hay thu hút hỏa lực cho chúng ta.

Ta sẽ đến quảng trường trung tâm, chỉ cần lấy được huyết mạch truyền thừa của Vu Hoàng, thiên hạ này sẽ là của ta!" Những chuyện xảy ra ở các nơi khác Tiêu Long không hề hay biết.

Hắn chỉ biết rằng một đao vừa rồi chưa giải quyết sạch kẻ địch, hai tên Vu tướng vẫn còn sống, điều này khiến hắn cảm thấy hơi mất mặt, nên có chút tức giận.

Hắn ném Hắc Kim Long Đao xuống, trên nắm đấm tay phải ngưng tụ ra một cái đầu rồng thanh long, bóng dáng hắn lập tức xuất hiện trước mặt một tên Vu tướng, tung một cú đấm thẳng vào cơ thể gã. "Bành!" Một tiếng nổ vang, mọi người chấn động phát hiện Long ca chỉ bằng một cú đấm đã đánh nổ nhục thân của tên Vu tướng đó. "Tê..." Mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Lúc trước họ cứ tưởng Long ca nhờ sức mạnh của thần binh mới mạnh như vậy, nhưng giờ mới thấy họ lầm rồi.

Long ca dù không dùng thần binh thì đôi nắm đấm đó cũng không yếu hơn là bao.

Sức mạnh trong khoảnh khắc vừa rồi thực sự đáng sợ đến phát khiếp.

Một khối núi thịt cao hơn sáu mét, to ngang một ngọn núi nhỏ như tên Vu tướng mà bị đánh nổ trực tiếp.

Quá đáng sợ!

Rốt cuộc ai mới là người khổng lồ?

Ai mới là đại lực sĩ?

Mọi người cảm thấy dù có là Titan thượng cổ xuất hiện cũng không bằng Long ca đâu chứ?

Một cú đấm đó ít nhất cũng phải nặng mười tấn nhỉ?

Nếu không sao có thể đấm nổ cả một núi thịt như vậy? "Bành!" Trong lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn sau cơn chấn động, một tiếng nổ lớn lại vang lên.

Vị Vu tướng còn lại cũng bị đấm nổ tung, ngay cả cơ hội ra tay hay thời gian phản ứng cũng không có!

Đáng sợ!

Quá đáng sợ!

Nhóm Bàn Tử chấn động nhìn tất cả, chỉ hận không thể thay thế bóng dáng trắng kia, một đấm hạ gục kẻ thù!

Thật là quá sướng!

Bàn Tử và Giải Vũ Thần cùng mấy người khác đứng nhìn mà không nhịn được cảm thán: Nếu thiếu niên mặc áo trắng trên bầu trời kia là mình thì tốt biết mấy!

Thật sự quá sảng khoái, đánh nổ kẻ địch, căn bản không cần nói nhiều, quá ngầu, đúng là người đàn ông vô địch mạnh nhất, là giấc mơ trong lòng mỗi nam nhân và là nam thần trong lòng mọi nữ nhân!

Mấy người họ chấn động đến mức không thốt nên lời.

Ở phía Tiêu Long, hắn bắt đầu thu thập tinh huyết.

Sau khi tiêu diệt hai tướng lĩnh cấp Vương, hắn thu hoạch được một lượng tinh huyết cấp Vương đáng kể!

Cộng thêm hơn trăm binh lính Vu tộc bình thường, hắn lại ngưng tụ ra được thêm một giọt nữa.

Tổng cộng ba giọt tinh huyết cấp Vương đã nằm gọn trong tay Tiêu Long.

Hắn đang chuẩn bị tiến hóa huyết mạch cuối cùng lên Thiên giai để hoàn thành dung hợp Trường Sinh huyết mạch.

Nhưng đúng lúc này, từ đằng xa xuất hiện hai toán quân mã.

Chương 191

Lại có thêm hai tướng lĩnh khổng lồ cao hơn sáu mét dẫn theo đội ngũ hơn trăm người đang dốc toàn lực chạy tới.

Trong chớp mắt, bọn chúng đã quay lại quảng trường, xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy xác chết đầy đất của bạn bè trước đó, ai nấy đều đầu một nơi thân một nẻo, chết không nhắm mắt.

Hai vị tướng lĩnh kia chẳng thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại đống thịt nát bấy trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc đó, hơn hai trăm Vu binh lập tức bùng nổ.

Bọn chúng điên cuồng gào thét, bào tử đen trên người nổ tung, lộ ra cơ bắp như sắt thép.

Trong nháy mắt, bọn chúng bị tinh huyết tưới đẫm, biến thành những người khổng lồ đỏ rực.

Vu tộc cuồng hóa!

Không chết không thôi!

"Giết!" Không hề có bất kỳ câu hỏi nào, cũng không cần lý do hay tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.

Anh em đã chết, đồng đội đã mất, vậy thì giết!

Giết sạch tất cả mọi thứ trước mắt để báo thù cho anh em.

Trong mắt mỗi tên Vu binh đều tràn ngập tia sáng khát máu.

Khí thế trên người bọn chúng tạo thành một thanh trường mâu hư ảo dài mấy chục mét, tỏa ra uy áp khủng bố!

Dưới sự điều khiển của cả đám, thanh mâu lao thẳng về phía Tiêu Long!

Hai vị tướng quân cao sáu mét kia siết chặt vũ khí, bộc phát toàn bộ tinh huyết trong cơ thể!

Bọn chúng biết đối phương là một tồn tại khủng bố nên không dám có chút may mắn nào, chỉ có thể hợp lực tung ra đòn toàn lực mới mong chém giết được kẻ địch.

Bọn chúng nghĩ rằng hai tướng quân trước đó do đại ý nên mới bị thiếu niên này đánh lén, vì vậy dù thấy Tiêu Long rất mạnh nhưng do chưa tận mắt chứng kiến nên vẫn cho rằng mình còn cơ hội.

Đòn toàn lực này khiến cả thế giới thanh đồng như rung chuyển theo.

Thanh mâu do hơn hai trăm Vu binh ngưng tụ từ trên trời rơi xuống, mục tiêu là đầu của Tiêu Long.

Hai vị tướng lĩnh cũng đồng thời xuất hiện hai bên trái phải của hắn.

"Giết!" Khoảnh khắc đó, dường như cả không gian cũng xuất hiện vết nứt.

Đúng lúc này, trên người Tiêu Long một lần nữa bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ.

Lần này không phải Thanh Long huyết mạch mà là Chu Tước huyết mạch.

Một con thần thú Chu Tước đáng sợ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nuốt chửng thanh thần binh ý chí kia, sau đó phun ra một ngọn lửa.

Ngọn lửa lập tức hóa thành biển lửa, bao vây hơn hai trăm Vu binh

vào giữa.

Chu Tước Thần Hỏa cuồn cuộn, những tiếng thảm thiết vang lên không ngừng: “A... không!

Ngọn lửa gì thế này?!

Vương của ta!

Cứu mạng...” Trong phút chốc, hai vị tướng lĩnh cảm nhận được nguy cơ cực lớn, tâm thần hoảng loạn vô cùng như thể bị một con cự thú viễn cổ nhắm vào.

Đòn tấn công của bọn chúng còn chưa chạm đến Tiêu Long thì đã thấy bóng dáng hắn biến mất.

Vị tướng lĩnh cầm đại đao sắc mặt đại biến, kinh hãi nhìn sang đồng đội mình.

Vị tướng lĩnh cầm cự kiếm bên cạnh cũng ngơ ngác, trong đầu hiện lên một ý nghĩ đáng sợ khi nhìn thấy ánh mắt đầy sợ hãi và thần sắc luống cuống của đồng đội.

Hắn chỉ kịp nghĩ: “Hỏng rồi!” “Bành!” Hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn dữ dội, sau đó mất đi ý thức.

Trong mắt vị tướng lĩnh cầm đại đao, hắn thấy thiếu niên áo trắng xuất hiện sau lưng đồng đội mình, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị rồi tung ra một cú đấm.

Đồng đội của hắn nổ tung, hóa thành từng mảnh xác vụn rơi xuống đất, trộn lẫn với những đống thịt nát trước đó.

Đến lúc này, hắn mới hiểu ra hai vị đồng đội trước đó bị giết thế nào.

Không phải đánh lén, không phải bị vây sát, cũng chẳng phải do đại ý, mà đơn giản là bị một cú đấm nhẹ nhàng của đối phương đánh

nổ!

Hoàn toàn không có cơ hội phản ứng, đến tiếng hét thảm cũng chẳng kịp phát ra.

Trong đầu vị tướng lĩnh cầm đại đao chỉ hiện lên một chữ: "Chạy!" Hắn bất chấp tất cả mà chạy, không phải vì sợ hãi hay hèn nhát, mà là để báo tin!

Phải quay về báo tin, không thể phản kháng vô ích, phải thỉnh Vương thức tỉnh!

Thậm chí phải liên hợp với các Vương ở các đại điện khác để đối phó với tên quái vật này.

Tướng lĩnh như hắn dù có thêm một trăm người nữa cũng vô dụng.

Đối mặt với loại cường giả này, số lượng cấp Vương có nhiều đến đâu cũng không có tác dụng gì!

Chạy!

Phải chạy thật nhanh!

Bàn tử vốn đang căng thẳng, giờ ngơ ngác nhìn vị tướng Vu tộc chạy trốn trong chớp mắt mà mãi không tỉnh hồn lại.

Vu tộc không phải không biết chạy trốn sao?

Vu tộc không phải luôn tiến về phía trước, chiến đấu đến chết mới thôi sao?

Thế cái tên trước mắt này là thế nào?

Một đao còn chưa chém ra đã cắm đầu chạy rồi?

Chẳng lẽ thật sự bị dọa cho vỡ mật rồi sao?

Mà cũng phải, đối mặt với Long ca khủng bố như vậy, có thể

chạy thoát đã đủ chứng tỏ là kẻ mạnh rồi, người bình thường chắc đã sợ đến nhũn chân.

Giải Vũ Thần và mấy người khác không hề chế nhạo, ngược lại còn thấy một tia quái dị.

Cứ để hắn chạy đi, thật sự quá thảm rồi, chưa kịp làm gì đã mất hết đồng đội.

Sức mạnh của Long ca thật sự hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của con người.

Giờ họ cảm thấy dù có thần tiên giáng thế cũng chưa chắc là đối thủ của Long ca, cũng sẽ bị hắn đấm nổ mà thôi.

Tiêu Long không biết rằng, vô hình trung, hành động và thực lực của mình đã khiến những người này nảy sinh một niềm tin mù quáng!

Tuy nhiên, Tiêu Long làm sao có thể để một cỗ máy tinh huyết chạy mất?

Tuy muốn thả câu nhưng không thể để hắn trốn thoát thật, vạn nhất hắn sợ quá không dám quay lại thì khó giải quyết.

Ít nhất Tiêu Long biết mình chưa thể vào đại điện của thế giới Thanh Đồng, trừ khi đột phá Thần cấp, nếu không sẽ không ra được vì không có phương pháp đặc thù.

Dựa vào sức mạnh hiện tại, hắn cũng không thể phá hủy kiến trúc ở đây.

Vết nứt do đòn toàn lực hắn chém ra trước đó chỉ sau vài hơi thở đã khôi phục lại nguyên trạng.

Tiêu Long đã bộc phát và giết chết bao nhiêu kẻ mạnh, nhưng tường hay mặt đất đều không hề tổn hại.

Tiêu Long thoắt cái đã xuất hiện sau lưng vị tướng cầm đại đao,

một giọng nói vang lên bên tai hắn: “Chạy à?

Chạy đi đâu cho thoát.” Câu nói bình thản này trực tiếp dọa vị tướng lĩnh loạng choạng, thân hình khổng lồ ngã rầm xuống đất.

Mọi người chỉ cảm thấy như có động đất, ai nấy đều nhìn đến ngây người.

Bị dọa đến mức ngu người luôn rồi sao?

Tên tướng lĩnh kia căn bản không kịp bò dậy, bất chấp tất cả bò bằng tứ chi về phía trước, hắn muốn chạy về báo tin, không thể để mọi người đến nộp mạng vô ích!

Nhưng không còn cơ hội nữa rồi.

Một luồng khí tức đáng sợ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, mang đến cảm giác như ngày tận thế.

Chương 192

Khoảnh khắc tiếp theo, tử thần giáng xuống!

Một nắm đấm phóng đại trước mắt hắn, rồi sau đó... không còn sau đó nữa!

Không đau đớn, không tiếng hét, không còn cảm giác gì nữa, tất cả biến mất.

Trong mắt A Ninh và những người khác, họ thấy Tiêu Long tung một quyền đánh nổ đầu gã khổng lồ!

Máu bắn tung tóe, rồi cả thế giới trở lại bình yên.

Mọi âm thanh dường như biến mất, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập.

Quá mạnh mẽ!

Quá đáng sợ!

Thật sự là vô địch!

Họ thầm nghĩ may mà gã tướng lĩnh kia không bị dọa chết trước, nếu đổi lại là họ thì chắc đã nhũn cả người, hồn bay phách lạc rồi.

Ngay khoảnh khắc bốn vị tướng lĩnh đều tử vong, bên trong đại điện, trên tế đàn, vị Vương nằm trong quan tài thủy tinh cuối cùng cũng mở mắt.

Nhưng ngay sau đó, một khuôn mặt cổ quái xuất hiện trước mặt hắn, để lại một câu rồi biến mất.

Câu đó chỉ có hai chữ: "Chờ đợi!" Vị Vu Vương không cam lòng đấm một phát lên quan tài thủy tinh khiến nó nứt chằng chịt, cuối cùng hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại.

Hoàng!

Không cho phép cử động, không thể cử động.

Cùng lúc đó, khuôn mặt kia lại hiện ra, vừa định làm gì đó thì đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức quỷ dị, hắn gào lên phẫn nộ rồi biến mất, tất cả lại chìm vào giấc ngủ.

Vu Vương không hề phát hiện ra, ở quảng trường trung tâm, bên trong hổ phách mặt trời, cái bóng đen cạnh quan tài thanh đồng đột nhiên mở mắt, sắc mặt trở nên khó coi.

"Vu Hoàng!

Muốn chết sao, thật sự muốn đối đầu với bản tôn sao?" "Ha ha!

Thôn phệ bản hoàng, lại muốn mượn bộ hạ của bản hoàng để cản bước tiến của vị kia sao?

Nằm mơ đi!" Thì ra vừa rồi hai vị kia đã âm thầm giao chiến một trận từ xa.

Bóng đen rõ ràng bị chơi một vố, hắn tức giận tăng cường lực độ thôn phệ, nhưng sâu trong ánh mắt đã thoáng hiện vẻ tiêu cấp!

Quan tài thanh đồng không ngừng rung động, rồi một tiếng cười nhạo vang lên: "Vương Tàng Hải, xong đời rồi!

Nuôi hổ vi hoạn, hắn đã có sức mạnh Thần cấp, kế hoạch của ngươi chắc chắn thất bại thôi!

Ha ha ha..." Phía Tiêu Long, sau khi thu thập tinh huyết, hắn đang chuẩn bị đột phá thì đột nhiên cảm nhận được hai luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện ở trung tâm.

Ánh mắt hắn khẽ động, hắn biết nơi cuối cùng mình cần tìm nằm ở hướng đó, cách đây vạn mét!

Không quá xa!

Đợi mình đột phá xong, hoàn thành dung hợp Trường Sinh huyết mạch, tiến vào Thần cấp rồi sẽ lấy hết tất cả!

Mọi thứ trong Thanh Đồng Thần Cung đều là của mình!

Tiêu Long thầm nghĩ, không thèm để ý đến Tiểu Ca và mọi người đang sững sờ, trực tiếp ngồi kiết già bắt đầu thôn phệ tinh huyết để hoàn thành tiến hóa huyết mạch! *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Thượng cổ Vu tộc, có ngưng tụ tinh huyết không?"* Đợi đã lâu rồi, Tiêu Long không chút do dự đồng ý ngay.

Cảm nhận được hai luồng khí tức đáng sợ vừa rồi, hắn thấy nên nâng cao thực lực lên mức tuyệt đối thì tốt hơn, không thể giấu nghề nữa.

Thế giới Thanh Đồng Thần Thụ này hạn chế quá chặt chẽ khiến hắn không yên tâm. *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ ngưng tụ được 10 giọt Bất Tử Tinh Huyết của Thượng cổ Vu tộc cấp Vương kỳ trung, có thôn phệ để tiến hóa Huyền Vũ huyết mạch không?"* "Thôn phệ!" *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 1 giọt tinh huyết, Huyền Vũ huyết mạch trong Tứ Linh huyết mạch đạt tới Cao cấp đỉnh phong!"* *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 2 giọt tinh huyết, Huyền Vũ huyết mạch tiến hóa lên Thiên giai sơ kỳ!"* *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ Huyền Vũ huyết mạch đạt tới Thiên giai sơ kỳ, miễn sát thương thuộc tính Thủy 80%!

Thưởng kỹ năng triệu hoán thần thú Huyền Vũ!"* *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 7 giọt tinh huyết, Tứ Linh huyết

mạch bắt đầu dung hợp.”* *“Đinh!

Kiểm tra thấy Thánh Linh huyết mạch: Kỳ Lân Thiên giai đỉnh phong!

Tứ Linh huyết mạch: Chu Tước Thiên giai trung kỳ, Thanh Long Thiên giai trung kỳ, Huyền Vũ Thiên giai sơ kỳ, Bạch Hổ Thiên giai sơ kỳ, phù hợp yêu cầu dung hợp Trường Sinh huyết mạch!

Bắt đầu dung hợp.”* *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ dung hợp Thánh Linh huyết mạch và Tứ Linh huyết mạch thành công, Trường Sinh Thánh Thú huyết mạch hoàn thành!

Hệ thống thăng cấp.”* Sau một chuỗi âm thanh thông báo, Tiêu Long cũng phải chấn động.

Không ngờ đột phá hết một lượt, thật đúng là tích lũy sâu dày, sảng khoái vô cùng.

Tiêu Long cảm thấy khí tức trên người ngày càng mạnh mẽ, dù là nhục thân hay máu huyết đều như đang thăng cấp.

Mỗi một tế bào đều nứt ra rồi tái sinh thần tốc, không những không đau mà còn thoải mái vô cùng.

Hắn không hề hay biết ở bên ngoài, trong mắt A Ninh và mọi người, Tiêu Long đã biến thành một người phát sáng với năm sắc rực rỡ.

Lúc thì màu xanh, lúc trắng, lúc đỏ, lúc lục.

Khi ánh sáng màu xanh hiện lên, sau lưng hắn xuất hiện một con cự long.

Khi màu trắng, một con hổ hung mãnh xuất hiện.

Khi màu đỏ, một con Chu Tước khổng lồ múa lượn trên không!

Khi màu lục, một con Huyền Vũ to lớn nằm dưới chân Long ca.

Đặc biệt là bóng dáng Tiêu Long được bao bọc bên trong một hư ảnh Kỳ Lân khổng lồ!

Sau đó thấy bốn đầu thần thú vây quanh Kỳ Lân, hoặc vây quanh Long ca rồi bắt đầu tiến hóa, ngày càng chân thực và mạnh mẽ, như thể từ thời viễn cổ bước ra, từ hư ảo biến thành thực thể.

Khi Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ đại thần thú chân thực giáng lâm, chỉ riêng uy áp khủng bố đó đã khiến mấy người kia phải phủ phục xuống đất, không tài nào bò dậy nổi.

Dù A Ninh và Tiểu Ca muốn chống cự nhưng cũng không làm được, càng phản kháng áp lực càng lớn.

Tiểu Ca cũng đột nhiên phát hiện Kỳ Lân huyết mạch trong người mình bị ảnh hưởng sâu sắc, xuất hiện dấu hiệu đột phá, nhưng đồng thời lại có một lòng kính sợ đối với bậc bề trên.

Trên người hắn cũng xuất hiện một hư ảnh Kỳ Lân đang dần ngưng tụ, nhưng tư thế lại như đang cúi đầu trước cấp trên, lặng lẽ đột phá.

Hai người cảm nhận được sức mạnh tăng lên, niềm vui trong lòng không lời nào tả xiết.

Thiên Chân dường như cũng chịu ảnh hưởng, năm xưa hắn từng vô tình ăn phải Kỳ Lân Kiệt, lúc này cũng cảm nhận được sức mạnh huyết mạch đang nóng dần lên như sắp bùng nổ.

Hắn không biết rằng đây là dấu hiệu huyết mạch sắp thức tỉnh!

Hắn khó chịu vặn vẹo cơ thể nhưng chẳng ai chú ý, vì mọi người đều đang đắm chìm trong cảm giác thực lực được nâng cao.

Alice đứng cạnh Tiêu Long cũng cảm nhận được luồng khí tức

khác lạ, dường như một loại sức mạnh nào đó trong cơ thể đang được đánh thức khiến nàng thấy nóng nực nhưng rất dễ chịu.

Nàng cảm thấy nhịp tim mình như kết nối với Tiêu Long, theo mỗi nhịp thở của hắn, sức mạnh trong cơ thể nàng dường như lại tăng thêm một phần.

Mọi người đều không nhận ra, ngay cả Tiêu Long chắc cũng không ngờ, một người đắc đạo gà chó lên trời, hắn đã vô tình giúp đỡ những người khác.

Tất nhiên cũng vì họ có lòng kính sợ đối với hắn, lại ở cạnh hắn lâu nên nhiễm khí tức của hắn.

Vì vậy khi Tiêu Long hoàn thành tiến hóa huyết mạch, dung hợp thành Trường Sinh Thánh Thú huyết mạch, hắn đã ban tặng một phần phúc lợi cho họ, giúp thực lực của họ thăng tiến là chuyện đương nhiên.

Nếu là kẻ khác có lòng căm ghét Tiêu Long, e rằng chưa kịp ra tay đã bị sức mạnh của Trường Sinh Thánh Thú nghiền nát rồi!

Chương 193

Cho nên bọn A Ninh, Bàn Tử thật sự rất may mắn khi lựa chọn đúng đắn.

Đúng lúc này, hệ thống cũng hoàn thành thăng cấp. *"Đinh!

Hệ thống thăng cấp hoàn tất, [Hệ Thống Tiến Hóa Huyết Mạch] thăng cấp thành [Hệ Thống Thôn Phệ Huyết Mạch], thưởng túc chủ kỹ năng Thần cấp: Huyết Mạch Phú Dư!"* [Hệ Thống Thôn Phệ Huyết Mạch]: Chủ yếu là thôn phệ huyết mạch của người khác, phàm là huyết mạch cấp Vương trở lên đều có thể làm đối tượng thôn phệ, sau khi thôn phệ sẽ sở hữu huyết mạch tương ứng!

Huyết Mạch Phú Dư: Có thể sao chép mọi huyết mạch trên người mình sang người khác, khiến người đó cũng sở hữu huyết mạch tương tự.

Năng lực này vô cùng mạnh mẽ, xin túc chủ cẩn thận khi sử dụng. *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành dung hợp Trường Sinh huyết mạch!

Thánh Linh huyết mạch và Tứ Linh huyết mạch tiến hóa thành [Trường Sinh Thánh Thú Huyết Mạch].

Sở hữu cùng lúc năm loại sức mạnh huyết mạch, có thể dung hợp với nhau để bùng nổ: dung hợp hai loại tăng 20%, ba loại tăng 50%, bốn loại tăng 80%, sử dụng toàn bộ Trường Sinh Thánh Thú huyết mạch tăng 200% thực lực!"* Lại một chuỗi thông báo nữa.

Tiêu Long phát hiện mình có thêm nhiều năng lực, ngay cả giao diện thuộc tính cũng thay đổi lớn.

Hắn mở ra xem, quả nhiên rất lợi hại. [Hệ Thống Thôn Phệ Huyết Mạch] Túc chủ: Tiêu Long [Huyết Mạch Trường Sinh]: Trường Sinh Thánh Thú Huyết Mạch (Thần cấp sơ kỳ: Thần Vực) [Linh Hồn Trường Sinh]: Phệ Hồn Hồn Mạch (Trung cấp đỉnh phong, giảm 30% tấn công linh hồn) Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: 1.

Đế Thính (Cao cấp sơ kỳ: Nhục thân) 2.

Câu Trần (Cao cấp sơ kỳ: Xương cốt) Tinh huyết hiện có: 1.

Tinh huyết trường sinh của Vương Tàng Hải *6 (Cấp Vương) 2.

Tinh huyết trường sinh của Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp) 3.

Tinh huyết Thượng cổ Ly Trùng Vương *1 (Cấp Vương) [Nhiệm vụ]: 1.

Tìm kiếm Thanh Đồng Thần Thụ, giải mã bí ẩn vật hóa (Bản đồ địa cung Tần Lĩnh) 2.

Mở khóa nhiệm vụ U Minh Quân, tìm kiếm Quỷ Tỳ.

Các mục vũ khí, kỹ năng đều bị ẩn đi, thay vào đó là thuộc tính Bảo Vật.

Tiêu Long nhấn vào xem, hóa ra hệ thống tự động phân loại.

Trong mục bảo vật, chỉ có hai thứ được công nhận: một là Phệ Hồn Châu, hai là Hắc Kim Long Đao.

Còn những thứ khác như Thoán Thiên Thằng hay Giáp Phân Sơn Quật Tử đều không đủ đẳng cấp.

Nhìn thuộc tính thay đổi chóng mặt, Tiêu Long thấy giờ mình chấp cả trăm tên cũng không thành vấn đề.

Cảm giác làm chủ mọi thứ thật sự rất sảng khoái.

Cả thế giới Thanh Đồng dường như hiện ra trong đầu hắn, muốn

nhìn đâu là thấy đó.

Dù mắt vẫn nhắm nhưng hắn thấy rõ sự tiến bộ của nhóm A Ninh.

Hắn cũng chú ý đến năng lực Huyết Mạch Phú Dư, định bụng sau này sẽ cho Alice thử nghiệm.

Lúc này, hắn chú ý đến mặt trời khổng lồ ở trung tâm quảng trường.

Thực lực tăng lên kéo theo linh hồn lực cũng tăng, giờ hắn đã có thứ tương đương với thần niệm, lập tức phát hiện trong hổ phách mặt trời kia có hai luồng khí tức mạnh mẽ, trong đó có một luồng hơi quen thuộc.

Tiêu Long khẽ động tâm, vì luồng khí tức quen thuộc đó chắc là của Vương Tàng Hải.

Hai tên mạnh mẽ kia rõ ràng cảm nhận được sự hiện diện của hắn nhưng không xuất hiện, Tiêu Long cảm ứng kỹ thì thấy chúng đang ở trong một tình trạng đặc thù.

Dựa vào tính cách của Vương Tàng Hải, hắn đoán ra ngay gã này chắc lại đang định chiếm tổ chim cúc cu, điều này chắc chắn không thể để gã thành công được.

Tiêu Long gạt bỏ mọi chuyện khác, mở mắt ra bảo mọi người: "Đi!

Tôi đi tìm bảo vật đây!" Hắn lập tức triệu hoán thần thú Thanh Long, dùng gió cuốn mọi người đặt lên lưng rồng, rồi cưỡi thần thú bay vút đi.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt.

Mấy người kia nhìn đến ngây dại, không thốt nên lời vì quá chấn

động.

Bay rồi!

Trời ơi!

Long ca đúng là trâu bò!

Đúng là thành thần tiên rồi, cưỡi mây đạp gió, triệu hoán thần thú.

Khi họ xuất hiện trên quảng trường, nhìn thấy trước mặt là một mặt trời khổng lồ, và dưới chân nó là một hố đen đường kính trăm mét sâu không thấy đáy, như dẫn đến cửu u địa ngục!

Cả quảng trường rộng bằng mười sân bóng đá.

Họ đứng trên lưng Thanh Long nhìn xuống thấy ở rìa quảng trường có mấy bóng người nhỏ như kiến đang chạy ra, nhìn kỹ thì là Cừu Đức Khảo.

Lúc này, Cừu Đức Khảo cũng nhìn thấy bọn Tiêu Long, hay đúng hơn là nhìn thấy thần thú Thanh Long khổng lồ trên trời, sợ đến mức ngã bệt xuống đất, ngớ người ra.

Mẹ kiếp!

Cái gì thế này?

Chẳng lẽ lão tử bị ảo giác?

Loại thứ này mà cũng xuất hiện sao?

Phía bên kia Ngô Tam Gia cũng ngơ ngác nhìn thần thú, đặc biệt là khi thấy mấy bóng người trên đó thì cảm thấy đất trời quay cuồng.

Khốn kiếp!

Lão tử tính sai rồi sao?

Ngô Tam Gia lúc này hối hận vô cùng.

Đáng lẽ trước đó nên hợp tác với Tiêu Long, dựa vào thực lực của

hắn để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng cuối cùng ông ta lại chọn hành động riêng vì không yên tâm và cũng không tin Tiêu Long mạnh đến vậy.

Dù sao chuyến đi Thanh Đồng Thần Cung này khác hẳn với các ngôi mộ cổ bình thường, cường giả thông thường không thể gánh nổi, bảo vật bên trong lại quá quý giá nên ông ta sợ sau này nảy sinh bất đồng không lấy được bảo vật.

Chỉ vì một chút tâm tư nhỏ mọn mà dẫn đến tình cảnh hiện tại.

Âm thầm hành động, trải qua bao gian khổ, trả giá đắt mới đến được cốt lõi của thế giới Thanh Đồng, nhìn thấy món bảo vật hằng mong ước: Thần quan hổ phách thượng cổ có thể khiến người chết sống lại trong truyền thuyết!

Chính là mặt trời trên đầu kia.

Nhưng khi tưởng chừng sắp thành công thì cái người mà ông ta không yên tâm nhất lại dẫn theo một đám người bay vào một cách đường hoàng, quan trọng nhất là còn cưỡi thần thú!

Chỉ riêng khí tức tỏa ra từ con thần thú đó đã mạnh hơn ông ta bao nhiêu lần rồi, chí ít cũng phải cấp Vương hậu kỳ!

Một mình con thần thú đó đã đánh không lại rồi thì còn nói gì đến tranh đoạt nữa?

Hối hận quá!

Sớm biết thế này đã đi theo Tiêu Long, vừa đơn giản nhẹ nhàng lại vừa chắc ăn.

Lão Dương đứng cạnh cũng hối hận không kém.

Ông ta nghĩ giá như ban đầu nể mặt Thiên Chân mà đi theo sau thiếu niên kia, hoặc gạt bỏ tôn nghiêm cầu xin giúp đỡ thì có lẽ vấn đề

của mình đã được giải quyết rồi.

Đúng là não tàn mà!

Sao lại ngu xuẩn thế không biết?

Đùi to không ôm lại cứ thích tự lực cánh sinh, kết quả thì sao?

Tổn thất hơn nửa thọ mạng, sắp bị Thanh Đồng Thần Thụ đồng hóa đến nơi mà cuối cùng vẫn trắng tay.

Tuyệt vọng, hối hận, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Chương 194

Hai người ngẩn ngơ nhìn lên trời, cảm thấy nhân sinh chẳng còn ý nghĩa gì.

Liều sống liều chết từ địa cung chui ra, kết quả thấy người ta cưỡi thú bay đến nẫng tay trên!

Đã thế còn cảm nhận được thực lực của mỗi người trên đó đều trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Có gì khiến người ta hối hận hơn thế này không?

Ở phía Cừu Đức Khảo, nhìn thấy bọn A Ninh trên con Thanh Long đang múa vuốt kia, thế giới quan của ông ta hoàn toàn sụp đổ.

Tên thủ hạ cuối cùng còn sống sót của ông ta cười thảm thiết nằm trên đất, vẻ mặt tuyệt vọng nói: "Ông chủ, tôi... giờ tôi thấy hối hận quá.

Ông chủ, tôi thật sự ghen tị với A Ninh.

Ông chủ, hóa ra tôi mới là thằng ngu... cực kỳ ngu..." Sắc mặt Cừu Đức Khảo âm trầm không nói được lời nào, khí tức trên người hỗn loạn vô cùng.

Ông ta đã bỏ ra cái giá quá lớn, gần như dốc hết vốn liếng chuẩn bị bao nhiêu năm mới đến được đây, vậy mà lại phải chứng kiến một cảnh tượng khiến người ta tuyệt vọng.

Cái người mà ông ta từng coi thường lại từ trên trời rơi xuống một cách hoa lệ, chấn động lòng người.

Đáng ghét và điên cuồng nhất là đứa thủ hạ cũ A Ninh, đứa phản đồ đó đã chọn được một cái đùi quá chắc!

Giờ thực lực của nó đã vượt xa ông ta rồi!

Cừu Đức Khảo khó mà chấp nhận được chuyện này.

Bỏ ra nửa đời người, tiêu tốn vô số tài sản mới nâng cao được chút huyết mạch, vậy mà không bằng người ta đi theo thiếu niên kia vài tháng!

Cảm giác này giống như lúc biết điểm thi, cái đứa trước đó chẳng thấy nỗ lực gì lại thi cao hơn mình, vào trường tốt hơn.

Thật thảm hại, mình vất vả bao nhiêu tháng ngày, đổ máu đổ mồ hôi cuối cùng chẳng bằng người ta.

Cảm giác này thật sự khiến người ta tuyệt vọng, không thể hiểu nổi tại sao.

Nhưng Cừu Đức Khảo không nhìn thấy sự nỗ lực của nhóm Tiêu Long, ông ta chỉ thấy khoảnh khắc huy hoàng của họ, thấy A Ninh mạnh hơn mình mà quên mất A Ninh đã không ngừng rèn luyện, quên mất Tiêu Long đã bỏ ra bao công sức để có được tinh huyết.

Dù vậy, Cừu Đức Khảo không phải kẻ dễ dàng nhận thua.

Đi được đến bước này chắc chắn ông ta cũng có những năng lực bí mật.

Dù nhìn thấy lửa giận đang bùng phát nhưng điều đó khiến ông ta nhận rõ thực tế: Phản kích thôi!

Dù trước đó kém cạnh nhưng giờ vẫn còn cơ hội cuối cùng, chỉ cần ước nguyện với thần thạch, chỉ cần được Thanh Đồng Thần Thụ kỳ diệu nghe thấy thì có thể có được tất cả để lật ngược thế cờ!

Đến phút cuối tuyệt không bỏ cuộc.

Hổ phách mặt trời chính là lõi của thần thụ, là lối vào Cửu U, cơ hội cuối cùng ở đó.

Ông ta nghiến răng, cùng mấy người bò dậy chạy thật nhanh về phía trung tâm.

Trong lúc họ đang hành động, Tiêu Long đã đưa nhóm Bàn Tử hạ cánh xuống giữa quảng trường.

Sau khi tiếp đất, mãi một lúc lâu sau mọi người mới hoàn hồn, không nhịn được chấn động hỏi: "Long ca!

Con đó là cái gì vậy, cảm giác như thật luôn?

Không lẽ đúng là Thanh Long trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy khao khát.

Tiêu Long nhìn vẻ tò mò của mọi người rồi cười: "Có lẽ vậy?

Chẳng qua do thực lực của tôi tăng lên nên dùng sức mạnh ngưng tụ ra mà thôi!

Giống như A Ninh khi vào Thiên giai có thể biến sức mạnh huyết mạch thành kiếm khí chân thực vậy.

Đó chỉ là cách ứng dụng sức mạnh, sau này khi các người đạt đến cảnh giới nhất định cũng có thể dùng năng lượng ngưng tụ ra thứ mình muốn." "Thế nếu tôi ngưng tụ ra một cái máy bay thì sao?" Giải Vũ Thần hỏi.

"Đương nhiên là được, chỉ cần anh biết rõ hình dáng của nó và thực lực đủ mạnh, chế tạo ra một con người chân chính cũng không vấn đề gì!" Tiêu Long tùy ý nói.

Nhưng ngay sau đó hắn sững người lại, năng lực này chẳng phải giống với năng lực Vật Hóa hay Hư Không Tạo Vật mà lão Dương từng dùng sao?

Tiêu Long đột nhiên có cảm giác, cái năng lực mà lão Dương luôn theo đuổi có lẽ chính là một loại năng lực đặc trưng của cao thủ Thần

cấp!

Có thể dựa vào thực lực mạnh mẽ để ngưng tụ ra thứ mình muốn, nhưng thứ đó phải rất quen thuộc.

Chẳng phải rất giống sao?

Nhưng chắc chắn sẽ có sự khác biệt.

Tiêu Long nghĩ mãi không thông, vì lão Dương mang lại cho hắn cảm giác chỉ tương đương với kẻ mạnh Thiên giai sơ kỳ, loại yếu nhất ấy, vậy mà lại sở hữu năng lực của Thần cấp.

Điều này khiến Tiêu Long càng thêm tò mò về Thanh Đồng Thần Thụ, thứ có thể khiến một người bình thường sở hữu thủ đoạn của Thần cấp đúng là đủ để khiến người ta phát điên, vì trong mắt kẻ khác thì đó chẳng khác gì tạo hóa chủ cả.

Trong khi Tiêu Long đang suy nghĩ, nhóm Alice vẫn đang trầm trồ kinh ngạc và vô cùng kích động.

Họ nhìn nhau thấy thực lực đều tăng lên nên ai nấy đều nhìn Tiêu Long với ánh mắt biết ơn.

Không lâu sau, mọi người bị thu hút bởi cảnh tượng trước mắt.

Nơi Tiêu Long hạ cánh rất gần trung tâm, phía trên là hổ phách mặt trời khổng lồ, cách phía trước chưa đầy trăm mét là cái hố đen sâu thẳm như đi sâu vào nội bộ thần thụ.

Mặt trời treo lơ lửng phía trên như đang trấn áp nó.

Qua mặt trời có thể thấy thấp thoáng vài bóng người như những bảo vật khiến mọi người không khỏi kinh thán: "Long ca, anh học rộng tài cao, có biết thứ đó rốt cuộc là gì không?" Ngay cả Thiên Chân cũng tò mò, vì hắn thấy kiến thức bình thường không thể giải thích nổi những thứ này.

Tiêu Long hoàn hồn, cũng chú ý đến mặt trời trên không, hay đúng hơn là một cái kén xác hổ phách khổng lồ!

Đó cũng là thứ mà khách sạn Tân Nguyệt nhờ hắn tìm giúp.

Khối hổ phách đó đường kính hơn mười mét!

Người khác không nhìn rõ bên trong nhưng Tiêu Long dùng Hoàng Kim Đồng thì thấy rõ mồn một.

Lần thăng cấp này giúp Hoàng Kim Đồng của hắn biến hóa rất lớn, nhìn thấu được mọi thứ bên trong khối hổ phách treo cao trăm mét kia.

Tiêu Long giải thích cho mọi người nghe, khi biết đó là một khối hổ phách khổng lồ, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Những người biết về hổ phách càng chấn động hơn khi nghe nói bên trong có xác chết.

Họ hiểu ra ngay đây chắc chắn là quan quách của một vị cường giả thượng cổ nào đó!

Dùng loại hổ phách có tác dụng phục sinh trong truyền thuyết để làm quan tài!

Thật đáng sợ!

Thật chấn động!

Dù không biết bên trong là ai nhưng chắc chắn là nhân vật cực kỳ lợi hại và quý giá.

Nếu mang được ra ngoài, biết đâu có thể giải cứu được một nhân vật thượng cổ!

Mấy gã này bắt đầu mơ mộng hão huyền.

Khi Tiêu Long nói cái hố đen bên dưới là lối vào Cửu U, mấy

người kia sợ đến mức lùi lại liên tục vì nghe nói nó thông với địa ngục, lỡ chân sa vào là thành một thành viên của 18 tầng địa ngục ngay.

Tất nhiên đó chỉ là truyền thuyết.

Dù hơi sợ nhưng có Long ca mạnh mẽ ở đây nên họ cũng yên tâm phần nào.

Đúng lúc này, khối hổ phách mặt trời tỏa ra một luồng hồng quang, ngay lập tức xung quanh mọi người xuất hiện vô số bóng người dày đặc như được triệu hoán từ hư không.

Từ người cổ đại đến hiện đại, thậm chí cả những gã lính đánh thuê đã chết trước đó cũng xuất hiện trước mặt mọi người, cứ như thể sống lại trong chớp mắt!

Alice, Bàn Tử và những người khác đờ người ra nhìn đám "người phục sinh" đang bao vây mình mà không khỏi mộng bức: "Long...

Long ca, chuyện gì thế này?

Rõ ràng chết rồi mà sao lại sống lại?" Bàn Tử sợ hãi hỏi.

Tiêu Long chau mày rồi nhanh chóng hiểu ra, khóe miệng nở nụ cười trào phúng khinh miệt nói: "Có kẻ cố ý thôi, dùng năng lực giống như của tôi lúc trước để triệu hoán những kẻ đã chết này ra!

Chương 195

Bộ tưởng như vậy là đối phó được tôi sao?" Tiêu Long cười lạnh một tiếng, nhìn lên mặt trời trên cao như đang đối mắt với Vương Tàng Hải.

Giây tiếp theo, hắn không nói hai lời, khí tức khủng bố trên người bùng nổ.

Thần Vực!

Trong nháy mắt, những xác sống vừa xuất hiện lập tức nổ tung, biến mất sạch sành sanh.

Ánh sáng của mặt trời trên cao cũng trong phút chốc ảm đạm đi một phần.

Mọi người đều chấn động kinh hoàng!

Ngay khoảnh khắc đó, mọi người thực sự sợ muốn chết.

Bởi vì những kẻ đã chết trước đó lại hồi sinh, xuất hiện vẹn nguyên trước mặt mọi người.

Trước đó, ai cũng nhìn thấy rõ ràng, bọn chúng chết không thể chết hơn, thi thể nát bấy thành từng mảnh.

Vậy mà trong tình huống như vậy, bọn chúng lại hồi sinh, làm sao không khiến người ta kinh hoàng cho được?

Nhưng chỉ trong nháy mắt, mọi người phát hiện trên người Long ca bùng nổ một luồng khí tức cường đại.

Cơn chấn động vẫn chưa kết thúc, trận chiến đã bắt đầu.

Ngay lúc đó, cảm giác như đang ở một thế giới khác, một vương quốc của sự giết chóc đáng sợ.

Cảm giác đó giống như Tiêu Long là chúa cứu thế, thống trị mọi sự tồn tại.

Chỉ cần một ý niệm của hắn, tất cả đều tiêu đời.

Thực sự quá đáng sợ.

Cùng lúc đó, mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt.

Chỉ trong chớp mắt, vầng mặt trời hổ phách kia lại lóe lên một tia hồng mang quỷ dị.

Những thi thể vốn đã bị hủy diệt lại xuất hiện một lần nữa, lần này số lượng còn đông hơn.

Quần áo trên người bọn chúng trông cổ xưa hơn, không còn là những kẻ đào mộ thời hiện đại, mà mặc trang phục của các triều đại khác nhau.

Có nô lệ, binh sĩ, tướng quân, dường như còn có cả tù binh!

Phảng phất như tất cả những nhân vật từng bị chôn vùi trong địa cung thanh đồng này đều được triệu hồi trở lại, khí tức trên người cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng không đợi mọi người kịp phản ứng, khí tức trên người Tiêu Long lại bùng nổ, trực tiếp bao trùm cả quảng trường vào lãnh địa của mình!

Hắn nhẹ nhàng búng tay một cái.

Tất cả những âm thanh vừa xuất hiện lần lượt nổ tung theo thứ tự.

Bùm bùm bùm!

Giống như đang bắn pháo hoa vậy.

Những kẻ vừa mới hồi sinh còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã lại tan

thành mây khói một lần nữa.

Nhóm Giải Vũ Thần đứng ngây người nhìn tất cả, đối với thế giới này, họ có chút khó lòng lý giải.

Tuy nhiên, tình huống quỷ dị vẫn chưa kết thúc.

Hết đợt kẻ thù này đến đợt kẻ thù khác lại xuất hiện.

Những nhân vật xuất hiện ngày càng cổ xưa, thời gian tử vong cũng ngày càng lâu đời, thực lực của mỗi kẻ xuất hiện cũng ngày càng mạnh.

Sắc mặt mọi người ngày càng khó coi.

Nhưng Tiêu Long vẫn đứng đó vô cùng bình tĩnh.

Hàng trăm hàng ngàn kẻ thù xuất hiện, chỉ cần một cái búng tay.

Hàng vạn kẻ thù xuất hiện, cũng chỉ một cái búng tay.

Thậm chí ngay cả khi cả một quân đoàn xuất hiện, vẫn chỉ là một cái búng tay!

Bàn Tử và mấy người khác nhìn đến mức trợn mắt há mồm, thậm chí cảm thấy nếu trên tay Long ca có thêm một chiếc găng tay, thì so với Thanos cũng chẳng kém là bao.

Thanos kia là giả, nhưng Long ca trước mắt là thật.

Giữa những tiếng nổ tung của xương máu liên tiếp, mấy người họ đờ đẫn nhìn những bóng người vừa xuất hiện đã tự bạo, nhìn thấy ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi của chúng khi bước từng bước vào cõi chết.

Toàn bộ quảng trường thanh đồng trong nháy mắt đã bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Chỉ trong một lát, quảng trường dường như biến thành địa ngục nhân gian, không tìm thấy một khúc xương hay một mảnh thịt nào vẹn

nguyên, tất cả đều là dòng máu tươi thắm!

Chúng tụ lại thành từng dòng suối nhỏ, cuối cùng chảy vào Cửu U Thông Đạo!

Mọi chuyện phảng phật như hai người đã bàn bạc trước vậy.

Mặt trời hổ phách triệu hồi kẻ thù, Long ca ở đây tiêu diệt chúng, biến chúng thành máu thịt, sau đó để Cửu U Thông Đạo hấp thụ!

Dần dần mọi người cũng trở nên tê liệt.

Khả năng quỷ dị này không khỏi khiến họ liên tưởng tới chiêu Vô Hạn Nguyệt Độc trong Naruto!

Cứ liên tục hồi sinh và cái chết, phảng phật như đang ở trong một giấc mộng huyễn.

Tiêu Long cũng không ngừng giết chóc, hắn cũng hiểu rõ ý đồ của kẻ trong hổ phách kia.

Hắn muốn Tiêu Long không ngừng giết chóc để tạo ra vô số máu tươi, từ đó khiến kẻ bên trong Cửu U Thông Đạo triệt để thức tỉnh.

Nhưng Tiêu Long không sợ, hắn đang đợi cơ hội này.

Theo truyền thuyết và nguyên tác, hắn biết trong đường hầm này không phải dẫn đến địa phủ, mà là nơi trú ngụ của một quái vật cường đại, đó chính là Chúc Cửu Âm!

Một sinh vật thượng cổ thuộc dòng dõi thần long!

Tiêu Long cần tinh huyết của nó, nên mới luôn phối hợp với kế hoạch của kẻ bên trong, tương kế tựu kế.

Bởi vì chỉ có như vậy mới có đủ máu để dẫn dụ Chúc Cửu Âm ra ngoài.

Nếu không, Tiêu Long chẳng lẽ lại giết đám Bàn Tử lấy máu để

thu hút nó sao?

Điều đó lại càng không thể dùng máu của mình rồi!

Hiện tại thì vừa khéo, tưởng rằng đang lợi dụng tôi, thực tế là tôi đang lợi dụng ngược lại, để Chúc Cửu Âm xuất hiện ngăn cản bước chân của mình hoàn thành lần lột xác cuối cùng.

Tôi cũng muốn mượn sức mạnh của hắn để dẫn dụ Chúc Cửu Âm ra mà nuốt chửng tinh huyết!

Dần dần, khi các Vu binh thượng cổ lại được triệu hồi, mọi thứ mới bắt đầu kết thúc.

Sau khi bị Tiêu Long dễ dàng chém giết, hắn thu được mấy giọt tinh huyết, cảm giác sướng không tả nổi.

Chẳng khác gì máy rút tiền tự động, Tiêu Long thậm chí còn muốn cảm ơn kẻ bên trong kia.

Lúc này, không biết có phải máu đã đủ hay không, hay Vương Tàng Hải bên trong xảy ra vấn đề mà việc triệu hồi cuối cùng cũng kết thúc.

Chỉ mất có vài phút, máu tươi đã tụ thành sông, khiến đám người đứng nhìn không khỏi tê dại.

Lúc này, vầng mặt trời hổ phách vốn đang bình tĩnh đột nhiên bùng nổ hào quang chói mắt.

Mọi người không nhịn được mà phải che mắt lại.

Đợi đến khi mở mắt ra một lần nữa, họ thấy mặt trời hổ phách không còn phát sáng, để lộ ra hình dáng nguyên bản, tinh khiết trong suốt, không một vết gợn.

Ngay cả quan tài thanh đồng và bóng người đang ngồi xếp bằng bên trong cũng thấy rõ mồn một.

Lúc này, Tiểu Ca và mấy người nhìn thấy người bên trong, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Đặc biệt là Thiên Chân nhịn không được kinh hô thành tiếng: "Thần linh ơi!

Đó không phải Vương Tàng Hải sao?

Chẳng...

Chương 196

chẳng lẽ hắn thật sự được chôn cất ở đây?" Thiên Chân không thể tin nổi nhìn bóng người đang ngồi xếp bằng kia, trong mắt tràn đầy chấn động.

Nhờ hắn nhắc nhở, những người khác cũng rốt cuộc phản ứng lại.

Bóng người này thật sự giống hệt bức họa Vương Tàng Hải, chỉ có điều người thật nhìn qua dường như vẫn còn sống, vô cùng trẻ trung, trông không quá 30 tuổi.

Ai nấy đều bàng hoàng, nhưng sắc mặt Tiểu Ca lại biến đổi.

Trong não hải của anh xuất hiện những ký ức về câu chuyện giữa kẻ phá hoại và tộc Hộ Long!

Tộc Hộ Long, mà Trương gia chính là đại diện nòng cốt truyền thừa từ thời thượng cổ đến nay!

Nhiệm vụ của tộc Hộ Long là đảm bảo vị trí chính thống của hoàng tộc mỗi triều đại!

Chỉ cần khí vận hoàng tộc chưa tan, họ phải luôn bảo hộ, đứng đầu là Trương Gia Linh mỗi đời!

Chỉ vì trăm năm trước triều đại thay đổi quá nhanh mới khiến ký ức của anh liên tục bị cập nhật và xảy ra sự cố.

Đối thủ lớn nhất chính là tộc Phá Hoại!

Tộc Phá Hoại cũng là một tồn tại truyền thừa từ thời thượng cổ!

Phía trước thì không rõ là ai, nhưng vài trăm năm gần đây thì anh biết!

Kẻ phá hoại đời trước chính là Vương Tàng Hải, kẻ ẩn mình bên

cạnh hoàng tộc.

Tên này là một thiên tài, dựa vào thực lực và năng lực khủng bố để lừa gạt lòng tin của hoàng đế đại Minh, trái lại còn giết chóc tộc Hộ Long thê thảm!

Nhưng theo thời đại biến thiên, vì những biến cố gần 100 năm nay, không chỉ tộc Hộ Long gặp vấn đề lớn, mà tộc Phá Hoại cũng xảy ra sự cố, gần như đứt đoạn truyền thừa.

Nửa năm nay, Trương gia vẫn luôn tìm kiếm nhưng đáng tiếc không có manh mối.

Chỉ có một chỉ dẫn duy nhất: truyền thừa của kẻ phá hoại, theo lời đồn, đã được Vương Tàng Hải để lại trong cổ mộ!

Đó cũng là nguyên nhân anh liên tục đi vào những cổ mộ mà Vương Tàng Hải từng đến, thực chất là để giải mã bí ẩn này, tìm ra truyền thừa của Vương Tàng Hải rồi tiêu diệt nó!

Các loại ký ức hiện lên trong đầu anh.

Cùng lúc đó, thực lực của anh lặng lẽ thăng tiến.

Khi không một ai chú ý, anh đã tiến vào Thiên giai!

Anh cũng biết vốn dĩ thực lực của mình rất mạnh, chỉ là vì vấn đề ký ức mà có một số tình huống kỳ lạ khiến sức mạnh bị phong ấn.

Theo sự khôi phục của ký ức, sức mạnh cũng dần được giải phong.

Hiện tại, nhìn mọi thứ trước mắt, anh cũng nhìn chằm chằm vào Vương Tàng Hải!

Trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Khi những người khác cũng đang chấn động, bên trong hổ phách xuất hiện một con mắt khổng lồ che khuất tầm nhìn bên trong.

Đó là một con mắt dọc khổng lồ, không có chút cảm xúc nào nhìn chằm chằm mọi người, như thiên nhãn đang thẩm thị từng người một.

Cuối cùng, nó dừng lại lâu hơn một chút trên người Tiêu Long và Tiểu Ca, ánh mắt có thêm một tia thần sắc cổ quái.

Lúc này, Lão Dương và Ngô Tam Gia hai người xuất hiện trên quảng trường, nhưng không tiến lại gần nhóm Tiêu Long.

Họ cảnh giác nhìn mọi thứ, trong mắt tràn đầy hào quang hưng phấn.

Tiêu Long không đáp lời, hắn đang tỉ mỉ phân tích kén thi hổ phách này, làm sao để lấy nó xuống mà không làm hỏng.

Hắn phải tiêu diệt Vương Tàng Hải và nuốt chửng thứ bên trong quan tài thanh đồng kia.

Bởi vì Tiêu Long cảm ứng được bên trong có sức mạnh huyết mạch Thần cấp.

Cùng lúc đó, Cừu Đức Khảo cũng xuất hiện, trên mặt mang theo ánh mắt hưng phấn tương tự, phảng phật như những tín đồ hành hương thấy được chân Phật, ánh mắt cuồng nhiệt sùng bái!

Nhưng Tiêu Long luôn cảm thấy trong mắt lão già này phần nhiều là sự tham lam!

Khi tất cả mọi người đã tập hợp đông đủ, ngay khoảnh khắc Tiêu Long chuẩn bị động thủ, con mắt dọc khổng lồ kia đột nhiên mở to, một đạo thanh âm kinh thiên động địa vang vọng trong lòng mỗi người: "Kẻ triều bái, hãy nói ra tâm nguyện của mình!" Thanh âm đó phảng phật như truyền ra từ Cửu U Thông Đạo, mang theo sự mị hoặc tột cùng, khơi gợi những cảm xúc khát vọng nhất trong lòng mỗi người!

Giống như Thanh Đồng Thần Thụ đang chờ đợi nguyện vọng của từng người vậy.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi!

Từng bóng người khủng bố lặng lẽ xuất hiện xung quanh mọi người.

So với thủ đoạn của Vương Tàng Hải trước đó, lần này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Khoảnh khắc này, toàn bộ quảng trường trường sinh đã bị vô số quái vật bao vây!

Tiêu Long còn không kịp ngăn cản, vì những gã này đã bắt đầu nghĩ về những chuyện trong lòng, kết quả là tất cả đều được hiện thực hóa.

Khi mắt hổ phách mở ra, khi Cửu U Thông Đạo lên tiếng, thế giới thanh đồng cuối cùng đã triển hiện sức mạnh quỷ dị của nó.

Cái gọi là "cầu được ước thấy" được thể hiện một cách tinh tế và trọn vẹn nhất.

Tiêu Long không kịp mở miệng nhắc nhở mọi người không được nói, không được loạn.

Bởi vì Thanh Đồng Thần Thụ sẽ lấy tất cả những gì trong đầu mỗi người rồi trực tiếp vật chất hóa chúng ra ngoài.

Chỉ riêng một mình Lão Dương đã có thể tạo ra thứ đáng sợ như vậy, huống chi là bản thể của Thanh Đồng Thần Thụ này.

Dưới sự chế ước của sức mạnh đáng sợ, lúc này, những thứ trong đầu mỗi người, những thứ khiến họ sợ hãi, ngay lập tức bị vật chất hóa.

Bởi vì không phải ai cũng có thể khống chế được dục vọng trong

lòng để hoàn thành mục tiêu đó.

Khi một người bắt đầu suy nghĩ lung tung, khi một người phân vân không quyết, Thanh Đồng Thần Thụ sẽ vật chất hóa nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng người đó!

Ví dụ, nếu có mục tiêu, muốn hoàn thành nguyện vọng, đối diện với Thanh Đồng Thần Thụ hét lên muốn một mỹ nữ, thì nó sẽ tạo ra một mỹ nữ.

Nhưng nếu vừa muốn tiền, vừa muốn mỹ nữ, lại muốn sức mạnh cường đại, lúc này sự đáng sợ của Thanh Đồng Thần Thụ sẽ thể hiện ra.

Nó sẽ tạo ra nỗi sợ hãi lớn nhất trong nội tâm người đó.

Kẻ do dự không quyết tất sẽ bị nỗi sợ hãi nuốt chửng!

Đó chính là quy tắc sức mạnh quỷ dị của Thanh Đồng Thần Thụ.

Lúc này, Tiêu Long cũng chết lặng.

Cùng lúc đó, xung quanh Thiên Chân xuất hiện vô số thi miết!

Những thứ hắn nghĩ đến, vì trong lòng có nghi vấn nên đã do dự, không nói ra nguyện vọng ngay từ đầu, nên Thanh Đồng Thần Thụ đã tạo ra thứ hắn sợ nhất: thi miết!

Những dòng sông thi miết vương tụ lại, vô cùng vô tận!

Kẻ do dự tất bị nỗi sợ nuốt chửng!

Giải Vũ Thần cũng vậy, vừa muốn làm rạng danh Giải gia, vừa muốn được Tiêu Long công nhận, vừa muốn nâng cao thực lực.

Do dự không quyết!

Bên cạnh hắn xuất hiện vô số chiếc mặt nạ cười quỷ dị!

Còn có một đàn lớn bọ ve triều!

Alice cũng không ngoại lệ, khát vọng được ở bên cạnh Tiêu Long, có được thực lực cường đại để về gia tộc nắm quyền!

Do dự không quyết!

Cho nên đã tạo ra vô số xác ướp!

Đó là thứ đáng sợ nhất trong thâm tâm cô ấy.

Hồi nhỏ, vì tranh giành ngôi vị nữ vương, cô đã bị nhốt trong một tòa kim tự tháp nhỏ và phải sống chung với xác ướp suốt một tuần trời!

Vốn tưởng đã quên đi, không ngờ lại bị Thanh Đồng Thần Thụ gợi lại ký ức sợ hãi nhất, sau đó từ những ký ức ấy tạo ra quân đoàn xác ướp!

Bàn Tử thì trước mặt xuất hiện hết núi vàng đến núi bạc, đơn giản như hắn chỉ muốn tài phú!

Bên cạnh Tiểu Ca dường như không bị ảnh hưởng, phảng phất như một sự tồn tại không có quá khứ cũng không có vị lai, ngay cả Thanh Đồng Thần Thụ cũng khó lòng phán xét!

Chương 197

Tiếp đến là Lão Dương, không giống những người khác, trong thâm tâm hắn chỉ có một chấp niệm là tạo ra một bản thân khác, cho nên trước mặt hắn xuất hiện một Lão Dương hoàn chỉnh khỏe mạnh!

Hắn cười rồi!

Ngay lúc đó, Lão Dương thật trực tiếp ngã xuống đất, cái chết ập đến!

Nhưng hắn đã thành công.

Lão Dương vừa được tạo ra lạnh lùng nhìn bản thể, lộ ra một tia chán ghét, nhưng rất nhanh sau đó dường như đã kế thừa mọi thứ của Lão Dương cũ, trực tiếp ném cái xác cũ vào Cửu U Thông Đạo để hủy thi diệt tích, một lần nữa trở thành người thật!

Không ai chú ý đến chỗ đó vì ai nấy đều bị chấn động bởi những gì trước mắt!

Khóe miệng hắn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười của ký ức.

Phía Ngô Tam Gia cũng có chấp niệm về vấn đề kết cục, nên cũng tạo ra một người, hoặc có lẽ trong lòng hắn là Ngô Lão Cẩu!

Lột bỏ mặt nạ trên mặt, chân diện mục của hắn lộ ra.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu nhìn hắn cười nói: "Liên Hoàn, xem ra thành công rồi, duy nhất còn lại là Trần Văn Cẩm, tính sao đây?" Ngô Tam Gia lạnh lùng cười nói: "Không, trong lòng tôi chỉ có Hoắc Linh!

Tiếp theo tôi phải đi tìm Linh Linh!" Nói xong, Giải Liên Hoàn, kẻ bấy lâu nay đóng giả Ngô Tam Gia, quay người rời đi!

Cuối cùng chỉ còn lại Cừu Đức Khảo, lão cũng tạo ra một bản

thân rất trẻ trung.

Khi mọi thứ hoàn thành, lão lấy ra một tấm ảnh cũ, cẩn thận đối chiếu rồi cười lớn.

Một già một trẻ đồng thời lên tiếng: "Thành công rồi!" Không chút do dự, lão quay người bỏ chạy.

Vì mục đích đã hoàn thành, nếu không đi mà ở lại thì sẽ bị hủy diệt, vì lão phát hiện Tiêu Long vô cùng khủng bố, và Vương Tàng Hải trong hổ phách kia cũng đáng sợ không kém!

Trong nháy mắt, Lão Dương chạy mất, Giải Liên Hoàn đi rồi, Cừu Đức Khảo cũng trốn thoát.

Trên quảng trường trường sinh để lại một mớ hỗn độn.

Toàn bộ Cửu U Thông Đạo lúc này cũng rung chuyển, phảng phất như có thứ gì đó quỷ dị đang cố thoát ra, gầm thét giận dữ.

Nhưng dường như khoảng cách quá xa, giữa khung cảnh ồn ào này căn bản không nghe rõ, nhưng mọi thứ đang thay đổi.

Đối mặt với cảnh tượng như địa ngục, Tiêu Long chỉ có thể ra tay giúp đỡ.

Vì sự tồn tại của hắn, A Ninh ở bên cạnh không bị ảnh hưởng.

Tiêu Long kéo mấy gã đang ngơ ngác lại, để Tiểu Ca và A Ninh bảo vệ họ.

Ánh mắt hắn rơi vào hổ phách trên không trung.

Nếu không tiêu diệt cái hổ phách này, Tiêu Long dù có giết sạch lũ quái vật kia thì chúng cũng sẽ bị triệu hồi lại ngay lập tức.

Chỉ một Vương Tàng Hải nắm giữ năng lực đã có thể triệu hồi vô số lần, huống chi là Thanh Đồng Thần Thụ.

Tiêu Long e là có mệt chết thì sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ cũng dùng không hết.

Cho nên phải nhổ cỏ tận gốc, chỉ có phá hủy mặt trời này mới ngăn chặn được ảnh hưởng của Thanh Đồng Thần Thụ.

Quan trọng nhất là hắn rất khát vọng bắt lấy Vương Tàng Hải bên trong để lấy trường sinh tinh huyết!

Chỉ cần bốn giọt nữa là có thể đạt được huyết mạch của Vương Tàng Hải.

Không biết có lấy được bốn giọt cuối cùng này không!

Cùng lúc đó, Tiêu Long bắt đầu hành động.

Phía dưới, Tiểu Ca và A Ninh bắt đầu đối phó với lũ quái vật.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu với khuôn mặt tươi cười tiến đến bên cạnh Thiên Chân để giúp mọi người đối phó quái vật!

Giây tiếp theo, huyết mạch Thánh thú của Tiêu Long bùng nổ, sử dụng năng lực không hành của huyết mạch Bạch Hổ trực tiếp đạp lên không trung cao trăm mét, xuất hiện trước mặt hổ phách.

Hắc Kim Long Đao xuất hiện, sức mạnh Thanh Long bùng nổ rót vào thanh đao, hắn chém mạnh về phía hổ phách!

Trong nháy mắt, Vương Tàng Hải vốn đang dốc toàn lực nuốt chửng Vu Hoàng trong quan tài thanh đồng bỗng mở bừng mắt, từ trong mắt bắn ra hai luồng sáng đáng sợ nhắm thẳng vào Tiêu Long, mang theo đòn tấn công linh hồn cường đại vô cùng!

Lúc này, chỉ riêng dư chấn tỏa ra đã trực tiếp hủy diệt vô số quái vật, thậm chí hất văng cả Tiểu Ca, có thể thấy ánh mắt của Vương Tàng Hải đáng sợ đến mức nào.

Phía Tiêu Long, hắn chém xuống một đao không chút lưu tình, trực

tiếp chém đứt hai luồng sáng kia, tốc độ không giảm, chém thẳng vào hổ phách.

Huyết mạch trường sinh Thánh thú cấp Thần bùng nổ, làm sao Vương Tàng Hải có thể chỉ dùng ánh mắt mà ngăn cản được!

Khoảnh khắc đó, Vương Tàng Hải đại biến sắc mặt, biết mình đã đánh giá thấp chàng trai áo trắng này!

Vốn tưởng chỉ là Vương cấp đỉnh phong, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi đã trở thành Thần cấp!

Xong đời rồi!

Vương Tàng Hải hiểu rõ mọi sự sắp xếp đều hỏng bét!

"Bành!" Lúc này, trên khối hổ phách khổng lồ xuất hiện từng vết nứt như mạng nhện, trong nháy mắt lan rộng khắp toàn bộ khối hổ phách!

Theo sau một tiếng vỡ vụn giòn tan, nửa khối hổ phách trực tiếp nổ tung.

Vương Tàng Hải bên trong lập tức phun ra một ngụm máu vàng, khí tức cũng héo rũ hẳn đi.

Quan tài thanh đồng bị trấn áp cũng rung chuyển dữ dội, dường như vô cùng hưng phấn, bên trong vang lên một giọng nói kích động: "Ha ha, thằng nhãi Vương Tàng Hải, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Chết đi!

Hôm nay bản hoàng thà triệt để hủy diệt cũng không để ngươi thành công!

Nổ!" Giây tiếp theo, nắp quan tài thanh đồng bị thổi bay, một bóng người mặc hoàng kim giáp trụ xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay khoảnh khắc đó, tất cả quái vật trên quảng trường đều phủ

phục xuống đất như đang nghênh đón vị vua của mình!

Vừa xuất hiện, bóng người mặc giáp vàng đã lập tức lao tới ôm chặt lấy Vương Tàng Hải, gầm lên một tiếng: "Nổ!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tiếp theo đó là tiếng gào không cam lòng của Vương Tàng Hải: "Không!" Tuy nhiên, tất cả đã muộn.

Bóng người vàng kia đã sử dụng chút sức mạnh cuối cùng, liên kết với luồng sức mạnh mà Vương Tàng Hải chưa kịp luyện hóa, giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Tiêu Long cũng đứng hình trước cảnh tượng này, hắn chưa kịp động thủ thì hai gã kia đã tự nổ rồi!

Nhưng hắn không thể để chúng chết dễ dàng như vậy được.

Chết thì được, nhưng tinh huyết phải để lại!

Cho nên ngay sau đó, trên người Tiêu Long bùng nổ một luồng khí tức khủng bố, lãnh địa Thánh thú cường đại bao trùm lấy dư chấn vụ nổ của hai người, cưỡng ép di dời họ sang một thế giới khác, thế giới mà Tiêu Long là chúa tể.

Những người đứng ngoài chỉ thấy Tiêu Long nhẹ nhàng phất tay, rồi nắm chặt tay lại, hai bóng người khủng bố kia trực tiếp bị đè nát!

Bá đạo!

Đẹp trai!

Chấn động!

Đỉnh cao!

Đám Bàn Tử trong lòng nảy ra hàng loạt ý nghĩ khi nhìn Tiêu Long đứng lơ lửng trên không trung như thần tiên giáng thế!

Người đàn ông này thật sự quá lợi hại!

Nếu tôi cũng có thực lực như Long ca thì tốt biết mấy.

Sợ gì không có em gái theo?

Sợ gì không được người đời kính trọng?

Đây mới thực sự là thần tượng chứ!

Phóng khoáng bất kham, bá đạo vô song.

Trong mắt Giải Vũ Thần cũng cảm thấy Tiêu Long là tấm gương để học tập.

Muốn quản lý một gia tộc, nhất định phải có loại khí chất bá đạo vô song này!

Khí thôn sơn hà, chưởng khống tất cả, ai không phục thì tiêu diệt!

Chương 198

Đó mới là dáng vẻ mà đàn ông nên có, là hình mẫu cần học hỏi.

Cả hai đều hạ quyết tâm trong lòng, đợi lần này ra ngoài, bằng mọi giá phải bái sư.

Chẳng phải A Ninh đi theo Long ca có mấy ngày mà giờ đã trở thành tồn tại cao không thể với tới sao, tùy tiện một chưởng cũng đánh chết được quái vật.

Ai mà chẳng có ước mơ trở thành tuyệt thế hào kiệt, ai chẳng muốn được vạn người kính ngưỡng?

Cùng với sự chấn động, trong lòng Tiểu Ca cũng vô cùng phức tạp.

Sau khi khôi phục một số ký ức, anh biết vốn dĩ Vương Tàng Hải là kẻ phá hoại cần phải bị tiêu diệt, nhưng hiện tại xem ra, một cao thủ tộc Hộ Long như anh căn bản chẳng giúp ích được gì.

Đừng nói là bắt Vương Tàng Hải, ngay cả bản lĩnh sống sót cũng không có.

Anh hận thực lực mình không đủ, cảm thấy thật sự quá thất bại khi phải để người khác giúp đỡ tiêu diệt kẻ thù, trên mặt ít nhiều cũng thấy hổ thẹn.

Nhưng biết làm sao đây?

Chẳng lẽ lại lao lên nạp mạng sao.

Vương Tàng Hải này cũng chẳng phải bản tôn, chỉ là một trong vài phân thân, vậy mà một phân thân anh cũng đối phó không nổi, thì làm sao hoàn thành di huấn của tiên tổ, tiêu diệt kẻ phá hoại đây?

Chẳng lẽ chỉ có thể đi theo sau Tiêu Long sao?

Không được!

Nhưng nếu lần tới gặp phân thân khác, thậm chí gặp bản tôn Vương Tàng Hải thì tính sao?

E là ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Anh nghiến răng hạ quyết tâm.

Tuy thân phận tộc Hộ Long vô cùng tôn quý, nhưng học hỏi không phân quý tiện.

Đi theo Long ca học tập, sở hữu thực lực đủ mạnh rồi cùng Long ca tiêu diệt hết đám Vương Tàng Hải, triệt để hủy diệt mạch Phá Hoại mới là việc nên làm.

Không thể bảo thủ, vì cái gọi là tôn nghiêm mà không dám tôn người tài giỏi hơn làm thầy.

Ngay lúc này, nội tâm Tiểu Ca đã xảy ra sự thay đổi to lớn.

Anh cũng phục rồi, định đi theo học tập phía sau Tiêu Long.

Đương nhiên, làm bạn thì được, làm đồ đệ thì không.

Đáng tiếc là Tiêu Long không biết những suy nghĩ này.

Hắn cũng không để ý tới sự chấn động của mọi người, mà đang ở trong lãnh địa của mình tước đoạt sức mạnh của hai cao thủ cấp Thần để lấy tinh huyết.

Nhưng Tiêu Long nhanh chóng phát hiện ra điểm bất ổn.

Tuy có tinh huyết cấp Thần và thực lực sánh ngang cấp Thần, nhưng chúng vẫn chưa thực sự đạt tới cấp Thần, đều có khiếm khuyết.

Ví dụ Vương Tàng Hải chỉ là một đạo phân thân, một giọt tinh

huyết cấp Thần cũng chỉ dành cho phân thân!

Tên Vu Hoàng kia cũng chỉ còn lại cái vỏ rỗng, tinh huyết mười phần không còn nổi tám, quan trọng nhất là đây chỉ là một cái xác chết từ lâu, chỉ nhờ vào hổ phách trọng sinh để giữ lại chút sức mạnh cuối cùng.

Dù sao thời gian đã quá lâu, sức mạnh lưu lại đã tiêu hao gần hết.

Cho nên Tiêu Long nhanh chóng có được thứ mình cần. *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiết xuất được một giọt tinh huyết Vu Hoàng, Thần cấp sơ kỳ, có nuốt chửng không?"* Khi Tiêu Long định nuốt chửng, hắn đột nhiên cảm ứng thấy có gì đó không đúng.

Vương Tàng Hải vẫn chưa bị diệt sát hoàn toàn.

Trong lãnh địa Thánh thú của Tiêu Long, gã này vẫn còn sức phản kháng, không bị tiêu diệt ngay lập tức như Vu Hoàng.

Tiêu Long nảy sinh hứng thú, thần niệm hiện ra trong lãnh địa, quan sát kỹ tình hình của hai luồng năng lượng đang bị vây khốn.

Dưới sự gia trì của lãnh địa vô địch này, Hoàng Kim Đồng cũng có năng lực đáng sợ, trực tiếp nhìn xuyên qua luồng năng lượng hỗn loạn, thấy được một bóng người ẩn giấu bên trong.

Tiêu Long cười!

Gã này thật biết trốn, để giữ mạng đúng là không chừa thủ đoạn nào.

Lúc này, dường như cảm ứng được sát ý của Tiêu Long, biết mình khó thoát nạn, hắn không thể không lên tiếng cầu xin: "Thiếu niên, tha cho ta một mạng được không?

Ta sẽ giao toàn bộ tinh huyết của Vu Hoàng cho cậu, quyền khống chế tầng thứ nhất của Thanh Đồng Thần Cung ta cũng giao cho cậu,

có thể... không?" Tiêu Long không trả lời, dùng hành động để cho thấy lựa chọn của mình.

Hắn nhẹ nhàng phất tay, trực tiếp trấn áp hai luồng sức mạnh bạo liệt kia, sau đó tách chúng ra khỏi khối năng lượng, rồi hứng thú trêu chọc: "Cho tôi thêm một lý do để không giết ông xem." Thấy Tiêu Long kéo mình ra dễ dàng như vậy, lại khống chế cả lãnh địa và nuốt chửng hai luồng năng lượng cấp Thần một cách nhẹ nhàng, Vương Tàng Hải trong lòng chấn động không thôi.

Thực lực này quá đáng sợ rồi.

Thực lực Thần cấp sơ kỳ sao?

Chỉ dựa vào thủ đoạn này, e là đối mặt với cao thủ Thần cấp trung kỳ cũng nghiền nát được nhỉ?

Chẳng lẽ hắn là con cưng của vận mệnh?

Tồn tại vô địch trong cùng cấp?

Vương Tàng Hải vừa chấn động vừa định tính toán, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Long rồi lén lút bói toán, hắn lập tức bị phản phệ, phun ra một ngụm máu!

Bóng hình trở nên hư ảo hơn, trên gương mặt vốn đang chấn động bỗng hiện lên vẻ sợ hãi như vừa thấy thứ gì đó không thể tin nổi, lắp bắp nói: "Không!

Không!

Không thể nào!

Cậu không phải người của thế giới này?!

Cậu là ai?" "Không!

Cậu cũng không phải kẻ phá hoại!

Cậu là biến số!

Không.” Vương Tàng Hải lẩm bẩm một mình, nhưng Tiêu Long cảm nhận được nỗi sợ hãi đó phát ra từ tận đáy lòng.

Điều này khiến Tiêu Long hơi ngạc nhiên một chút.

Tuy chỉ là một kẻ giả mạo, nhưng thực lực của hắn quả thực khiến Tiêu Long ấn tượng, mức độ nhạy bén cũng rất đáng sợ.

“Cậu không thể giết ta, ta và cậu là một nhà.” Nhưng lời hắn chưa dứt đã bị Tiêu Long bóp gọn trong tay.

Hắn nhẹ nhàng cử động ngón tay, trực tiếp bóp chết đối phương.

Tiếng nói của Vương Tàng Hải im bặt, còn những thứ lảm nhảm trong miệng hắn sẽ không bao giờ có ai biết nữa.

Dễ dàng tiêu diệt hai cao thủ cấp Thần!

Tiêu diệt xong hai vị vương giả, khóe miệng Tiêu Long mới lộ ra một tia cười.

Giết chóc không phải mục đích, thu hoạch mới là quan trọng nhất.

Hai gã này thực lực thực sự rất mạnh, huyết mạch cũng rất hoàn hảo.

Khi Tiêu Long chuẩn bị luyện hóa tinh huyết, vết máu của Vương Tàng Hải trong tay đột nhiên hóa thành một khuôn mặt lạnh lùng của hắn, phảng phất như xuyên thấu vô số không gian nhìn Tiêu Long, để lại một câu: *“Hẹn gặp ở Thiên Cung!”* Tiêu Long thần sắc khẽ động, biết ý của hắn là Vân Đỉnh Thiên Cung, hai người có lẽ sẽ gặp lại.

Đến lúc đó, thực lực của Vương Tàng Hải này chắc sẽ khó nhằn hơn.

Nhưng mặc kệ, hiện tại cứ bắt đầu thu hoạch đã.

Chỉ cần thực lực tăng lên thì chẳng việc gì phải sợ. *“Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được 2 giọt trường sinh tinh huyết của Vương Tàng Hải, Thần cấp sơ kỳ!”* Lúc này trong hệ thống của Tiêu Long, tổng số trường sinh tinh huyết của Vương Tàng Hải đã đạt 8 giọt, chỉ còn bước cuối cùng là có thể đạt được toàn bộ sức mạnh trường sinh của hắn.

Thu hoạch lần này lớn đến mức khó tin.

Chương 199

Còn về lời đe dọa cuối cùng, Tiêu Long trực tiếp ngó lơ.

Đồng thời, Tiêu Long cũng biết được một số ký ức của Vương Tàng Hải.

Gã này đúng là chiếm tổ tu hú, mỗi lần chọn mục tiêu đều rất mạnh mẽ.

Lần này thậm chí còn động dụng hai giọt tinh huyết cấp Thần.

Có thể thấy, để đoạt lấy sức mạnh bên trong, Vương Tàng Hải đã tốn bao nhiêu công sức.

Nhưng cuối cùng ai mà ngờ được kết quả lại thế này?

Hồi sinh thất bại, kế hoạch thôn phệ thất bại, ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Thật thảm hại!

Vất vả bấy lâu, cuối cùng lại dâng hiến tất cả cho người khác.

Tiêu Long tiêu tốn một ít tinh huyết, ví dụ như tinh huyết Vu Hoàng, để ổn định thực lực sơ kỳ mới thăng cấp.

Hiện tại thứ hắn cần nhất là hoàn thiện lãnh địa, hay còn gọi là Thần vực Thánh thú.

Đã tiêu tốn bao nhiêu tinh huyết Vương cấp và một giọt Thần cấp của Vu Hoàng, vậy mà chỉ khiến lãnh địa trở nên ngưng thực và ổn định hơn chút ít.

Tiêu Long cảm thấy việc này còn khó hơn thăng cấp cảnh giới.

Nhưng cũng đúng thôi, đây là Thần vực mà!

Thực sự rất mạnh mẽ.

Chỉ cần bị Tiêu Long kéo vào, nếu đẳng cấp không vượt qua hắn thì hoàn toàn là bị hành hạ.

Trong thế giới này, Tiêu Long chẳng khác nào tạo hóa chủ.

Cho nên năng lực này nâng cấp khó cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng nhìn thấy sự tiến bộ từng chút một, Tiêu Long vẫn rất hài lòng.

Vừa mới thu hồi lãnh địa và hoàn hồn lại, hắn thấy sắc mặt bọn Bàn Tử trở nên khó coi, ai nấy đều kinh hoàng nhìn về phía trước.

Tiêu Long lúc này cũng cảm ứng được một luồng sức mạnh khổng lồ đang không ngừng áp sát.

Vị trí mà mọi người đang nhìn chính là Cửu U Thông Đạo!

Dường như có quái vật đáng sợ đang tiến lại gần.

Lúc này, mọi người chấn động nhìn thấy sâu trong đường hầm xuất hiện một con mắt khổng lồ không chút cảm xúc nhìn chằm chằm tất cả.

Nó chiếm trọn cả đường hầm, một con mắt lớn đường kính cả trăm mét khiến linh hồn ai nấy đều run rẩy.

Bàn Tử sợ hãi lùi liên tục, nhịn không được run rẩy hỏi: “Long ca, cái gì thế kia?

Cảm giác đáng sợ quá!” “Anh Long, bên dưới không lẽ còn có quái vật đáng sợ hơn sao?” “Có phải lại chạm vào trận pháp gì rồi thả quái vật ra không?” Giữa lúc mọi người đang tranh luận xôn xao, Tiêu Long với vẻ mặt ngưng trọng thốt ra ba chữ: “Chúc Cửu Âm!” Mấy người nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, vô lực.

Quá đáng sợ!

Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết, một con mắt của nó đã to bằng cả sân bóng đá, thì cơ thể nó phải khủng khiếp đến mức nào.

Lúc này trời đất biến sắc, nhật nguyệt không còn ánh sáng, một tiếng gầm thét nhiếp hồn đoạt phách truyền lên từ vực sâu: "Hống!" Tiếng gầm kinh thiên động địa, đáng sợ dị thường.

Tiêu Long biến sắc, biết nguy hiểm cuối cùng đã đến.

Muốn tiêu diệt Chúc Cửu Âm này, e rằng sẽ là một trận chiến vô cùng gian nan.

Lúc đó chắc chắn hắn không thể nương tay, nên đám Bàn Tử nhất định phải rời đi.

Hắn quay người hét lớn: "Chạy mau!

Rút lui!

Đợi tôi ở bên ngoài!" Tiêu Long cảm nhận được hơi thở của một con quái vật Hoàng cấp, thực lực tương đương với Thần cấp của nhân loại!

Vì vậy, lúc này Tiểu Ca ở lại chỉ có thể làm vướng chân vướng tay.

Để không bị quấy nhiễu khi đối đầu với quái vật, hắn chỉ có thể đuổi bọn họ đi, yêu cầu rút lui nhanh chóng.

Nghe Tiêu Long nói, lại cảm nhận được hơi thở mang đến cảm giác tuyệt vọng kia, Tiểu Ca không hề do dự, xoay người rời đi.

Nhưng A Ninh và Ái Lệ Ti lại không muốn rời đi.

Họ biết vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, bọn họ chỉ là gánh nặng, thậm chí không có cơ hội giúp đỡ Long ca, điều này khiến họ vô cùng khó chịu.

Nếu bọn họ đi, Long ca có cơ hội rời khỏi đây không?

Đó là quái vật Hoàng cấp đấy!

Loại có thể hô phong hoán vũ, hủy thiên diệt địa trong truyền thuyết.

Long ca tuy mạnh, nhưng đây lại là địa bàn của người ta, một mình anh liệu có đối phó nổi không?

Ngay cả một người giúp đỡ cũng không có, phải làm sao bây giờ?

"Long ca ca, em không đi đâu!", "Đúng vậy, Long ca ca không đi, em cũng không đi!", "Hai chúng em muốn ở bên anh mãi mãi!", "Long ca ca, đừng đuổi tụi em đi có được không?".

Hai cô gái sắp khóc đến nơi.

Phụ nữ là sinh vật cảm tính, một khi đã thực sự nhận định ai đó, họ có thể bất chấp tất cả vì người ấy, thậm chí là cả sinh mạng!

Nhưng lúc này Tiêu Long không cần điều đó.

Hắn cần toàn lực phó thác để đối phó với kẻ thù.

Hai cô gái ở lại chỉ khiến hắn phân tâm.

Tuy thừa nhận thực lực mình mạnh, nhưng đối mặt với loại quái vật Hoàng cấp này, hắn thực sự không nắm chắc.

Chỉ riêng hơi thở đáng sợ truyền lên từ đáy Cửu U đã đủ để miểu sát quái vật Vương cấp thông thường rồi.

Bất kể là vì sự an toàn của ai, hắn tuyệt đối không thể để bọn họ ở lại.

"Đi!

Mau đi đi, đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa!" Sắc mặt Tiêu Long dần trở nên lạnh lùng, vương bá chi khí trên người bùng phát khiến hai cô gái giật mình.

Ngay lúc đó, thân ảnh hắn đột nhiên biến mất, xuất hiện sau lưng hai cô gái.

Một cú chặt tay dứt khoát khiến cả hai ngất đi.

Sau đó, hắn nói với Tiểu Ca và Ngô Tam Gia đang trà trộn trong đội ngũ: "Đưa hai người họ rời đi, càng nhanh càng tốt!".

Hai người họ cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Muốn chạy thoát thì phải có người chặn con quái vật kia lại, nếu không, một khi nó xông phá lõi Thanh Đồng Thần Thụ, tiến vào lòng đất Tần Lĩnh mà không có cường giả ngăn cản, nơi này chắc chắn sẽ bị diệt vong giống như Lão Dương trước đó!

Mấy người không nói nhảm nữa, đưa theo A Ninh và Ái Lệ Ti rời đi.

"Hống!" Ngay lúc đó, một tiếng gầm vang dội vang lên.

Một con cự long che lấp cả bầu trời lao ra từ thông đạo Cửu U.

Hơi thở cuồng bạo đó ngay lập tức phá hủy mọi thứ xung quanh.

Tiêu Long lập tức xuất hiện trước mặt bọn Bàn Tử, giúp họ chặn một đợt sóng xung kích.

Nhưng dù vậy, nó cũng khiến họ cảm thấy nghẹt thở, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Chạy mau!".

Chúc Cửu Âm đã xuất hiện!

Nó đáng sợ hơn những gì Tiêu Long tưởng tượng.

Toàn bộ thế giới Thanh Đồng biến sắc, ngay cả mê cung Thanh Đồng ở đằng xa cũng im hơi lặng tiếng ngay lập tức!

Chương 200

Những Vương giả Vu tộc đang ngủ say trong đại điện bị kinh động, từng kẻ run rẩy trốn bên trong không dám động đậy.

Dưới sự yểm hộ của Tiêu Long, mấy người cuối cùng cũng chạy đến cửa ra.

Ngay khi Tiêu Long thở phào một hơi, con Chúc Cửu Âm khổng lồ vốn dĩ dài vài chục mét đột nhiên phình to, chớp mắt đã vượt quá trăm mét.

Nó xuất hiện sau lưng nhóm Tiểu Ca trong tích tắc.

Móng vuốt rồng khổng lồ mang theo sức mạnh không thể địch nổi hung hãn chộp xuống, dường như muốn giữ tất cả mọi người lại!

Sắc mặt mọi người đại biến.

Tiểu Ca thậm chí không có sức phản kháng, bị giam cầm ngay tại chỗ.

Vào khắc này, họ mới nhận ra, dù là thực lực Thiên giai, đối mặt với quái vật Hoàng cấp cũng không chịu nổi một đòn.

Nhóm Tiểu Ca lộ vẻ tuyệt vọng.

Khí tức khủng bố đó khiến A Ninh và Ái Lệ Ti tỉnh lại.

Cảm nhận được đòn tấn công tuyệt vọng, thần sắc A Ninh đột nhiên trở nên bình tĩnh, cô vừa định nói vài câu vĩnh biệt thì Tiêu Long đã xuất hiện phía sau.

Hắn bùng phát sức mạnh đáng sợ, ôm chặt lấy đuôi Chúc Cửu Âm, hung hãn kéo ngược ra sau, muốn quăng con quái vật này đi.

"Cút về cho lão tử!".

Một tiếng gầm phẫn nộ chấn động thiên địa.

Sức mạnh tiềm năng của Tiêu Long bộc phát đã chặn đứng đòn chí mạng của Chúc Cửu Âm!

Bọn Bàn Tử nhìn thấy rõ ràng cái đầu rồng khổng lồ của Chúc Cửu Âm dừng lại ở vị trí cách họ chưa đầy một mét!

Thậm chí râu rồng chỉ cách họ một bàn tay.

Họ có thể thấy sự phẫn nộ và không cam lòng trong ánh mắt của con quái vật!

Xoát!

Khắc tiếp theo, cuồng phong gào thét.

Theo tiếng gầm của Tiêu Long, con Chúc Cửu Âm khổng lồ dài trăm mét bị quăng đi.

Mọi người đã được cứu.

Ngay khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, con Chúc Cửu Âm không chịu thua đột nhiên vươn một chiếc vuốt ra chộp về phía mọi người.

Sắc mặt ai nấy đều đại biến.

Giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, cánh cửa thông đạo phía sau mở ra.

"Mau đi đi!".

Ngô Tam Gia hét lớn một tiếng, đẩy Thiên Chân vào trong.

Mọi người cũng bắt đầu nhanh chóng chạy trốn.

Lúc này, vuốt của Chúc Cửu Âm đã đến trước mặt.

Nhưng Ngô Tam Gia, A Ninh và Ái Lệ Ti vẫn chưa vào được cổng truyền tống!

Ba người sắc mặt đại biến, mắt thấy sắp bị bắt đi.

Ngô Tam Gia và A Ninh bất chấp tất cả đẩy Ái Lệ Ti một cái để cô rời đi trước.

Chỉ cần Ái Lệ Ti vào được, hai người họ cũng có thể vào trong nháy mắt.

Nhưng khi Ái Lệ Ti vừa bước được nửa chân vào cổng, cả ba cảm thấy sau lưng truyền đến một lực hút vô song.

Thân hình ba người lập tức bị kéo lùi lại.

A Ninh và Ngô Tam Gia bất chấp tất cả bộc phát toàn bộ sức mạnh, nhưng cũng chỉ ngăn cản được trong chốc lát!

Còn Ái Lệ Ti không có thực lực mạnh như vậy, ngay lập tức bị hút đi.

A Ninh và Ngô Tam Gia không còn dư sức để giúp đỡ.

Khắc tiếp theo, Ái Lệ Ti trực tiếp bị vuốt rồng khổng lồ tóm gọn và mang đi!

"Không!".

A Ninh gào lên tuyệt vọng, nhưng vô ích.

Ái Lệ Ti đã bị bắt.

Ngay lúc đó, Tiêu Long vừa quăng Chúc Cửu Âm ra xa đã chứng kiến cảnh này.

Hắn vô cùng phẫn nộ, gầm lên với A Ninh đang tuyệt vọng: "Mau cút đi!".

Thân ảnh hắn lóe lên, đuổi kịp Chúc Cửu Âm trong tích tắc.

Hai nắm đấm bùng phát sức mạnh cường đại, bất chấp tất cả đấm mạnh vào thân thể nó!

Phía bên này, Ngô Tam Gia lập tức kéo A Ninh vào cổng.

Dù thế nào đi nữa, rời đi trước là tốt nhất.

Con quái vật này quá mạnh, ở lại thêm một giây cũng sẽ gây ảnh hưởng lớn đến Tiêu Long!

Tiếng kêu tuyệt vọng của A Ninh biến mất trong thế giới Thanh Đồng!

Chỉ còn lại tiếng đấm đá phẫn nộ của Tiêu Long!

Bành bành bành, từng cú đấm trúng thịt, điên cuồng vô cùng.

Hắn bất chấp tất cả, xé nát cái vuốt đang giữ Ái Lệ Ti của Chúc Cửu Âm.

"Chết đi!

Thần Vực!".

Ngay lúc này, Tiêu Long bất chấp tất cả lôi nó vào lãnh địa của mình.

Trong khi Chúc Cửu Âm chưa kịp phản ứng, hắn khống chế cái vuốt bị xé xuống, nghiền nát nó hoàn toàn, sau đó ném Ái Lệ Ti đang hôn mê sang một bên.

Thần niệm khẽ động, một pháo đài khổng lồ hiện ra bảo vệ cô bên trong.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm con Chúc Cửu Âm đang bay lơ lửng trên không trung bằng ánh mắt lạnh lùng, phẫn nộ gầm lên!

"Không ai được phép động vào người phụ nữ của tôi, cho nên, mày! phải! chết!".

Tâm niệm vừa động, thân hình hắn vụt cao, biến thành một người khổng lồ cao trăm mét.

Trong Thần Vực, Tiêu Long là vô sở bất năng.

Khi hóa thân thành người khổng lồ, Hắc Kim Long Đao trong tay cũng xuất hiện, hóa thành một con Thanh Long đáng sợ, giống như một con Thần Long bị Tiêu Long cầm trong tay quật mạnh ra.

Trong nháy mắt, trong con mắt khổng lồ như đèn lồng của Chúc Cửu Âm lộ ra một tia chấn kinh.

Nó cảm nhận được hiểm họa tử vong từ món vũ khí hóa rồng kia.

Những lớp vảy trên người nó lập tức hình thành những gợn sóng, bùng phát phòng ngự cực mạnh.

Nhưng Tiêu Long đã chuẩn bị sẵn sàng, làm sao có thể kết thúc đơn giản như vậy?

Hắc Kim Long Đao hóa thành Thanh Long, dưới sự gia trì của huyết mạch Thần thú, tăng thêm 200% sức tấn công.

Khi chém xuống, trên đao lại bùng phát một bóng hình Chu Tước khủng bố không kém!

Tiếp theo là Bạch Hổ, rồi dưới ánh mắt kinh hoàng của Chúc Cửu Âm, Huyền Vũ lại xuất hiện.

Chương 201

Sức mạnh Tứ Linh dung hợp, bùng phát sức mạnh gấp mười lần!

Một thanh cự đao che cả bầu trời hung hãn chém xuống thân thể Chúc Cửu Âm.

Chiến giáp vảy đen mà Chúc Cửu Âm tự hào nhất lập tức vỡ vụn, bị sức mạnh kinh khủng đó nghiền thành tro bụi!

Khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm dài trăm mét trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Thiên địa thất sắc, ngay cả Thần Vực do Tiêu Long hình thành cũng bị một đao này chém rách.

Tuy nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Con Chúc Cửu Âm kinh khủng kéo lê nửa thân mình muốn chạy vào Cửu U.

Nhưng Tiêu Long làm sao cho nó cơ hội?

Ra vẻ xong rồi muốn chạy?

Bắt người phụ nữ của lão tử đi?

Mơ đi!

Dùng cái chết mà đền tội.

"Sát!".

Lại một tiếng gầm chấn động thiên địa.

Hắc Kim Long Đao được gia trì huyết mạch Tứ Linh một lần nữa bùng phát ánh sáng rực rỡ.

"Không...!" Trong tiếng gầm kinh hoàng của Chúc Cửu Âm, cái

đầu khổng lồ bị chém làm hai nửa.

Khoảnh khắc này!

Quái vật Hoàng cấp đẫm máu!

Luồng đao mang đáng sợ đó vẫn chưa tiêu tán, trực tiếp oanh kích vào địa cung Thanh Đồng, chém ra một hẻm vực thăm thẳm!

Vô số mê cung bị phá hủy, vô số quan tài thanh đồng bị nghiền nát, ngay cả đại điện thanh đồng nơi mai táng Vu tộc cũng bị chém làm đôi.

Toàn bộ thế giới Thanh Đồng dường như bị chém đứt.

Nhóm A Ninh vừa chạy thoát chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn.

Thiên trận quan tài đáng sợ lúc trước bị sức mạnh cuồng bạo đó xé nát trong tích tắc.

Từng tầng, từng tầng địa điểm thử luyện bị phá hủy trực tiếp.

Tất cả quái vật ẩn nấp bên trong đều tan biến trong tiếng thét thảm thiết!

Mấy người sắc mặt đại biến, không thể tin nổi nhìn vết nứt xuất hiện trước mắt.

Cảm nhận được sức mạnh hủy thiên diệt địa đó, họ chưa kịp phản ứng thì vết nứt đã biến mất, và họ xuất hiện trên tế đàn bên ngoài!

"Không!

Long ca...".

Tuy cảm ứng được đòn tấn công mạnh mẽ đó là do Tiêu Long bộc phát, nhưng chính vì thế họ mới lo lắng.

Phải là kẻ thù mạnh đến mức nào mới ép được Tiêu Long sử

dụng đòn hủy thiên diệt địa đó!

Có thể biết được Tiêu Long đang đối mặt với nguy hiểm ra sao.

Nhưng họ chỉ có thể tuyệt vọng nhìn, chẳng thể làm được gì!

Mọi người đã khóc!

Vì họ hiểu rằng Long ca vì để họ thoát ra nên mới chọn ở lại chặn địch.

Nếu không, với thực lực của anh, nếu bỏ mặc họ thì đã sớm rời đi an toàn rồi.

"Long ca...".

Tất cả mọi người im lặng!

Long ca sinh tử chưa rõ, nhưng họ chọn chờ đợi.

Biết đâu đấy?

Long ca mạnh như thế, vạn nhất con quái vật Hoàng cấp kia không đánh lại thì sao?

Biết đâu lát nữa, Long ca sẽ lành lặn, bá đạo vô cùng từ trên trời rơi xuống trước mặt họ!

Chờ đợi!

Chỉ có thể chờ đợi với một tia hy vọng mỏng manh! .Trong lúc mọi người lo lắng cho Tiêu Long, thì trong thế giới Thanh Đồng, Tiêu Long lại đang đại sát tứ phương.

Hắn bị những gì Chúc Cửu Âm làm lúc nãy chọc giận, nên đã bùng phát toàn bộ sức mạnh.

Lãnh địa Thần cấp!

Huyết mạch Thánh thú!

Siêu cấp Thần binh!

Nắm đấm vô song!

Hắn dùng tất cả mọi thứ để hành hạ gã này.

Hai đao lúc nãy cũng không trực tiếp giết chết Chúc Cửu Âm hoàn toàn mà để lại cho nó một hơi tàn.

Đầu tiên là chém thân thể làm đôi, sau đó chém cái đầu rồng khổng lồ làm hai, khiến nó mất đi đại bộ phận khả năng phản kháng, sau đó mới bắt đầu từng quyền từng quyền ngược sát.

Tốc độ do huyết mạch Bạch Hổ bộc phát khiến Tiêu Long có thể tung ra hàng chục đòn tấn công chỉ trong một giây!

Nắm đấm của Tiêu Long được bao phủ bởi huyết mạch Huyền Vũ, sức mạnh mỗi cú đấm thậm chí có thể đánh nổ một ngọn núi nhỏ.

Vì vậy, Chúc Cửu Âm trực tiếp biến thành bao cát, bị Tiêu Long đánh cho máu thịt nát bấy trên không trung, thậm chí không thể rơi xuống đất.

Thân hình khổng lồ trăm trượng bị Tiêu Long đánh nổ từng tấc một, máu thịt biến thành cơn mưa xối xả, ngay cả những lớp vảy cứng cáp cũng bị đánh thành tro bụi, hòa lẫn với máu thịt rơi xuống đất thành một dòng sông máu.

Trong khi Tiêu Long đang ngược sát như vậy, vô số máu rồng rơi lên người Ái Lệ Ti và được cơ thể cô hấp thụ.

Đồng thời, cô cũng dần tỉnh lại.

Tuy không thể cử động, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, nhưng cô có thể thấy Tiêu Long đang điên cuồng ngược sát Chúc Cửu Âm trên không trung.

Ánh mắt cô không tự chủ được mà thêm phần cảm động.

Cô hiểu Long ca ca vì cô mới trở nên cuồng bạo như vậy.

Chắc chắn Long ca ca tưởng cô chết rồi!

Cho nên mới đau lòng như thế, muốn ngược sát con cự long trăm trượng này để trút giận cho cô.

Ái Lệ Ti cảm động rơi lệ, hét lớn về phía Tiêu Long: "Đủ rồi, đủ rồi, quá đủ rồi!".

Nhưng cô không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể bất lực nhìn Tiêu Long điên cuồng đánh nát con cự long từng tấc một.

Cảm động, vô cùng cảm động.

Chưa bao giờ cô có cảm giác được một người đàn ông bảo vệ như thế này.

Nếu trước kia cô đi theo Tiêu Long vì muốn có được thứ gì đó, trong lòng mang theo mục đích, thì hiện tại, cô tâm cam tình nguyện muốn ở bên cạnh anh, không vì bất cứ mục đích nào cả.

Thậm chí chỉ cần được đi theo làm bình hoa cô cũng cam lòng!

Vô tình, nội tâm Ái Lệ Ti đã thay đổi.

Phụ nữ đều cảm tính, nên khi họ nghĩ rằng một người đàn ông có thể vì mình mà bất chấp tất cả, họ sẽ trở nên vô cùng dịu dàng, thậm chí không cần bất cứ lý do nào cũng nguyện ý đi theo người đó!

Chương 202

Hiện tại Ái Lệ Ti chính là như vậy.

Cô nhìn Tiêu Long, không còn vì lợi ích nữa, vì những gì Tiêu Long làm khiến cô cảm thấy an tâm, cảm thấy có thể phó thác cả đời!

Phải nói là cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

Tiêu Long quả thực là muốn báo thù cho cô, nhưng cũng không hoàn toàn vì cô.

Tuy nhiên sức mạnh của sự suy diễn thật đáng sợ.

Khi một người phụ nữ tự cho rằng mình đã nhìn thấu tất cả, họ sẽ bất chấp tất cả mà chìm đắm trong đó!

Tiêu Long không hề biết Ái Lệ Ti đang tắm trong máu rồng và nội tâm đang thay đổi.

Khi cơ thể cô hấp thụ máu rồng, một sự biến hóa kỳ quái đã xảy ra.

Ánh mắt Ái Lệ Ti nhìn Tiêu Long càng lúc càng dịu dàng, càng lúc càng mê hoặc!

Đúng lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng đánh nổ Chúc Cửu Âm hoàn toàn, đồng thời ngưng tụ được tinh huyết!

Diệt được một con quái vật Hoàng cấp, đương nhiên cũng ngưng tụ ra một giọt tinh huyết Hoàng cấp!

Khắc này, tiếng hệ thống lại vang lên: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết sinh vật long hệ thượng cổ Hoàng cấp Chúc Cửu Âm, ngưng tụ được một giọt tinh huyết Chúc Cửu Âm, Hoàng cấp sơ kỳ!

Có thôn phệ để tiến hóa huyết mạch Thanh Long không?".

"Thôn phệ!".

Không hề do dự.

Nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ một giọt tinh huyết Chúc Cửu Âm Hoàng cấp sơ kỳ, huyết mạch Thanh Long đạt tới đỉnh phong Thiên giai!".

"Đinh!

Vì túc chủ đã dung hợp thành công huyết mạch Trường Sinh, lại thôn phệ thêm một giọt tinh huyết Thần cấp, huyết mạch Trường Sinh Thánh Thú tăng lên 10%!".

Chú ý: Khi huyết mạch Trường Sinh Thánh Thú và hồn mạch Trường Sinh đều đạt 100%, có thể tiến hành dung hợp huyết mạch và hồn mạch, đúc tạo bất tử chi thân!

Tiêu Long nhìn qua tiến độ dung hợp, phát hiện độ dung hợp huyết mạch Trường Sinh mới chỉ đạt 20%!

Hồn mạch Trường Sinh thì càng khỏi nói, còn chưa bắt đầu, ngay cả 1% cũng không có vì thiếu các loại hồn mạch!

Lần này, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu ra.

Sức mạnh huyết mạch dễ nâng cao, nhưng sức mạnh linh hồn thì quá khó.

Trong lúc Tiêu Long định tiếp tục nghiên cứu, hắn đột nhiên phát hiện Ái Lệ Ti phía dưới dường như đang không ngừng giãy dụa, giống như sắp đứt hơi.

Có cảm giác như cô ấy bị trúng độc.

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi, khắc tiếp theo, thân ảnh hắn xuất hiện trước mặt Ái Lệ Ti, ôm lấy cô.

Lúc này hắn mới kinh ngạc thấy hai má Ái Lệ Ti đỏ bừng, quan trọng nhất là toàn bộ cơ thể cô ấy nóng hầm hập, không ngừng vặn vẹo vì quá nóng.

Tiêu Long chỉ liếc mắt nhìn qua, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Mẹ kiếp!

Con bé ngốc này!

Máu của quái vật Thần cấp Chúc Cửu Âm mà dám tùy tiện nuốt chửng à?

Đối với người thường, đó không phải thuốc bổ mà là thuốc độc!".

Phải làm sao bây giờ?

Nhìn Ái Lệ Ti khổ sở, Tiêu Long cuống cuồng.

Hắn thực sự không biết giải quyết vấn đề này thế nào.

Dù sao Ái Lệ Ti cũng chỉ là một người bình thường không có huyết mạch, muốn hấp thu hoàn toàn sức mạnh từ máu của Chúc Cửu Âm gần như là chuyện không thể, chỉ có con đường chết!

Tiêu Long cuống quýt nhìn Ái Lệ Ti sắp bị nổ tung, vừa giận vừa lo: "Ngay cả sức mạnh huyết mạch cũng không có mà dám nuốt nhiều máu như vậy?".

Ái Lệ Ti bắt đầu mê man, trong ý thức yếu ớt cô chỉ cảm nhận được Tiêu Long đang ở bên cạnh mình.

Cô càng thêm cảm động, thậm chí trở nên chủ động, ôm chầm lấy cổ Tiêu Long.

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi, đột nhiên nghĩ ra một phương pháp!

Đó là năng lực ban tặng huyết mạch.

Truyền thừa cho cô bé gan dạ này một cái huyết mạch chẳng phải là được sao?

Nên cho huyết mạch nào đây?

Huyết mạch Chu Tước đi.

Không còn nhiều thời gian để suy nghĩ, Tiêu Long lập tức sử dụng năng lực ban tặng huyết mạch.

Nhưng khắc tiếp theo, hắn cảm nhận được một lực bài xích mạnh mẽ.

Sắc mặt Tiêu Long lại biến đổi: "Vãi thật!

Chẳng lẽ mỗi cô em mình quen biết đều có huyết mạch sẵn rồi sao?".

Tiêu Long có chút kinh ngạc.

Vào khoảnh khắc chạm vào ngực Ái Lệ Ti, hắn cảm ứng được trong cơ thể cô có một loại sức mạnh huyết mạch, chỉ là nó rất bí ẩn và chưa được thức tỉnh.

Phương pháp ban tặng huyết mạch không dùng được rồi!

Thấy cô bé sắp đỏ rực như than, nếu không giải quyết ngay thì e là sẽ nổ xác mà chết.

Phải làm sao?

Ngay lúc này, trong đầu Tiêu Long lóe lên một ý tưởng, thần sắc trở nên hơi cổ quái!

Chỉ còn cách cuối cùng này thôi.

"Hy vọng lúc tỉnh lại cô bé đừng trách mình." Tiêu Long tự lẩm

bẩm, bắt đầu động thủ.

Chỉ còn một phương pháp duy nhất, giống như cách hắn đã dùng với A Ninh trước đó: thông qua sức mạnh âm dương để giúp thức tỉnh huyết mạch!

Không còn do dự, lúc này Ái Lệ Ti cũng chủ động dựa vào.

Tiêu Long lập tức bùng phát Thần Vực, bao bọc cả hai lại, tiến vào lãnh địa của mình.

Như vậy sẽ an toàn hơn, tránh xảy ra bất trắc ở thế giới Thanh Đồng cổ quái này.

Quan trọng nhất là trong lãnh địa của mình, Tiêu Long có thể làm mọi thứ, ví dụ như trong nháy mắt tạo ra một lâu đài, sau đó tạo ra một chiếc đệm mềm mại vô cùng! .Thời gian trôi qua không biết bao lâu.

Đúng lúc này, trong đầu Tiêu Long vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ hấp thu được tinh huyết Âm đặc biệt, nhận được huyết mạch Thần thú Cửu Vĩ Thiên Hồ!".

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ một lần nữa nhận được tinh huyết đặc biệt, huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ tiến hóa lên trung cấp!".

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ giúp người sở hữu huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ là Ái Lệ Ti thức tỉnh sức mạnh huyết mạch, khen thưởng huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ của túc chủ tiến hóa lên cao cấp!".

Chương 203

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ giúp Ái Lệ Ti nâng cao huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ lên cao cấp, khen thưởng túc chủ...".

"Đinh!".

Tiêu Long chỉ cảm thấy thế giới này thật điên rồ.

Cả thế giới dường như đảo lộn, từ trên trời xuống đất, từ trong lâu đài ra ngoài lâu đài.

Theo thời gian trôi qua, thực lực của hai người không ngừng tăng lên.

Chớp mắt, huyết mạch Thiên Hồ của Ái Lệ Ti đã đạt tới đỉnh phong cao cấp, chỉ còn thiếu một bước nữa là đột phá Thiên giai!

Còn Tiêu Long cũng hoàn thành tiến hóa huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ lên Thiên giai, trong cơ thể lại có thêm một sức mạnh Thần thú nữa!

Thực lực của hắn lại tăng thêm một phần, và quan trọng nhất là sức quyến rũ cũng tăng lên, trông càng thêm đẹp trai.

Ái Lệ Ti cũng có sự thay đổi tương tự, cả người trở nên mê hoặc vô cùng, chỉ nhìn một cái cũng khiến người ta chìm đắm.

Khi Ái Lệ Ti tỉnh táo mở mắt ra, cô nhanh chóng chấp nhận sự thật này.

Không những không giận mà còn vô cùng kích động.

Thấy Ái Lệ Ti đột nhiên chẳng có chút tính khí nào, Tiêu Long chỉ có thể bất lực thở dài.

Đẹp trai đúng là khổ, con gái cứ tự động ngã vào lòng, cản cũng không được.

Phải làm sao đây? .Lúc này, Ái Lệ Ti không còn bám lấy Tiêu Long nữa mà tập trung củng cố sức mạnh huyết mạch, cô vô cùng kích động vì cuối cùng cũng có được sức mạnh.

Cảm nhận sức mạnh đáng sợ trong cơ thể, cô cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của A Ninh.

Cảm giác này thật sướng!

Tất cả đều do Long ca ca cho.

Long ca ca quá lợi hại!

Long ca ca quá đẹp trai!

Long ca ca quá ngầu!

Ái Lệ Ti thầm nghĩ trong lòng, cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng.

Lúc này Tiêu Long không có thời gian để ý, nên không chú ý đến sự thay đổi nhỏ đó vì hắn đang quan sát thuộc tính hệ thống. .Tiêu Long nhìn giọt tinh huyết của Thượng Cổ Ly Trùng Vương đã lưu trữ bấy lâu mà suýt quên mất.

Lúc này hắn chợt thấy nó trở nên vô cùng yếu ớt, gần như không có tác dụng gì mấy, nên thôi cứ hấp thu luôn vậy.

Hắn nuốt chửng nó, nâng cấp huyết mạch Đế Thính từ đỉnh phong cao cấp lên sơ kỳ Thiên giai!

Sau đó hắn mở bảng thuộc tính, thấy nhiệm vụ đã thay đổi. 【Hệ thống Thôn Phệ Huyết Mạch】Túc chủ: Tiêu Long. 【Huyết mạch Trường Sinh】: Huyết mạch Trường Sinh Thánh Thú (Thần cấp sơ kỳ 20%: Thần Vực). 【Linh hồn Trường Sinh】: Hồn mạch Phệ Hồn

(Trung cấp đỉnh phong, giảm 30% tấn công linh hồn).

Thập đại huyết mạch Thần thú: 1, Đế Thính (Thiên giai sơ kỳ: Nhục thân). 2, Câu Trần (Cao cấp sơ kỳ: Xương cốt). 3, Cửu Vĩ Thiên Hồ (Thiên giai sơ kỳ: Mê hoặc).

Tinh huyết sở hữu: 1, Tinh huyết Trường Sinh của Uông Tàng Hải *8 (Vương cấp). 2, Tinh huyết Trường Sinh của Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp). 【Kỹ năng】【Vũ khí】【Bảo vật】. 【Nhiệm vụ】: 1, Mở khóa nhiệm vụ U Minh Quân, tìm kiếm Quỷ Tỷ.

Nhiệm vụ tìm kiếm Thanh Đồng Thần Thụ ban đầu đã biến mất sau khi Tiêu Long hoàn thành, dù sao hắn cũng đã vào được bên trong và đánh nổ cả khối hổ phách thái dương rồi.

Đột nhiên Tiêu Long khẽ động, khắc tiếp theo hắn xuất hiện trên không trung trước nửa khối hổ phách.

Nhìn kén xác vẫn treo lơ lửng, Tiêu Long không khỏi cảm thán.

Trước kia không phát hiện ra, nhưng nay đã có thực lực Thần cấp, hắn nhìn thấu ngay cách vận hành của bảo vật này.

Thực tế nó phù hợp với quy luật âm dương.

Khối hổ phách hóa thành mặt trời của thế giới Thanh Đồng, đại diện cho Dương!

Thông đạo Cửu U bên dưới kết nối với một nơi bí ẩn dưới lòng đất, nên thuộc về Âm.

Âm Dương hòa hợp mới tạo ra động lực.

Vì vậy chỉ cần thông đạo Cửu U chưa bị hủy diệt, thì dù Tiêu Long hiện tại cũng không thể phá hủy khối hổ phách này, dù có đánh nát thì nó cũng sẽ dần phục hồi.

Nhưng quan tài thanh đồng trong nửa khối hổ phách kia, nơi từng

nuôi dưỡng một Vu Hoàng, có thể mang đi, đó cũng là một món bảo vật.

Tiêu Long nhớ rằng Trương Sơn Nhật rất muốn cái quan tài thanh đồng này, còn cái kén xác thì không quan trọng, nên hắn trực tiếp thu nó vào không gian hệ thống rồi mới hài lòng rời đi.

Trở lại bên cạnh Ái Lệ Ti, hiện tại hắn cần làm một việc, nhưng việc này ngay cả Ái Lệ Ti cũng không giúp được, nên hắn phải đưa cô ấy đi trước rồi mới hành động để hoàn thành nhiệm vụ thứ hai của hệ thống: khám phá bên trong Thanh Đồng Thần Thụ.

Vì đến giờ Tiêu Long vẫn chưa thấy Quỷ Tỷ, nên nơi duy nhất có thể tồn tại là dưới thông đạo Cửu U.

Liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ để nhận thưởng và vén bức màn bí mật về U Minh Quân hay không, phải xem lần này rồi.

Dù sao đã có thực lực Thần cấp, Tiêu Long chẳng có gì phải sợ.

Hắn an ủi Ái Lệ Ti vài câu, đưa cô ấy ra cửa, bảo cô ấy đi tìm những người khác và nói rằng mình không sao, cứ quay về chờ là được.

Nhìn Ái Lệ Ti quyến luyến rời đi, Tiêu Long mới phong tỏa cửa ra và bắt đầu hành động.

Hoàn toàn không còn nỗi lo sau lưng, hành động tiếp theo hắn có thể buông lỏng tay chân rồi.

Trong lúc Tiêu Long điều chỉnh trạng thái chuẩn bị tiến vào thông đạo Cửu U, thế giới bên ngoài, nhóm A Ninh đang sốt ruột chờ đợi trên tế đàn ngoài Thanh Đồng Thần Thụ.

Không khí xung quanh im lặng đến đáng sợ, mọi người đều im lặng, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

A Ninh khóc đến hoa cả mặt.

Sau một lúc lâu im lặng, Bàn Tử nhịn không được lên tiếng hỏi: "...Liệu Long ca có ra được không?".

Lời còn chưa dứt, A Ninh đã phẫn nộ xuất hiện trước mặt hắn, một cước đá bay Bàn Tử vào tường, khiến hắn nôn ra một ngụm máu.

"Thằng béo kia!

Dám nói câu đó nữa tôi giết anh!".

A Ninh phẫn nộ gào lên, định xông lên đập chết Bàn Tử thì bị Tiểu Ca và Ngô Tam Gia cản lại.

Bàn Tử vẻ mặt đầy ấm ức nhưng không dám nói nửa lời, hắn cũng biết mình lỡ lời.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, không thể cứ đứng đây đợi mãi được, đã nửa ngày trôi qua mà bên trong chẳng có động tĩnh gì.

Ai nấy đều lo lắng vô cùng.

Họ có thể hiểu được tâm tư của A Ninh, lòng họ cũng chẳng dễ chịu gì.

Đã quá lâu rồi, đối mặt với quái vật Hoàng cấp khủng bố như vậy, lại thêm bao nhiêu quái vật ẩn nấp trong bóng tối, Long ca thực sự có thể trụ vững không?

Tuy Tiêu Long đã cứu mạng họ, và ai cũng biết thực lực anh mạnh, nhưng hiện tại họ chẳng còn chút tự tin nào.

Dù sao sau đòn tấn công kinh khủng kia, cả địa cung không còn lấy một tiếng động.

Thời gian trôi qua, mọi người thực sự không chịu nổi nữa.

Chương 204

A Ninh cũng dần bình tĩnh lại, biết lúc nãy mình đã quá nóng nảy.

Nhưng cô không kìm nén được, không muốn nghe ai nói lời xui xẻo đó.

Trong lòng cô kiên định tin rằng Long ca ca chắc chắn không sao, chắc chắn sẽ ổn thôi.

Ai dám làm dao động quân tâm, cô sẽ đánh chết kẻ đó!

Nhưng thực tế cô cũng bắt đầu không dám chắc chắn nữa.

Đã bao lâu trôi qua rồi, Long ca ca thực sự có thể ra ngoài không?

Nếu không phải vì cứu mình, Long ca ca chắc chắn đã an toàn rời đi rồi.

Đều tại mình, đều tại thực lực mình không đủ mạnh, ngay cả cơ hội ở lại giúp Long ca ca cũng không có.

A Ninh vô thức bắt đầu tự trách mình.

Trong lúc mọi người đang rơi vào tuyệt vọng, đột nhiên, một lối vào gần đó có một tia dao động.

Mấy người lập tức quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy kích động.

Đúng lúc này, thân ảnh Ái Lệ Ti xuất hiện!

Nhóm A Ninh lập tức có mặt trước mặt cô, ánh mắt mong đợi nhìn về phía sau cô.

Nhưng đợi hồi lâu vẫn chẳng thấy thêm ai nữa, sắc mặt A Ninh lập tức thay đổi!

Cô túm lấy Ái Lệ Ti đang trong bộ dạng quần áo lộn xộn, ánh mắt

đỏ ngầu trừng lên gào hỏi: “Nói cho tôi biết, Long ca ca đâu?

Anh ấy đâu rồi?

Đang ở đâu?!

Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!”, “Tại sao chỉ có cô ra ngoài?

Long ca ca đâu?

Hả!”.

Ái Lệ Ti bị vẻ mặt của A Ninh dọa cho giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nhìn vẻ tuyệt vọng của A Ninh, không còn dáng vẻ nữ thần lạnh lùng trước kia mà biến thành một cô gái nhỏ tội nghiệp đang mong ngóng người đàn ông của mình trở về, một nơi mềm yếu nhất trong lòng Ái Lệ Ti bị chạm đến.

Cô đột nhiên thấy tình yêu mình dành cho Long ca ca dường như không sâu sắc, không chấp nhất như người phụ nữ này.

Có chút cảm động, chút đố kỵ, lại thêm phần bội phục.

Bảo sao một người phụ nữ như thế này lại luôn được Long ca ca ghi nhớ trong lòng.

Cô hoàn toàn coi mình là người của Long ca ca rồi.

Ái Lệ Ti thấy mình cần học hỏi nhiều điều ở chị A Ninh để sau này cùng yêu thương Long ca ca, coi anh là bầu trời, là mặt đất, là tất cả.

Ái Lệ Ti nghĩ thầm, nhẹ nhàng gạt tay A Ninh ra, dịu dàng nói: “Đừng sợ, Long ca ca không sao đâu.

Chị không cần lo lắng, Long ca ca vô địch nhất, làm sao có chuyện gì được?”.

“Vậy tại sao anh ấy không ra?”.

A Ninh hơi thở phào nhưng vẻ mặt vẫn đầy thắc mắc.

“Vì Long ca ca còn có việc phải làm, có vài thứ chưa xử lý xong.

Anh ấy bảo em về trước chờ, anh ấy sẽ về ngay thôi.

À đúng rồi, anh ấy còn nói khi về sẽ đưa em đến một nơi rất đẹp.”.

“Cô không lừa tôi chứ?!”.

A Ninh nhìn chằm chằm Ái Lệ Ti.

Ái Lệ Ti gật đầu, sau đó ôm lấy A Ninh, ghé tai nói nhỏ: “Để anh ấy làm việc đi, đợi khi anh ấy về, chị sẽ biết anh ấy lợi hại thế nào!

Không làm chị mệt lử thì anh ấy không chịu thôi đâu!”.

Nghe những lời này, má A Ninh đỏ bừng, cô đấm nhẹ Ái Lệ Ti một cái rồi đột nhiên cảm động phát khóc.

Hai người ôm chặt lấy nhau, A Ninh khóc càng lúc càng thương tâm.

Nhìn cảnh này, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy A Ninh lạnh lùng kiêu ngạo kia còn khóc đến mức này thì chắc chắn là không sao rồi, lòng họ cũng bớt cắn rứt.

Thiên Chân và mấy người nhìn nhau cười, tâm trạng thả lỏng hẳn.

Lúc này, mọi người bắt đầu bàn bạc chuyện khác.

Vì Long ca không sao nên những chuyện còn lại cần phải giải quyết, đặc biệt là Thiên Chân, ánh mắt cậu ta trực tiếp dừng lại trên người Ngô Tam Gia, chờ đợi một câu trả lời!

Chuyện của hai chú cháu họ thì những người khác không quan tâm nữa.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, cả người thư thái hẳn.

Cùng lúc đó, Ái Lệ Ti kể lại cảnh Tiêu Long đại phát thần uy cho mọi người nghe.

Ai nấy đều chấn động khôn cùng.

Đặc biệt khi nghe Ái Lệ Ti kể Long ca ca vì cứu mọi người mà từng quyền từng quyền đánh nát con Chúc Cửu Âm từng tấc một, trong đầu họ như hiện lên khung cảnh đó, lòng tràn đầy nhiệt huyết và cảm động.

Nhưng chấn động vẫn là nhiều hơn.

Bàn Tử lại nhịn không được bắt đầu nịnh nọt: "Thấy chưa, tôi đã bảo Long ca không sao mà!

Chỉ là một con sâu nhỏ thôi, chẳng phải bị Long ca đấm nổ xác rồi sao!".

"Sinh vật Hoàng cấp chẳng qua cũng chỉ có thế!".

"Vậy sao anh không đi mà đánh nổ một con?".

"...Đợi tôi học xong bản lĩnh từ Long ca đã rồi tính!".

"Haha.".

Nhìn vẻ mặt lúng túng của Bàn Tử, mọi người nhịn không được mà bật cười.

Lần này mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc viên mãn.

Còn về phía Tiêu Long, hắn bắt đầu thâm nhập vào tầng thứ hai của thế giới, đi dọc theo thông đạo Cửu U để xem thế giới bên dưới ra sao, và quan trọng hơn là xem có thể tiến vào tầng hai của Thanh Đồng Thần Thụ không.

Hắn tin chắc bên trong nhất định có nơi giúp nâng cao sức mạnh

linh hồn.

Sau khi xuống sâu thêm vài nghìn mét, hắn không thấy gì đặc biệt nhưng không khí càng lúc càng lạnh.

Ngay cả một người như hắn cũng cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, có gì đó không ổn khiến hắn cảnh giác.

Càng xuống sâu, hắn thậm chí cảm nhận được không gian xung quanh đang ép chặt lại.

Thân thể cường hãn của hắn bị ép đến mức kêu răng rắc, thậm chí vài chỗ bắt đầu rỉ máu.

Không thể tiếp tục xuống sâu hơn nữa, nếu không nhục thân có nguy cơ sụp đổ.

Tiêu Long nhíu mày.

Đúng lúc này, hắn cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ đột ngột xuất hiện gần đó.

Tiêu Long nhìn thấy ở khoảng cách vài trăm mét, một cánh cổng thanh đồng mở ra, một đội ngũ bước ra từ bên trong.

Viên tướng dẫn đầu cưỡi một con đại mã cao lớn.

Tiêu Long nheo mắt lại vì đó chính là U Minh Quân, đội quân bất tử của U Minh!

Ngay khi xuất hiện, họ đã đứng trước mặt Tiêu Long và rút vũ khí ra.

Chương 205

Sức mạnh của tất cả hội tụ lại thành một luồng, họ nhìn Tiêu Long với vẻ mặt nghiêm nghị và cảnh giác quát: "Kẻ xâm nhập, hãy dừng bước!

Đây không phải nơi ngươi nên đến, mau lùi lại!

Nếu không chúng ta sẽ toàn lực ra tay!".

Tiêu Long thần sắc không đổi.

Sau khi cân nhắc thực lực đôi bên, cuối cùng hắn chọn không ra tay.

Tuy rất muốn giết đám U Minh Quân này xem có thể nhận được huyết mạch mạnh hơn không, nhưng đội ngũ này cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

"Trả lời tôi một câu hỏi, tôi sẽ rời đi!".

"Nói!".

"Làm sao tôi có thể tiến vào tầng thứ hai của thế giới?".

Câu hỏi này khiến viên tướng lập tức cảnh giác.

Sau một hồi im lặng, ông ta lên tiếng: "Hiện tại ngươi không thể xâm nhập!

Nếu không chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Trừ khi huyết mạch và hồn mạch của ngươi đều đạt đến Thần cấp thì mới có thể vào tầng thứ hai!".

"Không còn cách nào khác sao?".

"Có!".

“Là gì?”.

“Quỷ Tỷ!”.

Tiêu Long hít sâu một hơi, cuối cùng cũng hiểu ra.

Lúc này, hắn mở Hoàng Kim Đồng, nhìn xuyên qua cánh cổng thanh đồng phía sau đám U Minh Quân và thấy trên cánh cổng có cắm một miếng ngọc tỷ!

Hóa ra là vậy!

Tiêu Long không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Những gì cần biết hắn đã biết.

Còn việc cướp lấy một miếng Quỷ Tỷ, Tiêu Long đã cân nhắc và chọn rút lui, vì sau cánh cổng thanh đồng đó, hắn cảm nhận được một sức mạnh đáng sợ vượt xa hắn hiện tại.

Khi chưa nắm chắc mười phần, hắn chọn rời đi.

Nhưng trong đầu hắn, ấn tượng về cánh cổng thanh đồng đó càng thêm sâu đậm.

Nếu đã có cổng thanh đồng, vậy cánh cổng ở Vân Đỉnh Thiên Cung thì sao?

Chẳng lẽ nó cũng kết nối đến đây?

Nếu nơi này không vào được, vậy thì đến Vân Đỉnh Thiên Cung thử xem!

Vì Tiêu Long có cảm giác chỉ ở tầng hai của thế giới Thanh Đồng Thần Thụ, hắn mới có thể dung hợp hoàn mỹ sức mạnh huyết mạch và hồn mạch để đúc tạo nên một nhục thân bất tử hoàn hảo nhất!

Mọi chuyện đã khác xưa, việc này càng khẳng định thêm thân phận của kẻ bí ẩn kia.

Thử hỏi suốt mấy ngàn năm qua, có mấy người sở hữu được thần tỳ?

Không, tên hỏa kia ngay cả thứ này cũng có thể từ bỏ, nhìn vào thực lực thì đúng là vô cùng ghê gớm.

Có khả năng vào một thời điểm nào đó hắn sẽ xuất đầu lộ diện, nhưng thì đã sao?

Giết chết là xong. \n\nNhanh thật, cái thân hình mập mạp của Bàn Tử thoắt cái đã phóng trở lại.

Tiêu Long cứ ngỡ tên này thèm thuồng ngọc tỷ, đang định tung cước thì hắn vội vàng xua tay, nói khẽ: \"Trước khi quay lại, tôi đã thương lượng rồi, thế này nhé...\" \"Cái gì?

Đào một cái hồ nhân tạo, rồi xây thêm một địa cung?\".

Tiêu Long cảm thấy đám người này đầu óc chắc có vấn đề, tu luyện đến ngớ ngẩn rồi.

Không dưng lại đi đại hưng thổ mộc ở Tháp Mộc Đà, không sợ Tây Vương Mẫu không vui rồi quăng ra ngoài sao? \n\n\"Không sao, Tây Vương Mẫu cũng đồng ý rồi.

Đã là vì Nhân Hoàng tương lai thì tự nhiên phải làm cho có khí thế một chút.\" \"Dù sao cũng không thể để người của Thần giới nhìn vào mà thấy lạnh lẽo đúng không?\". \"Phụt!\".

Tiêu Long phun cả ngụm trà ra ngoài.

Người phụ nữ Tây Vương Mẫu kia định cho bọn họ ở lại Tháp Mộc Đà lâu dài luôn chắc? \"Được rồi, đã quyết định vậy thì cứ vui vẻ mà làm, chuyện đại hưng thổ mộc để sau đi.\" \"Trước mắt có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.\" \n\nBàn Tử đang định hỏi chuyện thì cảm giác từ phía Đông có một luồng áp bách không tên truyền đến. \"Chuyện gì thế?\".

Lúc này mọi người mới phát hiện ra, vì ngọc tỷ đã bị Tiêu Long thu lại nên tình trạng thần thức Nhân giới bị cách tuyệt đã biến mất.

Nhưng cái sự chấn động này là sao? \"Phát ra từ phía Thanh Đồng Thần Thụ, thật là sơ suất, tôi biết ngay tên kia vẫn chưa đi xa mà.\" \n \nTiểu Nhị Lang có chút ảo não, nhưng Tiêu Long lại lắc đầu: \"Chắc là không phải đâu, hắn sẽ không khinh suất hành động vào lúc này, chắc là kẻ khác.\" Nói rồi, hắn chỉ tay lên trời.

Mọi người lập tức hiểu ra. \"Đã vậy thì đi thôi, tôi không đợi được nữa rồi!\" Bàn Tử hét lớn một tiếng, vọt thẳng lên trời.

Mọi người lần lượt bám theo bay về phía Thanh Đồng Thần Thụ. \n\nTiêu Long quay đầu nhìn Tây Vương Mẫu một cái. \"Cứ yên tâm mà đi, ở đây có tôi.\" Hắn gật đầu rồi xoay người đuổi theo bước chân của mọi người.

Một lần nữa đứng trước Thanh Đồng Thần Thụ, Tiêu Long trực tiếp dẫn mọi người xuống dưới gốc cây, xoay nhẹ một cành cây bằng đồng.

Mọi người nhanh chóng tiến vào một bậc thang đá hoang vu.

Bên trong, ngoại trừ một đống phế tích vô tận thì chẳng còn gì khác, thậm chí đến sinh mệnh cũng không có.

Nhưng cũng có thể thấy nơi này từng có một nền văn minh lịch sử cực kỳ huy hoàng.

Trong đống phế tích đổ nát kia vẫn còn sót lại những dấu tích của nền văn minh ấy.

Trời mây xám xịt, mặt đất đen kịt, không có gió, cũng chẳng có bất cứ thứ gì cử động. \n\nLần đầu tiên Bàn Tử nhìn thấy một nơi như thế này, trong lòng trào dâng một nỗi sợ hãi vô danh. \"Nơi này là đâu?

Chẳng lẽ là một thế giới khác?\".

Ngay cả người có tâm chí kiên định như Tiểu Ca cũng không dám nói lớn tiếng, sợ rằng lỡ tay phá vỡ bầu không khí tử tịch của không gian này.

Bàn Tử và Thiên Chân vốn hay đùa cợt nay cũng trở nên vô cùng căng thẳng và cảnh giác.

Ở đây, ngoài Tiêu Long vẫn thản nhiên tự nhược thì chỉ có Thiên Diệp Lê - một thần thú đã nửa chân bước vào cảnh giới Thần Tôn. \n \n\"Thế giới khác sao?

Nếu mà vào thế giới khác dễ dàng như vậy thì đã vui rồi.\" Tiêu Long lắc đầu, rồi nhìn về phía thế giới ban đầu của mình. \"Thực ra, đây là tầng thứ nhất của Thiên giới!\". \"Cái gì?\".

Bàn Tử và Thiên Chân nghe xong liền ngây người.

Thiên giới?

Chương 206

Đây là Thiên giới sao? \"Đây thực sự là Thiên giới!!!\" Tiểu Nhị Lang cũng khẳng định chắc nịch.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều sững sờ. \n\n\"Xem ra phải đi Vân Thiên Cung một chuyến rồi.\" \"Bất kể thế nào cũng phải xử lý triệt để tên Vương Tàng Hải kia.\" \"Hoặc là mở cánh cửa đồng bên trong đó ra, thử xem có thể tiến vào tầng thứ hai bên trong thế giới của Thanh Đồng Thần Thụ hay không.\" \"Có nhất thiết phải đi một chuyến!\" Tiêu Long thầm nghĩ, lại nhớ tới Khốn Luân Đài ở trong núi Côn Luân!

Chuyện này có liên quan đến mối quan hệ giữa Vân Thiên Cung và Tây Vương Mẫu.

Dù sao hiện giờ trong tay hắn đang có một giọt tinh huyết cấp Thần của Tây Vương Mẫu, tác dụng của nó vô cùng lớn.

Tiêu Long cũng muốn xem thử huyết mạch của Tây Vương Mẫu rốt cuộc lợi hại đến mức nào, so với Vương Tàng Hải thì có gì khác biệt! \n\nNhanh chóng, Tiêu Long bước ra khỏi cửu u thông đạo, cảm giác áp bách lúc trước biến mất ngay lập tức, cơ thể nhanh chóng hồi phục.

Nhìn lại nửa khối hổ phách kia, Tiêu Long chợt nhận ra một vấn đề.

Theo những gì vừa diễn ra, hắn thấy lý do Vương Tàng Hải bị nhốt trong hổ phách, hoặc là không thể tiến sâu vào tầng thứ hai mà chọn thôn phệ vị Vu Hoàng kia ở đó, e là cũng gặp phải vấn đề giống hắn.

Đó là sức mạnh huyết mạch và hồn mạch đều chưa đạt đến mức

hoàn mỹ.

Muốn vào tầng thứ hai thì bắt buộc phải có Quỷ Tỳ, có lẽ đó là lý do Vương Tàng Hải chạy đến Côn Luân xây dựng Vân Thiên Cung.

Biết đâu cánh cửa đồng đó mới thực sự là lối dẫn tới tầng thứ hai của thế giới Thanh Đồng Thần Thụ. \n\nTrong lòng Tiêu Long đã hiểu rõ.

Vậy thì tiếp theo cứ đến Vân Thiên Cung xem sao.

Để xem có thể thành công hay không, trên đường đi nếu có thể nâng cấp sức mạnh hồn mạch lên cấp Thần thì mọi thứ sẽ hoàn hảo.

Lúc Tiêu Long chuẩn bị đi ra thì những người chờ bên ngoài đã đưa ra lựa chọn.

Sau khi chờ đợi suốt một ngày trời mà Tiêu Long vẫn chưa xuất hiện, mọi người trên người ít nhiều đều có thương tích.

Nếu cứ ở lại đây lâu mà không có cái ăn cái uống thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, họ quyết định rời đi trước. \n \nĐặc biệt là phía Ngô Tam Tỉnh, ông có việc phải làm.

Khó khăn lắm mới xuất hiện lại, có một số việc ông phải đích thân giải quyết.

Giải Vũ Thần cũng không đợi thêm được, Bàn Tử thì càng muốn mau chóng trở về để đổi mớ bảo vật thành tiền.

Sau một hồi tranh luận, mỗi người đều có lựa chọn riêng. \n\n \"Tẩu tử, đi thôi.

Với thực lực của Long ca thì không cần phải lo lắng đâu.\" \"Đúng đấy tẩu tử, biết đâu lúc chúng tôi về tới nơi thì Long ca đã ở đó rồi.\" \"Phải đó, chúng ta nên tin tưởng thực lực của Long ca.

Anh ấy chưa ra chắc chắn là có tính toán cả, biết đâu đang gom bảo vật cũng nên!\".

Bàn Tử và Giải Vũ Thần không ngừng khuyên nhủ A Ninh.

Dù sao thì mọi người cũng đã quá mệt mỏi rồi. \n\n\"A Ninh, chúng ta mau về đi, trang điểm thật xinh đẹp, đợi Long ca về không phải tốt hơn sao?

Có thể chuẩn bị cơm ngon canh ngọt cho anh ấy, còn hơn là cả đám ở đây chịu đói.\" Thiên Chân cũng góp lời.

Nhưng đối diện với lời khuyên của mọi người, A Ninh và Alice hoàn toàn không có phản ứng.

Hai cô gái đã quyết định rồi, bất kể thế nào cũng phải đợi ở đây.

Họ muốn là người đầu tiên nhìn thấy Long ca ca bước ra.

Thấy không khuyên nổi, đám người kia đành lộ vẻ bất lực, cuối cùng chọn cách rời đi. \n\n\"Được rồi tẩu tử, vậy hai người chú ý an toàn.

Thực phẩm tôi để lại hết ở đây đấy.\" \"Đúng, nếu Long ca ra thì nhớ báo cho tôi ngay nhé.

Tôi sẽ tới đón!\".

Lúc này A Ninh mới gật đầu, bình tĩnh nói: \"Cảm ơn mọi người đã quan tâm, cứ yên tâm đi, tôi sẽ đợi Long ca cùng về.\" \"Có việc thì mọi người cứ về trước đi.\" Thế là đám người Thiên Chân rời đi, chỉ còn lại A Ninh và Alice túc trực ở đó. \n\nLại thêm nửa ngày trôi qua.

Khi hai cô gái đã ăn sạch chỗ thực phẩm và chuẩn bị đi tìm thêm đồ ăn để tiếp tục chờ đợi thì đột nhiên cảm nhận được một luồng dao động.

Tiêu Long xuất hiện.

Giây phút nhìn thấy Tiêu Long, hai người ban đầu thì ngây ra, sau đó liền xúc động nhảy cẫng lên, không chút do dự lao vào lòng Tiêu Long. \n\nTiêu Long một tay ôm một cô gái, ánh mắt có chút bất lực nhưng phần nhiều là cảm động.

Đây chính là tấm chân tình.

Có được hai người hồng nhan tri kỷ thế này, Tiêu Long thấy mình không uổng công chiều chuộng hai nhóc tỳ này. \"Được rồi, khóc cái gì, anh chẳng phải đã về rồi sao?

Chẳng phải là một chút sứt mẻ cũng không có sao?\".

Tiêu Long âu yếm xoa đầu hai cô gái, lau nước mắt cho hai đại mỹ nữ. \n\n\"Long ca ca, em nhất định sẽ nỗ lực nâng cao thực lực, sau này tuyệt đối không để mình thành gánh nặng của anh nữa!\" \"Đúng thế, Long ca ca, em và chị đã bàn rồi.

Sau khi về lần này em sẽ tu luyện thật tốt, sau này sẽ không bao giờ để anh phải đi một mình nữa.\" Nghe hai cô gái nhỏ thổ lộ chân tình, Tiêu Long vô cùng cảm động.

Có được mỹ nhân như vậy, còn mong cầu gì hơn? \"Được, sau này anh tuyệt đối không bỏ rơi hai đứa, về nhà anh sẽ huấn luyện cho hai đứa thật tốt.\" \"Nào, buông tay ra đã, chúng ta về thôi.\" \"Không chịu đâu~\".

Nhưng hai cô gái cứ ôm chặt lấy Tiêu Long không buông, cứ như thể chỉ cần buông tay là anh sẽ biến mất vậy.

Chẳng còn cách nào khác, không thể cứ đứng mãi ở đây được, Tiêu Long đành bồng cả hai người lên rồi đi ra ngoài. \n\nRa đến ngoài, sau khi liên lạc với Bàn Tử, đám Bàn Tử liền kích động chuẩn bị mọi thứ.

Khi Tiêu Long về tới Phan Gia Viên, đám Bàn Tử, Thiên Chân,

Giải Vũ Thần đã lái hào xa đến tận nơi nghênh đón.

Ngay cả Hoắc Tú Tú cũng duyên dáng xuất hiện.

Đội hình mười mấy chiếc xe sang trọng như thế ra đến sân bay đã khiến vô số người phải trố mắt kinh ngạc, cứ ngỡ có siêu sao nào tới cơ đấy!

Đội hình quá khủng, mười mấy chiếc siêu xe mui trần, mỗi chiếc trị giá hàng chục triệu tệ dẫn đầu.

Tiêu Long cùng mấy cô gái ngồi trên chiếc Hummer siêu cấp ở giữa, không gian rộng rãi sáng sủa, làm gì cũng thuận tiện. \n\nVề tới Phan Gia Viên, Hoắc Tú Tú đã chuẩn bị sẵn tiệc tẩy trần cho Tiêu Long ngay tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vì nghe tin Tiêu Long về, Doãn lão bản đã lập tức chủ động đứng ra bao trọn bữa tiệc này, miễn phí hoàn toàn!

Chuyện này thực sự khiến nhiều người chấn động, vì ngày hôm đó Tân Nguyệt Phạn Điếm đóng cửa, không tiếp bất cứ vị khách nào khác.

Ai nói cũng không được, ngay cả một số ông trùm quốc tế đã đặt lịch trước để xem đồ cổ cũng bị từ chối thẳng thừng. \n\nTrong đó có một ông trùm sưu tập người Mỹ tên là Egis, vốn rất có tiếng tăm trên thế giới.

Ông ta đã liên hệ từ trước, kết quả khi đến nơi lại bị chặn ngoài cửa.

Vị đại gia Egis này ban đầu tưởng có chuyện gì thật nên định bỏ đi.

Nhưng vừa bước ra cửa thì thấy một đoàn siêu xe xuất hiện, trận thế lớn như vậy cũng khiến ông ta giật mình.

Tiếp đó là cảnh tượng khiến đám người đó sững sờ: 12 chiếc siêu xe giá hàng chục triệu dẫn đường, hộ tống một chiếc Hummer siêu cấp đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau đó, mặc cho Egis liên lạc mãi mà không ai thèm để ý, Doãn Nam Phong lại đích thân chạy ra nghênh đón. \n\n\"Cái quái gì thế?!\".

Chương 207

Egis tức đến nổ phổi, cả khuôn mặt đỏ gay vì giận dữ.

Thật không thể chấp nhận được, chẳng phải bảo hôm nay có việc sao?

Chẳng phải bảo không tiếp khách sao?

Kết quả tôi vừa định đi thì cô lại đích thân ra đón một thiếu niên không rõ lai lịch.

Chẳng lẽ là hoàng tử hoàng gia chắc?

Còn có mặt mũi hơn cả một tỷ phú tầm cỡ thế giới như tôi sao?

Egis sa sầm mặt mày.

Đám trợ lý và vệ sĩ bên cạnh cũng không chịu nổi, đặc biệt là con trai ông ta - Mike, một kẻ có tính tình nóng nảy.

Đây chẳng khác nào tát vào mặt bọn họ.

Mike lập tức dẫn theo vệ sĩ xông lên, chỉ thẳng vào mặt Doãn Nam Phong quát tháo! \n\n\"Doãn lão bản?

Đây là đạo đãi khách của Thần Châu sao?

Đây là thái độ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đối với quý khách sao? \" \"Tại sao người đó được vào mà tôi thì không?\" \"Tôi nói cho cô biết, hôm nay không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, gia tộc tôi sẽ tẩy chay mọi việc làm ăn của cô trên toàn thế giới!\" \"Đúng thế!

Tôi đã đủ tôn trọng rồi, vậy mà cô lại đối xử với tôi như vậy!\" \"Không hợp tác nữa!\".

Mike dẫn theo một đám người bùng nổ cơn giận.

Xung quanh người xem náo nhiệt rất đông, sau khi nghe rõ đầu đuôi câu chuyện liền bắt đầu chỉ trỏ.

Quả thực họ thấy lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm làm hơi quá, dù sao người ta cũng là quý khách từ nước ngoài lặn lội tới, vốn đã bàn bạc xong chuyện làm ăn rồi, giờ lại từ chối người ta để đón kẻ khác, ngay cả người của gia tộc Egis cũng không nể mặt. \n\nEgis đích thân lộ diện, một số người bắt đầu bất bình thay cho họ.

Nhưng cũng có người lại thấy thế này mới là không sùng ngoại, phải cho đám người nước ngoài này biết mặt, lúc nào cũng kiêu ngạo, cứ ngỡ bàn chuyện làm ăn là ai cũng phải cầu xin bọn chúng không bằng.

Bị chỉ thẳng mặt mắng như vậy, sắc mặt Doãn Nam Phong cũng lạnh lùng sa sầm xuống.

Cô nhìn sang Tiêu Long đang khoanh tay cười tủm tỉm xem kịch, rồi bất lực trừng mắt nhìn hắn một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: \"Cũng tại anh đấy, lão nương đây đã bỏ lỡ mấy hợp đồng hàng trăm triệu rồi, nếu tối nay không làm lão nương hài lòng thì coi chừng.\" \n\nNhưng đối mặt với đám người nước ngoài, cô chẳng nể nang gì.

Cô bước tới tung một bạt tai, trực tiếp đánh bay tên kia.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, cô giẫm hắn dưới chân, lạnh lùng nói: \"Thật là cho mặt mũi mà không biết nhận?

Thật sự tưởng gia tộc Egis ghê gớm lắm chắc?\" \"Dám ở đây lảm nhảm với lão nương!

Ngươi cũng xứng để so sánh với Tiêu Long tiên sinh sao?\" \"Đừng nói là một gia tộc Egis nhỏ bé, ngay cả tộc trưởng gia tộc Magellan ở phía sau ngươi tới đây cũng phải ngoan ngoãn mà quỳ

xuống cho ta.\" \"Nể mặt lắm rồi đấy, mau cút đi!

Còn dám ở lại đây gây chuyện là muốn tìm cái chết sao?\".

Nói rồi cô đá hắn một cái về phía lão già Egis, sau đó chỉ thẳng mặt lão già lạnh lùng nói: \"Quản cho tốt cái thứ ngu xuẩn của nhà ông đi!

Ông hiểu ý lão nương rồi đấy.\" \"Ngay cả Cừu Đức Khảo đứng trước mặt Tiêu Long tiên sinh còn không dám nói lớn tiếng, ông cũng xứng ở đây hò hét sao?\". \n\nVốn dĩ bị chỉ tận mặt mắng một trận, con trai lại bị đánh, Egis đang vô cùng giận dữ và định về sẽ phong tỏa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng khi nghe câu cuối cùng, đặc biệt là mấy chữ Cừu Đức Khảo, sắc mặt ông ta lập tức trở nên trắng bệch!

Nghe lời của Doãn Nam Phong, ông ta không kìm được hít một ngụm khí lạnh, cả người sợ hãi đến run rẩy.

Người khác có thể thấy khó hiểu, nhưng chỉ có Egis mới biết câu nói đó có ý nghĩa gì.

Cơn giận trên mặt biến mất ngay lập tức, thay vào đó là sự hoảng hốt lo sợ.

Ông ta liền lao về phía Tiêu Long cúi đầu hành lễ, gập người 90 độ, rồi vô cùng thành khẩn xin lỗi: \"Tiêu Long tiên sinh, Egis xin kính chào ngài, chuyện vừa rồi có nhiều đắc tội, xin Tiêu Long tiên sinh đừng trách tội!\". \n\nNhìn Egis vốn kiêu ngạo nay lại cung kính như vậy, nghe những lời đó, những người xung quanh đều nghệt mặt ra, mãi không có phản ứng gì.

Đừng nói người ngoài, ngay cả đám vệ sĩ phía sau cũng mắt chữ O mồm chữ A, huống hồ là con trai lão đang nằm dưới đất với khuôn mặt không thể tin nổi.

Cha rốt cuộc bị làm sao thế?

Đây là gia tộc Egis kia mà, top 10 trong giới cổ vật nước Mỹ, có danh tiếng lẫy lừng trên toàn thế giới.

Gia tộc lớn nào, thế lực mạnh nào mà không nể mặt đôi phần?

Vậy mà cha mình - người sáng lập ra gia tộc Egis - hôm nay lại cúi đầu trước một thiếu niên, xin lỗi thành khẩn như vậy, chuyện này là sao? \n\nNgười xung quanh cũng ngây người ra, đặc biệt là những ai biết về sự huy hoàng của gia tộc Egis.

Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Nhưng một số người thông minh đã đoán ra được điều gì đó.

Kết hợp với những lời của Doãn lão bản vừa rồi, một ý nghĩ không tưởng xuất hiện trong đầu họ.

Vị thiếu niên áo trắng trước mắt, người tên là Tiêu Long này, người được Doãn lão bản gọi là tiên sinh, người khiến gia chủ gia tộc Egis phải xin lỗi, e là một siêu cấp nhân vật, một nhân vật ẩn mình vô cùng ghê gớm!

Đặc biệt có người nghe thấy cái tên Cừu Đức Khảo liền giật mình.

Đó chính là Cừu Đức Khảo - người lừng danh thế giới, sáng lập công ty thương mại viễn dương!

Một ông trùm cổ vật thực sự tầm cỡ thế giới.

Doãn lão bản vừa nói gì? \"Cừu Đức Khảo đứng trước mặt Tiêu Long tiên sinh còn không dám nói lớn tiếng\".

Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là vị đại nhân vật Cừu Đức Khảo kia đứng trước thiếu niên này cũng phải nhận thua!

Đáng sợ, quá đáng sợ!

Thiếu niên tên Tiêu Long này rốt cuộc là ai?

Thân phận thế nào?

Tại sao trước đây chưa từng nghe thấy một chút tin tức nào? \n \nMọi người chấn động nhìn mọi việc.

Lúc này, Bàn Tử đứng cạnh Tiêu Long bước ra với vẻ mặt nghênh ngang, chỉ vào mũi Egis quát: \"Được rồi lão già, mau mang người biến đi!

Long ca có việc bận!

Đừng có cản đường!\".

Bị Bàn Tử quát mắng như vậy, Egis chẳng những không giận mà còn cười xòa nhường đường.

Tiêu Long lộ ra một tia cười, bất lực lắc đầu, cũng không nói gì thêm.

Dưới sự nghênh đón của Doãn lão bản, cùng sự tháp tùng của A Ninh, Tú Tú và những người khác, hắn thản nhiên bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Giây phút cánh cửa khép lại, những tiếng hô kinh ngạc mới bùng nổ. \"Trời ạ!

Đại bí mật đây!\" \"Tin nóng hổi!

Gia chủ gia tộc Egis người Mỹ hành lễ với một thiếu niên, vô cùng cung kính!\" \"Chấn kinh!

Thiếu niên áo trắng xuất hiện, dàn siêu xe dẫn đường, vô số đại lão nghênh đón!

Thân phận thực sự của anh ta là ai?\". \n\nTrong nhất thời, các loại

tin hành lang bay rợp trời.

Lúc này, Mike khó khăn bò dậy, nhìn cha mình với vẻ mặt không thể tin nổi hỏi: \"Cha, tại sao?

Chương 208

Hắn là ai?

Tại sao cha phải hành lễ với hắn?\".

Lời còn chưa dứt đã bị Egis tát cho một phát bay đi, rồi lão gầm lên đầy thất vọng: \"Câm miệng!

Tiêu Long tiên sinh mà mày cũng dám bàn tán sao?

Còn ngây ra đó làm gì?

Không mau biến đi!\".

Vừa mắng vừa dẫn người quay lưng bỏ đi.

Nhìn biểu hiện của Egis, mọi người càng thêm chấn động về thân phận của Tiêu Long. \n\nTrong lúc đó, nhóm Tiêu Long bắt đầu dùng bữa!

Doãn lão bản không hổ là một nữ trung hào kiệt rất biết làm ăn, mọi sự sắp xếp đều vô cùng hoàn hảo.

Mời đầu bếp giỏi nhất nấu những món ngon nhất, mọi người đã có một bữa tiệc tuyệt vời.

Ban đầu Tiêu Long cứ ngỡ Doãn lão bản sẽ nhân cơ hội hỏi han chuyện này chuyện kia, nhưng cô lại đích thân tiễn Tiêu Long về vào buổi tối mà không hề hé môi về chuyện đã hẹn trước.

Tiêu Long vô cùng hài lòng với cách làm của Doãn lão bản.

Tiệc tẩy trần mà, ăn uống là để vui vẻ, chuyện công việc không nên bàn tới.

Doãn Nam Phong kiểm soát điểm này rất tốt, khiến Tiêu Long rất hài lòng. \n\nSau khi về nhà, Doãn lão bản đã gọi điện hỏi thăm, Tiêu

Long vui vẻ trò chuyện, lúc này mới hẹn tối mai gặp lại, lúc đó Trương Sơn Nhật sẽ đích thân tới đón.

Sau khi bàn xong, Tiêu Long mới hài lòng đặt điện thoại xuống.

Đúng lúc này, Hoắc Tú Tú không đợi được nữa đã chạy tới, lẻn vào phòng Tiêu Long, ôm chầm lấy hắn.

Không nói lời thừa thãi, cô liền thốt ra những lời ngọt ngào đầy chân tình, khiến lòng người không khỏi xao động.

Tiêu Long thấy rất bất lực, nhưng cũng hiểu là cô gái nhỏ này đã lo lắng cho mình rất lâu.

Dù sao một mình chống đỡ cả một gia tộc lớn như vậy quả thực không dễ dàng gì.

Thế là cả tối hôm đó, Hoắc Tú Tú bắt đầu trút bầu tâm sự với Tiêu Long.

Tiêu Long cũng rất kiên nhẫn lên lớp cho nhóc tỳ này một khóa về quản lý doanh nghiệp, để cô có thêm kinh nghiệm chưởng quản gia tộc. \n\nSáng sớm hôm sau, ăn cơm xong, Tiêu Long đang định tận hưởng những ngày thảnh thơi thì đám Tiểu Ca không hẹn mà gặp đều kéo đến.

Mục đích của mỗi người đều giống nhau: Muốn Tiêu Long dạy cho vài chiêu.

Bàn Tử và Giải Vũ Thần thậm chí còn đòi bái sư, mang cả lễ bái sư đến, khiến người nhà họ Hoắc được một phen ngây người.

Nhưng Tiêu Long đã từ chối, đệ tử thì có thể nhận nhưng phải là mỹ nữ, còn đám nam nhân này thì thôi đi, sớm tắm rửa rồi đi ngủ cho khỏe. \n\nTuy không thu đồ nhưng dạy cho vài chiêu thì vẫn được.

Dù sao đám Bàn Tử cũng đã đi theo Tiêu Long bấy lâu, sau này ra

ngoài hoạt động mà thực lực kém quá thì không theo kịp bước chân của hắn.

Nếu có thể giúp họ nâng cao thực lực thì sau này hắn cũng nhàn thân hơn.

Đặc biệt Tiêu Long cảm thấy nên bồi dưỡng thêm cho A Ninh và mấy đại mỹ nữ, để sau này họ có thể giúp sức nhiều hơn, đừng chuyện gì cũng phải đích thân làm.

Chừng nào không giải quyết được mới cần hắn ra tay.

Xây dựng một thế lực cho riêng mình sau này làm việc gì cũng tiện, chứ đơn đả độc đấu thì thực lực có mạnh đến mấy đôi khi vẫn chịu thiệt. \n\nSau khi có ý định đó, Tiêu Long nhân lúc nghỉ ngơi đã khảo nghiệm mọi người một lượt, đồng thời giúp nhóm A Ninh nâng cao thực lực.

Riêng phía Tiểu Ca được chiếu cố đặc biệt hơn.

Khả năng lĩnh ngộ của Tiểu Ca rất mạnh, Tiêu Long chỉ cần chỉ điểm một hai là hắn đã có đột phá.

Hắn cũng tìm được phương pháp nâng cao thực lực, sau đó cáo biệt Tiêu Long để tìm vài ngôi mộ nhỏ luyện tay với đám quái vật. \n \nNgày tháng cứ thế trôi qua, mọi người đã có một khoảng thời gian nghỉ ngơi thoải mái.

Tiêu Long đã nhận lời Doãn lão bản, nên ngày hôm sau hắn cùng đám Bàn Tử đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẵn tiện đem bán một số bảo vật thu được từ địa cung Tần Lĩnh.

Nhìn tấm chi phiếu hàng chục triệu tệ trong tay, Bàn Tử và Giải Vũ Thần phấn khích đến mức không khép nổi miệng, lập tức chạy đi bar chơi bời.

Còn về việc có làm gì mờ ám khác hay không thì Tiêu Long không

quan tâm, có tiền rồi thì ra ngoài lãng một hôm cũng là chuyện bình thường. \n\nTiêu Long ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhận lời mời của Trương Sơn Nhật, ngồi trong phòng VIP uống rượu trò chuyện.

Sau vài tuần rượu, họ mới vào chuyện chính về việc giao dịch.

Thấy hai người có vẻ sốt ruột, Tiêu Long cười nói: \"Thứ các ông muốn tôi đã lấy được rồi, chỉ có điều đã xảy ra chút vấn đề.\" Nghe nửa câu đầu, Trương Sơn Nhật lập tức phấn khích, nhưng đến nửa câu sau thì sắc mặt lại thay đổi.

Nhìn điệu bộ đó, Tiêu Long biết dự đoán của mình không sai.

Dù họ không biết rõ tình hình thực sự của địa cung Tần Lĩnh nhưng chắc chắn cũng đã nghe ngóng được gì đó về quan tài đồng kia. \n\nThấy Tiêu Long cười tủm tỉm, Trương Sơn Nhật đột nhiên bình tĩnh lại, nhìn Tiêu Long với vẻ mặt khổ sở: \"Tiểu huynh đệ, đừng trêu tôi nữa, nói đi, có điều kiện gì cứ việc mở miệng.\" \"Ha ha ha\".

Tiêu Long cười rồi lắc đầu: \"Không có điều kiện gì cả, chỉ là muốn kể về tình hình lúc đó thôi.

Có lẽ các ông không biết chuyến đi này nguy hiểm đến mức nào đâu.\" Nghe vậy, hai người sững lại, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Đến một cường giả như Tiêu Long còn nói thế thì chuyến này chắc chắn không đơn giản. \n\nKhi Tiêu Long kể lại mọi chuyện trong địa cung, hai người không ngừng hít khí lạnh.

Đặc biệt là khi nghe về những nguy hiểm và thủ đoạn cuối cùng của Vương Tàng Hải, họ chấn động vô cùng, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng và phiền phức đến vậy.

Khi nghe Tiêu Long đánh vỡ khối hổ phách kia, sắc mặt họ biến đổi hẳn, nhưng khi nghe về thứ bên trong thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe xong một câu chuyện mà lòng đầy sóng gió, lúc này họ cũng

nhận ra thứ bảo vật mà họ nhờ Tiêu Long tìm thực chất không phải khối hổ phách mà là chiếc quan tài đặc biệt bằng đồng bên trong. \n \nCả hai đều hiểu rõ và vô cùng cảm kích Tiêu Long, lập tức dâng lên số tiền thù lao hàng chục tỷ tệ.

Lúc này Tiêu Long mới lấy quan tài đồng ra, nhưng không quên cảnh báo một cách nghiêm trọng: \"Tôi không quan tâm các ông dùng nó làm gì, đã bán rồi thì nó thuộc về các ông.

Nhưng có một điểm tôi phải nhắc trước, thứ này vô cùng nguy hiểm, tốt nhất là nên tránh xa, đừng để bị ảnh hưởng.

Nếu không hậu quả sẽ không lường được đâu.

Tôi tin các ông hiểu ý tôi, hãy nói với vị phía sau kia rằng có cơ hội thì hợp tác.

Dù sao Vương Tàng Hải cũng là kẻ thù chung của chúng ta.\" \n \nTiêu Long nói tiếp: \"Đúng rồi, không lâu nữa tôi sẽ tới Vân Thiên Cung, nếu các ông có tư liệu quý giá gì thì hy vọng có thể cung cấp cho tôi.

Nếu vị phía sau kia có hứng thú thì hy vọng chúng ta sẽ gặp nhau ở Vân Thiên Cung!\".

Nghe xong, Trương Sơn Nhật liên tục gật đầu.

Dù có chút chấn kinh khi thấy Tiêu Long biết về chuyện của Trương Khải Sơn, nhưng nghĩ tới thực lực của hắn, họ cũng thấy nhẹ nhõm.

Còn chuyện sau này thế nào thì cứ để Đề đốc quyết định.

Có được chiếc quan tài đồng cuối cùng này, tin rằng Đề đốc sẽ sớm ngày trở lại!

Trương Sơn Nhật cung kính cáo lui rồi mang đồ đi, trong phòng

chỉ còn lại Tiêu Long và Doãn Nam Phong. \n\nTiêu Long nhìn đại mỹ nữ trước mặt, có chút trêu chọc: \"Lương thần mỹ cảnh thế này, có giai nhân bên cạnh, không biết tôi có thể thưởng thức một điệu múa không nhỉ?\".

Doãn Nam Phong trừng mắt nhìn Tiêu Long, ánh mắt đưa tình rồi nhào vào lòng hắn, giọng nói đầy mê hoặc: \"Cảnh đẹp thế này mà xem nhảy múa gì chứ?

Chúng ta chiến đấu trực tiếp luôn đi!\" \"...\" \"Nào!

Để xem công phu của ai lợi hại hơn, xem Long ca ca dạo này có tiến bộ gì không nào.\" \"Cái thứ đó cũng tiến bộ được sao?\" \"Bên cạnh Long ca ca nhiều mỹ nữ như vậy, chẳng lẽ chiến đấu còn ít sao? \".

Tiêu Long chỉ mỉm cười không nói gì. \n\nNgày hôm sau, có người đích thân tìm tới cửa.

Chương 209

Người này đúng như Tiêu Long dự đoán, chính là kẻ luôn ẩn mình sau màn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, người từng có danh hiệu lừng lẫy: Cửu Môn Đề đốc - Trương Khải Sơn!

Đêm qua, sau khi Trương Sơn Nhật mang quan tài đồng về, Trương Khải Sơn đã nhanh chóng tận dụng nó để hoàn thành lần lột xác cuối cùng, thay đổi hoàn toàn thuộc tính trong cơ thể, làm mới dòng máu rồi bước ra khỏi quan quách.

Mấy chục năm trước, trong lúc đối phó với hậu duệ họ Vương, ông ta đã trúng độc, toàn bộ huyết mạch bị phong ấn, cận kề cái chết.

Cuối cùng phải nhờ vào quan tài đồng mới giữ được một mạng.

Mấy chục năm ẩn tính mai danh, chỉ có thể trốn trong quan tài đồng trị thương.

Đáng lẽ phải rất lâu nữa mới có thể phục hồi, nhưng nhờ có Tiêu Long xuất hiện và mang về chiếc quan tài kia trong thời gian ngắn, giúp ông ta hoàn thành bước cuối cùng. \n\nĐêm qua cuối cùng ông ta đã hoàn toàn phục hồi.

Sau khi nghe tin từ Trương Sơn Nhật, ông ta biết mình phải đích thân gặp Tiêu Long một lần.

Sáng sớm hôm nay, ông ta đã đích thân mời hắn đến.

Nhưng giây phút Tiêu Long bước vào phòng bao, Trương Khải Sơn lập tức đứng bật dậy, chấn động nhìn Tiêu Long với vẻ không thể tin nổi. \"Cậu... vẫn còn sống sao?!

Chẳng lẽ không phải ở trong mộ Bất Tử Tướng Quân...\".

Đột nhiên ý thức mình lỡ lời, Trương Khải Sơn lập tức im bạt,

nhìn Tiêu Long với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. \n\nTiêu Long vẫn thản nhiên, không có phản ứng gì trước thái độ của đối phương.

Trương Sơn Nhật và Doãn Nam Phong cũng đầy kinh ngạc, họ không hiểu biểu hiện vừa rồi của Trương Khải Sơn là ý gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt của ông ta, hai người thầm chấn động.

Chẳng lẽ Đề đốc thực sự quen biết thiếu niên này?

Hay là vì thiếu niên này quá lợi hại nên thực chất là một lão quái vật mà Đề đốc đã biết từ lâu?

Nhìn dáng vẻ của Đề đốc không giống như đang diễn kịch, chỉ là manh mối quá ít khiến họ không thể xâu chuỗi được. \n\nLúc này, Trương Khải Sơn đã điều chỉnh lại tâm trạng, mời Tiêu Long ngồi xuống, chỉ là thái độ trở nên cung kính hơn hẳn, dường như ông ta rất sợ Tiêu Long vậy.

Điều này khiến mọi người thấy khó hiểu và vô cùng chấn động.

Nhưng tiếp đó, dù Tiêu Long có hỏi thế nào, Trương Khải Sơn cũng kín như bưng, luôn lái câu chuyện sang hướng khác.

Có vẻ như lai lịch của Tiêu Long, hoặc cái mà ông ta cho là lai lịch của Tiêu Long, ẩn chứa một bí mật động trời.

Trong mắt ông ta, thân phận của Tiêu Long chắc chắn vô cùng đặc biệt và mạnh mẽ.

Nếu không, với tư cách là đại ca của Lão Cửu Môn, Trương Khải Sơn không thể có thái độ như vậy. \n\nĐặc biệt trong cuộc trò chuyện tiếp theo, những gì Trương Khải Sơn thể hiện khiến người ta có cảm giác như ông ta đang báo cáo công việc với cấp trên vậy.

Nhìn hai người kia ngây ra, trong lòng họ vô cùng tò mò nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng về thân phận của Tiêu Long, họ đã có thêm nhiều phỏng đoán.

Ban đầu họ tưởng Tiêu Long chỉ là một thiếu niên có thực lực mạnh mẽ, giờ xem ra mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. \n \nTrong lúc trao đổi, Trương Khải Sơn thậm chí còn đuổi hai người kia ra ngoài để nói chuyện riêng với Tiêu Long. \"Hai người ra ngoài trước đi, có vài chuyện tôi cần bàn bạc kỹ với Tiêu Long tiên sinh.\" \"Canh giữ bên ngoài, không được để bất cứ ai vào, rõ chưa?\". \"Rõ! \".

Hai người ngơ ngác bị đuổi ra, nhưng cũng vô cùng nghe lời.

Chỉ là trong lòng họ chấn động không sao tả xiết.

Đặc biệt là Trương Sơn Nhật, ông ta cảm thấy sự thật này hơi khó chấp nhận.

Theo đại ca bao nhiêu năm qua, vào sinh ra tử không ít, chuyện gì mà phải giấu giếm chứ?

Điều này càng khiến ông ta tò mò về thân phận của Tiêu Long hơn. \n\nTrong phòng bao chỉ còn lại hai người.

Lúc này, Trương Khải Sơn trực tiếp đứng dậy. \"Tiêu Long tiên sinh, ở đây không an toàn, xin mời đi theo tôi.\" Thế là Trương Khải Sơn cung kính mời Tiêu Long vào một mật thất.

Vừa vào trong, Trương Khải Sơn liền quỳ xuống đất, dõng dạc nói với vẻ vô cùng cung kính: \"Tộc trưởng đời trước của Hộ Long nhất tộc - Trương Khải Sơn, bái kiến Bạch Y Thiên Tôn!\" Cái quỳ này của Trương Khải Sơn làm Tiêu Long giật nảy mình, trực tiếp đứng hình tại chỗ.

Hắn hỏi với vẻ mặt đầy quỷ dị: “Trương Khải Sơn, ông không nhớ nhầm đấy chứ?” “Không!

Tuyệt đối không nhớ nhầm.” “Thế thì không nhận nhầm người sao?

Thiên tôn áo trắng là cái quái gì?” Trong lòng Tiêu Long hiện tại đang cực kỳ rối rắm.

Nguyên bản hắn chỉ nghĩ đây là một cuộc giao dịch đơn giản, sau đó gặp mặt vị Đề đốc Cửu Môn trong truyền thuyết một chút, xem thử trình độ tu luyện Kỳ Lân huyết mạch của đối phương ra sao, rồi có biết gì về huyết mạch thần thú hay không.

Kết quả lại lòi ra một màn này.

Vừa vào cửa đã thấy đối phương vẻ mặt chấn động, nói mấy câu như kiểu mình đáng lẽ đã chết rồi, tiếp đó lại mật thất rồi hạ quỳ, gọi cái gì mà Thiên tôn áo trắng.

Nó làm Tiêu Long bây giờ cũng hồ đồ theo.

Nếu không phải bản thân hắn biết rõ mình xuyên việt từ Trái Đất tới, chắc hắn cũng bắt đầu nghi ngờ thân phận của chính mình luôn rồi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của gã này không giống như đang lừa người.

Chẳng lẽ gã từng gặp một người trông giống hệt mình?

Hoặc là có một vị cường giả như vậy vẫn luôn được lưu truyền trong thế giới đạo mộ này?

Thật sự nhận nhầm người sao?

Trong lúc Tiêu Long đang ngơ ngác, Trương Khải Sơn cuối cùng cũng mở miệng: “Thiên tôn, có lẽ ngài đã quên mất thân phận của mình, cũng quên luôn quá khứ.

Năm đó ngài thực sự bị thương rất nặng, để đối phó với lũ ‘phá hoại giả’ của Uông Tàng Hải, ngài đã chỉ điểm cho tộc Hộ Long

chúng tôi.

Tiếc là tôi đã phụ sự dạy bảo của ngài, cuối cùng không thể tiêu diệt hết dư nghiệt của Uông Tàng Hải, ngược lại còn rơi vào thế bị động.

Thiên tôn!

Khải Sơn hôm nay tỉnh lại, chứng tỏ Uông Tàng Hải cũng đang dần thức tỉnh, nếu lần này tôi không thể tiêu diệt hắn, vậy thì tôi thực sự nguy hiểm rồi.

Để hắn thực sự dung hợp được thân thể bất tử, thiên hạ này coi như xong đời!" Tiêu Long nghe những thông tin này, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Những lời này không giống như là giả.

Hắn cũng biết Uông Tàng Hải đang ở Vân Đỉnh Thiên Cung.

Cách đây không lâu tại Thanh Đồng Thần Cung, gã đó đã tuyên chiến.

Nhìn lúc đó, có lẽ gã đã biết một thân phận nào đó của mình, nhưng vẻ mặt lại không có bao nhiêu kinh ngạc.

Chẳng lẽ người mà Trương Khải Sơn nói tuy có tồn tại, nhưng so với mình vẫn có chút khác biệt?

Trương Khải Sơn không nhận ra, nhưng Uông Tàng Hải lại biết rõ.

Hơn nữa Tiêu Long cảm giác thực lực của Uông Tàng Hải e rằng còn mạnh hơn những gì Trương Khải Sơn tưởng tượng.

Có một vài vấn đề ở đây.

Uông Tàng Hải thực sự sẽ lo lắng về vị Thiên tôn áo trắng mà Trương Khải Sơn nói sao?

Nhưng Uông Tàng Hải lại cực kỳ cảnh giác với mình.

Có gì đó không đúng, tình hình cụ thể là thế nào?

Tiêu Long có chút đau đầu!

Chương 210

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ ra, bất kể thế nào, cho dù Trương Khải Sơn có nhận nhầm người, hắn cũng có thể lợi dụng cái thân phận cái gọi là Thiên tôn áo trắng này để khai thác thêm thông tin.

Thế là Tiêu Long nhàn nhạt nói: "Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa, trước tiên hãy kể cho tôi nghe về tộc Hộ Long và lũ phá hoại giả đó đi." Thấy dáng vẻ có chút không kiên nhẫn của Tiêu Long, Trương Khải Sơn trong lòng lo lắng vô cùng, nhưng cũng biết có một số việc không thể quá nóng vội.

Thiên tôn dường như bị thương nặng hơn ông ta tưởng, ngay cả ký ức và thân phận đều quên mất.

May mà không bị kẻ xấu lợi dụng.

Thực lực Thiên tôn mạnh mẽ như vậy, thôi thì cứ kể cho ngài nghe về những chuyện huy hoàng ngày xưa vậy.

Thế là, Tiêu Long biết được một số bí ẩn về tộc Hộ Long và lũ phá hoại giả.

Hai bên đã tranh đấu hàng ngàn năm.

Bề ngoài là để bảo vệ hoàng tộc, thực tế là để tranh đoạt huyết mạch nhằm nâng cao thực lực.

Chẳng qua là ở mỗi triều đại, mỗi tổ chức đều lợi dụng quyền quý đương thời, thông qua các thủ đoạn để thu thập bảo vật mà thôi.

Tiêu Long không quan tâm đến mấy ân oán này, nhưng đối với các loại huyết mạch mà hai bên tranh đoạt, hắn lại cực kỳ hứng thú.

Vì thế hắn quyết định moi thêm manh mối về huyết mạch từ Trương Khải Sơn.

Bất kể thân phận là gì, chỉ cần thực lực thăng cấp, hắn sẽ có được địa vị và tiếng nói.

Cuối cùng Tiêu Long cũng lấy được thứ mình muốn: manh mối về tinh huyết của Tây Vương Mẫu tại Vân Đỉnh Thiên Cung.

Năm đó hai bên đại chiến tại đây, Trương Khải Sơn còn nhớ trong bút ký có để lại manh mối này.

Sau khi lấy được thứ mình cần, Trương Khải Sơn cũng rốt cuộc lộ ra mục đích của mình.

Ông ta vừa mới thức tỉnh, có nhiều thứ cần chuẩn bị nên không thể đi Vân Đỉnh Thiên Cung ngay được, vì vậy muốn Tiêu Long đưa Tiểu Ca đi cùng!

Tuy rằng Tiểu Ca đã mất trí nhớ, cũng không biết Trương Khải Sơn còn sống, nhưng chức trách của tộc Hộ Long đã khắc sâu vào tim mỗi người, nên Trương Khải Sơn tin rằng Tiểu Ca đến đó chắc chắn có mục đích.

Ông ta hy vọng Tiêu Long giúp đỡ, vì hiện tại thực lực của Tiểu Ca không còn mạnh, sự hỗn loạn suốt mấy chục năm qua đã làm đứt đoạn truyền thừa của tộc Hộ Long.

Đối mặt với Uông Tàng Hải tại địa bàn của hắn, chắc chắn Tiểu Ca không phải đối thủ.

Nhưng nếu có Tiêu Long giúp đỡ, lợi ích của hai bên lại tương đồng, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Tiêu Long đáp ứng, sau đó rời đi trong ánh mắt cung kính của Trương Khải Sơn.

Nhìn theo bóng lưng Tiêu Long, thần sắc Trương Khải Sơn trở nên ngưng trọng.

Khi hắn đã đi xa, ông ta mới lầm bầm với giọng nhỏ như muỗi kêu: "Thiên tôn áo trắng chết chắc rồi!

Một biến số như vậy, đúng lúc có thể giúp mình thử lòng Uông Tàng Hải.

Hừ, Thiên tôn gì chứ!

Người sở hữu huyết mạch Thanh Long, dung hợp thêm Kỳ Lân huyết mạch thì đã sao?

Đợi tôi hạ được Uông Tàng Hải, đoạt lấy huyết mạch trường sinh, sau đó sẽ tính sổ với ngươi." Tiêu Long không hề biết mình đã bị Trương Khải Sơn tính kế.

Thực tế, ngay cả Trương Khải Sơn lúc đó cũng sợ muốn chết, khi nhìn thấy Tiêu Long thì kinh ngạc không thôi.

Bởi vì trong ký ức, Thiên tôn áo trắng là một tồn tại siêu thoát thế ngoại, cực kỳ mạnh mẽ, là người duy nhất có thể đối kháng với Uông Tàng Hải, là người có thể thâm nhập vào thế giới của Tây Vương Mẫu.

Kết quả hiện giờ người này lại xảy ra vấn đề, mất hết ký ức, quên luôn thân phận.

Đúng là ông trời mở mắt mà!

Đây chính là một con cừu béo hoàn hảo.

Cho nên ông ta mới lập kế hoạch, khi biết Tiêu Long quên mất thân phận thì lập tức thay đổi kế hoạch, trước tiên là lấy lòng, nhờ giúp đỡ tiêu diệt Uông Tàng Hải, sau đó đợi thôn phệ xong huyết mạch trường sinh của Uông Tàng Hải rồi mới quay lại xử lý luôn huyết mạch của vị Thiên tôn này.

Đến lúc đó, Trương Khải Sơn sẽ là chủ nhân của thiên hạ, vô địch

thiên hạ.

Không ai biết ông ta đang nghĩ gì, mấy chục năm nằm trong quan tài đã khiến mọi thứ thay đổi.

Không lâu sau khi Tiêu Long trở về, trong lúc đang chuẩn bị cho chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung, một vị khách không mời mà đến đã chủ động tìm tới cửa.

Người này không phải ai khác, chính là Trần Bì A Tứ!

"Vị này chắc hẳn là Tiêu Long tiểu huynh đệ nhỉ?

Trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là bậc anh tài!" Vừa vào cửa, lão già mù này đã bắt đầu nói hươu nói vượn.

Mọi người nhìn mà không nói nên lời, trong lòng thầm nghĩ một lão mù thì nhìn thấy cái gì?

Đúng là nhắm mắt nói mò.

Bàn Tử và mấy người khác đều cạn lời.

Nhưng nhìn thấy lão đầu này, Thiên Chân, Tú Tú, Giải Vũ Thần đều biến sắc, vội vàng nghênh đón làm Bàn Tử giật mình.

"Chào Trần gia a công." Ba người đồng thanh chào hỏi, Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ có một khả năng: Trần gia a công!

Trần Bì A Tứ!

Đây là một nhân vật vô cùng lợi hại năm xưa, tiền bối trong giới đạo mộ, nhân vật lớn của Trung Tam Môn trong Lão Cửu Môn, ngang hàng với Ngô Lão Cẩu và tam thúc của Thiên Chân, là một đại ca thứ thiệt.

Nghe thấy danh hiệu Trần Bì A Tứ, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay

đổi, ngậm miệng lùi ra sau ngay lập tức, không dám nói thêm câu nào.

Người ta là bậc tiền bối đến tìm Long ca, Bàn Tử không dám xen vào.

Nghe lời chào của Thiên Chân, lão già đeo kính râm mỉm cười gật đầu, cầm gậy chống trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, đối diện với Tiêu Long, dường như đang quan sát.

Từ lúc lão vào cửa, Tiêu Long cũng luôn quan sát lão.

Hắn rất hiểu về những câu chuyện và huyền thoại của Trần Bì A Tứ.

Hơn nữa chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung sắp tới, vốn dĩ Ngô Tam Tỉnh đã sắp xếp một người dẫn Thiên Chân vào, nhưng vì có sự tham gia của Tiêu Long nên mọi thứ đã thay đổi.

Hắn không biết lão già này đột ngột tìm đến là vì chuyện gì, nhưng người ta đã đến thì cũng phải nể mặt.

Tiêu Long mỉm cười nói: "Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, Tứ a công quả nhiên gừng càng già càng cay, không biết lần này tìm tôi có việc gì?" Tiêu Long đi thẳng vào vấn đề.

Trần Bì A Tứ dường như không ngờ hắn lại trực tiếp như vậy, rõ ràng là sửng sốt một chút.

Sau đó trên mặt lão lộ ra nụ cười hài lòng, cũng không vòng vo nữa: "Sắp đi Vân Đỉnh Thiên Cung rồi đúng không?" Không đợi Tiêu Long trả lời, lão nói tiếp: "Ngô Lão Cẩu đã tiến cử Tiêu Long tiểu huynh đệ với tôi, nói thực lực của cậu rất cường hãn, lần này vào Vân Đỉnh Thiên Cung, để tôi làm người dẫn đường cho các cậu." Tiêu Long nhướng mày, không tin lời lão cáo già này.

Làm gì có chuyện đơn giản như thế?

Chắc chắn là có ý đồ khác.

Lúc này A Ninh lại mất kiên nhẫn nói: "Là Trần gia a công sao?

Tôi thấy lần này ông chắc chắn nhầm rồi." "Ồ, cô bé này nói gì vậy?" A Ninh khinh thường bĩu môi, lên tiếng bảo vệ Tiêu Long: "Đừng trách tôi nói thẳng.

Đừng nói là một lão già mù, cho dù có là đại ca giới đạo mộ năm xưa đi nữa, thì trước mặt Long ca của tôi, ông cũng không cần thiết phải làm dẫn đường." Câu nói của A Ninh làm bọn Thiên Chân biến sắc.

Tuy biết cô ấy nói thật nhưng cũng không cần trực tiếp như vậy chứ.

Người ta là tiền bối, cũng cần thể diện mà!

Mấy người họ lo cho chỉ số cảm xúc của A Ninh, nhưng đâu biết cô cố ý làm vậy, sớm đã nhận ra Tiêu Long không hề coi trọng lão già này.

Huống hồ với thực lực của Long ca, cần gì dẫn đường?

Rõ ràng là thấy sang bắt quàng làm họ.

Sau chuyện xảy ra mấy ngày trước, ai mà không biết Long ca giờ là nhân vật lớn khiến người ta biến sắc.

Vừa nghe Long ca đi Vân Đỉnh Thiên Cung là lập tức chạy tới tự ứng cử, nếu không có mục đích đặc biệt thì ai mà tin!

Đối với lời của A Ninh, Tiêu Long không phản đối.

Nhưng Trần Bì A Tứ nghe xong thì không thoải mái, cảm thấy mình dù sao cũng là tiền bối, tuy không còn ở đỉnh cao nhưng đối phó một con bé thì vẫn dễ như trở bàn tay, giờ lại bị khinh thường, lão lập tức khó chịu, trầm mặt xuống nói: "Đàn ông bàn chuyện đại sự, chỗ

nào đến lượt phụ nữ xen vào?" A Ninh tức giận định mắng người thì bị Tiêu Long cản lại.

Sau đó hắn bình tĩnh nói: "Ý của người phụ nữ của tôi cũng là ý của tôi, ông coi thường cô ấy là có ý kiến với tôi sao?" Câu nói bình thản nhưng lại khiến người nghe nổi da gà.

Chương 211

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ, trong khoảnh khắc đó lão cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt bao trùm lấy mình, sợ đến mức run lên, lập tức tỉnh táo lại.

Lão đột nhiên nhớ tới lời Ngô Lão Cẩu đã dặn: "Nhờ cậu ta giúp đỡ thì nhất định phải kìm nén cái tính khí của mình lại, Tiêu Long đó không phải người bình thường đâu, tốt nhất đừng xung đột với cậu ta." Lúc đó lão không để ý, nhưng giờ đã cảm nhận rõ rệt.

Cảnh báo của Ngô Lão Cẩu hoàn toàn đúng, lão đã quá sơ ý rồi.

Thiếu niên này quả thực là một tồn tại vô cùng khủng bố, vượt xa những gì lão tưởng tượng.

Vừa rồi lúc nói cô bé kia, lão cũng cảm thấy một cuộc khủng hoảng mạnh mẽ, thực lực của cô ta dường như cũng không kém lão là bao.

Nghĩ vậy, thái độ của Trần Bì A Tứ lập tức thay đổi.

Lão cũng là một kẻ lọc lõi trong giới, biết tùy cơ ứng biến.

Lão vội cười bồi tội: "Hai vị đừng giận, lão già tôi chỉ đùa chút thôi.

Ngô Lão Cẩu nói không sai, thế hệ sau hơn hẳn thế hệ trước, Tiêu Long tiểu huynh đệ quả nhiên phi phàm.

Ha ha ha." Bàn Tử và mấy người khác thấy lão thay đổi thái độ nhanh như vậy thì ngẩn người.

Nhận thua rồi sao?

Một trong những đại ca giới đạo mộ mà lại mất mặt thế này à?

Ngay cả Thiên Chân cũng thấy kỳ lạ, vì họ biết tính tình lão già này quái đản thế nào, ngay cả Ngô Tam Tỉnh hay mấy vị ở Thượng Tam Môn lão cũng chẳng thèm nể mặt.

Hôm nay lại nhận thua, đúng là chuyện lạ!

Mọi người chấn động, nhìn Tiêu Long với ánh mắt càng thêm khâm phục.

Long ca ngầu quá!

Đối mặt với những nhân vật lão làng này vẫn bá đạo như thường.

Nhìn mấy lão già này xem, trước mặt người khác thì cao cao tại thượng, nhưng trước mặt Long ca lại ngoan ngoãn như ông lão hiền lành.

Lúc này A Ninh nghe vậy thì hừ một tiếng kiêu ngạo, không gây chuyện nữa.

Trong lòng cô nghĩ: Biết Long ca của tôi lợi hại là được rồi.

Đừng tưởng lão già ông là giỏi lắm, thời đại thay đổi rồi!

Giờ là thiên hạ của người trẻ, thiên hạ của Long ca.

Đi nhờ vả người ta mà còn lên mặt?

Đúng là không biết quy tắc.

Tiêu Long nhìn mà cười thầm, con bé A Ninh này cũng biết hộ chủ đấy, quyết định tối nay sẽ chiều chuộng em ấy thật tốt.

Phụ nữ ngoan như vậy không thưởng thì thật có lỗi với những lời lúc nãy.

Hắn nhìn Trần Bì A Tứ, thái độ cũng thay đổi theo: "Tứ a công đừng để ý, tại hạ giáo huấn không nghiêm, hy vọng lão tiền bối bỏ qua.

Thế này đi, có chuyện gì ông cứ nói." "Được!

Lão già tôi nói thẳng luôn, có một số chuyện chỉ có thể nói riêng với cậu, hy vọng..." Ý của lão đã rõ, bắt đầu đuổi người.

Bàn Tử và mấy người khác cũng rất thức thời, nhanh chóng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Long và Trần Bì A Tứ.

Lúc này thần sắc hai người đều trở nên nghiêm túc.

Đều là cáo già cả, sao không đoán được ý đồ của nhau.

Trần Bì A Tứ không giấu giếm nữa, đem chuyện Ngô Tam Tỉnh nhờ tìm Tiêu Long kể ra một lượt.

Tiêu Long cũng hiểu ra, vì chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung lần này có thể lấy được thứ bên trong một cách hoàn mỹ, Ngô Tam Tỉnh đã chuẩn bị hai phương án.

Vì lão phát hiện có mấy toán người đang nhắm vào nơi đó, nên để đảm bảo an toàn, lão đã rút kinh nghiệm từ những lần trước, chân thành muốn hợp tác với Tiêu Long nhưng không được để người ngoài biết.

Vì vậy lão mượn Trần Bì A Tứ làm người liên lạc.

Ba bên hợp tác để chiếm trọn Vân Đỉnh Thiên Cung, không cho các đội ngũ khác sơ múi được gì.

Lúc đầu Trần Bì A Tứ thực sự không tin thực lực của Tiêu Long, tưởng chỉ là lời đồn thổi, nhưng sau chuyện vừa rồi, lão tin chắc Tiêu Long đáng để hợp tác.

Dường như lão còn chiếm được chút hời.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Tiêu Long cảm khái sự can đảm của Ngô Tam Tỉnh, đúng là người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết.

Tiêu Long đồng ý: "Được thôi lão tiền bối, lần này ông dẫn tôi vào, phụ trách chỉ đường, tôi phụ trách an toàn cho mọi người.

Còn về những bảo vật tôi nhắm tới, lúc đó cứ dựa vào bản lĩnh của mình mà lấy, thấy sao?" "Được!" Trần Bì A Tứ tháo kính xuống, dứt khoát đồng ý, mỉm cười bắt tay Tiêu Long, mắt không rời khỏi hắn.

Nhìn đôi mắt đó, Tiêu Long cũng không nhịn được mà cười.

Cả hai phối hợp rất nhịp nhàng, không nói thêm gì nhiều, mọi thứ đều nằm trong im lặng.

Về kế hoạch sắp tới, hai người cũng trò chuyện một chút.

Cuối cùng Trần Bì A Tứ im lặng một hồi, rồi nhìn chằm chằm Tiêu Long, nói: "Lần trước tôi suýt chút nữa đã vào được, nhưng bị người ta phản bội, đôi mắt cũng suýt hỏng.

Nhưng lão già tôi vận khí không tệ, trong họa có phúc, có được đôi mắt âm dương nên nhìn người rất chuẩn.

Tôi thấy tinh thần của tiểu huynh đệ là mạnh nhất trong số những người tôi từng gặp, lần này chúng ta song kiếm hợp bích.

Cho nên tôi muốn báo trước cho cậu một việc." Tiêu Long nhướng mày, bình thản uống một hớp trà: "Ông nói đi." "Sắp tới e rằng sẽ không thuận lợi đâu, muốn rời đi e rằng không đơn giản như thế." "Cụ thể là thế nào?" Tiêu Long vẻ mặt không quan tâm hỏi.

"Lão Cửu Môn xuất hiện phản đồ, hoặc là có kẻ muốn thống nhất Lão Cửu Môn, lập tân vương, đang nhắm vào Ngô gia, Giải gia và Hoắc gia, cho nên..." Chưa để lão nói hết, Tiêu Long đã phẩy tay ngắt lời: "Tôi tưởng chuyện gì lớn, chuyện nhỏ này không cần lo lắng, chỉ cần làm tốt việc của ông là được.

Đừng tham gia vào, những chuyện còn lại tôi có thể xử lý." Tiêu

Long vẻ mặt bất cần, nhưng Trần Bì A Tứ sắc mặt không ổn, cảm thấy Tiêu Long hơi quá tự phụ: "Không đâu tiểu huynh đệ, lần này không giống lần trước, lần này là thật đấy, mấy nhà đã liên minh lại rồi..." Tiêu Long lại ngắt lời lần nữa, khinh thường nói: "Được rồi, không cần lo lắng, cả Lão Cửu Môn liên hợp lại thì đã sao?

Ông nghĩ tôi không trấn áp nổi à?

Chắc Ngô Lão Cẩu chưa kể hết chuyện cho ông nghe nhỉ?" "Ý cậu là sao?" Tiêu Long cười, khí tức trên người đột nhiên bùng nổ, trực tiếp mở ra Thần Vực, cưỡng ép kéo Trần Bì A Tứ vào trong.

Ngay lập tức, sắc mặt lão thay đổi, cái lưng vốn hơi còng bỗng chốc trở nên thẳng tắp, toàn thân bùng phát thực lực mạnh mẽ của Thiên Giai hậu kỳ, nhưng vẫn run rẩy không thôi.

Trong mắt lão tràn đầy sự sợ hãi, há hốc mồm chấn động: "...

Thần... cấp." Tiêu Long không nói gì, đứng lơ lửng trên không, lặng lẽ nhìn Trần Bì A Tứ đang kinh hoàng bên dưới.

Một lúc lâu sau, lão mới nén được sự chấn động trong lòng, cũng hiểu ra những lời lúc nãy của Tiêu Long không phải cuồng vọng.

Có thực lực này, có bản sự này thì mới có sự tự tin đó.

Lão thầm nghĩ: Những kẻ kia dù có mạnh đến đâu, gây ra động tĩnh lớn thế nào, liên kết với ai đi nữa, thì đối mặt với một cường giả cấp Thần, căn bản không đủ để nhìn.

Cho dù Đề đốc Cửu Môn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cùng xuất hiện dẫn đầu Lão Cửu Môn phản kháng, e rằng cũng không phải đối thủ, thậm chí một chút cơ hội cũng không có.

Trần Bì A Tứ thầm mắng Ngô Lão Cẩu một trận tơi bời trong lòng.

Thông tin quan trọng thế này mà không nói, hại lão tử mất mặt đến thế.

Đợi lần này gặp lại ở Thiên Cung, xem tôi có xử ông không.

Thái độ của lão với Tiêu Long giờ đây càng thêm khúm núm.

Nếu trước đó là tôn trọng vì thực lực, thì giờ đây là sự kính sợ tột cùng vì địa vị và sức mạnh chênh lệch quá lớn.

Đối mặt với một cường giả cấp Thần mà cung kính thì cũng không có gì mất mặt, ngược lại còn là vinh dự.

Lão nghĩ vậy rồi trực tiếp bán đứng những kẻ kia luôn: "Tiểu huynh...

à Tiêu Long tiên sinh, kế hoạch là thế này." Nghe lão giải thích, Tiêu Long đã rõ nguyên nhân hậu quả của biến động lớn ở Lão Cửu Môn lần này.

Nguyên nhân là một số người không hài lòng với địa vị hiện tại, cộng thêm việc Thượng Tam Môn của Trương Khải Sơn gặp vấn đề, gia tộc tuy hùng hậu nhưng thiếu người gánh vác, nên bọn họ cảm thấy bất công, muốn thay đổi chế độ cũ.

Những kẻ ở Trung Tam Môn như Hắc Bối Lão Lục đã liên kết với Bán Tiệt Lý của Thượng Tam Môn và Tề Thiết Chủy của Hạ Tam Môn, dưới sự hỗ trợ của Cừu Đức Khảo, chuẩn bị tẩy bài lại toàn bộ Lão Cửu Môn.

Chương 212

Thời gian hẹn là ba ngày sau, cũng chính là ngày đám Tiêu Long định đi Vân Đỉnh Thiên Cung.

Mục tiêu là hạ gục Hoắc gia, Giải gia, tìm kiếm tung tích nhật ký ở Ngô gia, sau đó mượn thế của bảy môn để đối kháng với nhà họ Trương và họ Nhị, tẩy bài triệt để.

Trong đó dã tâm của Cừu Đức Khảo thực tế là làm loạn Lão Cửu Môn để ngăn cản bước chân Tiêu Long, tạo đủ thời gian cho lão vào Vân Đỉnh Thiên Cung trước.

Lão già đó lần trước chạy thoát, Tiêu Long chưa kịp xử lý, giờ có được thân thể trẻ trung nên bắt đầu làm loạn.

Tiêu Long nghe xong chỉ thản nhiên gật đầu: "Được rồi, tôi biết cả rồi, cứ theo kế hoạch đi, lúc đó tôi sẽ hốt trọn một mẻ." "Hảo!

Lão già tôi nghe theo Tiêu Long tiên sinh." Cả hai đều cười.

Tiêu Long thu lại áp chế, hai người ngồi xuống trò chuyện.

Chỉ có trong lòng Trần Bì A Tứ là cực kỳ kiêng dè Tiêu Long, cũng đã hiểu tại sao Ngô Lão Cẩu không tự mình ra mặt, rõ ràng là muốn lão làm vật thí nghiệm!

Chẳng mấy chốc, Trần Bì A Tứ rời đi, bóng lưng có chút lảo đảo.

Tiêu Long nhìn theo không nhịn được cười, lẩm bẩm: "Hình như nãy dùng lực hơi quá, làm lão già sợ khiếp vía rồi, ha ha ha." Quả nhiên, chỉ ba ngày ngắn ngủi sau, khi Tiêu Long đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ để xuất phát, một đám người hung thần ác sát mang theo vũ khí xuất hiện trước cửa Hoắc gia.

Đồng thời, đội ngũ của các nhà cũng lần lượt kéo tới viện của

Hoắc gia.

Cảnh tượng này làm những người bình thường của nhà họ Hoắc sợ hãi.

Theo sau đó, những kẻ đứng sau màn cuối cùng cũng lộ diện: Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy dẫn theo thuộc hạ thân tín hiên ngang xông vào Hoắc gia, phớt lờ sự phẫn nộ của Hoắc lão thái thái và Hoắc Tú Tú.

Cùng lúc đó, các nhà khác trong Lão Cửu Môn nhận được tin tức cũng dần tập trung về đây.

Bên ngoài đã bị đội ngũ của Bán Tiệt Lý phong tỏa.

Tại đại viện Hoắc gia, bộ mặt thật đã lộ ra.

Đợi đại diện các nhà xuất hiện đầy đủ, Tề Thiết Chủy kiêu ngạo đứng lên, chỉ tay vào Hoắc lão thái thái: "Hôm nay chín nhà tụ họp, cũng nên bàn về hướng phát triển tiếp theo, dù sao nhiều năm qua đi rồi, một số người già cũng nên nhường chỗ, đúng không?

Cần phải cho người mới chút hy vọng và quy tắc mới.

Hoắc tiên cô, tôi nói đúng chứ?" Hoắc lão thái thái không nói gì, liếc nhìn Tiêu Long đang thản nhiên bên cạnh, trong lòng bà đã có chỗ dựa nên nhếch mép cười lạnh: "Nhường chỗ?

Cho mấy đứa chạy vặt như các người mà cũng thấy không thỏa mãn sao?

Nói đi, muốn làm gì?

Để tôi xem ai có gan nói ra nào.

Đúng không, Lý lão quái?" Với tư cách là người đứng đầu cuộc biến động lần này, Bán Tiệt Lý vẫn ngồi trên cao không nói gì, mặc cho Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy làm loạn.

Nhưng giờ bị điểm danh, lão không thể không lên tiếng.

Là một người cùng thời với Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý có bá khí riêng của mình.

Lão liếc nhìn mọi người trong viện với ý vị sâu xa, rồi dừng mắt ở Hoắc lão thái thái, thong thả nói: "Tiên cô à, chuyện của bọn trẻ, chúng ta già rồi, can thiệp vào làm gì?

Lão Lục nói không sai, thời đại thay đổi rồi, làm ăn khó khăn, tư duy của chúng ta cũng không theo kịp nữa, nên cho bọn trẻ cơ hội vươn lên chứ." Bán Tiệt Lý lấy danh nghĩa vì thế hệ trẻ để cuộc biến động này có lý do chính đáng, tránh bị mang tiếng là nội bộ lục đục.

Ý lão rõ ràng: thời đại mới, để người mới lên nắm quyền.

Còn người mới là ai thì đương nhiên là người của phe lão rồi.

"Lý tam gia nói đúng, Hoắc tiên cô à, tiền bối già rồi thì nên cho đám trẻ chúng tôi cơ hội." Hắc Bối Lão Lục nói.

Đám này lòng dạ độc ác, tham vọng hư vinh, suốt mấy chục năm bị Thượng Tam Môn đè đầu cưỡi cổ nên luôn nung nấu ý định phản kháng.

Lúc trước có Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thì không dám làm càn, giờ hai người đó người mất tích kẻ ẩn dật, bọn chúng nghĩ thời cơ đã đến để tẩy bài Lão Cửu Môn hòng chiếm đoạt tài nguyên, tẩy trắng bản thân thành các tài phiệt đại gia, thay vì cứ phải liều mạng vào mộ kiếm bảo vật rồi bị Thượng Tam Môn ép giá.

Hiện tại Ngô gia sa sút, Hắc Bối Lão Lục đã liên kết với Trần Bì A Tứ để leo lên Thượng Tam Môn chia chác tài nguyên.

Còn Hạ Tam Môn như Hoắc gia và Giải gia thì lần này định trực tiếp thâu tóm, biến thành phụ thuộc, rồi đưa Tề Thiết Chủy lên vị trí lãnh đạo vì gã này đang nắm trong tay một đám thanh niên hung hãn

khát tiền.

Lần trước vì Tiêu Long xuất hiện nên việc thôn tính Hoắc gia bị ngăn cản, nhưng lần này chúng đã mời thêm cường giả, quyết tâm hạ gục một lần cho xong.

"Ha ha, các vị tiền bối cho chúng tôi cơ hội đi mà!" "Hoắc tiên cô!

Cho tôi cơ hội kiếm thêm tí tiền với!" "Đúng thế, giờ làm ăn khó quá, làm cả nửa năm cũng chẳng được bao nhiêu, cho chúng tôi con đường sống đi!" "Lý tam gia làm chủ cho chúng tôi!

Tứ a công làm chủ cho chúng tôi!

Lục gia làm chủ cho chúng tôi!" Đám người bên dưới đã bàn bạc từ trước, lập tức bắt đầu khóc lóc kể khổ, biến cả cái sân thành một đống hỗn loạn.

Những thế lực nhỏ trực thuộc Lão Cửu Môn thấy có cơ hội liền lập tức bày tỏ nguyện vọng.

Dù không biết cấp trên liên kết thế nào, nhưng họ thấy đây là cơ hội để đổi đời nên bất chấp nguy hiểm mà ủng hộ Bán Tiệt Lý.

Sắc mặt Hoắc lão thái thái trở nên cực kỳ khó coi.

Giải Vũ Thần với tư cách gia chủ cũng đầy phẫn nộ, không ngờ mọi mũi dùi đều chĩa vào nhà mình.

Nếu không phải biết có Long ca ủng hộ phía sau, có lẽ lúc này bọn họ đã phải nhận thua rồi.

Những người trong gia tộc không biết chuyện đó nên bắt đầu dao động, dù sao Giải Vũ Thần còn quá trẻ, chưa làm được chuyện gì kinh thiên động địa.

Họ đâu biết gã đã theo Tiêu Long đi bao nhiêu cái đại mộ rồi, những thứ đó mà lộ ra thì đủ sức trấn áp tất cả.

Các thế lực dưới trướng Ngô gia cũng rục rịch vì lần này chỉ có mỗi Hạo Thiên Chân xuất hiện, Ngô Lão Cẩu và những người khác đều vắng mặt.

Đám người này bắt đầu bức cung: "Xin cho chúng tôi một cơ hội!" "Ngô Tam Tỉnh biệt tăm biệt tích, chúng tôi cũng cần cơm ăn, xin tiểu tam gia cho chúng tôi cơ hội!" "Xin lỗi nhé, Hoắc gia đến một người đàn ông chống lưng cũng không có, sao chúng tôi theo nổi?

Chúng tôi cần sống!" Càng lúc càng có nhiều người đứng ra ủng hộ phe biến cách.

Họ biết nếu lúc này không theo thì sau này sẽ bị loại bỏ, còn theo phe mới thì ít nhất cũng giữ được địa vị.

Thấy tình hình đúng như dự đoán, Bán Tiệt Lý và đồng bọn nhìn nhau cười đắc thắng, dùng thế áp đảo để ép cung: Có lùi bước hay không?

Nếu không lùi, đám người này sẽ không để yên.

Còn nếu lùi, thì phải giao ra toàn bộ địa vị, vinh quang và vị trí lãnh đạo!

Hắc Bối Lão Lục và đám tay chân đều cười rộ lên.

Đột nhiên có người chú ý tới Trần Bì A Tứ đang ngồi bên cạnh, toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn sắc mặt xanh mét của Hoắc lão thái thái, lại nhìn mấy cô gái bên cạnh Tiêu Long đang phẫn nộ!

Đám gia hỏa này muốn đối phó với những người thân thiết nhất bên cạnh Tiêu Long.

Nếu không có Tiêu Long, Trần Bì A Tứ cảm thấy lần này có lẽ đã thành công, dù sao Trương Khải Sơn không còn ở đây, Nhị Nguyệt

Hồng cũng đã thoái vị.

Hiện tại trong Thượng Tam Môn chỉ còn mỗi Bán Tiệt Lý là hoạt động mạnh nhất, nên mới dám đứng ra nói lời quyết định.

Nhưng lần này đã khác.

Hình ảnh Tiêu Long xuất hiện đêm hôm đó vẫn khiến hắn run rẩy đến tận bây giờ.

Trước mặt một vị đại thần như vậy mà dám nhảy nhót bừa bãi, đúng là chán sống rồi!

Đặc biệt là khi nhìn Tiêu Long đang ngồi trong góc với vẻ mặt bất cần, bên cạnh là A Ninh, Alice và Bàn Tử, ai nấy đều thản nhiên như không, dường như còn có chút giễu cợt, giống như đang xem kịch vậy.

Tim Trần Bì A Tứ không khỏi đập loạn liên hồi.

Lúc này, thấy cảm xúc của đám đông đã được đẩy lên cao trào, đã đến lúc thu hoạch, đã đến lúc khiến Hoắc lão thái thái và những người kia phải đưa ra lựa chọn.

Ngô lão cẩu không xuất hiện, Giải cửu gia cũng không lộ diện, vậy thì bây giờ chỉ cần giải quyết xong Hoắc lão thái thái là đại sự coi như thành.

Hắc Bối Lão Lục đứng lên, vung tay ép tiếng ồn của mọi người xuống.

Đợi đến khi tất cả đã im lặng, hắn mới nở nụ cười tủm tỉm: "Nếu cảm xúc của mọi người đã cao như vậy, nguyện vọng thiết tha như thế, tôi tin rằng lão tiền bối chắc chắn sẽ cho chúng ta một đáp án hài lòng.

Tiếp sau đây, mời Lý tam gia nói vài lời." Hắn còn dẫn đầu vỗ tay.

Tức thì, bên dưới vang lên tiếng vỗ tay sấm dậy.

Mọi người đều vô cùng kích động.

Chỉ cần vị này lên tiếng, chuyện hôm nay không thành cũng phải thành.

Chương 213

Trừ khi Ngô lão cẩu, Giải cửu gia hay Nhị Nguyệt Hồng xuất hiện!

Trừ khi Cửu Môn Đề Đốc sống lại phản đối, bằng không đại sự hôm nay coi như xong.

Sau khi hưởng thụ tiếng vỗ tay của mọi người, Bán Tiệt Lý mới đứng dậy, nở nụ cười giả tạo với đám đông.

Thấy lão gia tử sắp mở miệng, tất cả đều im phăng phắc.

Bán Tiệt Lý rất hưởng thụ cảm giác này, mặt mũi thật sự quá vẻ vang!

Lúc này hắn mới lên tiếng: "Chuyện hôm nay thế này đi, nếu mọi người đều có tâm muốn thay đổi, vậy Lão Cửu Môn chúng ta hãy thương lượng cho kỹ.

Chúng ta sẽ bỏ phiếu quyết định, bầu ra một người đứng đầu.

Ồ, đúng rồi, bầu thêm một vị Cửu Môn Đề Đốc nữa đi.

Dù sao không có người dẫn dắt thì công việc sau này của tôi cũng khó khăn.

Trong lúc Lão Cửu Môn đang biến động, vạn nhất bị thế lực bên ngoài thừa cơ cắn một miếng thì không hay.

Cho nên lão già tôi đề nghị, trước tiên bầu ra một Cửu Môn Đề Đốc mới, các gia tộc khác chúng ta cũng bầu cử lại hết một lượt.

Đương nhiên, để công bằng, gia tộc nào những năm qua bỏ ra nhiều công sức nhất, làm được nhiều việc nhất, danh tiếng tốt nhất thì tự nhiên có thể kế thừa vị trí trong tám môn còn lại.

Các vị thấy đề nghị của tôi thế nào?" Bán Tiệt Lý vừa dứt lời, giây tiếp theo, đám đông reo hò ầm ĩ, ai nấy đều kích động khôn cùng.

Đặc biệt là những gia tộc đã liên minh với Hắc Bối Lão Lục từ trước, họ dường như đã nhìn thấy hy vọng đổi đời.

Những người đại diện đó cuồng nhiệt gào thét: "Ủng hộ quyết định của Lý tam gia!", "Cứ theo Lý tam gia mà làm!", "Lý tam gia nghĩ cho chúng ta như vậy, tôi tự nhiên đồng ý một trăm phần trăm!", "Lý tam gia uy vũ!"...

Trong thoáng chốc, những người ủng hộ đều lên tiếng.

Hoắc lão thái thái im lặng, những người trung thành với nhà họ Ngô, họ Giải, họ Hoắc ai nấy đều tức đến nổ phổi, hận không thể xông lên đánh một trận, giết sạch lũ phản đồ kia, nhưng lại bị người bên cạnh ngăn cản.

Thấy không có ai phản đối, Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy nhìn nhau cười, biết rằng đại sự đã thành.

Lúc này ai dám đứng ra tức là đối đầu với tất cả, là tự tìm cái chết.

Ngay khi Hắc Bối Lão Lục chuẩn bị mở miệng phân chia thành quả chiến thắng, thì một giọng nói thản nhiên vang lên bên tai mọi người: "Tôi thấy đề nghị này không ra gì cả." Một câu nhẹ tênh khiến sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Nụ cười trên mặt nhóm Bán Tiệt Lý cứng đờ lại.

Những người khác vẫn chưa kịp phản ứng, cả đại viện im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt đổ dồn về phía thiếu niên áo trắng đang ngồi cạnh Hoắc Tú Tú, cùng Bàn Tử đánh bài.

Sắc mặt đám người phản loạn trở nên xanh mét, phẫn nộ tột cùng.

Tuy nhiên, cũng có những người phản ứng khác.

Hoắc lão thái thái thở phào nhẹ nhõm.

Tuy bà không nghĩ rằng trong tình huống này cậu con rể hờ có bản lĩnh giải quyết được cuộc khủng hoảng, nhưng việc hắn dám đứng ra bảo vệ nhà họ Hoắc lúc này là một hành động đáng khen.

Bà đã thực sự công nhận đứa con rể này!

Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, áp lực lúc nãy tan biến sạch sành sanh.

Long ca cuối cùng cũng lên tiếng, cậu không còn lo lắng gì nữa.

Trần Bì A Tứ ngồi cạnh Bán Tiệt Lý thì tim đập loạn nhịp, trong lòng thầm kích động: "Sắp bắt đầu rồi sao?

Thật sự sắp bắt đầu rồi?

Vị này liệu có thực sự kiến tạo nên một thời thịnh thế?

Dựa vào thực lực của hắn, có lẽ thực sự có thể!

Dù Cửu Môn Đề Đốc có sống lại cũng không thay đổi được sự thật đâu.

Xem ra lựa chọn của mình không sai!" Thế là Trần Bì A Tứ đầy mong đợi nhìn về phía Tiêu Long.

Lúc này, một số kẻ cuối cùng cũng không nhịn được: "Đù!

Thằng nhóc miệng còn hôi sữa kia, ở đây có chỗ cho mày nói chuyện sao?", "Mẹ kiếp!

Đại sự của Lão Cửu Môn mà một thằng ngoại nhân cũng dám chỉ tay năm ngón?", "Hoắc lão thái thái, Hoắc đại tiểu thư, đây là thái độ của nhà họ Hoắc sao?", "Nhà họ Hoắc giờ để người ngoài đại diện

rồi à?!", "Chắc không phải có giao dịch mờ ám gì chứ?" Đám đông bắt đầu la ó.

Nhưng một số người khi nhìn rõ diện mạo Tiêu Long thì sắc mặt liền thay đổi.

Đám bên dưới không biết thân phận của Tiêu Long, nhưng cấp trên thì biết rõ.

Đặc biệt là Hắc Bối Lão Lục, sắc mặt hắn biến đổi liên tục.

Chuyện về Tiêu Long mấy ngày nay đã râm ran khắp nơi.

Tuy thân phận cụ thể của thiếu niên này chưa rõ, thậm chí không tra ra được gì, nhưng một kẻ có thể khiến đại lão bản của Khách sạn Tân Nguyệt đích thân đón tiếp, khiến Cừu Đức Khảo phải thận trọng đối đãi, lại có thể bình an vô sự rời đi sau khi tát vào mặt lão đại gia tộc Alex, thì chắc chắn không hề đơn giản.

Ban đầu bọn họ tưởng thiếu niên này ngồi ở nhà họ Hoắc sẽ không tham dự vào chuyện của Lão Cửu Môn, nhưng giờ thì thấy hơi phiền phức rồi.

Tuy nhiên, lúc này không thể nhụt chí, dù biết thân phận Tiêu Long không đơn giản, nhưng vì lợi ích, bọn họ chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

Cùng lắm là cá chết lưới rách, chôn vùi cả thiếu niên này lẫn nhà họ Hoắc.

Trong mắt Hắc Bối Lão Lục loé lên tia lạnh lẽo.

Sau khi nhận được cái gật đầu từ những người khác, hắn đằng đằng sát khí đe dọa: "Thằng nhóc!

Có ý kiến gì thì đứng ra đây xem, để tao xem ai dám ủng hộ mày!" Nhưng lời hắn vừa dứt, Trần Bì A Tứ bên cạnh đột ngột đứng bật

dậy, hét lớn: "Tôi ủng hộ!" Hắc Bối Lão Lục đờ người ra, tất cả những người còn lại cũng ngớ ngẩn luôn!

Chuyện gì thế này?

Mọi người đều mờ mịt!

Đặc biệt là đám thủ hạ và đại diện các thế lực của Trần Bì A Tứ, ai nấy đều đứng hình tại chỗ.

Lúc nãy khẩu hiệu còn hô vang trời, giờ thì sắc mặt đại biến, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi và khó hiểu. "Lão đại của mình có thể nói ra câu đó sao?

Tại sao?

Tại sao lại ủng hộ một thằng nhóc không tên tuổi?

Không sợ đắc tội mọi người sao?

Không sợ chúng ta cũng bị liên lụy sao?

Người ta đang thừa cơ đánh chó xuống nước, giờ đứng ra phản đối không phải tự tìm cái chết à?" Ngay cả mấy tên thân tín cũng nhìn hắn trân trân, há hốc mồm không dám nói nửa lời.

Lúc này, Trần Bì A Tứ ưỡn ngực, đứng thẳng lưng, một lần nữa quát lớn: "Tôi ủng hộ!

Trần Bì A Tứ tôi vô điều kiện ủng hộ Tiêu Long tiên sinh!

Ai có ý kiến gì, ai có gì bất mãn, cứ nhắm vào tôi đây này!" Một câu này khiến Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy mặt cắt không còn giọt máu, trừng mắt nhìn hắn đầy kinh ngạc.

Trước đó rõ ràng đã bàn bạc cùng tiến cùng lui, sao giờ lại phản bội?

Đối diện với ánh mắt chất vấn của mấy người kia, Trần Bì A Tứ

trực tiếp ngó lơ.

Hắn biết lúc này phải thể hiện lòng trung thành với Tiêu Long, chỉ có như vậy mới thoát khỏi sự trừng phạt, bảo toàn được địa vị và thực lực, cũng như giữ lại mạng sống cho đám thủ hạ bên dưới. "Bây giờ các người không hiểu cũng được, không thông cũng chẳng sao, nhưng sớm muộn gì cũng phải cảm ơn tôi thôi!" Trần Bì A Tứ nghĩ bụng, nét mặt không hề thay đổi, thậm chí còn trực tiếp bước về phía Tiêu Long.

Dưới ánh mắt sững sờ của tất cả mọi người, hắn cung kính đi tới trước mặt Tiêu Long, gập người thật sâu, cúi đầu thật thấp, rồi dõng dạc nói: "Tôi, Trần Bì A Tứ, nguyện cùng Tiêu Long tiên sinh cùng tiến cùng lui!

Nguyện cùng nhà họ Hoắc, họ Ngô, họ Giải đồng cam cộng khổ!

Nếu có kẻ nào dám động thủ, Trần Bì A Tứ tôi là người đầu tiên không đồng ý!" Hắn hét lớn, giơ cao cây gậy chống trong tay.

Đám đông nghe mà ngẩn người.

Ngay cả Hoắc lão thái thái cũng kinh ngạc nhìn lão già mù này, thực sự không hiểu nổi.

Chương 214

Rõ ràng cục diện đang nghiêng về một phía, rõ ràng sắp được chia chác chiến lợi phẩm, tại sao hắn lại chọn làm vậy?

Làm thế này sẽ trực tiếp đắc tội với những kẻ kia, bị đá ra khỏi vòng tròn quyền lực.

Hắn thật sự nghĩ mình là Trần Bì năm xưa sao?

Thật sự nghĩ Cửu Môn Đề Đốc còn sống?

Hay nghĩ Nhị Nguyệt Hồng sẽ đứng ra chống lưng cho hắn?

Không bao giờ!

Bây giờ là thiên hạ của bọn Bán Tiệt Lý rồi.

Hoắc lão thái thái ghi nhận tâm ý của hắn, nhưng tại sao hắn lại đi tìm cái chết như vậy?

Nhóm Thiên Chân cũng có chút không hiểu.

Nhưng nhớ lại đêm hôm đó, Trần gia a công đích thân tìm Tiêu Long nói chuyện riêng một lúc, họ cũng lờ mờ hiểu ra.

Có lẽ từ lúc đó Trần Bì A Tứ đã quyết định phản bội phe kia rồi.

Hắn biết Long ca đáng sợ thế nào nên mới đưa ra lựa chọn này.

Nhóm Bàn Tử cười khẩy, nhìn những kẻ khác như nhìn lũ ngốc, vì họ biết Long ca sắp ra tay rồi.

Vì Tú Tú, vì mấy người bạn, anh ấy sẽ hiên ngang xuất thủ, trấn áp toàn bộ đám nhảy nhót này!

Hạo Thiên Chân trong lòng thở hắt ra một hơi, cảm thấy Long ca mới đúng là đàn ông đích thực.

Không cần nói nhiều, chỉ cần ngồi đó là có người đứng ra ủng hộ.

Chỉ vài câu đơn giản đã có thể khiến một tập đoàn lợi ích tan rã.

Chỉ cần thể hiện thực lực là có thể trấn áp toàn bộ yêu ma quỷ quái.

Cậu nhớ lại câu nói Tam thúc để lại trước đây, bảo rằng không cần lo lắng về biến cố của Lão Cửu Môn lần này, chỉ cần đi theo Tiêu Long thì mọi chuyện sẽ ổn, tự khắc có người ủng hộ.

Bây giờ cậu mới hiểu hết ý nghĩa câu nói đó.

Quả nhiên không hổ danh Tam thúc, quả nhiên không hổ danh Long ca.

Đây mới là cường giả thực sự, đây mới là bản lĩnh bày mưu lập kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Thiên Chân không ngớt cảm thán, biết rằng lần này mình đã học được nhiều điều.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó.

Hắc Bối Lão Lục lập tức nổi giận.

Nếu Trần Bì A Tứ đã không nói lý lẽ, dám phản bội vào lúc này, thì đừng trách lão tử không khách khí.

Giết hết!

Chán sống rồi, có chiến quả tốt đẹp không muốn hưởng, lại đi đứng ra bảo vệ người khác, hèn gì mà biến thành lão già mù!

Hắc Bối Lão Lục lại đứng lên, hướng về phía Trần Bì A Tứ lạnh lùng mỉa mai: "Tốt!

Trần mù đúng là Trần mù, bản lĩnh nhìn người quả nhiên rất lợi hại!

Nếu đã như vậy, tao cho mày thêm một cơ hội nữa, còn ai muốn đứng ra thì lão tử cho thêm cơ hội để bước ra đấy!

Bước ra đi!" Hắc Bối Lão Lục trợn trừng mắt, nộ hống như muốn nuốt chửng bất cứ ai dám đứng ra lúc này.

Mọi người đều im lặng, từng kẻ cúi đầu, không dám thở mạnh.

Ngay cả những thế lực dưới trướng Trần Bì A Tứ cũng lùi lại, cách xa hắn ra, chỉ còn vài kẻ trung thành với sắc mặt khó coi vẫn đứng phía sau.

Lúc này, đám gia hỏa kia quay người lên tiếng: "Nhà họ Vương tôi từ nay về sau ly khai Trần Bì A Tứ!

Xin Lý tam gia cho tôi một cơ hội!", "Thiết Tỏa Đường tôi cũng ly khai Trần Bì A Tứ, xin Lục gia cho một cơ hội!", "Trần gia không nhìn rõ thực chất, muốn dắt chúng tôi vào hố lửa, nhưng tôi không ngu!

Lý lão ngũ tôi đại biểu anh em dưới trướng phản rồi!"...

Trong thoáng chốc, bảy tám thế lực trực tiếp phản bội vì cảm thấy Trần Bì A Tứ đang lấy trứng chọi đá.

Bọn họ không muốn chết, chỉ muốn kiếm tiền, nên phải theo kẻ mạnh chứ không thể đi tìm cái chết.

Phản bội ngay trước mặt tất cả mọi người!

Chứng kiến cảnh này, Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy cười nhạo, nhìn Tiêu Long đầy giễu cợt, cũng nhìn Trần Bì A Tứ đang cung kính đứng sau lưng hắn.

Lúc này, ngay cả Bán Tiệt Lý cũng cười, giọng điệu mang đầy vẻ mỉa mai: "Lão Tứ à, nhìn thiên ý đi, thuận đạo thì nhiều người giúp, nghịch đạo thì chẳng ai theo!

Thôi được rồi, bây giờ tôi có thể cho cậu thêm một cơ hội hối cải, chỉ cần..." Nhưng lời hắn chưa dứt, Trần Bì A Tứ đã trực tiếp ngắt lời, khinh bỉ nói: "Không cần đâu!

Có thể đi theo Tiêu Long tiên sinh, làm chút việc cho ngài ấy, đó là phúc phận mấy đời lão Tứ tôi tu luyện được!

Tam ca đừng nói nhiều nữa!

Ngược lại tôi cũng khuyên ông một câu, bây giờ thu tay còn kịp!

Tôi có thể nói vài lời tốt đẹp trước mặt Tiêu Long tiên sinh, tha cho ông một mạng!" Mọi người bị câu nói ngạo mạn của Trần Bì A Tứ làm cho đờ người, hồi lâu không phản ứng lại được.

Tha cho tôi một mạng?

Cho tôi một cơ hội?

Đang nói đùa sao?

Bị tâm thần rồi à?

Không nhìn rõ cục diện sao?

Chắc không chỉ mắt mù mà tâm cũng mù luôn rồi!

Vô số người nhìn lão bằng ánh mắt không thể tin nổi, đầy rẫy sự chế nhạo và khó hiểu!

Nhiều người còn thấy tiếc nuối, cho rằng Trần Bì A Tứ đúng là kẻ ngốc khi nói ra những lời đó lúc này.

Thật sự nghĩ thằng nhóc áo trắng trước mặt ghê gớm lắm sao?

Có chút tiền hôi hám!

Là phú nhị đại của thế lực nào đó chăng?

Dù thật sự là đại lão bí ẩn nào đó thì đã sao?

Đây là Lão Cửu Môn!

Dưới trướng toàn là lũ hung thần ác sát!

Tuy không phải hạng cùng hung cực ác nhưng cũng chẳng mấy ai là người tốt.

Đặc biệt khi lợi ích bị xâm phạm, thật sự nghĩ có chút tiền, chút thế lực là ghê gớm lắm sao?

Thật sự nghĩ có thể tùy tiện nhúng tay vào chuyện của Lão Cửu Môn à?

Tuổi trẻ đúng là không biết tự lượng sức mình!

Lão Cửu Môn tùy tiện cử ra một cao thủ cũng có thể khiến thằng nhóc này chết không chỗ chôn.

Trần Bì A Tứ chắc chắn là phát điên hoặc bị đe dọa rồi mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy!

Trong lúc những kẻ kia còn đang mờ mịt khó hiểu, Tề Thiết Chủy đã không kìm được cơn giận, trực tiếp lên tiếng mắng chửi: "Lão Tứ!

Ông điên thật rồi!

Vì một mụ già mà đối đầu với chúng tôi, nếu đã vậy thì đừng trách các anh em không nể mặt!

Người đâu!

Mời Tứ gia xuống cho tôi!" Tề Thiết Chủy nộ hống một tiếng, lập tức có người tiến lên chuẩn bị hành động.

Chương 215

Nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang dội, mọi người kinh hãi nhìn thấy đại môn nhà họ Hoắc bị đổ sập, bụi mù mịt.

Khi đám đông còn chưa kịp phản ứng, từ sau làn khói bụi, một giọng nói lanh lảnh truyền đến: "Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi cũng ủng hộ quyết định của Tiêu Long tiên sinh!

Ai dám phản đối quyết định của vị lão bản mới của Khách sạn Tân Nguyệt?!

Tiêu Long tiên sinh ủng hộ ai, Khách sạn Tân Nguyệt ủng hộ kẻ đó!

Ai dám nói một câu vô dụng, tức là đối đầu với Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi!" Khói bụi tan đi, một nhóm người xuất hiện trước mặt mọi người.

Người dẫn đầu là một quý cô quyến rũ, chính là Doãn Nam Phong!

Sắc mặt của tất cả mọi người trong nháy mắt thay đổi hoàn toàn.

Nếu một mình Trần Bì A Tứ thì có thể dễ dàng trấn áp, nhưng giờ lại có thêm Khách sạn Tân Nguyệt, ai nấy đều trở nên ngưng trọng.

Bên cạnh Tiêu Long, Trần Bì A Tứ và Hoắc lão thái thái cũng đờ người ra nhìn, có chút không thể tin nổi, tâm thần chấn động khôn cùng.

Thật sự không ngờ lúc này ngay cả Khách sạn Tân Nguyệt cũng chủ động đứng ra ủng hộ Tiêu Long.

Hai người bọn họ vốn tưởng Tiêu Long sẽ dùng bạo lực trấn áp, cưỡng ép giải quyết rắc rối như lần trước, nhưng không.

Thiếu niên này chỉ ngồi đó uống trà đánh bài, mà đã có những nhân vật tầm cỡ chủ động đứng ra ủng hộ!

Thật quá đáng sợ!

Thiếu niên trước mắt rốt cuộc là ai mà Khách sạn Tân Nguyệt phải đích thân bảo vệ?

Thiếu niên trước mắt từ khi nào đã trở thành chủ nhân của Khách sạn Tân Nguyệt?

Tất cả đều chấn động không thôi.

Khách sạn Tân Nguyệt là gì?

Đó là một tổ chức có thể sánh ngang, thậm chí còn bí ẩn và đáng sợ hơn cả Lão Cửu Môn.

Kết quả giờ mới biết, chủ nhân của nó chính là thiếu niên áo trắng này.

Trong lúc mọi người đang nghiêm túc, dốc hết sức thảo luận đại sự của Lão Cửu Môn, thì hắn lại ngồi đó đánh bài uống trà!

Thật không thể tin nổi!

Thật kinh hoàng!

Đừng nói đến đám thủ hạ, ngay cả những kẻ vừa phản bội Trần Bì A Tứ lúc nãy giờ mặt mũi cũng xanh mét.

Hèn gì lão đại lại chọn như vậy, hóa ra lão đã biết thiếu niên này là chủ của Khách sạn Tân Nguyệt từ sớm.

Trời ạ!

Lão đại, sao không nói cho chúng tôi biết?

Sao không báo trước cho chúng tôi?

Tôi sai rồi!

Đám người đó hối hận vô cùng.

Càng kinh hãi hơn là Hắc Bối Lão Lục và những kẻ khác, ngay cả Bán Tiệt Lý cũng kinh hoàng đứng bật dậy, nhìn mọi chuyện diễn ra mà hai tay run rẩy.

Có thể sao?

Một thiếu niên áo trắng trông bình thường như vậy lại trở thành chủ nhân của Khách sạn Tân Nguyệt?

Không phải vì có tiền sao?

Không phải vì là phú nhị đại sao?

Nên Khách sạn Tân Nguyệt mới khách khí như vậy?

Nhưng không, người ta chính là chủ nhân thực sự.

Hèn gì Doãn Nam Phong lại cung kính với hắn đến thế.

Hèn gì hai ngày trước cô ta không tiếc đắc tội với gia tộc Alex!

Hóa ra cái tát vào mặt Alex không phải của một phú nhị đại tầm thường, mà là của chủ nhân Khách sạn Tân Nguyệt.

Hèn gì...

Sắc mặt bọn họ trở nên khó coi, đột nhiên cảm thấy chuyện hôm nay như một trò cười.

Giống như lúc này, thiếu niên kia thậm chí còn chẳng buồn liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy run rẩy toàn thân, nhưng nộ hỏa còn nhiều hơn, cảm thấy mình bị lừa.

Đặc biệt là sau chuyện này, bọn họ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!

Thế là họ phẫn nộ, chuẩn bị giết người!

Cùng lắm là một không làm hai không nghỉ, thịt sạch hết đám này là xong!

Nhóm Thiên Chân cũng kinh ngạc nhìn Tiêu Long, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Đặc biệt là Bàn Tử, dù biết Tiêu Long và Doãn Nam Phong có quan hệ không bình thường, nhưng thế này thì cũng quá mức rồi.

Chơi trò chủ tớ à?

Mẹ nó!

Long ca đúng là biết chơi nha.

Chơi một hồi không chỉ lừa được mỹ nhân mà còn thâu tóm luôn cả tài sản của người ta.

Mẹ kiếp!

Đúng là nhân tài mà.

Long ca đúng là tấm gương sáng cho hậu thế!

Trong lúc mọi người còn đang chấn động, Doãn Nam Phong dẫn người cung kính đi tới trước mặt Tiêu Long: "Tiểu nữ đến muộn, để lão bản phải chịu ủy khuất!

Xin lão bản lượng thứ!" Một câu nói khiến cả sân viện im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng Tiêu Long quăng bài: "Tứ quý!

Thắng rồi!

Trả tiền, trả tiền đi!" Mọi người im lặng, kinh hãi tột độ, nhưng không một ai dám lên tiếng lúc này.

Cứ thế nhìn Tiêu Long thu tiền thắng cược từ tay Bàn Tử và những người khác, dường như hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện xung quanh, hoặc căn bản là chẳng coi chuyện vừa rồi ra gì.

Lúc này Thiên Chân thật sự không nhịn được nữa, nhỏ giọng nhắc nhở: "Long ca, Doãn lão bản tới rồi, chuyện cải cách Lão Cửu Môn, anh có cho kiến nghị gì không?" "Hả?

Kiến nghị?

Có kiến nghị gì hay không?" "Bầu một Đề đốc mới để thống lĩnh Cửu Môn." Hoắc Tú Tú nhỏ giọng nói. "Bầu Đề đốc mới?

Tại sao chứ?

Trương Khải Sơn không phải vẫn còn sống đó sao?" Một câu nói tùy tiện của Tiêu Long khiến sắc mặt mọi người lập tức đại biến.

Một số lão làng sợ đến mức nhũn chân ngã bệt xuống đất.

Nhưng đúng lúc này, họ nghe thấy tiếng Tiêu Long bực bội: "Cái lão già này, cứ lề mề mãi, không xem là lúc nào rồi à, không mau lăn vào đi?

Hay là muốn tôi phải mời vào?" Câu nói này trực tiếp khiến mọi người mông muội.

Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu họ: Chẳng lẽ Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn vẫn còn sống?!

Hắc Bối Lão Lục ngồi bệt xuống đất, mồ hôi vã ra như tắm!

Hắn sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Chương 216

Bất kể lúc nào, đối với Trương Khải Sơn, hắn vừa tôn kính vừa kính sợ.

Nếu trước đây nghĩ lão đã chết thì hắn không sợ, thử thách thăm dò bao lâu nay mới bắt đầu hợp nhất Lão Cửu Môn.

Nhưng nếu Trương Khải Sơn còn sống, có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám có ý định đó.

Nhưng giờ đây, người tưởng như đã chết lại có thể còn sống, đang đứng ngoài cửa xem kịch, đúng là muốn mạng mà!

Những lời huênh hoang lúc nãy khiến hắn cảm thấy sụp đổ.

Những thế lực mới gia nhập không hiểu vì sao những lão làng này lại kinh hãi như vậy, bèn ngơ ngác nhìn.

Đến khi người bên cạnh rỉ tai bảo rằng người Tiêu Long vừa nhắc tới có thể là đại ca của Lão Cửu Môn, Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn, bọn họ liền ngồi không vững nữa, sợ đến run cầm cập, chấn động khôn cùng.

Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn, đó là tín ngưỡng, là tấm gương cho người trong nghề, là nhân vật trong truyền thuyết từ thuở nhỏ.

Giờ đây người ta bảo nhân vật truyền thuyết đó đang đứng ngoài cửa, ai nấy đều kinh hoàng, đờ đẫn nhìn ra cổng, vừa mong đợi vừa sợ hãi người đó bước vào.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa vang lên một giọng nói đầy vẻ áy náy: "Tiêu Long huynh đệ, đừng vội mà, tôi định xem kịch thêm chút nữa, sao lại gọi tôi vào sớm thế?" Một câu nói khiến những kẻ vốn còn ôm

tâm lý cầu may hoàn toàn suy sụp, thân thể nhũn ra nằm vật xuống đất, thậm chí có kẻ sợ đến mức sùi bọt mép.

Nhóm Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy nghe thấy giọng nói quen thuộc đó liền run rẩy không thôi, không một ai dám ngồi yên.

Hoắc lão thái thái, Bán Tiệt Lý cũng bật dậy khỏi ghế, ánh mắt phức tạp vô cùng.

So với những người khác, sự kinh hãi của đám thủ hạ có lẽ chỉ là vì Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn, nhưng với những lão già có thực lực, địa vị này, điều họ kinh hãi hơn chính là Tiêu Long.

Kinh hãi vì ngữ khí của Tiêu Long, và kinh hãi vì câu trả lời của Trương Khải Sơn!

Cuộc đối thoại của hai người mang ý nghĩa gì, trong lòng họ hiểu rõ mười mươi, và chính vì hiểu rõ nên mới thấy chấn động cực độ.

Đại ca của bọn họ, Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn, nhân vật từng như thần thánh, lại gọi thiếu niên trước mặt là tiểu huynh đệ, lại chẳng hề phản ứng gì trước những lời lẽ không khách sáo của hắn, ngược lại còn đối xử như người cùng vai vế.

Sao có thể không kinh hoàng?

Sao có thể không sợ hãi?

Sao có thể không thấy khó tin?

Giờ phải làm sao?

Nhóm Bán Tiệt Lý đột nhiên thấy hoảng loạn, không biết lát nữa sẽ phải đối mặt với kết cục thế nào.

Khi Trần Bì A Tứ đứng ra, bọn họ nghĩ có thể trực tiếp hạ gục.

Khi chủ nhân Khách sạn Tân Nguyệt bước vào, bọn họ nghĩ có thể chống cự.

Nhưng giờ đây, khi Trương Khải Sơn bước vào, bọn họ biết mọi kế hoạch bàn bạc đều tan thành mây khói, mọi sự chuẩn bị đều vô dụng.

Họ hiểu rằng mình đã thất bại thảm hại.

Tiêu Long và những người khác trước đó không phản ứng gì là vì căn bản không coi bọn họ là đối trọng, hay nói đúng hơn là chẳng coi ra gì!

Bán Tiệt Lý cười khổ, đột nhiên thấy mọi chuyện thật trào phúng, vốn tưởng lần này sẽ thành công, giờ nhìn lại mới thấy mình đang tự bước tới diệt vong.

Thế nên khi Trương Khải Sơn ung dung bước vào, hắn đã buông xuôi.

Nhìn thấy Trương Nhật Sơn đi sau lưng Trương Khải Sơn, hắn biết hôm nay không còn chút hy vọng nào nữa. "Ha ha ha, mấy lão huynh đệ của tôi lại gặp mặt nhau rồi." Vừa vào cửa, Trương Khải Sơn đã cười nói, rồi đi tới chỗ Tiêu Long, vẻ mặt bất lực: "Tiêu Long tiểu huynh đệ thật nhàn nhã, mấy huynh đệ của tôi mệt muốn chết, vậy mà trong mắt cậu lại chẳng đáng một xu." Nhìn vẻ trẻ trung của Trương Khải Sơn, nghe những lời bất lực của lão, mọi người lại một lần nữa chấn động.

Một số người thậm chí không hiểu nổi, Trương Khải Sơn rõ ràng là đại nhân vật từ mấy chục năm trước, những người cùng thời như Ngô tam gia đều đã già cả, tại sao vị Cửu Môn Đề Đốc này vẫn trẻ trung như vậy, cứ như thanh niên mới ngoài hai mươi.

Bọn họ không hiểu, nhưng Bán Tiệt Lý thì hiểu, đó là thứ mà bọn họ cả đời theo đuổi, và đại ca của họ đã làm được!

Thế nên trong lòng hắn không còn một tia may mắn nào nữa.

Tuy nhiên, luôn có những kẻ không tin vào tà thuật, đó là những kẻ mới, những kẻ không hiểu về thời đại đó, không biết về những bí ẩn của thế giới này.

Bọn họ không nể người, chỉ nể tiền và súng, chỉ tin vào thực lực mà họ cho là mạnh mẽ.

Đặc biệt là những kẻ dưới trướng Hắc Bối Lão Lục, toàn là lũ liều mạng và còn rất trẻ.

Nghe truyền thuyết về nhóm Trương Khải Sơn, bọn họ chỉ nghĩ đó là chuyện đời xưa, dù người thời đó có giỏi khinh công bay tường đi nữa thì đã sao?

Có giỏi bằng máy bay đại bác bây giờ không?

Có thắng được đống sắt thép trong tay tôi không?

Đám lão già này đúng là nhát như thỏ đế, thấy nhân vật trong truyền thuyết là liền nhụt chí, nhưng bọn họ thì không.

Thế là một số kẻ nghiến răng, giậm chân, nhìn nhau ra hiệu: Làm thôi!

Chết thì thôi, không chết thì vạn năm.

Liều một phen!

Thế là nhóm thanh niên tâm địa độc ác, lỗ mãng, không biết trời cao đất dày này trực tiếp nổ súng, gào thét rút súng bên hông ra chỉ vào mọi người.

Một tên cầm đầu bước ra, trước tiên gào lên với nhóm Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục: "Đại ca!

Tam gia!

Đến lúc này rồi chúng ta còn lựa chọn nào sao?

Bùng nổ thôi!", "Đúng đó đại ca!

Theo chúng tôi làm một vố đi, giết sạch bọn chúng, Lão Cửu Môn sẽ thuộc về chúng ta!", "Tam gia, ông hèn thế à?

Sợ cái thằng nhóc này sao?", "Đã bao nhiêu năm rồi, thời đại thay đổi rồi!

Làm phản thôi!"...

Đám người này trực tiếp lộ ra nanh vuốt.

Nhưng khiến họ thất vọng là nhóm Hắc Bối Lão Lục chỉ đờ đẫn nằm đó với khuôn mặt đầy tuyệt vọng, căn bản không thèm để ý tới.

Đám thanh niên tức tối, trực tiếp dùng súng chỉ vào Trương Khải Sơn và Tiêu Long, hét lớn: "Thằng nhóc, tao không quan tâm mày là ai!

Tốt nhất là ngậm miệng lại!

Hôm nay Lão Cửu Môn tao thâu tóm chắc rồi!

Biết điều thì mau biến đi!", "Cửu Môn Đề Đốc phải không?

Lão quái vật phải không?

Đại nhân à, thời đại thay đổi rồi!

Không còn là giang hồ ngày xưa nữa, tao không chơi dao kiếm đâu.

Nhìn thứ trong tay tao không?

Vũ khí tinh nhuệ nhất của Mỹ đó!

Một băng 30 viên, một con voi cũng phải đổ gục!

Lão già, ngoan ngoãn đầu hàng đi, tao còn nể mặt chút đỉnh!

Bằng không súng ống vô tình, đừng trách tao không nhắc trước!" Đám thanh niên này thật chẳng biết gì, căn bản không biết thế giới này đáng sợ thế nào, tưởng rằng dựa vào vài món vũ khí là có thể thay đổi

tất cả.

Thật quá ngây thơ.

Những lão làng như Bàn Tử nhìn bọn họ như nhìn lũ ngốc.

Hắc Bối Lão Lục cũng bất lực lắc đầu.

Đúng là một lũ ngu xuẩn.

Bị người ta dùng súng chỉ vào đầu, Tiêu Long cảm thấy vô cùng không hài lòng, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hắn ghét nhất là bị kẻ khác đe dọa.

Đám gia hỏa này giờ đang làm cái chuyện đó, có thể nhịn sao?

Chương 217

Tiêu Long hắn không cần mặt mũi chắc?

Bao nhiêu người đang nhìn thế này.

Lão tử vất vả lắm mới làm màu được một trận, còn chưa kịp tận hưởng sự kinh ngạc của mọi người, mẹ kiếp lại có đứa nhảy ra phá đám.

Không phải não có vấn đề thì là gì?

Thế là nụ cười trên mặt Tiêu Long biến mất.

Giữa lúc đám gia hỏa đó đang gào thét kiêu ngạo, khí tức trên người Tiêu Long đột nhiên bạo phát.

Chỉ trong nháy mắt, những kẻ đang huênh hoang giễu cợt đó cảm thấy như rơi vào hầm băng, cả người quỵ xuống đất ngay lập tức, ngay cả sức để bò cũng không có, thậm chí một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Trong thoáng chốc, bọn họ mờ mịt, căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao tôi không động đậy được?

Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Cảm giác sợ hãi từ sâu trong lòng này là sao?

Cảm giác như tôi sắp chết rồi?

Khi những ý nghĩ đó nảy sinh, nhóm Hắc Bối Lão Lục cũng bị khí thế của Tiêu Long trấn áp, sực tỉnh lại nhưng liền sau đó là sự sợ hãi bao trùm.

Luồng khí tức này thật sự quá mạnh mẽ.

Vua của các vị vua!

Bọn họ đờ đẫn cả người, những việc mình làm trước đó thật quá hoang đường.

Hóa ra thiếu niên này được mọi người tôn trọng như vậy là vì người ta có thực lực đó!

Khí tức phát ra từ người hắn cũng đủ khiến những lão già này kinh hồn bạt vía, thật quá đáng sợ.

Đúng lúc mọi người còn đang chấn động, những kẻ vừa nói lời vô nghĩa đã bị khí tức ép cho ngã rạp, rồi sau đó, tất cả kinh hoàng chứng kiến những kẻ kiêu ngạo, những kẻ vừa mở miệng, những kẻ vừa cầm súng chỉ vào mọi người...

đồng loạt nổ tung như pháo hoa! "Đùng!

Đùng!

Đùng!" Từng kẻ một, hệt như những bông pháo hoa nở rộ, máu thịt đỏ, vàng, trắng bắn tung tóe khắp nơi.

Mọi người trong nháy mắt sợ đến ngây dại.

Ngay cả nhóm Bán Tiệt Lý, Tề Thiết Chủy cũng cảm thấy một nỗi sợ hãi thấu tận linh hồn, cả người ngơ ngác.

Đám thủ hạ bình thường lại càng khỏi phải nói, họ chưa bao giờ thấy cảnh tượng nào đáng sợ hơn thế, chẳng khác nào địa ngục trần gian!

Những kẻ vừa nãy còn kiêu ngạo vô cùng, cầm súng gào thét, chém gió với mọi người, giờ đây nổ tung ngay tại chỗ chỉ vì thiếu niên áo trắng kia đứng dậy, chỉ vì hắn khẽ mở miệng thốt ra một chữ: "Nổ!".

Trong nháy mắt, tất cả đều cảm thấy nỗi sợ hãi tử thần đang cận

kề.

Những kẻ vừa phản bội Trần Bì A Tứ sợ đến mức nhũn người ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, thậm chí có kẻ còn phóng uế bừa bãi.

Nhưng lúc này chẳng ai thèm quan tâm đến điều đó, tất cả đều đờ đẫn nhìn Tiêu Long trước mặt. "Có ai có ý kiến gì không?" Im lặng.

Im lặng đến cực hạn.

Ngay cả Doãn Nam Phong, Trương Khải Sơn hay Trương Nhật Sơn lúc này cũng im bặt, toàn thân căng cứng, cảm giác như bị một con cự thú thời hồng hoang nhắm vào, cảm giác tử vong khiến họ không dám cử động.

Không ai lên tiếng, không ai nói lời nào, tự nhiên cũng chẳng có ai phản đối.

Thế là khóe miệng Tiêu Long hiện lên một nụ cười giễu cợt, rồi thản nhiên nói: "Nếu đã vậy, lời tôi nói chắc là có trọng lượng rồi nhỉ?" Một số người không tự chủ được mà gật đầu.

Tiêu Long tiếp tục: "Nếu muốn cải tổ Lão Cửu Môn, được thôi, tôi vô cùng ủng hộ.

Nhưng tôi có một đề nghị, không biết các vị có ý kiến gì không?" "Tiểu huynh đệ cứ nói." Trương Khải Sơn im lặng một lát rồi lên tiếng, vì lúc này chỉ có lão mới đủ tư cách mở lời. "Được, tôi đề nghị để bạn gái tôi là Hoắc Tú Tú trở thành Đề đốc mới của Lão Cửu Môn, mọi người có ý kiến gì không?" Không ai dám hó hé. "Sao thế?

Đều không nói gì, tức là có ý kiến không đồng ý rồi." Tiêu Long thản nhiên xoa đầu ngón tay, chuẩn bị búng tay một cái nữa.

Tức thì mọi người đều kinh hãi, đồng thanh hô lớn: "Không vấn đề gì!

Tất cả đều nghe theo chỉ thị của Long ca!

Long ca!" Tiếng hô vang trời dậy đất.

Tiêu Long lúc này mới hài lòng gật đầu.

Mọi người từ khoảnh khắc đó mới thấy lưng áo ướt đẫm mồ hôi, cảm giác như vừa dạo một vòng quanh cửa tử.

Lúc này Tiêu Long nói tiếp: "Nếu đã vậy, giờ bàn đến chuyện một số kẻ trong Lão Cửu Môn phản bội đi." Một câu nói khiến ai nấy đều run rẩy.

Lúc này, Trương Khải Sơn đứng ra, chân thành nhìn Tiêu Long: "Tiểu huynh đệ, bỏ đi, nể mặt lão Đề đốc tôi đây, dù sao cũng đều là bạn cũ cả, chẳng còn sống được mấy năm nữa, tha cho họ một mạng được không?" Đám đông không ngờ Trương Khải Sơn lại cầu tình cho mình, ánh mắt nhìn lão đầy vẻ biết ơn.

Tiêu Long nhìn Trương Khải Sơn một cái, cười nói: "Đang dạy tôi làm việc đấy à?" Trương Khải Sơn giật nảy mình, cảm giác như bị một con dã thú nhìn chằm chằm, vội vàng xua tay: "Không không, tiểu huynh đệ hiểu lầm rồi, tôi chỉ là một đề nghị nhỏ, à không, một lời thỉnh cầu nhỏ thôi." Câu nói này đám lính mới không cảm nhận được gì, nhưng nhóm Hắc Bối Lão Lục thì chấn động thấu tim can.

Có thể khiến vị đại ca này phải hạ mình như vậy, thật khó mà tưởng tượng nổi thực lực và thân phận của thiếu niên này là gì?

Chẳng lẽ cũng là một lão quái vật cải lão hoàn đồng?

Nghĩ đến đây, một số người liền kinh hãi.

Tiêu Long nghe xong, trên mặt hiện lên một tia cười: "Đùa chút thôi mà, sau này Tú Tú còn cần lão ca giúp đỡ chỉ bảo nhiều.

Cái mặt mũi này đương nhiên là phải nể rồi!" "Tiểu huynh đệ thật

phóng khoáng, vậy thế này đi, tôi đại diện cho mấy người bạn già mời tiểu huynh đệ đi dùng bữa, còn những chuyện khác cứ giao cho đám trẻ đi." Tiêu Long nhướng mày, cười nói: "Được thôi, vậy đi nào, đến Khách sạn Tân Nguyệt của tôi dùng bữa cơm đạm bạc nhé?" "Làm phiền quá, làm phiền quá!" Nhìn Tiêu Long và Trương Khải Sơn đi phía trước, Trương Nhật Sơn không nhịn được quát nhóm Bán Tiệt Lý: "Mấy lão huynh đệ, còn ngây ra đó làm gì?

Mau đi theo đi!

Những người bên dưới có được tha thứ hay không còn phải xem biểu hiện đấy." Một lời thức tỉnh người trong mộng, nhóm Hắc Bối Lão Lục vội vàng đuổi theo, đâu còn vẻ cao cao tại thượng như trước, giờ đây chỉ như những kẻ hầu hạ cung kính đi theo sau Tiêu Long.

Trong đại viện, Hoắc Tú Tú, Thiên Chân và những người khác nhìn bóng lưng Tiêu Long đi xa, trong lòng cảm khái vô cùng. "Quả nhiên không hổ danh Long ca nha!", "Chậc chậc, ngay cả Trương Khải Sơn trong truyền thuyết cũng phải tôn kính như vậy!", "Tôi là bạn của Long ca đó nha, ra ngoài oai biết chừng nào!", "Tôi bắt đầu mong đợi chuyến đi Vân Thiên Cung sắp tới rồi, để xem lúc đó ai còn dám coi thường Bàn gia này nữa!" Nhóm Bàn Tử không ngớt cảm thán.

Vài người Tiêu Long đã ăn mừng xong.

Vương Bàn Tử không biết chuyện này, nhưng rất nhanh sau đó tin tức đã lan truyền.

Cửu Môn cũ lấy Hoắc gia làm chủ!

Chỉ vì, gia chủ hiện tại của Hoắc gia là Hoắc Tú Tú, người phụ nữ của Tiêu Long!

Cửu Môn cũ coi Tiêu Long là bậc tôn kính!

Ngay cả Trương Khải Sơn, đốc quân Cửu Môn đời trước, cũng đã thừa nhận địa vị 'cộng tôn' của Tiêu Long.

Cửu Môn cũ đã thay đổi hoàn toàn, chỉ vì một người, chỉ vì một lời nói.

Còn Bán Tiệt Lý phải trả cái giá như thế nào thì người bình thường căn bản không hề hay biết.

Nhưng người ta phát hiện ra những kẻ đó trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Thế là, trên giang hồ bắt đầu lưu truyền một truyền thuyết, một truyền thuyết về Chí Tôn áo trắng, một truyền thuyết về Chí Tôn Cửu Môn cũ.

Vài người Vương Bàn Tử không hề có chút hứng thú nào với chuyện này, ngoài việc sau khi biết thì kinh ngạc vài lần, cũng không còn cảm giác gì khác.

Bởi vì Tiêu Long đã bắt đầu chuẩn bị cho hành động tiếp theo, chuyến đi Vân Thiên Cung.

Hai ngày sau, mọi người lại bắt đầu tranh luận về chuyến đi Vân Thiên Cung.

Sau cuộc tranh giành kịch liệt, cuối cùng Tiêu Long đồng ý dẫn A Ninh, Tú Tú, Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cùng đi.

Đương nhiên, Muộn Du Bình (Tiểu Ca) là không thể thiếu.

Chương 218

Cho dù không dẫn đi, anh ấy cũng sẽ đi theo.

Còn Alice thì tạm thời ở lại giúp Tiêu Long quản lý Tân Nguyệt Quán.

Dưới sự giúp đỡ của Doãn Nam Phong, Alice đã dần quen thuộc với công việc ở Tân Nguyệt Quán.

Còn Trương Khải Sơn có đi Vân Thiên Cung hay không thì không ai biết.

Nhưng mọi người nhận được một tin tức, Ngô Tam Gia đã khởi hành trước khi sự kiện Cửu Môn cũ thay đổi.

Lại có một tin khác, đội ngũ của Cừu Đức Khảo cũng đã xuất phát.

Lúc này, vài người Bán Tiệt Lý mới chợt nhận ra.

Ban đầu Cừu Đức Khảo đồng ý giúp đỡ, thực chất là để trì hoãn bước chân của Tiêu Long.

Bởi vì đội ngũ của Cừu Đức Khảo, xét theo thời gian, đó là một sự giúp đỡ giả tạo, căn bản không hề tồn tại.

Thế là, hai ngày sau, mọi người bắt đầu xuất phát.

Một ngày nọ, những người do Ngô Tam Gia sắp xếp đã tìm đến Tiêu Long.

Trong đó có hai người là Phan Tử và Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ dẫn theo một số người còn lại.

Một đội ngũ khổng lồ như vậy đã khởi hành.

Vì số lượng người quá đông, nên mọi người đi bằng tàu hỏa.

Chuyến tàu một đường thẳng tiến về phía Bắc, đi vào Đại Hưng An Lĩnh.

Nhưng khi sắp đến Đông Bắc, trên tàu hỏa đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Vào đêm đó, khi mọi người đã ngủ say.

Nửa đêm, Tiêu Long đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa khẽ khàng.

Vì anh ở loại toa mềm sang trọng, nên tiếng gõ cửa quỷ dị đó khiến Tiêu Long cau mày.

Ban đầu anh định mặc kệ, nhưng đột nhiên cảm nhận được một luồng khí chí âm chí cực.

Lúc đó, Hoắc Tú Tú bên cạnh chui ra khỏi chăn, mơ màng hỏi: "Long ca ca, có ai gõ cửa sao?

Có phải chị A Ninh không?" Tiêu Long trợn trắng mắt.

Không khí căng thẳng ban đầu bị cô nhóc này phá tan trong nháy mắt.

"Suỵt ~ đừng nói chuyện, có chuyện rồi." Tiêu Long nói nhỏ bên tai Tú Tú.

Cô nhóc chợt rùng mình, chui ra khỏi chăn.

Khí tức Câu Trần huyết mạch trên người cô bé không tự chủ mà bùng phát.

Trong khoảnh khắc đó, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ban đầu chợt dừng lại, rồi biến mất.

Hai người đợi nửa ngày cũng không thấy gì nữa.

Khi chuẩn bị ngủ tiếp, cửa phòng lại bị gõ mạnh, bên ngoài truyền

đến giọng nói gấp gáp của A Ninh: “Long ca ca, có chuyện rồi, mau ra đi.” Hai người mở cửa.

Bên ngoài có một nhóm người.

Hóa ra mọi người đều đã tỉnh dậy.

Lúc này, sau khi tìm hiểu một hồi, Tiêu Long mới biết, không chỉ phòng của mình bị gõ cửa, mà những người khác cũng bị gõ tương tự.

Nhưng trong số đó, A Ninh và Muộn Du Bình (Tiểu Ca) sau khi mở cửa thì không thấy ai.

Thay vào đó, họ phát hiện ra một thứ quỷ dị: trên cửa xuất hiện một dấu tay màu đỏ, dấu tay của một đứa trẻ!

Vài người bàn bạc với nhau, sắc mặt chợt biến đổi.

Bởi vì theo lời giải thích của Trần Bì A Tứ, thứ đó là một loại nguyền rủa.

Sở dĩ bị gõ cửa là để hạ nguyền rủa.

Ai mở cửa thì nguyền rủa sẽ khởi động, rồi cứ thế đeo bám.

Vì vậy, A Ninh, Vương Bàn Tử và vài người thuộc hạ có sắc mặt biến đổi.

Bởi vì họ đã mở cửa, và trên cửa có hai dấu tay máu.

Những người khác chỉ có một.

Điều này khiến Tiêu Long rơi vào trầm tư.

Thật sự quá quỷ dị.

Mới bắt đầu chuyến đi Vân Thiên Cung mà đã gặp chuyện lạ lùng.

Có thể làm cho Tiêu Long hoàn toàn không biết gì, thật sự có chút không thể tin nổi.

Lúc này, Trần Bì A Tứ nói một tin không hay: “Tôi muốn vào Vân

Thiên Cung, nhất định phải vào tẩm cung của Đông Hạ Hoàng đế!

Đông Hạ Hoàng đế được chôn trong Cửu Long Kéo Quan." "Quan trọng nhất là, con đường tất yếu để vào Vân Thiên Cung nằm trong quan tài đó.

Nhưng muốn mở Cửu Long Kéo Quan là một chuyện vô cùng khó khăn.

Lần trước tôi đã bị mắc kẹt ở đó." Trần Bì A Tứ trầm mặc một lát, tiếp tục nói: "Cửu Long Kéo Quan của Đông Hạ Hoàng đế đã khiến anh ta biến dị, trở thành Thi Hoàng!

Ban đầu tôi đã chết rất nhiều người, cuối cùng chỉ có tôi chạy thoát!" "Vì vậy, tôi muốn vào Vân Thiên Cung, nhất định phải giải quyết Đông Hạ Hoàng đế!

Nhưng bây giờ xem ra, Đông Hạ Hoàng đế đã ra tay rồi." Một câu nói khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Nguyền rủa vừa rồi là do Đông Hạ Hoàng đế làm sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Trần Bì A Tứ lắc đầu, không đưa ra câu trả lời chắc chắn: "Không rõ, nhưng nhất định có liên quan đến truyền thuyết đó.

Trong truyền thuyết, ai động vào Cửu Long Kéo Quan thì Đông Hạ Hoàng đế có thể cảm ứng!

Trước tiên là cảnh cáo, nếu không nghe thì sẽ là nguyền rủa và sát lục!" "Vậy ý là nếu tôi tiếp tục đi tới thì sẽ gặp mấy con tiểu quỷ gõ cửa sao?" Hạo Thiên Chân sắc mặt biến đổi.

Trần Bì A Tứ gật đầu.

Toàn bộ không khí trở nên quỷ dị.

Ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về phía Tiêu Long.

Nhưng lại thấy Tiêu Long hoàn toàn không để tâm.

“Thôi được rồi, mọi người về ngủ đi.

Đã có kẻ muốn chơi với tôi, vậy thì tôi sẽ chơi cho ra trò vậy.” “Dám chơi trò nguyền rủa trước mặt tôi, haizz, được rồi, tất cả yên tâm về ngủ đi.” Lời nói của Tiêu Long khiến mọi người bình tĩnh lại.

Những người thuộc hạ trong lòng có chút thấp thỏm.

Nhưng Vương Bàn Tử và những người khác đã sớm thả lỏng.

Trần Bì A Tứ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sở dĩ ông ấy nói ra những điều đó là để nhận được sự chú ý của Tiêu Long.

Vì mục đích đã đạt được, vậy thì không sao cả.

Tiếp đó, vào đêm ngày thứ hai.

Mọi người đã đến chân núi Trường Bạch.

Nhưng lúc này tuyết lớn phong tỏa núi.

Rất khó lên núi vào ban đêm.

Thế là mọi người tìm một thôn nhỏ, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai sẽ xuất phát, tiện thể tìm một người dẫn đường địa phương.

Chương 219

Nhưng vào đêm đó, cửa phòng của mọi người lại một lần nữa bị gõ.

Lời nguyền liên hoàn đã phát động.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, những người bị kinh động chỉ cảm thấy mình đã bước vào một thế giới đáng sợ.

Trong lúc hoảng loạn, mọi người nhìn lên bầu trời.

Khuôn mặt khổng lồ không biểu cảm của Tiêu Long như một đấng tạo hóa, đang xem xét tất cả.

Trong nháy mắt, mọi người đều sợ đến ngây người!

"Trời ạ, Tiểu Tam Gia, đó là cái gì vậy?" Phan Tử đi cạnh Hạo Thiên Chân, ngây người nhìn tượng thần đáng sợ trên đỉnh đầu.

"Trời ơi!

Long ca, anh thật sự thành thần rồi sao?" Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không khỏi kinh ngạc.

"Long ca ca làm chuyện gì cũng khiến người ta chấn động không thôi, lại có thủ đoạn kinh khủng như vậy sao?

Đến khi nào em mới có thể học được đây!" Hoắc Tú Tú sùng bái nhìn khuôn mặt của Tiêu Long trên bầu trời.

Những người khác cũng chấn động không thôi, đặc biệt là những người thuộc hạ của Trần Bì A Tứ.

Họ đã từng thấy thủ đoạn kinh khủng như vậy bao giờ đâu?

Thật sự đã phá vỡ nhận thức của họ về thế giới này.

Một người làm sao có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy?

Nhìn thủ đoạn tựa thần linh đó, tất cả mọi người gần như đều quên mất mình đang ở đâu.

Họ không hề nhìn.

Mấy người họ đã bị Tiêu Long âm thầm kéo vào lãnh địa.

Không còn ở trong căn phòng nhỏ ở nông thôn nữa.

Trần Bì A Tứ cũng giật mình vì thủ đoạn của Tiêu Long.

Đó là thủ đoạn trong truyền thuyết.

Ông ấy đột nhiên cảm thấy, bất kể là người hay quỷ, những kẻ gây rối đêm nay e rằng sẽ gặp xui xẻo rồi.

Đúng như dự đoán của ông.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người nghe xong, sắc mặt chợt thay đổi.

Bởi vì đó rõ ràng là tiếng trẻ con.

Liên hệ với dấu tay quỷ dị trước đó, cuối cùng họ cũng hiểu Tiêu Long đang làm gì.

Lúc này, kinh hoàng nhìn thấy, trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất.

Bàn tay đó vồ về phía mọi người.

Mặc dù biết nó không vồ về phía mình, nhưng mọi người vẫn không tự chủ được mà bắt đầu né tránh.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Tiếng kêu không giống nhau, rõ ràng là có rất nhiều tiểu quỷ.

Đồng thời, mọi người nhìn thấy bàn tay năng lượng đó đã bắt lấy một số thứ trong tay.

Nhìn kỹ, là hơn mười con quỷ oa oa!

Những con quỷ oa oa đáng sợ này, lúc này đang giãy dụa trong bàn tay năng lượng của Tiêu Long.

Trên cơ thể chúng bốc ra từng luồng khí đen.

Chưa kịp phản ứng, bàn tay năng lượng nhẹ nhàng siết lại, hơn mười con quỷ oa oa đó lại kêu thảm thiết, nhưng tiếng kêu nhanh chóng dừng lại, rồi hóa thành từng làn khói đen, tiêu tan giữa đất trời.

Lúc này, mọi người đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Rồi nhìn thấy trên đỉnh đầu của người khác bốc lên một làn khói đen, trong nháy mắt bị bàn tay năng lượng khổng lồ đó siết chặt trong tay.

Khi khói đen trên đỉnh đầu mỗi người biến mất, nó được bàn tay năng lượng ngưng tụ thành một quả cầu nhỏ màu đen quỷ dị.

Đồng thời, quả cầu nhỏ quỷ dị đó đột nhiên hóa thành một khuôn mặt đen kịt.

"Kha kha ~ kẻ xâm nhập tẩm cung của ta, tất cả đều phải… không thể nào?!!

Không thể nào sống sót được?" Kẻ đó ban đầu định nói vài lời tàn nhẫn, nhưng nói được nửa chừng, lại nhìn thấy khuôn mặt khổng lồ của Tiêu Long trên bầu trời, rồi giọng nói chợt im bặt.

Ngay sau đó là tiếng kêu kinh hoàng, trong nháy mắt tan biến như khói mây.

Mọi người đều nhìn đến ngây người, không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Trần Bì A Tứ, người kiến thức rộng, sắc mặt lại trở nên chấn kinh, như thể vừa chứng kiến một chuyện kinh khủng vậy.

Đồng thời, mọi người chỉ cảm thấy môi trường xung quanh thay đổi, rồi phát hiện mình đã quay về phòng của mình.

Như thể chuyện trước đó chưa hề xảy ra.

Một số người đều ngơ ngác, nửa ngày không phản ứng, không hiểu chuyện gì.

Cuối cùng chỉ có thể quy kết là mình đã nằm mơ.

Nhưng vài người Vương Bàn Tử lại chấn kinh không thôi, và càng thêm bội phục.

Mọi người thấy không?

Sự tồn tại đáng sợ của quỷ oa oa trong mắt những lão quái vật như Trần Bì A Tứ, kết quả lại bị Long ca dễ dàng xử lý.

Vương Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc Hạo Thiên Chân và Phan Tử: "Lời nguyền liên hoàn à?" Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt, không đáp lời.

Nhưng Phan Tử lại chấn động không thôi, thế là hỏi Tiêu Long về chuyện đó.

Vương Bàn Tử thấy gã này khá hiểu chuyện, thế là hớn hở bắt đầu phổ biến sự đáng sợ của Tiêu Long, thu hoạch vô số tiếng kinh ngạc, thỏa mãn chút hư vinh nhỏ bé của mình.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Phan Tử chấn động không thôi vì thực lực mạnh mẽ của Tiêu Long, trong lòng càng thêm đắc ý.

Chuyện này cũng qua đi.

Lời nguyền quỷ oa oa khiến mọi người căng thẳng bấy lâu cũng bị dễ dàng hóa giải.

Ngày hôm sau, họ tìm được một người dẫn đường tên Thuận Tử.

Sau khi trả một khoản tiền công lớn, anh ta dẫn mọi người lên núi.

Mùa này, núi Trường Bạch đã bị tuyết lớn bao phủ.

Tuyết lớn phong tỏa núi, muốn lên không dễ dàng như vậy.

Sau khi thuê rất nhiều lạc đà và ngựa, họ mới đưa được một số vật tư lên.

Trong chớp mắt, mọi người đã vào núi được hai ngày.

Cuối cùng cũng đến chân núi Trường Bạch.

Dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, người dẫn đường địa phương, mọi người cũng đi một cách an toàn.

Tổng cộng đã đi vào tuyến tuyết.

Lúc này, Thuận Tử mới thực sự nghiêm túc.

Mặc dù trên đường đi bị Vương Bàn Tử phổ biến về thực lực mạnh mẽ của Tiêu Long, nhưng anh ta chưa từng chứng kiến.

Hơn nữa, Tiêu Long trông quá trẻ.

Anh ta cũng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Chương 220

Đặc biệt là khi nghĩ, một người dù có lợi hại đến mấy, đặc biệt đến mấy, làm sao có thể chống lại trời đất được chứ?

Đánh giết mấy con quỷ quái, đó chỉ là trong câu chuyện.

Bây giờ họ đang đi vào tự nhiên.

Sức mạnh của tự nhiên thật đáng sợ.

Sức mạnh của con người làm sao có thể ngăn cản được chứ?

Vì vậy anh ta có chút tự tin và tự hào.

Thế là anh ta nói với mọi người: "Đã đến tuyến tuyết, nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, bất kể là bão tuyết, tuyết lở, hay một số khe nứt sông băng, đều có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và lấy mạng chúng ta." "Vì vậy mọi người nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối đừng đi lạc." "Nếu không, mọi người sẽ biết, tự nhiên đáng sợ đến mức nào." Nói rồi, anh ta cố ý nhìn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, như thể đang đặc biệt cảnh báo vậy.

Mọi người gật đầu, bắt đầu cẩn thận leo núi.

Trong chớp mắt, lại hai ngày trôi qua.

Hai ngày đó gặp phải một vài cơn bão nhỏ, nhưng dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, mọi người đều vượt qua một cách an toàn.

Hôm nay, khi mọi người leo lên một sườn đồi nhỏ, Vương Bàn Tử mắt tinh, đột nhiên chỉ vào một chỗ trũng nhỏ ở xa và hét lên: "Mau nhìn, kia không phải có người sao!" Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện cách đó hơn hai nghìn mét.

Dường như có một hồ nhỏ, và ở rìa hồ đó, dường như có một số

bóng người.

Sắc mặt mọi người chợt thay đổi, lập tức hiểu ra.

E rằng đó là đội ngũ khác.

Còn là của ai thì chỉ có đến gần mới biết.

Thế là mọi người tăng tốc độ.

Sau hai giờ, cuối cùng cũng đến gần hồ nhỏ đó.

Lúc này mọi người nhìn thấy.

Quả nhiên có một nhóm người ở đó.

Họ vừa mới rời đi.

Nhìn kỹ, chính là đội ngũ của Cừu Đức Khảo!

Cảm ơn mọi người đã tặng hoa, bình chọn và bình luận.

Chúc bạn bè cuối tuần vui vẻ!

Đọc bản không có gạch chân, xin hãy tải app Phi Lư Tiểu Thuyết.

Họ phát hiện ra Cừu Đức Khảo quen thuộc.

Đặc biệt là những kẻ này trước đó đã lừa họ, khởi hành sớm hơn.

Nhưng cuối cùng lại bị mấy người Tiêu Long đuổi kịp.

Mọi người nhìn Thuận Tử trong đội, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm kích.

Thuê người dẫn đường này không sai, số tiền lớn bỏ ra cũng đáng giá.

Dưới tình huống có chuyên gia dẫn đường, đi nhanh hơn quả nhiên.

Không giống Cừu Đức Khảo, không biết có phải quá tự phụ mà định tự đi, cảm thấy sẽ tiết lộ bí mật của mình nên không thuê một

người dẫn đường giỏi.

Bây giờ thì, đi thêm mấy ngày quả nhiên lãng phí vô ích.

Mấy người Vương Bàn Tử nhìn thấy thế thì không nhịn được mà kích động.

Rất muốn đuổi theo để châm chọc.

Thế là ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Tiêu Long, tìm kiếm sự đồng ý của anh.

Tiêu Long biết.

Đuổi kịp Cừu Đức Khảo là rất cần thiết.

Tình hình Vân Thiên Cung, mặc dù đã có một số manh mối, nhưng không hề hoàn chỉnh.

Cừu Đức Khảo dựa vào thực lực, đã có thể đi đến đó, điều đó cho thấy chắc chắn hắn cũng nắm giữ một số manh mối.

Vì vậy Tiêu Long quyết định đuổi theo, để có được một số thứ quan trọng từ tay hắn.

Thế là anh vung tay một cái.

Đội ngũ lập tức xuất phát, trực tiếp đuổi theo.

Phía trước là núi tuyết lạnh lẽo.

Nhìn ra xa, mênh mông một màu trắng xóa.

Khắp thế giới đều là núi tuyết, toàn là núi tuyết, núi tuyết.

Ngay cả bầu trời nhìn cũng như một màu trắng.

Vì vậy, trong thế giới như vậy để phân biệt phương hướng, nếu không có kỹ năng đặc biệt, thật sự rất khó.

Thuận Tử, người đã sống trên núi tuyết lớn từ lâu, rất thuận lợi.

Vì vậy Tiêu Long cũng lười động não.

Nếu không, với khả năng của mình, đi một con đường sẽ không sai.

Nhưng trên núi tuyết lớn không phải lúc nào cũng tìm được đường đi dễ dàng.

Có những nguy hiểm tự nhiên.

Mà không phải thủ đoạn Phân Kim Định Huyệt nào cũng có thể thăm dò được.

Tiêu Long tuy không sợ hãi, nhưng cả đám người thì không thể nào để anh lo liệu hết được.

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, mọi người nhanh chóng đến hồ nhỏ nơi Cừu Đức Khảo đã nghỉ ngơi trước đó.

Thông qua Thuận Tử, mọi người cũng biết tên hồ nhỏ này.

Hồ A Cái Tây, hồ thiên đường trong truyền thuyết.

Bởi vì hồ như vậy không phải là hồ nước lạnh mà là hồ nước nóng.

Trên núi tuyết lạnh giá phủ đầy trời.

Mỗi người đều sắp đóng băng rồi.

Lúc này có thể gặp được một hồ A Cái Tây, cũng là hồ nước nóng, đó là một cảm giác mỹ diệu như thế nào?

Vì vậy mọi người đã nghỉ ngơi một chút ở đó, làm ấm cơ thể, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Sau nửa ngày truy đuổi.

Dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, người dẫn đường địa phương, mọi người cuối cùng cũng đi đường tắt, đuổi kịp đội ngũ của Cừu

Đức Khảo.

Nhìn khoảng cách chưa đầy một nghìn mét trước mắt.

Mặc dù lúc này gió lớn đang gào thét.

Nhưng mấy người Vương Bàn Tử không thể kiềm chế sự kích động trong lòng.

Như thể đã nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Cừu Đức Khảo và những người khác.

Kết quả lại phạm phải một sai lầm lớn.

Họ kích động hét lên: "Này!

Đại lão bản Cừu Đức Khảo!

Nghe đây!" "Những người phía trước chờ một chút, lão bằng hữu của các người đến rồi!" "Tam gia, có ở trong đội của Cừu Đức Khảo không?

Chương 221

Nghe tôi hét một tiếng này!" Vương Bàn Tử, Phan Tử và vài người thuộc hạ, đồng loạt hét lớn.

Nhưng tiếng hét đó khiến Tiêu Long và Thuận Tử, sắc mặt hai người chợt biến đổi.

Tiêu Long còn chưa kịp ngăn lại.

Âm thanh của những tên này, hùng hồn truyền đi.

Trên núi tuyết lớn trống trải, vang vọng mãi không dứt.

Tiêu Long đạp bay mấy người đó.

Hận không thể đá chết bọn chúng.

Anh hạ thấp giọng, tức giận nói: "Mẹ nó, muốn chết à?" "Sao vậy, Long ca?!" Mấy người đó ngơ ngác, ủy khuất nhìn Tiêu Long, không hiểu vì sao Tiêu Long lại đá mình.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và mấy người kia đã phản ứng.

Sắc mặt chợt biến đổi.

Lúc này cũng không có thời gian truy cứu vấn đề nữa.

Thuận Tử trực tiếp hét lên: "Đào hố, chôn mình vào đó!

Mỗi người đều buộc dây vào nhau!

Tuyệt đối đừng chạy loạn!" Thuận Tử cảnh cáo, một số người vẫn hồ đồ.

Tiêu Long thật sự không chịu nổi, hét lớn một tiếng: "Tuyết lở!" Hai chữ đó.

Sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nhìn sắc mặt mấy người Vương Bàn Tử, thật sự là tức giận muốn chết!

Nhưng không còn cách nào nữa.

Nhanh chóng đào hố!

Nhanh chóng hành động!

Nhanh chóng buộc dây của mỗi người vào nhau.

Đồng thời, trên đỉnh đầu của mọi người.

Trên đỉnh núi tuyết cao ngàn mét, đột nhiên truyền đến tiếng ầm ầm.

Mọi người vừa mới đào xong một cái hố lớn, chưa kịp nhảy vào.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt tràn đầy sự kinh khủng.

Trên đỉnh đầu, như thể trời sập vậy.

Vô số tuyết tích, trực tiếp đổ xuống.

Tiếng động như sấm sét.

Tiếng tuyết lở.

Tiếng hét của mấy người Vương Bàn Tử, trên núi Trường Bạch vừa bị tuyết lớn bao phủ, đã dễ dàng dẫn đến tuyết lở.

Mọi người sắc mặt kịch biến, bất chấp tất cả đào hố xuống, rồi chôn mình vào đó.

Tiêu Long thì, trực tiếp liên tục vỗ chưởng đánh ra mấy cái hố lớn, nhét A Ninh và mấy người kia vào đó.

Rồi giúp một số thuộc hạ cũng tạo ra mấy cái hố lớn.

Vào giây phút cuối cùng trước khi tuyết lở đến.

Tất cả mọi người đều nhảy vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, trời đất rung chuyển.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy.

Cả thế giới đều tối đen.

Tiếng ầm ầm khổng lồ.

Cho dù cách lớp tuyết, cũng nổ tung đầu óc ù ù.

Trong khoảnh khắc đó.

Đội ngũ mấy chục người, trực tiếp biến mất trên sườn núi.

Tuyết lở đổ xuống.

Con đường ban đầu, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Cừu Đức Khảo và những người khác cách đó ngàn dặm, khi Tiêu Long và những người khác đào hố, cũng nghe thấy tiếng hét của mấy người Vương Bàn Tử.

Rồi sắc mặt kịch biến, cũng bắt đầu gọi người đào hố.

Họ cũng bị liên lụy!

Nhưng dù sao cũng không có Tiêu Long giúp đỡ.

Cừu Đức Khảo cũng sẽ không vì một số người không liên quan mà để mình gặp nguy hiểm.

Huống hồ hắn cũng không có thực lực giúp đỡ những người khác.

Vì vậy, trên tiền đề đảm bảo an toàn, hắn đã giúp đỡ vài người thân tín.

Vừa mới làm xong, tuyết lở đã đến.

Rồi tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng loại tiếng kêu thảm thiết yếu ớt đó, dưới tiếng động của tuyết lở, hiển nhiên là không đáng kể.

Trong chớp mắt đã bị tuyết lớn nuốt chửng!

Không biết qua bao lâu.

Trên vùng đất trắng xóa.

Đột nhiên một tiếng động lớn. 'Bùm' một tiếng, rồi Tiêu Long từ bên trong bay ra.

Ngay sau đó, A Ninh và mấy người kia cũng nhảy ra.

Rất nhanh.

Mọi người đều được cứu ra.

Nhưng không có Tiêu Long giúp đỡ, một số người đã mất mạng.

Ba người thuộc hạ không biết tung tích.

Dây nối bị đứt.

Có hai người bị đóng băng, bị tuyết tích chui vào bụng, đóng thành khúc băng.

Mặc dù chỉ trong vỏn vẹn hơn nửa giờ!

Không khí giữa mọi người căng thẳng.

Không có những con tiểu quỷ đáng sợ đó lấy mạng, đội ngũ cũng không tổn thất gì, dưới sức mạnh của tự nhiên, không còn gì nữa!

Nhưng mọi người cũng vô cùng cảm kích Tiêu Long.

Bởi vì không có Tiêu Long giúp đỡ, e rằng lần này tổn thất không chỉ đơn giản là năm người.

Mọi người cũng không trách Vương Bàn Tử.

Chương 222

Dù sao thì gã cũng không cố ý.

Trên núi tuyết lớn.

Hét lên hai tiếng như vậy, có thể lấy mạng người!

Mọi người nghỉ ngơi một lát, bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy ai.

Đồng thời, Vương Bàn Tử và Phan Tử hai người.

Biết lần này mình đã phạm một sai lầm lớn.

Vì vậy trên đường tìm người, họ rất nghiêm túc.

Nhưng không tìm thấy người, lại khiến hai người phát hiện ra một số bia đá thần bí.

Hai người đào nửa ngày, kết quả lại đào ra một cái đầu.

Hoặc, một pho tượng đá đầu.

Một cái đầu quái vật.

Một cái đầu rồng!

Hai người nhìn nhau, biết mình đã phát hiện ra một bí mật lớn.

Nhanh chóng quay về báo tin.

Khi Phan Tử dẫn Tiêu Long và những người khác đến, Vương Bàn Tử đã đào ra được nửa pho tượng đá.

Mọi người nhìn thấy, trong lòng không khỏi giật mình.

Bởi vì thứ đó, thật sự là một con Thần Long!

Tượng đá Thần Long!

Bởi vì mọi người trước đó đã thấy Tiêu Long triệu hoán tượng Thanh Long thần.

Lúc này, cái đầu đá khổng lồ.

Quả thật là một cái đầu rồng.

Chỉ là phần thân dưới của đầu rồng.

Lại không giống với những gì mọi người đã biết.

Bởi vì phần thân dưới của nó.

Mọc ra vô số chân.

Giống như một con rết khổng lồ đội một cái đầu rồng.

Mọi người nhìn thấy mà khó hiểu.

Nhưng Hạo Thiên Chân, Muộn Du Bình (Tiểu Ca) và Trần Bì A Tứ.

Sắc mặt lại trở nên ngưng trọng.

Bởi vì ít nhiều họ cũng nhận ra thứ này.

Đương nhiên cũng bao gồm Tiêu Long.

Thứ này vừa mới được đào ra một chút, Tiêu Long đã nhận ra.

Thậm chí không cần suy đoán.

Tiêu Long đã nhớ đến những gì được ghi chép trong ký ức về Thăng Long.

Sau tuyết lở.

Họ đã phát hiện ra Bách Túc Thần Long.

Rồi phía sau tượng Bách Túc Thần Long.

Họ đã phát hiện ra một mật đạo.

Trong mật đạo, có một ngôi mộ cổ.

Ngôi mộ cổ này cũng không hề bình thường.

Nó ẩn chứa một số bí mật về Vân Thiên Cung.

Thông qua ngôi mộ cổ này.

Mọi người có thể tiến vào sâu bên trong núi Trường Bạch thực sự.

Nơi được gọi là Ngũ Thánh Sơn trong truyền thuyết.

Trên Ngũ Thánh Sơn, chính là nơi Vân Thiên Cung tọa lạc.

Vì vậy, khi thứ này xuất hiện, Tiêu Long biết.

Họ đã tìm đúng nơi rồi.

Thế là trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh vỗ một chưởng vào xung quanh tượng đá.

Tuyết xung quanh trong nháy mắt được dọn sạch.

Pho tượng đá bị chôn vùi bên trong, hoàn chỉnh lộ ra trước mặt mọi người.

Một pho tượng đá Bách Túc Thần Long dài ba bốn mét, đường bệ xuất hiện.

Khiến một số người giật nảy mình.

Bởi vì thứ này thật sự có chút quỷ dị.

Sinh động như thật.

Quan trọng nhất là, Thần Long có chút quỷ dị.

Thật sự là một con rết khổng lồ, mọc một cái đầu rồng.

Khi mọi người đang hoảng hốt, Hạo Thiên Chân giải thích về lịch sử của thứ này: "Nó hẳn là vật tế thần thú của một vương quốc cổ đại tên là Vạn Nô Quốc." "Theo cổ tịch, Vạn Nô Quốc là một vương quốc bản địa ở Đông Bắc." "Bởi vì nơi đây thuộc về hệ thống núi Trường Bạch, đừng nhìn bên ngoài toàn là tuyết lớn phong tỏa núi,

nhưng bên trong núi Trường Bạch lại là một trong những quần thể núi lửa hoạt động mạnh nhất nước ta." "Vì vậy đã tạo ra một số sinh vật kỳ lạ, ví dụ như rết trăm chân, tên khoa học là Du Diên!" "Chúng thích sự ấm áp, sinh trưởng trong rừng núi, hàng triệu năm trước, khi Trường Bạch Sơn còn là rừng nguyên sinh, chúng đã tồn tại ở đó." "Nhưng theo thời gian thay đổi, nơi đây trở thành núi tuyết lớn.

Cổ tịch ghi chép, rừng nguyên sinh đã bị vài trận đại tai nạn trong nháy mắt hủy diệt." Hạo Thiên Chân hồi tưởng một lát, tiếp tục nói: "Rồi bị chôn vùi dưới lòng núi lớn, sau đó thời tiết thay đổi, nơi đây biến thành núi tuyết lớn." "Nhưng trong truyền thuyết, Vạn Nô Quốc được xây dựng ở đây, đi sâu vào Trường Bạch Sơn, nhận được sự ban ơn của quỷ thần, hình thành một vương quốc khổng lồ." "Giúp đỡ chinh phạt Đông Tây, trong truyền thuyết có Bách Túc Long Thần, chính là thứ trước mắt chúng ta." "Thực tế, theo suy đoán của một số chuyên gia, thần linh được Vạn Nô Quốc tế tự, thực chất là một số con Du Diên khổng lồ!

Những con rết khổng lồ đã sống vô số năm!

Chúng lợi dụng độc của những con rết khổng lồ này, để kiểm soát nô lệ, giết hại kẻ thù." Mọi người nghe xong, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Không ngờ một bức tượng nhỏ bé lại có câu chuyện như vậy.

Trần Bì A Tứ cũng bổ sung thêm một số manh mối: "Tình hình đại khái giống như Tiểu Thiên Chân nói, nhưng có một điểm có thể mọi người không biết, Bách Túc Long Thần, không chỉ là tín ngưỡng." "Ồ?

Tứ a công nói vậy là sao?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi.

Trần Bì A Tứ cười rồi tiếp tục: "Bởi vì Bách Túc Long Thần, thực chất cũng là công cụ chiến đấu của họ, không chỉ dựa vào độc

của loài rết này, mà còn dựa vào cơ thể khổng lồ!" Nhưng Vương Bàn Tử không để ý đến lời nói đó, không nhịn được phản bác: "Một con rết thôi mà, có thể lớn bằng tượng đá sao?" Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng, nói: "Sai rồi, không chỉ có thể lớn như vậy, còn có thể lớn hơn!

Trong truyền thuyết, chín con Thần Long dưới trướng Vạn Nô Vương, mỗi con đều là Du Diên khổng lồ dài hơn mười mét!" "Cửu Long Kéo Quan của Đông Hạ Hoàng đế mà tôi nói trước đó, thực chất cũng là thứ này!" Một câu nói.

Vương Bàn Tử lập tức im bặt.

Thật khó mà tưởng tượng.

Một con rết, dài hơn mười mét.

Đó là một loại cảm giác kinh khủng như thế nào, e rằng đã thành tinh rồi đi?

Những người khác cũng giật mình, sắc mặt biến đổi.

Xem ra hành động lần này không hề đơn giản như vậy.

Chương 223

Bởi vì vừa nãy hai người cũng đã nói.

Loại rết này, không phải chỉ có vài con đơn độc.

Mà là thành đàn, thành đội.

Đã sống trên Trường Bạch Sơn hàng triệu năm.

Có thể biết chúng đã tiến hóa đến mức độ nào.

Xuất hiện hàng vạn con yêu quái có linh trí, mọi người cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người.

Tiêu Long cười nói: "Được rồi, mọi người không cần lo lắng, tôi không phải là để phá giải Vân Thiên Cung sao?" "Mấy trăm năm trước, thời đại đó, Vương Tàng Hải còn có thể xây dựng tẩm cung cho Vạn Nô Vương ở đây, lẽ nào tôi không thể sống sót ở đây?" "Vì vậy, tôi đã tìm thấy thứ này, điều đó cho thấy tôi đã gần đến Vân Thiên Cung rồi." "Lúc này không cần sợ hãi, mà nên phấn khích, thứ này xuất hiện, điều đó cho thấy lối vào ở gần đây." "Mặc kệ là đồ đằng, hay thần thú trấn mộ, có tôi ở đây, yêu ma quỷ quái, tất cả đều phải tiêu đời!" Lời nói của Tiêu Long rất có tính cổ vũ.

Mọi người nghe xong cũng thấy vậy.

Thế là quả thật họ kích động không thôi.

Đã vất vả bao nhiêu ngày!

Chẳng phải là để tìm Vân Thiên Cung sao?

Bây giờ đã có manh mối để tiến vào.

Thế thì tự nhiên vô cùng kích động.

Đến lúc đó có được bảo bối bên trong, cả đời cũng không cần lo lắng nữa.

Đặc biệt là những gì Vương Bàn Tử đã nói trên đường đi.

Theo Long ca, ăn canh thì ăn no.

Vì vậy mọi người đều kích động.

Bắt đầu tìm kiếm lối vào.

Quả nhiên, có người ở vị trí chưa đầy mười mét phía trên tượng đá, lại tìm thấy một pho tượng đá khác.

Pho tượng đá này không giống với những cái khác.

Bởi vì nó có một chút nhiệt độ.

Đã làm tan chảy tuyết xung quanh.

Vì vậy nó đã lộ ra, khiến mọi người nhìn thấy.

"Mau nhìn!

Tôi tìm thấy rồi!" Một trong những thuộc hạ, kích động kêu lên.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo đã vội vàng bịt miệng lại, hạ thấp giọng.

Mọi người vội vàng vây lại.

Quả nhiên lại là một pho tượng Bách Túc Long Thần y hệt!

Nhìn thấy thế.

Tiêu Long hiểu ra.

Lối vào đã được tìm thấy.

Chính là ngôi mộ cổ nối liền phía sau pho tượng đá đó.

Ngôi mộ cổ đó được xây dựng bên cạnh một khe nứt ngầm.

Vì vậy, nhiệt độ cao của núi lửa bên trong Trường Bạch Sơn,

thông qua khe nứt này.

Đã bốc ra hơi nóng.

Mới hình thành tình huống hiện tại.

Thế là, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Tiêu Long một tay kéo tượng đá ra, ném sang một bên.

Rồi một cái cửa động bốc hơi nóng, xuất hiện trước mặt mọi người.

Thậm chí có thể nhìn thấy Vương Bàn Tử chạy phía trước dò đường.

Trực tiếp lăn một vòng như lửa.

Bị hơi nóng làm cho suýt ngạt.

Những người khác đều kích động không thôi.

Thời tiết lạnh như vậy, bên trong quả thật là thánh địa!

Thế là họ nóng lòng chui vào.

Mặc dù trong cửa động có một số khí độc núi lửa, nhưng nồng độ bên trong yếu ớt.

Sau khi chạy một lúc qua vùng khí độc.

Mọi người bắt đầu đi sâu vào.

Thậm chí cả khe nứt.

Quả nhiên càng đi sâu vào nhiệt độ càng cao.

Cơ thể đóng băng ban đầu của mọi người.

Cũng ấm lên.

Phía sau.

Thậm chí nóng đến mức không thể mặc áo bông.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Nóng đến mức trực tiếp cởi quần áo, lộ ra cái áo cộc bên trong!

Rất nhanh.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, mọi người rẽ một khúc cua, chọn đúng khe nứt trong số đó.

Cuối cùng cũng nhìn thấy một số dấu vết khai quật nhân tạo.

Mọi người kích động.

Có dấu vết khai quật nhân tạo.

Vậy thì bên trong chắc chắn có thứ gì đó.

Rất nhanh.

Các khe nứt xung quanh trở nên rộng rãi hơn.

Hình thành một lối đi mộ có quy tắc.

Mọi người nóng lòng chui vào.

Lại đi khoảng hơn nửa giờ.

Phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một Đoạn Long Thạch.

Kết quả chưa kịp để mọi người phản ứng.

Một khối Đoạn Long Thạch nhỏ.

Trực tiếp bị Tiêu Long một quyền đập nát.

Chương 224

Một căn phòng mộ trống trải trước mắt.

Xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Khi tất cả mọi người bước vào căn phòng mộ xa hoa này.

Đều không khỏi bị mọi thứ trước mắt chấn động.

Toàn bộ bích họa trong phòng mộ.

Được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh!

Một số người.

Không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Suýt chút nữa không nhịn được, trực tiếp rút dao găm ra, lên đó đào một khối xuống mang ra ngoài!

Không cần, một khối nhỏ như vậy.

Mang ra ngoài cũng có thể bán được mấy chục vạn!

Mọi người phấn khích.

Mấy người Tiêu Long, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Đặc biệt là Tiêu Long, nhìn bố cục phòng mộ, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Không ngờ một phòng mộ nhỏ bé chưa đầy trăm mét, lại ẩn chứa một phong thủy cục phi phàm như vậy!" Một câu nói.

Động tác trong tay mọi người chợt dừng lại.

Có phong thủy cục ư?

Đệt!

Suýt chút nữa thì gặp xui xẻo rồi!

Mọi người giật nảy mình.

Vội vàng bỏ xuống động tác của mình.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Thêm một tia cảm kích.

Bởi vì trong mắt họ, phàm là phòng mộ xuất hiện phong thủy cục.

Thì chắc chắn ẩn chứa nguy hiểm lớn.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Căn phòng mộ này, không hề đơn giản!.

Tiêu Long đánh giá xung quanh, không khỏi cảm thán. "Long ca, cục phong thủy gì vậy?

Lợi hại lắm sao mà khiến Long ca phải kinh ngạc thế!" Bàn Tử không nhịn được hỏi. "Đúng vậy, Long ca, kể cho bọn em nghe đi, để bọn em hiểu thêm về phong thủy bí thuật!" Phan Tử chen vào.

Mấy người đều nhìn Tiêu Long đầy mong đợi.

Ngay cả Trần Bì A Tứ cũng nghiêm túc nhìn về phía Tiêu Long.

Dù biết Tiêu Long rất mạnh, nhưng không nghĩ cậu ấy cũng giỏi phong thủy đến vậy.Nếu có cơ hội, cậu ấy có thể thể hiện một phen, củng cố địa vị.

Nhưng vài câu nói tiếp theo của Tiêu Long khiến ông ta ngay lập tức hiểu ra mình đã ngu xuẩn thế nào. "Cái cục phong thủy này gọi là 'Ác Long Suễn Khí', một loại cục phong thủy được bố trí dựa vào sức mạnh của tự nhiên." "Nếu là những phong thủy đại sư bình thường, họ sẽ chỉ nghĩ đây là 'Long Suễn Khí' và không coi đó là chuyện gì to tát." "Và thế là xong đời, vì không chú ý đến Ác Long Suễn Khí, không

liên hệ với toàn bộ môi trường của khu vực." Tiêu Long cười nhìn mọi người một lượt. "Ý anh là sao, Long ca ca, nói rõ hơn chút đi." Hoắc Tú Tú nửa ngày không hiểu, vội hỏi. "Vậy tôi hỏi chỗ này là đâu?" "Núi tuyết lớn chứ sao!" Hoắc Tú Tú ngây ngốc nói.

Tiêu Long lắc đầu: "Không đúng." Mọi người đều hoang mang.

Rõ ràng là núi tuyết lớn mà, sao lại không đúng?

Ngay lúc đó, hai người dẫn đường địa phương là Thuận Tử và Trần Bì A Tứ mắt sáng rực, đồng thanh nói: "Ở đây có núi lửa hoạt động!" Tiêu Long gật đầu cười.

Hai người hít vào một ngụm khí lạnh.

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ.

Ông ta cũng giống như Tiêu Long lúc nãy, chỉ nhận định đó là Long Suễn Khí.

Vì vậy cũng không coi là chuyện gì.

Nhưng sau khi được Tiêu Long nhắc nhở, đặc biệt là liên hệ với quần thể núi lửa hoạt động bên dưới núi Trường Bạch, nội tâm ông ta chấn động vô cùng.

Ông ta biết mình đã sai, sai một cách quá đáng.

Sai một ly đi một dặm.

Suýt chút nữa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng Ác Long Suễn Khí!

Một trong Thập Đại Ác Huyệt của phong thủy, những người bước vào cục phong thủy Ác Long Suễn Khí này, mười người chỉ còn sống sót một.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ lập tức thay đổi, cả người sắp cuống lên.

Ông ta đang chuẩn bị nhắc nhở mọi người, nhưng lại bị Tiêu Long ngăn lại.

Những người khác vẫn mơ mơ hồ hồ, không hiểu cục phong thủy và quần thể núi lửa có liên quan gì.

Lúc này, Tiêu Long chậm rãi nói: "Nếu là Long Suễn Khí, thì đó là một bảo huyệt cực kỳ tốt, con cháu của những người mai táng ở đó sẽ vô cùng giàu sang hưởng thụ không hết." "Nhưng ở đây đã biến chất, trở thành Ác Long Suễn Khí.

Nơi vốn tụ tập linh khí trời đất, giờ lại hội tụ độc khí từ long mạch dưới lòng đất, long mạch núi lửa." "Độc khí do núi lửa dưới lòng đất sản sinh đã bị cục phong thủy này hấp dẫn, hội tụ vào trong cổ mộ.

Vì vậy, mộ thất này là một tử địa, tuyệt địa!" Tiêu Long vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Mấy người thậm chí còn sợ đến mềm nhũn cả chân.

Hoắc Tú Tú trực tiếp cuống quýt hét lên: "Long ca ca, vậy chúng ta mau chạy đi, ở lại đây làm gì?" "A, Long ca!

Nguy hiểm đến mức này rồi, vậy chúng ta vào làm gì?" Phan Tử cũng đờ người.

Những người khác cũng ngơ ngác.

Nhưng lúc này, A Ninh lại tỏ vẻ sốt ruột: "Vội cái quái gì!

Long ca ca biết rõ tình hình ở đây, nhưng vẫn đưa chúng ta vào, vậy chắc chắn là có cách giải quyết!

Không lẽ lại đưa chúng ta vào chỗ chết sao?" Nghe những lời khinh thường của A Ninh, Bàn Tử và mấy người kia đột nhiên tỏ vẻ lúng túng.

Lúc nãy bị dọa đến đờ người.

Những người khác không hiểu tình hình, tỏ vẻ khó hiểu.

Lúc này Bàn Tử nói: "Mẹ nó!

Suýt nữa quên mất có Long ca ở đây.

Có Long ca thì đừng nói là một cục phong thủy tự nhiên, có quái vật cũng chỉ là chuyện nhỏ." "Xem ra bị dọa đến mức nào kìa, sợ cái quái gì chứ!" Nhưng Trần Bì A Tứ và những người khác lại không giống vậy, vì ông ta biết nhiều chuyện hơn.

Cục phong thủy Ác Long Suễn Khí, đâu dễ dàng phá giải như vậy.

Thứ nhất, với tư cách là một phong thủy đại sư, trước đây ông ta cũng không nhìn ra.

Hơn nữa, ngay cả phong thủy đại sư còn không giải quyết được cục phong thủy Ác Long Suễn Khí này, liệu Tiêu Long thật sự có thể xử lý được không?

Chương 225

Nhưng đó là một trong Thập Đại Hung Huyệt!

Không phải phong thủy sư cấp Tông sư thì khó mà phá giải!

Trần Bì A Tứ không tin.

Một thiếu niên có thực lực cường hãn như vậy, một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, liệu phong thủy thuật cũng lợi hại đến thế sao?

Phong thủy thuật khác với những thứ khác, không thể học được trong thời gian ngắn.

Nó cần tích lũy kinh nghiệm qua thời gian và thực tiễn.

Tiêu Long trông chưa đến 20 tuổi, có thể có bao nhiêu kinh nghiệm chứ?

Vì vậy ông ta không khỏi nhắc nhở: "Tiểu huynh đệ à!

Ác Long Suễn Khí không phải là thứ tầm thường, nó thuộc một trong Thập Đại Hung Huyệt, ngay cả Trương Khải Sơn cũng chưa chắc đã phá giải được, chúng ta nên cẩn thận một chút." Lời của Trần Bì A Tứ khá uyển chuyển, nhưng Bàn Tử lại tỏ vẻ sốt ruột: "Lão già, đừng lấy một Trương Khải Sơn nhỏ bé ra so với Long ca của tôi!

Trương Khải Sơn không làm được, chẳng lẽ Long ca của tôi cũng không làm được sao?" Câu nói này trực tiếp khiến Trần Bì A Tứ cười phá lên vì tức giận. "Trương Khải Sơn nhỏ bé?

Cậu có biết khi Trương Khải Sơn nổi danh trong giới đạo mộ thì cậu còn chưa ra đời không!" "Không phải tôi không coi thường Tiểu huynh đệ Long, nhưng ngay cả Trương Khải Sơn, một phong thủy đại sư siêu cấp, cũng bó tay với Ác Long Suễn Khí, thì với tư cách là một phong thủy đại sư bình thường như tôi lại càng không có cách nào."

"Nói cho tôi biết, Tiểu huynh đệ Long là phong thủy sư cấp bậc nào?

Có thể phá giải được không?" Ban đầu Bàn Tử bị khí thế của Trần Bì A Tứ dọa cho chùn bước, tưởng rằng mình thật sự sai rồi.

Nhưng sau khi nghe xong những lời đó, trên mặt Bàn Tử hiện lên vẻ đầy châm chọc.

Hắn vỗ vai Tiêu Long, kiêu ngạo chỉ vào Tiêu Long nói: "Ông có biết Long ca của tôi là phong thủy sư cấp bậc nào không?

Vậy bây giờ tôi nói cho ông biết!" "Một đời Tông sư!" Xoẹt!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ai cũng là người đạo mộ, tự nhiên biết ý nghĩa của một phong thủy sư cấp Tông sư.

Đã bao nhiêu năm không xuất hiện.

Bây giờ lại có một người xuất hiện ngay trước mắt.

Dù trẻ tuổi như vậy, dù chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng Bàn Tử cũng có chút danh tiếng trong giới đạo mộ, cũng không thể nào nói dối trước mặt nhiều người như vậy chứ.

Người trong cuộc đang ở trước mặt, mà cậu ấy cũng không hề phản bác.

Ý nghĩa là gì?

Ý nghĩa là người ta chấp nhận danh hiệu một đời Tông sư, lương tâm không hổ thẹn!

Ngay cả Trần Bì A Tứ cũng lập tức sững sờ!

Một đời Tông sư?

Phong thủy đại sư cấp Tông sư?

Không thể nào!

Ông ta cảm ơn phiếu nguyệt của đại đại 【158.308】!

Mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ từ bỏ!

Vất vả, nhưng chưa bao giờ nản lòng!Chú ý: Để tiện sắp xếp tình tiết, tác giả đã dung hợp Trần Ngọc Lâu và Trần Bì A Tứ thành một người, thân phận và câu chuyện của họ sẽ được giải thích trong các tình tiết sau.Trần Bì A Tứ thực sự khó tin.

Một phong thủy sư có thể được xưng là 'một đời Tông sư', người gần đây nhất là Vương Tàng Hải cách đây mấy trăm năm!

Mấy trăm năm qua, có rất nhiều phong thủy đại sư, nhưng không một ai dám xưng là 'một đời Tông sư'!

Bởi vì họ tự thấy thực lực chưa đạt tới.

Để có thể xưng là 'một đời Tông sư', ít nhất phải có khả năng phá giải ba trong số Thập Đại Hung Huyệt.

Trần Hạt Tử, tuy là phong thủy sư cấp đại sư, nhưng ngay cả một huyệt cũng không phá giải được.

Có thể nhận ra đã là không tệ rồi.

Trương Khải Sơn, Đề đốc Cửu Môn, đại ca của Cửu Môn Lão Cửu, có thể nói là phong thủy sư cấp đại sư mạnh nhất trong mấy trăm năm, cũng chỉ phá giải được hai trong số Thập Đại Hung Huyệt mà thôi!

Bây giờ, một thiếu niên như vậy lại dám xưng là 'một đời Tông sư', điều này khiến ông ta khó mà tin nổi.

Bàn Tử thấy vẻ mặt không tin của ông ta, liền kể lại một lượt những thủ đoạn mà Tiêu Long đã dùng ở Lỗ Vương Cung, mộ dưới biển, và Tần Lĩnh Địa Cung.

Sau đó, mọi người đều chấn động.

Những thuộc hạ mà Trần Bì A Tứ mang theo đều nhìn Tiêu Long với vẻ sùng bái.

Họ cảm thấy Tiêu Long mới thực sự là đại lão.

Những cơ quan phong thủy kia, trước mặt Long ca, đơn giản chỉ là đồ chơi trẻ con.

Trần Bì A Tứ nghe xong, sự chấn động trong lòng khó mà kiềm chế được.

Bởi vì trong số đó có không ít cục phong thủy có thể sánh ngang với cấp bậc Thập Đại Hung Huyệt.

Nhưng theo lời kể của Bàn Tử, Tiêu Long chỉ dùng ba quyền hai cước đã giải quyết những rắc rối đó.

Điều này thật quá không thể tin nổi phải không?!

Ngay cả Trần Bì A Tứ, người đã theo đuổi cả đời phong thủy tông sư, cũng khó mà tin được một thiếu niên trẻ tuổi như Tiêu Long lại là một phong thủy sư cấp tông sư.

Không tận mắt chứng kiến, ông ta không tin!

Có lẽ đó là sự cố chấp cuối cùng trong lòng ông ta.

Thấy Bàn Tử sắp khoe khoang tiếp, Tiêu Long bất đắc dĩ xua tay, cắt ngang cuộc đối thoại của mọi người. "Thôi được rồi, đừng lải nhải ở đây nữa!

Mau đi đi, còn ở lại đây nữa thì đừng nói là tôi là tông sư, dù là Thiên Vương Lão Tử cũng xong đời." Một câu nói khiến mọi người chợt nhận ra.

Cổ mộ này tuy rất xa hoa, bích họa vô cùng tinh xảo, nhưng đồ tùy táng không nhiều, cũng không có quan tài.

Rõ ràng đây là một ngôi mộ trống.

Ngoại trừ một số bích họa ghi chép ra, không có đồ vật nào có giá trị.

Những thứ này cũng không tiện mang ra ngoài.

Vì vậy mọi người vội vàng đi theo Tiêu Long, thoát khỏi Ác Long Suễn Khí đáng sợ.

Mọi người bắt đầu thắc mắc, vì Ác Long Suễn Khí lợi hại như vậy, tại sao mọi người lại không có phản ứng gì?

Cũng không gặp nguy hiểm nào.

Chẳng lẽ mấy người này đang lừa dối sao?

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong lòng nhiều người, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Vừa mới đi ra khỏi hành lang cổ mộ, kết quả nhanh chóng lại tiến vào một cổ mộ khác.

Ban đầu mọi người không để ý, nhưng nhìn kỹ lại, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì mộ thất này chính là cái mà mọi người vừa rời khỏi.

Tất cả mọi người, đi ngược trở lại!

Cả nhóm lập tức sững sờ, mặt đều xanh mét.

Chẳng lẽ là 'quỷ dẫn đường' trong truyền thuyết?

Vừa mới nghĩ trong lòng không có gì, kết quả lại cho tôi một phen. "Long ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Một số thuộc hạ đã không chịu nổi nữa, bắt đầu hoảng sợ.

Chương 226

Ngay cả Trần Bì A Tứ cũng chưa kịp phản ứng.

Rõ ràng là Ác Long Suễn Khí, sao lại xuất hiện 'quỷ dẫn đường'?

Nhưng Tiêu Long không mở miệng.

Cậu ấy phất tay ra hiệu cho mọi người im lặng, và cứ thế yên tĩnh đi về phía trước.

Dù trong lòng mọi người vô cùng sợ hãi, nhưng đã lựa chọn tin tưởng thì vội vàng đi theo.

Vì mọi người hành động nhanh chóng.

Rời khỏi mộ thất, tiến vào mộ đạo.

Không thèm chớp mắt.

Kết quả lại đi ngược trở lại.

Ba lần năm lượt.

Ngay cả việc đánh dấu cũng không có tác dụng.

Có người thực sự không chịu nổi, không kìm được hỏi: "Long ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Nhưng lời của người đó vừa dứt, mọi người nhìn thấy dưới chân người đó, đột nhiên nứt ra một khe nhỏ.

Một luồng độc khí nóng rực, trực tiếp phun ra. "A!" Người vừa rồi vì sốt ruột, không nghe lời mà mở miệng hỏi, lập tức kêu thảm thiết.

Luồng độc khí nóng rực đáng sợ đó, trong hai hơi thở đã trực tiếp ăn mòn người đó sạch sẽ! "Tiểu Hổ!" Một người anh em khó tin hét lên, muốn xông lên cứu người.

Nhưng ngay khắc sau, dưới chân anh ta cũng nứt ra một khe nhỏ, độc khí xuất hiện, cũng theo sau!

Có người định hét lên, nhưng lại sợ đến mức bịt chặt miệng lại.

Không dám phát ra một tiếng động nào.

Từng người một trợn tròn mắt kinh hãi, nhìn xuống mặt đất dưới chân mình, mặt đầy sợ hãi.

Đứng đó không dám động đậy một chút nào.

Sợ rằng chỉ cần động, gây ra tiếng động, thì dưới chân sẽ nứt ra một khe, và bị độc khí nuốt chửng!

Trần Bì A Tứ đứng bên cạnh, cũng trợn tròn mắt ngay lập tức, đột nhiên hiểu ra.

Đây mới chính là Ác Long Suễn Khí thực sự!!

Long Suễn Khí, khí thở của rồng!

Nhưng khí ở đây lại là độc khí núi lửa!

Những mộ thất mà mọi người đã đi qua, tuy nhìn thì y hệt nhau, nhưng thực tế lại không giống nhau, cũng không phải cùng một mộ thất.

Những mộ thất này được xây dựng y hệt nhau.

Ngoại trừ những bức họa trên vách tường xung quanh có một chút khác biệt ra, những thứ khác đều y hệt.

Và cuối cùng ông ta cũng hiểu ra.

Tại sao Tiêu Long mỗi lần tiến vào một mộ thất tương tự đều sẽ nghiêm túc đánh giá những bức bích họa xung quanh!

Thì ra đây là nguyên nhân!

Mọi người gặp phải không phải là 'quỷ dẫn đường', mà là một cơ

quan vô cùng tinh xảo.

Bây giờ, vì đã bắt đầu đi sâu xuống lòng đất, một số mộ thất nối liền với địa khí.

Vì vậy, Ác Long Suễn Khí đã xuất hiện!

Ông ta vội ra hiệu cho tất cả mọi người im lặng.

Ngoan ngoãn đi theo Tiêu Long.

Không cần nói nữa, mọi người đều đã hiểu.

Dù sao thì hai người không nghe lời đã mất mạng rồi, ngay cả xương cốt cũng bị ăn mòn hết!

Đây gọi là 'cửu tử nhất sinh' sao?

Cửu tử nhất sinh!

Nếu là những người khác, nếu là đội ngũ khác, đối mặt với tình huống như vậy, ai có thể ngay cả một tiếng động cũng không phát ra chứ?

Tiếng động của mọi người sẽ kích hoạt cơ quan của Ác Long Suễn Khí!

Nhưng, nếu không có Tiêu Long nhắc nhở, mọi người trơ mắt nhìn một người bên cạnh mình bị độc khí ăn mòn đến chết, liệu có thể không hét lên không?

Có thể không hoảng loạn không?

Không thể nào!

Vì vậy, mới toàn quân bị diệt!

Bí mật của Ác Long Suễn Khí, nguyên nhân của 'cửu tử nhất sinh'!

Mọi người đã hiểu, vì vậy ngoan ngoãn đi theo.

Rất nhanh.

Sau khi đi qua chín mộ thất, trước mặt mọi người xuất hiện một thế giới dưới lòng đất rộng lớn.

Ở trung tâm của thế giới dưới lòng đất này, có một hồ nước suối nước nóng dưới lòng đất, đang sùng sục bốc hơi nóng.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Tiêu Long hiện lên một nụ cười, cậu ấy nói: "Được rồi, mọi người có thể thở phào nhẹ nhõm rồi." "Hô..." Ngay lập tức, mọi người ngồi phệt xuống đất, thở hổn hển.

Cuối cùng, đã sống sót thoát ra ngoài!

Cảm ơn phiếu nguyệt của đại đại 【tên này khó đặt quá ai ơi 】!

Nghèo nhất đừng than vãn, bất tử cuối cùng sẽ ngóc đầu!Long ca ca, vừa rồi là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự là 'quỷ dẫn đường' sao?" Sau khi hồi phục gần xong, Hoắc Tú Tú không nhịn được hỏi.

Những người khác cũng tò mò chờ đợi Tiêu Long giải thích.

Ngay cả A Ninh cũng chủ động xoa bóp vai cho Tiêu Long, dường như cũng đang lắng nghe kỹ.

Tiêu Long hơi mỉm cười, nhìn Trần Bì A Tứ, người vẫn còn vẻ chấn động trong mắt, nói: "Chắc ông đã hiểu rồi chứ, giải thích cho mọi người nghe đi." Tiêu Long nói với Trần Bì A Tứ với giọng điệu hơi ra lệnh.

Trần Hạt Tử hơi sững sờ, nhưng vẫn vâng lời giải thích. "Thực ra là thế này." Ông ta kể lại phán đoán của mình về âm thanh, độc khí và những mộ thất giống hệt nhau.

Sau khi nghe xong, mọi người chợt hiểu ra.

Mới biết, hóa ra những suy nghĩ trước đây của mọi người đều sai,

đều bị lừa dối.

Bị chính mắt mình lừa dối.

Lúc này, Trần Hạt Tử khó hiểu hỏi: "Tuy tôi đã hiểu nguyên nhân của Ác Long Suễn Khí, nhưng tôi không hiểu, làm sao tìm được lối đi sống?" "Những mộ thất như thế này, trong núi lớn chắc hẳn có rất nhiều, nếu không may đi sai một cái, e rằng sẽ mãi mãi quanh quẩn bên trong." Mọi người nghe vậy, không khỏi giật mình.

Trong mắt hiện lên một tia cảm kích và chấn động.

Hóa ra còn có nhiều tình huống nhỏ đến vậy!

Lúc này Tiêu Long nói: "Các cậu còn nhớ những bức bích họa mà chúng ta nhìn thấy khi lần đầu tiên vào mộ thất không?" Mọi người không tự chủ gật đầu.

Tiêu Long hơi mỉm cười, nói với Thiên Chân: "Đưa ảnh chụp cho mọi người xem." Thiên Chân sững sờ, không ngờ Tiêu Long lại chú ý đến cả những chi tiết nhỏ này.

Sau đó, khi mọi người xem xong ảnh chụp, Tiêu Long tiếp tục nói: "Mộ thất đầu tiên mà chúng ta vào, những bức bích họa xung quanh thực ra là một bản đồ." "Tám mộ thất mà chúng ta đi sau đó, bích họa trong mỗi mộ thất không hoàn toàn giống nhau, có một số chỗ khác biệt." "Thực ra, những chỗ khác biệt của tám mộ thất đó chính là hội tụ lại, tạo thành bích họa trong mộ thất đầu tiên." "Đây chính là chỉ dẫn lộ tuyến, là lộ tuyến sinh mệnh để phá giải Ác Long Suễn Khí." Tiêu Long nói xong, Thiên Chân và mấy người kia hít vào một ngụm khí lạnh.

Hóa ra, theo lời Tiêu Long nói, họ cẩn thận xem lại ảnh chụp của Thiên Chân một lần nữa.

Chương 227

Quả nhiên, trong mỗi mộ thất sau đó, họ đều tìm thấy một phần của bức bích họa trong mộ thất đầu tiên, liên tục nối tiếp nhau.

Xoẹt!

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Sự chấn động trong lòng khó mà diễn tả được.

Hóa ra mọi chuyện phức tạp như vậy, nhưng thực ra cũng đơn giản đến thế.

Nhưng không phải ai cũng có khả năng quan sát đó!

Thiên Chân, người tự nhận là có khả năng quan sát mạnh, thậm chí còn chụp lại từng phần đặc biệt trong mỗi mộ thất.

Nhưng như vậy, cậu ấy cũng không hề liên kết được phương thức phá giải!

Huống chi là những người khác đã sợ vỡ mật, đừng nói đến việc chú ý đến bích họa.

Ngay cả dưới chân, họ cũng chưa chắc đã chú ý.

Lúc này, mọi người cũng chợt hiểu ra.

Tại sao mỗi lần Ác Long Suễn Khí lại xuất hiện từ dưới chân.

Thực ra là để mọi người không ngẩng đầu lên nhìn.

Hấp dẫn sự chú ý của mọi người xuống mặt đất.

Vì vậy, trong tình huống như vậy, trong tình huống căng thẳng và bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với cái chết như vậy, ai sẽ đi nhìn bích họa trên đỉnh đầu chứ?

Quả không hổ là một đời Tông sư!

Quả nhiên không phải người bình thường có thể sánh bằng!

Giờ phút này, Trần Bì A Tứ, nội tâm cũng vô cùng chấn động.

Ông ta đã phát hiện ra manh mối, phát hiện ra vấn đề.

Nhưng ông ta lại bỏ qua bức bích họa quan trọng nhất.

Thứ duy nhất bị bỏ qua, lại là chìa khóa để phá cục. 'Đèn tối dưới chân'!

Giờ phút này, Trần Bì A Tứ đã hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

Với tư cách là một phong thủy sư cấp đại sư, ông ta đã chú ý đến rất nhiều manh mối, điều đó thực sự rất mạnh.

Nhưng muốn phá cục, ông ta còn một chặng đường dài phải đi.

Bây giờ ông ta đã hiểu được khoảng cách giữa mình và Tiêu Long.

Cũng hiểu được sự khác biệt giữa phong thủy sư cấp đại sư và cấp tông sư.

Tinh tế đến từng chi tiết, bao quát toàn cục.

Ta, Trần Hạt Tử, Trần Ngọc Lâu!

Không bằng!

Người khác đều nghĩ ta là Trần Bì A Tứ, đều nghĩ ta chỉ là một tồn tại trong Cửu Môn Lão.

Nhưng không ai biết, hoặc mọi người đều đã quên.

Nhiều thập kỷ trước, trước cả Cửu Môn, ta còn có một cái tên khác.

Đó là Trần Ngọc Lâu!

Đại hiệp Khôi thủ của Ngự Lĩnh!

Chỉ là từ sau sự việc đó, để thoát khỏi lời nguyền quỷ dị kia, ta đã chọn thay đổi.

Trở thành Trần Bì A Tứ của ngày nay.

Trở thành Trần Hạt Tử!

Nhưng ta, một cường giả đã trải qua bao thăng trầm, một phong thủy đại sư đã gặp vô số đại sự, lại cảm nhận được sự chênh lệch to lớn trước mặt thiếu niên này.

Thiếu niên này, thật sự quá đáng sợ!

So với Bạch Y Chí Tôn trong truyền thuyết năm xưa, dường như cũng không hề kém cạnh.

Cũng tầm 20 tuổi, cũng một thân bạch y, cũng thực lực cường hãn, cũng thần bí đến vậy.

Chỉ là một trăm năm đã trôi qua, Bạch Y Chí Tôn trong truyền thuyết cũng không còn xuất hiện nữa.

Với tư cách là tín ngưỡng ban đầu, ông ta cũng chưa từng gặp.

Không ngờ một trăm năm sau, lại gặp một thiếu niên gần giống Bạch Y Chí Tôn đến vậy.

Thật đúng là chuyện cũ như khói!

Đời sau mạnh hơn đời trước!

Trần Bì A Tứ cảm thán trong lòng.

Chỉ là ông ta căn bản không liên hệ Tiêu Long với Bạch Y Chí Tôn kia.

Dù sao thì khoảng cách thời gian quá xa xôi.

Nhưng không giống Trương Khải Sơn, đã gặp cái gọi là Bạch Y Chí Tôn kia.

Cùng lúc đó, mọi người đã đến bên hồ nước suối nước nóng.

Dù sao ở đây rất lạnh, chỉ có bên hồ mới ấm áp hơn một chút.

Vì vậy mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.

Lúc này, Thiên Chân chạy tới.

Cầm máy ảnh, tò mò hỏi Tiêu Long về câu chuyện của những bức bích họa đó. "Long ca, em phát hiện những hình vẽ trên bích họa, có chút tương tự với những gì em đã thấy trên Xà Mi Đồng Ngư trước đây." "Tiếc là Xà Mi Đồng Ngư đã bị Tam Thúc của em lấy đi rồi, nếu không thì em có thể so sánh." Câu nói của Thiên Chân đột nhiên khiến Tiêu Long giật mình.

Cậu nhớ ra trong nguyên tác, Thiên Chân và nhóm người của Khâu Đức Khảo tiến vào Vân Thiên Cung, hình như là nhờ vào manh mối của Xà Mi Đồng Ngư!

Lần trước, vì sự xuất hiện của mình, Tiêu Long đã lấy hết bốn Xà Mi Đồng Ngư, kết quả lại bị Ngô Tam Gia mang đi, cậu đã quên mất chuyện này.

Vậy thì bây giờ xem ra, Ngô Tam Gia dường như đã phát hiện ra bí mật trên đó.

Vì vậy mới dám một mình tiến vào trước.

Vậy nhóm người của Khâu Đức Khảo, làm sao mà có được manh mối chứ?

Tiêu Long hồi tưởng lại các hoa văn trên Xà Mi Đồng Ngư.

Trong đầu cậu, bản đồ Vân Thiên Cung trở nên rõ ràng hơn.

Vì vậy khóe miệng cậu hiện lên một nụ cười, chuẩn bị giải thích cho Thiên Chân và mấy người kia về truyền thuyết Vạn Nô Vương.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị mở miệng, từ xa truyền đến tiếng kêu thất thanh của một số người. "A!

Cứu mạng!

Có... có quái vật!" Mọi người lập tức quay đầu nhìn lại, mấy người thuộc hạ đang sưởi ấm bên hồ, toàn thân đầy rết.

Nhiều con rết khác, đang từ trong hồ bò ra!Những con rết này có kích thước rất lớn.

Mỗi con dài khoảng bảy tám centimet.

Chương 228

Trên người chúng có vô số chân.

Trông thực sự quá đáng sợ.

Những Thiên Túc Trùng này có số lượng cực kỳ đông đảo.

Chỉ trong nháy mắt, đã có hơn trăm con bò ra từ dưới nước.

Từng con một thân thể đỏ rực, như tôm luộc vậy.

Chỉ cần nhìn qua là biết độc tính trên người chúng rất mạnh.

Mọi người thực sự khó tưởng tượng được, trong một hồ nước suối nước nóng khổng lồ như vậy, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu con rết như thế này!

Trước đó đã nói, Vạn Nô Vương quốc tế đã dùng rết làm vật tế!

Bây giờ, những quái vật rết này xuất hiện.

Đặc biệt là hai người bị rết bò đầy người, cả người bắt đầu bị ăn mòn nhanh chóng!

Rết chui vào mũi, mắt, tai, miệng của họ một cách điên cuồng.

Chỉ trong nháy mắt, hai người như bị xẹp xuống từ bên trong, trực tiếp biến thành bộ xương bọc da.

Sau đó lại trong nháy mắt, trực tiếp hóa thành một vũng máu.

Những con rết được nuôi béo núc đó bò ra từ bên trong, rồi bò về phía những người khác ở bên cạnh.

Mấy người ban đầu định cứu viện sợ đến mức liên tục lùi lại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Những thuộc hạ mà Trần Hạt Tử dẫn theo, căn bản không màng

đến sống chết của những người khác, trực tiếp chạy ngược lại.

Chạy càng xa càng tốt.

Hoắc Tú Tú và A Ninh, sau khi nhìn Tiêu Long một cái, được Tiêu Long ra hiệu.

Ngay lập tức ra tay.

Bởi vì Tiêu Long đã nói với họ, đây là một lần rèn luyện, và cũng đã biết cách tăng cường sức mạnh huyết mạch.

Đó chính là thông qua tinh huyết của quái vật.

Nhưng Tiêu Long cũng nói, muốn có được những tinh huyết này, thì phải tự mình ra tay, tự mình ăn no mặc ấm.

Chỉ khi giết chết những quái vật này, Tiêu Long mới giúp họ tinh luyện tinh huyết, mới có cơ hội tăng cường sức mạnh huyết mạch.

Vì vậy bây giờ quái vật vừa xuất hiện, họ không những không sợ hãi như những người khác, ngược lại còn kích động và hưng phấn.

Trong khi ra tay, Tiểu Ca bên cạnh cũng ra tay.

Cậu ấy không cần Tiêu Long giúp tinh luyện tinh huyết, vì trong truyền thừa của Trương gia đã có thủ pháp đó.

Vì vậy sau khi được Tiêu Long chỉ điểm lần trước, cậu ấy đã nắm giữ được một số thủ đoạn.

Vì vậy cậu ấy cực kỳ khao khát tăng cường thực lực, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vì vậy cậu ấy cũng đồng thời ra tay.

Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn.

A Ninh, Hoắc Tú Tú, Tiểu Ca ba người, bắt đầu điên cuồng tàn sát những con rết biến dị này!

Từng người một kích động không thôi, như thể nhìn thấy món ăn ngon vậy.

Nhìn thấy mọi người nổi da gà.

Những kẻ sợ hãi bỏ chạy lúc này mới quay đầu lại.

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn mọi thứ.

Nhìn thấy ba người tàn sát.

Đứng ở bên hồ đó, ra bao nhiêu giết bấy nhiêu!

Trong nháy mắt, mặt đất đã trải đầy xác rết đỏ tươi.

Những con rết trong hồ, dường như cảm nhận được khí tức đáng sợ của huyết mạch trên người ba người, không còn xuất hiện một cách vô não như vậy nữa.

Số lượng ngày càng ít đi.

Mọi người trực tiếp nhìn đến ngây người.

Không ngờ ba người bình thường trông ngây ngốc, trầm mặc ít nói này lại mạnh mẽ đến vậy.

Thân thủ đáng sợ đến thế!

Từng chiêu từng thức.

Cảm giác như đang diễn trong phim vậy.

Quá ma huyễn!

Sau lưng sẽ xuất hiện hư ảnh thần thú.

Bảo kiếm trong tay có thể phát sáng.

Tốc độ nhanh đến vậy.

Đơn giản là không thể tin nổi!

Còn đáng sợ hơn cả siêu anh hùng trong phim Marvel.

Đối với những người bình thường này, biểu hiện của ba người A Ninh thực sự khiến họ khó mà tin được.

Ngay cả Trần Bì A Tứ, nội tâm cũng chấn động không thôi.

Ban đầu ông ta nghĩ chỉ có Tiêu Long là mạnh mẽ.

Bây giờ nhìn lại, mỗi người bên cạnh cậu ấy đều cực kỳ mạnh mẽ.

Đặc biệt là ba người này.

Cảm giác như không hề kém cạnh Tiêu Long.

Trước đây ông ta đều không phát hiện ra.

Chả trách trước đây họ dám đối đầu trực diện với ông ta!

Ban đầu ông ta nghĩ họ dựa vào thân phận của Tiêu Long, ban đầu ông ta nghĩ họ là những kẻ ngông cuồng.

Bây giờ nhìn lại, người ta có bản lĩnh thật!

Quá chấn động rồi!

Lúc này ông ta mới đột nhiên phát hiện.

Mình không hề quan trọng như mình nghĩ.

Trong đội ngũ này, ông ta căn bản chẳng là gì cả.

Hít sâu một hơi.

Trần Bì A Tứ trong lòng không biết từ lúc nào đã thay đổi suy nghĩ.

Cùng lúc đó, khi ba người đã đánh lui toàn bộ những con rết này.

Hoắc Tú Tú, kích động chạy đến Tiêu Long khoe công: "Anh xem Long ca ca, em lợi hại chứ?

Em không làm Long ca ca mất mặt chứ?" "Những chiêu thức anh

dạy em lợi hại quá, em cảm thấy mình lại mạnh hơn rồi!" Hoắc Tú Tú vô tư nói.

Hoàn toàn không ý thức được.

Chương 229

Nhưng những người khác nghe những lời này, nội tâm lại vô cùng chấn động.

Hóa ra đại mỹ nữ này lại lợi hại đến vậy, là do Tiêu Long dạy!

Mọi người ban đầu nghĩ Hoắc Tú Tú vì xinh đẹp nên đi theo Tiêu Long làm một bình hoa.

Nhưng bây giờ đột nhiên nhận ra, suy nghĩ của mình ngây thơ đến mức nào.

Đừng nhìn người ta là đại mỹ nữ.

Đừng nhìn người ta có vẻ ngây ngốc.

Nhưng thực lực lại mạnh mẽ!

Do Tiêu Long đích thân chỉ đạo.

Chả trách lại lợi hại đến vậy.

Phan Tử và Trần Bì A Tứ, nội tâm cũng vô cùng chấn động.

A Ninh, Tiểu Ca thì không biết, cũng không hiểu.

Nhưng Hoắc Tú Tú thì biết!

Người của Lão Cửu Môn.

Thậm chí còn nhìn cô ấy lớn lên.

Cô bé này có mấy cân mấy lạng, họ cũng rất rõ.

Vài tháng trước, khi Hoắc lão thái thái muốn giao vị trí gia chủ Hoắc gia cho Hoắc Tú Tú, hai người họ nhìn thấy Hoắc Tú Tú chỉ có một chút võ công mà thôi.

Căn bản không có sức mạnh đáng sợ như bây giờ.

Nhưng bây giờ thì sao?

Chỉ mới một hai tháng thôi.

Đi theo Tiêu Long một hai tháng thôi.

Vậy mà đã biến thành một siêu cường giả.

Một tồn tại mà ngay cả Phan Tử cũng phải ngưỡng mộ.

Chả trách Tam Gia lại cứ muốn đi theo người đó.

Thì ra là vì nguyên nhân này.

Quá đáng sợ rồi!

Bản thân mạnh mẽ, lại có thể khiến những người bên cạnh nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Long ca này, quả nhiên là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Trong lúc mọi người đang chấn động, trong lúc Hoắc Tú Tú đang khoe khoang, khóe miệng Tiêu Long hiện lên một nụ cười không có ý tốt.

Lúc này, A Ninh phía sau Hoắc Tú Tú đột nhiên kéo một cái! "Đừng lải nhải nữa, mau chiến đấu đi!" Hoắc Tú Tú bị kéo đến mức ngơ ngác.

Nhưng quay đầu lại, sắc mặt cô ấy lập tức thay đổi.

Cùng lúc đó, mọi người cũng nhìn thấy tình hình phía sau Hoắc Tú Tú!

Hồ nước ban đầu đã yên tĩnh, đột nhiên bắt đầu sôi sục dữ dội.

Từng bọt khí khổng lồ, đột nhiên nổi lên.

Cùng lúc những bọt khí to bằng quả bóng rổ nổi lên, chúng trực tiếp phát nổ trên không trung.

Bắn tung hàng chục con rết lớn!

Trong nháy mắt, bầu trời đã bị những con rết lớn phủ kín.

Như thể có thứ gì đó đang phun ra rất nhiều rết lên bầu trời vậy.

Giống như pháo hoa vậy!

Lúc này, một cảnh tượng đáng sợ hơn xuất hiện.

Trong hồ nước đó.

Từng cái đầu rết khổng lồ to bằng quả bóng rổ, nổi lên!

Xoẹt!

Mọi người kinh hãi, sợ đến mức liên tục lùi lại."Trời đất ơi!

Tình huống gì thế này?

Sao lại có nhiều rết như vậy?" Bàn Tử cả người không được khỏe chút nào!

Huống chi là Thiên Chân.

Thiên Chân rất sợ côn trùng, nhìn những con rết dày đặc trên trời, từng con một lớn như vậy, cả người cậu ấy ngây ra.

Huống chi là những thuộc hạ bình thường.

Nhìn những con rết lớn như vậy.

Đặc biệt là những con rết chúa từ dưới nước trồi lên!

Mười mấy con rết chúa!

Những con rết chúa to như những con trăn khổng lồ, trực tiếp dọa cho họ ngớ người.

Rết ư?

Đơn giản là quái vật!

Long thần trăm chân.

Thật sự có thể gọi là Giao Long rồi!

Những con rết lớn như vậy, đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng.

Ngay cả Phan Tử cũng há hốc mồm.

Quái vật.

Còn đáng sợ hơn vô số lần so với những Thi Miết kia!

Trần Bì A Tứ sắc mặt thay đổi, muốn lên giúp đỡ.

Nhưng bị Tiêu Long xua tay ngăn lại. "Cứ để họ chơi đi, không trải qua sinh tử ma nạn, sao có thể trưởng thành chứ?" Tiêu Long nói một câu lạnh lùng như vậy, khiến Trần Bì A Tứ sắc mặt đại kinh, thật sự quá tàn nhẫn rồi.

Nhưng mười mấy con rết chúa cấp vương, liệu ba người đó có thể đối phó được không?

Lại còn có nhiều rết nhỏ như vậy nữa.

Những con rết này đều đã biến dị, độc trên người chúng đều là kịch độc.

Chỉ cần bị cắn một cái, ngay cả cao thủ Thiên Giai cũng không chịu nổi.

Nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Long, Trần Hạt Tử không biết nói gì cho phải.

Nội tâm chấn động vô cùng, vì ông ta phát hiện ra Tiêu Long như vậy, thật sự rất đáng sợ.

Đối với quái vật tàn nhẫn!

Đối với người dưới quyền cũng tàn nhẫn!

Chương 230

Ngay cả đối với phụ nữ cũng tàn nhẫn!

Lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không hối hận sao?

Trần Hạt Tử không hiểu, không minh bạch.

Nhưng ông ta đâu biết rằng, một lần rèn luyện nhỏ như vậy, làm sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được chứ?

Đừng nói là sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngay cả khi ba người đó không chống đỡ được, thậm chí bị cắn.

Với thủ đoạn của Tiêu Long, cũng dễ dàng phá giải những chất độc của rết này.

Ba người đó thực sự gặp nguy hiểm, Tiêu Long cũng có thể dễ dàng ngăn cản và cứu viện.

Trần Hạt Tử không hiểu về Tiêu Long, không thể tưởng tượng được Tiêu Long mạnh mẽ đến mức nào.

Lúc này, trận chiến đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Ba người không hề lùi bước, ngược lại còn càng thêm kích động.

Bởi vì Long ca đã nói, tinh huyết của quái vật bình thường tăng cường quá chậm.

Bây giờ đã là cao thủ Thiên Giai, muốn đột phá nhanh hơn, thì cần tinh huyết của quái vật cấp vương.

Bây giờ, cơ hội chẳng phải đã đến rồi sao? 12 con rết chúa, tuyệt đối là quái vật cấp vương.

Chỉ cần chém giết chúng, để Long ca giúp tinh luyện tinh huyết,

chẳng phải bọn họ sẽ nhanh chóng có thể tăng cường thực lực sao?

Vì vậy, ba người liều mạng chiến đấu.

Các loại thủ đoạn đều dùng hết.

Thậm chí còn hợp sức lại để đối phó với những quái vật này.

Rất nhanh đã có thu hoạch.

Tuy bị một số vết thương nhẹ, nhưng cũng đã chém giết được ba con rết chúa.

Còn những con rết nhỏ, thì khỏi phải nói.

Lại thêm một đống xác chết chất đầy đất.

Lúc này, chín con rết chúa còn lại, dường như cũng nổi giận.

Đột nhiên một con phun nước như rồng hút nước, hút một lượng lớn nước hồ suối nước nóng vào miệng.

Sau đó trực tiếp phun ra.

Thực sự như long vương vậy.

Cột nước khổng lồ đó, xen lẫn nhiệt độ cực cao, và cả độc tố trong cơ thể.

Trong nháy mắt biến nước hồ thành màu đỏ máu.

Phun về phía ba người A Ninh.

Chín con rết chúa đồng thời ra tay, trực tiếp tạo thành một cái lồng.

Ba người không còn chỗ nào để chạy.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt đại biến.

Sắp bị cột nước có tính ăn mòn này phun trúng.

Không chết cũng phải tàn phế.

Lúc này ba người bị kẹt bên trong, sắc mặt cũng đại biến.

Biết không chống đỡ được.

May mắn chống đỡ được, thì cũng sẽ bị hủy dung!

Tình huống như vậy tuyệt đối không được phép xảy ra.

Đặc biệt là hai người A Ninh, trong mắt hiện lên vẻ kinh khủng.

Nếu thật sự bị hủy dung, thật sự khó mà tưởng tượng được Long ca sẽ còn thích họ không?

Đối mặt với tình huống tuyệt vọng này, họ không thể không cầu cứu.

Nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng.

Một khi mở miệng cầu cứu, sẽ mất đi cơ hội có được tinh huyết.

Một khi mở miệng, cũng có nghĩa là nhiệm vụ của họ đã thất bại.

Nhưng không còn cách nào.

Lần này, họ thật sự sợ hãi.

Vì vậy, khi tất cả mọi người còn đang kinh ngạc vô cùng, hai người lớn tiếng hét lên: "Long ca ca, cứu mạng!" Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Long bất lực lắc đầu.

Trong lòng không khỏi nghĩ: Không đủ tàn nhẫn!

Xem ra muốn trở thành cường giả, còn một chặng đường dài phải đi.

Cùng lúc đó, cậu ấy ra tay.

Khi chín cột nước ăn mòn đáng sợ sắp nuốt chửng ba người, Tiêu Long đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Một vầng sáng màu xanh lục xuất hiện xung quanh mấy người.

Ngay sau đó, một con Huyền Vũ khổng lồ, xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Như thể là vật chất thật, như thể là thần thú giáng lâm.

Một tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

Những cột nước đáng sợ đó.

Va chạm vào vầng sáng màu xanh lục.

Trực tiếp tiêu biến không dấu vết.

Huyết mạch Huyền Vũ, làm suy yếu 80% công kích thuộc tính nước!

Theo tiếng gầm thét của Huyền Vũ thần thú, một cột nước đáng sợ.

Trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ một cú xoay tròn, một cú quét ngang.

Chín con rết chúa còn lại, trực tiếp bị cột nước khổng lồ va chạm đến nát vụn.

Theo từng tiếng nổ.

Cả thế giới dường như đều yên tĩnh lại.

Mặt hồ vốn đang sôi sục, cũng ngay lập tức trở nên yên bình.

Còn lại vô số con rết nhỏ, như thủy triều rút lui khỏi mặt hồ.

Như thể nhìn thấy thiên địch đáng sợ vậy.

Lúc này, mọi người trên bờ chấn động nhìn tất cả.

Lúc này mới từ từ hoàn hồn.

Nhìn con Huyền Vũ thần thú khổng lồ dưới chân Tiêu Long, mắt trợn tròn như quả trứng bò.

Chương 231

Mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Thần thú?!

Thật sự là thần thú sao?

Thật sự quá đáng sợ rồi.

Nhìn bốn người đứng trên lưng Huyền Vũ thần thú.

Họ cố gắng dụi dụi mắt, mới nhận ra.

Mọi thứ trước mắt là thật!

Thiếu niên thần bí đáng sợ kia, đã triệu hồi ra một con thần thú!

Một con thần thú tỏa ra uy áp đáng sợ.

Ngay cả cách xa mười mấy mét, cũng có thể cảm nhận được khí tức khiến người ta kinh hồn bạt vía đó.

Trước đây mọi người cho rằng những con rết chúa đáng sợ kia, trước mặt con thần thú này, đơn giản là không chịu nổi một đòn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả Trần Bì A Tứ cũng nhìn tất cả với vẻ kinh hãi.

Trong đầu ông ta đột nhiên hiện lên một truyền thuyết.

Trong truyền thuyết đó.

Bạch Y Chí Tôn kia, cũng có thể triệu hồi thần thú!

Nuốt!

Mọi người khó khăn nuốt nước bọt.

Lúc này, Bàn Tử kích động vỗ vai Phan Tử đang ngây người bên

cạnh, cười ha hả: "Long ca, bá đạo quá!

Cứ tùy tiện ra tay một cái, quái vật cấp vương cũng thành rác rưởi!" Tiêu Long đưa A Ninh ba người quay về.

Anh đơn giản chữa trị vết thương, giúp họ hồi phục thể lực.

Cùng lúc đó, khí tức tỏa ra từ Tiêu Long dường như bao trùm cả không gian.

Trong hồ nước trở nên tĩnh lặng lạ thường, không còn chút nguy hiểm nào.

Cứ như thể tất cả quái vật đều đã sợ hãi bỏ chạy.

Mọi người ngơ ngác nhìn tất cả.

Mãi đến khi khí tức trên người Tiêu Long tan đi, họ mới hoàn hồn.

Ánh mắt nhìn Tiêu Long giờ đây hoàn toàn khác, thêm phần kính sợ, thậm chí có chút sợ hãi.

Trong lúc ba người hồi phục, Tiêu Long giúp họ tinh luyện tinh huyết.

Dù lần này nhiệm vụ chưa hoàn thành triệt để, nhưng cũng đã tiêu diệt ba con quái vật cấp vương.

Có công thì phải có thưởng, có nỗ lực thì nên có phần thưởng.

Vì vậy, Tiêu Long cho mỗi người một giọt tinh huyết, giúp họ nhanh chóng hồi phục sức mạnh và vết thương.

Dù một giọt tinh huyết không tăng nhiều sức mạnh, nhưng cũng đã cường hóa sức lực của họ.

Ba người cảm kích nhìn Tiêu Long.

Hoắc Tú Tú thậm chí còn kích động hôn Tiêu Long một cái, không thèm để ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

Dù gì cô ấy cũng không sợ người khác nhìn.

A Ninh thấy thế cũng không chịu thua, cũng hôn Tiêu Long một cái.

Không thể để mình chịu thiệt.

Tiêu Long nghe mà trợn mắt há mồm.

Những người khác cũng ngây ra.

Lần đầu tiên thấy có người không muốn "chịu thiệt" theo kiểu đó.

Đối mặt với "cẩu lương" như vậy, Bàn Tử mấy người đành quay người bỏ đi.

Thật sự không thể nhìn tiếp được nữa.

Những người khác cũng vô cùng hâm mộ.

Không chỉ hâm mộ Tiêu Long có hai hồng nhan tri kỷ, mà còn hâm mộ hai cô gái A Ninh, Hoắc Tú Tú có một đại lão như Tiêu Long che chở, giúp sức mạnh tiến bộ nhanh chóng.

Khi mọi người nghỉ ngơi gần xong, Thiên Chân lại hỏi vấn đề cũ: chuyện về Vạn Nô Vương và Ngô Công, cũng như những bức bích họa.

Tiêu Long giải thích cho mọi người về truyền thuyết Vạn Nô Vương.

Trong truyền thuyết, Vạn Nô Vương là ác ma bước ra từ địa ngục.

Mỗi đời Vạn Nô Vương, khi lâm chung sẽ bước vào Thanh Đồng Môn, sau đó có thể kế thừa.

Vị tiếp theo sẽ bước ra từ Cổng Địa Ngục, cũng chính là Thanh Đồng Môn mà mọi người đang tìm kiếm, tự động trở thành Vương giả đời kế tiếp.

Họ không chỉ sở hữu sức mạnh vô cùng cường đại, mà quan trọng hơn là có năng lực khống chế Bách Túc Long Thần.

Những Bách Túc Long Thần này là những con rết khổng lồ biến dị, mạnh mẽ phi thường!

Trong truyền thuyết, hình dạng thật sự của Vạn Nô Vương chính là một con Bách Túc Long khổng lồ hơn nữa!

Chỉ là Bách Túc Long Thần này lại có cái đầu của con người!

Cảnh tượng săn bắn trên bích họa, Vạn Nô Vương săn mồi, thực chất là đang săn giết Chúc Cửu Âm trong địa ngục!

Mỗi đời Vạn Nô Vương, chỉ sau khi săn giết và nuốt chửng một con Chúc Cửu Âm mới có thể thực sự bước ra khỏi địa ngục, trở thành Vương giả đời kế tiếp!

Cũng chính là lúc nhận được sự chúc phúc của thần linh, trường sinh bất lão.

Nghe Tiêu Long giải thích, mọi người đều chấn động không thôi.

Bởi vì liên quan đến quỷ thần chi lực, con người khó mà tin được.

Dù Tiêu Long và mấy người kia trước đó đã thể hiện những điều vô cùng thần bí, huyền huyễn, nhưng để họ tin vào thần tiên, tin vào sự tồn tại của địa ngục thì lại khó chấp nhận.

Mọi người cũng có những suy đoán riêng.

Ví dụ như cái gọi là địa ngục đằng sau Thanh Đồng Môn, có lẽ là một thế giới sâu dưới lòng đất, nơi sinh sống của những con Chúc Cửu Âm!

Không, sau khi nghe Tiêu Long giải thích, Trần Bì lại hiểu ra một chuyện.

Hắn hiểu tại sao lần trước mình không thể tiến vào Vân Đỉnh

Thiên Cung.

Hắn cũng may mắn vì lần trước không vào, nếu không thì e rằng ngay cả mạng sống cũng không giữ được.

Thiên Chân tiếp tục hỏi: "Long ca, vậy Vương Tàng Hải năm xưa đã xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung cho đời Vạn Nô Vương trước, liệu ông ta có tiến vào Thanh Đồng Môn sau đó không?

Vương Tàng Hải đã để lại nhiều ngôi mộ lớn, nhiều cơ quan, nhiều bí mật như vậy, chẳng phải đều liên quan đến cái gọi là 'chung cực' sao?" Tiêu Long nhìn Thiên Chân đang suy tư nghiêm túc với vẻ hứng thú, rồi cười nói: "Những gì cậu biết, tôi cũng biết.

Còn về mối quan hệ giữa hai điều đó, và việc Vương Tàng Hải rốt cuộc có tiến vào thế giới đằng sau Thanh Đồng Môn hay không, hoặc nếu vào rồi thì đã thấy gì, đó chẳng phải là mục đích của chuyến đi này của chúng ta sao?" "Vậy nếu tôi thực sự tìm thấy Thanh Đồng Môn và mở được cái gọi là 'Quỷ Môn Quan', tiến vào thế giới đó, liệu có thật sự tìm thấy bí mật trường sinh bất lão không?" Tiêu Long xoa cằm, trả lời rất chân thật: "Có khả năng đó.

Còn về việc có thể có được năng lực gì, bảo bối gì, tiếp theo phải dựa vào chính cậu." Tiêu Long đứng dậy, đối mặt với mọi người: "Con đường tiếp theo sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cứ đi vào đó, chúng ta sẽ gặp khó khăn.

Cho nên tôi báo trước cho mọi người, hiện tại chúng ta còn chưa vào đến rìa Vân Đỉnh Thiên Cung.

Vì vậy, tiếp theo, xin hãy giữ 12 vạn phần tinh thần.

Nếu ai đó lạc đội, ai đó không nghe lời mà chết, đừng trách tôi không nhắc nhở." Nghe Tiêu Long nghiêm túc nhắc nhở như vậy, tim mọi người bắt đầu đập thình thịch.

Chương 232

Ngay cả Tiểu Ca và mấy người kia cũng trở nên nghiêm túc.

Quả thật là vậy.

Tuyết lở, khí độc, Ngô Công, trong chớp mắt đã tổn thất mười người.

Ngay cả bóng dáng Vân Đỉnh Thiên Cung còn chưa thấy.

Tình hình tiếp theo sẽ nguy hiểm đến mức nào, có thể biết được!

Nhưng đã đi đến đây rồi, muốn rút lui cũng muộn.

Chỉ có thể cứng đầu mà tiến lên.

Nhưng nhanh chóng, mọi người đều lộ ra vẻ mặt bất lực.

Đặc biệt là Trần Bì.

Vừa rồi hắn đã cho người tìm lối ra, nhưng lại không tìm thấy cửa thoát.

Cứ đi vào đó, mọi người dường như đã đi vào đường cùng.

Hoặc là quay lại, hoặc là chỉ có thể bị mắc kẹt ở đây.

Bởi vì thực sự không tìm thấy lối ra nào khác. "Long ca, vậy chúng ta tiếp theo phải đi đâu?

Hình như không có đường!" Nhìn mọi người, khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Anh không nói gì, trực tiếp lấy con Tê Tê cơ giới ra, thả xuống đất.

Tê Tê lập tức sống dậy.

Sau khi xoay vài vòng tại chỗ, nó trực tiếp chạy về một hướng.

Nhìn mọi người đang trợn mắt há mồm, Tiêu Long bất lực nói: "Ngẩn ra làm gì?

Mau theo đi chứ!" Mọi người mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Chỉ có Trần Bì trợn mắt há hồm nhìn tất cả.

Hắn trực tiếp tháo kính râm xuống, đôi mắt quỷ dị trợn tròn: "Má nó!

Thần vật của Phân Sơn Nhất Mạch, Phân Sơn Quật Tử Giáp?!" Trần Bì kinh ngạc đến ngây người!

Là Trần Ngọc Lâu ngày xưa, là một thành viên của Lão Cửu Môn, sao hắn lại không biết truyền thừa của Phân Sơn Nhất Mạch?

Cảm giác đã bao nhiêu năm rồi, người của Phân Sơn Nhất Mạch hầu như không còn ai.

Đừng nói đến thần vật của Phân Sơn Nhất Mạch.

Kết quả là bây giờ, hắn lại thấy một con.

Dù cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng con Tê Tê này khiến hắn cảm thấy thậm chí còn quỷ dị hơn cả thần vật thật sự của Phân Sơn Nhất Mạch.

Bởi vì khi Trần Bì nhìn thấy thần vật Tê Tê của Phân Sơn Nhất Mạch ngày xưa, đó là hai con mẹ con.

Chỉ cần khống chế con nhỏ, con mẹ sẽ liều mạng đào hang.

Nhưng con trước mắt này dường như có linh tính, căn bản không cần ép buộc, tự động hành động.

Đơn giản là quá không thể tin nổi.

Thiếu niên trước mắt này thật sự quá thần bí, quá quỷ dị.

Chẳng lẽ là truyền nhân của vị Bạch Y Chí Tôn kia sao?

Trong lòng Trần Bì cuối cùng cũng liên hệ Bạch Y Chí Tôn và Tiêu Long lại với nhau.

Chỉ là hắn không ngờ, sẽ có ngày coi hai người thành một.

Dù sao thì vị Bạch Y Chí Tôn đó thật sự quá cổ xưa rồi.

Nhanh chóng, mọi người theo Tê Tê đến một bức tường.

Nơi đó nhanh chóng bị đào ra một lối đi.

Sau đó, một con đường hầm mộ xuất hiện trước mặt mọi người.

Lối ra của con đường hầm mộ ban đầu đã bị người ta phong ấn.

Trải qua bao nhiêu năm xói mòn, nó đã hòa làm một với môi trường xung quanh, nên mọi người không hề phát hiện ra.

Nhưng con Tê Tê đã phát hiện, và thủ đoạn của Tiêu Long cũng đã phát hiện.

Mọi người vừa khâm phục, lập tức theo Tiêu Long lên đường.

Sau khi tiến vào đường hầm mộ, càng đi sâu vào, nhiệt độ dường như bắt đầu giảm xuống.

Đường hầm mộ xung quanh cũng bắt đầu trở nên chật hẹp.

Cùng lúc đó, mọi người kinh ngạc phát hiện trên các bức tường mộ xung quanh, khắc đầy những con rết (du diên).

Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Một con đường hầm mộ nhỏ xíu mà công trình lại tinh xảo đến vậy.

Nhưng khi đường hầm mộ càng lúc càng chật, mọi người không thể không cúi người tiến lên.

Một lần chỉ có thể một người đi qua.

Vậy là có người không cẩn thận va phải bức tường mộ.

Sau đó, không ai chú ý.

Trên bức tường bị va chạm đó, những hình khắc rết mà mọi người tưởng là điêu khắc, đã rơi xuống.

Lắc lư vài cái, chúng trực tiếp sống dậy.

Rồi lặng lẽ, đuổi theo.

Trong đường hầm mộ mờ tối, mọi người luôn nhìn chằm chằm vào người phía trước, căn bản không chú ý đến những thay đổi hai bên trái phải.

Cũng không chú ý đến phía sau và dưới chân.

Khi đường hầm mộ biến mất, trở thành những khe nứt tự nhiên, mọi người tổng cộng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc này, vài người phía sau đột nhiên kêu thảm.

Mọi người trực tiếp giật mình.

Họ không kịp phản ứng.

Nhìn xung quanh, họ đã bị vô số con rết (Ngô Công) bao vây!

Đen nghịt bò khắp tường khắp đất.

Mấy tên kêu thảm đó, khắp người đều bò đầy rết (Ngô Công), và cả những con bạch mao tử!

Khác với những con rết biến dị trước đó, đây là những con rết bình thường.

Toàn thân lông lá xù xì, mọc những sợi lông dài màu xám trắng.

Trong những khe nứt mờ tối, chúng hòa mình vào môi trường xung quanh.

Nếu không phải những con quái vật này di chuyển nhanh chóng,

mọi người thậm chí còn không phát hiện ra. "Long ca, cứu mạng!" Mấy người bắt đầu kêu thảm.

Tiêu Long cũng không thể không cứu.

Khí tức trên người anh đột nhiên bùng phát.

Chương 233

Một luồng khí tức huyết mạch đáng sợ bao trùm lên tất cả mọi người.

Trong khoảnh khắc đó.

Những con bạch mao tử vốn đang bò lổm ngổm trên người mấy người, nhanh chóng rơi xuống đất.

Trong chớp mắt đã bò vào các khe nứt xung quanh, biến mất không dấu vết.

Hai tên xui xẻo nhất, từ bảy lỗ trên cơ thể bò ra vài con bạch mao tử đỏ, bắt đầu đẻ trứng và hút máu.

Chúng nở trong thời gian cực ngắn, nên hai tên đáng thương đó, trong chớp mắt đã trương phình gấp đôi.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn tất cả.

Nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn mạch máu của họ vỡ tung.

Rồi từng con rết non nở ra từ trứng.

Vô số con rết nhỏ nhanh chóng bò ra.

Dường như cảm nhận được thiên địch, chúng nhanh chóng biến mất.

Hai tên xui xẻo đó đã không còn ra hình người.

Hơi thở yếu ớt, sắp ngừng thở.

Mọi người sợ đến ngây người ở đó.

Cuối cùng cũng hiểu được lời Tiêu Long đã nói trước đó: "Giữ 12 vạn phần tinh thần, tuyệt đối không được lơ là." Hai tên đó cũng thật

xui xẻo, e rằng còn không để ý đến sự thay đổi xung quanh, rồi cứ thế lặng lẽ mất mạng. "Long ca..." Lần này không cần Tiêu Long giải thích.

Trần Bì với vẻ mặt ngưng trọng đã kể cho mọi người nghe chuyện về những con bạch mao tử.

Ở Trường Bạch Sơn mạch, điều đáng sợ nhất không phải là dã thú cỡ lớn, mà chính là những con rết (du diên) ở khắp mọi nơi.

Bạch mao tử ở bên ngoài, đại Ngô Công ở giữa, và rết sâu bên trong, có cả Bách Túc Long Thần trong truyền thuyết!

Thực chất chúng đều là một loại, chỉ là trong môi trường khác nhau chúng biến hóa thành những hình dạng khác nhau.

Kích thước lớn nhỏ khác nhau, sức mạnh mạnh yếu khác nhau, nhưng đều là những tồn tại vô cùng đáng sợ.

Chúng thích nhiệt độ cao và sống thành bầy đàn.

Không còn ai dám lơ là nữa.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người cuối cùng cũng đi ra khỏi khe nứt.

Đẩy một bức tượng Bách Túc Long Thần ra, một luồng gió lạnh mạnh mẽ thổi tới, khiến mọi người bình tĩnh lại.

Cuối cùng cũng thoát khỏi địa ngục đáng sợ.

Bên ngoài tuy là gió tuyết vô tình, nhưng cảm giác vẫn tốt hơn nhiều so với bên trong! "Má ơi, cuối cùng cũng ra rồi!" Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Những người khác cũng vậy, tổng cộng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài dù sao cũng đáng sợ.

Sẽ không có những con côn trùng chui vào mọi ngóc ngách nữa

chứ?

Lúc này, ánh mắt Tiêu Long và mấy người kia lại bị mấy ngọn núi ở đằng xa thu hút.

Tiểu Ca, Trần Bì đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào những ngọn núi cao xa xôi.

Vẻ mặt họ hiện lên sự kích động.

Bởi vì ở đằng xa đó, có năm ngọn núi!

Những ngọn núi không cao, nhưng lại giống như một bàn tay.

Nhấp nhô không đều, vô cùng quỷ dị.

Đó là Ngũ Thánh Sơn trong truyền thuyết.

Cũng là nơi Uông Tàng Hải đã xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung.

Truyền thuyết kể rằng, chỉ khi tìm được Ngũ Thánh Sơn, mới có thể tìm thấy Vân Đỉnh Thiên Cung.

Cuối cùng, họ đã nhìn thấy một tia hy vọng.

Lúc này, mặt trời đã lên cao trên bầu trời.

Chỉ là trong vùng núi tuyết mênh mông, căn bản không thể thấy được sự tồn tại của mặt trời.

Chỉ có một quầng sáng lạnh lẽo lờ mờ treo trên bầu trời, không cảm nhận được chút ấm áp nào của ánh nắng.

Nhưng dưới sự khúc xạ của ánh sáng, mọi người nhìn thấy trên Ngũ Thánh Sơn.

Trong những tầng mây ẩn hiện, có đình đài lầu các, thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mọi người. "Long ca!

Mau nhìn kìa Long ca!

Đó chẳng phải là Vân Đỉnh Thiên Cung sao?!" Bàn Tử và Phan Tử

kinh ngạc reo lên.

Mọi người cũng nhìn theo ánh mắt, không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Giữa mây trắng lượn lờ, một cung điện xa hoa ẩn hiện hiện ra ở đó.

Mọi người không kìm được mà kích động đứng dậy, như thể nhìn thấy bảo bối trời ban, hơi thở cũng trở nên dồn dập!

Tìm kiếm đã lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy được một tia hy vọng.

Trong ánh mắt của mỗi người đều tràn đầy sự kinh hỉ, lập tức có chút sốt ruột.

Từng người một bắt đầu thúc giục, vẻ mặt hăm hở muốn thử sức.

Thấy vậy, Tiêu Long cũng không còn cách nào, đành dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Thuận Tử dẫn đường ở phía trước.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ta thấy cảnh tượng kỳ diệu như vậy.

Trước đây anh ta chỉ nghe người lớn kể lại, lần này tận mắt chứng kiến khiến lòng anh ta cũng chấn động không thôi.

Sâu thẳm trong lòng Thuận Tử cũng nhen nhóm một tia hy vọng.

Cha anh ta, 20 năm trước, cũng dẫn một đội khảo sát vào Trường Bạch Sơn, từ đó bặt vô âm tín.

Suốt 20 năm, sở dĩ anh ta vẫn kiên trì làm hướng dẫn viên ở Trường Bạch Sơn, thực chất là muốn một lần nữa gặp được một đội ngũ tiến vào Trường Bạch Sơn để tìm kiếm Ngũ Thánh Sơn.

Hôm nay cuối cùng cũng gặp được rồi.

Trong đội ngũ này có nhiều cường giả như vậy, anh ta tin chắc mình nhất định có thể theo chân họ tiến vào Vân Đỉnh Thiên Cung thần kỳ đó.

Có lẽ thật sự có thể tìm thấy cha mình.

Vì vậy, anh ta trở nên cực kỳ nghiêm túc, coi việc dẫn đường là chuyện của chính mình.

Bởi vì trong lòng anh ta hiểu rõ, chỉ có dẫn đúng đường, giúp mọi người nhanh chóng tiến vào đó, tiến vào nơi trong truyền thuyết đó, mới có thể cùng những người này đi sâu hơn, để câu hỏi trong lòng anh ta có một dấu chấm hết.

Nhanh chóng xuất phát.

Trong thế giới núi tuyết trắng xóa mênh mông, việc đi đường là một chuyện vô cùng đau khổ.

Bởi vì bất kể đi đâu, dường như vĩnh viễn không thấy điểm cuối.

Dường như luôn ở tại chỗ cũ vậy.

Ngũ Thánh Sơn ở đằng xa đó, dường như khoảng cách vẫn xa như vậy, không hề gần hơn chút nào!

Chương 234

Sau khi đi vài tiếng đồng hồ, Thuận Tử dừng bước, chỉ vào ngọn núi tuyết ở đằng xa có chút thay đổi rõ rệt, nói với mọi người: "Sắp phải đi sâu vào vùng băng nguyên, tuyết ở đây cứng hơn những nơi khác, tích tụ quanh năm tháng, bên dưới là tầng băng dày!

Vì vậy mọi người nhất định phải cẩn thận." "Cẩn thận gì?" Bàn Tử không hiểu hỏi. "Cẩn thận băng phong!" "Băng phong?

Là cái gì?" "Là những khe nứt hình thành do tầng băng đứt gãy, có cái có thể chỉ to bằng ngón tay, có cái lại rộng vài mét thậm chí mười mấy mét." "Nếu không cẩn thận dẫm phải băng phong bị tuyết phủ kín, sẽ lập tức rơi xuống, ai cũng không biết khe nứt đó sâu bao nhiêu!" Nghe Thuận Tử nói xong, mọi người đều căng thẳng.

Trên ngọn núi tuyết lớn, nguy hiểm cũng rình rập khắp nơi.

Thấy mọi người nghiêm túc, thế là tiếp tục tiến lên.

Nhưng đi được một lúc, phía trước lại xuất hiện những dấu chân khổng lồ.

Trông giống dấu chân khỉ, nhưng toàn bộ hình dạng lại quá lớn.

Lớn gấp mười lần so với khỉ bình thường.

Một người trưởng thành nằm trong đó còn không lớn bằng dấu chân đó.

Tiêu Long lập tức ngăn mọi người lại.

Đội ngũ dừng lại, mỗi người đều căng thẳng.

Mấy người bắt đầu nghiên cứu: "Hình như là dấu chân của một loại vượn lớn." Thiên Chân trầm ngâm nói. "Nhưng dấu chân khỉ nào

lại to đến thế chứ?" Bàn Tử lắc đầu, không tin. "Đúng là một loại khỉ lớn, một loại vượn, vô cùng đáng sợ!" Trần Bì sờ sờ những dấu chân khổng lồ đó, nói.

Lúc này, Thuận Tử bên cạnh không tự chủ được mà trợn tròn mắt.

Anh ta nhớ đến một truyền thuyết đáng sợ: truyền thuyết Thánh Thú Tuyết Sơn.

Suy nghĩ hồi lâu, anh ta quyết định nói ra.

Trước đây anh ta tuyệt đối không tin, nhưng từ khi chứng kiến thủ đoạn của Tiêu Long và mấy người kia, anh ta cảm thấy loại thánh thú trong truyền thuyết này có thể thực sự tồn tại.

Dấu chân trước mắt này, có lẽ chính là dấu chân của thánh thú. "Ở chỗ tôi có một truyền thuyết, trong truyền thuyết nói rằng trên núi tuyết lớn có một con thánh thú đã sống từ thời cổ đại cho đến bây giờ, gọi là Thánh Thú Tuyết Sơn.

Nghe người già kể, thực chất đó là một loại vượn tuyết!" "Vì vậy tôi nghĩ dấu chân này hoặc là của thánh thú, hoặc là của con nó!

Vậy nên chúng ta mau rời đi thôi." "Nếu chọc giận Thánh Thú Tuyết Sơn, thì chúng ta thật sự xong đời rồi!" "Thánh thú trong truyền thuyết có thể biến hóa phong tuyết, có thể hủy diệt thiên địa!" Thuận Tử với ánh mắt kinh hoàng nói.

Nhưng anh ta lại phát hiện mọi người đang nhìn mình, không có vẻ sợ hãi lắm, cứ như đang nghe kể chuyện vậy. "Tôi nói thật đấy, nhất định phải tin tôi!

Mau đi thôi!

Đừng nán lại đây nữa, nhìn những dấu chân mới này, biết đâu thánh thú đang ở gần chúng ta!" Nhưng lời anh ta vừa dứt, anh ta phát hiện ánh mắt mọi người không đúng.

Trong ánh mắt họ vô cùng phức tạp.

Dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, lại có cảm giác không dám nói to.

Lòng Thuận Tử giật thót.

Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu anh ta.

Chẳng lẽ bị bắt trúng rồi sao?

Thánh thú trong truyền thuyết thật sự đã xuất hiện bên cạnh mọi người rồi ư?

Anh ta khó khăn quay đầu nhìn lại.

Không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Trong ánh mắt tràn đầy sự kinh hoàng.

Bởi vì ở một vị trí không xa, chưa đầy nghìn mét.

Trên một sườn núi nhỏ.

Một con vượn trắng khổng lồ, trợn đôi mắt đỏ rực như đèn lồng.

Dường như đang mơ hồ nhìn mọi người.

Trên bộ lông trắng muốt của nó, có vài vệt máu tươi.

Trong tay nó, xách nửa cái xác.

Cái xác đó vừa nhìn đã rõ ràng là của con người!

Vài người sợ đến không dám thốt nên lời.

Nhìn con vượn tuyết khổng lồ cao ít nhất hai ba mét ở đằng xa, đặc biệt là nửa cái xác người nó đang xách trong tay, và vết máu còn sót lại ở khóe miệng.

Mọi người không khỏi nghĩ đến một chuyện đáng sợ: Có người đã xui xẻo, bị con vượn tuyết khổng lồ đó bắt được, rồi ăn thịt như thức

ăn!

Nhóm người đó, e rằng là đội khảo sát đã mất tích trước đó.

Nhưng cũng không nhất định.

Biết đâu còn có những đội ngũ khác có cùng mục đích.

Nhưng dù sao đi nữa, có một điều rõ ràng: con khỉ khổng lồ này ăn thịt!

Và rõ ràng là nó có hứng thú với mọi người. "Hống hống hống!" Lúc này.

Con khỉ lớn đó giơ nửa cái xác người trong tay lên, đột nhiên gầm rú lớn tiếng.

Mọi người dường như nghe thấy một chút hưng phấn lẫn trong âm thanh đó.

Cùng lúc đó, từng tiếng gầm rú tương tự vang lên.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi. "Không xong!

Bầy Tuyết Tiêu, chạy mau!" Trần Bì A Tứ đột nhiên hét lên.

Trong giây lát, cả đội ngũ đều hỗn loạn!

Tuyết Tiêu?

Là cái gì?

Mọi người chưa từng nghe.

Nhưng Sơn Tiêu thì họ biết!

Đó là một loại khỉ vô cùng đáng sợ.

Tuyết Tiêu, e rằng cũng tương tự.

Đều là những mãnh thú khổng lồ.

Những con quái vật này rõ ràng đã bị biến dị, quá cao lớn, trông cứ

như người khổng lồ.

Lúc này, mọi người kinh hãi nhìn.

Trên sườn núi cách đó không xa, không ngừng nhảy ra mười mấy con Tuyết Tiêu!

Rồi chúng gầm gừ điên cuồng lao tới.

Trên người mỗi con khỉ dường như đều có vết máu tươi.

Nhiều con khỉ hơn nữa nhanh chóng xuất hiện từ đằng xa, như thể đã phát hiện ra con mồi, điên cuồng lao tới.

Chương 235

Sắc mặt mọi người đại biến, không kìm được mà chạy thục mạng.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Long hét lớn một tiếng: "Tất cả dừng lại, đừng có chạy lung tung!" Nhưng đây là thời khắc sinh tử tồn vong quan trọng, ai còn quản được những lời đó?

Chưa từng thực sự đối mặt với nguy hiểm, căn bản không thể tưởng tượng được nỗi sợ hãi tột cùng đó.

Nhìn vô số con khỉ khổng lồ vung vẩy những tàn chi đoạn tay của con người lao về phía họ.

Có mấy ai có thể giữ bình tĩnh được?

Trước đó tuy đã dặn dò kỹ lưỡng, gặp nguy hiểm tuyệt đối không được hoảng loạn, nhất định phải nghe lời Tiêu Long.

Nhưng khi thực sự đối mặt với loại nguy hiểm này, họ đã quên sạch những lời dặn dò trước đó.

Ai cũng nghĩ, chỉ cần chạy nhanh hơn, chạy thật xa, mới có thể sống sót.

Chỉ cần chạy đủ nhanh, người khác mới bị coi là thức ăn.

Ngay cả khi chết, cũng phải chết muộn hơn người khác một chút.

Thật sự cảnh tượng trước mắt quá đáng sợ.

Đối mặt với vô số con vượn khổng lồ cao hai ba mét xung quanh, nhìn hàm răng lớn đang ở gần trong gang tấc.

Những thuộc hạ của Trần Bì, vốn chưa từng trải qua nỗi sợ hãi như vậy, thật sự đã phát điên.

Nhưng so với khi đối mặt với những con rết lớn trước đó, cảnh này còn khiến người ta cảm thấy kinh hoàng hơn.

Lúc này, ngay cả lời nói của Trần Bì A Tứ cũng không còn tác dụng.

Hơn nữa, nguy hiểm của Tuyết Tiêu chưa xong.

Lại có người xui xẻo.

Như hướng dẫn viên Thuận Tử đã nói trước đó, mọi người đã đi vào khu vực băng nguyên.

Dưới chân ẩn chứa những khe băng đáng sợ không thấy đáy.

Vì vậy tuyệt đối không được chạy lung tung.

Nhưng lúc này mọi người đã hoảng loạn, còn quản được nhiều như vậy.

Kết quả là xui xẻo.

Bảy tám người trong chớp mắt, biến mất không dấu vết trong tiếng kêu thảm thiết.

Nơi họ biến mất, tuyết tích băng sụp, lộ ra khe băng!

Mọi người chỉ có thể nghe thấy những tiếng kêu thảm còn sót lại vang vọng trong khe băng.

Loại tiếng kêu thảm đó khiến những con Tuyết Tiêu khổng lồ càng thêm hưng phấn.

Tốc độ chạy của chúng càng nhanh hơn.

Trong chớp mắt, khoảng cách nghìn mét đã thoắt cái đã đến, chúng xuất hiện cách mọi người chưa đầy vài chục mét.

Đáng sợ hơn nữa là những thứ này quá nhiều.

Trong chớp mắt đã xuất hiện vài trăm con, bao vây tất cả mọi

người.

Những tên vốn đang điên cuồng bỏ chạy, không thể không quay lại điên cuồng.

Trốn đằng sau Tiêu Long và mấy người kia.

Đối mặt với những mãnh thú cỡ lớn này, chúng run rẩy ở đó.

Nhưng Tiêu Long và mấy người kia lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Thậm chí Phan Tử và mấy người kia còn phát hiện ra.

A Ninh và Tiểu Ca dường như còn hưng phấn.

Cứ như thể lại nhìn thấy thứ gì đó hay ho vậy!

Mọi người nội tâm chấn động không thôi.

Đối với những quái vật đáng sợ, nguy hiểm như vậy, mấy người họ lại coi là con mồi.

Trời ơi!

Thế giới này thật sự quá đáng sợ.

Thậm chí còn cảm nhận được ý chí chiến đấu mạnh mẽ tỏa ra từ A Ninh và mấy người kia.

Cùng lúc đó, dường như cảm ứng được khí tức đáng sợ tỏa ra từ Tiêu Long.

Những con Tuyết Tiêu này nhanh chóng dừng bước.

Mang theo một chút hoang mang, một chút khó hiểu, chúng bao vây Tiêu Long và những người khác.

Chúng không trực tiếp xông lên chịu chết.

Dường như có trí tuệ, chúng gầm rú ở đó, như thể đang giao tiếp với nhau.

Mọi người nhìn mà trợn mắt há hồm.

Lúc này, ba người A Ninh lại bước ra.

Đối mặt với Tiêu Long: "Cho em thêm một cơ hội nữa đi, lần này giao cho em!" "Anh Long ca ca, em không tin lần này em không thể thành công!" "Anh Long ca ca, lần này xem em chém giết hết bọn chúng!" Khí tức trên người ba người ngưng tụ đến cực hạn.

Tiêu Long không để ý.

Anh nhìn ngọn núi tuyết cao hơn mười mét ở xa hơn, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Những người khác không phát hiện ra, nhưng Trần Bì thì chú ý.

Nhờ vào Âm Dương Nhãn, hắn phát hiện ngọn núi lớn ở đằng xa có gì đó không ổn.

Nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, hắn cũng không nhìn ra ngay được.

Hắn chỉ cảm thấy ở đó có nguy hiểm, nhưng lại không thấy nguy hiểm ở chỗ nào.

Lúc này, Tiêu Long mở miệng: "Đi đi, biểu hiện tốt vào, tôi sẽ áp trận." Được Tiêu Long khẳng định, ba người nhanh chóng tiến lên.

Đàn khỉ phát hiện sự khiêu khích của ba người.

Chúng cũng phái ra ba con khỉ, dường như để thăm dò. "Hống hống hống!" Chúng đấm ngực, như thể đang cổ vũ cho chiến binh.

Bàn Tử và Thiên Chân, cùng với Phan Tử ba người nhìn nhau.

Ngay lập tức hóa thân thành đội cổ vũ, cũng lớn tiếng gầm lên: "Tiểu Ca!

Cố lên!

Anh là tuyệt nhất!" "Chị A Ninh!

Cho chúng xem đi!" "Giết sạch!" Những tên đang sợ hãi run rẩy phía sau đều ngây người.

Mặt họ không khỏi đỏ bừng, chỉ cảm thấy xấu hổ.

Lúc này, trận chiến giữa hai bên bắt đầu.

Một người đấu một con.

Đơn thuần là đối đầu sức mạnh thể chất.

Một quyền một chùy, đánh qua đánh lại, không ngừng ngã xuống, không ngừng bò lên.

Giữa trời đất vang lên tiếng ầm ầm.

Vài trăm con khỉ xung quanh dường như cũng vô cùng hưng phấn gầm rú.

Chương 236

Chúng vung vẩy những tàn chi đoạn tay của con người trong tay.

Cả cảnh tượng khiến người ta có cảm giác như địa ngục trần gian.

Ngay cả tuyết phủ xung quanh cũng bị nhuốm đỏ.

Nhưng ba người A Ninh cũng có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi thăm dò sức mạnh của Tuyết Tiêu, họ trực tiếp ra tay thật.

Lấy ra vũ khí của mình: Hắc Kim Cổ Đao!

Ngư Trường Kiếm!

Cường Cung!

Chỉ trong vài hiệp, họ đã trực tiếp hạ gục ba con khỉ lớn đó.

Trong chớp mắt, đàn khỉ dường như bạo động.

Lại như thua cuộc.

Mười mấy con khỉ trực tiếp xông lên.

Trong đó, vài con từng cầm tàn chi đoạn tay của con người, trực tiếp vứt bỏ những "huân chương" đó sang một bên.

Chúng đấm ngực, điên cuồng xông tới.

Sắc mặt ba người đại biến.

Mười mấy con Tuyết Tiêu cỡ lớn, khiến họ có chút ngưng trọng!

Nhưng đã đến lúc này.

Tuyệt đối không thể từ bỏ.

Trận tàn sát điên cuồng lại bắt đầu.

Những con khỉ liều mạng.

A Ninh, Hoắc Tú Tú ba người cũng liều mạng.

Máu tươi trong chớp mắt nhuộm đỏ tuyết đất.

Tàn chi đoạn tay trong chớp mắt phủ đầy dưới chân họ!

Ba người bị trọng thương.

Nhưng những con Tuyết Tiêu cũng chết vài chục con.

Khoảnh khắc này, những con Tuyết Tiêu cũng phát điên.

Chúng muốn bất chấp tất cả ra tay toàn bộ.

Sắc mặt ba người đại biến.

Những người khác cũng sợ hãi vội vàng nhắc nhở.

Lúc này, khí tức trên người Tiêu Long đột nhiên thay đổi.

Uy áp Bạch Hổ đáng sợ quét ngang tất cả Tuyết Tiêu.

Trong khoảnh khắc.

Những con Tuyết Tiêu hung bạo đó, trực tiếp dừng bước.

Ánh mắt kinh khủng nhìn Tiêu Long.

Ngay cả tiếng gầm rú cũng trở nên yếu ớt.

Khi mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng "hống" một tiếng, đột nhiên.

Một tiếng gầm kinh thiên động địa, truyền đến từ đằng xa.

Một tiếng gào thét trực tiếp tạo ra một trận bão tuyết.

Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt mọi người đại biến!

Trần Bì bên cạnh.

Đôi Âm Dương Nhãn quỷ dị của hắn nhìn ngọn núi lớn ở đằng xa

đột nhiên rung chuyển.

Ngay lập tức, mắt hắn trợn tròn! "Thánh...

Thánh Thú Tuyết Tiêu!" Thuận Tử bên cạnh, ngây người hét lên!

Cùng lúc đó, mọi người nhìn ngọn núi tuyết cao hơn mười mét ở đằng xa đó.

Nó đã cử động!

Vô số tuyết tích bắt đầu rơi xuống.

Một con khỉ khổng lồ, sống sờ sờ.

Nó lớn hơn những con mà mọi người đã thấy gấp mấy lần, một loại Tuyết Tiêu đã đứng dậy.

Đôi mắt vàng to như đèn lồng, mang theo một chút phẫn nộ, chằm chằm nhìn mọi người.

Ánh mắt đáng sợ quét qua những thuộc hạ kia.

Chúng chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi từ linh hồn, trực tiếp sợ hãi mềm nhũn ra đất.

Bàn Tử và Thiên Chân mấy người ít nhiều cũng đã trải qua những chuyện đáng sợ này.

Nhưng vẫn run rẩy cả hai chân.

Một loại sợ hãi từ linh hồn, thật sự khó mà chống lại!

Ngay cả ba người Tiểu Ca, A Ninh bị ánh mắt đó quét qua cũng liên tục lùi lại.

Một luồng khí tức đáng sợ vượt xa quái vật cấp vương bình thường đã trấn áp họ.

Trần Bì A Tứ bên cạnh Tiêu Long cũng bị luồng khí tức đáng sợ đó trấn áp.

Trong lòng chấn động.

Không kém gì những người khác bao nhiêu.

Nếu những con Tuyết Tiêu lớn hai ba mét bình thường có thể không đáng để bận tâm, nhưng khi con Vua Tuyết Tiêu này xuất hiện, Âm Dương Nhãn của hắn nhìn vào nó cũng cảm thấy đau nhói kịch liệt.

Con Vua Tuyết Tiêu này, chỉ còn một bước nữa là đạt đến quái vật cấp Hoàng trong truyền thuyết!

Hắn nhìn về phía Tiêu Long.

Ánh mắt đột nhiên tràn đầy nghi hoặc.

Quái vật đáng sợ như vậy đã xuất hiện, tại sao lại không chọn bỏ chạy?

Chẳng lẽ hắn nghĩ mình có thể đối kháng với quái vật cấp chuẩn Hoàng sao?

Trong lòng Trần Bì thừa nhận Tiêu Long rất mạnh.

Hắn cũng biết, lão đại Trương Khải Sơn đối mặt với Tiêu Long cũng chưa chắc đã thắng.

Nhưng đối mặt với loại quái vật cấp chuẩn Hoàng này, đó tương đương với cao thủ Thần Cấp trong nhân loại!

Mấy trăm năm nay, nhân loại có khi nào xuất hiện nhân vật Thần Cấp chưa?

Không hề!

Chương 237

Vương Tàng Hải năm đó, e rằng cũng không đạt đến cấp độ đó.

Dù mạnh đến đâu, trên địa bàn của người ta, có thể đánh thắng người ta sao?

Tại sao không chạy?

Chẳng lẽ muốn bỏ mạng ở đây?

Trần Bì nhìn Tiêu Long với vẻ mặt không thể tin nổi.

Bởi vì hắn cảm thấy, nếu Tiêu Long ra tay, tranh thủ cơ hội cho mọi người, thì có thể có vài người chạy thoát.

Ngay cả khi bị những con khỉ nhỏ đuổi giết, cộng thêm ba người Tiểu Ca, cũng có thể bảo vệ họ rời đi.

Nhưng bây giờ, thiếu niên này lại ngẩn ngơ đứng đó, không hề có chút phản ứng nào.

Rốt cuộc đang làm gì?

Khi thật sự khó hiểu, những con khỉ bao vây mọi người, cảm nhận được khí tức của Vua Tuyết Tiêu, trong khoảnh khắc sợ hãi run rẩy.

Chúng không tự chủ được mà phủ phục xuống đất!

Con Vua Tuyết Tiêu đó, cuối cùng cũng tỉnh giấc sau giấc ngủ sâu.

Cơ thể khổng lồ hơn mười mét, như một tòa tháp khổng lồ.

Nó xuất hiện trước mặt mọi người.

Bước một bước, trực tiếp xuất hiện cách đó mười mét!

Uy thế của Đại Đế, một bước mười mét thì tính là gì chứ?

Theo từng trận rung chuyển dưới chân, một con Vua Tuyết Tiêu

xuất hiện trước mặt mọi người.

Những con khỉ nhỏ sợ hãi lùi liên tục sang một bên.

Khi mọi người cảm thấy tuyệt vọng.

Khi mọi người sợ đến mềm nhũn chân không thể đi nổi.

Ánh mắt vốn phẫn nộ của con Vua Tuyết Tiêu đó, đột nhiên biến sắc cảnh giác.

Nó nhìn Tiêu Long đang đứng đó với vẻ mặt tươi cười.

Trong những ký ức cổ xưa của nó, dường như chưa từng gặp một cường giả như vậy.

Lại dường như nó vừa mới phát hiện ra sự đáng sợ của Tiêu Long.

Trong ánh mắt nó, dần dần trở nên có chút ngưng trọng.

Cảnh tượng này, bị Trần Bì và những người khác nhìn thấy.

Chấn động trong lòng.

Có thể khiến một quái vật cấp vương đỉnh phong vốn đang phẫn nộ đột nhiên bình tĩnh lại.

Đó là loại thực lực đáng sợ đến mức nào.

Hắn phát hiện sự đánh giá của mình về Tiêu Long dường như đã quá thấp.

Những thuộc hạ kia có thể không biết khái niệm trên cấp vương, nhưng Trần Bì A Tứ thì biết chứ.

Nhưng chính vì vậy, hắn mới cảm thấy kinh hoàng.

Một ý nghĩ khiến hắn không dám tin, hiện lên trong đầu.

Chẳng lẽ, thiếu niên trước mắt này.

Đã trở thành nhân vật Thần Cấp trong truyền thuyết sao?

Chẳng lẽ, hắn thật sự là Bạch Y Chí Tôn kia sao?

Nếu thật sự có thực lực Thần Cấp, vậy thì vị Bạch Y Chí Tôn thần bí kia, cũng không phải không thể.

Bởi vì hắn biết.

Thần Cấp là một cấp độ khác.

Là sự tồn tại mà cả đời hắn khao khát nhưng không thể với tới.

Bây giờ, thiếu niên trước mắt này.

Có lẽ là một cao thủ Thần Cấp.

Trần Bì đột nhiên cảm thấy, nỗi lo lắng của mình là thừa thãi.

Lúc này, một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện! "Ngươi... hà cớ... tàn sát con cháu của ta?!" Vua Tuyết Tiêu, khẩu thổ nhân ngôn.

Trong khoảnh khắc.

Hầu như tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Bao gồm cả Trần Bì.

Bao gồm cả Tiểu Ca, bao gồm cả A Ninh.

Từng người một trợn mắt há hốc.

Trong ánh mắt, tràn đầy sự khó tin.

Sao có thể?

Một con quái vật.

Mở miệng nói chuyện!

Có chuyện gì đáng sợ hơn thế này không?

Mọi người chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, đều không biết phải làm sao.

Đặc biệt là một luồng uy áp đáng sợ.

Trực tiếp bao trùm lên mọi người.

Dù mọi người biết, luồng uy áp đó nhắm vào Tiêu Long.

Nhưng chút khí tức tỏa ra đó.

Cũng đủ khiến họ không thở nổi.

Có thể thấy.

Tiêu Long đang đối mặt với một cơn bão tố cuồng phong như thế nào.

Nhưng đúng lúc này.

Giọng nói nhàn nhạt mà bá đạo của Tiêu Long vang lên.

Chỉ trong khoảnh khắc.

Mọi người cảm thấy áp lực xung quanh biến mất. "Bổn tôn rèn luyện đệ tử, ngươi có thể làm gì?" Câu trả lời bá đạo đó, khiến mọi người chấn kinh không thôi.

Nhưng điều khiến mọi người càng chấn động hơn.

Đối mặt với câu hỏi ngược của Tiêu Long.

Chương 238

Con Vua Tuyết Tiêu đáng sợ im lặng!

Lâu thật lâu, lại nghe thấy âm thanh ồm ồm đó: "Đánh một trận, thắng, rời đi!

Thua, ở lại!" Trong lòng mọi người kinh hãi.

Không kìm được, lại muốn đánh một trận sao?

Hai tên đáng sợ như vậy, nếu đánh nhau, mọi người còn đường sống không?

Lúc này, nhìn Tiêu Long trả lời Vua Tuyết Tiêu, rồi hành động.

Trong khoảnh khắc.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt.

Rồi phát hiện bóng dáng Tiêu Long đã biến mất.

Ngay sau đó xuất hiện trước mặt Vua Tuyết Tiêu cách đó mười mấy mét.

Bóng dáng anh đột nhiên biến lớn.

Trực tiếp còn khổng lồ hơn cả Vua Tuyết Tiêu.

Rồi nhìn trên nắm đấm khổng lồ của Tiêu Long.

Xuất hiện một con Kỳ Lân vàng đáng sợ. "Hống!" Một tiếng gầm giận dữ.

Mang theo khí tức khiến trời đất biến sắc.

Một quyền đánh thẳng vào ngực Vua Tuyết Tiêu. "Ầm!" Rồi nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Rồi mọi người kinh ngạc nhìn.

Vua Tuyết Tiêu trực tiếp bay ra.

Trong chớp mắt đã xuất hiện cách đó ngàn dặm.

Đâm sầm vào một ngọn núi tuyết lớn.

Rồi không còn động tĩnh nữa.

Những con khỉ nhỏ đó.

Trong khoảnh khắc la hét tán loạn bỏ chạy.

Mọi người trực tiếp nhìn ngây người.

Vốn tưởng sẽ có một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Bây giờ nhìn lại, thì ra là họ đã đánh giá thấp thực lực của thiếu niên trước mắt này.

Long ca.

Thật là thần nhân vậy!

Thật sự quá đáng sợ rồi!

Ngay cả Trần Bì, cũng ngây người!

Khoảnh khắc đó.

Hình tượng trong lòng hắn.

Vị Bạch Y Chí Tôn mặc một thân bạch y kia.

Và thân ảnh cao lớn của Tiêu Long trước mắt.

Từ từ trùng khớp vào nhau. "Bạch Y Chí Tôn!

Thần tượng!

Thật sao?!" Trần Bì, kích động quỳ xuống đất!

Trời đất tĩnh lặng, mọi người thất thanh!

Cả đám bị Trần Bì A Tứ làm cho giật mình.

Sao ông ta đột nhiên quỳ xuống vậy?

Ông ta là một trong những gia chủ của Lão Cửu Môn!

Là lão tiền bối trong giới đạo mộ đó!

Dù Tiêu Long có mạnh đến đâu, anh cũng chỉ là hậu bối, không đủ để khiến ông ta phải quỳ lạy.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ai nấy đều ngơ ngác.

Đặc biệt là Tú Tú và Hạo Thiên Chân, những người từ nhỏ đã nghe kể chuyện về Trần Bì A Tứ, cùng với Phan Tử và những người khác.

Từng người một đều sững sờ, vẻ mặt khó tin nhìn hai người.

Những thuộc hạ mà Trần Bì A Tứ dẫn theo cũng đờ đẫn nhìn lão đại của mình.

Ông ta đang quỳ gối thành kính ở đó, như thể đang nhìn vị thần trong lòng mình vậy.

Thật khó mà tưởng tượng được, một lão đại đáng kính sợ và được tôn trọng đến thế, vậy mà lại quỳ gối trước mặt một thiếu niên ngay trước mặt mọi người.

Dù thiếu niên này thực lực đúng là mạnh, cú đấm vừa rồi cũng rất uy lực.

Nhưng cũng không đủ để khiến một lão tiền bối trong giới đạo mộ phải quỳ lạy như vậy.

Trong lòng mọi người dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ tên này lại làm vậy.

Cái kiểu quỳ lạy trái với lẽ thường này, không những không khiến

Tiêu Long vui, ngược lại còn khiến anh cảnh giác.

Tên này chắc chắn có vấn đề!

Nhưng lúc này, có vài chuyện cần phải làm. "Lão tiền bối, ông đang làm gì vậy?" "Bạch Y Chí Tôn, có phải Bạch Y Chí Tôn không?" Trần Bì A Tứ thành kính nhìn Tiêu Long hỏi. "Bạch Y Chí Tôn?" Dù trong lòng Tiêu Long cũng cảm thấy bất an, vì đây không phải lần đầu tiên có người gọi anh như vậy.

Bốn chữ "Bạch Y Chí Tôn" khiến anh cảm thấy khó hiểu.

Luôn có cảm giác có vấn đề.

Thấy dáng vẻ của Tiêu Long sau đó không giống như người đang giỡ trò.

Trong ánh mắt Trần Bì A Tứ lộ ra một tia thất vọng, nhưng lại không muốn tin rằng mình đã đoán sai.

Ông ta muốn hỏi thêm, nhưng Tiêu Long đã trực tiếp cắt ngang. "Thôi được rồi, đừng có mà nghĩ vớ vẩn.

Chí Tôn hay không Chí Tôn gì, tôi đi tìm bảo bối, mau lên đường thôi!" Dưới tình cảnh mọi người vẫn còn ngơ ngác, chưa kịp phản ứng.

Tiêu Long dẫn mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là trong đội ngũ đã trở nên yên tĩnh hơn.

Ai nói chuyện cũng đều rất cẩn thận.

Chương 239

Nhưng mọi người lại thì thầm bàn tán về "Bạch Y Chí Tôn", cũng như nguyên nhân của cảnh tượng vừa xảy ra.

Nhưng Tiêu Long không để ý, anh trực tiếp hấp thu huyết mạch của thần thú Tuyết Viên mà anh đã thôn phệ.

Anh đã nhận được huyết mạch thần thú mới.

Chỉ Tuyết Viên Vương mới thực sự sở hữu huyết mạch thần thú tồn tại.

Tiêu Long sau khi hệ thống thăng cấp, lần đầu tiên trực tiếp thôn phệ huyết mạch sau khi chém giết.

Và dùng toàn bộ tinh huyết của mình, trực tiếp nâng huyết mạch Tuyết Viên lên cấp cao đỉnh phong!

Tiêu Long không tự chủ được mà xem xét thuộc tính của mình. 【Huyết Mạch Thôn Phệ Hệ Thống】 Túc Chủ: Tiêu Long 【Huyết Mạch Trường Sinh】: Trường Sinh Thánh Thú Huyết Mạch (Thần Cấp sơ kỳ 20%: Thần Vực) 【Linh Hồn Trường Sinh】: Phệ Hồn Hồn Mạch (Trung Cấp đỉnh phong: Linh Hồn Công Kích 30% suy yếu) Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: 1, Đế Thính (Thiên Giai sơ: Nhục Thân) 2, Câu Trần (Cao Cấp sơ: Xương Cốt) 3, Cửu Vĩ Thiên Hồ (Thiên Giai sơ: Mị Hoặc) 4, Tuyết Viên (Cao Cấp hậu: Băng Tuyết Chi Lực) Sở Hữu Tinh Huyết: 1, Vương Tàng Hải Trường Sinh Tinh Huyết *8 (Vương Cấp) 2, Tây Vương Mẫu mẫu Trường Sinh Tinh Huyết *1 (Thần Cấp) 【Kỹ Năng】 【Vũ Khí】 【Bảo Vật】 【Nhiệm Vụ】: 1, Giải khóa Côn Luân Thai bí mật 2, Bí mật phía sau Thanh Đồng Môn.

Huyết mạch thần thú Tuyết Viên giúp Tiêu Long có được Băng

Tuyết Chi Lực.

Trong Đại Tuyết Sơn, đây là một năng lực cực kỳ hữu dụng.

Tiêu Long chỉ cảm thấy có một sự thân thiết đặc biệt với Đại Tuyết Sơn.

Toàn bộ khả năng cảm nhận của anh đã trở nên mạnh hơn.

Điều quan trọng nhất là nhiệm vụ hệ thống đã thay đổi.

Nhiệm vụ đầu tiên là "Giải khóa Côn Luân Thai bí mật".

Kết hợp với câu chuyện Côn Luân Thai trong nguyên tác, anh cảm thấy lần này e rằng không đơn giản như vậy.

Dù sao, thứ mà hệ thống có thể chọn làm nhiệm vụ chắc chắn là rất đặc biệt.

Cần phải hết sức cẩn thận.

Nhiệm vụ thứ hai liên quan đến "bí mật phía sau Thanh Đồng Môn".

Điều này càng khiến Tiêu Long không thể hiểu nổi.

Bây giờ anh tin rằng có thể tìm thấy Thanh Đồng Môn.

Nhưng muốn đi vào thì không đơn giản chút nào.

Dù sao, chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo mà phá hủy, e rằng căn bản không thể làm được.

Ngay cả khi hiện tại đã có thực lực Thần Cấp.

Vậy thì chỉ còn một cách là lợi dụng Quỷ Tỳ.

Chỉ là không biết lần này Ngô Tam Gia có thể tìm được Quỷ Tỳ rồi mang đến không. "A!

Cứu mạng!" Khi Tiêu Long đang suy nghĩ những chuyện này.

Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử và Tú Tú.

Tiêu Long lập tức bừng tỉnh.

Lúc này mới phát hiện.

Bàn Tử và Tú Tú, hai người đang đi bên cạnh, đã biến mất.

Mọi người đều hoảng hốt.

Bởi vì dưới chân hai người đó.

Đã xuất hiện một khe nứt.

Đó chính là khe băng nguy hiểm nhất trên sông băng!

Vài kẻ xui xẻo đã bước lên.

Bao gồm cả Tú Tú và Bàn Tử.

Không kịp phản ứng.

Trực tiếp rơi xuống.

Mọi người căn bản không kịp cứu viện.

Sắc mặt Tiêu Long chợt biến.

Bạch Hổ Huyết Mạch bùng nổ, sau đó mượn lực phi hành của huyết mạch.

Dưới sự dung hợp của hai loại năng lực.

Anh nhanh chóng nhảy vào khe băng.

Kéo cả hai người cùng với một thuộc hạ khác lên.

Chỉ có hai người khác.

Đã bị những mũi băng nhọn xuyên thủng!

Chết không thể chết hơn!

Tú Tú và hai người kia thì may mắn, ngoại trừ vài vết trầy xước,

không có nguy hiểm lớn.

Tiêu Long dẫn mọi người leo lên.

Nhưng đột nhiên, Tiêu Long dừng bước!

Anh không chớp mắt nhìn chằm chằm vào bên trong núi băng phía trước.

Bàn Tử và Tú Tú, hai người vừa khó khăn lắm mới bò từ dưới lên.

Cũng đứng ngây ra tại chỗ.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt.

Cảm giác đó như thể đang nhìn thấy một bảo vật vô song.

Ngay cả Tiêu Long cũng hơi bị chấn động.

Bởi vì trước mắt mọi người.

Là một khối núi băng khổng lồ!

Bên trong núi băng.

Lờ mờ có thể nhìn thấy một cái bóng đen khổng lồ.

Nhìn kỹ, bên trong núi băng dường như phong ấn một thai nhi khổng lồ.

Nó cuộn tròn chặt chẽ ở đó.

Bao bọc lấy núi băng.

Cứ như một cái đĩa thai tinh thể khổng lồ!

Không đợi ba người kinh hô, Tiêu Long trực tiếp dẫn họ nhảy lên.

Sau đó lợi dụng Băng Tuyết Chi Lực, trực tiếp quét sạch tuyết đọng dưới chân.

Một cái nắp băng khổng lồ xuất hiện dưới chân mọi người.

Ban đầu mọi người không phản ứng gì.

Lập tức trừng lớn mắt.

Tiêu Long ngay lập tức hiểu ra truyền thuyết đó.

Lúc này Tú Tú cuối cùng cũng không nhịn được hỏi.

Chương 240

"Ối!

Long ca ca, cái này là cái gì vậy?

Thật kỳ diệu!

Chẳng lẽ ngọn núi tuyết này mang thai?" Mặc dù mọi người bị ví von của Tú Tú chọc cười.

Nhưng quả thực đúng như vậy.

Nhìn thật giống một đĩa thai khổng lồ.

Trong lòng mọi người vô cùng chấn động.

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ và Phan Tử.

Dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Từng người một trừng lớn mắt, ánh mắt tràn đầy kích động.

Lúc này Tiểu Ca vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng giải thích: "Đây là một loại cục phong thủy chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Nó có một cái tên là Côn Luân Thai!

Có thể gọi là thiên địa dựng dục thai bàn.

Sinh mệnh được thai nghén trong một cục phong thủy như vậy, nếu có đủ thời gian, thậm chí có thể sinh ra sinh mệnh thật sự.

Giống như Tôn Ngộ Không trong truyền thuyết của Tây Du Ký vậy!

Tụ tập linh khí của trời đất, thai nghén linh thai của trời đất!" "Không thể nào!

Cái thứ đó có thể thai nghén ra một Tôn Đại Thánh sao?!" Bàn Tử

có chút không tin, thật sự quá chấn động. "Không có gì là không thể.

Nếu cái Côn Luân Thai này không bị người ta phát hiện, thêm vài nghìn năm, thậm chí vạn năm nữa.

Vật bên trong hấp thu linh khí trời đất, địa mạch Long khí, trở thành sống, cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ là sẽ không thần thông quảng đại như Tôn Đại Thánh trong tiểu thuyết, nhưng sở hữu một số năng lực kỳ dị cũng không phải là không thể." Trần Bì A Tứ ở một bên giải thích đầy chấn động, cả người trực tiếp bò xuống nắp băng.

Kích động lắng nghe cái bóng đen khổng lồ bên dưới. "Tứ gia nói đúng, trong cổ tịch có ghi chép, vào thời Tiên Tần, có người phát hiện một Côn Luân Thai, người xưa đã khai quật nó, cuối cùng dẫn đến thiên lôi.

Có người truyền rằng, Côn Luân Thai xuất thế đó chính là Lão Tử năm xưa." Mọi người đều bị lời giải thích của Hạo Thiên Chân làm cho chấn động.

Sau đó Tiêu Long nhún vai nói: "Chỉ là truyền thuyết thôi, không cần quá tin, nhưng cái Côn Luân Thai trước mắt này hình như có gì đó không đúng." Lúc này, Tiểu Ca cũng phát hiện ra vấn đề.

Theo lý mà nói, nếu Côn Luân Thai là thật.

Môi trường xung quanh không thể như thế này.

Bởi vì nó tập hợp địa mạch Long khí của cả ngọn núi.

Khí thế xuất hiện bên trong không thể bình thường như vậy.

Khí thế siêu cấp cường đại như vậy, hai người lẽ ra phải cảm ứng được từ sớm.

Nhưng hiện tại lại vì khe băng mà bị lộ ra.

Hoặc là Côn Luân Thai này là giả.

Hoặc là bên trong đã xảy ra vấn đề. "Khoan đã, núi băng này hình như là do con người tạo thành!

Mọi người chú ý xem, bên trong có vấn đề gì không?" Vài người nghe tiếng Tú Tú gõ, quả nhiên phát hiện núi băng không phải là một thể nguyên vẹn.

Dường như ở giữa bị rỗng.

Theo cách hình thành của Côn Luân Thai, nó được thai nghén trong lòng núi.

Ở giữa không thể có khe hở.

Vậy rõ ràng là do con người tạo thành.

Ai có thể có năng lực mạnh mẽ như vậy?

Mọi người không tự chủ được mà nghĩ đến Vương Tàng Hải.

Vì Thiên Cung bên trong là do Vương Tàng Hải thiết kế.

Vậy những bảo huyệt gần Thiên Cung này, chắc chắn cũng sẽ được lợi dụng.

Dùng làm mộ huyệt bồi dưỡng cho người thân của Vạn Nô Vương!

Cho nên mọi người càng nghiêng về hướng đây là một Long Mạch nhỏ bên trong.

Một bảo huyệt Long Mạch Côn Luân Thai không hoàn chỉnh đã được Vương Tàng Hải cải tạo!

Vậy bên dưới chắc chắn có địa cung tương ứng!

Nghe đến địa cung.

Mắt Bàn Tử lập tức sáng rực.

Ánh mắt những người khác cũng hiện lên vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

Có địa cung nghĩa là có đồ tùy táng.

Có đồ tùy táng nghĩa là có bảo bối, có thể kiếm tiền.

Những người đi theo làm thuộc hạ.

Nhưng họ không có những suy nghĩ nhỏ nhặt như Trần Bì A Tứ.

Họ chỉ cần đủ lợi ích, đủ bảo bối.

Nhưng bây giờ mọi người lại rơi vào một tình huống khó xử.

Bởi vì mọi người đều biết, trên núi tuyết, muốn mở cái nắp băng này, đơn giản là khó như lên trời.

Ngay cả Tiêu Long dùng Băng Tuyết Chi Lực cũng đã thử.

Tương tự khó mà mở ra, nếu mở ra cũng sẽ gây ra sự phá hoại lớn.

Dù sao thực lực của Tiêu Long quá mạnh.

Cái nắp băng là một thể thống nhất, cực kỳ cứng rắn, nhưng cũng rất dễ vỡ.

Thật sự rất khó để mở ra.

Lúc này.

Tú Tú đột nhiên kêu lên: "Hay là để em dùng thuốc nổ thử xem sao?" Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn vào cô bé.

Nhưng lại như nhìn một kẻ ngốc vậy.

Trên Đại Tuyết Sơn.

Một tiếng nói lớn cũng có thể gây ra tuyết lở.

Để cô bé dùng bom sao.

Không phải mọi người đều sẽ bị tiễn lên Tây Thiên sao?

Thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của mọi người.

Tú Tú lập tức không vui.

Ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Tiêu Long.

Chương 241

Dường như muốn nhận được sự ủng hộ của Tiêu Long.

Nhưng Tiêu Long cũng không nắm chắc được.

Nếu có kỹ năng đặc biệt, anh có thể giúp.

Nhưng trên Đại Tuyết Sơn.

Dùng bom để nổ?

Chẳng phải là đùa giỡn với mạng sống của mọi người sao?

Nếu anh kiên trì đồng ý ủng hộ.

Ước chừng mọi người đều sẽ phát điên mất. "Long ca ca, anh tin em đi mà, cũng tin em có được không, em là chuyên gia phá dỡ." "Hạo Thiên Chân, Phan Tử, em không phải là từ nhỏ đã nghiên cứu bom mìn sao, em học cũng là chuyên ngành tháo gỡ bom mìn, không tin em sao?" "Trình độ phá dỡ của em thật sự rất cao!

Phá dỡ một mét tuyệt đối sẽ không quá 1cm." Nhưng dù cô bé nói thế nào, mọi người đều lắc đầu lia lịa.

Không dám đùa giỡn với mạng sống.

Nếu thật sự một cái kíp nổ được đặt xuống.

Cả ngọn núi sẽ sập.

Vậy mọi người sẽ bị chôn vùi hoàn toàn.

Có mấy người có thể sống sót?

Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tú Tú.

Tiêu Long nhìn cô bé sâu sắc vài lần.

Phát hiện cô bé không hề chớp mắt, không sợ hãi mà cũng nhìn

chằm chằm Tiêu Long.

Ánh mắt quật cường không chịu thua, khát vọng được công nhận đó.

Khiến Tiêu Long chấn động.

Nếu đã như vậy thì thử xem sao. "Mọi người nghe tôi một câu, đã đến đây rồi, tôi cũng không thể về tay trắng." "Bây giờ mọi người cũng không có bất kỳ biện pháp nào khác, hay là để cô bé này thử xem." "Cùng lắm thì tôi sẽ chuẩn bị thật kỹ, một khi xảy ra bất ngờ, tôi sẽ liều mạng bảo vệ mọi người, được không?" Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không lên tiếng.

Thật sự là quá sợ hãi. "Cho tôi một chút mặt mũi được không?

Tin tôi một lần được không?

Tứ gia?" Mọi người trầm mặc một lát, Trần Bì A Tứ cuối cùng thở dài một hơi, gật đầu.

Những người khác tuy có chút không vui, nhưng cũng đành chịu.

Đại ca đã đồng ý rồi.

Người đàn ông mạnh nhất trong đội đã lên tiếng.

Nếu không nể mặt một chút, chọc giận anh ta.

Không bị bom nổ chết, có khi lại bị giết trước.

Thấy mọi người đã ngầm đồng ý, Tiêu Long nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra hai cái kíp nổ.

Nhưng vẫn nhìn chằm chằm Tú Tú với ánh mắt không tin tưởng.

Được Tiêu Long ủng hộ, Tú Tú giật phắt hai cái kíp nổ từ tay Bàn Tử.

Sau đó ném một cái trả lại, Tú Tú bĩu môi nói một cách kiêu ngạo: "Cứ coi thường em đi, lát nữa sẽ cho mọi người thấy!

Hứ!

Dùng một cái là đủ rồi!" Thấy mọi người không tự chủ được mà lùi lại mấy bước, Tú Tú trong lòng cảm thấy rất đả kích.

Nhưng điều đó lại kích thích cô bé, trong tay cô bé siết chặt cái kíp nổ.

Ngược lại còn có chút căng thẳng, không phải sợ thất bại.

Mà là sợ làm không đẹp, khiến mọi người chê cười.

Mạng sống của mọi người nằm trong tay cô bé, trên một cái kíp nổ.

Tiếp tục tiến lên, hay quay về, cũng đều phụ thuộc vào một cái kíp nổ này.

Bất kể thành công hay không, chỉ có một cơ hội.

Cái nắp băng này không chịu nổi hai lần phá dỡ!

Căng thẳng và kích động lẫn lộn, khiến cả người cô bé không kìm được mà run rẩy.

Nhưng cảm giác hưng phấn và muốn chứng minh bản thân đó đã thúc đẩy cô bé nghiêm túc hoàn thành công việc trong tay.

Mọi người chỉ có thể im lặng nhìn, không ai lên tiếng, càng không ai quấy rầy.

Cô bé thuần thục tháo kíp nổ.

Nối dây dẫn, điều chỉnh công tắc.

Sau đó từng tấc một, tỉ mỉ gõ vào cái nắp băng khổng lồ.

Tìm kiếm điểm yếu nhất trong đó.

Cũng tìm kiếm vị trí phá dỡ thích hợp nhất!

Cần phải mở một lỗ nhỏ hoàn hảo.

Lại không thể khiến cái nắp băng khổng lồ đó bị vỡ vụn.

Lại không thể làm tuyết lở trên núi xung quanh.

Có rất nhiều chi tiết cần phải xem xét.

Vì vậy sau hơn một giờ dò xét tỉ mỉ.

Cuối cùng cũng tìm thấy một vị trí thích hợp.

Điểm phá dỡ được xác định chính xác đến từng milimet, không sai một ly một tí nào.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ.

Lại kiểm tra thêm một lần nữa.

Xác định không có sai sót, mới cẩn thận đi đến bên cạnh Tiêu Long và vài người khác.

Để ngăn chặn sự dịch chuyển trọng tâm do việc rời đi, đi lại.

Thực tế là, cô bé đã tính toán kỹ lưỡng, vì vậy sau khi mọi thứ hoàn thành.

Cô bé quay đầu lại, nhìn mọi người sâu sắc một cái.

Ban đầu cứ nghĩ mọi người có thể sẽ trêu chọc hoặc chờ xem trò cười.

Nhưng không hề, thấy ai nấy đều đầy vẻ cổ vũ.

Đặc biệt là ánh mắt của Long ca ca và A Ninh.

Khiến cô bé có một cảm giác an tâm.

Cô bé nhẹ nhàng gật đầu.

Nhắm mắt lại.

Chương 242

Bắt đầu đếm ngược. "Ba!" "Hai!" "Một!" "Nổ!" "Phốc ~" Một tiếng rất nhẹ, như tiếng ai đó đánh rắm.

Ánh mắt mọi người không tự chủ được mà nhìn về phía Bàn Tử.

Ý tứ là, vào thời khắc then chốt, đánh rắm không ảnh hưởng đến Tú Tú phát huy sao?

Bàn Tử nửa ngày không phản ứng.

Cố ý nhún mũi, ngửi xem có thật là ai đó đánh rắm không.

Thậm chí còn hơi nghi ngờ, có phải mình lỡ đánh rắm không.

Nhưng sau khi xác nhận đi xác nhận lại, anh ta tin rằng mình không làm chuyện đó.

Vì vậy anh ta bất lực nhìn về phía mọi người.

Lúc này.

Giọng Tú Tú nhàn nhạt truyền đến. "Gì vậy?

Xong rồi mà, không đi xem sao?" "..." "???" Mọi người lập tức ngây người.

Nhìn Tú Tú kiêu ngạo với vẻ mặt ngây dại.

Bao gồm cả Tiêu Long và Tiểu Ca.

Nhìn Tú Tú có chút vẻ mặt kiêu ngạo.

Tất cả mọi người gần như lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Xong rồi sao?

Mọi người thật sự khó mà tin nổi.

Phá dỡ lại hoàn thành đơn giản như vậy?

Không phải phá dỡ đều là loại kinh thiên động địa sao?

Không kinh thiên động địa thì cũng phải có chút động tĩnh chứ.

Đột nhiên, trong đầu mọi người xuất hiện một suy nghĩ không thể nào.

Không phải chứ?

Thật sự không phải chứ?

Cái tiếng "phốc" vừa nãy.

Căn bản không phải đánh rắm.

Là tiếng kíp nổ phát nổ sao?

Tất cả mọi người đều nhìn Hoắc Tú Tú với vẻ mặt chấn động.

Cảm giác như toàn bộ thế giới quan đều bị lật đổ.

Dưới ánh mắt chấn động của mọi người.

Ngay sau đó, trong ánh mắt đắc ý của Tú Tú.

Mọi người cuối cùng cũng được chứng kiến cái gọi là thiên tài phá dỡ.

Đợi mọi người nhìn vào điểm phá dỡ.

Mẹ nó!

Một cái lỗ nhỏ đường kính 10cm.

Xung quanh vô cùng nhẵn mịn, như thể dùng máy khoan điện khoan xuống vậy.

Sâu sáu mét, xuyên qua lớp băng mỏng manh bên dưới.

Có thể nhìn rõ Côn Luân Thai dưới lớp băng.

Bàn Tử hít vào một ngụm khí lạnh.

Kinh ngạc nhìn Tú Tú.

Không nhịn được giơ ngón cái lên. "Được đấy Tú Tú!

Bản lĩnh phá dỡ của cô đúng là quá đỉnh!

Hồi đó mà để cô đi phá Đồ Điêu Bảo, thì làm gì đến lượt chú Đổng chứ?" "Hừ!" Tú Tú đắc ý hất cằm, "Cứ coi thường em đi!" Với vẻ mặt kiêu ngạo đáng yêu.

Khiến mọi người cười không ngừng.

Thật sự là một việc kỹ thuật, cũng quá lợi hại rồi.

Bề mặt lỗ hổng bị nổ ra vô cùng nhẵn mịn.

Độ sâu vừa phải.

Đặc biệt bên cạnh không có một vết nứt nào.

Cũng không tồn tại tình huống mọi người đứng lên rồi đột nhiên bị đứt gãy.

Đặc biệt là tiếng nổ vừa rồi.

Mọi người đều tưởng là đánh rắm.

Đừng nói là gây ra tuyết lở.

Ước chừng ngay cả một bông tuyết cũng không nổ rơi được.

Tiếp theo không cần vội vã, Bàn Tử rất chuyên nghiệp trong việc đào bới.

Anh ta lấy ra một cái xẻng công binh nhỏ.

Cẩn thận đi xuống.

Hai chân và đầu gối tì vào hai bên mặt băng, bắt đầu mở rộng, thuận tiện cho người khác đi xuống.

Cuối cùng bắt đầu cẩn thận phá vỡ lớp màng băng cuối cùng.

Nhanh chóng, cùng với một tiếng vỡ tan giòn giã.

Một luồng khí khó chịu bay lên.

Trong mộ thất, do lâu ngày không thông khí, đã hình thành một số thứ giống như chướng khí.

Sau một thời gian ngắn trao đổi không khí, mọi người chuẩn bị dây thừng.

Bắt đầu đi xuống thám hiểm.

Khi mọi người đi vào, cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình của Côn Luân Thần Thai.

Đợi đến khi mọi người đi xuống mới phát hiện, cả ngọn núi băng ban đầu không phải do con người tạo thành.

Mà đã lợi dụng một phương thức đặc biệt nào đó để từ bên cạnh tiến vào bên trong núi băng.

Từng chút một đào ra một không gian khổng lồ bên trong.

Và nối liền với trong lòng núi.

Bên trong núi băng, không gian khổng lồ, nơi ban đầu đặt Côn Luân Thai.

Có khả năng Vương Tàng Hải đã cho người đào rỗng bên trong.

Chương 243

Xây dựng thành một mộ huyệt như vậy.

Một linh cung như vậy đã hấp thu một số khí âm từ núi mạch xung quanh.

Khiến linh cung tùy táng này trở nên có chút quỷ dị.

Mọi người đều đi xuống.

Nhưng lúc này, Tiêu Long có một cảm giác không lành mơ hồ.

Dường như bên trong ẩn giấu một quái vật đáng sợ.

Bàn Tử thắp sáng những ngọn Trường Minh Đăng xung quanh.

Khiến cả địa cung ngầm hiện lên vẻ âm khí âm u.

Bởi vì những ngọn lửa Trường Minh Đăng đó, lập lòe ánh sáng xanh u ám.

Mọi người không tự chủ được mà trở nên cẩn thận.

Bắt đầu thám hiểm vào bên trong.

Nhưng lại phát hiện linh cung khổng lồ này có chút quỷ dị.

Cả địa cung vô cùng rộng lớn.

Chỉ riêng nơi Tiêu Long và vài người xuống đã rộng bằng bốn phòng học.

Ở nơi tối tăm sâu hơn đó.

Dường như có những căn phòng khác.

Quan trọng nhất là, đại điện này bị một lớp băng bao phủ.

Như thể cả cung điện bị đóng băng vậy.

Mọi người ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Cái nắp băng khổng lồ đó.

Bao phủ cả đỉnh đầu, kéo dài đến tận nơi xa.

Dưới sự trợ giúp của ánh đèn.

Vẫn không thể nhìn thấy những thứ ở xa.

Cái bóng đen khổng lồ mà mọi người nhìn thấy từ bên ngoài trước đó.

Thực tế chính là cung điện mà họ đang ở.

Cả cấu tạo cung điện giống như một cái thai bàn.

Cái bóng đen hình hài nhi mà mọi người nhìn thấy từ bên ngoài.

Lẽ ra là ở trong đại điện, do tác dụng khúc xạ ánh sáng, có một số cột trụ và kiến trúc nhỏ.

Tạo thành bóng tối.

Chứ không phải là Côn Luân Thần Thai thực sự.

Vì vậy khi mọi người đi xuống nhìn tình hình bên trong.

Không tự chủ được mà có chút thất vọng.

Nhưng Tiêu Long trong lòng thì không một chút nào.

Bởi vì anh đã sớm biết tình hình bên trong không đơn giản như vậy.

Huống chi trong nguyên tác.

Bên trong cũng vô cùng quỷ dị.

Càng đừng nói đến việc vì có người tiến vào.

Đã xảy ra biến dị.

Chỉ là đại điện bị phong ấn băng này, cho Tiêu Long một cảm giác

quỷ dị.

Trong mơ hồ, dường như có thể nghe thấy một loại tiếng hô hấp.

Khoảng cách giữa mỗi lần hô hấp rất dài.

Nhưng nó thực sự tồn tại.

Điều này khiến Tiêu Long không thể không đánh giá lại băng cung này.

Những người khác cũng bắt đầu dò xét.

Mọi người dùng các phương pháp của riêng mình để kiểm tra cung điện kỳ lạ này.

Nhanh chóng phát hiện ra một số điều khác thường.

Ở hướng đông.

Cũng là vị trí giống như miệng của hài nhi.

Có một mộ đạo nối liền.

Nhưng không rõ nguyên nhân.

Bên trong tối đen như mực.

Đèn pin mắt sói, cũng chỉ có thể nhìn thấy vài chục mét.

Nơi đó, phía sau là một mảng tối tăm.

Mọi người không tiếp tục đi sâu vào.

Vì mộ đạo này nhìn có vẻ không ổn.

Một mảng trống rỗng.

Bên trong không có gì cả.

Dường như vô cùng an toàn.

Nhưng ngược lại, Trần Bì A Tứ lại cảnh giác.

Ông ta nhìn sâu vào con đường hầm phía xa.

Ánh mắt lóe lên tia sáng quỷ dị.

Dường như do dự một lát.

Cuối cùng thở dài một hơi.

Ngăn cản đám liều lĩnh tiếp tục đi sâu vào.

Quay lại trung tâm đại điện, hội hợp với mọi người. "Mọi người đều đã phát hiện tình hình rồi chứ." Thấy mọi người không nói gì, Tiêu Long mở lời.

Mọi người trầm mặc một lát, rồi sắp xếp ngôn ngữ.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên nói: "Đây có lẽ là một Côn Luân Thần Thai giả, không giống như trong truyền thuyết và ghi chép." Những người khác cũng gật đầu, Tiểu Ca bổ sung thêm. "Bởi vì dấu vết khai thác lớn, bên trong tôi cũng không cảm nhận được sức mạnh đặc biệt nào, nên tôi e rằng chúng ta đã bị Vương Tàng Hải lừa!" Mọi người lại im lặng.

Ban đầu cứ nghĩ đã tìm thấy thiên địa linh bảo.

Kết quả xuống đây lại phát hiện mọi thứ đều là giả.

Lúc này, Trần Bì A Tứ cũng mở miệng.

Chương 244

"Tôi cũng phát hiện ra rằng, bên trong này, bất kể là cấu tạo cung điện, hay bố cục môi trường xung quanh, tất cả đều do con người tạo thành." "Đặc biệt là cái bóng đen mà tôi trước đó tưởng là Côn Luân Linh Thai, thực tế chỉ là hiệu ứng khúc xạ ánh sáng." Vẻ mặt mọi người hoàn toàn thất vọng.

Nhưng lúc này Trần Bì A Tứ tiếp tục nói. "Nhưng tôi đã phát hiện ra một con đường hầm, nối liền đến một nơi không biết.

Tôi thấy con đường hầm đó có chút quỷ dị, nên không dám tiếp tục thám hiểm." "Mọi người có muốn đi xem không, thảo luận xem có nên đi sâu vào, hay là quay lại đường cũ, tiếp tục tiến về Ngũ Thánh Sơn." Mắt mọi người không khỏi sáng lên, đã tốn công sức lớn như vậy để vào đây.

Bây giờ đã có manh mối, đương nhiên phải thử.

Nếu không thì quá thiệt thòi.

Đặc biệt là Tú Tú, vẻ mặt ban đầu đang buồn bã bỗng trở nên kích động.

Thấy mọi người gần như đều đồng ý, Tiêu Long gật đầu. "Vậy thì xuất phát đi, mọi người cẩn thận một chút, A Ninh, Tiểu Ca, yểm hậu, Tú Tú, Tứ gia bảo vệ hai bên, tôi đi trước mở đường!" Mọi người vội vàng gật đầu, nhanh chóng hình thành một đội ngũ hoàn chỉnh, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Khi mọi người vào đường hầm, Tiêu Long lập tức phát hiện ra vấn đề.

Dựa vào Tông Sư cấp Cơ Quan Thuật, anh lập tức phát hiện bên

trong ẩn giấu một số cơ quan.

Nhưng cũng không quá đặc biệt hay ẩn giấu như Trần Bì A Tứ đã nói trước đó.

Với tư cách là một đại sư phong thủy, Trần Bì A Tứ không thể nào không phát hiện ra được.

Nhưng vừa nãy ông ta lại không nói, bên trong chắc chắn có vấn đề.

Tiêu Long không nói ra, nhưng đồng thời cũng cảnh giác.

Ít nhất là lão già này, dường như đang cố ý che giấu điều gì đó.

Bất kể thế nào, cứ đi một bước tính một bước vậy.

Tiêu Long muốn xem rốt cuộc ông ta đang giở trò gì.

Cẩn thận quan sát bố trí cơ quan, Tiêu Long vẫy tay nói. "Đi, theo sát tôi, đừng rời khỏi chỗ chân tôi đặt xuống, nếu không chết thì đừng trách tôi không nhắc nhở." Nói rồi, anh nhanh chóng chạy về phía trước.

Chỉ là dáng người vô cùng quỷ dị.

Lắc lư trái phải.

Đôi khi tiến lên, đôi khi lùi lại.

Đôi khi thậm chí dán sát vào vách tường.

Đôi khi lại muốn bò trên mặt đất.

Mọi người cũng không dám không nghe lời, dù sao thực lực của Tiêu Long đặc biệt mạnh.

Không cần thiết phải đùa giỡn với mọi người trong chuyện này.

Vì vậy từng người một đi theo người phía trước.

Đi rất cẩn thận, rất nghiêm túc.

Nửa giờ sau.

Mới vừa vặn đi hết đường hầm, trước mắt lại một lần nữa xuất hiện một cung điện khổng lồ.

Chỉ là nhìn cung điện trước mắt, sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Bởi vì cung điện này nhìn y hệt cái trước đó.

Nhưng lần này mọi người đều không hoảng sợ.

Bởi vì có kinh nghiệm Cửu Cung Trận lần trước, mọi người không còn nghĩ là "quỷ đả tường" nữa.

Đã đi qua những cung điện giống hệt nhau.

Quả nhiên, nhìn kỹ lại phát hiện ra sự khác biệt.

Cung điện này tuy nhìn y hệt.

Nhưng lại không bị băng bao phủ!

Cũng vậy, cung điện này là một cái mới.

Giống y hệt cái mà mọi người đã đi vào trước đó.

Mặc dù trên đỉnh đầu vẫn là một cái nắp băng khổng lồ.

Nhưng phía trên không có lỗ hổng mà mọi người đã đi xuống.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không đi phí công.

Nhưng nhanh chóng sắc mặt mọi người lại thay đổi.

Bởi vì ở sâu bên trong cung điện này, xuất hiện chín cánh cửa!

Ở trung tâm cung điện, một cái hố khổng lồ.

Trong cái hố đó.

Một khối băng khổng lồ!

Nhưng rõ ràng bên trong có thứ gì đó đã bị nổ mất.

Nhìn toàn bộ hình dáng, giống như hình hài một thai nhi đang cuộn tròn!

Chỉ là toàn bộ hình dáng to lớn.

Là hình dáng của một người trưởng thành.

Cả khối băng đó, như thể một đĩa thai đang thai nghén một hài nhi.

Sắc mặt mọi người không khỏi kinh ngạc, Bàn Tử không nhịn được kinh hô. "Không phải là Côn Luân Thần Thai thật đấy chứ?!" Lời của Bàn Tử cũng chính là điều mọi người đang nghĩ.

Tú Tú bên cạnh cũng không nhịn được hỏi: "Nhưng tại sao thứ bên trong lại không còn?

Chẳng lẽ linh thai đã thành tinh rồi sao?" A Ninh ở một bên vỗ đầu cô bé, nói với vẻ "hận sắt không thành thép": "Ngốc quá, nếu thành tinh rồi, thì còn bị người ta đúc ở trong đó sao?" "Ài da, nhưng nếu không thành tinh, thì thứ bên trong đã đi đâu rồi chứ?" Tú Tú nói với vẻ không phục.

Thực tế mọi người cũng vô cùng tò mò.

Tình hình bên trong có chút quỷ dị.

Rõ ràng nhìn như nơi phong ấn thần thai, nhưng thần thai bên trong lại biến mất.

Nhưng cũng không có bất kỳ dấu vết nào cho thấy thần thai bên trong đã rời đi, dường như bên trong vốn dĩ trống rỗng.

Lúc này Tiểu Ca nói: "Có khi nào là do Vương Tàng Hải giở trò không." "Ý anh là gì?" "Cưu chiêm thước sào!" Tiêu Long nheo mắt lại.

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Kết hợp với một số truyền thuyết và ghi chép trước đây.

Mọi người đoán rằng, bên trong vốn dĩ quả thật đang thai nghén Côn Luân Thần Thai.

Chỉ là khi Vương Tàng Hải tìm địa điểm để xây dựng Vân Thiên Cung cho Vạn Nô Vương, vừa hay lại phát hiện ra nó.

Nhưng không rõ nguyên nhân, cuối cùng lại bỏ dở.

Đặc biệt là tình hình xây dựng cung điện xung quanh.

Trông như công trình lần trước chưa hoàn thành.

Thường gọi là nhà bỏ hoang.

Chương 245

Nhưng thần thai đã bị Vương Tàng Hải phát hiện rồi, một linh vật trời đất tốt như vậy không thể bỏ qua được.

Vì vậy mọi người có hai phỏng đoán.

Thứ nhất, Vương Tàng Hải "chiếm tổ chim khách", chiếm lấy nó cho riêng mình, sau đó phong ấn toàn bộ thần cung chưa được xây dựng xong.

Còn về Côn Luân Thần Thai đó đã bị làm gì, thì không ai biết.

Thứ hai, e rằng khi cung điện được xây dựng được một nửa, đột nhiên phát hiện ra thần thai.

Sau đó xảy ra một loại chuyện vượt quá sức tưởng tượng.

Vì vậy không thể không bỏ dở nơi này.

Dù đây là một bảo huyệt vô cùng tốt!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Long đều không hài lòng với cả hai phỏng đoán.

Bởi vì anh cảm thấy không giống phong cách của Vương Tàng Hải.

Đối với Vương Tàng Hải, không có gì là không thể vượt qua.

Một khi gặp vấn đề, chắc chắn sẽ được giải quyết.

Nhưng việc bỏ dở xây dựng ở đây, có lẽ thực sự có vấn đề.

Nhưng Tiêu Long lại nghĩ đến một khả năng khác.

Có khi nào đây vốn dĩ là thứ mà Vương Tàng Hải cố ý để lại.

Mục đích là để "nhử rắn ra khỏi hang"!

Hoặc là để tiêu diệt bọn đạo mộ tặc.

Bởi vì phong thủy ở đây.

Ngay cả một đại sư phong thủy bình thường cũng có thể dễ dàng phát hiện ra nơi đây phi thường không tầm thường.

Vừa hay lại ở dưới chân Ngũ Thánh Sơn, truyền thuyết Vân Thiên Cung được xây dựng ở đây cũng không phải là không có vấn đề.

Vì vậy đây là một cái bẫy.

Nhưng cũng không hoàn toàn là bẫy.

Vương Tàng Hải táo bạo, đã lợi dụng một bảo huyệt trời đất, làm mồi nhử!

Mục đích cuối cùng là để che giấu vị trí thật sự của Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nhìn bố trí ở đây rất đơn giản.

Nhưng chắc chắn ẩn giấu cung điện khác.

Tiêu Long thậm chí còn cảm nhận được cả khu vực này có một luồng khí âm cực mạnh.

Cả cung điện cũng không đơn giản như vậy.

Một cổ mộ cực kỳ lớn.

Không thua kém gì một số ngôi mộ đế vương bình thường!

Vương Tàng Hải đã tốn nhiều công sức để tạo ra một cái giả như vậy, e rằng thực sự là để che giấu Vân Thiên Cung.

Bởi vì chỉ có thần cung thật sự, mới biết dùng Côn Luân Thần Thai làm mồi nhử!

Nghe phỏng đoán của Tiêu Long.

Mọi người đều chấn động không thôi.

Dù sao Côn Luân Thần Thai, có thể sánh với cục phong thủy mạnh nhất thế giới.

Chẳng phải cũng là Vân Thiên Cung trong truyền thuyết.

Dường như cũng không phải là không thể.

Bây giờ nghi vấn duy nhất.

Côn Luân Thần Thai thật sự, rốt cuộc đã đi đâu?

Đã chạy thoát.

Hoặc là đã sớm bị Vương Tàng Hải mang đi.

Ở đây chỉ là một cái vỏ vô dụng.

Nhưng hiện tại mọi người thiếu manh mối.

Không có cách nào chứng thực.

Chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Bây giờ cần phải chọn từ chín cánh cửa.

Chọn một cái để đi vào.

Mọi người không tự chủ được mà đặt ánh mắt lên người Tiêu Long.

Tiêu Long suy nghĩ một lát.

Lại cẩn thận quan sát bố trí bên trong.

Trực tiếp vận dụng Phân Kim Định Huyệt Chi Thuật.

Trong tay anh xuất hiện la bàn âm dương.

Dưới ánh mắt chấn động của mọi người, anh bắt đầu Phân Kim Định Huyệt.

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ, sâu trong ánh mắt lại một lần nữa lóe lên vẻ chấn động.

Dọc đường đi.

Ông ta phát hiện Tiêu Long quá thần kỳ.

Bởi vì anh nắm giữ thủ đoạn của các môn phái đạo mộ lớn.

Bàn Sơn, Ngự Lĩnh, bây giờ ngay cả thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy cũng đã thể hiện ra.

Khiến ông ta trong lòng.

Lờ mờ có một dự cảm không lành.

Luôn cảm thấy kế hoạch.

E rằng sẽ có bất ngờ vì sự xuất hiện của Tiêu Long.

Ngay cả trong toàn bộ kế hoạch.

Ông ta đã tính đến yếu tố bất ngờ là Tiêu Long.

Nhưng càng đi sâu, Trần Bì A Tứ càng phát hiện ra, mình hiểu biết quá ít.

E rằng lúc đó sẽ thực sự xảy ra bất ngờ.

Khi ông ta đang suy nghĩ lung tung.

Tiêu Long đã hành động. "Phân Kim Định Huyệt nhìn núi bao quanh, một tầng núi một tầng quan." La bàn âm dương bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Nhanh chóng chỉ ra một cửa động.

Tiêu Long cẩn thận kiểm tra một lát.

Mới gật đầu: "Đi con đường đó!" Nói rồi dẫn mọi người tiếp tục đi sâu vào.

Chương 246

Con đường này quả nhiên là đúng.

Dưới sự hành động cẩn thận của mọi người.

Không có một chút nguy hiểm nào xảy ra.

Chỉ là mọi người cảm thấy, toàn bộ đường hầm không ngừng đi xuống.

Dường như đang không ngừng đi sâu vào lòng đất.

Nhiệt độ xung quanh cũng trở nên ấm áp hơn.

Lớp băng mỏng trên tường cũng biến mất không còn dấu vết.

Toàn bộ đường hầm trở nên khô ráo.

Nhanh chóng.

Sau hơn nửa giờ hành trình, mọi người cuối cùng cũng đến một tảng Đoạn Long Thạch.

Chỉ là tảng Đoạn Long Thạch này bị phong ấn chết cứng.

Nhưng điều đó không làm khó được Tiêu Long.

Anh ném Tê Tê ra, nhanh chóng mở ra một con đường hầm.

Trước mắt mọi người, xuất hiện một cung điện khổng lồ.

Vô cùng xa hoa tráng lệ, thật sự như thể đã bước vào hoàng cung vậy.

Khi mọi người bước vào, những ngọn Trường Minh Đăng tự động sáng lên. "Đù má!

Ngô công lớn!" Chỉ là giây tiếp theo.

Có người bị dọa đến mức kinh hô!

Đặc biệt là Bàn Tử, tiếng kêu của anh ta to nhất.

Mọi người nhìn kỹ, thấy trên một cây cột Trường Minh Đăng trước mặt Bàn Tử, dường như có từng con Ngô Công bám vào!

Nhưng nhìn kỹ, hóa ra là được điêu khắc lên. "Mẹ nó!

Làm gì mà giật mình, dọa tôi hết hồn!" "À, không phải là khắc sao, nhìn kìa cô bé sợ hãi rồi!

Đồ nhát gan!" "..." Bàn Tử cũng đầy vẻ bất lực, cũng không biết những thứ đó đều được khắc lên.

Vừa nãy ánh đèn lóe lên, anh ta cũng không nhìn kỹ.

Nhưng nhìn những ngọn Trường Minh Đăng quỷ dị đó, Tiêu Long không khỏi nhíu mày. "Ầm!" Khi anh đang chuẩn bị quan sát kỹ lưỡng.

Một tiếng súng đột nhiên truyền đến từ không xa!

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi!

Dưới ánh lửa lờ mờ.

Một đội ngũ xuất hiện trong bóng tối!

Tiêu Long còn chưa nhìn rõ tình hình xung quanh thì bên kia đã vang lên tiếng súng.

Ngay sau đó là liên tiếp những tiếng súng khác.

Tiếng la hét thảm thiết cũng vang lên.

Cùng lúc đó, mọi người đều kinh hoàng, bởi vì cả hai bên đều khai hỏa.

Điều đó chứng tỏ, có một đội ngũ khác xuất hiện.

Ngay lúc đó, giọng nói của Trần Bì A Tứ và giọng một người

khác đồng thời vang lên: "Đừng khai hỏa!" Tiếng súng ngừng bặt.

Cả cung điện cũng im lặng, trở nên tĩnh mịch lạ thường.

Thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng thở nặng nề của nhau.

Mọi người cảnh giác nhìn đối phương.

Đèn tối đi.

Không ai dám bật đèn.

Họ không biết đối phương là ai, cũng không biết đối phương có phải kẻ thù hay không.

Trong tình huống này, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Cả hai bên đều ẩn mình trong bóng tối.

Chỉ có những kẻ vừa bị thương đang nằm dưới đất, thở hổn hển và rên rỉ yếu ớt.

Chúng cũng không dám kêu quá lớn, sợ bị đối phương bắn lén.

Trong sự tĩnh mịch quỷ dị đó, Trần Bì A Tứ dò hỏi: "Ai?" Bóng tối im lặng một lát, rồi một giọng nói vang lên: "Trần Bì A Tứ à?" Những người bên cạnh Tiêu Long giật mình, không ngờ đối phương lại nhận ra giọng nói của mình.

"Tôi đây, ai vậy?

Báo tên đi, nếu không, đừng trách tôi ra tay." Nghe Trần Bì A Tứ trả lời, người bên kia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Hiểu lầm, hiểu lầm, tôi cứ tưởng là người của Tống Tử!

Tại hạ Cừu Đức Khảo, cũng là thám hiểm cổ mộ, mọi người đừng nổ súng được không?" Nghe câu nói đó, thần sắc mọi người hơi thả lỏng.

Chỉ là đối với giọng nói cực kỳ trẻ trung kia, mọi người cảm thấy

có chút không quen.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Dù sao trước đây hắn cũng từng gặp Cừu Đức Khảo.

Tuy không nói chuyện, nhưng cũng nghe ra giọng của hắn.

Đó rõ ràng là một ông lão.

Nhưng giờ giọng nói này rõ ràng là của một người trẻ tuổi.

Ngay cả A Ninh bên cạnh Tiêu Long cũng nhíu mày.

Giọng nói này tuy hơi giống, nhưng quá trẻ, mọi người có chút không chắc chắn.

"Có khi nào có gian trá không?

Quái vật bên trong giả giọng?" Bàn Tử thì thầm đoán.

Lúc đó, Tiêu Long mở Hoàng Kim Đồng, cẩn thận nhìn vào trong bóng tối.

Sau đó hắn phát hiện ra một đám người đang trốn sau những cây cột, và một đám khác trốn sau những cây đèn trường minh.

Nhìn thấy bóng dáng người vừa nói chuyện, Tiêu Long phất tay.

Trần Bì A Tứ nhìn thấy.

Một dấu hiệu an toàn.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì đừng nổ súng nữa, mọi người cùng lúc bật đèn lên nhé?" Dưới ánh sáng yếu ớt của đèn trường minh, mọi người không dám khẳng định hình dáng đối phương.

Vì vậy, cùng một lúc, họ bật đèn trong tay lên.

Quả thật là người thật.

Chương 247

Tuy là đối thủ cạnh tranh.

Nhưng trong tình huống này, đã bị đối phương phát hiện, thì chắc chắn không thể hạ sát thủ được nữa.

Sở dĩ người của Cừu Đức Khảo khai hỏa trước là bởi ban đầu họ định tiêu diệt toàn bộ người của Tiêu Long.

Vì họ không rõ đội ngũ đối diện có bao nhiêu người.

Nhưng có một điều chắc chắn, đó là đối thủ cạnh tranh.

Nếu có thể hạ gục đối phương mà không để đối phương hay biết, thì tuyệt đối sẽ không mềm tay.

Nhưng trải qua một loạt sự việc, Trần Bì A Tứ dẫn theo người của mình vô cùng nghiêm túc, vô cùng cẩn thận.

Cho nên khi Cừu Đức Khảo vừa khai hỏa, mọi người đã né tránh.

Hai bên đều có thương vong.

Nhưng không thể đánh lén nữa.

Mọi người lần lượt bước ra.

Đi đến trung tâm đại điện.

Lúc đó, cả hai bên mới nhìn rõ đối phương.

Bàn Tử và mấy người khác vô cùng chấn động.

Bởi vì Cừu Đức Khảo đã biến thành một người cực kỳ trẻ tuổi!

Tiêu Long thấy sự thay đổi này, nghĩ đến thế giới của Cây Thần Đồng.

Tên này chắc hẳn đã ước nguyện với Cây Thần Đồng để tái tạo

lại mình.

Xem ra đã thành công rồi.

Tiêu Long nheo mắt cẩn thận đánh giá Cừu Đức Khảo.

Hắn muốn xem một người được phục chế và người thật có gì khác biệt.

Kết quả phát hiện, không có bất kỳ khác biệt nào.

Cứ như thể trực tiếp quay về 40 năm trước, Cừu Đức Khảo lúc hai mươi, ba mươi tuổi vậy.

Điều này khiến Tiêu Long vô cùng chấn động.

Hắn càng thêm tò mò về năng lực của Cây Thần Đồng, càng thêm khát vọng về thế giới đó!

Chủ yếu là nếu có thể nắm giữ năng lực như Cây Thần Đồng này, trường sinh bất lão không có chút vấn đề nào.

Tương tự, Cừu Đức Khảo cũng đang đánh giá Tiêu Long, dường như không ngờ Trần Bì A Tứ lại ở cùng Tiêu Long.

"Xem ra là hiểu lầm rồi, không ngờ tôi lại có thể gặp anh ở đây." Cừu Đức Khảo cười nói.

"Trước đây tôi đã thấy ông, vốn định đuổi theo hành động của ông, nhưng cuối cùng lại lạc mất." Bàn Tử cười khẩy nói.

Mọi người hàn huyên một lát, cuối cùng chọn hành động riêng.

Nhưng trước khi rời khỏi cung điện này, bất kỳ ai cũng không được tự tiện hành động.

Trừ phi rời khỏi cung điện này, mọi người muốn đi đâu cũng được.

Bởi vì không ai tin ai, cũng không muốn để lộ lưng mình cho đối

phương.

Tiêu Long ban đầu chỉ muốn thu thập tất cả.

Kết quả phát hiện Cừu Đức Khảo vô cùng cẩn thận.

Mỗi người đều có bom trên người, nếu không thể tiêu diệt tất cả trong lần đầu tiên.

E rằng Bàn Tử và những người khác chỉ có thể cùng chôn theo thôi.

Thấy Cừu Đức Khảo thận trọng như vậy.

Tiêu Long đành phải kìm nén ý nghĩ muốn hành động trong lòng.

Mọi người trao đổi, nhưng không hề nói ra những bí mật lớn hơn mà mình biết.

Trong lúc mọi người đang bàn bạc làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Tiêu Long đột nhiên chú ý đến những cây đèn trường minh có hình chạm khắc rết lúc nãy.

Hắn không để ý đến cuộc thảo luận, lặng lẽ đi đến một cây đèn trường minh, cẩn thận đánh giá cây đèn trường minh vừa khiến hắn cảm thấy quỷ dị.

Nhưng sau khi quan sát một lát, Tiêu Long đột nhiên phát hiện ra điều bất thường.

Những hình chạm khắc rết trên những cây đèn trường minh này, căn bản là giả.

Những cái gọi là chạm khắc này, thực ra là từng con rết một bám vào đèn trường minh!

Dày đặc, chồng chất lên nhau từng lớp.

Đó cũng chính là lý do Tiêu Long cảm thấy kỳ lạ, khác với những cây đèn trường minh khác.

Nhưng những hình chạm khắc rết này đã biến thành hóa thạch.

Nhưng cũng có một phần, phần bên ngoài cùng.

Là những con rết còn sống!

Chúng đang im lặng bám vào thân đèn trường minh!

Sau đó, cùng với sự di chuyển của mọi người, cộng thêm ánh sáng từ đuốc và đèn.

Nhiệt độ trong đại điện bắt đầu tăng lên.

Những tên này.

Đã tỉnh lại từ giấc ngủ đông!

Chúng nhẹ nhàng vặn vẹo cơ thể, đang dần hồi phục!

Thần sắc Tiêu Long biến đổi.

Dưới ánh đèn, hắn cẩn thận quan sát những cây đèn trường minh khác.

Cũng vậy!

Hắn dùng ánh đèn nhìn lên vòm trần.

Dày đặc, tình huống tương tự!

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi, vừa định hô to một tiếng, cảnh báo mọi người.

Nhưng đúng lúc này.

"Phốc xuy phốc xuy", hơn mười cây đèn trường minh, cùng lúc tắt ngấm.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng quỷ dị này làm cho hoảng

sợ.

Trong sự hoảng loạn, có người đã đốt đuốc lên.

Sắc mặt Tiêu Long thật sự thay đổi, hắn trực tiếp gầm lên: "Đừng đốt đuốc!" Nhưng đã muộn rồi.

Hàng chục người, cùng một lúc, đốt đuốc lên!

"Má nó!" Tiêu Long không nhịn được mà chửi một tiếng, nhưng không kịp.

Ánh sáng u lạnh tỏa ra từ những chiếc đèn trường minh.

Nhiệt độ của cả đại điện hồi phục chậm.

Nhưng không biết ai đột nhiên tắt hết đèn trường minh.

Chương 248

Thế nên mọi người trong lúc hoảng loạn liền đốt hết đuốc lên.

Nhiệt độ xung quanh mọi người lập tức tăng vọt.

Đối với những con rết ưa nhiệt độ cao này, đây chính là cách tốt nhất để đánh thức chúng.

Trong đám người có quỷ!

Vào thời khắc vô cùng then chốt này.

Lại hành động như vậy.

Đúng lúc Tiêu Long phát hiện ra bí mật của đèn trường minh!

Chứng tỏ có người vẫn luôn quan sát Tiêu Long.

Chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Tiêu Long.

Tên này đã tạo ra hỗn loạn.

Nhưng hắn đã thành công.

Khiến sắc mặt Tiêu Long không khỏi biến đổi.

Bởi vì trước đó mọi người đã thảo luận.

Cả hai bên đều không phải là người nổ súng đầu tiên.

Lúc đó Tiêu Long không để ý.

Cứ nghĩ mọi người đang né tránh trách nhiệm, không chịu trách nhiệm cho những tên bị thương đó.

Nhưng bây giờ nhìn lại, bên trong chắc chắn có quỷ.

Tiêu Long chăm chú nhìn chằm chằm một người.

Đặc biệt là vào khoảnh khắc đèn trường minh tắt ngấm.

Hắn nghe thấy tiếng va chạm nhẹ.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đồng thời tắt ngấm tất cả đèn trường minh.

Thực lực hắn là vô cùng cường đại, trong tất cả mọi người, không có mấy ai có thể làm được điều đó.

A Ninh và Tú Tú khẳng định sẽ không làm như vậy.

Xác suất Tiểu Ca cũng thấp.

Vậy thì chỉ còn lại Cừu Đức Khảo và Trần Bì A Tứ!

Nghi ngờ lớn nhất chính là Trần Bì A Tứ!

Hắn luôn ẩn nhẫn không bộc phát, vẫn luôn đi theo bên cạnh Tiêu Long.

Thân thủ của hắn rất mạnh, đặc biệt là kỹ năng bắn đá, bách phát bách trúng.

Rất phù hợp với tình huống tắt đèn trường minh vừa rồi.

Tiêu Long nheo mắt không biết những tên này muốn làm gì.

Nhưng hai người chắc chắn có vấn đề.

Không chừng Trần Bì A Tứ là người đã khai hỏa trước.

Tên này tạo ra hỗn loạn.

Cuối cùng là muốn làm gì?

Trong lúc mọi người hoảng loạn.

Vô thức chọn cách trốn sau những cây cột đèn trường minh.

Nhìn thấy mọi người như vậy.

Tiêu Long còn lo lắng ai là kẻ phản bội làm gì!

Sắc mặt hắn đại biến.

Những tên này đang tìm chết à.

Cầm đuốc trốn sau cây cột đèn trường minh, chẳng phải đang tăng thêm nhiệt độ cho những quái vật trên đèn trường minh sao?

Chẳng phải đang thúc đẩy chúng hồi phục sao?

Tiêu Long không thể quản những người khác nữa.

Hắn trực tiếp hô to một tiếng: "Dập tắt đuốc, tránh xa đèn trường minh ra, bên trong có rết khổng lồ!" Lời nói của Tiêu Long có tác dụng.

Ít nhất là những người đã đi theo Tiêu Long suốt chặng đường.

Tuy vô cùng khó hiểu, nhưng nhanh chóng dập tắt đuốc!

Nhanh chóng rời xa đèn trường minh.

Tuy nhiên những người của Cừu Đức Khảo.

Hầu như không hề để ý lời của Tiêu Long.

Ngược lại, họ tự cho rằng.

Tiêu Long muốn làm cho mọi người chìm vào bóng tối, sau đó làm chuyện xấu.

Đối với một số người thậm chí còn giơ đuốc lên, muốn đốt lại đèn trường minh bên cạnh mình.

Sau khi ném những ngọn đuốc lớn vào bát đèn trường minh.

Lửa lớn lập tức bùng cháy.

Dầu thi bị đóng băng bên trong, nhanh chóng tan chảy.

Ngọn lửa hừng hực bốc lên.

Cả đại điện lập tức sáng bừng, nhưng đồng thời nhiệt độ cũng tăng vọt.

Những con rết vốn đang chậm rãi hồi phục, nhanh chóng vặn vẹo thân thể, hoàn toàn tỉnh dậy.

Cảnh tượng này mọi người vừa vặn nhìn thấy.

Ánh mắt đắc ý của những tên đó.

Lập tức cứng đờ trên mặt.

"Đừng ném đuốc nữa!" "Mau dập lửa đi!" Có người tức giận gầm lên.

Nhưng đã muộn rồi.

Cùng lúc đó, những kẻ đang cầm đuốc, những kẻ ở gần đèn trường minh.

Đột nhiên kêu thảm thiết.

Mọi người nhìn thấy, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi.

Không biết từ lúc nào.

Trên hai chân và lưng của họ.

Đã bò đầy rết lông trắng!

Trong chớp mắt, vô số rết lông trắng trực tiếp chui vào cơ thể họ qua thất khiếu.

Tiếng la hét càng ngày càng nhiều.

Chúng điên cuồng bỏ chạy.

Chương 249

Một số người ném đi ngọn đuốc trong tay nhưng một số người trực tiếp sợ đến ngây người, túm lấy đuốc chạy tán loạn khắp nơi.

Thậm chí có người trực tiếp va đổ đèn trường minh.

Dầu thi văng tung tóe khắp người, thậm chí liên lụy đến mấy người bên cạnh.

Trong chớp mắt, họ biến thành những ngọn đuốc sống.

Vô số côn trùng.

Điên cuồng lao tới.

Ngay cả những con sâu tường trên đỉnh đầu.

Cũng đã tỉnh lại vào lúc này.

Trực tiếp rơi xuống từ trên cao.

Rơi xuống người và đầu của con người.

Tiếng la hét lại vang lên.

Cùng lúc đó, mọi người nhanh chóng dập tắt đuốc xung quanh.

Sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cẩn thận ẩn mình khắp nơi.

Trong lòng vô cùng may mắn vì vừa rồi đã nghe lời Tiêu Long, nếu không thì bây giờ đã biến thành xác khô rồi.

Chỉ trong bóng tối mờ ảo.

Không ai còn quan tâm đến người khác nữa.

Mọi người đều đang chống lại những con côn trùng đang bò tới.

Nhưng đã muộn rồi.

Những con sâu tường, rết lông trắng, rết và những con rết khổng lồ khác nhau đều đã hồi sinh.

Ngay cả khi bây giờ tắt đèn, dập tắt lửa.

Nhiệt độ cơ thể con người đã trở thành cao nhất.

Trong thế giới mờ ảo.

Đối với những côn trùng này, con người lại giống như ngọn đuốc.

Nhìn thấy những tên này ngốc nghếch như vậy.

Tiêu Long tức đến nỗi muốn chửi người.

Khí thế trên người hắn bùng phát.

Trực tiếp chấn chết toàn bộ rết trong phạm vi vài mét.

Sau đó hắn hô to: "A Ninh, Tú Tú, Tiểu Ca, Cừu Đức Khảo, A Tứ, cùng ra tay đốt cháy sáu cây đèn trường minh phía đông!" "Được!" Không chút do dự, mọi người rất nghe lời mà ra tay.

Ngay cả Trần Bì A Tứ, cũng không hề do dự.

Mục đích của hắn đã đạt được rồi.

Cho nên lúc này tuyệt đối không thể biểu hiện quá đặc biệt.

Vì vậy hắn thậm chí còn dốc toàn lực.

Trong nháy mắt.

Sáu cây đèn trường minh phía đông bị đốt cháy.

Những con sâu tường rết lông trắng ban đầu đang lao về phía mọi người, nhanh chóng chuyển hướng.

Lao về phía sáu cây đèn trường minh đó.

Số lượng lớn sâu tường trên vòm trần, giống như những con hắc

long.

Nhanh chóng di chuyển về phía đó.

Lúc này, những người khác mới được cứu.

Nhanh chóng lùi về phía sau Tiêu Long và những người khác.

Với vẻ mặt kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt.

Mấy kẻ xui xẻo nhất.

Nằm đó, toàn thân không ngừng co giật.

Thực ra đã chết rồi.

Sở dĩ chúng co giật ở đó, là vì bên trong có vô số côn trùng.

Đang không ngừng ngọ nguậy.

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một cảnh tượng kinh tởm.

Những con rết hút đầy máu, trực tiếp xuyên qua lớp da.

Nhanh chóng bò về phía những cây đèn trường minh đó!

Trong chốc lát, mọi người đều không nhịn được mà nôn khan.

Thật sự quá đáng sợ.

Trong chớp mắt, bảy, tám người sống sờ sờ đã biến mất.

Chỉ còn lại một đống xương vụn.

Bởi vì xương của họ trực tiếp bị nghiền nát.

Ngay cả tủy xương bên trong cũng bị nuốt chửng!

Mọi người nhìn mà da đầu tê dại.

Cuối cùng thì không có vấn đề lớn rồi!

Trong lúc Tiêu Long chuẩn bị hỏi chuyện Trần Bì A Tứ.

“Kia… kia…?!” Mọi người lại đột nhiên hét lên.

Chỉ vào những cây đèn trường minh phía sau Tiêu Long, thậm chí lời nói cũng không trọn vẹn, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Tiêu Long quay người nhìn lại, cũng không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

Những cây đèn trường minh đó.

Đã sống lại!

Đệch!

Tiêu Long muốn giết người.

Thật sự là sóng này chưa yên sóng khác lại nổi lên!

Má nó!

Những con rết lông trắng sâu tường bò về phía đèn trường minh.

Khi chúng tiến gần ngọn lửa.

Những cây đèn trường minh vốn bất động.

Đột nhiên run rẩy.

Chương 250

Bát đèn trên đỉnh trực tiếp rơi xuống, thiêu chết vô số sâu tường và rết lông trắng.

Tuy nhiên, đó không phải là điều đáng sợ nhất.

Nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn.

Cây đèn trường minh vốn dày nửa mét, cao hai mét.

Trực tiếp vặn vẹo.

Nơi vốn đặt bát đèn, há ra một cái miệng lớn.

Nuốt chửng vô số rết nhỏ.

Kéo theo cả một số ngọn đuốc.

Tất cả đều bị nuốt vào bụng.

Những con sâu tường vốn bám trên thân đèn, điên cuồng bắt đầu bỏ chạy.

Cùng lúc đó, mọi người chấn động nhìn.

Toàn bộ 18 cây đèn trường minh, đều vặn vẹo mà hồi phục.

Nhìn kỹ lại, những cây đèn trường minh ban đầu chỉ dày bằng cánh tay mà thôi.

Chúng bị một số sinh vật khổng lồ bám vào, mới có hình dáng mà mọi người đã thấy trước đây.

Bây giờ chúng đã hồi phục.

Những cây đèn trường minh thật sự đã lộ ra.

Mảnh khảnh đến đáng thương.

Nhưng lúc này mọi người cũng không có tâm tư nhìn những thứ này.

Những con rết khổng lồ này hồi phục.

Mỗi con đều há cái miệng lớn như chậu máu.

Không ngừng nuốt chửng những con rết nhỏ xung quanh.

Tuy nhiên, cảnh tượng này không những không khiến mọi người vui mừng.

Ngược lại, sắc mặt họ đại biến.

Bởi vì chúng đang hồi phục thể lực.

Tiếp theo sẽ đến lượt nuốt chửng con người.

"Làm sao bây giờ, tôi phải làm sao đây?

Thứ quỷ quái gì thế này?!" "Sếp ơi, chúng ta mau chạy thôi!

Chẳng lẽ Bách Túc Long sống lại rồi sao?" Đội ngũ hai bên lập tức trở nên hỗn loạn.

Đối mặt với những con rết khổng lồ dài hơn hai mét như vậy, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Phải làm sao đây?

Trước đây căn bản chưa tìm được lối ra.

Bây giờ thì sao?

Tuy nhiên, không cho mọi người quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Những con rết dài hai mét này.

Nhanh chóng nuốt chửng đủ sức mạnh.

Hàng chục con tụ tập lại, nhanh chóng bò về phía Tiêu Long và những người khác.

“Ai lo thân người nấy!

Ai dám chạy loạn, đừng trách ông đây giết người!” Tiêu Long gầm lên, đối với những tên không nghe lời này hắn không hề có chút thiện cảm nào.

Nếu nghe lời hắn.

Mọi chuyện đã không có gì.

Nhưng bây giờ những tên này tự ý hành động.

Gây ra bao nhiêu chuyện lộn xộn, đơn giản là khiến người ta tức sôi máu.

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Cũng không kịp suy nghĩ những chuyện khác.

Nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự.

Người của Cừu Đức Khảo bên kia thậm chí còn bắt đầu nổ súng.

Muốn giết chết những con rết khổng lồ này.

Dưới hỏa lực mạnh mẽ, tạm thời đã ngăn chặn được sự tấn công của những con rết này.

Nhưng lực sát thương không thực sự hiệu quả.

Ngược lại, nó đã chọc giận những con rết khổng lồ này.

Chúng nhanh chóng bò tới.

Tiêu Long phát hiện Cừu Đức Khảo vẫn luôn không ra tay.

Nhưng mấy người áo đen bên cạnh hắn cũng không ra tay.

Dường như đang bảo tồn thể lực.

Lại dường như không muốn bộc lộ sớm.

Tiêu Long không quản chuyện này.

Hắn trực tiếp sai A Ninh và Tú Tú hai người ra tay.

Một lát sau, Tiểu Ca và Trần Bì A Tứ trực tiếp ra tay.

Tiêu Long cứ thế yên lặng nhìn.

Có bốn người ra tay, mười mấy con rết khổng lồ bò về phía Tiêu Long đã bị chặn lại.

Thậm chí nhanh chóng bị chém giết.

Lợi dụng cơ hội này, mọi người nhanh chóng lùi lại.

Bởi vì ba người đã bùng phát huyết mạch chi lực.

Những con rết nhỏ cũng tránh xa mọi người ra.

Trong chốc lát, Tiêu Long và những người khác đã trở thành nơi an toàn.

Đội ngũ của Cừu Đức Khảo bị rết bao vây.

Những lính đánh thuê đó thấy tình huống này.

Mắt lập tức đỏ hoe.

Không màng tất cả lao về phía Tiêu Long.

Sắc mặt những người phía sau Tiêu Long biến đổi.

Sắc mặt Tiêu Long cũng lạnh xuống.

“Cút ngay, đừng đến đây!” Tiêu Long gầm lên.

Chương 251

Nhưng lúc này, đối mặt với sinh tử tồn vong, họ không quản những chuyện đó nữa.

Họ không tin Tiêu Long sẽ lạnh lùng đến thế, sẽ ra tay với họ.

Tiêu Long trực tiếp rút Hắc Kim Long Đao ra.

Hắn đập mạnh xuống đất giữa hai bên.

Vạch ra một rãnh sâu hơn một mét, dài suốt nửa đại điện!

Những tên điên cuồng này lập tức dừng lại.

Nhưng nhìn thấy vô số côn trùng bò đến phía sau.

Chúng cắn răng.

Thật sự điên rồi.

Đứng yên tại chỗ, chúng sẽ chết.

Nổ súng căn bản vô dụng.

Chỉ có chạy đến bên cạnh Tiêu Long.

Mới có một tia hy vọng sống sót.

Cho nên chúng phát điên rồi.

Bất chấp tất cả mà nhảy qua.

Cùng lúc đó, Tiêu Long không còn lưu tình nữa.

Hắc Kim Long Đao trong tay hắn lóe lên một tia sáng lạnh.

"Phốc xuy xuy", liên tiếp bốn năm cái đầu trực tiếp rơi xuống đất.

Thân thể vốn đang chạy, theo quán tính ngã nhào xuống đất.

Vạch ra một vệt máu dài hơn hai mét.

Những tên điên cuồng đó lập tức tỉnh táo lại.

Dừng bước chân.

Từng tên một mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Tiêu Long.

Lại không ngừng đánh giá những con côn trùng đáng sợ phía sau.

Cuối cùng nghiến răng dậm chân.

Nhìn về phía ông chủ của mình, gào thét điên cuồng: "Cứu tôi!" Nhìn thấy tình huống này.

Ánh mắt của Cừu Đức Khảo và mấy người lập tức nheo lại.

Thật sự không ngờ Tiêu Long lại tàn nhẫn đến thế.

Hắn trực tiếp cắt đứt hy vọng của những người đó, cũng phá vỡ kế hoạch của hắn.

Xem ra muốn lợi dụng tay Tiêu Long và những người khác, giúp tiết kiệm thể lực cũng không còn khả thi nữa.

Trong tình huống hiện tại.

Nếu không ra tay nữa, e rằng không ai dám đi theo hắn.

Cừu Đức Khảo nhìn sâu vào Tiêu Long một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Hắn vẫy tay ra hiệu cho mười mấy người áo đen bên cạnh.

Trong số đó có bốn người bước ra.

Rút ra trường đao phía sau lưng.

Huyết mạch chi lực trên người bùng phát.

Tuy không nhìn rõ huyết mạch.

Nhưng thực lực rõ ràng không yếu, ngang ngửa một số cao thủ Thiên cấp bình thường.

Dưới sự liên thủ của họ.

Đối phó với những con rết khổng lồ bình thường này.

Họ cầm chắc phần thắng.

Cùng với sự bùng phát của huyết mạch chi lực.

Những con rết nhỏ cũng nhanh chóng bò đi.

Trong chớp mắt, cả đại điện trở nên yên tĩnh.

Chỉ là ánh mắt mọi người nhìn họ, trở nên có chút quỷ dị.

Đặc biệt là những lính đánh thuê may mắn thoát chết.

Vừa kinh hãi vừa phẫn nộ nhìn Cừu Đức Khảo.

Cuối cùng nghiến răng, nuốt xuống cục tức trong miệng.

Trong lòng tuy vô cùng phẫn nộ, tức giận ông chủ vừa rồi không ra tay.

Nhưng cũng không dám.

Bởi vì một khi có người phản đối, thì sẽ chết!

So với Tiêu Long xa lạ, họ càng sợ cái ông chủ "trẻ tuổi" này hơn!

Khi những con rết khổng lồ này cuối cùng bị giết chết, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Tiêu Long, mặt lại không hề tỏ ra vui vẻ.

Hắn vẫn đang nghiêm trọng nhìn chằm chằm vòm trần, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức bất thường ở phía trên.

Trong lúc Cừu Đức Khảo chuẩn bị mở miệng, Tiêu Long trực tiếp vẫy tay cắt ngang.

Chỉ vào những bức bích họa trên đỉnh đầu, hắn nói với vẻ mặt nghiêm trọng: "Cẩn thận một chút, chuẩn bị chiến đấu!" Mọi người

không khỏi ngớ người, lập tức căng thẳng.

Lúc này, mọi người dùng ánh sáng của đèn pin.

Nhìn thấy những hoa văn trên đỉnh trần.

Chúng đang vặn vẹo quỷ dị.

Nhưng những bức bích họa ban đầu trông giống như những con bướm hồ điệp bảy sắc.

Bắt đầu "phốc thông phốc thông" vỗ cánh.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Ngay lập tức căng thẳng.

"Mẹ kiếp!

Cái quỷ quái gì thế này?!" Chỉ thấy từng con vật giống như chuồn chuồn.

Bay ra từ bức tường!

Trong chớp mắt, chúng tạo thành một cơn bão bay.

Cứ như thể toàn bộ bức bích họa đã bay đi vậy.

Tách rời khỏi toàn bộ vòm trần.

Cùng lúc đó, cùng với việc những "bức bích họa" này bay đi.

Chương 252

Cứ như thể một cơ quan đã được kích hoạt.

Mọi người nghe thấy tiếng "oanh long long".

Sau đó nhìn thấy.

Mặt đất ở trung tâm đại điện trực tiếp nứt ra.

Một đài đá dần dần xuất hiện.

Cùng với việc toàn bộ đài đá này dâng lên đến vị trí cao nhất.

Nó lại nứt ra từ xung quanh.

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một quan tài đồng khổng lồ, xuất hiện trước mặt mọi người.

Rộng khoảng hai mét.

Dài khoảng năm mét.

Một quan tài đồng hình chữ nhật vô cùng kỳ lạ!

Cảm giác như thứ được chôn cất.

Không phải là một con người!

Lúc này, những thứ trên đỉnh đầu đã hình thành từng đàn từng đội.

Không ngừng lượn vòng trên đỉnh đầu mọi người.

Số lượng càng ngày càng nhiều.

Mọi người nhìn kỹ.

Mới phát hiện, không phải bướm.

Cũng không phải côn trùng nhỏ!

Mà là từng con rết.

Những con rết biết bay.

Chúng có một cái tên đáng sợ.

Đó là: Lục Sí Du Diên (rết sáu cánh biết bay)!

Là những con rết đực trong số rết!

Khi cảm nhận được máu, và cho rằng có thể bắt đầu giao phối.

Chúng sẽ nhanh chóng hồi phục.

Bay đến những nơi xa xôi.

Để hoàn thành việc giao phối!

Ở đây.

Bởi vì máu tươi xuất hiện, đã thu hút sự chú ý của chúng.

Từng con rết chỉ bằng ngón tay, mỗi con đều đỏ như máu.

Mang theo độc tính đáng sợ.

Quan trọng nhất là chúng biết bay!

Những con này dường như đã biến dị.

Đôi cánh ngũ sắc rực rỡ.

Dường như càng độc hơn, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Nhìn thấy những thứ đáng sợ này.

Hạo Thiên Chân không nhịn được kinh hô: "Trời ơi!

Rết sáu cánh trong truyền thuyết!

Không xong rồi, mọi người hãy nín thở, chúng sẽ phát tán khí độc đáng sợ." Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Nhanh chóng bịt miệng lại.

Nhưng đúng lúc đó.

Dường như giọng nói đã thu hút chúng.

Hoặc có lẽ nhiệt độ cơ thể mọi người đã thu hút chúng.

Chúng tụ thành từng đàn từng đội, trực tiếp bay xuống.

Hóa thành một cơn lốc xoáy, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn.

Chia thành hai luồng.

Trực tiếp lao về phía mọi người.

"Làm sao bây giờ?" Mọi người đều hoảng loạn.

Nếu những con rết khổng lồ đó mọi người có thể dùng súng chống lại, nhưng những thứ này biết bay.

Đạn có lực sát thương quá nhỏ đối với chúng.

Phải làm sao đây?

Bay lượn trên không trung.

A Ninh và mấy người dốc toàn lực một đao.

Cũng chỉ chém chết được mấy chục con mà thôi.

Đối với loại trùng triều này, căn bản không có tác dụng lớn.

Nhưng mọi người cũng không có năng lực tấn công diện rộng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn những tên này không ngừng tiếp cận.

Lúc này, mọi người chỉ có thể đặt hy vọng vào Tiêu Long.

Nếu lúc này hắn không ra tay.

Thì mọi người sẽ gặp nạn.

Tiêu Long bất đắc dĩ.

Cũng không ngờ sẽ xuất hiện loại thứ này.

Vô cùng phiền phức.

Không có chút lợi lộc nào.

Ngay cả những con rết khổng lồ vừa rồi, Tiêu Long đã thử tinh luyện tinh huyết.

Căn bản là vô dụng.

Toàn bộ là rác rưởi.

Vì vậy Tiêu Long căn bản không muốn dây dưa với những thứ này.

Nhưng cũng không thể không ra tay.

Hai luồng lửa nóng bỏng đột nhiên bùng lên từ hai tay hắn.

Trực tiếp hóa thành hai cơn lốc xoáy.

Chương 253

Lập tức bắn ra.

Hình thành một mạng lưới lửa khổng lồ, trực tiếp bao phủ những con rết sáu cánh biết bay dày đặc.

Trong chốc lát, tiếng thét chói tai, đinh tai nhức óc xuất hiện.

Rết sáu cánh biết bay kêu thảm thiết, ngay sau đó mọi người ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ.

Những tên này.

Dưới Chu Tước Hỏa của Tiêu Long.

Đã trực tiếp bị thiêu chết.

Mùi hương tỏa ra từ thi thể của chúng, chính là thuốc giải độc.

Cho nên một số kẻ vốn toàn thân vô lực.

Trong chớp mắt đã hồi phục.

Độc tính đã bị trung hòa.

Mọi người biết ơn nhìn về phía Tiêu Long, vô cùng may mắn khi ở trong đội ngũ của Tiêu Long.

Đội ngũ của Cừu Đức Khảo bên cạnh.

Không có vận may tốt như vậy.

Những con rết sáu cánh biết bay này, toàn bộ đều nhắm vào họ.

Hoặc có lẽ chúng cảm nhận được Tiêu Long không dễ chọc.

Cho nên chúng trực tiếp bỏ cuộc.

Dốc toàn lực.

Đối phó với đội ngũ của Cừu Đức Khảo.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên trực tiếp.

Mấy kẻ đứng phía trước.

Trực tiếp bị trùng triều rết sáu cánh bao phủ.

Trong chớp mắt biến mất không còn dấu vết.

Nhìn thấy loại tình huống đáng sợ này lại xuất hiện.

Đồng đội của họ không ngừng chết đi.

Bên Tiêu Long từng người đều hoàn chỉnh.

Quan trọng hơn là phát hiện nhân tâm đội ngũ bắt đầu tan rã.

Cừu Đức Khảo và mấy người không còn cách nào che giấu được nữa.

Đành phải dốc toàn lực ra tay.

Thậm chí trực tiếp ra tay.

Khí tức đáng sợ từ trên người họ tỏa ra.

Trực tiếp giải quyết những con côn trùng đó.

Nhìn từng con rết sáu cánh biết bay rơi xuống từ trên không, trong lòng họ rỉ máu.

Lãng phí nhiều sức mạnh như vậy.

Kết quả là cứu những tên vô dụng này.

Và mất đi nhân tâm trước mặt những người đó.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Đã xuất hiện sự thay đổi.

Trong khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, cho rằng đã an toàn.

Tuy nhiên mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Quan tài đồng vừa xuất hiện.

Đột nhiên phát ra tiếng "phanh phanh phanh".

Dường như có thứ gì đó đang giãy dụa bên trong!

Trong lòng mọi người không khỏi giật mình.

Mặt đều tái xanh.

Liên tiếp những nguy hiểm này.

Khiến thần kinh của họ cũng bắt đầu có chút suy sụp.

Bây giờ hình như lại có thứ gì đó quật xác.

Nhìn dáng vẻ quỷ dị của quan tài đồng, luôn cảm giác có chuyện đáng sợ sắp xảy ra.

Đặc biệt là trên quan tài đồng.

Có vẽ hình những con rồng thần vung vẩy cánh tay.

Tuy nhiên, tiếng va đập kịch liệt đó.

Càng ngày càng lớn.

Trong chớp mắt đã chói tai muốn vỡ màng nhĩ.

Sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Ngay cả Tiêu Long cũng cảnh giác nhìn chằm chằm thứ này.

Bởi vì hắn phát hiện quan tài đồng này vô cùng quỷ dị.

Quan trọng nhất, nó được làm từ nhánh cây Thần Đồng.

Vì vậy đã cách ly sự thăm dò của Tiêu Long.

Hắn không cảm nhận được thứ bên trong quan tài.

Ngay cả thực lực mạnh yếu.

Cũng khó đoán.

Một lát sau, ngay cả Trần Bì A Tứ và Cừu Đức Khảo cũng sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Tình huống đột nhiên xuất hiện.

Dường như nằm ngoài dự liệu của họ.

Đúng lúc đó.

Với tiếng "Bành".

Nắp quan tài đồng cuối cùng cũng bị đánh bay.

Cắm phập vào vòm trần!

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy một cảnh tượng kinh khủng.

Từng người một chấn động đến tột độ.

Cứ như thể đã nhìn thấy thứ gì đó trong truyền thuyết vậy.

Chương 254

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngoại lệ.

Từ trong quan tài đồng trước mặt.

Một chuỗi đầu người bò ra.

Là đầu người!

Ban đầu cứ nghĩ là một cương thi.

Là người thân của Vạn Nô Vương được chôn cất bên trong.

Nhưng không ngờ từ bên trong lại bò ra một cái đầu.

Phía sau liền tiếp một cái đầu khác.

Sau đó liên tiếp bò ra mười mấy cái đầu.

Nối liền với nhau.

Cuối cùng hình thành một con rết đầu người!

Cảnh tượng quỷ dị này.

Cứ thế xuất hiện trước mặt mọi người.

Chứ đừng nói những người khác.

Tiêu Long cũng bị dọa nhảy dựng.

Lần đầu tiên nhìn thấy.

Mười hai cái đầu người chất đống lại một chỗ, có thể hành động được!

Đáng sợ nhất là đôi mắt đỏ ngầu đó.

Chăm chú nhìn chằm chằm mọi người.

Mang theo oán hận vô tận.

Và ánh sáng khát máu quỷ dị!

Còn trên những cái cổ đó.

Mỗi cái đều mọc ra một cánh tay!

Cho nên quái vật xuất hiện trước mắt này.

Trông giống như một cái đầu người nối liền với hai tay của nó, sau đó bị ghép cứng ngắc lại với nhau.

Và nó tồn tại theo một cách quỷ dị như vậy.

Biến thành.

Một con rết hình người!

Bây giờ, nó đã quật xác!

Sss… Ngay cả Cừu Đức Khảo và mấy người cũng kinh ngạc hít một ngụm khí lạnh.

Khí tức trên người họ cũng có chút hỗn loạn.

Những người khác.

Đã sớm sợ đến ngây người.

Một số người thậm chí sợ đến chân mềm nhũn.

Nếu những con côn trùng, quái vật trước đó còn có thể chấp nhận được.

Thì cảnh tượng trước mắt này thực sự quá sức chấn động.

Luôn cảm giác những cái đầu người kia, giống hệt đầu của mình vậy.

Giống như những cái đầu của những người vừa chết vậy.

Đơn giản là có thể khiến người ta phát điên.

Khi một con rết hình người giáng lâm, cả cung điện lập tức trở

nên yên tĩnh.

Những con rết nhỏ, rết lông trắng, sâu tường, rết sáu cánh biết bay khác, đều đã biến mất không còn dấu vết!

Xuy xuy xuy xuy… Cùng với từng cái đầu bò ra từ trong quan tài đồng.

Chúng không ngừng vặn vẹo trên mặt đất.

Sau đó đứng thẳng lên.

Vung vẩy mười mấy cánh tay.

Dùng mấy chục con mắt.

Khi chúng hung ác nhìn chằm chằm mọi người.

Cảm giác đó.

Cứ như thể bị ác quỷ nhìn chằm chằm vậy.

Ở trên đỉnh của toàn bộ con rết hình người.

Một cái đầu đội vương miện.

Toàn bộ cái đầu đã biến thành màu tím xanh.

Tất cả cơ bắp đều lõm xuống.

Hoặc biến thành thịt chết, bám chặt vào xương sọ.

Trong hốc mắt đó, không phải là nhãn cầu người.

Nhìn kỹ lại, thì ra là một đám rết đỏ bám chặt vào nhau.

Không ngừng ngọ nguậy bên trong.

"Mẹ kiếp!

Cái quái quỷ gì thế này?!" Bàn Tử sắp sợ đến phát điên rồi.

"Long… Long ca?… cái thứ gì vậy?!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh hắn, cũng sợ đến nói không nên lời.

Mấy người trong đội ngũ của Cừu Đức Khảo.

Đầu nghiêng đi trực tiếp ngất lịm.

Cũng không biết có phải bị dọa chết hay không.

Mọi người chăm chú nhìn chằm chằm thứ này.

Từng người một không dám thở mạnh.

Lúc này, A Ninh nhíu mày hỏi: "Long ca ca, hay là em đi thử xem sao?" Tiêu Long lắc đầu, vô cùng nghiêm trọng: "Không phải đối thủ!" "Vậy hai chúng tôi." Tú Tú cũng muốn lên thử.

Tiêu Long lắc đầu, nhưng lần này không nói gì.

Lúc này, con rết hình người đó.

Dường như đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Tất cả ánh mắt đều chuyển hướng về phía Cừu Đức Khảo.

Bởi vì bên đó.

Là nơi có nhiều người chết nhất!

Chương 255

Sắc mặt những người bên đó lập tức thay đổi!

Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng không nhịn được mà lùi lại một bước.

Trong lòng hắn thầm mắng chửi.

Sớm biết vậy đã ra tay trước rồi.

Kết quả là thông minh lại bị thông minh hại.

Chết quá nhiều người.

Bị thứ quỷ dị này nhắm tới.

Nhưng nhìn thấy con rết hình người này không ngừng bò về phía họ.

Lúc này cũng không có chỗ nào để chạy nữa.

Chỉ có thể cứng rắn đối đầu thôi!

"Triển khai trận hình, chuẩn bị ra tay!" Cừu Đức Khảo gầm lên, mấy người áo đen bên cạnh hắn lập tức lĩnh hội.

Nhanh chóng chắn trước những lính đánh thuê bình thường.

Hình thành một trận pháp quỷ dị.

Khí thế trên người bùng phát.

Vũ khí trong tay cũng nắm chặt.

Nhìn chằm chằm con quái vật này với vẻ mặt nghiêm trọng.

Bởi vì con quái vật này không cảm thấy có khí tức cường đại.

Nhưng luôn mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Đó cũng là lý do Tiêu Long không ra tay.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được nguy hiểm.

Nhưng không nhìn thấu được thứ này.

Dường như không có sinh mệnh.

Nhưng dường như lại có sinh mệnh.

Nhưng lại không cảm thấy là cương thi.

Luôn cảm thấy là một thứ kỳ quái.

Giống như những cái đầu người bình thường được ghép lại với nhau!

Lúc này.

Hai bên đã giao chiến.

Mười mấy người áo đen có huyết mạch chi lực.

Bao vây con quái vật đầu người ở giữa.

Trận pháp được kích hoạt.

Cuộc tàn sát bắt đầu.

Nhưng ngay sau đó một cảnh tượng khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt xuất hiện.

Thanh đại đao đáng sợ trong tay những người áo đen này.

Ngay cả mặt đất cũng có thể chém ra một cái hố sâu, chém vào đầu con quái vật này.

Không hề có phản ứng nào.

Thậm chí còn phát ra tiếng va chạm kim loại.

Ngay sau đó, nó bị mấy cánh tay bên cạnh tóm lấy.

Rồi người áo đen đó bị xé toạc ra.

Mười mấy cánh tay đồng thời vung lên.

Trực tiếp xé nát người áo đen xui xẻo đó thành từng mảnh.

Ngay cả bảo đao trong tay.

Cũng trực tiếp bị cướp đi.

Được con quái vật quỷ dị này cầm trong một cánh tay của nó.

Mọi người đều nhìn ngây người.

Lần đầu tiên nhìn thấy quái vật có linh tính như vậy.

Thật hung tàn!

Cưỡng ép xé xác một người sống.

Những người áo đen khác lập tức cảnh giác.

Không dám tùy tiện ra tay nữa.

Ngay cả Cừu Đức Khảo cũng nhíu mày chặt chẽ.

Hắn vẫn không nhìn thấu được độ sâu của con quái vật này.

Ánh mắt Tiêu Long, ngược lại, sáng lên.

Dưới sự bao phủ của linh hồn chi lực khổng lồ.

Khoảnh khắc hai bên vừa ra tay.

Khiến Tiêu Long phát hiện ra một manh mối.

Hạch tâm của con quái vật này.

Chính là những con rết đỏ trong mỗi cái đầu người!

Dường như có trí tuệ không nhỏ.

Có thể hợp tác nhóm.

Những cái đầu người bên ngoài.

Thực ra chỉ là cái vỏ, là bù nhìn.

Cho dù bị đánh nát.

Cũng vẫn vô dụng.

Chỉ cần có đầu người, hoặc bất kỳ đầu động vật nào khác.

Đều có thể ghép nối vào, hình thành một "cơ thể" mới!

Thứ này, là một loại cổ thuật quỷ dị.

Kết hợp với bố cục của toàn bộ đại điện.

Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu ra.

Bên trong có một cục phong thủy.

Được cải tạo nhờ Côn Luân Thần Thai!

Cho nên con rết đầu người trước mắt này, chỉ là một con bù nhìn mà thôi.

Chương 256

Hoặc được sắp xếp đặc biệt ở đây.

Để đối phó với những kẻ xâm nhập!

Lúc này, trận chiến giữa hai bên lại một lần nữa bùng nổ.

Nhưng con quái vật đầu người này quá đáng sợ.

Sau khi ba cái đầu bị đánh nát, nó trực tiếp giết chết bảy tám người áo đen.

Sau đó ghép đầu của họ lên "cơ thể" của nó.

Thực lực lại một lần nữa tăng cường.

Lúc này, Cừu Đức Khảo không thể ngồi yên được nữa.

Hắn đích thân ra tay.

Thực lực Thiên cấp hậu kỳ bùng phát, cuối cùng cũng chống lại được sự tấn công của con quái vật này.

Nhưng cùng với việc không ngừng tàn sát, con rết hình người này càng ngày càng mạnh.

Phàm là thân thể bị xé nát.

Đầu bị ghép vào, ngay cả hai tay và hai chân cũng không buông tha.

Cừu Đức Khảo.

Cũng dần dần rơi vào thế hạ phong.

Thấy sắp gặp nạn.

Lúc này Cừu Đức Khảo không thể không mở miệng cầu cứu!

"Tiêu Long tiểu huynh đệ, ra tay giúp đỡ thế nào?" Tuy nhiên Tiêu

Long lại cười.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo biến đổi, cuối cùng nghiến răng nói: "Giúp tôi, tôi sẽ chia sẻ bản đồ nội bộ Vân Thiên Cung cho anh!" Thần sắc Tiêu Long khẽ động, sau đó cười nói: "Được!

Lùi lại, trực tiếp giao cho tôi!" "Không… thể…" Nghe lời nói kiêu ngạo của Tiêu Long.

Chứ đừng nói Cừu Đức Khảo không tin, những người áo đen và lính đánh thuê xung quanh hắn.

Cũng không nhịn được mà cười khẩy trong lòng: Quái vật mà chúng tôi dốc toàn lực chiến đấu cũng không chống đỡ nổi, hắn lại muốn một mình đối kháng, đơn giản là tìm chết!

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, trực tiếp khiến nụ cười chế giễu của họ, cứng đờ trên mặt.

Họ chấn động nhìn.

Tiêu Long lập tức xuất hiện trước mặt con quái vật.

Khí tức huyết mạch Thánh Thú đáng sợ vừa bùng phát.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó.

Con rết đầu người, vốn khiến họ biến sắc.

Lại trực tiếp run rẩy toàn thân.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Mười mấy cái đầu lập tức tản ra, trong chớp mắt biến mất không còn dấu vết!

Tất cả mọi người đều ngây người.

Nhưng điều đáng sợ hơn, cùng một lúc.

Từ trong quan tài đồng.

Một bóng đen nhảy ra.

Trực tiếp quỳ xuống, phát ra âm thanh kích động: "Ngô chủ, ngài cuối cùng cũng trở về rồi sao?!" Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sờ!

Họ đờ đẫn nhìn mọi thứ trước mắt.

Trong ánh mắt, tràn đầy sự khó tin.

Chuyện gì đang xảy ra?

Một con quái vật, lại quỳ bái như một con người?!

Đặc biệt là những người trước đây đã thấy Trần Bì A Tứ quỳ bái Tiêu Long.

Từng người một khó tin nhìn Tiêu Long.

Trong đầu không thể hiểu nổi!

Khoảnh khắc đó.

Mọi người đều nghe thấy điều này.

Tiếng thở dồn dập của nhau.

Một âm thanh chấn động!

Mọi người thật sự không thể hiểu nổi.

Con rết người đáng sợ kia vì sao lại chạy mất dép?

Sợ đến mức ba chân bốn cẳng chạy trối chết!

Thật sự là chạy toán loạn!

Lẽ nào con quái vật cấp độ Thi Vương trước mắt này lại quỳ lạy hắn?

Ai nấy đều vô cùng chấn động!

Đừng nói đến những lính đánh thuê bình thường, ngay cả đám

thuộc hạ do Trần Bì A Tứ dẫn theo cũng như nhìn thấy thần linh vậy.

Bởi vì trong đầu họ, ngoại trừ thần tiên ra, làm gì có thứ gì có thể khiến quái vật đáng sợ như vậy phải bỏ chạy thục mạng?

Đặc biệt là con Thi Vương đang quỳ dưới đất kia.

Thoạt nhìn đã biết là một vị vua của một quốc gia, ít nhất cũng là một đại tướng quân.

Hắn mặc một bộ giáp vàng ròng, trên người khắc hình rồng thần trăm chân!

Nhìn là biết lúc còn sống khí phách phi phàm.

Cho dù bây giờ đã biến thành xác sống, nó vẫn cực kỳ mạnh mẽ, ít nhất cũng khiến người ta cảm thấy tim đập chân run.

Thế mà giờ đây, dáng vẻ cung kính của nó cứ như gặp được chủ nhân của mình vậy.

Thật sự quá không thể tin nổi!

Tiêu Long đứng trước mặt họ, chỉ là một thiếu niên áo trắng trông bình thường.

Lẽ nào hắn thật sự là một tồn tại đáng sợ?

Chủ nhân của những quái vật kia?

Thân phận của hắn rốt cuộc là gì?

Một nhân vật siêu cấp từ mấy trăm hay mấy nghìn năm trước?

Khoảnh khắc này, ngay cả A Ninh, Bàn Tử và vài người khác cũng đứng hình.

Lần đầu tiên họ bắt đầu nghi ngờ thân phận của Tiêu Long.

Dù sao thì, cảnh tượng này thật sự quá khó tin.

Trước đó, Khâu Đức Khảo và Trần Bì A Tứ đã từng quỳ lạy,

miệng lẩm bẩm "Chí tôn áo trắng".

Bây giờ lại thấy một con Thi Vương, nhảy ra từ quan tài, quỳ gối trước mặt Long ca, gọi hắn là "chủ nhân"!

Chương 257

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người chợt nhận ra, lần đầu Tiêu Long xuất hiện đã thần bí như vậy.

Sức mạnh của hắn mạnh đến mức nào.

Mọi người cứ lần lượt nâng cao giới hạn sức mạnh của hắn, nhưng mỗi lần đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hiện tại, hắn thậm chí còn không cần ra tay, đã có thể chấn nhiếp những quái vật mà mọi người hợp lực cũng không đánh bại được!

Thật sự không thể trách họ loạn.

Càng nghĩ càng thấy không thể tin nổi.

Bên Tiểu Ca, chỗ Trần Bì A Tứ, thậm chí cả Khâu Đức Khảo, đều cảm thấy cả thế giới đã thay đổi.

Trong lòng họ dấy lên những suy nghĩ đáng sợ.

Hai người không khỏi nhìn nhau một cái, đều thấy được ánh mắt kinh hoàng trong mắt đối phương.

Ngay sau đó, họ trực tiếp cúi đầu, không còn dám nhìn thẳng Tiêu Long nữa.

Cả ba đều có bí mật của riêng mình, và cả ba đều có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Ban đầu họ nghĩ rằng Tiêu Long dù có mạnh đến mấy, chỉ cần đợi đến khi lấy được thứ thuộc về mình, thì Tiêu Long cũng chẳng là gì.

Bởi vì họ tin vào sức mạnh của bản thân, tin vào tiềm năng, tin vào kế hoạch của mình.

Nhưng bây giờ, họ đã dao động.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, họ đã dao động.

Một tồn tại có thể khiến một Thi Vương quỳ xuống cầu xin tha mạng, gọi mình là chủ nhân!

Liệu họ có thật sự có thể đối kháng với hắn không?

Khoảnh khắc này, họ bắt đầu nghi ngờ kế hoạch của mình.

Sắc mặt cả người thay đổi liên tục, thậm chí còn có một cảm giác sợ hãi từ tận linh hồn.

Chạy đi!

Không đúng, phải rời đi!

Nhất định phải tìm cơ hội rời đi.

Nếu không, thật sự sẽ bị hù chết mất!Trong khi tất cả mọi người còn đang chấn động không thôi, Tiêu Long lại bình thản nhìn con Thi Vương trước mặt, thản nhiên nói: "Ngươi có thể giao tiếp với ta sao?" "Chủ nhân, cuối cùng người cũng đến rồi sao?" Trong lòng mọi người chợt động.

Tình hình dường như không đáng sợ như mọi người vẫn tưởng.

Con quái vật này, hình như không có trí tuệ thật sự, cứ như là dựa vào một loại chương trình nào đó mà biểu hiện ra dáng vẻ này.

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy có chút căng thẳng, nhưng không còn sợ hãi như trước nữa.

Lúc này Tiêu Long dường như cũng phát hiện ra nguyên nhân.

Khí tức thánh thú trên người hắn biến mất chỉ trong nháy mắt.

Con Thi Vương vốn đang quỳ cung kính ở đó, ánh mắt lập tức trở nên đỏ rực. "Gầm!" Nó gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp bùng nổ.

Mọi người lập tức giật mình, vội vàng lùi lại.

Khâu Đức Khảo và vài người khác cũng ngay lập tức căng cứng cơ thể, sẵn sàng chiến đấu.

Bởi vì vào khoảnh khắc đó, khí tức mà con Thi Vương này bùng phát đã đạt đến sức mạnh cấp Vương hậu kỳ!

Sắc mặt vài người lập tức thay đổi.

Nhưng khi con Thi Vương lao về phía Tiêu Long, mọi người ban đầu còn nghĩ hắn sẽ né tránh, hoặc cùng mọi người đối phó với con quái vật này.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, Tiêu Long đứng đó bất động, cứ như bị dọa đến ngây người vậy.

Những lính đánh thuê không rõ tình hình, tưởng thật sự có vấn đề, sợ đến mức lập tức bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc đó, khi mọi người thấy móng vuốt đáng sợ của Thi Vương xuất hiện cách Tiêu Long chưa đầy nửa mét, Tiêu Long cuối cùng cũng động.

Hắn chỉ nhẹ nhàng nhấc chân phải lên.

Đồng thời khi Thi Vương lao đến, hắn nhẹ nhàng đá một cước ra.

Mọi người ban đầu còn nghĩ Tiêu Long sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến họ mắt trợn tròn mồm há hốc xuất hiện. "RẦM!" Thi Vương trực tiếp bay ra ngoài.

Bị cái đá nhẹ nhàng đó, nó trực tiếp bay ra xa, phá nát năm sáu cây cột, rồi đập mạnh vào tường!

Thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Không có bất kỳ âm thanh nào.

Những kẻ ban nãy vừa mới nhấc chân định chạy trốn, lập tức đứng sững tại chỗ.

Mắt trợn tròn mồm há hốc nhìn Tiêu Long thu chân phải lại, từng bước từng bước đi về phía con Thi Vương!

Khoảnh khắc này, ngoài Bàn Tử và vài người cực kỳ quen thuộc với Tiêu Long ra, bất kể Khâu Đức Khảo, hay Trần Bì A Tứ, hay Phan Tử, Thuận Tử, v.v., đều ngây người nhìn bóng lưng đó, không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó!

Hắn quá trâu bò rồi chứ gì?

Đó là một Thi Vương cấp Vương hậu kỳ đấy!

Ba bốn người chúng tôi hợp sức cũng chưa chắc đã hạ gục được.

Kết quả bị hắn một cước đá chết ư?

Sao có thể chứ?

Hoàn toàn không thể mà!

Cái thiếu niên áo trắng này, Long ca này, thật sự đáng sợ đến vậy sao?!

Lúc này, nhìn đám lính đánh thuê mặt mày bơ phờ, Bàn Tử và vài người không kìm được mà cười. "Nhìn cái dáng vẻ của mấy người kìa, một con Thi Vương nhỏ nhoi thôi mà, nhìn xem đã hù cho mấy người thành ra thế nào rồi?" "Long ca của tôi, giết Thi Vương nhiều hơn cả số quái vật mấy người từng thấy đấy!" "Từng người từng người một cứ làm quá lên, trông như chưa thấy đời bao giờ ấy!" Bị Bàn Tử châm chọc một cách khinh thường như vậy, mọi người không những không tức giận, ngược lại trong lòng càng thêm chấn động.

Chuyện như thế này không thể khoác lác được.

Trước đó họ chỉ nghe nói, không có khái niệm gì.

Nhưng bây giờ lại tận mắt chứng kiến.

Thật sự quá đáng sợ!

Người đàn ông này, khi chưa hoàn toàn nắm chắc, tốt nhất là đừng chọc ghẹo!

Trần Bì A Tứ và Khâu Đức Khảo nhìn nhau, trong lòng lập tức có quyết định.

Tìm cơ hội, chạy!

Còn về đám thuộc hạ thì không thể quản nhiều như vậy được nữa!Cùng lúc đó, trong lúc mọi người còn đang chấn động.

Tiêu Long đi đến trước mặt Thi Vương vừa bị hắn một cước đá chết.

Hắn vẻ mặt bất đắc dĩ kéo nó từ bức tường ra.

Ban đầu hắn chỉ định đá choáng nó, sau đó khống chế để xem có thể hỏi ra được chút gì không.

Chương 258

Nhưng bây giờ xem ra, hắn đã quá lời.

Con Thi Vương đáng thương này, căn bản không chịu nổi một cước của hắn.

Sức mạnh dùng quá lớn.

Hoặc là, hắn đã đánh giá quá cao độ cứng cáp của cơ thể con Thi Vương này.

Không còn cách nào khác.

Ít nhất thì tinh huyết của nó cũng có chút tác dụng, không thể lãng phí.

Trong chuyến đi Vân Thiên Cung, cơ hội thu được tinh huyết quá ít.

Đi nửa ngày trời mới lần thứ hai thu được tinh huyết!

Đâu được như trước kia, thoải mái thu được huyết mạch mạnh mẽ sảng khoái!

Ai!

Thôi thì dùng tạm vậy.

Tiêu Long nghĩ thầm trong lòng, bắt đầu chiết xuất tinh huyết! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được một giọt tinh huyết Vạn Nô Vương, cấp Vương đỉnh phong, có thể dùng để hợp thành tinh huyết Vạn Nô Vương cấp Hoàng, nuốt chửng hay trữ tồn?" Tiêu Long trợn mắt trắng dã.

Đối với những lựa chọn mà hệ thống đưa ra bây giờ, hắn càng

ngày càng bất đắc dĩ.

Có cần không?

Lợi ích của việc trữ tồn chắc chắn lớn hơn việc nuốt chửng ngay bây giờ chứ.

Vạn nhất bây giờ nuốt chửng một giọt, sau này thu thập đủ các tinh huyết khác, lại thiếu đúng giọt cuối cùng thì chẳng phải sẽ khóc chết mất sao? "Trữ tồn!" Hắn không chút do dự mà trữ tồn.

Lúc này, số tinh huyết đặc biệt cao cấp mà Tiêu Long đã trữ tồn cũng không ít.

Nhìn mấy loại tinh huyết trên giao diện thuộc tính, Tiêu Long mong chờ đến ngày tất cả đều được hợp thành. [Hệ Thống Huyết Mạch Thôn Phệ] Túc chủ: Tiêu Long [Huyết Mạch Trường Sinh]: Huyết Mạch Trường Sinh Thánh Thú (Thần Cấp sơ kỳ 20%: Thần Vực) [Linh Hồn Trường Sinh]: Hồn Mạch Phệ Hồn (Trung cấp đỉnh phong, công kích linh hồn suy yếu 30%) Mười Đại Huyết Mạch Thần Thú: 1, Đế Thính (Thiên Giai sơ: Nhục thân) 2, Câu Trần (Cao cấp sơ: Xương cốt) 3, Cửu Vĩ Thiên Hồ (Thiên Giai sơ: Mị hoặc) 4, Tuyết Viên (Cao cấp hậu: Băng tuyết chi lực) Tất cả tinh huyết: 1, Tinh huyết Trường Sinh Vương Tàng Hải *8 (Vương cấp: Có thể hợp thành) 2, Tinh huyết Trường Sinh Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp) 3, Tinh huyết Vạn Nô Vương *1 (Vương cấp: Có thể hợp thành) [Kỹ Năng] [Vũ Khí] [Bảo Vật] [Nhiệm Vụ]: 1, Giải mã bí mật Côn Luân Thai 2, Bí mật sau cánh cửa Thanh Đồng Ba loại tinh huyết cực kỳ đặc biệt, Tiêu Long không biết lần này có thể hợp thành Vạn Nô Vương và Vương Tàng Hải hay không.

Nhưng Tây Vương Mẫu thì chắc chắn lần này không thể hoàn thành.

Chỉ có đến cung điện Tây Vương Mẫu, có lẽ mới có cơ hội.

Mà Tiêu Long cũng chú ý đến nhiệm vụ đầu tiên.

Theo lý mà nói, Tiêu Long hẳn đã phá giải bí mật Côn Luân Thai rồi.

Nhưng hệ thống lại không hiển thị xác nhận.

Điều đó cho thấy những gì Tiêu Long biết về bí mật Côn Luân Thai là không hoàn chỉnh, hoặc tất cả đều là giả.

Điều này khiến Tiêu Long vô cùng tò mò.

Hắn nảy sinh hứng thú cực lớn đối với Côn Luân Thai thần bí này.

Tiêu Long có một cảm giác, nếu giải quyết được bí mật này, chắc chắn sẽ nhận được không ít lợi ích.

Vậy tiếp theo nên làm gì đây?

Điều này khiến Tiêu Long rơi vào trầm tư.Một lát sau, Khâu Đức Khảo và những người khác cuối cùng cũng hồi phục lại.

Hơn nữa, hiện tại họ đặc biệt không muốn ở cùng Tiêu Long, nên cực kỳ muốn rời đi.

Thế là họ bắt đầu tìm kiếm lối ra khắp nơi.

Cuối cùng, họ đã tìm thấy manh mối!

Ở trung tâm đại điện xuất hiện một quan tài đồng.

Sau đó hai người họ phát hiện ra một phong thủy cục mạnh mẽ.

Cả hai người họ căn bản không thể phá giải.

Đặc biệt sợ vạn nhất lại xuất hiện những sự cố bất ngờ khác.

Dù sao thì từ bên trong cũng đã nhảy ra hai con quái vật rồi.

Vì vậy họ cực kỳ cảnh giác.

Đành phải cứng đầu mời Tiêu Long ra tay. "Tiêu Long tiểu huynh

đệ, tôi phát hiện ra một cơ quan, có một phong thủy cục Tá Thi Hồn, không dám tùy tiện phá giải, hay là cậu giúp xem xét một chút?" "Nếu vậy thì tôi cũng có thể rời đi sớm hơn, tìm Vân Thiên Cung thật sự." Tiêu Long quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ với vẻ mặt ngượng ngùng.

Hắn nhìn thật sâu một cái.

Hắn không nói gì cả.

Đã muốn chơi, vậy thì chơi cho thật đã.

Thật sự nghĩ rằng ông đây không phát hiện ra mưu tính nhỏ của mấy người sao?

Liếc mắt đưa tình?

Buồn cười!

Nếu không chú ý thì thôi.

Nhưng một khi đã chú ý, dưới thần niệm của lão tử, có thể che giấu được sao?

E rằng mấy người vĩnh viễn không biết được sự đáng sợ của cao thủ Thần cấp đâu! "Được!" Tiêu Long gật đầu, đi về phía quan tài đồng.

Xem một màn kịch khỉ như vậy, để thêm chút thú vị cho cuộc sống đạo mộ tẻ nhạt.

Rồi đến khoảnh khắc cuối cùng, nhìn ánh mắt từ đắc ý biến thành kinh ngạc của họ!

Cảm giác này nhất định sẽ rất thú vị.Cùng lúc đó, mọi người nhường đường cho Tiêu Long.

Tiêu Long cẩn thận quan sát vị trí quan tài đồng cũng như cách bố trí bên trong.

Dựa vào lời giải thích của hai người, kết hợp với phong thủy cục Tá Thi Hồn mà hắn đã nhìn ra, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười, nói. "Phỏng đoán của mấy người đại khái không sai nhiều, may mà không tùy tiện động vào, nếu không thì bây giờ e rằng đều đã mất mạng rồi." Một câu nói của Tiêu Long không khỏi khiến mọi người toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Bởi vì họ biết lúc này Tiêu Long không cần phải lừa dối.

Nhưng họ nhìn nửa ngày cũng không phát hiện ra nguy hiểm nằm ở đâu.

Lúc này, Tiêu Long thản nhiên nói. "Cái việc nhìn ra Tá Thi Hồn thì không tệ!

Nhưng lại quên mất một điều quan trọng!" "Long ca, là gì ạ?" Bàn Tử kịp thời đáp lời. "Nơi này là gì?" "Đại Tuyết Sơn!" "Rồi sao nữa?" "Côn Luân Linh Thai?" "Thông minh!" Tiêu Long gật đầu, rất hài lòng vỗ vỗ đầu Bàn Tử, rồi tiếp tục nói. "Bởi vì Côn Luân Linh Thai ở đây, đồng dạng cũng là một phong thủy cục tự nhiên, cực kỳ thần kỳ." "Mặc dù bị cái lão già Vương Tàng Hải kia cải biến, biến thành cái gọi là Tá Thi Hồn, nhưng ảnh hưởng của long mạch ở đây vẫn còn." "Hai con quái vật mà tôi thấy trước đó, mấy người nghĩ là một thi một hồn đúng không?" Trần Bì A Tứ và hai người gật đầu.

Lúc này Tiêu Long cười nói. "Vương Tàng Hải đã lừa mấy người rồi!

Cũng là lý do tôi xuất hiện ở đây." "Trước đây tôi cũng chỉ nghĩ đó là sự dung hợp chuyển hóa giữa hai phong thủy cục." "Nhưng nhìn cách bố trí những chiếc đèn trường minh xung quanh, có chỗ nào kỳ lạ không?" Mọi người không khỏi tự chủ mà nhìn qua đó.

Đột nhiên.

Khâu Đức Khảo và Trần Bì A Tứ đồng thời kinh hô.

Chương 259

"Là Bắc Đẩu Thất Tinh Trận?!" Tiêu Long gật đầu, tiếp tục nói. "Không sai!

Vương Tàng Hải chuyển hóa Côn Luân Linh Thai thành phong thủy cục Tá Thi Hồn, không phải vì muốn chuyển hóa hai thứ bên trong quan tài đồng." "Mà là muốn mượn năng lượng của hai thứ đó để nuôi dưỡng một thứ khác!

Thứ đó chính là Côn Luân Linh Thai!, rất có thể nó đã thành tinh rồi!" "Bắc Đẩu Thất Tinh Trận cấu tạo thành cục Đấu Chuyển Tinh Di là bằng chứng tốt nhất!" "Âm dương nghịch chuyển, biến chết thành sống!

Chính là thủ đoạn quen dùng của Vương Tàng Hải!" Nhưng Khâu Đức Khảo lại lộ ra vẻ nghi ngờ. "Không đúng à, muốn bố trí Đấu Chuyển Tinh Di, nhất định phải có đá từ tính, nhưng ở đây tôi không hề cảm nhận được sức mạnh từ trường!" Nghe vậy, Tiêu Long cười!"Lùi lại!" Mọi người tuy không hiểu nhưng vẫn nghe lời lùi lại.

Lúc này, Tiêu Long nhẹ nhàng vỗ vào đáy quan tài đồng, tầng dưới ngay lập tức biến mất!

Cùng lúc đó, mọi người đột nhiên cảm thấy những đồ vật trong tay xuất hiện một lực hút khổng lồ.

Ngay sau đó, tất cả đồ vật bằng sắt nhanh chóng bay về phía quan tài đồng.

Rầm rầm rầm, chỉ trong chớp mắt, súng ống, đao kiếm, vân vân trong tay mọi người, trực tiếp bị hút chặt vào quan tài đồng.

Quan tài đồng vốn trông bình thường, trực tiếp biến thành sắt từ

tính!

Cùng lúc đó, bên trong quan tài đồng, một khối đá từ từ dâng lên.

Nhìn khối đá lồi lõm đó.

Tiểu Ca, Khâu Đức Khảo, Trần Bì A Tứ, ba người sắc mặt lập tức thay đổi. "Tây Vương Mẫu, Thiên Ngoại Vẫn Thiết?!"Mấy người kinh hô thành tiếng!

Nhưng nhìn sắc mặt bình tĩnh của Tiêu Long, họ lập tức biết hắn đã sớm phát hiện ra.

Trong lòng mấy người chấn động không ngớt.

Hèn chi trước đây tôi vẫn luôn không phát hiện ra vấn đề.

Hèn chi tôi vẫn luôn không tìm ra lối thoát.

Hèn chi tôi phát hiện ra phong thủy cục Tá Thi Hồn, nhưng lại không có chút cách nào để phá giải!

Hóa ra bên trong thật sự có một phong thủy cục ẩn bí hơn.

Đó chính là Đấu Chuyển Tinh Di!

Cái lão già Vương Tàng Hải này, thật sự quá quỷ dị.

Trong một nơi nhỏ bé, hắn ta trực tiếp bố trí ba phong thủy cục!

Tầng tầng lớp lớp, cái này ẩn giấu cái kia.

Nếu không có Tiêu Long ở đây, e rằng mọi người thật sự đã mắc bẫy rồi.

Ngay cả khi phong thủy chi thuật của họ mạnh mẽ, nhưng vẫn sẽ bị lừa gạt!

Cứ nghĩ rằng đã phát hiện ra Tá Thi Hồn ẩn giấu là ghê gớm lắm rồi, sau đó dẫn người tiếp tục tiến lên.

Kết quả là cái nơi tự nhận là lối ra, đã sớm bị Đấu Chuyển Tinh

Di cải biến.

Sinh môn biến thành tử môn!

Thật sự là không cho hậu nhân đường sống mà!

Ba người nhìn Tiêu Long với ánh mắt khác lạ.

Cái thiếu niên áo trắng này, phong thủy chi thuật của hắn đáng sợ!

Có thể dễ dàng phá giải sự bố trí của Vương Tàng Hải.

Có thể thấy trình độ phong thủy chi thuật của hắn, thật sự sánh ngang tông sư!

Những người khác thì mặt mày ngơ ngác, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vì Tiêu Long nhẹ nhàng động vào quan tài, vũ khí của họ đã biến mất!

Nhìn khối Thiên Ngoại Vẫn Thiết trước mắt, họ chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Nhưng Tiêu Long lại cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ dị trên khối đá đó.

Đặc biệt là tinh huyết Trường Sinh Tây Vương Mẫu được trữ tồn trong cơ thể hắn cũng xuất hiện dao động.

Điều đó có nghĩa là thứ trước mắt này, thật sự đến từ mộ của Tây Vương Mẫu.

Tên Vương Tàng Hải này, thật sự là một nhân vật đáng sợ.

Ngay cả thứ này cũng có thể lấy được!

Nhưng bây giờ lại tiện cho Tiêu Long.

Không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, Tiêu Long trực tiếp di chuyển khối Thiên Ngoại Vẫn Thiết xuống.

Sau đó bên dưới xuất hiện một lối đi.

Lối ra khỏi nơi này, đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy điều này, mọi người nhanh chóng reo hò.

Thậm chí cảm động đến rơi nước mắt.

Cuối cùng cũng sắp rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi!

Ngay cả những lính đánh thuê mà Khâu Đức Khảo dẫn theo cũng nhìn Tiêu Long với vẻ mặt cảm kích.

Vừa rồi họ thấy rất rõ ràng, ông chủ của họ đã bỏ mặc họ mấy lần.

Vừa rồi cũng không tìm thấy bất kỳ lối ra nào.

Nhưng kẻ địch trước mắt này, cái thiếu niên áo trắng này, lại dễ dàng tìm ra lối thoát.

Thật sự là Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn!

Thật sự là Thượng Đế tái thế!

Trong lòng mỗi người đều vô cùng cảm kích.

Thậm chí suy nghĩ trong lòng cũng bắt đầu thay đổi.

Đối với ông chủ Khâu Đức Khảo, họ đã thêm một chút bất tín nhiệm, thậm chí thêm một chút oán hận.

Thấy mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, từng người từng người một đứng đực ra đó, Tiêu Long rất không hài lòng nói: "Đứng đực ra đó làm gì?

Đi thôi!

Lẽ nào muốn tôi phải mở đường cho mấy người?" Một câu nói khiến mọi người lập tức bừng tỉnh.

Không cần Tiêu Long phải nói thêm nữa.

Khâu Đức Khảo dẫn người lập tức tiến vào đó!

Sau đó Trần Bì A Tứ cũng dẫn người vội vàng đi theo.

Cuối cùng chỉ còn lại Tiêu Long và những người thân tín của hắn.

Tiêu Long đưa cho Tiểu Ca, Tú Tú, A Ninh và vài người một ánh mắt.

Ý là bảo họ chú ý những người phía trước.

Ba người trong lòng lập tức hiểu ý đi theo.

Tiêu Long thì để Phan Tử, Thuận Tử và những người khác đi vào.

Hắn ở lại bọc hậu, vào khoảnh khắc cuối cùng rời đi, trực tiếp thu khối Thiên Ngoại Vẫn Thiết đó vào không gian hệ thống.

Đồ chơi này không chừng sau này có ích.

Chương 260

Dù sao nó cũng có liên quan đến mộ của Tây Vương Mẫu, không thể dễ dàng bỏ qua được.Nhanh chóng, mọi người phát hiện mình đã đến một tầng hầm.

Cứ như một khoảng trống nối liền cung điện bên trên và bên dưới.

Lại như một đường hầm thoát hiểm mà những người xây dựng địa cung năm xưa để lại.

Bởi vì nó vô cùng đơn sơ, vô cùng chật hẹp.

Mọi người chỉ có thể khom lưng mới đi qua được.

Bên trong toàn là mùi mục nát.

Cũng không biết đã bò bao lâu.

Phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Dường như có người gặp nguy hiểm.

Mọi người nhanh chóng đi theo.

Kết quả là từng tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Nhanh chóng, phía bên kia truyền đến tiếng hô lớn của Khâu Đức Khảo: "Mọi người đừng hoảng loạn, không có nguy hiểm đến tính mạng, tôi chỉ phát hiện ra một Tàng Thi Động!" Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh chóng mọi người đã đến cái gọi là Tàng Thi Động đó.

Khi tất cả mọi người đi xuống, cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Một cung điện vô cùng rộng lớn.

Cứ như Đại Hùng Bảo Điện của Phật Môn vậy.

Đó là một đại điện dài hun hút.

Vị trí mọi người rơi xuống gần cửa ra vào.

Do lâu ngày không sửa chữa, tầng hầm trước đó dường như có vấn đề.

Những người dẫn đường phía trước đã rơi xuống.

Cảnh tượng trước mắt, cứ như một Đại Hùng Bảo Điện thật sự.

Chỉ là Đại Hùng Bảo Điện này có chút quỷ dị.

Âm khí lạnh lẽo.

Quan trọng nhất là, mọi người phát hiện những thứ dường như đang khom lưng ở hai bên.

Đó thật sự là những thi thể đầu trọc!

Nhìn kỹ, chúng đã biến thành xác khô.

Số lượng khổng lồ.

Cả hai bên đều có.

Kéo dài đến tận sâu trong đại điện.

Ánh đèn của mọi người chiếu tới.

Lờ mờ ở vị trí sâu nhất thấy một kim thân Phật Tổ khổng lồ!

Ánh mắt rủ xuống của ngài, cứ như đang đánh giá mọi người vậy, khiến ai nấy trong lòng không khỏi rùng mình.

Ngay cả Tiêu Long nhìn ánh mắt lờ mờ đó, cũng có một cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm.

Nhưng thứ đó rõ ràng là một pho tượng Phật đúc bằng vàng,

không hề có bất kỳ đặc điểm sinh mệnh nào.

Thậm chí không phải thi thể.

Điều này khiến Tiêu Long vô cùng kỳ lạ.

Lúc này, cùng với việc mọi người thắp sáng những chiếc đèn trường minh mờ ảo, không ngừng đi sâu vào.

Những tiếng kinh ngạc vang lên liên hồi.

Khi mọi người đến sâu trong đại điện, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng không kìm được mà kinh hô thành tiếng: "Trời đất ơi! 108 thi thể!

Lẽ nào thật sự là 108 La Hán trong truyền thuyết?!" Những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng Bàn Tử lại cứ nhìn chằm chằm vào kim thân Phật Tổ khổng lồ đó, cứ như đang chảy nước miếng.

Nhưng lại vẻ mặt khiêm tốn, miệng lẩm bẩm A Di Đà Phật.

Trong khi một số người bị thu hút bởi các loại vàng bạc châu báu trong tay 108 La Hán kỳ dị, Tiêu Long lại cảm nhận được một dao động năng lượng kỳ dị.

Dường như là sức mạnh của linh hồn.

Nhưng lại vẫn không tìm thấy dấu vết.

Hắn cảnh giác hơn một chút.

Lúc này, không biết ai đã chạm vào cơ quan.

Hoặc có thứ gì khác xảy ra. 108 La Hán vốn đang đứng yên ở đó với nhiều tư thế khác nhau, tất cả đều mở mắt. "A?!

Không hay rồi, chúng sống lại rồi!" Khoảnh khắc này.

Có người cũng phát hiện ra.

Kèm theo một tiếng thét chói tai, 108 La Hán xung quanh, lập tức

phục sinh!"Mẹ kiếp!

Mấy thứ này thật sự sống lại rồi!" "Mẹ nó!

Trá thi rồi!

Chạy nhanh!" "Không, sao lại nhiều quái vật như vậy!" "Cứu tôi." Nhất thời, cả đại điện lập tức hỗn loạn.

Đặc biệt là khi những La Hán đó nhảy xuống khỏi vị trí của mình, cầm vũ khí trong tay, chém chết mấy tên tham lam vừa nãy đang tranh giành vàng bạc châu báu.

Mọi người nhanh chóng rút lui, trở về đội ngũ của mình, cẩn thận dè chừng xung quanh.

Sau đó 108 La Hán đã bao vây tất cả mọi người.

Trong đại điện có nhiệt độ khá thấp, thêm vào đó là một cảm giác run lẩy bẩy.

Nhìn những La Hán cương thi mặt xanh nanh dài trước mắt, sắc mặt mọi người không được tốt.

Đặc biệt là những La Hán mặt xanh đó, thật sự khắp người xanh tím một mảng.

Nhìn là biết nhục thân vô cùng cường hãn.

Trong đôi mắt đỏ rực quỷ dị của chúng, tràn ngập ánh sáng khát máu.

Quan trọng nhất là khí tức phát ra từ trên người chúng, một nửa đã đạt đến trình độ quái vật cấp Vương!

Trong đó, ba con thậm chí đạt đến cấp Vương hậu kỳ, 12 con đạt đến cấp Vương trung kỳ!

Ngay cả số còn lại kém nhất, thì cũng là cấp Tướng đỉnh phong!

Đối mặt với một đội ngũ cương thi đáng sợ như vậy, ngoại trừ Tiêu Long ra, sắc mặt những người khác lập tức đại biến.

Bởi vì họ thật sự không thể đối kháng được!

Chỉ riêng ba con La Hán cương thi cấp Vương hậu kỳ, và mười hai con cấp Vương trung kỳ, đã đủ để đồ sát hai đội ngũ rồi.

Đương nhiên, nếu Khâu Đức Khảo và Trần Bì A Tứ dốc toàn lực ra tay, thì cũng có một đường sống để thoát ra.

Chương 261

Thế nhưng bị những cương thi này bao vây.

Thấy chúng lao đến, mọi người trực tiếp rút súng ra bắt đầu phản kháng.

Đạn xả không tiếc mạng!

Nhưng điều khiến mọi người tuyệt vọng là, đạn của súng lục thông thường, bắn vào người chúng, ngay cả phòng ngự của chúng cũng không phá được.

Chỉ có một số loại đạn đặc biệt mới có thể xuyên thủng da thịt của chúng, nhưng lại bị kẹt trong cơ bắp, căn bản không thể tạo thành vết thương xuyên thủng.

Không tạo thành vết thương xuyên thủng, thì đối với những cương thi này, căn bản không có chút tác dụng nào.

Quan trọng nhất là, có người thử bắn vào đầu chúng.

Kết quả đổi lại lại là một loạt tiếng keng keng.

Đầu của những La Hán cương thi này, còn cứng hơn cả cơ thể!

Mẹ nó!

Chơi cái đinh gì nữa?

Đánh cái gì?

Thậm chí có người trực tiếp ném ra hai quả lựu đạn.

Kết quả chỉ nghe thấy một tiếng "bùm".

La Hán cương thi đúng là bị nổ bay đi.

Nhưng nhanh chóng lại bò từ xa đến, càng thêm phẫn nộ mà xông

vào.

Kim Cương Bất Hoại!

Mọi người cuối cùng cũng đã thể nghiệm được cái gọi là Kim Cương Bất Hoại.

Đạn bắn không xuyên.

Bom nổ không phá hủy được.

Ngoại trừ mấy người áo đen dưới trướng Khâu Đức Khảo dùng sức mạnh huyết mạch đặc biệt mới có thể gây ra thương hại, vũ khí thông thường căn bản không có chút tác dụng nào.

Trong toàn bộ hai đội ngũ, những người duy nhất có thể gây ra thương hại cho những La Hán cương thi này, chỉ có A Ninh và những người áo đen có sức mạnh huyết mạch!

Thế nhưng những La Hán cương thi này quá mạnh mẽ.

Chủ yếu nhất là lực phòng ngự nhục thân của chúng quá mạnh.

Ngay cả A Ninh, dưới sự dốc toàn lực, cũng chỉ có thể gây ra thương tích, nhưng không thể gây trọng thương.

Chỉ có hai người hợp lực, mới có thể khó khăn lắm mà hạ gục được một con.

Tổng cộng đã chiến đấu hơn mười phút.

Mấy người hợp lực cũng chỉ mới chém giết được hơn mười con.

Trong tình huống ba con La Hán cấp Vương hậu kỳ chưa ra tay, trong tình huống bất đắc dĩ, Khâu Đức Khảo và hai người kia chỉ có thể xuống sân.

Trần Bì A Tứ ở đây cũng khó có thể che giấu thực lực nữa, bởi vì Tiêu Long đang bảo vệ những người bình thường khác, căn bản

không có ý định ra tay.

Vì vậy hai người họ đành phải ra tay, Tiểu Ca, dốc toàn lực đối phó ba con La Hán cương thi cấp Vương hậu kỳ kia!

Nhưng lực phòng ngự của chúng càng mạnh, cho dù ba người, cũng chỉ có thể kéo trụ được.

Trừ phi là cường giả Thiên Giai đỉnh phong, nếu không muốn chém giết những La Hán cương thi cấp Vương hậu kỳ này, thật sự khó như lên trời.

Những La Hán cương thi này, thậm chí có thể vô địch cùng cấp rồi.

A Ninh và Tú Tú, cùng với mười mấy người áo đen.

Dốc toàn lực đối phó 12 con La Hán cương thi cấp Vương trung kỳ.

Tiêu Long vẫn luôn không ra tay.

Hắn chỉ đứng chắn trước mặt Thuận Tử và những người bình thường khác, chăm chú quan sát những La Hán cương thi này.

Bởi vì hắn phát hiện những thứ này không hề tầm thường.

Không chỉ đơn giản là cương thi.

Dường như chúng có trí tuệ.

Đặc biệt là khi những cương thi thông thường bao vây mọi người, chúng không hề tùy ý nhúng tay, cũng không tùy ý tấn công.

Đặc biệt đối với Tiêu Long, chúng dị thường cảnh giác.

Cứ như có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Tiêu Long vậy.

Sau đó trận chiến bước vào giai đoạn quyết liệt.

Khâu Đức Khảo, A Ninh và những người khác thật sự có chút

không chống đỡ nổi.

Khó có thể phá hủy nhục thân của La Hán cương thi, nên căn bản khó có thể chém giết chúng.

Trước đó ba người dốc toàn lực, hợp lực một kích.

Trực tiếp chém đứt nửa bên người một con La Hán cấp Vương hậu kỳ.

Nhưng căn bản không có tác dụng.

Con La Hán cương thi bị mất một cánh tay, thực lực cũng không bị giảm sút nhiều.

Thấy vòng vây càng ngày càng thu hẹp lại.

Mọi người bị ép sát lại.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mọi người ngay cả phạm vi hoạt động cũng không còn.

Đối mặt với tình huống tuyệt vọng như vậy, mấy người đành phải mở miệng cầu xin Tiêu Long ra tay. "Tiêu Long tiểu huynh đệ, mau ra tay giúp tôi!

Mấy con cương thi này khó giết quá!" "Tiểu huynh đệ, mọi người cùng hợp tác đi!

Nếu không mấy thứ này thật sự khó giết chết!" "Long ca ca, hay là anh ra tay đi, em thật sự không đánh lại được!" Nghe lời cầu cứu của mấy người, những người bình thường bên cạnh đang vẻ mặt sợ hãi và căng thẳng, cũng lộ ra ánh mắt khẩn cầu.

Khóe miệng Tiêu Long mới lộ ra một nụ cười.

Hắn không phải là không chuẩn bị ra tay, cũng không phải cứ phải đợi những người này cầu cứu mới ra tay.

Hắn cuối cùng cũng đã hiểu rõ tình hình của những La Hán cương thi này!

Những La Hán cương thi này, đã đạt đến trình độ Thi Vương, nhưng lại khó đối phó hơn Thi Vương.

Bởi vì chúng có trí tuệ.

Hoặc là trong não hải của chúng tồn tại sức mạnh linh hồn.

Vừa nãy Tiêu Long cuối cùng cũng đã hiểu rõ.

Luồng sức mạnh kỳ dị mà hắn cảm ứng được trước đó!

Đó chính là lực lượng linh hồn, cộng thêm phong thủy cục Đấu Chuyển Tinh Di và Tá Thi Hồn trước đó.

Tiêu Long có một phỏng đoán táo bạo.

Nơi này, cũng là một mắt xích của hai phong thủy cục.

Vừa nãy Tiêu Long đã nhìn sai một bước.

Vì vậy lối ra mà hắn mở ra không phải là lối ra thật sự.

Vì vậy mới xuất hiện trong tầng hầm này.

Chương 262

Nhưng có lẽ cũng là ý trời.

Để Tiêu Long và những người khác tìm thấy nơi này.

Tá Thi Hồn, nhục thân và linh hồn.

Là ở đây.

Tách nhục thân và linh hồn ra.

Luyện chế ra những La Hán có nhục thân đáng sợ, sau đó dùng linh hồn để nuôi dưỡng Côn Luân Thai thần bí kia!

Quan trọng nhất là, Tiêu Long phát hiện trên trán của những La Hán này, không giống với những hòa thượng khác.

Rõ ràng có thứ gì đó, bám vào đầu chúng để hấp thụ linh hồn!

Vì vậy Tàng Thi Động này.

Thực tế là nơi nuôi dưỡng Côn Luân Thai để nó biến thành linh quái!

Hiểu rõ được điều này một chút.

Hạ gục những cương thi này là chuyện dễ dàng.

Vì vậy sức mạnh linh hồn trên người Tiêu Long khẽ chấn động, Phệ Hồn Châu xuất hiện trong tay hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ đỉnh đầu của 108 La Hán cương thi, một sợi tơ đỏ quỷ dị bay ra, trực tiếp bị Phệ Hồn Châu thôn phệ.

Cùng lúc đó, những La Hán cương thi vốn đang chiến đấu bất phân thắng bại với mọi người.

Ngay lập tức mất đi khả năng hành động, biến thành những thi thể

thật sự!

Cảnh tượng này.

Làm chấn động tất cả mọi người.

Bởi vì mọi người chỉ thấy Tiêu Long nhẹ nhàng vung tay.

Sau đó những La Hán cương thi khó đánh bại kia.

Trực tiếp tắt ngấm!

Âm dương thuật như vậy, quá đáng sợ rồi chứ gì?!

Giữa lúc mọi người còn đang chấn động, Tiêu Long đã bắt đầu thu hoạch.

Phệ Hồn Châu sau khi nuốt chửng sức mạnh linh hồn quỷ dị kia, trực tiếp tăng độ no lên 30%.

Tiêu Long chỉ cảm thấy trong nháy mắt, khả năng cảm nhận môi trường xung quanh trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Ngay lúc đó, hắn phát hiện ra thứ ẩn giấu trong não của những con cương thi La Cẩu!

Và cũng chính là kẻ chủ mưu điều khiển hành động của chúng.

Không ngờ lại là Lục Sí Du Diên!

Con Lục Sí Du Diên biến dị này có đôi cánh màu xanh lục, thân thể màu đỏ, chỉ nhỏ bằng ngón tay cái.

Nó đang nằm im lìm trong sọ của cương thi La Cẩu.

Khoảnh khắc Tiêu Long bùng nổ sức mạnh vừa rồi, nó đã bị chấn động đến mức ngất xỉu, nên mới tạm thời khiến lũ cương thi La Cẩu mất đi khả năng hành động.

Phát hiện ra tình huống này, Tiêu Long lập tức hiểu ra, trận chiến vẫn chưa kết thúc.

Hắn lập tức lên tiếng: “Nhanh lên, mọi người đốt đuốc lên, đặt lên đầu của mỗi con cương thi, nhanh!” Tiêu Long cần một cách để dụ con Lục Sí Du Diên bên trong ra!

Mọi người hiển nhiên ngẩn người, không phản ứng kịp.

Thấy bộ dạng ngơ ngác của họ, sắc mặt Tiêu Long chợt lạnh đi, trực tiếp gầm lên một tiếng: “Đệt, không nghe hiểu tiếng người à?!

Nhanh chóng đặt đuốc cạnh đầu chúng nó mau!!” Thấy Tiêu Long đột nhiên nổi giận, mọi người sợ đến tái mặt, vội vàng hành động.

Mặc dù vẫn còn hoang mang, nhưng họ nhanh chóng làm theo.

Ngay cả mấy người Khâu Đức Khảo cũng bắt đầu hành động, vì thấy trạng thái của Tiêu Long hình như không ổn.

Nên họ nghĩ, nếu lỡ không nghe lời cẩn thận, hắn quay lại cho một đao thì khóc cũng không kịp.

Khâu Đức Khảo đích thân dẫn người ra tay, nhanh chóng đốt mấy chục ngọn đuốc.

Những người khác cũng nhấc tất cả cương thi La Cẩu lên, đặt chúng thành một vòng quanh đám đuốc.

Sau khi làm xong mọi việc, mọi người vẫn ngơ ngác nhìn Tiêu Long, trong ánh mắt có chút gì đó.

Cảm thấy Tiêu Long hơi làm quá, chuyện bé xé ra to.

Trần Bì A Tứ cũng không kìm được hỏi: “Tiêu Long tiểu huynh đệ, làm gì vậy?

Tôi có chút không hiểu.” “Nếu muốn đốt mấy cái xác này, thì cứ đốt trực tiếp đi!

Tại sao lại làm như vậy?” “Đúng vậy, làm thế này chẳng có chút lực sát thương nào cả, mấy cái xác này căn bản không giết được!”

“Long ca, chuyện gì vậy?

Không lẽ anh nghĩ chúng sẽ sống lại lần nữa sao?” Những người khác cũng hỏi.

Một số người thậm chí còn tỏ ra bất mãn vì Tiêu Long bắt mọi người làm những việc vô ích, trong khi bản thân đã bị dọa không nhẹ.

Làm mấy chuyện vô dụng này chỉ tốn thể lực.

Thế nhưng đúng lúc này, Phan Tử và mấy người vẫn luôn nhìn chằm chằm vào những thi thể kia đột nhiên kích động la lên: “Trời ơi!

Có côn trùng!” “Mau tránh ra một chút, côn trùng bò ra rồi!” Mọi người giật mình.

Vội vàng nhìn theo.

Thấy trên mấy cái đầu được đặt quanh đuốc, từng con Lục Sí Du Diên màu đỏ bò ra từ miệng, từ tai, rồi lao thẳng vào ngọn đuốc!

Mọi người không khỏi run rẩy toàn thân, đột nhiên hiểu ra ý của Tiêu Long trước đó.

Xèo xèo... theo từng tiếng động như thiêu thân lao vào lửa, một mùi hương kỳ dị tỏa ra.

Những con Lục Sí Du Diên biến dị quỷ dị kia, tất cả đều bị thiêu chết.

Mọi người nhìn những con cương thi La Cẩu ban đầu toàn thân màu xanh, trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, rồi ngay lập tức như bị xì hơi.

Chúng trực tiếp biến thành một lớp da bọc xương.

Cuối cùng hoàn toàn mục rữa!

Hít… Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng vô

cùng chấn động.

Hóa ra những việc Long ca làm vừa rồi không hề vô ích.

Thâm ý thật sâu xa.

Nếu vừa rồi mọi người không làm theo lời Long ca, quay lưng bỏ đi, trực tiếp vứt bỏ chúng, thì không chừng chẳng bao lâu nữa chúng sẽ thực sự sống lại.

Khả năng của Long ca!

Thật sự quá đáng sợ.

Mỗi người đều dùng ánh mắt chấn động nhìn Tiêu Long.

Thậm chí trong ánh mắt của một số người còn tràn đầy sự sùng bái.

Vừa rồi, mắt Trần Bì Tứ suýt nữa lồi ra.

Hắn thực sự không ngờ sẽ có tình huống như vậy xảy ra.

Là một Phong Thủy Sư cấp đại sư, hắn lại hoàn toàn không phát hiện ra bất ngờ này!

Trong lòng Khâu Đức Khảo cũng nảy sinh biến hóa to lớn.

Chương 263

Hắn luôn có cảm giác bị dã thú nhắm tới.

Ý nghĩ muốn rời đi sớm càng trở nên mãnh liệt hơn.

Không ai để ý, Phan Tử vốn dĩ không hề có biến hóa gì, trong ánh mắt lại lóe lên một tia thần sắc quỷ dị.

Sự chấn động đó, là sự chấn động từ sâu thẳm nội tâm!

Lúc này, Bàn Tử không kìm được hỏi: "Long ca, sao anh lợi hại thế?

Anh đều có thể phát hiện ra ư?" "Đúng vậy Long ca, tình huống thế nào?

Em chẳng cảm giác được gì cả?" Tú Tú cũng tò mò hỏi.

Thấy mọi người không hiểu, Tiêu Long cười giải thích: "Do 'Tá Thi Hồn' và 'Đấu Chuyển Tinh Di', tôi vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của hai trận Phong Thủy cục đó." "Trong đó, đặc biệt là 108 cỗ thi thể, là một mắt xích quan trọng." "Chỉ đơn giản là 'Tá Thi Hồn'!" "A?

Huyền hồ đến vậy sao?" Bàn Tử và những người khác chấn động không thôi.

"Long ca ca, vậy còn cái hồn đó thì sao?" Tú Tú hỏi lại.

"Cái hồn này, e rằng là chân chính Côn Luân Thần Thai, tôi trước đây từng suy đoán có thể nó đã sản sinh ra Linh Trí.

Vì vậy, tôi đoán nó đang được nuôi dưỡng, nên tiếp theo chúng ta tuyệt đối không thể lơ là!" Mọi người không tự chủ được gật đầu, lần này trở nên ngoan ngoãn hơn.

Chỉ nhìn Tiêu Long bằng ánh mắt càng thêm bội phục.

Không chỉ Tiêu Long có thực lực mạnh mẽ, kiến thức của hắn cũng uyên bác không kém.

Hắn mang lại cho người ta cảm giác vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Đi theo một ông chủ như vậy, có lẽ mới thực sự có đường sống.

Trong lúc mọi người đang chấn động hỗ trợ xử lý thi thể, Tiêu Long cuối cùng cũng nhận được phần thưởng của hệ thống!

Một phần thưởng vô cùng mạnh mẽ! *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ Phệ Hồn Châu đạt 30% độ no, lực lượng linh hồn đã tiến hóa, Phệ Hồn Hồn Mạch tăng 35%!"* *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ Phệ Hồn Hồn Mạch vượt 30%, ban thưởng kỹ năng Sơ Cấp Linh Hồn Khống Chế!"* Linh Hồn Khống Chế: Trong một phạm vi nhất định, những tồn tại có lực lượng linh hồn yếu ớt, hoặc sinh vật có linh hồn đang trong trạng thái suy yếu, đều có thể bị túc chủ khống chế.

Nhìn giới thiệu kỹ năng này, mắt Tiêu Long sáng rực.

Nếu vừa rồi mà có kỹ năng này, Tiêu Long cảm thấy mình đã có thể trực tiếp khống chế 108 con cương thi La Cẩu rồi!

Trực tiếp điều khiển một đội quân như vậy, quét ngang cả Vân Thiên Cung chắc không thành vấn đề chứ?

Đáng tiếc bây giờ thì muộn rồi.

Phần thưởng này!

Đến quá muộn.

Tiêu Long nghiến răng dậm chân.

Không thu hoạch không tệ, Tiêu Long đột nhiên cảm thấy hành động tiếp theo có lẽ có thể đơn giản hơn một chút.

Cũng có thể giúp Bàn Tử và mấy người kia thăng cấp huyết mạch.

Nếu có quái vật bình thường bị giết, Tiêu Long có thể thu thập sức mạnh huyết mạch trong tình huống đó!

Dù sao mỗi lần cũng không thể đích thân ra tay được.

Mỗi lần đều như vậy, đánh mãi không hết.

Có thể nào để tôi bớt lo đi một chút không?

Mấy con sinh vật cấp Vương nhỏ bé, mấy người kia đều không giải quyết được, vậy thì đi Đạo Mộ cái nỗi gì!

Tiêu Long nghĩ trong lòng.

Thế nhưng hắn lại không nói ra.

Nếu để Bàn Tử và những người khác biết, chắc họ tức chết mất. 'Thực lực thì cao cường, huyết mạch thì mạnh mẽ.

Tôi thì chẳng có chút lợi ích nào.

Lại còn không thèm cho tôi chút lợi lộc nào.

Bái sư thì không chịu, chê tôi là nam.

Tôi ra chút sức cũng không được.

Bây giờ lại còn oán trách tôi.

Haizz!

Làm đàn em đúng là quá khó khăn!' Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ vẩn vơ, mọi người đã xử lý xong các thi thể.

Không còn bị lũ Lục Sí Du Diên biến dị khống chế, chúng cũng không còn năng lực Kim Cương Bất Hoại nữa.

Để đảm bảo chúng chết hẳn, Khâu Đức Khảo và mấy người đã cho người đốt cháy tất cả.

Khi mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, bàn bạc hành động tiếp theo, không ai để ý.

Pho tượng Phật vàng kim vốn dĩ đang nhắm mắt, đột nhiên mở to mắt.

Trong mắt lóe lên một tia hồng quang.

Từ trong cái miệng to lớn đó, một bóng đen lặng lẽ xuất hiện.

Khi mọi người đang tán gẫu, bàn tán về thủ đoạn lợi hại của Tiêu Long trước đó, đột nhiên.

Mấy người đứng gần tượng Phật đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có một luồng gió thổi qua.

Mấy người không để tâm.

Nhưng một người trong số đó ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt lập tức trắng bệch vô cùng.

Cả người thậm chí không thể phát ra tiếng kêu.

Ngay sau đó, bóng dáng đó trực tiếp biến mất.

Mấy người bên cạnh vừa hoàn hồn chuẩn bị tiếp tục tán gẫu, sắc mặt đột nhiên đờ đẫn.

Người bạn bên cạnh.

Biến mất rồi!

Chuyện gì vậy?

Mấy người nhìn loạn xạ khắp nơi, tìm kiếm người bạn vừa rồi.

Nhưng không có bất kỳ dấu vết nào.

Đột nhiên.

Sắc mặt hắn đại biến, cùng lúc đó trực tiếp gầm lớn: “Có quái vật!

Lão Hoàng bị cắp đi rồi!

Thật sự biến mất rồi!" Mọi người giật mình, đều vây lại.

Trần Bì A Tứ nghiêm trọng hỏi: "Chuyện gì vậy?

Bình tĩnh một chút, nói từ từ." Nhưng lúc này mấy người đó làm sao có thể bình tĩnh được.

Ngay trước mặt mọi người.

Một người bạn cách chưa đầy nửa mét mà cứ thế lặng lẽ biến mất!

Chương 264

Không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Làm sao mà không hoảng sợ cho được?

“Không không không!

Ở đây thật sự có yêu quái!” “Tôi có phải đã chọc giận Cẩu Đà không?

Bồ Tát hiển linh rồi sao?” “Lão Hoàng vừa mới… vừa mới nói chuyện với tôi, nhưng chớp mắt một cái, người… người đã biến mất rồi!” Đúng lúc này, ở rìa đám đông, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên: “A!

Cứu…” nhưng lời còn chưa dứt, cả người đã biến mất.

Cùng lúc đó, Khâu Đức Khảo và Tiểu Ca phản ứng nhanh chóng.

Trực tiếp ra tay, tấn công bóng đen ở đằng xa!

Cùng lúc, Trần Bì A Tứ trực tiếp ném viên đạn châu trong tay ra.

Nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết chói tai như tiếng trẻ con.

Con quái vật kia, hình như đã bị đánh trúng.

Cùng lúc đó, Khâu Đức Khảo và Tiểu Ca đã xông đến trước mặt bóng đen.

Khi sự cố vừa xảy ra, những cường giả này đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ đợi kẻ địch mắc câu.

Kết quả là thật sự đã đợi được.

“Thằng nhóc con!

Lão tử cho mày chết!” Khâu Đức Khảo đắc ý gầm lên một tiếng,

lực lượng huyết mạch quỷ dị trên người bùng nổ, một cước đá thẳng vào bóng đen gầy gò.

Cùng lúc, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng xuất hiện trước mặt bóng đen.

Khi mọi người tưởng rằng bóng đen sẽ bị tóm gọn, đột nhiên thấy Tiểu Ca và Khâu Đức Khảo lập tức bay ra ngoài.

Giống như bị thứ gì đó va phải vậy.

Sức mạnh khổng lồ ngay lập tức hất tung họ.

Ngay cả Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca cũng trực tiếp bay ra!

Mọi người lập tức kinh hãi.

Hai người họ có thực lực thật sự mạnh.

Nhưng sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, lại bị bóng đen gầy gò kia trực tiếp đá bay.

Thật sự quá không thể tin được.

Mọi người tiếp tục nhìn bóng đen gầy gò kia, nó kéo theo Lão Hoàng trực tiếp biến mất sau tượng Phật!

Cùng lúc đó, mắt Tiêu Long trực tiếp sáng lên.

Bởi vì hắn cảm nhận được trên người bóng đen đó tồn tại lực lượng linh hồn mạnh mẽ.

Không chút do dự.

Hắn trực tiếp đuổi theo.

A Ninh và mấy người kia thấy vậy, cũng không chút do dự mà đi theo.

Chớp mắt một cái, trong toàn bộ Phật đường.

Chỉ còn lại đội ngũ của Khâu Đức Khảo và Trần Bì A Tứ.

Hai người nhìn nhau, không nói gì.

Rồi quay lưng bỏ đi.

Họ chọn một con đường khác.

Bởi vì cảm thấy đây là một cơ hội tuyệt vời để thoát khỏi Tiêu Long.

Nếu lúc này mà không đi, thật sự sẽ không còn cơ hội nữa.

Khâu Đức Khảo cưỡng chế dẫn theo thuộc hạ, trực tiếp ra khỏi đại môn, rồi chia nhau mỗi người một ngả.

Cùng lúc đó, Tiêu Long dựa vào khả năng cảm nhận nhạy bén của mình, nhanh chóng đuổi theo bóng đen kia.

Chẳng qua tốc độ của bóng đen cũng rất nhanh.

Sau khi đi vào hậu đường, nó không đi cửa sau mà trực tiếp chui vào một cái lỗ hẹp.

Cái lỗ đó chỉ rộng chưa đầy nửa mét.

Với thân hình của Tiêu Long, thực sự khó mà chui qua.

Nhưng thật khó khăn lắm mới tìm được một sinh vật sở hữu lực lượng linh hồn mạnh mẽ như vậy.

Ẩn ẩn hiện hiện giữa lúc đó, hắn cảm thấy thứ này rất quan trọng.

Tiêu Long tuyệt đối sẽ không bỏ qua, hắn trực tiếp dùng sức phá hủy, rồi đuổi theo.

Sau đó, hắn phát hiện mình lại một lần nữa đi vào đường ống thoát nước!

Bóng đen kia hình như vẫn luôn trốn trong đường ống thoát nước.

Nơi mà mọi người đã rơi xuống trước đó, hình như là một lối ra, không phải tự nhiên mà xuất hiện!

Tiêu Long vừa phá hủy vừa nhanh chóng đuổi theo.

Cùng lúc đó, A Ninh và những người khác cũng đuổi theo kịp.

Nhưng sau khi đi vào hệ thống đường ống chằng chịt, họ nhanh chóng tản ra.

Trong chốc lát, mọi người đã bị tách ra!

Lần này dường như có một lực lượng quỷ dị nào đó.

Mọi người cứ thế người trước người sau bước vào, rồi trực tiếp đến những nơi khác nhau.

Rõ ràng trước mắt là những lối đi giống hệt nhau.

Kết quả là môi trường mà mỗi người đang ở hoàn toàn khác biệt.

Ít nhất thì những người đi phía trước đã biến mất.

Mọi người trực tiếp bị tách ra, mỗi người một nơi.

Cứ như thể mỗi người đều đang bước vào một ảo cảnh vậy.

Cùng lúc đó.

Những người có thực lực mạnh mẽ và sở hữu lực lượng huyết mạch như A Ninh, lập tức dừng bước.

Cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh.

Kết quả là không phát hiện vấn đề gì.

Nhưng người đi phía trước thật sự đã biến mất.

Không thấy Tiêu Long, không thấy bất kỳ ai khác.

Chần chừ một lát, cô tiếp tục tiến lên.

Đã không có sự giúp đỡ của Tiêu Long, cũng không thấy bất kỳ ai khác.

Vậy thì cứ dựa vào sức mạnh của mình để hợp sức với mọi

người ở phía trước thôi.

Mấy người trong lòng đều nghĩ như vậy.

Thế là họ nhanh chóng tiến lên, chỉ là trên đường đi vô cùng cảnh giác.

Chương 265

Vì những lối đi này không hề an toàn như vậy.

Luôn có một số quái vật quỷ dị xuất hiện.

Nhiều nhất là Du Diên!

Người có thực lực càng mạnh, gặp phải quái vật có thực lực càng mạnh.

Ví dụ như Tiểu Ca, trực tiếp đụng độ Lục Sí Du Diên biến dị!

Đối phó cũng vô cùng khó khăn.

Còn những người như Bàn Tử, đối mặt với chúng đều là một số Tường Xuyến Tử bình thường!

Nhưng đối mặt với bầy Tường Xuyến Tử, Bạch Mao Tử đông đúc chen chúc như vậy cũng khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Đặc biệt là Tiểu Thiên Chân (Hạo Thiên Chân).

Hắn sợ đến mức chạy như điên.

Căn bản không dám dừng lại.

Cho dù trực tiếp sát thương, huyết mạch Kỳ Lân yếu ớt trên người bộc lộ ra, dọa cho lũ Tường Xuyến Tử và Bạch Mao Tử bỏ chạy, nhưng hắn cũng chẳng thèm nhìn một cái, cứ thế điên cuồng bỏ trốn.

Có lẽ vận khí của hắn không tệ.

Bởi vì trên đường đi không gặp cơ quan nào.

Những người khác thì không được như vậy.

Ngay cả Khâu Đức Khảo, người đi ra từ cửa chính, dường như cũng rơi vào tình cảnh khó khăn tương tự.

Đội ngũ bị tách ra.

Nhưng hình như đối với hắn không bị ảnh hưởng nhiều.

Ít nhất thì ba năm người đi cùng nhau.

Không giống như A Ninh sau khi đi vào đường ống thoát nước, trực tiếp mỗi người một đường.

Nhưng cho dù là vậy.

Những lính đánh thuê và thuộc hạ của Trần Bì A Tứ, sắc mặt của những người đó đã thay đổi.

Đi hết một đoạn đường.

Cuối cùng họ đã nếm trải được cái gọi là tuyệt vọng.

Và cuối cùng cũng hiểu được rằng, không có những cao thủ như Tiêu Long ở đó.

Vân Thiên Cung, ngay cả ở ngoại vi, cũng là một sự tồn tại như địa ngục đối với họ.

Cơ quan cạm bẫy, Tường Xuyến Tử!

Phi Tiễn Độc Tiêu, Bạch Mao Tử!

Cuối cùng họ đã hiểu ra.

Trước đây đi theo Tiêu Long an toàn biết bao!

Trong chốc lát, họ cảm thấy Tiêu Long chính là cứu tinh.

Vì vậy, họ bắt đầu chạy trốn liên tục, hy vọng có thể tìm thấy Tiêu Long.

Trong số những người đó, người đặc biệt nhất chính là Phan Tử!

Ngay cả Tiêu Long cũng không để ý.

Phan Tử này ẩn giấu quá sâu.

Hắn căn bản không phải người bình thường.

Cũng không chỉ đơn thuần là người Ngô Tam Gia sắp xếp bên cạnh Thiên Chân để giúp đỡ.

Hắn là một tồn tại có thực lực vô cùng mạnh mẽ, một mình có thể đối mặt với Lục Sí Du Diên biến dị cấp Vương trung kỳ, có thể dễ dàng chém giết nó!

Hắn đã lừa dối tất cả mọi người.

Khi quay đầu nhìn về phía sau, thần sắc hắn trở nên quỷ dị.

Đặc biệt là khuôn mặt đó, xuất hiện sự biến hóa trong chốc lát, trở thành một tồn tại khác!

Nếu Tú Tú và Thiên Chân ở đó, nhất định sẽ chấn động không thôi.

Người đó.

Rất quen thuộc.

Lần này, hắn lặng lẽ lẻn vào!

Lúc này, Tiêu Long bị bóng đen trước mắt hấp dẫn, trong chốc lát quên mất chuyện phía sau.

Cứ thế một mạch đuổi theo.

Sắp ra khỏi đường ống thoát nước.

Đột nhiên, trước mắt là một khoảng không rộng lớn, trực tiếp xuất hiện một vách núi.

Tiêu Long trực tiếp rơi xuống.

Nhưng đó không phải vấn đề lớn.

Câu Trần và huyết mạch Thiên Mã cùng bùng nổ, trực tiếp hóa thành một đôi cánh sau lưng.

Hắn hạ xuống đất một cách vô cùng ổn định.

Chỉ là mọi thứ trước mắt, dưới Hoàng Kim Đồng mạnh mẽ của hắn, có vẻ hơi đáng sợ.

Đây là một cái hang động.

Không gian rộng lớn.

Có một con sông ngầm.

Điều quan trọng nhất, trên khoảng đất trống bên bờ sông ngầm này, mọc đầy những bông hoa ngũ sắc rực rỡ.

Loại hoa này.

Tiêu Long chỉ nhìn một cái, cả người có chút hoảng hốt.

Nhưng cũng chỉ hoảng hốt một chút thôi.

Huyết mạch Thánh Thú mạnh mẽ đã trực tiếp tiến hóa, loại bỏ được ảnh hưởng này.

Nhưng sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi.

Bởi vì hắn nhận ra thứ này.

Nhiều bông hoa quỷ dị như vậy, ngay cả lực lượng linh hồn của Tiêu Long cũng có thể bị ảnh hưởng.

Vậy thì đối với những người khác, nó có tác dụng chí mạng!

Ảo cảnh mà nó tạo ra, ngay cả một số cao thủ cấp Thiên Giai e rằng cũng không thể phá giải được.

Hắn có thể cảm nhận không sai.

Loại tiên hoa này, trong truyền thuyết mọc ở Trường Sinh Bỉ Ngạn Mạn Đà La!

Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La!

Sắc mặt Tiêu Long biến hóa bất định.

Cảm nhận mùi hương hoa tràn ngập khắp hang động, hắn lập tức biết có chuyện rồi.

Chương 266

Bởi vì trên các bức tường xung quanh, xuất hiện đủ loại lỗ nhỏ.

Giống hệt nơi Tiêu Long vừa xuất hiện.

Vì vậy, phấn hoa Mạn Đà La này.

Thông qua những lối đi đó, phân tán đến những nơi xa xôi!

Lúc này, Tiêu Long cảm ứng về phía sau.

Quả nhiên phát hiện phía sau trống không một bóng người.

Không một ai đuổi kịp.

Đệt!

Bị lũ hoa này chơi một vố rồi!

Tiêu Long thầm chửi một tiếng, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Trực tiếp khóa chặt bóng đen đang lao về phía xa.

Tuyệt đối không thể để nó chạy thoát.

Bởi vì Tiêu Long biết đó là thứ gì rồi.

Chính là Linh hồn của Côn Luân Thần Thai mà hắn đã tìm kiếm bấy lâu, bị Vương Tàng Hải đánh tráo!

Côn Luân Thần Thai đã biến thành linh quái, nhưng vì Vương Tàng Hải đã thay đổi Phong Thủy cục, nên nó không biến thành một tồn tại như thần thú bảo vệ.

Mà biến thành một con quái vật đáng sợ.

Một yêu quái đáng sợ có thực lực cấp Vương đỉnh phong!

Tên này.

Vẫn luôn bị trấn áp trong địa cung này, lại còn chịu ảnh hưởng của Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La.

Thêm vào đó là Đấu Chuyển Tinh Di và Phong Thủy cục Tá Thi Hồn do Vương Tàng Hải bố trí.

Nó đã biến thành một con yêu quái triệt để.

Một con quái vật chỉ biết giết chóc!

Tiêu Long biết rằng nếu không thể nhanh chóng hạ gục nó, thì những người khác đang mắc kẹt trong ảo cảnh, e rằng sẽ gặp rắc rối lớn!

Vì vậy, Tiêu Long không còn chần chừ nữa.

Hắn lập tức bùng nổ toàn bộ sức mạnh.

Thần Vực đáng sợ bao trùm toàn bộ hang động dưới lòng đất.

Ngay sau đó.

Hắn trực tiếp thu tất cả Linh Hồn Chi Hoa và Linh Thai Côn Luân đang phi nhanh vào Lãnh Địa của mình.

Lúc này, Linh Thai Côn Luân vốn đang chạy như điên, lập tức dừng bước.

Lộ ra khuôn mặt nanh ác dữ tợn.

Cùng lúc đó, khi nhìn thấy Tiêu Long, cả khuôn mặt nó dần biến đổi thành bộ dạng của Tiêu Long.

Ngay sau đó, nó lộ ra một nụ cười tàn nhẫn!

Không chút do dự, nó trực tiếp xông lên.

Lúc này, A Ninh, Tiểu Ca, Tú Tú, Phan Tử và mấy người khác cuối cùng cũng đuổi kịp.

Họ đã dọn dẹp chướng ngại vật trên đường.

Cuối cùng đã tới nơi.

Kết quả là vừa mới ra khỏi đường ống, họ đã chứng kiến một cảnh tượng.

Trong chốc lát, mấy người lập tức sững sờ.

Bởi vì họ phát hiện, trước mắt xuất hiện hai Tiêu Long.

Trông giống hệt nhau.

Điều đáng sợ nhất, ngay cả động tác của chúng cũng y chang.

Hai người đang chiến đấu với nhau.

Mỗi người trong tay đều cầm Hắc Kim Long Đao.

Trên người mỗi người đều bùng nổ khí tức huyết mạch.

Loại sức mạnh kinh thiên động địa đó.

Loại uy áp đáng sợ đó.

Loại va chạm mãnh liệt đó.

Trực tiếp khiến bốn người dán chặt vào bức tường.

Ngay cả nhúc nhích cũng không thể.

Chỉ có trong ánh mắt.

Mang theo sự chấn kinh vô hạn.

Tại sao lại có hai Long ca chứ?

Chuyện gì vậy?

Tại sao sức mạnh của hai người lại mạnh đến vậy?

Cảm giác như muốn hủy diệt trời đất vậy.

Thậm chí nhìn.

Cả hang động dưới lòng đất u ám.

Vì sự va chạm của hai người, trực tiếp bùng phát ra ánh sáng chói lọi.

Giữa những tia sáng lóe lên.

Hai người đã di chuyển đến xa xa.

Con sông ngầm dưới chân, ban nãy còn kinh hoàng.

Trực tiếp bị hai người đánh cho đổi dòng chảy.

Trên mặt đất đó, xuất hiện từng con mương sâu hun hút.

Chính là do hai người dùng Hắc Kim Long Đao chém ra.

Ngay cả trên bức tường.

Cũng có từng vết đao.

Thạch nhũ trên đỉnh đầu.

Đã sớm không biết bị chém bao nhiêu.

Cả hang động dưới lòng đất dường như đều bắt đầu sụp đổ.

Nhưng dù có giãy giụa thế nào, cho dù có dốc hết sức lực.

Vẫn không thể cử động được dù chỉ một ngón tay.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Chương 267

Ánh đao lóe lên trước mặt họ.

Lúc nguy hiểm nhất.

Hai người nhìn thấy luồng đao quang đó, cách họ chưa đầy mười mét!

Mấy người sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Đối với thực lực của Tiêu Long.

Họ đã thực sự cảm nhận được.

Thật sự quá đáng sợ.

Trước đây họ chưa từng thấy Long ca dốc toàn lực.

Nên cảm thấy Tiêu Long rất mạnh.

Nhưng nghĩ rằng mọi người liên hợp lại cũng có thể chống lại được.

Nhưng bây giờ cuối cùng họ đã hiểu ra, 100 người, 1000 người.

E rằng cũng không phải đối thủ của người trước mắt này.

Loại năng lực thiên băng địa liệt, di sơn đảo hải đó.

Thật sự khiến người ta tuyệt vọng.

Thế nhưng họ không biết, cảnh tượng mà họ nhìn thấy không phải là toàn bộ sự thật!

Trận chiến thực sự đang diễn ra trong Thần Vực của Tiêu Long.

Cảnh tượng bên ngoài mà họ thấy chỉ là hình chiếu mà thôi.

Cũng chính vì lý do này.

Cho dù trông thấy trời sập đất rung, núi lở đất nhào.

Thực tế thì toàn bộ hang động không có chuyện gì lớn.

Nhưng hai bên đã chiến đấu đến chết đi sống lại.

Thực lực của chúng thật sự đáng sợ.

Trong Thần Vực, sắc mặt Tiêu Long cũng khá ngưng trọng.

Bởi vì hắn phát hiện.

Một loại Thiên Địa Linh Thú chân chính, khi đạt đến cấp Vương đỉnh phong, chỉ còn nửa bước là có thể trở thành quái vật cấp Hoàng.

Ảnh hưởng của Lãnh Địa đối với nó, không còn lớn như vậy.

Gần như không có lực áp chế.

Điều đó không có nghĩa là Tiêu Long không mạnh.

Thực tế, đó mới là lúc có thể thấy được sự cường đại của Tiêu Long.

Nếu không, một cao thủ cấp Thần bình thường, cho dù sở hữu sức mạnh Lãnh Địa.

Trước mặt loại Thiên Địa Linh Thú này, cũng sẽ dễ dàng bị phá vỡ!

Bởi vì cao thủ cấp Thần như Tiêu Long, Lãnh Địa của hắn chỉ là mượn một phần sức mạnh giữa trời đất mà thôi.

Nhưng những Thiên Địa Linh Thú này, trời sinh đã có thể hòa làm một với cả thiên địa.

Vì vậy, nếu không có thực lực hoàn toàn nghiền ép.

Lãnh Địa căn bản không thể giam cầm những Thiên Địa Linh Thú này!

Chỉ là Côn Luân Thần Thai, đã trải qua biến dị, lại bị Vương Tàng

Hải cố ý ma hóa.

Nên nó sở hữu sát ý đáng sợ!

Quan trọng nhất, thần thông thiên phú của nó vô cùng đáng sợ.

Nó có thể mượn lực lượng thiên địa.

Biến hóa thành bất kỳ sinh vật nào!

Có thể mô phỏng vũ khí và năng lực của sinh vật đó!

Giống như Lục Nhĩ Mi Hầu vậy.

Tình huống hiện tại của Tiêu Long và Côn Luân Thần Thai tương đương với Tôn Ngộ Không và Lục Nhĩ Mi Hầu.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, đó là lực lượng huyết mạch của Tiêu Long.

Đã hoàn thành một lần dung hợp tiến hóa.

Toàn diện bước vào cấp Thần chân chính.

Vì vậy Côn Luân Thần Thai chưa đạt cấp Hoàng, không thể hoàn toàn mô phỏng sức mạnh của Tiêu Long.

Lý do Tiêu Long chần chừ ở đây.

Thực tế là hắn vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để có thể bắt sống nó, rồi lấy ra linh hồn và tinh huyết của nó.

Một con Côn Luân Thần Thai, khác hẳn với tất cả quái vật mà Tiêu Long từng thấy trước đây.

Loại biến hóa chi thuật này.

Tiêu Long vô cùng khao khát.

Nhưng không biết nếu giết chết tên này, có thể thu thập được năng lực biến hóa đó hay không!

Vì vậy hắn vẫn luôn chần chừ.

Vẫn luôn chơi thử với con Linh Thai đó!

Nhưng dần dần Tiêu Long phát hiện.

Năng lực của con Linh Thai này không mạnh như hắn nghĩ.

Nếu cho nó thêm mấy trăm năm hoặc mấy ngàn năm.

Có thể trưởng thành thành linh vật cấp Hoàng, và đồng thời có huyết mạch và hồn mạch của nó.

Thì giá trị đối với Tiêu Long mới là lớn nhất.

Tiêu Long bất đắc dĩ lắc đầu.

Cuối cùng lựa chọn trực tiếp hạ gục nó vậy.

Không chơi nữa.

Vì vậy khí tức trên người hắn.

Đột nhiên tăng gấp mười lần trở lên.

Trong khoảnh khắc đó, một cỗ sức mạnh cấp Thần của bậc thượng vị giả bùng nổ.

Chỉ trong một chớp mắt.

Một bàn tay khổng lồ che trời xuất hiện từ trên bầu trời Lãnh Địa của Tiêu Long.

Trực tiếp cố định Côn Luân Thần Thai tại chỗ, rồi một tay nắm chặt lấy nó.

Trong nháy mắt, Côn Luân Thần Thai vốn vô cùng điên cuồng khát máu, đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi mang tính người.

Khuôn mặt nó biến đổi giống hệt Tiêu Long.

Bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Chương 268

Không ngừng biến hóa giữa các loại khuôn mặt.

Đến cuối cùng.

Nó dường như nhìn thấy một tồn tại đáng sợ nào đó.

Kinh hãi lên tiếng!

"…Thần…" Nhưng lời của nó chưa dứt.

Tiêu Long khẽ dùng sức.

Khí tức khủng bố trong bàn tay năng lượng bùng nổ.

Trong khoảnh khắc đó, bất kể là trong Lãnh Địa hay ngoài Lãnh Địa.

Côn Luân Thần Thai mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp bị nghiền nát!

Bốn người bên ngoài nhìn thấy, Tiêu Long chỉ một chưởng.

Trực tiếp đánh cho kẻ giả mạo "Tiêu Long" về nguyên hình.

Sau đó một chưởng đánh xuống.

Nó trực tiếp biến thành thịt nát.

Trong khoảnh khắc đó, luồng khí tức đáng sợ ập đến.

Họ chỉ cảm thấy trong cổ họng ngọt lịm.

Rồi một ngụm máu tươi không kìm được phun ra.

Trong ánh mắt tràn đầy sự kinh hoàng.

Cho dù đã khôi phục lại quyền kiểm soát cơ thể.

Nhưng họ vẫn bất động nhìn Tiêu Long đang lặng lẽ xuất hiện giữa không trung.

Thần sắc biến hóa bất định!

Áo trắng phiêu dật.

Anh tư hiên ngang.

Nhưng lại đáng sợ đến cực điểm!

Khoảnh khắc đó, bốn người, chấn động vô cùng!

Trong ánh mắt của Tiểu Ca và Phan Tử tràn đầy sự chấn động.

Trong lòng Tiểu Ca vốn dĩ nghĩ rằng lực lượng huyết mạch đã thăng cấp đến cấp Vương hậu kỳ, sắp có thể đuổi kịp Tiêu Long rồi.

Ít nhất thì khoảng cách cũng không còn lớn.

Nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện ra, mình thật sự quá ngây thơ rồi.

Cho dù có cố gắng đến mấy.

So với thiếu niên trước mắt này.

Thì căn bản là tự tìm ngược.

Căn bản không thể đuổi kịp!

Chẳng lẽ thật sự phải bái hắn làm sư phụ sao?

Chẳng lẽ thật sự phải cầu xin hắn sao?

Trước đây hắn từng gặp người kia, người đó nói với hắn, không cần cầu cứu ai khác.

Người Trương gia.

Có thể dựa vào nỗ lực của bản thân mà nhanh chóng thăng cấp thực lực.

Hắn quả thật đã thăng cấp.

Trong một thời gian ngắn đã từ trung kỳ thăng lên hậu kỳ.

Nhưng bây giờ hắn phát hiện, lời người đó nói đều là vô nghĩa.

Thăng cấp thực lực nhanh.

Nhưng Tiêu Long thăng cấp còn nhanh hơn.

Cho đến bây giờ.

Hắn cũng không thấy được giới hạn của Tiêu Long là ở đâu!

Vậy thì nên truy đuổi thế nào?

Lấy thực lực hiện tại của mình làm mục tiêu sao?

Nhưng đợi đến khi hắn thăng cấp có thực lực giống như Tiêu Long bây giờ.

Thì người ta e rằng đã sớm vượt qua hắn rồi!

Trong lòng Tiểu Ca.

Lại một lần nữa rơi vào sự hoang mang.

Tuy nhiên, không chỉ mình hắn hoang mang.

Phan Tử bên cạnh hắn, trong nội tâm có vô số câu mmp (ám chỉ chửi thề) không biết nói sao!

Trong lòng hắn không kìm được.

Tam gia giao nhiệm vụ này, thực sự quá gian nan rồi.

Hai chúng ta liên thủ, liệu có thể đối kháng với những người kia không?

Liệu có thực sự giành được thứ đó từ tay họ không?

Người Trương gia.

Khâu Đức Khảo.

Trần Bì A Tứ.

Tiêu Long.

Lại còn có một số kẻ ẩn giấu khác.

Đối mặt với nhiều đối thủ như vậy, hai người chúng ta thật sự có thể đối kháng được không?

Thật sự có thể châm lửa mò hạt dẻ không?

Trong bốn đội ngũ bề nổi, Trần Bì A Tứ trông có vẻ yếu nhất.

Trông dễ đối phó.

Nhưng nhìn từ những gì hắn thể hiện trước đó.

Lão già này vẫn đang giấu giếm thân phận, giấu giếm thực lực.

Kế đến Khâu Đức Khảo.

Hắn không phải là những hắc y nhân bị cưỡng chế cấy ghép huyết mạch.

Bản thân Khâu Đức Khảo, là một tồn tại vô cùng khủng bố.

Từng đi tranh đoạt Tần Lĩnh Thần Cung, từ một lão già biến thành trung niên!

Không biết hắn đã nắm giữ loại năng lực đặc biệt nào.

Chương 269

Sở hữu huyết mạch đặc biệt ra sao.

Tam gia à, hai chúng ta làm sao đối phó với hắn!

Rồi đến người Trương gia.

Tiểu Ca trước mắt này.

Bề ngoài chỉ có một mình hắn.

Nhưng một mình hắn bề ngoài cũng sở hữu thực lực Thiên Giai hậu kỳ.

Nắm giữ Huyết Mạch Kỳ Lân đáng sợ.

Đánh sao?

Lại còn đi tranh đoạt sao?

Thật sự có thể đi vào Thanh Đồng Môn, đi vào thế giới trường sinh đó không?

Khoảnh khắc này, Phan Tử cũng hoang mang.

Trong tay hắn ẩn giấu phía sau.

Không ngừng lóe lên đủ loại vũ khí!

Năng lực Vật Hóa!

Hư Không Tạo Vật!

Điều khiến hắn cảm thấy khủng bố nhất.

Thiếu niên áo trắng trước mắt.

Lơ lửng giữa không trung như vậy, thể hiện ra thực lực.

Đã vượt qua cấp Vương đỉnh phong!

E rằng thật sự đã bước vào cái Lãnh Địa cấp Thần trong truyền thuyết!

Vậy thì đánh sao?

Tranh đoạt sao?

Hắn hít một hơi thật sâu.

Đè nén đủ loại suy nghĩ trong lòng.

Quyết định biểu hiện bình thường hơn một chút.

Ngoan ngoãn đi theo phía sau Thiên Chân.

Đợi gặp Tam gia rồi tính.

Cũng chỉ có hợp tác với hắn.

Mới có một tia hy vọng.

Một khi đi vào thế giới trường sinh phía sau Thanh Đồng Môn!

Trong lúc suy nghĩ miên man.

A Ninh và Tú Tú, hai người lại nhìn Tiêu Long với ánh mắt sùng bái.

Trong ánh mắt, tràn đầy khát vọng.

Khao khát được trở nên mạnh mẽ và tiêu sái như Long ca!

Đặc biệt khi nhìn thấy bóng dáng anh tư hiên ngang của Tiêu Long.

Hắn chính là người trong lòng họ!

Chỉ thiếu một bước là đạp lên tường vân bảy sắc!

Trong ánh mắt sùng bái.

Tiêu Long đã thu thập linh hồn và tinh huyết của Côn Luân Thần Thai.

Từng bước đạp không.

Xuất hiện trước mặt mấy người.

Bình tĩnh nhìn mấy người, Tiêu Long khẽ cười, như có ý chỉ mà nói: "Mấy cậu được lắm nha!" Tiêu Long không vạch trần, chỉ nhìn Phan Tử thêm một cái.

Bởi vì trong không gian này, ảnh hưởng của Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La, đó là một thứ vô cùng đáng sợ.

Không có thực lực cấp Vương, căn bản không thể tỉnh táo như vậy.

Nếu không có thực lực cấp Vương trung cấp, căn bản không có cách nào thong dong đến thế.

Nhưng Phan Tử lại thể hiện ra như một người bình thường.

Mà lại làm chủ rất thoải mái ở đây.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long hơi mang ý cười, lại có chút sùng bái.

Trong lòng Tiêu Long không nhịn được cười.

Tên này chắc chắn có vấn đề.

Hắn biết Ngô lão cẩu bên kia sắp xếp hắn ở đây chắc chắn có mục đích.

Nhưng tên này lại ngốc nghếch.

Không những không nhận ra Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La, mà còn không biểu hiện bất kỳ sự khó chịu nào.

Giống như một con husky trong bầy chó sói vậy.

Trông bình thường, nhưng thực tế lại vô cùng nổi bật.

Tiêu Long cũng không nói nhiều.

Trực tiếp đưa mấy người rời đi.

Hắn cần tìm những người khác, rồi giúp họ phá giải ảo cảnh.

Nhưng khi xuất phát, đột nhiên, tại sao phải đích thân ra tay chứ?

Khó khăn lớn nhất đã được giải quyết.

Nếu ngay cả những khó khăn nhỏ còn lại mà cũng không vượt qua được.

Thì sớm lăn về nhà đi.

Vì vậy Tiêu Long tạm thời quyết định thử thách những người khác.

Đặc biệt là Bàn Tử và Thiên Chân.

Thử một chút.

Xem xem họ có thể thoát ra được không.

Nếu có thể.

Thì sẽ có cơ hội lợi dụng năng lực Quán Đỉnh Huyết Mạch, giúp họ thăng cấp.

Nếu căn bản không thể thoát ra.

Thì một chút giá trị bồi dưỡng cũng không có, không lãng phí thời gian nữa.

Vì vậy Tiêu Long trực tiếp quay người.

Dẫn theo bốn kẻ hoang mang quay trở lại hang động.

Chương 270

Rồi phất tay một cái.

Thu tất cả Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La trong hang động vào không gian hệ thống.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc và của mấy người.

Tiêu Long không để tâm.

“Đi thôi, tôi đợi ở phía trước, tin rằng các cậu sẽ sớm đến thôi!” “À?

Được!” Cùng lúc đó, trong những lối đi khác.

Những người còn lại đều đang giãy giụa ở đó.

Người có thực lực càng mạnh.

Tốc độ thoát khỏi ảo cảnh càng nhanh, rồi nhanh chóng đánh bại những quái vật nhỏ.

Đi vào hang động.

Thiên Chân khá may mắn.

Nhắm mắt lại chạy như điên ra ngoài.

May mắn thay bên dưới là một con sông ngầm.

Hắn trực tiếp rơi vào trong đó.

Cũng không bị thương.

Nhưng một số người thì không may mắn như vậy.

Rơi từ độ cao bảy tám mét, năm sáu mét xuống.

Không bị chết là may rồi!

Cùng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên nhận được phần thưởng của hệ thống!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Côn Luân Linh Thai, ngưng tụ 10 giọt Thiên Địa Tinh Huyết!

Vương cấp đỉnh phong!

Có thôn phệ không?" Không chút do dự, hắn trực tiếp thôn phệ.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 6 giọt Thiên Địa Tinh Huyết, Câu Trần (Thiên Mã) Huyết Mạch tiến hóa Thiên Giai sơ kỳ!

Thu được Chí Tôn Kim Cốt!" Chí Tôn Kim Cốt: Khi huyết nhục của túc chủ bị thôn phệ, nhờ lực lượng của Chí Tôn Kim Cốt, có thể nhanh chóng khôi phục huyết nhục!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 4 giọt Thiên Địa Tinh Huyết, Tuyết Viên Huyết Mạch tiến hóa Thiên Giai sơ kỳ!

Băng Tuyết Chi Lực tiến hóa thành Băng Phong Thiên Địa!" Băng Phong Thiên Địa: Khi bạo phát Tuyết Viên Huyết Mạch Thiên Giai, có thể biến khu vực vài chục dặm thành băng thiên tuyết địa!

Chỉ là đồng ý một lần thôn phệ, kết quả phần thưởng vẫn còn mãi không hết.

Tiêu Long cũng phải chấn động.

Sức mạnh của Thiên Địa Linh Thai đáng sợ đến vậy sao!

Đơn giản là khiến Tiêu Long có chút trở tay không kịp, mừng đến phát điên!

Thế nhưng phần thưởng vẫn chưa kết thúc.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Côn Luân Linh Thai, ngưng tụ 10 luồng Linh Hồn Chi Lực!

Vương cấp đỉnh phong!

Có thôn phệ không?" Tiêu Long ngẩn ra một lát, vẻ mặt vui mừng không thể nào kiềm chế được.

Bởi vì cảm giác này… thật sự quá sướng rồi.

Vừa nãy cảm giác xương cốt biến thành màu vàng, cứng rắn vô cùng, khủng bố dị thường.

Kết quả trong chớp mắt, Linh Hồn Chi Lực mà hắn hy vọng được tăng cường nhất lại có tin tức.

Không chút do dự, hắn thầm niệm thôn phệ trong đầu.

Ngay lập tức, âm thanh trong trẻo vui tai của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 10 luồng Linh Hồn Chi Lực Vương cấp đỉnh phong, Phệ Hồn Hồn Mạch tiến hóa 40%!

Thu được năng lực Linh Hồn Cấm Cố!" Linh Hồn Cấm Cố: Sau khi phát động, linh quái dưới Vương cấp trung kỳ sẽ trực tiếp bị khống chế, hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của túc chủ!

Thời gian khống chế được quyết định dựa trên cường độ linh hồn của túc chủ và thực lực của linh quái!

"Vậy nếu bây giờ tôi khống chế linh quái Vương cấp sơ kỳ thì có thể duy trì được bao lâu?" "Đinh!

Phát hiện cường độ linh hồn của túc chủ đạt 40%, có thể khống chế một linh quái Vương cấp sơ cấp trong một khắc (15 phút)!

Số lượng là một!

Mỗi khi khống chế thêm một con, thời gian khống chế sẽ rút ngắn năm phút!" Vẻ mặt Tiêu Long khẽ động, với cường độ linh hồn hiện tại, hắn có thể cùng lúc khống chế ba linh quái Vương cấp sơ kỳ trong một phút!

Còn với linh quái dưới Vương cấp thì phải xem tình huống cụ thể.

Tiêu Long định dành thời gian để thử.

Hắn cũng mong muốn khi cường độ linh hồn của mình cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần một ý niệm, liền trực tiếp khống chế một đoàn quân đoàn vong linh khổng lồ.

Cảm giác đó, chắc chắn rất sướng!

Nhưng đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thu hoạch Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La, có thể cung cấp Linh Hồn Chi Lực!

Có thôn phệ không?" Trời đất ơi!

Tiêu Long cũng phải chấn động.

Đúng thế.

Tưởng đâu chỉ là tiện tay giải quyết, không ngờ lại ẩn chứa phần thưởng như vậy.

Đúng là ông trời đang giúp mình mà.

Không cần do dự, hắn trực tiếp thôn phệ.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ Linh Hồn Chi Hoa Mạn Đà La, ngưng tụ được 10 luồng Linh Hồn Chi Lực, Phệ Hồn Hồn Mạch tiến hóa 45%!” Tiêu Long không nhịn được nhìn vào bảng thuộc tính!

Quả nhiên, đã thay đổi. 【Huyết Mạch Thôn Phệ Hệ Thống】 Túc chủ: Tiêu Long 【Huyết Mạch Trường Sinh】: Trường Sinh Thánh Thú Huyết Mạch (Thần cấp sơ kỳ 20%: Thần Vực) 【Linh Hồn Trường Sinh】: Phệ Hồn Hồn Mạch (Cao cấp trung kỳ 45%: Linh Hồn Cấm Cố) Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: 1, Đế Thính (Thiên Giai sơ kỳ: Nhục thân) 2, Câu Trần (Thiên Giai sơ kỳ: Chí Tôn Kim Cốt) 3, Cửu Vĩ Thiên Hồ (Thiên Giai sơ kỳ: Mị Hoặc) 4, Tuyết Viên (Thiên Giai sơ kỳ: Băng Phong Thiên Địa) Tinh Huyết hiện có: 1, Trường Sinh Tinh Huyết của Vương Tàng Hải *8 (Vương cấp: Có thể hợp thành) 2, Trường Sinh Tinh Huyết của Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp) 3, Tinh Huyết Vạn Nô Vương *1 (Vương cấp: Có thể hợp thành) 【Kỹ Năng】【Vũ Khí】【Bảo Vật】【Nhiệm Vụ】: 1, Giải mã bí mật Côn Luân Linh Thai; 2, Bí mật phía sau Thanh Đồng Môn.

Điểm rõ ràng nhất là Linh Hồn Chi Lực đã tăng cường.

Đúng lúc này, Tiêu Long đột nhiên nhận ra Phan Tử có gì đó không ổn.

Cẩn thận “quan sát” một chút, hắn phát hiện gã có hai linh hồn.

Chương 271

Tiêu Long đang định tiếp tục dò xét sâu hơn thì phát hiện gã cực kỳ cảnh giác, đột nhiên cúi thấp đầu.

Tiêu Long biết gã chắc chắn đã cảm nhận được điều gì đó.

Sức mạnh linh hồn của gã e rằng không yếu.

Cảm giác hai luồng linh hồn lực ẩn ẩn hiện hiện đó khiến Tiêu Long có một phỏng đoán khác, bởi vì luồng linh hồn lực kia có khí tức vô cùng quen thuộc, phảng phất dính chút mùi vị của Thanh Đồng Thần Thụ.

Phan Tử không hề tiến vào Tần Lĩnh.

Vậy chỉ có thể giải thích một chuyện, trong đầu Phan Tử đang ẩn chứa một người khác.

Gã đó là ai?

Tại sao Phan Tử lại cam chịu để người khác dùng chung một cơ thể?

Tiêu Long rơi vào suy tư.

Cùng lúc đó, mọi người đã đi đến cuối con đường.

Ngay sau đó, một làn sóng nhiệt ập tới.

Tiêu Long lập tức hoàn hồn.

Hắn phóng mắt nhìn, phía trước lại xuất hiện một thế giới rộng lớn.

Chỉ là thế giới này không quá u ám.

Dù không có bất kỳ ánh đèn nào, cũng có thể lờ mờ nhìn rõ tình

hình xung quanh!

Bởi vì trước mắt, xuất hiện một miệng núi lửa!

Trong khoảnh khắc, Tiêu Long nhớ ra miệng núi lửa đó trong nguyên tác!

Bây giờ nó xuất hiện, điều đó có nghĩa là đã không còn xa Vân Thiên Cung thật sự nữa rồi.

Vượt qua ngọn núi lửa này, từ một con đường khác đi vào, sẽ nhanh chóng tiến vào bên trong Vân Thiên Cung.

Chỉ là miệng núi lửa trước mắt này, e rằng không dễ dàng vượt qua như vậy.

Bởi vì Tiêu Long phát hiện, tình hình bên trong phức tạp hơn trong nguyên tác rất nhiều.

Cũng đã thay đổi không ít thứ.

Đặc biệt là nhiệt độ cực nóng.

Dù là dung nham đã đông cứng chảy ra từ miệng núi lửa, hay tro núi lửa xung quanh, đều ẩn chứa.

Từng thân ảnh khổng lồ, như từng con mãng xà quấn quanh trên đó.

Cẩn thận nhìn kỹ, chính là Du diên!

Du diên dung nham!

Lấy dung nham làm thức ăn, lấy tro núi lửa làm nhà.

Những con Du diên khổng lồ đã biến dị thành công!

Nhìn khắp nơi, nhiều đến nỗi không đếm xuể!

Từng con từng con đều nằm im lìm ở đó, như hóa thạch vậy.

Chúng hòa làm một thể hoàn hảo với tro núi lửa và dung nham núi

lửa đã nguội lạnh kia.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào!

Nhìn biểu hiện của Tiểu Ca và ba người kia, Tiêu Long đã hiểu rõ.

Bọn họ lặng lẽ ngồi tại chỗ, theo chỉ dẫn của Tiêu Long, bắt đầu chờ đợi những người phía sau.

Họ hoàn toàn không phát hiện ra.

Miệng núi lửa trước mắt không đơn giản như họ tưởng, ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

Ngay cả Tiêu Long cũng phải nghiêm túc đối phó.

Bởi vì những thứ đó, nếu chọc giận chúng, đừng nói là phun dung nham, không cẩn thận dẫn đến núi lửa phun trào cũng không phải là chuyện không thể.

Đến lúc đó, ngoại trừ Tiêu Long ra, còn có bao nhiêu người có thể chịu đựng được sự bùng phát của tự nhiên như dung nham núi lửa kia?

Vì vậy bốn người bọn họ hoàn toàn không ý thức được.

Họ đang nhảy múa trên dây thép.

Miệng núi lửa không quá đáng sợ, ẩn chứa nguy hiểm vô cùng.

Nhưng cũng không thể trách bọn họ.

Dù sao ai có thể nghĩ được rằng, ở một nơi gần miệng núi lửa nóng bức như vậy, lại có sinh vật có thể tồn tại chứ?

Điểm quan trọng nhất, bên trong trông quá yên tĩnh.

Thậm chí có chút hoang vu.

Ngoại trừ sự chấn động ban đầu, họ nhanh chóng đã kiểm soát

được cảm xúc của mình.

Nhưng Tiêu Long cũng không vội vàng nói cho họ biết.

Hắn đang suy nghĩ một phương pháp hợp lý.

Rất nhanh.

Tiêu Long đã tìm được một phương pháp mới.

Từ bảng thuộc tính, hắn đã tìm được một phương pháp cực kỳ hoàn hảo!

Khi năng lực mới này được sử dụng, đơn giản là có thể khiến hàm dưới của mọi người rớt xuống đất!

Đúng lúc này, không lâu sau.

Có người lục tục xuất hiện.

Đầu tiên là Khâu Đức Khảo dẫn theo mười mấy người áo đen.

Chẳng biết từ lúc nào họ đã tụ tập lại với nhau, rồi thong dong đi ra ngoài, ít nhất là trông có vẻ thong dong.

Chỉ là Tiêu Long nhận thấy, ban đầu có hơn mười người áo đen, giờ chỉ còn lại mười người, đã tổn thất mấy người.

Quan trọng nhất là những kẻ sống sót, ai nấy đều mang vết thương nặng nhẹ khác nhau.

Khi xuất hiện ở đây nhìn Tiêu Long, sắc mặt bọn họ cực kỳ khó coi.

Đặc biệt là Khâu Đức Khảo, Tiêu Long thậm chí còn thấy một tia tuyệt vọng trong ánh mắt hắn.

Có cảm giác hắn chỉ muốn quay người bỏ đi, nhưng lại thấy không tiện.

Rồi Tiêu Long cười tủm tỉm nhìn hắn, hắn đành cứng đờ đi tới.

Mọi người chào hỏi nhau một chút, cũng không nói nhiều.

Khâu Đức Khảo dẫn người dò xét tình hình, cũng không phát hiện bất kỳ vấn đề nào.

Nhưng hắn phát hiện Tiêu Long vẫn không nhúc nhích, dừng lại ở đây.

Trong lòng hắn không nhịn được nghĩ.

Có lẽ ở đây có nguy hiểm mà mình chưa thấy.

Vì vậy hắn đã chọn ở lại.

Rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Hắn không hề biết.

Chương 272

Một lựa chọn nhỏ đã cứu rất nhiều người.

Khiến một đội nhỏ, không đến mức bị diệt sạch.

Không lâu sau.

Ngay lập tức, mọi người lục tục đều xuất hiện.

Điều khiến Tiêu Long khá ngạc nhiên là, Thiên Chân và mấy người phía trước.

Đã chạy thục mạng suốt đường.

Vừa nhìn thấy Tiêu Long và những người khác, cậu ta như thể thấy được người thân nhất, vẻ mặt nước mắt giàn giụa lao tới.

Sau đó cách Tiêu Long và những người khác chưa đầy năm mét thì ngất đi.

Không cần Tiêu Long lên tiếng.

Tiểu Ca lập tức tiến lên giúp đỡ.

Dần dần, những người khác cũng đến.

Bàn Tử đã đưa ông lão tên Thuận Tử đến.

Hai người nương tựa vào nhau, cũng không bị thương quá nặng.

Mấy lính đánh thuê cuối cùng, có mấy người là thủ hạ của Trần Bì A Tứ.

Nhưng biết rằng sau một giờ nữa, những người khác cũng không xuất hiện.

Tiêu Long biết có lẽ họ bị mắc kẹt ở đó, hoặc đi sang con đường khác.

Nhưng dù thế nào cũng không có thời gian chờ đợi.

Vì vậy Tiêu Long quyết định đi ngay bây giờ.

Vừa nghe nói muốn xuất phát.

Bàn Tử vừa mới hồi phục kích động chuẩn bị chạy lên phía trước dẫn đường.

Vừa nãy khi mọi người thảo luận đã biết.

Có một miệng núi lửa.

Cần phải tiến vào Thiên Cung.

Vì vậy Bàn Tử muốn giành lấy công đầu, kéo Phan Tử chạy về phía trước.

Kết quả bị Tiêu Long một cước đá ngã.

Hai người khó khăn bò dậy.

Vẻ mặt oán giận nhìn Tiêu Long, không hiểu hỏi: "Long ca, làm gì đấy?

Tôi dẫn đường mà!" Tiêu Long lườm một cái, nói: "Được thôi, Phan Tử, vậy ông lên trước dẫn đường đi." "Hả?" Nhìn sắc mặt Tiêu Long, Bàn Tử vốn luôn biết nhìn sắc mặt người khác sao lại không hiểu chứ.

Phía trước chắc chắn có nguy hiểm lớn!

Nếu không thì Long ca sẽ không như vậy.

Bước chân của những người khác lập tức dừng lại.

Khâu Đức Khảo và mấy người, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Có một chút cảm giác may mắn.

Như thể rất hài lòng với quyết định trước đó.

“Long ca ca, phía dưới có nguy hiểm gì vậy?

Em không hề phát hiện ra?” Tú Tú đơn thuần hỏi ra câu hỏi của mọi người.

Tiêu Long nhìn mọi người một cái, rồi chỉ vào miệng núi lửa dưới chân: “Nhìn kỹ bên dưới, xem những chỗ lồi lõm đó, có phát hiện gì đặc biệt không?” Mọi người không tự chủ được mà quan sát.

Nhưng nhìn hồi lâu cũng không phát hiện ra vấn đề.

Khi Tú Tú không nhịn được định hỏi lại lần nữa.

Vừa mới há miệng.

Bàn Tử trực tiếp kinh hô: “Ông mẹ ơi!

Kia kìa kìa… trên đó có thứ gì kìa!” Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Càng cẩn thận hơn mà quan sát.

Dần dần.

Sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Bởi vì trong từng chỗ lồi lõm đó, ẩn ẩn hiện hiện có cảm giác như một loại côn trùng.

Chỉ là những con côn trùng này quá lớn.

Con nhỏ nhất cũng dài một hai mét, con lớn nhất hơn mười mét.

Chúng nằm yên tĩnh trên tro núi lửa như vậy.

Khiến mọi người có cảm giác như dung nham núi lửa đã nguội lạnh.

Nhưng nhìn kỹ, dùng ánh mắt tổng thể mà nhìn.

Lập tức phát hiện ra điều khác biệt.

“Mẹ kiếp!

Con trùng lớn thế này?

Có lý nào?!” Bàn Tử không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Những người khác cũng không hơn gì.

Ngay cả Thiên Chân cũng ngây người ra, nhưng ngay sau đó lại có chút hưng phấn gào lên: “Trời ơi!

Chẳng lẽ đây là Du diên dung nham trong truyền thuyết sao?

Sinh vật này thật sự tồn tại sao!

Trời ơi!

Mình đã phát hiện ra kỳ tích của giới sinh vật!” Đối mặt với mạch suy nghĩ khác người của Thiên Chân, mọi người cũng không biết nói gì.

Trước đây gặp bao nhiêu quỷ quái, cũng không thấy kinh ngạc như vậy.

Bây giờ xuất hiện mấy con côn trùng lớn mà xem kìa, khiến cậu ta vui đến thế!

Nhưng Thiên Chân căn bản không bận tâm, lấy máy ảnh ra “cạch cạch cạch” chụp ảnh.

Nhưng những người khác thì lại cảnh giác.

Từng người không dám lộn xộn, và cẩn thận quan sát tất cả môi trường xung quanh.

Rất nhanh đã phát hiện ra một cảnh tượng khiến người ta tuyệt vọng.

Trên những bức tường xung quanh.

Cũng bám đầy những thứ tương tự.

Chỉ là, nhỏ hơn một chút!

“Cái gì đây?” Mọi người lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Tiêu Long khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Chương 273

Đột nhiên vung tay.

Mọi người chỉ cảm thấy không khí xung quanh lập tức trở nên lạnh lẽo.

Rồi nhìn Tiêu Long một tay ấn xuống đất.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến mọi người chấn động đã xuất hiện.

"Băng Phong Thiên Địa!" Tiêu Long rống lên một tiếng, từ dưới tay hắn.

Một cây cầu băng khủng khiếp.

Bất ngờ xuất hiện!

Mọi người hoàn toàn ngây dại!

Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này?

Phép màu sao?

Mọi người không thể tin nổi nhìn Tiêu Long, đờ đẫn như khúc gỗ!

Đúng lúc này.

Mọi người chấn động nhìn một cây cầu băng xuất hiện trước mặt.

Từ dưới chân kéo dài đến phía đối diện.

Dài khoảng trăm mét.

Cứ như trong một bộ phim ma thuật vậy.

Từng chút từng chút một kéo dài ra.

Làm đường giữa không trung.

Có thể gọi là kỳ tích!

Nhìn cây cầu băng không ngừng bốc hơi nóng, mọi người đều ngớ người.

Đơn giản là quá không thể tin nổi.

Thật sự vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Nếu trước đây hắn ra tay dễ dàng chém giết những quái vật kia, có thể triệu hồi thần thú thần tượng thì còn có thể hiểu được.

Nhưng cảnh tượng chỉ tồn tại trong phim ảnh này, khiến họ có chút mơ hồ.

Mọi người ngây ngốc nhìn Tiêu Long, ngay cả Khâu Đức Khảo lúc này trong lòng cũng dậy sóng.

Cảm thấy Tiêu Long mạnh hơn nhiều so với cái năng lực vật hóa của hắn.

Ít nhất thì hắn cũng phải trả cái giá rất lớn.

Làm ra một cây cầu như vậy cũng không phải là không thể.

Nhưng Tiêu Long lại làm một cách dễ dàng như vậy.

Như thể chỉ tùy tay vung lên là xong, thứ mà hắn phải mất mấy chục năm tuổi thọ mới đổi lại được.

Đúng lúc này.

Khâu Đức Khảo trong lòng ghen tỵ vô cùng.

Cảm thấy mình đã vất vả bao nhiêu năm.

Tốn bao nhiêu cái giá, tốn bao nhiêu thời gian.

Mới thu được cái năng lực vật hóa đó.

Nhưng Tiêu Long trước mắt, lại lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu lần.

Khi mọi người đang chấn động.

Tiêu Long mất kiên nhẫn nói: “Còn đứng đây làm gì?

Muốn tôi gọi từng người một đưa sang à?” “À?

Ối!

Đi, đi!” Mọi người nhanh chóng phản ứng, vội vàng đi lên cầu băng.

Ban đầu có chút sợ hãi.

Nhưng dần dần trở nên bạo dạn.

Thậm chí có cảm giác như đang đi trên cầu kính vậy.

Nhìn miệng núi lửa bên dưới.

Nhìn những con Du diên quái trùng khổng lồ nằm im lìm không nhúc nhích ở đó.

Đơn giản là một kiểu hưởng thụ khác lạ.

Thú vị hơn, khiến người ta cảm thấy khó tin hơn so với việc đi trên những cây cầu kính ở một số danh lam thắng cảnh.

Rất nhanh.

Trong lòng mọi người đang sôi trào, kích động không thôi, cuối cùng cũng đã đi đến phía đối diện.

Lúc này Tiêu Long lại vung tay một cái.

Cây cầu băng khổng lồ đó, rất nhanh đã biến mất không còn dấu vết.

Như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Mọi người chấn động nuốt nước bọt, không nhịn được tán dương.

“Long ca, đúng là quá trâu bò!

Cái gì cũng xử lý được!

Tôi còn tưởng lần này tiêu đời rồi chứ.” Bàn Tử không tự chủ được mà giơ ngón cái lên.

“Ối, tôi suýt nữa thì chuẩn bị đi xuống dưới một cách lén lút rồi.” Phan Tử cũng giả vờ làm một bộ dạng khoa trương.

“Long ca, dạy tôi cái này đi, tôi thấy nếu tôi học được năng lực này, tôi có thể lén lút tiến vào miệng núi lửa, quan sát những con Du diên dung nham đó!” Thiên Chân trong lòng chấn động không thôi, nhưng đối với sự nghiệp khảo cổ, cậu ta vẫn không hề từ bỏ.

“Long ca lợi hại!” “Long ca thật vô địch!” “Quá khâm phục, Long ca, có cơ hội dạy tôi với!” Ngay cả một số lính đánh thuê cũng vẻ mặt sùng bái nhìn Tiêu Long.

Nếu không phải Khâu Đức Khảo ở bên cạnh, chắc họ đã chạy đến nịnh bợ rồi.

Tiêu Long khẽ mỉm cười, một vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Lúc này, Khâu Đức Khảo không nhịn được hỏi: “Tiểu huynh đệ Tiêu Long, năng lực gì vậy?

Thật sự quá lợi hại, quá mạnh rồi.” “Đúng vậy, Long ca ca, trước đây không thấy anh dùng năng lực này nha?

Mạnh quá, lãng mạn quá!

À đúng rồi, Long ca ca, anh có thể tạo ra một trận tuyết cho Tú Tú được không?” Mọi người vẻ mặt kỳ lạ nhìn về phía Tú Tú có mạch suy nghĩ thanh kỳ, đều không biết nói gì cho phải.

Tiêu Long cưng chiều xoa đầu cô bé, cười giải thích: “Chỉ là một chút băng tuyết chi lực thôi, nhưng lần này trở về nếu có cơ hội, đừng nói là tạo ra một trận tuyết, anh sẽ xây cho bé một tòa lâu đài băng tuyết!” “Oa ao ~ Em biết Long ca ca là tuyệt nhất!” Tú Tú vui vẻ ôm cổ Long ca, cũng không thèm để ý đến ánh mắt ghen tỵ, đố kỵ, hận thù của những người khác.

Cô bé nhón chân hôn lên má Tiêu Long, coi như phần thưởng sớm.

Nhìn A Ninh trợn mắt trắng dã.

Thực ra, cô ấy cũng muốn làm như vậy, nhưng lại cảm thấy trước mặt nhiều người như vậy thì không thể làm được.

Quá mất mặt, quá xấu hổ.

Chương 274

Chỉ có con bé ngốc Tú Tú mới làm được!

Làm mất mặt con dâu nhà họ Tiêu!

Khi mọi người nghỉ ngơi xong chuẩn bị tiếp tục đi tới.

Đột nhiên, từ phía xa truyền đến một tiếng gọi mơ hồ quen thuộc.

Chỉ là khoảng cách quá xa, có chút nghe không rõ.

Mọi người không khỏi dừng bước, quay người nhìn lại.

Hóa ra là Trần Bì A Tứ dẫn theo một đám thủ hạ, trong đó có một số lính đánh thuê.

Nhưng khi nhìn thấy Tiêu Long trong số những người quay lại, tiếng gọi của Trần Bì A Tứ lập tức dừng lại.

Vạn đào vạn chạy.

Kết quả cuối cùng lại đâm sầm vào nhau.

Sao lại xui xẻo đến vậy chứ?

Nhưng phải làm sao đây?

Trần Bì A Tứ nghĩ bụng, bèn giả vờ không nghe thấy.

Hắn bảo thủ hạ chào hỏi mấy tiếng, rồi ra ý bảo Tiêu Long và những người khác đi trước.

Rồi không màng đến câu trả lời của Tiêu Long, đám người này trực tiếp dẫn người dùng dây thừng từ vách núi bên kia đu xuống đáy núi lửa.

Chuẩn bị đi dọc theo rìa núi lửa, đi về phía Tiêu Long.

Những người bên cạnh Tiêu Long thấy vậy đều kinh hồn bạt vía,

không ngừng lắc đầu, xua tay, la hét lớn để ngăn cản đám người đó tự tìm đường chết.

Kết quả âm thanh quá xa không nghe rõ, cộng thêm Trần Bì A Tứ đã bị dọa đến nỗi sợ hãi tột độ nên cố tình bỏ qua tình hình bên đó.

Rồi dưới sự chứng kiến sững sờ của đám Khâu Đức Khảo và Bàn Tử, đội ngũ mấy chục người kia hùng hổ kéo xuống mép núi lửa bên dưới.

Rồi theo những đường vân đó, chuẩn bị đi vòng.

Ngay sau đó, bất ngờ đã xảy ra.

Những con Du diên dung nham vốn đã nằm im trên tro núi lửa không biết bao lâu, đột nhiên cảm nhận được mùi máu thịt, cảm nhận được sự thay đổi của môi trường xung quanh.

Thế là chúng lập tức hành động, vặn vẹo cơ thể, để lộ hàm răng sắc nhọn!

Trong khoảnh khắc, Trần Bì A Tứ mới phát hiện ra điều không ổn.

Nhưng đã muộn rồi.

“A!

Cứu mạng.” “Không!

Ma quỷ.” “Ông chủ, cứu…” Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên!

Bảy tám người.

Trực tiếp bị những con Du diên dung nham khổng lồ bên cạnh nuốt chửng vào bụng.

Có người nhanh chóng bị xé thành mảnh vụn, không còn sót lại một mảnh xương nào.

Thảm không nỡ nhìn.

Những người khác khi phản ứng lại thì ánh mắt đã tràn ngập sự kinh hoàng, liều mạng bắt đầu chạy trốn điên cuồng.

Những kẻ bị mắc kẹt, những kẻ bị thương, cũng không quản được chuyện của người khác nữa, trực tiếp nổ súng.

Liều mạng nổ súng.

Trong lòng thậm chí còn kìm nén một luồng khí.

Chết thì cũng phải kéo theo kẻ lót đường.

Đáng sợ hơn nữa, mấy tên cảm thấy tuyệt vọng, trực tiếp kéo chốt lựu đạn trong tay.

Tiếng nổ lập tức vang lên.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ miệng núi lửa lập tức trở nên hỗn loạn, trực tiếp bùng nổ.

Âm thanh đinh tai nhức óc đó.

Ánh lửa đáng sợ đó.

Nhiệt độ cực nóng đó.

Đã thu hút ánh mắt của vô số Du diên dung nham.

Nếu trước đây gặp phải, chỉ là những con Du diên dung nham cỡ nửa mét đến một mét.

Vậy thì bây giờ, trực tiếp đã kinh động đến những con lớn hơn ở phía trên!

Hai mét, ba mét, bốn mét, năm mét.

Liên tiếp tỉnh lại.

Trong nhất thời, Tiêu Long và những người khác nhìn từ phía trên.

Như thể cả miệng núi lửa đã sống dậy.

Như thể có dung nham, tro núi lửa đang chảy.

Thực tế là những con Du diên dung nham đó đã bị kinh động, đã bị đánh thức!

Chúng cảm nhận được mùi thức ăn.

Những cơ thể không biết đã ngủ say bao nhiêu năm, lập tức bắt đầu điên cuồng.

Trong chớp mắt, biến thành một cái ổ côn trùng đáng sợ.

Như những con mãng xà, như những con rồng thần.

Nhanh chóng.

Đội ngũ mấy chục người, giờ chỉ còn lại lẻ tẻ bảy tám người.

Trần Bì A Tứ, lúc này đầu tóc đã dựng đứng, đâu còn quan tâm đến việc che giấu thực lực, đâu còn bận tâm đến người khác.

Hắn liều mạng chạy trốn điên cuồng, toàn thân bộc phát sức mạnh cường đại, không màng tất cả, trực tiếp xông về phía Tiêu Long.

Hắn tùy tay chém chết mấy con Du diên dung nham dài mấy mét, không thèm nhìn lấy một cái, chỉ một lòng chạy trốn điên cuồng.

Phía sau hắn cũng có mấy người chạy theo.

Liều mạng chạy trốn điên cuồng.

Chỉ là vẻ mặt tái nhợt vô cùng.

Trong ánh mắt tràn đầy hối hận và khó hiểu.

Thực sự không hiểu.

Tại sao khi bọn họ đi vào lại gặp nguy hiểm kinh khủng như vậy.

Còn Tiêu Long trên đỉnh đầu, dường như không có chuyện gì.

Tại sao?

Không hiểu một chút nào, nhưng bây giờ chỉ biết chạy trốn.

Nhìn cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn đó, có một số người thật sự không thể nhìn tiếp được nữa.

Đặc biệt là nhìn Tiêu Long bên trong vẻ mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm.

Chương 275

Như thể đang xem một trò cười, lại như thể đang xem kịch.

Nhưng hắn không cứu người.

Nhưng hắn không ra tay.

Đối với những thủ hạ này, đối với những lính đánh thuê này.

Trong đó có bạn bè của họ, có anh em của họ.

Nhưng lại gặp phải chuyện như vậy.

Người có năng lực, có thực lực lại không ra tay giúp đỡ.

Tại sao?

Đột nhiên.

Mấy người không nhịn được xông về phía Tiêu Long gào lên: "Tại sao không ra tay, thực lực mạnh như vậy, tại sao không giúp?" "Vừa nãy dễ dàng tạo ra một cây cầu băng như vậy, tại sao không giúp chứ?" "Giúp một tay không được sao?

Sao mà ích kỷ vậy, nhìn những người đó cứ thế vô ích mà chết à!" "Đó là anh em của tôi, đó là bạn bè của tôi, trước đây chúng tôi từng kề vai chiến đấu mà!

Kể từ khi thực lực mạnh như vậy, tại sao không giúp đỡ chứ?" "…" Mấy lời đó khiến Tiêu Long và mấy người kia cảm thấy khó hiểu.

Tiêu Long và mấy người kia vốn dĩ còn tưởng Thiên Chân đã đủ "thánh mẫu" rồi, lúc nào cũng muốn giúp người khác.

Nhưng bây giờ mới hiểu, Thiên Chân đơn giản là quá tốt rồi, căn bản không phải như vậy.

Ít nhất thì cậu ta cũng biết, khi yêu cầu người khác giúp đỡ thì cũng phải xem tình hình.

Nhưng đám người này thì không màng tất cả.

Không quan tâm đến nguy hiểm của người khác, chỉ biết đến nguy hiểm của bạn bè mình.

Có thể khiến bất kỳ ai, dù phải trả giá bằng tính mạng, cũng phải giúp đỡ những người mà họ cho là cần giúp đỡ.

Nghe những lời này, ngay cả Khâu Đức Khảo cũng cảm thấy cả người không ổn nữa rồi.

Đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí băng lạnh đến nghẹt thở.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Không nói hai lời, hắn kéo đám người áo đen quay người bỏ đi.

Còn đám lính đánh thuê ngu ngốc đó, những thủ hạ có chút trì độn đó.

Đừng dính líu gì đến họ nữa.

Nếu không thì thật sự sẽ bị hại chết.

Lúc này, sắc mặt Tiêu Long quả thật đã lạnh xuống.

Hắn lạnh lùng nhìn đám người kia, lạnh nhạt nói: "Các người đang dạy tôi cách làm việc à?" Nhưng đám người này không màng tất cả.

Cho rằng mình đang đứng trên đỉnh cao của nhân tính, nói ra những đạo lý mà mình tự cho là đúng.

Cứ như thể người khác mạnh thì nhất định phải giúp, cứ như thể người khác có tiền thì nhất định phải cho, cứ như thể những người trước mắt bị thương bị nuốt chửng, bị quái vật cắn xé, Tiêu Long

nhất định phải cứu vậy.

Bởi vì họ chỉ nhìn thấy Tiêu Long mạnh mẽ, không nhìn thấy nếu cứu những người này thì người khác sẽ phải trả giá như thế nào.

Không nhìn thấy sự cống hiến của người khác, chỉ biết thỏa mãn suy nghĩ của mình.

Đặc biệt là trong số những người này, có những kẻ tự cho là có bạn bè.

Nghe những lời "thánh mẫu" như vậy, ngay cả Thiên Chân cũng không thể nghe nổi nữa.

Bàn Tử mấy lần muốn nói lại thôi.

Cuối cùng nhìn thấy sắc mặt băng lạnh của Tiêu Long, liền im miệng!

A Ninh định xử lý mấy tên ồn ào kia, nhưng bị Tiêu Long một tay ngăn lại.

Rồi Tiêu Long không thèm để ý đến lời bọn họ, hỏi ngược lại: "Muốn cứu người đúng không?" "Đúng vậy!" "Không!

Không!

Ý tôi là thực lực mạnh như vậy, nên giúp đỡ." "…" Nhưng lời hắn chưa nói xong.

Tiêu Long vung tay, Thoán Thiên Thằng xuất hiện trong tay.

Hắn trực tiếp tóm lấy mấy tên vừa nãy ba hoa chích chòe.

Rồi trực tiếp ném ra ngoài, ném xuống khỏi bục, ném vào miệng núi lửa.

Rồi trong tiếng kêu thảm thiết, hắn lạnh nhạt nói: "Vậy tôi cho các người một cơ hội, đi giúp đỡ đi." Rồi, đám người đó sợ đến tái mặt.

Không còn vẻ cao ngạo như trước, cũng không còn vẻ hống hách như trước.

Bọn họ điên cuồng cầu xin tha thứ.

“Không!

Long ca, xin lỗi, tôi không có ý đó, cứu tôi với!

Không…” “Long ca, tôi sai rồi, đừng như vậy mà, Long ca…” “Tên họ Tiêu kia!

Ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!!!” “…” Tuy nhiên, mặc cho bọn họ.

Tất cả đều không thể thay đổi một sự thật.

Họ đã rơi xuống miệng núi lửa.

Rơi vào phía sau mấy tên Trần Bì A Tứ đang chạy trốn điên cuồng kia.

Hoàn thành lời hứa.

Giúp Trần Bì A Tứ và mấy người kia, tranh thủ được một chút thời gian chạy trốn.

Chỉ là.

Tất cả đều chui vào bụng Du diên dung nham!

Sẽ không bao giờ đứng trên đỉnh cao của nhân tâm mà nói khoác lác nữa!

Lúc này, Tiêu Long quay người, hỏi những thủ hạ đang run rẩy, không theo Khâu Đức Khảo rời đi: “Có ai muốn đi giúp đỡ không?” Tiêu Long một câu nói.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Từng người cúi đầu, không dám nói một lời nào.

Đồ ngốc mới làm giống mấy tên đó chứ.

Mạng mình còn không giữ được, lại còn muốn lo chuyện sống chết của người khác.

Không phải đầu óc có vấn đề sao?

Thậm chí còn cảm thấy, trước đây sao mình lại ở cùng với đám người này!

Không bị hại chết, đúng là mạng lớn.

Sau này nếu gặp loại "thánh mẫu" như vậy, trực tiếp chém chết.

Không để chúng nói một câu vô nghĩa nào.

Thấy mọi người không nói gì, Tiêu Long mới hài lòng gật đầu.

Thật sự coi tôi là thánh nhân sao?

Trước đây giúp đỡ, là cái tình đó.

Không giúp đỡ thì là bổn phận!

Kết quả lại được đằng chân lân đằng đầu.

Chương 276

Thật sự quá buồn cười.

Nếu quỳ xuống đất dập đầu mấy cái cầu xin, hoặc cầu xin khổ sở, tôi Tiêu Long chưa chắc đã không giúp đỡ.

Kết quả dám đứng trên đỉnh cao dạy tôi Tiêu Long làm việc.

Thật sự không biết sống chết!

Lạnh lùng nhìn những kẻ đang giãy giụa bên dưới.

Tiêu Long rút Hắc Kim Long Đao ra, trực tiếp chém ra một đạo đao khí.

Đánh mạnh vào bên cạnh những kẻ đó, lập tức gây ra tiếng nổ lớn.

Rất nhanh, những con Du diên dung nham xung quanh ngày càng nhiều hơn đã tỉnh lại!

Trong chớp mắt, trong tiếng kêu thảm thiết của những kẻ đó, chúng đã bị nuốt chửng sạch sẽ!

Chứng kiến cảnh tượng này.

Cả nhóm người bên cạnh Tiêu Long ai nấy đều run rẩy, kinh hãi!

Ngay cả Bàn Tử và Thiên Chân cũng tái mặt.

Từng người không dám nói lung tung nữa.

Thật sự Tiêu Long lúc này quá đáng sợ.

Khiến họ cảm thấy linh hồn mình lạnh lẽo!

Hắn bá đạo vô cùng!

Lãnh huyết vô tình!

Rồi mọi người đều cảm thấy, Tiêu Long làm mọi việc đều đúng.

Đám người đó tự tìm đường chết.

Tranh thủ cơ hội này, Trần Bì A Tứ dẫn theo mấy người cuối cùng cũng xông lên.

Nhìn Tiêu Long và mấy người phía trước.

Vẻ mặt cảm kích đổ sụp xuống đất.

Hụt hơi thở dốc từng ngụm lớn.

Có cảm giác như đã liều mạng chạy trốn khỏi chỗ chết.

Nhìn xuống thủy triều Du diên dung nham đang cuồn cuộn bên dưới, đám người này không nhịn được nuốt nước bọt.

Trong lòng vô cùng may mắn!

Rồi ngay sau đó nhìn Tiêu Long với ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Bất kể trước đây cách làm của hắn như thế nào, cũng bất kể những gì đã xảy ra trước đây.

Cách làm của Tiêu Long vừa rồi, quả thật đã giúp họ.

Cứu được mạng của họ!

Vậy nên cần phải cảm ơn!

Thế là, từng người một đến bên cạnh Tiêu Long.

Cung kính, nghiêm túc cúi người hành lễ.

“Tiểu huynh đệ, quá cảm ơn!

Cảm ơn đã trượng nghĩa ra tay!

Nếu không thì lão già này tiêu đời rồi.” “A, Long ca, thật sự quá cảm ơn!

Anh là đại ân nhân của tôi!” “Long ca, mạng tôi là anh cứu đó!

Từ hôm nay trở đi, mạng tôi là của Long ca!

Long ca bảo tôi đi chết, tôi cũng sẽ xông lên đầu tiên!" "…" Mấy người tranh nhau cảm ơn.

Tiêu Long khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng.

Nhưng bất kể là thật lòng hay giả dối cũng được.

Ít nhất thì họ cũng đã bày tỏ lòng biết ơn.

Không như đám "thánh mẫu" kia, như một lũ ngốc.

Người khác giúp rồi.

Lại còn muốn đòi hỏi nhiều hơn!

Chứng kiến biểu hiện của họ, Bàn Tử và những người khác lại hiểu ra một đạo lý.

Đó là chỉ cần đi theo Long ca, không tự tìm đường chết.

Thì mọi người là bạn tốt.

Hắn có thể dễ dàng giúp đỡ.

Thậm chí còn không cần phải kêu cứu!

Nhưng nếu đối đầu với Long ca, chống lại ý của Long ca.

Thì xin lỗi.

Sẽ khiến chết cũng không yên!

Nhưng mọi chuyện cũng không đơn giản như mọi người tưởng.

Bởi vì một đám người gây loạn.

Toàn bộ Du diên dung nham trong miệng núi lửa đã nổi loạn.

Vô số Du diên lớn nhỏ, nhanh chóng bắt đầu tỉnh lại!

Xuất hiện hiệu ứng tập kích đàn.

Trong chớp mắt, đã hình thành mười mấy đợt thủy triều Du diên lớn nhỏ!

Mục tiêu của chúng.

Lập tức khóa chặt Tiêu Long và những người khác.

Những người vừa nãy còn nịnh nọt.

Sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhìn thủy triều côn trùng dày đặc đang kéo đến, mọi người sợ đến tái mặt.

Nhưng lúc này, không có Tiêu Long lên tiếng, mọi người nhất thời không dám động đậy.

Thấy côn trùng ngày càng nhiều.

Sắp sửa trèo lên rồi.

Thiên Chân thực sự có chút không chịu nổi, không nhịn được mở miệng nói: "Long ca, nhìn tình hình này, chúng ta mau đi đi, không đi thì muộn rồi!" "A, Long ca, hay là chúng ta rút lui trước đi!

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, đám côn trùng này thật sự quá nhiều, không thể để Long ca cứ ra tay mãi được!" Bàn Tử cũng vội vàng bổ sung.

Thấy hai người lên tiếng, mọi người trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác dù sao cũng không thân với Tiêu Long, biểu hiện của Tiêu Long vừa rồi thực sự quá đáng sợ.

Đến cả hỏi chuyện cũng không dám nữa.

Chương 277

Nhưng Bàn Tử và hai người kia lên tiếng thì không sao.

Nhìn dáng vẻ run rẩy kinh hãi của mọi người, Tiêu Long mỉm cười.

"Được rồi, mọi người không cần sợ hãi, cứ giao cho tôi." Tiêu Long nói rồi tiến lên một bước, gạt đám đông đến phía trước nhất.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hắn nhìn thủy triều côn trùng đang không ngừng dũng mãnh lao tới, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Bên dưới, mọi người càng thêm bối rối.

Không biết Tiêu Long lại định làm gì.

Nhưng biết rằng tiếp theo chắc chắn có chuyện lớn sẽ xảy ra!

Quả nhiên, lúc này.

Tiêu Long vung tay.

Hắc Kim Long Đao trong tay bùng phát ánh sáng chói chang.

Trực tiếp quét ngang những con Du diên dung nham cỡ lớn năm sáu mét đang lao lên phía trước nhất!

Từng con một trực tiếp bị chém bay đầu!

Tiêu Long hai tay vung đao, đao quang rực rỡ.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng sát ý cường đại bùng nổ, sau đó nhìn thấy vô số ấu trùng.

Tất cả đều xông lên chịu chết.

Xuất hiện một con chết một con!

Xuất hiện một đôi chết cả đôi!

Giết đến máu tươi văng tung tóe, giết đến trời đất tối tăm.

Mọi người kinh hãi nhìn tất cả, rồi tránh xa ra, sợ bị vạ lây.

Thậm chí họ còn nghĩ, nhỡ đâu Tiêu Long sát đến đỏ mắt, lỡ tay chém luôn cả bọn họ thì gay to.

Dù sao thì bọn họ cũng chẳng mạnh mẽ gì mấy.

Chỉ có điều, Long ca một đao đã đủ!

Nhưng họ không biết, sở dĩ Tiêu Long làm vậy là có nguyên nhân.

Anh không phải cứ thế mà giết chóc vô ích.

Anh đang thu thập tinh huyết!

Trước đây, những con gián tường hay gián trắng, Tiêu Long không thèm lấy tinh huyết.

Nhưng sau này, những con ấu trùng cánh xanh biến dị đã giúp thực lực của Tiêu Long tăng lên một mảng lớn.

Tiêu Long sao có thể không kích động?

Rồi lại bỏ qua những bảo bối tốt như vậy ư?

Mặc dù những con ấu trùng dung nham này không quý bằng những con ấu trùng cánh xanh biến dị, nhưng những con ấu trùng dung nham khổng lồ dài hơn 3 mét lại có tinh huyết vô cùng quý giá.

Quan trọng nhất là số lượng không hề ít.

Chỉ trong chốc lát, anh đã giết chết hơn trăm con, và đã chiết xuất được 3 giọt!

Ít nhất cũng có hàng vạn con ở đây, tối thiểu có thể chiết xuất được mười giọt.

Mặc dù chúng không giúp tăng cường thực lực mạnh mẽ như vậy,

nhưng cũng có thể dùng khả năng Quán Đỉnh Huyết Mạch để giúp Bàn Tử tăng cường một chút.

Quan trọng nhất, việc tích lũy số lượng có một lợi ích.

Tiêu Long phát hiện ra, giết chết vài trăm đến ngàn con ấu trùng dung nham thông thường, cũng có thể chiết xuất được một giọt tinh huyết!

Lợi ích nhiều vô kể, không thể lãng phí được.

Nhưng Tiêu Long nhanh chóng nhận ra hiệu quả giết chóc kiểu này quá chậm, quá lãng phí thời gian.

Thế là Tiêu Long bắt đầu suy nghĩ làm sao để nâng cao hiệu suất.

Nhưng cảnh tượng này, trong mắt những người khác, đã sớm khiến họ há hốc mồm kinh ngạc.

Từng người một ngây người ra.

Dòng ấu trùng đáng sợ kia, bất kể chúng mạnh đến đâu, bất kể một lần xuất hiện bao nhiêu con, bất kể phun lửa hay phun dung nham, và cũng không dám trực tiếp cắn xé như vậy!

Kết quả là chúng đều chưa kịp tiếp cận đã bị chém giết hết.

Rồi thi thể nhanh chóng rơi xuống.

Có người lén lút nhìn trộm từ mép vực.

Toàn bộ bên dưới vách đá đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Điều đáng sợ là trên người Tiêu Long không hề có một vết máu nào.

Trên bộ y phục trắng tinh vẫn không hề dính một chút máu.

Điều đó cho thấy Long ca quá mạnh mẽ.

Ngay cả khi đối mặt với nhiều quái vật như vậy, anh cũng không

hề luống cuống, dễ dàng chém giết chúng.

Chỉ với một tay, anh có thể hủy diệt kẻ thù!

Đơn giản là quá đáng sợ.

Quan trọng nhất là máu không dính áo!

Cần phải có sức kiểm soát mạnh mẽ đến mức nào, khả năng khống chế mạnh mẽ đến mức nào, và đao pháp tinh chuẩn đến mức nào, mới có thể tạo ra hiệu quả khủng khiếp như vậy.

Mọi người kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt là Tiểu Ca, đột nhiên như thể lĩnh ngộ ra điều gì đó.

Một tia chớp lóe lên trong đầu, rồi anh thông suốt.

Một số đao pháp mà trước đây anh vẫn chưa hiểu, giờ nhìn Tiêu Long vung đao, anh trực tiếp lĩnh ngộ được chân lý.

Cả người anh như thăng hoa, thực lực tăng lên một mảng lớn.

Mặc dù cảnh giới không tăng cao, nhưng mọi người cũng kinh ngạc phát hiện ra.

Khí tức trên người anh, đặc biệt là khí tức của một đao khách, vô cùng sắc bén, mạnh mẽ không gì sánh bằng!

Khưu Đức Khảo nhìn cảnh tượng này, không kìm được tặc lưỡi, rồi trầm ngâm một lát.

Ông ta cũng muốn lĩnh ngộ một vài điều, nhưng cuối cùng phát hiện ra mình không thể nào tĩnh tâm được.

Có quá nhiều ý nghĩ trong đầu, không thể nào tập trung chú ý.

Ông ta tức đến nỗi bực bội không thôi.

Rồi ông ta âm thầm xoay người bỏ đi, không quay đầu lại nữa, cũng không dám đến gần.

Ông ta cảm thấy người đàn ông Tiêu Long này quá đáng sợ, tốt nhất là nên tránh xa một chút.

Tranh thủ lúc Tiêu Long đang lãng phí thời gian ở đây, ông ta nhanh chóng đi cướp đoạt những bảo bối kia.

Đến lúc đó, có lẽ mới có thể đối kháng với anh.

A Ninh và Tú Tú cũng nhìn đến say sưa.

Một người dùng kiếm mềm, một người dùng roi mềm.

Chương 278

Nhưng họ phát hiện ra, thủ pháp là tương thông.

Họ nhanh chóng học được, trực tiếp tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Khí tức trên người không ngừng mạnh lên.

Điều này khiến Bàn Tử và vài người khác gãi tai gãi gáy sốt ruột!

Càng khao khát nhận được sự giúp đỡ của Tiêu Long để nâng cao thực lực.

Phan Tử đứng một bên, hai loại ánh mắt không ngừng biến đổi trong mắt.

Có thể thấy lúc này nội tâm của anh ta chấn động không thôi.

Về phần một ý thức khác trong đầu anh ta, cũng chấn động không thôi.

Ngay cả Thuận Tử, người dẫn đường, mặc dù không thể hiểu hoàn toàn, nhưng cũng nhìn đến kinh hãi không thôi.

Trong những truyền thuyết cổ xưa của bộ lạc, những con Bách Túc Long Thần cường đại này, lại dễ dàng bị người đàn ông trước mắt này giết chết.

Thật là không thể tin nổi.

Người đàn ông này, quá mạnh!

Khi mọi người đang kinh hãi tột độ, Tiêu Long đột nhiên nghĩ ra một cách có thể nhanh chóng giải quyết những rắc rối này!

Cùng lúc đó, khóe miệng anh nở nụ cười.

Ngay sau đó.

Khí thế toàn thân đột nhiên thay đổi.

Một luồng khí tức khiến người ta cảm thấy băng thiên tuyết địa, trong khoảnh khắc bao trùm lấy mỗi người.

“Băng Phong Thiên Địa!” Cùng lúc đó, mọi người kinh hãi nhìn.

Tiêu Long hô lớn một tiếng.

Phía sau anh xuất hiện một con gấu tuyết khổng lồ!

Ngay sau đó, nó vỗ một chưởng xuống!

Trong khoảnh khắc, cuồng phong bạo tuyết hoành hành khắp nơi!

Chỉ trong vài hơi thở, toàn bộ miệng núi lửa đã bị đóng băng!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Trong khoảnh khắc đó, họ ngây người nhìn miệng núi lửa đã biến thành một vùng tuyết trắng!

Nửa ngày không phản ứng gì.

Giống như Nữ Hoàng Băng Giá trong *Kỷ Duyên Băng Tuyết*.

Chỉ cần vẫy tay một cái, cả thế giới đều bị đóng băng!

Miệng núi lửa vốn nóng bỏng kia, toàn bộ không gian rộng lớn, như thể bị một lớp băng cứng bao phủ!

Giống như một cái hồ vào mùa đông, lạnh đến rùng mình!

Tất cả những ấu trùng dung nham kia, đều trực tiếp bị đóng băng, biến thành những pho tượng băng sống động!

Ngay cả cái miệng há rộng, cái dáng vẻ nhe nanh múa vuốt, cùng hàng trăm cái chân đang loạn xạ quẫy đạp!

Như thể chúng bị đóng băng ngay tại đó trong khoảnh khắc, mất đi tất cả sinh cơ!

Trần Bì A Tứ vừa mới hồi phục một chút, trong nháy mắt trợn tròn mắt.

Một chiêu, lại một lần nữa khiến anh ta chấn động!

Những người khác cũng không khá hơn là bao, cảm nhận cái lạnh băng thiên tuyết địa, nhìn những quái vật đáng sợ bị đóng băng tại chỗ!

Không kìm được nuốt nước bọt.

Quá mạnh mẽ, quá đáng sợ rồi.

Nếu vừa rồi Long ca muốn ra tay, chẳng phải bọn họ cũng sẽ biến thành những pho tượng băng như thế này sao?

Không còn chút sinh khí nào ư?!

Đáng sợ!

Kinh hãi!

Đơn giản là một phép màu!

Nhìn đám người này một bộ dạng chưa từng thấy qua thế sự, Bàn Tử không kìm được muốn đắc ý khoe khoang.

"Bình tĩnh chút đi, bình tĩnh chút đi!

Long ca thao tác bình thường thôi, nhìn cái bộ dạng nhà quê của các người kìa!" "Không phải các người vừa nhìn thấy tôi sao, Long ca tôi chỉ vẫy tay một cái là có thể tạo ra một cây cầu băng.

Vắt ngang toàn bộ không gian, tôi vừa đi vừa chiêm ngưỡng, đâu có giống như các người mệt chết mệt sống, suýt chút nữa thì mất mạng!" Phan Tử đứng một bên gầm lên, còn về mục đích của anh ta, thì không ai biết.

"Đừng có ra vẻ già dặn nữa được không, Long ca ca của tôi là đẹp

trai nhất!" Tú Tú cũng một bộ dạng kiêu ngạo.

Trần Bì A Tứ và những người khác không nói gì.

Không có cách nào tiếp lời.

Họ hối hận không thôi.

Từng người một không khỏi nhìn về phía lão đại của mình, như thể đang chất vấn vì sao trước đây không sớm đi theo.

Rõ ràng có cơ hội đi theo, lại cứ thích đi đường vòng!

Tuy nhiên, gương mặt già nua của Trần Bì A Tứ lạnh đi, những thuộc hạ kia lập tức cúi đầu, không dám nói gì.

Họ nhận thua.

Xui xẻo thật, ai bảo đi theo một lão đại như thế này chứ!

Không, sau này nếu có thể đi theo lão đại Tiêu Long thì tốt rồi.

Ít nhất cũng được đảm bảo an toàn.

Nhìn Bàn Tử kìa, sống thật là sung sướng!

Đơn giản là khiến người ta ghen tị đến phát điên!

Tiêu Long không để ý.

Anh đang sắp xếp những gì mình thu hoạch được.

Lần này anh gần như đã tiêu diệt tất cả ấu trùng dung nham!

Thu hoạch tự nhiên là đầy đủ.

Nhẹ nhàng thu được 15 giọt tinh huyết!

Nghe có vẻ nhiều, nhưng hàng vạn ấu trùng dung nham mới ngưng tụ ra đấy.

Vài trăm con thậm chí còn không ngưng tụ ra được một giọt tinh huyết có thể thôn phệ!

Nhưng Tiêu Long cũng không chê bai.

Anh chuẩn bị đưa mười giọt tinh huyết Vương cấp sơ kỳ cho hai cô gái A Ninh và Tú Tú, để nâng thực lực của họ lên Thiên giai hậu kỳ!

Còn năm giọt còn lại, giúp Bàn Tử đi.

Anh chàng này theo mình cũng đã một thời gian rồi.

Ngày nào cũng nịnh hót mình, khiến tâm trạng mình cũng rất vui vẻ.

Chương 279

Đó cũng là phần thưởng xứng đáng.

Làm nhiều việc tốt như vậy, tổng cộng cũng cần nhận được một chút hồi báo.

Tin rằng sau lần thưởng này, biểu hiện sau này của hắn sẽ càng tốt hơn!

Sau khi suy nghĩ kỹ, Tiêu Long mới gọi ba người đến và mở lời.

"Này nhóc con, Long ca ca tặng mấy món bảo bối này!" "Oa ao!

Thật sao, em biết Long ca ca là tốt nhất mà ~" Tú Tú phản ứng nhanh nhất.

Cô bé kích động chạy đến ôm chặt lấy cổ Tiêu Long, rồi hôn chụt một cái.

Khiến Tiêu Long có chút ngượng ngùng.

Nhiều người đang nhìn như vậy, vào thời khắc nghiêm túc thế này, thật là không hòa hợp chút nào!

Nhưng đôi môi mềm mại của cô bé.

"Mỗi người năm giọt, nhanh chóng thôn phệ, tôi sẽ hộ pháp cho!" Không cần phải giải thích, hai cô gái lập tức hiểu ý.

Nóng lòng nhận lấy tinh huyết mà Tiêu Long đưa cho.

"Long ca ca, cảm ơn anh." "Long ca ca tuyệt nhất!

U oa ~" Lần này ngay cả A Ninh cũng không kìm được, mặt đỏ bừng, hôn Tiêu Long một cái ngay trước mặt tất cả mọi người.

Tiêu Long hì hì cười.

Không để ý đến ánh mắt ghen tị, đố kỵ của những người xung quanh.

Rồi nghiêm túc nhìn hai người thôn phệ tinh huyết, bắt đầu nhanh chóng thăng cấp.

Rồi mọi người chỉ cảm thấy.

Một luồng sức mạnh cuồng bạo bùng nổ từ trong cơ thể của họ.

Thực lực của hai người cũng nhanh chóng thăng cấp.

Rồi không khỏi xuất hiện thần tượng huyết mạch của riêng mỗi người.

Phía sau A Ninh là một con Kỳ Lân, nhe nanh múa vuốt, uy phong lẫm liệt!

Phía sau Tú Tú là một con Thiên Mã, lượn lơ bay lượn trên không trung, dáng vẻ nhẹ nhàng!

Cả hai đều bùng nổ khí thế.

Trực tiếp khiến một số người bình thường bị chấn động lùi liên tục.

Mọi người không kìm được tặc lưỡi.

Quá đáng sợ rồi.

Rõ ràng khí tức trên người hai người đã đột phá đến Thiên giai hậu kỳ!

Nhưng luồng sức mạnh cuồng bạo trên người họ vẫn chưa kết thúc.

Khiến hai người có chút không kiểm soát được luồng sức mạnh này.

Nhưng vào lúc đó, Tiêu Long nhẹ nhàng vẫy tay.

Lực lượng băng tuyết bùng nổ.

Hai người nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngay cả khí tức trên người họ, cũng như thể bị đóng băng, trong khoảnh khắc bị áp chế xuống!

Trong nháy mắt, hai người kích động mở mắt ra.

Cảm nhận luồng sức mạnh khổng lồ trong cơ thể.

Họ cũng không quản ngại gì nữa.

Kích động nhảy cẫng lên.

Một trái một phải trực tiếp ôm lấy Tiêu Long.

Hận không thể cứ thế mà bám chặt lấy Tiêu Long.

Một trái một phải, hôn anh một cái thật kêu.

Tiêu Long thật sự bất đắc dĩ, kéo hai người xuống.

Hai cô nhóc mặt đỏ bừng mới chịu yên tĩnh lại!

Mọi người nhìn đến trợn tròn mắt.

Đồng thời cũng vô cùng ghen tị, đặc biệt là Bàn Tử.

Tròng mắt hắn gần như muốn lồi ra ngoài.

Thấy Tiêu Long đã xong việc, hắn không nhịn được nữa.

Trực tiếp lao đến dưới chân Tiêu Long, ôm lấy đùi anh gào lên.

“Long ca, anh cũng giúp em đi, em cũng muốn mạnh lên!

Như vậy em có thể đi đầu trận cho Long ca rồi!” “Long ca!

Anh nhìn em theo anh lâu như vậy rồi, cho em hai giọt đi mà!” Khóe miệng Tiêu Long nở một nụ cười nhạt.

Anh đá Bàn Tử ra, rồi cười nói.

“Thật sự muốn có tất cả sức mạnh huyết mạch ư?” “Thật mà!

Đương nhiên là thật rồi Long ca!

Chỉ cần có thể giúp em làm trâu làm ngựa, Bàn Tử em cũng không tiếc!” “Vậy được, cho đây, đỡ lấy đi.” “...” Một câu nói.

Một cái đỡ lấy.

Trực tiếp khiến Bàn Tử ngây người.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, trực tiếp khiến hắn choáng váng.

Cơ thể không tự chủ được đón lấy năm giọt tinh huyết Vương cấp thông thường kia.

Cả người hắn kích động đến run rẩy.

Má ơi!

Mình cũng được Long ca ban ân rồi!

Trời ơi!

Chẳng lẽ mình cũng sắp phất lên rồi sao?

Lạy chúa tôi!

Long ca, thật tốt quá!

Yêu chết mất!

Nước mắt kích động không tự chủ được chảy xuống.

Cả người hắn nói chuyện cũng có chút nghẹn ngào.

“Long...

Long ca, em... em nhất định...

Chương 280

em... em...” Tiêu Long không kiên nhẫn đá một cái, nói.

“Được rồi, nhanh chóng thôn phệ đi, còn việc có chịu đựng được hay không, nâng cao thực lực đến đâu, đó vẫn là một ẩn số đấy!” “Tôi nói cho anh biết, chỉ có một cơ hội duy nhất!

Nếu thành công, sau này anh sẽ rất ngầu.” “Nhưng nếu thất bại, tuy tôi có thể cứu cái mạng nhỏ của anh, nhưng anh cũng sẽ sống không được bao lâu đâu!

Hiểu chưa?

Muốn có được thực lực thì phải chịu đựng gian khổ, phải suy nghĩ kỹ vào!” Những người khác nghe thấy, ánh mắt vốn ghen tị đố kỵ đột nhiên biến sắc.

Thần sắc của Bàn Tử cũng thay đổi.

Nhưng hắn đã hiểu ra điều gì đó trong khoảnh khắc đó.

Thà sống tầm thường vô vị, thà kém cỏi vô dụng.

Chi bằng liều mình một phen.

Phải đi theo bước chân của Long ca.

Phải làm nên danh tiếng, phải nổi danh khắp bốn bể.

Phải có mỹ nữ vây quanh.

Vậy thì nhất định phải trả giá.

Cùng lắm thì chết một lần!

Mình Bàn Tử không làm được ư?

Mình thậm chí không có chút năng lực nào!

Mình thậm chí không có chút cơ hội nào!

Ngay cả cuối cùng có tàn phế, có chết đi, cũng không thể lùi bước vào lúc này!

Hắn nghiến răng dậm chân, ngẩng đầu nhìn Tiêu Long, nghiêm túc gào lên: "Long ca, giúp em!" Nhìn khí thế một đi không trở lại trên người Bàn Tử, Tiêu Long mới hài lòng gật đầu.

Sở dĩ anh coi trọng tên này, cũng là vì một điểm này.

Không chịu thua!

Không tin vào số mệnh!

Nếu đã như vậy, vậy thì cho một cơ hội.

Anh có một niềm tin rằng, hắn nhất định có thể thức tỉnh huyết mạch chi lực!

Anh gật đầu.

Khí tức trên người anh trong khoảnh khắc bùng nổ.

Một luồng sức mạnh bùng nổ trực tiếp bao bọc lấy Bàn Tử.

Bàn Tử chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, có một cảm giác như rơi xuống vực sâu.

Ngay vào lúc đó.

Trong đầu hắn lại đột nhiên xuất hiện giọng nói của Tiêu Long.

"Tĩnh tâm an thần, nghe tôi chỉ huy!" "Bàn Tử, hôm nay bản tôn ban tặng, Chúc Long Huyết Mạch!" Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng.

Ngay sau đó, bốn chữ lớn như sấm sét giáng xuống, xuất hiện trong đầu hắn.

"Phú dư huyết mạch!" Chỉ trong khoảnh khắc đó.

Bàn Tử chỉ cảm thấy toàn bộ linh hồn mình như được siêu thoát.

Trong khoảnh khắc, hắn nhìn thấy một thế giới đen kịt.

Như thể quên mất thời gian, quên mất không gian.

Khi hắn cảm thấy có chút hoảng sợ trong lòng.

Đột nhiên.

Bốn chữ lớn mà hắn vừa nghe thấy, như một vì sao băng xé toang màn đêm.

Chúng xuất hiện trong thế giới đen kịt, chiếu sáng linh hồn thể của hắn.

Bốn chữ lớn đó, như mặt trời treo lơ lửng giữa màn đêm.

Ánh sáng vàng lấp lánh, uy áp bức người!

Khi Bàn Tử đang kinh hãi và có chút mờ mịt.

Đột nhiên nhìn thấy.

Trên bầu trời lại một lần nữa lóe lên năm vì sao băng.

Trong khoảnh khắc chúng xuất hiện trước mặt hắn.

Khiến Bàn Tử lùi liên tục.

Nhưng lúc đó hắn mới nhìn rõ.

Chẳng phải đó chính là năm giọt tinh huyết mà Long ca đã tặng cho hắn sao?

Dường như có một bóng dáng mơ hồ.

Nhìn giống một con rồng, lại như một con rết!

Nhanh chóng.

Dưới sự chiếu rọi của bốn chữ lớn kia.

Năm giọt tinh huyết trong khoảnh khắc bùng nổ, hóa thành mưa máu.

Trực tiếp chui vào trong cơ thể Bàn Tử.

Ngay sau đó, truyền đến cơn đau thấu tim.

Cùng lúc đó, một hư ảnh giao long, dần dần xuất hiện phía sau Bàn Tử.

Mặc dù vô cùng hư ảo, nhưng cũng nhanh chóng phác họa ra một đường nét hoàn chỉnh.

Vào lúc đó, hắn cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ xuất hiện trong cơ thể.

Cả người hắn đều kích động.

Mặc dù đang chịu đựng cơn đau đến tuyệt vọng.

Nhưng cảm giác mạnh lên này, thật sự khiến người ta khó lòng từ bỏ!

Cùng lúc đó, mọi người bên ngoài chỉ thấy Bàn Tử run rẩy toàn thân.

Cả người hắn biến thành như một con tôm luộc đỏ au.

Trên mặt lộ ra vẻ hung tợn.

Cả người hắn bắt đầu bốc hơi, như thể sắp bốc hơi trong khoảnh khắc tiếp theo.

Nhưng vào lúc đó.

Mọi người đột nhiên cảm thấy một luồng lực bài xích mạnh mẽ.

Một luồng uy áp nhàn nhạt, bao trùm trong lòng mọi người.

Luồng uy áp đó, phát ra từ trên người Bàn Tử!

Trong khoảnh khắc.

Chương 281

Tất cả mọi người đều chấn động.

Bởi vì mọi người phát hiện, cảm giác Bàn Tử mang lại cho họ càng ngày càng mạnh mẽ, và cũng càng ngày càng nguy hiểm.

Cơ thể vốn thô tráng kia, trở nên càng có sức bùng nổ hơn.

Vào lúc đó, mọi người nhìn thấy phía sau hắn, đang ngưng tụ một thần tượng hư ảo!

Nhìn giống một con côn trùng, lại như một con rồng.

Nhưng mờ mờ ảo ảo, nhìn không được rõ ràng lắm.

Nguyên nhân chỉ là vì thực lực còn quá yếu, căn bản không thể ngưng tụ ra thần tượng chân chính.

Trừ khi có thể đột phá Thiên giai!

Mới có thể ngưng tụ ra thần tượng cường đại!

Nhưng dù sao đi nữa.

Mọi người cũng từ trên người hắn cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Phan Tử và Trần Bì A Tứ đứng một bên, đều không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng chấn động vô cùng.

Bởi vì luồng huyết mạch chi lực khiến họ cực kỳ khao khát này, lại dễ dàng có được bởi cái tên Bàn Tử trước mắt này.

Tên Bàn Tử ngày nào cũng chỉ biết hí ha hí hửng, chuyên gây họa này, lại có được nó.

Chết tiệt, thực lực của hắn bây giờ đã sánh ngang với cường giả cao cấp hậu kỳ!

Thật là không thể tin nổi!

Hai người không tự chủ được nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Có ghen tị, có ngưỡng mộ.

Những người khác thì càng không cần phải nói.

Từng người một ghen tị đến đỏ cả mắt.

Họ trực tiếp quên mất nguy hiểm mà Bàn Tử vừa trải qua.

Nếu không có Tiêu Long giúp đỡ, e rằng hắn sẽ trực tiếp bị luồng huyết mạch chi lực kia xé nát hoàn toàn!

Mọi người ai nấy đều ghen tị đến đỏ mắt, nhìn Tiêu Long với ánh mắt đầy khao khát.

Không kìm được.

Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Long ca, chẳng phải cũng có thể bay lên sao?

Nhìn cảnh tượng này, Hạo Thiên Chân không khỏi bĩu môi, bề ngoài có vẻ khinh thường.

Nhưng trong lòng, cũng vô cùng khó chịu!

Mình cũng muốn trở nên mạnh mẽ như vậy.

Cũng không muốn cứ mãi kéo chân người khác.

Nhưng trước đó hắn đã hỏi Tiêu Long rồi.

Tiêu Long không giúp.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Hắn cần phải dựa vào năng lực của mình để thức tỉnh huyết mạch.

Bởi vì trong cơ thể hắn, tồn tại hai luồng huyết mạch chi lực khác nhau: Kỳ Lân Huyết Mạch và Bạch Hổ Huyết Mạch!

Về phần hắn có được chúng bằng cách nào, ngay cả hắn cũng không rõ.

Ghen tị thì không thể có, nhưng ngưỡng mộ thì chắc chắn rồi.

Hắn cũng mong chờ ngày huyết mạch thức tỉnh!

Vào lúc đó, Bàn Tử kích động mở mắt ra.

Bàn Tử!

Chúc Long Huyết Mạch!

Thức tỉnh thành công rồi!

Hắn xoay người, đối mặt với Tiêu Long, kích động quỳ bái nói: "Long ca, đại ân đại đức, Bàn Tử vĩnh viễn không quên!" "Long ca, đại ân đại đức, Bàn Tử vĩnh viễn không quên!" Bàn Tử kích động quỳ một gối xuống, vui vẻ như một tên Bàn Tử hai trăm cân.

Cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong cơ thể, hắn hận không thể tìm một đối thủ để chiến đấu ngay bây giờ!

Tuy nhiên, Tiêu Long cau mày vẻ mặt không kiên nhẫn.

"Được rồi, được rồi, đã nói trước rồi, vậy thì làm tốt vào." "Long ca!

Anh yên tâm đi!

Em nhất định sẽ làm tốt tiên phong, thấy yêu trừ yêu, thấy quỷ diệt quỷ." "Đương nhiên rồi, nếu thật sự không đánh lại được, vậy thì xin cô Tú Tú ra tay, nếu vẫn không được, thì em chỉ có thể làm phiền

Long ca thôi.” Bàn Tử vẻ mặt nịnh nọt, mọi người nhìn không kìm được lắc đầu, nhưng trong lòng lại ghen tị không thôi.

Nhìn người ta kìa.

Cũng chỉ nói vài câu hay ho, bây giờ đã được Long ca ban tặng huyết mạch cường đại.

Đơn giản là quá sướng.

Nếu là mình, đừng nói vài câu hay, cho dù ngày nào cũng quỳ lạy, thì cũng không phải là không được.

Nhưng họ cũng hiểu rõ.

Tiêu Long cũng không phải ai cũng giúp.

Nên họ chỉ có thể trơ mắt ghen tị.

Vào lúc đó, hai cô gái cũng chúc mừng Bàn Tử.

A Ninh vẻ mặt khinh thường, ban đầu cô ấy cứ nghĩ sẽ có một người đi đầu tốt.

Không ngờ lại không đạt tới Thiên giai.

Nên trong mắt A Ninh, đó là đồ phế vật!

Tú Tú thì vẻ mặt vô tư vô lo, vui vẻ, chân thành chúc mừng Bàn Tử.

Rồi Bàn Tử nhận được lời chúc phúc của mọi người, sau đó khoe khoang nửa ngày.

Thật sự quá phô trương, mọi người đều đã không còn kiên nhẫn.

Hắn mới chịu thu liễm.

Rồi hắn lại chạy đến bên Tiêu Long, vừa đấm bóp vai, vừa nói những lời hay.

Tóm lại, lòng biết ơn tràn ngập không thể nói hết.

Khiến mọi người sởn cả gai ốc.

Mọi chuyện ở đây nhanh chóng kết thúc.

Mọi người tiếp tục lên đường.

Dưới sự yêu cầu chủ động của Bàn Tử, bọn họ một đường xông thẳng, nhanh chóng xuyên qua lối đi.

Cuối cùng cũng đến được địa cung.

Trước mắt mọi người, xuất hiện một thế giới ngầm khổng lồ.

Nhìn xa không thấy cuối.

Chương 282

Các loại kiến trúc khác nhau, các loại địa hình khác nhau đều có!

Như thể một thành phố hoàn chỉnh, toàn bộ bị chôn vùi dưới lòng đất.

Dưới ánh đèn lờ mờ, mọi người cũng không nhìn rõ diện mạo cụ thể.

Chỉ có thể cứng đầu đi theo Tiêu Long.

Tiêu Long thông qua Hoàng Kim Đồng, lại phát hiện ra một số điều khác biệt.

Thế giới ngầm này, quả thực như thể một khu vực rộng lớn trực tiếp bị chôn vùi bên dưới.

Có rừng cây bị phá hủy, có hồ và sông đã khô cạn!

Có những thành phố rải rác!

Vân Thiên Cung mà Tiêu Long đang tìm kiếm, như thể là trung tâm của khu vực đó.

Một tòa cung điện đồ sộ, cao lớn, không thấy điểm cuối!

Nhưng để đến được trung tâm của tòa cung điện khổng lồ đó, thì không hề dễ dàng.

Nó bị tất cả mọi thứ bao phủ.

Các loại sông hào bao quanh thành, các loại nhà cao tầng, các loại kiến trúc.

Bao vây toàn bộ ngọn núi nơi Vân Thiên Cung tọa lạc, tạo thành một Bát Quái khổng lồ.

Như thể một thành phố Bát Quái.

Tất cả các kiến trúc xung quanh, đều được xây dựng xung quanh Vân Thiên Cung này!

Ngay cả Tiêu Long cũng chỉ nhìn thấy mờ mờ ảo ảo.

Anh có một cái nhìn tổng thể về toàn bộ địa cung.

Nhưng tình hình cụ thể thì không thể nhìn thấu, không thể nhìn rõ.

Tiêu Long dựa theo manh mối của Trần Bì A Tứ, dẫn đường.

Mọi người nhanh chóng đến được cửa một cung điện!

Cung điện cao lớn này, trông vô cùng hùng vĩ.

Nhưng một sự tồn tại xa hoa như vậy, trong thế giới Vân Thiên Cung, cũng chỉ là một điện thờ bình thường nhất ở phía trước mà thôi!

"Tiểu huynh đệ Tiêu Long, đây là nơi mà tôi đã vô tình tiến vào, rồi bị mắc kẹt." "Trong đại điện này, là tẩm cung của vị Đông Hạ Hoàng đế.

Cửu Long Kéo Quan nằm ở bên trong, còn việc có bảo bối hay không, tôi thật sự không biết nữa." "Khi tôi ở trong đó, những người khác kích động xông vào, rồi không bao giờ ra nữa, may mắn là tôi là người cuối cùng tiến vào, nên mới sống sót!" Tiêu Long và những người khác nghe xong đều gật đầu liên tục.

Mọi người nhìn cái cửa điện này, cũng đều chấn động không thôi!

Thật sự là một nơi xa hoa đến mức nào.

Mà đây cũng chỉ là cung điện ở vòng ngoài cùng của toàn bộ khu vực, nghe nói bên trong có bảo báu.

Vậy thì không cần phải nói đến những cung điện sâu bên trong

nữa.

Ánh mắt tất cả mọi người đều mở to, như thể đều đã nhìn thấy bảo bối lớn vậy.

Nhìn cái cửa điện khổng lồ đó.

Nhìn chín cánh cửa lớn phía trước, Tiêu Long lộ ra ánh mắt suy tư.

Lúc này, Trần Bì A Tứ tiếp tục nói.

“Long ca không cần lo, chín cánh cửa đều như nhau, chỉ là một cách bố trí mà thôi.” Ánh mắt mọi người lập tức sáng rực.

Bởi vì mọi người cảm thấy, tranh thủ cơ hội này, mọi người cùng nhau mở cửa.

Bảo bối bên trong.

Ai vào trước, ai gặp trước, thì người đó có.

Đạo thượng có quy củ.

Long ca sẽ không đến mức không nhường một chút nào cho mình chứ.

Nên từng người một nhìn về phía Tiêu Long.

Tiêu Long chỉ nở một nụ cười khiến mọi người khó mà đoán được.

Rồi anh gật đầu, nói.

“Nếu đã như vậy, vậy thì mọi người chọn cửa đi, rồi cùng nhau xông vào.” “Oa!

Long ca uy vũ!” “Long ca, tuyệt vời nhất!” “Cảm ơn rất nhiều, Long ca!” Mọi người lập tức kích động.

Rồi ai nấy bắt đầu chọn.

Nhanh chóng hình thành từng đội nhỏ.

Vào lúc đó, mọi người nóng lòng đồng thanh hô to.

“3!” “2!” “1!” Rồi vào cùng một khoảnh khắc.

Mọi người đều kích động xông vào.

Tiêu Long cũng theo sau đi vào.

Cùng lúc đó, vài người phía sau Tiêu Long, lại dừng bước.

Vài người nhìn nhau.

Không nói một lời nào.

Họ tìm một hướng khác, và quyết định rời đi.

Trong số đó, có Trần Bì A Tứ và Tiểu Ca.

Đặc biệt là Trần Bì A Tứ, anh ta trực tiếp tháo miếng che mắt xuống.

Xoay người nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Như thể có một sự tồn tại đáng sợ nào đó ở nơi đó.

Cùng lúc đó, trong đại điện.

Tiêu Long xoay người nhìn lại phía sau.

Khóe miệng nở một nụ cười nhạt.

Anh lẩm bẩm bằng giọng nói chỉ mình anh nghe thấy.

“Xem ra, mọi người đều đã bắt đầu hành động rồi, vậy thì để tôi, chơi đùa một trận thật vui vậy!” “...” Khi Tiêu Long đang cảm khái về sự lựa chọn của vài người.

Trong đại điện truyền đến vô số tiếng kinh hô.

Tiêu Long xoay người nhìn lại.

Mới phát hiện, mọi người ai nấy đều kích động không thôi.

Bởi vì trong đại điện này, chất đầy bảo bối.

Cứ đi vài bước, lại có thể nhìn thấy một số đồ cổ.

Toàn bộ đại điện được bố trí, giống như một hoàng cung thật sự.

Gạch vàng ngói xanh biếc, châu báu lưu ly.

Điện vàng đài lưu ly, thật sự xa hoa vô cùng.

Hai bên đèn trường minh, cũng không biết từ lúc nào đã được thắp sáng.

Chương 283

Ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi lên những bức tường gạch vàng óng, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Trong toàn bộ cung điện.

Hai bên lối đi.

Từng hàng thân ảnh đứng sừng sững ở đó.

Nhìn kỹ lại, tất cả đều là đào dũng!

Mạ vàng, mỗi cái đều như sống động.

Xa hoa vô cùng, sống động như thật.

Như thể đang xếp hàng ở hai bên triều đình, đang cử hành buổi chầu.

Ở phía trên cùng của cung điện.

Một chiếc quan tài đồng khổng lồ, đặt giữa cung điện.

Trên long tháp!

Chỉ riêng cái long tháp đó, ánh vàng lấp lánh.

Như thể được làm từ vàng ròng.

Huống chi những kim đồng ngọc nữ, thị vệ, tì nữ xung quanh!

Tất cả đều được làm từ vàng.

Đứng yên tĩnh ở đó.

Yên tĩnh, cung kính.

Vĩnh viễn cúi mình, đối mặt với quan tài đồng.

Căn bản không cần nói nhiều.

Trong quan tài đồng.

Chôn cất.

E rằng chính là vị Đông Hạ Hoàng đế kia.

Ít nhất, Trần Bì A Tứ nói vậy.

Chỉ có điều bây giờ hắn đã chạy mất rồi, không có cách nào đối chất.

Những thuộc hạ của hắn như thể đã quên mất, tất cả đều bị vàng bạc châu báu trước mắt hấp dẫn.

Từng người một nóng lòng.

Xông lên.

Không ngừng nhét vào túi.

Thấy cái này, quên cái kia.

Giống như bà Lưu vào Đại Quan Viên vậy, lại như con khỉ bẻ ngô vậy.

Tiêu Long nhìn tất cả những gì trước mắt.

Cứ thế yên tĩnh nhìn.

Những thứ khác đều không lọt vào pháp nhãn của Tiêu Long.

Chỉ có chiếc quan tài đồng kia, khiến Tiêu Long cảm nhận được một tia nguy cơ.

Rõ ràng, thứ trong chiếc quan tài này, e rằng vô cùng cường đại.

Đặc biệt là hai thân ảnh cao lớn ở phía trước quan tài canh giữ.

Tượng đá Bách Túc Long Thần!

Tiêu Long nhìn kỹ.

Không phải quái vật, không phải thi thể.

Cũng không giống đào dũng.

Tóm lại là một sự tồn tại vô cùng kỳ lạ.

Cảm thấy không nguy hiểm.

Nhưng luôn cho Tiêu Long một cảm giác không lành.

Vào lúc đó, khi mọi người đang kích động kinh hô.

Khi không ngừng cướp đoạt bảo bối.

Tiêu Long lại nhìn thấy, người dẫn đường Thuận Tử, người suốt chặng đường luôn tỏ ra vô cùng trầm mặc.

Cuối cùng cũng lộ ra ánh mắt kinh hãi.

Cả người hắn đều run rẩy.

Hắn trực tiếp quỳ xuống trước quan tài đồng.

Không ngừng dập đầu ở đó.

Miệng lẩm bẩm bằng tiếng địa phương của hắn.

Những người khác không ai nghe hiểu một chút nào.

Nên đều căn bản không để ý.

Nhưng Tiêu Long lại nghe hiểu.

Không kìm được nhíu mày.

Bởi vì những gì tên này lẩm bẩm.

Không phải là chiếc quan tài đồng kia, mà là hai pho tượng Bách Túc Long Thần ở phía trước quan tài đồng!

Hai pho tượng Bách Túc Long Thần đang ngồi trên xe lăn!

“Trường Sinh Thiên vô sở bất tại!

Bề tôi của Người cuối cùng cũng đã nhìn thấy Người!” “Xin hãy bảo vệ bề tôi của Người an toàn rời khỏi đây!

Xin hãy bảo vệ bề tôi của Người tìm thấy a ba ba!" "Trường Sinh Thiên vô sở bất năng!

Xin hãy ban cho bề tôi của Người, bề tôi trung thành nhất sức mạnh, hãy chỉ đường cho bề tôi trung thành nhất!" "Trường Sinh Thiên vĩ đại của tôi!" "..." Tiêu Long lúc này mới biết.

Những Bách Túc Long Thần này, không chỉ là biểu tượng của vương quốc Vạn Nô, mà còn là thiên thần của một số bộ tộc cổ xưa ở khu vực núi Trường Bạch!

Nên nhìn Thuận Tử này, tất cả những gì trước đây hắn đã ẩn nhẫn.

Dù sao thì tận mắt nhìn thấy totel bị Tiêu Long và những người khác giết chết.

Không nói một lời nào, bên trong chắc chắn có vấn đề.

Hướng đạo Thuận Tử e rằng cũng không thể hiểu được.

Cái dân tộc này, ngôn ngữ cổ xưa khó nhất, những người khác không thể nghe hiểu.

Nên hắn cũng không cẩn thận mà tự mình tiết lộ!

Khi mọi người ai nấy đều động lòng.

Tiêu Long đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Lực lượng linh hồn đột nhiên bùng nổ.

Chương 284

Âm thầm bao trùm toàn bộ đại điện.

Vào lúc đó, anh phát hiện ra một số điểm bất thường.

Đầu tiên là quan tài đồng.

Kế đến là hai pho tượng ở phía trước quan tài đồng.

Trước đây sở dĩ Tiêu Long không phát hiện ra vấn đề, đó là vì chúng thực sự không có vấn đề.

Nhưng nguy hiểm thực sự, lại ẩn giấu trong đầu họ.

Luồng lực lượng linh hồn yếu ớt đó, đã bị Tiêu Long phát hiện!

Lúc này Tiêu Long mới biết.

Những tên này.

Bao gồm tất cả các thân ảnh trong đại điện, thực tế đều "sống".

Chúng đang dùng lực lượng linh hồn, quan sát mọi người.

Như thể đang xem một vở kịch.

Đang chờ đợi một điều gì đó xảy ra.

Cùng lúc đó, Tiêu Long cũng phát hiện ra một luồng sức mạnh khác.

Nó ẩn giấu trên xà nhà.

Mấy chục thân ảnh!

Có người đã vào đại điện trước Tiêu Long.

Đã phục kích sẵn.

Khi Tiêu Long và những người khác đang đắc ý quên mình.

Chúng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khí thế sát phạt, tiếng súng nhẹ vang lên.

Trong đại điện hỗn loạn.

Căn bản không ai có chút phản ứng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo.

Mấy chục thân ảnh.

Đột nhiên nhảy xuống từ trần nhà.

"Không được động!

Tất cả giơ tay lên!" Một đám người cầm súng.

Đã bao vây Tiêu Long và nhóm của anh.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ đại điện đều yên tĩnh lại!

Cả đám người lập tức yên tĩnh lại.

Bởi vì mấy tên đó mọi người đều quen mặt.

Ít nhất thì tên cầm đầu mọi người đều biết.

Không ai khác, chính là một trong Cửu Môn Lão Tề Thiết Chủy!

Hắn không biết đã mò vào từ lúc nào, vừa vặn tiến vào trước để mai phục Tiêu Long và những người khác.

Tề Thiết Chủy và đồng bọn nhìn Tiêu Long cũng không khỏi sững sờ.

Vốn dĩ đã chuẩn bị ra lệnh nổ súng cướp bóc, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì đối mặt với Tiêu Long, lúc này, trong lòng hắn có chút ám ảnh.

Vừa rồi, khi tiến vào, hắn thấy rất nhiều bảo bối.

Nghe tiếng kinh hô và giọng Trần Bì A Tứ ở bên ngoài, nên vội vàng sai mọi người khôi phục đồ vật về chỗ cũ, rồi cất giấu đi!

Chuẩn bị một màn "ôm cây đợi thỏ".

Nếu xác định là kẻ địch, thì tự nhiên không thể buông tha.

Nhưng không ngờ, lại gặp Tiêu Long.

Điều này khiến hắn có chút không biết phải làm sao.

Hơn nữa, mấy người thủ hạ của hắn, đặc biệt là hai đại hộ pháp kia, trước đây chưa từng bại lộ, cũng không biết sự lợi hại của Tiêu Long, nên rất kiêu ngạo.

Vì vậy, thấy những người khác đều đã giơ tay, chỉ riêng Tiêu Long và mấy cô gái như A Ninh không có chút phản ứng nào, điều này khiến hắn không vui.

Mấy tên thủ hạ kiêu căng gào thét: "Thằng ranh con, không hiểu tiếng người à?

Lão tử bảo mày giơ tay lên, không nghe thấy à?" "Nhanh lên, giơ tay lên, nếu không tin tao đập nát đầu mày không?!" Mặt Vương Bàn Tử và mấy người kia đều thay đổi.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng biến sắc.

Nhưng thuộc hạ của hắn đã chĩa súng vào đầu người ta, trực tiếp đẩy hắn vào thế khó xử.

Giờ mà thỏa hiệp, e rằng người ta cũng sẽ không chấp nhận.

Thế là, Tề Thiết Chủy quyết định đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng.

Trước hết phải xử lý gọn gàng đã.

"Tiêu Long huynh đệ, Tú Tú đề đốc!

Nghe lão bằng hữu đây một câu, giơ tay lên, tôi sẽ không làm khó các cậu!

Đừng làm khó tôi được không?" Thấy cách làm của tên này, A Ninh và mấy người kia hiểu rồi, tên này đã ra tay rồi.

Giết người diệt khẩu, cướp đoạt bảo vật!

Mấy người nhìn Tiêu Long một cái, lại phát hiện khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Mấy người lập tức hiểu ra.

Khi Long ca lộ ra nụ cười đó, thì cuộc tàn sát bắt đầu.

Quả nhiên!

Ngay khi tên đó càng thêm không kiêng nể gì mà tiến gần, khí tức trên người Tiêu Long đột nhiên bùng phát.

Một luồng sức mạnh khổng lồ trực tiếp bao trùm Tề Thiết Chủy và những người khác.

Hắn phát hiện, cơ thể mình có chút không thể kiểm soát.

Sắc mặt lập tức thay đổi.

Hai tên Thiên Giai hộ pháp kia, vừa thấy tình hình không ổn, lập tức nổ súng!

"Phanh phanh phanh" một tiếng súng vang lên.

Tiếp đó là những tiếng súng liên tiếp.

Vô số viên đạn trực tiếp bay về phía Tiêu Long.

Sắc mặt mọi người phía sau Tiêu Long đều biến đổi.

Nhưng ngay lúc đó.

Chương 285

Lại thấy Tiêu Long nhẹ nhàng vung tay.

Trước mặt mọi người xuất hiện một màn sáng màu vàng, tựa như Kim Chung Tráo.

Đạn mà Tề Thiết Chủy và đồng bọn bắn ra, va vào màn sáng màu vàng đó, phát ra tiếng "đinh đinh đông đông", nhưng không một viên nào xuyên thủng.

Tất cả đều rơi xuống đất.

Cảnh tượng đó khiến mọi người ngây người.

Thật sự có cảm giác như nhân vật chính trong Ma Trận đối mặt với những người áo đen vậy.

Giữa cái vung tay, đạn rơi xuống đất, chẳng có tác dụng gì cả.

Những người dưới trướng Tề Thiết Chủy, lập tức choáng váng.

Ngay lúc đó, Tiêu Long lại vung một chưởng.

Tựa như cuồng phong gào thét.

Vũ khí trong tay những tên đó trực tiếp bay ra ngoài, biến thành một đống sắt vụn.

Sau đó nhìn thấy, từng tên kêu thảm thiết, lăn lộn trên đất.

Khi Tiêu Long chuẩn bị ra tay kết liễu bọn chúng, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Long ca, hay là cho tôi một cơ hội thể hiện đi, loại phế vật này không cần Long ca ra tay!

Cứ giao cho tôi là được mà!" Tiêu Long liếc nhìn Vương Bàn Tử đang hăm hở muốn thử, dừng động tác trong tay, cười nói: "Được thôi, vậy cho cậu một cơ hội thể hiện, giết càng nhiều người, sau này

tôi sẽ thưởng càng nhiều tinh huyết, để cậu nhanh chóng tiến vào Thiên Giai!" Một câu nói đó.

Mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực.

Nhìn về phía những tên đó, như thể nhìn thấy bảo bối lớn vậy!

Lộ ra ánh mắt tham lam.

Những người dưới trướng Tề Thiết Chủy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc này, Vương Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Ồ!

Đứng lên hết đi!

Vừa rồi không phải rất kiêu căng sao?

Dám ra tay với Long ca của lão tử!

Không muốn sống nữa à?" "Cái lão già kia!

Xem ra bài học lần trước cho mày vẫn chưa đủ à, dám làm phản!

Ngay cả Đề đốc Cửu Môn mà cũng dám ra tay giết!" "Không phải Long ca nhân từ, cho chúng mày một cơ hội sống!

Tất cả đứng lên cho lão tử, ai mà đánh bại được tao, tao sẽ bảo Long ca tha cho một mạng!" Nhìn bộ dạng hồ giả hổ uy kiêu căng của Vương Bàn Tử, Tiêu Long hứng thú nhìn.

Hắn phát hiện ra việc tăng cường huyết mạch cho tên này quả nhiên là một điều vô cùng thú vị.

Lúc này, những tên bị Tiêu Long một chưởng đánh bay, đã đứng dậy kinh khủng.

Trong ánh mắt dần lộ ra hung ác.

Bọn chúng biết, không có cách nào hòa giải được nữa, vậy thì cứ làm tới cùng thôi!

Trong đó có tám người, tám tên tráng hán, trực tiếp nhảy ra.

Nhào về phía Vương Bàn Tử nói: "Tao trước!

Nhưng phải giữ lời đó!" Vương Bàn Tử liếc nhìn Tiêu Long, thấy Tiêu Long ngầm cho phép.

Thế là đắc ý nhìn mấy tên đó, từ trên cao nhìn xuống, khinh miệt nói: "Nói nhiều lời nhảm quá, xông lên đi!

Bàn gia tao mà không làm thịt chúng mày, tao không gọi là Bàn Tử!" "Giết!" Trong nháy mắt.

Mấy người xông vào nhau.

Vương Bàn Tử như con sói đói xông vào đàn cừu, trực tiếp lao lên.

Chỉ trong vài hơi thở, hắn đã bóp nát đầu mấy tên đó.

Dưới ánh mắt chấn động của những tên thủ hạ Tề Thiết Chủy, hắn tiếp tục ngoắc ngón tay.

"À, tiếp tục đi!

Ngay cả lão tử đây cũng không đánh lại, mà dám ra tay với Long ca của lão tử!

Đúng là một lũ heo ngu!" Hai tên Thiên Giai hộ pháp kiêu ngạo kia không nhịn được nữa.

Trực tiếp đứng ra, gầm lên: "Vương Bàn Tử!

Đừng có quá đáng, có bản lĩnh thì đánh với bọn tao!

Đánh với một đám người thường thì có gì hay?!" Vương Bàn Tử nổi giận.

Trực tiếp mở miệng muốn xông lên đánh một trận, nhưng lại bị A Ninh kéo lại.

“Đừng có lên đó chịu chết, hai tên Thiên Giai sơ kỳ cao thủ đó, cậu một tên cấp cao mà đi chịu chết à?” “Hả?” Vương Bàn Tử giật nảy mình, tức tối gầm lên với hai tên không biết xấu hổ kia: “Được lắm, ỷ lớn hiếp bé à?

A Ninh tẩu tử, xinh đẹp nhất, giúp em báo thù nhé?” Nhưng chưa kịp để A Ninh mở miệng, Hoắc Tú Tú ở một bên đã sớm khó chịu.

“Cút ra!” Cô một cước đá Vương Bàn Tử ra, hung ác gầm lên với Tề Thiết Chủy và mấy người kia.

“Được lắm, chú Tề, sao lại bắt nạt người ta như vậy!

Ngay cả cháu là tân Đề đốc Cửu Môn mà cũng không tha!” “Xem thường cháu đúng không?

Cảm thấy cháu là con gái thì dễ bắt nạt đúng không?

Dám nổ súng với Long ca ca của cháu!

Hôm nay xem cháu không làm thịt chú mới lạ!” Vừa dứt lời.

Cô ấy căn bản không cho mấy tên đó cơ hội phản ứng.

Trực tiếp nhảy ra.

Khí tức mạnh mẽ trên người bùng phát.

Một luồng sức mạnh Thiên Giai hậu kỳ mạnh mẽ bao trùm hai đại hộ pháp kia.

Trong ánh mắt ngây người và chấn động, cô mỗi người một cước đá vào đầu bọn chúng.

Sau hai tiếng “bành bành” trầm đục, mọi người không nhịn được run rẩy nhìn.

Hai tên Thiên Giai hộ pháp kiêu ngạo kia, trực tiếp bị Tú Tú, đá nát đầu!

Trong lòng mọi người chấn động không thôi.

Nhìn cô gái đáng yêu đó, đột nhiên toàn thân có chút run rẩy.

Không nhịn được thầm nghĩ: Phụ nữ của Long ca, quả nhiên siêu cấp đáng sợ!

Quá hung hãn, quá tàn bạo rồi!

Đáng sợ!

Ngay cả Vương Bàn Tử và những người khác cũng bị chấn động.

Không ngờ, Tú Tú bình thường hiền lành, ngốc nghếch, lại hung hãn đến vậy.

Lần này, mấy tên xui xẻo kia, thật sự đã đá phải tấm sắt rồi.

Chọc giận Tú Tú, nói ra mấy lời không nên nói.

Lúc này, Tú Tú từ trên không trung hạ xuống.

Hung ác trừng mắt nhìn những kẻ còn lại của Tề Thiết Chủy đang sợ đến ngây người nói: "Nhớ kỹ kiếp sau giữ cái miệng sạch sẽ một chút!

Chương 286

Chửi ai không chửi?

Dám chửi Long ca ca của ta!" "Chết đi!" Cô trực tiếp tung một chiêu quét ngang, huyết mạch Thiên Mã mạnh mẽ bùng phát!

Tốc độ đạt đến cực hạn.

Trong chớp mắt, mấy chục tên đạo mộ tặc, trực tiếp bị cô đá chết.

Chỉ còn lại Tề Thiết Chủy một mình.

Hắn kinh ngạc và phẫn nộ nhìn Tiêu Long và những người khác!

"…Quá tàn bạo rồi!

Chẳng phải chỉ nói vài câu thôi sao?

Đến mức phải giết sạch tất cả à?!

Quá độc ác!

Nếu đã như vậy, thì đừng trách Tề Thiết Chủy ta ỷ lớn hiếp bé!" Nói rồi, khí tức mạnh mẽ trên người Tề Thiết Chủy bùng phát!

Cấp tốc đạt tới đỉnh phong Thiên Giai hậu kỳ!

Trong tay hắn xuất hiện hai thanh đoản nhận, muốn trực tiếp giết Tú Tú.

Nhưng ngay khi hắn xông lên, đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức khủng bố ập đến.

Chưa kịp phản ứng, hắn chỉ thấy một chưởng đáng sợ.

Sau đó lộ ra vẻ kinh hoàng.

Ngay sau đó, hắn không còn tri giác!

Mọi người xung quanh nhìn thấy.

Tiêu Long tùy tiện vung một chưởng.

Trực tiếp đánh bay Tề Thiết Chủy đang nổi điên, một cường giả Thiên Giai hậu kỳ.

Hắn bay ra xa, sống chết không rõ!

Nhưng nhìn kỹ, có vẻ hắn đã tắt thở.

Lúc này, mới nghe giọng Tiêu Long đầy vẻ khó chịu: "Nói nhảm với rác rưởi làm gì?

Ồn ào!" Mọi người lập tức yên lặng.

Run rẩy sợ hãi nhìn Tiêu Long với vẻ mặt bình tĩnh.

Lại cảm thấy một nỗi sợ hãi từ tận linh hồn.

Thật sự là không phải người ở bên cạnh.

Người đàn ông này căn bản không coi ai là người cả!

Chỉ cần dám nói lời thừa thãi, chọc giận người đàn ông này.

Thì chỉ là chuyện một chưởng thôi!

Quá đáng sợ!

Mọi người quyết định.

Từ nay về sau, bất kể xảy ra chuyện gì.

Tuyệt đối không được xung đột với người đàn ông này!

Cho dù ông chủ hay đại ca có uy hiếp!

Cũng tuyệt đối không thể đối đầu với Long ca!

Lúc này, mọi người thấy Tiêu Long nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, như thể phủi bụi, rồi nhàn nhạt nói: "Còn đứng đực ra đó làm gì?

Không cần bảo bối nữa à?" Đương nhiên là đầu tiên mọi người

ngây người ra.

Sau đó run rẩy sợ hãi, cẩn thận chạy đi thử.

Phát hiện mấy bảo bối, mấy món trang sức vàng bạc đó, Long ca bên kia căn bản không quản.

Những người khác cũng không để ý.

Mọi người dần dần bạo gan hơn.

Bất kể là những tên thuộc hạ của Trần Bì A Tứ đi theo lính đánh thuê, hay những tên thuộc hạ của Tề Thiết Chủy vừa rồi không kịp phản ứng, đều không nhịn được thử lấy vài món bảo bối.

Kết quả Tiêu Long căn bản không để ý, như thể trực tiếp bỏ qua vậy.

Đặc biệt là mấy tên thủ hạ thất thế của Tề Thiết Chủy.

Vốn dĩ suýt nữa đã sợ chết rồi.

Bởi vì theo lão đại của chúng nó làm việc.

Kết quả bây giờ lão đại bị người ta một chưởng đánh chết.

Chúng nó không bị liên lụy đã tốt rồi, kết quả còn được mặc sức cướp bảo bối.

Đơn giản là quá bá đạo.

Không biết nên nói Long ca hào phóng hay là căn bản không đặt bọn chúng vào mắt nữa!

Nhưng có một điều chúng biết.

Có lẽ chúng sẽ phát tài rồi.

Cầm được nhiều bảo bối như vậy.

Hơn xa những gì theo lão đại Tề Thiết Chủy mà có được.

Chúng nó, trong lòng.

Lão đại Tề Thiết Chủy gì đó đã sớm không còn.

Bây giờ trong lòng chỉ có một mình Long ca.

Chỉ cần biết theo Long ca, chỉ cần không gây rắc rối.

Thì sẽ có lợi.

Nếu lại có thể tâng bốc vài câu, giúp làm vài việc nhỏ trong khả năng.

Thì đơn giản là không thể tin được.

Không thấy Vương Bàn Tử kia sao.

Bây giờ hắn ta tiêu sái, bá đạo, kiêu ngạo đến mức nào?

Trước đây thì sao?

Không phải một tên lừa đảo cấp hai à?

Ở Cửu Môn còn chẳng được xếp hàng.

Ngay cả tư cách vào Cửu Môn làm việc cũng không có.

Kết quả bây giờ thì sao?

Thực lực, thực lực cực kỳ bá đạo.

Lời nói, lời nói cực kỳ dễ nghe.

Quan trọng nhất, hắn ta phát tài rồi!

Chương 287

Ai mà xuống mộ lại không vì tiền?!

Hoặc có vài tên tiểu lâu la xuống mộ mà không vì tiền sao?

Không có một ai không!

Vậy tại sao không đi theo một đại ca như vậy mà kiếm tiền cho tốt chứ?

Cứ phải theo một tên ngốc đi chịu chết sao?

Bọn chúng đã hiểu ra.

Cảm thấy đừng vì lão đại Tề Thiết Chủy mà báo thù nữa.

Bây giờ bảo chúng quỳ xuống gọi Tiêu Long là đại ca, cũng không có vấn đề gì.

Hiện thực là vậy đó.

Có bản lĩnh, có thực lực, có tiền thì mọi người mới theo.

Theo người ta có thực lực, có tiền để kiếm, vậy thì bá đạo!

Tâm thái của bọn chúng đã thay đổi.

Hoặc là đã nhận rõ sự thật.

Vì vậy, sau khi mọi người cướp bóc một lượt bảo vật, mới quay lại xử lý thi thể lão đại Tề Thiết Chủy.

Chạy tới nhìn, quả nhiên bị một chưởng đánh chết rồi.

Bây giờ, nhìn thấy mắt hắn vẫn mở trừng trừng.

Có một câu nói miêu tả rất hay, đó là chết không nhắm mắt!

Nhìn ánh mắt đầy vẻ không thể tin được của lão đại Tề Thiết

Chủy, mấy tên thuộc hạ chọn cách im lặng.

Chúng cũng có tình có nghĩa.

Giúp lão đại Tề Thiết Chủy nhắm mắt.

Dù sao cũng đã giúp hắn làm việc lâu như vậy.

Cùng lúc đó, khi mọi người đang kiếm bộn tiền, Tiêu Long lại tỉ mỉ quan sát cung điện này.

Đặc biệt là cỗ Cửu Long kéo quan tài.

Sau khi Tiêu Long nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng quyết định.

Mở quan tài!

Bên trong khẳng định có bảo bối.

Tiêu Long phát hiện trong cỗ quan tài bằng đồng có dao động linh hồn rất mạnh.

Điều đó cho thấy trong cỗ quan tài đồng này, hoặc là có sinh vật tồn tại, hoặc là có bảo vật liên quan đến linh hồn.

Vì vậy tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trước đó Trần Bì A Tứ đã chạy trốn ra ngoài.

Theo lời hắn ta, cái gọi là Đông Hạ Hoàng cung này, lần trước chỉ có một người chạy thoát ra ngoài.

Mặc dù không đi vào.

Nhưng bây giờ xem ra không thể.

Khẳng định đã vào rồi.

Và thấy một tồn tại vô cùng khủng bố.

Có thể khiến một cường giả Thiên Giai ở đỉnh phong mười mấy năm trước, cũng phải sợ hãi bỏ chạy khỏi địa cung, có thể thấy, bên

trong có bảo bối như vậy!

Lần trước hắn ta chọn cách đi đường vòng để trốn thoát, một là để sớm tìm kiếm bảo bối lớn bên trong Vân Thiên Cung.

Khả năng thứ hai là bên trong quá nguy hiểm.

Hắn ta cho rằng thu hoạch và rủi ro không cân xứng.

Cho nên mới bỏ chạy.

Nhưng đối với Tiêu Long, đó không phải là vấn đề gì cả.

Bởi vì Tiêu Long thích bí mật.

Càng thích quái vật.

Quái vật càng mạnh càng thích.

Bởi vì như vậy có thể có được sức mạnh huyết mạch mạnh hơn.

Sớm hoàn thành nhục thân trường sinh.

Giải quyết nhiều bí ẩn hơn.

Cho nên Tiêu Long quyết định, mở quan tài!

Sau đó để mọi người lùi sang một bên, để A Ninh và mấy người kia chuẩn bị sẵn sàng.

Một khi có bất kỳ sự cố nào, nhất định phải kịp thời ra tay.

Ít nhất cũng phải bảo vệ an toàn cho những người bình thường như Thuận Tử!

Nhưng ngay lúc đó.

Khi Tiêu Long chuẩn bị mở quan tài, bất ngờ đột nhiên xuất hiện.

Cỗ quan tài đồng.

Đệt mợ, nó chuyển động rồi!

Hoặc là đã động.

Cụ thể hơn một chút là chín con rồng dưới đáy quan tài, đã hoạt động rồi!

Bách Túc Long Thần!

Những con rết khổng lồ dài hơn mười mét, trông như phù điêu, đã phục hồi rồi!

Cũng không biết là do mọi người, khí tức huyết nhục làm nhiệt độ tăng lên.

Hay là ai đó đã chạm vào cơ quan.

Những con vật này đã phục hồi.

Sau đó mọi người thấy một cảnh tượng chấn động.

Chín con rết khổng lồ vốn bị mọi người xem là phù điêu, là hóa thạch đỡ cỗ quan tài đồng, đã hoạt động!

Lúc này mọi người mới nhìn rõ.

Chín con "cự long", trên đầu đều đeo mặt nạ đồng.

Mặt nạ đồng thần long.

Cho nên bị mọi người coi là điêu khắc, là đồ trang trí.

Thực tế, dưới những chiếc mặt nạ đồng đó.

Là những con quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm.

Quan trọng nhất, thể hình của chúng quá lớn.

Khi hàng trăm cái chân không ngừng lay động.

Chương 288

Cảm giác chấn động mà nó mang lại cho con người, thật sự quá mạnh mẽ.

Mỗi đầu rồng đều cầm vũ khí!

Kiếm đồng, đao đồng, chĩa đồng.

Đủ loại.

Tựa như Thiên Thủ Quan Âm vậy.

Trước đây bị mọi người coi là đồ trang trí.

Thậm chí có người còn định gỡ vài món từ bên trong mang đi.

Kết quả không kéo được.

Bây giờ mới kinh hãi phát hiện.

Đó là vũ khí của người ta.

Người ta nắm chặt trong tay.

Nếu thật sự bị kéo xuống, thì không sợ chết mới lạ!

Những tên đó lập tức hoạt động.

Lộ ra khuôn mặt nanh ác.

Gầm lên một tiếng giận dữ.

Trực tiếp xông lên.

Lúc này, A Ninh và Vương Bàn Tử mấy người nhìn Tiêu Long một cái.

Tiêu Long khó chịu vẫy tay.

Ba người lập tức hiểu ra.

Đã đến lúc ra tay rồi.

Chín con rết khổng lồ cấp Vương cấp trung kỳ!

Vừa hay dùng để luyện tập!

A Ninh, Tú Tú, Vương Bàn Tử ba người trực tiếp xông lên.

Phô bày thực lực mạnh mẽ.

Bùng phát sức mạnh huyết mạch vốn có.

Ba người phối hợp không tệ.

Không ai tản ra riêng lẻ đối phó quái vật.

Là một đội nhỏ.

Ba người cùng hợp tác giết quái vật.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Vương Bàn Tử làm khiên thịt chặn sát thương ở phía trước.

A Ninh làm thích khách bổ sung sát thương ở bên cạnh.

Tú Tú làm sát thủ thực hiện thu hoạch.

Trong một thời gian ngắn.

Họ trực tiếp xử lý hai ba con.

Hiệu suất vô cùng cao.

Không ai bị thương.

Đội hình cũng không bị xáo trộn.

Mọi người nhìn mà vừa hâm mộ, vừa ghen ghét, vừa căm hờn.

Đồng thời cũng da đầu tê dại.

Những con quái vật mạnh mẽ như vậy.

Từng con từng con đều có thực lực mạnh mẽ như thế.

Tấn công ba người, kết quả không chiếm được lợi thế, mà còn bị chém giết.

Trong đó có không ít cao thủ Thiên Giai.

Có thể thấy ba người thu hoạch mạnh mẽ đến mức nào.

Quan trọng nhất là Tiêu Long ở một bên thỉnh thoảng chỉ điểm vài câu.

Bên nào cần phòng ngự, bên nào cần tấn công.

Ra sức, nhưng không nên ra toàn lực.

Phải hơi chừa lại đường lui.

Quan sát phải tỉ mỉ, phải toàn diện, không thể lơ là.

Vài câu chỉ điểm đơn giản.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Kịp thời sửa chữa một số sai sót nhỏ.

Không đến mức bị ám toán.

Mọi người nhìn rõ mồn một.

Nhưng học cũng không học được.

Không có sức mạnh huyết mạch của người ta.

Không có thực lực của người ta.

Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, hâm mộ.

Một cảm giác khao khát không ngừng.

Cùng lúc đó, bọn họ cũng rất cố gắng.

Tiến bộ cực kỳ nhanh.

Nhanh chóng hạ gục sáu con quái vật, trực tiếp khiến bốn con quái vật còn lại có chút rụt rè.

Lúc này, Vương Bàn Tử rất kích động.

Như thể nhìn thấy ánh sáng chiến thắng.

Hắn có chút đắc ý quên mình.

Không có mọi người nhìn, quả thật không có vấn đề gì.

Dù sao thì bốn con quái vật nhỏ còn lại.

Đã bị ba người giết cho bại trận thảm hại.

Lúc này có thể không đuổi giết sao?

Cơ hội thể hiện tốt như vậy, có thể không đi thể hiện sao?

Mọi người hâm mộ nhìn Vương Bàn Tử xông ra ngoài chiến đấu với những tên đó.

Chương 289

Hai cô gái ở phía sau hỗ trợ.

Khỏi phải nói là ghen tị đến mức nào.

Nhưng có một số vấn đề, tất cả mọi người đều quên.

Hoặc là bỏ qua.

Đặc biệt là ba người Vương Bàn Tử, đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Giết đến mức có chút đắc ý quên mình.

Tưởng rằng mình thật sự bá đạo.

Vô thức đã tách rời đồng đội.

Vô thức quên mất tính mạng.

Kết quả có thể thấy.

Những con quái vật già không biết đã sống bao lâu này.

Mặc dù không nhất định có trí tuệ cao siêu đến mức nào.

Nhưng ẩn mình tránh mũi nhọn, dụ địch thâm nhập, giả vờ yếu ớt.

Chúng nó có thể làm được điều đó.

Ba người Vương Bàn Tử đã mắc lừa rồi.

Khi Vương Bàn Tử dẫn đầu.

Hắn ta cười lớn tùy tiện xông lên.

Kết quả bị tai họa.

Trực tiếp gặp xui xẻo.

Bị mai phục.

Khi truy sát vào sâu trong đại điện, sắp chạm vào quan tài đồng, bất ngờ xảy ra.

Một lượng lớn khói độc.

Đột nhiên bốc lên từ giữa quan tài đồng.

Ba người không kịp trở tay.

Trực tiếp trúng chiêu.

Sau đó thực lực bị giảm sút nghiêm trọng.

Trong khoảnh khắc suy yếu.

Bốn con Bách Túc Long dốc toàn lực tấn công.

Thậm chí bất chấp việc trong đó hai con bị A Ninh và Tú Tú trực tiếp chém giết.

Chúng cũng trực tiếp bao vây hai người.

Sau đó hai con còn lại, cũng phát động công kích chí mạng.

Muốn trực tiếp xử lý Vương Bàn Tử.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc.

Khi Vương Bàn Tử đã có chút tuyệt vọng.

Khi mọi người nghĩ rằng mọi chuyện sắp xong đời.

Tiêu Long đã ra tay.

Bởi vì Vương Bàn Tử tuy không nói gì.

Nhưng đôi mắt với dục vọng cầu sinh cực mạnh của hắn, đã nhìn chằm chằm vào Tiêu Long.

Mọi người đều có thể thấy được mùi vị cầu cứu trong ánh mắt đó!

Vì vậy Tiêu Long đã ra tay.

Khí thế trên người hắn bùng phát.

Lĩnh vực bao trùm bốn con quái vật và ba người Vương Bàn Tử.

“Linh Hồn Cấm Chỉ!” Cùng lúc đó.

Mọi người nghe thấy giọng Tiêu Long.

Như tiếng nhạc du dương.

Giáng từ trên trời xuống.

Vang vọng trong tâm trí mỗi người.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy thế giới của mình đều yên tĩnh lại.

Như thể mọi thứ, trực tiếp bị cấm chỉ vậy.

Sau đó mọi người nhìn.

Hai con rết khổng lồ đó, cách đầu Vương Bàn Tử, chỉ còn lại một centimet.

Nhưng một centimet đó.

Như một vực sâu không đáy vậy.

Bất kể hai con quái vật giãy giụa thế nào.

Cũng khó mà tiến lên dù chỉ một ly.

Điều chấn động hơn nữa là, mọi người thấy Tiêu Long từng bước chậm rãi đi tới.

Tùy tiện kéo chúng xuống.

Vặn thành hai cái bánh quai chèo.

Rồi ném xuống đất.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Mọi người lại nghe thấy hai chữ.

“Giải Trừ!” Sau đó tất cả mọi người phát hiện mình có thể cử động.

Hai con quái vật kia, đã bị hạ gục!

Cảm giác đó mang lại một sự chấn động từ linh hồn.

Như thể Tiêu Long trong khoảnh khắc đó, trong vài giây đó, đã cấm chỉ cả thời gian và không gian.

Người duy nhất có thể cử động chỉ có Tiêu Long.

Còn lại.

Bất kỳ ai, bất kỳ sinh vật nào.

Ngay cả khả năng phản kháng cũng không có.

Chỉ như vậy thôi, cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Loại năng lực này.

Chương 290

Thật sự quá đáng sợ!

Linh Hồn Cấm Cố.

Thật sự quá đáng sợ!

Có thể coi là vô địch rồi chứ.

Ai dám trở thành kẻ thù với hắn ta?

Một khi chọc giận Long ca.

Bốn chữ.

Linh Hồn Cấm Cố!

Sau đó không thể cử động được nữa.

Sau đó người ta thu thập gọn gàng.

Ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Ngay cả khả năng phản kháng cũng không có.

Hỏi có sợ không!

Đừng nói người khác.

Ngay cả Vương Bàn Tử.

Với tư cách là người trong cuộc, Vương Bàn Tử.

Cũng với vẻ mặt chấn động nhìn Tiêu Long.

Thoát chết trong gang tấc, cũng không có gì là chấn động bằng.

Điều đó có ý nghĩa gì?

Điều đó có nghĩa, trong khoảnh khắc đó.

Long ca là vô địch!

"Ực" một tiếng, mọi người nuốt sâu một ngụm nước bọt.

Mới từ trong chấn kinh khôi phục lại.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Như nhìn thấy Thượng đế vậy.

Như nhìn thấy chân thần vậy.

Thật sự không thể hiểu được.

Trừ phi thần tiên hạ phàm, còn ai có thể làm được điều này?

Linh Hồn Cấm Cố đó!

Có thể xưng là năng lực cấm kỵ!

Lần này, Vương Bàn Tử nín nhịn rất lâu.

Nhưng cuối cùng chỉ thốt ra bốn chữ.

"Long ca, thần của tôi!" Vương Bàn Tử với vẻ mặt sùng bái đã quỳ xuống rồi.

Những người khác cũng chẳng khá hơn là bao.

A Ninh và hai người kia vừa rồi cũng giật nảy mình.

Suýt chút nữa đã nghĩ rằng một tấm khiên thịt tốt như vậy đã mất rồi chứ.

May mắn là Long ca ca đã ra tay.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, đã xử lý kẻ địch.

Những người khác nhìn thấy.

Trừ sự chấn động trước đó ra.

Từng người từng người không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Hướng đạo Thuận Tử ở phía sau trực tiếp bị choáng váng.

Thậm chí cảm thấy tín ngưỡng của mình đều bị hủy diệt.

Truyền thừa cổ xưa của dân tộc.

Truyền thuyết lâu đời của dân tộc.

Thánh vật trong truyền thuyết!

Thần bảo hộ vô địch trong truyền thuyết.

Kết quả trước mặt người đàn ông này lại chẳng đáng một xu!

Đơn giản là quá đáng sợ.

Đơn giản là quá khó hiểu.

Người đàn ông này thật sự mạnh mẽ đến vậy sao?

Ngay cả thánh vật trong truyền thuyết của tôi.

Ngay cả một sợi lông cũng không động được sao?

Thật sự có chút không chấp nhận được.

Đừng đi tìm cha nữa.

Cảm thấy lần này trở về.

Nếu có thể trở về được.

Sẽ không thờ phụng thần tượng nữa.

Sẽ không tin thần thần quỷ quỷ nữa!

Vô dụng.

Chẳng có chút tác dụng nào.

So với người đàn ông trước mắt này.

Thần thần quái quái.

Đó đều là thứ chết tiệt nhảm nhí!

Nếu có thời gian, không bằng xây một bức tượng cho Long ca thì hơn.

Không bằng thờ phụng hắn ấy chứ!

Ít nhất hắn ta có thật.

Ít nhất hắn ta còn sống.

Nếu có cơ hội có thể nhờ giúp đỡ.

Mới thật sự là tồn tại chân chính.

Không giống những cái gọi là thần thần quái quái kia.

Chỉ cầu một sự an ủi về mặt tinh thần!

Chương 291

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Thuận Tử.

Quan niệm thế giới vốn có trực tiếp sụp đổ.

Niềm tin vốn có đã không còn.

Từ nay về sau, hắn quyết định lấy Long ca làm tín ngưỡng.

Tin ai, cũng không bằng tin Long ca!

Phan Tử bên kia, cảm nhận được cảnh tượng vừa rồi.

Cảm thấy toàn bộ linh hồn của mình, đều như thể bị nhìn thấu vậy.

Linh hồn khác ẩn giấu trong não hải.

Đều trong khoảnh khắc đó.

Run rẩy bần bật!

Quá đáng sợ!

Thật sự là cấm cố linh hồn đó.

Bởi vì lúc đó hai linh hồn.

Ngay cả giao lưu cũng không làm được!

Có thể thấy.

Nó đáng sợ đến mức nào.

Có lẽ trong tất cả mọi người.

Đối với năng lực đó của Tiêu Long.

Hai tồn tại đó cảm nhận sâu sắc nhất!

Vào lúc đó, thậm chí không tự chủ được mà nghĩ: Kế hoạch của

mình thật sự có thể thành công sao?

Mình thật sự có thể "cướp mồi từ miệng hổ" trước một tồn tại như vậy sao?

Cầm được Quỷ Tỳ, phá giải cỗ quan tài đồng cuối cùng.

Mở được cánh cửa đồng.

Thật sự có thể vào trong sao?

Thật sự hai người có thể ưu tiên tiến vào sao?

Một chiêu Linh Hồn Cấm Cố.

E rằng mọi người đều sẽ trực tiếp bị cố định ở đó.

Trơ mắt nhìn Long ca trước mặt, từng bước từng bước đi về phía cái gọi là cực hạn.

Từng bước từng bước đi về phía nơi mà mình đã theo đuổi nửa đời người!

Ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có.

Hai người hít sâu một hơi.

Thậm chí ngay cả giao lưu cũng không dám.

Bởi vì không chắc chắn rằng mình sẽ không bị Long ca phát hiện!

Thật sự quá đáng sợ rồi.

Trong khoảnh khắc đó, có một cảm giác như thể bị hoàn toàn nhìn thấu.

Đối mặt với một tồn tại như vậy.

Ai dám, ai có năng lực đi tính toán?

Có thể bảo toàn cái mạng nhỏ trước mặt hắn.

E rằng phải thắp hương cao.

Những người khác cũng chấn động tương tự.

Những tên thủ hạ còn lại của Tề Thiết Chủy là những kẻ chấn động nhất.

Đột nhiên cảm thấy, lão đại của chúng trước đây chết thật sướng.

Không có chút đau khổ nào.

Nếu thật sự chọc giận Long ca đến mức tối đa.

Hắn mà dùng một chiêu Linh Hồn Cấm Cố, rồi từng nhát từng nhát lóc thịt.

Chơi một màn lăng trì xử tử.

Có vẻ hắn cũng làm được!

Cảm giác đó, thật sự quá khủng khiếp.

Trong lòng.

Chúng cảm thấy vô cùng may mắn cho những huynh đệ và lão đại đã chết kia!

"Đại ca ơi!

Chết thật sướng, không có chút đau đớn nào cả!" "Huynh đệ ơi!

May mà mày quá ngốc, không chọc giận Long ca đến cực điểm!" "Huynh đệ à!

Nếu như trước đây đối phó với những người thường, mà mày dám hỏi thăm cha mẹ Long ca một lượt, thì lúc đó, e rằng mày chỉ còn lại một bộ xương khô!

Tận mắt nhìn mày biến thành một bộ xương khô!" Tiêu Long không biết lòng dạ những người này.

Nhưng nhìn ánh mắt kinh hãi, chấn động và sùng bái đó.

Tiêu Long chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Một thao tác nhỏ như vậy.

Một thủ pháp bình thường như vậy.

Có gì mà phải kinh ngạc chứ?

Quá làm ầm ĩ!

Không để ý đến bọn họ, hắn đang chuẩn bị đi lên thu thập chiến lợi phẩm.

Nhưng ngay lúc đó.

Bất ngờ lại xuất hiện.

Lần này ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ.

Bởi vì lại có thứ hoạt động rồi!

Thứ nằm ngoài dự liệu của Tiêu Long.

Trước quan tài đồng.

Hai pho tượng cao lớn.

Pho tượng đầu người thân rồng ngồi trên long ỷ!

Ban đầu tưởng là tượng thần Đông Hạ Hoàng đế, nhưng không phải.

Lúc này đã xảy ra thi biến!

Chương 292

Quan tài đồng còn chưa mở.

Đồ bên trong còn chưa thấy.

Kết quả bên ngoài liên tiếp xảy ra bất ngờ.

Hai pho tượng.

Pho tượng làm bằng cành cây thần thụ đồng.

Bên ngoài mạ một lớp vàng.

Chúng đứng lên.

Mở đôi mắt.

Lửa linh hồn lấp lánh.

Tiêu Long trong khoảnh khắc đó, cuối cùng cũng hiểu ra cảm giác quỷ dị đó từ đâu xuất hiện.

Từ trên người hai tên đó.

Vốn dĩ trong cơ thể chúng, thật sự ẩn chứa lực lượng linh hồn.

Quan trọng nhất là, bị thân thể làm bằng cành cây thần thụ đồng ngăn cản.

Tiêu Long không tra rõ ngay lập tức.

Nó đã cách tuyệt lực cảm tri của Tiêu Long!

Trực tiếp mở đôi mắt, đứng lên!

“Kẻ nào dám xông vào thần điện của Bản Tôn, giết không tha!” “Không mau cút đi!” Chúng mở miệng.

Ánh mắt băng lãnh mang theo sát ý vô tận.

Quét ngang tất cả mọi người có mặt.

Đều khiến mọi người cảm thấy một luồng sát ý từ tận linh hồn.

Như thể nếu không nhanh chóng rời đi, sẽ có tai họa lớn ập xuống vậy.

Mọi người không tự chủ được mà lùi lại hai bước.

Lúc này mới phản ứng.

Mọi người bị hai pho tượng dọa cho sợ hãi.

Trong tình huống có Long ca ở đó.

Thế là mọi người không khỏi nhìn về phía Long ca.

Lại thấy khóe miệng hắn, lộ ra một nụ cười trào phúng.

Trong lòng mọi người không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ mình và Long ca lại có khoảng cách lớn như vậy sao?

Lúc này, mọi người nghe thấy lời nói có chút tinh nghịch của Long ca.

"Tôi không cút đâu, hay là các người cút cho tôi xem?" "Hahaha." "Long ca bá đạo!" "Quả nhiên không hổ là Long ca!" Một câu nói đó.

Khiến tâm tình vốn đang căng thẳng của mọi người.

Lập tức thả lỏng.

Không nhịn được cười phá lên.

Trong lòng.

Ai nấy đều thầm hô một câu Long ca bá đạo!

Lúc này, hai pho tượng, với vẻ rất có trí tuệ lại một lần nữa mở miệng.

"Người trẻ tuổi, ngươi đang tìm chết…" Nhưng lời của tên đó

chưa dứt, mọi người đã thấy Long ca một chưởng đánh bay hắn.

Tĩnh lặng!

Chấn động!

Bá đạo!

Cái chữ "chết" đó còn chưa nói ra.

Sau đó đã bị Long ca đánh bay.

Ngay cả kim thân, cũng trực tiếp bị đánh nát.

Mọi người nhìn mà mắt tròn xoe, há hốc mồm.

Trong lòng thật sự chấn động vô cùng.

Mặc dù không biết thực lực của hai thứ này mạnh đến mức nào.

Nhưng có thể nói chuyện.

Có thể thấy thực lực rất mạnh rồi.

Dù sao thì những con quái vật gặp trước đây.

Mạnh nhất cũng không biết nói chuyện.

Quan trọng nhất là, thân thể của hai thứ này được đúc bằng đồng đó.

Bên ngoài bọc một lớp vàng đó.

Một nhục thân mạnh mẽ như vậy.

Kết quả bị Long ca một chưởng đánh nát.

Biến thành từng mảnh từng mảnh.

Khỏi phải nói là thảm đến mức nào.

Đặc biệt là con còn lại, trong ánh mắt đó.

Cũng tràn ngập sự chấn động.

Phải có sức mạnh lớn đến mức nào chứ!

Phải có thực lực mạnh mẽ đến mức nào chứ!

Giống như một người bình thường.

Một chưởng đập nát một tảng đá lớn vậy.

Thật sự quá chấn động rồi.

Cảm giác đó quá sảng khoái.

Giây trước cái cục đồng đó còn ở đó làm màu.

Lời nói kiêu căng không chịu nổi.

Bảo mọi người cút đi!

Nhưng giây sau.

Trực tiếp bị vả mặt!

Không đúng.

Trực tiếp bị đánh nát thân thể!

Xem ai sau này còn dám nói bậy nữa.

Chương 293

Hậu quả đó!

Khi Tiêu Long một chưởng đánh nát con Bách Túc Long Thần kia.

Con còn lại sau sự chấn động đã trực tiếp nổi giận.

Trên người nó trực tiếp bùng phát ra lực lượng Vương cấp đỉnh phong.

Trong nháy mắt, loại uy áp đáng sợ đó đã quét sạch tất cả mọi người.

So với tất cả những con quái vật trước đó, cảm giác nó mang lại cho mọi người còn khủng khiếp hơn.

Mọi người hiểu ra.

Hai tên này e rằng là những con quái vật không tầm thường!

Khí thế nó bùng phát.

Mấy chục con quái vật phía trước, cộng thêm ba người A Ninh.

E rằng cũng không sánh bằng tên này.

Nhưng mọi người đột nhiên lại nghĩ, một thứ khủng bố như vậy.

Kết quả không phải bị Long ca nhẹ nhàng một chưởng đánh nát sao.

Đủ để chứng minh.

Long ca cường đại.

Bất kể thực lực!

Chỉ là chuyện một chưởng!

Mặc dù cũng không biết khoảng cách giữa chúng là bao nhiêu.

Nhưng mọi người xem rất sảng khoái.

Nhưng con Bách Túc Long Thần kia không giống vậy.

Vốn dĩ là thần hộ vệ của đại điện này, là tồn tại quan trọng nhất bảo vệ cỗ quan tài đồng!

Thực lực cường đại.

Chỉ kém một bước là có thể tiến vào hàng ngũ quái vật Hoàng cấp!

Thậm chí còn nắm giữ một chút lĩnh vực.

Cộng thêm nhục thân mạnh mẽ.

Cường giả Hoàng cấp bình thường, cũng có thể chống đỡ được một hai.

Kết quả hôm nay lại gặp vấn đề.

Nhưng nó không cho rằng thực lực mình không đủ.

Bởi vì Tiêu Long đã đánh lén.

Quan trọng nhất là nó chưa tung ra toàn bộ thực lực.

Thời gian ngủ say quá lâu rồi.

Cơ thể đã cứng nhắc.

Phản ứng cũng chậm.

Không bùng phát ra toàn bộ sức mạnh trong thời gian đầu tiên.

Nếu không, liệu có thể để người trẻ tuổi trước mắt này, dễ dàng đánh bại như vậy sao?

Cùng lúc đó, khi nó bùng phát ra uy áp mạnh mẽ.

Những khối đồng bị Tiêu Long đánh nát.

Nhanh chóng kết hợp lại với nhau.

Dưới ánh mắt chấn kinh của tất cả mọi người.

Nó đã hồi phục!

Biến thành một pho Bách Túc Long Thần hoàn chỉnh!

Khí tức phát ra từ trên người nó.

Cũng là Vương cấp đỉnh phong.

Cộng thêm ánh mắt phẫn nộ đó.

Khí tức phát ra, trực tiếp chấn động khiến mọi người ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng khi mọi người có chút khó mà chống cự.

Đột nhiên cảm thấy trên người Long ca bùng phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Sau đó, sức mạnh khủng bố khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng đó, trực tiếp biến mất không dấu vết!

Khi mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chưa kịp phản ứng từ thực lực mạnh mẽ và sự hồi phục của hai con quái vật.

Hai con quái vật đã trực tiếp ra tay.

Không chút do dự.

Dốc toàn lực.

Hai đánh một!

Khoảnh khắc đó.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đột nhiên tiến vào một chiến trường đầy rẫy khủng bố.

Trước mặt mọi người xuất hiện.

Một chiến trường đáng sợ.

Ngựa chiến hí vang.

Tiếng trống "long long".

Trời đất biến sắc, nhật nguyệt không còn ánh sáng!

Cả thế giới như thể bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tiếng ngựa chiến du dương.

Chiến trường thượng cổ!

Thế giới của sự tàn sát.

Như địa ngục vậy.

Chỉ riêng cảnh tượng như vậy, chỉ riêng tiếng hò hét giết chóc như vậy.

Trong chốc lát đã khiến tất cả mọi người run rẩy hai chân mềm nhũn.

Ai đã từng thấy chuyện khủng khiếp như vậy chứ?

Ai đã từng thấy một chiến trường cổ đại chân chính như vậy chứ!

Sự tàn sát vô tình.

Giết chóc không ngừng.

Chương 294

Căn bản không có nhân tính.

Ngay cả một chút cơ hội chần chừ cũng không có.

Bởi vì dừng lại một khoảnh khắc đó.

Sẽ bị kẻ địch chém đầu.

Không thể thỏa hiệp.

Không thể sợ hãi.

Một khi có chút do dự và nhút nhát.

Điều đó sẽ mang lại gì?

Cái chết!

Chỉ có cái chết!

Vì vậy, đột nhiên xuất hiện trong một lĩnh vực chiến trường cổ đại.

Nhìn cảnh tượng xung quanh khiến người ta phát điên.

Mọi người trực tiếp đều sợ ngây người.

Thật sự sợ đến tè ra quần rồi!

So với những con quái vật đáng sợ đã thấy trước đó còn đáng sợ hơn.

Bởi vì cảm giác nhập vai này quá mạnh.

Như thể đã thực sự chìm vào chiến trường đó vậy.

Kẻ địch ở trước mặt mình, giơ lên thanh đại khảm đao dài 40 mét.

Hiệu quả này.

Chính là hiệu quả mà hai pho tượng muốn đạt được.

Vô cùng hoàn hảo.

Đã chấn động những kẻ đó.

Nhưng khi hai pho tượng nhìn Tiêu Long, nụ cười vốn lộ ra.

Lập tức cứng đờ trên mặt.

Bởi vì chúng thấy.

Trên mặt Tiêu Long, nụ cười trào phúng đó.

Chưa kịp phản ứng.

Một thế giới băng tuyết.

Lập tức nghiền nát lĩnh vực của chúng.

Bao trùm tất cả trời đất.

Hai pho tượng.

Với thân thể khổng lồ che trời lấp đất.

Trực tiếp bị đóng băng!

Chúng lập tức ngây người.

Bởi vì thật sự không thể hiểu được.

Một lĩnh vực mạnh mẽ như vậy.

Sao lại dễ dàng bị phá hủy như thế?

Tình huống lĩnh vực đáng sợ này là gì?

Một thế giới băng tuyết hoàn chỉnh sao?

Tên này rốt cuộc là tồn tại gì?

Có lĩnh vực khủng bố đến vậy sao?!

Chẳng lẽ đã bước ra khỏi bước đó?

Trở thành cường giả Thần cấp chân chính?!

Khoảnh khắc đó.

Chúng đã ngây người.

Bởi vì chúng hiểu rõ.

Cường giả lĩnh vực đều đáng sợ đến mức nào.

Nhưng, cái lĩnh vực nửa vời của mình.

Trước mặt thiếu niên áo trắng này.

Căn bản chẳng đáng một xu.

Khoảnh khắc đó.

Chúng đã sợ hãi.

Nhưng, đã muộn rồi!

Chỉ có thể kinh hãi nhìn.

Bàn tay khổng lồ chống trời của thiếu niên áo trắng đó!

Như thần chưởng vậy mà trấn áp!

Hai con Rồng Bách Túc kia bị dọa đến ngây người.

Khi đang điên cuồng giãy giụa muốn thoát khỏi sự khống chế, chúng chợt phát hiện ra hoàn toàn không có tác dụng gì.

Sức mạnh mà chúng vốn tự cho là vô cùng cường đại, trước mặt thiếu niên áo trắng này, lại chẳng có tác dụng gì!

Dù có giãy giụa thế nào, cũng không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Khi chúng tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, thì nửa ngày trôi qua, vẫn không hề có động tĩnh gì.

Chúng nhịn không được, mở mắt nhìn một cái, kết quả vẫn không

có gì.

Trong thế giới băng tuyết trắng xóa, trên bầu trời lạnh lẽo phía trên, không hề có phản ứng gì.

Cả hai đều đờ đẫn.

Không có phản ứng gì trong tình huống này, đúng lúc đó, trên bầu trời đột nhiên lại xuất hiện một bàn tay khổng lồ.

Nó lập tức hiện ra trên đỉnh đầu chúng, trực tiếp đập nát đầu chúng.

Vừa mới khó khăn lắm mới tụ tập lại được, kết quả lại bị một chưởng đánh nát.

Khó khăn lắm mới tụ tập lại được lần nữa, lại bị một chưởng khác đập nát!

Liên tiếp mười mấy lần như vậy, mãi đến nửa ngày sau chúng mới tụ tập lại được thân thể, chỉ là sức mạnh linh hồn đã tiêu hao gần hết, yếu ớt vô cùng.

Khi chúng quỳ xuống cầu xin tha thứ, trên bầu trời, gương mặt Tiêu Long hiện ra, tựa như thiên thần vậy, không chút biểu cảm mà nhìn xuống.

Sau đó, hắn thốt ra vài chữ.

Mà mấy chữ này, giống như lời dụ lệnh của thiên thần, trực tiếp khống chế tâm thần của chúng.

Chương 295

“Linh hồn cấm cố!” “Cho các ngươi một cơ hội, một đứa sống sót, bản tôn sẽ tha mạng!” Hai pho tượng thần ngây người.

Ngay sau đó sắc mặt biến đổi tức thì, ai mà chẳng muốn sống sót chứ?

Thế là giây tiếp theo, trận chiến bùng nổ ngay lập tức.

Cả hai chỉ cảm thấy đối phương tựa như kẻ thù không đội trời chung, cộng thêm niềm tin phải sống sót, trực tiếp bùng nổ chiến đấu!

Trong chốc lát, trời long đất lở, bão tố gầm gào.

Những người xung quanh há hốc mồm.

Chỉ thấy hai con quái vật đáng sợ bị Long ca hết chưởng này đến chưởng khác đập nát, rồi lại hồi phục dưới sức mạnh cường đại kia.

Kết quả là Long ca lại nói thêm vài câu, chúng liền như những chú chó nhỏ nghe lời, bắt đầu nội đấu, đánh nhau túi bụi, hoàn toàn ra vẻ muốn tiêu diệt đối phương.

Mọi người nhìn cảnh đó đều há hốc mồm, kinh hồn bạt vía.

Nhịn không được mà tự hỏi, liệu mình có chịu nổi những chưởng khủng bố như vậy không?

Cứ như hai con quái vật kia đã chịu được.

Nghe cái giọng như ra lệnh của Long ca, liệu hắn có giết luôn cả những người bên cạnh không?

Kiểu khống chế linh hồn đó thật sự quá đáng sợ.

Nỗi sợ hãi lan tràn vào khoảnh khắc đó.

Mọi người cũng hiểu ra, dù thế nào đi nữa, tuyệt đối không thể đối đầu với thiếu niên áo trắng trước mặt này.

Chết, cũng kiên quyết không thể làm vậy!

Bằng không chắc chắn còn khó coi hơn chết.

Tiêu Long thưởng thức hai con quái vật kia tự tàn sát lẫn nhau, đánh đến máu thịt lẫn lộn, tay chân cụt bay tứ tung.

Ngay cả đầu cũng bị đập nát hết lần này đến lần khác.

Hai con Rồng khổng lồ dài mười mấy mét cứ thế không chút lưu tình mà xé xác đối phương!

Vũ khí trong tay đều bị đánh nát, giáp trụ trên người cũng bị đánh vỡ.

Cuối cùng, kẻ trước đó bị Tiêu Long đập nát mấy lần, rốt cuộc hơi thua một bậc, bị con gà tặc kia liều mạng đứt nửa thân thể, trực tiếp nuốt chửng!

Tên này cũng thê thảm vô cùng, suýt nữa bị căng đến nổ tung.

Hắn nằm trên nền tuyết, không thể nhúc nhích.

Chỉ có đôi mắt kia, mang theo chút hưng phấn, không chớp mắt nhìn chằm chằm Tiêu Long, vẻ mặt đầy mong đợi nói: "Tôi… tôi thắng rồi." Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy nụ cười của Tiêu Long, cứ ngỡ Tiêu Long sẽ tha cho mình.

Nhưng vào giây kế tiếp, hắn kinh hoàng nhìn thấy, trên bầu trời lại ngưng tụ ra một bàn tay khổng lồ.

Đáng sợ hơn nữa, trên bàn tay ấy, có một con Hỏa Kỳ Lân đang bám vào đó, nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía hắn!

Gầm—— Một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ linh hồn vang lên, rồi âm thanh của hắn chợt dừng lại.

Bàn tay khổng lồ bằng thủy tinh giáng xuống!

Trực tiếp nghiền hắn thành bột phấn!

Hắn chết mà vẫn không hiểu gì.

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng đã đồng ý rồi mà.

Ai sống sót thì tha mạng.

Rõ ràng tôi đã sống sót rồi?

Sao lại không tha mạng cho tôi?

Mọi người nhìn mà kinh hồn bạt vía, chấn động không thôi, vì họ cũng không hiểu!

Nhưng vào giây kế tiếp, giọng nói nhàn nhạt của Tiêu Long vang lên: "Súc sinh mà đòi hỏi nhiều thế!" "..." Mọi người đều không dám nói gì nữa, từng người run rẩy như chim sợ cành cong.

Long ca như vậy, quá bá đạo, quá đáng sợ rồi.

Đồng thời, mọi người phát hiện môi trường xung quanh đã thay đổi.

Họ đã trở lại trong đại điện kia.

Sau đó, một số người nhịn không được nằm vật xuống đất, thật sự là hết hơi rồi, sợ đến mức chân tay rã rời.

Mãi nửa ngày sau, Bàn Tử mới lên tiếng: "Long ca, chiêu 'Bàn tay từ trời giáng xuống' kia của anh đáng sợ quá!

Anh có thể dạy tôi được không?" Lại xuất hiện tiếng nịnh bợ.

Nhưng lúc này mọi người không hề thấy có gì sai.

Ngược lại, từng người đều tiếc nuối vội vàng tiếp lời: "Long ca!

Anh lợi hại quá đi mất!

Còn đáng sợ hơn cả Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ!" "Ngũ Chỉ Sơn?

Long ca gọi đó là 'Thương Thiên Chi Thủ'!" "..." Đáng tiếc Tiêu Long không thèm để ý.

Bởi vì Tiêu Long phát hiện, hai tên kia chỉ là khôi lỗi thôi.

Nguy hiểm thật sự nằm ở chỗ khác.

Chính là trong quan tài đồng xanh trước mặt.

Đúng lúc đó, quan tài đồng xanh rung lên.

Một khuôn mặt ảo ảnh hiện ra trên quan tài đồng xanh, không chớp mắt nhìn Tiêu Long, kinh ngạc thốt ra vài câu: "Không ngờ ngươi thật sự dám tới!

Quả nhiên là ngươi!

Kẻ địch một đời, bản tôn đang đợi ở sau Thanh Đồng Môn!" Khi mấy người nhìn thấy khuôn mặt đó, từng người đều ngây ra.

Bởi vì khuôn mặt đó ai cũng nhận ra.

Đã từng gặp.

Đó chính là kẻ đã xuyên suốt toàn bộ Vương Tàng Hải Đạo Mộ!

Từ Lỗ Vương Cung Bảy Sao đã vướng víu đến tận bây giờ.

Tất cả các ngôi mộ lớn đều liên quan đến tên này.

Điều đáng sợ nhất là mọi người không hề tìm thấy mộ huyệt của hắn!

Thậm chí còn có suy đoán rằng tên này vẫn còn sống.

Hôm nay, ở Vân Thiên Cung, trong hoàng cung Đông Hạ, trong quan tài của vị hoàng đế kia, cũng có bóng dáng của tên này.

Tên thần bí đó rốt cuộc là một tồn tại đáng sợ đến mức nào!

Những lời hắn nói khiến mọi người chấn động đồng thời cũng có chút bối rối.

Những lời này có ý gì?

Cảm giác như Vương Tàng Hải kia hình như quen biết Long ca vậy.

Hai người có cảm giác vướng víu khó hiểu.

Điều quan trọng nhất là hắn đã nhắc đến Thanh Đồng Môn.

Muốn gặp hắn thì nhất định phải vào Thanh Đồng Môn.

Đó mới là điều đáng sợ nhất.

Chương 296

Chẳng lẽ hắn vẫn luôn ở thế giới sau Thanh Đồng Môn ư?

Quá khủng khiếp rồi.

Mọi người đã theo đuổi bí mật bấy lâu nay, theo đuổi cái gọi là "chung cực" bấy lâu nay.

Cái Vương Tàng Hải đó ở bên trong.

Vậy không phải là, đã tu luyện thành tiên rồi sao?

Nhưng dù thế nào đi nữa, thực lực của tên này chắc chắn không kém.

Cái chết của hắn cũng chắc chắn là giả.

Dựa vào một loạt các manh mối hắn để lại, thì ít nhất hắn cũng có thể sống lại.

Chẳng phải đã để lại nhiều trận pháp và bí mật như vậy sao?

Đó không phải là một tồn tại đáng sợ như vậy sao?

Vì vậy mọi người nhìn khuôn mặt đó, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này, mọi người cũng chú ý đến vẻ mặt của Tiêu Long, dường như có chút bất mãn, lại có chút mong đợi.

Hoàn toàn không giống cảm giác của mọi người.

Ngược lại, hắn lại cảm thấy một tia hưng phấn.

Điều này khiến mọi người có chút chấn động.

Một tồn tại đáng sợ như vậy, mọi người còn trốn không kịp.

Long ca lại hưng phấn đến thế!

Có cảm giác hận không thể lập tức tìm thấy hắn.

Chẳng lẽ đây là cách của cường giả sao?

Chẳng lẽ đây là thế giới của cường giả sao?

Quá đáng sợ rồi.

Nguy hiểm ngược lại lại trở thành chất xúc tác khiến hắn cảm thấy hưng phấn.

Không thể so sánh được, không thể so sánh được!

Đồng thời, mọi người cũng nghe thấy Long ca lên tiếng: "Yên tâm đi, tôi sẽ đi tìm.

Chúng ta có một trận chiến, vậy giải quyết sau Thanh Đồng Môn thì sao?" Long ca trực tiếp phát ra lời khiêu chiến với hắn.

Tuy nhiên, không biết là do năng lượng đã cạn kiệt hay đó là một quy trình đã định sẵn.

Hư ảnh của Vương Tàng Hải không hề trả lời, chỉ nhìn Tiêu Long thật sâu một cái, rồi dần dần biến mất.

Đồng thời, cả quan tài đồng xanh bắt đầu bạo động, như có thứ gì đó muốn xông ra từ bên trong.

Giây tiếp theo, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nắp quan tài đồng xanh trực tiếp bị hất tung!

Đồng thời, một thân ảnh mặc long bào chậm rãi đứng dậy từ bên trong.

Hoàng đế Đông Hạ đã trá thi (bật xác) rồi!

Quan tài đồng xanh, Hoàng Kim Cương Thi, Cương Thi Vương Giả!

Một tồn tại đáng sợ.

Dù đã chết, mọi người vẫn có thể cảm nhận được một luồng bá khí ngút trời từ trên người hắn.

Có một cảm giác muốn quỳ bái khi đối mặt với hoàng đế!

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi, hít một hơi khí lạnh.

Kẻ đã từng là hoàng đế, dù đã chết đi, vẫn đáng sợ đến vậy, khiến người ta chấn động không thôi!

Đồng thời, con Hoàng Kim Cương Thi Vương kia trực tiếp ra tay.

Nhưng lúc này Long ca, không biết có phải vì sự xuất hiện của Vương Tàng Hải mà trở nên hơi bạo táo hay không, trực tiếp một chưởng đánh tới.

Dốc toàn lực một kích, hoàn toàn không cho con Hoàng Kim Cương Thi Vương kia một chút cơ hội phản ứng nào, trực tiếp đập nát đầu hắn.

Một chiêu, diệt sát!

Hoàn toàn không thèm thở dốc.

Mọi người bị dọa nhảy dựng, tên kia đã bị tiêu diệt rồi.

Một số người vừa mới chuẩn bị rút lui, cả người cứng đờ tại chỗ.

Thật sự là biến hóa quá nhanh, thực lực của Long ca quá mạnh!

Hoàn toàn chỉ là chuyện một chưởng.

Một con Hoàng Kim Cương Thi Vương mà mọi người cho là vô cùng cường đại, cứ thế bị tiêu diệt!

Mọi người chấn động đến tê dại, nhất thời không biết phải làm gì nữa.

Tuy nhiên, Tiêu Long không quan tâm đến những điều đó.

Tiêu diệt quái vật thì cần phải có thu hoạch.

Nếu không, chẳng phải lãng phí thời gian sao?

Vì vậy, hắn trực tiếp bắt đầu tinh luyện tinh huyết!

Lần này phần thưởng cũng vô cùng hậu hĩnh, khiến Tiêu Long cảm thấy một loạt ra tay không hề lãng phí.

“Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 1 giọt tinh huyết Vạn Nô Vương!

Vương Cấp trung kỳ!” “Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 1 giọt tinh huyết Vương Tàng Hải!

Sắp đủ điều kiện hợp thành, xin Túc chủ tiếp tục nỗ lực!” “Đinh!

Chúc mừng Túc chủ phá giải thủ đoạn ẩn giấu của Vương Tàng Hải, nuốt chửng một phần linh hồn lực của hắn, Linh hồn trường sinh thăng lên Cao Cấp trung kỳ 50%!” “Đinh!

Chúc mừng Túc chủ chém giết Hoàng Kim Cương Thi Vương, Huyết mạch Trường Sinh Thánh Thú thăng lên Thần Cấp sơ kỳ 30%.” Tiêu Long tập trung nhìn vào việc thu thập tinh huyết của Vương Tàng Hải.

Quả nhiên đã đạt được chín giọt.

Chỉ cần thêm một giọt nữa là có thể hoàn thành dung hợp!

Tiêu Long cực kỳ vui mừng!

Trong lòng nhịn không được nghĩ: “Vương Tàng Hải, đã vậy thì nếu ngươi mong chờ gặp ta như thế, ta nhất định sẽ cho ngươi một bất ngờ!” Hắn nhìn vào hệ thống thôn phệ, quả nhiên đã được tăng cường đáng kể! [Hệ thống thôn phệ huyết mạch] Túc chủ: Tiêu Long [Huyết mạch trường sinh]: Huyết mạch Trường Sinh Thánh Thú (Thần Cấp sơ kỳ 30%: Thần vực) [Linh hồn trường sinh]: Phệ Hồn

Hồn Mạch (Cao Cấp trung kỳ 50%: Linh hồn cấm cố) Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch: 1, Đế Thính (Thiên Giai sơ: Nhục thân) 2, Câu Trần (Thiên Giai sơ: Chí tôn kim cốt) 3, Cửu Vĩ Thiên Hồ (Thiên Giai sơ: Mị hoặc) 4, Tuyết Viên (Thiên Giai sơ: Băng phong thiên địa) Tất cả tinh huyết: 1, Tinh huyết Trường Sinh Vương Tàng Hải *9 (Vương Cấp: Có thể hợp thành) 2, Tinh huyết Trường Sinh Tây Vương Mẫu *1 (Thần Cấp) 3, Tinh huyết Vạn Nô Vương *2 (Vương Cấp: Có thể hợp thành) [Kỹ năng] [Vũ khí] [Bảo vật] [Nhiệm vụ]: 1, Bí mật sau Thanh Đồng Môn.

Đồng thời, mọi người cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Tiêu Long thu hồi Cửu Long Quan, sau đó bắt đầu xuất phát.

Bước ra khỏi cung điện, đi chưa được bao lâu, mọi người bị một con sông hộ thành chặn mất đường đi!

Tiêu Long lập tức nghĩ.

Chẳng phải đây là con mương tuẫn táng vô cùng quỷ dị sao?

Bên trong có Hầu Đầu Thiêu, không biết có phải thật sự dùng đầu của trẻ con để làm không!

Nhìn một con sông giống như sông hộ thành kia, chỉ có điều bên trong đã sớm khô cạn.

Chương 297

Lớp bùn dưới lòng sông vốn dẻo quánh, giờ cũng đã biến thành những khối đất cứng, đất vụn khô tơi xốp.

Có một số vật thể hình thù kỳ lạ được bọc bên trong.

Mấy người thậm chí còn nhìn thấy những bộ xương được bọc trong đó, không biết là của người hay động vật.

Mọi người tạm thời nghỉ ngơi ở đó.

Tiêu Long liên tục quan sát địa thế bên trong, tìm kiếm một số manh mối.

Trong đầu hắn cũng đại khái có một phác thảo.

Để xác nhận suy đoán của mình, hắn trèo lên xà nhà, lên tầng cao nhất của một kiến trúc.

Hắn nhìn thấy một số thứ mà ở dưới không bao giờ thấy được.

Nhanh chóng phát hiện ra một số bí mật ẩn giấu bên trong.

Hắn phát hiện ra rằng nơi đây đúng là được sắp xếp theo Bát Quái.

Thực ra những căn nhà, kiến trúc, cũng như hành lang dài, tượng điêu khắc, quảng trường và các loại khác, đều có thể tương ứng với từng điểm trong mỗi cung của Bát Quái.

Ví dụ như vị trí hiện tại của mấy người, nằm ở cung Khảm của Bát Quái!

Những khu vực mà họ đã đi qua trước đó, nằm ở ngoại Bát Quái của cung Khảm, là Ngọ, Thìn, Dần...

Hành lang nối liền Ngọ và Dần Thìn vị trước đó, trong Bát Quái thuộc về một đường ngang dài.

Ban đầu Tiêu Long tiếp xúc với những cung điện hành lang đó, là cung điện xếp theo vị trí Dần!

Sau đó là hoàng cung Đông Hạ, vị trí Ngọ!

Hai nơi này được phân bố đối xứng.

Trước đây Tiêu Long đi vào chỉ là một phần trong số đó.

Hiện tại, hắn đã đến bộ phận thủy tương ứng với cung Khảm!

Hắn đã đi qua con sông hộ thành bao quanh toàn bộ Bát Quái Thành!

Tiếp theo sẽ tiến vào khu vực trung tâm của Vân Thiên Cung.

Lúc này, không ai chú ý, dưới lòng sông hộ thành, ở một hang nhỏ không xa, một cái đầu thò ra!

Nhìn Tiêu Long và những người khác, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Thiên Chân.

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, dường như đã hạ quyết tâm.

Rồi lại lặng lẽ rụt vào, chờ đợi Tiêu Long và những người khác tiến sâu hơn! .

Tiêu Long trở về đội ngũ, mọi người cũng nghỉ ngơi gần xong, bắt đầu xuất phát.

Nhanh chóng, phía trước xuất hiện một hàng tượng đá lộn xộn, cụt tay gãy chân.

Nhìn thấy mấy thứ này, sắc mặt mấy người đều biến đổi.

Bởi vì mỗi lần gặp tượng người như vậy, đều không có chuyện gì tốt.

Quả nhiên, lần này cũng không ngoại lệ!

Khi mấy người đến gần, lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo

ập đến.

Nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống mấy phần.

Ngay sau đó truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào.

Lúc thì cười ha ha, lúc thì khóc oa oa.

Khóc rồi cười, cười rồi lại khóc, quỷ dị vô cùng.

Như có vô số oan hồn đang quanh quẩn bên trong.

Tạo cho người ta một cảm giác kinh khủng tột độ.

Nếu để người bình thường gặp phải, e rằng đã sớm sợ đến tái mặt, ngồi bệt xuống đất, rồi mặc cho những oán linh kia giày vò đến chết!

Mọi người đều giật mình, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhưng chờ đợi mãi nửa ngày, cũng không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Tiêu Long nhìn nửa ngày cũng không phát hiện ra quỷ quái gì xung quanh.

Điều này khiến mọi người vô cùng tò mò, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nguy hiểm chưa biết mới là đáng sợ nhất, đặc biệt là trong những ngôi mộ lớn như thế này, trong con mương tuẫn táng của sông hộ thành này!

Trước đó Tiêu Long đã phổ cập kiến thức cho mọi người.

Khi xây dựng toàn bộ Vân Thiên Cung, chắc chắn đã hy sinh rất nhiều sức lao động.

Nhưng không thể nào đưa từng người một ra ngoài.

Luôn phải có người tuẫn táng.

Nếu không, ở thời cổ đại sẽ là bất kính đối với một số vương công quý tộc!

Đối với những quan chức quý nhân đó, người tuẫn táng càng nhiều, càng thể hiện thân phận địa vị cao quý.

Vì vậy, tất cả những con sông hộ thành trong các ngôi mộ lớn, đều không cần phải xây lăng mộ cho những kẻ tuẫn táng kia.

Trực tiếp ném vào sông hộ thành, hợp nhất với toàn bộ địa cung, đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Nước thuộc tính âm, nhưng lại lưu động, có thể vận chuyển những oán khí và âm khí cực mạnh đến những nơi khác.

Biến toàn bộ địa cung thành một thế giới âm khí hoàn hảo được bảo vệ.

Vì vậy, con sông hộ thành trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Bên trong chắc chắn chôn vùi vô số người tuẫn táng, vì vậy toàn bộ địa cung là một trong những nơi chí âm chí tà.

Do đó rất nguy hiểm.

Nhưng muốn tiến vào sâu hơn, manh mối mà mọi người có được dường như là phải đi qua bên trong đó.

Vì vậy, nghe Tiêu Long giải thích, mọi người vô cùng cảnh giác với nơi này.

Kết quả là thật sự không phát hiện ra chuyện gì xấu, chuyện khiến Long ca phải nhíu mày.

Vậy thì vấn đề ở đây chắc chắn là lớn rồi.

Tiếp theo phải làm sao đây?

Lúc này, Bàn Tử đang mở đường phía trước đột nhiên hét lớn:

“Long ca, mau lên!

Có phát hiện!” Mọi người theo tiếng mà chạy tới.

Quả nhiên, một đống xương trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng những bộ xương này khác với những kẻ tuẫn táng kia.

Bởi vì trên người chúng còn sót lại một ít vải vóc lấm tấm, nhìn qua không phải là trang phục của người cổ đại, mà giống như trang phục của lính đánh thuê hay trộm mộ hơn!

Có cả một số vũ khí và súng đã hoen gỉ.

Khi những thứ này được Bàn Tử dẫn một nhóm người đào ra, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

“Long ca, xem tình hình thì hình như trước đây có người từng vào đây!” Phan Tử nhịn không được kinh ngạc.

“Nhìn mức độ mục nát của quần áo, cộng với tình trạng xương cốt, thì đại khái là đã chết khoảng 20 năm rồi!” Thiên Chân cũng vội vàng lên tiếng, nghiên cứu kỹ lưỡng những thứ này, thật sự như một nhà khảo cổ học.

Chương 298

Hắn nhìn không chuẩn lắm, nhưng cũng có chút khả năng.

A Ninh vừa nhìn, sắc mặt liền thay đổi, nhìn thấy một số nhãn hiệu, ký hiệu, nhịn không được nói: "Long ca ca, hình như là ký hiệu của công ty em!" Mọi người không khỏi nhìn theo, quả nhiên ở mặt trong của một nửa chiếc thắt lưng, phát hiện ra một loạt các con số.

Chẳng phải đó chính là ký hiệu của công ty Viễn Dương mà A Ninh từng làm việc trước đây sao?

Đúng vậy, hơn 20 năm trước, đội ngũ của Cừu Đức Khảo đã xuất hiện ở đây.

Chỉ có điều hình như đã xảy ra ngoài ý muốn.

Lúc này, Thuận Tử bên cạnh cũng kinh ngạc nói: "Long ca, em mơ hồ nhớ là năm đó cha em hình như cũng dẫn một nhóm người như vậy tiến vào Trường Bạch Sơn!" Tất cả đều trùng khớp.

Những kẻ đã chết này, e rằng đã gặp phải điều chẳng lành ở đây.

Vì vậy, sắc mặt Thuận Tử biến đổi.

Hắn cẩn thận lật tìm từng bộ xương, hy vọng có thể tìm thấy chút dấu vết về sự tồn tại của cha mình.

Lúc này, Tiểu Ca vốn vẫn im lặng, chỉ vào một loạt các ký hiệu bí ẩn giống chữ cái ở góc tường: "Ở đây tôi hình như..." Chỉ một câu nói của Tiểu Ca khiến lòng mọi người chợt động.

Cái cảm giác phức tạp đáng sợ kia.

Hình như ở đây?

Ý gì?

Nhìn những vết khắc, không biết đã bao nhiêu năm rồi.

Kết hợp với những bộ xương trắng kia, thì ít nhất cũng là từ 20 năm trước.

Nhưng ở đây, Tiểu Ca lại có một cảm giác quen thuộc.

Chẳng lẽ 20 năm trước khi còn nhỏ, Tiểu Ca đã ở đây?

Những kẻ không biết tình hình của Tiểu Ca bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Càng suy nghĩ, ánh mắt càng dần tràn đầy nỗi sợ hãi, không tự chủ được mà lùi ra xa.

Nhưng Thiên Chân và những người khác đều biết, thân phận của Tiểu Ca cũng vô cùng thần bí.

Dường như đã quên mất một số thứ.

Cũng dường như đã xuyên suốt một khoảng thời gian dài.

Một kẻ không hề già đi.

Tuy nhiên, cụ thể thế nào thì mọi người cũng không biết.

Dù sao Tiểu Ca quá trầm tính, cũng không nói nhiều.

Nhưng Tiêu Long lại rõ ràng, Tiểu Ca e rằng đã khôi phục ký ức.

Giống như thực lực cần phải không ngừng tăng lên vậy.

Hiện tại điều quan trọng nhất là, rốt cuộc Tiểu Ca đã khôi phục được bao nhiêu ký ức?

Và trong chuyến đi Vân Thiên Cung lần này, hắn sẽ đóng vai trò gì?

Tiêu Long không thể không suy nghĩ nhiều về điểm này.

Bởi vì thế giới này không giống với nguyên tác.

Trong thế giới này, Tiêu Long đã gặp Trương Khải Sơn, Trương Gia Linh đời trước!

Tộc trưởng Hộ Long nhất tộc đời trước, không hề chết đi, mà ngược lại đã lại xuất hiện!

Tuy lần này hắn khẩn khoản nhờ Vân Thiên Cung giúp đỡ.

Nhưng dựa theo tình hình một thời gian qua, Tiêu Long không tin bây giờ hắn đã phục hồi, lần này sẽ không quay lại.

Vậy khi hai người gặp nhau, liệu hai người có đứng về một phía không?

Khi thật sự mở ra cánh cửa Chung Cực, nếu xảy ra xung đột thì nên lựa chọn thế nào?

Vì vậy, một số việc, nhất định phải chuẩn bị trước.

Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ những điều đó, Thiên Chân nhịn không được hỏi Tiểu Ca: "Muộn Du Bình, quen thuộc, những thứ đó có ý gì?" Nhưng Tiểu Ca lại lắc đầu: "Tôi không biết, tôi không nhớ, nhưng chắc chắn đó là một dấu hiệu chỉ dẫn, hoặc là là đường an toàn, hoặc là cảnh báo nguy hiểm!" Mọi người nghe vậy, rơi vào trầm tư.

Lúc này, Tú Tú nhịn không được hỏi Tiêu Long: "Long ca, kiến thức của anh uyên bác như vậy, vậy anh có thể giải mã mật mã thần bí đó không?" Mọi người nghe vậy cũng có hứng thú, không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long.

"Tiểu Ca nói không sai, đó là chỉ dẫn đường an toàn, không chừng là do Tiểu Ca để lại." "Nhưng bên trong đó còn có một tầng ý nghĩa khác." "Ý gì vậy Long ca?" Bàn Tử hỏi, ngay cả Tiểu Ca cũng chăm chú lắng nghe.

Thậm chí Tiểu Ca còn có một cảm giác, Tiêu Long còn hiểu rõ hơn

mình!

“Manh mối không hoàn chỉnh, nhưng có nhắc đến Thanh Đồng Quan và Thiên Cung, phỏng đoán táo bạo, cũng có thể là muốn vào Thiên Cung, cần Thanh Đồng Quan giúp đỡ.

Hoặc là đi qua Thanh Đồng Quan mới có thể thật sự tiến vào, tình hình cụ thể phải xem tôi có thể tìm thấy ký hiệu tương tự hay không.” Mọi người, mắt họ lập tức sáng lên, vừa chấn động vừa khâm phục Tiêu Long quả nhiên có kiến thức uyên bác.

Họ bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Tiêu Long không khỏi lấy ra Cửu Long Quan trước đó.

Lặng lẽ mở ra, quả nhiên phát hiện ra một tấm bản đồ.

Một tấm bản đồ để nhanh chóng tiến vào Vân Thiên Cung! .

Trong lúc mọi người đang tìm kiếm khắp nơi, một sự cố bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Trên đỉnh đầu đen kịt kia, đột nhiên truyền đến một trận tiếng xé gió!

Cái cảm giác đó như có thứ gì đó nhanh chóng xé rách không gian, xuyên phá sự trói buộc của không khí, tạo ra một luồng bạo khí!

Tiêu Long lập tức ngẩng đầu.

Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện trong tay, hắn trực tiếp vung một đao ra.

“Quang!” Một tiếng “rắc” giòn tan vang lên.

Ngay sau đó là một tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người nhìn thấy một chiếc vuốt bị chặt đứt.

Chiếc vuốt đó vô cùng to lớn, dễ dàng có thể chụp lấy đầu người.

Trong khoảnh khắc mọi người đang ngây người, trên đỉnh đầu lại một lần nữa truyền đến vài tiếng xé gió.

Sau đó mọi người nhìn thấy bảy tám con chim khổng lồ, từ trên đỉnh đầu lao xuống, nhắm thẳng vào đầu mọi người.

"Nằm xuống!" Tiêu Long hét lớn.

Mọi người giật mình thon thót.

Trong khi Bàn Tử và mấy người kia nghe lời vội vàng nằm xuống, mấy tên lính đánh thuê thì lộn người theo chiến thuật, giơ súng trường xung kích trong tay, quét lên không trung.

Mới ngăn chặn được những con chim khổng lồ đang lao xuống.

Hai cô gái cũng không hề yếu thế.

Tuy chậm hơn vài giây, nhưng cũng nhanh chóng phản kích, trực tiếp chém chết mấy con chim khổng lồ!

Vì vậy, đợt tấn công đầu tiên của những con chim lớn này đã bị chặn đứng.

Cùng với thân ảnh khổng lồ biến mất trong bóng tối, một luồng gió mạnh thổi qua.

Nhưng chưa kịp để mọi người thở phào nhẹ nhõm, tiếng xé gió lại một lần nữa vang lên.

Lần này số lượng nhiều hơn, thậm chí còn tạo ra tiếng động lớn, như thể bầu trời nứt toác!

Lúc này mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vào khoảnh khắc những con chim lớn lao xuống, người khai súng thì khai súng, người bạo phát huyết mạch thì bạo phát huyết mạch.

Chương 299

Hơn mười con đã bị giết chết.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, những con chim còn lại lượn một vòng trên không trung, rồi lập tức bỏ trốn.

Tiêu Long lập tức ra tay.

Một chưởng trực tiếp tiêu diệt toàn bộ bảy tám con chim lớn, trực tiếp đâm xuyên đầu chúng, khiến chúng thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Lúc này mọi người mới nhận ra thứ đồ chơi đó.

"Kim Sí Đại Điểu!" Thiên Chân kinh hô sửng sốt.

"Trời ạ!

Ở đây lại có thứ này sao?" Tú Tú cũng kinh ngạc nhìn những con chim khổng lồ nằm bất động trên mặt đất!

Bởi vì cô biết rõ, loại chim này không thể xuất hiện ở những nơi như núi tuyết.

Kim Sí Đại Điểu nên sinh sống trên những ngọn núi cao, là một loại chim ưa nhiệt.

Ở trên núi tuyết không có môi trường để sống sót!

Nhưng cô đã quên mất một điểm, ở đây có núi lửa.

Tuy bên ngoài bị bao phủ bởi tuyết trắng của núi non, nhưng bên trong ngọn núi lại có núi lửa.

Dù núi lửa đã ngừng hoạt động, nhưng năng lượng địa nhiệt phun trào ra, nhiệt độ rất cao.

Cộng thêm tài năng phi phàm của Vương Tàng Hải!

Việc bắt giữ và thả một số loài chim cỡ lớn quý hiếm vào đây làm người bảo vệ cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Vì vậy, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ, Tiêu Long không thể không giải thích cho họ.

Hết cách rồi, ai bảo mọi người ít có cơ hội nhìn thấy những thứ này chứ.

E rằng đây là lần đầu tiên.

Gặp mấy thứ này đều cảm thấy lạ lẫm.

"Đi thôi, rời khỏi đây càng sớm càng tốt!

Tuy Kim Sí Đại Điểu đã bị tôi đánh lui, nhưng đó chỉ là tạm thời, đợi chúng chỉnh đốn lại đội ngũ, phát hiện ra sơ hở của tôi, chúng sẽ không chút do dự mà tấn công lần nữa, mấy thứ này rất thù dai, không nên trì hoãn ở đây." Tiêu Long nhìn về phía bóng tối xa xa, sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người cũng rất nghe lời, lập tức theo Tiêu Long rời đi.

Thuận theo ký hiệu thần bí, họ tiến sâu vào khu vực sông hộ thành.

Nhìn con sông hộ thành kéo dài vào bóng tối, mọi người trở nên càng cảnh giác hơn.

Đi chưa được bao lâu, phía trước xuất hiện một bóng người, trực tiếp chặn đường đi của mọi người.

Khi mọi người nhìn thấy bóng người đó, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân lập tức kích động chạy tới: "Tam thúc?!

Sao chú lại ở đây một mình?!" Bóng người xuất hiện quả nhiên là

Ngô Tam Gia.

Dường như ông ấy vẫn luôn ở đó đợi mọi người.

Vì vậy, khi Thiên Chân và Bàn Tử kích động chạy tới, ông ấy lộ ra nụ cười.

Sau đó ngăn cản mọi người tiến lên.

Ông ấy lặng lẽ nói chuyện với Thiên Chân một lúc.

Tiêu Long và những người khác không nghe rõ.

Nhưng nhìn vẻ mặt Thiên Chân thay đổi thất thường, Bàn Tử và mấy người kia đều biết, e rằng sự việc không hề đơn giản như vậy.

Đặc biệt là trong ánh mắt Thiên Chân lộ ra vẻ không hiểu, có cả sự chần chừ, vô cùng do dự.

Một lúc lâu sau, Thiên Chân với vẻ mặt rối rắm đi đến trước mặt Tiêu Long và mấy người kia.

Hắn nhìn Ngô Tam Gia và Phan Tử đang đứng đợi ở đằng xa, lại nhìn Tiểu Ca và Tiêu Long, cuối cùng cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tiểu Ca, Long ca, xin lỗi.

Có một việc em nhất định phải đi cùng Tam thúc làm, cho nên... cho nên..." "Không thể đi cùng tôi sao?

Tôi sống chết với anh em, ngay cả một chút cũng không tin tôi nữa sao?" Bàn Tử cực kỳ không vui.

Thiên Chân cúi đầu, há miệng định nói, nhưng cuối cùng không giải thích gì.

"Em sẽ gặp lại anh ở Thiên Cung, lúc đó em nhất định sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng!" Thiên Chân nói xong, lại nhìn Tiểu Ca một cái, rồi quay người rời đi không chút ngoảnh lại.

Hắn còn để lại một câu: “Cẩn thận.

Những người đó!” Bàn Tử, Tú Tú và mấy người khác đối với câu nói này vô cùng khó hiểu, hoàn toàn không biết ý nghĩa của nó.

Nhưng Tiểu Ca và Tiêu Long trong lòng đều có suy đoán.

Việc có thể khiến Thiên Chân do dự đến vậy, ngay cả Tiểu Ca cũng không nói, bên trong chắc chắn có vấn đề lớn.

E rằng có liên quan đến Thanh Đồng Môn!

Mọi người cứ thế trơ mắt nhìn Ngô Tam Gia dẫn Thiên Chân và hai người kia rời đi.

Khi họ biến mất, Ngô Tam Gia quay đầu lại, gật đầu với Tiêu Long.

Mọi người không hiểu ý nghĩa của hành động đó.

Nhưng Tiêu Long lại mỉm cười.

Bởi vì Ngô Tam Gia đang cảm kích Tiêu Long.

Bởi vì vừa rồi chỉ cần Tiêu Long muốn, chỉ cần hắn mở miệng hoặc ra tay, Ngô Tam Gia căn bản sẽ không thể làm được chuyện đó!

Nhìn thấy Thiên Chân bị đưa đi như vậy, Bàn Tử và mấy người kia đều khó chịu ra mặt, nhịn không được cằn nhằn: “Long ca, sao anh lại để cậu ấy rời đi như vậy?” Tiêu Long mỉm cười, bình tĩnh nói: “Tại sao lại không chứ?

Đó là lựa chọn của cậu ấy, nếu không để cậu ấy lựa chọn, vậy thì tiếp theo còn có ý nghĩa gì?” “Yên tâm đi, vở kịch hay sắp bắt đầu rồi!

Tôi sẽ làm một người xem kịch, chờ đợi từng diễn viên tỏa sáng lên sân khấu thôi.” Mọi người không hiểu ý của Tiêu Long, nhưng đại khái có thể đoán được.

Tiếp theo e rằng sẽ không còn yên bình như vậy nữa. .

Nhanh chóng, mọi người tiếp tục xuất phát, đi theo con đường mà Thiên Chân đã rời đi.

Nhưng cuối cùng không gặp được gì.

Khi đi đến cuối sông hộ thành, mọi người lại một lần nữa phát hiện không còn đường đi.

Bất đắc dĩ liền tìm kiếm cơ quan hoặc loại tương tự.

Kết quả cũng không phát hiện ra lỗ hổng hay cơ quan đặc biệt nào.

Trong lúc mọi người đang gặp khó khăn, Bàn Tử đột nhiên phát hiện ra một số thứ hay ho.

Ở một góc khuất, hắn đào ra một cái hang nhỏ chôn dưới đất.

Ban đầu tưởng là lối ra, kết quả lại là một hầm rượu không lớn lắm.

Bởi vì bên trong chôn mười mấy cái chum đất!

Tỏa ra mùi rượu thoang thoảng.

Vì vậy Bàn Tử cực kỳ kích động.

Hắn không chỉ yêu tiền, mà còn cực kỳ yêu rượu.

Khi đào ra cái hang đó, ngửi thấy mùi vị đó, hắn lập tức say mê.

Chương 300

Bởi vì hắn lập tức cảm thấy đó là một loại rượu cực kỳ ngon, hương vị thuần khiết thanh ngọt.

Mùi vị đó vừa ngửi đã biết là rượu ngon ủ lâu năm.

Vì vậy hắn nhịn không được muốn lén uống một ngụm.

Vừa định đập vỡ nắp bùn, Tiêu Long xuất hiện bên cạnh hắn.

Giọng nói lạnh lẽo đó, u u truyền vào tai hắn: "Muốn chết thì cứ mở ra đi." "Á!

Sao thế Long ca!

Đâu có, đây là một hũ rượu tuẫn táng, tôi nếm một ngụm thôi, nếm chút xíu thôi.

Đây là Hầu Đầu Thiêu thượng hạng đó, bên ngoài không mua được đâu, kỹ thuật ủ rượu này đã thất truyền rồi!

Không chừng đây là mấy hũ rượu duy nhất trên thế giới!" Bàn Tử liên tục cầu xin.

"Vậy được rồi, uống đi." Tiêu Long với vẻ mặt trêu tức nhìn hắn.

Những người khác nghe thấy giọng nói lúc đó cũng sửng sốt.

Tuy không phải người thích uống rượu, nhưng mùi vị đó quả thật thơm ngọt.

Mọi người cũng có chút nhịn không được thèm thuồng, có một cảm giác muốn nếm thử một chút.

Nhưng nhìn ánh mắt của Tiêu Long, Bàn Tử đang chuẩn bị mở ra chợt dừng lại.

Hắn cười xòa: “Thôi!

Việc chính quan trọng, ai biết đã để bao nhiêu năm rồi, không chừng hỏng rồi.” Bàn Tử tìm một cái cớ để xuống nước.

Bởi vì hắn biết Tiêu Long bình thường sẽ không nói bậy.

Một khi đã nhắc nhở, thì loại rượu ngon đó chắc chắn có vấn đề.

Tuy hắn không nhìn ra vấn đề ở đâu, nhưng hắn tin vào trực giác của mình.

Chính vì trực giác đó mà hắn vẫn luôn đi theo Tiêu Long, mỗi lần đều có thể biến nguy thành an.

Nhưng những người khác thì không chịu.

Đặc biệt là Tú Tú, cô bé rất tò mò về thứ rượu này, lần đầu tiên nghe đến loại rượu Hầu Đầu Thiêu này, vô cùng muốn mở ra xem thử.

Vì vậy, cô bé lập tức nhào tới, ôm lấy một chum rượu muốn đập vỡ ra xem.

Kết quả là bị Tiêu Long một tay túm lấy quần áo, nhẹ nhàng nhấc bổng lên, giống như nhấc một con gà con vậy.

“Á!

Long ca ca!

Buông em ra!

Đồ đại phá hoại!

Mau buông em ra!” Mọi người nhìn Tú Tú vùng vẫy trong không trung, đều không khỏi cười ha hả.

Tú Tú dường như cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, không ngừng cào cấu Tiêu Long.

Kết quả lại giống như bị lật ngửa con cua, vùng vẫy mãi cũng không đụng tới Tiêu Long.

Lúc này, sắc mặt Tiêu Long trở nên nghiêm túc, vô cùng thận trọng nói với cô bé: "Thứ này không thể mở ra." "Vì sao?" "Bởi vì đây không phải là rượu Hầu Tửu bình thường!" "Thế là rượu gì?" Tiêu Long cười, nói đầy vẻ trêu chọc: "Nó có một cái tên, gọi là Hài Nhi Nhưỡng!" "Hài Nhi Nhưỡng (rượu trẻ con)?

Thứ này?

Chết tiệt!

Không thể nào..." Bàn Tử đang lẩm bẩm một mình, đột nhiên như hiểu ra.

Sợ đến mức vội vàng lùi lại hai bước.

"Không thể nào đâu?" Lúc này A Ninh dường như cũng đã hiểu ra.

Sắc sắc mặt cô ấy lúc xanh lúc trắng, không tự chủ được mà lùi sang một bên mấy bước.

Tú Tú và Thuận Tử cùng những người khác bị làm cho khó hiểu.

Không biết hai người họ bị sao vậy?

Đột nhiên lại như nhìn thấy ôn dịch vậy.

Vừa nãy chẳng phải còn thấy rất ngon sao?

"Rốt cuộc là cái quái gì vậy!" Tú Tú cuối cùng nhịn không được tò mò, làm nũng hỏi.

"Cái gọi là Hài Nhi Nhưỡng!

Là loại rượu được ủ bằng trẻ con và Thi Miết!

Các ngươi biết Thi Miết chứ?

Là loại côn trùng nhỏ ăn thịt người chết!

Loại thấy máu là không sợ chết đó!

Những thứ này, nuốt chửng não của trẻ con, sau đó...” “A!” Tiêu Long vừa giải thích vừa làm động tác, khiến Tú Tú vội vàng lùi lại.

Kết quả không cẩn thận lại đạp phải một bình “hài nhi nhưỡng”! Khoảnh khắc đó, cả người Tiêu Long không ổn rồi.

Cảm thấy thật chết tiệt, không có việc gì lại kiếm việc.

Đầu óc bị sao thế?

Tại sao lại trêu cô bé!

Bây giờ thì hay rồi, phòng tới phòng lui, cuối cùng lại vì… cái gì cũng không phòng được!Tiêu Long tuy trong lòng oán trách, nhưng tay dưới vẫn không ngừng.

Khoảnh khắc Tú Tú dẫm phải bùn đất phong ấn, hắn liền kéo cô bé về.

Ngay sau đó ôm cô bé qua một bên.

Một đoàn Chu Tước Hỏa ném vào trong cái bình.Ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng kêu chói tai, như thể có người vừa cười vừa khóc, giống hệt những âm thanh mà mọi người vừa nghe thấy khi mới bước vào.Trong chớp mắt, mọi người ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ.

Đó chính là mùi đặc trưng của Thi Miết Vương!Mọi người nhìn thấy trong ngọn lửa có mấy con côn trùng đỏ bay ra.

Kết quả chưa bay được bao lâu thì cánh đã bị cháy rụi và rơi xuống.

Khiến mọi người giật mình một phen.Mãi cho đến khi ngọn lửa hoàn toàn biến mất và tiếng kêu cũng dừng lại, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cái bình bốc khói đen kèm theo mùi hôi thối, trông như một cái đầu lâu trẻ con, ai nấy đều có chút hoảng hốt.Đặc biệt là Bàn Tử, hắn đổ mồ hôi lạnh toát, vô cùng may mắn vì trực giác của mình.

Nếu không thì vừa mở ra như vậy, không biết bao nhiêu Thi Miết Vương sẽ lao vào người hắn.

Hắn cảm thấy thân hình béo ú này, e rằng trong chớp mắt sẽ tiêu đời.Lúc này mọi người cũng cuối cùng ý thức được rằng trong loại mộ địa này, đặc biệt là trong những ngôi mộ lớn, mỗi khoảnh khắc đều phải vô cùng cẩn thận.

Tuyệt đối không được lơ là, cũng không được để bị các loại dục vọng chi phối, nếu không kết quả sẽ biến thành một bộ xương khô! Sau khi ý thức được sự nguy hiểm của những thứ này, Bàn Tử cẩn thận phong ấn tất cả lại.

Những thứ đáng sợ này hãy để chúng chìm sâu dưới lòng đất đi.

Tuyệt đối đừng bao giờ để chúng được phóng thích trở lại.

Một cái bình có hàng trăm, hàng ngàn con.

Nếu mở tất cả, e rằng không chỉ mười mấy vạn con.

Mà tất cả đều là Thi Miết Vương!

Thi Miết Vương trưởng thành sau khi nuốt chửng não trẻ con!

Độc tính vô cùng mạnh mẽ, chạm vào là chết!“Long ca ca, rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Sẽ có những tồn tại khủng khiếp như vậy sao?”“A, con người cũng quá tàn nhẫn đi, ngay cả trẻ con cũng không tha sao?!”Hai cô gái A Ninh và Tú Tú tức giận nhìn.

Chương 301

Thực sự không thể nhìn tiếp được nữa!

Những đứa trẻ đáng yêu như vậy, lại bị những kẻ tàn nhẫn này bắt đi để nuôi dưỡng những sinh vật đáng sợ, biến chúng thành thức ăn, dùng để nuôi Thi Miết Vương, đạt được những mục đích không thể tiết lộ.

Đơn giản là không còn chút nhân tính nào cả!Những người khác cũng nhìn đến ngây người.

Nghe Tiêu Long giải thích, từng người đều hít vào một hơi khí lạnh, thực sự khó tin.

Trong thời đại đó, lại có người tàn nhẫn đến nỗi không tha cho cả trẻ con!

Làm những chuyện độc ác như vậy.Tiêu Long xoa đầu hai cô gái, cũng bất lực nói: "Người cổ đại đặc biệt thích tru di cửu tộc, lẽ nào không tàn nhẫn sao?""Trong thời đại đó, nếu để lại một người sống, không biết năm sau có bị người khác lợi dụng mà trả thù không?

Không đúng, đúng rồi, tình huống ở đây thực sự nằm ngoài mọi dự liệu!""Hoặc là Vương Tàng Hải quá hung tàn, hoặc là Vạn Nô Vương quá tàn bạo, nhưng dù thế nào đi nữa, lần này tôi cũng sẽ không để yên cho các người!"Nghe Tiêu Long ủng hộ, hai cô gái cũng kiên định hẳn lên.

Hận không thể lao tới ngay lập tức, tìm ra Vạn Nô Vương đó, biến hắn thành tiên thi.

Còn tìm ra Vương Tàng Hải kia, để hắn phải trả giá đắt!Nhìn dáng vẻ bất bình của hai cô gái, Tiêu Long hài lòng gật đầu.

Không sai, phải có lương tri.

Tàn sát gì cũng được, vạn nhân đồ cũng không sai.

Nhưng đối mặt với những đứa trẻ nhỏ như vậy, lại hi sinh nhiều đến thế, đơn giản là không thể chịu đựng được!"Cẩn thận một chút, kiểu mộ táng trẻ con này vô cùng nguy hiểm, mang theo lời nguyền cực lớn.""Cho nên bất kể nghe thấy âm thanh, hay nghe thấy sự dụ dỗ, tuyệt đối không được động lòng, hiểu chưa?"Tiêu Long vừa nói xong, điều bất ngờ đã xảy ra.

Tiếng khóc ma quỷ, hú rít đó đã hoàn toàn bùng phát.Trước mặt mọi người, những tượng hầu đầu thiêu đột nhiên bạo động, trực tiếp nhảy ra khỏi bùn đất.

Như thể có ai đó đang chỉ huy vậy, chúng trực tiếp va chạm vào nhau, lập tức vỡ vụn.

Mùi rượu nồng nặc bay ra.Nhưng đồng thời, vô số Thi Miết Vương đỏ như máu bay thẳng lên.

Trong chớp mắt, chúng tụ lại thành một đám mây đỏ khổng lồ.Điều kỳ dị nhất là, trong những cái bình gốm vỡ nát kia, từng cái đầu lâu nhỏ bằng nắm tay trực tiếp lăn ra.

Trên những bộ xương trắng xanh lè đó, khắc đầy những hoa văn đỏ kỳ dị.

Nhìn kỹ, tất cả đều là những phù chú nguyền rủa.Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, không tự chủ lùi liên tiếp.

Ngay cả Tiểu Ca mấy người cũng cảm nhận được nguy hiểm cực lớn, có cảm giác nếu chạm vào những cái đầu lâu nhỏ này, sẽ trúng lời nguyền!

Loại không thể cứu chữa!Mọi người càng chấn động hơn, rằng trước đó trên chuyến tàu hỏa, những con quỷ nhỏ gõ cửa, những dấu

tay đỏ kỳ lạ kia, e rằng có liên hệ với những thứ này.

Vậy thì những con quỷ nhỏ xuất hiện trên tàu hỏa trước đó, rốt cuộc là chuyện gì?Lúc này, theo sự xuất hiện của số lượng lớn Thi Miết Vương, từng bóng ma.

Bóng ma trẻ con màu đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, dày đặc như vừng.

Trong chớp mắt, chúng bao vây tất cả mọi người.Trong miệng những con quỷ nhỏ này, dường như đang lẩm nhẩm.

Có một cảm giác của lời nguyền!Khuôn mặt xương xẩu nhìn khiến người ta kinh hãi.

Thực sự những đứa trẻ này quá nhỏ, quá nhỏ.

Cũng không phải kích cỡ như Trúc Trúc Thanh.

Từng đứa một bám trên tường, đứng trên mặt đất, độc ác nhìn chằm chằm mọi người.

Chỉ cần nhìn một cái thôi, cũng khiến mọi người không còn ý nghĩ chống cự.Đồng tình cũng được, sợ hãi cũng được.

Tóm lại, đối mặt với những bóng ma như vậy, mọi người đột nhiên phát hiện, so với những quái vật đáng sợ kia, những con quỷ nhỏ trước mắt này lại càng khiến mọi người cảm thấy kinh hoàng!“Oa oa oa!”Đột nhiên, một con quỷ nhỏ kêu thét chói tai, ngay sau đó những con quỷ khác cũng bắt đầu kêu thét.

Trong chớp mắt, toàn bộ Sông Hộ Thành vang lên tiếng kêu thảm thiết bi thương.

Oán khí trẻ con!

Oán trời, oán đất, oán quỷ thần!Đồng thời, ở sâu trong Sông Hộ Thành.

Thiên Chân ba người đột nhiên dừng bước, sắc mặt lập tức thay đổi.“Đi mau!

Quỷ Anh xuất hiện, khủng bố sắp giáng lâm rồi!”Ngô Tam Gia đột nhiên kéo Thiên Chân một cái, ba người nhanh chóng biến mất trong một cái hố sâu.Cùng lúc đó, đối mặt với sự tấn công của quá nhiều quỷ nhỏ như vậy, A Ninh mấy người thực sự không thể xuống tay.

Đối mặt với tình huống này, mọi người không thể không cầu cứu ánh mắt nhìn về phía Tiêu Long.Tiêu Long cũng biết tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp.

Để hắn ra tay chém giết những con quỷ nhỏ này ư?

Những sinh linh đáng thương, hắn thực sự cũng không thể xuống tay.

Nhưng cũng không thể để chúng làm hại người khác.

Cũng không thể để chúng vĩnh viễn không được siêu sinh ở đây.Vậy thì chỉ có một cách.

Giúp chúng giải thoát.Thế là giữa lúc đó, Tiêu Long lấy ra Phệ Hồn Châu.“Linh hồn cấm cố!”“Linh hồn khống chế!”Liên tiếp kích hoạt hai năng lực lớn, trực tiếp định vị vô số quỷ nhỏ tại chỗ.

Đồng thời, năng lực khống chế côn trùng của Kỳ Lân Huyết Mạch bùng phát.

Những con Thi Miết Vương vốn đang điên cuồng cũng lập tức yên tĩnh trở lại.“Về đi!”Tiêu Long quát lên một tiếng giận dữ, phảng phất như pháp tắc trời đất.

Đám Thi Miết Vương đáng sợ khiến mọi người sởn gai ốc, ngoan ngoãn quay trở lại những bình gốm vỡ nát, chui vào những cái đầu lâu kia.Đồng thời, Tiêu Long đối mặt với vô số quỷ nhỏ, trực tiếp dùng linh hồn lực mạnh mẽ để “đối thoại” với chúng!Loại dao động linh

hồn đó trực tiếp nói cho chúng biết.

Chỉ cần chúng có thể quay về, chỉ cần chúng có thể từ bỏ ân oán hiện tại, hắn sẽ giúp chúng giải thoát, đi vào luân hồi!Còn về kẻ thù của chúng, Tiêu Long sẽ giúp chúng báo thù.

Tiêu Long nguyện ý gánh chịu tất cả oán niệm!Dường như đã hiểu được ý chí của Tiêu Long, vẻ mặt của những con quỷ nhỏ trở nên dịu đi, trong ánh mắt cũng xuất hiện vẻ mơ màng.Nhanh chóng nắm lấy cơ hội này, Tiêu Long trực tiếp chấn động linh hồn.

Muốn Phệ Hồn Châu trực tiếp nuốt chửng oán niệm của chúng.Khoảnh khắc tiếp theo, vẻ ngoài vốn đỏ tươi của chúng dần dần trở nên trong suốt, nhanh chóng biến mất.Vào khoảnh khắc cuối cùng, mỗi con quỷ nhỏ đều nhìn Tiêu Long thật sâu một cái.

Từng sợi tơ màu đen, dưới ánh mắt của mọi người, trực tiếp chui vào cơ thể Tiêu Long.Tiêu Long hiểu.

Đó có lẽ là lời nguyền!Tiêu Long nguyện ý gánh chịu tất cả lời nguyền, lúc trước hắn đã hứa báo thù.

Cũng chỉ sau khi Tiêu Long giúp chúng báo thù, những lời nguyền này sẽ tự động biến mất, hóa thành sức mạnh của Tiêu Long!Nhìn Tiêu Long dễ dàng hóa giải một cuộc khủng hoảng như vậy, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt nhìn Tiêu Long cũng khác hẳn.

Đặc biệt là hai cô gái, như thể lần đầu tiên họ nhận ra Tiêu Long.“Cảm ơn Long ca ca.”“Em thay mặt tất cả những đứa trẻ vô tội đó, cảm ơn Long ca ca!”Hai người đột nhiên làm vậy khiến Tiêu Long có chút không hiểu.

Nhưng cảm giác này, thật tốt.Nhưng lúc này, một số ác quỷ ẩn mình trong đám quỷ nhỏ kia, cuối cùng cũng lộ ra vẻ nanh ác!Trong

chớp mắt, chúng thiêu đốt linh hồn, hiến tế linh hồn của mình.

Từng ngọn lửa đen xuất hiện trên người chúng.

Lực lượng nguyền rủa mạnh mẽ bùng phát ngay lập tức.

Vô số oán niệm tụ lại thành thực chất, lao về phía Tiêu Long.“Cẩn thận!”Mọi người sợ hãi vội vàng nhắc nhở.

Không ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.Lúc này, mọi người lại kinh ngạc nhìn.

Tiêu Long cũng ra tay.

Một câu nói, trực tiếp trấn áp những ác quỷ đã hoàn thành hiến tế linh hồn kia!“Linh hồn cấm cố!”Những ác quỷ vốn hung hãn kia, trong chớp mắt đứng sững lại.Lúc này, trên người Tiêu Long xuất hiện Chu Tước Hỏa.

Trong chớp mắt bao trùm lấy chúng, trực tiếp bao bọc những ác quỷ không nghe lời kia, thiêu đốt chúng.“A nha nha!”Tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên, mọi người nghe thấy tiếng khóc của quỷ thật sự!Sau một lát, khi mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Những ác quỷ vốn kiêu ngạo kia, ngay cả lời nguyền trên người chúng, cũng trực tiếp bị Tiêu Long “tịnh hóa”!

Thiêu cháy sạch sẽ, vĩnh viễn không được siêu sinh!Đó là cái kết cho kẻ không nghe lời!Mọi người chấn động nhìn thủ đoạn của Tiêu Long.

Chiêu “Linh hồn cấm cố” này thực sự có chút đáng sợ, đơn giản là khắc tinh của những con quỷ nhỏ kia!Lúc này, Thuận Tử, với tư cách là người dẫn đường, đột nhiên chạy đến trước mặt Tiêu Long, quỳ xuống, ôm đùi Tiêu Long mà khóc.“Long ca, anh lợi hại quá, cầu xin anh giúp em một tay đi!

Em cầu xin anh đấy, Long ca!

Giúp em một tay đi!”Mọi người bị cảnh này làm cho ngơ ngác, không biết nguyên nhân, vẻ mặt khó hiểu nhìn.

“Chuyện gì vậy?”Lúc này, Thuận Tử kích động run rẩy nói: “Long ca, anh lợi hại quá, giúp em tìm cha em đi!

Cha em chắc chắn đã vào Vân Thiên Cung, có thể đã chết ở trong đó, anh nhất định phải đưa em vào, nhất định phải đưa em đi tìm!”“Dù chỉ là một khúc xương cũng được! 20 năm rồi, em đã quên mặt cha rồi.”Thuận Tử khóc lóc thảm thương, mọi người nghe xong cũng trầm mặc.

Tiêu Long cũng suy nghĩ một lát, rồi gật đầu đồng ý.“Được!

Tôi hứa, nhất định sẽ đưa cậu đi tìm, sau đó an toàn đưa cậu ra ngoài, được chưa?”“Cảm ơn Long ca, cảm ơn Long ca.” Thuận Tử không ngừng dập đầu, nhưng bị Tiêu Long trực tiếp kéo dậy.“Nam nhi có lệ không dễ rơi, càng quan trọng là nam nhi dưới gối có vàng!

Nhớ kỹ, sau này trừ cha mẹ, bất kỳ ai cũng không được quỳ!”“Cảm ơn Long ca, cảm ơn Long ca.”Mọi người đều trầm mặc.

Đối với tấm lòng nhân ái và trách nhiệm mà Tiêu Long đã thể hiện trong một khoảng thời gian, họ có một nhận thức mới.

Hóa ra Long ca cũng không phải là một kẻ chỉ biết giết chóc!

Chương 302

Hắn cũng hiểu tình người thế sự, cũng có lương tâm rất mạnh mẽ.Một người đàn ông như vậy, trách không được có thể giành được tình yêu của những mỹ nữ như A Ninh, Tú Tú.

Một số người thậm chí còn cảm thấy, nếu là nữ giới, họ cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua một người đàn ông ưu tú như vậy.

Có trách nhiệm, có đảm đương, hào phóng, có khí chất, lại đẹp trai và thực lực mạnh mẽ.

Đơn giản là người đàn ông tốt nhất nha!Thấy mọi người cảm xúc đã gần như ổn định, Tiêu Long cũng thu Phệ Hồn Châu lại.

Sau khi lấy được một ít linh hồn lực, năng lượng bên trong Phệ Hồn Châu cũng tích lũy ngày càng nhiều.Không ngờ sau một trận hỗn loạn như vậy, Tiêu Long đột nhiên nhìn thấy loại ký hiệu trước đó.

Nó vừa vặn ẩn giấu dưới một tảng đá ở đằng xa."Lối ra ở đây!"Tiêu Long chỉ vào ký hiệu ở đằng xa, dẫn mọi người lập tức đi đến.

Nhanh chóng mở ra một lối đi.

Mọi người vội vàng chui vào.Dọc theo những ký hiệu mà Tiểu Ca đã để lại 20 năm trước, mọi người nhanh chóng tiến vào đường hầm dưới lòng đất của Vân Thiên Cung.

Lần đầu tiên nhìn thấy ký hiệu, Tiểu Ca dường như cũng nhớ ra những thứ đó.

Tiêu Long nhìn ký hiệu này, đồng dạng cũng giải mã được một số thông tin.Nếu ký hiệu đầu tiên ghi chép về tác dụng của thanh đồng quan và mối quan hệ với thanh đồng môn, vậy thì ký hiệu thứ hai,

trong khi chỉ ra con đường tiếp theo, lại hé lộ thêm hai manh mối khác: mối quan hệ giữa quỷ tỳ và thanh đồng môn.Tiêu Long trước đây ở thế giới Thanh Đồng Thần Thụ, trong đường hầm Cửu U, đã suy đoán mối quan hệ giữa hai bên.

Vậy thì kết hợp với thông tin trước đó, có lẽ việc thanh đồng quan tiến vào thanh đồng môn cũng có liên quan.

Kết hợp với việc Trương Sơn Nhật vẫn luôn tìm kiếm các loại thanh đồng quan, chẳng lẽ hắn cũng tìm được một phương pháp tiến vào thanh đồng môn?

Ngoài quỷ tỳ, còn một phương pháp khác, đó chính là thanh đồng quan!Tiêu Long đột nhiên có chút hối hận.

Nếu biết những manh mối này sớm hơn, có lẽ đã không cần phiền phức như vậy.

Hắn không biết rốt cuộc thanh đồng quan nào có thể mở thanh đồng môn, hoặc cần bao nhiêu cái mới có thể mở thanh đồng môn!

Lại có hay không phương pháp khác có thể tiến vào!Lần này Vân Thiên Cung chắc chắn không ít người.

Chẳng lẽ mỗi đội ngũ đều nắm giữ một phương pháp tiến vào thanh đồng môn?

Tiêu Long không khỏi nhìn về phía Ngô Tam Gia.

Trước đó mọi người tìm kiếm Xà Mi Đồng Ngư, đã bị bọn họ lấy đi hết.

Trên đó chẳng phải cũng ghi lại một phương thức sao?

Không chỉ có bản đồ!Tiêu Long đột nhiên cảm thấy những tên này quá giảo hoạt.

Ban đầu hắn tưởng mình xuyên việt, biết rõ mọi chuyện.

Hắn không biết mọi chuyện.

Nhưng bây giờ xem ra, không hề đơn giản như vậy.

Mọi thứ vốn quen thuộc không hề hoàn hảo đến thế!Đặc biệt là chuyến đi Vân Thiên Cung lần này, thể hiện rõ ràng.

Mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán của hắn.

Mặc dù sự việc dường như không có nhiều thay đổi.

Nhưng những thứ này lại không có ảnh hưởng lớn đến toàn bộ cục diện.

Ví dụ như nguy hiểm trên đường đi, đối với việc tìm kiếm thanh đồng môn, mở thanh đồng môn, ảnh hưởng không lớn.Cuối cùng không cần từng bước đi vào trung tâm Vân Đỉnh Thiên Không, sau đó mới có thể tiếp xúc với "Cực Chung" trong truyền thuyết!Khi Tiêu Long đang suy nghĩ vẩn vơ, giọng nói của Bàn Tử đột nhiên vang lên, có chút kinh ngạc và hoang mang."Không đúng nha!

Tiểu Ca đâu rồi?

Đi nhầm đường sao?""Tình huống của Tiểu Ca là gì?

Không phải chứ?"Tiêu Long giật mình.

Đột nhiên phát hiện, Tiểu Ca đã biến mất.

Không biết từ lúc nào.

Dường như hắn đã không theo kịp.

Xem ra là cố ý như vậy, hình như đã chọn rời đi.Sắc mặt mọi người dần dần thay đổi.

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ tới.

Khi nhìn ký hiệu thứ hai, Tiêu Long vừa mới đưa ra một chút manh mối, chưa kịp hỏi Tiểu Ca để xác nhận.

Kết quả Tiểu Ca đã biến mất, chọn rời đi rồi.Đột nhiên.

Nhìn đội ngũ thiếu mất mấy người, mọi người đều không dám nói chuyện.

Chỉ là trong ánh mắt mỗi người, đều mang theo một chút nghi hoặc.

Rốt cuộc là vì sao?Đặc biệt là Bàn Tử và A Ninh, đột nhiên cảm thấy bên cạnh Tiêu Long có chút cảm giác bị mọi người bỏ rơi.

Từng người đều chạy mất?

Từng người đều không có lý do.Mấy người nhìn Tiêu Long vẻ mặt bình tĩnh.

Thực sự không thể bình tĩnh được.

“Long ca, không phải anh có chuyện giấu chúng tôi sao?”“Long ca, có chuyện gì anh chưa nói cho chúng tôi biết sao?”Bàn Tử có chút do dự hỏi.

Hắn luôn cảm thấy bị những tên này phản bội.

Rõ ràng là huynh đệ sinh tử.

Long ca mạnh mẽ như vậy, tại sao không theo Long ca đi?

Nhất định phải từng người một chạy lung tung chứ?

Rốt cuộc là lý do gì?

Có tình huống nào an toàn hơn việc đi theo Long ca sao?

Bàn Tử thực sự có chút không hiểu.Tú Tú trên mặt cũng đầy vẻ phẫn nộ.

Mặc dù không nói gì.

Nhưng Tiêu Long cảm thấy nếu Thiên Chân lại xuất hiện một lần nữa, nếu không đưa ra một lời giải thích hợp lý, cô bé nhất định sẽ

đánh hắn thê thảm.Không, trong lòng Tiêu Long lại nghĩ.

Từ tín hiệu rời đi của Cừu Đức Khảo trước đó, rồi mọi người liên tục rời đi, chọn con đường riêng của mình.

Rồi đội ngũ tiến vào Vân Thiên Cung cũng từng người một trở nên rõ ràng.

Đội ngũ của Cừu Đức Khảo.

Đội ngũ của Trương Gia.

Đội ngũ của Ngô Tam Gia.

Đội ngũ của Trần Bì A Tứ.

Thêm vào đó là Tề Thiết Chủy bị Tiêu Long diệt đội trước đó, e rằng còn có một số thế lực của Lão Cửu Môn.Nếu Tề Thiết Chủy đã ở đây, vậy thì Hắc Bối Lão Lục và Bán Tiệt Lý có thể không có ở đây sao?Tình hình của mấy đội ngũ dần dần trở nên rõ ràng.

Nhưng trong số đó có một số người, cũng không hề đơn giản như vậy.

Tình huống cụ thể e rằng vẫn còn mờ mịt lắm!Bây giờ tất cả đều biết đội ngũ bên cạnh Tiêu Long là mạnh nhất.

Cho nên từng người một chọn rời đi.

Liệu có phải đang âm mưu, trước tiên ngăn chặn đội ngũ của Tiêu Long không?Không hiểu thì không đi tìm hiểu.

Cứ đi từng bước một.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, sẽ không sợ âm mưu quỷ kế gì.Hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử, bình tĩnh nói: “Thôi được rồi, đừng than vãn nữa, tiếp tục đi thôi!

Sắp bắt đầu diễn đại hí rồi, tôi không thể chậm trễ!”“Nhưng

mà…” Bàn Tử mấy người có chút không hiểu.“Đừng nhưng nhị gì hết, cùng lắm thì đánh nhau, tôi bắt bọn chúng lại, hỏi là biết chứ gì?”“…”“Được rồi.” Mọi người không nói nữa.

Đối với phương pháp giải quyết thô bạo kiểu này của Tiêu Long, cũng cảm thấy không còn ai nữa.

Luôn cảm giác Long ca có lúc tinh tế như kim, có lúc lại đơn giản như thần kinh to khiến người ta cạn lời!Nhanh chóng.

Thậm chí dựa vào từng ký hiệu lẻ tẻ, mọi người cuối cùng cũng xuyên qua mê cung dưới lòng đất.Khi xuất hiện trở lại trên mặt đất, họ nhìn thấy một tòa kiến trúc khổng lồ trước mắt, trông giống như phủ thành chủ!Tiêu Long bay lên nhìn.

Chương 303

Quả nhiên là một kiến trúc theo hình bát quái ở trung tâm!Cái gọi là phủ thành chủ này, là một trong những kiến trúc trung tâm.

Chỉ riêng quảng trường lớn mà mọi người đang đứng, trông đã vô cùng bất phàm.“Long ca, hình như ở đây có chút khác biệt!”Lần này, Thuận Tử nhanh miệng hơn Bàn Tử, khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn vẻ mặt xu nịnh của Thuận Tử, mọi người đều không biết nói gì cho phải.

Quả nhiên người không biết xấu hổ thì vô địch thiên hạ.Xem!

Long ca nói chuyện với hắn!

Hắn vỗ vỗ vai mình, vẻ mặt đầy khích lệ nói: “Đây là một kiến trúc quan trọng, bên trong có thể ẩn chứa bảo bối, đi xem đi.”“Ánh mắt Long ca thật sự quá lợi hại nha!

A, em lại có thể kiếm chút tiền lẻ rồi!”“…”Mọi người vẻ mặt vừa tiện mộ vừa ghen ghét vừa hận.

Nhưng những lời này luôn có chút cảm giác không đúng chỗ.Trong lòng Bàn Tử đột nhiên có chút không vui.

Trước đó đối thủ cạnh tranh Giải Vũ Thần vừa bị đánh dạt đi, bây giờ lại có thêm một đối thủ cạnh tranh nữa?

Đáng ghét!“Long ca, khoan đã, để em mở đường cho Long ca!”“…”Bàn Tử thầm phúc phỉ, khoảnh khắc tiếp theo liền lon ton đuổi theo.Trên quảng trường có một số tượng đá tế tự.

Tiêu Long lần đầu tiên kiểm tra kỹ lưỡng một lượt.

Không hề có bất kỳ lực lượng huyết mạch hay linh hồn nào.

Đây là những tượng đá bình thường nhất, phổ biến nhất.

Cũng không có cơ quan gì cả, vô cùng an toàn, hoàn toàn chỉ là vật trang trí.Mọi người cẩn thận từng li từng tí như sợ chạm phải thứ gì đó.Trước cửa đại điện.

Tiêu Long không nhịn được thầm nghĩ, hư hư thực thực.

Quả nhiên là một sự sắp đặt vô cùng khủng khiếp.Bất kể Vương Tàng Hải hay những tồn tại khác đã xây dựng nơi này, họ thực sự đã dốc hết tâm huyết.

Ngày hôm nay ngay cả Tiêu Long cũng bị lừa.

Trên đường đi đều vô cùng cẩn thận, sợ chạm phải thứ gì đó.

Nhưng bây giờ thì tốt hơn một chút rồi.Nhìn đại điện trước mắt, nhìn những bức tượng rồng bách túc hai bên, mọi người không khỏi có chút sợ hãi.

Sợ rằng những tên này thật sự đột nhiên sống lại, sau đó lại phải trải qua một phen vất vả nữa.Nhưng thấy Tiêu Long phất tay một cái, trực tiếp bảo Bàn Tử mở cửa.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chắc là không có vấn đề gì.Lúc này, Bàn Tử thì vẻ mặt hưng phấn dẫn theo mấy người thuộc hạ, lập tức đẩy cửa đại điện ra.Khi cánh cửa đá nặng nề được đẩy ra, mọi người không ngửi thấy mùi khí độc tích tụ như khi mở các địa cung khác!

Dường như đại điện này vẫn luôn có người sinh hoạt, vẫn luôn thông gió vậy.

Không khí lưu thông vô cùng thông thoáng.Khi mọi người bước vào bên trong, không khỏi dừng bước ngay ở cửa.

Ai nấy đều có chút không dám đi vào nữa.

Bởi vì đại điện này, mang lại cho người ta một cảm giác sống động, như thể nó đang sống vậy.Mọi người bước vào cửa, luôn cảm thấy như tự động dâng mình đến cửa, tự dâng vào miệng của kẻ khác vậy.Quan trọng nhất là, vừa bước vào đại điện, bên tai mơ hồ truyền đến từng tiếng sấm sét.

Dường như đang thai nghén một tiếng sấm kinh hoàng!Có chút không đúng.

Bởi vì bất kể là thuật phong thủy hay cách bố trí mộ táng, tiếng sấm sét đều là một tồn tại vô cùng đáng sợ.

Đó là vật phẩm tất yếu dùng để trấn tà, nhưng rõ ràng đây không phải là một ngôi mộ bình thường!Không phải để người chết an nghỉ, mà giống như một nơi nuôi thi thể, nếu không trên đường đi cũng sẽ không có nhiều nguy hiểm như vậy.Nhưng trong đại điện này, lại xuất hiện tiếng sấm sét mơ hồ.

Đối với tất cả quỷ quái, đó có thể là thứ vô cùng trí mạng.Lẽ nào đây là nơi duy nhất an toàn trong toàn bộ Vân Thiên Cung?

Đây là một nơi cực kỳ đặc biệt.

Cho nên không sắp xếp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhưng điều này lại có chút mâu thuẫn với cảm giác của mọi người, một sự tồn tại mâu thuẫn như vậy.Có chút không đúng.

Ngay cả Tiêu Long cũng lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Trong cổ mộ, lại nghe thấy tiếng sấm.

Tiếng sấm đối với quỷ quái có tác dụng khắc chế cực mạnh.Nhưng Tiêu Long phát hiện toàn bộ đại điện âm khí nặng nề, dường như mơ hồ có chút nguy hiểm.

Nhưng lại cảm thấy không có bất kỳ nguy hiểm nào.Hiện tại những nơi có thể ảnh hưởng đến phán đoán của Tiêu Long không còn nhiều.

Tiêu Long cảm thấy nơi này chắc chắn rất quan trọng, chắc chắn ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa.

Cho nên nơi này chắc chắn là đúng.Vậy thì tiếp theo, cần phải kiểm tra thật kỹ lưỡng.

Nếu có thể tìm thấy bảo bối, thì chắc chắn sẽ khắc chế được quỷ quái.Khi mọi người đặt ánh mắt vào bố cục bên trong toàn bộ đại điện, họ cảm nhận được một sự tồn tại khác biệt.

Bên trong không có bất kỳ thiết kế nào khác.

Cảm giác như một thế giới trống rỗng.Nhưng trong đại điện rộng lớn, ở vị trí quan trọng nhất.

Mọi người nhìn thấy một quan tài san hô không thể diễn tả.

Trên đó khắc các loại hoa văn vân lôi!Như thể từ biển sâu, người ta đã tìm thấy một cây san hô khổng lồ, dùng nó để làm quan tài, và khắc lên đó những hoa văn vân lôi dày đặc.Vân lôi, vật phẩm trấn tà và mang lại điềm lành.

San hô, tinh hoa của biển sâu.

Cho nên hai thứ kết hợp lại, có thể thấy cái quan tài này đặc biệt đến mức nào.Quan trọng nhất là quy cách của cái quan tài này không lớn.

Lớn hơn quan tài trẻ con một chút, nhỏ hơn quan tài người bình thường một chút.

Mang lại cho người ta cảm giác như không phải dùng để chôn cất thi thể, mà là chôn cất một loại vật phẩm bí ẩn nào đó.Mắt mọi người

không khỏi sáng lên.

Trong lòng không ngừng suy đoán có lẽ đang ẩn giấu một bảo bối lớn trời.Mọi người phát hiện càng đến gần cái quan tài này, tiếng sấm càng rõ ràng.

Như thể vang vọng trong linh hồn vậy.Trung tâm của toàn bộ đại điện chỉ có một thứ đáng chú ý.

Đó là tám cây cột ở tám phương hướng.

Trên tám cây cột này, cũng được khắc những hoa văn vân lôi tinh xảo.Mọi người không khỏi có chút thất vọng, vì đây không phải là một ngôi mộ táng kèm theo đồ tùy táng.

Ngay cả đồ tùy táng cũng không có, ngoài cái quan tài kia ra, không còn gì khác.Mọi người cũng rõ, nếu đồ vật thật sự là bảo bối, chắc chắn sẽ không đến lượt họ.

Cho nên có chút thất vọng.

Chỉ có thể đặt hy vọng vào bên cạnh bảo bối kia, có một số đồ vật lẻ tẻ mà Long ca không để mắt tới.

Nhưng lại biết cơ hội mong manh.

Cho nên cố gắng hết sức tìm kiếm những thứ đặc biệt xung quanh.

Nhưng tìm đi tìm lại, đầu óc sắp bị tiếng sấm kia tẩy não rồi, không tìm thấy bất kỳ thứ gì khác.Càng không tìm thấy tiếng sấm từ đâu phát ra.

Có người thậm chí đến gần quan tài, đồng dạng phát hiện tiếng sấm không phải từ đó phát ra.

Chỉ là loại âm thanh này ở đó nghe rõ hơn mà thôi.Hoặc, hôm nay động đất rồi.

Bởi vì hai tên xui xẻo kia, trực tiếp bị tiếng sấm điên cuồng đó,

đánh cho thất khiếu chảy máu.

Nếu không phải Bàn Tử cứu, e rằng sẽ bị đánh chết ngay lập tức.Nhưng ở cách đó hai ba mét, những người khác lại không sao.

Như thể chỉ cần đến gần quan tài trong vòng một mét, tiếng sấm đáng sợ đó có thể làm nổ tung đầu người vậy.“Long ca ca, là sao vậy?

Tại sao em lại không tìm được nguồn gốc của âm thanh?

Luôn cảm giác như nghe thấy ở đâu đó, nhưng lại không phải!”“Không đúng nha, không có sấm chớp, cũng không có mưa, cũng không phải loại huyệt mộ phong thủy đặc biệt.

Sao lại xuất hiện tình huống này?”Được A Ninh và Tú Tú nhắc nhở, Tiêu Long như có điều suy nghĩ.

Nhanh chóng, Tiêu Long cuối cùng đã hiểu ra một trận pháp phong thủy vô cùng bí ẩn, khó hình thành!“Chắc là truyền thuyết Thính Lôi Quán Nhĩ Trận!”“Thính Lôi Quán Nhĩ Trận?

Tình huống gì?”“Một loại trận pháp tự nhiên hình thành, vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ, tiếng sấm do trận pháp này tạo ra, không chỉ có thể gây ảo giác, mà còn có thể giết người!”“Quan trọng nhất là, loại thứ này không thể do con người tạo ra, bởi vì lôi minh thạch đó là thứ trong truyền thuyết!”“Nhưng mà, ở đây hình như cũng không phải tự nhiên hình thành nha.”“…”Tú Tú một câu nói khiến Tiêu Long cũng bất lực!Ở đây quả thực không phải tự nhiên hình thành.

Cho nên mọi thứ mới khiến Tiêu Long khó hiểu.

Bởi vì những thứ này thực sự không hề đơn giản.

Theo lý mà nói không thể do nhân công tạo ra.

Trừ phi tìm thấy lôi minh thạch!

Chương 304

Nhưng thứ đó thực sự là tồn tại trong truyền thuyết.Chẳng lẽ tên Vương Tàng Hải kia thực sự đã tìm được?Trong quan tài này chôn cất, là một bảo vật sao?Mắt Tiêu Long sáng rực.

Đây chính là một bảo bối lớn thật sự nha!

Nếu có được thứ này, thì đơn giản là không thể tin nổi.

Bởi vì thứ này, đối với việc có một siêu cấp đại mộ, thì đơn giản là một đòn hủy diệt.Tiêu Long không tự chủ mà nghĩ tới.

Nơi được gọi là "Nam Hải Tiên Đảo", Nam Hải Lạc Vân Quốc!

Nghe nói nơi đó quanh năm bị lôi điện bao quanh.

Toàn bộ hòn đảo nhỏ vô cùng thần bí.

Người bình thường căn bản không thể tìm thấy nơi đó.Truyền thuyết nói đó là một trong những tiên đảo trong truyền thuyết, trên đó có tiên nhân sinh sống.

Nhưng trong ghi chép thực tế, đó là một quốc gia.

Một quốc gia có dân số không dưới mười vạn, sinh sống trên một hòn đảo bí ẩn khổng lồ!Tự cung tự cấp, sở hữu vô số bảo vật biển cả.

Ví dụ như cực phẩm dạ minh châu, ví dụ như xá lợi biển sâu, ví dụ như tinh linh biển.

Có quái vật, thần vật, sinh vật trong biển sâu, tất cả đều là những tồn tại vô cùng thần bí và mạnh mẽ.Trước đây Tiêu Long có được 46 viên dạ minh châu Vương Tàng Hải để lại trong mộ dưới biển, truyền thuyết nói đó là bảo vật của quốc gia này.Vậy thì xem ra, tên Vương

Tàng Hải kia có lẽ thực sự đã từng đến Nam Hải Lạc Vân Quốc đã thất truyền từ lâu này!

Đã có được những thứ cực kỳ quý giá.

Ngoài những viên dạ minh châu đó, có thể còn có thánh vật lôi minh thạch của người ta!Hấp thu sức mạnh lôi điện, tránh né sức mạnh lôi điện.

Mới có thể có một quốc gia ổn định như vậy ở một vùng biển vô cùng khủng khiếp, đầy rẫy lôi điện.

Bởi vì có lôi minh thạch tồn tại, đã tránh né và trấn áp những lôi điện đó.Đặc điểm lớn nhất của lôi minh thạch là sẽ phát ra tiếng sấm sét yếu ớt.

Không vang vọng bên tai, mà vang vọng trong linh hồn.

Cho nên bất kỳ ai khác cũng không thể làm giả được!Hiểu được những điều này, mắt Tiêu Long không khỏi mở to.

Xem ra lần này thực sự đúng rồi.

Cho dù không thể phá giải bí mật sau thanh đồng môn.

Nhưng nếu có được lôi minh thạch, đi đến Nam Hải Lạc Vân Quốc, chơi "cực hải thính lôi", có được thánh vật của quốc gia đó!

Tìm kiếm bí mật thành tiên.

Thì cũng vô cùng không tệ.Nhìn những hoa văn vân lôi này, Tiêu Long cảm giác thân thiết đến lạ.Lúc này, Tú Tú vẫn luôn quan sát, đột nhiên mở to mắt, nhanh chóng lại nhíu mày.

Nhưng cuối cùng sau một hồi do dự, giằng xé một thời gian dài, không nhịn được nói: "Long ca ca, em hình như nhớ ra rồi, em từng thấy những thứ này ở đâu đó.""Ồ?

Nói xem."Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút.

Bởi vì những thứ này, thực sự có chút quá thần bí.

Tú Tú ngốc nghếch lại nghe thấy từ đâu ra vậy?Lúc này, cô bé ấp úng một lúc, sắp xếp lại lời nói, rồi nói: “Em nhớ rồi, hồi nhỏ, em và Giải Vũ Thần đi tìm Thiên Chân, hình như ở chỗ Tam Thúc mơ hồ thấy có ghi chép liên quan.”“Đúng, không sai, trong nhật ký của Tam Thúc!

Em từng lén lút lẻn vào mật thất nhỏ của Tam Thúc, sau đó phát hiện hai cuốn sổ tay.”“Lúc đó hình như em đã lật qua loại hoa văn vân lôi này, hình như có một ghi chép gọi là Lạc Vân Quốc!”“Nhiều hơn thì em không nhớ được nữa.”Mọi người lập tức mở to mắt.

Không ngờ chuyện này lại liên quan đến Ngô Tam Gia.Lúc này, Tú Tú đột nhiên hét lên: “Đúng rồi, em nhớ một câu nói.

Lúc đó em đặc biệt thích loại hoa văn vân lôi này, cho nên đã xem thêm hai trang, phía sau hình như có ghi chép một cái gọi là ‘Thính Lôi’!”Mắt Tiêu Long lập tức híp lại.

Các loại manh mối bắt đầu xâu chuỗi lại với nhau.

Nếu không đoán sai.

Trong lòng Ngô Tam Gia không chỉ luôn nghiên cứu các loại đại mộ của Vương Tàng Hải.

Ngay cả quốc độ thần tiên trong truyền thuyết kia dường như cũng không bỏ qua.Thính Lôi?

Thính Lôi?

Đó chỉ có thể là Cực Hải Thính Lôi!

Thêm vào đó là hoa văn vân lôi, và Lạc Vân Quốc kia!

Mọi thứ đều có thể thông suốt rồi.Vậy thì cũng, cái Lạc Vân Quốc kia, Ngô Tam Gia e rằng biết manh mối.

Tiêu Long lập tức vui mừng.

Quyết định rồi, bất kể kết quả lần này thế nào, bất kể tình hình Ngô Tam Gia ra sao.

Hắn nhất định sẽ bảo toàn mạng sống cho ông ta.Cái giá phải trả chính là những chuyện liên quan đến Nam Hải Lạc Vân Quốc!Còn về bí mật bên trong đó, Tiêu Long cũng có chút ký ức, nhưng không còn rõ ràng nữa.

Cho nên Cực Hải Thính Lôi là gì, e rằng lần này cần phải đi thám hiểm rồi.Tiêu Long cũng phổ biến cho mấy người câu chuyện về hoa văn vân lôi và Lạc Vân Quốc.

Mấy người nghe đến ngây người.

Không ngờ trên thế giới lại tồn tại một quốc độ như vậy, sống trên biển cả, bị lôi điện bao quanh, sở hữu vô số kỳ trân dị bảo, còn có mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

Bàn Tử thậm chí chảy cả nước dãi.Thấy mọi người đã bị thu hút sự chú ý, bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Tiêu Long đặt ánh mắt vào cái quan tài kia.

Một quan tài san hô đặc biệt như vậy, nhất định phải có được.

Cho nên phải nhanh chóng mở ra.Tiêu Long có chút nóng lòng rồi, thế là đích thân ra tay.Lúc này mọi người cũng chú ý đến động tác của Tiêu Long.

Dù sao đây là lần đầu tiên thấy Long ca đích thân mở quan tài.Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người.

Tiêu Long dựa theo đặc điểm của Thính Lôi Quán Nhĩ Trận, dựa vào tám cột vân lôi xung quanh, trực tiếp phá giải trận pháp dẫn lôi ban đầu.Khoảnh khắc đó, tiếng ong ong trong đầu mọi người lập tức

biến mất.

Nếu không đến gần quan tài, sẽ không còn nghe thấy tiếng sấm đó nữa.Đồng thời, mọi người cũng nhìn thấy trên đỉnh phòng.

Những chiếc chuông đồng nhỏ ẩn giấu bên trên.

Không phải là những chiếc chuông đồng bình thường.

Tác dụng là để truyền bá tiếng sấm.

Nhưng cũng có thể là bảo vật.Cho nên khi trận pháp bị phá giải và rơi xuống, một đám người kích động tranh giành.

Cuối cùng mỗi người cơ bản đều giành được hai ba chiếc.

Mặc dù không phải là cực kỳ quý giá, nhưng bán được mấy chục vạn thì không thành vấn đề.Một đám người vui mừng khôn xiết.Lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng mở cái quan tài san hô kia ra.Trong chớp mắt, tiếng sấm kinh hoàng vang lớn.

Mọi người bị chấn động đến nỗi bịt tai, bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.Kể cả A Ninh mấy người có huyết mạch lực cũng không khá hơn là bao.

Mặc dù trong đầu sóng cuộn biển gầm, nhưng vẫn có ý thức tự chủ.Những người khác dường như trực tiếp bị khống chế, thất khiếu chảy máu đồng thời trở nên ngây dại, trực tiếp xông về phía Tiêu Long mấy người.Tâm trạng vốn đang kích động của Tiêu Long, trong chớp mắt thu lại.

Hắn trực tiếp thu một chiếc chuông đồng khắc hoa văn vân lôi bên trong vào không gian hệ thống.Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng sấm đó biến mất.

Mọi người mới khôi phục một chút.Linh hồn lực của Tiêu Long chấn động một cái, mọi người hoàn toàn tỉnh táo.

Vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” “Long ca, có chuyện gì sao?” “Ôi mẹ ơi, mũi và mắt đều chảy máu rồi?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn những người cấp dưới, vẻ mặt khó hiểu.

“Không đúng, Bàn ca!

Mũi anh cũng chảy máu kìa!” Có người chỉ vào Bàn Tử.

“Á?

Gì cơ?

Chảy máu ư?

Thật không khoa học!” “Long ca, rốt cuộc là sao vậy?” Tiêu Long nhìn Bàn Tử với vẻ mặt cạn lời, lườm anh ta một cái thật mạnh, không giải thích ngay cho mọi người.

“Trúng phải lực của trận pháp, một loại công kích âm ba như Thiên Lôi Quán Nhĩ, kèm theo cả trấn nhiếp lực lượng linh hồn.

Yếu quá, căn bản không chống lại được.” “À, đúng rồi, nó cũng tương tự như Sư Tử Hống, nhưng không phải gấp mười, mà là gấp trăm lần ấy.” Mọi người chết lặng.

Cảm thấy đầu óc giờ đây mông lung, bên tai văng vẳng đủ loại tiếng ong ong.

Chương 305

Nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của Tiêu Long, không hề có chút phản ứng khó chịu nào.

Hắn ta căn bản không hề cảm thấy không khỏe, đơn giản là quá mạnh mẽ rồi.

Cái cảm giác lúc nãy, mọi người có thể tự mình thể nghiệm được, nó đơn giản là muốn lấy mạng người ta.

Đánh thẳng vào linh hồn.

Trận pháp đáng sợ như vậy mà Long ca lại giải được dễ dàng như thế, thật khó mà tưởng tượng được.

Nếu những người khác đối mặt với trận pháp này, nếu không có ai giải được, hoặc giải quyết chậm trễ một chút thôi, e rằng đã thất khiếu chảy máu mà chết rồi.

Long ca lợi hại!

Phong thủy chi thuật của hắn ta quả thực có thể xem là Đăng Phong Tạo Cực.

Đồng thời, Tú Tú càng thêm chấn động.

Vì cô nhớ năm xưa đã lén đọc trộm nhật ký của Tam thúc, suýt nữa bị Tam thúc đánh chết.

Cái thứ đó cực kỳ nguy hiểm, đặc biệt là khu vực Thính Lôi, tuyệt đối không thể dây vào.

Trận pháp đó năm xưa dùng để dọa hổ, có thể biến người thành kẻ ngốc.

Trên thế giới này không ai có thể giải được.

Nghiên cứu bao nhiêu năm rồi, cũng chỉ dám đứng từ xa Thính Lôi, nhưng bây giờ, Long ca hôm nay lại dễ dàng phá giải nó như vậy, đơn giản là không thể tin nổi.

Thứ mà Tam thúc và những người kia nghiên cứu bao lâu nay, thứ mà họ không dám đụng vào, trước mặt Long ca lại chẳng là gì.

Quá ngầu!

Trong lúc mọi người đang sùng bái và bắt đầu hồi phục, Tiêu Long lặng lẽ quan sát chiếc chuông đồng.

Chất liệu của nó rất đặc biệt.

Nhánh cây thần đồng làm chủ thể của toàn bộ chuông đồng, nhưng hoa văn vân lôi trên chuông đồng hẳn là được làm từ bột ngọc trai, cực kỳ quý giá và đáng sợ.

Một chiếc chuông nhỏ như vậy, giá trị không chỉ vài chục tỷ!

Bởi vì ý nghĩa mà nó đại diện hoàn toàn không tầm thường.

Bộ phận lõi của nó lại được làm từ Lôi Minh Thạch, vì vậy đây là một báu vật vô giá.

Có chiếc chuông đồng này, chỉ cần tiến vào Tiên đảo, chỉ cần tiến vào Lạc Vân Quốc bí ẩn kia, đối mặt với Vô Cực Lôi Hải, có thể ngăn chặn bị sét đánh!

Dù sao nơi đó là lực lượng của trời đất, cường giả Thiên Giai ở đó căn bản không đáng kể, trừ phi cường giả Thần cấp, có lẽ mới có thể đi xuyên qua toàn bộ biển sấm sét.

Đây cũng là lý do tại sao không ai nghe nói về Lạc Vân Quốc, cũng là lý do người dân Lạc Vân Quốc không thể đi ra ngoài.

Phi Thần cấp cường giả không thể tiến vào, trừ khi có được sự che chở của Lôi Minh Thạch.

Nhưng thứ này đã có hàng vạn năm, căn bản không ai tìm thấy.

Nhưng bây giờ nó lại được Tiêu Long tìm thấy và được hệ thống hấp thu.

Điều đó đủ để chứng minh giá trị của nó.

Hệ thống đã định nghĩa nó là Thần khí.

Có thể thấy, lần thu hoạch này của Tiêu Long lớn đến mức nào.

Tiêu Long đã có chút nóng lòng muốn đi đến Nam Hải khám phá rồi.

Nếu thực sự tìm thấy dấu vết thần tiên, vậy chuyện Huyết Mạch Trường Sinh chẳng phải đã có manh mối rồi sao?

Hà tất cứ phải đâm đầu vào một cái cây đồng duy nhất này chứ?

Tiêu Long cảm thấy Ngô Tam Gia sở dĩ làm những chuẩn bị kia, e rằng cũng vì lý do này.

Sở dĩ vẫn luôn trì hoãn chưa xuất phát, e rằng là vì chưa tìm thấy bảo vật Lôi Minh Thạch.

Lần đó, mục đích của ông ta khi tiến vào Cổng Đồng chính là để tìm hiểu đến cùng.

E rằng là để tìm kiếm Lôi Minh Thạch.

Nhưng ai mà biết được, cái tên Vương Tàng Hải xảo quyệt đó lại đặt thứ quý giá như vậy ở một nơi như thế này chứ?

Bây giờ lại để Tiêu Long nhặt được món hời.

Trong lòng Tiêu Long sung sướng không thôi.

Hèn gì nhiều người thích nhặt đồ rơi vãi đến vậy, cảm giác này thật tuyệt vời.

Lúc này, mọi người cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn và rời

khỏi cung điện.

Mọi người nhanh chóng đi đến trước một bức tường thành khổng lồ.

Trước bức tường thành này có tất cả 18 cánh cửa thành, đại diện cho 18 sự lựa chọn.

Hoặc trên tấm bia đá bên cạnh, ghi lại quy tắc mà Vương Tàng Hải để lại.

Muốn tiến vào bên trong Vân Thiên Cung thực sự, tìm tinh thông nhân, thì phải chọn một con đường và vượt qua thành công.

Mỗi người chỉ có một cơ hội.

Đã chọn một con đường vượt ải, thì hoặc thành công, hoặc vĩnh viễn lưu lại bên trong.

Nhìn những lựa chọn trước mắt, mọi người nhất thời đều chần chừ, không ai biết phải làm sao.

Bởi vì bất kể thế nào, 18 con đường đều giống hệt nhau.

Ít nhất là từ bên ngoài nhìn vào thì chúng giống hệt.

Nhưng mọi người cũng hiểu rõ, bên trong chắc chắn ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

Bảo họ đi xông vào, tuyệt đối không ai dám.

Nhưng họ cũng không dám ở lại đây, vì không cam tâm, lại không có cách nào tự mình quay về.

Vì vậy, họ chỉ có thể đầy hy vọng nhìn Tiêu Long, chỉ mong Tiêu Long sẽ không từ bỏ, không từ chối đi cùng họ.

Tiêu Long nhìn mọi người một lượt, thấy ai nấy đều đang đợi mình đưa ra quyết định, vậy là hắn tùy tiện chọn một cái.

Thực ra, Tiêu Long không đi theo con đường cũ của nguyên tác, nên lần này căn bản không quan sát kỹ.

Hắn tùy tiện chọn đại một cái, số may mắn là 6.

Sau đó, hắn chỉ tay vào cánh cửa.

"Đi thôi." Mọi người đi theo vào, nhanh chóng nhận ra bên trong rất khác lạ, cứ như thể bước vào một mê cung thần kỳ vậy.

Luôn cảm thấy mọi thứ xung quanh đều giống hệt nhau.

Vì cùng một con đường, cùng một bức tường, ngay cả hoa văn trên phiến đá cũng giống nhau.

Cứ đi đi lại lại, cứ như thể đang đi trong một mộ đạo không có điểm cuối, mà cũng giống như chưa hề xuất phát.

Cảm nhận tình hình này, cả người Tiêu Long không ổn rồi.

Bởi vì hắn đã tùy tiện lựa chọn, kết quả lại trùng hợp không ngờ, lại đi vào con đường cũ của ba người Thiên Chân trong nguyên tác.

Kết quả vì sự tồn tại của hắn, Thiên Chân và Tiểu Ca đều không đi con đường đó, mà chỉ có Bàn Tử đi một mình.

Cái mê cung di động thần kỳ này, con đường không có điểm cuối.

Tiêu Long lại phát hiện ra một điều.

Nơi này, thực chất là một trận pháp, một trận pháp không mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ khó chịu.

Nó có tên là Càn Khôn Trận!

Trời Càn đất Khôn, vạn vật thành trận!

Chương 306

Ý nghĩa là, khi tiến vào thế giới này, tiến vào trận pháp này, trời đất, đất trời!

Cứ thế tuần hoàn lặp lại, không thể tìm thấy điểm cuối.

Trừ phi... (9 chương rồi, 2 vạn 1 chữ, sắp ngất xỉu rồi!

Cầu tự đặt, số liệu đẹp, dù có 30 đại ca tự đặt, nhưng chỉ có 6 người có tiền. (khóc rưng rức ~)) **CẢNH CÁO!** Một chương cực kỳ đáng sợ, người yếu tim đừng đọc phần sau, nhảy qua luôn!

Buổi tối đừng đọc!

Khi ở một mình đừng đọc! ...Trừ phi Tiêu Long dựa vào sức mạnh cơ bắp, trực tiếp đánh xuyên qua tất cả 18 ải, mới có khả năng tiến vào Vân Thiên Cung hạch tâm.

Nhưng Vương Tàng Hải cũng đã tính đến điều này, đã tính đến khả năng có người dựa vào sức mạnh cơ bắp.

Vì vậy, khi cấu tạo toàn bộ hình thức vượt ải, cũng như liên kết với Vân Thiên Cung, ông ta đã trực tiếp để chúng liên quan đến nhau.

Một khi 18 ải bị đột phá bằng vũ lực, thì Vân Đỉnh Thiên Không cũng sẽ tự hủy.

Còn bảo bối bên trong, cũng như Cổng Đồng sẽ đi đâu, thì không ai biết.

Tiêu Long cũng không dám mạo hiểm.

Lỡ tên khốn kiếp đó thực sự tàn nhẫn như vậy, thì mọi người không chỉ đi công cốc một chuyến, mà có khi còn phải chôn cùng Vân Thiên Cung.

Dù sao bên trong là một quần thể núi lửa.

Tiêu Long không biết Vương Tàng Hải có thể hay không làm núi lửa phun trào.

Nhưng nếu làm như vậy, toàn bộ địa cung bị hủy hoại, tất cả sụp đổ, chôn sâu xuống lòng đất Trường Bạch Sơn hàng nghìn mét.

Dù Tiêu Long có mạnh đến đâu, liệu có thể thoát ra trong thời gian ngắn hay không?

Nguy hiểm quá lớn.

Vậy thì cứ theo quy tắc mà người ta đã đặt ra vậy.

Dù trong lòng Tiêu Long cũng cực kỳ khó chịu.

Nhưng mọi người thì không có cách nào.

Sau khi thử đủ mọi cách, Tú Tú nghĩ ra một cách.

Đó là đi lùi, cúi đầu, dù sao thì nhìn thế giới cũng vẫn vậy.

Sau đó họ phát hiện cách này quả thực có tác dụng.

Thế là mọi người cứ thế đi, thoát ra khỏi mê cung đường hầm, nhưng cuối cùng lại lún sâu vào đó.

Tuy rằng họ tìm thấy một mộ thất và tiến vào đó, nhưng mộ thất này lại khiến mọi người càng thêm tuyệt vọng, kể cả Tiêu Long.

Bởi vì vừa bước vào, mọi người nhìn thấy khắp nơi là núi vàng núi bạc, đủ loại bảo vật, bày la liệt trong mộ thất khổng lồ.

Bày biện ngay ngắn chỉnh tề.

Các loại bảo vật được phân loại.

Một số thứ có vẻ giá trị không cao thì bị chất thành đống nhỏ một cách tùy tiện.

Nhưng những thứ có vẻ giá trị không cao đó, tùy tiện lấy ra một

món cũng có thể bán được mấy chục vạn.

Đó là lý thuyết thôi, chứ đừng nói đến những vật phẩm sưu tầm quý giá hơn xung quanh.

Vàng bạc gốm sứ, châu ngọc mã não, đao kiếm câu xoa, cái gì cũng có, cái gì cũng đầy đủ.

Cứ như thể toàn bộ kho báu của vương quốc đều được chuyển vào đây, hoặc được chôn theo ở đây vậy.

Mọi người nghĩ đến Đông Hạ Hoàng Đế, cũng nghĩ đến đời đời Vạn Nô Vương.

Bởi vì mọi người biết, Vân Thiên Cung mà Vương Tàng Hải xây dựng, đó là một ngôi mộ kép hình thành ngay trên ngôi mộ gốc của người ta!

Đào mồ người ta, rồi xây thành mộ của mình.

Vạn Nô Vương ủng hộ điều đó.

Vì vậy, có nhiều bảo bối xuất hiện ở đây, Tiêu Long một chút cũng không kinh ngạc.

Chỉ là ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Tiêu Long cũng biết, quả thực là đi theo con đường cũ của nguyên tác, không hiểu sao lại tiến vào.

Điều khác biệt so với nguyên tác là, cấu trúc bên trong và những bảo bối bên trong đã có sự thay đổi lớn.

Bởi vì cách bố trí và bảo bối bên trong không thể so sánh với nguyên tác.

Nhưng điểm duy nhất tương đồng là, đây đích thực là Dục Vọng Chi Cung.

Trừ Tiêu Long ra, dục vọng của tất cả mọi người đều bị kích thích.

Bao gồm cả hai cô gái A Ninh.

Nhìn thấy nhiều vàng bạc trang sức, lụa là gấm vóc như vậy, họ đã bị lừa.

Càng không cần nói đến Bàn Tử và những người khác.

Họ đã lao vào ngay lập tức, đeo đầy đủ loại bảo bối lên người, hận không thể treo đầy tai.

Đeo đầy đủ loại vàng bạc trang sức, biến thành con khỉ ôm bắp ngô.

Càng tìm kiếm càng phát hiện bảo vật càng nhiều, càng quý giá.

Cuối cùng quên mất cái đã nhặt được, còn về điểm cuối của dục vọng thì ở đâu?

Ai có thời gian để nghĩ đến điều đó?

Còn chuyện làm sao để thoát ra, sớm đã bị vứt ra sau đầu rồi.

Tiêu Long nhìn mọi thứ, cũng vô cùng bất lực.

Trong góc, hắn trực tiếp đẩy đổ một đống bảo vật nhỏ ở giữa.

Khi đủ loại vàng bạc trang sức rơi loảng xoảng xuống đất, mọi người đột nhiên có chút tỉnh táo.

Kết quả, họ nhìn thấy bên trong những trang sức lấp lánh kia, mấy bộ hài cốt!

Chúng ngồi yên lặng ở đó, cứ như thể đã tọa hóa vậy.

Lại cứ như thể đang không ngừng giãy giụa ở đó, muốn bò ra ngoài.

Mọi người không khỏi rùng mình một cái, đột nhiên nhận ra một

điều đáng sợ.

Đó là mọi người... dường như đã bị mắc kẹt trong Dục Vọng Chi Cung!

Không tìm thấy lối ra.

Những bảo vật trong tay không có chút tác dụng nào nữa.

Không thoát ra được.

Dù có mang cả địa cung đi, cũng không còn mạng để tiêu.

Mọi người lập tức bình tĩnh lại, bị dội một gáo nước lạnh.

Ai nấy đều có chút không ổn.

Thậm chí có vài người còn có dấu hiệu phát điên, ngây ngốc cười ở đó, rồi ngay sau đó lại ngây ngốc bắt đầu khóc, như một kẻ điên vậy.

Chương 307

Mọi người cũng không có cách nào, bởi vì ai nấy cũng đều như vậy.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy nhiều bảo bối như thế, nhưng lại căn bản không thể mang ra ngoài, không thể đi ra ngoài.

Đột nhiên, mọi người ai nấy đều đầy hy vọng nhìn Tiêu Long, cực kỳ hy vọng Tiêu Long sẽ dẫn họ ra ngoài.

Nhưng nhìn Tiêu Long ở đó bất động, vẻ mặt nhíu mày liên tục, mọi người biết, thực sự không thoát ra được rồi.

Lần này thực sự tiêu đời rồi.

Có vài người, sau khi trải nghiệm loại kinh hỉ vô biên đó, cả người thực sự muốn phát điên.

Quên đi sợ hãi, quên đi lo lắng.

Trong nội tâm sản sinh ra một loại ác ma cực độ.

Họ chỉ thẳng vào Tiêu Long một cách hung ác, tuyệt vọng gào thét: "Không phải ngầu lắm sao?

Không phải lợi hại lắm sao?

Dẫn tôi ra ngoài đi!" "Thằng khốn kiếp này tại sao lại dẫn tôi vào đây?!

Tên ác ma!" "Yên tâm, tôi có chết cũng làm ma không tha cho anh!" "Tại sao anh lại dẫn tôi vào đây?!

Tại sao lại chọn con đường này?!" "Không phải thực lực mạnh lắm sao?

Đánh ra ngoài đi, nhận thua rồi à?

Tôi thấy anh là đồ bỏ đi, đồ bỏ đi chỉ có hư danh!" ...Đã có ba đến năm người phát điên.

Bất chấp tất cả mà gào thét, thậm chí cuối cùng còn chỉ thẳng vào mặt Tiêu Long mà mắng chửi.

Lúc này, Tiêu Long cũng cực kỳ ghét bỏ.

Hắn vốn không hiểu cấu trúc bên trong.

Luôn cảm thấy đó là Càn Khôn Chi Trận, nhưng lại phát hiện thiếu một mắt xích.

Mà cái mắt xích này hắn tìm mãi không ra.

Kết quả, mấy tên ngu xuẩn này lại bắt đầu mắng chửi không biết trời đất là gì.

Bắt đầu trách cứ!

Lại còn đổ lỗi cho hắn!

Trước đó khi Tiêu Long dẫn họ đi an toàn, tại sao không nói lời nào?

Kết quả đến lúc này, lại bắt đầu ích kỷ nói những lời đó.

Hoàn toàn quên đi ân tình Tiêu Long dành cho họ trước đó.

Vì vậy, Tiêu Long nghe được vài câu, lập tức mất kiên nhẫn.

Hắn không thèm nhấc mí mắt, vung một cái tát bay ra.

Trực tiếp tát bay mấy người kia.

Sau đó quát một tiếng "Linh Hồn Khống Chế!" Rồi lạnh lùng nói: "Không được kháng cự, trực tiếp cạy toàn bộ thịt trên người đối phương xuống cho đến khi nào hết thì thôi!" Lệnh ban ra, không được phép kháng cự, như pháp tắc thiên đạo vậy, đánh thẳng vào linh hồn của mấy tên đó.

Mấy người kia lập tức rùng mình một cái, tỉnh táo lại.

Nhưng đã muộn rồi.

Thân thể không còn chịu sự kiểm soát của họ nữa.

Họ lao thẳng vào một tên ngu ngốc gần nhất, rồi hai người bắt đầu xé xác nhau.

Thực sự đối mặt mà xé, xé rách thịt trên người đối phương.

Dùng móng tay, xé cho đến khi tất cả móng tay nứt toác.

Rồi dùng móng chân, xé cho đến khi tất cả móng chân rụng rời.

Rồi dùng răng, cắn cho đến khi tất cả răng gãy nát!

Từng chút từng chút một, không hề có bất kỳ sự phản kháng nào.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết của đối phương, họ xé rách từng chút thịt trên người đối phương.

Cảnh tượng này, suýt nữa dọa cho những người còn lại phát điên.

Ngay cả Bàn Tử và Thuận Tử vốn luôn hoạt bát, cũng lập tức im miệng, co ro run rẩy trong góc.

Tiêu Long, vẻ mặt bình tĩnh quan sát.

Suy nghĩ làm thế nào để phá giải trận pháp bên trong.

Cho đến khi tiếng kêu thảm thiết của tên cuối cùng dừng hẳn.

Mọi người nhìn lại, toàn bộ mộ thất, cứ như biến thành địa ngục trần gian.

Máu me đầm đìa.

Từng khối thịt, trải đầy mặt đất.

Giữa những mảnh thịt vụn đó, sáu bộ xương trắng máu me đầm đìa! **Cảm ơn đại ca.** Có bị dọa không?

Không bị dọa thì tốt, tuyệt đối đừng hồi tưởng và tưởng tượng lại cảnh tượng xé thịt đó.

Hôm nay 10 chương! 2 vạn 6 nghìn chữ!

Ngày đầu tiên bị phong tỏa, cảm ơn đại ca đã đồng hành, hẹn gặp lại ngày mai!

Khi ánh mắt lạnh lùng không biểu cảm của Tiêu Long nhìn chằm chằm vào mọi người, một số người còn lại không nhịn được mà run rẩy toàn thân.

Đơn giản là quá đáng sợ.

Thậm chí cảm thấy có chút tàn nhẫn.

Nhưng mọi người cũng có thể lý giải.

Ai gặp chuyện như vậy cũng sẽ cảm thấy tức giận.

Hắn ta có lòng tốt đưa mọi người ra ngoài, không để mọi người gặp nguy hiểm, không bị quái vật giết chết.

Bây giờ nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, rồi lại không thoát ra được.

Kết quả lại đổ lỗi cho hắn, cảm thấy những gì người khác đã bỏ ra trước đó đều vô ích.

Cảm thấy tất cả những gì người khác làm đều đang hại mình.

Chuyện như vậy, những người còn lại cảm thấy không nên làm.

Đây cũng chính là lý do họ còn sống sót.

Nhưng thủ đoạn của hắn thực sự đáng sợ, khiến những kẻ lắm lời kia phải tự tay giết chết chính mình.

Khiến những kẻ bạch nhãn lang kia phải chịu đựng đau khổ.

Một số người rõ ràng đã bị dọa sợ.

Năm sáu người còn lại vội vàng gật đầu đồng ý.

“Long ca yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội anh!” “À, Long ca, yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không như bọn chúng!” “Đúng, đúng đúng, tôi tin Long ca nhất định sẽ đưa tôi ra ngoài!” “Đầu óc ngu si, một đám chỉ biết mắng chửi, không biết trời cao đất dày, không biết cảm ơn, đúng là bạch nhãn lang!” ...Nhìn những kẻ này từng người một bắt đầu điên cuồng bày tỏ thái độ của mình.

Trên mặt Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

“Được rồi, đừng nói nữa.

Chương 308

Chỉ cần hỏi lòng không hổ thẹn là được.” Tiêu Long cũng không giải thích, đặt ánh mắt vào một số bảo vật gốm sứ.

Bởi vì hắn vừa rồi đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Những kẻ đó sở dĩ phát điên như vậy, phóng đại dục vọng trong lòng đến vô hạn, khẳng định là bị thứ gì đó ảnh hưởng.

Nhưng Tiêu Long vừa kiểm tra nửa ngày, cũng không phát hiện ra bất kỳ thứ gì liên quan đến khống chế linh hồn.

Nhưng hắn nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Đó là Bát Giác Đồng Linh!

Cái thứ đó có tác dụng gây ảo giác cực kỳ mạnh mẽ.

Quan trọng nhất, chất liệu của nó cực kỳ bình thường, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra sự bất thường.

Trước đây Tiêu Long đã từng bị lừa mấy lần.

Mặc dù đều vô tình biến thành chuyện tốt, không chỉ giúp Tiêu Long có được mỹ nhân mà còn có được thực lực.

Nhưng chuyện như vậy không nên xảy ra lung tung.

Vì vậy, hắn đã phát hiện ra một số điều.

Lúc này, ba người Bàn Tử cũng cuối cùng đã hồi phục.

Tuy rằng cảm thấy Tiêu Long quả thực có chút tàn nhẫn, nhưng lại cảm thấy Long ca làm đúng.

Những kẻ bỏ đi kia, căn bản không đáng được đồng tình.

Bàn Tử không nhịn được nói: “Đồ quỷ quái gì vậy?

Hèn gì cứ nịnh bợ mãi!

Một chút cũng không biết ơn sao?" Bên cạnh, Thuận Tử cũng đáp lại với vẻ mặt phẫn nộ: "Đúng đó!

Long ca đã giúp mọi người đi qua bao nhiêu con đường an toàn, những nơi nguy hiểm như vậy mà mọi người đều không bị thương, không phải đi chịu chết.

Những kẻ đó thực sự tham lam không đáy, rắn nuốt voi!" Bảy tám người còn lại nhìn tình hình, đó tuyệt đối là đánh chó té giếng!

Dù đã chết rồi, cũng không thể để mình bị ảnh hưởng.

Một người bắt đầu nhỏ giọng trách móc những kẻ vừa rồi gây chuyện.

Về việc họ bị xé xác thành xương trắng, một chút cũng không hề có sự đồng tình.

Bởi vì họ hiểu rõ, nếu để họ làm như vậy, e rằng kết cục của mình cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Khi những kẻ đó thể hiện dục vọng cầu sinh cực mạnh, không ngừng quỳ lụy Tiêu Long, cuối cùng Tiêu Long đã phát hiện ra vấn đề.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chọn tất cả những đồ gốm sứ có hoa văn màu vàng đó ra đây?" Tiêu Long ra lệnh bằng giọng điệu mệnh lệnh.

"Long ca, làm gì vậy?

Gốm sứ dễ vỡ lắm, nặng quá không tiện mang ra ngoài, tính năng không cao." Bàn Tử hỏi với vẻ mặt hoài nghi.

Nhưng lời của anh ta còn chưa dứt, lập tức im miệng.

Hành động nhanh nhẹn.

Bởi vì anh ta nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Long đang nhìn chằm chằm.

Mọi người không còn chút do dự nào nữa, vội vàng hành động.

Nhanh chóng mang tất cả 49 món đồ gốm sứ có hoa văn màu vàng ra, đặt trước mặt Tiêu Long.

Khi Tiêu Long chuẩn bị xác minh phán đoán của mình, Thuận Tử bên cạnh đột nhiên khóc nức nở.

"Cha!

Cha không thực sự chết, không chết thảm như vậy!" Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện người dẫn đường Thuận Tử đang ôm một bộ hài cốt.

Nước mắt lưng tròng.

Từ những mảnh vải vụn còn sót lại trên hài cốt có thể thấy, quần áo quả thực tương tự như của cư dân địa phương.

Mọi người lập tức im lặng.

Không ngờ Thuận Tử thực sự tìm thấy cha mình.

Chỉ là cha anh ta đã chết ở đây.

Nhìn tình hình, cũng bị mắc kẹt mà chết.

Sắc mặt mọi người không khỏi thay đổi.

Đặc biệt là nhìn những bộ hài cốt khác xung quanh, trong lòng hiểu rõ.

Lần này muốn thoát ra, e rằng thực sự không đơn giản như vậy.

Dù sao đội khảo cổ 20 năm trước, đều là những nhân vật cấp đại sư, những nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp.

Kết quả thì sao?

Chẳng phải đã chết ở đây rồi sao?

Nhìn dáng vẻ giãy giụa của hài cốt sau khi chết, có thể biết lúc sắp chết, họ đã tuyệt vọng đến mức nào.

Bị chôn vùi trong vàng bạc tài bảo, có thể tưởng tượng được.

Không có gì để ăn, không có gì để mặc.

Ôm những cái gọi là tài phú này, mắt trân trối nhìn mình chết đói từng chút một.

Không chừng, họ còn giết những người khác, rồi ăn thịt họ để sống thêm vài ngày.

Bởi vì sống thêm một ngày, không chừng có cơ hội thoát ra ngoài.

Mọi người bây giờ mới vào chưa được nửa ngày, căn bản không thể tưởng tượng được tình huống kinh khủng như vậy.

Nhưng mọi người cũng hiểu rõ, nếu thực sự bị mắc kẹt ở đây mười ngày, hai mươi ngày.

Đừng nói mười ngày, hai mươi ngày, một tuần thôi.

Mọi người e rằng đều sẽ tuyệt vọng.

Đến lúc đó, mọi người e rằng sẽ trở thành vật thực!

Dù sao hắn là người mạnh nhất.

Tất cả mọi người, không ai có thể là đối thủ của hắn.

Trong lòng hắn không nhịn được mà suy nghĩ lung tung.

Khi ác ma trong lòng một người bị âm thầm kích động, hành động mà họ làm ra sẽ vô cùng bất ngờ.

Tiêu Long lạnh lùng nhìn Thuận Tử đang ôm hài cốt khóc lóc ở đó.

Giữa lông mày có một chút nghi hoặc.

Ban đầu hắn không hề phát hiện ra điều gì, hoặc không xem Thuận Tử là chuyện gì to tát.

Nhưng vừa rồi, đột nhiên hắn phát hiện ra.

Thuận Tử này dường như có vấn đề.

Nếu thực sự là cha của anh ta, tại sao trước đó khi phát hiện ra hài cốt, anh ta lại không có chút phản ứng nào?

Quan trọng nhất là, trong tình huống như vậy, lại biểu hiện tan nát đến thế này.

Mức độ biểu diễn quá cao. 20 năm không gặp.

Chương 309

Khi hài cốt không hoàn toàn xác định là cha mình, lại có biểu hiện như vậy.

Dường như có chút gì đó không ổn.

Đặc biệt là một số người xung quanh không ngừng tiến lại gần an ủi anh ta.

Khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười giễu cợt.

Hắn hiểu rồi.

Hoặc là tên này có vấn đề, hoặc là phán đoán của hắn không sai.

Anh ta đã bị ảnh hưởng, bị Bát Giác Đồng Linh! **Cảm ơn đại ca [qq009] (hoa khai? hoa bất ngữ) đã thưởng!

Chúc phát tài, vạn sự như ý!** Không chút do dự, hắn vung một chưởng đập nát tất cả đồ gốm sứ.

Mọi người sợ hãi rùng mình.

Lúc này mọi người nhìn thấy, bên trong những đồ gốm sứ đó, rơi ra từng chiếc chuông đồng nhỏ.

Chúng vừa phát ra âm thanh mơ hồ đó, đã bị Tiêu Long một chưởng đập nát.

Mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Mọi người đột nhiên cảm thấy, trong đầu mình đã có một số thay đổi nhỏ.

Dường như không còn tuyệt vọng như trước nữa.

Mọi người vẻ mặt mông lung nhìn Tiêu Long, dần dần phản ứng

lại.

Lúc này, mọi người nghe thấy giọng nói kinh ngạc của A Ninh, mặt cô ấy dường như đỏ bừng.

"Bát Giác Đồng Linh?!

Sao trong này lại có thứ đó!" Nghe thấy cái tên này, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Bởi vì cái tên này ai cũng đã từng nghe qua.

Bởi vì cái chuông đồng quỷ dị đặc biệt này, mỗi một Đạo mộ nhân đều đã từng nghe nói đến.

Dù sao thứ này quá quỷ dị rồi, đặc biệt đáng sợ đối với mọi người.

Phàm là bị thứ này ảnh hưởng, đều sẽ gặp phải điều bất lành!

Mọi người đã nghe bản tin đó, bây giờ mọi người cũng đã hiểu ra.

Thứ này thực sự quỷ dị.

Truyền thuyết về chuông đồng, liên hệ với tình huống mọi người vừa gặp phải.

Sắc mặt mỗi người lại một lần nữa thay đổi.

Đột nhiên, những kẻ vừa rồi phát điên, e rằng là do ảnh hưởng của thứ này, rồi kích phát dục vọng trong lòng, khiến những ác hỏa trong tim cuồng loạn sinh sôi.

Vừa rồi mọi người cũng đã nảy sinh đủ loại suy nghĩ.

Sắc mặt không tự chủ được mà thay đổi.

Thứ này thực sự đáng sợ.

Nếu không phải Long ca vừa rồi đã giải quyết rắc rối này, thêm một khoảng thời gian nữa, e rằng mọi người cũng sẽ giống như

những người trước đó, bị dục vọng và lửa giận trong lòng thiêu đốt.

Rồi, làm ra một số chuyện điên rồ.

Kết quả cuối cùng, trực tiếp bị giết chết.

Thuận Tử bên kia dường như cũng phát hiện tình hình không ổn, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tiêu Long không để ý đến hắn, bắt đầu kiểm tra những chiếc chuông đồng này.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra một số điều.

Hóa ra thứ này, cũng không phải là một thể hoàn chỉnh.

Bên trong không có kim châm, cũng không có thi miết ẩn nấp.

Cứ như là một sản phẩm bán thành phẩm.

Vì vậy, ảnh hưởng cũng không lớn.

Nhưng Tiêu Long cũng phát hiện nó không đơn giản như vậy.

Không phải là người ta chưa làm xong, mà là đã lợi dụng một phương thức khác.

Đặt trong gốm sứ, chiếc chuông đồng bán thành phẩm đó, chính là cái kim châm bên trong.

Gốm sứ, thực chất là vỏ ngoài!

Vì vậy, toàn bộ gốm sứ cộng với chuông đồng bên trong, mới là một chiếc chuông hoàn chỉnh!

Bảy bảy bốn mươi chín chiếc chuông, được đặt theo một phương thức đặc biệt trong góc của căn phòng này, hình thành một trận pháp nhỏ.

Nó đã ảnh hưởng đến phán đoán của Tiêu Long.

Vì vậy, đây không chỉ đơn thuần là Càn Khôn Trận!

Nhưng bây giờ đã bị Tiêu Long phá giải, mọi thứ nhìn rõ ràng hơn nhiều.

Không còn mông lung như trước nữa.

Lúc này mọi người cũng cảm thấy, dường như đã có chút tự tin.

Đặc biệt là Bàn Tử, cứ như con giun trong bụng Tiêu Long vậy, lập tức phản ứng lại.

Anh ta không ngừng dẫn mọi người bắt đầu thử nghiệm.

Một là thực sự bình tĩnh lại, nghĩ ra một số cách.

Hai là nhanh chóng chuyển sự chú ý.

Nếu không thì mọi người sẽ rảnh rỗi mà loạn trí, vạn nhất làm ra một số chuyện không suy nghĩ.

Thì đó thực sự là bi kịch.

Mười người bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm lối ra, không ngừng đi đi lại lại.

Dù đã đi hết một lần rồi lại đi hết một lần nữa.

Dù không ngừng quay lại, nhưng vẫn vui vẻ không chán.

Một con đường, một con đường thử.

Một cách, một cách thí nghiệm.

Dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, mọi người liệt kê ra tất cả các khả năng, rồi từng cái từng cái thử nghiệm, rồi từng cái từng cái bị loại bỏ.

Tiêu Long nhìn, đột nhiên nhớ đến Bàn Tử trong nguyên tác, phương pháp liệt kê!

Không biết có hữu dụng hay không.

Nhưng Tiêu Long cảm thấy khó.

Bởi vì sự tồn tại của hắn đã thay đổi tình hình ở đây.

Nếu Bàn Tử có thể tìm ra, thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng nếu không tìm ra, e rằng cần phải kiểm tra lại một lượt kỹ lưỡng.

Một công việc vô cùng phiền phức.

Chương 310

Trong lúc mọi người không ngừng thử nghiệm, Tiêu Long cũng bắt đầu từng tấc từng tấc tìm kiếm vấn đề.

Lực lượng linh hồn bao phủ toàn bộ mộ thất, từng tấc từng tấc tìm kiếm bí mật ẩn giấu bên trong.

Lúc này, Bàn Tử và mấy người đồng thời nhớ đến đội khảo cổ 20 năm trước.

Kết hợp với một số suy đoán về mộ dưới biển, mọi người đột nhiên nhận ra, nhóm người trước mắt, e rằng chính là nhóm người năm xưa.

Tú Tú tìm thấy manh mối của cô cô, lập tức kích động.

Bắt đầu tìm kiếm khắp nơi để chứng minh.

Kết quả thực sự khiến cô ấy tìm thấy mấy cuốn sổ tay và một số dụng cụ cũ kỹ trong đủ loại vàng bạc tài bảo.

Cuối cùng cũng đọc được những thử nghiệm của những người đó trên sổ tay.

Mò mẫm trong bóng tối, thử nghiệm ngày này qua ngày khác.

Cho đến khi những người bên cạnh từng người một chết đi.

Có người phát điên mà tự sát.

Có người muốn giết người khác thì bị phản sát.

Có người, không ngừng giãy giụa.

Kết quả cuối cùng không tìm thấy lối ra.

Tất cả mọi người đều bị chết ngạt ở trong đó.

Nhưng duy nhất có một người biến mất.

Đó là Trần Văn Cẩm, một nhân vật quan trọng trong đội khảo cổ 20 năm trước.

Trong mấy trang nhật ký đầu tiên có ghi chép về cô ấy, nhưng phía sau lại không còn ghi chép nào nữa.

Mọi người cẩn thận nhìn hài cốt, quả thực thiếu mất một người.

Vì vậy, mọi người lập tức kích động.

Vì Trần Văn Cẩm đó đã thoát ra ngoài, thì nhất định có lối thoát.

Mọi người lập tức vui mừng khôn xiết, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu toàn bộ sổ tay, nhưng dần dần, mọi người phát hiện ra.

Tình hình vẫn không mấy lạc quan.

Lối ra, thực sự không tìm thấy!

Lúc này, Bàn Tử và Tú Tú không thể không cầu cứu Tiêu Long.

Nhưng Tiêu Long thậm chí không thèm liếc nhìn những cuốn sổ tay đó, trong lúc mọi người ngớ người ra.

Mọi người đều nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Long.

Bàn Tử rất thông minh, lập tức phát hiện ra vấn đề.

Cả người anh ta không nhịn được mà kích động hỏi: "Long ca, không phải anh đã phát hiện ra rồi sao?" "Long ca, anh đã tìm thấy lối ra rồi!" "Không đúng Long ca!

Anh nhất định đã tìm ra cách rồi!

Nhất định đã tìm ra cách rồi!

Long ca, anh quá giỏi!" ...Anh ta lập tức kích động gào lên, mọi người tuy không hiểu, nhưng không nhịn được mà kích động theo.

Tiêu Long cười nói: "Ồ, đoán trúng à?" "Cần gì đoán chứ Long ca!

Long ca, anh cười rồi!

Cái nụ cười tự tin đó!

Tôi cả đời cũng không thể nhìn nhầm!" Bàn Tử tâng bốc một chút.

Tiêu Long không nhịn được mà vỗ vào đầu anh ta.

"Được rồi, mọi người bình tĩnh lại, tiếp theo tôi nói gì, mọi người cũng phải hoàn toàn tin tưởng!" "Chỉ cần tin tưởng lời tôi nói, thì mới có thể đi theo tôi ra ngoài!

Đương nhiên rồi, mọi người có thể chọn không tin." "Nhưng chỉ có một cơ hội, có thể thoát ra được hay không là tùy vào mọi người." Lời Tiêu Long vừa dứt, mọi người đã reo hò!

Còn về việc có tin hay không, cần phải hỏi sao? 1000% tin tưởng chứ!

"Nhanh đi Long ca, nhanh lên, đưa tôi ra ngoài đi!" Bàn Tử và mấy người đều có chút nóng lòng thúc giục.

Ngay cả A Ninh vốn lạnh lùng cũng nở nụ cười không ngừng trên mặt!

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi.

Cái nơi quỷ quái chết tiệt này!

"Long ca ca, có cách gì vậy?

Em nhất định sẽ đi theo anh!" Nhìn mọi người ai nấy đều nóng lòng như vậy, Tiêu Long hiểu rõ chắc chắn là đã bị mắc kẹt đến phát điên rồi.

Thực ra, hắn cũng vậy.

Bị nhốt trong một mật thất nửa ngày.

Dù đi đến đâu cũng sẽ quay về chỗ cũ.

Trước mắt có nhiều bảo vật như vậy.

Dù làm cách nào cũng không thể mang ra ngoài.

Ban đầu mọi người vô cùng tích cực lạc quan.

Mỗi người đeo đầy bảo vật trên người không ngừng thử nghiệm.

Kết quả một lần hai lần, ba lần bốn lần.

Đều mệt như chó.

Nhanh chóng mệt đến kiệt sức, mà vẫn không thoát ra được.

Trong tình huống như vậy, mọi người bắt đầu giảm bớt bảo bối trên người.

Chỉ mang một số thứ quý giá, nhẹ nhàng.

Kết quả liên tiếp, lần này đến lần khác.

Vẫn không thoát ra được.

Khiến người ta vô cùng tuyệt vọng.

Đến cuối cùng, mọi người thậm chí còn hận không thể vứt bỏ tất cả vũ khí trên người.

Đừng nói đến việc lấy bảo bối nữa.

Có thể an toàn thoát ra ngoài, mọi người đều cảm thấy như đã thắp nhang cao số.

Trong tình huống điên cuồng như vậy, ai cũng muốn phát điên.

Vì vậy, Tiêu Long rất hiểu tâm trạng của họ.

Hắn liền mở lời: “Bây giờ chỉ có một phương pháp duy nhất để ra ngoài.

Đó là lựa chọn tin tưởng tôi một cách vô lý.” “Long ca ca nói gì vậy, làm em sốt ruột quá.” Tú Tú không nhịn được nói, sốt ruột đến

mức dậm chân tại chỗ.

“Vậy thì hãy tin vào ý chí lực của mình, lát nữa, mọi người phải đi theo tôi từng bước một.

Dù đối mặt với bức tường, cũng không được nhắm mắt, không được sợ hãi.” “Đi thẳng lên tường, tôi phải bắt đầu từ đỉnh đầu, từng bước một mới có thể đi ra ngoài!” “Á?” Mọi người lập tức ngớ người ra.

Hơi suy nghĩ một chút, lập tức tuyệt vọng.

Chương 311

Đi thẳng lên tường ư?

Lại còn phải đi ngược trên đỉnh đầu để ra ngoài ư?

Tôi đâu phải thạch sùng, tôi đâu phải dơi.

Làm sao có thể đi trên tường được?

Thật sự nghĩ tôi là Người Nhện à?

Thực lực của hắn ta mạnh như vậy, nhất định có cách đi thẳng trên mặt đất.

Thậm chí đi trên mái nhà cũng không thành vấn đề.

Nhưng, tôi làm sao có thể làm được chứ?

Vừa dứt lời, trong lòng mọi người không nhịn được mà nghi ngờ.

Nhưng không dám nói ra.

Cứ thế nhìn chằm chằm Tiêu Long không chớp mắt, bày tỏ rằng mình không làm được.

Đừng nói mấy người bình thường, ngay cả A Ninh, Bàn Tử, Tú Tú ba người, đều tự nhận là mình cũng không làm được.

Ai nấy đều vẻ mặt khổ sở nhìn Tiêu Long.

Nhìn vẻ mặt của những người này, Tiêu Long hiểu ra rồi.

Quả nhiên là không tin, mặt hắn không khỏi tối sầm xuống.

"Tôi nói lại lần cuối cùng, mọi người phải tin tôi, và cũng phải tin vào chính mình!" "Đi theo tôi, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được nhắm mắt, không được sợ hãi, không được do dự, không được nghi ngờ!" "Dù có bắt mọi người đi ngược trên mái nhà, cũng phải

làm như thể có thể làm được, tuyệt đối không được có chút nghi ngờ nào." "Nếu không, kết cục của mọi người sẽ giống như những bộ xương kia, cả đời kẹt lại ở đây, rồi mắt trân trối nhìn những người khác đi ra ngoài!" "Nhớ kỹ, chỉ có một cơ hội!

Tôi cho mọi người năm phút để điều chỉnh!" Tiêu Long nói xong, nhắm mắt lại.

Mọi người vẻ mặt rối rắm.

Không có cách nào.

Bảo họ thôi miên mình có thể đi ngược trên mái nhà, đơn giản là quá khó.

Nhưng Tiêu Long cũng đã nói chỉ có một cơ hội.

Nếu không thì, chỉ có thể ở lại đây, mắt trân trối nhìn người khác đi ra ngoài.

Không tin thì cũng chỉ có thể bị ép buộc mà tin!

Năm phút đồng hồ.

Mọi người đột nhiên cảm thấy sao mà dài, sao mà lâu.

Liên quan đến sinh tử của mình.

Mỗi một giây trôi qua đều cảm thấy vô cùng dài.

Không ngừng lặp lại sự tin tưởng.

Tin tưởng Tiêu Long có thể đưa mọi người ra ngoài.

Tin tưởng lời Long ca nói là thật.

Điều quan trọng nhất là, tin tưởng bản thân, có thể tự thôi miên, rồi đi ngược từ mái nhà mà ra ngoài!

Dù là một chuyện không thể tin nổi, một chuyện khó mà tưởng tượng được!

Năm phút nhanh chóng trôi qua.

Khi Tiêu Long một lần nữa mở mắt ra, phát hiện trạng thái của mọi người đều đã thay đổi.

Lúc này Tiêu Long nhìn về phía ba người A Ninh, nói rất nghiêm túc và trịnh trọng.

“Mọi người cũng vậy, đừng cố gắng dùng sức mạnh huyết mạch, cũng đừng nghĩ rằng thực lực mạnh mẽ có thể thoát ra ngoài!” “Mọi người phải coi mình như một người bình thường, và cũng chỉ có một cơ hội, nếu không thoát ra được, tôi cũng không có cách nào giúp.” Lời này vừa dứt.

Sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Đối với những người bình thường khác, Tiêu Long còn đối xử như vậy, huống hồ là những người thân cận như vậy.

Có nghĩa là sao?

Vấn đề nghiêm trọng rồi.

Vì vậy không phải thực lực càng mạnh thì càng có thể thoát ra ngoài.

Chỉ có thể hoàn toàn tin tưởng Long ca.

Tin tưởng bản thân có thể thoát ra ngoài!

Ba người Bàn Tử, sắc mặt quả thực đã thay đổi.

Trước đó họ cũng vẻ mặt bình tĩnh, đó là vì họ cảm thấy thực lực mạnh, thoát ra ngoài một chút vấn đề cũng không có.

Nhưng bây giờ Long ca lại nói với họ, thực lực ở đây căn bản không có tác dụng.

Họ lập tức căng thẳng.

Nhanh chóng.

Điều chỉnh trạng thái.

Làm một người bình thường.

Tin tưởng chỉ cần tin tưởng Long ca, nhất định sẽ không có vấn đề!

Vì vậy, sau khi mọi người đã chuẩn bị xong, Tiêu Long mới gật đầu.

Một lần nữa nhấn mạnh.

"Đi theo tôi, tin tưởng tôi, tôi đi thế nào, mọi người đi thế đó!" "Đừng nghi ngờ, đừng hoài nghi!

Tin vào ý chí lực của mình, trong nội tâm không ngừng tự nói rằng mình có thể thoát ra ngoài, mình có thể làm được." "Nghe rõ chưa?!" "Rõ!" "Một lần nữa?" "Tôi nhất định có thể thoát ra ngoài!" Tất cả mọi người, lớn tiếng gào lên.

"Lại một lần nữa!" "Tôi nhất định có thể thoát ra ngoài!" "Nói lớn tiếng mười lần!" "Tôi nhất định..." ...Nhìn vẻ mặt quần tình kích phấn của mọi người.

Tiêu Long mới quay người lại.

Quay lưng về phía lối ra.

Không chớp mắt, từng bước đi về phía bức tường phía sau Dục Vọng Chi Cung!

Sau mười bước.

Mọi người nhìn Tiêu Long, cứ như thể đi trên đất bằng vậy.

Đột nhiên bước đi trên tường, theo như mọi người nhìn thấy, Tiêu Long, trực tiếp đi thẳng đứng trên mặt tường!

Điều đó tuyệt đối không thể xảy ra đối với người bình thường.

Nhưng mọi người bây giờ không dám làm loạn.

Cứ thế cứng đầu mà đi theo.

Trong lòng thầm niệm: Tôi nhất định có thể thoát ra ngoài!

Người thứ hai cũng bước một bước.

Nhưng đột nhiên phát hiện ra, không hề có cảm giác mất trọng lực như tưởng tượng.

Cứ như thể đi trên đất bằng vậy.

Cứ như trước đó vẫn đi bình thường.

Cứ như căn bản không có cái gọi là chuyển biến 90 độ!

Thở phào nhẹ nhõm.

Chương 312

Cuối cùng cũng hiểu ra.

Long ca có ý gì.

E rằng đây là một cái bẫy thị giác!

Hoặc là một thứ gì đó không thể lý giải!

Họ lập tức có lòng tin.

Sải bước lớn đi theo Tiêu Long về phía trước.

Những người phía sau kinh ngạc nhìn.

Người phía trước thì thẳng đứng trên tường, không ngừng đi về phía trần nhà, rồi bắt đầu đi lộn ngược trên trần nhà!

Đầu hướng xuống, chân đạp trên trần nhà, vẫn như đi trên mặt đất bằng phẳng vậy.

Mấy người đơ ra.

Thật sự không hiểu.

Rốt cuộc là chuyện gì!

Lúc này, cuối cùng có người nghi ngờ lời Tiêu Long nói, không tin, rồi rơi từ trên tường xuống.

Thậm chí có người ban đầu không tin, liền đâm thẳng vào tường.

Không như những người khác, một chân đạp lên tường là có thể đi xuống như đi trên đất bằng!

Từng bước từng bước một.

Mọi người cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Nhưng có ba người bị kẹt vĩnh viễn trong căn phòng đó.

Dù thử cách nào cũng không thể làm được như những người khác, đi trên tường nữa.

Họ khóc lóc tuyệt vọng, nhưng không có cách nào.

Chỉ có một cơ hội, chỉ có một cơ hội.

Bị bỏ lại, hoặc bỏ cuộc.

Một số người tức tối đến phát điên.

Họ nghĩ: "Nếu tôi không ra được, thì cũng đừng hòng!" nên không chút lưu tình rút súng ra, hung ác nhằm vào Tiêu Long và mấy người bắn!

Thế nhưng, mọi thứ đều vô ích.

Đạn xuyên qua người Tiêu Long và vài người khác, bắn tóe lên vài tia lửa trên tường.

Dường như bóng dáng Tiêu Long và những người đó là giả, hoặc đã tiến vào một không gian khác.

Ba người kia có thể nhìn thấy, nhưng mọi thứ họ làm hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến đối phương!

Trong đội ngũ đang đi trên trần nhà, mọi người cũng thực sự như vậy.

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, chỉ có thể nhìn thấy bóng người phía trước!

Quan trọng nhất là, mọi thứ phía sau dường như đã sụp đổ, trực tiếp bị bóng tối nuốt chửng.

Bỗng nhiên, một vệt sáng xuất hiện trước mắt.

Mọi người cuối cùng cũng đi ra.

Rồi họ phát hiện, cả thế giới không giống như nhìn lộn ngược.

Dường như không biết từ lúc nào, cơ thể đang lộn ngược của họ đã được chỉnh lại.

Thế giới mà ánh mắt họ đang nhìn thấy bây giờ là một thế giới bình thường!

Ngược lại, thế giới mà họ vừa ở trước đó dường như mới là lộn ngược!

Khi bước ra ngoài, khi nhìn thấy phía trước tựa như một hố thiên thạch khổng lồ biến thành một thế giới ngầm rộng lớn, mọi người cuối cùng cũng hoàn hồn.

Một số người không nhịn được ngẩng đầu nhìn, mới kinh ngạc phát hiện.

Trên đỉnh đầu họ, ẩn hiện trong bóng tối, có một số kiến trúc mờ mờ ảo ảo xuất hiện.

Nhìn kỹ lại, chẳng phải đó chính là Bát Quái Thành mà họ đã đi qua trước đó sao?

Hóa ra tất cả những nơi họ đã đi qua trước đó, thực chất đều ở trên đỉnh đầu của họ.

Hai thế giới, như một chiếc bánh sandwich, đối ứng lẫn nhau!

Cái này là đỉnh đầu của cái kia!

Mọi người không kìm được hít vào một hơi khí lạnh, toàn thân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Lúc này mọi người cũng dần dần phát hiện, thiếu mất ba người.

Không cần đoán, không cần hỏi, mọi người đều hiểu, ba người đó chắc chắn đã không nghe lời Long ca, rồi vĩnh viễn kẹt lại ở đó.

Trong cái thế giới đảo ngược trên đỉnh đầu bọn họ!

Không ai mở miệng bàn tán.

Cũng không ai hỏi han, nghi ngờ, hay quay lại tìm kiếm.

Sống sót đã là tốt lắm rồi.

Những người khác, đừng bận tâm nữa.

Đó là số mệnh của họ!

Lúc này, Bàn Tử mới thở hổn hển hỏi: "Long ca, chuyện gì vậy?

Tôi cứ cảm thấy thế giới này loạn hết cả lên?" Mọi người cũng tò mò nhìn.

Tiêu Long điểm danh số người.

Đa số mọi người đều đã ra.

A Ninh và mấy người cũng không ai bị lạc.

Tiêu Long yên tâm.

Rồi hắn cười nói: "Là bài kiểm tra của Vương Tàng Hải đối với tôi.

Muốn vào Vân Thiên Cung mà hắn đã dốc hết tâm tư tạo ra, thì tự nhiên phải hành xử theo quy tắc của hắn." "Nơi chúng ta vừa ở đó, ẩn chứa một trận Càn Khôn nhỏ, chuyện này tôi cũng đã nói trước rồi.

Nhưng tôi đã đánh giá thấp hắn ta, vì tên đó cực kỳ điên rồ, chia cả Vân Thiên Cung làm đôi!

Nói cách khác, Vân Thiên Cung có hai cái, một là cung điện dưới lòng đất hư ảo, một là cung điện thật!

Chính là những nơi tôi đã đi qua trước đó." Tiêu Long vừa nói vừa chỉ lên đỉnh đầu: "Đúng rồi, chính là cái thế giới kiến trúc trên đầu chúng ta!

Còn Thiên Cung chân thực mà tôi đang ở bây giờ, chính là nơi trung tâm thật sự của Vân Thiên Cung!

Thiên cung Địa cung, Âm cung Dương cung, thật thật giả giả, hư hư thực thực.

Vì vậy, cả Vân Thiên Cung đã được tạo thành một trận Càn Khôn Đảo Chuyển!

Người bình thường thật sự không thể đi ra!

Có thể tưởng tượng được không, chỉ có đi lộn ngược trên trần nhà mới có thể làm được sao?

Chỉ có đi lộn ngược mới có thể nhìn thấy thế giới thực sao?" "..." Mọi người im lặng.

Trong lòng chấn động không thôi.

Quả thật Vương Tàng Hải này quá quỷ dị.

Chương 313

Mà Long ca còn lợi hại hơn, dám phá giải nó.

Dù mọi người mang theo không nhiều bảo bối, nhưng ai mà chẳng nhét vào túi một hai món trang sức vàng bạc?

Chỉ cần lần này có thể quay về, nửa đời sau sẽ không phải lo ăn mặc!

Đi theo Long ca, tin tưởng Long ca, quả nhiên là lựa chọn đúng đắn nhất!

Không ai để ý, chỉ có vẻ mặt của Thuận Tử là không được vui vẻ, dường như có chút lo lắng.

Nhưng không ai để ý đến sự lo lắng đó.

Trong lúc Tiêu Long và mấy người đang tận hưởng thành quả chiến thắng, được Bàn Tử và những người khác tâng bốc, thì các đội khác lại không được may mắn như vậy.

Tất cả các đội đều phải trải qua 18 môn thử thách và sàng lọc!

Không ai có thể thoát khỏi.

Vì vậy, ngay cả những người đã vào trước đó!

Vẫn bị mắc kẹt trong các bài kiểm tra.

Nhưng các bài kiểm tra của mọi người không giống nhau.

Nếu trong 18 bài kiểm tra đó, bài của Tiêu Long là khó nhất, thì những bài khác sẽ đơn giản hơn.

Nhưng ngay cả như vậy, các đội vẫn tổn thất không ít.

Đầu tiên, đội của Khảo Cầu Đức gặp Hỏa Phiêu Trùng, tổn thất

một nửa số người!

Thứ hai, Ngô Tam Gia và Hạo Thiên Chân ba người, gặp mười Tôn Cương Thi Vương, dưới sự liều mạng của Ngô Tam Gia và Phan Tử, mới thuận lợi vượt ải thành công.

Thứ ba, trong đội của Trương Sơn Nhật, nhờ Tiểu Ca giúp đỡ, thuận lợi thoát khỏi Bách Túc Long Thần!

Chỉ là hơn 30 đồng đội mang theo, sống sót không quá mười người!

Thứ tư, người của Lão Cửu Môn.

Hơn trăm người, kết quả đi ra chỉ còn lại mười lăm mười sáu người.

Hơn một nửa số người đã chết trong núi lửa! ...

Các gia tộc đều ra sức thi triển thần thông, cuối cùng sau khi hy sinh một lượng lớn người, cuối cùng cũng đã đến được Thiên Cung thực sự của Vân Thiên Cung!

Mọi người xuất hiện ở các vị trí khác nhau, nhưng tất cả đều hướng đến trung tâm sâu thẳm của hố thiên thạch khổng lồ phía trước!

Một thế giới quỷ dị dường như ẩn hiện bên trong đó!

Một thế giới ngầm rộng lớn, dường như mặt đất bị đập mạnh đến mức tạo thành một hố sâu khổng lồ.

Hình dạng đó có thể được miêu tả bằng hình ảnh những hố tròn trên mặt trăng.

Chỉ là thế giới ngầm này khá u ám.

Ngay cả khi xung quanh có một số loài thực vật nhỏ phát sáng, mọi người vẫn không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo.

Nhưng không gian cực kỳ rộng lớn.

Vị trí mọi người đang đứng chỉ là rìa trên cùng của cả hố, như đứng trên một cái hố lớn, nhìn xuống thế giới bên dưới.

Nơi mọi người cần đến là trung tâm phía dưới của cả hố lớn.

Nhìn xem thế giới ngầm này thật hùng vĩ làm sao, đặc biệt là những kiến trúc quỷ dị ẩn hiện bên dưới.

Bàn Tử không nhịn được kêu lên: "Long ca, mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này?

Nơi quỷ dị quá vậy?

Chẳng lẽ cũng là do Vương Tàng Hải cho người đào ra à?" Những người khác cũng kinh ngạc không thôi.

Dù sao ở đây có dấu vết của sự can thiệp lớn của con người.

Toàn bộ bố cục giống như một sân vận động, có từng tầng bậc thang.

Muốn xuống trung tâm bên dưới, phải đi từng bậc thang này xuống.

Nhưng trên những bậc thang này, đầy rẫy các loại cơ quan.

Tại sao lại nhìn ra có cơ quan?

Bởi vì một số cơ quan đã phát động hình phạt rồi.

Một số kẻ xui xẻo đã biến thành xương trắng, nằm la liệt ở đó!

Vì vậy rất hiển nhiên.

Những lời Trần Bì A Tứ nói trước đây đa phần là giả dối.

Hắn không nói rõ tình hình.

Nếu Vương Cung dưới lòng đất bị mắc kẹt, vậy những người ở

đây từ đâu tới?

Tiêu Long nhìn xung quanh, kể cho mọi người một câu chuyện về thiên thạch.

"Truyền thuyết kể rằng..." Một ngày nọ ở thời thượng cổ, sau khi hai quốc gia thần bí đại chiến, sinh linh đồ thán, vạn vật bị hủy diệt.

Thiên tai kiếp nạn liên tiếp xuất hiện.

Người của hai bộ lạc đánh nhau long trời lở đất.

Các loại bí thuật cổ xưa liên tiếp được thi triển, sức mạnh cường đại, những kẻ hủy diệt mạnh mẽ cũng rất nhiều!

Loài người sắp bị hủy diệt rồi.

Nhưng hai đại quốc, hai bộ tộc vẫn không ngừng chinh chiến.

Vì vậy, ông trời không thể chịu đựng được nữa.

Đã giáng xuống một thiên thạch từ ngoài không gian!

Một viên thiên thạch từ ngoài vũ trụ, xuyên qua cuộc chiến tranh giữa hai bộ tộc.

Hủy diệt tất cả những người tham chiến.

Thậm chí trực tiếp hủy diệt cả hai bộ lạc.

Khoảnh khắc đó, trời đất sụp đổ, vạn vật tan nát.

Cả thế giới dường như bị nhấn chìm.

Hai bộ lạc, từ đó biến mất trên thế giới này.

Một đại lục mới nhanh chóng hình thành, và mãi mãi bị chôn vùi dưới lòng đất.

Mọi người nghe xong đều vô cùng chấn động.

Quả thật khớp với mọi thứ trước mắt.

Bởi vì xung quanh có những cây đại thụ cổ xưa đã bị tôi luyện từng lớp.

Chỉ là những cây đại thụ đó trong tầng nguyên thủy đã hoàn toàn biến thành hóa thạch.

Nhưng mọi thứ xung quanh vẫn như năm đó, bị hủy diệt hoàn toàn trong một khoảng thời gian cực đoan.

Cứ như cả thế giới đã bị phong ấn, biến thành quỷ vực.

Nhưng trời cao có đức hiếu sinh, đã để lại một lối thoát!

Một cánh cổng, mọi người tìm kiếm Thanh Đồng Môn.

Chương 314

Những anh linh thượng cổ bị chôn vùi, ở trong thế giới phía sau Thanh Đồng Môn.

Hai bộ lạc thất lạc đó, ở trong thế giới phía sau Thanh Đồng Môn.

Tất cả những bí mật, đều ở trong thế giới phía sau Thanh Đồng Môn.

"Long ca ca, vậy đó có phải là Quỷ Vật thượng cổ mà Vạn Nô Vương Quốc Thủ Hộ Thần đã đi ra từ sau Thanh Đồng Môn không?" Tú Tú tò mò hỏi.

Cô bé đã liên kết hai câu chuyện lại với nhau.

Quả thật có cảm giác đó.

Bởi vì trong truyền thuyết Vạn Nô Vương, mỗi đời Vạn Nô Vương chỉ khi tiến vào Thanh Đồng Môn mới có thể trở thành Thủ Hộ Thần của vương quốc.

Có truyền ngôn rằng Vạn Nô Vương sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn đã nhận được truyền thừa.

Hiện tại, kết hợp với câu chuyện của Long ca, dường như thật sự có thể giải thích được.

Mắt mọi người sáng rực.

Một số người vốn dĩ cho rằng Thanh Đồng Môn không liên quan gì, giờ đây trong lòng cũng trở nên nóng bỏng.

Bởi vì vạn nhất mà vào được, rồi vạn nhất mà có được truyền thừa nào đó, chẳng phải đời này sẽ vô địch thiên hạ sao?

Có thể có được nhiều bảo bối hơn, nhiều tiền hơn, địa vị cao hơn.

Ai lại chê tiền ít?

Ai lại chê địa vị thấp?

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Tiêu Long cũng không làm mất đi sự tích cực của họ.

Dù sao, có thêm hy vọng, thêm giấc mơ, mới có thể kích phát tiềm lực của họ.

Mới có thể có thêm thực lực để làm bia đỡ đạn.

Dù sao thì ai cũng không biết tình hình phía sau Thanh Đồng Môn thế nào.

Bên trong rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào! (Tiêu Long) Mở Hoàng Kim Đồng, cẩn thận từng li từng tí đánh giá thế giới bên dưới.

Hang ổ của Thủ Hộ Thần Vạn Nô Vương, ở phía dưới, vị trí trung tâm nhất.

Một cỗ quan tài đồng khổng lồ, bị từng sợi dây xích đồng khổng lồ treo lơ lửng giữa không trung.

Tổng cộng chín sợi.

Là số cực.

Cỗ quan tài đồng khổng lồ này, to bằng một chiếc xe tải đầu kéo.

Ước tính phải nặng hơn trăm tấn.

Có thể thấy thứ bị phong ấn bên trong, hoặc Vạn Nô Vương đang ngủ say trong đó, mạnh mẽ và đáng sợ đến mức nào.

Những sợi dây xích đồng khổng lồ kia, cách xa hàng ngàn mét mà vẫn cảm thấy to bằng thắt lưng người trưởng thành.

Nếu đến gần mà nhìn, đường kính phải hơn mười mét!

Đáng sợ!

Cả quan tài đồng treo lơ lửng trong không trung.

Phía dưới cỗ quan tài đồng khổng lồ đó, là một thiên thạch vô cùng lớn, chỉ lộ ra một nửa nhỏ.

Ở chính phía nam của thiên thạch đó, một cánh cổng Thanh Đồng Môn cực kỳ đồ sộ ẩn hiện ở đó.

Mắt Tiêu Long sáng rực lên ngay lập tức.

Nhưng xem ra muốn vào Thanh Đồng Môn, trước tiên phải đi xuống đáy cái hố lớn này.

Giải quyết một loạt cơ quan trên đường.

Rồi thoát khỏi sự canh giữ của cỗ quan tài đồng khổng lồ kia!

Mới có thể xuống tận cùng, mở Thanh Đồng Môn và đi vào.

Lúc này, bất ngờ xảy ra.

Mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ toàn bộ không gian đột nhiên tăng cao.

Dường như một ngọn núi lửa đột nhiên bùng nổ vậy.

Cả thế giới đột nhiên biến thành màu đỏ rực.

Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện, mọi thứ dưới chân đều được tạo thành từ dung nham đã nguội!

Từ những khe nứt đó, thoát ra hơi nóng đáng sợ!

Không, nó chợt đến chợt đi.

Nhưng nhiệt độ mạnh mẽ trong khoảnh khắc đó đã trực tiếp đốt cháy quần áo trên người nhiều người!

Nếu không phải Tiêu Long phản ứng nhanh, trực tiếp dùng sức mạnh hàn băng bảo vệ, e rằng những kẻ xui xẻo đã trực tiếp biến thành xác khô rồi.

Mọi người sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Bị loại hơi nóng gián đoạn này làm cho lòng phức tạp không thôi.

Cũng sợ hãi.

Nhưng đó không phải là điều đáng sợ nhất.

Một số chuyện vừa mới kết thúc.

Lại đột nhiên nghe thấy tiếng xào xạc.

Chớp mắt tiếng động càng lúc càng lớn.

"Nhìn kìa!" Xung quanh đột nhiên trào ra rất nhiều giun dung nham!

Lớn nhỏ, dày đặc, số lượng nhiều không kể xiết.

Dường như bị đợt sóng nhiệt vừa rồi trực tiếp làm cho cuồng nhiệt, điên cuồng lao về phía mọi người.

Không cần Tiêu Long mở miệng.

Bàn Tử dẫn theo những người đang phẫn nộ, trực tiếp xông lên!

Cuộc đại chiến giun dung nham, lại một lần nữa bắt đầu!

Tiêu Long nheo mắt.

Hắn biết, trận đại chiến thực sự đã kéo màn.

A Ninh, Bàn Tử và mấy người khác dẫn theo những người còn lại đại chiến.

Tiêu Long ở phía sau chỉ điểm.

Lúc thì tấn công bên này, lúc thì tấn công bên kia.

Nhanh chóng xử lý toàn bộ đám côn trùng lớn.

Những con côn trùng nhỏ kia cũng cảm nhận được sự đáng sợ, nhanh chóng rút lui.

Đặc biệt là A Ninh và ba người kia, lợi dụng sức mạnh huyết mạch cường đại, giúp đỡ những người khác, khiến ngọn lửa trong tay họ bùng phát thành ngọn lửa càng đáng sợ hơn.

Khiến những con côn trùng lớn đó như thiêu thân lao vào lửa.

Cuối cùng cũng tiêu hao hết.

Sau một trận chiến, mọi người mệt mỏi rã rời, bắt đầu ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chương 315

Tiêu Long ở đó giúp họ tinh luyện tinh huyết.

Rồi phân phối cho ba người mỗi người một ít.

Chỉ là đối với A Ninh và Tú Tú hai người, một chút tinh huyết này không có tác dụng gì nhiều.

Hiệu quả tăng cường thực lực không lớn.

Nhưng đối với Bàn Tử thì lại khác.

Sau một thời gian tích lũy, sức mạnh huyết mạch của hắn cuối cùng đã đột phá Thiên Giai!

Ngưng tụ ra một con Giao Long Thần Tượng!

Thực lực cũng tăng lên một đoạn lớn.

Cùng lúc đó, Bàn Tử liền bắt đầu nịnh hót.

Hết cách rồi, thực lực Tiêu Long mạnh, khả năng chỉ huy cũng mạnh.

Mọi người đều biết, nếu không có Tiêu Long ở bên cạnh chỉ điểm, muốn nhanh chóng tiêu diệt đám giun dung nham này không hề dễ dàng.

Cộng thêm những lời giải thích của Tiêu Long trước đó về bao nhiêu truyền thuyết.

Kiến thức thật sự uyên bác không tả xiết.

Thực lực cường đại lại có học vấn, thật khiến người ta vừa hâm mộ, vừa ghen ghét, vừa hận mà!

Khi mọi người nghỉ ngơi gần xong.

Vừa mới xuất phát không lâu, phá giải được vài cơ quan nhỏ.

Bàn Tử đang cảm thấy mình là một cường giả.

Đột nhiên.

Một đội ngũ xuất hiện bên cạnh.

Hai bên lập tức cảnh giác.

Cùng lúc đó, họ nhìn rõ đối phương.

Chính là Trần Bì A Tứ và những người đã bỏ chạy trước đó!

Chỉ là toàn bộ đội ngũ bây giờ đã tan tác.

Sống không thể thảm hơn.

Đội ngũ vốn hơn hai mươi người, giờ chỉ còn lại bảy tám người rải rác.

Còn không bằng số người bên Tiêu Long.

Ai nấy mình đầy thương tích.

Ai nấy đều biến thành chim sợ cành cong, một chút động tĩnh cũng sợ hãi đến không chịu nổi.

Nếu không phải vừa rồi họ la hét ầm ĩ, Bàn Tử và những người khác còn chưa chắc đã phát hiện ra.

Khi những người từng là thủ hạ của Trần Bì A Tứ theo Tiêu Long, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của lão đại cũ, rồi nhìn những đồng đội theo lão đại cũ đáng thương đến vậy.

Trong lòng họ có một cảm giác kỳ lạ.

Vừa hưng phấn vừa hả hê.

Họ cảm thấy vô cùng tự hào về lựa chọn của mình.

"Nhìn xem bọn họ thảm hại cỡ nào!

Còn nhìn chúng ta này.

Ai nấy béo tốt khỏe mạnh, không bệnh tật gì.

Mỗi lần đều không cần phải xông lên chịu chết, chỉ cần ở bên cạnh bổ đao là được rồi.

Đây chính là sự khác biệt giữa người với người ư?

Đây chính là cái lợi khi đi theo Long ca ư?

Nhìn mà xem!" Trần Bì A Tứ và thủ hạ của hắn nhìn thấy Tiêu Long và mấy người sống sung sướng đến vậy, trong lòng liền mất cân bằng.

Khỏi phải nói trong lòng họ thất vọng đến mức nào.

Ngay cả Trần Bì A Tứ cũng hối hận không thôi.

Hắn không nhịn được nghĩ: "Nếu trước đó mình không lén lút bỏ chạy, mà cứ đi theo Long ca, chẳng phải sẽ không thảm hại đến mức này sao?" Hối hận thật.

Nhưng giờ mà mặt dày theo lên, thật sự mất mặt quá.

Người ta chưa chắc đã muốn mình.

Quan trọng nhất là, nhìn thấy nơi bảo địa cuối cùng rồi.

Những người khác đều là đối thủ.

Không!

Đều là kẻ địch!

Nếu những tên này đã chọn đi theo Tiêu Long, vậy chúng là kẻ địch của mình.

Đặc biệt, trong lòng Trần Bì A Tứ bất mãn.

Đối với sự phản bội của những kẻ còn lại.

Bởi vì hắn đã nói rõ rồi.

Tại sao những tên này không quay về vòng tay mình?

Tại sao không mau phản bội?

Quay về đội của mình?

Nếu mình tiến lên, và họ kẹp lại từ phía sau, chưa chắc đã không có cơ hội!

Nhưng những tên này, bất kể hắn đưa ánh mắt thế nào, ai nấy đều giả vờ không thấy.

Thật sự quá đáng ghét!

"Nếu đã vậy, nếu đã chọn phớt lờ ta.

Nếu đã chọn đi theo Tiêu Long.

Thì lão tử cũng sẽ không để các ngươi sống yên!

Không đi theo lão tử, thì cũng không thể để các ngươi đi theo Tiêu Long!

Lúc đó, các ngươi sẽ trở thành kẻ địch của ta." Thế là Trần Bì A Tứ hơi âm hiểm nói: "Đám tiểu cẩu đản kia, mấy đứa đang ngớ ra ở đó làm gì?

Không mau động thủ đi?!" Một câu nói đó.

Mấy tên thủ hạ liền đơ ra.

Mấy tên lính đánh thuê bên cạnh cũng lập tức cảnh giác.

Ngay lập tức chĩa súng vào họ.

Mấy người đều sợ đến ngớ người.

Ngay cả Bàn Tử và A Ninh ba người cũng nhìn với vẻ mặt phẫn nộ.

“Hóa ra là nội gián, đồ phản bội!

Đáng chết!” “Long ca, tên này giao cho tôi!

Chương 316

Nhất định sẽ không để hắn yên.” “Không không không Long ca, tôi thật lòng mà!

Tuyệt đối sẽ không phản bội đâu!” “Đúng vậy Long ca, anh nhất định phải tin em nha!

Em thật sự không dám đâu, đều là lừa người cả!” Mấy người liền hoảng sợ.

Cả đội hình liền hỗn loạn.

Lúc này, Trần Bì A Tứ ra lệnh cho thủ hạ động thủ.

Tiếng súng vang lên.

Nhưng đột nhiên, hai nhóm người vốn đang ồn ào, hỗn loạn phía sau Tiêu Long, chợt im lặng.

Tất cả các nòng súng đồng loạt chĩa ra ngoài, trực tiếp bao vây Trần Bì A Tứ và những người kia.

Với vẻ mặt cười lạnh, chế giễu nhìn Trần Bì A Tứ đang ngớ người.

Trần Bì A Tứ quả thực đã đơ ra.

Nhất thời không phản ứng được tình huống.

Lúc này, Bàn Tử và Thuận Tử đứng ra.

Với vẻ mặt đắc ý kiêu ngạo, họ chĩa súng vào đầu Trần Bì A Tứ nói: “Não là một thứ tốt, nhưng tiếc là ngươi không có.

Đáng tiếc thật!” “Bàn ca nói đúng, không có chút não nào sao?

Theo hắn thì có tác dụng quái gì?

Phản bội?

Ha ha!" Trần Bì A Tứ lập tức tuyệt vọng!

Huống chi những tên thủ hạ của hắn.

Đều đã chứng kiến sự đáng sợ của Tiêu Long.

Vì vừa rồi tấn công bất ngờ không thành công, vậy thì họ biết điều tiếp theo mình phải đối mặt sẽ là cuồng phong bạo vũ.

Ai nấy đều sợ đến mức quỳ xuống cầu xin.

Nhưng những người phía sau lại cười lạnh.

Mặt đầy vẻ chế giễu.

Có người thậm chí không nhịn được lẩm bẩm: "Thật ngu ngốc!

Không hề biết Long ca đáng sợ đến mức nào!" "Không được chứng kiến kết cục của những kẻ phản bội kia thật đáng tiếc." "A, bây giờ tôi còn cảm thấy da đầu tê dại!" "Ừm!

Cứ thế mà từng miếng thịt trên người bị xé ra, biến thành bộ xương khô, không thể phản kháng!

Quá đáng sợ!" Lời chế giễu của mấy người đó, trực tiếp làm một số người sợ đến tè ra quần.

Họ khóc cha gọi mẹ không ngừng cầu xin, nhưng không có tác dụng gì cả.

Tiêu Long không chút biểu cảm nói: "Động thủ đi." Bàn Tử và mấy người kia lập tức hưng phấn.

Liền bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của Tiêu Long.

Xử lý tàn nhẫn những kẻ không biết trời cao đất rộng, không tự lượng sức này!

Trải nghiệm một trận, nghệ thuật giết chóc!

Chỉ là trong lòng họ đối với sự tàn nhẫn của Tiêu Long, có nhận thức sâu sắc hơn.

Những kẻ đáng thương đó, đặc biệt là Trần Bì A Tứ, chỉ có thể nhìn người bên cạnh mình từng người một bị giết.

Hắn đã trải nghiệm được điều mà mấy người kia nói trước đó.

Gọi là tâm ngoan thủ lạt!

Gọi là lạnh lùng vô tình!

Cuối cùng tuyệt vọng rồi.

Trần Bì A Tứ, đột nhiên hóa điên.

Bộc phát toàn bộ thực lực.

Thiên Giai hậu kỳ.

Hắn liều mạng lao về phía Bàn Tử.

Trong lúc Bàn Tử và những người khác giật mình, A Ninh chuẩn bị cứu người, Trần Bì A Tứ liền nhảy thẳng xuống vách đá phía trước.

Cực kỳ dứt khoát.

Không chút do dự, không chút dây dưa!

Bàn Tử và mấy người kia vội vàng chạy tới xem.

Vẻ mặt đầy vẻ không thể tin được.

"Tên này, cũng đủ tàn nhẫn!

Thà tự sát, cũng không muốn bị Bàn Tử và mấy người chơi cho chết!

Bội phục, bội phục!" Trần Bì A Tứ trực tiếp nhảy vực, thà chết chứ không muốn bị tra tấn.

Điều này ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ tới một chút nào.

Ban đầu Tiêu Long còn định chơi đùa với hắn ta một chút cơ.

Kết quả tên này lại dứt khoát đến đáng sợ.

Nhưng đây chỉ là một đoạn nhỏ, không ảnh hưởng lớn đến mọi người.

Họ tiếp tục tiến lên.

Dọc đường chém tướng diệt địch, căn bản không có đối thủ một hợp.

Nhanh chóng đến trung tâm đáy hố.

Mọi người mới kinh ngạc nhìn.

Cỗ quan tài đồng này khổng lồ đến mức nào.

Đơn giản như một ngọn núi nhỏ vậy.

Mọi người đứng bên cạnh, chỉ có thể ngước nhìn.

Cùng với không gian rộng lớn, treo lơ lửng cỗ quan tài đồng khổng lồ đó.

Chín sợi xích khổng lồ, phong ấn ở phía trên, buộc chặt nó lại.

Mỗi một sợi xích, quả thực còn thô hơn cả thắt lưng người trưởng thành!

Mọi người thậm chí có thể nhìn rõ hoa văn khắc trên đó.

Nhưng nhìn kỹ lại.

Đó không phải hoa văn, mà rõ ràng là từng con rết nối đuôi nhau!

Càng đến gần quan tài đồng, hình thể rết càng lớn.

Điều đáng sợ nhất là, trên cỗ quan tài đồng khổng lồ đó, còn bò đầy giun dung nham dày đặc.

Những con dài một hai mét, ba bốn mét nhan nhản khắp nơi.

Đáng sợ hơn nữa là, phía dưới quan tài đồng, phủ phục trên tế đài khổng lồ, là chín con Bát Tí Long Thần khổng lồ!

Hình thể vượt quá 20 mét!

Chương 317

Chúng lần lượt quay mặt về chín hướng.

Giống như tượng đá và hóa thạch, chúng đang vác cỗ quan tài đồng phía trên.

Mọi người nhìn thấy, trong đầu không tự chủ được hiện ra bốn chữ: Cửu Long Đài Quan!

Mẹ kiếp, đây mới là Cửu Long Đài Quan thật sự nha!

Mọi người càng kinh ngạc hơn khi phát hiện.

Chín con Thần Long khổng lồ này, không phải tượng đá, không phải vật trang trí.

Mà là những con Rết Vương siêu cấp còn sống!

Đừng nhìn chúng bất động.

Nhưng mỗi con đều đang hô hấp chậm rãi.

Hơn 30 phút thở ra một lần.

Nửa giờ hít vào một lần.

Một nhịp hô hấp hoàn chỉnh, mất đúng một giờ!

Có một điểm, trên người chúng cũng bị xích sắt xiềng chặt.

Nhìn kỹ, hóa ra không chỉ có tám cánh tay.

Chỉ là những cái khác đã bị chặt đứt.

Có thể nhìn thấy dấu vết!

Chỉ còn lại tám cánh tay thô tráng nhất!

Mỗi con đều cầm một vũ khí cường đại trong tay.

Ngay cả mọi người, những sinh vật này cũng không có chút phản ứng nào.

Tám đầu Bát Tí Long Thần Vương, đáng sợ đến tột cùng.

Bàn Tử vốn rất hoạt bát, cũng lập tức bình tĩnh lại.

Bởi vì bất kỳ một con Long Thần Vương nào trong số đó, đều là tồn tại ngang với Vương Giả đỉnh phong.

Bây giờ, một kẻ Thiên Giai sơ kỳ nhỏ bé mà xông lên, khác nào tự tìm cái chết.

Ngay cả khi chúng đang phủ phục ở đó bất động, Bàn Tử vẫn cảm thấy mình có xông lên chém cũng không giết chết được.

Một loại cảm nhận về nguy hiểm!

Không thể không tin.

Nhưng muốn vào Thanh Đồng Môn bên dưới, nhất định phải đi xuống từ đây.

Mặc dù không nhất thiết phải mở cỗ quan tài đồng khổng lồ kia.

Nhưng con đường xuống của mọi người, đã bị chín con Long Thần Vương chiếm giữ, muốn đi xuống không dễ dàng như vậy.

Chúng cứ như những vị thần hộ mệnh cuối cùng vậy.

Bàn Tử không tự chủ được nhìn về phía Tiêu Long.

Những người khác cũng vậy.

Tiêu Long liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Thứ đáng sợ nhất là thứ bên trong cỗ quan tài này, tôi sẽ giúp trấn áp nó!

Không để nó tỉnh lại nhanh như vậy, còn về chín con Long Thần Vương, thì giao cho các cậu.

Nếu hạ được chúng, Bàn Tử, thực lực của cậu nhanh chóng có thể

tăng lên Vương Cấp hậu kỳ.

Còn hai người kia, cũng có một tia hy vọng đạt đến đỉnh phong!" Tiêu Long vừa nói vậy, mắt ba người kia lập tức sáng rực.

Thuận Tử đang ẩn nấp phía sau, sắc mặt lại khẽ biến đổi.

"Đã đến lúc này rồi.

Tại sao những tên đó vẫn chưa đến?

Nếu thật sự để Tiêu Long đánh bại những thủ hộ thú này, đến trước Thanh Đồng Môn, thì thật sự đã quá muộn rồi!" Trong lúc nội tâm cực kỳ sốt ruột.

Bàn Tử và ba người kia đã xuất phát!

Nhưng mục đích của Tiêu Long lại có một cái khác.

Bởi vì hắn mơ hồ nhìn thấy.

Ở vị trí trung tâm được chín con Bát Tí Long Thần Vương canh giữ, có một cỗ quan tài đồng nhỏ được khảm vào giữa tế đài.

Vì nó gần như hòa làm một với cả tế đài, mọi người nhất thời không phát hiện ra vấn đề.

Nhưng Tiêu Long nhìn thấy.

Hắn cảm nhận được dao động quỷ dị.

Dao động sức mạnh linh hồn.

Có một loại cảm giác vạn quỷ triều bái.

Như thể đó là thứ không thuộc về thế giới này.

Tiêu Long chợt nhớ ra một thứ.

Thứ mà mọi người vẫn luôn tìm kiếm.

Quỷ Tỳ!

Nếu thật sự là thứ đó, và hắn có được nó.

Thì tự nhiên sẽ là một niềm vui bất ngờ cực lớn.

Vì vậy Tiêu Long quyết định, để ba người kia hấp dẫn hỏa lực.

Hắn sẽ lén lút điều tra.

Nhưng Tiêu Long cũng hiểu rõ.

Nếu thứ đó thật sự là Quỷ Tỳ, thì chỉ cần có được vật này.

E rằng cỗ quan tài đồng phía trên cũng sẽ hoàn toàn được giải trừ phong ấn.

Một Tôn Quỷ Tỳ, e rằng được dùng làm bảo vật phong ấn!

Không quản được nhiều như vậy nữa.

Tất cả bảo vật đều là của mình!

Ai cũng không thể ngăn cản!

"Giết!" Bàn Tử và ba người kia trực tiếp xông lên.

Cùng lúc đó, dường như cảm ứng được sức mạnh huyết mạch cường đại, hoặc cảm ứng được sự xâm nhập.

Chín con Long Thần dần dần tỉnh lại.

Khi Bàn Tử và ba người kia vừa hợp lực chém đứt một cái đuôi, đã hoàn toàn kinh động những quái vật này.

"Hống!" Một tiếng gầm giận dữ vang trời lở đất.

Tám con còn lại lập tức tỉnh dậy.

Cùng một lúc, chúng trực tiếp lao tới như rồng dữ vồ mồi, xông thẳng vào ba người kia.

Kéo theo những sợi xích phía sau, tạo ra tiếng va chạm "đinh đinh đông đông" dữ dội.

Chương 318

Dường như cả không gian đều vang vọng trong tiếng va chạm đáng sợ đó!

Cùng lúc đó, ở các hướng khác.

Từng đội ngũ sắc mặt chợt biến đổi, không nói hai lời, lập tức dẫn người tăng tốc.

"Mau lên!

Mau lên!" Tiêu Long đứng dưới quan tài đồng.

Nhìn những bóng người ẩn hiện ở xa.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười.

"Xem ra sắp đến rồi.

Vậy thì để tôi châm thêm lửa, đốt cháy mãnh liệt hơn nữa đi!" Không tiếng động nào.

Huyết mạch Bạch Hổ bộc phát.

Tốc độ đạt đến cực hạn, trong nháy mắt hắn xuất hiện trước cỗ quan tài đồng nhỏ ở trung tâm tế đài.

Cùng lúc đó.

Huyết mạch Thiên Mã bộc phát.

Sau lưng xuất hiện một đôi cánh trắng tinh khiết.

Chỉ trong nháy mắt cầm lấy cỗ quan tài đồng nhỏ, hắn nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Trực tiếp quay trở lại vị trí cũ.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trời đất sụp đổ.

Những sợi xích vốn vô cùng kiên cố kia.

Đột nhiên bị sức mạnh khổng lồ của những quái vật đó kéo đứt nát.

Như thể đã mất đi tất cả sức mạnh trấn áp thần tính ban đầu.

Chỉ dựa vào sự thô cứng, căn bản không có tác dụng gì!

Ngay lập tức bị giật đứt.

Bàn Tử và ba người kia.

Nhất thời lâm vào nguy hiểm.

Không thể ứng phó.

Các đội khác sắp đến rồi.

Chín con Bát Tí Long Thần cuồng bạo này, lập tức nhìn chằm chằm họ.

Lúc này, Tiêu Long đang ẩn nấp ở phía sau an toàn.

Với vẻ mặt tươi cười, hắn mở cỗ quan tài đồng nhỏ.

Một chiếc ấn ngọc toát ra khí tức âm hàn, tựa như đến từ địa ngục, xuất hiện trong tay Tiêu Long!

Khoảnh khắc đó, gió âm thổi qua.

Dường như cả thế giới đều xảy ra một loại biến hóa không thể lường trước được!

Chín con Long Thần Vương càng trở nên cuồng bạo hơn.

Như thể một đứa trẻ bị cướp mất kẹo mút vậy.

Chúng lập tức nổi điên.

Phá hủy điên cuồng khắp nơi.

Những đội vừa mới chạy tới cũng lâm vào nguy hiểm.

Căn bản không kịp xem chuyện gì đã xảy ra.

Trận chiến trực tiếp bùng nổ.

Chín con Long Thần Vương trực tiếp coi họ là những kẻ xâm nhập, không chút phân biệt mà bắt đầu tấn công.

A Ninh và ba người kia lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Suýt chút nữa bị vây công, lại phải cầu cứu rồi.

Không có đội nào khác.

Đúng lúc này đã đến.

Bên Tiêu Long.

Những thủ hạ của hắn trốn trong góc, run rẩy.

Nhìn cảnh tượng cuồng bạo trước mắt.

Đặc biệt sợ bị phát hiện.

Nhưng vô dụng.

Trốn tránh không có tác dụng.

Khi chín con Long Thần Vương cuồng bạo, những con rết nhỏ và giun dung nham lớn bám trên xích cũng đồng thời tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Chúng ngửi thấy khí tức liền lao tới, nhưng khi đến gần Tiêu Long, chúng lại chọn cách tránh đi.

Vì vậy những người khác đã gặp xui xẻo.

Bị buộc phải lâm vào chiến đấu.

Đội của Khảo Cầu Đức và những người khác cũng vậy.

Từng đợt rết dày đặc, trực tiếp che phủ cả bầu trời.

Trong nháy mắt bao phủ những người áo đen kia.

Trận chiến không ngừng bùng nổ.

Tiêu Long ở đó, vui vẻ kiểm tra thu hoạch.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Trước tiên để Bàn Tử và ba người kia rèn luyện.

Đồng thời cũng để chín con quái vật tiêu hao thực lực của các đội khác.

Tiêu Long ở đó, ngồi hưởng lợi ngư ông.

Quỷ Tỳ trong tay, quả thực đã mang lại cho Tiêu Long một số lợi ích.

Lợi ích to lớn.

Khi mọi người đang bận túi bụi, Tiêu Long liền lấy ra lượng lớn linh hồn chi lực ẩn chứa trong Quỷ Tỳ.

Phệ Hồn Châu trực tiếp được lấy ra, điên cuồng thôn phệ linh hồn chi lực bên trong.

Hồn mạch của Tiêu Long cũng bắt đầu nhanh chóng tiến hóa.

Trong nháy mắt, từ cao cấp hậu kỳ, trực tiếp đột phá Thiên Giai sơ kỳ!

Độ bão hòa trực tiếp đạt 55%!

Vẫn đang không ngừng tăng trưởng.

Chương 319

Tiêu Long chỉ cảm thấy linh hồn chi lực trong khoảnh khắc đó đã trực tiếp bao trùm toàn bộ khu vực.

Mọi hành động nhỏ nhất của mỗi người đều có thể được cảm nhận rõ ràng.

Cộng thêm sức mạnh hàn băng vô thanh vô tức, mọi hành động của mỗi người đều nằm trong tầm kiểm soát của Tiêu Long.

Lúc này Tiêu Long cũng cuối cùng phát hiện ra Thuận Tử có điều không ổn!

Nhìn thì không có vẻ nguy hiểm, rất bình thường.

Nhưng xung quanh tên này, lại không có một con côn trùng nào!

Mà một người bình thường thì có thể làm được gì?

Vì vậy thân phận của tên này chắc chắn có vấn đề.

Tiêu Long chỉ một tấc một tấc điều tra.

Không phát hiện ra vấn đề lớn.

Chỉ cảm thấy tuổi của hắn.

Rõ ràng không giống hai ba mươi tuổi.

Mà ngược lại có một loại cảm giác hai ba trăm tuổi.

Tuyệt đối là một lão quái vật.

Hơi kỳ lạ.

Tên này rốt cuộc là ai?

Lại có mục đích gì?

Tại sao ngay cả mình cũng không phát hiện ra tình huống?

Nhưng Tiêu Long phát hiện thực lực của hắn, dường như đang không ngừng chuyển đổi giữa Thiên Giai đỉnh phong và Thần Cấp.

Dường như rất không ổn định.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng đã che giấu được cảm nhận của những người khác.

Ngay cả Tiêu Long cũng chỉ lúc này mới phát hiện ra.

Có thể thấy sự quỷ dị của tên này.

Nhưng Tiêu Long, trước khi chưa biết mục đích của hắn, cũng không trực tiếp ra tay.

Chuẩn bị để lại quan sát.

Dù sao thì cả thế giới dưới lòng đất đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn không sợ tên đó thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Lúc này, trận chiến của mọi người cuối cùng cũng đi đến hồi kết!

Chín con Long Thần Vương tuy mạnh mẽ, nhưng mỗi đội cũng không phải là hạng xoàng.

Dưới sự dốc toàn lực ra tay, dần dần tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng mỗi đội hoàn thành đều không vội vàng đi giúp những người khác.

Mà ngược lại trốn xa xa xem kịch.

Với vẻ mặt cảnh giác trừng mắt nhìn người khác.

Đặc biệt là Tiêu Long.

Nhưng Tiêu Long căn bản không để ý.

Ngược lại, hắn lặng lẽ, lấy tinh huyết của những con Long Thần Vương bị giết!

Khiến họ đẹp đẽ làm công cho mình một lần.

Nhanh chóng.

Khi con cuối cùng bị Tú Tú và ba người kia hạ gục, ba người đó cũng với vẻ mặt cảnh giác quay về bên cạnh Tiêu Long.

Tiêu Long đã hoàn thành việc lấy tinh huyết.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thu được 9 giọt tinh huyết Bát Tí Long Thần Vương, Vương Cấp đỉnh phong!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thu được 3 giọt tinh huyết Vạn Nô Vương, Vương Cấp đỉnh phong!

Đã đủ điều kiện hợp thành 5 giọt, có hợp thành không?" "!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã nhận được 5 giọt tinh huyết Vạn Nô Vương, Vương Cấp đỉnh phong, bắt đầu hợp thành!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hợp thành tinh huyết Vạn Nô Vương thành công!

Nhận được Thượng Cổ Chiến Thần Xi Vưu Huyết Mạch!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã nhận được Thượng Cổ Chiến Thần Xi Vưu Huyết Mạch, huyết mạch trực tiếp tiến hóa Thiên Giai sơ kỳ, nắm giữ Thượng Cổ Chiến Thần Khu!" Thượng Cổ Chiến Thần Khu: Đỉnh thiên lập địa, trượng bát kim thân, vạn ma bất xâm, nhục thân vô địch! (Chú ý: Khi sử dụng Thượng Cổ Chiến Thần Khu, công kích vật lý dưới Hoàng Cấp/Thần Cấp sẽ vô hiệu) Mắt Tiêu Long chợt mở to.

Không ngờ lần thưởng này lại hậu hĩnh đến vậy.

Đơn giản là đã tăng cường thực lực của hắn lên hơn mười cấp bậc!

Bây giờ đối mặt với quái vật Hoàng Cấp, cao thủ Thần Cấp.

Dựa vào nhục thân đáng sợ, hắn trực tiếp có thể đánh chết chúng!

Tiêu Long chợt cười.

Hắn nhìn những kẻ đang hăm he thử sức trước mắt, như nhìn những kẻ ngốc vậy.

Thật sự nghĩ rằng từng người một đối địch như vậy, coi hắn là mối nguy hiểm lớn nhất, thì có thể chống lại sao?

Tất cả hợp lực lại thì sao?

Tên Thuận Tử đó, ẩn giấu thực lực.

Một đại lão đáng sợ, sở hữu thực lực Thần Cấp.

Thì cũng làm được gì?

Lập tức, sự tự tin của Tiêu Long tăng lên gấp bội.

Nếu không nhận được phần thưởng lần này.

Tiêu Long đối phó với liên minh của những kẻ này, e rằng phải trả một cái giá nhỏ.

Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

Kẻ nào nhảy nhót, thì giết kẻ đó!

Xem xem những tên này, rốt cuộc có não hay không!

Lúc này, toàn bộ không gian đều im lặng.

Vài đội ngũ đều cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương.

Một số người quen thuộc cũng cuối cùng đã xuất hiện trên chiến

trường.

Mỗi người đều vây quanh cỗ quan tài đồng khổng lồ trên đỉnh đầu, chờ đợi một khoảnh khắc nào đó.

Đặc biệt, mọi người đều nhìn thấy.

Quỷ Tỳ trong tay Tiêu Long!

Chương 320

Trong nháy mắt, lộ ra ánh mắt tham lam.

Tiêu Long nhìn ánh mắt của những kẻ đó, không nhịn được cười.

Thậm chí còn đắc ý, đường hoàng lấy Quỷ Tỳ ra.

Giơ lên trước mặt mọi người.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, trong ánh mắt phức tạp của Thuận Tử phía sau Tiêu Long.

Hắn cười nói: "Mấy người đều muốn thứ này à?

Hay là chúng ta chơi một trò chơi đi?" "..." Một câu nói.

Mọi người đều im lặng.

Nhưng cùng lúc đó, sự tham lam trong ánh mắt càng trở nên nồng đậm hơn.

"Được!

Tôi tham gia!" Khi mọi người không ai nhúc nhích, Cừu Đức Khảo là người đầu tiên đứng ra.

Nhưng khi mọi người cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ ông ta, vẻ mặt chế giễu ban đầu dần biến mất.

Gã đó không biết từ khi nào đã đặt nửa bước chân vào Thần Cấp.

Đỉnh phong Vương Cấp.

Khí tức đáng sợ càn quét khắp không gian.

Mặc dù mỗi người cách xa đến hàng nghìn mét, nhưng một số đội ngũ vẫn không dám lại gần, sợ bị ảnh hưởng bởi luồng khí tức khổng lồ đó.

Hầu hết mọi người đều biến sắc, ngay cả Tiêu Long cũng hơi nhíu mày.

Sau khi gã này biến mất, lại trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Xem ra không ít thủ đoạn vẫn còn giữ lại.

Trước đó theo dõi lâu như vậy, thấy gã giấu kín thật sâu.

Sau lưng còn có bốn năm tên áo đen, thực lực đạt đến Thiên Giai trung kỳ, hậu kỳ.

Vì vậy, dù chỉ có sáu người, nhưng đội ngũ này không thể xem thường.

Vẻ mặt mọi người càng khó coi hơn.

Ai nấy cũng cuối cùng hiểu được vì sao ông ta lại dám đứng ra với sự tự tin như vậy.

Trừ đội ngũ của Tiêu Long ra, e rằng đội của ông ta có thực lực tổng hợp mạnh nhất.

Vì vậy, thấy ông ta đứng ra tranh đoạt quỷ tỳ, mọi người không khỏi cảnh giác thêm vài phần.

Các đội khác đều đứng xa tít tắp.

Chẳng hạn bên Tam gia, dù Thiên Chân nhìn Tiêu Long đến sốt ruột không chịu nổi, trông đặc biệt lo lắng, nhưng ba người họ lại đứng xa nhất.

Một hướng khác, Hắc Bối Lão Lục Tề Thiết Chủy cũng xuất hiện, ẩn mình trong góc lặng lẽ quan sát tất cả.

Hướng Đông Nam, Tiểu Ca đi cùng một nhóm người.

Đây cũng là một đội lớn, tổng cộng năm người.

Trong số đó có một người mà ai cũng biết, chính là Trương Sơn

Nhật, phó tướng của Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn.

Bên cạnh hắn, Doãn Nam Phong cũng xuất hiện, nhưng lại có chút né tránh ánh mắt của Tiêu Long.

Điều khiến mọi người mong đợi nhất là Cửu Môn Đề Đốc Trương Khải Sơn, dường như lại không có trong đội ngũ.

Mọi người không khỏi có chút thất vọng.

Nếu tên đó không có mặt thì sao?

Nhưng cũng có chút kích động.

Nếu hắn thật sự không ở đây, hy vọng của mọi người sẽ lớn hơn một phần.

"Thế nào, Tiêu Long tiểu huynh đệ?

Tôi có tư cách tham gia không?

Luật chơi là gì?" Cừu Đức Khảo cười tủm tỉm nhìn Tiêu Long, mặt đầy tự tin.

Vẻ mặt mấy người bên cạnh Tiêu Long thay đổi, đặc biệt là mấy tên lính đánh thuê theo Tiêu Long, sắc mặt có chút khó coi.

Tuy đã trải qua nhiều chuyện, cực kỳ tin tưởng Tiêu Long, nhưng sở dĩ sắc mặt khó coi là vì cảm thấy ông chủ cũ của mình đang tự lao đầu vào chỗ chết.

"Có nên nhắc nhở không?

Nhưng nếu nhắc mà không nghe, ngược lại còn bị mắng một trận thì sao đây?" Thế là họ im lặng một lúc lâu, cuối cùng đành ngậm miệng.

Đúng lúc đó, Tiêu Long lên tiếng.

"Được thôi!

Cho ông một cơ hội.

Nếu đánh hội đồng thì mấy người đó cứ thách đấu ba người dưới trướng tôi.” Tiêu Long chỉ vào A Ninh, Tú Tú và Bàn Tử.

“Vậy nếu đơn đấu thì sao?” “Thế thì dễ rồi, chọn một người trong ba là được.” “Vậy nếu thắng có thưởng không?

Phần thưởng là Quỷ Tỳ trong tay anh à?” Tiêu Long nhướn mày, cười nói: “Được!

Nhưng nếu thua, tôi sẽ ra tay.

Sao?” “Được!” Mắt mọi người lập tức sáng rực.

Ai cũng hối hận vì không ra tay trước.

Cơ hội tốt như vậy lại bị Cừu Đức Khảo cướp mất.

Thật không ngờ Tiêu Long lại dám làm vậy.

Nhưng cũng có người khá cảnh giác, ví dụ như bên Tam gia.

“Tam gia, sao chúng ta không ra tay?” Phan Tử hỏi.

“Ra tay à?

Đi tìm chết chắc?” “…” “Cường giả đấy!

Quy tắc cái gì mà quy tắc.

Nếu trực tiếp giết chết chúng ta, mày nghĩ tao có thật sự ra mặt cho mày không?

Tao dám ra mặt cho mày à?” “…” Phan Tử im lặng chết lặng.

Sắc mặt có chút khó coi.

Đột nhiên, vẻ mặt hắn thay đổi, một giọng nói khác vang lên.

“Vậy nếu ba chúng tôi liên thủ, có thể cướp đồ từ tay thuộc hạ của hắn không?” Nghe giọng nói này, Ngô Tam Gia lắc đầu, vẫn

nghiêm trọng nói: “Đừng nằm mơ nữa, chúng ta cứ thừa nước đục thả câu, không tham gia đấu tranh, đợi bất kỳ bên nào mở được cánh cửa đồng, chúng ta chỉ cần lẻn vào là được!” “Nhưng như vậy không phải quá uất ức sao?” “Uất ức à?

Được thôi, vậy thì mày đi động thủ đi!

Xem xem mày có thể tiêu hao hết tất cả tuổi thọ, rồi xem có thể đi được một chiêu từ Thần Cấp không!” “Nhưng… hắn thật sự đã đột phá giới hạn đó rồi sao?” Giọng nói kia vẫn có chút không tin.

Lúc này, Thiên Chân vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng.

“Lão Dương, đừng vùng vẫy nữa, đừng đi tìm chết!

Long ca đã là cao thủ Thần Cấp từ chỗ Thanh Đồng Thần Thụ rồi!” “Không thể nào!

Nếu vậy thì hồi đó…” “Hồi đó sao không giải quyết mày luôn à?

Chương 321

Hừ!" Thiên Chân cười lạnh một tiếng, rồi nói tiếp: "Vì căn bản anh ấy không coi mày là gì cả!

Mày vùng vẫy lâu như vậy, chẳng qua cũng chỉ để đột phá cái giới hạn đó mà thôi.

Nhưng Long ca đã sớm đột phá giới hạn đó rồi, giống như một con rồng, có thèm để ý đến một con kiến đang vùng vẫy sao?" "…" Lão Dương, giọng nói phát ra từ miệng Phan Tử, hoàn toàn im lặng.

Lúc này, Phan Tử lấy lại giọng nói của mình.

"Tiểu Tam gia, có khi nào hắn đang giả vờ không?" "Vậy thì mày cứ đi thử đi." "…" Phan Tử cũng ngậm miệng.

Mặc dù hai người cực kỳ khó chịu với lời của Thiên Chân, nhưng cũng không còn cách nào.

Bởi vì Ngô Tam Gia luôn bảo vệ Thiên Chân.

Mục đích cũng rõ ràng, là để lại một con đường lui cho ba người.

Lỡ may cuối cùng phải đối kháng với Tiêu Long, cũng có thể dùng Thiên Chân mà nói đỡ lời!

Nhưng căn bản là không thể.

Nếu thật sự xúc phạm lợi ích của Tiêu Long, đừng nói Thiên Chân, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không hề nể tình!

Trong lúc các đội khác cũng đang bàn bạc như bên Ngô Tam Gia, bên Cửu Đức Khảo đã ra tay!

Hắn chọn đơn đấu, để một tên áo đen cấp Vương Cấp hậu kỳ thách đấu Bàn Tử!

Bàn Tử lập tức xanh mặt.

Nhưng nhìn ánh mắt bình thản của Tiêu Long, hắn chỉ có thể chọn tin tưởng.

Tin rằng khi hắn không chống đỡ được, Long ca sẽ ra tay cứu người!

Trận chiến lập tức bắt đầu.

Nhưng khi tên áo đen đó lao đến, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy dưới chân truyền đến một luồng sức mạnh cường đại, một luồng khí tức huyết mạch khủng bố.

Ngay sau đó, bốn chữ vang lên trong đầu hắn: *Huyết Mạch Phú Dư!* Giây tiếp theo, hắn cảm thấy trên người mình xuất hiện một luồng sức mạnh huyết mạch khổng lồ!

Bạch Cốt Huyết Mạch!

Chủ về sát phạt!

"Bạo!" Hắn không tự chủ được mà gầm lên, trộn lẫn với Giao Long Huyết Mạch mạnh mẽ ban đầu!

Tung ra một đòn kinh thiên động địa!

Luồng khí thế đó!

Trực tiếp vượt qua Thiên Giai hậu kỳ, đạt thẳng đến Thiên Giai đỉnh phong!

Vì vậy, chỉ trong một khoảnh khắc, tên áo đen đáng thương đó đã bị nổ nát đầu.

Tất cả mọi người đều choáng váng!

Bao gồm cả Bàn Tử!

Ngay sau đó Bàn Tử kích động, biết Long ca đã giúp mình.

Hắn lập tức quay sang Cừu Đức Khảo và những người khác, kiêu ngạo gầm lên: “A?

Lại đây!

Lão tử muốn thay Long ca, một mình cân cả lũ!” “A?

Lại đây!

Lão tử muốn thay Long ca, một mình cân cả lũ!” Bàn Tử kiêu ngạo gầm lên, không quên nịnh bợ Tiêu Long!

Những người khác đều ngớ người.

Tất cả đều chấn kinh, vì không ai nhìn ra được chuyện gì đã xảy ra.

Một tên ban đầu chỉ là Vương Cấp sơ kỳ?

Lại có thể bộc phát ra sức mạnh đáng sợ như vậy!

Chẳng lẽ hắn cũng giống mọi người, ẩn giấu thực lực?

Tiêu Long đã sớm phát hiện ra mục đích của đối phương, nên mới sắp xếp như vậy.

Đợi mọi người cắn câu?

Bên Ngô Tam Gia, Phan Tử há hốc mồm, hai giọng nói không ngừng biến đổi, đủ biết sự chấn động trong lòng hắn.

Rõ ràng chỉ là một tên rác rưởi, một tên Bàn Tử không học vấn, vì sao lại xuất hiện tình huống này?

Lại thể hiện ra sức mạnh cường đại đến vậy?

Thật sự quá không thể tin nổi.

Một thuộc hạ của Tiêu Long đã mạnh đến vậy.

Vậy Tiêu Long rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Mọi người thật sự có cơ hội dưới trướng hắn sao?

Trong lòng mỗi người đều có thêm một nghi vấn.

Cừu Đức Khảo hoàn toàn không ổn rồi.

Mấy tên áo đen vốn dĩ đang hăm hở muốn thử sức sau lưng ông ta, giờ đây từng tên đều sợ đến mức không dám ló đầu ra.

Lúc này, đối mặt với sự khiêu khích của Bàn Tử, ông ta thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Nhất thời không biết phải làm sao cho phải.

Lại để thuộc hạ ra tay nữa à?

Lên đó chịu chết sao?

Chẳng lẽ thật sự phải xuống trận?

Và đấu một trận với một tên mà trong giới Đạo mộ ngay cả danh tiếng cũng không có sao?

Nếu thắng thì tốt, nhưng lỡ thua thì sao?

Chẳng phải là chuyện quá mất mặt sao.

Còn mặt mũi nào mà sống nữa chứ.

Nhưng không ra tay cũng không được.

Phải làm sao đây?

Ông ta cảm thấy mặt mình không đủ dày.

Lúc này, Tiêu Long lên tiếng.

"Thế nào Cừu lão bản?

Hay là thỏa mãn nguyện vọng của Bàn Tử, một mình hắn đánh năm người luôn đi?" Bàn Tử không sợ chết, kiêu ngạo nhìn mấy tên áo đen kia, khiêu khích ngoắc ngoắc ngón tay.

“Mấy tên ngoại quốc kia, trốn ở đâu vậy?

Có bản lĩnh thì ra tay đi!

Bằng không Bàn gia tôi khinh thường!” “Rác rưởi!

Đồ phế vật!” Sắc mặt năm tên áo đen lập tức biến thành gan heo, giận đến điên, nhưng lại không dám ra tay.

Lúc này Tiêu Long lại lên tiếng.

“Chúng ta đã nói trước rồi, nếu ông không ra tay, hoặc nếu ông thua, tôi sẽ ra tay!” “Không!

Chương 322

Anh hiểu nhầm rồi, ý của tôi là…" Tuy nhiên, lời ông ta chưa dứt, sắc mặt đã lập tức thay đổi.

Bởi vì trên đỉnh đầu, một bàn tay năng lượng khổng lồ nhẹ nhàng ấn xuống, mang theo áp lực khủng bố không gì sánh bằng, trực tiếp đánh xuống sáu người.

Chỉ trong một khoảnh khắc, năm tên áo đen đó, thậm chí còn chưa kịp thét lên, đã tan biến.

Cừu Đức Khảo thì trực tiếp bị đánh nát thành thịt nát.

Khi bàn tay năng lượng biến mất, ông ta mới với vẻ mặt tái nhợt, từ từ phục hồi lại.

Chỉ trong chớp mắt, ông ta đã già đi 30 tuổi, cả người lại biến thành một ông lão 50, 60 tuổi!

Một chưởng của Tiêu Long đã trực tiếp lấy đi 30 năm tuổi thọ của ông ta!

Sắc mặt những người khác, vào khoảnh khắc này hoàn toàn thay đổi.

Tất cả không còn chút do dự nào nữa, lập tức ra tay!

Dốc toàn lực.

Vừa ra tay, phải giải quyết Tiêu Long trước.

Bằng không, lần này không những không đoạt được đồ, ngược lại tất cả đều phải chết ở đây!

Đồng thời, bên cạnh Phan Tử, một bóng người khác cũng ngưng tụ!

Lão Dương!

Xuất hiện!

Thiên Giai đỉnh phong!

Phan Tử!

Bộc phát rồi!

Thiên Giai đỉnh phong!

Tam Gia!

Ra tay rồi!

Thiên Giai đỉnh phong!

Thiên Chân!

Ngớ người!

Đứng sững tại chỗ!

Bên Trương Sơn Nhật cũng bắt đầu ra tay.

Doãn Nam Phong, nhìn Tiêu Long lần cuối, rồi không dễ nhận ra mà khẽ gật đầu.

Cùng lúc đó, hắn cũng dẫn theo những người khác đồng loạt ra tay.

Cừu Đức Khảo, không tiếc lại tiêu hao 30 năm tuổi thọ, khôi phục lại đỉnh phong.

Thực lực đỉnh phong Vương Cấp trực tiếp bộc phát!

Trận chiến lập tức bùng nổ.

Nhưng Tiêu Long vừa định ra tay.

Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh băng của Thuận Tử: "Tiêu Long!

Bỏ cuộc đi, nếu không tôi sẽ giết cô ta!" Khoảnh khắc đó.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Bởi vì ai nấy đều kinh ngạc nhìn.

Thuận Tử vốn dĩ vô hại, trên người lại bộc phát ra sức mạnh Thần Cấp sơ kỳ!

Một luồng thiên địa uy áp, trực tiếp bao trùm toàn bộ không gian.

Quan trọng nhất, trong tay hắn đang giữ một người.

Người này không ai khác, chính là người phụ nữ của Tiêu Long!

Hoắc Tú Tú, Tân Cửu Môn Đề Đốc!

Lúc này, mọi người lại kinh ngạc nhìn, Thuận Tử đó.

Cả người bắt đầu đột nhiên biến hóa.

Một khuôn mặt quen thuộc với mọi người.

Xuất hiện trước mặt mọi người.

Chẳng phải là Trương Khải Sơn, Cửu Môn Đề Đốc tiền nhiệm sao!

Hắn vẫn luôn ẩn mình bên cạnh Tiêu Long.

Vào khoảnh khắc mấu chốt, đã bắt giữ người kế nhiệm Hoắc Tú Tú!

Dùng cô ấy uy hiếp Tiêu Long, buộc anh ta từ bỏ chống cự!

Tất cả mọi người trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng tóm được điểm yếu rồi.

Tuy nhiên, mọi người không nhìn thấy ánh mắt chấn kinh của Tiêu Long.

Trên khuôn mặt anh, nụ cười vẫn như cũ.

Chỉ có điều trong ánh mắt, lóe lên sát ý vô tận.

Anh cười lạnh: "Thì ra là ngươi à!" Giọng nói bình thản, nhưng lại khiến mọi người đột nhiên cảm thấy sởn gai ốc.

Giống như… sự yên tĩnh trước bão tố!

Khoảnh khắc đó, ngay cả Trương Khải Sơn cũng giật mình.

"Tôi cảnh cáo lần cuối, bỏ cuộc đi!

Nếu không, người phụ nữ của ngươi chắc chắn phải chết!" Hắn nói, sau lưng không tự chủ được mà ngưng tụ ra chín cánh cửa đồng khổng lồ.

Trong số những cánh cửa đồng đó, có bảy cái đã mở ra!

Bên trong đặt bảy cỗ quan tài đồng!

Tỏa ra sức mạnh đáng sợ.

Nhờ những sức mạnh này gia trì, Trương Khải Sơn đã thuận lợi đột phá giới hạn đó, sở hữu thực lực Thần Cấp!

Hư ảnh phía sau hắn chính là Pháp Tướng của hắn!

Lãnh địa của hắn!

Nhưng nhìn tất cả những điều đó, Tiêu Long lại cười!

"Thật nực cười!

Ngươi có biết tôi ghét nhất điều gì không?" "Cá nhân tôi, ghét nhất kẻ khác uy hiếp tôi!" "Và tôi, cũng không bao giờ chịu uy hiếp!" Lời vừa dứt.

Một luồng khí tức khủng bố cực hạn, lập tức càn quét khắp trời đất. *"Linh Hồn Cấm Cố!

Linh Hồn Khống Chế!

Thánh Thú Thần Tượng!

Chương 323

Sát Lục Thần Vực!”* “Chết!” Một chữ “chết” vừa dứt!

Trương Khải Sơn kinh hoàng phát hiện, Hoắc Tú Tú trong tay hắn đã biến mất.

Người trong tay hắn, không biết từ lúc nào, đã biến thành Tiêu Long!

Giây tiếp theo.

Một luồng khí tức tử vong toàn diện xuất hiện từ sâu thẳm linh hồn hắn!

Khoảnh khắc đó.

Hắn chỉ có một suy nghĩ: “Không thể nào!” Trương Khải Sơn trong lòng vô vọng gào thét.

Nhưng chẳng có tác dụng gì.

Khoảnh khắc hắn chọn ra tay uy hiếp Tiêu Long, số phận đã định sẵn là hắn phải xong đời, không còn đường quay đầu.

Điều kinh khủng nhất là, dù đã mượn sức mạnh của nhiều quan tài đồng như vậy, nâng thực lực lên Thần Cấp sơ kỳ, nhưng đối mặt với Tiêu Long, hắn lại không có chút khả năng phản kháng nào!

Cứ như thể sức mạnh Thần Cấp cuồn cuộn trong cơ thể hắn là giả vậy.

Ban đầu hắn cứ nghĩ, lần này ít nhất có thể khiến Tiêu Long thỏa hiệp, rút lui khỏi cuộc tranh đấu.

Tệ nhất cũng có thể cùng mọi người tiến vào, không đến mức bị Tiêu Long một mình nuốt trọn.

Nhưng giờ hắn phát hiện mình đã sai.

Sai lầm to lớn.

Hối hận không thôi.

Đáng lẽ ra không nên uy hiếp!

Có lẽ nên bàn bạc tử tế, hoặc lặng lẽ đi theo anh ta.

Thật sự có cơ hội tiến vào Cửa Đồng.

Nhưng giờ đây, tất cả đều xong đời rồi!

"Không!" Trương Khải Sơn tuyệt vọng gào thét, lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng đến thế, lần đầu tiên cảm thấy khó chịu đến vậy.

Đã bỏ ra cái giá lớn đến thế, chìm sâu bao năm.

Vì một ngày này.

Nhưng lại sắp mắc phải sai lầm.

Đã phạm phải một sai lầm chết người.

Chẳng lẽ bao nhiêu năm chuẩn bị đều uổng phí sao?

Chẳng lẽ bao nhiêu năm nỗ lực lại phải kết thúc như vậy sao?

Nhưng dù hắn có vùng vẫy thế nào, thậm chí muốn tự bạo kéo Tiêu Long làm đệm lưng.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra suy nghĩ đó quá ngây thơ.

Hắn kinh hoàng nhận ra, mình thậm chí còn không thể tự bạo!

Cứ như thể toàn bộ linh hồn và thể xác đều không còn thuộc về hắn nữa.

Trừ ý thức vẫn tồn tại!

Trương Khải Sơn trực tiếp tuyệt vọng.

Những người khác nhìn cảnh này, sắc mặt đều thay đổi lớn.

Mọi người trước đó đã bàn bạc kỹ lưỡng, có một kế hoạch nhỏ.

Đó là khi biết thực lực của Tiêu Long thật sự nghịch thiên, khi mà thực lực của một đội ngũ khó lòng giải quyết được, mọi người sẽ cùng hợp tác, trước tiên giải quyết kẻ thù mạnh nhất này.

Với tư cách là người chủ đạo của tất cả các đội, Trương Khải Sơn đã sớm bàn bạc với Cừu Đức Khảo và mấy vị đại lão khác.

Một số người sẽ cản trở các cường giả bên cạnh Tiêu Long.

Còn Trương Khải Sơn, với tư cách là Cửu Môn Đề Đốc, sự tồn tại mạnh nhất, đáng sợ nhất, sẽ bộc phát ra thực lực vượt qua giới hạn đó, tiêu diệt Tiêu Long.

Hoặc, ít nhất là kiềm chế Tiêu Long!

Những người khác sẽ giải quyết những người xung quanh Tiêu Long, và tìm cơ hội mở Cửa Đồng.

Nhưng giờ đây, tất cả kế hoạch đều lập tức đổ bể.

Chỉ vì vị Trương Khải Sơn mạnh nhất trong số họ!

Cửu Môn Đề Đốc năm xưa, siêu cấp cường giả từng làm mưa làm gió trong giới Đạo mộ.

Một người mà hô một tiếng, vô số người hưởng ứng.

Một cường giả đã đột phá Thần Cấp.

Kết quả lại bị một tay bóp chết.

Thậm chí không có khả năng phản kháng.

Mọi người trực tiếp ngớ người.

Ngô Tam Gia và những người khác đang dốc toàn lực lao về phía đối thủ, bóng người đột ngột dừng lại.

Cứng đờ dừng cơ thể giữa không trung.

Sau đó quay đầu chạy.

Không chút do dự.

Còn kế hoạch trước đó, vứt bỏ!

Còn Trương Khải Sơn, bỏ đi!

Cứ sống sót trước đã!

Khoảnh khắc đó, Phan Tử, Tam Gia, Lão Dương, Trương Sơn Nhật, Cừu Đức Khảo và những người khác.

Đều trốn xa tít tắp, với vẻ mặt phức tạp nhìn Tiêu Long đang đạp trên hư không.

Trong tay anh khẽ bóp nát Trương Khải Sơn nửa sống nửa chết.

Lần này, bên Tiểu Ca, sắc mặt cũng biến hóa bất định.

Hắn không ngờ, cha mình lại ngu xuẩn đến thế.

Chuyện lớn như vậy, lại không bàn bạc gì cả.

Tự ý hành động như thế.

Lại còn muốn uy hiếp Tiêu Long!

Muốn tiêu diệt Tiêu Long.

Nhưng làm sao có thể?

Một bên là Tiêu Long, người bạn tốt đã cùng nhau vào sinh ra tử.

Một bên là cha, người đã sinh ra mình!

Rốt cuộc phải chọn bên nào?

Hắn hiểu rõ tính cách của Tiêu Long.

Trong tình huống này, ngay cả khi hắn ra mặt cầu xin, e rằng Tiêu Long cũng không thèm để ý.

Nhưng hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Tiêu Long giết chết

người cha vô trách nhiệm đó được chứ?

Chương 324

Trong lúc Tiểu Ca rơi vào sự giằng xé vô tận, Tiêu Long liếc nhìn hắn một cái, rồi lại đặt ánh mắt lên mọi người.

Trong đội ngũ bên Tam Gia.

Thiên Chân cũng ngây người nhìn tất cả những gì vừa xảy ra.

Lúc này cậu mới hoàn hồn.

Cả người lập tức không ổn rồi.

Cậu thật không ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

Có kẻ dám ra tay với Long ca!

Lời đồn trong giới Đạo mộ.

Cửu Môn Đề Đốc năm xưa.

Người vừa cười vừa nói với Tiêu Long cách đây không lâu!

Thuận Tử từng đi cùng mọi người!

Tên này ẩn nấp thật sâu.

Điều đáng sợ nhất là, hắn dám lấy người phụ nữ của Long ca ra uy hiếp!

Trong một khoảnh khắc cậu hiểu ra.

Tên ngu xuẩn này.

Người cha ngu xuẩn nhất của Tiểu Ca, e rằng phải xong đời rồi.

Cậu và Tiểu Ca cùng ra mặt cầu xin tha thứ, e rằng cũng không thể.

Bởi vì đã chạm vào vảy ngược của Long ca.

Vảy ngược của Long ca, chạm vào ắt chết!

Khi mọi người đều nghĩ mọi chuyện sẽ xong đời, thì Trương Sơn Nhật bên kia lại đột nhiên gào lớn về phía Tiêu Long: "Thả đại ca tôi ra!

Nếu không, tất cả chúng ta sẽ cùng chết!" Trương Sơn Nhật đột nhiên trở nên hung ác, trong tay hắn lấy ra một thiết bị kích nổ.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Lúc này mọi người mới phát hiện.

Xung quanh mọi người.

Dưới cái hố lớn đó.

Trên bệ tế đó.

Trên những sợi xích của quan tài đồng.

Đều xuất hiện thuốc nổ.

Không biết từ lúc nào, họ đã chuẩn bị như vậy.

Chuẩn bị hy sinh tất cả mọi người!

Nếu thật sự kích nổ!

Toàn bộ hố thiên thạch này có lẽ sẽ nổ tung, tất cả mọi người đều sẽ bị chôn vùi trong đó.

Quan tài đồng sẽ bị phá tung.

Sinh vật khủng bố bên trong sẽ xuất hiện.

Điều đáng sợ nhất, Cửa Đồng có thể cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

Thật sự không ngờ.

Trong kế hoạch của Trương Khải Sơn, hắn đã buộc chặt tất cả

mọi người lại với nhau.

Ngay cả ánh mắt của Tiêu Long cũng trở nên lạnh băng.

Mắt anh không khỏi co rút lại.

Bởi vì những quả bom này, không phải bom bình thường.

Đó là loại bom nén.

Mặc dù mỗi khối chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, nhưng khi phát nổ, có thể san phẳng khu vực bán kính vài chục mét!

Tương đương với 1000 cân TNT!

Có chút khó giải quyết rồi đây.

Khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng có thể ngồi xuống đàm phán.

Khi mọi người nghĩ Tiêu Long sẽ nhượng bộ.

Thì lại đột nhiên nhìn thấy khóe miệng Tiêu Long.

Lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Khoảnh khắc đó, sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

Bởi vì mọi người đều biết.

Khi Tiêu Long lộ ra nụ cười đó, chính là lúc cái chết giáng lâm.

Quả nhiên!

"A!

Chết!

Tiệt!" Mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không thể tin nổi của Trương Sơn Nhật.

Nhìn kỹ lại, thì ra Doãn Nam Phong bên cạnh hắn, một đao đã chém đứt cánh tay hắn!

“Không!” Đồng thời, mọi người lại nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng của Trương Khải Sơn!

Trong khi Doãn Nam Phong đột nhiên trở giáo, chém đứt một cánh tay của Trương Sơn Nhật, giải quyết nguy cơ.

Thì Tiêu Long cũng trực tiếp bộc phát.

Một chưởng bóp chết Trương Khải Sơn!

Lúc này mọi người kinh hoàng phát hiện.

Trương Khải Sơn bị Tiêu Long bóp chết đó, trực tiếp hóa thành một hư ảnh.

Lộ ra khuôn mặt nanh ác, gầm lớn về phía Tiêu Long: “Bạch Y Chí Tôn!

Ngươi sẽ không được chết tử tế!

Chờ Ngô Tổ ta quay về!

Chờ Bản Tôn quay về, nhất định sẽ khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!” “Ồn ào!” Tiêu Long lại một chưởng, trực tiếp đánh nát hư ảnh đó.

Nhưng những lời Trương Khải Sơn nói trước khi chết.

Lại khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

Vì có người không rõ tình hình.

Nhưng có vài người lại hiểu rõ.

Trương Khải Sơn này e rằng không còn là tồn tại của năm xưa nữa.

Chương 325

Ít nhất vẻ ngoài hắn thể hiện vừa nãy, không hề giống vị Cửu Môn Đề Đốc năm đó.

Lần này Trương Khải Sơn sống lại.

Mọi người vốn dĩ cực kỳ chấn kinh, có chút nghi ngờ.

Giờ nhìn cái gọi là sống lại này, e rằng không đơn giản như vậy.

Ít nhất không phải như mọi người tưởng tượng.

Nhưng Tiêu Long không quan tâm đến những điều đó.

Trong ánh mắt chấn động của mọi người.

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người.

Bóng người anh lập tức xuất hiện trước mặt Trương Sơn Nhật.

Trực tiếp bóp chết tên điên muốn cướp thiết bị điều khiển!

Lúc này mọi người mới kinh hoàng phát hiện.

Tiêu Long đã thu phục Doãn Nam Phong.

Vị Doãn lão bản, vốn dĩ là cường giả phe Trương Khải Sơn.

Vì sao lại đột nhiên phản bội?

Rốt cuộc là tình huống gì?

Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Mọi người đều ngơ ngác.

Nỗi chấn động trong lòng thì ai cũng biết.

Quan trọng nhất, chuyện hôm nay đảo ngược quá lớn.

Những thay đổi liên tiếp khiến mọi người có chút ngớ người.

Ban đầu cứ nghĩ Phan Tử biến thành hai người, hai cường giả Thiên Giai đỉnh phong đã đủ chấn động rồi.

Nhưng không ngờ Thuận Tử, người hướng dẫn bình thường, giản dị phía sau Tiêu Long.

Lại đột nhiên biến thành một tồn tại như vậy!

Trương Khải Sơn, Cửu Môn Đề Đốc ẩn mình.

Sự xuất hiện của hắn không chỉ khiến mọi người chấn động theo một cách khác.

Mà còn mang đến cho mọi người hy vọng.

Nhưng không.

Chỉ trong chớp mắt, niềm hy vọng trong mắt mọi người lập tức sụp đổ.

Đáng sợ hơn là, trong số các cường giả vốn thuộc phe Trương Khải Sơn.

Bên trong cũng có thủ đoạn của Tiêu Long.

Mọi người không khỏi căng thẳng.

Nhìn những người bên cạnh mình.

Ai cũng có chút không dám tin.

Có thể tin tưởng không!

Liệu có phải vào khoảnh khắc mấu chốt!

Cũng giống như Doãn Nam Phong.

Lại xảy ra bất ngờ!

Thì ra mọi chuyện đã xảy ra.

Tất cả mọi người thuộc phe Trương Khải Sơn.

Lập tức bị tiêu diệt.

Ngay cả Trương Khải Sơn.

Cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trong số các cường giả.

Hắn chết nhanh nhất, chết thảm nhất.

Ngay cả Cừu Đức Khảo, ít nhất còn sống sót.

Chỉ có điều, lúc này, ông ta đã sợ vỡ mật.

Quay người bỏ chạy!

Nhưng làm sao có thể?

Tiêu Long có thể dễ dàng để họ rời đi sao?

Lãnh địa khủng bố lại bùng phát.

Trực tiếp bao trùm tất cả mọi người trong đó.

Mỗi người, gần như bị trấn áp tại chỗ.

Việc chạy trốn đã trở thành hy vọng xa vời.

Lúc này, bên tai mọi người truyền đến giọng nói lạnh băng của Tiêu Long.

"Tôi biết các ông vất vả, nên cho các ông một cơ hội!" "Hoặc là phục tùng, hoặc là chiến đấu!" "Mười giây để suy nghĩ, xin hãy cân nhắc kỹ lưỡng!" Tiêu Long cười lạnh, bình thản nhìn họ như vậy.

Lúc này, A Ninh và mấy người khác đã đứng bên cạnh Tiêu Long, trở nên cực kỳ bình tĩnh.

Hoặc nói là cực kỳ tự tin.

Tự tin rằng những kẻ này.

Chắc chắn sẽ có một lựa chọn thích hợp.

Nhưng dù lựa chọn thế nào.

Cũng không ảnh hưởng lớn đến mấy người họ.

Vì vậy mấy người.

Bắt đầu tán gẫu.

Đặc biệt là với Doãn Nam Phong.

Nhanh chóng mấy người hiểu ra, thì ra trước khi xuất phát, Doãn Nam Phong đã liên hệ với Tiêu Long.

Nói với Tiêu Long rằng, lần này Trương Khải Sơn chắc chắn sẽ ra tay.

Không ngờ hắn lại to gan đến thế.

Lặng lẽ không tiếng động.

Biến hóa thành bộ dạng của Thuận Tử.

Hòa nhập vào đội ngũ của mọi người.

Ẩn mình rất tốt.

Phát huy Súc Cốt Công và thủ đoạn ẩn nấp của Trương gia đến cực điểm.

Chương 326

Hơn hẳn sự ẩn nấp của Tiểu Ca bên kia không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có điều không ngờ.

Lại gặp phải một quái thai như Tiêu Long.

Vì vậy, tất cả kế hoạch, đã định sẵn là thất bại!

Lúc này, khi mọi người đang chấn động trước sự bình tĩnh của Tiêu Long.

Chấn động trước tầm nhìn xa của Tiêu Long.

Thời gian đã hết!

Vào khoảnh khắc cuối cùng.

Ngô Tam Gia bất chấp ánh mắt phức tạp của Phan Tử và Lão Dương, trực tiếp hét lớn: "Tôi đầu hàng!" Sau đó cực kỳ dứt khoát dẫn theo Thiên Chân và ba người còn lại.

Tiến về phía Tiêu Long.

Những người khác.

Sắc mặt biến đổi.

Trong một khoảnh khắc do dự.

Trên đầu Cừu Đức Khảo, người vừa mới cầu xin tha mạng.

Xuất hiện một bàn tay khổng lồ.

"Không!!!" Một tiếng kêu thảm thiết.

Lần này ông ta trực tiếp bị tiêu diệt.

Ngay cả linh hồn.

Cũng bị Tiêu Long trực tiếp dùng Phệ Hồn Châu thôn phệ.

Trực tiếp chấn nhiếp những người khác.

Lão Dương và hai người kia vốn dĩ có chút bất mãn.

Lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngay lập tức hiểu ra.

Quyết định của Tam Gia là đúng.

Thiếu niên áo trắng khủng bố này.

Tiêu Long đáng sợ này.

Thật sự không hề nói tình cũ!

Đến đây!

Số người sống sót tại đây.

Không còn nhiều.

Lão Cửu Môn Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục, vừa định chọn đầu hàng.

Nhưng đã muộn rồi.

Miệng họ chưa kịp mở.

Tiêu Long đã lên tiếng.

“Nếu đã chọn im lặng, vậy thì chiến đấu thôi!” “Nếu đã vậy, thì giết!” Tiêu Long lạnh lùng nói.

Vung tay một cái.

A Ninh và bốn người kia lập tức hiểu ý Tiêu Long.

Trực tiếp ra tay.

Đối với hai lão già này, không hề có chút đồng tình nào.

Đặc biệt là Tú Tú.

Lần trước khi họ bức bách Hoắc gia.

Khiến Tú Tú nhận rõ bộ mặt của những kẻ này.

Bây giờ có cơ hội.

Cơ hội công khai chém giết.

Tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thế là cô ấy dẫn đầu.

Trực tiếp ra tay!

Khi mấy người đều sắp tuyệt vọng.

Đột nhiên.

Bên tai mọi người truyền đến một tiếng nổ lớn.

Ngay cả Tiêu Long cũng giật mình.

Cứ tưởng những quả bom ẩn giấu đã nổ tung!

Nhưng lúc này mọi người mới phát hiện.

Quan tài đồng khổng lồ trên đỉnh đầu mọi người.

Trực tiếp thoát khỏi ràng buộc.

Một bóng người khủng bố.

Tỏa ra khí tức quái vật Hoàng Cấp.

Xuất hiện trước mặt mọi người.

Bát Tí Long Thần Hoàng giáng lâm!

Một con quái vật khổng lồ cao hai ba chục mét như vậy xuất hiện trước mặt mọi người.

Khí tức Hoàng Cấp tỏa ra từ trên người nó.

Mạnh hơn vô số lần so với khí tức Thần Cấp mà Trương Khải Sơn bộc phát trước đó.

Vì vậy, nó đã trực tiếp phá vỡ sự cấm cố của Tiêu Long đối với những người khác!

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi.

Anh không ngờ con quái vật này lại mạnh đến vậy.

Mặc dù đã sớm đoán chắc chắn là quái vật Hoàng Cấp, nhưng không ngờ lại không phải loại bình thường.

Thực lực ít nhất đã đạt Hoàng Cấp trung kỳ!

Sở hữu lực lượng lãnh địa hoàn chỉnh!

Vì vậy hoàn toàn có thể đối kháng với Tiêu Long.

Đối mặt với một con quái vật khủng bố như vậy.

Tiêu Long lập tức cẩn thận hơn.

Anh không còn quan tâm đến những người khác nữa.

Chương 327

Tranh thủ lúc hỗn loạn này.

Ngô Tam Gia và những người khác lập tức phản ứng.

Trực tiếp đổi hướng quay người bỏ chạy.

Họ cũng rất rõ.

Chạy trốn, chắc chắn là không được.

Chỉ có một con đường.

Tiến đến gần Cửa Đồng, mở Cửa Đồng, tiến vào thế giới Cửa Đồng!

May ra có một tia sinh cơ.

Bằng không, dù chạy đi đâu, cũng không thể thoát trong thời gian ngắn.

Một khi con quái vật Hoàng Cấp khủng bố đó hoặc Tiêu Long bất kỳ ai trong số họ rảnh tay.

Thì đều là tai họa diệt đỉnh đối với họ.

Trong chớp mắt, mọi người điên cuồng lao về phía Cửa Đồng.

Ngay cả Tiểu Ca bên kia cũng tương tự.

Mục tiêu của hắn.

Chỉ còn lại Cửa Đồng.

Gánh vác hy vọng của cả Trương gia, hắn nhất định phải tiến vào Cửa Đồng.

Còn vì sao, hiện tại hắn không hiểu.

Nhưng trong đầu có một giọng nói mách bảo.

Nhất định phải tiến vào!

Nhất định phải tiến vào!

Nhất định phải tiến vào!

Cùng lúc đó, Hắc Bối Lão Lục và hai người còn sống sót sau kiếp nạn.

Sau một thoáng sững sờ lại chọn con đường tương tự.

Vì vậy mọi người bắt đầu từ bốn phương tám hướng.

Lao về phía Cửa Đồng.

Không quan tâm đến hai tồn tại khủng bố đang bắt đầu chiến đấu!

Bàn Tử, A Ninh và những người khác, ngay khi Tiêu Long bắt đầu chiến đấu.

Anh đã trực tiếp cho họ rút lui.

Tiến vào Cửa Đồng!

Bởi vì trận chiến đó.

Họ căn bản không có bất kỳ cơ hội tham gia nào.

Không có chút cách nào để nhúng tay vào!

Mặc dù mấy người họ đã đạt đến.

Thiên Giai hậu kỳ!

Không ai chú ý, Trần Bì A Tứ, người trước đó bị Tiêu Long hạ gục.

Thi thể đột nhiên động đậy.

Trong chớp mắt, cái xác đó nhanh chóng biến hóa.

Dần dần biến mất.

Rồi lại nhanh chóng xuất hiện.

Ngay sau đó một bóng người.

Giống như ve sầu lột xác.

Chui ra từ bên trong!

Nếu lúc này có ai chú ý.

Chắc chắn sẽ kinh hoàng phát hiện!

Kẻ bước ra từ thi thể Trần Bì A Tứ này.

Chính là Trần Ngọc Lâu!

Trần Hà Tử!

Đại nhân vật đạo mộ năm xưa!

Ai cũng không biết hắn dùng phương pháp gì.

Ai cũng không biết rốt cuộc có phải cùng một người không.

Trần Ngọc Lâu vốn dĩ đã biến mất vô số năm!

Lại lặng lẽ bước ra như vậy.

Hắn ẩn nấp đến cuối cùng.

Cũng là người đầu tiên.

Hoặc là người sớm nhất.

Tiếp cận tồn tại của Cửa Đồng!

Quan trọng nhất, trong tay hắn.

Cầm bảy cỗ quan tài đồng tinh xảo.

Nhìn kỹ lại, mấy cỗ quan tài đồng này.

Rõ ràng chính là những cái phía sau Trương Khải Sơn trước đó.

Nguồn sức mạnh giúp hắn nâng thực lực lên Thần Cấp.

Chỉ có điều mấy cỗ trong tay Trần Ngọc Lâu lại nhỏ nhắn xinh xắn.

Cứ như thể đã thu nhỏ vô số lần.

Ai cũng không biết.

Nguyên nhân!

Nhưng cầm bảy cỗ quan tài đồng, hắn lại bị những con rắn bơi lượn xung quanh.

Trực tiếp bỏ qua.

Không giống như những người khác.

Bị chặn đứng điên cuồng.

Cứ như thể những con rắn này, căn bản không nhìn thấy hắn vậy.

Ngay cả những người khác, bao gồm Ngô Tam Gia và những người khác.

Dường như cũng không nhìn thấy sự tồn tại của hắn!

Chương 328

Khoảnh khắc hắn tiếp cận Cửa Đồng.

Khi trên mặt hắn lộ ra một nụ cười kinh hỉ.

Thì một sự cố bất ngờ đột nhiên xuất hiện.

Một bàn tay năng lượng khổng lồ, đột ngột, trực tiếp từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào người hắn.

Trong một khoảnh khắc.

Bốn cỗ quan tài đồng trên người hắn, trực tiếp nổ tung.

Bóng người hắn loạng choạng.

Lập tức bị đánh bay ra xa mấy trăm mét.

Khi hoàn hồn lại, hắn hung ác gầm về phía Tiêu Long: "Tiêu Long!

Bạch Y Chí Tôn!

Hay lắm!" Không hề có chút do dự.

Hắn lại một lần nữa liều mạng tiếp cận.

Tiêu Long thì không còn quan tâm đến hắn nữa.

Vừa nãy.

Khi Trần Ngọc Lâu mang theo bảy cỗ quan tài đồng tiếp cận Cửa Đồng.

Cửu Long Quan trong không gian hệ thống của Tiêu Long, lập tức có cảm ứng.

Mới khiến Tiêu Long phát hiện ra bóng dáng hắn.

Anh muốn ngăn cản.

Nhưng có chút khó khăn.

Một con Bát Tí Long Thần Hoàng.

Thật sự cực kỳ cường đại.

Tại sân nhà của nó.

Thậm chí toàn bộ bầu trời Vân Đỉnh dường như đã hòa làm một thể với nó.

Đều là lãnh địa của nó vậy.

Ngay cả khi thực lực của Tiêu Long mạnh.

Vượt trội hơn một đoạn.

Cũng không thể hạ gục nó trong nhất thời nửa khắc.

Vì vậy Tiêu Long chỉ có thể tùy ý ra tay.

Ngăn cản tên kia mở Cửa Đồng.

Bởi vì anh cảm ứng được.

Những quan tài đồng đặc biệt đó, cũng giống như Quỷ Tỳ, có thể mở Cửa Đồng!

Tiêu Long cũng lập tức hiểu ra.

Vì sao trước đó Trương Khải Sơn lại cam tâm bỏ ra cái giá lớn như vậy, để mua quan tài đồng từ trong tay anh.

Tiêu Long giờ đã biết nguyên nhân, tự nhiên không thể để lại cho người khác.

Ban đầu anh định một chưởng đánh chết tên đó.

Nhưng không ngờ.

Quan tài đồng lại có tác dụng như vậy, lực phòng ngự của nó

cũng cực kỳ mạnh.

Tiêu Long đánh nát bốn hư ảnh.

Bắt lấy bản thể của nó.

Trực tiếp thu vào trong cơ thể.

Sau đó phát hiện Cửu Long Quan trực tiếp thôn phệ bốn tôn quan tài đồng.

Đồng thời bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ.

Trong một khoảnh khắc, thực lực của Tiêu Long nhanh chóng tăng lên.

Thế là anh quyết định không giữ lại nữa.

Hạ gục con Long Thần Hoàng này!

"Huyết Mạch Bộc Phát!" Tiêu Long dốc toàn lực, Hắc Kim Long Đao tàn nhẫn bổ xuống.

Nhưng đúng lúc này.

Dường như cảm nhận được nguy cơ cực lớn.

Con Long Thần Hoàng kia, đột nhiên thực lực tăng vọt.

Tiêu Long ban đầu chỉ nghĩ nó có tám cánh tay.

Đột nhiên bộc phát ra mấy trăm, thậm chí hàng nghìn cánh tay.

Thì ra cánh tay của con Long Thần Hoàng này, không phải bị chặt đứt.

Mà là cố ý ẩn giấu đi.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thực lực nó cũng đột nhiên tăng gấp đôi.

Giống như Thiên Thủ Quan Âm!

Một luồng sức mạnh đáng sợ.

Lập tức va chạm với Tiêu Long.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, những người xung quanh lập tức bị một cơn sóng khổng lồ đáng sợ hất bay.

Những người vừa mới tiến đến gần, lập tức lại bị hất văng ra xa.

Cùng lúc đó, con Long Thần Hoàng đáng sợ.

Bị Tiêu Long một đao đánh bay ra xa.

Trực tiếp chém đứt nửa thân trên.

Lần đầu tiên.

Long Thần Hoàng lộ ra ánh mắt chấn động!

Nhưng Tiêu Long căn bản không cho nó cơ hội thở dốc.

Giây tiếp theo.

Khí tức khủng bố lại bộc phát.

Tất cả lực lượng huyết mạch.

Vào khoảnh khắc đó, liên tiếp bộc phát!

“Kỳ Lân Trùng Kích!” “Thanh Long Trảm!” “…” "Kỳ Lân Trùng Kích!" "Thanh Long Trảm!" "Bạch Hổ Ngâm!" "Chu Tước Hỏa!" "Câu Trần Chi Dực!" "Thiên Hồ Mị Hoặc!" "..." Tiêu Long dùng tất cả chiêu thức tấn công có thể.

Hắn chẳng thèm quan tâm có đánh bại được tên đó hay không, cũng chẳng thèm biết tên đó biến thành cái dạng gì.

Dù sao thì cứ tặng cho một combo, cho tên đó biết tay.

Chương 329

Dưới sự oanh tạc điên cuồng như vậy, đừng nói đến Long Thần Hoàng, ngay cả cái quan tài đồng phía sau hắn cũng bị Tiêu Long trực tiếp cho nổ nát bét.

Điểm đáng sợ nhất là, kiểu tấn công không phân biệt địch ta của Tiêu Long đã khiến toàn bộ hố sâu sụp đổ.

Ngay cả đài tế bằng thiên thạch cực kỳ kiên cố kia cũng bắt đầu vỡ vụn, nổ tung không ngừng!

Sau đó, hắn trực tiếp vùi Long Thần Hoàng vào trong thiên thạch, cứng rắn tạo ra một hố hình rồng khổng lồ!

Khoảnh khắc đó, cả trời đất dường như im lặng.

Ngô Tam Gia và những người khác vốn đang điên cuồng chạy trốn, bỗng khựng lại.

Họ kinh ngạc nhìn Tiêu Long, người đã suýt chút nữa biến Long Thần Hoàng đáng sợ kia thành một cái tổ ong vò vẽ!

Bây giờ nhìn Tiêu Long, ánh mắt hắn bình tĩnh lơ lửng giữa không trung, lặng lẽ nhìn mọi người.

Ai bị ánh mắt Tiêu Long quét qua, sắc mặt đều thay đổi lớn!

Họ cảm thấy một nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn, thậm chí cả cơ thể cũng bắt đầu run rẩy không tự chủ.

Muốn tiếp tục chạy trốn, nhưng lại nhận ra không thể làm được, vì cơ thể căn bản không nghe theo lệnh nữa!

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng.

Đặc biệt là Bán Tiết Lý, Hắc Bối Lão Lục và Trần Ngọc Lâu.

Nhìn thấy Cổng Đồng chỉ còn cách vài chục mét, khoảng cách cuối cùng ấy lại xa như trời đất, lại như ở một thế giới khác, không thể nào vượt qua được.

Tuyệt vọng!

Kinh hoàng!

Bất lực!

Khoảnh khắc đó, họ chỉ cảm thấy cả thế giới đã tận thế.

Đúng lúc này, khi Tiêu Long chuẩn bị diệt sạch đám người kia, một chuyện bất ngờ lại xảy ra.

Tên Long Thần Hoàng tám tay đáng ghét đó lại một lần nữa đứng dậy, lại một lần nữa cứu mạng đám người kia.

Ngay lập tức, uy áp của Tiêu Long bị hóa giải.

Vài người liều mạng bắt đầu chạy điên cuồng.

Lúc này, Long Thần Hoàng đã nổi giận, dường như bị kích động đến tột độ.

Hắn bay ra với thân thể tàn tạ, đôi mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Long, như muốn nuốt chửng hắn.

Tiêu Long không nhịn được cười khẩy: "Tìm chết!" Hắn quát lớn một tiếng, chuẩn bị tiếp tục một đợt oanh tạc mới.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt hắn liền thay đổi, bởi vì Long Thần Hoàng điên cuồng đó đã mất đi lý trí!

Trên người hắn, Tiêu Long ngay lập tức cảm nhận được một sức mạnh cuồng bạo, một luồng sức mạnh cuồng bạo không hề bị kiềm chế!

Nói cách khác, hắn muốn tự bạo!

Ngay lập tức, Tiêu Long cũng không biết tên này định làm gì.

Chỉ thấy những sợi xích khóa trên khắp người hắn ta bỗng hóa thành cánh tay của hắn, mang theo sức mạnh phong ấn vô cùng cường đại, cuộn về phía Tiêu Long.

Giống như lần xuyên qua thời không trước, chúng trực tiếp xuất hiện xung quanh Tiêu Long, nhưng không trực tiếp khống chế hắn, mà ngay lập tức tạo thành một cái lồng lớn, bao trọn lấy hai người.

Khoảnh khắc Tiêu Long cảm nhận được nguy hiểm, vừa định chạy, nhưng đã muộn.

Tên này thà hy sinh, tự bạo thân thể, cũng muốn kéo Tiêu Long chết cùng.

Những người khác tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng áp lực kinh khủng truyền đến từ đỉnh đầu lập tức khiến họ hồn vía lên mây.

Chẳng kịp nhìn xem chuyện gì, họ điên cuồng chạy trốn!

Cùng lúc đó, A Ninh và mấy người kia cũng chứng kiến cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi. "Không!

Long ca, mau chạy!!!", "Mau chạy đi!", "Tránh ra mau!" Mấy người tuyệt vọng gào thét, bởi vì ngay lập tức, cảm giác nguy hiểm đó quá đáng sợ, như thể sắp mất đi Tiêu Long vậy.

Họ lập tức dừng lại, thậm chí quay người lại muốn giúp Tiêu Long, bất chấp tất cả.

Dù biết có lên cũng chỉ là tìm chết, nhưng chết thì cũng phải chết cùng Long ca.

Thế nhưng, khoảnh khắc đó, sắc mặt Tiêu Long lại thay đổi. "Ni mã!

Đúng là mấy cô nương phá của!

Ông đây tệ đến thế sao?

Sao lại không có niềm tin vào đàn ông chứ?

Đù!" Bất đắc dĩ, Tiêu Long cũng không kịp giải thích, trực tiếp dùng chút sức lực cuối cùng, vung mạnh họ ra ngoài.

Hắc Kim Cổ Đao lập tức biến lớn, trực tiếp chắn trước mặt ba người phụ nữ, như một bức tường thành khổng lồ, cản bước chân họ. "Không!" Ba người tuyệt vọng gào thét!

Trong mắt tràn ngập nước mắt.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao đã cản bước chân họ, cũng chắn luôn tầm nhìn của họ, khiến họ căn bản không thể nhìn thấy phía Tiêu Long.

Hắn lập tức bắt đầu phòng ngự toàn lực.

Hết cách rồi.

Tên kia không tiếc tự bạo Hoàng Cấp nhục thân, Tiêu Long chẳng có chút biện pháp nào.

Với kiểu đấu pháp điên cuồng này, Tiêu Long chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng Tiêu Long cũng rất rõ ràng.

Lần này không chết cũng phải lột da.

Con trùng chết tiệt!

Tiêu Long thầm mắng, nhưng trên người hắn bùng phát ra ánh sáng cường đại.

Đối mặt với việc tự bạo liều mạng của tên kia, chỉ có những sức mạnh đó, có lẽ mới có thể chống cự! "Thánh Thú Giáng Lâm!" Một

con Tứ Bất Tượng lập tức xuất hiện phía sau Tiêu Long. "Huyền Vũ Thuẫn!" Huyền Vũ Kim Thân giáng lâm, dung nhập vào thân thể Tiêu Long. "Đế Thính Giáng Lâm!" Một con Đế Thính khổng lồ, mang theo sức mạnh nhục thân kinh khủng xuất hiện. "Chí Tôn Kim Cốt!" Huyết mạch Câu Trần bùng phát, tất cả xương cốt của Tiêu Long biến thành màu vàng kim! "Chiến Thần Chi Khu!" Một tiếng gầm giận dữ, trực tiếp biến thân.

Huyết mạch Xuy Vưu bùng phát, trực tiếp tạo thành một kim thân đáng sợ.

Đồng thời, tiếng gầm cuối cùng vang lên. "Băng Phong Thiên Địa!" Huyết mạch Tuyết Viên bùng phát, chỉ là lần này không phải để phong ấn người khác, mà là để phong ấn chính mình!

Ngay lập tức, như thể tách biệt hoàn toàn khỏi thế giới, từng tầng sức mạnh phòng ngự đáng sợ bùng phát, trực tiếp biến Tiêu Long thành một cái kén vàng khổng lồ!

Khoảnh khắc đó, sức mạnh tự bạo của Long Thần Hoàng cuồn cuộn.

Ầm ầm long trời lở đất, nhật nguyệt vô quang.

Mọi thứ xung quanh dưới làn sóng năng lượng đáng sợ ấy, từng tấc một vỡ vụn.

Mọi người chỉ cảm thấy tận thế đã đến.

Chương 330

Nhìn làn sóng năng lượng cuốn trôi mọi thứ phía sau, cách họ chưa đầy trăm mét, ai nấy đều sợ hãi đến tái mặt, buộc phải bùng phát toàn bộ sức mạnh để chống cự.

Ngay lập tức, cái lồng sắt khổng lồ do những sợi xích phong ấn tạo thành, trực tiếp nổ tung!

Như một mặt trời chói mắt, nó ngay lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cơn bão qua đi, cả thế giới đều im lặng!

Không biết đã qua bao lâu.

Giữa đống phế tích dày đặc, một cái đầu ló ra, sau đó điên cuồng chạy về phía trung tâm, miệng tuyệt vọng gào thét: "Long ca ca!

Long ca ca!

Anh ở đâu, ở đâu vậy?!" Cùng lúc đó.

Ở những vị trí khác, từng cái đầu ló ra.

Tú Tú và Doãn Nam Phong cùng mấy người cũng khóc lớn đuổi theo.

Phía Ngô Tam Gia, hắn kéo Thiên Chân đang hôn mê ra, vứt tại chỗ.

Nghiến răng, hắn liếc nhìn hướng Tiêu Long ban đầu, quay người lấy ra một vật màu đen, tỏa ra khí âm u quỷ dị, rồi chạy thẳng về phía Cổng Đồng!

Không ai biết.

Trong tay hắn, đang nắm giữ một miếng Quỷ Tỳ!

Hắn đã chọn bỏ rơi tất cả mọi người, để mở Cổng Đồng! "Long ca ca, đừng dọa em mà Long ca ca!" "Long ca ca, anh ở đâu vậy?

Mau ra đi mà Long ca ca!" "Long ca ca, anh mau ra đi được không?

Em biết anh nhất định không sao mà, đúng không?" "Long ca ca, anh mạnh như vậy, làm sao có chuyện được chứ, mau ra đi!" "..." Ba cô gái nhỏ mặt tái nhợt, cả người đều khóc đến muốn ngất đi.

Họ lật tìm khắp nơi, dù quần áo rách nát, dù tay bị những mảnh đồng cứng sắc cứa rách, dù bị vấp ngã liên tục.

Nhưng ba cô gái vẫn không bỏ cuộc, vẻ mặt sốt ruột tìm kiếm Tiêu Long trong đống phế tích, không ngừng tìm kiếm lung tung.

Bàn Tử ở phía sau cũng đầy vẻ tuyệt vọng.

Cả người hắn có chút không ổn.

Nhưng hắn có chút không tin.

Long ca sao có thể chết như vậy được?

Long ca là một tồn tại mạnh mẽ đến thế, một con quái vật nhỏ bé làm sao có thể giết chết hắn?

Tuyệt đối không thể!

Mọi người tuyệt vọng tìm kiếm.

Nhưng những người khác thì lại vui mừng khôn xiết.

Tuy bị sóng xung kích làm cho cụt tay gãy chân, bị thương nặng, nhưng ít nhất họ đã sống sót.

Tiêu Long đã chết.

Vì vậy họ vui vẻ, kích động.

Rất cảm ơn Long Hoàng đó.

Từ đó họ bắt đầu liều mạng, mạnh dạn chạy đi mở Cổng Đồng.

Đúng lúc ba cô gái có chút tuyệt vọng, một giọng nói cực kỳ khó chịu vang lên bên tai họ: "Đàn ông còn chưa chết đâu, khóc lóc cái quái gì!" Một câu nói nhẹ bẫng.

Trực tiếp khiến bốn người lập tức sững sờ.

Đặc biệt là ba cô gái A Ninh, Tú Tú, Doãn Nam Phong, họ chợt ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn lên trên đỉnh đầu.

Chỉ trong một khoảnh khắc, họ đã kích động tột độ.

Bàn Tử cũng trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Ba cô gái, ngay trong khoảnh khắc đó, không thể kiềm chế được nước mắt nữa, chúng tuôn rơi lã chã. "Long ca ca!

Anh không sao rồi!" "Anh làm em sợ chết khiếp đấy đồ anh xấu xa!" "Sao bây giờ mới ra chứ?!" Ba cô gái lập tức lao tới, trực tiếp vây chặt lấy Tiêu Long.

Ôm cánh tay Tiêu Long, chết cũng không buông.

Họ cẩn thận kiểm tra từng bộ phận trên người Tiêu Long, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. "Làm gì mà làm gì chứ, anh không phải đang tốt sao?" "Cứ như ai là Long ca vậy?

Một chút nguy hiểm đã dọa các em thành ra thế này rồi sao?!" Tiêu Long vẻ mặt ai oán xoa đầu ba cô gái. "Phụt!" Ba cô gái nhỏ bật cười phá lên, tức đến nỗi dùng nắm đấm nhỏ đấm mạnh vào ngực Tiêu Long. "Ai da, đau chết anh rồi nha!" "A?!

Không không... không sao chứ?!

Em không dùng lực mà?!" "Làm gì?

Đánh đau Long ca ca à!?" A Ninh sợ đến tái mặt.

Sau đó bị Tú Tú và hai người kia oán trách.

Ba người căng thẳng nhìn Tiêu Long, nhưng đột nhiên phát hiện khóe môi Tiêu Long có một nụ cười, lập tức biết mình đã bị lừa. "Được lắm!

Lại lừa bọn em!" "Chị em ơi, đừng khách khí, đánh chết hắn đi!" "Chết đi!" "..." "Ai ui ui ~ Tha mạng cho tôi đi!

Mấy vị đại nhân mỹ nữ của tôi!" "..." Bàn Tử nhìn Tiêu Long và A Ninh đùa giỡn, lập tức thả lỏng.

Long ca đúng là Long ca.

Ngay cả lúc này cũng không quên cua gái.

Còn về lũ quái vật kia, ha ha ~ Còn về đám người kia, buồn cười quá ~ Hắn không tự chủ được nhìn về phía đám người đang điên cuồng chạy trốn.

Sau đó, hắn nhìn thấy.

Vẻ mặt như gặp quỷ.

Tiếp đó, hắn liều mạng chạy như bay, ngã sấp xuống.

Trực tiếp bò nhanh trên mặt đất.

Ngay cả thời gian đứng dậy cũng không có.

Hắn thực sự bị dọa sợ rồi.

Bởi vì nhìn thấy, nghe thấy giọng nói của Tiêu Long, hắn trực tiếp sợ đến ngây người.

Cảnh tượng kinh khủng vừa rồi, mọi người đều nghĩ Tiêu Long xong đời rồi.

Bởi vì hắn ta (Bàn Tử) ở rìa vụ nổ, cách đó cả nghìn mét, trốn trong hố thiên thạch, mà sóng năng lượng vẫn trực tiếp khiến hắn bị

thương nặng.

Còn Tiêu Long thì ở ngay trung tâm vụ nổ!

Bị Long Hoàng đó nhốt trong lồng sắt mà tự bạo.

Một Hoàng Giả tự bạo.

Chương 331

Mà vẫn không giết được thiếu niên áo trắng kia.

Đúng là gặp quỷ mà!

Tiêu Long rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Kiểu này mà không chết sao?

Vậy thì chẳng phải mình xong đời rồi à?

Hắc Bối Lão Lục và mấy người kia sợ hãi phun ra một ngụm máu tươi.

Không dám quay đầu lại nữa, điên cuồng chạy trốn.

Làm sao mà còn lo đấu đá được nữa chứ.

Cứ mở Cổng Đồng, chạy vào trong rồi tính!

Cùng lúc đó, Tiêu Long đã an ủi ba cô gái xong.

Chuẩn bị tóm gọn đám người kia, sau đó thong thả khám phá Cổng Đồng.

Nhưng đúng lúc này.

Một sự bất ngờ lại xảy ra.

Long Hoàng đó.

Lại âm hồn bất tán xuất hiện!

Chỉ là lần này, thân thể hắn không còn nữa, thực lực suy giảm, chỉ còn lại một linh hồn mạnh mẽ, một linh hồn cổ xưa.

Hắn ta hung ác nhìn chằm chằm Tiêu Long, miệng lẩm bẩm, phun ra những lời nguyền cổ xưa!

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh nguyền rủa đang không ngừng tấn công linh hồn hắn!

Sức mạnh Huyết Mạch cường đại có thể chống lại hầu hết các loại nguyền rủa, thậm chí có thể vạn độc bất xâm.

Nhưng lời nguyền của Long Hoàng này lại trực tiếp công kích linh hồn.

Sức mạnh linh hồn của hắn ta, sánh ngang Hoàng Cấp!

Sức mạnh linh hồn trong cơ thể Tiêu Long chưa đạt đến Thiên Giai trung kỳ.

May mắn là có thân thể cường hóa, nếu không thì thật sự sẽ bị tên này nguyền rủa cho chết mất.

Nhưng dù vậy, lời nguyền của một linh hồn cổ xưa vẫn khiến Tiêu Long bị nguyền rủa quấn thân.

Tiêu Long lập tức khó chịu.

Hắn trực tiếp ném Tú Tú và ba người kia sang một bên, dốc toàn lực đối phó với linh hồn cổ xưa này.

Hắn trực tiếp lấy ra Phệ Hồn Châu.

Sức mạnh linh hồn Thiên Giai trung kỳ bùng phát.

Phệ Hồn Hồn Mạch bùng phát, trực tiếp bắt đầu nhanh chóng nuốt chửng lời nguyền linh hồn cổ xưa điên cuồng đó!

Khoảnh khắc Tiêu Long lấy ra đồ vật đó, Long Hoàng tám tay cổ xưa vốn hung ác đó, lập tức sững sờ.

Ngay lập tức lộ ra ánh mắt kinh hoàng, quay người muốn chạy trốn.

Nhưng đã muộn rồi.

Tên này hết lần này đến lần khác khiêu khích, khiến Tiêu Long chẳng còn chút thiện cảm nào với hắn ta.

Vì vậy, hắn quyết định cho hắn hồn phi phách tán! "Ni mã!

Đồ chó chết, đúng là tìm chết!

Nuốt chửng!" "Ầm ầm!" Đúng lúc này.

Một âm thanh trầm đục, đột nhiên vang vọng khắp không gian dưới lòng đất.

Như thể tiếng tù và từ Âm Phủ địa phủ.

Âm thanh quỷ dị đó, xuất hiện bên tai mọi người.

Tiếp đó, cánh Cổng Đồng vốn đang đóng chặt, lúc này, đã mở ra!

Tất cả mọi người không kìm được mà kinh hô thành tiếng! "Cổng Trường Sinh!" "Không!

Của tôi!" "A nha nha!

Chung cực cuối cùng, là của tôi!!!" "..." Vừa nãy.

Ngô Tam Gia, người đầu tiên đến trước Cổng Đồng, hung hăng đặt miếng Quỷ Tỳ trong tay vào khe lõm trên Cổng Đồng.

Tiếp đó, cánh Cổng Đồng từ từ mở ra.

Âm thanh như tiếng tù và từ địa ngục, ngay lập tức vang vọng! "Đạp đạp đạp!" Tiếp đó, một chuỗi tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Dường như từ địa ngục vậy, dần dần đến thế gian.

Mắt mọi người lập tức mở lớn.

Bởi vì lời đồn đó.

Dường như là thật!

Khi Cổng Đồng mở ra, sẽ có sứ giả từ địa ngục đến, mang mọi người đi.

Đội sứ giả đó!

Lời đồn trong truyền thuyết đã được nhắc đến!

U Minh Quân Đoàn!

Cái gọi là Âm Binh Tá Đạo!

Chỉ có Âm Binh Tá Đạo mới có thể đưa người sống.

Vào trong Cổng Đồng!

Quỷ Tỳ triệu hoán thần vật!

Bây giờ, Cổng Đồng đã mở lớn, quỷ binh đã đến!

Mấy người còn lại lập tức chạy đến trước Cổng Đồng.

Nhìn cánh Cổng Đồng từ từ mở ra, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có thể thả lỏng rồi.

Khi Âm Binh Tá Đạo đến, vậy thì mọi người an toàn rồi.

Bởi vì không ai.

Có thể tùy tiện giết người trước mặt U Minh Quân Đoàn.

Nếu không!

Sẽ bị trực tiếp đưa đi!

Cho nên khi cánh Cổng Đồng mở ra, dù nhìn thấy Tiêu Long ở phía kia đang chú ý, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 332

Bởi vì trên người mỗi người.

Đều mang theo "vé vào cửa" để tiến vào Cổng Đồng.

Ví dụ như Quỷ Tỳ!

Ví dụ như ba cái quan tài đồng trở lên!

Ví dụ như chín mươi chín cái chuông đồng!

Ví dụ như bốn con Xà Mi Đồng Ngư!

Cho nên khi nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Tiêu Long, họ cũng không còn cảm thấy sợ hãi đến thế nữa.

Thậm chí còn nở một nụ cười.

Một nụ cười nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Cuối cùng cũng có thể sống sót rồi!

Thế nhưng, khi Ngô Tam Gia, Phan Tử, Lão Dương Tử ngồi trước Cổng Đồng, thở phào nhẹ nhõm.

Trần Ngọc Lâu cũng thở hổn hển xuất hiện.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, hắn lặng lẽ trốn vào một góc.

Chờ đợi Âm Binh Tá Đạo xuất hiện.

Chờ đợi khoảnh khắc có thể tiến vào Cổng Đồng.

Ở một bên khác.

Hắc Bối Lão Lục và Bán Tiết Lý, vừa vấp vừa chạy đến.

Cũng kích động nhìn Cổng Đồng.

Nước mắt vui mừng chảy ra trên mặt.

Thêm một người nữa.

Tiểu Ca im lặng.

Bảy người như vậy lặng lẽ đợi trước Cổng Đồng.

Chờ đợi tiếng tù và không ngừng đến gần.

Chờ đợi U Minh Quân Đoàn.

Thế nhưng, Tiêu Long cũng từng bước đi tới.

Khóe môi mang theo một nụ cười lạnh.

Hắn đạp không, dò xét tất cả mọi người.

Ở phía dưới.

A Ninh bốn người cũng nhanh chóng chạy tới.

Mọi người.

Lại một lần nữa tụ họp.

Tập trung trước Cổng Đồng.

Chỉ là mấy người nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Không còn sợ hãi đến thế nữa.

Tuy vẫn cảnh giác, nhưng mọi người đều biết.

Sau khi Cổng Đồng mở ra, mỗi người có "vé vào cửa".

Đều sẽ được bảo vệ.

Không ai dám tùy tiện ra tay.

Nếu không sẽ bị Cổng Đồng trừng phạt.

Trong truyền thuyết, không ai có thể chịu đựng được!

Thế nhưng, lần này họ đã sai.

Bởi vì người họ đối mặt là Tiêu Long.

Một tồn tại không bình thường.

Một người từng một mình xông pha Cửu U Thông Đạo!

Từng đối mặt U Minh Quân Đoàn, muốn trực tiếp xông vào!

Đừng nói bây giờ U Minh Quân Đoàn chưa xuất hiện, nếu có xuất hiện, Tiêu Long đánh bại thì có làm sao?

Cho nên khi Tiêu Long xuất hiện trên đỉnh đầu, thấy đám người kia không sợ hãi, Tiêu Long cười, cười lạnh nói. "Cũng được đấy, cuối cùng cũng mở được Cổng Đồng rồi à?

Không phải cảm thấy thắng lợi nằm trong tay rồi sao?" "Nhưng tôi muốn nói cho các người một chuyện, một chuyện sẽ khiến các người tuyệt vọng." "Cổng Đồng, tôi không cho phép các người vào, các người không đi được đâu!" Lời vừa dứt, sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

Vừa định chạy, nhưng đã muộn rồi.

Một thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Xuất hiện trên đỉnh đầu Bán Tiết Lý và Hắc Bối Lão Lục. "Không thể giết tôi!

Sẽ bị báo ứng!" "Không!!!" "Đừng giết!" Lưỡi đao hạ xuống.

Hai cái đầu chết không nhắm mắt.

Lăn lông lốc sang một bên.

Sắc mặt mấy người.

Lập tức trở nên khó coi.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Lại một lần nữa tràn đầy kinh hoàng.

Đúng lúc này, Thiên Chân và mấy người đã tới.

Lúc này.

Cổng Đồng cuối cùng cũng hoàn toàn mở ra.

Một đội quân gồm 20 người.

Từ từ bước ra khỏi cổng.

Tiếng vó ngựa "đạp đạp đạp đạp đạp".

Xuất hiện trước mặt mọi người.

U Minh Quân Đoàn.

Âm Binh Tá Đạo.

Đã đến!

Ngô Tam Gia và mấy người lập tức chạy nhanh vào bên trong Cổng Đồng.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó.

Chương 333

Tiêu Long lên tiếng.

Giọng hắn.

Lạnh băng từ xa vọng lại. "Không được cho chúng vào!" Một câu nói.

Tất cả mọi người trong U Minh Quân Đoàn.

Dường như nhận được mệnh lệnh nào đó.

Lập tức rút vũ khí ra.

Chắn trước mặt Phan Tử và mấy người kia.

Mấy người tại chỗ sợ ngây người.

Vẻ mặt khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đột nhiên phát điên. "Cái quái gì?!

Tôi có vé vào cửa mà!" "Cổng Đồng là tôi mở, là tôi triệu hoán, sao lại không cho tôi vào?!" "Không thể nào?!

Tại sao phải nghe lời hắn ta?!

Tại sao!" Mấy người tuyệt vọng rồi.

Ngay cả Tiểu Ca.

Sắc mặt cũng thay đổi lớn, vốn dĩ sắp hòa mình vào đội ngũ U Minh Quân Đoàn, nhưng ngay lập tức bị đẩy ra ngoài.

Trở lại trạng thái ban đầu.

Vẻ mặt khó tin nhìn về phía Tiêu Long.

Bí kỹ của Trương Gia.

U Minh Biến!

Đã thất bại!

Lúc này, tiếng cười lạnh của Tiêu Long lại một lần nữa vang lên! "Đồ chạy trốn!" "..." Cùng lúc đó.

Mọi người chấn động nhìn.

U Minh Quân Đoàn vốn mạnh mẽ vô cùng.

Tất cả mọi người đột nhiên nhảy xuống ngựa.

Hướng về phía Tiêu Long.

Cúi người hành lễ. "U Minh Quân Đoàn Binh đoàn 36 bái kiến Bạch Y U Minh Chủ!" Một câu nói.

Tất cả mọi người đều ngớ người.

Bao gồm cả những người đang đuổi theo.

Tú Tú và mấy người!

U Minh Chủ?

Ý gì?

Tình hình gì đây?

Không phải là sứ giả đến đón mình sao?

Sao lại hành lễ?!

Không phải nhầm lẫn rồi chứ!

Khoảnh khắc đó.

Ngay cả Ngô Tam Gia và Trần Ngọc Lâu, những người từng trải rộng hiểu biết, cũng ngẩn người đứng đó với vẻ mặt đờ đẫn.

Vẻ mặt khó tin nhìn, rồi nhìn nụ cười của hắn.

Cả người đều có chút không ổn rồi.

Họ đã trải qua biết bao khó khăn vất vả.

Vì chờ đợi một cơ hội như vậy.

Chờ đợi cơ hội tiến vào Cổng Đồng.

Chờ đợi cơ hội thay đổi vận mệnh.

Nhưng ông trời ơi, tại sao lại đùa giỡn với tôi như vậy chứ?

Chẳng lẽ lời đồn đều là giả sao?

Chẳng lẽ những ghi chép đó đều là giả sao?

Chẳng lẽ cái gọi là Cổng Đồng không phải là cánh cửa cứu rỗi sinh mệnh tôi sao?

Chẳng lẽ Cổng Đồng không phải là lời hứa trường sinh sao?

Chẳng lẽ quy tắc trong đó một chút cũng không còn sao?

Tại sao?

Rốt cuộc là tại sao?

Niềm tin của mấy người dường như ngay lập tức sụp đổ.

Nhìn U Minh Quân Đoàn mà họ mong đợi bấy lâu.

Nhảy xuống ngựa, chỉ để hành lễ với thiếu niên trước mắt!

Bởi vì một câu nói của thiếu niên này.

Tất cả nỗ lực mà họ vất vả bấy lâu đã bỏ ra.

Đều vô ích.

Không bằng một câu nói của người ta.

Không cho đi thật sự là không cho đi!

Chẳng có chút biện pháp nào.

Thậm chí ngay cả quyền kiểm soát cơ thể cũng không còn.

Bàn Tử và A Ninh mấy người.

Cũng vẻ mặt khó tin nhìn Tiêu Long.

Đương nhiên cũng nghe về truyền thuyết Cổng Đồng.

Đặc biệt là Thiên Chân.

Hắn đã nghiên cứu những thứ đó.

Nhưng tất cả đều vượt xa tưởng tượng của hắn.

Như thể những gì hắn học và những gì ở đây là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Chương 334

Đột nhiên.

Thiên Chân cảm thấy sự tuyệt vọng của Tam Thúc và Lão Dương, Phan Tử.

Khoảnh khắc đó, hắn cuối cùng cũng hiểu được câu nói mà Tam Thúc đã nói với hắn: "Nếu lần này ta thất bại, nếu hành động của ta xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào, xin con nhất định phải giúp ta.

Bởi vì chỉ có con.

Mới có thể từ đó, cứu ta!" Tiêu Long nhìn U Minh Quân Đoàn trước mắt.

Tuy đối với cái xưng hô mà đám người kia nói cảm thấy khó hiểu.

Nhưng không ngăn cản Tiêu Long hiểu rõ tình hình.

Nhanh chóng.

Tiêu Long cuối cùng cũng biết.

Về quy tắc thực sự bên trong Cổng Đồng.

Đúng là không thể ra tay.

Nhưng Tiêu Long thì khác.

Bởi vì trên người hắn không chỉ có khí tức Xà Mi Đồng Ngư, có quan tài đồng.

Quan trọng nhất là, có một miếng Quỷ Tỳ!

Quan trọng nhất là, không phải ai cũng có thể chịu đựng được sự tấn công lâu dài của Quỷ Tỳ!

Rốt cuộc nó là thứ thuộc về.

Một thế giới khác.

Cầm nó lâu dài.

Sẽ bị thế giới khác đồng hóa.

Nhưng Tiêu Long, không chỉ có được nó.

Mà còn luyện hóa nó.

Đó mới là điều đáng sợ nhất.

Cũng là lý do vì sao U Minh Quân Đoàn lại hành lễ với Tiêu Long.

Bởi vì trong thế giới đó, phàm là người nắm giữ một miếng Quỷ Tỳ, đều là U Minh Chủ của một khu vực!

Thống lĩnh vạn vạn U Minh Quân!

Trong đó.

U Minh Quân xuất hiện lần này, vừa đúng là thuộc về lãnh địa của miếng Quỷ Tỳ mà Tiêu Long sở hữu!

Cho nên hắn có thể trực tiếp lãnh đạo.

U Minh Chủ mạnh nhất!

Hắn có thể khống chế bất kỳ một tồn tại nào.

Huống hồ thực lực của Tiêu Long.

Quá mạnh mẽ rồi.

Ngay cả không có Quỷ Tỳ.

Bằng vào thực lực của Tiêu Long.

Khi thấy hắn.

Cũng phải hành lễ!

Lúc này.

Thiên Chân và Tiểu Ca đồng thời đứng ra.

Muốn thỉnh cầu Tiêu Long.

Ban cho một cơ hội.

Để tiến vào Cổng Đồng.

Nếu là trước đây, Tiêu Long sẽ không đồng ý.

Bởi vì trong truyền thuyết chỉ có một người có thể tiến vào.

Chỉ có một người mới có thể nhận được lợi ích.

Nhưng bây giờ Tiêu Long đã biết.

Đó chỉ là một lời nói dối mà thôi.

Cổng Đồng.

Chỉ là một Cổng Đồng.

Là con đường ngăn cách Âm Dương lưỡng giới.

Khi cánh cửa mở ra, bất kỳ ai cũng có thể tiến vào.

Nhưng khu vực mỗi người đạt đến.

Lại khác nhau!

Cái gọi là chung cực.

Mỗi người đều nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (người nhân nhìn thấy điều nhân, người trí nhìn thấy điều trí).

Đối với một số người, chung cực.

Có lẽ là sở hữu một loại sức mạnh Huyết Mạch.

Đối với một số người, coi chung cực là vị trí.

Cho nên bất kể có bao nhiêu người tiến vào.

Mỗi người đối mặt với những thử thách khác nhau.

Và chỉ khi chiến thắng thử thách đó, mới có thể nhận được chung cực mà mình cần!

Dù Tiêu Long cũng không thể ngăn cản.

Bởi vì khi cánh cửa mở ra, khi U Minh Quân xuất hiện với tư cách sứ giả.

Tất cả mọi người.

Thật sự được bảo vệ.

Ngay cả khi chết.

Linh hồn cũng không bị hủy diệt.

Sẽ bị Cổng Đồng, trực tiếp đưa vào trong.

Tiếp tục tham gia khảo nghiệm!

Vì vậy, Tiêu Long.

Chẳng còn chút hứng thú nào.

Hắn liếc nhìn mấy người còn lại.

Hầu hết đều là người quen.

Chương 335

Cũng không làm chuyện quá đáng.

Tiểu Ca và Thiên Chân đã lên tiếng, Tiêu Long đương nhiên phải nể mặt.

Chỉ là đối với Phan Tử và Lão Dương, hắn không có sắc mặt tốt như vậy.

Vì đã không giết được.

Thì cũng không thể để họ sống yên ổn.

Hắn vung một chưởng.

Đánh cả hai vào bên trong Cổng Đồng.

Ngay khoảnh khắc tiến vào, thân thể trực tiếp nổ tung.

Nhưng trong ánh mắt hai người.

Không có oán hận.

Chỉ có sự kinh hoàng như trút được gánh nặng!

Tiếp đó, Tiêu Long đặt ánh mắt lên người Trần Ngọc Lâu, nhàn nhạt nói: "Không cho tôi một lời giải thích sao?" Trần Ngọc Lâu im lặng.

Tiếp đó ngẩng đầu.

Nhìn Tiêu Long, cười nói: "Tôi sẽ gặp lại anh." Lời vừa dứt.

Thân thể hắn trực tiếp tan rã.

Sau đó mặc kệ Cổng Đồng.

Hút lấy linh hồn của hắn đi!

Biểu hiện quyết tuyệt như vậy, khiến Tiêu Long phải nhìn thêm vài lần.

Nhưng lại khiến những người khác giật mình.

Thủ lĩnh Ngự Lĩnh đường đường, một hiệp khôi.

Quả nhiên là một nhân vật tàn nhẫn.

Tiêu Long có thể dọa một tồn tại như vậy đến mức tự bạo.

Thực sự quá đáng sợ.

Trần Hạt Tử kiêu ngạo ngất trời!

Trần Ngọc Lâu không chịu nhận thua!

Quả nhiên danh bất hư truyền!

Tiêu Long không thèm để ý nữa.

Hắn liếc nhìn Tiểu Ca và Ngô Tam Gia.

Nhắm mắt lại. "Đi đi." Tiêu Long ngầm đồng ý.

Hai người không chút do dự.

Nhanh chóng chui vào Cổng Đồng.

Lúc này, Tiêu Long quay người nhìn A Ninh và mấy người kia, nói: "Bất kể các em chọn gì, rời khỏi đây cũng được, hay tiến vào Cổng Đồng cũng vậy." "Nếu có bất ngờ, chúng ta sẽ gặp lại ở Phan Gia Viên!" Nói xong.

Không đợi họ mở miệng.

Bóng dáng hắn lập tức biến mất, khoảnh khắc tiếp theo đã tiến vào Cổng Đồng.

Cùng lúc đó, các loại bảo vật trên người Tiêu Long sáng lên.

Không biết đã bao lâu.

Khi Tiêu Long một lần nữa khôi phục cảm giác.

Thì phát hiện mình đang ở trong một cung điện xa hoa.

Bên ngoài trùng trùng điệp điệp, mây khói giăng kín.

Trước mặt là cung điện vàng son rực rỡ.

Trong đầu Tiêu Long.

Đột nhiên hiện ra bốn chữ: Vân Thiên Cung!

Ngay lập tức.

Tiêu Long nhắm mắt lại.

Lúc này, cổng cung điện mở ra.

Một giọng nói quen thuộc.

Từ bên trong truyền đến. "Bạn cũ, quả nhiên là ngươi đã đến!" "Bạn cũ, quả nhiên là ngươi đã đến!" Giọng Vương Tàng Hải từ bên trong truyền ra.

Sắc mặt Tiêu Long không khỏi thay đổi.

Hắn thật sự không ngờ người đầu tiên gặp sau khi tiến vào Cổng Đồng lại là hắn ta.

Vậy thì theo cái gọi là quy tắc, đây là thử thách của Vương Tàng Hải!

Chỉ có đánh bại Vương Tàng Hải, mới có thể nhìn thấy chung cực, giành được thứ mình muốn, mới có thể rời khỏi đây.

Không chút do dự, hắn đường hoàng bước vào.

Đã được người ta mời, vậy không thể chần chừ.

Bước vào cổng cung điện.

Nhìn bố trí xa hoa bên trong.

Như một tiểu hoàng cung vậy.

Vàng son lộng lẫy.

Vô cùng xa hoa.

Trên chiếc ghế rồng cao ngất đó, đang có một bóng người ngồi.

Nhìn kỹ, đó là một người trẻ tuổi.

Mặt nở nụ cười nhẹ, như thể đang nhìn một người bạn cũ.

Hắn trông như một thanh niên bình thường.

Không có chút kiêu căng nào.

Không có chút khí thế nào.

Dường như cũng không có chút thực lực nào.

Biểu hiện như vậy khiến Tiêu Long ngạc nhiên.

Hắn không nghĩ đến kết quả này.

Theo lẽ thường, khi người khác xông vào thế giới của mình.

Kẻ thù của mình.

Đang tranh đoạt tất cả.

Chương 336

Không cho một chút giáo huấn, cũng không thể để mình dễ dàng tiến vào như vậy.

Nhưng Vương Tàng Hải lại làm như vậy, mặc kệ Tiêu Long bước vào.

Không hề gây khó dễ.

Cũng không có âm mưu nào.

Ngược lại khiến Tiêu Long có chút khó chấp nhận.

Khi nào Vương Tàng Hải lại trở nên dễ gần đến thế?

Hừ, người ta đã hào phóng như vậy.

Đương nhiên không thể rụt rè.

Hắn mang theo nụ cười trên mặt, đường hoàng bước đến trước mặt Vương Tàng Hải. "Mời ngồi." Tiêu Long nhướn mày, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Cũng không vội ra tay.

Hắn muốn xem.

Vương Tàng Hải này rốt cuộc đang giở trò gì. "Ông là đối thủ của tôi lần này sao?" "Đúng vậy." Vương Tàng Hải ngồi trên ghế rồng gật đầu, sau đó cười nói: "Nhưng tôi không làm những chuyện đánh đánh giết giết đó, chúng ta nói chuyện hợp tác thế nào?" "Hợp tác?

Hợp tác kiểu gì?

Xem ra." Tiêu Long khóe môi nở một nụ cười lạnh.

Hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng, một Vương Tàng Hải âm hiểm

như vậy, thật sự sẽ có một sự hợp tác bình thường sao.

Phát hiện Tiêu Long dường như có hứng thú.

Vương Tàng Hải từ ghế rồng đứng dậy.

Và bước xuống.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tiêu Long, tạo cho người ta cảm giác như muốn đối xử bình đẳng.

Sau đó mới nhàn nhạt nói. "Thế giới sau Cổng Đồng thực ra là một trường thử luyện, anh hẳn đã có suy đoán rồi." "Nhưng tôi muốn nói cho anh biết, trường thử luyện này có một công năng khá đặc biệt, đó là thăng cấp sức mạnh Huyết Mạch của tôi." "Đương nhiên, đó là phần thưởng dành cho người chiến thắng." Khóe môi Tiêu Long lộ ra một tia châm chọc, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên đã lộ ra bộ mặt thật.

Lúc này, Vương Tàng Hải thấy Tiêu Long không nói gì, sau đó tiếp tục nói: "Nhưng tôi không cần thiết phải đánh đánh giết giết để phân thắng thua, dù sao đối với tôi hiện tại, một chút sức mạnh Huyết Mạch tiến hóa đó thật sự quan trọng sao?" Một câu nói.

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi.

Lúc này Vương Tàng Hải cười nói: "Với cảnh giới của tôi, muốn hoàn thành đột phá lột xác về thực lực thân thể, sức mạnh Huyết Mạch tiến hóa ở đây căn bản là không đủ." "Điều tôi cần nâng cao nhất bây giờ là sức mạnh linh hồn, nhưng sau Cổng Đồng này, khó mà cung cấp cho tôi sự thăng tiến sức mạnh linh hồn." "Cho nên, dù tôi có một cái bị giết đi, nuốt chửng sức mạnh Huyết Mạch tương ứng, và nhận được phần thưởng quy tắc ở đây." "Anh cũng nên hiểu, thật sự có thể hoàn thành lột xác thân thể sao?

Chẳng qua không gian sau Cổng Đồng này, ngay cả một thế giới

hoàn chỉnh cũng chưa hình thành!" Tiêu Long không còn bình tĩnh nữa.

Tuy hắn vẫn im lặng, không nói gì.

Nhưng trong lòng, hắn thực sự đã bị Vương Tàng Hải dắt mũi.

Thậm chí khiến Tiêu Long không có cả lý do để phản bác.

Dường như Vương Tàng Hải rất hiểu thực lực hiện tại của Tiêu Long.

Trên thực tế, đúng như hắn ta nói.

Sức mạnh thân thể và sức mạnh Huyết Mạch của Tiêu Long hiện đã đạt đến cực hạn tiến hóa.

Muốn hoàn thành một lần lột xác mới, vậy thì phải nâng tất cả sức mạnh Huyết Mạch lên Thần Cấp đỉnh phong.

Nhưng trong cơ thể Tiêu Long có quá nhiều sức mạnh Huyết Mạch.

Muốn nâng tất cả ở đây, điều đó căn bản là không thể.

Nơi duy nhất có cơ hội hoàn thành một lần lột xác lớn.

Tiêu Long chỉ có một nơi.

Đó là thời gian Cổ Thụ Đồng.

Theo lời Vương Tàng Hải, nơi Cổ Thụ Đồng đã hình thành một thế giới mới.

Không giống như sau Cổng Đồng này, chỉ là một không gian thử luyện mà thôi.

Đó cũng là lý do Tiêu Long trong một thời gian dài, vẫn luôn giúp mấy cô gái nâng cấp.

Thậm chí giúp Bàn Tử nâng cấp sức mạnh Huyết Mạch.

Đó chính là vì thu thập những Huyết Mạch đó, không đủ để Tiêu

Long hoàn thành việc thăng cấp.

Hoặc là không còn tác dụng nữa.

Ngay cả một lần dùng 10 giọt tinh huyết Vương Cấp đỉnh phong, việc thăng cấp cũng rất mơ hồ.

Hiện tại điều Tiêu Long muốn thăng cấp là sức mạnh linh hồn.

Dù sao bây giờ hắn còn chưa đạt đến Thần Cấp.

Nhưng muốn thăng cấp sức mạnh linh hồn.

Điều kiện quá hà khắc.

Cho nên những gì Vương Tàng Hải nói, đúng là vấn đề Tiêu Long đang đối mặt hiện tại.

Tiêu Long cũng hiểu, Vương Tàng Hải e rằng cũng bị mắc kẹt ở một nút thắt quan trọng.

Cho nên mới không xung đột với Tiêu Long.

Lãng phí thời gian và tinh lực một cách vô ích.

Tiêu Long nheo mắt lại, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì nói về hợp tác cụ thể đi." Vương Tàng Hải cười nói: "Đừng vội, tôi kể cho anh nghe về mối nhân duyên giữa chúng ta." "Hừ!

Tôi với ông thì có nhân duyên gì chứ?" Tiêu Long khinh thường.

Nhưng Vương Tàng Hải lại lắc đầu, vẻ mặt như không hiểu. "Chúng ta đều là Kẻ Hủy Diệt!

À, đúng rồi.

Chuyện về Hộ Long nhất tộc và Kẻ Hủy Diệt anh hẳn biết chứ?" "Tôi là Kẻ Hủy Diệt, chẳng qua là thế hệ trước của tôi, hoặc một thế hệ nào đó, thực ra chúng ta là cùng một loại người." “Đương nhiên rồi, bất kể có thừa nhận hay không, với tư cách là kẻ phá hoại, tôi

chính là dị số của thế giới này.

Không hề hay biết đã phá hủy biết bao đại mộ, mà đại mộ đại diện cho long mạch, điều này anh không thể phủ nhận phải không?" Tiêu Long im lặng.

"Vậy nên tôi không nên có bạn bè hay kẻ thù, tôi nên đối phó với những người đó, không nên bận tâm đến đấu đá nội bộ." Vương Tàng Hải cười nói.

Lần này, Tiêu Long không chịu nữa, phản bác: "Tôi không giống ông, những kẻ phá hoại theo đuổi trường sinh, còn tôi thì chuẩn bị…" "Hahaha!" Vương Tàng Hải cười lớn, nói: "Sai rồi, đừng nói về mình cao thượng như vậy, dù anh có biện bác thế nào, anh cũng đang đi trên con đường trường sinh, lấy sự trường sinh của người khác làm cái giá, không phải sao?" "…" Tiêu Long không còn gì để nói.

Mặc dù biết Vương Tàng Hải là một lão cáo già khốn nạn, nhưng lại không hề gian xảo đến thế.

Căn bản là không.

Đã vậy, nếu muốn đặt ý chí của mình lên người Tiêu Long, vậy thì chỉ có một cách!

Trước tiên, hãy đập hắn ta một trận đã!

Đột nhiên, khí tức trên người Tiêu Long bùng nổ.

"Vậy tôi đánh ông trước đã!

Giết!" "Khốn nạn!" Vương Tàng Hải thầm rống lên trong lòng.

Hắn cực kỳ khó chịu với việc Tiêu Long bất ngờ ra tay mà không nói lý lẽ.

Hai người lập tức giao chiến.

Chương 337

Lúc này Tiêu Long mới biết, dưới vẻ ngoài của một người bình thường, Vương Tàng Hải ẩn chứa sức mạnh đáng sợ đến nhường nào!

Sở dĩ trông hắn như một người bình thường là vì hắn đã khống chế sức mạnh của mình đến mức cực hạn.

Có cảm giác phản phác quy chân (trở về với bản chất ban đầu).

Từng chút sức mạnh, đều được hắn kiểm soát đến mức tối đa.

Tiêu Long tuy có chút ghen tị, nhưng cũng không thể làm gì.

Lão già này không biết đã sống bao nhiêu năm rồi.

Với thời gian dài như vậy mà vẫn dừng lại ở cảnh giới đó.

Nếu không làm được điều này, không thể kiểm soát từng chút sức mạnh, đó mới là vấn đề lớn nhất.

Nhưng Tiêu Long cũng không hề yếu thế.

Dù không thể kiểm soát sức mạnh một cách hoàn hảo như vậy, nhưng sức mạnh huyết mạch của Tiêu Long đủ nhiều!

Sức mạnh huyết mạch của Tiêu Long đủ cường đại!

Nhất lực hàng thập hội (một sức mạnh có thể hạ gục mười kỹ năng).

Cho dù Vương Tàng Hải thực sự mạnh mẽ, chỉ cần tùy tiện biểu hiện thực lực thôi cũng đã đạt đến Thần cấp hậu kỳ.

Tiêu Long thậm chí còn không biết, thân phận thật sự của hắn là gì!

Với một tên cáo già như Vương Tàng Hải, hắn sẽ không tin tên này chỉ có bấy nhiêu sức mạnh.

Nếu không, Hệ thống đã không đặt hắn làm mục tiêu đột phá của Tiêu Long.

Đây cũng là một bài kiểm tra.

Nếu người được kiểm tra thực sự yếu ớt, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Hai người điên cuồng đại chiến.

Sức mạnh huyết mạch va chạm, sức mạnh thân thể cường đại va chạm, sức mạnh linh hồn không ngừng va chạm.

Nhưng dù thế nào cũng khó lòng hạ gục đối phương.

Cứ như đang đối mặt với một bản sao khác của chính mình.

Người có thể chiến thắng hắn ta, thực sự không nhiều.

Hai người cứ thế đánh nhau nửa ngày trời, trời sập đất nứt, nhật nguyệt cũng không còn ánh sáng.

Cả cung điện gần như bị hủy hoại hoàn toàn, nhưng vẫn không phân thắng bại.

Tiêu Long cực kỳ khó chịu.

Đối với một người bá đạo như hắn, loại chuyện này tuyệt đối không thể dung thứ.

Hắn không tin, không thể hạ gục một tên như vậy.

Xem hắn có thể chống đỡ được bao lâu!

Một sức mạnh huyết mạch thuần túy, rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu!

Tiêu Long không tin với sức mạnh thân thể và huyết mạch của

mình, không thể tiêu hao chết hắn ta!

Quả nhiên, theo thời gian trôi qua, Tiêu Long dần dần phát hiện ra một số vấn đề.

Vương Tàng Hải, cuối cùng cũng xuất hiện tình trạng lực bất tòng tâm!

Thực lực đang giảm sút.

Tiêu Long cười.

Công kích trở nên điên cuồng hơn nữa, không màng sống chết, tung ra tất cả chiêu thức.

Đẩy nhanh Vương Tàng Hải đến bờ vực sụp đổ.

Nửa giờ sau, Vương Tàng Hải yếu đi ba phần.

Vào lúc này, lá bài tẩy đã ẩn giấu bấy lâu của Tiêu Long đột nhiên bùng nổ.

Hắn dốc toàn lực, trực tiếp lấy Phệ Hồn Châu ra trấn áp.

Lực Thanh Long gia trì lên Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp biến thân thành thân thể Thượng Cổ Xi Vưu Chiến Thần!

Một đao chém xuống thật mạnh.

Với tiếng nổ lớn "Ầm" một tiếng, Vương Tàng Hải cuối cùng cũng bùng nổ!

Thân thể của hắn trực tiếp tan nát.

Không nằm ngoài dự đoán của Tiêu Long, hắn không hề thấy ánh mắt kinh ngạc hay chấn động, ngược lại còn thấy một tia giải thoát.

Sau đó, linh hồn của hắn mang theo nụ cười, quay trở lại Long ỷ.

Hắn cười nói.

"Chúc mừng, anh đã vượt qua một thử thách, anh không tin tôi,

nhưng anh đã tin những lời tôi nói." "Có người đã đi trước tôi, chỉ là anh không đuổi kịp bước chân tôi mà thôi." "Cho nên tôi hy vọng anh nhanh lên một chút, tôi đang đợi anh ở thế giới tầng thứ hai của Thanh Đồng Thần Thụ, tôi muốn đi tầng thứ ba, đánh bại Thiết Diện Sinh, hoàn thành quá trình biến đổi linh hồn cuối cùng." "Hãy nhanh chóng nâng cao thực lực đi, bất kể là sức mạnh linh hồn hay sức mạnh thể xác, chờ đến khi cả hai đạt đến Thần cấp đỉnh phong, hãy tìm tôi!" "Tôi đợi anh ở thế giới tầng thứ hai của Thanh Đồng Thần Thụ!" Bóng ảo linh hồn của Vương Tàng Hải nhanh chóng biến mất trên Long ỷ.

Tiêu Long không khỏi nhíu mày.

Lúc này, phần thưởng của quy tắc xuất hiện!

"Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đánh bại Vương Tàng Hải, hoàn thành thử thách phía sau Thanh Đồng Môn, thưởng một giọt Trường Sinh Tinh Huyết của Vương Tàng Hải, bắt đầu dung hợp huyết mạch Thần cấp!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành dung hợp Trường Sinh Tinh Huyết của Vương Tàng Hải!

Nhận được Trường Sinh Huyết Mạch của Vương Tàng Hải!" "Đinh!

Tứ Linh Huyết Mạch dung hợp.

Lĩnh Địa dung hợp.

Kỳ Lân Huyết Mạch dung hợp.

Trường Sinh Thánh Thú Huyết Mạch dung hợp.

Trường Sinh Huyết Mạch của Vương Tàng Hải.

Huyết Mạch Trường Sinh đạt Thần cấp hậu kỳ.” “Đinh!

Chúc mừng Túc chủ hoàn tất dung hợp huyết mạch Thần cấp!

Xin hãy đặt tên cho huyết mạch Thần cấp!” Mắt Tiêu Long sáng lên, quả nhiên lời của Vương Tàng Hải đều là lời lừa dối.

Phần thưởng quy tắc phía sau Thanh Đồng Môn thực sự rất ít.

Nhưng Tiêu Long có Hệ thống mà!

Phần thưởng của Hệ thống mới là thứ lớn.

Năm loại huyết mạch Thần cấp ban đầu đã được dung hợp hoàn toàn.

Lại cho quyền đặt tên.

Chẳng phải đây chính là ý nghĩa của Trường Sinh Huyết Mạch của Vương Tàng Hải sao?

Hay là gọi là Tiêu Long Huyết Mạch?

Không được, hơi bị ‘low’ quá.

Không đủ bá khí!

Vậy nên gọi là gì đây?

Chương 338

Thánh Long Huyết Mạch?

Vô Địch Huyết Mạch?

Siêu Nhân Huyết Mạch? … Chí Tôn Huyết Mạch!!!

Mắt Tiêu Long đột nhiên sáng bừng.

Tên này được đó chứ.

Chí Tôn Huyết Mạch.

Nghe đã thấy bá khí, uy vũ, ngầu lòi!

"Vậy thì gọi là Chí Tôn Huyết Mạch đi!" "Đinh!

Có xác nhận tự thân Trường Sinh Huyết Mạch đặt tên là Chí Tôn Huyết Mạch không?" "Xác nhận!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Chí Tôn Huyết Mạch, Thần cấp đỉnh phong!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Trường Sinh Huyết Mạch, Hệ thống bắt đầu nâng cấp!" "…" "Đinh!

Hệ thống nâng cấp thành công, chúc mừng Túc chủ hoàn thành giai đoạn đầu tiên của Trường Sinh, chính thức bước vào giai đoạn thứ hai của Trường Sinh 【Linh Hồn Trường Sinh 】, Huyết Mạch Thôn Phệ Hệ Thống nâng cấp thành 【Linh Hồn Thôn Phệ Hệ Thống 】!" 【Linh Hồn Thôn Phệ Hệ Thống 】: Từ nay về sau, quái vật mà Túc chủ chém giết, trọng tâm sẽ là thu thập sức mạnh linh hồn!

"Đinh!

Chúc mừng Tốc độ hoàn thành nâng cấp hệ thống và giai đoạn đầu tiên của việc dung hợp thế giới Đạo Mộ, mở khóa thế giới Đạo Mộ

của Vương Tàng Hải, chính thức mở ra thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến được phát hành, phục sinh Nữ vương Tinh Tuyệt, và thu được một giọt Hồn Mạch đặc biệt của nàng!" "Đinh!

Thiết lập thân phận thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành hoàn tất!

Tốc độ trở thành bạn tốt của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử!" "…" Một loạt âm thanh thông báo vang lên.

Tiêu Long hơi choáng váng.

Có một dự cảm không lành.

Sắc mặt trở nên khó coi, vội vàng hỏi.

"Hệ thống, ý của anh là, tôi không thể quay về thế giới đó sao?

Tôi vừa ra ngoài đã tiến vào thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Không gặp được A Ninh, Tú Tú, Tuyết Lỵ Dương nữa sao?" Sắc mặt Tiêu Long khó coi, dựa theo những âm thanh thông báo vừa rồi, khiến hắn trong lòng rất khó chịu.

"Đinh!

Có thể hiểu là vậy, nhưng nếu Túc chủ có thể hoàn thành nhiệm vụ của Tinh Tuyệt Cổ Thành, có thể mở khóa thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành, tiến hành dung hợp hai thế giới!" Mẹ kiếp!

Khốn nạn!

Tiêu Long biết.

Phán đoán của hắn không sai.

Cứng nhắc đẩy hắn đến một thế giới khỉ ho cò gáy.

Những mỹ nhân của tôi ơi.

Lão tử không gặp được các em nữa sao?

Bất mãn một lúc lâu, Tiêu Long mới chấp nhận điều này.

Vậy thì tiếp theo, chỉ có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của thế giới này, dung hợp hai thế giới.

Đến lúc đó, thật ra cũng có thể rất mỹ mãn mà.

Dù sao thì ở thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành này, cũng có một số đại mỹ nữ có thể thu hoạch mà!

Không biết lực chiến của thế giới này cao đến mức nào nữa.

Tiêu Long lại nghĩ đến những lời Vương Tàng Hải đã nói trước đó.

Xem ra Hệ thống cũng có mục đích hướng dẫn hắn.

Bây giờ Hệ thống nâng cấp, chính là để nâng cao sức mạnh linh hồn.

Đợi đến khi hoàn thành việc nâng cao sức mạnh linh hồn, đạt đến Thần cấp, và hoàn thành nhiệm vụ của thế giới này.

Dung hợp hai thế giới.

Vậy thì chẳng phải có thể lần nữa tiến vào Thanh Đồng Môn, tiến vào thế giới Thanh Đồng Thần Thụ, hoàn thành quá trình biến đổi cuối cùng sao?

Sau đó sẽ đánh bại hoàn toàn Vương Tàng Hải.

Còn có Thiết Diện Sinh ở thế giới tầng thứ ba.

Hiện tại xem ra không giống như mọi người đã hiểu trước đây.

Thiết Diện Sinh là một tồn tại bị Vương Tàng Hải thao túng.

Bây giờ xem ra, người ta đã sớm vượt qua Vương Tàng Hải rồi.

Những gì mọi người thấy, chẳng qua là những thứ mà người ta đã không còn coi trọng nữa.

Bị Vương Tàng Hải lợi dụng, mới dẫn đến tình huống như vậy.

Cho nên, kẻ thù lớn nhất hiện tại có lẽ không phải Vương Tàng Hải.

Mà là Thiết Diện Sinh, kẻ ẩn mình sâu nhất, đã tiến vào tầng thứ ba của Thanh Đồng Thần Thụ.

Thanh Đồng Thần Thụ tầng thứ ba.

E rằng đó là nơi hoàn thành cả huyết nhục trường sinh và linh hồn trường sinh, rồi sau đó tiến hành dung hợp cả hai!

Hiện tại Thiết Diện Sinh.

E rằng đã đi trước Vương Tàng Hải và hắn rồi!

Xem ra không thể lười biếng được nữa.

Vạn nhất để hắn dung hợp trước, xuất hiện trong thế giới của mọi người.

E rằng thực sự sẽ trở thành một nhân vật trong thần tiên.

Đến lúc đó, nếu Tiêu Long không có thực lực, dù có Hệ thống, e rằng cũng phải quỳ!

Có lẽ đây là lý do Vương Tàng Hải không coi hắn là kẻ thù lớn nhất.

Dù Tiêu Long hết lần này đến lần khác tìm đến tận cửa, hắn cũng không dốc toàn lực.

Mà lựa chọn ẩn mình ở thế giới tầng thứ hai của Thanh Đồng Thần Thụ, hoàn thành lần biến đổi cuối cùng thứ hai!

Hít một hơi thật sâu.

Tiêu Long quyết định lập tức xuất phát.

Nhưng trước khi đi, Tiêu Long nhìn Hệ thống, lại phát hiện nó đã

thay đổi cực lớn. 【Linh Hồn Thôn Phệ Hệ Thống 】 Túc chủ: Tiêu Long Phệ Hồn Hồn Mạch: (Vương cấp sơ kỳ 60%: Cấm cố linh hồn) Sở hữu linh hồn: Không Sở hữu Tinh Huyết: Trường Sinh Tinh Huyết Mẫu Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp) 【Huyết Mạch Trường Sinh 】: Chí Tôn Huyết Mạch (Thần cấp hậu kỳ), Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch 【Kỹ năng 】【Vũ khí 】【Bảo vật 】【Thương Thành 】【Nhiệm vụ 】: 1.

Phục sinh Nữ vương Tinh Tuyệt, thu được một giọt Huyết Mạch của nàng.

Hệ thống không còn lấy huyết mạch làm chủ, mà lấy linh hồn làm chủ.

Các loại huyết mạch khác trực tiếp bị dung hợp.

Chỉ khi nhấp vào mới có thể xem chi tiết.

Cả bảng trở nên rất súc tích.

Chương 339

Như vậy cũng tốt, xem ra tiện hơn.

Đồng thời, Tiêu Long đẩy Thanh Đồng Môn ra, bước ra ngoài.

Còn những người khác có ra ngoài hay không, Tiêu Long không rõ.

Nhưng trước đó đã có ước định, hắn tin chắc họ sẽ đợi mình.

Chỉ cần tăng tốc độ là được.

Lần nữa mở mắt, hắn phát hiện mình đang ở trong một khu rừng.

Cảm nhận kỹ lưỡng, hình như đang ở trong một ngọn núi lớn.

Không xa có thể thấy một làn khói.

Mắt Tiêu Long sáng lên, vội vàng chạy về hướng đó.

Chưa chạy được bao xa, lúc này.

Hắn nghe thấy tiếng hét chói tai của một người phụ nữ từ không xa truyền đến.

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi, vội vàng chạy đến.

Vén bụi cây ra xem.

Sắc mặt hắn không khỏi thay đổi.

Phía sau lùm cây, có một cái ao nhỏ.

Quan trọng nhất, có một thiếu nữ xinh đẹp đang tắm.

Quan trọng hơn nữa, trước mặt cô bé dưới nước, cách chưa đến năm mét, có một con rắn nước đang không ngừng bơi đến!

Cô gái kia vừa nhìn đã sợ hãi, cả người không còn sức lực để bơi lội trốn thoát.

Đối mặt với tình huống như vậy, Tiêu Long có thể đứng ngoài xem sao?

Đương nhiên phải anh hùng cứu mỹ nhân rồi!

"Mỹ nữ!

Đừng sợ, ngàn vạn lần đừng động đậy, vừa động đậy rắn nước sẽ cắn người, tôi đến cứu ngay đây!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, trực tiếp nhảy xuống sông. … Cô gái đang tắm là một đại mỹ nữ.

Mặc dù nhìn có chút thôn quê, nhưng người lại vô cùng đoan trang, vô cùng xinh đẹp.

Chắc là một đứa trẻ sống trong núi, không biết cách trang điểm, nên trông rất khỏe khoắn.

Nhưng cô cũng là một mỹ nhân rất lợi hại.

Nếu không, Tiêu Long tuyệt đối sẽ không ra tay.

Những cô gái trong núi như vậy, rất vâng lời, hoặc rất thuần khiết.

Đâu có nhiều khúc mắc như vậy.

Cho nên, khi thấy Tiêu Long không chút do dự nhảy xuống sông, mắt cô gái sáng lên.

Cô tên là Anh Tử, là một cô gái ở thôn Ngưu Gia, núi Ngưu Tâm.

Mùa hè thật sự quá nóng, nên cô ra ngoài tắm suối.

Kết quả ai ngờ lại gặp phải rắn nước.

Đối với Anh Tử, cô cũng rất mạnh mẽ, tay không cũng có thể đấu với trâu, nhưng duy nhất sợ những loài bò sát thân mềm như rắn.

Rắn trong thôn nhỏ thường được gọi là 'trường trùng'.

Cô thực sự rất sợ hãi.

Vừa rồi sợ đến mức không dám động đậy.

Kết quả lại có một chàng đẹp trai như hoàng tử bạch mã không màng nguy hiểm đến cứu mình.

Không chút chần chừ.

Thật là người đẹp mà tâm lại thiện lương quá!

Thế là cô cứ thế nhìn Tiêu Long bắt lấy con rắn đó, rồi mạnh mẽ ném nó ra xa.

Hai người lúc này mới nhìn nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả hai vội vàng quay mặt đi.

Tiêu Long giả vờ vẻ mặt rất ngượng ngùng, vội vàng che mắt, lắp bắp nói: "Kia… kia kia cô nương… không… không sao chứ?" Anh Tử cũng ngượng ngùng che mắt.

Nhưng những thứ dưới nước thì vẫn ẩn hiện mơ hồ.

Tiêu Long vô tình liếc mắt một cái, ai bảo Đồng Hoàng Kim của hắn quá mạnh mẽ chứ!

Nước bọt không khỏi chảy ra.

Vì vậy, trong lòng cô cũng quên mất ngại ngùng.

Cứ như nhìn thấy người đàn ông mình yêu, có chút bối rối.

"Không… không sao." "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, tôi, tôi đi trước đây." Tiêu Long vẫn giả vờ vội vàng bỏ chạy.

Quả nhiên, Anh Tử đơn thuần lương thiện chần chừ rất lâu.

Khi Tiêu Long bò lên bờ chuẩn bị bỏ chạy, cô không tự chủ mà gọi: "Anh, anh trai, đừng đi vội, có… có thể giúp em một việc được không?" Giọng cô bé nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nếu không phải tai Tiêu Long tốt, chắc chắn sẽ không nghe rõ.

Nhưng khóe miệng hắn lộ ra nụ cười.

Đại mỹ nữ đã cắn câu rồi.

Hắn quay đầu lại, hỏi: "Cô nương, có chuyện gì?

Anh nhất định sẽ giúp." Hai người lại bốn mắt nhìn nhau, vì Anh Tử vội vàng gọi Tiêu Long, kết quả không cẩn thận đứng thẳng lên khỏi mặt nước.

Nước ào ào chảy xuống từ tai cô.

Hai người lại đỏ mặt tía tai.

Khiến Tiêu Long vội vàng quay mặt đi.

Chỉ là tâm tình có chút phức tạp.

"Lớn!" "Thật lớn!" Anh Tử hình như cũng ý thức được một chút.

Cả người cô bé mặt đỏ bừng, vội vàng ngồi xuống lại, mặt đỏ bừng nói: "Anh trai, có thể giúp em lấy quần áo được không?" "…" Tiêu Long đầu tiên sững sờ, ngay sau đó trong lòng vui mừng.

Xem ra cô bé đã bị hắn hấp dẫn rồi, không nỡ để hắn chạy mất.

Dùng một lý do vụng về như vậy để giữ hắn lại.

"Được!" Tiêu Long sảng khoái đồng ý.

Dù sao thì chân ướt chân ráo, cần một cô gái dẫn đường mà.

Ai biết Hệ thống ném hắn đến khoảng thời gian nào nữa.

Vì vậy.

Tiêu Long nhắm mắt lại, đưa quần áo cho Anh Tử.

Vài phút sau, Anh Tử khẽ khàng mở lời: "Xong rồi, anh, có thể quay lại rồi." Tiêu Long mới quay đầu lại, nhưng lại bị mái tóc dài của Anh Tử thu hút.

Tóc xanh dài ba ngàn thước, mỹ nữ yểu điệu thục nữ đây mà!

Chương 340

Hai người im lặng một lát.

Anh Tử đột nhiên hạ quyết tâm, trở nên bạo dạn hơn một chút.

Dù sao thì người đàn ông trước mặt đã cứu cô, nếu không, ai biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì chứ!

Anh trai này lại là một quân tử chính trực, từ đầu đến cuối không hề nhìn trộm, cũng không hề làm chuyện sàm sỡ.

Người lại đẹp trai như vậy.

Thật là một người đàn ông tốt mà!

Tốt hơn nhiều so với hai chú bác sáng nay ở nhà!

Một người béo ú cảm thấy mình rất đẹp trai, lúc nào cũng tự cho là mình quen biết rộng.

Một người thì làm quen với cha của mình.

Người kia tuy nhìn cũng hơi đẹp trai, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với người đàn ông trước mặt.

Quan trọng nhất là hắn giống như một cái bình trầm lặng, lúc nào cũng lạnh tanh, không đáng yêu chút nào.

Cho nên trong lòng cô bé cứ thế so sánh, Anh Tử không khỏi động lòng.

Không nhịn được.

Nếu chàng đẹp trai này, người đàn ông trước mặt, thật tốt.

Ai, đáng tiếc, mình chỉ là một cô gái nông thôn, không xứng với người ta.

Trong lòng có chút thất vọng.

Nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Anh, anh tên là gì vậy, anh làm gì ở đây?" Thấy Anh Tử vẻ mặt ngượng ngùng, Tiêu Long không khỏi mỉm cười nói: "Tôi tên là Tiêu Long, cô cứ gọi tôi là A Long nhé.

Tôi đi chơi với bạn bè, không ngờ lại lạc đường!" Tiêu Long xòe tay, vẻ mặt bất lực.

Nghe hắn nói vậy, Anh Tử lập tức kích động.

Hóa ra là lạc đường à, tốt quá rồi!

Đơn giản là ông trời ban cho mình món quà tốt nhất!

Anh Tử trong lòng không khỏi kích động, quyết định làm người dẫn đường cho Tiêu Long!

Trước tiên đưa người đàn ông đẹp trai này về nhà đã.

Có thể ở thêm một ngày thì ở thêm một ngày.

"Chào anh Long, cứ gọi em là Anh Tử nhé, nhà em ở gần đây, hay là em dẫn đường cho anh nhé." "Dãy núi này khá phiền phức, cũng không có nhiều làng mạc, hay là anh cứ đến nhà em nghỉ ngơi trước, rồi em sẽ hỏi thăm về bạn bè của anh?" Tiêu Long nghe vậy.

Gì cơ?

Chẳng phải là không tốn công sức sao.

Cô gái nhà người ta đã chủ động như vậy rồi.

Có gì mà phải do dự chứ?

Vì vậy hắn lập tức đồng ý.

Rất nhanh, hai người vừa đi vừa nói cười.

Rời khỏi khu rừng, rất nhanh đã thấy một thôn làng.

Bước vào thôn.

Đến một gia đình trông khá tốt.

Anh Tử kích động reo lên với sân: "Cha ơi, có khách đến!" Sau đó quay đầu lại, vui vẻ nói với Tiêu Long: "Anh Long, đây là nhà em, anh vào nghỉ ngơi trước đi." Nói rồi kéo cánh tay Tiêu Long vào trong, sợ hắn chạy mất vậy.

Cảm ơn đại ca 【159.825】đã thưởng 3000!

Chúc đại ca bình an, vạn sự như ý!

Mọi việc thuận lợi! … Kết quả vừa vào, mọi người trong sân đều sững sờ.

Bên trong không chỉ có người, mà còn có mấy người.

Quan trọng nhất là, cha của Anh Tử đang tiếp đãi khách.

Điều bất lực nhất là, những vị khách đang được tiếp đãi, Tiêu Long và họ đều quen biết!

Anh Tử còn chưa kịp giới thiệu gì cả.

Bên kia, một người đàn ông béo ú kích động đứng dậy, vui vẻ hét lớn: "Mẹ kiếp, Long ca, anh chạy đi đâu thế?

Mới về à?" Mọi người không khỏi sững sờ, đặc biệt là Anh Tử.

Ban đầu thấy trong sân có khách, nghĩ là hai tên sáng nay chưa đi, trong lòng rất khó chịu.

Kết quả không ngờ.

Anh Long lại quen biết họ.

Trời ơi!

Không có gì trùng hợp đến vậy chứ?

Mấy người đều ngơ ngác, ngay cả Tiêu Long cũng vẻ mặt bất lực.

Ban đầu hắn định bắt đầu nhiệm vụ mới của mình.

Kết quả tất cả mọi thứ đều được Hệ thống sắp xếp rõ ràng.

Thân phận đã được sắp đặt xong.

Hắn là bạn tốt của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Lần này đúng lúc để đi tìm ngôi mộ của Kim Quốc Tướng Quân.

Sau một hồi trò chuyện, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu rõ mạch lạc.

"Anh Long của tôi ơi, bảo anh ra ngoài hưởng thụ tự nhiên, thế mà lại lạc đường, đúng là uổng công anh to lớn như vậy." "…" Vương Bàn Tử vẻ mặt khinh thường, thực tế mọi người đang dùng ám hiệu.

Ban đầu ba người đã bàn bạc kỹ lưỡng là Tiêu Long đi khảo sát địa hình, dùng Phân Kim Định Huyệt để tìm cổ mộ.

Kết quả Vương Bàn Tử và lão Hồ lại dây dưa trong nhà Lão Chi Thư lâu như vậy.

Cứ thế trì hoãn.

Kết quả Tiêu Long chẳng thu hoạch được gì.

Không đúng.

Hắn đã mang về một đại mỹ nữ.

Là con gái của Lão Chi Thư!

Vương Bàn Tử sao có thể không bất lực chứ.

Sau khi làm rõ tình hình, lại nghe Tiêu Long kể chuyện cứu Anh Tử, thái độ của Lão Chi Thư lập tức thay đổi.

Hòa nhã hơn rất nhiều so với sáng nay.

Vội vàng bảo Anh Tử pha trà rót nước, chuẩn bị bữa cơm.

Rất nhanh, thức ăn đã sẵn sàng.

Lão Chi Thư rót rượu cho ba người Tiêu Long, rồi cười nói: “Lần này mang nhiều đồ như vậy, chẳng phải lại có chuyện muốn tôi giúp sao?” Lão Hồ Hồ Bát Nhất liếc Vương Bàn Tử, lại nhìn Tiêu Long, sau đó kéo tay Lão Chi Thư cười nói: “Lão gia tử tài giỏi quá, chẳng phải tôi kiếm được chút tiền định về giúp đỡ bà con mình sao.” “Tốt!

Tốt lắm, thằng nhóc này, tôi biết cháu là đứa trẻ ngoan!” Nghe vậy, Lão Chi Thư lập tức vui mừng, vỗ vai lão Hồ, cười không ngớt.

Chương 341

Vương Bàn Tử là người không giữ được chuyện trong lòng.

Vừa thấy thái độ của đối phương rõ ràng đã hòa hoãn, lập tức cảm thấy có hy vọng.

Vội vàng mở miệng hỏi: "Lão gia tử à, tôi nhớ lần trước, trong sân sau có mấy cái hũ phải không, hay là…" Lời hắn còn chưa dứt, Tiêu Long và Hồ Bát Nhất đã trừng mắt nhìn hắn.

Sao lại không giữ được bình tĩnh thế?

Lúc này, Lão Chi Thư lập tức nghi ngờ.

"Hỏi làm gì?" Thấy Vương Bàn Tử định nói, Tiêu Long lo lắng hắn sẽ lỡ lời, vội vàng cướp lời trước: "Chú à, đừng vội, chuyện là thế này.

Trước đây cháu không phải kiếm được chút tiền sao, sau đó ở thành phố quen biết một lão bằng hữu." "Kết quả người ta chuyên thu thập những đồ cổ loại này, cho giá không hề thấp." "Cháu mới nghĩ, trong nhà chú không phải có mấy cái hũ sao, hình như cũng là đồ cổ, nên cháu muốn mang đi cho người ta xem." "Nếu người ta nhìn trúng, thì cũng phải mấy trăm tệ đấy!" Tiêu Long khiến Lão Chi Thư và Anh Tử cả hai đều ngơ ngác.

Ngay cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng nhìn Tiêu Long với vẻ mặt kỳ lạ.

Đặc biệt là khi nghe mấy trăm tệ, mắt Lão Chi Thư lập tức sáng lên, vội vàng nắm lấy tay Tiêu Long hỏi: "Bao nhiêu?" "Nếu người ta nhìn trúng, ít nhất cũng phải mấy trăm!" Tiêu Long giơ ra năm ngón tay.

Lão Chi Thư hít một hơi lạnh.

Ngay cả Anh Tử, tay rót rượu cũng run lên, trực tiếp làm đổ.

Trong thời đại này, mấy trăm tệ là một số tiền cực kỳ giá trị.

Một "hộ vạn tệ" có thể khiến cả một huyện chấn động.

Có thể thấy, mấy trăm tệ lúc này hấp dẫn đến mức nào.

Thấy sắc mặt Lão Chi Thư thay đổi.

Hồ Bát Nhất, người có giao tình với Lão Chi Thư khi còn làm lính, vội vàng chen vào: "Chú à, anh em tôi cũng vì lý do này!

Chúng ta mang một số đồ cổ trong thôn đi cho người ta xem." "Vạn nhất người ta nhìn trúng ba, bốn món, thì, chẳng phải thôn chúng ta phát tài rồi sao?" "Thật sao?!" Lão Chi Thư kích động đến phát điên.

"Thật!" Nhưng lúc này.

Anh Tử và cha nhìn nhau, rồi lại bất lực thở dài.

"Ai!

Đáng tiếc quá, muộn rồi!" Một câu nói.

Sắc mặt ba người Tiêu Long thay đổi.

Lúc này, Lão Chi Thư vẻ mặt phức tạp nói: "Tháng trước có một đội khảo cổ đến, phát cho mỗi nhà một ít phiếu lương thực, bảo những đồ cổ này cần nộp lên cho quốc gia, nên mọi người đều nộp rồi!" "Ai!

Ai mà biết những thứ này lại giá trị như vậy chứ!

Lỗ nặng rồi!" "…" Lão Chi Thư cúi đầu than vãn, hối hận không thôi.

Không nhịn được nghĩ, nếu thật sự như lời ba người Tiêu Long

nói, vậy thì nhà nào mà không có mấy cái bình?

Không có mấy đồ cổ?

Trên núi Ngưu Tâm, nhà nhà chẳng phải đều thành hộ ngàn tệ, vạn tệ sao?

Phát tài làm giàu cũng không phải là không thể mà!

Đáng tiếc quá!

Ngay cả Anh Tử cũng vẻ mặt khó chịu.

Dù sao thì số tiền lớn như vậy quá hấp dẫn người.

Vương Bàn Tử cũng lập tức cảm thấy không ổn.

Nhưng ai mà ngờ được chuyện này chứ?

Đã có người đi trước một bước rồi.

Quan trọng nhất là Lão Chi Thư có giác ngộ cao.

Dẫn dắt mọi người hăng hái, vui vẻ mang những đồ cổ đó đi nộp.

Lúc đó cầm được nhiều phiếu lương thực như vậy ai cũng vui mừng không thôi.

Bây giờ xem ra, lỗ nặng rồi.

Nhìn Lão Chi Thư vẻ mặt phức tạp.

Hồ Bát Nhất liếc Tiêu Long, lộ ra vẻ bất lực.

Còn Vương Bàn Tử thì khỏi nói, nụ cười trên mặt đã biến mất từ lâu.

Mộ chưa tìm thấy, bình cũng không còn!

Thật là xui xẻo quá đi.

Quan trọng hơn, vì hành động lần này, để bà con có thể tin tưởng ba người, Hồ Bát Nhất đã cầm cố cả cái đồng hồ của mình.

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả tiền vé tàu về thành phố cũng không còn.

Lão Hồ kéo cổ áo, cả người có chút khó chịu.

Vương Bàn Tử thì vẻ mặt như nuốt phải ruồi.

Nhưng Tiêu Long nhanh chóng bình tĩnh lại.

Như vậy cũng tốt.

Có thể an tâm đi vào Dã Nhân Câu trên núi Ngưu Tâm xem thử.

"Thôi được rồi, được rồi, mọi người đừng buồn nữa, lúc nào tôi sẽ đi xem thử, xem trong núi có thứ gì tốt không, hái một ít mang về thành phố bán cũng được." Tiêu Long vội vàng hòa giải, nháy mắt với Anh Tử.

Anh Tử hiểu ý, vội vàng rót rượu cho mọi người.

Mấy ông lão cứ thế uống rượu trong sự uất ức. … Uống rượu đến trưa, mấy người uất ức không thôi.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhanh chóng khôi phục lại niềm tin.

Mặc dù những thứ đó không kiếm được tiền nữa, nhưng có thể xuống mộ mà!

Sở dĩ đội khảo cổ xuất hiện lần này là vì cách đây không lâu, núi Ngưu Tâm xảy ra động đất, nứt ra một khe hở, có người phát hiện bên trong có cổ mộ.

Cho nên khi Tiêu Long vừa nhắc đến, hai người lập tức vui mừng.

Sau đó, thông báo với Lão Chi Thư xong, ba người quyết định ngày hôm sau sẽ xuất phát.

Đợi mọi người uống kha khá, Anh Tử đỡ Tiêu Long về phòng.

Chăm sóc hắn vô cùng chu đáo.

Thấy vậy, lão Hồ và Vương Bàn Tử trong lòng ghen tị không thôi.

Ngay cả Lão Chi Thư nhìn Tiêu Long ánh mắt cũng thay đổi.

Ông hiểu con gái mình, tính hiếu thắng rất mạnh.

Lần đầu tiên con bé có hứng thú với một cậu con trai.

Lão Chi Thư trong lòng cũng vui mừng, cũng ngầm đồng ý chuyện này.

Sáng sớm hôm sau.

Vương Bàn Tử đã sốt ruột thu dọn đồ đạc.

Rất nhanh ba người đã trang bị xong, chuẩn bị xuất phát.

Nhưng vừa ra khỏi thôn không lâu, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc.

Ba người quay đầu lại nhìn, phát hiện Anh Tử đang cưỡi một con ngựa, phi nước đại về phía họ.

Chương 342

Phía sau còn có ba con chó vàng lớn đang kéo một con ngựa khác.

“Anh Long, đợi em với, em muốn đi cùng anh, cha em nói rồi, bảo em dẫn đường!” Thấy đại mỹ nhân này đuổi theo, khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Đã đến nước này rồi, vậy thì hành động tiếp theo, đi Dã Nhân Câu núi Ngưu Tâm, tất cả đều sẽ diễn ra thuận lợi!

Anh Tử dừng ngựa, không thèm để ý đến việc ba người kia có đồng ý hay không.

Trực tiếp ném dây cương ngựa cho Vương Bàn Tử, lớn tiếng nói: “Hai người cưỡi một con ngựa, em và anh Long cưỡi chung một con.” Nói xong cũng không để ý đến ánh mắt ghen tị của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Cô bé trực tiếp đưa tay ra.

“Anh Long, lên ngựa!” “Di ~” Trong tiếng chế nhạo của lão Hồ và Vương Bàn Tử, Tiêu Long vui vẻ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Anh Tử, trực tiếp lật mình lên ngựa.

Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon gọn của Anh Tử.

Tiêu Long thậm chí còn có thể cảm nhận được, ngay khoảnh khắc đó.

Cả người Anh Tử đều run rẩy.

Nhưng cô bé giả vờ như không cảm giác được gì, mặc cho Tiêu Long ôm lấy.

“Giá!” Vung roi ngựa, tuấn mã phi nhanh đi.

Tiêu Long ôm chặt lấy eo Anh Tử, không khỏi siết chặt!

Cô nhóc này!

Thật là bạo dạn.

Nhưng, lão tử thích! … Phía sau hai người.

Vương Bàn Tử vẻ mặt cảm khái nói với lão Hồ: "Lão Hồ ơi!

Anh Long, thật sự khiến người ta ghen tị quá đi.

Bất kể đi đâu, xem kìa, người ta con gái chủ động tìm đến tận cửa!" "Nhìn hai người họ cưỡi ngựa phi nhanh như vậy, cứ như là cặp đôi ân ái chân trời góc bể vậy.

Hai lão già độc thân chúng ta, đáng thương quá đi!" "Nói nhảm, mau lên ngựa!" Hồ Bát Nhất tức giận đá Vương Bàn Tử một cái, sau đó trực tiếp lật mình lên ngựa, đuổi theo. … Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Anh Tử.

Mọi người nhanh chóng vào núi!

Đừng nói gì khác.

Có Anh Tử, một bản đồ sống của núi Ngưu Tâm, mọi người đã bớt đi rất nhiều đường vòng.

Sau hai ngày lội suối trèo non, vượt qua những ngọn núi lớn, băng qua những thảo nguyên.

Bốn người cuối cùng cũng đến gần đích.

Nhưng trời đã tối, chỉ có thể vội vàng tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Trời nhanh chóng tối đen.

Mọi người dựng một cái lều tạm, nướng hai con thỏ để ăn.

Sau bữa ăn, Anh Tử đi vệ sinh.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy một

tiếng hét chói tai.

“Không hay rồi!

Anh Tử!

Có chuyện rồi!” Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi.

Cũng không còn để ý đến những người khác nữa, nhanh chóng phi nước đại đến.

Tốc độ nhanh đến mức vượt xa sức tưởng tượng của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai người cứ thế mắt tròn mắt dẹt nhìn Tiêu Long chớp mắt đã biến mất ở đằng xa.

Sau đó nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác.

“Gì thế này?

Chạy còn nhanh hơn cả thỏ?

Đó có phải là Tiêu Long mà mình biết không vậy?” … Vì mỹ nữ mà chạy nhanh đến vậy sao?

Có cần thiết phải như vậy không?

Đúng là tên trọng sắc khinh bạn mà!

Hai người vừa mắng vừa chạy.

Bất lực vội vàng đuổi theo. … Ở một bên khác.

Trên một khoảng đất trống trong rừng, Tiêu Long vẻ mặt bất lực.

Bởi vì Anh Tử đang ôm chặt lấy hắn, thậm chí cả người cô bé còn run rẩy.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Hai người kia vừa nhìn đã thấy.

Dưới chân Tiêu Long, trong đống cỏ khô kia có mấy bộ xương trắng hếu.

Cô bé Anh Tử rõ ràng bị bộ xương trắng hếu kia dọa sợ.

Lại nhìn Tiêu Long, bị ôm chặt lấy.

Anh em Tiêu Long đáng thương.

Vẻ mặt bất lực.

Đôi tay kia, không biết phải đặt vào đâu.

Hai người kia nhìn thấy lại chế nhạo.

Trong lòng không khỏi nghĩ.

Mình làm sao mà muốn được đại mỹ nữ ôm chặt như vậy chứ?

Tên này lại vẻ mặt chán ghét.

Đúng là người trong phúc không biết phúc!

Về phía Anh Tử, sau một lúc lâu, cô bé vẫn không chịu buông tay, thậm chí còn ôm chặt hơn.

"Anh Long, dọa chết em rồi!

Tại sao ở đây lại có xương trắng chứ?" Tiêu Long bất lực xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, vừa an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, anh còn phải xuống mộ, nếu em không khắc phục được, anh không thể để một đại mỹ nữ như em đi theo anh được." Nghe nói sợ xương trắng thì không thể đi theo Tiêu Long được nữa, sắc mặt Anh Tử lập tức thay đổi, đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi nữa.

Nhưng đôi tay ôm chặt Tiêu Long lại càng không muốn buông ra.

Sợ rằng sau khi buông tay, Tiêu Long sẽ chạy mất.

Lúc này, thấy sắc mặt Anh Tử đã khá hơn một chút.

Vương Bàn Tử không nhịn được chạy đến trêu chọc: "Ai ui, tôi đi,

tôi cứ tưởng đã đụng độ rồi chứ!

Hóa ra anh Long có mưu đồ bất chính với cô bé à!" "…" Tiêu Long không nói gì, vẻ mặt đầy vạch đen.

Anh Tử ngượng ngùng lập tức vùi đầu vào lòng Tiêu Long, như một con thỏ nhỏ đáng yêu vậy.

Ngay cả lão Hồ nhìn cảnh hai người ôm chặt lấy nhau, cũng không khỏi bất lực lắc đầu.

Chương 343

Cái tên A Long này, thật là phong lưu quá đi!

Mới mấy ngày mà đã khiến người ta con gái quyến rũ rồi!

Xem kìa, xem kìa.

Khiến cô bé con gái chủ động đến vậy.

Lại so với Vương Bàn Tử.

Thôi rồi, không.

Thực sự quá đả kích người khác rồi.

Sau một lúc lâu.

Anh Tử mới ngượng ngùng buông Tiêu Long ra, sau đó vẻ mặt oán trách nhìn Vương Bàn Tử, trách móc nói: "Bàn Tử, anh Hồ đại ca, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nhé!

Em, em bị những bộ xương đó dọa sợ, không liên quan gì đến anh Long đâu." Thấy cô bé vẻ mặt nghiêm túc giải thích như vậy.

Hai người không nhịn được cười ha hả.

"Được rồi được rồi, tôi coi như không thấy gì cả." Vương Bàn Tử vẻ mặt trêu chọc.

Khiến Anh Tử tức giận đến dậm chân.

Nhưng không những không cảm thấy khó chịu vì lời trêu chọc của hai người, ngược lại trong lòng còn có chút vui mừng và ngượng ngùng.

Cứ như có người nói cô và Tiêu Long ở bên nhau, cô lại vui vẻ vậy.

Mấy người đùa giỡn một lúc.

Lúc này, Hồ Bát Nhất mới nghiêm túc kiểm tra tình hình.

Nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện ra một số thứ.

Dựa vào một số bộ quần áo cũ nát nằm rải rác bên cạnh, có vẻ là quân phục.

Trong một cái túi khá nguyên vẹn.

Hồ Bát Nhất tìm thấy một cuốn sổ tay.

Trên đó ghi chép một số thứ.

Sau khi đọc xong, Hồ Bát Nhất nói: "Đây là những gì mà những tên chó điên để lại trước đây, chắc là đạo mộ tặc, nhưng hình như đã xảy ra vấn đề, cuối cùng tất cả đều tự sát." Vương Bàn Tử ở một bên cũng lật tìm.

Quả nhiên tìm thấy một cái lều tạm đã sập.

Từ bên trong tìm thấy một số dụng cụ như xẻng Lạc Dương, xẻng công binh.

Xem ra dùng để đạo mộ.

Hắn nói.

Tiêu Long chỉ vào một khoảng đất trống hơn phía trước nói: "Nếu không có gì bất ngờ, ở đây hẳn là có một đường hầm, những gì những tên chó điên kia để lại trước đây." "Di?

Anh Long, anh biết sao?

Em nhìn xung quanh đều giống nhau mà." Anh Tử tò mò hỏi.

Tiêu Long xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, cười giải thích: "Em nhìn xem, những bụi cây xung quanh đều cao như vậy, nhưng em nhìn chỗ này, rõ ràng thấp hơn những chỗ khác một chút, nghĩa là gì?" "Nghĩa

là trước đây từng có người đào bới ở đây, động thổ, cho nên mới thành ra như vậy!

Anh Long, ngầu quá!

Tất cả đều bị anh phát hiện rồi!" Tiêu Long vừa nói xong, Vương Bàn Tử không nhịn được tiếp lời.

Đặc biệt là trực tiếp giơ ngón tay cái lên cho Tiêu Long.

"Oa ~ Anh Long, anh thông minh quá!" Anh Tử vẻ mặt sùng bái nhìn Tiêu Long.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử lập tức im lặng.

Thôi rồi.

Anh Long khoe khoang, thế là ngầu lòi rồi.

Giải thích thì người ta cũng không thèm để ý.

Hắn đã sống đến nước này rồi sao?

Thật là thất bại quá! … Mấy người dọn dẹp.

Chuẩn bị ngày hôm sau bắt đầu hành động.

Đêm đó không có chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, mấy người dậy.

Tại vị trí mà Tiêu Long phát hiện, nhanh chóng đào đường hầm.

Rất nhanh.

Có thu hoạch.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Sau khi biết dưới đó có mộ, có bảo bối, làm việc hăng hái không thôi.

"Quang đương ~" Đột nhiên, một tiếng va chạm chói tai vang lên.

Vương Bàn Tử hình như đã đụng phải một thứ cứng rắn.

Hắn kích động.

Mọi người nhanh chóng vây lại.

Rất nhanh đã đào ra một cái động.

Sau đó trước mặt mọi người.

Xuất hiện một khối đá lớn màu xanh ngọc bích như phỉ thúy.

Mấy người đào xung quanh ba bốn mét, tất cả đều là thứ này.

Cứ như một khối phỉ thúy lớn vậy.

Mắt Vương Bàn Tử nhìn thẳng đơ.

"Mẹ ơi, thật sự là tôi đào được bảo bối rồi!" Nói rồi định dùng búa tạ đập xuống.

Khiến sắc mặt Tiêu Long đại biến, một tay kéo chặt lấy tay hắn.

"Lão hồ à, đừng có kéo tôi chứ." Thấy mình bị Tiêu Long kéo lại, Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt sợ hãi nhìn Vương Bàn Tử.

Suýt nữa đã lao lên đánh người rồi.

Thấy vẻ mặt của hai người đó.

Vương Bàn Tử lập tức khó chịu.

"Làm gì thế, tại sao không cho tôi đào nữa?" Hai người lập tức bất lực.

Tiêu Long mạnh mẽ đá Vương Bàn Tử ra, rồi mới giải thích.

"Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh!

Đám quỷ tử trước đây chắc là đào được thứ này, nhưng không có cách nào phá giải, sau đó lại xảy ra chuyện." "Ý gì?

Gọi là Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh à?" Anh Tử vẻ mặt ngơ

ngác, Vương Bàn Tử cũng tương tự.

Lúc này, Tiêu Long thở dài, rồi mới giải thích.

Chương 344

"Tương truyền vào thời Bắc Tống, một số quý tộc dùng thứ này làm thủ đoạn chống trộm." "Trong cả mộ thất, sẽ trải một tầng ngói lưu ly như bồ tát, mỗi một khối ngói lưu ly bên dưới đều có một hũ lớn dầu Hỏa Long Tây Vực." "Chỉ cần những ngói lưu ly này vỡ, những dầu Hỏa Long đó có thể bùng nổ, vừa tiếp xúc không khí sẽ bốc cháy." "Thiêu rụi tất cả mọi thứ, sau đó giết chết toàn bộ những kẻ đạo mộ!" "Ssss ~" Nghe Tiêu Long giải thích xong.

Mấy người đều hít một hơi lạnh.

Ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Thật là độc ác quá đi.

Đồng quy vu tận luôn!

Điều đáng kinh ngạc nhất là, Tiêu Long lại biết những chuyện này.

Quả nhiên không hổ là học giả uống mực, kiến thức uyên thâm.

Anh Tử vẻ mặt sùng bái nhìn Tiêu Long.

Vương Bàn Tử cũng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt sợ hãi nói: "Anh Long lợi hại quá!

Nếu không có anh Long, 90kg của tôi có lẽ đã bỏ mạng ở đây rồi!" Chỉ có Hồ Bát Nhất, trong lòng lại thêm một tâm nhãn.

Trước đây tuy biết Tiêu Long lợi hại, nhưng cũng không đến mức này.

Cảm giác như hắn biết cả thiên văn, địa lý.

Chẳng lẽ trước đây không có cơ hội thể hiện?

Bây giờ thì lại đúng lúc gặp chuyện?

Nhưng dù thế nào.

Thủ đoạn này, quả thực rất lợi hại!.

“Long ca ca, sao anh giỏi thế?

Biết nhiều thật đấy.” Nhìn hai người Hồ Bát Nhất kinh ngạc vì người đàn ông mình thích, Anh Tử trong lòng ngọt ngào, không kìm được sự sùng bái mà hỏi.

Tiêu Long bất lực trợn trắng mắt.

Trong lòng nghĩ: *Có thể nói cho mấy người biết, ông đây là đại lão từ thế giới kia không?* Hắn đành khiêm tốn đáp: “Cũng không có gì đâu, không có gì đâu, tôi thích đọc sách, bình thường đọc nhiều ấy mà.” “Oa, Long ca ca giỏi thật đó!

Sau này em có tiền, em cũng sẽ lên thành phố, em cũng muốn đọc sách đàng hoàng.” Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng của Anh Tử, không nhịn được trêu chọc: “Này cô nương Anh Tử!

Thực ra không cần chờ sau này đâu, chỉ cần vào cửa nhà Long ca tôi, sợ gì không có sách đọc?

Long ca chẳng phải sẽ ngày ngày cầm tay chỉ dạy sao?” Nhưng điều khiến Vương Bàn Tử không ngờ tới, cái cách trêu chọc của hắn lại có hiệu quả ngoài ý muốn.

Hắn phát hiện mắt Anh Tử chợt sáng rực, vô cùng cảm kích nhìn hắn, rồi nhỏ giọng ngại ngùng nói: “Cảm ơn, Bàn ca, em hiểu rồi!” “...” Vương Bàn Tử ngớ người ra.

Hiểu rồi?

Hiểu cái gì chứ! *Má nó, cô lại hiểu rồi!

Ý tôi là cô mau tranh thủ trở thành phụ nữ của Long ca đấy.

Sao lại có cô nương ngây thơ đến vậy chứ.

Lại tin là thật sao?

Thật sự nghĩ đi theo Long ca là có sách đọc à?* Vương Bàn Tử chết cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tiêu Long và lão Hồ hai người nhìn hắn đều bật cười.

Nhìn bộ dạng nghẹn họng của Vương Bàn Tử, thấy cũng khá thú vị.

Mấy người ồn ào một lúc, mọi người mới hoàn hồn.

Bắt đầu nghiêm túc đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Hồ Bát Nhất lúc này mở lời: "Long à!

Chỗ này thật sự có mộ sao?

Phân Kim Định Huyệt của cậu không có vấn đề gì chứ?" "Đúng đó Long ca, đây thật sự có đại mộ không?

Đừng lừa mấy anh em, mấy anh em nghèo đến mức sắp phải cầm cố quần lót rồi!" Vương Bàn Tử cũng nghiêm túc lại.

Tiêu Long liếc nhìn hai người, rồi nói với lão Hồ: "Cũng có thể dùng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật thử xem." Hồ Bát Nhất gật đầu, lập tức lấy ra một cái la bàn, bắt đầu dò xét.

"Phân Kim Định Huyệt nhìn triền sơn, một trùng triền một trùng quan." Nhưng nhìn một hồi, quả thật có dấu hiệu đại mộ, song dựa vào thủ đoạn của hắn thực sự khó mà phân biệt rốt cuộc ở đâu.

Hắn đành nhìn về phía Tiêu Long.

Mấy người nhìn chằm chằm Tiêu Long.

Tiêu Long cười nói: "Yên tâm đi, chỗ này, dựa theo mấy tư liệu khảo cổ tôi xem trước đây, dưới chân tôi hẳn là mộ của một tướng quân Kim Quốc." Thấy Tiêu Long kiên định, nói năng chắc chắn như

vậy, Vương Bàn Tử lập tức kích động: “Trời ơi!

Mộ tướng quân Kim Quốc, đó là một đại mộ lớn đấy, tôi nghe nói bên trong bảo bối không ít đâu!” Hồ Bát Nhất cũng có chút nôn nóng hỏi: “Vậy chúng ta xuống bằng cách nào?

Mau tìm chỗ đào động đi!” Nhìn hai người sốt ruột như lửa đốt, Tiêu Long nở nụ cười.

Anh Tử bên cạnh thì đầy mong đợi nhìn Tiêu Long.

Mặc dù đã nghe không ít chuyện Đạo mộ, nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc.

Đặc biệt lại cùng với người mình thích, lần đầu tiên xuống mộ, khiến cô có chút kích động, thậm chí hơi nôn nóng.

Lúc này Tiêu Long cười tủm tỉm nói: “Đừng vội, tôi cần khảo sát trước một địa điểm thích hợp.” “Lỡ đâu dưới chân lại là Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh thì sao, đào xuống chẳng phải tôi toi đời à?” Ba người nghe thấy vậy, quả thật là có lý, dần dần bình tĩnh lại.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, bắt đầu nhanh chóng kiểm tra tình hình xung quanh theo sự sắp xếp của Tiêu Long.

Bốn người làm việc khí thế hừng hực, nhanh chóng tìm được vài địa điểm thích hợp, sau đó gọi Tiêu Long đến dò xét kỹ càng.

Đến khi trăng đã lên cao, Tiêu Long cuối cùng cũng xác định được một vị trí phù hợp!

“Long ca, trăng đã lên rồi, sao không mau hành động đi chứ!” “Đúng đó Long, tìm được vị trí thích hợp rồi, chúng ta chẳng phải nên mau chóng giải quyết sao?” “Long ca ca, hay là bắt đầu đi thôi!” Cuối cùng, dưới ánh mắt nôn nóng của ba người, hắn mỉm cười nói: “Được rồi, vậy mọi người chuẩn bị sẵn sàng nhé, lát nữa vào mộ tuyệt đối đừng lộn xộn, nếu gặp nguy hiểm thì kịp thời kêu cứu.

Hiểu chưa?" "Hiểu, hiểu mà, chuyện nhỏ này cần Long ca nhắc nhở sao?" Bàn Tử vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói, đã xắn tay áo chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Thấy ba người đã chuẩn bị xong, Tiêu Long mới thần bí nói: "Hôm nay để mấy người kiến thức đại bảo bối của tôi!" Nhìn Tiêu Long thần bí như vậy, ba người càng thêm tò mò.

Chẳng phải hắn nên chỉ dẫn mọi người bắt đầu đào động từ đâu sao?

Hắn lại không hề động thủ chút nào.

Lẽ nào có chiêu trò đặc biệt?

Khi mấy người đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Tiêu Long chỉ vừa xoay người một cái, trong tay hắn đã xuất hiện một con tê tê đang hoạt bát nhảy nhót.

Mắt ba người trợn tròn.

Từng người kinh hãi không thôi, há hốc mồm, đứng ngây như phỗng.

Anh Tử lần đầu thấy thứ này, tê tê, con tê tê sống!

Trong tay Tiêu Long nó ngoan ngoãn đến vậy, thật sự đáng yêu chết đi được.

Nó lập tức thu hút ánh mắt của Anh Tử.

Ngay lập tức cô không hề cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn không kìm được muốn chạy lên sờ.

Vương Bàn Tử trong lòng cũng chấn động không thôi.

Mặc dù không nhận ra thứ này là cái gì, nhưng hắn đã nghe nói.

Trong giới Đạo mộ, Phàn Sơn nhất phái có truyền thuyết lợi dụng

tê tê để Đạo mộ.

Hắn chưa từng thấy con thật nào bao giờ.

Hắn không kìm được hít một hơi khí lạnh rồi nói: "Long ca, chẳng lẽ đây là Phân Sơn Quật Tử Giáp của Phàn Sơn nhất mạch trong truyền thuyết sao?

Chẳng phải thứ này phải có hai con sao?" Tiêu Long không trả lời.

Chương 345

Bởi vì Hồ Bát Nhất mới là người chấn động nhất.

Trình độ của hắn rõ ràng cao hơn Vương Bàn Tử, kiến thức rộng hơn.

Hắn lập tức phát hiện ra điều bất thường.

Bằng nhãn lực của mình, hắn nhận ra con Phân Sơn Quật Tử Giáp trong tay Tiêu Long thực chất là một vật chế tác cơ khí!

Nó không hề có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh, không có hô hấp hay nhiệt độ!

Rõ ràng là một món đồ cơ khí chế tạo.

Lúc này Hồ Bát Nhất không biết phải nói gì để diễn tả sự chấn động của mình nữa.

Hắn lắp bắp nói: "Long à, không phải đồ giả đấy chứ?" "Lão Hồ à, ông mù rồi sao, rõ ràng là thật mà!" "Không không không, tôi không phải ý đó, ý tôi là, nó không phải tê tê thật, nó không sống, nó được làm bằng cơ khí!" Lời Hồ Bát Nhất vừa dứt, Vương Bàn Tử và Anh Tử hai người ngớ người ra!

Dựa vào trình độ kiến thức của hai người họ, thật sự khó mà lý giải ý nghĩa của câu nói này.

Cơ khí làm ra sao?

Cơ khí có thể làm ra thứ chân thật như vậy sao?

Giống y như vật sống ư?

Đang đùa với tôi à!

Không thể chơi kiểu đó được!

Trên thế giới này làm gì có thứ cơ khí nào có thể tạo ra vật sống chân thật như vậy?

Lỗ Ban cơ quan thuật trong truyền thuyết cũng không thể đâu nhỉ?

Hai người hoàn toàn ngớ người ra, thật sự khó mà tin được sự thật này.

Lúc này, Tiêu Long vẻ mặt tươi cười nói: "Lão Hồ, mắt ông tinh thật đấy!

Quả thật tôi dùng cơ quan thuật làm ra một món đồ chơi nhỏ, không hề kém mấy con Phân Sơn Quật Tử Giáp thật sự của Phàn Sơn nhất mạch bao nhiêu!" "Nói thật, thậm chí còn lợi hại hơn nhiều, vì cái của tôi không cần nuôi dưỡng, không cần cho ăn, lúc dùng chỉ cần lấy ra bật công tắc là được." Mấy câu nói bình thản ấy, khiến mấy người nghe xong đều hít một hơi khí lạnh!

"Long ca, ngầu lòi thật đấy!" Bàn Tử không kìm được chân thành kính phục nói.

"Oa, Long ca ca, anh khéo tay quá đi mất!" Anh Tử lúc này chưa ý thức được sự lợi hại của cái gọi là cơ quan thuật.

Cô bé cứ nghĩ Tiêu Long chỉ khéo tay, biết làm mấy món đồ gỗ thôi!

Chỉ có Hồ Bát Nhất là trong lòng chấn động nhất.

Càng biết nhiều, càng nhìn nhiều, trong lòng hắn càng chấn động. *A Long này, cũng quá lợi hại rồi đi.

Trước đây cũng quá giỏi che giấu rồi.

Ban đầu mình còn nghĩ hắn là một thư sinh ngốc nghếch, không phải là người thực tiễn.

Ai ngờ cả trình độ lý thuyết lẫn thực tiễn đều cao như vậy!* Lúc

này, Hồ Bát Nhất vô cùng kính phục Tiêu Long.

Trong lòng hắn cũng đã có một quyết định.

Đợi kiếm được ít tiền, có cơ hội sau này, nhất định phải quay lại một chuyến!

Cái Cửu Tầng Yêu Tháp kia nếu có A Long giúp đỡ, có lẽ thật sự có thể thử lại một lần nữa!

Bây giờ hãy xem thật kỹ xem A Long rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!

Hồ Bát Nhất trong lòng không tự giác có một sự kỳ vọng lớn hơn.

Lúc này, Tiêu Long thả con tê tê trong tay ra.

Sau đó, mấy người thấy một con tê tê được làm bằng cơ quan thuật vô cùng linh hoạt nhảy xuống đất.

Nó giống y như một con tê tê thật.

Mũi nó phập phồng, như đang tìm kiếm gì đó.

Rồi nó nhanh chóng bắt đầu đào đất, thoáng cái đã đào ra một cái hố lớn.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Quan trọng nhất là phía dưới không có Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh mà mọi người đã phát hiện.

Chứng tỏ vị trí Tiêu Long chọn không tồi.

Dưới sự giúp đỡ của con tê tê này, trước mặt mọi người nhanh chóng xuất hiện một cái động lớn đường kính một mét.

Chưa đầy mười phút, con tê tê đã chạy ra ngoài, rồi trực tiếp nhảy lên vai Tiêu Long.

Nó dường như rất nhân tính mà kêu mấy tiếng với mọi người.

Ba người kinh ngạc không ngậm được miệng.

Thấy cảnh này, Anh Tử không nhịn được nữa.

Đối với loài động vật nhỏ đáng yêu và dễ thương như vậy, con gái thực sự khó lòng chống cự, cô không kìm được nhỏ giọng hỏi: "Long ca ca, em có thể sờ nó không?

Em sẽ sờ nhẹ nhàng thôi." Nhìn bộ dạng đáng yêu và rụt rè của Anh Tử, Tiêu Long cười ha hả, trực tiếp bắt con tê tê từ vai xuống, một tay nhét vào lòng bàn tay Anh Tử.

"Được rồi, sau này tiểu gia hỏa này do em chăm sóc!" Một câu nói ấy khiến Anh Tử trực tiếp đờ ra.

Cơ thể cô không tự chủ mà đón lấy con tê tê.

Con tê tê lập tức men theo cánh tay cô trèo lên vai.

Lúc này cô mới phản ứng lại.

Cả người cô kích động và cảm động không thôi, hận không thể lập tức nhào tới hôn Tiêu Long một cái. *Quá cảm động rồi.

Người đàn ông này quá đẹp trai!

Người đàn ông này quá hào phóng!

Thật sự là người đàn ông tốt nhất thiên hạ!

Bảo bối đáng yêu như vậy mà cũng tặng mình.

Thật ngại quá.

Chẳng lẽ Long ca ca đang tặng tín vật định tình cho mình sao?

Chẳng lẽ Long ca ca cũng có ý với mình sao?* Anh Tử không tự giác mà chìm vào ảo tưởng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bên cạnh nhìn mà ghen tị không thôi!

Bọn họ biết mức độ quý giá của món đồ này.

Đó là thần vật dùng để Đạo mộ đào động đó!

Có thứ này, sẽ không sợ bị kẹt chết trong mộ. *Long ca, cũng quá hào phóng rồi đi?

Chẳng lẽ thật sự có ý với cô bé đó sao?

Thứ quý giá như vậy mà tùy tiện tặng.

Chậc chậc!

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Long ca ca có nhiều duyên nữ nhân như vậy?* Bàn Tử vẻ mặt đầy thèm muốn.

Hồ Bát Nhất thì đau lòng đến thắt ruột, hận không thể biến thành một người phụ nữ để Tiêu Long cũng tặng cho hắn một bảo bối như vậy.

Lúc này, Tiêu Long vẻ mặt tươi cười chỉ vào con tê tê trên vai Anh Tử nói: “Tiểu gia hỏa này!

Chương 346

Sau này theo Anh Tử cô nương cho tốt biết chưa?

Nhất định phải bảo vệ cô ấy, nếu không tôi sẽ xử lý mày đó.” Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn.

Con tê tê này dường như có trí tuệ, liên tục gật đầu với Tiêu Long.

Rồi nó rất thân mật liếm liếm cổ Anh Tử.

Mọi người đều ngây người ra trước cảnh này. *Đâu phải làm bằng cơ khí chứ?

Đâu có nhìn ra được chứ?

So với những con tê tê sống kia, e rằng nó còn thông minh hơn.

Thật sự đã thành tinh rồi mà!* Anh Tử trong lòng, cả người vui vẻ không tả xiết.

Cô bé kích động ôm con tê tê vào lòng, không ngừng vuốt ve.

Sau đó vẻ mặt kích động nói với Tiêu Long: “Long ca ca, anh tốt thật đó!

Cảm ơn anh nhiều lắm, cô gái nào mà lấy được Long ca ca thì thật sự sẽ hạnh phúc chết mất!” Anh Tử vẻ mặt mong đợi nhìn Tiêu Long.

Hai người Vương Bàn Tử bên cạnh chỉ cảm thấy không thể ở lại thêm nữa. *Mình đang Đạo mộ mà.

Tự nhiên lại có cảm giác như đang xem người ta hẹn hò vậy?

Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?

Chó độc thân phải chịu nhục nhã thế này sao?

Tức chết rồi!* “Long ca, chúng ta mau xuống mộ đi!

Bảo bối quan trọng hơn!" Vương Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi nói, vội vàng chuyển sự chú ý.

Tuyệt đối không thể để hai người này tiếp tục thể hiện tình cảm nữa.

Nếu không thì không thể Đạo mộ được.

"Đúng đúng đúng!

Xuống mộ quan trọng!

Xuống mộ quan trọng!" Hồ Bát Nhất tâm ý tương thông vội vàng phụ họa.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự thèm muốn, ghen tị và hận thù trong mắt đối phương!

"Vậy được rồi, xuống mộ thôi." Cuối cùng, dưới ánh mắt oán hận của hai người đàn ông trưởng thành, mọi người chuẩn bị xong dây thừng, bắt đầu lần lượt xuống.

Đương nhiên rồi, Hồ Bát Nhất đi đầu, Vương Bàn Tử theo sát phía sau, Tiêu Long ở phía sau yểm trợ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhanh chóng xuống.

Rồi ở dưới kéo dây, ra hiệu Tiêu Long hai người có thể hành động.

Nhưng lúc này họ kinh ngạc nhìn thấy.

Tiêu Long ôm Anh Tử, đu một sợi dây khác xuống.

Vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng thoải mái, vô cùng an toàn mà xuống.

Hai người nhìn nhau ngớ người ra.

Bởi vì họ phát hiện, sợi dây thừng đã chuẩn bị trước đó căn bản không hề được dùng đến, hoặc là Tiêu Long hai người căn bản không

dùng đến dây thừng.

Quan trọng nhất là, hai người nhìn sợi dây kia, đều chấn kinh.

Vương Bàn Tử trong lòng trực tiếp kinh hô thành tiếng: "Trời ơi!

Long ca, đây là Thoán Thiên Thằng trong truyền thuyết sao?" Hai người trợn tròn mắt nhìn sợi dây màu vàng trong tay Tiêu Long.

Trong lòng vô cùng chấn động.

Lúc này, Tiêu Long ôm Anh Tử đáp xuống đất.

Chỉ nhẹ nhàng vẫy sợi dây một cái, cái móc ở phía trên tuột ra, trực tiếp rơi xuống.

Sợi dây ngoan ngoãn quấn vào tay Tiêu Long.

Mấy người nhìn mà há hốc mồm.

Lúc này, Tiêu Long mới cười nói: "Cũng được đấy, hai ông, kiến thức không ít đâu." "Tôi trước đây lúc buôn đồ cổ đã thu được một bảo bối, cái này tốn của tôi mấy trăm đồng đại dương đấy." Nghe Tiêu Long nói vậy, hai người kinh ngạc không thôi, trong ánh mắt còn thêm vài phần ghen tị.

"Má nó!

Long ca, vận khí của anh cũng quá tốt rồi đi?

Tôi cũng buôn đồ cổ nhiều năm như vậy, sao không gặp được chuyện tốt như thế?" Hồ Bát Nhất trong lòng không nói nên lời, chỉ vẻ mặt oán hận nhìn Tiêu Long.

Thật sự quá đả kích người khác rồi. *Tất cả vận khí tốt đều bị hắn vớ hết rồi sao?

Thực lực thì mạnh như vậy, phong thủy thuật cũng lợi hại như vậy.

Thủ đoạn tán gái cũng vô địch.

Với lại quan trọng nhất là trong tay hắn có nhiều bảo bối như vậy.

Nhìn lại hai người mình, thật sự chẳng khác gì ăn mày!* *Nhưng hai người bọn họ cũng thật sự may mắn.

May mà lần này ra ngoài, gặp được một người bạn cũ đã tìm kiếm bấy lâu.

Hành động lần này, cách làm lần này, quả nhiên không sai.

Chỉ là thủ đoạn của hắn cũng quá nhiều rồi đi.

Có thể chế tạo tê tê đào động cũng được, lại còn có Thoán Thiên Thằng giúp đỡ khi xuống Đạo động.

Sớm biết vậy thì tôi đã không khổ cực như vậy rồi.

Có bảo bối mà không lấy ra sớm.

Đúng là người đàn ông đáng ghét!* "Long ca à, anh cũng quá lợi hại rồi, không hổ là cao thủ Đạo mộ!" "Không đúng, tôi cảm thấy anh mới là cao thủ Đạo mộ chân chính!

Mấy vị truyền nhân Tứ đại môn phái kia, so với Long ca chỉ là rác rưởi mà thôi!" Vương Bàn Tử vẻ mặt sùng bái nịnh bợ Tiêu Long.

Thực tế thì ai mà chẳng biết, Bàn Tử muốn nịnh nọt để Tiêu Long cho hắn bảo bối!

Nhưng hắn nói cũng không sai.

Từ những biểu hiện trên đường đi, những cái gọi là đại gia Đạo mộ kia, quả thật không thể sánh bằng Tiêu Long!

Ít nhất là không có nhiều thủ đoạn như người ta.

Những người kia chỉ giữ khư khư mấy thứ của môn phái, còn Tiêu Long thì càng giống như tập hợp ưu điểm của Tứ đại môn phái

làm một.

Mặc dù những cái khác chưa thấy, nhưng phong thủy thuật của Mạc Kim nhất mạch, Tiêu Long còn hiểu biết hơn cả Hồ Bát Nhất.

Rồi còn Phân Sơn Quật Tử Giáp của Phàn Sơn nhất mạch, Thoán Thiên Thằng của Ngự Lĩnh nhất mạch.

Vậy còn thiếu cái nào?

Phát Khâu Thiên Quan!

Chỉ cần hắn có thêm cái Phát Khâu Ấn nữa, thì Tiêu Long cũng quá lợi hại rồi đi.

Nghe xong một hồi, Anh Tử mới hiểu sợi dây vừa rồi đáng sợ đến mức nào.

Trong lòng cô vô cùng chấn động.

Chương 347

Cô càng thêm tò mò về sự cường đại và thần bí của Tiêu Long.

Bởi vì mỗi lần hắn lấy ra một món đồ đều là một bảo bối!

Người đàn ông kho báu như vậy, tìm đâu ra chứ!

Nếu không nắm bắt cơ hội, sau này chắc chắn sẽ hối hận chết mất.

Anh Tử trong lòng nghĩ vậy, quyết định buông bỏ sự kiềm chế, chủ động hơn một chút.

Dù sao người đàn ông ưu tú như vậy, nên chủ động theo đuổi.

Tuyệt đối không thể để những người phụ nữ khác cướp mất trước.

Nếu không thì sẽ hối hận chết mất!

Trong khi cô đang nghĩ vậy, hai người Bàn Tử thì đang trong trạng thái chấn kinh.

Nhanh chóng, sau khi hết chấn kinh, mọi người cẩn thận đánh giá môi trường xung quanh.

Bật đèn pin, châm đuốc, lập tức nhìn rõ cấu tạo bên trong mộ thất.

Vị trí Tiêu Long chọn quả nhiên không tồi.

Nó dẫn thẳng vào một mộ thất có thể đi vào trung tâm địa cung.

So với thủ đoạn của những người Đạo mộ khác thì cao minh hơn nhiều, không cần tốn quá nhiều thời gian để mò mẫm từ bên cạnh mà đi vào.

Lúc này mọi người mới phát hiện.

Mộ thất này âm khí âm u, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng lạnh lẽo và đáng sợ.

Đặc biệt là sau khi thông khí, luồng khí đối lưu tạo ra tiếng gió vù vù, khiến mấy người không kìm được rùng mình.

Thậm chí còn có cảm giác âm khí nhập thể.

Luôn cảm thấy bên trong vô cùng nguy hiểm, vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là Anh Tử lần đầu xuống mộ, lần đầu tiên cảm nhận được tình huống đáng sợ như vậy, tim cô không kìm được đập thình thịch.

Cô có chút kích động, có chút hưng phấn, nhưng nhiều hơn là có chút sợ hãi.

Trong truyền thuyết, trong cổ mộ luôn xảy ra những chuyện quỷ dị.

Đáng sợ nhất là không chừng sẽ gặp Tống Tử, đó mới là chuyện đáng sợ nhất.

Nghĩ đến đây, Anh Tử không kìm được run rẩy toàn thân, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Lúc này, cô bé đột nhiên cảm thấy một cái ôm ấm áp.

Cả người cô dường như lập tức bình tĩnh lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy ánh mắt ấm áp tươi cười của Tiêu Long, cả nội tâm cô bé như tan chảy.

Người đàn ông này thật sự quá đáng yêu.

Cảm giác được Long ca ca ôm, cô bé sẽ không còn sợ hãi nữa.

Ngay cả khi có quái vật xuất hiện, chỉ cần có Long ca ca ở đây, chắc chắn sẽ không sao.

Không tự giác, Tiêu Long trong lòng Anh Tử, đã trở thành biểu tượng của sự cường đại vô cùng, không gì không làm được.

Lúc này, Vương Bàn Tử đã chuẩn bị khá kỹ càng, cảm thấy đã đến lúc thể hiện.

Hắn vội vàng lôi ra bốn cái Hắc Lư Đề Tử từ trong ba lô, không kìm được kiêu ngạo nói: "Này, mỗi người một cái, đây là bảo vật tất yếu khi xuống mộ, có thứ này, không sợ mấy con Tống Tử kia!" Hắn nói, muốn đưa cho mỗi người một cái.

"Mỗi người cầm một cái, lát nữa nếu gặp đại Tống Tử, cũng sẽ không gặp nguy hiểm nữa." Bàn Tử trước tiên đưa cho lão Hồ một cái, sau đó lại ném cho Anh Tử một cái.

Rồi hắn lóc cóc chạy đến trước mặt Tiêu Long: "Này, Long ca!

Hắc Lư Đề Tử chính tông đấy, trước đây tôi còn đích thân đến lò mổ xem người ta giết mổ đấy!

Tuyệt đối tươi mới, tuyệt đối chính phẩm!" Hồ Bát Nhất nhìn Hắc Lư Đề Tử.

Mặc dù trong lòng bất lực, nhưng hắn vẫn nhận lấy.

Tuy không biết thứ này rốt cuộc có tác dụng hay không, nhưng nó đều được truyền lại từ các lão tiền bối Đạo mộ.

Nghe nói Hắc Lư Đề Tử khá hữu ích.

Chỉ là ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc trên đó, dường như còn mang theo một chút mùi phân lừa, khiến hắn hơi khó chịu.

Nhưng có còn hơn không.

Lỡ đâu thật sự gặp phải đại Tống Tử, không chừng có thể thật sự phát huy tác dụng!

Anh Tử trong lòng cũng đầy tò mò, không kìm được hỏi Tiêu

Long: “Long ca ca, đây là thứ gì vậy, có phép thuật sao?” Nhưng chưa đợi Tiêu Long mở lời, Vương Bàn Tử đã vội vàng tranh nói giải thích: “Cô nương Anh Tử, cô không biết rồi, việc Đạo mộ này là một việc kỹ thuật đấy, một chút không cẩn thận là sẽ gặp phải mấy thứ quỷ dị đó!” “Hắc Lư Đề Tử trong tay tôi, đó là một thứ tốt để trừ tà đấy, lỡ mà gặp đại Tống Tử, chỉ cần nhét vào miệng nó.” “Hắc hắc, tuyệt đối có thể khiến nó không động đậy được, chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm đâu!” “Oa, lợi hại vậy sao Bàn ca?” Anh Tử vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Đúng rồi đó!

Cô không nhìn xem là ai chuẩn bị à, đúng không Long ca?” Vương Bàn Tử đắc ý cầu Tiêu Long hỗ trợ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tiêu Long, trực tiếp khiến Bàn Tử gãy gánh!

“Thứ này à?

Vô dụng thôi!

Món đồ chơi này chỉ lừa người thôi, mấy người sẽ không thật sự tin thứ này có tác dụng với mấy con quỷ quái chứ?” “Hả?” Mấy người đều kinh ngạc ngớ người ra, vẻ mặt không thể tin được nhìn Tiêu Long.

Thực sự có chút không tin Tiêu Long lại nói ra lời như vậy.

Nhưng đó là lời được các lão bối truyền lại mà.

Lẽ nào có vấn đề sao?

Chẳng lẽ mấy lão già Đạo mộ kia cố ý lừa mình sao?

Thấy vẻ mặt không tin của mấy người, Tiêu Long bất lực giải thích: “Đó chỉ là một sự an ủi tâm lý thôi, thực tế mà nói thật sự

không có tác dụng lớn lắm, đối với một số cương thi nhỏ bình thường thì có lẽ hữu dụng, còn đối với loại có chút đạo hạnh, mà chạy đến nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng nó, thì chỉ có nước đi tìm cái chết mà thôi!" Tiêu Long vô tình chỉ ra Hắc Lư Đề Tử vô dụng.

Nhưng Vương Bàn Tử trong lòng chết cũng không tin.

Dù sao vì lần xuống mộ này, hắn đã chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Trước đây cũng đã xuống mấy ngôi mộ nhỏ, Hắc Lư Đề Tử vừa ra tay thì đúng là một cái bằng hai.

Sao trong miệng Long ca nó lại vô dụng chứ?

Rõ ràng tôi tận mắt thấy nó hữu dụng mà.

"Long ca, anh lừa người phải không?

Chẳng lẽ anh ghen tị tôi chuẩn bị chu đáo như vậy, không thể diễn trước mặt cô nương Anh Tử nữa sao?" Vương Bàn Tử vẻ mặt "tôi hiểu rồi" nói, khiến Tiêu Long tức đến không nói nên lời.

Nhưng Hồ Bát Nhất trong lòng lại động.

Bởi vì những chuyện trước đây.

Trong lần tai nạn đó, những quỷ quái mà hắn và những người bạn, chiến hữu đã gặp, dường như thật sự không đơn giản như vậy!

Chẳng lẽ những gì mình gặp trước đây đều là những Tống Tử cấp thấp sao?

Hồ Bát Nhất trong lòng cảnh giác.

Lần này không giống những lần trước.

Bất kể là Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh ở bên ngoài, hay mộ tướng quân Kim Quốc mà Tiêu Long nói.

Đây đều là những tồn tại không tầm thường.

Xem ra lần này, e rằng thật sự không đơn giản như mấy người họ nghĩ.

Liệu có thể kiếm được bảo vật lớn để đổi lấy tiền không, xem ra còn chưa chắc.

Chương 348

Lúc này, Tiêu Long mở lời: "Được rồi Bàn Tử, tôi không lừa ông đâu, lát nữa phải cẩn thận đấy, đừng có mà tự mình đưa mình đến chỗ chết.

Lần này là một đại mộ, mộ tướng quân Kim Quốc, bên trong có thể có đại Tống Tử, tốt nhất là chuẩn bị tâm lý sẵn sàng." Thấy Tiêu Long nghiêm túc như vậy, Bàn Tử trong lòng cũng có chút lo lắng.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ đến Mạc Kim Phù.

Hắn vội vàng sờ lên ngực.

Mạc Kim Phù vẫn còn đó, hắn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Yên tâm đi Long ca, tâm tư của con lừa đen thật sự vô dụng, tôi còn có nửa bao gạo nếp đây!

Thật sự không được thì cứ nhìn Mạc Kim Phù của tôi!" "Đó là đại bảo bối Mạc Kim giáo úy truyền thừa lại đó!

Đối phó với mấy con Tống Tử kia tuyệt đối không vấn đề gì!" Bàn Tử vỗ ngực cam đoan, cố ý lấy Mạc Kim Phù ở ngực ra.

"Đúng không, lão Hồ?

Tôi có Mạc Kim Phù, tuyệt đối không vấn đề gì!

Lát nữa lỡ có nguy hiểm, Long ca cứ đi theo tôi là được!" "Có Mạc Kim Phù tổ truyền của tôi, yêu ma quỷ quái đều không thể đến gần!" Vương Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo nói, ra vẻ khoe khoang, sợ Anh Tử không nhìn thấy sự khác biệt.

Tiêu Long nhìn mà cười.

Nhưng Anh Tử, một người ngoại đạo như vậy quả thật đã bị thu

hút.

Mạc Kim Phù trong truyền thuyết cô cũng đã nghe nói.

Nhưng chưa từng thấy cái thật bao giờ.

Cả người cô, những ngôi sao nhỏ trong mắt đều hiện ra.

Nhưng lúc này.

Tiêu Long thản nhiên mở lời: "Em à, thích Mạc Kim Phù sao?

Muốn một cái không?" "Ưm!" Anh Tử không tự chủ mà gật đầu.

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra mình nói hớ, vội vàng sửa lại: "Không có không, không có không có không, không không!

Long ca ca, em..." Nhưng Tiêu Long trực tiếp ngắt lời cô.

Rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của Bàn Tử và mấy người, như làm ảo thuật vậy, hắn vừa xoay người một cái, trong tay đã xuất hiện một cái Mạc Kim Phù giống hệt của Bàn Tử.

"Vậy được, đã thích món đồ chơi này thì tặng em một cái vậy!

Mặc dù không có tác dụng lớn lắm, nhưng quả thật sau khi đeo lên, một số tiểu quỷ không dám đến gần." Tiêu Long nói.

Dưới ánh mắt chấn động của Anh Tử, hắn trực tiếp ôm cô từ phía sau, đeo vào cổ cô, như đeo dây chuyền cho người phụ nữ mình yêu vậy.

Cảnh này, khiến Anh Tử cảm động đến mức chỉ biết rơi lệ. *Long ca ca, anh cũng quá tốt rồi đi!

Chẳng lẽ đây mới là tín vật định tình anh tặng cho mình sao?

Đẹp quá đi!

Long ca ca đối với mình thật tốt!* Nhưng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bên cạnh, hai người trực tiếp ngớ người ra.

Ngơ ngác nhìn cảnh này.

Cuối cùng, ánh mắt của họ đổ dồn vào Mạc Kim Phù kia.

Giống hệt.

Giống hệt!

Hai người trực tiếp kinh ngạc đến đờ đẫn!

Sao có thể chứ?

Căn bản là không thể nào!

Chẳng phải trên thế giới này Mạc Kim Phù chỉ còn lại ba cái sao?

Vậy cái này từ đâu mà ra?

Chẳng lẽ là giả?

Nhưng không đúng!

Thứ có thể lấy ra từ tay Long ca, sao có thể là giả chứ? *Cái của mình là giả sao?

Má nó!* Hai người đột nhiên cảm thấy cả người không ổn.

Đều bắt đầu nghi ngờ thứ của mình không phải là thật.

Sau đó nhìn kỹ lại.

Không sai!

Đúng là Mạc Kim Phù chính tông của Mạc Kim giáo úy!

Nhưng tại sao?

Vương Bàn Tử trong lòng không nhịn được nữa, vẻ mặt chấn động hỏi: “Long ca, Mạc Kim Phù của anh từ đâu ra vậy?

Chẳng phải trên đời chỉ có ba cái...” Lời hắn chưa dứt, bởi vì hắn cũng không dám tin rốt cuộc cái nào là thật nữa!

Lúc này Tiêu Long cười nói: “Ai nói cho mấy người biết trên thế

giới này chỉ có ba cái Mạc Kim Phù?" "Chẳng phải đều nói vậy sao?" "..." Tiêu Long nhất thời cạn lời, trực tiếp hỏi ngược lại: "Người khác đều tin?

Vậy tại sao tôi lại không tin?

Chẳng lẽ mấy người cảm thấy lời người khác nói là thật, còn tôi thì không sao?" "..." Vương Bàn Tử ngớ người ra.

Hắn chỉ cảm thấy não mình bị đứng hình.

Nhưng đột nhiên cũng đúng.

Tại sao mình lại tin lời người khác mà không tin lời huynh đệ mình chứ?

Dường như có gì đó không đúng.

Người khác dù lợi hại đến mấy, thì cũng là người khác, có tận mắt thấy đâu.

Nhưng Long ca là huynh đệ mà!

Thực lực thì mạnh như vậy, lại còn có nhiều truyền thừa Đạo mộ gia tộc, nan đạo bất năng tương tín?

Vương Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại.

Trên mặt hắn có chút thất vọng, cũng có chút ngại ngùng.

"À Long ca, thật sự xin lỗi, tôi..." "Được rồi!

Một cái Mạc Kim Phù nho nhỏ thôi mà, không có tác dụng lớn lắm đâu.

Chúng ta mau tìm bảo bối đi." Tiêu Long hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người khác, trực tiếp dẫn Anh Tử đi vào trong.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất phía sau nhìn nhau.

Trong lòng có vô số câu mmp không biết nên nói hay không nên nói. *Mạc Kim Phù nho nhỏ?

Không có tác dụng lớn lắm?

Trời ơi!

Long ca có biết không vậy?

Chương 349

Một khối Mạc Kim Phù như vậy, đem ra bán cũng có thể trị giá mấy trăm vạn!

Huống chi là tác dụng trấn tà tránh hung.

Lại nói không có tác dụng lớn lắm.

Trời ơi!

Long ca, rốt cuộc anh hào phóng đến mức nào!

Mới có thể nói ra lời như vậy!* Hai người vẻ mặt tuyệt vọng.

Chỉ cảm thấy đi theo Tiêu Long, đúng là bị đả kích!

Thôi rồi, mau đuổi kịp thôi!

Sau khi đi sâu vào mộ thất, mọi người mới phát hiện bên trong không giống những gì họ tưởng.

Toàn bộ không gian, từ trên tường đến đỉnh vòm, đều được vẽ đầy những bức bích họa.

Không phải kiểu phong hoa tuyết nguyệt thông thường, mà là những cảnh chiến đấu, những cảnh chém giết trên chiến trường.

Vừa nhìn đã thấy rất phù hợp với phong cách của mộ tướng quân Kim Quốc.

Chỉ riêng qua những bức bích họa này cũng có thể thấy rõ.

Vị đại tướng quân Kim Quốc này, tuyệt đối là một hung nhân cái thế, đặc biệt thích đánh trận.

Từ những bức bích họa này có thể thấy, trận chiến vô cùng thảm liệt, cũng vô cùng đáng sợ, thật sự là máy xay thịt hình người.

Chỉ từ những bức bích họa này, mọi người đã có thể cảm nhận được từng luồng sát ý!

Thậm chí chỉ cần nhìn thêm vài lần, cũng khiến người ta có cảm giác như đang đích thân ở đó.

Dường như bên tai truyền đến tiếng chém giết long trời lở đất trên chiến trường.

Sắc mặt Tiêu Long không khỏi biến đổi.

Rồi hắn nhìn ba người còn lại.

Họ đều đã rơi vào trong ảo giác.

Tiêu Long trong lòng động, đối với mộ đại tướng quân Kim Quốc này có chút cảnh giác.

Xem ra nó không đơn giản như hắn tưởng.

Có thể khiến cả hắn hiện tại cũng có chút mê hoặc, có thể thấy tác dụng gây ảo giác của nó mạnh đến mức nào!

Xem ra phải cẩn thận rồi.

Điều này cũng có thể gián tiếp nhìn ra một điểm.

Thế giới Đạo mộ của Tinh Tuyệt Cổ Thành này, dường như càng chú trọng vào sự bùng nổ sức mạnh linh hồn.

Vừa vào đã cho Tiêu Long một bài học phủ đầu.

Xem ra sau này phải cẩn thận hơn một chút, tuyệt đối không được lơ là.

Hắn khẽ bùng phát linh hồn chi lực, kéo ba người trở về hiện thực.

Ba người "khục khục" thở hổn hển.

Mất cả nửa ngày mới hoàn hồn, vẻ mặt chấn động nhìn những

bức bích họa xung quanh.

Trong ánh mắt có chút sợ hãi còn sót lại.

“Trời ơi, Long ca!

May mà có anh đó, tôi vừa nãy suýt chút nữa đã nghĩ mình bị đao chém chết rồi!” “Anh không biết vừa rồi nguy hiểm thế nào đâu, tôi cảm giác mình đã biến thành một đại tướng quân bị bỏ rơi trên chiến trường, kết quả suýt chút nữa bị kẻ địch chém rớt đầu!” “Tôi còn suýt chút nữa đã nghĩ mình chết thật rồi chứ!” Không chỉ Bàn Tử, mà Anh Tử và Hồ Bát Nhất hai người cũng vậy.

Vẻ mặt đầy sợ hãi còn sót lại, cảm kích nhìn Tiêu Long.

Bởi vì chỉ khi cảm thấy sắp chết, bóng dáng Tiêu Long đột nhiên xuất hiện trước mặt, mới gọi tỉnh họ, khiến họ nhận ra mình đang ở trong ảo cảnh.

Nếu không thì, họ sẽ nghĩ mình đã chết thật rồi.

E rằng bên ngoài chỉ còn lại một đống thi thể!

Quá đáng sợ rồi!

Ba người hồi phục, đều không kìm được rùng mình. *Xem ra mộ đại tướng quân Kim Quốc này, thật sự không dễ Đạo đâu!* “Long ca ca, anh lợi hại quá!

Anh phát hiện ra ảo cảnh bằng cách nào vậy?” Anh Tử hồi phục, vẻ mặt hỏi.

Hai người kia cũng đầy tò mò, vì sao Tiêu Long lại phản ứng nhanh như vậy.

Thấy cảnh này, Tiêu Long cười nói: “Bởi vì tôi căn bản không nhìn kỹ mấy bức bích họa này, tôi cũng không tin những thứ vẽ trên đó, tự nhiên sẽ không bị dắt mũi mà đi rồi.” Ba người hít một hơi khí

lạnh, từng người một phục sát đất.

“Long ca, đúng là học được rồi, học được rồi!” “Long à, xem ra sau này tôi phải học hỏi anh thật kỹ rồi, xem định lực của tôi không tốt, nhìn thấy đồ tốt là không thể tự thoát ra được, kết quả là bị mắc bẫy người ta.” Hồ Bát Nhất nói vậy, hai người Bàn Tử sâu sắc đồng ý gật đầu.

“Được rồi, đừng tâng bốc tôi nữa, mau xuất phát đi!

Dựa theo những hình vẽ trên đó, thân phận địa vị của vị đại tướng quân Kim Quốc này khẳng định không tầm thường, vật bồi táng tuyệt đối không ít đâu!

Mau đến chủ mộ thất làm việc thôi!” Ba người thuận lợi bị Tiêu Long chuyển dời sự chú ý.

Mắt họ chợt sáng bừng.

Nhanh chóng theo Tiêu Long xuất phát.

Nhưng vừa đi đến cửa, Tiêu Long đột nhiên dừng bước!

“Long ca, có vấn đề gì à?” Thấy Tiêu Long dừng lại, Vương Bàn Tử hỏi với vẻ khó hiểu.

Hồ Ba Nhất thì theo ánh mắt Tiêu Long nhìn lên phía trên cánh cửa lớn, sắc mặt cũng không khỏi thay đổi.

Bởi vì trong bức bích họa trên cánh cửa lớn đó, có vẽ một thứ mà hắn từng nhìn thấy!

Cái thứ đó khiến hắn nhớ đến một vài chuyện không hay.

Lúc đó, Vương Bàn Tử và Anh Tử cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Ngẩng đầu lên nhìn, cả hai đều có chút mơ hồ.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất không nhịn được mà kinh hô thành tiếng.

“Mắt Tinh Tuyệt!” “Mắt Tinh Tuyệt?

Có ý gì vậy?” Vương Bàn Tử vẫn vẻ mặt không hiểu.

Lúc đó, Tiêu Long mở miệng giải thích.

“Thứ trông giống con mắt được vẽ bên trong đó gọi là Mắt Tinh Tuyệt!

Trong truyền thuyết, đó là biểu tượng của vương quốc Tinh Tuyệt và Nữ Vương Tinh Tuyệt!” “Trong truyền thuyết, Nữ Vương Tinh Tuyệt có ba con mắt, là thần tiên hạ phàm, cho nên phàm là người nhìn vào mắt Nữ Vương Tinh Tuyệt đều sẽ bị nàng khống chế, biến thành nô lệ của nàng!” “Sợ…” Hai người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

“Không phải chứ?

Thật sự có thứ này à?

Ghê gớm vậy sao.” “À Long ca ca, chắc chắn là giả đúng không?

Chỉ là truyền thuyết thôi mà?” Nhưng Tiêu Long lại lắc đầu.

“Sai rồi, thực tế vương quốc Tinh Tuyệt là có tồn tại, còn việc Nữ Vương Tinh Tuyệt có năng lực đó hay không thì tôi không biết.” “Nhưng có một điểm tôi có thể khẳng định chắc chắn.” “?” “Nữ Vương Tinh Tuyệt cực kỳ xinh đẹp!” “…” Ba người nhất thời câm nín.

Đặc biệt là Anh Tử, cô bé bĩu môi, thậm chí có chút ghen tị.

Dù sao thì trước mặt chàng trai mình thích, cô gái nào lại muốn nghe chàng trai mình thích khen cô gái khác xinh đẹp chứ.

“Long ca tôi ơi, lời này không đúng rồi.” Vương Bàn Tử vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Tiêu Long, ý bảo anh mau sửa lời, cứ như thể

Tiêu Long đã nói sai thật vậy.

Chương 350

Tiêu Long vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó cười khổ.

“Ai da, trong đầu mấy người nghĩ gì vậy!

Lý do tôi nói Nữ Vương Tinh Tuyệt cực kỳ xinh đẹp là vì người ta thật sự xinh đẹp mà!” “…” Ba người không nói nữa.

Nhưng mấy câu tiếp theo của Tiêu Long lại khiến sắc mặt họ không khỏi thay đổi.

“Việc thần tiên hạ phàm chắc chắn là giả rồi, nếu không thì bây giờ cô ta đã không biến mất rồi phải không?” “Sở dĩ truyền thuyết nói cô ta có thể khống chế lòng người, vậy thì, nếu một người bình thường, đặc biệt là một người phụ nữ, làm sao có thể khống chế lòng người chứ?” Hồ Ba Nhất là người phản ứng đầu tiên, mắt hắn sáng rực, không nhịn được thốt lên.

“Mị hoặc!

Giống như Đát Kỷ mị hoặc!

Dụ hoặc lòng người!

Không sai!

Chắc chắn là vậy!” “Đúng rồi!

Lão Hồ, cuối cùng não ông cũng có chút tác dụng rồi đó, còn hai đứa xem cái gì!” Tiêu Long vẻ mặt cạn lời nhìn thẳng vào hai người Anh Tử.

Hai người lúc này cuối cùng cũng hiểu ra.

Lập tức cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Phải rồi!

Long ca nói không sai mà!

Một người phụ nữ bình thường, trở thành nữ vương của một quốc gia, có thể khống chế lòng người, trừ khi cô ta xinh đẹp.

E rằng thật sự không có lý do nào khác!

Nếu nữ vương đó không đủ xinh đẹp, làm sao có thể có nhiều người ủng hộ đến vậy chứ?

Thì ra xinh đẹp là ý đó!

Ai, tôi thật là… Trong lúc hai người đang tự trách thì Tiêu Long bỗng nhiên nhảy vọt lên.

Một tay nắm chặt khung cửa, sau đó một cái bật nhảy trực tiếp lên trên.

Trước ánh mắt chấn động của ba người, anh một tay nắm chặt lấy con mắt kia.

Sau đó, cả ba đều kinh hãi!

Cái con mắt tưởng chừng như được vẽ trên đó, đã bị Tiêu Long trực tiếp cạy xuống.

Sau đó, ba người nhìn kỹ.

Mẹ nó!

Một miếng ngọc bội.

Một miếng ngọc bội khảm vào trong bích họa!

Một khối ngọc bội giá trị liên thành.

Ba người ngơ ngác nhìn bảo vật trong tay Tiêu Long.

Trong lòng thực sự chấn động vô cùng.

Nhãn lực của anh quá đỉnh rồi phải không?

Làm sao anh phát hiện ra trên đó là một khối ngọc bội chứ không phải bích họa?

Tôi cũng đã nhìn chằm chằm vào con mắt đó lâu như vậy mà.

Không phát hiện ra là một khối ngọc bội gì cả?

Chẳng lẽ mắt tôi mù rồi sao?

Trời ạ!

Hèn gì Long ca có nhiều bảo vật như vậy!

Một phần nhỏ nhãn lực của tôi cũng không thể tìm được nhiều bảo vật đến vậy.

Vậy mới là có quỷ chứ!

Trong lòng ba người, đối với Tiêu Long không gì ngoài sự bội phục.

Ai có thể, trong một bức bích họa lớn như vậy, lại giấu một khối bảo bối như thế.

Đừng nói là Mắt Tinh Tuyệt.

Có thể đó là chìa khóa mở ra Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Một khối ngọc bội như vậy có thể đặt ở ngay phía trên cánh cửa chính của tiền điện, chắc chắn cũng là một thứ giá trị liên thành.

Ba người không tự chủ được bắt đầu đánh giá xung quanh.

Đúng là lộ ra cái tính tham lam.

Tiêu Long nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của họ.

Thực ra Tiêu Long cũng là tình cờ phát hiện ra.

Ban đầu anh thật sự không phát hiện ra rằng ở đây sẽ giấu Mắt Tinh Tuyệt.

Dù sao thì trong nguyên tác, đó là thứ được tổ tiên Tuyết Lỵ Dương truyền lại, đại diện cho lời nguyền của tộc Quỷ Động.

Nhưng chưa bao giờ lại phát hiện ra ở trong mộ của đại tướng quân Kim Quốc.

Có vẻ giữa đại tướng quân Kim Quốc và Nữ Vương Tinh Tuyệt chắc chắn có một mối liên hệ nào đó.

Tiêu Long đối với ngôi mộ đại tướng quân này, càng thêm tò mò.

Bất kể sau này có tìm được bảo bối hay không.

Nhưng tuyệt đối không thể lơ là.

Biết đâu lại có thể phát hiện ra một vài manh mối.

Đối với việc tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, biết đâu lại là một sự giúp đỡ lớn.

Một khối Mắt Tinh Tuyệt, chìa khóa của Tinh Tuyệt Cổ Thành hiện đang nằm trong tay anh.

Xem ra hành trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp tới sẽ thuận lợi rồi!

Vốn dĩ anh đã hòa nhập vào đội khảo cổ đó.

Bây giờ xem ra mọi thứ nên xoay quanh mình mà đi.

Có đồ chơi, không sợ người khác không tìm đến.

Vậy thì nhiệm vụ liên quan đến Nữ Vương Tinh Tuyệt, dường như lại có thêm một chút hy vọng.

Hệ thống cũng bá đạo.

Yêu cầu cứu sống Nữ Vương Tinh Tuyệt, điều quan trọng nhất là phải có được một giọt máu của cô ta.

Có chút không thể tin nổi.

Người cứu mạng tuy rằng rất lợi hại, nhưng người ta lại lấy thân báo đáp.

Người ta là một nữ vương quan trọng nhất.

Hơi khó khăn rồi đây.

Tiêu Long không khỏi đầy vẻ ưu sầu.

Chưa nói đến việc cứu sống Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Chương 351

Cứu sống rồi, làm sao có thể khiến một nữ vương phục tùng mình, mặc sức mình làm càn chứ.

Đơn giản là một thử thách lớn lao!

Nhất thời, Tiêu Long rơi vào trạng thái mơ màng.

Lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ tìm thấy Mắt Tinh Tuyệt, thưởng 20% độ thiện cảm của Nữ Vương Tinh Tuyệt." Khi nghe thấy tiếng nhắc nhở này, cả người Tiêu Long suýt chút nữa đã kích động nhảy lên.

Đúng là không tốn công sức chút nào.

Có độ thiện cảm tăng lên.

Chẳng phải có nghĩa là, nếu tìm được nhiều thứ hơn liên quan đến Nữ Vương Tinh Tuyệt, độ thiện cảm có thể tăng lên sao?

Sau đó, đợi đến một ngày gặp được Nữ Vương Tinh Tuyệt, rồi cứu sống cô ta.

Độ thiện cảm đạt 100%.

Không!

Đạt trên 80-90%.

Chẳng phải có nghĩa là Nữ Vương Tinh Tuyệt có thể mặc sức xxx?

Mẹ nó!

Sướng thật!

Khoảnh khắc đó, Tiêu Long chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Nhìn khung cảnh xung quanh, dường như cũng thuận mắt hơn.

Tiếp theo, mọi người tiếp tục hành động.

Nhưng vừa ra khỏi tiền điện, ở trong hành lang, mọi người đã gặp nguy hiểm!

Vương Bàn Tử hấp tấp, vì quá phấn khích muốn tìm bảo vật nên đã quên mất lời Tiêu Long nhắc nhở trước đó.

Hắn hấp tấp xông thẳng vào.

Kết quả, không cẩn thận đã đạp trúng một cơ quan trong hành lang.

Cơ quan lập tức được kích hoạt.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người nghe thấy vô số tiếng cơ quan vang lên.

Két két… Ngay sau đó, trên các bức tường xung quanh, trên đỉnh hành lang, đột nhiên xuất hiện từng lỗ nhỏ kích thước ba milimét.

Rồi từ bên trong đó bắn ra từng mũi phi tiễn!

Khi chúng bắn ra, trong không khí ma sát tạo ra lửa.

Lớp vảy trắng trên mỗi mũi tên, dưới sự ma sát dữ dội của không khí, trực tiếp bốc cháy.

Rồi những mũi tên bình thường đó, trực tiếp biến thành phi tiễn.

Phi tiễn mang theo lửa!

Chúng dày đặc lao thẳng vào bốn người.

Điều quan trọng nhất là dưới chân mọi người.

Mặt đất trực tiếp nứt ra, xuất hiện một hố lớn.

Bên dưới hố trống rỗng đó, là những cây gai nhọn dài hơn một mét!

Cũng dày đặc.

Nếu rơi xuống, chắc chắn sẽ bị đâm thành tổ ong vò vẽ.

Nhưng nếu không tránh phía dưới, thì phi tiễn trên đầu cũng có thể đâm người thành tổ ong vò vẽ.

Trong nháy mắt, bốn người dường như rơi vào tuyệt cảnh.

Vương Bàn Tử sợ hãi đến ngây người.

Tuy hắn cũng đã xuống mộ, cũng thấy một vài cơ quan.

Nhưng chưa bao giờ thấy đáng sợ như vậy.

Đơn giản là không cho một chút đường sống nào!

May mắn thay Hồ Ba Nhất phản ứng nhanh, một tay túm lấy Bàn Tử, không để hắn rơi thẳng xuống.

Nếu không, Vương Bàn Tử lúc này chắc đã đi báo danh với Diêm Vương rồi!

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tuy thân thủ cũng không tệ.

Nhưng đối mặt với loại tấn công 360 độ không góc chết này, thực sự không tìm được phương pháp thích hợp trong thời gian ngắn ngủi.

Nhưng đó chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Điều khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng nhất là, đường lùi của mọi người cũng bị cắt đứt trực tiếp.

Một khối Đoạn Long Thạch nặng trịch, trực tiếp rơi xuống, chắn kín lối đi mà Tiêu Long và mấy người vừa đi qua.

Bây giờ, phía trước có phi tiễn, dưới chân mặt đất không ngừng sụt lún, đường lùi bị chặn.

Đối mặt với tình huống như vậy, ba người Vương Bàn Tử cảm thấy tuyệt vọng.

Đặc biệt là Anh Tử, đây là lần đầu tiên cô bé thấy tình huống kinh khủng như vậy, lần đầu tiên cảm thấy nguy hiểm gần đến thế.

Cả người cô bé sợ đến ngây người tại chỗ, không biết phải làm gì mới tốt.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Khi Hồ Ba Nhất cũng không biết phải làm sao.

Đột nhiên nghe thấy Tiêu Long quát lớn một tiếng.

"Ba đứa đứng yên đừng nhúc nhích, tuyệt đối đừng nhúc nhích, phần còn lại cứ giao cho tôi!" Lời còn chưa dứt, ba người chấn động nhìn Tiêu Long, trong tay anh trực tiếp xuất hiện hai sợi Thoán Thiên Thằng.

Anh trực tiếp quăng vào vách tường.

Phá giải hai cơ quan trong số đó.

Và dùng móc câu bám chặt vào bên trong.

Sau đó, một chiếc cầu treo được hình thành giữa hai bên vách tường.

Một chiếc cầu treo làm bằng hai sợi dây.

Chúng đan xen vào nhau.

Trong lúc ba người còn đang ngơ ngác, đột nhiên thấy Tiêu Long biến mất ở phía trước.

Ngay sau đó, cảm giác phía sau eo đau nhói.

Cứ như thể bị người ta đá một cú vậy.

Trực tiếp lao về phía trước.

“A!” Ba người trực tiếp sợ hãi hét chói tai.

Phía dưới là những cây gai nhọn dày đặc mà!

Chuyện gì vậy?

Không phải Long ca làm đó chứ?

Chương 352

Anh ấy muốn làm gì vậy?

Muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết sao?

Trong lúc ba người cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên phát hiện, phía trước trống rỗng.

Ngay sau đó mới phản ứng lại.

Mới thấy ba người trực tiếp lao vào chiếc cầu treo mà Tiêu Long vừa bắc.

Vừa vặn bị mấy sợi dây giữ lại, không bị rơi thẳng xuống.

Lúc đó, giọng nói của Tiêu Long truyền đến bên tai họ.

"Bám vào đó đừng động đậy, nếu không rơi xuống thì đừng trách tôi không cứu!" Ba người lúc này mới chợt hiểu ra.

Long ca đang cứu chúng ta!

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Long ca vì cứu chúng ta thật sự đã hao tâm tổn sức!

Nhận thấy dưới chân không còn chỗ đứng, anh đã nhanh chóng bắc cầu treo.

Nhưng một chiếc cầu treo làm bằng hai sợi dây thì căn bản không có cách nào đứng vững.

Cho nên Long ca đã trực tiếp đá chúng ta vào mạng lưới cầu treo được hình thành từ những sợi dây đó.

Trời ơi!

Đầu óc của Long ca là gì vậy?

Quá thông minh rồi đó.

Đến cả phương pháp này cũng nghĩ ra được.

Đơn giản là quá không thể tin nổi!

Lúc đó, ba người đột nhiên nghe thấy tiếng đinh đinh đương đương.

Hơi ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bởi vì những mũi phi tiễn lửa dày đặc đó, lại một lần nữa lao tới.

Lúc đó, mọi người kinh ngạc phát hiện, trong tay Tiêu Long xuất hiện một thanh Hắc Kim Long Đao.

Bóng người anh nhanh đến mức không nhìn rõ.

Tiếng đinh đinh đương đương đó, là tiếng thanh đao trong tay anh chém bay những mũi phi tiễn!

“Mẹ kiếp!

Long ca, anh là thần tiên sao?!

Quá đỉnh rồi! ” “Trời ơi, A Long!

Thân thủ của anh cũng quá đáng sợ rồi, học được từ lúc nào vậy!” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hai người chấn động không thôi.

Lúc đó, Anh Tử cũng nhìn Tiêu Long với vẻ sùng bái.

Trong lòng, hình tượng chàng hoàng tử bạch mã trượng kiếm thiên nhai, hiệp nghĩa trượng nghĩa, ngay lập tức hòa vào Tiêu Long, không phân biệt rạch ròi nữa.

Anh Tử trực tiếp nhìn đến say mê.

Trời ạ!

Thật sự là ông trời đã ban cho mình chàng hoàng tử bạch mã sao?

Không biết từ lúc nào, Anh Tử lộ ra vẻ mặt si mê.

Long ca, đời này, em không lấy ai khác ngoài anh!

Cảm ơn [186.476] (Hồ Hán Tam!) đại ca đã ủng hộ!

Chúc đại ca bình an vô sự, vạn sự như ý!

Trong lúc ba người đang chấn động trước thân thủ của Tiêu Long, Tiêu Long căn bản không thể bận tâm được.

Vừa phải cứu người, vừa phải phá giải cơ quan, lại không thể thể hiện quá mạnh mẽ, nếu không sẽ dọa sợ họ.

Mức độ này thật sự quá khó nắm bắt rồi.

Nếu không, Tiêu Long tùy tiện vung tay một cái là có thể giải quyết vấn đề này.

Nhưng nếu Tiêu Long thật sự tung ra một ngọn lửa Kỳ Lân hoặc Băng Phong Thiên Lý, lập tức tiêu diệt tất cả cơ quan.

E rằng không phải ba người họ, mà cả ba người sẽ bị dọa đến phát điên.

Dù sao thì chuyện đó quá ma huyễn.

Chỉ có thể từng chút một bộc lộ sức mạnh, từng chút một nâng cao giới hạn sức mạnh trong lòng họ.

Cuối cùng khi thật sự gặp phải quái vật lớn, lúc đó thể hiện sức mạnh cường đại, họ mới có thể chấp nhận được.

Nếu không, trong chớp mắt sẽ bị ba người họ giải phẫu mất.

Người ở đâu mà như vậy chứ.

Đơn giản là quái vật, thần tiên sao!

Cho nên Tiêu Long trực tiếp dựa vào tốc độ của mình, cộng thêm sức mạnh thể chất cường đại.

Anh chỉ dám vận dụng Hắc Kim Long Đao, từng mũi chém bay những mũi phi tiễn lửa dày đặc đang ào ạt lao tới.

Tiếng đinh đinh đương đương không ngớt.

Ba người đang bám ở phía dưới dần dần cũng tê dại.

Họ chỉ thấy Tiêu Long phi thân chạy trên vách tường, không ngừng ngăn chặn những mũi phi tiễn bay về phía mọi người.

Anh còn phải tranh thủ thời gian chạy đến hai bên vách tường, trực tiếp phá hủy những cái chốt cơ quan đó.

Nếu không thì phi tiễn sẽ bắn ra không ngừng, ai biết phải đợi đến bao giờ.

Dần dần, ba người đã chấp nhận sức mạnh cường đại và tốc độ cực hạn của Tiêu Long.

Năm phút sau, toàn bộ hành lang cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Khi ba người quay lại, nhìn hành lang tan hoang, mãi nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Trên hai bên vách tường, và trên đỉnh hành lang, dày đặc cắm không dưới ngàn mũi phi tiễn!

Điều đáng sợ nhất là những mũi phi tiễn này đang cháy.

Khi đầu mũi tên phía trước bị cháy hết, đuôi mũi tên phía sau, trực tiếp rơi xuống từ vách tường.

Những lỗ hổng chi chít trên vách tường.

Ba người lờ mờ có thể nhìn thấy một vài dấu vết cơ quan bên trong.

Hàng trăm cửa cơ quan dày đặc, trực tiếp bị Tiêu Long phá hủy.

Hiện tại, điều phiền toái duy nhất là, mặt đất dưới chân, toàn là

gai nhọn!

Hơn nữa còn là cái hố sâu hơn hai mét đó.

Lúc này lửa bùng khắp nơi.

Những mũi tên rơi xuống, những mũi tên mang lửa, đã đốt cháy những cọc gỗ bên dưới!

Cho nên trong chớp mắt, nguy hiểm lại ập đến.

Ba người đang bám trên sợi dây, trực tiếp biến thành món nướng!

Chương 353

Trong chớp mắt, tất cả đều đổ mồ hôi đầm đìa.

“Long ca, mau cứu tôi, nếu không cứu tôi sẽ biến thành heo sữa quay mất!” Vương Bàn Tử mặt mày tái mét.

Hắn cũng chẳng quan tâm hình tượng hay không, vội vàng cầu cứu.

Nhưng cảnh tiếp theo lại khiến ba người có chút tuyệt vọng.

Bởi vì họ phát hiện Tiêu Long không những không cứu, mà còn né tránh ra xa.

Ba người ngơ ngác!

Tình huống gì vậy?

Long ca, anh đang làm gì vậy?

Bỏ rơi chúng tôi sao?

Sao không đến đón chúng tôi chứ?

Trong lúc ba người mặt mày tái nhợt đoán mò.

Đột nhiên lại nghe thấy từng trận tiếng cơ quan.

Sắc mặt ba người lại một lần nữa thay đổi.

Trực tiếp cảm thấy tuyệt vọng.

Cứ tưởng lại có cơ quan bị kích hoạt, lại phải gặp xui xẻo nữa rồi!

Nhìn theo tiếng động, mới phát hiện, cơ quan chính là do Tiêu Long mở.

Ba người lại một lần nữa ngơ ngác.

Vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tiêu Long.

Cứ như thể đang hỏi vì sao vậy.

Lúc đó, Vương Bàn Tử thật sự không chịu nổi nữa, không nhịn được gầm lên.

“Tiêu Long!

Anh làm gì…” Nhưng lời hắn chưa nói hết, lập tức há hốc mồm.

Ngay sau đó nuốt ngược những lời muốn mắng vào bụng.

Bởi vì hắn kinh ngạc nhìn thấy.

Sau khi Tiêu Long ấn mấy cái cơ quan.

Những tấm ván tường hai bên trước đó, dần dần xuất hiện.

Nhanh chóng khép lại với nhau.

Che đi hoàn toàn cái hố lớn, gai nhọn, và ngọn lửa bên dưới.

Ba người lúc này mới phản ứng lại.

Trực tiếp nhảy xuống từ sợi dây.

Đứng trên tấm ván.

Nửa ngày không hoàn hồn.

Lúc đó Tiêu Long bình tĩnh đi đến, hơi thắc mắc hỏi.

“Bàn Tử, vừa nãy cậu nói gì, tôi không nghe rõ.” Sắc mặt ba người không khỏi thay đổi, chỉ là thay đổi có chút kỳ quái.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất và Anh Tử, ánh mắt hai người nhìn Bàn Tử, đừng nói là buồn cười đến mức nào.

Muốn trêu chọc mà không thể, dù sao thì những lời vừa nãy họ cũng nói tương tự.

Chỉ là Vương Bàn Tử đã nói lớn hơn.

Vương Bàn Tử gãi đầu với vẻ mặt ngượng nghịu, không dám nhìn vào mắt Tiêu Long.

“Na na… Cái đó, cái đó Long ca à!

Tôi, tôi…” “Long ca Bàn ca thật tuyệt vời!

Thật sự quá đẹp trai, phải không?” Thấy Vương Bàn Tử nói chuyện cũng không nên lời.

Anh Tử lanh lợi mở miệng giải vây, Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại.

Trên mặt hắn lập tức nở nụ cười vô tận và sự sùng bái tràn ngập.

“Đúng đúng đúng, em dâu nói đúng!

Tôi, Long ca thật là bá đạo, quá lợi hại!” “Dù anh làm gì cũng chắc chắn là lợi hại nhất, đều là tốt cho chúng tôi!

Xem ra tôi nói không sai mà!” “Long ca, anh là giỏi nhất, tôi quá khâm phục anh!

Làm sao anh biết cơ quan ở đâu vậy!” Bàn Tử nói luyên thuyên nửa ngày.

Ba người Tiêu Long không nhịn được cười ha hả.

Hồ Ba Nhất gãi gãi sau gáy của Bàn Tử với vẻ ngượng nghịu, cũng hì hì cười theo.

Nhưng ba người đối với thân thủ của Tiêu Long, và sự hiểu biết của anh về cơ quan thuật, thực sự vô cùng khâm phục.

Ba người vừa nãy thật sự tưởng Tiêu Long muốn bỏ rơi họ!

Dù sao thì trong tình huống đó, người bình thường chắc chắn sẽ nghĩ đến việc cứu ba người.

Nhanh chóng kéo ba người ra, tìm một nơi an toàn, một nơi có thể

đặt chân.

Dù sao thì bên dưới đang cháy, xung quanh lại không có chỗ nào để đứng!

Nhưng Long ca thì không giống vậy.

Anh nhìn thấu bản chất qua bề mặt.

Trực tiếp rút củi đáy nồi, đưa lại mặt sàn cho mọi người.

Cho nên căn bản không cần kéo người.

Chỉ cần phá giải mấy cái cơ quan, để mặt sàn trở lại như cũ, mọi người chẳng phải không có việc gì sao?

Tất cả vấn đề đều có thể được giải quyết hoàn hảo.

Sẽ không bao giờ rơi xuống nữa, cũng sẽ không bị đâm xuyên, cũng sẽ không thiếu chỗ đứng, càng sẽ không bị ngọn lửa bên dưới thiêu nướng.

Kế hoạch của Long ca, tư duy của Long ca, thân thủ của Long ca.

Thật sự quá bá đạo!

Ba người kính nể nhìn Tiêu Long.

Thực sự bị Tiêu Long chinh phục rồi.

Một người đàn ông như vậy, mới là người anh em tốt nhất của mỗi người!

Một người đàn ông như vậy, mới là bến đỗ tốt nhất của mỗi người phụ nữ!

Long ca, một người đàn ông như vậy!

"Được rồi, còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi thôi!" Tiêu Long nhìn ba người đang ngây người ở đó, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“A?

A!

Chương 354

Đúng đúng đúng, mau đi, mau đi.” Ba người lúc này mới hoàn hồn.

Vội vàng theo sát bước chân Tiêu Long.

Rất nhanh, bốn người đã đi hết hành lang.

Phía trước lại xuất hiện một đại điện.

Vừa nhìn đại điện này, biết ngay đây là chính mộ thất của mộ chủ nhân.

Bởi vì cách bố trí bên trong quá xa hoa.

Quan trọng nhất là vị trí này trong toàn bộ mộ huyệt, đó là vị trí tốt nhất, phong thủy cực giai.

Chỉ là vừa bước vào, mọi người đã cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo âm u.

Ôm chặt lấy mọi người.

Anh Tử rùng mình một cái, không để tâm, chỉ nghĩ là nhiệt độ dưới lòng đất quá thấp.

Nhưng lão Hồ và Vương Bàn Tử hai người trong lòng lại giật mình.

Có nguy hiểm bên trong!

Tình huống bên trong không đúng!

Hai người không tự chủ được nhìn về phía Tiêu Long, mới phát hiện thần sắc của Tiêu Long cũng vô cùng nghiêm trọng.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Theo Tiêu Long phán đoán, đây rõ ràng là một bảo huyệt có phong

thủy cực giai.

Nhưng hiện tại bên trong lại âm khí âm u.

Vừa nhìn đã thấy có vấn đề.

Nhưng điều khiến Tiêu Long cau mày là, anh không phát hiện ra bí mật bên trong.

Lại một lần nữa không dò xét rõ ràng tình huống.

Dường như có một tầng sương mù che chắn.

Ngay cả khi Tiêu Long đã kích hoạt Hoàng Kim Nhãn, cũng chỉ phát hiện ra khí tức bên trong càng không đúng hơn.

Dường như ẩn chứa nguy hiểm lớn.

Nguồn gốc của nguy hiểm, là chiếc quan tài vàng phía trước!

Không sai.

Ở trung tâm đại điện.

Trước mặt bốn người.

Đặt một chiếc quan tài vàng cao lớn.

Điều quan trọng nhất là, chiếc quan tài này dựng đứng.

Quan tài bằng đồng, mộ táng kiểu đứng, bát tự không cứng đừng lại gần!

Chẳng phải đó là cái thứ quái quỷ này sao?

Cho nên khi nhìn rõ tình hình bên trong, sắc mặt hai người Vương Bàn Tử thay đổi.

Là truyền nhân của dòng Mạc Kim, hai người ít nhiều cũng biết một vài truyền thuyết.

Hiện tại, họ thật sự đã thấy ngôi mộ được chôn theo truyền

thuyết!

Hai người không nhịn được nuốt nước bọt.

Bởi vì trong truyền thừa của dòng Mạc Kim, đó là đại hung chi triệu!

Gặp phải loại quan tài này, gặp phải loại hình thức mộ táng này, tốt nhất là quay đầu bỏ chạy.

Tuyệt đối đừng có ý nghĩ khác.

Nhưng nhìn những bảo vật lung linh xung quanh, hai người thực sự không nỡ.

Quá không cam lòng rồi!

Tuy rằng bảo vật xung quanh, nhưng giá trị cũng không lớn lắm.

Bảo bối giá trị liên thành chắc chắn nằm trong chiếc quan tài vàng đó.

Tuy chiếc quan tài vàng không có cách nào mang ra ngoài.

Nhưng mở quan tài lấy mấy món vật phẩm chôn theo ra ngoài, chắc chắn có thể bán được giá cao.

Cho nên hai người do dự nửa ngày, quyết định liều một phen.

Mặc dù lời cảnh báo của tổ tiên vô cùng đáng sợ.

Nhưng trước lợi ích lớn đến vậy, nếu không liều một phen, làm sao có thể thu được lợi ích khổng lồ chứ?

Lợi nhuận 100% cũng có thể khiến người ta phát điên.

Huống chi 200%, 300% thậm chí 1000% lợi nhuận!

Nếu mang một món vật phẩm tùy thân của mộ chủ nhân ra ngoài bán, mấy vạn tệ thậm chí mấy chục vạn tệ cũng không thành vấn đề.

Mà lão Hồ bán chiếc đồng hồ được mấy ngàn tệ.

Lại được bao nhiêu chứ?

Được lợi nhuận lớn đến vậy!

Làm sao có thể không liều một phen chứ?

Đã đi đến bước này rồi.

Điều quan trọng nhất là có Long ca trấn giữ.

Trên đường đi mọi người cũng đã chứng kiến sức mạnh cường đại của Tiêu Long.

Bây giờ có Tiêu Long giúp đỡ, nguy hiểm chẳng phải đã giảm đi sao?

Mang ra ngoài, bán được tiền.

Chia cho Tiêu Long phần lớn, chúng ta cũng có thể chia được mười vạn tệ!

Lợi nhuận lớn đến vậy, còn có gì phải do dự sao?

Hai người nghiến răng, trực tiếp bắt đầu hành động.

Hồ Ba Nhất trực tiếp đốt một cây nến ở góc đông nam của mộ thất.

Kế thừa của Mạc Kim Giáo Úy, không thể thay đổi một chút nào.

Phàm là gặp phải tình huống mở quan tài, đều phải đốt một cây nến ở góc đông nam của mộ thất.

Nếu cây nến xảy ra bất trắc, bị tắt hoặc đổi màu, thì đó là dấu hiệu của mức độ nguy hiểm khác nhau.

Cho nên hai người ôm tâm lý may mắn, chuẩn bị thử một lần.

Vạn nhất chỉ là sự nhầm lẫn của chúng ta thì sao?

Vạn nhất không có chuyện gì, bên trong cũng sẽ không xuất hiện thi biến thì sao?

Chẳng phải kiếm được tiền to rồi sao?

Bên Bàn Tử, hắn lấy ra tất cả gạo nếp, đào mộc kiếm, móng lừa đen.

Trang bị đầy đủ, chuẩn bị mở quan tài.

Chương 355

Lúc đó, cây nến của Hồ Ba Nhất cũng đã được đốt sáng.

Trong lúc hai người đang chuẩn bị, Anh Tử hiếu kỳ hỏi.

“Long ca, Hồ ca rốt cuộc đang làm gì vậy?

Sao lại phải đốt một cây nến?” Lúc đó Tiêu Long cười, xoa xoa đầu nhỏ của Anh Tử giải thích.

“Cái này có hai cách giải thích.” “Hai cách nào ạ?” “Một là kiểm tra nồng độ oxy trong mộ.

Một số ngôi mộ quanh năm khó lưu thông không khí, sẽ xuất hiện khí độc, oxy cũng sẽ giảm.

Cho nên đây là một phương pháp kiểm tra rất tốt.” “Còn cách thứ hai thì sao?” “Cách thứ hai là truyền thừa của phái Mạc Kim.

Đốt xong nến, một là có nghĩa là thắp một nén hương cho mộ chủ nhân, hai là nếu cây nến có sự thay đổi, chứng tỏ bên trong xuất hiện vấn đề lớn, chỉ có thể bỏ chạy, không được mở quan tài!” Anh Tử trợn tròn mắt.

Cứ như thể đã học được một điều gì đó vậy.

Không tự chủ được giơ ngón cái về phía Tiêu Long.

“Long ca thật tuyệt vời, cái gì cũng biết hết!

Anh học giỏi như vậy sao?

Sau này dạy em đọc sách nha?” Nghe Anh Tử chủ động tỏ tình, Tiêu Long trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Nếu ở bên ngoài, bên bờ sông có cầu nhỏ chảy xiết, hoàng hôn buông xuống, đó tuyệt đối là một cảnh tượng vô cùng mỹ diệu.

Nhưng bây giờ ở trong đại mộ, nói những lời như vậy thật sự có ổn không?

Thật sự là cô bé to gan hay là đã bay bổng rồi đây?

Tiêu Long không tiếp lời, chỉ cưng chiều xoa xoa đầu Anh Tử.

Nhưng Anh Tử thấy không nhận được câu trả lời của Tiêu Long, trong lòng có chút thất vọng.

Đột nhiên cảm thấy không nên quá vội vàng?

Chắc là đã dọa Long ca ca sợ rồi?

Không được.

Sau này nhất định phải cẩn thận một chút, chuyện này không thể nóng vội, phải từ từ.

Trong lúc Anh Tử đang suy nghĩ lung tung.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bên kia cuối cùng cũng đã mở được quan tài.

Nhìn thấy những bảo bối lung linh bên trong, hai người kích động kinh hô.

"Ối giời ơi!

Long ca, mau nhìn đi!

Nhiều bảo bối quá!" "Trời ơi!

Có một bộ hoàng kim giáp!

Phát tài rồi, tôi thực sự phát tài rồi!" Nhưng đúng lúc đó, bất ngờ xảy ra.

Một trận gió âm u thổi qua.

Cây nến ở góc đông nam, đột nhiên tắt phụt!

Ngay sau đó lại đột nhiên cháy lên.

Chỉ là màu vàng mờ ảo ban đầu đã biến thành ngọn lửa màu xanh lam quỷ dị!

Sắc mặt của mấy người, lập tức thay đổi!

Nến ở góc đông nam đã đổi màu.

Điều đó có nghĩa là đại hung chi triệu.

E rằng có chuyện khủng khiếp sắp xảy ra!

Nhìn tình huống này, chắc chắn là một xác chết lớn vô cùng đáng sợ.

Lại còn là vị đại tướng quân mặc áo giáp toàn thân trong quan quách đó.

Sắc mặt hai người trở nên khó coi.

"Trời đất!

Đổi màu rồi!" Bàn Tử sợ hãi lùi liên tiếp hai bước.

Hắn trực tiếp ôm chặt những thứ trong tay vào lòng.

Sắc mặt Hồ Ba Nhất đại biến.

Hắn trực tiếp ném những thứ trong tay vào lại quan tài.

Thấy Bàn Tử dáng vẻ tham tiền không màng mạng sống như vậy, hắn tức giận chửi lớn một tiếng.

"Bàn Tử, không muốn sống nữa sao?!

Quên lời tổ tông dặn dò rồi sao?!

Muốn hại chết cả tôi à?! " "Mau trả đồ lại!" Hồ Ba Nhất thực sự đã hoảng loạn.

Cây nến trước mắt không những tắt rồi lại cháy, mà đáng sợ hơn

là đã đổi màu.

Lúc đó, mọi người chỉ cảm thấy từng trận gió âm u thổi qua!

Nhưng vào thời khắc nguy hiểm như vậy.

Khi mộ chủ nhân dường như sắp biến thành thi biến, Bàn Tử lại không biết sống chết!

"Tôi không!

Tuyệt đối không trả lại!

Tôi bây giờ chạy đi, bây giờ chạy nhất định vẫn kịp!" Bàn Tử một chút cũng không cam lòng.

Nhưng nhìn ngọn lửa xanh lam không ngừng lay động, trong lòng hắn cũng không ngừng đánh trống.

Hắn chỉ có thể cầu cứu Tiêu Long.

Bởi vì hắn biết.

Lúc này, ngoài Tiêu Long ra, e rằng không ai có thể giúp được hắn.

Muốn giữ lại những bảo vật trong tay, chỉ có thể dựa vào Tiêu Long.

Nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của Vương Bàn Tử, Tiêu Long cũng lạnh lùng.

"Bàn Tử, trước tiên hãy trả lại đi!" "Tôi không!" Vương Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi.

Chết cũng không chịu trả lại.

Giọng Tiêu Long trở nên lạnh lẽo hơn một chút.

"Trước tiên hãy trả lại đồ đi!

Nếu không xảy ra thi biến, tôi sẽ cho cậu cái khác.

Nếu xảy ra thi biến, thì chúng ta hợp lực tiêu diệt con xác chết lớn đó, sau đó chia bảo bối không phải tốt hơn sao?!" Vừa nghe Tiêu Long nói vậy, Vương Bàn Tử rõ ràng sững sờ.

Ngay sau đó trên mặt hắn lộ ra nụ cười, rồi kích động nói.

"Được được được!

Chương 356

Tôi nghe Long ca, tôi nhất định nghe Long ca!" Nói xong hắn vội vàng chạy lại.

Vứt hết mấy món bảo bối trong lòng vào trong.

Lúc đó, mọi người đột nhiên thấy.

Ngọn lửa ban đầu lay động không ngừng, dần dần dừng lại.

Ngọn lửa màu xanh lam dường như cũng dần dần mất đi màu sắc.

Trở lại màu sắc của cây nến ban đầu.

Thấy cảnh này, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, mộ chủ nhân không làm khó mọi người!

Nhưng vừa lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Cây nến đã trở lại bình thường đó, đột nhiên lại tắt phụt.

Lần này, không bao giờ cháy lại nữa.

Lúc đó, trong quan tài, đột nhiên vang lên tiếng va chạm dữ dội.

Sắc mặt bốn người đại biến.

Hồ Ba Nhất trực tiếp kinh hô thành tiếng.

"Mau tránh ra!

Mộ chủ nhân trá thi!" Lúc đó, giọng nói lạnh lẽo của Tiêu Long lại một lần nữa vang vọng bên tai mấy người.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, có phải mày chưa trả hết đồ lại không?" Tiêu Long suýt chút nữa bị tức chết.

Mẹ nó, đúng là cái đồ đồng đội heo mà.

Nếu Bàn Tử ngoan ngoãn trả hết đồ lại, mộ chủ nhân chắc chắn sẽ không trá thi.

Vậy thì căn bản không cần tốn chút công sức nào.

Nhẹ nhàng có thể giải quyết được cái xác này, không để nó trá thi nữa.

Nhưng thằng Bàn Tử này tự cho mình là thông minh.

Chắc chắn đã lén lút giữ lại một món đồ.

Bị mộ chủ nhân phát hiện.

Hoàn toàn chọc giận con cương thi này.

Nó đã thi biến!

Lúc đó, mọi người nhìn Vương Bàn Tử với vẻ hận sắt không thành thép, Vương Bàn Tử mặt mày hối hận gào lên.

"Xin lỗi, xin lỗi!

Đại tướng quân ngàn vạn lần đừng để ý nha!

Tôi sai rồi, tôi xin lỗi anh, tôi trả lại hết đồ! " "Đừng trá thi mà!" Mẹ nó!

Trong đầu Hồ Ba Nhất và Tiêu Long hai người một vạn con thần thú chạy qua.

Hận không thể trực tiếp bóp chết tên khốn này.

Tiêu Long đoán đúng rồi.

Tên khốn này thực sự tự tìm đường chết mà giữ lại một món đồ.

Đúng là thành sự thì không đủ, bại sự thì có thừa mà!

Phát điên rồi sao?

Ngay cả mạng cũng không cần nữa sao?

Lúc đó quay lại thì đã muộn rồi.

Mộ chủ nhân đã hoàn toàn trá thi.

Dưới ánh đèn của mọi người.

Từ trong chiếc quan tài vàng khổng lồ.

Đột nhiên nhảy ra một bóng người.

Thân mặc hoàng kim chiến giáp, tay cầm hoàng kim bảo kiếm, đeo một chiếc mặt nạ vàng quỷ dị.

Điều quan trọng nhất là, mái tóc lộ ra bên ngoài, toàn bộ đều đỏ như máu, đỏ thẫm.

Đặc biệt là mái tóc dài đó, trực tiếp bay lượn sau vai.

Cái màu đỏ quỷ dị đó, trong tiếng gió âm u rít gào, bay lượn khắp nơi!

Sắc mặt Anh Tử lập tức tái nhợt.

Cương thi xuất hiện!

Thật sự có cương thi xuất hiện!

Một xác chết tóc đỏ khổng lồ!

Anh Tử trực tiếp bị dọa đến ngây người tại chỗ.

Nhất thời không biết phải làm sao.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, thực sự không biết phải làm gì!

"Gầm!" Lúc đó, con xác chết tóc đỏ khổng lồ gầm lên một tiếng giận dữ.

Lập tức nhảy vọt lên.

Trực tiếp lao về phía Vương Bàn Tử!

Trong nháy mắt, Bàn Tử sợ hãi trực tiếp lấy ra tất cả những gì đã chuẩn bị.

Ném hết gạo nếp ra ngoài.

Nhưng hoàn toàn vô dụng!

Hắn lại vội vàng ném ra đủ loại bùa chú hàng yêu trừ ma.

Nhưng trực tiếp bị con xác chết tóc đỏ khổng lồ một chưởng đánh bay.

Bàn Tử trực tiếp rùng mình một cái.

Ngay lập tức ngã xuống đất.

Không quản mọi thứ gào thét, trực tiếp ném đào mộc kiếm ra ngoài.

Nhưng lại bị con xác chết lớn đó một tay đánh bay.

Lúc đó.

Con xác chết tóc đỏ khổng lồ đã đứng trước mặt Vương Bàn Tử.

Há cái miệng khát máu ra, trực tiếp muốn nuốt chửng Vương Bàn Tử đang ngã trên đất.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Vương Bàn Tử trực tiếp nhắm mắt lại.

Nhét móng lừa đen trong tay vào đúng miệng cương thi đang há.

Chương 357

Nhưng tiếp theo, chuyện khiến Vương Bàn Tử cảm thấy tuyệt vọng lại xảy ra.

Bên tai hắn chỉ nghe thấy một tiếng két két.

Những chiếc móng lừa đen đó, trực tiếp bị con xác chết tóc đỏ khổng lồ nghiến nát.

Vậy thì tiếp theo, đến cổ hắn rồi sao?

Vương Bàn Tử không thể kiên trì được nữa, không quản mọi thứ kêu cứu lớn tiếng.

"Long ca, cứu tôi!" Lẽ ra Tiêu Long sẽ không động, vì muốn dạy cho Vương Bàn Tử một bài học.

Nếu không, về sau hắn sẽ tái phạm, phạm phải những lỗi không đáng có.

Những lỗi sơ đẳng như thế có thể gây chết người đấy.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại không nhẫn tâm như Tiêu Long.

Vừa thấy Bàn Tử gặp nguy hiểm thật, anh ta lập tức không màng sống chết, lao tới.

Một cước đá văng con Hồng Mao Đại Tống Tử đang bám trên người Vương Bàn Tử, sau đó túm lấy Vương Bàn Tử, cả hai lăn lông lốc một vòng.

Tiêu Long thì bảo vệ Anh Tử rất cẩn thận, hai người nép sang một bên xem kịch.

Tiêu Long thỉnh thoảng giải thích cho Anh Tử, khiến tâm trạng căng thẳng của cô dần thả lỏng.

Cô cảm thấy ở bên cạnh Tiêu Long, mọi thứ không còn đáng sợ đến thế nữa.Ở một bên khác, Vương Bàn Tử suýt nữa thì sợ tè ra quần.

Vừa nãy chỉ chút xíu, chút xíu nữa thôi là bị cương thi cắn chết rồi.

Cái cảm giác cực kỳ kinh khủng đó khiến hắn hạ quyết tâm, có chết cũng không dám làm càn nữa.

Lần tới gặp nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không dám chiếm tiện nghi nhỏ nữa.Hai người bắt đầu nhanh chóng bỏ chạy.

Cứ nhảy nhót lên xuống, phân tán sự chú ý của Hồng Mao Đại Tống Tử, sau đó thỉnh thoảng lại đánh lén một hai cái.

Mặc dù đã hao hết tâm tư, cạn kiệt sức lực, nhưng vẫn không đánh lại được Hồng Mao Đại Tống Tử.

Bất kể là súng trong tay, hay thứ gọi là móng lừa đen, đều hoàn toàn không có tác dụng với nó.

Ngay cả phá phòng cũng không làm được.

Đạn bắn vào người nó, cứ như bắn vào tấm thép vậy, cứng đến chết.

Thế mà đá nó vài cước, con Hồng Mao Đại Tống Tử chẳng hề hấn gì, ngược lại hai người kia đều thấy chân đau.Đối mặt với tình cảnh tuyệt vọng này, hai người nhanh chóng bị thương.

Hết cách rồi, Hồng Mao Đại Tống Tử quá mạnh, thân thể kiên cố không thể phá hủy, quan trọng nhất là tốc độ cực nhanh.

Điểm yếu duy nhất là không quá linh hoạt.

Nếu không, hai người bọn họ nghĩ, e rằng đã sớm mất mạng rồi.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà hai người mới có thể dây dưa

lâu đến thế.

Đáng tiếc là thật sự không chạy nổi nữa.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, chỉ cảm thấy phổi mình như muốn nổ tung.

Hồ Bát Nhất khá hơn một chút, dù sao anh ta cũng là lính.Nhìn thấy sắp tuyệt vọng rồi, nhìn thấy vết thương trên người ngày càng nặng, nhìn thấy Hồng Mao Đại Tống Tử chỉ một bàn tay có thể vỗ cho trọng thương, hai người thật sự không chịu nổi nữa.

Chỉ có thể chạy về phía Tiêu Long cầu cứu.

Mặt mũi quan trọng, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn.Đáng tiếc là Tiêu Long đã quyết định phải "thu thập" hai người này cho ra trò, nên hắn ôm Anh Tử, trực tiếp bỏ chạy.Sau đó, trong đại mộ thất khổng lồ, xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người đuổi theo Tiêu Long phía trước, không ngừng kêu cứu mạng.

Phía sau hai người họ, Hồng Mao Đại Tống Tử đuổi sát không tha.

Thoáng chốc nhìn không ra đây là một cuộc chiến nguy hiểm, mà ngược lại có một cảm giác mèo vờn chuột đầy hài hước.Đương nhiên, Tiêu Long cũng không thật sự sắt đá.

Khi hai người họ thật sự không chạy nổi nữa, đặc biệt là Vương Bàn Tử, bị Hồng Mao Đại Tống Tử đuổi kịp và nhanh chóng đánh ngã.

Trong thời khắc mấu chốt sắp bị hút máu, khi Vương Bàn Tử tuyệt vọng kêu to thừa nhận lỗi lầm và cầu xin Tiêu Long giúp đỡ, Tiêu Long mới ra tay."A!

Long ca ơi, cứu mạng với!

Bàn Tử tôi thật sự biết lỗi rồi!

Tôi không dám như thế nữa đâu!”“Ai da da, mẹ ơi!

Đừng cắn tôi!

Long ca, cứu tôi!”“Gầm!”Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Anh Tử chỉ cảm thấy mình đã trở lại mặt đất.

Sau đó quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, Tiêu Long đã xuất hiện bên cạnh Bàn Tử, phía sau con Hồng Mao Đại Tống Tử kia.

Sau đó, hắn chỉ nhẹ nhàng một cước, trực tiếp đá bay con Hồng Mao Đại Tống Tử.Cái tiếng gầm giận dữ kia, không phải Hồng Mao Đại Tống Tử muốn cắn Bàn Tử, mà là tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng khi nó bị Tiêu Long một cước đá bay mất nửa cái mạng!Cảnh tượng đó được Hồ Bát Nhất đang dừng lại nhìn thấy.

Vương Bàn Tử cũng được Tiêu Long cứu, cũng nhìn thấy.

Có thể thấy được nội tâm hai người chấn động cỡ nào.

Bị đuổi đánh lâu như vậy, con đại cương thi dao kiếm bất nhập đó, kết quả lại bị Tiêu Long một cước đá bay.

Nó bị cắm chặt vào bức tường, nửa ngày không nhảy ra được, chỉ có thể không ngừng giãy giụa gào rống ở đó, nhưng cũng chẳng làm được gì nữa.Điều đáng sợ nhất là lớp giáp vàng trên ngực Hồng Mao Đại Tống Tử, trực tiếp bị đá nát.

Thậm chí một cái lỗ lõm sâu hoắm còn xuất hiện ngay trước mắt họ.Con Hồng Mao Đại Tống Tử đao kiếm bất nhập, kim cương bất hoại!

Lại bị đá thành ra như thế.Hai người kia kinh ngạc!

Hoặc là cả ba người Anh Tử đều ngây người ra.

Từng người một không thể tin nổi nhìn mọi chuyện, mặt đầy vẻ

khó tin.

Vương Bàn Tử còn đâu nỗi sợ hãi và kinh hoàng lúc trước?

Chỉ còn lại lòng biết ơn vô hạn và sự không thể tin nổi.Càng không cần nói đến Hồ Bát Nhất.

Anh ta cũng đã trải nghiệm sự đáng sợ của con đại cương thi kia.

Nhưng kết quả thì sao?

Hai người họ mệt chết mệt sống nửa ngày cũng không phá nổi phòng ngự của nó.

Trong tay Tiêu Long, nó còn không chịu nổi một cước.Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này?

Tại sao lại như vậy?

Cũng quá lợi hại rồi!

Đây là người sao?

Là người bạn tốt, huynh đệ tốt Tiêu Long của tôi sao?Hai người chỉ cảm thấy tam quan của mình đều bị đảo lộn.

Trước đây hắn biểu hiện bình thường, giống như một thư sinh văn nhã.

Tại sao lại hung mãnh, lợi hại đến thế!

Quá sức tưởng tượng!

Thì ra mình hiểu về hắn ít quá.

Trời ơi!Hai người nội tâm chấn động vô cùng, từng người một ngây ra đó, nửa ngày không biết phải nói gì.

Chỉ có thể ngây ngốc nhìn con Hồng Mao Đại Tống Tử bị đá vào tường kia.Anh Tử thì ngoài kinh ngạc ra, còn nhiều hơn là sự sùng bái.

Mặc dù cô không biết Tiêu Long trước đây bình thường đến mức nào, không thể so sánh như Vương Bàn Tử.

Nhưng, ngay từ đầu cô đã biết Tiêu Long lợi hại.

Bây giờ mới phát hiện Long ca ca còn lợi hại hơn!

Chương 358

Thân thủ nhanh nhẹn như thế, sức mạnh lớn như thế, thực lực mạnh như thế.

Người lại đẹp trai như thế, lại còn quan tâm người khác như thế.

Đơn giản là một người đàn ông hoàn hảo!

Trời ơi!

Anh ta thật sự quá hoàn hảo!Không ai chú ý, trong mắt Anh Tử, chỉ còn lại đầy rẫy những ngôi sao nhỏ lấp lánh.Tiêu Long thì không để ý đến sự thay đổi của mấy người này.

Từng người một có gì mà phải làm quá lên như thế chứ?

Chuyện cơ bản mà.Trong khi Tiêu Long đang chuẩn bị diễn sâu thêm một màn nữa, chạy tới vặn đầu con Hồng Mao Đại Tống Tử xuống, rồi cởi bỏ bộ giáp vàng của nó, thì sự cố bất ngờ lại xảy ra.Con Hồng Mao Đại Tống Tử vốn bị Tiêu Long một cước đá chết, đã chết hẳn trong mắt ba người kia, đột nhiên lại mở mắt ra.

Đôi mắt đỏ rực lúc trước biến thành luồng sáng xanh đáng sợ.Khoảnh khắc tiếp theo, nó trực tiếp thoát ra khỏi bức tường, lao thẳng về phía Tiêu Long.“Cẩn thận!”Khoảnh khắc đó, ba người Anh Tử nhìn thấy cảnh tượng đó đều sững sờ.

Sắc mặt trực tiếp đại biến, không màng tất cả mà kêu to cảnh báo.

Nhưng lời cảnh báo của ba người đã muộn rồi.

Con Hồng Mao Đại Tống Tử sống lại, tốc độ trở nên nhanh hơn, thực lực cũng trở nên mạnh hơn.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã xuất hiện phía sau Tiêu Long.Hiện ra nụ

cười tà ác lạnh lẽo đó.

Trong cái miệng đầy máu đó, những chiếc răng lão già khiến người ta lạnh sống lưng, nghiến mạnh vào cổ Tiêu Long.“Không!”Anh Tử sợ đến chết mất rồi.

Cô liều mạng gào thét, liều mạng lao tới.

Nhưng đã quá muộn.Khoảnh khắc đó, cô đột nhiên cảm thấy một sự tuyệt vọng.

Người đàn ông mà mình yêu thích, không những không giúp được gì, mà ngược lại còn luôn gây rắc rối.

Ngược lại còn cần người đàn ông mà mình yêu thích chăm sóc.

Đơn giản là quá khó khăn.

Đơn giản là quá không nên.

Đơn giản là quá hối hận.

Tại sao mình lại không có thực lực mạnh mẽ như thế này?!

Tại sao mình lại không có thực lực mạnh mẽ như thế này?!Trong khoảnh khắc đó, Anh Tử không ngừng tự vấn trong lòng.

Lần đầu tiên cô khao khát đến thế, có thể trở nên mạnh mẽ.

Cũng có thể trở thành trợ thủ nhỏ của Tiêu Long.

Trở thành trợ thủ nhỏ của người mình yêu.

Không phải là một bình hoa di động.

Không phải trong tình huống nguy hiểm như thế này, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn.

Chỉ có thể khóc lóc kêu gào như một bình hoa trong lòng!Khoảnh khắc đó, Anh Tử đột nhiên cảm thấy mình đã tỉnh ngộ.

Nhưng có ích gì đâu?

Đã quá muộn rồi!

Tỉnh ngộ quá muộn rồi!

Long ca ca sắp bị quái vật cắn chết rồi!

Trời ơi!

Tại sao mình lại yếu đuối như thế này?!Đồng thời, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng hối hận không thôi.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, chỉ cảm thấy mình đã liên lụy Long ca.

Nếu không quá ngu xuẩn, nếu không vô dụng như thế, nếu không cầu cứu, Long ca cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này!

Hắn thậm chí muốn thay thế Tiêu Long.

Nhưng trong lòng cũng rất rõ ràng, không kịp rồi.

"Đều là lỗi của tôi mà!

Tại sao tôi lại lắm chuyện như thế này?!

Ông trời ơi!

Hãy cho tôi một cơ hội nữa đi!

Đừng để Long ca xảy ra chuyện có được không?

Tôi quỳ xuống cũng được mà ông trời ơi!" Vương Bàn Tử không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Thậm chí còn không đành lòng nhìn cảnh tượng bi thảm đó, chỉ có thể sợ hãi nhắm mắt lại.

"Nếu đã chết, thì huynh đệ mấy người cùng chết thôi!

Nếu tôi đã liên lụy, thì tôi xuống đó bầu bạn cùng anh ấy là được!"Trong khoảnh khắc ba người suy nghĩ lung tung đó, Tiêu Long đã sớm phát hiện ra vấn đề.

Nhưng hắn lại tỏ ra vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Chỉ là ba người đã có những thay đổi nhỏ, bị Tiêu Long nắm bắt được trong khoảnh khắc đó.

Có một chút thế là đủ rồi.

Lần ra tay này, màn biểu diễn này, cũng không hề phí công!Thế là, trong khoảnh khắc tiếp theo, Hồ Bát Nhất và Anh Tử trực tiếp ngây người tại chỗ.

Miệng há hốc ra, cứ như có thể nuốt chửng cả một quả trứng vịt muối vậy!

Âm thanh trong cổ họng cũng đột ngột dừng lại.

Bởi vì họ kinh ngạc nhìn thấy.Con Hồng Mao Đại Tống Tử hung bạo vô cùng, mạnh mẽ vô cùng kia, dùng những chiếc răng nhọn hoắt, sắc bén, đáng sợ của nó, nghiến mạnh vào cổ Tiêu Long.Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lại nghe thấy một tiếng "Rắc" âm thanh!Không phải tiếng cổ Tiêu Long bị cắn đứt.

Mà là tiếng răng của Hồng Mao Đại Tống Tử bị gãy!Hai người trừng mắt há mồm nhìn.

Tiêu Long đứng đó bất động.

Thậm chí còn mỉm cười nhìn nó.

Con Hồng Mao Đại Tống Tử đáng sợ mà họ cho là kiên cố không thể phá hủy kia.

Những chiếc răng đáng sợ đó.

Sau khi cắn vào cổ Tiêu Long, trực tiếp bị gãy vụn!Không sai!

Trực tiếp bị gãy vụn!

Không còn cái nào.

Cả một hàm răng đầy đã vỡ tan tành.Anh Tử và Hồ Bát Nhất sững sờ.

Ngay cả Hồng Mao Đại Tống Tử, khoảnh khắc đó cũng ngơ ngác.

Nó cũng không biết nên cảm nhận nỗi đau rên rỉ sau khi răng bị gãy hay cảm nhận sự sợ hãi.

Cái tiếng rên rỉ kinh hoàng vì sợ hãi mà không chạy thoát được đó.Lúc này, Bàn Tử đang nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên ý thức được có vẻ có điều gì đó không đúng.

Sau đó đột ngột mở mắt ra nhìn, trực tiếp ngây người tại chỗ.

Miệng há hốc ra, có thể nhét vừa hai quả trứng vịt muối!Nhìn con Hồng Mao Đại Tống Tử đang nhảy nhót lên xuống, không ngừng gào rống ở đó.

Đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này có chút gì đó không hài hòa.

“Rõ ràng nó cắn tôi mà?

Tôi mới là nạn nhân chứ?

Chương 359

Chuyện gì thế này?

Long ca, cười tươi như vậy!

Chuyện gì thế này?

Hồng Mao Đại Tống Tử phát điên rồi sao?

Chuyện gì tốt đẹp thế này?

Chuyện gì may mắn thế này?

Chẳng lẽ lời cầu nguyện của tôi, thật sự linh nghiệm rồi sao?

Ông trời cũng đang giúp tôi sao?" Vương Bàn Tử rơi vào một trạng thái tự nghi ngờ.Lúc này, Tiêu Long liếc nhìn ba người đang ngây ngốc kia.

Ánh mắt bình tĩnh quay người lại.

Vung tay một bàn tay.

Một lần nữa lại vỗ bay con Hồng Mao Đại Tống Tử trông rất đáng sợ nhưng đang gào rống ở đó.Lần này hắn căn bản không dừng tay.

Trực tiếp đuổi theo.

Một trận đấm đá.

Cho đến khi ba người kia kịp hoàn hồn, Tiêu Long mới vỗ vỗ tay.

Bình tĩnh đứng đó.

Nhìn ba tên đang ngơ ngác kia.

Hắn rất bình thản nói:"Được rồi.

Không còn nguy hiểm nữa, có thể đi nhặt bảo bối rồi.”“…”Ba người ngây dại nhìn Tiêu Long, đột nhiên cảm thấy tất cả những gì mình đã làm trước đây có chút buồn cười.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Tức đến mức muốn đấm Tiêu Long hai quyền.“Long ca, anh không có đạo đức!

Lừa tôi khổ quá!”Anh Tử cũng mặt đầy tủi thân.

Trực tiếp bổ nhào vào lòng Tiêu Long, thút thít:“Long ca ca, anh hư quá, thật sự quá hư!

Anh có biết người ta lo lắng thế nào không?

Vừa nãy!

Sợ chết người ta rồi!”Đợi khi ba người dần bình tĩnh lại, Tiêu Long mới thản nhiên nói:“Cần phải dạy mấy người một bài học tử tế, nếu không lần sau lại phạm phải những lỗi sơ đẳng như thế này!”“Rõ ràng tôi có thể dễ dàng làm xong khi chưa có cương thi.”“Đồ Bàn Tử kia lại cứ thích bày vẽ một vòng, để sau khi nhìn thấy sự việc một lần, không dám, không dám lắm chuyện nữa!”Biết mình lý lẽ yếu kém, Bàn Tử không kìm được cúi đầu.

Quả thật hắn có hơi ngu xuẩn.

Sớm biết Long ca mạnh mẽ như vậy.

Hoặc sớm nghe lời Long ca.

Đã sớm mang những thứ đó về.

Sau đó nhân lúc chủ mộ chưa biến thành cương thi, cứ để Long ca ra tay dễ dàng một chút.

Chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao?

Cứ gây ra chuyện như thế này.

Lãng phí bao nhiêu thể lực!

Thật là tự làm tự chịu không thể sống được mà!

Từ nay về sau, tuyệt đối không được lắm chuyện nữa.

Nhất định phải nghe lời Long ca!Thấy ba người đã nghe lọt tai, Tiêu Long khẽ mỉm cười, sau đó cười tủm tỉm nói:"Thôi nào!

"Có bỏ ra ắt có thu hoạch, bây giờ đến lúc tôi thu hoạch và chia chác đây!"Một câu nói.

Ánh mắt ba người lập tức sáng bừng.

Nhìn những bảo vật phong phú trước mắt, bốn người không nhịn được đều cười.Đúng là gánh chịu rủi ro và thu hoạch được thật sự tỷ lệ thuận với nhau.

Bốn người cẩn thận phân loại các bảo vật bên trong.

Có vài món thích hợp để mọi người mang đi.

Món tốt nhất là bộ giáp vàng trên người con Hồng Mao Đại Tống Tử.

Lại còn có cái kiếm vàng chỉ đẹp mà không dùng được.

Mang ra ngoài cũng có thể bán được mấy chục vạn!

Dù sao đó cũng là vàng ròng!

Không bàn đến giá trị thưởng thức, mang đi nấu thành vàng thỏi, cũng có mấy chục cân lận.Hồ Bát Nhất thích nên lấy kiếm vàng.

Vương Bàn Tử thích giáp vàng.

Anh Tử thì chọn một vài chiếc vòng tay vàng nhỏ.

Tiêu Long thì cơ bản không nhìn trúng món nào.Chỉ có một món đồ.

Được hệ thống công nhận.

Được Tiêu Long chú ý.

Đó là chiếc mặt nạ vàng trên mặt cương thi!

Một bảo vật thực sự.

Trông nó giống như được làm từ hỗn hợp vàng, nên Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã trực tiếp bỏ qua.Thấy Tiêu Long chỉ lấy một chiếc mặt nạ, hai người kia khuyên Tiêu Long lấy thêm một ít.

Nhưng họ đâu biết, cả cái mộ này, ngoài Tinh Tuyệt Chi Nhãn mà Tiêu Long đã có trước đó, thì chiếc mặt nạ vàng này là đáng giá nhất, hoặc bí ẩn nhất, có giá trị nhất.Sau khi xem giải thích của hệ thống về chiếc mặt nạ vàng, Tiêu Long lập tức nở nụ cười tươi roi rói.Mặt nạ vàng: Mặt nạ thân phận do Tinh Tuyệt Nữ Vương bí ẩn ban tặng cho Đại tướng quân Liên Minh.

Phàm là người đeo chiếc mặt nạ này, đều có thể nhận được sự tiếp đãi quý trọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nói cách khác, chỉ cần Tiêu Long đeo chiếc mặt nạ vàng này đi gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương, tuyệt đối có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người, nâng cao độ thiện cảm của nhau.Và một điểm nữa, món đồ này có thể ẩn giấu thực lực và khí tức!Trước đây Tiêu Long cảm thấy cái nguy hiểm mơ hồ kia, thực ra là do món đồ này truyền ra.

Bởi vì khí tức bị chiếc mặt nạ vàng này che giấu, nên nhất thời hắn không phát hiện ra đặc tính bất tử bất diệt của Hồng Mao Đại Tống Tử.Chỉ khi Hồng Mao Đại Tống Tử đến gần muốn cắn chết hắn, Tiêu Long mới đột nhiên cảm nhận được.

Muốn tiêu diệt con Hồng Mao Đại Tống Tử này!

Các đòn tấn công vật lý thông thường không có tác dụng.

Nó thật sự sẽ bất tử bất diệt.

Chỉ có dùng lực lượng linh hồn ra tay, nuốt chửng hoặc diệt trừ khí tức linh hồn của nó, mới có thể triệt để tiêu diệt nó!Thu hoạch thật sự không tệ.

Không những chiếc mặt nạ vàng này hữu dụng, quan trọng nhất là sức mạnh linh hồn của Tiêu Long đã tăng 5%!

Cách Thần cấp, lại gần thêm một bước!

Mở bảng hệ thống ra nhìn một cái, quả nhiên có sự thay đổi.【Hệ thống Thôn Phệ Linh Hồn】Túc chủ: Tiêu LongHồn Mạch Phệ Hồn: (Vương cấp sơ kỳ 65%: Cấm Cố Linh Hồn)Các Hồn Mạch khác: Không cóTinh Huyết sở hữu: Tinh Huyết Trường Sinh của Tây Vương Mẫu *1 (Thần cấp)【Kỹ năng】【Vũ khí】【Bảo vật】【Huyết Mạch Trường Sinh】: Chí tôn huyết mạch (Thần cấp hậu kỳ), Thập đại thần thú huyết mạch【Nhiệm vụ】: 1, Phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương, đoạt một giọt tinh huyết.Tiêu Long biết.

Tiếp theo nên tiếp tục lên kế hoạch rồi, hành trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, có thể đưa vào nghị án!Nhưng sau khi mấy người cẩn thận xem xét xong những bảo bối trong tay.

Nhanh chóng kìm nén sự kích động trong lòng.Lúc này, mọi người phát hiện Hồ Bát Nhất dường như đang cau mày chặt chẽ.

Dường như có chuyện gì đó chưa hoàn thành.

Bàn Tử vỗ vai anh ta một cách xởi lởi nói:“Thôi nào, không hài lòng với bảo vật à?

Hay là chúng ta đổi cho nhau.”Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, liếc nhìn Tiêu Long, mọi người lại nhìn xung quanh.

Sau đó lại lắc đầu nói:“Tôi luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, dường như có điều gì đó chưa hoàn thành trong tiềm

thức.”“Ý anh là sao?”“Ý lão Hồ là, bên trong có thể ẩn giấu mật thất, trong mật thất có bảo bối lớn.”Tiêu Long ở một bên nhắc nhở.

Quả nhiên, nghe xong lời Tiêu Long, mắt Hồ Bát Nhất lập tức sáng bừng.“Đúng đúng đúng, ý tôi là vậy, A Long cũng quá hiểu tôi!”Bàn Tử nghe vậy, cả người kích động hẳn lên.“Thế thì chờ gì nữa, mau đi tìm đi chứ!”Thế là bốn người lại bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.Lúc này.

Chương 360

Tiêu Long nhìn bức tường phía trước, nở một nụ cười thâm thúy.

Một màn dẫn dắt không tệ, mấy người đều đã đi đúng hướng.

Theo cốt truyện ban đầu.

Họ cũng sẽ tìm thấy pháo đài Quan Đông Quân ẩn sau mật thất.

Chẳng qua là bị Tiêu Long đoán trước rồi.Hít sâu một hơi, Tiêu Long giả vờ kinh ngạc hét lên:"Nhanh, tìm thấy rồi!"Một câu nói, ba người nhanh chóng chạy tới.Nhìn bức tường trước mắt, Vương Bàn Tử là người đầu tiên lộ ra ánh mắt bất lực."Long ca, ý gì thế?

Không lẽ mật thất ở sau bức tường sao?""Chậc?

Tôi một phát có thể đâm xuyên qua đó à?"Vương Bàn Tử nhìn bức tường nguyên khối, khớp nối khít khao trước mặt, luôn cảm thấy Tiêu Long đang lừa mọi người.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng nửa ngày không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.Lúc này, Tiêu Long cười nói:"Nói lại lần nữa, lát nữa có bảo bối rồi, cũng sẽ phải chia ít đi một ít đấy.""Đừng đừng đừng, Long ca tôi sai rồi, tôi sai rồi không được sao?

Chỉ nói thật thôi, một bức tường hoàn chỉnh, trên đó ngay cả một vết nứt cũng không có, làm sao có thể có cửa ngầm chứ!"Tiêu Long không nói gì, chỉ cười quỷ dị.

Trực tiếp đi đến ba cây cột trụ phía sau mấy người, ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mỗi người một cây."Cùng tôi xoay cột trụ này!"Tiêu Long vừa nói, vừa ôm một cây cột trụ có đường kính nửa mét mà xoay.Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người đầu tiên ngây người ra.

Không dám không nhanh chóng làm theo.Lúc này, nghe thấy một tiếng cơ quan chuyển động.

Mắt ba người lập tức trợn tròn.Tiếp đó, trên bức tường mà mấy người vừa nhìn, một cánh cửa đá khổng lồ đã mở ra.Ba người nhìn nhau ngây ngốc.

Mẹ kiếp!

Thật sự có một mật thất!

Cũng quá sức tưởng tượng rồi!

Một sự tồn tại bí mật như vậy, Long ca làm sao phát hiện ra?

Trời ơi!

Cơ quan thuật cũng quá lợi hại rồi!

Ai có thể biết sau một bức tường nguyên khối lại có một mật thất!

Cách mở mật thất này là xoay ba cây cột trụ bên cạnh.

Ai có thể nghĩ ra chứ!

Quá thần kỳ, quá khó tin.“Long ca ca, anh cũng quá lợi hại rồi!”Anh Tử đầy sao mắt nhìn Tiêu Long.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng vậy.“Long ca, không thể không nói anh thật sự siêu ngầu!”“Cơ quan thuật cũng quá lợi hại!

Tôi một chút manh mối cũng không phát hiện ra!”Ba người không ngừng kinh ngạc, Tiêu Long không nhịn được đảo mắt nói:“Đứng ngây ra đó làm gì?

Khởi hành thôi!”Bị Tiêu Long nhắc nhở như vậy.

Ba người mới hoàn hồn.

Chỉ là sự kinh ngạc và khâm phục trong lòng, chút nào cũng không hề biến mất.“Long ca, nhìn tôi này, tôi xin lỗi, phần đó là của

tôi.”Vương Bàn Tử mặt đầy ngượng ngùng vặn vẹo tay, sợ Tiêu Long nói chia ít đi bảo bối là thật.

Vội vàng thừa nhận lỗi.

Nhưng đáng tiếc bị Tiêu Long trực tiếp cắt ngang.“Nhanh lên đi, nói nhảm!

Còn lề mề nữa là trừ thật đấy!”Tiêu Long giả vờ không kiên nhẫn nói, Vương Bàn Tử nghe xong cũng lập tức sáng mắt.

Vội vàng gật đầu lia lịa nói:“Cảm ơn Long ca, cảm ơn Long ca, Long ca thật là hào phóng!

Thật sự quá đẹp trai!”“Tôi bây giờ sẽ mở đường cho mọi người!”Nói xong, hắn trực tiếp đi đầu, chui vào mật đạo.

Hồ Bát Nhất cũng nhanh chóng theo kịp.

Anh Tử cũng tiếp tục theo.

Phía sau chỉ còn lại Tiêu Long.Sau đó khóe miệng Tiêu Long nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Lặng lẽ quay người vẫy tay.

Cỗ quan tài vàng khổng lồ vốn đang đặt trong đại điện, trực tiếp bị Tiêu Long thu vào không gian hệ thống.

Trên mặt hắn mới lộ ra nụ cười mãn nguyện.Một bảo bối tốt như vậy, một món đồ đáng giá liên thành như vậy.

Tiêu Long làm sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Cái thế giới này, hắn đâu có một xu nào.

Mặc dù thời đại này sức mua rất thấp.

Nhưng đó chỉ là đối với người bình thường mà nói.

Những thiếu gia nhà giàu thực sự, những đại gia thực sự.

Vẫn tiêu tiền mấy chục vạn, mấy trăm vạn.Sau khi Tiêu Long bán cỗ quan tài vàng này, ít nhất cũng có thể trị giá mấy trăm vạn.

Đừng nói Hồ Bát Nhất, tất cả những thứ Bàn Tử lấy gộp lại cũng không bằng.Chẳng qua là vì quan tài vàng quá nặng, một đội nhỏ như vậy không thể nuốt trôi.

Căn bản không thể mang ra ngoài, nên Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mới không cân nhắc đến chuyện quan tài vàng.

Nếu không, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.Nếu là phái Ngự Lĩnh, đừng nói vật lớn như vậy, ngay cả cái bình gốm to bằng bàn tay, họ cũng không bỏ qua.

Đó là vì họ có nhiều sức mạnh lớn.Tiêu Long thu hoạch được quan tài vàng, tâm trạng gọi là một cái mỹ mãn.Nhanh chóng theo kịp ba người.

Sau khi đi qua một hành lang không dài, rồi lại qua một số hành lang bị sụt lún, một khu vực trống trải xuất hiện trước mặt mọi người.

Vương Bàn Tử vừa định châm đuốc, lập tức bị Tiêu Long ngăn lại.“Long ca, làm gì thế, không châm đuốc thì đen kịt, làm sao mà nhìn được chứ.”Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng mặt đầy thắc mắc nhìn Tiêu Long.Tiêu Long không nói gì hài hước.

Trực tiếp dùng hành động nói ra nguyên nhân.

Dùng chiếc đèn pin cũ kỹ, ánh sáng vàng mờ nhạt.

Chiếu sáng bóng tối xung quanh.Sau đó tiếp theo, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, sợ đến mức liên tục lùi lại, suýt nữa thì đâm vào chiếc rương phía sau.

Cả người hắn mặt mày tái nhợt, thật sự sợ đến mềm cả chân.

Hồ Bát Nhất cũng há hốc mồm, mặt đầy vẻ khó tin.Tiếp đó nhìn thấy những ký hiệu trên những chiếc rương đó, cả người anh ta sắc mặt trở nên âm trầm.

Trở nên vô cùng khó coi.Lúc này, Anh Tử bên cạnh Tiêu Long mặt đầy thắc mắc hỏi:"Long ca, đây là gì thế, hai người họ tại sao lại sợ?"Tiêu Long mỉm cười xoa đầu nhỏ của Anh Tử, giải thích:"Bởi vì bên trong toàn là quân hỏa!""Quân hỏa?

Quân… Long ca bên trong toàn là súng và lựu đạn sao?"Anh Tử cũng giật mình.

Chẳng qua trong nhận thức của cô, quân hỏa có nghĩa là súng và lựu đạn.Tiêu Long gật đầu, cũng không giải thích nhiều.Lúc này, Bàn Tử cuối cùng cũng hồi phục một chút, có chút sợ hãi, lại có chút ấp úng."Trời ơi Long ca, anh lại cứu tôi một mạng nữa!

Tôi lại suýt nữa thì gây họa rồi!"Tiêu Long khẽ mỉm cười, nói:"Cho nên, lần sau bất kể là ở đâu, phải quan sát kỹ tình hình xung quanh rồi mới động thủ."Bàn Tử nghe xong liên tục gật đầu, vẻ mặt như đã thấu hiểu.Đồng thời, Hồ Bát Nhất mặt đầy âm trầm cẩn thận mở một số chiếc rương.Đợi sau khi bụi lắng xuống, từng rương từng rương quân hỏa xuất hiện trước mặt mấy người.Lúc này, mắt Bàn Tử lập tức sáng bừng.

Không nhịn được kinh hô:"Browning?!

Tiểu súng tiểu liên Uzi?!

Súng máy hạng nhẹ M462 của Mỹ?!

Súng Liên Xô…"Là một kẻ cuồng quân hỏa, Vương Bàn Tử lập tức đọc ra tên của từng rương vũ khí.Theo Hồ Bát Nhất mở thêm nhiều rương nữa.

Nhiều vũ khí tiên tiến hơn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thậm chí có vài khẩu súng phóng lựu đeo vai.

Cả một rương lựu đạn nổ cao của Mỹ.

Lại còn có đủ loại súng trường tiêu chuẩn, dao găm sắc bén.

Cũng như từng rương từng rương đạn.Mấy người nhìn nhau trừng mắt há hốc mồm.

Đơn giản là một kho vũ khí!

Nhìn những dòng chữ trên đó.

Toàn bộ đều là tiếng Nhật.

Chương 361

Quan Đông Quân năm đó!

Đó cũng là nguyên nhân khiến sắc mặt Hồ Bát Nhất khó coi.Đối với những kẻ chó má này, bốn người có mặt không ai là không căm hận.Sau khi tức giận, đương nhiên không thể bỏ qua những vũ khí này.

Dùng lời của Bàn Tử: "Tuyệt đối không thể để những thứ chó má này ở trên địa bàn của mình ký gửi lâu như vậy, nhất định phải mang chúng ra ngoài phát huy tác dụng!"Thế là bốn người toàn bộ vũ trang, đặc biệt là Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Ngay cả mũ bảo hiểm cũng đội vào.

Chỉ là trực tiếp cạo bỏ hết những ký hiệu trên đó!Sau đó trên người họ treo đầy súng.

Dây đạn đeo đầy người.

Mang theo mấy quả lựu đạn.

Mới miễn cưỡng, theo Tiêu Long tiếp tục lên đường.Đây hẳn là một căn cứ quân sự, vậy phía trước chắc chắn có lối ra khác.

Có lẽ có những thứ khác.

Ví dụ như phòng thí nghiệm vũ khí sinh hóa, vũ khí hóa học gì đó!

Theo cách nói của Bàn Tử, nhất định phải dẹp tan những thứ hại người này.Thế là mấy người tiếp tục xuất phát.

Đi qua vài đoạn hành lang bị sụt lún, cuối cùng cũng phát hiện ra một hành lang hoàn chỉnh.Nhưng lúc này.

Anh Tử đột nhiên dừng bước.

Một tay ôm lấy cánh tay Tiêu Long, rúc vào lòng Tiêu Long, run rẩy nói:“Có… có thấy cái gì không?”“Không có mà, thấy cái gì chứ?” Vương Bàn Tử mặt đầy thắc mắc hỏi.

“A, không có, đều không có gì cả, Anh Tử đừng dọa tôi!” Trong lòng đất âm khí nặng nề, bộ dạng của Anh Tử như thế thật sự khá dọa người.

Đặc biệt là vừa nãy mấy người vừa trải qua một con đại cương thi.“Tôi, tôi thấy một bóng ma, nó… nó chạy ra phía trước rồi!” Anh Tử khẳng định nói.

Nhưng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người căn bản không tin.

Bởi vì họ đi phía trước, nếu thật sự có thứ gì, chắc chắn họ sẽ nhìn thấy trước chứ.Thấy hai người không tin, Anh Tử cầu cứu nhìn về phía Tiêu Long.

Tiêu Long tặng cô một nụ cười “không sao đâu”.

Anh Tử không nói gì nữa, chỉ trong lòng có chút tủi thân.Nhưng cô không biết.

Tiêu Long thực ra đã sớm phát hiện ra cái bóng ma đó.

Không chỉ một cái.

Là tiểu quỷ!

Chỉ là hai tiểu quỷ đó vô hại, Tiêu Long để chúng làm một số việc.

Nên cũng không vội ra tay.

Bởi vì cần tiểu quỷ chỉ đường mà!Bốn người tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng lúc này.

Vương Bàn Tử đột nhiên rùng mình, cứ như bị ai đó đẩy một cái vậy.

Vương Bàn Tử có chút không kiên nhẫn nói:"Lão Hồ à, chậm lại chút được không, đừng đẩy tôi chứ, gấp gì mà gấp!"Nhưng một câu nói, Hồ Bát Nhất ngây người ra, lắp bắp nói:"Tôi không đẩy mà?!""Không đẩy tôi làm sao tôi suýt ngã được?" Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ không tin.Nhưng Anh Tử nghe những lời này, cả người lại càng sợ hãi.

Lại rúc vào lòng Tiêu Long, sợ hãi nhìn Tiêu Long.Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nhìn thấy một dấu tay xám trắng nhỏ trên lưng Bàn Tử.

Cả người anh ta sắc mặt lập tức thay đổi.Lúc này Bàn Tử, dường như đột nhiên ý thức được.

Sắc mặt có chút khó coi hỏi:"Lão Hồ, nói thật đi, sau lưng tôi có gì?""Tay… dấu tay!

Một dấu tay nhỏ!"Lúc này, Bàn Tử lại rùng mình một cái.

Suýt nữa lại ngã.

Lần này, không kìm được kêu kinh hãi:"Trời ơi mẹ ơi!

Thật sự có ma!"Nhưng một tiếng kêu thảm thiết đó không sao cả, lại trực tiếp khiến sắc mặt Tiêu Long thay đổi.

Tiêu Long tức đến mức muốn tát cho hắn một cái.

Rõ ràng biết cái tên Vương Bàn Tử này luôn làm hỏng việc.

Tại sao trước đó không ngăn cản sớm hơn chứ?

Mẹ kiếp!

Xong đời rồi.Trong khi sắc mặt Tiêu Long đại biến, trên bức tường trần nhà cách mọi người không xa.

Một số cái bóng đen kỳ dị.

Bắt đầu rung động.Lúc này Bàn Tử, còn chưa hết hoảng loạn mà chạy lung tung.

Thậm chí còn cởi áo vứt đi.

Trên áo hắn.

Có hai dấu tay nhỏ của quỷ.

Trên đó dính rất nhiều thủy ngân phấn, in rõ ràng trên đó.

Không thể lau sạch được.Bàn Tử thật sự hoảng sợ rồi.Lúc này, ánh đèn lảo đảo của mấy người.

Vừa vặn chiếu lên trần nhà.

Chỉ cần nhìn một cái.

Tiếng kêu chói tai của Vương Bàn Tử, đột ngột dừng lại!

Cả người hắn ngây ra đó, không dám lung tung di chuyển nữa.

Chỉ lẩm bẩm trong miệng:"Xong rồi xong rồi, lần này thật sự xong rồi, không còn chỗ để chạy nữa!"Những người khác nhìn những thứ trên trần nhà, cũng sắc mặt thay đổi.

Đặc biệt là nhìn những khuôn mặt người khác nhau, nhưng vô cùng dữ tợn.

Không kìm được cảm thấy sống lưng lạnh toát.Điều đáng sợ nhất, những khuôn mặt đáng sợ này, mỗi khuôn mặt đều không giống nhau.

Điểm duy nhất giống nhau.

Là sự oán hận vô cùng, dữ tợn vô cùng!Một nguyên nhân khác khiến mọi người hít một hơi khí lạnh.

Những khuôn mặt này, mọc ngược trên thân của từng con dơi khổng lồ.Những con dơi này.

Mỗi con đều to bằng quả bóng rổ.

Cả cơ thể đỏ rực.

Lúc này, dường như bị tiếng kêu chói tai của Bàn Tử vừa nãy kinh động.

Đang vỗ cánh, chỉ cần đôi cánh đó sải ra.

Dài tới nửa mét.

Từng con từng con treo ngược trên trần nhà.

Dường như sắp tỉnh lại.Ba người khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Chỉ cảm thấy hai chân có chút mềm nhũn.“Long… Long ca ca, … đây là gì thế?”“A Long ca, … là dơi sao?”Tiêu Long cũng mặt đầy âm trầm giải thích:“Thứ này thật sự rất đáng sợ, gọi là dơi máu, cũng có thể gọi là dơi mặt người!”“Bởi vì chúng ăn thịt trẻ con làm thức ăn, lấy thịt người làm thức ăn, là một loại tồn tại bị nguyền rủa bằng cổ độc!”“Cho nên mỗi khi ăn thịt một người, khuôn mặt của nó sẽ thay đổi, sau đó biến thành khuôn mặt của người mà nó ký sinh!”“Cho nên chúng không những là quái vật, mang theo cổ độc đáng sợ, chạm vào là chết, sau đó biến thành ấu thể ký sinh, trở thành thức ăn của chúng.”Tiếng Tiêu Long vừa dứt, ba người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù kinh ngạc trước kiến thức uyên bác của Tiêu Long.

Nhưng chính vì thế.

Mô tả của Tiêu Long thật sự quá có tính nhập vai.

Mấy người cứ như tưởng tượng ra cảnh tượng đáng sợ đó.

Chỉ cảm thấy vô cùng rợn tóc gáy.Nếu thật sự bị những con dơi máu này giết chết.

Không chừng vài năm sau hoặc vài chục năm sau.

Chương 362

Khi một nhóm đạo mộ tặc khác xuất hiện ở đây.

Ngẩng đầu lên nhìn, sẽ thấy khuôn mặt oán hận của mấy người họ!Mẹ kiếp!

Đều khiến người ta lạnh sống lưng!

“A A Long, làm sao bây giờ?!”“Đúng vậy Long ca, vừa nãy đẩy tôi không phải là bọn nó chứ?”Nhưng Tiêu Long lắc đầu, lại nói cho mọi người một tin tức khiến người ta tuyệt vọng.

“Vừa nãy đẩy tôi là một nhóm tiểu quỷ khác, không những không hại tôi, mà ngược lại còn muốn cứu tôi!

Không cho tôi chạy vào đây.”“Nhưng xem ra tôi đã phụ lòng tốt của chúng rồi!”Mặc dù Tiêu Long nói nghe có vẻ chân thành, nhưng ba người chỉ cảm thấy rợn tóc gáy.

Tiểu quỷ mà!

Có quỷ quái mà!

Nhưng quỷ có thể tốt sao?

Ba người có chút không tin.

Sợ hãi run rẩy ở đó.Lúc này, khi họ đang vô cùng sợ hãi.

Những con dơi máu trên trần nhà kia, đột nhiên bạo động.

Mở ra đôi mắt xanh lè.

Thành đàn thành lũ trực tiếp lao xuống.“Mẹ kiếp!

Chạy mau!”Vương Bàn Tử trực tiếp sợ đến ngây người, gào lớn một tiếng, quay người định bỏ chạy.

“Báo cáo cái khỉ mốc gì!

Đột đột cái khỉ gì!” Hồ Bát Nhất chịu hết nổi gã Bàn Tử này rồi.

Anh ta hét lớn một tiếng, lập tức rút khẩu súng bán tự động ra.

“Đát đát đát!” Tia lửa đỏ lóe lên ngay lập tức, vô số viên đạn trút xuống như mưa, nhắm vào lũ dơi vô số trên đỉnh đầu, một tràng điểm xạ.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng cuối cùng phản ứng lại.

Con mẹ nó!

Đúng rồi, Bàn gia tôi có súng mà!

Người tôi đầy đủ trang bị.

Tôi chạy cái khỉ khô gì!

Sắc mặt hắn thay đổi ngay lập tức, hắn dừng bước, quay người rút khẩu súng máy nhẹ sau lưng ra, bắn loạn xạ lên đỉnh đầu.

“Chết đi!

Bàn gia tôi cho chúng mày chết sớm!

Ha ha ha!” Vương Bàn Tử gào thét điên cuồng.

Hàng loạt viên đạn quét điên cuồng.

Hiệu quả quả thật rõ rệt.

“Kỷ kỷ kỷ!” Ngay sau đó, vô số tiếng kêu thét chói tai vang lên.

Dường như vì tiếng súng quá ồn ào và bùng nổ, làm nhiễu loạn định vị bằng sóng âm của lũ dơi này.

Lập tức chúng bắt đầu bay loạn xạ, bị Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đánh cho tả tơi.

Từng con dơi đỏ như quả bóng rổ rơi từ trên đỉnh đầu xuống.

Từng khuôn mặt người của chúng bị đánh nát bét.

Thấy có hiệu quả, Anh Tử cũng không còn sợ hãi nhiều nữa.

Cô bé cũng lấy ra vài khẩu súng ngắn, bắt đầu điểm xạ vào những con quái vật này.

Mặc dù nhắm rất tệ, nhưng cô bé cảm thấy khá vui.

Cảm giác đó, khá thú vị!

Mặc dù trước đây chưa từng trải nghiệm cảm giác đó, nhưng cô bé luôn cảm thấy có một loại xung động từ trong máu.

Có Tiêu Long giúp đỡ, chỉ dẫn bên cạnh, Anh Tử tiến bộ rất nhanh.

Trong mười phát bắn, cô bé cũng có thể bắn trúng sáu phát.

Tuy nhiên, hành động điên cuồng tấn công của mấy người đã thực sự chọc giận lũ dơi mặt người này.

Mọi người nhìn thấy chỉ là một nhóm nhỏ.

Nhưng với việc không ngừng giết chóc, tiếng súng lớn đã kinh động đến nhiều dơi mặt người hơn nữa!

Một số dơi mặt người với thân hình lớn hơn, lập tức bị đánh thức.

Lúc này, khi Vương Bàn Tử hai người đang bắn hăng say, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên thay đổi.

Bởi vì hắn cảm thấy một lượng lớn sinh vật mang khí tức đáng sợ đang nhanh chóng tiến đến.

Dày đặc, số lượng hình như quá nhiều.

Nhưng lúc này, Vương Bàn Tử kích động đến mức trực tiếp rút chốt một quả lựu đạn, nhanh chóng ném đi.

“Ha ha ha!

Nổ chết hết mấy con rùa con này!" "Ầm!" Với tiếng gào thét điên cuồng, quả lựu đạn lập tức nổ tung.

Mọi người chỉ cảm thấy cả con đường dường như rung chuyển, có cảm giác đất rung núi chuyển.

Ngay sau đó, dưới ánh lửa bùng nổ rực rỡ đó, vô số dơi mặt người trực tiếp bị nổ thành thịt nát.

Nhưng không đợi Vương Bàn Tử mấy người mừng rỡ, dưới ánh sáng sắp tắt đó, một người nhìn thấy một đàn bóng đen che trời lấp đất xuất hiện ở phía xa.

Tùy tiện một con cũng lớn bằng hai quả bóng đá.

Sải cánh dài đến một mét đáng sợ.

"Mẹ kiếp!

Xong rồi, tôi không phải đã chọc tổ bọn nó rồi chứ?!" Vương Bàn Tử nhìn cảnh này lập tức ngây người.

"Chọc tổ người ta rồi, không phải tôi!" Hồ Bát Nhất mắng, không còn chút hứng phấn nào, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Lũ dơi này quá lớn.

Số lượng cũng quá nhiều.

Dày đặc che trời lấp đất, dường như cả con đường đều bị lấp đầy.

Súng máy quét căn bản không có tác dụng, chẳng thấm vào đâu.

Nhìn cảnh này, sắc mặt mấy người đại biến, quay người muốn bỏ chạy.

Nhưng lúc này, những con dơi mặt người đáng sợ này đã tiến hóa ra khả năng tấn công bằng sóng âm.

“Ong ong ong!” Tiếng ù ù trầm thấp như tiếng kèn xô-nát vang lên.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử ba người lập tức cứng đờ tại chỗ.

Dường như cả người bị khống chế, căn bản không thể di chuyển bước chân.

Ba người sợ chết khiếp!

Trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi tột độ.

Cuối cùng họ cũng ý thức được sự đáng sợ của lũ dơi mặt người mà Tiêu Long đã nói trước đó.

Chương 363

Dường như trong một khoảnh khắc đã thấy được kết cục đáng sợ.

Cả khuôn mặt đều sợ xanh mét.

Muốn cầu cứu, nhưng thậm chí không có cơ hội phát ra âm thanh.

Chỉ có ánh mắt sốt ruột, không ngừng nhìn về phía Tiêu Long.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc là Tiêu Long, ngoài việc sắc mặt có chút ngưng trọng, dường như không có nhiều lo lắng hay sợ hãi.

Ba người đều tuyệt vọng.

Lúc đó rồi, sao không mau đưa tôi chạy!

Đứng ngây ra đó làm gì?

Sức mạnh của anh ta quả thật rất mạnh.

Tốc độ quả thật rất nhanh.

Thủ đoạn quả thật rất nhiều.

Nhưng lũ dơi này quá đáng sợ.

Số lượng cũng quá nhiều.

Thật sự có thể giết hết được không?

Không giết hết được đâu!

Chi bằng nhanh chóng dùng tốc độ cực hạn đưa tôi chạy đi!

Đứng do dự ở đó làm gì?

Ba người đều muốn mắng người.

Trong tình huống tuyệt vọng như vậy, họ không thể nào nhìn lũ dơi ở xa đang nhanh chóng bay tới.

Thật khó tưởng tượng.

Khi lũ dơi này bay tới, ba người không phải sẽ lập tức biến thành xương khô sao?

Hoặc thậm chí không còn một mẩu xương nào?

Ba người thực sự sợ đến ngây dại.

Nhưng lúc này, khi lũ dơi chỉ cách họ hai ba mét, cuối cùng họ cũng thấy Tiêu Long hành động.

Hắn nhanh chóng đến bên cạnh mấy người.

Ba người lập tức kích động, nghĩ rằng Tiêu Long cuối cùng cũng phản ứng, muốn đưa họ bỏ chạy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cả người họ lại ngây ra.

Họ nhìn Tiêu Long với vẻ không thể tin được.

Không biết hắn lấy ra một khối vuông nhỏ từ đâu, rồi giơ lên.

Hắn hét lớn lên đỉnh đầu, vào vô số lũ dơi kia.

"Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ!" "Phát Khâu Thần Ấn, Chư Tà Tị Thối!" Sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Trong tình huống không có phản ứng, tiếng tấn công sóng âm đáng sợ ban đầu đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, họ nghe thấy tiếng kêu thét chói tai của lũ dơi đó.

Dường như chúng gặp phải một thiên địch đáng sợ.

Chỉ trong chớp mắt, chúng tranh nhau tháo chạy về phía sau.

Gần như chỉ trong vài hơi thở, không còn một con dơi đáng sợ nào nữa!

Thậm chí có một số con dơi nhỏ, trực tiếp bị những con dơi lớn hơn đâm chết, rơi xuống đất.

Vương Bàn Tử ba người cảm nhận rõ ràng.

Lũ dơi đáng sợ này dường như bị hai câu nói của Tiêu Long làm cho sợ vỡ mật.

Vẻ mặt lúc nãy của chúng rõ ràng là vì cực kỳ sợ hãi!

Đột nhiên, cả con đường đều yên tĩnh lại.

Nếu không có những xác dơi mặt người lớn kia, mấy người thậm chí còn có một loại ảo giác.

Rằng vừa rồi không phải là ảo giác!

Lúc này, khi nhìn rõ vật trong tay Tiêu Long, mắt Hồ Bát Nhất đột nhiên mở lớn.

"Mẹ kiếp!

Phát Khâu Ấn!" "Mẹ kiếp!

Phát Khâu Ấn!" Hồ Bát Nhất, người rất chú trọng tu dưỡng, lần đầu tiên văng tục!

Anh ta ngây người nhìn Phát Khâu Ấn trong tay Tiêu Long, trong lòng chấn động không sao tả xiết.

Trong đầu Vương Bàn Tử, hai câu nói mà Tiêu Long vừa nói không ngừng vang vọng: Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ!

Phát Khâu Chi Ấn, Chư Tà Tị Thối!

Trời đất ơi!

Ngầu quá đi mất.

Trong đầu Vương Bàn Tử chỉ có hình ảnh Tiêu Long ngầu ngầu giơ Phát Khâu Ấn lên.

Đơn giản là ngầu không thể tả.

Bá đạo hết sức.

Đặc biệt là khi Phát Khâu Ấn vừa xuất hiện, lũ dơi mặt người đáng sợ đó hoảng loạn bỏ chạy.

Đơn giản là quá lợi hại!

Anh Tử thì chỉ cảm thấy Tiêu Long quá lợi hại, quá ngầu.

Cứ như là vàng rực rỡ, phát sáng vậy.

Sao có thể so sánh với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chứ.

Hai người họ vừa rồi rõ ràng là sợ hãi đến mức nào?

Chắc là sợ đến sắp tè ra quần rồi.

Nhưng Long ca thì sao?

Bình tĩnh đứng đó, nhẹ nhàng giơ bảo vật trong tay lên.

Lũ quái vật mặt người đáng sợ kia liền xám xịt bỏ chạy.

Đơn giản là ngầu không thể tả!

Trong lòng mấy người chấn động không thôi.

Nhưng người kinh ngạc nhất là Hồ Bát Nhất.

Bởi vì anh ta nhận ra Phát Khâu Ấn hoặc đã nghe truyền thuyết về Phát Khâu Ấn.

Bảo vật của Phát Khâu Thiên Quan!

Là một tồn tại cùng cấp với Mạc Kim Phù của Mạc Kim nhất mạch.

Thậm chí còn hiếm hơn.

Chương 364

Bởi vì Phát Khâu Ấn chỉ có một cái.

Đã bị thất lạc trong dòng chảy lịch sử từ lâu.

Ngay cả truyền nhân của Phát Khâu Thiên Quan nhất mạch hiện nay cũng không có thần khí này!

Nhưng ai mà biết được, một thứ quý giá như vậy lại xuất hiện trong tay Tiêu Long.

Điều chấn động nhất là, cho đến nay, khả năng đạo mộ mà Tiêu Long thể hiện bao gồm tất cả các năng lực của bốn đại môn phái đạo mộ.

Ngay cả bảo vật truyền thừa của người ta, Tiêu Long cũng có một phần.

Mạc Kim Giáo Úy có Mạc Kim Phù, Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật!

Bàn Sơn Đạo Nhân có Phân Sơn Quật Tử Giáp!

Ngự Lĩnh nhất mạch có Thoán Thiên Thằng!

Lại còn có Phát Khâu Ấn của Phát Khâu Trung Lang Tướng trong tay!

Quá đáng sợ!

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Đã học được tất cả các truyền thừa của bốn đại môn phái đạo mộ, lại còn tinh thông như vậy!

Đơn giản là quá đáng sợ.

Tập hợp đại thành của bốn nhà, trách gì lại lợi hại như vậy!

Nhưng trong lúc kinh ngạc, Tiêu Long lại âm thầm bắt đầu thu hoạch.

Thật sự nghĩ Tiêu Long sẽ để yên cho lũ dơi mặt người đó bỏ chạy sao?

Thật sự nghĩ Tiêu Long không ra tay trước đó là vì sợ hãi và do dự sao?

Không phải.

Tiêu Long đang chờ đợi.

Chờ đợi những con dơi mặt người cấp cao hơn xuất hiện.

Lũ dơi mặt người này, linh hồn chi lực trong cơ thể mới là nhiều nhất, mạnh nhất.

Hành động của Bàn Tử mấy người vừa hay đã thu hút sự xuất hiện của những con quái vật lớn đó.

Tiêu Long mượn tay họ, thuận lợi thu hút được lũ dơi mặt người này.

Sở dĩ lũ dơi mặt người này bỏ chạy là vì Phát Khâu Ấn có tác dụng, nhưng Phát Khâu Ấn chỉ là để trấn nhiếp.

Mặc dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Nhưng đối với Tiêu Long thì đã đủ rồi.

Bởi vì trong tay trái của hắn, viên Phệ Hồn Châu đó đang lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Trực tiếp hấp thu toàn bộ linh hồn chi lực ký sinh trong một đàn dơi mặt người lớn!

Cho nên hiện tại Tiêu Long, linh hồn chi lực trực tiếp tăng lên 5%.

Phệ Hồn Hồn Mạch đã đạt đến Thiên giai trung kỳ đáng sợ, độ dung hợp 70%!

Sẽ không mất nhiều thời gian để đạt 100%, sau đó tiến vào Thần cấp mạnh mẽ!

Cho nên bề ngoài mọi người chỉ thấy Tiêu Long ra vẻ.

Thực tế, hắn đã âm thầm thu hoạch được rất nhiều lợi ích!

Sức mạnh đã tăng lên một bậc.

Ngay khi Tiêu Long vừa giải quyết xong việc tăng linh hồn chi lực, khi Vương Bàn Tử ba người vừa hồi phục, một tiếng cười khúc khích của trẻ con đột ngột xuất hiện bên tai mọi người.

"Hi hi hi lạc lạc lạc ~~~" Mọi người nghe thấy lạnh sống lưng.

Dây thần kinh vừa thả lỏng lập tức căng thẳng.

Đặc biệt là Anh Tử sợ nhảy dựng lên, trực tiếp chui vào lòng Tiêu Long.

Lúc này, cái đứa trẻ ma mà mọi người vừa nghi thần nghi quỷ, đột nhiên lóe lên ở con đường phía trước.

Vương Bàn Tử sợ hãi liên tục lùi lại, mặt trắng bệch.

Chỉ cảm thấy sau lưng lại bị ai đó đẩy một cái.

Cảm giác toàn thân đều có dấu tay nhỏ.

Lúc này, Tiêu Long lại khác thường, trực tiếp hét lớn.

"Mau đuổi theo!" "???" Ba người ngây người, nửa ngày không phản ứng kịp tình hình?

"Long ca làm gì vậy?

Đó là đứa trẻ ma, tuyệt đối không thể đuổi theo đâu!" Vương Bàn Tử nói với vẻ cầu xin.

“Không theo thì ra ngoài bằng cách nào?!” Tiêu Long không để ý, hét lên một tiếng giận dữ.

Sau đó trực tiếp ôm Anh Tử, nhanh chóng đuổi theo.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe xong lời đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Không chút do dự nhấc chân chạy!

Con mẹ nó!

Hóa ra phải theo đứa trẻ ma này mới ra ngoài được!

Sao không nói sớm!

Mấy người nhanh chóng đuổi theo.

Sau khi trải qua một loạt các con đường lộn xộn, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một mộ thất.

Dường như những con đường này nối liền hai ngôi mộ với nhau.

Nhưng khi mấy người vừa chạy vào mộ thất này, hai chân lập tức dừng lại.

Sắc mặt không khỏi thay đổi, bao gồm cả Tiêu Long!

Bởi vì trước mặt bốn người, xuất hiện ba cỗ quan tài quỷ dị!

Cỗ giữa cao lớn, gần hai mét.

Hai bên trái phải có hai cỗ nhỏ hơn, không quá một mét!

Kiểu quan tài này chỉ nên lưu truyền trong truyền thuyết đạo mộ!

Tiêu Long cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Quan tài này là quan tài chôn đứng!

Đứng quỷ dị ở giữa mộ thất!

Điều đáng sợ nhất là, cỗ quan tài này được đúc từ xương trắng!

Cũng được xây dựng bằng xương trắng bệch!

Điều đáng sợ nhất là, ở trên cùng của quan tài, vị trí giống như miệng người, có một lỗ tròn.

Không phải lớn bằng quả bóng bàn.

Nhưng lại phát ra những âm thanh quỷ dị!

Cho nên nó có một cái tên đáng sợ, gọi là Tiếu Tử Quan!

Chương 365

"Thanh đồng quách, Tiểu Tử Quan, bát tự không cứng chớ lại gần!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người cùng lúc lẩm bẩm trong miệng.

Cả hai người, đều không tự chủ được mà run rẩy toàn thân!

Sao lại gặp phải Tiểu Tử Quan chứ?

Sao lại gặp phải thứ đáng sợ như vậy?

Trong một khoảnh khắc, hai người ngây người!

Xương trắng rợn người Tiểu Tử Quan.

Một lớn, hai nhỏ, cứ thế bình thản đứng trước mặt.

Từ cái lỗ nhỏ đó, phát ra từng tiếng cười quỷ dị.

Đối với bất kỳ ai, đó đều là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Cho nên chỉ trong một khoảnh khắc, sắc mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đại biến, thực sự sợ hãi liên tục lùi lại.

Trong truyền thừa của Mạc Kim nhất mạch, Hoàng Kim Quan và Tiểu Tử Quan, đó tuyệt đối là những thứ không thể đụng vào.

Thực sự quá kinh khủng, quá đáng sợ.

Hai người không ngờ, sẽ gặp phải thứ như vậy ở nơi này.

"Tổ tông phù hộ, tổ tông phù hộ a!

Ngàn vạn lần đừng biến thi, ngàn vạn lần đừng biến thi!" "Tống tử ba ba ơi, con sai rồi, con thực sự sai rồi, con đi ngay bây giờ!

Tuyệt đối không làm phiền lão nhân gia người trầm mặc nữa!" Hai người lẩm bẩm trong miệng, không tự chủ lùi về phía sau.

Nhưng đã muộn rồi.

Khi nhìn thấy Tiếu Tử Quan trong một khoảnh khắc, khi bước vào mộ thất này trong một khoảnh khắc, cơ quan đã khởi động.

Lúc này, ở hướng của mấy người, đột nhiên một khối Đoạn Long Thạch khổng lồ rơi xuống!

Sau đó cả thế giới yên tĩnh lại.

Chỉ có tiếng thở hổn hển nặng nề của mấy người, và tiếng cười quỷ dị phát ra từ Tiếu Tử Quan!

"Hi hi hi!" Hai người không tự chủ được mà rùng mình một lần nữa, Anh Tử thì đã sợ hãi trốn sau lưng Tiêu Long, run rẩy hỏi.

"Long ca ca, đây… đây là thứ gì vậy?

Sao một cái quan tài lại biết cười?" "Tại sao… tại sao lại chôn đứng?" Tiêu Long cũng với vẻ mặt ngưng trọng nhìn ba cỗ Tiếu Tử Quan bằng xương trắng.

Hắn dùng linh hồn chi lực thăm dò từng tấc không gian.

Sau khi thăm dò xong, Tiêu Long cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếu Tử Quan tuy nguy hiểm nhưng vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể chịu đựng.

Dường như cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ của Tiêu Long, biết Tiêu Long không dễ chọc, nên cũng không hành động khinh suất.

Thế là Tiêu Long điềm tĩnh giải thích.

"Thứ này gọi là Tiếu Tử Quan, Tiếu Tử Quan bình thường không nguy hiểm lắm, nhưng khi kết hợp với kiểu quan tài chôn đứng này, lại còn làm bằng xương, thì cực kỳ đáng sợ!" "Đó là một trận pháp đặc biệt, hoặc một cục phong thủy kỳ quái, lợi dụng hai cỗ quan tài

nhỏ bên trái và bên phải để nuôi dưỡng vị chủ nhân ở giữa." "Cũng có thể là một nghi thức rất tà ác, trấn áp một đôi Kim đồng ngọc nữ, mượn sinh khí và linh hồn chi lực để nuôi dưỡng thi thể của chủ mộ!" "Cho nên chủ mộ này nhìn là biết không phải là một thứ tốt lành." Mấy người nghe xong, toàn thân không khỏi run lên.

Anh Tử lại không kìm được hỏi.

"Vậy… vậy cái bóng đen em thấy trước đó, không phải là Kim đồng ngọc nữ bị nhốt ở đó sao?" Tiêu Long gật đầu giải thích.

"Kim đồng ngọc nữ, thực chất là tìm hai đứa trẻ vừa tròn sáu tuổi, một nam một nữ, lại đều sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, những người thuộc thể tam âm để làm vật chứa!" "Sau đó sống sờ sờ, lột da đầu từ thiên linh cái, sau đó đổ thủy ngân vào trong." "Rồi thủy ngân sẽ chảy dọc theo da thịt của đôi nam nữ nhỏ xuống chân." "Và rồi bị chế tạo thành Kim đồng ngọc nữ, vĩnh viễn bị trấn áp ở đó, trông nom mộ phần cho chủ mộ, vĩnh sinh vĩnh thế làm nô lệ!" Nghe xong lời của Tiêu Long, Anh Tử suýt chút nữa đã sợ khóc.

Trong ánh mắt cô bé cũng có thêm những giọt lệ đáng thương.

Thực sự không thể tưởng tượng được, con người có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy?

Biến những đứa trẻ hoạt bát đáng yêu đó thành con rối!

Cái gọi là Kim đồng ngọc nữ nghe thật hay, thực chất chỉ là những con rối.

Những con rối được tạo ra trên nỗi đau của người khác, thậm chí không có khả năng phản kháng!

Ngay cả Vương Bàn Tử hai người nghe những lời giải thích đó cũng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Họ chỉ biết Tiếu Tử Quan đáng sợ, nhưng không ngờ lại kinh

khủng đến thế.

Đơn giản là mất hết lương tâm!

Hơn nữa, đó không phải là chuyện nhỏ nhặt, không phải là truyền thuyết.

Đó là chuyện thật sự xảy ra ngay bên cạnh họ.

Đơn giản là quá khó tin.

Đơn giản là quá tàn nhẫn vô nhân đạo.

Nhưng sự thật là như vậy.

Trong lúc kinh ngạc, dường như bị lời nói của Tiêu Long chọc giận.

Cỗ quan tài của chủ mộ ở giữa đột nhiên rung động, sau đó, phát ra một tiếng thét chói tai!

Ngay sau đó, hai cỗ quan tài nhỏ bên cạnh bắt đầu rung chuyển dữ dội, rồi lập tức nổ tung, Kim đồng ngọc nữ bên trong lộ ra trước mặt bốn người.

Vẻ ngoài sống động, giữ nguyên hình dáng ban đầu.

Nếu không phải nụ cười dữ tợn trên mặt, ba người thậm chí sẽ không tin rằng đó là hai thi thể.

Hoặc hai đứa trẻ đã chết!

Nhưng không đợi họ kinh ngạc, một đôi Kim đồng ngọc nữ trực tiếp nhảy ra.

Dường như nhận được mệnh lệnh, chúng cười quỷ dị, vươn những ngón tay nhọn hoắt, trực tiếp lao về phía bốn người.

Hồ Bát Nhất ba người sợ hãi biến sắc.

Nhưng lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng ra tay.

Lần đầu tiên chủ động ra tay.

Ba người chỉ thấy Tiêu Long cười lạnh một tiếng, dường như là đáp trả chủ mộ.

"Đợi đã lâu rồi!" "Linh hồn cấm cố!" Khoảnh khắc tiếp theo, Kim đồng ngọc nữ đang lao tới, lập tức đứng yên tại chỗ.

Ba người chỉ nhìn thấy một đôi Kim đồng ngọc nữ dữ tợn đang giãy giụa ở đó.

Nhưng không có chút khả năng phản kháng nào.

Chỉ bằng một câu nói nhẹ nhàng của Tiêu Long, một bàn tay hắn vươn ra, chúng trực tiếp bị cố định tại chỗ.

Dường như bị thi triển bùa định thân vậy!

Ba người lập tức kinh ngạc.

Vừa định hô lên Long ca lợi hại!

Thì một điều bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Cỗ Tiếu Tử Quan ở giữa, trực tiếp nổ tung.

Một thiếu nữ dường như vừa chìm vào giấc ngủ, xuất hiện trước mặt bốn người.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cô ta lại mở ra đôi mắt đỏ rực đó, lộ ra hàm răng già đáng sợ.

Nữ chủ mộ, biến thi rồi!

Vị phu nhân tướng quân nước Kim được bồi táng bên cạnh cuối cùng đã biến thành thi biến, lộ ra vẻ dữ tợn, trực tiếp lao về phía Tiêu Long!

Đồng thời, ngay trong khoảnh khắc đó, một thay đổi đáng sợ cũng xảy ra.

Chương 366

Bởi vì môi trường xung quanh, trong chớp mắt đã thay đổi.

Dường như là lãnh địa, nhưng lại không giống lãnh địa.

Lại như ảo cảnh, nhưng cũng không hoàn toàn giống ảo cảnh.

Trong tình huống quỷ dị này, Tiêu Long trực tiếp bị kéo vào một thế giới xa lạ.

Một thế giới có cầu nhỏ nước chảy, hương hoa ngào ngạt, đình đài lầu gác, khuê phòng màu hồng.

Dường như là khuê phòng của vị phu nhân tướng quân nước Kim đã chết.

Tiêu Long trực tiếp bị vị phu nhân tướng quân này coi là tướng quân.

Toàn bộ môi trường xung quanh, dường như là sự mong chờ của phu nhân tướng quân mong chồng trở về.

Vị phu nhân tướng quân xinh đẹp, ngay cả trang điểm còn chưa xong, đã vội vã chạy ra đón.

Dường như nhìn thấy người đã trở về sau thời gian dài, từ chiến trường trở về.

Trong ánh mắt, tràn đầy nước mắt, những giọt nước mắt kích động.

"Phu quân ~ cuối cùng chàng cũng trở về rồi!" Một tiếng "phu quân" mê hoặc, dường như mang theo sức mạnh xuyên thấu lòng người.

Ngay cả Tiêu Long cũng vì thế mà ngây người.

Trong khoảnh khắc đó, hắn dường như cảm thấy mình thực sự đã biến thành tướng quân nước Kim.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc mà thôi.

Những thủ đoạn quỷ dị như vậy không thể lừa được Tiêu Long.

Tiêu Long rất tỉnh táo.

Cho nên hắn rất rõ ràng biết rằng, đó chỉ là ảo cảnh mà thôi.

Nếu thực sự coi mình là tướng quân nước Kim và chìm đắm vào đó, thì điều chờ đợi Tiêu Long tiếp theo là bị nuốt hồn hút linh, trực tiếp bị vị phu nhân tướng quân này khống chế.

Đáng tiếc, vị phu nhân tướng quân này đã đánh giá thấp sức mạnh của Tiêu Long.

Và cũng đánh giá quá cao sức mạnh khống chế linh hồn của mình.

Cho nên trong khoảnh khắc đó, giống như khi cô ta lao về phía tướng quân trở về năm xưa.

Ngay khi đến gần Tiêu Long, cô ta trực tiếp bị Tiêu Long bóp cổ, lập tức bị khống chế tại chỗ.

Lúc này, ánh mắt Tiêu Long dần dần từ đục ngầu trở nên trong trẻo.

Sau đó khóe miệng xuất hiện một nụ cười trào phúng.

Cho nên cùng lúc đó, vị phu nhân tướng quân đang lao tới, ánh mắt kích động và cảm động ban đầu của cô ta đột nhiên trở nên kinh ngạc vô cùng.

Dường như có chút khó tin.

Ngay sau đó trở nên kinh khủng.

Dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Cô ta bắt đầu giãy giụa dữ dội.

Nhưng đã muộn rồi!

Tiêu Long cũng sẽ không cho cô ta cơ hội này.

Bởi vì Tiêu Long đang thu hoạch.

Cho nên hắn nhẹ nhàng bóp cổ, nhẹ nhàng vặn cổ vị phu nhân tướng quân.

Phệ Hồn Châu xuất hiện trong tay, trực tiếp nuốt chửng linh hồn của vị phu nhân tướng quân, không sót một chút nào!

"Không!" Chỉ còn lại tiếng kêu thét thê lương, và tiếng quỷ khóc không thể tin được!

Ngay sau đó dừng lại đột ngột.

Lúc này, môi trường xung quanh Tiêu Long lập tức biến mất.

Trong tay Tiêu Long, chỉ còn lại một bộ xương hồng phấn.

Vị phu nhân tướng quân, không còn linh hồn chi lực hỗ trợ, trực tiếp biến thành xương khô!

Lúc này Tiêu Long, linh hồn chi lực lại tăng lên đáng kể.

Chỉ trong một khoảnh khắc, trực tiếp đạt đến Thiên giai trung kỳ, độ hoàn thành cũng đạt 80%!

Đồng thời, khi Tiêu Long tiêu diệt phu nhân tướng quân, Anh Tử, Hồ Bát Nhất ba người bị khống chế, lập tức thoát khỏi ảo cảnh.

Họ nhìn Tiêu Long với vẻ mặt kinh hãi hoảng loạn.

Nhìn bộ xương trắng trong tay Tiêu Long.

Nhìn vị trí mà hắn thậm chí không hề di chuyển bước chân.

Họ mới nhận ra.

Vừa rồi đã trúng ảo cảnh.

Tất cả những gì đã trải qua trong ảo cảnh vừa rồi, chỉ là giả.

Hiện tại chỉ còn lại sự kinh ngạc, và không thể tin được, cùng với nỗi sợ hãi vô tận!

Bởi vì thực sự không thể tưởng tượng được.

Nếu không có Tiêu Long giúp đỡ, kết cục của họ sẽ thế nào!

Đương nhiên cũng không ai biết.

Họ đã trải qua những gì trong ảo cảnh!

Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi khi nhớ lại cảnh vừa rồi.

Anh ta nhìn thấy hết ngọn núi vàng này đến ngọn núi bạc khác.

Sau đó trở thành triệu phú, tỷ phú, thậm chí vạn tỷ phú.

Có tiền tiêu không hết, gái đẹp chơi không chán!

Tương tự, trong đầu Hồ Bát Nhất, lại hiện lên hình ảnh Cửu Tầng Yêu Tháp năm xưa.

Cô gái anh yêu nhất, người chiến hữu tốt nhất, tất cả đều hy sinh ở đó, vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đất!

Cho nên vừa xuất hiện, sắc mặt anh ta trắng bệch, cả người cũng rất suy sụp!

Dường như lại một lần nữa nhìn thấy mình yếu đuối, bất lực năm xưa!

Còn Anh Tử, nhìn ánh mắt Tiêu Long, cả khuôn mặt cô bé đỏ bừng, không tự chủ cúi thấp đầu.

Bởi vì trong ảo cảnh của cô bé, cô bé đã nhìn thấy một người, cưỡi ngựa trắng cao đầu, đến bên cạnh cô bé, kéo cô bé lên lưng ngựa, đi thẳng đến động phòng, sau đó trước mặt vô số người thân

bạn bè, vén khăn trùm đầu màu đỏ của cô bé, hôn lên đôi môi nhỏ của cô bé.

Và rồi đêm đó, một đêm không ngủ.

Nhưng trong đêm đó, một điều bất ngờ lại xảy ra.

Tiêu Long biến mất rồi!

Người yêu của cô bé, lang quân, người đàn ông của cô bé, biến mất rồi!

Trong lúc tuyệt vọng vô cùng, trong lúc không biết làm gì.

Cô bé đã trở về thế giới thực!

Lại một lần nữa nhìn lên Tiêu Long.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, nếu tất cả những điều đó là thật, thì tốt biết bao!

Chương 367

Trong lúc ba người đang chìm đắm trong ảo ảnh đáng sợ vừa rồi, giọng Tiêu Long vang lên ở đó.

“Tỉnh hồn lại đi!

Nếu không tỉnh lại, tất cả bảo vật tôi sẽ lấy hết!” Mấy người cuối cùng cũng tỉnh hồn.

Nhưng lần này, họ không giống như mọi khi, tranh giành cướp đoạt.

Ngược lại, họ nhìn Tiêu Long với vẻ mặt cảm kích, rất thành khẩn nói.

“Long ca, cảm ơn anh, em cảm thấy lần này tất cả bảo vật đều nên là của anh.” “Đúng vậy Long ca, lần này tôi không cần một cái nào, tất cả đều là của anh!” Nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử như vậy, Tiêu Long trực tiếp ngây người.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, có thể khiến một Vương Bàn Tử yêu tiền như mạng nói ra những lời như vậy.

Có thể thấy tất cả những gì Tiêu Long đã làm lần này có ảnh hưởng lớn đến hắn như thế nào.

Tiêu Long không thể tin được nhìn hai người, rồi lại liếc nhìn Anh Tử với vẻ mặt sùng bái.

Không khỏi lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Thôi được rồi!

Mình đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi!

Trong lúc Tiêu Long chìm vào tự nghi ngờ bản thân, Vương Bàn

Tử ba người lại nghiêm túc nhìn Tiêu Long, nói.

“Long ca, anh thực sự quá lợi hại!

Nếu không phải anh cứu tôi, e rằng lúc này tôi đã trở thành con mồi của quỷ quái rồi!” “A, con quỷ cái đó quá đáng sợ, đơn giản là không chỗ nào không len lỏi vào được!” “Cơ quan thuật và trận pháp thuật của anh thực sự quá lợi hại, tôi căn bản không hề nhận ra, suýt chút nữa đã nghĩ những điều đó là thật.” Ba người cảm khái.

Tiêu Long chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Đợi ba người dần dần bình tĩnh lại, hắn mới cười nói.

“Được rồi, tấm lòng của mấy người tôi xin nhận, nhưng lần này đều là công lao của mọi người, cho nên bảo vật thì chúng ta chia sẻ.” Vương Bàn Tử liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

Sau đó có chút ngại ngùng gãi đầu, nói.

“Hắc hắc hắc, Long ca, vậy tôi không khách sáo nữa nhé?!” Vừa nói đã sốt ruột muốn động thủ.

Không còn cách nào khác.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà!

Trước đó đầu óc chưa tỉnh táo nên mới nhường nhịn.

Nếu thực sự đã bình tĩnh lại.

Thì tiền bạc đương nhiên là trên hết.

Hai người sốt ruột bắt đầu mở quan tài.

Hai cỗ Tiếu Tử Quan nhỏ của trẻ con quả thật không có gì.

Nhưng trong quan tài của vị phu nhân tướng quân đó, quả thật có một số thứ tốt.

Nhưng khi hai người lấy từng món đồ tùy táng ra, họ vui vẻ đến

mức không khép được miệng.

Cùng lúc đó, Tiêu Long nói một cách trầm trọng.

“Hai đứa Kim đồng ngọc nữ đó cũng khá đáng thương, giúp chúng an nghỉ đi.” Ba người không tự chủ gật đầu.

Sau đó từ trong quan tài nhỏ, lấy xương cốt ra.

Nhìn cái cách chôn bằng thủy ngân tàn nhẫn vô nhân đạo đó, ba người vô cùng kinh ngạc.

Thời cổ đại vạn ác!

Thực sự không coi con người là người.

Quá tàn nhẫn vô nhân đạo!

Không hề có chút tinh thần nhân văn nào.

Hai đứa Kim đồng ngọc nữ đó chỉ là những đứa trẻ mà thôi.

Sao lại phải chịu kết cục thê thảm như vậy?

Hai người được mời ra, Anh Tử cũng chạy đến giúp đỡ.

Khi mời ra xong, họ chỉ có thể nhờ Tiêu Long làm “pháp sự”, giúp chúng siêu thoát luân hồi!

Tiêu Long chỉ làm một vài thao tác đơn giản, thực chất là hấp thụ linh hồn chi lực bị khống chế.

Sau đó kêu hai người chôn cất tử tế.

Lúc này, mọi người mới tỉ mỉ nghiên cứu.

Quan tài của vị chủ mộ phu nhân tướng quân đó.

Khi lấy ra một số thứ bên trong, sắc mặt mấy người không khỏi thay đổi.

Đặc biệt là sắc mặt Tiêu Long và Hồ Bát Nhất, thực sự rất khó

coi.

Hoặc là bị giật mình.

Bởi vì dưới đáy quan tài, ở vị trí quan trọng nhất, vẽ một con mắt quỷ!

Không phải là con mắt bình thường.

Giống hệt với Mắt Tinh Tuyệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hoặc, thực chất là Mắt Chú Nguyền!

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi, thực chất hắn không ngờ lại gặp phải thứ như vậy.

Xem ra gia đình tướng quân nước Kim này, có mối quan hệ lớn với Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nhưng Hồ Bát Nhất thì khác rồi.

Thực sự bị dọa không nhẹ.

Bởi vì con mắt này anh ta cũng từng nhìn thấy.

Trong Cửu Tầng Yêu Tháp!

Điều quan trọng nhất là, trong khoảnh khắc nhìn thấy con mắt đó.

Anh ta đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, dường như có thứ gì đó muốn chui ra.

Ngay sau đó trở nên nóng rực vô cùng, khiến anh ta không tự chủ xé rách một nửa chiếc áo.

Tiêu Long mấy người nhìn.

Sau lưng anh ta.

Xuất hiện một con Mắt Chú Nguyền giống hệt.

Vương Bàn Tử hai người vẻ mặt ngơ ngác, không biết tình hình.

Chỉ là bị giật mình.

Nhưng Tiêu Long lại rõ ràng hiểu.

Chú nguyền huyết mạch của lão Hồ!

Chú nguyền cổ xưa của tộc Quỷ Động!

Bị con mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trực tiếp kích hoạt rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồ Bát Nhất trực tiếp ngất đi vì đau.

Tiêu Long nhanh chóng bùng phát sức mạnh, trực tiếp khống chế sự lan tràn của chú nguyền.

Chương 368

Nhưng Tiêu Long lại phát hiện, muốn giải quyết triệt để chú nguyền này.

Với sức mạnh hiện tại của Tiêu Long thì không thể làm được.

Cho nên phương pháp duy nhất có thể làm, là tìm kiếm Mao Trần Châu, nơi có khả năng cao nhất nó ở đó, địa cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Xem ra phải nhanh chóng hơn nữa.

Nếu không, Hồ Bát Nhất đáng thương, thực sự sẽ hết đời!

Cho nên mấy người không dám chần chừ nữa.

Dưới sự sắp xếp của Tiêu Long, mấy người nhanh chóng rời đi.

Vương Bàn Tử thì không quên mang theo tất cả bảo bối của hai người!

Rất nhanh.

Bốn người trở về thôn nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất cũng tỉnh lại trên đường.

Chỉ là anh ta cứ im lặng, dường như chìm vào trạng thái tự kỷ.

Tiêu Long biết anh ta vẫn đang lo lắng về chuyện Cửu Tầng Yêu Tháp và chú nguyền.

Cho nên không hề hỏi.

Trở về thôn, mọi người cuối cùng cũng hồi phục gần hết.

Hồ Bát Nhất cũng đã hồi phục không ít.

Thế là sau bữa tối, mọi người quyết định ngày thứ hai sẽ rời đi.

Nhanh chóng trở về Phan Gia Viên, sau đó tìm cách.

Chỉ là vào một đêm, khi Tiêu Long vừa nằm xuống, đang chuẩn bị đi ngủ.

Cửa phòng lại bị khẽ đẩy mở.

Một bóng dáng nhỏ nhắn, xinh xắn, rón rén đến bên cạnh Tiêu Long!

"Long ca ca, anh có ở đây không?

Anh Tử ~" Chẳng cần nghĩ nhiều, chỉ cần nghe giọng là biết đó là cô nhóc Anh Tử rồi.

Cô bé đã lén lút chạy đến.

Còn định làm gì thì Tiêu Long trong lòng chẳng lẽ không rõ sao?

Đến chiều, mọi thứ ổn thỏa, ngày mai hắn sẽ rời đi.

Không thể đưa cô bé đi được, hoặc có lẽ lão trưởng thôn không cho phép.

Nhưng giữa hai người lại có tình cảm.

Đặc biệt là Anh Tử thật sự không nỡ rời xa Tiêu Long.

Vậy phải làm sao đây?

Thế nên, nằm trong phòng ngủ, suy nghĩ thật lâu, thật lâu sau đó, Anh Tử đã hạ một quyết tâm lớn.

Vì mệnh lệnh của cha không thể trái, không thể theo Long ca ca đi phiêu bạt giang hồ.

Vậy thì cũng phải để Long ca ca có cô trong lòng.

Nhất định phải ghi nhớ vị trí vĩnh viễn của cô trong lòng anh.

Đợi đến một ngày thật sự trưởng thành, khi cha cho phép cô ra ngoài phiêu bạt.

Cô nhất định sẽ không chút do dự đi tìm Long ca ca, sau đó bất kể phải trả giá thế nào cũng phải ở bên cạnh anh.

Như vậy mới có thể để lại một ấn tượng sâu sắc, đúng không?

Như vậy mới có thể khiến cô mãi mãi ở trong lòng anh sao?

Anh Tử chỉ có thể làm được một việc duy nhất đó thôi!

Nhưng cô có chút do dự, trong lòng cũng vô cùng mâu thuẫn.

Bởi vì cô căn bản không biết mình có vị trí thế nào trong lòng Long ca ca!

Vạn nhất cô mặt dày mày dạn bám dính lấy anh, nhưng Long ca ca chỉ coi cô là em gái tốt thì sao?

Vạn nhất Long ca ca không có loại tình cảm đó với cô thì sao?

Thế nên cô cứ trăn trở mãi.

Giống như người đơn phương vậy.

Cực kỳ khát vọng được ở bên người mình thích.

Nhưng lại vô cùng sợ hãi tự mình đa tình.

Vì vậy cô cứ trì hoãn mãi.

Cuối cùng chẳng đi đến đâu cả.

Hai người nói lời trân trọng rồi mỗi người một nơi, từ đó lãng quên nhau giữa biển người mênh mông.

Nhưng Anh Tử cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Đánh tan sự tự ti!

Cô bé mạnh dạn đẩy cửa đi vào!

Dũng cảm nói ra câu nói đó! "Long ca ca, em thích anh, em và..." Vừa nói, cô bé vừa mạnh dạn lao vào lòng hắn.

Sau đó câu nói chưa hoàn thành, cô đã không thể nói thêm được nữa.

Ánh đèn cuối cùng cũng mờ dần.

Cả thế giới dường như cũng tĩnh lặng.

Chỉ có trong phòng của Tiêu Long, có ánh huyết quang yếu ớt đang lấp lánh!

Không biết đã qua bao lâu.

Khi tiếng nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên, khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Thành công rồi! *Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Hồn Mạch Diệt Hồn đặc biệt trong cơ thể Anh Tử!* ~ Cùng với từng tiếng nhắc nhở vang lên, phần thưởng Tiêu Long nhận được càng ngày càng nhiều. *Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuốt chửng Tiên Huyết đặc biệt, thưởng Hồn Mạch Diệt Hồn tiến hóa lên Cao Cấp Sơ Kỳ!

Độ dung hợp đạt 40%!* ~ *Đinh!

Chúc mừng túc chủ lại nuốt chửng Tiên Huyết đặc biệt, thưởng Hồn Mạch Diệt Hồn tiến hóa lên Cao Cấp Trung Kỳ!

Độ dung hợp đạt 45%!* ~ *Đinh!

Chúc mừng túc chủ lại nuốt chửng Tiên Huyết đặc biệt, thưởng Hồn Mạch Diệt Hồn tiến hóa lên Cao Cấp Hậu Kỳ!

Độ dung hợp đạt 50%!* ~ *Đinh!

Kiểm tra Anh Tử có Tinh Huyết đặc biệt của túc chủ, năng lực huyết mạch ban tặng thuộc tính bị động kích hoạt, ban cho Anh Tử Hồn Mạch Diệt Hồn đặc biệt!* *Đinh!

Chương 369

Dưới sự giúp đỡ của túc chủ, Hồn Mạch Diệt Hồn đặc biệt của Anh Tử thăng lên Cao Cấp Sơ Kỳ, sức mạnh huyết mạch thăng cấp, lực lượng linh hồn thăng cấp!* ~ *Đinh!

Chúc mừng túc chủ giúp đỡ Anh Tử nhận được Hồn Mạch đặc biệt, thưởng Hồn Mạch Diệt Hồn của túc chủ tiến hóa Thiên Giai Sơ Kỳ!

Nhận được năng lực linh hồn đặc biệt: Nhất Niệm Diệt Hồn!* *[Nhất Niệm Diệt Hồn]: Trong phạm vi mười dặm quanh túc chủ, bất kỳ quỷ quái nào có lực lượng linh hồn dưới Cao Cấp Sơ Cấp, chỉ cần túc chủ một ý niệm, có thể khiến chúng diệt vong! (Lưu ý: Đối với linh quái dưới Thiên Giai có tác dụng sát thương ở các mức độ khác nhau!)* Sau một loạt phần thưởng.

Tiêu Long nhìn những thu hoạch lớn như vậy.

Cả người hắn lập tức tinh thần sảng khoái.

Hắn lại nhanh chóng hành động.

Thu hoạch và sự cống hiến tỷ lệ thuận với nhau.

Tiêu Long đương nhiên không thể dễ dàng dừng lại.

Nếu không, đó sẽ là điều không tốt cho cả hai người.

Anh Tử cũng cảm thấy sức mạnh huyết mạch trong cơ thể không ngừng tăng lên.

Cảm nhận lớn nhất là thể lực dồi dào hơn.

Linh hồn dường như được thăng hoa.

Cô cảm nhận rõ ràng hơn một số chi tiết nhỏ.

Có một cảm giác đột nhiên phát hiện thế giới dường như vô cùng rực rỡ.

Khác hẳn với cách nhìn thế giới trước đây của cô.

Anh Tử vừa phấn khích vừa xúc động.

Bởi vì cô biết đó là do Long ca ca ban cho.

Nếu không có Long ca ca giúp đỡ, cô sẽ không có được sức mạnh cường đại như vậy.

Thế giới này thật sự rực rỡ biết bao.

Có rất nhiều điều cô không biết và không hiểu.

Long ca ca thật sự quá tốt!

Long ca ca thật sự quá lợi hại!

Hóa ra sức mạnh cường đại như vậy, thật sự không phải chuyện đùa!

Trong lúc cô sùng bái nhìn Tiêu Long, trong lúc tận hưởng cảm giác sức mạnh tăng lên đó, không biết từ lúc nào trời đã gần sáng.

Sau khi ăn sáng.

Ba người Tiêu Long được lão trưởng thôn và Anh Tử tiễn ra đến cửa thôn. "Long ca ca, anh có quay lại không?

Có tìm..." Anh Tử nhịn không được hỏi, nhưng cô chưa nói xong đã ngượng ngùng cúi đầu.

Chỉ cần chữ "em" ở nửa sau câu nói, cô lại không thể nói ra.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn cô cười, không biết là ghen tị hay xem trò hề.

Lão trưởng thôn đứng phía sau, hít từng hơi thuốc lào lớn, lông mày nhíu chặt.

Lúc này, Tiêu Long cười xoa đầu Anh Tử, nói. "Em cứ yên tâm đi, đợi thực lực của em tăng lên, đợi đến một ngày anh cảm thấy em có thể cùng anh đi phiêu bạt rồi, anh sẽ quay lại tìm em." "Nhớ phải tu luyện thật tốt, đợi anh quay về!" Nghe Tiêu Long hứa hẹn.

Anh Tử kích động liên tục gật đầu.

Cuối cùng dưới ánh mắt của mọi người.

Cô trực tiếp nhón chân, hôn lên má Tiêu Long một cái. "Em chờ!" Ba chữ đó.

Dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực của cô!

Tiếng vó ngựa xa dần.

Thoáng chốc đã biến mất vào trong núi sâu.

Ngay cả bóng lưng cuối cùng cũng không còn nhìn thấy.

Chỉ có Anh Tử đứng ở cửa thôn, không ngừng nhón chân, không ngừng đứng trên đá.

Cô dõi mắt nhìn xa xăm, dường như muốn nhìn thêm một lần nữa.

Muốn nhìn thấy bóng lưng kia, xuất hiện ở một khúc cua nào đó. "Khụ khụ!

Thôi được rồi, được rồi, người ta đi khuất bóng rồi, nhìn gì nữa!

Có thấy hoảng không!" Lão cha phía sau, cuối cùng nhịn không được mở miệng. "Cha ~ lại trêu con!

Con không thèm nói chuyện với cha ~" "Ha ha ha" Anh Tử thẹn thùng quay người bỏ chạy, chỉ để lại tiếng cười lớn của lão trưởng thôn phía sau.

Cô chạy thẳng về phòng ngủ đóng cửa lại.

Anh Tử cảm thấy bồn chồn lo lắng.

Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy vừa rồi thật khó tin.

Rõ ràng là một cô gái nhút nhát như vậy.

Tại sao vừa rồi lại có thể bộc phát sức mạnh lớn đến thế?

Có dũng khí nói ra những lời đó trước mặt nhiều người như vậy.

Thật sự quá xấu hổ rồi.

Nhưng cô lại cảm thấy kích động, trong lòng cũng vô cùng vui sướng, cho đến tận bây giờ, cảm giác hưng phấn đó vẫn không thể kìm nén.

Bởi vì cô đã nhận được câu trả lời từ người mình thích.

Câu trả lời mà cô muốn.

Vui quá, kích động quá.

Long ca ca nói đúng.

Chỉ có cống hiến mới có được thu hoạch.

Chỉ có hành động mới biết được kết quả.

Nghĩ đến đây, Anh Tử đột nhiên rùng mình.

Đột nhiên, nếu trước đó cô không hạ quyết tâm, tối qua không chủ động đi tìm Long ca ca.

Nếu hôm nay cô không thổ lộ lòng mình trước mặt nhiều người như vậy.

Thì kết cục sẽ ra sao?

Cô vội vàng lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ tồi tệ đó.

Bởi vì cô biết rõ trong lòng.

Nếu lúc đó cô không dũng cảm bày tỏ.

Có lẽ sẽ không có ngày hôm nay.

Chương 370

Cũng sẽ không có chuyện cô và Long ca ca ở bên nhau.

Cho nên trong lòng có yêu, nhất định phải thể hiện ra, nhất định phải nói cho anh biết, nói cho tất cả mọi người.

Dù cho có bị đổ máu.

Nhưng nhỡ đâu lại thành công thì sao?!

Anh Tử nắm chặt trong tay Mạc Kim Phù mà Tiêu Long đã đưa.

Cả khuôn mặt cô nở hoa cười.

Nụ cười hạnh phúc đó! "Long ca ca, anh yên tâm đi!

Anh nhất định phải đợi em, em sẽ nhanh chóng trở nên mạnh hơn!

Đến lúc đó không cần anh tìm em, em sẽ chủ động đi tìm anh!" Anh Tử lẩm bẩm một mình, lại lần nữa hạ quyết tâm, đặt ra một mục tiêu cho bản thân.

Trong sân, lão gia tử chỉ bất lực lắc đầu. "Ai ~ con gái lớn không giữ được." Lão thở dài một tiếng, khóe miệng lộ ra một nụ cười hồi ức, dường như nhớ lại thời trẻ của mình.

Lão không nhịn được chép chép miệng, hít mạnh hai hơi thuốc.

Chỉ là đối với Anh Tử, lão có thêm một chút kỳ vọng.

Bởi vì lão cũng cảm thấy, Tiêu Long tên tiểu tử này không tồi.

Hiểu biết lễ nghĩa, có văn hóa, biết thương người, có lễ phép. "Hy vọng thằng nhóc này đừng phụ lòng con gái ta, nếu không lão già này dù có liều cái mạng già cũng không tha!" "Ha ha ha" Lão già lẩm bẩm, không tự chủ được liếc nhìn đống đồ lớn trên bàn đá.

Nào là lá thuốc, nào là trà ngon, nào là...

Lão cười toe toét.

Tiêu Long tên tiểu tử này, ừm, hiểu chuyện.

Trên đường đi trong núi, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất không nhịn được trêu chọc Tiêu Long. "Long ca tôi ơi!

Anh cũng quá ghê gớm rồi đấy!

Sao lại lừa được cô gái nhà người ta thế?

Làm sao vậy?

Long ca, dạy tôi với!" Vương Bàn Tử giả vờ tò mò muốn học hỏi, nhưng thực tế trong lòng ghen tị không thôi.

Hắn cảm thấy mình cũng không tệ, sao lại không có cô gái nào chủ động đến cửa chứ?

Thật kỳ lạ! "Này, A Long à!

Cậu làm việc không được quang minh chính đại cho lắm." Hồ Bát Nhất nói với vẻ nghiêm trọng. "Sao thế?" "Sao á?

Không phải hết tiền rồi sao?

Lấy đâu ra tiền mua đồ tặng bố vợ chứ?

Chuẩn bị trước rồi đúng không?" "Tôi thấy anh không phải đi thăm mộ với tôi, mà là đi cầu hôn!" "Không phải đã lên kế hoạch từ sớm rồi sao?

Không chỉ muốn lấy bảo bối, mà còn muốn lấy người nữa?" "..." Tiêu Long bị nói đến mức mặt đầy vạch đen.

Dường như hắn đột nhiên biến thành một kẻ âm mưu vậy.

Nhưng Vương Bàn Tử lại tin thật, lập tức trừng lớn mắt. "Đệt, sao tôi lại có nhiều đồ thế này!

Long ca à!

Anh có mưu tính từ sớm rồi!" "Đúng vậy!

Giả vờ không có tiền, hại tôi còn phải cầm cả đồng hồ, lần này về, hai chúng ta không tống anh một bữa ra trò thì tôi không mang họ Hồ!" "Đúng đúng đúng, nhất định phải tống một bữa!

Để Long ca ra máu một trận!" Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa.

Tiêu Long bất lực lắc đầu, rồi lườm một cái. "Được rồi, được rồi, tôi sai rồi, về mời các cậu ăn một bữa thật ngon!" "Thật chứ?" "À đúng rồi, A Long à, cậu đã cho cô bé Anh Tử uống thuốc mê gì vậy?" "Đúng đấy Long ca, mau kể cho Bàn Tử tôi nghe, tối qua có gì không?" "Đi đi đi!

Con nít con nôi biết gì!" "Ư ~".

Ba người đùa giỡn, nhanh chóng đi ra khỏi núi lớn, rồi đi xe lừa đến ga tàu.

Trên đường về, Tiêu Long mới có thời gian mở bảng hệ thống ra xem. **[Hệ Thống Phệ Hồn]** * Túc chủ: Tiêu Long * Phệ Hồn Hồn Mạch: (Thiên Giai Trung Kỳ 80%: Linh Hồn Cấm Cố) * Diệt Hồn Hồn Mạch: (Thiên Giai Sơ Kỳ 60%: Nhất Niệm Diệt Hồn) * Linh hồn sở hữu: Không * Tinh huyết sở hữu: Tây Vương Mẫu Bất Tử Tinh Huyết *1 (Thần Cấp) **[Kỹ Năng]** **[Vũ Khí]** **[Bảo Vật]** **[Thương Thành]** **[Huyết Mạch Trường Sinh]**: Chí Tôn Huyết Mạch (Thần Cấp Hậu Kỳ), Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch **[Nhiệm Vụ]**: 1.

Cướp mất Trinh tiết Tinh Tuyệt Nữ Vương (Huyết Lệ) Tiến bộ lớn.

Thu hoạch cũng không nhỏ.

Cho nên Tiêu Long rất vui.

Hai ngày sau, ba người Tiêu Long đã đến đích là Phàn Gia Viên.

Đương nhiên phải đến chỗ "giải quyết hàng" trước.

Bởi vì Vương Bàn Tử thực sự không thể đợi được nữa.

Thế nên ba người trực tiếp đến cửa hàng đồ cổ của Đại Kim Nha!

Nhưng vừa đến cửa, đã thấy Đại Kim Nha đang lừa gạt người ta. "Ôi anh em, tôi trả giá đó, tối đa 1000 tệ!

Không thể cao hơn được nữa!" "Đây là Huyết Ngọc chính tông của tôi, bảo vật gia truyền đấy!" "Được rồi được rồi, đừng nói nữa!

Bảo vật gia truyền cái gì mà anh không biết à?

Đồ đào dưới đất lên tôi ngửi một cái là biết ngay!" Sau đó ba người thấy sắc mặt của người bán hàng thay đổi.

Ba người Tiêu Long không nhịn được cười.

Nhìn thấy đồ đào từ dưới đất lên, nghĩ rằng giá trị cũng không cao, nên giả vờ là bảo vật gia truyền để bán được giá hơn một chút.

Nhưng đáng tiếc không biết.

Vì vậy định mệnh là sẽ bị Đại Kim Nha gian thương này lừa rồi!

Đối mặt với Đại Kim Nha này, tuy rất tham tiền.

Nhưng hắn cũng có một đôi mắt rất lợi hại và chiếc mũi siêu phàm hơn người thường.

Vì vậy muốn lừa hắn, không có cửa đâu.

Chỉ là Tiêu Long nhìn thoáng qua viên Huyết Ngọc kia, không nhịn được cười.

Tốt lắm!

Tên Đại Kim Nha này đúng là "tay không bắt giặc" mà!

Lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên nhìn thấy ba người Tiêu Long.

Mắt hắn sáng rực, giả vờ vẻ sốt ruột đẩy người kia ra.

Chương 371

Hắn hét lớn về phía ba người Tiêu Long. "Oa, ba vị đại lão bản lại đến rồi!

Có món hàng ngon nào không?

Nếu không có một hai chục vạn thì đừng có mà nhắc đến!" Nói rồi, hắn định lao về phía ba người Tiêu Long.

Người bán hàng bên cạnh, vừa nghe thấy thế sắc mặt lập tức thay đổi. "Thôi được rồi, bán cho anh!

Không phải 1000 quá ít, ít nhất 3000!" "Được thôi, thành giao!" Người bán hàng đáng thương này không biết, đã bị lừa một vố đau.

Bởi vì vừa thấy ba người Tiêu Long, Đại Kim Nha đã tỏ ra quá kích động.

Dường như hắn phát hiện ra một món hời lớn.

Hắn không còn quan tâm đến mấy nghìn tệ nữa.

Vì vậy, người bán hàng tự cho là thông minh, nghĩ rằng nên nhân cơ hội này nhanh chóng bán đi.

Bán được 3000 tệ cũng đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

Ban đầu trong lòng hắn chỉ định bán vài trăm tệ.

Bởi đó chỉ là một khối ngọc bình thường.

Vì vậy, thấy Đại Kim Nha tùy tiện ném cho vài tờ tiền, với vẻ mặt sốt ruột đẩy hắn ra.

Hắn trực tiếp chạy về phía mấy người Tiêu Long.

Người bán hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó kích động.

Hắn nhanh chóng cất tiền vào túi, rồi quay người chạy mất.

Tiêu Long nhìn cảnh tượng đó, không nhịn được bất lực lắc đầu.

Không có mắt nhìn tốt, quả nhiên là luôn chịu thiệt thòi.

Hắn lại một lần nữa nhìn về phía Đại Kim Nha trông như một tên gian thương đó.

Trong đầu hắn chợt hiện lên ký ức về Quan Vũ.

Đại Kim Nha là bạn của Bàn Tử.

Sau đó quen biết Hồ Bát Nhất, rồi hai người anh em tốt này cũng giới thiệu Tiêu Long.

Vì vậy bốn người cũng là những người bạn rất tốt.

Nhưng cũng là những đối tác hợp tác rất tốt.

Bởi vì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều là truyền nhân của một mạch, luôn có thể giới thiệu một số món hàng tốt.

Tiêu Long thì kiến thức uyên bác, trong mắt mấy người kia hắn là người học rộng tài cao, kiến thức quảng bác.

Vì vậy khi Đại Kim Nha không chắc chắn về món bảo bối nào đó, hắn đều sẽ tìm Tiêu Long tham khảo ý kiến.

Cứ thế qua lại, mấy người trở thành bạn tốt.

Hệ thống đã sắp xếp thân phận và ký ức cho Tiêu Long.

Cho nên Đại Kim Nha vừa thấy ba người Tiêu Long, không hề bất ngờ chút nào.

Ngược lại còn rất vui.

Bởi vì trước đó khi ba người xuống mộ, đã thỏa thuận với Đại Kim Nha rồi.

Những bảo vật khai quật được sẽ do Đại Kim Nha tiếp quản.

Một số manh mối cho hành động lần này cũng do Đại Kim Nha cung cấp.

Vì vậy nhìn bộ dạng vui vẻ của ba người Tiêu Long, hắn biết, lần này chắc chắn sẽ kiếm lớn!

Theo ký ức trong đầu.

Đại Kim Nha có một đôi mắt đặc biệt lợi hại.

Tiêu Long lén dùng Hoàng Kim Đồng nhìn một cái, quả nhiên phát hiện ra điều khác biệt.

Mắt của tên này cũng đã biến dị.

Tuy không bằng Hoàng Kim Đồng của Tiêu Long, nhưng đối với thật giả của một số bảo vật, hắn có thể dễ dàng phân biệt được. "Long ca, Bàn Tử, Lão Hồ, cuối cùng cũng về rồi, tôi nhớ các anh chết đi được!" Đại Kim Nha chạy đến ôm chầm lấy mỗi người một cái, đặc biệt dùng thần nhãn nhìn những thứ trong ba lô của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Mắt hắn sáng rực.

Nhưng nhìn một lượt Tiêu Long, lại không thấy trang sức châu báu nào cả.

Ngược lại còn cảm thấy hắn có vẻ khó hiểu, dường như trên người Tiêu Long phủ một tầng bóng tối.

Không nhìn rõ.

Điều đó khiến hắn hơi bối rối, nhưng cũng không vội vàng hỏi. "Đi đi đi, về trước đã, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Trên bàn ăn, mấy người đã trò chuyện.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên, với vẻ mặt cười gian nhìn Đại

Kim Nha, tay không ngừng vuốt ve khối Huyết Ngọc vừa mua được, hỏi. "Thằng nhóc này, lần này kiếm không ít chứ gì?

Không phải lại lừa người ta rồi sao?" "Cút cút cút, Bàn Tử biết nói chuyện không hả?

Gọi tôi lừa người ta?

Đó là trao tiền tận tay, giao hàng tận tay, chuyện tình nguyện của hai bên, xem tôi cho cậu này!" Mặc dù hắn không hề không vui chút nào, nhưng trên mặt đã nở hoa cười rồi. "Lần này ít nhất cũng kiếm được mấy nghìn tệ rồi đúng không?

Vậy thì phải mời một bữa!

Ai bảo tôi lại gặp được cậu chứ!" Bàn Tử cảm thấy Đại Kim Nha chắc chắn đã kiếm được một khoản, nên chuẩn bị tống tiền hắn một trận.

Nhưng không ngờ, Đại Kim Nha lại sảng khoái đồng ý ngay lập tức. "Được!

Không thành vấn đề!

Hôm nay Đại Kim Nha tôi bao hết!

Mấy anh em cứ ăn đi, ăn ăn ăn, ăn đến nôn ra đất thì thôi!" Nhìn thấy Đại Kim Nha kiêu ngạo như vậy, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không ngồi yên được nữa. "Này Lão Kim, lần này cậu thật sự phát tài rồi sao?

Không phải khối Huyết Ngọc kia đáng tiền lắm à?

Ít nhất cũng hơn vạn tệ?" "Đệt!

Không phải chứ?

Nhặt được món hời lớn vậy sao?" Vương Bàn Tử có chút ghen tị. "Ha ha ha, tiền lẻ, tiền lẻ thôi mà, kiếm được chút tiền lẻ ấy mà, đúng

không Long ca?" Đại Kim Nha vội vàng nháy mắt ra hiệu với Tiêu Long, nhưng Tiêu Long lại cười. "Đại Kim Nha giỏi thật đấy, lúc kiếm tiền còn lừa tôi một vố không nói, dám ở đây đắc ý, xem tôi có vạch trần cậu không!" Tiêu Long vừa nói, trực tiếp bịt miệng Đại Kim Nha lại, rồi quát lớn về phía Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất. "Tôi nói cho các cậu biết, vừa nãy ở cửa, tên này đã lợi dụng tôi để lừa người bán hàng một vố đau." "Các cậu biết khối Huyết Ngọc kia hắn thu bao nhiêu tiền không?" "3000 tệ thì phải!" "Vậy các cậu biết giá trị thật của nó là bao nhiêu không?" "3 vạn?" Tiêu Long lắc đầu, trực tiếp giơ một ngón tay lên nói lớn. "Ít nhất 10 vạn!

Chương 372

Tên Đại Kim Nha này chuyển tay một cái là có thể bán được ít nhất 10 vạn!

Bây giờ các cậu biết tại sao hắn lại kiêu ngạo thế rồi chứ?" Tiêu Long vừa nói xong, Đại Kim Nha lập tức hoảng sợ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức nhảy dựng lên. "Vãi!

Tên Đại Kim Nha này, lúc kiếm tiền còn tính kế cả tôi!" "Lão Kim, xem hôm nay phải cho cậu biết tay rồi!" Không cần Tiêu Long ra tay, Đại Kim Nha trực tiếp bị Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đánh cho một trận.

Biết Đại Kim Nha van xin tha thứ, hứa bao mấy người một tuần ăn uống sau đó.

Hai người mới chịu tha cho hắn.

Ngồi lại bàn, Đại Kim Nha chỉnh lại mái tóc rối bời, với vẻ mặt oán hận nhìn Tiêu Long. "Long ca, anh quá không nghĩa khí rồi, tôi nhặt được một món hời nhỏ thôi mà, sao lại nói thật ra chứ?!" "Ô hay?

Dám trách Long ca à, có muốn tôi bắt anh mời ăn một tháng không?!" Vương Bàn Tử lại nhảy ra đe dọa. "Sai, sai, Long ca tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi không dám nữa." "Ha ha ha." Đại Kim Nha vội vàng cầu xin.

Mấy người ha ha cười lớn, vui vẻ không ngừng. "Long ca tôi ơi!

Anh làm sao mà nhìn ra được thế?

Mắt nhìn cũng quá lợi hại rồi đấy chứ?!" Sau khi mấy người đùa giỡn xong, Đại Kim Nha không nhịn được hỏi.

Bởi vì khối Huyết Ngọc này được giấu rất kỹ, ngay cả những giám định sư bình thường cũng chưa chắc đã nhìn ra.

Đại Kim Nha biết sở dĩ hắn có thể nhìn ra là nhờ vào đôi mắt đặc biệt của mình.

Trước đó hắn cũng suýt chút nữa nhìn lầm, cuối cùng trong lòng cảm thấy không ổn, mới dùng thần nhãn chỉ có thể dùng một lần trong ba ngày để nhìn.

Kết quả mới phát hiện ra đó là một bảo bối thật sự.

Nhưng Long ca thì sao?

Nhìn một cái là nhận ra ngay.

Thật đáng sợ quá! "Ha ha ha" Vừa dứt lời.

Ngược lại Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại cười trước. "Để tôi nói cho cậu biết này Đại Kim Nha, Long ca tôi ấy!

Anh ấy đặc biệt lợi hại, chỉ là trước đây chưa từng thể hiện cho chúng tôi thấy thôi!" "Đúng vậy!

Tên này giấu kỹ quá, nếu không phải lần này xuống đất, có đánh chết tôi cũng không tin Long ca là người như thế!" Nhìn hai người đánh giá Tiêu Long, Đại Kim Nha ngớ người ra.

Trong lòng không nhịn được nghĩ: Trời ơi!

Không phải thật sự là loại đại lão ẩn mình đó chứ?

Sau đó Vương Bàn Tử như kể chuyện gia bảo, thuật lại một lượt những trải nghiệm trên đường đi cho Đại Kim Nha.

Cho nên khi Đại Kim Nha nghe Tiêu Long vung tay đẩy lùi dơi mặt người, vẫy tay diệt trừ Đại Tống Tử lông đỏ.

Chỉ dùng một quyền, đánh bay Kim Quốc Đại Tướng Quân.

Nhẹ nhàng phất tay, diệt Kim Quốc Tướng Quân phu nhân.

Còn chưa kể cơ quan thuật, phong thủy thuật, các loại bảo vật của các môn phái.

Lại còn có kỹ thuật tán gái khiến Vương Bàn Tử vô cùng ghen tị.

Sau đó miệng Đại Kim Nha há hốc ra.

Dường như có thể nuốt chửng một quả trứng vịt.

Chiếc răng vàng óng ánh đó, phát ra ánh sáng không thể tin được.

Mãi nửa ngày sau hắn mới hoàn hồn.

Hắn ngây ngốc nhìn Tiêu Long, chớp chớp mắt liên tục.

Rồi lại không ngừng dụi dụi mắt.

Không phải đang mơ.

Mẹ kiếp, là thật sao!

Trời ơi!

Hóa ra Long ca ngầu như vậy!

Chẳng trách trước đây hắn nhìn một cái cũng không hiểu được những bảo vật kỳ lạ đó.

Hóa ra chút đạo hạnh cỏn con của hắn, trong mắt Long ca căn bản không đáng kể gì.

Trời ơi! "Long ca, anh nhận tôi làm đồ đệ đi!

Những thứ khác tôi không học, tôi sẽ theo anh học giám bảo!" Đại Kim Nha trực tiếp lao tới, ôm chặt lấy đùi Tiêu Long không buông.

Nhìn Hồ Bát Nhất, hắn bất lực không tả nổi.

Ban đầu hắn cứ nghĩ bộ dạng của Bàn Tử đã đủ mất mặt rồi.

Không ngờ Đại Kim Nha còn quá đáng hơn, vì muốn học bản lĩnh

mà không cần sĩ diện gì cả.

Hồ Bát Nhất bất lực lắc đầu.

Hắn cảm thấy có đánh chết cũng không làm như vậy.

Thật quá mất mặt.

Không lẽ theo Tiêu Long học làm người mất mặt, người lớn như vậy rồi, vì tiền mà không từ thủ đoạn nào sao?

Ai!

Nhưng Hồ Bát Nhất không thể không thừa nhận.

Thực tế là hắn đang ghen tị.

Ghen tị Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha có thể vứt bỏ mọi thế tục để học hỏi Tiêu Long.

Dù có phải làm một con chó liếm.

Hắn thì không.

Hắn không thể hạ thấp sĩ diện của mình.

Trong lòng hắn có một chút kiêu ngạo.

Nhưng đáng tiếc.

Hắn không nhìn thấy lợi ích.

Đợi nhỡ đâu một ngày nào đó Tiêu Long tâm tình tốt, giúp Vương Bàn Tử và mấy người kia nhận được lợi ích và bản lĩnh.

Hắn đoán chừng mình sẽ không ngồi yên được.

Lúc này, Tiêu Long bực bội đá Đại Kim Nha sang một bên. "Được rồi, đừng lảm nhảm nữa." Đại Kim Nha hơi ngớ người.

Nhưng lúc này, món ngon đã được dọn lên.

Đại Kim Nha đành ngậm miệng, mấy người ăn một bữa ngon

lành.

Chương 373

Sau khi rượu no cơm say, Đại Kim Nha xoa xoa tay, không nhịn được hỏi. "Long ca, đã không muốn nhận tôi làm đồ đệ, vậy mau lấy bảo bối ra, cho mấy anh em mở mang tầm mắt cái nào?" Một câu nói.

Mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực.

Hắn vội vàng cầm bảo bối ra, định khoe khoang một phen.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử từ trong túi sau lưng, đắc ý lấy ra một đống đồ chơi nhỏ.

Mắt Đại Kim Nha lập tức sáng rực.

Trước đó mơ hồ không nhìn rõ, nhìn kỹ lại, hóa ra giá trị còn cao hơn.

Một đống như vậy, ít nhất cũng có thể bán được mười vạn.

Nhưng Đại Kim Nha biết, bảo bối "át chủ bài" vẫn chưa được lấy ra.

Hắn nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt đầy mong đợi.

Vương Bàn Tử tận hưởng ánh mắt của Đại Kim Nha, lúc này mới đắc ý lấy ra bộ Hoàng Kim Giáp đó.

Chỉ trong chớp mắt.

Không cần Bàn Tử mở miệng.

Đại Kim Nha lập tức trợn tròn mắt, kinh hô. "Trời ơi!

Thật sự là Hoàng Kim Giáp của Kim Quốc Đại Tướng Quân sao?!

Tôi cứ tưởng anh đang lừa người!" "Mẹ kiếp!

Sao lại hoàn chỉnh thế này, không đúng, chỗ bụng bị vỡ rồi!" "Ôi

trời ơi!

Không phải Long ca một quyền đánh ra đấy chứ?!" Đại Kim Nha đầu tiên kinh ngạc trước sự hoàn chỉnh và giá trị của bộ Hoàng Kim Giáp, ngay sau đó bị chấn động bởi vết vỡ ở bụng!

Nhưng chính vì những chỗ tàn khuyết đó.

Lại khiến toàn bộ bộ Hoàng Kim Giáp trông càng chân thực hơn.

Đại Kim Nha vội vàng vuốt ve từng mảnh giáp, không ngừng tấm tắc kinh ngạc. "Đừng lề mề nữa, mau nói xem đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử không đợi được nữa.

Lúc này, Đại Kim Nha mới dần dần bình tĩnh lại.

Hắn với vẻ mặt kinh hỉ giơ ra năm ngón tay. "5 vạn?" Bàn Tử có chút kích động đoán.

Đại Kim Nha lắc đầu, một bàn tay vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói. "Ít nhất 50 vạn!" "Xì" Chỉ nghe Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, trực tiếp đứng bật dậy. "Mẹ kiếp!

Bàn gia tôi sắp phát tài rồi!" "Yêu chết Lão Kim!" "Không không không!

Yêu chết Long ca rồi!

Quá ngầu!" Vương Bàn Tử kích động ôm chầm lấy Đại Kim Nha, hôn mạnh một cái.

Sở dĩ có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, là vì có Long ca giúp đỡ!

Vì vậy hắn lập tức lao về phía Tiêu Long.

Định cũng hôn Tiêu Long một cái, kết quả bị Tiêu Long một cước đá bay.

Hắn bò dậy từ dưới đất.

Vương Bàn Tử lúc này vẫn chưa hoàn hồn khỏi sự chấn kinh!

Dù sao ở thời đại này, giá trị 50 vạn, đối với một người bình thường.

Điều đó còn khó tin hơn cả gặp quỷ.

Vương Bàn Tử đã lăn lộn bao nhiêu năm.

Trong nhà cũng không có nhiều tiền như vậy.

Nhưng đi theo Tiêu Long một chuyến như thế này, lập tức kiếm được hơn 50 vạn.

Sao mà không khiến người ta kích động được chứ?

Có 50 vạn.

Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến đủ thứ.

Trước tiên mua một căn nhà đẹp, sau đó nuôi mấy cô em gái, rồi ngày ngày đi quán xá.

Trời ơi!

Đó mới là cuộc sống của người trên người chứ!

Trời đất ơi!

Long ca ngầu lòi!

Long ca uy vũ!

Long ca hào sảng!

Đợi khi Bàn Tử dần dần bình tĩnh lại.

Đại Kim Nha với vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Bởi vì trước đó khi mở thần nhãn, hắn cũng phát hiện trên người Hồ Bát Nhất đầy châu báu.

Không hề kém cạnh Vương Bàn Tử là bao.

Vì vậy hắn cảm thấy, lần này ít nhất cũng có thể bán được một trăm vạn.

Riêng tiền công, 20 vạn là chắc chắn.

Nếu không may gặp phải những người chơi, những nhà sưu tập đồ cổ, giá cả có thể tăng gấp đôi!

Dù sao Hoàng Kim Giáp, không chỉ để ngắm, mà công nghệ chế tác, và phương pháp luyện kim cổ xưa đó.

Đều có giá trị nghiên cứu phi thường.

Trong ánh mắt đầy mong đợi của Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất với vẻ mặt bình tĩnh mở gói đồ trong tay.

Khi từng lớp vải được cởi ra, một thanh đại bảo kiếm vàng óng ánh, đột nhiên xuất hiện trước mặt Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lập tức ngây người. "Vãi!

Hoàng Kim Giáp của Kim Quốc Đại Tướng Quân đi kèm Hoàng Kim Kiếm sao?!

Lại có cả bộ sao?

Trời ơi!

Tôi sắp phát tài rồi!" Nhìn Hồ Bát Nhất có vẻ "bình tĩnh", Đại Kim Nha quyết định dạy cho hắn một bài học. "Để tôi nói cho anh biết, riêng Hoàng Kim Giáp có giá trị ít nhất 50 vạn, riêng Hoàng Kim Kiếm, giá trị ít nhất cũng 50 vạn!" "Nhưng anh phải biết một điều, một bộ đồ hoàn chỉnh mới là có giá trị nhất!" "Vậy anh có biết hai món hợp lại với nhau có thể bán được bao nhiêu tiền không?" "Ít nhất 150 vạn!

Nếu gặp phải những người chơi, những nhà sưu tập đồ cổ, hai

trăm vạn cũng không thành vấn đề!" Khi con số 200 vạn hiện lên trong đầu Hồ Bát Nhất.

Vẻ mặt vốn giả vờ bình tĩnh của hắn.

Chương 374

Không thể giữ được nữa!

Cả người hắn bật dậy khỏi chỗ. "Bao nhiêu?

Nói lại lần nữa!" "200 vạn!" Đại Kim Nha kích động vỗ mạnh xuống bàn.

Hồ Bát Nhất hít một hơi khí lạnh.

Hắn lùi người về sau một cách chiến thuật, trực tiếp ngồi phịch xuống ghế.

Hắn há mồm thở dốc, nửa ngày không hoàn hồn.

Trời đất mẹ ơi!

Hai trăm vạn chứ.

Đó không phải hai trăm tệ!

Ở thời đại này, một hộ vạn nguyên đã là sự tồn tại rất ghê gớm rồi.

Vậy một hộ triệu nguyên như thế.

Chẳng phải là ngầu đến tận trời sao?!

Trừ những đại lão tư bản ra, ai có thể có nhiều tiền như vậy?

Đối với một người bình thường.

Ai từng thấy nhiều tiền như vậy?

Ngay cả Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha hai người.

Trong lòng cũng chấn động đến không nói nên lời.

Chỉ cần thật sự bán được hai trăm vạn.

Ba người đều không biết nhất thời nên làm gì!

Thật khó mà tưởng tượng được.

Bao nhiêu tiền như vậy thì tiêu làm sao hết?

Mua mấy chục căn nhà?

Nuôi mấy trăm cô gái đẹp?

Hoặc là mua một ngọn núi, trở thành một địa chủ?

Khó mà tưởng tượng, có thể tưởng tượng được không!

Khi ba người dần dần bình tĩnh lại.

Mắt Vương Bàn Tử đột nhiên trợn tròn.

Hắn trực tiếp đứng dậy từ dưới đất, chạy đến trước mặt Đại Kim Nha, giật cổ áo hắn nói lớn. "Mau nhìn xem, bộ Hoàng Kim Giáp này có thiếu gì không!" Bị Vương Bàn Tử nhắc nhở như vậy, Hồ Bát Nhất cũng rõ ràng ngẩn người, ngay sau đó cũng kích động trợn tròn mắt.

Vì một bộ Hoàng Kim Giáp hoàn chỉnh đáng giá như vậy, nên hắn lập tức nghĩ đến cái mặt nạ vàng mà Tiêu Long đã lấy đi.

Có lẽ bây giờ bộ Hoàng Kim Giáp này không hoàn chỉnh.

Chỉ khi lắp cái mặt nạ vàng đó vào.

Mới là một bộ hoàn chỉnh.

Vậy nếu lắp cái mặt nạ vàng đó vào, giá cả chẳng phải sẽ tăng gấp đôi sao?

Ba trăm vạn, bốn trăm vạn?

Trời ơi!

Hai người không thể không kích động!

Đại Kim Nha mơ mơ màng màng nhìn nửa ngày, đột nhiên phát hiện trên hộp sọ dường như thật sự thiếu một thứ.

Sau đó hắn cẩn thận nhớ lại.

Dường như thiếu một cái mặt nạ!

Dựa theo mô tả về Hoàng Kim Chiến Giáp của Kim Quốc Đại Tướng Quân Quan Vũ trong truyện, hình như thật sự thiếu một cái mặt nạ vàng rất quan trọng!

Cái mặt nạ vàng tượng trưng cho thân phận của Kim Quốc Đại Tướng Quân.

Sau đó cả người hắn run rẩy, không thể tin được nhìn về phía ba người.

Run rẩy, cẩn thận hỏi. "...Không phải ngay cả mặt nạ...

Mặt nạ vàng cũng tìm thấy rồi chứ?!" Sau đó hắn nhìn.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người kích động gật đầu. "Xì ~" Đại Kim Nha hít một hơi khí lạnh, suýt nữa thì ngất xỉu!

Quá sức kinh người rồi!

Mẹ kiếp!

Ba tên này đã làm gì thế?

Chẳng lẽ thật sự như lời bọn họ nói, Long ca đại phát thần uy?

Giống như quay phim vậy, càn quét cả ổ của người ta rồi sao?

Cho nên mặt nạ vàng.

Thật sự nằm trong tay ba người họ?

Trong khoảnh khắc đó.

Đại Kim Nha thậm chí còn có một suy nghĩ độc ác.

Nếu là thật.

Hắn sẽ mang cả bộ Hoàng Kim Chiến Giáp đó, chạy trốn!

Bất kể thân bằng hảo hữu, bất kể anh em.

Mẹ nó!

Tiền tài là quan trọng nhất.

Nếu thật sự có mặt nạ vàng.

Bán cả bộ Hoàng Kim Chiến Giáp đó đi.

Không có một nghìn vạn.

Thậm chí không có tư cách mở miệng!

Một nghìn vạn chứ!

Tiền cả đời mới kiếm được.

Lão tử phải mở bao nhiêu cửa hàng đồ cổ mới kiếm lại được chứ!

Nhưng đột nhiên hắn nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của Tiêu Long.

Cả người hắn đột nhiên rùng mình một cái.

Chương 375

Lập tức tỉnh táo lại.

Khoảnh khắc đó.

Hắn thật sự bị dọa sợ.

Dường như suy nghĩ trong lòng hắn trực tiếp bị Tiêu Long biết được vậy.

Đại Kim Nha giả vờ kinh ngạc, mạnh mẽ uống một chai rượu trắng.

Mới bình tĩnh lại.

Hắn cẩn thận hỏi: "Mặt nạ vàng ở đâu?" Sau đó kinh ngạc nhìn thấy, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người kích động nhìn về phía Tiêu Long.

Lúc này Đại Kim Nha.

Thật sự trong lòng hít một hơi khí lạnh, bị dọa rồi!

Long ca, mau lấy ra đi!

Chú lắp thành một bộ rồi bán hết, ít nhất cũng được ba trăm vạn, lúc đó mỗi người một trăm vạn, chẳng phải quá đẹp sao!

Không không không Bàn Tử!

Cậu có lẽ chưa hiểu ý tôi!

Giáp vàng quý trọng, kiếm vàng cũng giá trị liên thành, nhưng thứ thực sự quý giá là mặt nạ vàng!

Nói thật nhé, có mặt nạ vàng, lắp thành một bộ giáp chiến vàng hoàn chỉnh, thì giá trị là... bấy nhiêu!

Đại Kim Nha giơ ra hai ngón tay.

Sau đó Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất sững sờ.

Đứng hình hồi lâu, mới không thể tin nổi khẽ hỏi.

“Hai mươi triệu?” “Hai mươi triệu!” Hự...

ặc...!

Vương Bàn Tử hít một hơi lạnh, lập tức co giật.

“Long ca đợi đã, mau lấy ra đi!” “Đúng đó, để tôi được mở mang tầm mắt!” “A Long à, đừng giấu nữa, mau lấy ra cho tôi sướng con mắt cái nào!” Ba người nôn nóng nói, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Bởi vì mọi người đều rõ.

Nếu Tiêu Long lấy đồ ra, sau đó hợp thành một bộ giáp chiến vàng hoàn chỉnh.

Đợi Đại Kim Nha đem đi bán, thì sẽ được mấy chục triệu đó nha.

Bốn người có thể chia được bao nhiêu tiền?

Mấy trăm vạn!

Trời đất ơi!

Từng người một làm sao mà không kích động được chứ?

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Long lại mặt mày bất đắc dĩ nói.

“Cái đó thật sự ngại quá, mặt nạ vàng bị tôi làm mất rồi.” “...” Một câu nói.

Cả ba người đều im lặng.

Lập tức câm nín!

Chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Long.

Ánh mắt tràn đầy không tin tưởng.

Sao có thể chứ?

Làm sao có thể!

Mặc dù lúc đầu ba người đều cho rằng cái mặt nạ vàng kia không đáng tiền.

Nhưng nó cũng là một khối vàng mà.

Ít nhất cũng mấy trăm gram, dù không đáng tiền, lấy ra cũng được mấy ngàn tệ.

Lại còn làm mất?

Sao có thể chứ?

Đừng nói là Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không tin, ngay cả Đại Kim Nha cũng không tin.

Nhưng mấy người nhìn dáng vẻ của Tiêu Long.

Lại có cảm giác như đang lừa người.

Dần dần, sắc mặt ba người hoàn toàn thay đổi.

Giống như vừa mất đi mấy trăm vạn vậy.

"Long ca, tôi biết anh đang đùa đúng không?

Anh lừa tôi chơi thôi đúng không?" Bàn Tử một chút cũng không tin, sau đó lại dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật nói.

Nhưng Tiêu Long lại nghiêm mặt.

Ba người hoàn toàn ngớ người ra.

Bàn Tử, ngay lập tức tức giận đến mức vỗ ngực đấm miệng.

"Trời đất quỷ thần ơi!

Long ca à!

Anh có biết mình đã làm gì không hả?

Mấy chục triệu đó!

Mấy chục triệu cứ thế mà biến mất rồi!" Bàn Tử vừa nói, giọng điệu đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Hồ Ba Nhất cũng nhìn Tiêu Long với vẻ hận không rèn sắt thành thép.

Huống chi Đại Kim Nha.

Thì càng tuyệt vọng hơn.

Giống như một người trước đó đang lái BMW, đột nhiên phải đạp xích lô vậy.

Điều đó đơn giản là không thể chấp nhận được.

Nhìn dáng vẻ của mấy người kia.

Tiêu Long thấy cũng gần đủ rồi.

Sau đó với vẻ mặt kỳ lạ nói.

"Không phải chỉ là một cái mặt nạ vàng thôi sao!

Có gì to tát đâu chứ?

Xem các cậu kìa, hấp tấp quá!" "Cái gì?

Chỉ là một cái mặt nạ vàng ư?

Long ca, tôi..." Vương Bàn Tử tức đến mức muốn chửi người.

Nhưng hắn không hoàn toàn mất đi lý trí, vì biết Tiêu Long rất mạnh.

Chương 376

Vạn nhất mà thật sự mở miệng chửi, e là lại ăn một cú đá nữa.

Tiêu Long trợn trắng mắt, vẻ mặt khinh thường nói.

“Xem các cậu kìa, hấp tấp quá!

Tôi mất mặt nạ vàng thì sao, chẳng phải còn có bảo bối khác sao.” “Còn có bảo bối gì nữa?

Mấy thứ đồng nát sắt vụn còn lại, không đủ làm nổi một phần của giáp vàng đâu!” Vừa nói xong.

Ngay cả Hồ Ba Nhất cũng gia nhập đội ngũ “trừng phạt” Tiêu Long.

Đúng lúc mấy người kia sắp “khẩu tru bút phạt”.

Tiêu Long đột nhiên đứng dậy.

Ba người giật mình, tưởng Tiêu Long muốn động thủ.

Nhưng đúng lúc này.

Họ lại phát hiện Tiêu Long quay người, ngay sau đó trước mặt mọi người, xuất hiện một cỗ quan tài khổng lồ.

Ba người lập tức ngây người.

Mắt trợn to tròn, như hai quả trứng bò!

Ánh mắt ba người, dần dần từ sợ hãi biến thành chấn kinh.

Ngay sau đó biến thành không thể tin nổi.

“Ngã cam!

Long ca, mẹ nó chứ, anh bê cả quan tài vàng về à?” “Trời đất ơi!

Anh làm cái quái gì vậy?!" "A Long, tôi... tôi..." Cả Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đều không nói nên lời.

Đại Kim Nha.

Cả người trực tiếp nhảy dựng lên.

Lập tức lao tới quan tài vàng, từng tấc từng tấc kiểm tra.

Ánh mắt dần trở nên, kinh ngạc, kinh hỉ, rồi lại càng kinh hỉ!

Cho đến cuối cùng.

Hắn thở ra một hơi thật dài.

Không thể tin nổi quay người lại, nhìn Tiêu Long hỏi.

"Long ca...

Anh... sẽ không phải... cái trong truyền thuyết... quan tài vàng trường sinh bất lão đó chứ?" Đại Kim Nha căn bản không biết.

Vốn dĩ nói chuyện rất lưu loát, lúc này lại cà lăm.

Nhưng ngay sau đó, thấy Tiêu Long gật đầu.

Hắn ta hít một hơi khí lạnh thật mạnh.

Đại Kim Nha trực tiếp nhảy lên quan tài vàng, rồi bò hẳn lên, đứng trên đỉnh quan tài vàng, kích động gào lớn.

"Mặt nạ vàng cái cóc khô!

Có thứ này, dựa vào thứ này, ba mươi triệu còn chưa đủ!" Đại Kim Nha vừa nói, vừa kích động dùng sức dậm hai chân lên quan tài vàng.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang ngửa mặt nhìn lên bên dưới.

Lập tức ngây người!

Vốn tưởng đã bỏ lỡ hai mươi triệu.

Ai ngờ chớp mắt một cái, ba mươi triệu lại sắp tăng giá!

Trời đất ơi!

Long ca của chúng ta...

Ngầu bá cháy!

Đẹp trai!

Khủng khiếp!

Vô địch!

Chỉ vì nhãn lực.

Xứng đáng kiếm tiền lớn.

Xứng đáng có được bảo bối.

Xứng đáng ngầu lòi!

Nhanh chóng.

Khi ba người bình tĩnh lại, khi ba người yên lặng ngồi trước mặt Tiêu Long.

Khi nhìn thấy dáng vẻ nhẹ như mây của Tiêu Long, cuối cùng họ cũng hiểu ra.

Tại sao một cỗ quan tài vàng lại đáng tiền đến vậy.

Bởi vì trong truyền thuyết, quan tài vàng của Kim quốc đại tướng quân.

Có tác dụng khiến người chết sống lại!

Mặc dù là truyền thuyết.

Nhưng tác dụng nuôi dưỡng thi thể thì là thật.

Bởi vì Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã tận mắt chứng kiến.

Khi Kim quốc đại tướng quân xuất hiện.

Chẳng khác gì một người sống.

Hoặc là không khác gì lúc chết.

Giữ được ngàn năm không hư thối!

Chẳng phải đó là minh chứng cho giá trị của nó sao?

Có thể rồi!

Cho nên chỉ cần tìm đúng người.

Đừng nói ba mươi triệu.

Nói không chừng còn có thể bán được bốn mươi triệu!

Vì vậy Tiêu Long, trực tiếp giao nhiệm vụ này cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha cả người run rẩy nhận nhiệm vụ.

Trước khi đi, Tiêu Long còn dặn dò vài câu.

Chương 377

“Long ca cứ yên tâm, nếu có tin tức về Quỷ Nhãn, dù chỉ là một bức tranh, tôi sẽ báo cho anh ngay lập tức!” “Vậy được rồi Long ca, anh cứ ăn đi, tôi đi liên hệ người mua đây.” “Nhìn thấy thứ này, tôi không còn tâm trạng ăn cơm nữa rồi!

Gặp lại sau!” Nói xong.

Hắn cũng chẳng thèm quan tâm đến Tiêu Long và mấy người kia, quay người bỏ chạy.

Muốn đi liên hệ người mua.

Muốn kiếm tiền.

Kiếm tiền lớn!

Ba người sau khi thưởng thức một bữa ăn ngon.

Nhanh chóng quay về đợi tin tức.

Trong mấy ngày tiếp theo, họ chơi bời tự do tự tại, vui vẻ vô cùng.

Một tuần sau, tiền đã về tài khoản.

Trải qua những nỗ lực không ngừng nghỉ của Đại Kim Nha.

Chủ yếu là một bộ quan tài vàng thật sự quá đắt hàng.

Trong hai ngày, có hơn chục người muốn mua.

Mấy ngày tiếp theo là đàm phán giá tiền.

Những chuyện vặt vãnh này đều giao cho Đại Kim Nha xử lý.

Đại Kim Nha cũng vô cùng tận tâm tận lực.

Bởi vì bán càng nhiều.

Tiền hoa hồng càng nhiều.

Cho nên hắn ta đã không ngừng nỗ lực quảng bá.

Cuối cùng đẩy giá lên 35 triệu.

Cộng thêm mấy bộ giáp vàng kia.

Cho nên giá giao dịch cuối cùng.

Trực tiếp đạt tới con số kinh người bốn mươi triệu.

Sau đó tiền về tài khoản.

Tiêu Long đương nhiên lấy phần lớn.

Một mình hắn lấy 3 triệu.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng được ba triệu tiền hoa hồng.

Phần còn lại thì Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chia nhau.

Mấy người đó kiếm được bội tiền.

Trực tiếp mỗi người một căn tứ hợp viện.

Ăn uống chơi bời thỏa thích ba ngày.

Đến các loại câu lạc bộ chơi bời.

Đủ thể diện rồi.

Đặc biệt là Bàn Tử.

Hắn ta ra vẻ khoe khoang đến phát ghét.

Hận không thể cho cả thiên hạ biết mình đã kiếm được tiền.

Phát tài lớn.

Mỗi lần đi chơi đều phải gọi ba cô gái.

Một cô rót rượu, một cô trò chuyện, một cô phục vụ.

Trong khi ba người kia đang ăn chơi trác táng.

Việc đi ra ngoài tìm kiếm tin tức.

Đương nhiên lại giao cho Đại Kim Nha.

Mỗi ngày gặp mặt.

Trao đổi thông tin đã tìm được.

Ba ngày sau, khi Tiêu Long và hai người kia đang chơi ở câu lạc bộ.

Đại Kim Nha vội vã xông vào.

"Ai đó, tìm chết à!

Không biết đây là địa bàn của Bàn gia tôi sao?" Bàn Tử không thèm nhìn.

Trực tiếp gầm lên về phía cửa.

Nhưng lúc này Đại Kim Nha làm sao mà để ý tới.

Ba tiếng trước.

Cuối cùng hắn đã dò la được một tin tức qua nhiều kênh khác nhau.

Có người cầm một bức tranh vẽ Tinh Tuyệt Chi Nhãn, khắp nơi chiêu mộ người.

Tìm kiếm một số người tài lạ.

Trên bức tranh, là một phong thư mời.

Của Cục Văn vật Quốc gia.

Vì vậy đó là một đội khảo cổ.

Nhưng không phải người thường.

Khi Đại Kim Nha xem được tin tức này, cả người hắn kích động.

Bởi vì đó chẳng phải là con mắt mà Long ca đang tìm sao?

Cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Hắn muốn đưa cho Long ca.

Sau này có đồ tốt, Long ca chẳng phải sẽ giao hết cho hắn sao?

Vì vậy sau khi điều tra rõ ràng.

Hắn nhanh chóng chạy tới.

“Long ca, tìm được rồi, có manh mối!

Con mắt quỷ đó!” Vừa nói, hắn trực tiếp cầm ảnh chạy đến trước mặt Tiêu Long.

“...” Vương Bàn Tử đang say rượu vừa chửi người.

Trực tiếp bị Tiêu Long một cước đá bay sau đó lập tức tỉnh táo.

Hắn nhanh chóng đuổi đám phụ nữ đi.

Cả phòng bao chỉ còn lại bốn người.

Khi nhìn thấy con mắt trên bức ảnh, không chỉ Tiêu Long.

Chương 378

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng kinh hỉ.

Mấy người bàn bạc một hồi.

Lập tức chuẩn bị lên đường.

Tiêu Long lập tức hiểu ra, đội khảo cổ của Giáo sư Trần sắp khởi hành rồi.

Vì vậy sau khi Đại Kim Nha sắp xếp xong thân phận, ba người trực tiếp hành động.

Còn về Đại Kim Nha, hắn lo liệu hậu cần.

Đợi Tiêu Long và mấy người kia mang bảo bối trở về.

Đến ngày thứ hai, Tiêu Long và ba người kia trực tiếp tiến thẳng đến khu khảo cổ.

Trong một con hẻm hẻo lánh.

Cuối cùng cũng tìm thấy đội khảo cổ bí mật đó.

Nhưng chưa bước vào.

Lòng Tiêu Long đã căng thẳng.

Bởi vì hắn không biết, liệu sự xuất hiện của mình có làm thay đổi một số điều không.

Ví dụ như về Tuyết Lỵ Dương!

Tuyết Lỵ Dương của thế giới này và Tuyết Lỵ Dương của thế giới kia.

Rốt cuộc có mối quan hệ gì, có vướng mắc gì không?

Hay lại không phải cùng một người.

Nếu không phải cùng một người, thì nên đối mặt thế nào?

Trong giây lát, Tiêu Long lần đầu tiên cảm thấy căng thẳng.

Nhưng hắn lại bị Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất kéo thẳng vào trong.

Hai người kia nghĩ Tiêu Long, thấy đội khảo cổ này, thì ngại ngùng không dám vào!

Mà không biết Tiêu Long chỉ lo lắng về một người trong đó mà thôi.

Dưới sự kéo mạnh mẽ đó.

Tiêu Long và ba người bước vào trong sân.

Nhưng vừa mới bước vào cửa.

Ba người đã gặp một đại mỹ nữ.

Nhìn thấy người đẹp lai đó trong tích tắc.

Tiêu Long lập tức sững sờ tại chỗ.

Bởi vì cô ấy trông thật sự y hệt.

Không hề có một chút thay đổi nào.

Điều khiến Tiêu Long vô cùng khó chịu là.

Người đẹp trước mặt này, nhìn Tiêu Long với ánh mắt dường như có chút nghi ngờ, có chút lạ lẫm, nhưng lại duy nhất không có sự kinh hỉ.

Cũng đúng thôi, Tuyết Lỵ Dương trước mắt.

Căn bản không hề nhận ra Tiêu Long!

Vương Bàn Tử đứng một bên.

Nhìn thấy một cô nàng đại mỹ nữ như vậy.

Cả người hắn kích động.

Trực tiếp vận dụng mấy ngày nay học được chiêu cua gái từ Tiêu Long.

Tiến lên muốn làm quen với người đẹp.

“Eo ôi!

Cô nương xinh đẹp thật nha!

Không biết đã có...” Nhưng lời chưa nói xong.

Lập tức bị Tiêu Long một tay kéo lại, sau đó đẩy sang một bên.

Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn mọi thứ.

Nửa ngày không phản ứng.

Làm gì vậy?

Chẳng lẽ ngay cả một đại mỹ nữ cũng không buông tha sao?

Nhìn nồi ăn bát?

Vương Bàn Tử tủi thân cực kỳ.

Nhưng hắn lại phát hiện, ánh mắt của đại mỹ nữ đó nhìn Tiêu Long, quả thực dường như không giống bình thường.

Dường như càng cảm thấy hứng thú hơn.

Đúng lúc này, đại mỹ nữ lai Tuyết Lỵ Dương, từng bước đi đến trước mặt Tiêu Long.

Hơi mang vẻ châm chọc nhưng lại rất tự nhiên hỏi.

“Hình như tôi đã gặp anh ở đâu đó?

Anh không nhận ra tôi sao?” Một câu nói.

Cả trái tim Bàn Tử đều lạnh lẽo.

Ni mã!

Rốt cuộc là quỷ gì vậy?

Tại sao mỗi đại mỹ nữ, dường như đều quen biết Long ca?

Chẳng lẽ Long ca thật sự đẹp trai đến mức đó sao?

Đẹp trai đến mức khiến bất kỳ mỹ nữ nào cũng không thể bỏ qua sao?

Sau đó bỏ qua tất cả những người xung quanh sao?

Bàn Tử nội tâm tuyệt vọng nghĩ.

Nội tâm Hồ Ba Nhất, cũng không khác Vương Bàn Tử là bao.

Chỉ là anh ta trầm tính hơn.

Không bao giờ thể hiện ra ngoài.

Đúng lúc này, một câu nói của Tiêu Long suýt nữa khiến hai người họ ói ra.

"Có lẽ kiếp trước hai chúng ta là một đôi." "..." Đúng là ni mã không biết xấu hổ mà!

Long ca đó ư?

Sao lại biến thái như vậy?

Kỹ thuật tán gái, ngôn ngữ.

Thần thái, thái độ, biểu cảm, quả thực không còn gì để nói!

Chương 379

Cứ như thật vậy.

Đừng nói là mấy cô gái dễ tin.

Ngay cả Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tự cho là biết rõ tình hình cũng suýt chút nữa tin rồi.

Hai người nội tâm vô cùng chấn động.

Chẳng lẽ Long ca là...

Vua tán gái mạnh nhất?

Thật sự là loại tồn tại có thể khiến con gái tự nguyện theo sao!

Lại so sánh hai người họ với Long ca.

Trời ơi!

Khoảng cách cũng quá lớn rồi.

Điều khiến hai người họ cảm thấy lạnh sống lưng nhất.

Là cô nàng đại mỹ nữ lai kia, thật sự tin rồi.

Chủ động đưa ra bàn tay ngọc.

"Được thôi, anh đẹp trai, tôi là Tuyết Lỵ Dương, rất vui được làm quen, tôi có thể kết bạn với anh không?" "Đương nhiên, tôi là Tiêu Long, rất vui được làm quen với cô gái xinh đẹp như cô." "???" "..." Trong tình huống Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mặt mày ngơ ngác.

Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương lại một lần nữa làm quen.

Giống như có một sợi dây vô hình kết nối vậy.

Hai người nhanh chóng trò chuyện vui vẻ như những người bạn cũ đã quen biết nhiều năm.

Đúng lúc này, những người khác trong đội khảo cổ xuất hiện.

Chỉ là khi thấy Tuyết Lỵ Dương và Tiêu Long trò chuyện vui vẻ như vậy.

Từng người một đều sững sờ.

Mặt đầy vẻ khó tin nhìn hai người.

Thật sự khó mà tưởng tượng được.

Một đại mỹ nữ lạnh lùng thường ngày nói không quá mấy câu, hôm nay lại thay đổi tính nết.

Trò chuyện hăng say với một người lạ đến vậy.

Chẳng lẽ hai người họ quen nhau?

Hay vốn là bạn bè?

Thậm chí là mối quan hệ nam nữ bạn bè sao?

Nếu không thì, làm sao có thể?

Một mỹ nữ băng sơn, bình thường ngay cả giáo sư Trần cũng lười để ý tới.

Hôm nay lại bất thường.

Nói nhiều đến thế.

Vui vẻ cười nói.

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Bao gồm cả giáo sư Trần.

Huống chi những người khác.

Ông lão Hách Ái Quốc, và Vương Khải Toàn với vẻ mặt đầy địch ý.

Bởi vì Vương Khải Toàn này, vốn đã có ý với Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng mỗi lần tiến lên bắt chuyện đều bị từ chối thẳng thừng.

Đội khảo cổ đã thành lập nhiều ngày như vậy.

Hai người họ nói chuyện với nhau không quá mười câu.

Nhưng bây giờ thì sao?

Nữ thần trong lòng hắn, người phụ nữ mà hắn thề nhất định phải có được.

Lại đang vui vẻ cười nói với một người lạ.

Một người đàn ông lạ mặt.

Làm sao mà nhịn được chứ?

Đơn giản là không thể nhịn nổi!

Nhưng sự thật lại là như vậy.

Cho nên Vương Khải Toàn trong lòng ghen tị quá chừng!

Nhìn thấy lửa ghen bùng lên từ trong mắt.

Đúng lúc đó đột nhiên nghe Tiêu Long và ba người kia đến xin ứng tuyển.

Khóe miệng hắn lập tức lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trong lòng thầm thề: Lão tử mà để mấy người chúng mày vào đội khảo cổ, lão tử sẽ viết ngược chữ "Vương"!

Không ai biết.

Một cuộc trò chuyện bình thường.

Đã khiến Vương Khải Toàn, một kẻ lòng dạ hẹp hòi, trong lòng diễn ra nhiều kịch tính đến vậy.

Vì vậy, nhìn thấy mấy người làm quen nhau xong.

Giáo sư Trần suýt chút nữa đã giữ ba người lại vì Tiêu Long

dường như quen biết Tuyết Lỵ Dương.

Vương Khải Toàn trực tiếp nhảy ra.

Giọng điệu âm dương quái khí.

"Giáo sư, như vậy e là không ổn lắm phải không?

Ai biết họ có phải loại người thường xuyên ăn chơi lêu lổng không?

Vạn nhất không có chút bản lĩnh nào, không những làm chậm hành trình của chúng ta, mà vạn nhất gặp nguy hiểm thì sao?" Vương Khải Toàn vừa nói như vậy.

Sắc mặt mấy người kia đều không khỏi cứng đờ.

Trong lòng thầm nghĩ, cậu thanh niên này sao vậy?

Muốn khảo nghiệm thì cũng phải uyển chuyển một chút chứ.

Sao lại giống một kẻ không có đầu óc vậy?

Nhưng đã đề xuất rồi, đương nhiên cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Vì vậy Giáo sư Trần đành phải rất uyển chuyển hỏi.

"Tiểu Vương đồng chí nói đúng, nhiệm vụ khảo cổ lần này của chúng ta cũng rất nguy hiểm, cho nên cần tìm một số người tài giỏi, không biết mấy cậu có bản lĩnh gì không?" Khi Giáo sư Trần hỏi câu đó, Vương Khải Toàn trong lòng bắt đầu cười lạnh.

Hắn quyết định, bất kể Tiêu Long và mấy người kia có bản lĩnh gì, hắn cũng sẽ phản đối.

Ngay cả khi không thể phản đối được, hắn cũng phải khiến họ thể hiện, tốt nhất là phải đụng vào hoặc trùng hợp với năng lực của hắn.

Ví dụ như khả năng nhận biết văn tự cổ xưa Quỷ Động Văn.

Chương 380

Nghe những lời này, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất suýt nữa bật cười.

Đang chuẩn bị kể lại những thành tích lừng lẫy của Tiêu Long một lượt.

Thì lại bị Tiêu Long vẫy tay ngăn lại.

Trong khi hai người họ mặt mày ngơ ngác.

Tiêu Long thản nhiên mở miệng.

"Ba chúng tôi biết chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành." Chỉ một câu nói bình thường đó.

Bốn người Giáo sư Trần trực tiếp bùng nổ.

"Không thể nào!

Sao các cậu có thể biết chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành được chứ?" Vương Khải Toàn trực tiếp nổi khùng lên.

Mấy người Giáo sư Trần cũng vậy.

Mặt đầy vẻ chấn kinh nhìn Tiêu Long và hai người kia.

Đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương.

Trong lúc chấn kinh, ánh mắt nhìn Tiêu Long càng thêm tò mò.

Một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Một người đàn ông ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy vô cùng quen thuộc như vậy.

Bây giờ cũng biết chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mặc dù không biết anh ta biết bao nhiêu, nhưng dù chỉ biết bốn

chữ đó thôi.

Cũng không phải người bình thường rồi.

Lúc này, mọi người thầm nghĩ.

Bởi vì mục tiêu lần này là đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy sao?

Đúng lúc này, Giáo sư Trần vẻ mặt nghiêm trọng nói.

"Các cậu chắc chắn biết chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử không nói gì, Tiêu Long trực tiếp mở miệng.

"Nhiều quá thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi có một con Tinh Tuyệt Chi Nhãn." Tiêu Long vừa nói xong nửa câu đầu, Vương Khải Toàn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt mấy người khác cũng hơi thất vọng.

Nhưng khi Tiêu Long nói xong nửa câu cuối, bốn người đột nhiên trợn tròn mắt.

Không thể tin nổi nhìn Tiêu Long.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này cũng cuối cùng hiểu ra.

Tại sao trước đó Tiêu Long lại kích động đến vậy khi có được Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

Thì ra nó thật sự ẩn chứa một bảo bối lớn đó nha!

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Giáo sư Trần và các chuyên gia khảo cổ kia.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau.

Trong lòng tràn đầy kích động.

Quả nhiên.

Theo Long ca thì mãi mãi có thịt ăn.

Nhưng đúng lúc này, Vương Khải Toàn lại phát điên rồi.

Bị những suy nghĩ hỗn loạn và tự cho là đúng của mình dồn đến phát điên.

Hắn ta trực tiếp lao về phía Tiêu Long như một con chó dại gào lên.

"Lừa người!

Sao có thể có Tinh Tuyệt Chi Nhãn được, sao có thể biết về Tinh Tuyệt Chi Nhãn được chứ?!" "Tiểu Vương?!" Nhưng hắn chưa nói xong, trực tiếp bị Giáo sư Trần cắt ngang.

"Thưa thầy, em..." "Im miệng!

Chê chưa đủ mất mặt sao?

Cậu là nghiên cứu sinh, có một chút lễ phép nào không?

Có biết nói chuyện bằng sự thật không?

Đừng ở đây làm trò lố nữa có được không!" "..." Vương Khải Toàn mặt đầy oán hận ngậm miệng lại.

Chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Long với ánh mắt tràn đầy địch ý vô tận.

Không chỉ là hận đoạt tình, mà còn là sự sỉ nhục vừa rồi.

Giáo sư của hắn chưa bao giờ mắng hắn vì người ngoài.

Nhưng hôm nay, lại không nể mặt mà mắng hắn.

Vương Khải Toàn không những không nhận ra nguyên nhân của mình, mà ngược lại còn cảm thấy tất cả đều do Tiêu Long.

Cái tên tiểu bạch kiểm đáng ghét này!

Đúng lúc này, Hách Ái Quốc nãy giờ vẫn im lặng đứng một bên, với vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Chàng trai trẻ, cháu có thể cho tôi xem Tinh Tuyệt Chi Nhãn trong truyền thuyết không?” Tiêu Long nhướn mày, vô cùng hào phóng.

“Đương nhiên.” Một câu nói, hắn trực tiếp lấy ra Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

Một khí độ như vậy.

Lập tức khiến hai ông lão nhìn hắn bằng con mắt khác.

Đương nhiên cũng bao gồm Tuyết Lỵ Dương!

Ánh mắt nhìn Tiêu Long.

Sáng rực rỡ!

Cho nên khi Tiêu Long lấy Tinh Tuyệt Chi Nhãn ra.

Vương Khải Toàn mặt đầy vẻ không tin.

Trong nội tâm bắt đầu gào thét.

Một tên tiểu bạch kiểm làm sao có thể có thứ này?

Ông trời tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Liên tục đối đầu với ta sao?

Cướp đi người phụ nữ ta thích thì thôi đi.

Lại còn lấy ra thứ quý giá đến vậy.

Làm sao có thể?

Tại sao lại như vậy chứ?

Đặc biệt khi nhìn thấy ánh mắt kích động của Tuyết Lỵ Dương và mấy người kia khi nhìn Tiêu Long.

Tâm trạng Vương Khải Toàn hoàn toàn không tốt.

Nhưng Tiêu Long đã đưa cả bằng chứng ra, thật sự khó mà tìm ra bất kỳ lý do nào để phản bác.

Hắn chỉ có thể đứng một bên nhìn như một người vợ oán giận, như một kẻ ngốc.

Chương 381

Ngay cả một chút cơ hội phản đối cũng không có.

Đúng lúc này, khi hai ông lão Hách Ái Quốc hỏi Tiêu Long về Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

Trong mắt Tuyết Lỵ Dương chỉ còn lại Tiêu Long.

Bởi vì cảm giác quen thuộc đó càng ngày càng rõ ràng.

Phảng phất như thật sự giống như Tiêu Long đã nói trước đó.

Kiếp trước hai người họ có thể là tình nhân.

Trong lúc mọi người chấn kinh, cũng xác nhận được tính chân thực của Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

Đặc biệt là từ trên đó nhìn thấy một số Quỷ Động Văn.

Càng khiến họ tin rằng, Tiêu Long tuyệt đối là một cao thủ.

Ít nhất cũng rất hữu ích cho hành động lần này.

Vì vậy, có cần khảo nghiệm nữa không?

Căn bản là không cần khảo nghiệm nữa rồi.

Người ta có thể lấy ra bảo vật quan trọng như vậy, lại biết chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tham gia đội khảo cổ, đơn giản là sự may mắn của mọi người đó nha!

Ai có thể ngăn cản?

Ai có thể chê bai?

Ai có thể khiến người ta không vui chứ?

Thậm chí nên trải thảm đỏ mời người ta về.

Dù phải trả cái giá rất lớn.

Thậm chí nếu Tiêu Long thật sự ghét Vương Khải Toàn.

Trong lòng mọi người đều nghĩ sẽ đá Vương Khải Toàn ra, không cho tham gia hành động lần này.

Chỉ để lấy lòng Tiêu Long.

Nhưng cuối cùng nhìn thấy Vương Khải Toàn tên đó một mình ở bên cạnh tự kỷ.

Không còn gây sự hay tìm chết nữa.

Đặc biệt là cậu thiếu niên kia dường như trực tiếp quên bẵng Vương Khải Toàn đi rồi.

Cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Trong lòng mọi người, đó là sự rộng lượng và phong thái.

Xứng đáng là nhân vật lớn.

Xứng đáng là thiếu niên xuất sắc.

Một sự độ lượng như vậy.

Tốt hơn Tiểu Vương đồng chí không chỉ mấy chục lần.

Giáo sư Trần, người bình thường thấy học sinh này không tệ, đột nhiên phát hiện Vương Khải Toàn tên nhóc này, còn thiếu rất nhiều thứ.

Không đủ rộng lượng.

Không có tầm nhìn.

Không thể độc lập đảm đương một phương.

Hơi có lòng dạ hẹp hòi.

Xem ra cần phải khảo nghiệm thêm hai năm nữa.

Giáo sư Trần trong lòng nghĩ vậy.

Vương Khải Toàn căn bản không biết.

Chỉ vì một biểu hiện nhỏ.

Suýt chút nữa đã hủy hoại cả cuộc đời mình.

"Nếu đã như vậy, vậy tôi rất hoan nghênh các cậu gia nhập đội của chúng tôi." Giáo sư Trần đưa cành ô liu về phía Tiêu Long và hai người kia.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau.

Không nhịn được lén lút giơ ngón cái về phía Tiêu Long.

Long ca ngầu bá cháy nha!

Vài ba câu nói.

Không những không cần phải trải qua bất kỳ khảo nghiệm nào khác.

Mà ngược lại còn khiến người ta tự mình đưa tay ra mời.

Thật là đãi ngộ cấp cao biết bao!

Rồi nhìn xem những tên đánh thuê được chiêu mộ kia.

Trực tiếp bị ném cho chút tiền đặt cọc, rồi bị cho ra rìa.

Khoảng cách đừng có quá lớn.

Nhưng dáng vẻ đó.

Mấy người lại phát hiện Tiêu Long có vẻ không hài lòng.

Lập tức mấy người kia trong lòng kinh hãi.

Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương, người luôn quan sát sắc mặt

người khác, tò mò hỏi.

“Long ca, anh có yêu cầu gì sao?” Khóe miệng Tiêu Long lộ ra nụ cười.

Mấy người kia lập tức hiểu ra vấn đề.

“Không hổ danh đại mỹ nữ, khả năng quan sát sắc mặt thật lợi hại.” “Nếu các người cũng rất hài lòng với tôi, vậy không nên nói chuyện thù lao sao?

Chẳng lẽ tôi làm việc không công cho các người sao?” Một câu nói của Tiêu Long.

Bàn Tử lập tức kích động.

“Đúng vậy, đâu thể để Long ca của tôi làm không công được!” “Đương nhiên là không được rồi, đương nhiên sẽ có thù lao, tiền đặt cọc trước là 1 vạn đô la Mỹ thì sao?” Hách Ái Quốc lập tức báo giá.

Thực tế đã cao rồi.

Tương đương với 10 vạn tệ đó nha!

Nhưng mấy người đột nhiên thấy, Tiêu Long không hài lòng lắc đầu.

Sau đó trực tiếp giơ ra năm ngón tay.

“5 đô la Mỹ?” Hách Ái Quốc thử hỏi.

“No, no, no! 5 vạn!” Tiêu Long thản nhiên nói ra mấy chữ, tất cả mọi người không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả những nhân vật lớn như Hách Ái Quốc, Giáo sư Trần cũng không nhịn được mà sắc mặt hơi thay đổi.

Vương Khải Toàn nãy giờ vẫn im lặng.

Chương 382

Cũng không nhịn được nữa, trực tiếp nhảy ra.

“Không thể nào, cướp tiền à? 50 vạn đô la Mỹ?

Anh nghĩ mình là ai chứ?

Có đáng giá...” Nhưng lời hắn chưa nói xong.

Trực tiếp bị Tuyết Lỵ Dương cắt ngang.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương nhìn Tiêu Long thật sâu, trong lòng cô có một giọng nói bảo cô hãy đồng ý.

Nhưng cô hỏi một câu: “Tại sao?” “Bởi vì tôi biết Quỷ Động Văn!” Tám chữ đơn giản đó.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Giáo sư Trần, trực tiếp hít một hơi khí lạnh.

Vương Khải Toàn, mắt lập tức trợn tròn.

Hắn ta muốn bất chấp tất cả mà so tài với Tiêu Long một phen.

Nhưng đột nhiên lại nghĩ, lỡ đâu thua thì sao?

Lúc này, hắn không còn sự tự tin như trước nữa.

Thậm chí bắt đầu nghi ngờ năng lực của chính mình.

Hoặc là, hắn bị sức mạnh và khí chất của Tiêu Long làm cho sợ hãi.

Hắn hé miệng ra.

Cuối cùng nuốt những lời đó xuống.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương và mấy người Giáo sư Trần lại kích động.

“Thật sự biết Quỷ Động Văn sao?!” “Nếu không thì sao tôi lại biết về Tinh Tuyệt Chi Nhãn chứ?

Không hiểu được chữ viết trên đó, tôi làm sao mà biết Tinh Tuyệt Cổ Thành được?” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, mặc dù biết Tiêu Long hình như đang lừa người.

Nhưng cũng cảm thấy rất sướng.

Ngay cả mấy chuyên gia của đội khảo cổ cũng có thể lừa được.

Nhìn xem bản lĩnh của Long ca.

Quá mẹ nó ngầu bá cháy rồi!

Điều ngầu bá cháy hơn là, phát hiện những người đó tin rồi.

Sau đó Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Giáo sư Trần mặt đầy kích động nắm chặt tay Tiêu Long.

“Đồng chí tốt ơi là tốt!

Đúng là cứu tinh của tôi rồi!

Cảm giác lần này, nhiệm vụ của tôi có thể hoàn thành thuận lợi hơn nhiều!” Ngay cả Tuyết Lỵ Dương, cũng mặt đầy kích động nhìn Tiêu Long.

“Cảm ơn anh, hy vọng lúc đó anh có thể giúp đỡ tôi nhiều hơn.” Tiêu Long gật đầu.

Những người khác có lẽ không biết ý nghĩa của câu nói đó, nhưng Tiêu Long thì hiểu.

Bởi vì một trong những mục đích lần này của Tuyết Lỵ Dương, là tìm kiếm người cha đã mất tích.

Về tình về lý.

Bất kể là đáp ứng Tuyết Lỵ Dương ở thế giới kia, hay Tuyết Lỵ

Dương ở thế giới này.

Giúp cô ấy tìm cha.

Tiêu Long nhất định phải làm!

Bởi vì chỉ cần tìm được ông nhạc phụ.

Chuyện của hai người họ chẳng phải sẽ thuận lý thành chương sao?

Cứ như vậy.

Đội ngũ nhanh chóng tập hợp.

Đến ngày thứ hai.

Những bóng dáng quen thuộc trong nguyên tác xuất hiện.

Ví dụ như Tát Đế Bằng, rồi Diệp Tâm Di.

Vừa mới xuất hiện.

Vẻ ngoài đẹp trai của Tiêu Long, trực tiếp thu hút Diệp Tâm Di, một kẻ mê trai đẹp!

Tiêu Long đẹp trai cứ thế mê hoặc Diệp Tâm Di.

Đợi sau khi đội ngũ tập hợp hoàn tất, mọi người trực tiếp xuất phát.

Chỉ là mục tiêu đầu tiên.

Không phải trực tiếp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mà trên đường đổi hướng.

Trước tiên đi Côn Luân Băng Sơn, tìm kiếm manh mối mà đội ngũ trước để lại.

Khi nghe tin tức này, Tiêu Long phát hiện sắc mặt Hồ Ba Nhất trầm trọng hẳn.

Không cần đoán Tiêu Long cũng hiểu, đó là những chiến hữu của Hồ Ba Nhất.

Những chiến hữu đã bị chôn vùi dưới sông băng Côn Luân mười mấy năm trước!

Còn có cả cô gái từng yêu thương.

Thế là Tiêu Long bắt đầu an ủi.

Dưới sự khuyên giải của Tiêu Long, Hồ Ba Nhất cuối cùng cũng hồi phục một chút.

Dù sao người chết như đèn tắt.

Người sống phải nhìn về phía trước.

Nếu có cơ hội giúp báo thù.

Hoặc mang hài cốt về, đó là sự tưởng niệm lớn nhất.

Nhanh chóng.

Ba ngày sau.

Mọi người lên chuyến tàu hỏa màu xanh lá cây hướng bắc.

Trên tàu hỏa.

Cuối cùng mọi người bàn bạc một số chuyện về Côn Luân Băng Sơn.

Nhưng đang nói.

Hồ Ba Nhất đột nhiên cắt ngang lời Giáo sư Trần, sau đó buồn bã nói.

“Những nguy hiểm khác tôi đều có thể dự đoán được, nhưng có một nguy hiểm thì không được, nguy hiểm đó là trí mạng.” “Ý anh là sao?” Tát Đế Bằng tò mò hỏi.

“Tôi từng đến sông băng Côn Luân, tiến vào bên trong.” Một câu

nói như vậy.

Mấy người kia hít một hơi khí lạnh.

Nhìn nhau.

Chương 383

Nội tâm chấn động vô cùng.

Trong lòng, không kìm được mà thầm nghĩ.

Trong đội ngũ của Tiêu Long này, ba người quả nhiên không ai là người đơn giản.

Không ai là hạng người bình thường.

Nhìn người cao lớn, đen sạm đó.

Từng là lính, đã thâm nhập sâu vào bên trong sông băng Côn Luân.

Trời ơi!

Chúng ta đã gặp phải một đội ngũ kho báu như thế nào vậy?

Còn tên Bàn Tử kia, không phải là một tay chuyên nghiệp, e là cũng không phải nhân vật đơn giản phải không?

Trong khi mọi người vẫn đang kinh ngạc.

Hồ Ba Nhất tiếp tục nói.

"Tôi từng gặp một loại sinh vật đáng sợ, sau đó tôi đã đọc rất nhiều tài liệu, cuối cùng cũng tìm được tên của nó, gọi là Hỏa Biều Trùng!" Khi ba chữ Hỏa Biều Trùng được nói ra.

Sắc mặt Giáo sư Trần và mấy người kia biến đổi, ngay sau đó kích động.

Hai ông lão nhìn nhau, rồi lại nhìn Tuyết Lỵ Dương.

Ba người nhanh chóng lấy ra mấy tấm ảnh, kích động hỏi.

"Không phải là thứ này chứ?" Chỉ thấy trên những tấm ảnh, lờ mờ vài con Hỏa Biều Trùng.

Một loại côn trùng biết bay, phát ra lửa, giống như bọ rùa bảy chấm, lại giống đom đóm.

Những tấm ảnh khác.

Là nghiên cứu chi tiết về loài côn trùng này.

Nhìn mấy tấm ảnh.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hiểu ra, nhóm người này nghiên cứu sông băng Côn Luân, e rằng đã không ít thời gian rồi.

Hồ Ba Nhất gật đầu.

Kể về sự nguy hiểm của Hỏa Biều Trùng.

Ví dụ như khi chạm vào người, người đó sẽ trực tiếp tự bốc cháy.

Ngay cả xương cốt cũng không còn!

Tất cả sẽ hóa thành tro bụi.

Giáo sư Trần và mấy người kia nhanh chóng phổ biến kiến thức về ghi chép về Hỏa Biều Trùng cho mọi người.

Nhưng càng nghe.

Tiêu Long thật sự không thể nghe tiếp được nữa, trực tiếp cắt ngang.

“Những thông tin thu thập được đó đều không có tác dụng lớn, đối với việc tôi đối phó với Hỏa Biều Trùng, hiệu quả không tốt.” “Nghe anh nói vậy, chẳng lẽ anh cũng biết Hỏa Biều Trùng?

Hoặc đã từng gặp?” Vương Khải Toàn cuối cùng cũng đợi được cơ hội, lại một lần nữa mở miệng châm chọc.

Tiêu Long liếc nhìn hắn một cái, không thèm coi tên tiểu lâu la như vậy ra gì.

Nghiêm túc nhìn những người khác, đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương.

“Tôi hy vọng mọi người hãy nghiêm túc đối phó với loại sinh vật này, bởi vì nó thực sự rất nguy hiểm.” “Không cần nghe lời của tôi, thứ đó không gọi là Hỏa Biểu Trùng, mà gọi là Thi Huỳnh.

Nó cũng không phải loại vật trong truyền thuyết mà các người nói, nó thực sự tồn tại.” “Thi Huỳnh?

Chẳng lẽ có liên quan đến thi thể?” Hách Ái Quốc không kìm được hỏi.

Tiêu Long gật đầu, tiếp tục nói.

“Loại vật này sở dĩ gọi là Thi Huỳnh, là vì nó sống trên thi thể, và lấy thi thể làm thức ăn, cho nên không chỉ nguy hiểm, mà còn có độc.” “Nó còn có một tên khác gọi là đom đóm dưới lòng đất, cũng là nguyên nhân vì sao lão Hồ nói người chạm vào nó sẽ tự bốc cháy.” “Bởi vì nó nuốt chửng thi thể, ngay cả cổ thi hàng trăm hàng ngàn năm cũng không buông tha, cho nên trong cơ thể nó tích tụ một lượng lớn quỷ hỏa, hay còn gọi là phốt pho, vì vậy giống như những con đom đóm bay lượn trong thế giới ngầm, mang theo ánh lửa!” “Loại vật này, thực tế là những con thú hộ vệ được một số chủng tộc thời thượng cổ sắp xếp trong mộ để bảo vệ lăng mộ.” “Trong truyền thuyết, lợi dụng Thi Huỳnh làm thú hộ vệ, đó là Thượng Cổ Ma Quốc trong truyền thuyết!” Một câu nói.

Sắc mặt mấy ông lão đều đại biến.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất cũng vậy.

Bởi vì họ cũng biết một số manh mối về Thượng Cổ Ma Quốc!

Mấy người mặt đầy vẻ khó tin nhìn Tiêu Long.

Trong nội tâm chấn động không sao tả xiết.

Chàng thiếu niên này.

Thật sự quá lợi hại rồi.

Kiến thức của anh ta.

Thật sự quá uyên bác.

Ngay cả Hách Ái Quốc và Giáo sư Trần hai người đều cảm thấy, mình không bằng Tiêu Long.

Đúng lúc này, Giáo sư Trần kích động nói.

"Tốt quá rồi!

Tiểu huynh đệ lợi hại như vậy, lần này tỷ lệ thành công của chúng ta lại tăng thêm mấy phần!" Mọi người đều rất tán thành, bao gồm cả mấy học trò hoặc những người đến giúp việc.

Người duy nhất cảm thấy bất mãn với Tiêu Long, e rằng chỉ còn lại một mình Vương Bàn Tử.

Hắn là người thể hiện ra rõ nhất.

Dù sao thì, kiến thức và năng lực của Tiêu Long đã được thể hiện rõ ràng trước mặt mọi người, không thể chối cãi.

Vì vậy, những người khác đều kích động, thực sự rất kích động.

Bởi vì có thêm một người như vậy, một nhân tài chuyên nghiệp như vậy, nhiệm vụ của mọi người có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Dù sao thì, những chuyên gia về ngôn ngữ, văn tự như giáo sư Trần, người đã nghiên cứu Quỷ Động Văn nửa đời người, cũng không dám nói là biết hết tất cả Quỷ Động Văn.

Nhưng Tiêu Long lại biết.

Lỡ đâu gặp phải một bia mộ hay biển báo nào đó, trong đó có vài chữ mà giáo sư Trần không giải thích được, mà Tiêu Long lại biết.

Điều đó càng thể hiện tầm quan trọng của Tiêu Long.

Nhưng hắn lại khác với Vương Bàn Tử, học trò của giáo sư Trần.

Bởi vì tất cả Quỷ Động Văn mà Vương Bàn Tử biết thì giáo sư Trần cũng biết, không có chút gì phát triển thêm.

Những người khác đều thích Tiêu Long, Tuyết Lỵ Dương cũng vậy.

Nhưng chỉ duy nhất Vương Bàn Tử không thích.

Bởi vì hắn cảm thấy Tiêu Long đã cướp hết hào quang của mình, khiến hắn không thể thể hiện trước mặt nữ thần, và rồi không chiếm được thiện cảm của nữ thần!

Đáng tiếc là cánh tay không thể vặn được đùi, hắn cũng chỉ có thể nén giận.

Cứ như vậy, đoàn người nhanh chóng xuất phát.Hai ngày sau, cuối cùng họ cũng đến được sông băng Côn Luân, điểm tiếp ứng tại địa phương.

Ba người Tiêu Long không khỏi cảm thán, đội khảo cổ chính quy có khác.

Hèn chi trước đó chẳng chuẩn bị bất cứ vật tư nào.

Hóa ra là đã có sẵn ở đây rồi, do người của quốc gia chuẩn bị chuyên nghiệp.

Toàn bộ là trang bị xa hoa, vật tư vô cùng phong phú.

Quan trọng hơn là còn có quân đội hộ tống.

Chương 384

Hồ Ba Nhất, người từng là lính, nhanh chóng gặp được vài chiến hữu cũ và vui vẻ trò chuyện.

Lúc này, những người trong đội khảo cổ không khỏi cảm thán.

Ba người Tiêu Long quả nhiên là những người phi thường.

Không chỉ kiến thức uyên bác, kỹ năng vượt trội, mà còn có nhân mạch rộng, thậm chí còn quen biết cả người trong quân đội.

Đặc biệt là khi họ mới xuất hiện, mọi người rõ ràng nhận thấy mấy người lính kia không mấy thân thiện.

Dù sao thì, trời lạnh cóng, lại phải hộ tống một đám người đi tìm chết.

Nói cho hay thì là khảo cổ, nói thẳng ra là đi gây chuyện vớ vẩn.

Đối với những người lính này, thà nghiên cứu vũ khí thực tế hơn.

Biết lịch sử cổ đại thì sao chứ?

Người hiện đại nên nhìn về phía trước.

Thế nhưng, khi Hồ Ba Nhất xuất hiện, và mấy người lính kia nhìn thấy anh ta, thái độ của họ lập tức thay đổi, cứ như thể gặp được người thân vậy.

Ban đầu, họ chỉ định hộ tống đến rìa sông băng, nhưng cuối cùng lại trực tiếp lên núi Côn Luân.

Mãi đến khi đi ra khỏi khu vực tuần tra, họ mới lưu luyến nhìn Tiêu Long và những người khác rời đi.

Mọi người trong đội thực sự không khỏi cảm thán.

Có người quen biết thì mọi việc dễ dàng hơn nhiều.

Vì vậy, trong phút chốc, họ trở nên thân thiết với ba người Tiêu Long, thực sự coi họ như người nhà và hòa nhập vào đội ngũ.Nhanh chóng, đoàn người đã tiến sâu vào sông băng Côn Luân.

Trời đã tối, phía trước khó đi, họ chỉ có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Cả đội mấy chục người cứ thế dựng trại.

Nhưng giữa trời băng tuyết, gió bắc gào thét, tuyết bay lả tả, trời lạnh cóng thực sự khiến người ta khó chịu.

Ngay cả khi ai nấy đều quấn chặt trong áo bông dày cộp, họ vẫn run cầm cập.

Khi mọi người nhóm lửa, vây quanh đống lửa để bổ sung lương thực, họ đột nhiên phát hiện Tiêu Long chỉ mặc áo đơn mỏng manh bên trong.

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Bởi vì ai nấy đều lạnh như chó, nhưng Tiêu Long lại không hề cảm giác gì!

Sắc mặt hồng hào, khí tức vững vàng, nếu không phải hắn đang khoác một chiếc áo bông bên ngoài, mọi người thật sự sẽ không nghĩ rằng Tiêu Long đang ở trong sông băng lớn âm hai, ba mươi độ.

Những người khác thì không, chỉ loáng thoáng đoán mò.

Trong đội, Diệp Nhất Tâm dường như không thể chịu đựng thêm được nữa.

Quan trọng nhất là Tiêu Long bên trong quá đẹp trai.

Suốt chặng đường, với tư cách là một người "cuồng nhan", Diệp Nhất Tâm vô thức cứ nhìn Tiêu Long chằm chằm, khiến Tiêu Long thường xuyên bị Vương Bàn Tử trêu chọc.

Lúc này, thấy Tiêu Long ăn mặc phong phanh như vậy, cô trực tiếp ôm một cái chăn lớn, lo lắng chạy đến trước mặt Tiêu Long. "Long ca ca, anh không lạnh sao?

Mau đắp chăn vào đi, không thì sẽ bị cảm lạnh mất." Nghe những lời quan tâm của Diệp Nhất Tâm, đám đàn ông xung quanh không khỏi ghen tị.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương đang ngồi cạnh đống lửa cũng không kìm được mà nhìn thêm hai lần, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ bĩu môi.

Không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì.

Vương Bàn Tử cũng cười Tiêu Long với vẻ không có ý tốt, khiến cô bé kia lại càng ngại ngùng.

Người ghen tị nhất là Vương Bàn Tử.

Trong lòng hắn vô cùng căm hận Tiêu Long.

Đúng là "ăn trong bát, nhìn trong nồi".

Hắn đã câu dẫn nữ thần Tuyết Lỵ Dương rồi, giờ lại còn dây dưa không rõ ràng với cô bé Diệp Nhất Tâm.

Đúng là một tên tra nam!

Không phải người tốt!

Nhưng hắn lại không có cách nào trút được cục tức.

Chỉ đành nén trong lòng, sắp tức nổ phổi.

Cảnh này vô tình bị Tiêu Long nhìn thấy.

Hắn không khỏi nhếch môi nở một nụ cười châm chọc.

Suýt chút nữa đã nói: "Xem cái bộ dạng vừa giận dữ vừa bất lực này." Không quá ngốc, không cần phải dây dưa với một tên như vậy.

Nhưng không ai biết.

Có một người khác nhìn Diệp Nhất Tâm đưa chăn cho Tiêu Long mà tức điên lên.

Người đó là Sa Đế Bằng, hắn luôn cảm thấy Tiêu Long không có ý tốt, điển hình của chứng hoang tưởng bị hại.Ngày hôm sau, mọi người nhanh chóng xuất phát.

Sau nửa ngày đường dài băng tuyết, cuối cùng họ cũng đến được địa điểm tín hiệu cuối cùng của đội khảo cổ trước đó bị mất tích.

Đây là nơi cuối cùng đội phát ra tín hiệu cầu cứu.

Nhưng nhìn cánh đồng băng trắng xóa mênh mông, mọi người đều mờ mịt.

Ở đây, ngoài tuyết và gió, không có chút đặc điểm nào khác.

Vậy phải tìm đội khảo cổ mất tích ở đâu đây?

Mọi người không thể không tìm kiếm khắp nơi.

Không lâu sau, có người kích động reo lên: "Mau lên, tìm thấy rồi!"Mọi người nhanh chóng tập trung lại.

Trước mặt họ xuất hiện một hang băng khổng lồ, hay nói đúng hơn là một khe nứt sông băng.

Sau khi dùng máy móc kiểm tra một lượt, quả nhiên phát hiện nơi đây giống hệt chỗ tín hiệu biến mất trước đó. "Xem ra là ở đây rồi, chúng ta phải đi vào hang băng để tìm hiểu cho ra nhẽ." "Vậy chúng ta phải làm sao?

Đi vào ư?

Ai sẽ xuống trước dò đường đây?" Giáo sư Trần hỏi với vẻ nghiêm trọng.

Mọi người im lặng như tờ.

Lúc này, Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương gần như đồng thời mở miệng: "Tôi xuống!" Hai người nhìn nhau, bất giác mỉm cười.

Trong lòng mọi người không khỏi giơ ngón cái cho hai người họ.

Đúng là những người tiên phong dũng cảm!

Một hang băng nguy hiểm như vậy, họ lại không chút do dự dò đường, loại bỏ chướng ngại vật cho mọi người.

Trong lòng mọi người vô cùng cảm kích, đặc biệt là giáo sư Trần, Diệp Nhất Tâm và những người khác.

Thế nhưng, trong lòng Vương Bàn Tử lại không khỏi nóng như lửa đốt: "Một cặp nam nữ chó má, giả bộ làm anh hùng à?

Đã thích thể hiện như vậy thì mau đi chết đi!

Đồ ngốc mới chịu làm tiên phong!" Tuy nhiên, chỉ có mình hắn nghĩ như vậy.

Những người khác đều cảm thấy Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương có tinh thần cống hiến rất cao, trong lòng vô cùng cảm động, không ngừng chúc phúc cho hai người.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng đứng ra.

Thế là bốn người họ thành lập một đội nhỏ, chuẩn bị xuống trước thăm dò tình hình.

Chương 385

Khi mọi người đang chuẩn bị dây thừng cho Tiêu Long và mấy người kia, Tiêu Long không biết từ đâu lấy ra hai sợi dây thừng, rồi ném cho Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người một sợi.

Hai người lập tức hiểu ý, trực tiếp bắt đầu hành động.

Tiêu Long nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, Tuyết Lỵ Dương cũng rất thông minh lĩnh hội được ý của Tiêu Long.

Thế là, một đám người ngơ ngác nhìn bốn người Tiêu Long, kéo sợi dây thừng kỳ lạ đó, nhanh chóng trượt xuống.

Lúc này, Hách Ái Quốc đột nhiên biến sắc, kinh ngạc hét lên: "...Sao có thể?!" "Cái gì?" Giáo sư Trần và những người khác hỏi. "Cái đồ trong tay đó là Thoán Thiên Thằng của Ngự Lĩnh nhất mạch, một trong Tứ Đại Môn Phái Đạo Mộ trong truyền thuyết!" "Cái gì?!

Thoán Thiên Thằng?!" Nghe ba chữ Thoán Thiên Thằng, sắc mặt giáo sư Trần cũng thay đổi.

Những người khác thì ngơ ngác.

Chờ sau khi giáo sư Trần giải thích rõ ràng, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Thứ trong truyền thuyết như vậy, lại thực sự xuất hiện trước mắt. "Ghê gớm quá!

Hèn chi kiến thức lại uyên bác như vậy!" "A a!

Đúng là nhân vật lợi hại!" Mọi người không kìm được mà kinh thán.

Trong lòng Vương Bàn Tử, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Những người khác đều hâm mộ, kinh ngạc, chỉ có hắn là vô cùng ghen tị.

Ghen tị Tiêu Long thực lực mạnh như vậy.

Ghen tị Tiêu Long kiến thức uyên bác như vậy.

Ghen tị Tiêu Long có thể chiếm được thiện cảm của mỹ nữ.

Ghen tị Tiêu Long được mọi người công nhận.

Quan trọng nhất là, lại có nhiều bảo bối như vậy.

Mẹ kiếp!

Ông trời thật bất công.

Tại sao mọi lợi lộc đều để một mình hắn hưởng?

Tại sao mọi chuyện tốt đều để một mình hắn chiếm?

Tại sao hắn lại được mọi người công nhận?

Vương Bàn Tử trong lòng thực sự không phục.

Cả người hắn tức đến gan cũng đau.

Hắn hận không thể lập tức xông lên gỡ sợi dây thừng đó ra, rồi ném cặp nam nữ chó má kia xuống cho chết!

Ghen tị khiến người ta phát điên.

Hắn đã ở bên bờ vực của sự phát điên rồi.Về phía Tiêu Long, bốn người nhanh chóng xuống dưới.

Họ tìm thấy một lối vào khác.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm, lập tức phát tín hiệu cho phía trên.

Mọi người nhanh chóng di chuyển xuống.

Lúc này, bốn người Tiêu Long đang quan sát một thi thể nằm phía

trước.

Nhìn kỹ thì thấy đó là một thành viên của đội khảo cổ trước.

Cả người đều lộ vẻ kinh hoàng, cứ như thể đã gặp phải chuyện gì đó khủng khiếp.

Thi thể này trước đó bị tuyết phủ lấp, nhưng khi giáo sư Trần xuống thì đã được Tiêu Long và mấy người kia dọn dẹp sạch sẽ.

Trên hang băng xung quanh, mọi người phát hiện một số tro tàn.

Là tro còn sót lại sau khi bị thiêu đốt.

Nhìn những đống tro tàn này, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Đây là những con Hỏa Phiêu Trùng đã chết.

Hay còn gọi là Địa Hạ Huỳnh Hỏa Trùng, mà Tiêu Long gọi là Thi Huỳnh!

Nhìn tình hình, dường như đội khảo cổ trước đã gặp phải những con trùng này.

Họ đã bị thiêu thành tro tàn.

Ít nhất có ba người đã chết, một người bị đóng băng bên trong.

Sắc mặt mọi người trở nên khó coi, bất giác cảm thấy một luồng nguy hiểm chết chóc.

Ngay cả Vương Bàn Tử, cả người hắn cũng sợ đến tái mặt.

Dù sao thì, đó là lời của người bình thường.

Trước đây nghe chuyện, thì là nghe chuyện.

Bây giờ tận mắt chứng kiến, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Mọi người không dừng lại ở đó lâu, tiếp tục đi sâu vào thăm dò.

Sau đó lại phát hiện thêm vài đống tro tàn, khiến sắc mặt mọi

người càng ngày càng khó coi.

Bởi vì những đống tro tàn này có nghĩa là mọi người càng ngày càng nguy hiểm.

Không biết lúc nào có thể gặp phải những con trùng đáng sợ trong truyền thuyết đó.

Sau khi đi sâu vào hang băng, mọi người cuối cùng cũng phát hiện một số thứ có giá trị.

Bên trong tuy có một số đất đóng băng, nhưng không hoàn toàn là băng đá.

Vì vậy, mọi người xuyên qua một lớp băng mỏng, nhìn thấy một số ký tự được khắc trên vách đá.

Nhìn thấy những ký tự này trong phút chốc, mọi người đều kinh hỉ.

Ngay cả những người không biết chữ cũng có thể nhìn ra.

Mọi người vẫn luôn tìm kiếm Quỷ Động Văn.

Trên một mặt tường đá, ít nhất có hơn trăm ký tự như vậy!

Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc kích động, vội vàng bảo các học trò ghi chép lại.

Sau đó bắt đầu nhanh chóng giải mã ý nghĩa của những ký tự trên đó.

Mọi người cứ tưởng đã tìm thấy thứ tốt, chẳng hạn như những manh mối quan trọng.

Nhưng nhanh chóng, sắc mặt vài người biến đổi.

Ngay cả giáo sư Trần, thần sắc cũng trở nên khó coi.

Bởi vì có hơn một nửa số ký tự, ngay cả ông ấy cũng không dịch

được!

Khi mọi người đang có chút tuyệt vọng, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nhìn Tiêu Long. "Long ca, trước đây anh cũng biết Quỷ Động Văn mà?

Có thể giúp dịch không?" Bị Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở như vậy, mọi người lại lần nữa kích động.

Đúng vậy, ở đây có một vị đại thần văn tự.

Bây giờ chẳng phải là lúc phát huy tác dụng sao?

Chương 386

Trước đây Vương Bàn Tử vẫn luôn nghi ngờ năng lực của Tiêu Long, bây giờ đúng lúc có thể chứng minh.

Vì vậy, mọi người đều mong chờ nhìn về phía Tiêu Long.

Lúc này, Tiêu Long mới bước tới.

Hắn cẩn thận quan sát những ký tự trên đó.

Sau đó, thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng.

Khi mọi người đã có chút nóng lòng, hắn mới trầm giọng nói: "Đây là một bia giới hạn, ý nghĩa trên đó đại khái là: 'Hãy trở về nơi ngươi đến', tất cả đều là lời cảnh cáo, cấm chỉ đi vào!" Mặc dù Tiêu Long chỉ nói ý nghĩa đại khái, nhưng mọi người đều kinh ngạc!

Bởi vì cho đến tận bây giờ, đội của giáo sư Trần vẫn chưa giải mã được, chỉ có một chút phỏng đoán.

Nhưng Tiêu Long lại như thể hoàn toàn có thể đọc hiểu những Quỷ Động Văn này.

Khoảnh khắc đó, mọi người đều, kinh ngốc!Kinh ngạc.

Vô cùng kinh ngạc.

Mọi người đều kinh ngạc.

Hầu như tất cả đều choáng váng.

Người đàn ông này thực sự quá lợi hại.

Chàng thiếu niên áo trắng này thực sự quá bá đạo.

Sao có thể lợi hại đến vậy?

Mọi người trố mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Long.

Trừ một vài người ít ỏi, những người có mặt nhìn những Quỷ Động Văn trên tường chỉ cảm thấy như bùa chú quỷ dị.

Nhưng những bùa chú quỷ dị như vậy, chàng thiếu niên hiền lành trước mặt lại đều nhận ra.

Thật sự quá lợi hại đi!

Rốt cuộc phải có kiến thức uyên bác đến mức nào mới làm được điều này?

Đồng thời, càng nhiều người lộ ra ánh mắt sùng bái.

Không phải ai cũng giống Vương Bàn Tử.

Vì vậy, trong mắt Diệp Nhất Tâm, chỉ còn lại một mình Tiêu Long.

Cô ấy chỉ cảm thấy Tiêu Long thực sự quá đẹp trai, quá tài năng.

Cô ấy sùng bái không thôi.

Ánh mắt nhìn Tiêu Long, hệt như những cô gái mê trai nhìn thần tượng vậy.

Nhưng Vương Bàn Tử và Sa Đế Bằng thì khác.

Trong lòng họ ghen tị không ngừng!

Thực sự ghen tị không chịu nổi.

Cả người họ đều không ổn.

Mỗi lần Tiêu Long lại cướp hết hào quang.

Ví dụ như lần này.

Vương Bàn Tử lắp bắp nhận ra bảy tám chữ, đại khái ý là nguy hiểm.

Đang chuẩn bị kiêu ngạo tuyên bố để mọi người biết sự lợi hại của mình.

Thế nhưng miệng còn chưa kịp mở, Tiêu Long đã dịch toàn bộ văn bản.

Có tức chết người không?

Có khiến người ta ghen tị không?

Vương Bàn Tử thậm chí có ý muốn giết người.

Chỉ là có nhiều người như vậy nên hắn không dám.

Thậm chí trong lòng hắn không khỏi nghĩ: Nếu có cơ hội, hai người ở riêng với nhau, tên tiểu bạch kiểm này mà gặp nguy hiểm, ví dụ như rơi xuống hố, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ.

Thậm chí còn phải gỡ từng ngón tay của hắn ra, để hắn trực tiếp rơi xuống chết!

Trong lòng hắn độc ác như vậy.

Trong lòng hắn ghen tị như vậy.

Chỉ là Sa Đế Bằng tốt hơn một chút, nhìn cô gái mà hắn có cảm tình là Diệp Nhất Tâm lại quan tâm và sùng bái một người mới như vậy.

Hắn trong lòng ghen tuông không ngừng, cứ như thể người phụ nữ của mình bị người khác cướp mất vậy.

Đáng tiếc là trên thực tế, hắn còn chưa bày tỏ tình cảm với Diệp Nhất Tâm.

Điển hình của một tình yêu đơn phương, loại tình yêu đơn phương rụt rè nhút nhát đó.

Mãi mãi không dám bày tỏ.

Khát vọng có được thiện cảm của nữ thần, thậm chí muốn nữ sinh chủ động tỏ tình với mình.

Nhưng hắn căn bản không biết, hoặc không ý thức được.

Với cái dáng vẻ lầm lì, nhút nhát như vậy, cô gái nào sẽ thích đây?

Thật sự coi mình là Tiêu Long sao?

Có cô gái nào sẽ chủ động lao vào lòng hắn không?

Mơ đi!Vì vậy, khi mọi người đang lo lắng đủ thứ trong lòng, Tiêu Long đã giải quyết xong mấy cái Quỷ Động Văn.

Sau đó, mọi người vội vàng tiến lên.

Mặc dù bia giới hạn ghi rằng không cho phép mọi người tiến vào, nhắc nhở về nguy hiểm này nọ, nhưng đáng tiếc là, dù là đạo mộ hay khảo cổ, ai mà quan tâm đến những điều đó chứ?

Mọi người đều tìm kiếm sự kích thích, đương nhiên ở đâu nguy hiểm thì chạy đến đó!

Thế là họ nhanh chóng đi sâu vào.

Kết quả, mọi người phát hiện nhiệt độ xung quanh càng ngày càng ấm áp.

Thậm chí sau khi đi một đoạn dài, họ còn có thể nghe thấy tiếng nước sông ngầm chảy.

Điều đó cho thấy nhiệt độ xung quanh đã trên không.

Cũng có nghĩa là mọi người đã đi sâu vào lòng sông băng Côn Luân.

Nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi mọi người ở phía trước.

Nhanh chóng, mọi người nhìn thấy con sông ngầm phía trước.

Kết quả phát hiện một suối nước nóng nhỏ.

Mặc dù nhiệt độ không phải là mười mấy độ, nhưng trong môi trường dưới lòng đất có nhiệt độ trung bình ba bốn độ, thì đã có thể

coi là vô cùng ấm áp rồi.

Thời gian đi cũng đã khá lâu.

Mọi người bất giác dựng trại nghỉ ngơi một lát.

Thế là, một số người như Hồ Ba Nhất nôn nóng chạy xuống sông.

Hơi ấm áp.

Tiêu Long nhất thời chìm đắm trong những ghi chép Quỷ Động Văn nên không có phản ứng gì, vì vậy không chú ý đến sự thay đổi của môi trường xung quanh.

Kết quả là xui xẻo rồi!

Chương 387

Bởi vì nơi này, trong nguyên tác, là nơi xuất hiện quái vật Kỳ Nhông khổng lồ và có người đã chết.

Chỉ là lúc này Tiêu Long không chú ý.

Đi suốt một chặng đường, người mọi người cũng dính dớp.

Một số người không nhịn được chạy xuống sông để rửa ráy một phen.

Mặc dù đều ở trên bờ, nhưng kiểm tra thấy chất lượng nước không tệ.

Mặc dù không thể uống, nhưng vệ sinh thì không vấn đề gì.

Thế là ngay cả giáo sư Trần và mấy người kia cũng ngầm đồng ý chuyện này.

Kết quả lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "A?!

Cứu mạng, quái vật!" Khi mọi người đang nghỉ ngơi, Diệp Nhất Tâm đột nhiên hét lên chói tai.

Ngay sau đó, vài người khác cũng tương tự.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, vội vàng chạy đến xem tình hình.

Lúc này, Tiêu Long cũng bị đánh thức.

Nhìn thoáng qua tình hình xung quanh, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, trực tiếp hô lớn với tất cả mọi người: "Đừng đến bờ sông!" Nhưng lúc đó ai mà nghe chứ!

Đại mỹ nữ gặp nguy hiểm, cơ hội thể hiện tốt như vậy, sao có thể bỏ qua?

Vì vậy ngay cả Bàn Tử cũng lao về phía đó.

Ai nấy đều muốn anh hùng cứu mỹ nhân.

Kết quả thì có thể đoán trước.

Khi một đám người chạy tới, thậm chí có kẻ còn dại dột vớt ra một ít thứ nhớp nháp từ trong nước.

Mọi người lập tức cảm thấy ghê tởm. "Mẹ kiếp, cái thứ này ghê tởm quá!" "Hình như là trứng của một loài động vật nào đó!" "Ở đây sao lại có trứng sinh vật?

Lại còn nhiều như vậy!" "Tôi thấy giống trứng Kỳ Nhông hoang dã?" "Anh bạn, đừng đùa nữa!

Trứng Kỳ Nhông sao mà lớn thế được?" "Này, nếu thật là vậy, thì những con trưởng thành chẳng phải phải lớn hơn hai mét sao?" "Haha, tôi nghĩ anh bạn này học đến ngu rồi!" "...".

Mọi người dại dột bàn tán ở đó.

Thậm chí có người còn vớt thêm rồi ném xuống đất chơi.

Tiêu Long nhìn mà mặt mày xanh mét.

Lúc này, giáo sư Trần và mấy người kia cũng nhìn thấy tình hình, sắc mặt lập tức trở nên xanh xám.

Nhưng chưa kịp ngăn cản, một đợt sóng lớn đột nhiên bắn lên. "Gào!

Gào!

Gào!" Tiếng gầm giận dữ của quái vật cũng vang lên.

Trong khoảnh khắc đó.

Từ sâu dưới lòng sông ngầm, một con Kỳ Nhông khổng lồ xuất hiện.

Loại cao hai mét.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, cả người đứng sững tại chỗ, bị dọa cho ngây dại.

Một người nhanh nhẹn hơn gần đó kéo một người khác, khiến người đó trực tiếp ngã xuống nước.

Con Kỳ Nhông khổng lồ đáng sợ đó nhanh chóng bơi tới. "Ôi mẹ ơi!

Cứu mạng a!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên ngay lập tức.

Mọi người đều bị dọa sợ phát khiếp.

Một số người tốt bụng, giúp bạn bè bên cạnh chạy trốn.

Nhưng Vương Bàn Tử thì khác.

Ban đầu hắn chạy đi cứu người, nhưng thấy con quái vật đáng sợ như vậy, hắn trực tiếp giật mạnh Diệp Nhất Tâm một cái rồi nhanh chóng chạy ra từ bên cạnh, trực tiếp bỏ mặc Diệp Nhất Tâm và mấy người khác lại phía sau!

Khoảnh khắc đó, mấy người đều ngơ ngác.

Lúc này, con Kỳ Nhông khổng lồ đáng sợ đó lại vừa bơi về phía Diệp Nhất Tâm và mấy người kia.

Khoảnh khắc đó, mấy người họ đều sợ đến ngớ người.

Nhưng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Diệp Nhất Tâm và mấy người chỉ nhìn thấy.

Một bóng người vĩ đại.

Từ trên trời giáng xuống!

Xuất hiện trước mặt họ!Khoảnh khắc đó.

Mấy người họ kinh ngạc đến tột độ, cảm động cũng đến tột độ.

Bởi vì một bóng người, cứ thế trực tiếp chắn trước mặt mấy người, không chút do dự đối mặt với sự tấn công của con Kỳ Nhông khổng lồ đáng sợ!

So với dáng vẻ Vương Bàn Tử vứt bỏ họ, thậm chí cố ý hãm hại rồi bỏ chạy trước đó.

Đúng là một sự so sánh rõ ràng nhất.

Nếu một người là kẻ tiểu nhân, thì người kia chính là đại ân nhân!

Cùng lúc đó, những người khác cũng đã kịp chạy lên bờ.

Ai nấy đều sợ đến tái mặt, nằm thở hổn hển trên bờ.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, hắn đã chạy tót ra phía sau cùng.

Còn về việc đồng đội có chết hay không, còn về việc người khác nhìn hắn thế nào, hắn hoàn toàn không quan tâm.

Bởi vì chỉ cần hắn không sao, thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.Cùng lúc đó, con Kỳ Nhông khổng lồ lao đến.

Khi mấy anh lính đang bảo vệ mọi người chuẩn bị nổ súng "đột đột", khi mọi người điên cuồng hô to bảo Tiêu Long và mấy người kia chạy trốn.

Nhưng lúc này, mọi người lại kinh ngạc nhìn thấy.

Tiêu Long không những không chạy trốn, mà còn lao về phía con Kỳ Nhông khổng lồ.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngớ người ra, vẻ mặt đầy khó tin và không thể lý giải.

Không biết Tiêu Long có bị thần kinh không.

Không phải nên ôm Diệp Nhất Tâm và mấy người kia chạy trốn sao?

Sao lại ra ngoài chịu chết?

Lúc này, Vương Bàn Tử vừa hay quay đầu nhìn thấy cảnh tượng đó, suýt chút nữa không nhịn được mà cười kích động.

Tên ngốc đi tìm chết!

Có kẻ ngu xuẩn như vậy sao?

Vì cứu người, vì muốn làm anh hùng mà ngay cả mạng sống cũng không cần nữa sao?

Chương 388

Hắn dùng suy nghĩ hẹp hòi của mình để đo lường nội tâm người khác.

Nhưng lúc này.

Khi mọi người thấy con Kỳ Nhông khổng lồ há cái miệng rộng như chậu máu, muốn trực tiếp cắn đứt đầu Tiêu Long.

Khi Diệp Nhất Tâm điên cuồng hét lên bảo Tiêu Long đừng quan tâm, suýt chút nữa bật khóc.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cô ấy và mọi người đều đứng sững tại chỗ.

Ai nấy đều há hốc mồm, vẻ mặt đầy khó tin!

Bởi vì họ kinh ngạc nhìn thấy.

Tiêu Long vươn một bàn tay.

Không sai, hướng về phía con quái vật đáng sợ đó, hung hăng giáng xuống một cú đấm.

Sau đó, mọi người chứng kiến một cảnh tượng không thể tin nổi.

Con Kỳ Nhông khổng lồ mà trong mắt mọi người vốn to lớn vô cùng, đáng sợ vô cùng đó, trực tiếp bị một cú đấm đánh nát!

Không sai!

Một cú đấm đánh nát!

Máu đỏ xanh bắn tung tóe, nhuộm đỏ một mảng sông ngầm.

Trực tiếp dọa cho một đám người ngớ ngẩn.

Họ dụi dụi mắt đầy khó tin, không tin đó là sự thật.

Muốn chứng minh đó nhất định là giả, nhất định là ảo giác.

Nhưng, đó là thật.

Tận mắt chứng kiến!

Tận mắt thấy một người trông như bình thường.

Một thiếu niên áo trắng văn nhã trước đây, lại bạo lực đến mức một quyền đánh nát quái vật Kỳ Nhông khổng lồ!

Cứu được mấy đồng đội.

Sau đó lại khó tin nhìn thấy.

Hắn mặt không biểu cảm quay người, vỗ vỗ lòng bàn tay, rửa sạch máu tươi trên tay trong con sông ngầm.

Sau đó, với vẻ mặt cười tủm tỉm đi về phía Diệp Nhất Tâm và mấy người kia.

Hắn mỉm cười vươn hai tay ra. "Ngây ra làm gì?

Lên đây, tôi đưa mọi người về." Nhưng vừa rồi mấy người đều sợ đến mềm cả chân.

Đặc biệt là Diệp Nhất Tâm.

Một cô gái suýt chút nữa bị dọa cho ngớ người.

Quan trọng nhất là bị chiêu vừa rồi của Tiêu Long làm cho chấn động.

Cô giãy giụa hồi lâu, nhưng lại phát hiện mình không tài nào nhúc nhích được.

Sau đó, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói: "Tôi, tôi không đi được." Khoảnh khắc tiếp theo.

Tiêu Long trực tiếp ôm cô lên từ trong nước.

Một màn công chúa bế trọn vẹn.

Rồi đưa mọi người lên bờ.

Tất cả mọi người đều kinh ngốc!

Ngay sau đó là sự cảm kích tột độ.

Tiêu Long lợi hại quá!

Chàng thiếu niên này bá đạo quá!

Người đàn ông này quá có tình người!

Hầu như tất cả mọi người đều khen ngợi.

Ánh mắt nhìn Tiêu Long đã khác rồi.

Ánh mắt cảm kích đó.

Ánh mắt sùng bái đó.

Đặc biệt là Diệp Nhất Tâm.

Đặc biệt là trong lòng mấy đồng đội được cứu.

Tiêu Long đơn giản trở thành một đại thiện nhân.

Vừa đẹp trai, vừa có lòng nhân ái, thực lực lại mạnh đến thế.

Đơn giản là hình mẫu của tất cả đàn ông!

Đơn giản là mẫu đàn ông mà tất cả phụ nữ đều thích nhất!

Nhìn mọi người vẻ mặt sùng bái và cảm kích.

Vương Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cả người hắn suýt chút nữa nổ tung.

Hắn hận không thể trực tiếp xông lên bóp chết Tiêu Long.

Hận không thể hắn là người được mọi người vây quanh ở giữa.

Nhưng chỉ có thể vậy.

Giữa những tiếng cảm kích không ngừng của mọi người, Tiêu

Long đã nói cho mọi người biết nguy hiểm bên trong.

Yêu cầu mọi người chú ý an toàn, cố gắng tránh xa sông ngầm.

Mọi người vội vàng gật đầu, vô cùng nghe lời.

Nói rồi nói rồi.

Mọi người bất giác nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Đặc biệt là mấy người trước đó bị Vương Bàn Tử bỏ rơi.

Bao gồm cả Diệp Nhất Tâm, ai nấy đều trừng mắt nhìn hắn.

Trực tiếp kéo mọi người vây quanh hắn, rồi lạnh lùng chất vấn. "Vừa rồi tại sao anh lại đẩy tôi?" "Đúng, đã chạy rồi, tại sao lại kéo tôi ra phía sau?!" "Người này sao có thể độc ác như vậy?

Không cứu người thì thôi, lại còn hãm hại tôi!" "Có chút lương tâm nào không?

Lương tâm của anh bị chó ăn rồi sao?" "Anh cũng xứng so với Long ca sao, cũng không soi gương, xem cái bộ dạng chó má của mình đi!" "...".

Mấy người vừa bị bỏ rơi thực sự tức điên rồi.

Bởi vì họ biết rõ, nếu không có Tiêu Long vừa rồi đứng ra giúp đỡ.

Thì bây giờ mấy người trong số họ có lẽ đã trở thành miếng thịt trong miệng quái vật.

Chương 389

Mạng cũng không còn nữa chứ.

Tất cả là vì tên ích kỷ này.

Khi Diệp Nhất Tâm và mấy người khác phơi bày hành động ghê tởm của Vương Bàn Tử.

Ánh mắt mọi người nhìn hắn, đều trở nên có chút quỷ dị.

Chịu đựng sự chỉ trích của mọi người, Vương Bàn Tử lúc này trong lòng không ngừng nguyền rủa thầm.

Nhưng chỉ có thể bề ngoài không nói một lời.

Bởi vì hắn biết rõ mình thực sự có lỗi.

Bây giờ dù có ngụy biện thế nào cũng không được, trái lại còn nhận thêm nhiều lời mắng chửi hơn.

Vì vậy, trong lòng hắn đã ghi nhớ kỹ mấy người kia.

Đối với một kẻ tiểu nhân như vậy, quân tử trả thù, mười năm không muộn.

Thấy mắng chửi đã gần xong.

Ngay cả sắc mặt giáo sư Trần cũng càng ngày càng khó coi.

Dù sao thì đó là học trò mà ông ấy dạy dỗ.

Nhưng lại là một loại cặn bã như vậy.

Không cứu người thì thôi, lại còn hãm hại người vào chỗ chết.

Giáo sư Trần suýt chút nữa đã ra tay.

Nếu không phải Hách Ái Quốc ngăn lại, chỉ sợ đã có chuyện rồi.

Lúc này, Hách Ái Quốc cũng đứng ra chuyển hướng sự chú ý.

Dù sao thì vẫn phải làm việc.

Không thể nào bây giờ lại xử lý hắn được.

Vì vậy, dưới sự hòa giải của Hách Ái Quốc, mọi người cuối cùng cũng bỏ qua.

Chỉ là trong lòng Vương Bàn Tử, bao gồm cả Hách Ái Quốc, đều bị hắn ghi hận!

Lúc này, khi mọi người đang tranh cãi.

Trong lòng sông ngầm.

Lại là một phong vân khác.

Đã chết con nhỏ, lão tử phải xuất hiện.

Cùng lúc đó, mấy anh lính không muốn tham gia vào những tranh chấp này.

Đang tuần tra bên bờ sông.

Kết quả phát hiện có động tĩnh dưới đáy nước.

Sau đó nhìn thấy mấy con Kỳ Nhông xuất hiện. "Đát đát đát!" Bất ngờ nổ súng.

Tiếng súng vang lên.

Sắc mặt Tiêu Long lập tức biến đổi. "Không tốt!

Mau rút lui!" Nhưng, đã muộn.

Bá Vương Kỳ Nhông, xuất hiện!"Không tốt!

Mau rút lui!" Nhưng, đã muộn.

Bá Vương Kỳ Nhông, xuất hiện!

Một con Bá Vương Kỳ Nhông, dẫn theo một đàn Kỳ Nhông nhỏ

dài hai ba mét.

Chúng đã quay lại báo thù.

Đặc biệt là mấy anh lính nổ súng loạn xạ đã lập tức thu hút hỏa lực của Bá Vương Kỳ Nhông.

Ngay trong khoảnh khắc đó.

Vô số Kỳ Nhông bùng nổ, há cái miệng rộng như chậu máu, trực tiếp kéo mấy anh lính và hai binh sĩ khác xuống sông ngầm, nuốt chửng.

Chỉ trong chớp mắt, tiếng kêu thảm thiết biến mất.

Ngay sau đó, tiếng súng cũng im bặt.

Khi mọi người chạy đến, thực tế đã muộn.

Chỉ thấy Bá Vương Kỳ Nhông, dẫn theo những con Kỳ Nhông nhỏ khác, trực tiếp nhảy ra khỏi sông ngầm, lao về phía mọi người trên bờ.

Một số người trực tiếp ngớ người ra.

Trong tình huống bị một đàn Kỳ Nhông lớn như vậy bao vây tấn công.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến mấy người sống sờ sờ bị nuốt chửng một cách tàn nhẫn.

Mọi người trực tiếp ngớ người.

Đã bao giờ thấy chuyện tàn nhẫn như vậy đâu?

Đã bao giờ gặp phải quái vật khủng khiếp như vậy đâu?

Khảo cổ ư?

Đơn giản là đánh quái vật chứ!

Ngay cả những kẻ cầm vũ khí, cầm súng cũng sợ đến run rẩy toàn

thân.

Ngay cả Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng có vẻ mặt vô cùng khó coi.

Thật sự là những con quái vật này quá nhiều, quá lớn.

Đặc biệt là con dẫn đầu kia, e rằng cũng phải bảy tám mét rồi chứ?

Cái cảm giác một con Kỳ Nhông dài bảy tám mét đang vui vẻ lao về phía mình là như thế nào chứ?

Chưa kể đến những người bình thường khác.

Có những sinh viên khảo cổ học, chỉ đi theo ghi chép, chỉ muốn kiến thức về cổ mộ, tăng thêm kiến thức, tăng thêm kinh nghiệm.

Nhưng ai mà ngờ, lại gặp phải chuyện kinh khủng như vậy.

Đơn giản là khiến người ta tuyệt vọng không chịu nổi! "Cứu mạng!" "Đừng ăn tôi mà, thịt tôi không ngon!" "Mẹ ơi, con sẽ không học khảo cổ nữa!" "Thả con về đi, con không ở đây nữa!" "Ông trời cứu mạng!" "Giáo sư." "Long ca." Nhất thời, cả đội ngũ nhanh chóng trở nên hỗn loạn.

Mọi người điên cuồng bỏ chạy, căn bản không nghe theo mệnh lệnh.

Thực sự bị dọa cho ngớ người.

Cũng không quan tâm những nơi khác có an toàn hay nguy hiểm hay không.

Chỉ cảm thấy, chỉ cần rời xa những con Kỳ Nhông đó, rời xa sông ngầm là an toàn.

Nhưng họ không hề biết, trong tình huống hoảng loạn như vậy, trong một ngôi cổ mộ như vậy, đặc biệt là dưới sông băng Côn Luân

lớn như thế, một mình chạy lung tung, có thể mất mạng đó!

Đáng tiếc là lúc này không ai nghĩ đến.

Khi mọi người trở nên điên cuồng, Tiêu Long cuối cùng cũng ra tay.

Chương 390

Hoặc là rảnh tay.

Bởi vì con Kỳ Nhông mà hắn vừa chém giết, vừa mới thôn phệ xong lực lượng linh hồn.

Bây giờ lại có lực lượng linh hồn tự đưa tới cửa rồi!

Tiêu Long vui mừng.

Vì vậy, không đợi những người khác nói gì thêm, hắn trực tiếp bắt đầu ra tay.

Cùng lúc đó, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng dẫn theo mấy người thành lập một đội hình kháng cự hiệu quả.

Dưới sự áp chế của vũ khí tiên tiến, những con Kỳ Nhông khổng lồ thân thể phàm tục này đã bị chặn đứng bước chân.

Nhưng những con Kỳ Nhông lớn hơn ba mét kia, không dễ đối phó như vậy.

Trong chớp mắt, chúng đã bò lên và áp sát mọi người. "Mau rút lui, dẫn người chạy nhanh lên!" "Chạy cái gì mà chạy, cản thêm một lúc nữa, chỉ cần Long ca rảnh tay, thì mấy con này không thành vấn đề." Có người sắc mặt đại biến muốn rút lui, nhưng Bàn Tử lại vô cùng tự tin.

Sự tự tin đó là do Tiêu Long mang lại.

Nhưng lúc này, những người khác khó có thể dễ dàng tin lời Bàn Tử.

Dù sao thì mạng chỉ có một.

Mặc dù Tiêu Long trước đó đã thể hiện thực lực cường đại,

nhưng đó chỉ là một con Kỳ Nhông, loại nhỏ nhất trong đàn Kỳ Nhông này.

Bây giờ thì có mười mấy con phủ kín cả trời đất, đáng sợ nhất là có mấy con khổng lồ.

Không tin Tiêu Long có lợi hại đến mấy, có thể đối phó nhiều quái vật không?

Trừ Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tin tưởng, không ai dám tin nữa, cũng không dám đánh cược.

Bao gồm cả Tuyết Lỵ Dương.

Tương tự, cũng bao gồm cả Diệp Nhất Tâm mù quáng sùng bái Tiêu Long.

Vì vậy, đối mặt với tình huống khủng khiếp như vậy, họ điên cuồng hét lên bảo Tiêu Long chạy trốn, bảo mọi người mau rút lui.

Nhưng lúc này.

Tiêu Long lại một lần nữa như thần tiên hạ phàm.

Trực tiếp xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Chắn sau lưng tất cả mọi người, một mình đối mặt với toàn bộ đại quân Kỳ Nhông.

Đặc biệt là nhắm vào con Bá Vương Kỳ Nhông kia. "Long ca ca, đừng có cố gắng quá, mau chạy đi!

Mấy con này đáng sợ lắm, không đánh lại đâu." "Long ca, đừng đi." Nhưng lời của mấy người chưa nói xong.

Tiêu Long gầm lên một tiếng.

Mọi người kinh hãi phát hiện.

Trên tay phải của Tiêu Long.

Dường như xuất hiện một vệt kim quang, mang theo khí tức bá đạo vô cùng, hung hăng giáng xuống một quyền.

Đáng sợ hơn là, bóng dáng hắn lập tức biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo xuất hiện trên đỉnh đầu con Bá Vương Kỳ Nhông kia.

Cú đấm mạnh mẽ đó, vừa hay rơi trúng đỉnh đầu con Bá Vương Kỳ Nhông đang không phòng bị.

Một tiếng "Bành" vang lên đáng sợ.

Mọi người kinh tủng nhìn Tiêu Long một quyền trực tiếp đánh bay con Bá Vương Kỳ Nhông dài bảy tám mét kia, rơi xuống sông ngầm.

Cứ như thể đã kích nổ một quả bom vậy.

Trực tiếp làm cả mặt sông nổ tung tạo ra một cột nước khổng lồ.

Thậm chí có vài con Kỳ Nhông nhỏ ba năm mét cũng trực tiếp bị đánh nát.

Đại quân Kỳ Nhông đang xông tới.

Dường như cảm nhận được sự khủng bố.

Chúng đứng sững lại đó, rồi điên cuồng bắt đầu chạy trốn về phía sau.

Chẳng còn vẻ hăm hở lao về phía trước như trước nữa.

Chẳng còn vẻ hung hăng truy sát mọi người như trước nữa.

Khoảnh khắc đó, chúng giống như mọi người trước đó đang chạy trốn vậy.

Cứ như thể gặp phải thiên địch vậy.

Lao xuống sông ngầm như muốn bỏ mạng.

Nhưng, cũng đã muộn.

Giáo sư Trần và những người khác chết lặng đứng yên tại chỗ, khó tin nhìn Tiêu Long.

Bóng dáng hắn không ngừng lóe lên phía trước.

Mỗi lần biến mất rồi xuất hiện, lại có một con Kỳ Nhông khổng lồ biến dị bị một quyền đánh nát.

Chỉ trong chớp mắt, công thủ hai bên đã thay đổi.

Đại quân Kỳ Nhông, đã trở thành đối tượng bị đồ sát!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Tất cả mọi người đều ngớ người!

Khó tin nhìn âm mưu huyền huyễn trước mắt.

Thực sự có chút khó tin.

Những kẻ trước đó bỏ chạy.

Lúc này cũng phát hiện không đúng, quay người nhìn lại.

Trực tiếp đứng ngây người.

Càng không cần nói đến Diệp Nhất Tâm, Tuyết Lỵ Dương và mấy người đang la hét lớn tiếng với Tiêu Long.

Miệng họ há to, vẻ mặt ngớ ngẩn nhìn Tiêu Long đại phát thần uy.

Tiếng hô "rút lui" đột nhiên ngừng bặt.

Nửa ngày không hoàn hồn.

Cả đám người ngơ ngác nhìn Tiêu Long trực tiếp hạ gục con bạo chúa kỳ nhông cực kỳ đáng sợ.

Nhẹ nhàng như vậy, chỉ một cú đấm.

Những con kỳ nhông còn lại trực tiếp bị dọa vỡ mật, bị Tiêu Long một người cao chưa tới hai mét truy sát, điên cuồng chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, hình tượng của Tiêu Long trong mắt mọi người lại vô cùng cao lớn, đơn giản là sự tồn tại vô địch trong lòng họ.

Chiến thần mạnh mẽ.

Sứ giả của Thượng Đế.

Con cưng của trời đất!

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử cười lớn dẫn những người còn lại xông lên, gia nhập vào cuộc tàn sát, và cười vang điên cuồng, chế nhạo những kẻ vừa nãy không nghe lời: "Hahahahaha, thấy chưa?!

Chương 391

Giờ tin lời tôi rồi chứ!

Long ca của tôi vô địch, Long ca của tôi trâu bò nhất!

Dọn dẹp vài con quái vật nhỏ thôi à?

Không tin, giờ tin rồi chứ!

Đi theo lão tử xông ra, giết chết lũ này để báo thù cho anh em!

Giết!" Dưới sự dẫn dắt, những con kỳ nhông nhỏ còn lại, Tiêu Long thậm chí không cần ra tay, đã nhanh chóng bị dọn dẹp sạch sẽ.

Những người khác lúc này mới hoàn hồn từ sự kinh ngạc, với vẻ mặt kinh ngạc phức tạp nhìn Tiêu Long.

Sau đó, trong ánh mắt họ hiện lên thêm một tia sợ hãi và kinh hoàng.

Dù sao, bất kỳ ai lần đầu tiên đối mặt và biết đến một sự tồn tại đáng sợ như Tiêu Long, trong lòng đều vô cùng sợ hãi.

Vì vậy, khi những con quái vật nhỏ bị dọn dẹp sạch sẽ, khi mọi người dần bình tĩnh lại, mỗi người nhìn Tiêu Long với ánh mắt hoàn toàn khác trước, có thêm một tia sợ hãi, cũng có thêm sự sùng bái.

Và cảm giác an toàn hơn nhiều.

Mọi người không kìm được mà bày tỏ lòng biết ơn với Tiêu Long.

Ngay cả Tát Đế Bằng cũng thay đổi thái độ.

Bởi vì Tiêu Long lần này thật sự đã cứu mạng họ.

Họ đã cảm nhận rõ ràng điều đó.

Bởi vì nếu Tiêu Long không xuất hiện kịp thời vừa nãy, có thể họ

đã bị một con kỳ nhông trong số đó nuốt chửng.

Mặc dù anh ta cũng rất ghen tị với việc Tiêu Long có thể được các cô gái yêu thích, nhưng trong lòng anh ta có nhận thức, ít nhất không bị sự ghen tị làm mờ mắt.

Nhưng chỉ có Vương Khải Toàn là khác.

Anh ta cũng là một trong những người được cứu, cũng là một trong những người vừa nãy suýt bị nuốt chửng.

Nhưng không những không biết ơn, bởi vì mọi người ca ngợi Tiêu Long, Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm sùng bái Tiêu Long, ngọn lửa ghen tị trong lòng anh ta cuối cùng đã bùng phát, bùng lên ngọn lửa dữ dội, trực tiếp đốt cháy lý trí của anh ta.

Vì vậy, khi mọi người cảm ơn Tiêu Long, mang theo cảm giác sợ hãi trong lòng và nỗi sợ hãi vừa thoát chết, anh ta chạy thẳng đến Tiêu Long, chỉ thẳng vào mũi chất vấn: "Thằng họ Tiêu kia!

Sao mày có thể ích kỷ như vậy?" Mọi người chết lặng.

Không biết gã này đã uống nhầm thuốc gì.

Lúc này, Vương Khải Toàn thốt ra những lời điên rồ: "Đúng là một kẻ hai mặt!

Để ra oai, để được mọi người ca ngợi, mày mới ra tay muộn như vậy!

Lương tâm mày bị chó gặm rồi à?

Sao không ra tay sớm hơn?

Như vậy anh em cũng sẽ không chết!

Tất cả là vì mày muốn thể hiện, nên mới trơ mắt nhìn họ chết mà không ra tay!

Sao có người lại ích kỷ như vậy?

Sao có người lại làm vậy?

Có cần mặt mũi không?

Có lương tâm không?" Mọi người nghe xong đều ngớ người.

Lúc đầu suýt chút nữa bị lừa.

Nhưng chợt nhận ra có gì đó không đúng.

Mọi người vẫn đang bàn bạc chuyện tiếp theo, Tiêu Long cũng đang thảo luận với mọi người về một khía cạnh quan trọng.

Anh em đi tuần tra, không cẩn thận chọc giận kỳ nhông, đến cả cơ hội chạy trốn cũng không có, rồi bị ăn thịt.

Sao có thể đổ lỗi cho Tiêu Long chứ?

Lẽ nào thật sự cho rằng Tiêu Long có năng lực dự đoán những điều chưa biết sao?

Đến cả một chuyện như vậy cũng có thể đổ lỗi cho Tiêu Long.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc tiếp theo, mọi người nhìn Vương Khải Toàn đang điên cuồng, trong mắt không còn tức giận mà là sự đáng thương sâu sắc.

Gã này sợ là bị kỳ nhông dọa cho ngu người rồi.

Chắc là đoản mạch não rồi.

Chắc là bị dọa đến phát điên rồi.

Mọi người nhìn gã ta với vẻ mặt đáng thương, như nhìn một thằng ngốc.

Nhưng anh ta vẫn ở đó gào thét, la lớn, sợ người khác không nghe thấy.

Cuối cùng ngay cả Trần giáo sư cũng không thể nghe nổi nữa.

Khi ông chuẩn bị biện hộ cho Tiêu Long thì lại thấy Tiêu Long vẻ mặt bình tĩnh.

Ngay sau đó mọi người nghe thấy một tiếng tát, rồi thấy Vương Khải Toàn trực tiếp bị Tiêu Long một bạt tai đánh bay ra ngoài.

Lúc này Tiêu Long cũng mở miệng: "Mày đang dạy tao làm việc à?

Với lại, tao ra tay hay không, cứu người hay không, cần mày lắm mồm sao?" Mọi người chọn cách im lặng.

Không phản đối.

Thật sự Vương Khải Toàn lần này quá đáng rồi.

Thậm chí mọi người đều cảm thấy Tiêu Long đã nể mặt tất cả.

Rất nhượng bộ Vương Khải Toàn.

Nếu không, một người có thể đấm nát đầu kỳ nhông khổng lồ, sao lại không thể một bạt tai đánh chết một Vương Khải Toàn?

Người ta đã nương tay rồi.

Còn được voi đòi tiên?

Đạp mẹ nó không phải là tự tìm chết sao?

Đầu có vấn đề à?!

Mọi người không khỏi nhìn về phía Trần giáo sư.

Như thể đang hỏi: Trần lão, sao lại có một học sinh như vậy?

Không có một chút đầu óc nào sao?

Trần giáo sư cũng mặt mày tái mét, mất mặt đến độ mất cả nhà.

Nhưng gã này không biết hối cải.

Ngược lại còn cảm thấy Tiêu Long đánh mình, thì mình càng có lý hơn.

Điên cuồng bắt đầu gào thét: “Thấy chưa?!

Thấy chưa?!

Tên này giận quá mất khôn rồi!

Bị tôi chạm vào nỗi đau rồi, hiểu không?!

Mày còn đang bênh vực hắn, có chút đầu óc nào không?!

Tất cả là vì hắn, mới hại chết những người đó!” Tiêu Long thật sự không chịu nổi.

Chương 392

Bởi vì gã này gào thét lớn tiếng, có thể sẽ thu hút cả đàn kỳ nhông bùng nổ.

Vì vậy, anh lạnh lùng nói: “Câm miệng!

Đừng nói nữa, đừng la lớn!” Nhưng gã này không hề hối cải một chút nào.

Ngược lại như thể bắt được cán, tiếng nói càng lớn hơn.

Dựa vào việc Tiêu Long trước mặt nhiều người như vậy không thể giết mình.

Càng điên cuồng khiêu khích hơn: “Thằng họ Tiêu kia!

Hôm nay không nói rõ ràng, tao tuyệt đối không tha cho mày!” Tiêu Long không thể nhẫn nhịn được nữa.

Đối với loại ngu ngốc này, chỉ có một cách.

Giết chết hắn.

Vì vậy, Tiêu Long với vẻ mặt lạnh như băng từng bước đi về phía Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn tưởng Tiêu Long muốn ra tay.

Sợ đến mức liên tục lùi lại.

Nhưng thua người không thua trận.

Vẫn ở đó điên cuồng la lối.

Sau đó bị Tiêu Long từng bước ép lùi.

Không biết từ lúc nào đã lùi đến bờ sông ngầm.

Lúc này, mọi người đột nhiên thấy sắc mặt những người phía sau

Tiêu Long thay đổi.

Anh ta tưởng lời mình đã đánh thức họ.

Càng vui vẻ la hét: “Thằng mặt trắng!

Thấy chưa?

Dân chúng đã thức tỉnh rồi!

Muốn vạch trần tên lừa đảo giả dối này rồi!

Thấy chưa?” Nhưng đột nhiên anh ta cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì ánh mắt của mọi người rõ ràng là kinh hoàng.

Cái gì lại khiến mọi người kinh hoàng như vậy?

Trong đầu anh ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Ngay sau đó cả người anh ta run bắn lên.

Không tự chủ được mà quay đầu nhìn lại.

“A!” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, ngay sau đó im bặt.

Ngay trong khoảnh khắc đó.

Anh ta nhìn thấy phía sau mình.

Xuất hiện một con kỳ nhông khổng lồ hơn mười mét, một cái miệng rộng như chậu máu, trực tiếp cắn xuống!

“Không!

Cứu!” Vương Khải Toàn điên cuồng kêu thảm thiết, bất chấp tất cả bắt đầu cầu cứu.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo tiếng hét im bặt.

Mọi người bị cảnh tượng đẫm máu đó dọa sợ.

Lần nữa nhìn thấy một người sống sờ sờ bị nuốt chửng.

Giống như thằn lằn ăn ruồi vậy.

Lưỡi trực tiếp thò ra, sau đó cuốn lấy một người đi.

Mặc dù hành động trước đó của Vương Khải Toàn thực sự khiến mọi người rất ghét.

Nhưng cũng là một mạng người mà.

Kết quả là như vậy đã chết.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Như thể người tiếp theo sẽ phải đối mặt với cái chết vậy.

Điều đáng sợ hơn nữa mới vừa xuất hiện.

Con bạo chúa kỳ nhông đó sau khi nuốt chửng Vương Khải Toàn tự tìm cái chết, toàn bộ mặt nước sông ngầm bắt đầu sôi sục nhanh chóng.

Ngay sau đó từng cái đầu khổng lồ nhô lên, lấp đầy cả mặt sông.

Lúc này, đừng nói người khác, ngay cả Tiêu Long cũng giật mình.

Thật sự số lượng quá nhiều.

Dày đặc cả trăm con.

Trong đó con lớn nhất cao hơn mười mét.

Toàn thân đều có màu đen đỏ.

Sức mạnh có thể thấy, cái miệng khổng lồ vừa nãy, còn đáng sợ hơn cả cá sấu Khải Môn.

Đều là loại bạo chúa kỳ nhông đột biến.

Bùng phát theo số lượng lớn.

Hoàn toàn bị chọc giận.

Lúc này, mọi người trực tiếp bị dọa choáng váng.

“Gầm!

Gầm!

Gầm!” Như một tiếng kèn hiệu.

Số lượng lớn kỳ nhông điên cuồng xông tới.

Mọi người sợ đến mức liên tục lùi lại.

Vương Bàn Tử dẫn mọi người bắn hết đạn.

Thậm chí vài quả lựu đạn thật cũng không dùng.

Mọi người trực tiếp bị dọa đến tè ra quần.

Bởi vì cảm thấy lần này thực sự không có hy vọng sống sót.

Thật sự số lượng quá nhiều.

Ngay cả Tiêu Long có mạnh đến đâu, có thể trong thời gian ngắn ngăn chặn hơn trăm con quái vật sao?

Chỉ cần có một con xông tới.

Mọi người sẽ đối mặt với tai họa diệt vong.

Chẳng trách nhóm thành viên trước đó mất liên lạc!

Đối mặt với sự tồn tại đáng sợ như vậy, có thể có hy vọng sống sót sao?

Chương 393

Nhưng Tiêu Long không để ý.

Trực tiếp đứng ở đó.

Như thể một người trấn giữ, vạn người khó vượt qua.

Trong tay lần đầu tiên xuất hiện Hắc Kim Long Đao.

Khi những con quái vật này xông lên bờ.

Anh ta nhảy một cái trực tiếp lên, và hét lớn một tiếng: "Tôi chặn hậu, mau lùi!" Sau đó chủ động tấn công!

"Long ca ca, cẩn thận ạ!" Diệp Nhất Tâm nhìn Tiêu Long liều lĩnh như vậy, trực tiếp khóc.

Bởi vì cô thấy, đơn giản là đi tìm chết mà.

Sao không dẫn mọi người chạy trốn chứ, chạy được một người thì một người chứ!

Long ca ca sao lại ngốc như vậy?

Những người khác nhìn thấy cảnh này.

Trong lòng cảm động không thôi, đồng thời nhanh chóng lùi lại, âm thầm cầu nguyện cho Tiêu Long: Tuyệt đối không thể có chuyện gì.

Long ca thật sự quá vĩ đại!

Vì sự an toàn của mọi người, một mình đơn độc chiến đấu với nhiều quái vật như vậy.

Một số người ước gì cũng xông lên, nhưng biết thực lực quá yếu, xông lên đơn giản là tìm chết.

Chỉ có lùi về nơi an toàn.

Nhường chỗ chiến trường ra, không gây phiền phức cho Long ca, đó là sự giúp đỡ tốt nhất.

Nhưng không ai biết.

Tiêu Long nhìn những con quái vật này, lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Bởi vì anh cảm nhận được khí tức linh hồn, giúp anh ta có được nhiều khí lực linh hồn hơn.

Vì vậy, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất, tốc độ vô cùng nhanh.

Ngay cả ở giữa không trung, anh ta cũng chém từng nhát kiếm xuống.

Sau đó mọi người thấy từng đạo kim quang lóe lên, rồi toàn bộ mặt sông và mặt đất bắt đầu nổ tung.

Ngay sau đó có vài con quái vật trực tiếp bị nổ thành thịt nát.

Như thể Tiêu Long đang liên tục ném bom vậy.

Dùng một thanh đao để ném bom!

Nhưng lúc này mọi người cũng không nghĩ nhiều.

Thấy Tiêu Long một mình có thể xử lý được vài con.

Trong lòng đột nhiên dấy lên một tia hy vọng, không tự chủ được mà nghĩ: có lẽ Long ca thật sự có thể đánh lui những con quái vật này.

Nhưng họ đâu biết Tiêu Long muốn diệt sạch những con quái vật này, để có được tất cả lực lượng linh hồn!

Là kỳ nhông bá chủ sông ngầm, cũng không dễ dàng.

Một con kỳ nhông sông!

Đối mặt với sự tàn sát vô tình.

“Phụt phụt phụt!” Máu tươi không ngừng bắn ra, máu tươi đỏ như mưa.

Nhuộm đỏ toàn bộ vùng nước, nhuộm đỏ toàn bộ bờ sông.

Một số người lại kinh hãi phát hiện.

Trên người Tiêu Long không dính một giọt máu.

Trên chiếc áo bào trắng tinh.

Sạch như mới.

Nhưng xung quanh anh ta máu tươi lại không ngừng bắn tung tóe.

Cảnh tượng này thật sự quá ma ảo.

Mang lại cảm giác như đang quay một bộ phim lớn vậy.

Mọi người đều có chút không tin vào mắt mình.

Tiêu Long thì đang giết chóc vui vẻ.

Căn bản không thèm để ý đến con đầu đàn nào.

Tất cả đều coi như dưa hấu vậy.

Từng con một mà cắt!

“Trời đất quỷ thần ơi!

Long ca cũng quá dữ dội rồi?!” Vương Bàn Tử đang ở khu vực an toàn, không kìm được mà cảm thán.

Những người khác cũng nhìn ngây người: “Trời ơi!

Hắn là người sao?!

Lẽ nào là thần tiên hạ phàm?

Tôi cảm giác tôi đang mơ!

Không đúng, tôi chắc là gặp quỷ đả tường rồi!" Mọi người đột nhiên bàn tán xôn xao.

Ngược lại cảm giác sợ hãi đó dần dần biến mất.

Như thể trước mặt họ xuất hiện một con hổ lớn.

Tất cả đều nhe nanh múa vuốt.

Cảm giác đều sắp bị cắn chết.

Nhưng lúc này đột nhiên phát hiện.

Con hổ đó ngay cả răng cũng không có.

Bất kể cắn xé thế nào cũng không gây ra bất kỳ tổn hại nào, mọi người đều ngây người.

Ai sẽ sợ một con hổ không có răng chứ?

Khi mọi người đang kinh ngạc, con kỳ nhông khổng lồ vô cùng to lớn trước đó đã nuốt Vương Khải Toàn, dường như bị Tiêu Long tùy tiện một nhát đao chém chết vậy.

Thậm chí mọi người đều phát hiện Tiêu Long còn không thèm nhìn nó một cái.

Cứ như vậy nhảy qua.

Sau đó kim quang lóe lên.

Con kỳ nhông lớn đó, trực tiếp bị chém chết.

Tiêu Long thậm chí không hề dừng lại chút nào.

Tiếp tục đi tàn sát.

Mọi người đều nhìn ngây người.

Đặc biệt là nhìn thanh Hắc Kim Long Đao của Tiêu Long.

Thật sự kinh hãi vô cùng.

Chương 394

Gọi là binh không dính máu?!

Gọi là chém sắt như bùn?!

Thật sự quá đáng sợ.

Mọi người chỉ cảm thấy Tiêu Long như thể hóa thân thành sát thần vậy.

Nhẹ nhàng như vậy, những con quái vật mà mọi người cho là tuyệt vọng, tất cả đều bị tàn sát.

Không có bất kỳ con quái vật nào, có thể ngăn cản Tiêu Long dù chỉ một giây.

Vì vậy, nhanh chóng những con kỳ nhông khổng lồ vô cùng điên cuồng đó, lập tức tan tác, vứt mũ cởi giáp, một đường điên cuồng chạy trốn.

Sau đó mọi người nhìn thấy một cảnh tượng buồn cười.

Đội quân bạo chúa kỳ nhông ban đầu truy sát mọi người.

Đội quân hơn trăm con.

Sau đó bị một mình Tiêu Long truy sát chạy loạn xạ.

Đơn giản là quá ma ảo.

Đơn giản là quá không thể tin nổi.

Lúc này Diệp Nhất Tâm và vài người khác, đều kích động reo hò: "Long ca ca, anh giỏi quá!" Ngay lập tức, tất cả mọi người đột nhiên biến thành đội cổ vũ.

Bắt đầu cổ vũ cho Tiêu Long!

Thoáng cái, đội quân kỳ nhông khổng lồ vừa nãy dọa mọi người chết lặng.

Chỉ còn lại vài ba con lâu la nhỏ.

Kết quả là không con nào chạy thoát.

Bị Tiêu Long một mình tiêu diệt sạch sẽ.

Vì vậy, khi Tiêu Long trở về với y phục không vương bụi bẩn, mọi người không kìm được mà reo hò: "Long ca, anh cũng quá lợi hại rồi, quá đẹp trai, đơn giản là thần tượng của em mà!

Chà, còn lợi hại hơn cả mấy ngôi sao võ thuật kia nhiều!

Cũng quá khoa trương rồi, Long ca, em cảm giác như đang quay phim vậy?

Sợ chết tôi rồi, vừa nãy suýt chút nữa đã nghĩ mọi chuyện xong rồi, may mà có Long ca ở đây!

Long ca, em quá sùng bái anh, em có thể làm đồ đệ của anh không?

Đúng vậy, Long ca, em làm đồ đệ anh đi, em sẽ đi theo anh học võ thuật!

Võ thuật à?

Long ca đơn giản là thần tiên!

Hừ, trên thế giới này làm gì có thần tiên!

Long ca rõ ràng là người ngoài hành tinh!" Thoáng cái, Tiêu Long bị gán cho vô số thân phận.

Không còn cách nào khác, đối với những thứ không biết, mọi người đều tò mò như vậy, tùy hứng như vậy.

Dùng cách mà họ có thể hiểu để giải thích.

Tiêu Long nhìn mọi người với vẻ mặt bất lực, đành chọn cách im

lặng.

Không còn cách nào giải thích cả.

Càng giải thích càng phiền phức.

Rồi sẽ không ngừng lại.

Vì vậy, sau khi nở một nụ cười tự tin với mọi người, Tiêu Long tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu nghỉ ngơi.

Thực tế là kiểm tra thu hoạch lần này.

Nhưng mọi người đâu biết, cho rằng Tiêu Long đại chiến mệt rồi, đang nghỉ ngơi điều dưỡng.

Không những không chạy đến quấn quýt nữa, thậm chí còn đuổi những kẻ muốn thử vận may đi.

Để lại đủ thời gian nghỉ ngơi cho Tiêu Long.

Diệp Nhất Tâm và vài người khác, thậm chí còn nhanh chóng bắt đầu bận rộn, chuẩn bị thức ăn và nước uống cho Tiêu Long.

Chờ Tiêu Long tỉnh lại, giúp anh hồi phục thể lực.

Sau đó mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Tất cả đều xoay quanh thực lực của Tiêu Long.

Ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Tiêu Long thì hả hê tận hưởng thu hoạch lần này.

Thu hoạch khổng lồ.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ chém giết 136 con bạo chúa kỳ nhông, tổng cộng ngưng tụ 10 luồng lực lượng linh hồn, có nuốt chửng tiến hóa không?" "Nuốt chửng!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ nuốt chửng 10 luồng lực lượng linh hồn của bạo chúa kỳ nhông, Hồn Mạch Diệt Hồn thăng cấp Thiên Giai trung kỳ, độ bão hòa 70%!" Cả người tràn ngập một luồng ấm áp, Tiêu Long nóng lòng mở giao diện thuộc tính ra xem một cái, trong lòng hả hê. [Hệ thống thôn phệ linh hồn] Ký chủ: Tiêu Long Hồn Mạch Phệ Hồn: (Thiên Giai trung kỳ 80%: Cấm cố linh hồn) Hồn Mạch Diệt Hồn: (Thiên Giai trung kỳ 70%: Một niệm diệt hồn) Linh hồn sở hữu: Vô Tinh huyết sở hữu: Tây Vương Mẫu Mẫu Tinh Huyết Trường Sinh *1 (Thần Cấp) [Kỹ năng] [Vũ khí] [Bảo vật] [Thương thành] [Huyết Mạch Trường Sinh]: Chí Tôn Huyết Mạch (Thần Cấp hậu kỳ), Thập Đại Thần Thú Huyết Mạch [Nhiệm vụ]: 1.

Đánh chiếm trinh tiết của Tinh Tuyệt Nữ Vương (Tiến độ nhiệm vụ: 30%) Những cái khác tiến bộ không lớn.

Nhưng Tiêu Long phát hiện nhiệm vụ đã có thay đổi.

Lúc này Tiêu Long mới phát hiện nhiệm vụ có thêm một tiến độ nhiệm vụ đạt 2%.

Nhưng ngay sau đó Tiêu Long lại cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nhiệm vụ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Từ lúc bắt đầu từ Kim Quốc Tướng Quân, giờ đang ở dưới Côn Luân Băng Xuyên.

Kết quả mới chỉ mở khóa 20%?

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Tiêu Long có những bí ẩn chưa được giải mã.

Không khỏi được.

Tiêu Long đối với chuyến đi Côn Luân Băng Xuyên lần này, đối

với cuộc thám hiểm Cửu Tầng Yêu Tháp lần này.

Đầy rẫy sự tò mò.

Trên đường đi có lẽ không có gì.

Chỉ trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Rốt cuộc sẽ ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm?

Hoàn thành thám hiểm Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nhiệm vụ Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể hoàn thành 50% không?

Trong đầu Tiêu Long xuất hiện một dấu hỏi lớn.

Bởi vì liên quan đến mức độ nguy hiểm của chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu không vượt qua, điều đó có nghĩa là nhiệm vụ ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, e rằng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng nếu vượt qua, điều đó rõ ràng là trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chương 395

Sẽ gặp nguy hiểm lớn!

Vì vậy, dù thế nào cũng không thể xem nhẹ lần này.

Nghĩ thông suốt điều đó.

Tiêu Long mở mắt ra.

Sau đó dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Diệp Nhất Tâm và vài người khác, bổ sung một chút thể lực.

Những người khác cũng đã nghỉ ngơi gần xong.

Vì vậy mọi người chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước.

Hơn nửa giờ sau.

Mọi người nhìn thấy một hang động ngầm.

Những lớp băng bao phủ xung quanh vách tường cũng biến mất, ngay cả chất đất cũng trở nên khô ráo.

Cũng có nghĩa là, nơi đây ít bị ảnh hưởng bởi sông băng hơn.

Cũng có nghĩa là mọi người đã đi sâu vào trong lòng Côn Luân Sơn.

Khi mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên có người chỉ vào những ánh sáng phía trước mà kích động la lớn: "Mau nhìn, phía trước có ánh sáng, có lối ra rồi!" Với vẻ mặt nóng lòng chạy tới.

Một số người phản ứng kịp không kịp ngăn cản.

Những kẻ đã chạy được mười mấy bước, bóng dáng đột nhiên dừng lại, sau đó quay người điên cuồng chạy trốn: "Mau chạy!

Hỏa biều trùng!” Một câu nói.

Sắc mặt mọi người cuối cùng cũng thay đổi.

Bởi vì đã nghe Tiêu Long giải thích trước đó, ai nấy đều sợ hãi!

Dù sao đối với hỏa biều trùng và thi huỳnh, họ có một loại cảm giác sợ hãi bẩm sinh.

Dù sao chúng cũng ăn thịt người!

Thích ăn thịt người chết!

Mọi người đều sợ hãi, bị mấy người kia chạy trốn làm cho sợ đến mức liên tục lùi lại.

Nhưng không kịp.

Sự xuất hiện của mọi người, bất kể nhiệt độ, ánh sáng, âm thanh, đều đã kinh động đến chúng.

Ngay trong khoảnh khắc đó.

Mọi người nhìn thấy một đám hỏa biều trùng đen nghịt.

Hóa thành một làn khói xanh, bay về phía mọi người.

Giống như khi xem Tây Du Ký, mỗi lần những con yêu quái đó, đều có một luồng yêu phong cuốn đi vậy.

“Ôi mẹ ơi!

Chạy mau!

Đừng loạn, chạy đi!

Đừng đẩy tôi!” Ngay lập tức, đội ngũ lại một lần nữa hỗn loạn.

Thật sự những con hỏa biều trùng này như châu chấu tràn đồng vậy.

Trông quá đáng sợ.

Lại như một khối lửa có thể di chuyển.

Quá kinh hoàng.

Nhưng lúc này.

Tiêu Long không nói một lời.

Đợi tất cả mọi người chạy qua bên cạnh mình xong.

Trực tiếp ra tay.

Vài người ban đầu quay người gọi Tiêu Long mau chạy, ngay khoảnh khắc tiếp theo trực tiếp bị cảnh tượng đó làm cho sững sờ.

Ngay sau đó nghe Tiêu Long gầm lên một tiếng giận dữ: "Cút về!" Khoảnh khắc tiếp theo.

Những con hỏa biểu trùng đáng sợ đó dường như nghe hiểu lời Tiêu Long vậy.

Nhanh chóng dừng lại.

Sau đó không ngừng bay lượn trước mặt Tiêu Long, nhưng không bay đi nữa.

Mọi người kinh ngạc nhìn, Tiêu Long giơ tay phải lên.

Như thể đã tung ra một chiêu lớn vậy.

Mặc dù mọi người cũng không nhìn rõ.

Nhưng qua hình dạng do những con hỏa biểu trùng tạo thành có thể thấy.

Như thể Tiêu Long đã thi triển một tấm khiên vô hình.

Ngăn chặn tất cả những con hỏa biểu trùng đáng sợ đó ở đó.

Có một cảm giác như Alice trong Resident Evil dùng ý niệm lực đốt cháy quạ ăn thịt người vậy.

Cảnh tượng này.

Thật sự quá chấn động.

Ngay sau đó, những người quay người, trực tiếp bị kinh ngốc!

Trời ơi!

Long ca quá lợi hại rồi chứ?

Đến cả côn trùng cũng có thể khống chế!

Lẽ nào là khống trùng chi thuật trong truyền thuyết?!

Mẹ ơi!

Quá ma ảo!

Lại một lần nữa.

Mọi người bị năng lực của Tiêu Long làm mới tam quan.

Mọi người kinh ngốc.

Cũng có người chấn động.

Một bộ phận người nhìn Tiêu Long với vẻ sùng bái không thôi, cũng vô cùng khao khát có thể trở thành người mạnh mẽ như vậy.

Vì vậy, ánh mắt nhìn Tiêu Long, như nhìn Thượng Đế vậy.

Đặc biệt hy vọng bái sư học nghệ.

Đặc biệt là năng lực khống chế côn trùng của Tiêu Long, thật sự quá ngầu, quá bùng nổ.

Như thể vẫy tay có thể khống chế ngàn quân vạn mã vậy.

Không thể ngầu hơn được nữa.

Chương 396

Vì vậy, khi đàn côn trùng lửa đó biến mất, mọi người vẫn chưa hoàn hồn từ sự chấn động.

Lúc này, Diệp Nhất Tâm nhanh chóng chạy tới.

Vô cùng kích động ôm lấy cánh tay Tiêu Long, giọng nói dịu dàng: "Long ca, anh thật sự quá lợi hại rồi, cũng quá đẹp trai rồi chứ?

Anh có thể dạy em không?

Em cũng muốn trở nên lợi hại như anh, sau đó sẽ luôn đi theo anh làm trợ thủ nhỏ!" "Em cũng vậy, em cũng muốn!" "Có em!" Sau đó một đám người kích động.

Lần lượt mạnh dạn nói ra mong muốn của mình.

Tiêu Long bất lực nhìn mọi người, đành an ủi: "Học cái này vất vả lắm đó." "Long ca, em không sợ vất vả!" "Đúng đúng đúng Long ca, em có thể chịu khổ!

Chỉ cần để em có thể trở nên lợi hại, ngày ngày ăn cám bã em cũng cam lòng!" Tiêu Long nghe mà mặt đầy vạch đen.

Lẽ nào họ cho rằng chịu khổ là ăn cám bã sao?

Tiêu Long đành phải nghiêm túc nói cho họ biết thế nào mới gọi là chịu khổ!

"Thôi được rồi, mọi người im lặng, nghe tôi nói.

Cái khổ khi học theo tôi không thể giống như các bạn nghĩ đâu." "Không sợ, em thật sự không sợ!" "Đúng, đúng đúng, chỉ cần có thể mạnh lên, bảo em làm gì cũng được!" Tiêu Long vô cùng bất lực, đành nghiêm túc nói: "Thôi được rồi, đã nhiệt tình như vậy, tôi cũng

không thể quá từ chối.

Vậy thì nghe kỹ đây, muốn học theo tôi, chịu khổ, thì cũng phải theo tôi xuống mộ cách ba ngày năm bữa, sau đó không cẩn thận sẽ gặp phải những con quái vật như kỳ nhông vừa nãy.

Nhưng nếu theo tôi học, tôi sẽ không cứu các bạn, tôi chỉ sẽ dạy cách chiến đấu, còn việc có thể sống sót hay không, thì phải xem bản lĩnh của các bạn.

Theo tôi một tháng sau, nếu có thể trải qua 30 lần chiến đấu lớn nhỏ với những con quái vật tương tự kỳ nhông, có thể sống sót, thì mới có hy vọng trở thành đồ đệ của tôi." Tiêu Long nói xong vài câu.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Những kẻ trước đó hưng phấn, nói bằng mọi giá cũng phải học.

Đều ngượng ngùng ngậm miệng lại: "Long ca, anh nói đùa thôi đúng không?

Làm sao có người nào có thể sống sót được?" Tiêu Long lắc đầu, nghiêm túc nói: "Tôi không nói đùa, bởi vì tôi tin rằng thực tiễn sinh chân lý, chỉ có trải qua từng trận chiến sinh tử, bò ra từ đống tử vong, mới có thể trở thành cường giả." Không còn ai nói nữa.

Ai nấy đều cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Long nữa.

Chỉ muốn học bản lĩnh thôi.

Chứ không phải đi tìm chết.

Những gì Tiêu Long nói.

Rõ ràng là muốn mọi người đi tìm chết mà!

Ai có thể chấp nhận được?

Thế là, từng người một không nói gì nữa.

Lúc này, điều khiến mọi người không ngờ tới là Diệp Nhất Tâm lại nghiêm túc nói: "Long ca ca, em nguyện ý theo anh học!" Mọi người lập tức kinh ngạc.

Bao gồm cả Vương Bàn Tử trước đó đã bái Tiêu Long làm sư phụ.

"Mỗi lần đều phải dựa vào năng lực của mình để sống sót cũng không tiếc sao?" "Vâng!" "Được, vậy em cứ theo tôi đi, tôi sẽ dành thời gian dạy em." "Cảm ơn Long ca ca!" Nhìn Diệp Nhất Tâm với vẻ mặt kích động, trong lòng mọi người quả là trăm mối tơ vò!

Nhưng nghĩ lại, không dám đồng ý.

Sau đó không kìm được mà nghĩ: Cứ để cô gái ngốc này đi dò đường trước, nếu đúng như Tiêu Long nói, thì từ bỏ, nếu không thì bàn bạc lại cũng không muộn.

Trong đó, Tát Đế Bằng là người thay đổi rõ ràng nhất, trước đó đặc biệt ghen tị với Tiêu Long.

Nhưng bây giờ lại khao khát học tập.

Thật sự năng lực của Tiêu Long quá mạnh, quá khiến người ta ngưỡng mộ.

Vì vậy âm thầm đi theo, xem xem có còn cơ hội nào không.

Giải quyết xong rắc rối ở đây, mọi người tiếp tục đi sâu vào.

Nhanh chóng phát hiện một địa quật.

Sau khi đi sâu vào địa quật mới phát hiện, không gian bên trong thật sự quá lớn.

Quan trọng nhất, dưới chân mọi người không ngừng xuất hiện một số hài cốt rải rác.

Ngay sau đó càng ngày càng nhiều.

Có đủ loại xương cốt.

Như thể một lò mổ lớn vậy.

Đợi mọi người đi sâu vào, bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Trước mặt xuất hiện vô số hài cốt, dày đặc từng lớp từng lớp chồng chất lên nhau, trải khắp toàn bộ tầng đáy địa quật!

Mỗi bước mọi người đi, dưới chân đều có thể phát ra tiếng kêu cạc cạc.

Như thể đang đi trên biển xương vậy.

Đương nhiên ai nấy đều sợ đến sởn gai ốc.

Một số người chân đã mềm nhũn vì sợ.

Dù sao nhìn một biển hài cốt như vậy, lại phải đi qua trên đó.

Thật sự quá thử thách tâm lý con người.

Điều đáng sợ nhất, khi mọi người không thể đi sâu hơn nữa.

Phía trước xuất hiện một lượng lớn sông ngầm.

Chúng giao nhau tại một chỗ.

Muốn tiếp tục tiến về phía đối diện, phải vượt qua những dòng sông ngầm này.

Mọi người phải vượt qua vì lý do: phía đối diện xuất hiện một tòa nhà cao tầng.

Tòa nhà cao tầng mờ mờ ảo ảo phát ra ánh sáng xanh.

Sắc mặt Trần giáo sư, Tuyết Lỵ Dương và vài người lập tức kích động.

Trong đầu không tự chủ được mà hiện lên mấy chữ: Cửu Tầng Yêu Tháp!

Nhưng muốn vượt qua những dòng sông ngầm này, phải đi qua vô số cây cầu treo kỳ quái, lộn xộn trước mặt.

Nhưng những cây cầu treo này nhìn đã thấy cũ kỹ rồi.

Không biết trên đó có nguy hiểm không.

Vạn nhất sập xuống, thì thật sự mất mạng rồi.

Quan trọng nhất, rõ ràng là cầu treo nhân tạo.

Không thể không có cơ quan.

Vì vậy, mọi người lo lắng.

Nhưng mọi người nhìn tòa nhà cao tầng màu xanh lam đối diện, lại thực sự kích động không thôi: "Trời ơi!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Cửu Tầng Yêu Tháp, lăng mộ của các ma vương cổ đại của Ma Quốc!

Tòa tháp này sao lại quỷ dị như vậy!

Quá thần kỳ!

Còn phát sáng nữa!" Khi mọi người đang bàn tán xôn xao.

Tiêu Long lại với vẻ mặt ngưng trọng nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chương 397

Bởi vì từ trên tòa yêu tháp này, anh cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ.

Có chút quỷ dị.

Đặc biệt, sau khi mở Hoàng Kim Đồng.

Tiêu Long nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Toàn bộ tòa nhà cao chín tầng, trên đó treo lơ lửng dày đặc vô số thi huỳnh, và hỏa biểu trùng!

Sở dĩ nó phát sáng.

Là vì lý do này.

Khi mọi người chuẩn bị vượt cầu treo.

Tiêu Long lại trực tiếp mở miệng ngăn cản: "Đừng lên đó!" Nhưng đã muộn.

Một gã hấp tấp.

Trực tiếp đi lên.

Ngay sau đó, toàn thân bốc lên ngọn lửa xanh lam.

Cháy rực!

Trong khoảnh khắc, sắc mặt mọi người đại biến!

"Mọi người mau lùi lại, đừng lên đó!

Mau lùi mau lùi!" Mọi người sợ đến mức liên tục lùi lại.

Trong ánh mắt tràn đầy sự hoảng loạn.

Thật sự quá đáng sợ!

Đột nhiên, người này lại bốc cháy.

Lẽ nào trên cầu treo có ma pháp sao?

Bị trúng lời nguyền?

Khi mọi người đang hỗn loạn.

Một số người cũng đồng thời nghĩ đến một khả năng.

Trần giáo sư không kìm được muốn lên kiểm tra, xác định suy đoán trong lòng.

Nhưng bị Tiêu Long ngăn lại: "Không cần thử, trên đó bị phủ một lớp phốt pho." Những lời sau đó không cần nói nữa.

Phốt pho, điểm cháy cực thấp, chỉ cần có ma sát là sẽ cháy.

Vì vậy kẻ xui xẻo vừa nãy.

Bị lửa thiêu chết!

Lúc này, Vương Bàn Tử bên cạnh không kìm được hỏi: "Long ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cầu không có vấn đề sao?" Tiêu Long gật đầu giải thích cho mọi người: "Cái cầu treo đó đúng là có vấn đề, không chỉ trên đó có phốt pho, mà còn dựa theo bát quái, thiết kế một số trận pháp.

Vì vậy nếu đi không đúng đường, đều sẽ chết thảm.

Cũng thấy những cây cầu treo đó ngang dọc lộn xộn, làm mọi người rối loạn." "Vậy, nếu không phá giải cơ quan, chúng ta không đi nữa sao?" Có người không kìm được hỏi.

Tiêu Long gật đầu, sắc mặt Trần giáo sư và vài người khác thay đổi.

Nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp đối diện, mặt mày ai nấy đều tràn đầy khao khát.

Rõ ràng ngay trước mắt.

Nhưng không thể đi trong thời gian ngắn.

Cũng quá khó chịu rồi.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương không kìm được hỏi: "Long ca, lẽ nào không còn cách nào sao?

Có thể phá giải cơ quan ở đây không?" Bị cô nhắc nhở như vậy, ánh mắt mọi người không tự chủ được mà đổ dồn lên người Tiêu Long.

Chà!

Long ca trước đó biểu hiện lợi hại như vậy, vậy cái cơ quan nhỏ này chắc cũng không thành vấn đề chứ?

Tất cả mọi người với vẻ mặt khao khát nhìn Tiêu Long, mong đợi Tiêu Long gật đầu.

Lúc này, thấy Tiêu Long cười.

Ngay sau đó Tiêu Long không nói gì.

Hồ Bát Nhất bên kia mở miệng: "Được rồi, A Long, đừng úp mở nữa, cơ quan thuật của cậu lợi hại như vậy, mau mau phá giải cho mọi người đi, dẫn chúng tôi đi đi!" Một câu nói khiến mắt mọi người lập tức sáng lên.

Thì ra Long ca biết cơ quan thuật!

Cũng quá lợi hại rồi!

Mọi người đều không biết thế nào là cơ quan thuật.

Cuối cùng cũng có thể mở rộng tầm mắt rồi.

Sau đó mọi người với vẻ mặt kỳ vọng nhìn Tiêu Long.

Anh ta liếc xéo Hồ Bát Nhất một cái, vốn dĩ muốn ra vẻ.

Kết quả bị gã này cứng nhắc cắt ngang.

Tiêu Long lập tức hành động.

Sau đó mọi người được chứng kiến thế nào là đại sư.

Chỉ thấy trong tay Tiêu Long xuất hiện một cái la bàn âm dương.

Sau đó mọi người được chứng kiến thế nào là phong thủy chi thuật chân chính.

Những thứ vốn bị gọi là tứ cũ.

Chân thật xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay sau đó, mọi người lại nghe thấy tiếng "thục chi".

Trần giáo sư, Hách Ái Quốc và vài người sắc mặt lập tức kích động.

Khi nghe về bát quái, mức độ tin cậy của mọi người đối với kiến thức phong thủy lập tức tăng lên.

Ngay sau đó, mọi người thấy Tiêu Long đi lên cầu treo.

Diệp Nhất Tâm định nhắc nhở.

Nhưng lại phát hiện Tiêu Long đi trên cầu treo hoàn toàn khác những người khác.

Một bước một dấu chân.

Bên trái bên phải.

Có lúc thậm chí lùi lại nửa bước nhỏ.

Động tác kỳ quái.

Nhưng không hề xuất hiện bất kỳ ngọn lửa nào nữa.

Mọi người đều kinh hãi.

Sau đó cũng hiểu ra: Tiêu Long thật sự đã tìm ra lối đi.

Nói cách khác, đã tìm ra quy luật.

Chương 398

Sau đó theo chỉ dẫn của Tiêu Long, mọi người nhanh chóng đi theo.

Lúc đầu cẩn thận dè dặt, lo sợ.

Nhưng nhanh chóng gan lớn hơn.

Bởi vì đi theo dấu chân của Tiêu Long, thật sự không có một chút nguy hiểm nào.

Vì vậy mọi người hiểu ra, Tiêu Long thật sự đã phá giải cơ quan.

Thế là bắt đầu kinh ngạc trước cơ quan thuật của Tiêu Long.

Kinh ngạc trước năng lực bát quái của Tiêu Long.

Nhanh chóng, mọi người đi qua từng cây cầu treo.

Đi được gần một nửa.

Tiêu Long cũng liên tục nhắc nhở mọi người đừng di chuyển lung tung, càng không được chạy lung tung.

Bởi vì nơi đây nguy hiểm.

Khiến Tiêu Long cũng cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt.

Vạn nhất dẫn đến bốc cháy, thì mọi người đều gặp xui xẻo.

Vì vậy mọi người trên đường đều cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng đi được một lúc.

Tiêu Long đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì đột nhiên cảm thấy, một mùi vị kỳ lạ xuất hiện.

Như thể có thứ gì đó đang cháy.

Ngay sau đó nhìn một cái, sắc mặt anh thay đổi.

Bởi vì trên những cây cột nối các cầu treo dưới chân mọi người, đang bốc cháy ngọn lửa hừng hực.

Một số cây cầu treo cũng bị đốt cháy.

Thậm chí có một số cây cầu treo đã bắt đầu sập xuống.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Lúc này, mọi người thấy Tát Đế Bằng dẫn theo vài người, đang trực tiếp lấy đi những vật phẩm tế tự bên cạnh các tượng thần được thờ cúng trên cầu treo.

Sau đó trực tiếp chạm vào cơ quan.

Dẫn đến mọi chuyện tiếp theo xảy ra.

Lúc này Tát Đế Bằng và vài người cũng sắc mặt đại biến.

Biết mấy người đã gây họa, nhanh chóng bắt đầu chạy trốn.

Vài người trực tiếp bị xáo trộn bước chân.

Trên người lập tức bốc lên ngọn lửa dữ dội.

Tát Đế Bằng ở đó ôm mấy cái lọ, trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Đôi chân run rẩy.

"Cứu... cứu mạng!" Nhưng lúc này ai mà quản được.

Cầu treo đều sắp sập rồi.

Mọi nơi đều bắt đầu cháy.

Không nhanh chân đi nữa.

Mọi người đều sẽ rơi xuống sông chết đuối.

Hoặc bị thiêu chết.

Bởi vì sông ngầm cũng bị ngọn lửa xanh lam đốt cháy.

Như thể cả thế giới đã bước vào thế giới lửa.

Vậy thì càng nhiều người thúc giục Tiêu Long mau dẫn đường chạy.

Còn những người phía sau có theo kịp hay không.

Cũng không quản được nữa.

Cứu mạng mình trước đã.

Người duy nhất có thể cứu mạng, là Tiêu Long dẫn đường.

Vì vậy quyết định hy sinh những kẻ không nghe lời phía sau, để Tiêu Long dẫn mọi người rời đi trước.

Càng nhiều người sống sót càng tốt.

Nếu Tiêu Long thật sự đi cứu người, lại không tìm thấy đường, không dám chạy loạn.

Vạn nhất xảy ra bất trắc.

Mọi người đều phải chết.

Không còn cách nào.

Chỉ có thể bỏ qua.

Thế là thúc giục Tiêu Long nhanh chóng mở đường.

Trải qua muôn vàn khó khăn nguy hiểm.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Mọi người cuối cùng cũng nhảy lên bờ.

Khi người cuối cùng lên.

Toàn bộ cầu treo đã sập hoàn toàn.

Dòng sông ngầm chằng chịt đó.

Đang bốc cháy ngọn lửa xanh lam hừng hực.

Nằm trên mặt đất.

Mọi người thở hổn hển.

Nhìn Tiêu Long với ánh mắt.

Tràn đầy kinh ngạc và cảm kích.

Lần này.

Lại là Tiêu Long đã cứu mạng họ!

Long ca.

Thật sự quá lợi hại rồi!

Long ca ca, anh thật tuyệt vời!

Em yêu anh chết đi được!" Diệp Nhất Tâm đầy vẻ sùng bái ôm lấy cánh tay Tiêu Long.

Những người khác nhìn cảnh này cũng đã quen rồi.

Chương 399

Anh hùng sánh với mỹ nữ, mà anh hùng này cũng quá lợi hại.

Ai mà biết được, có khi lại muốn học theo cách của cô ấy để tiếp cận Tiêu Long hơn.

Tuyết Lỵ Dương với vẻ mặt kiêu ngạo, khóe miệng khẽ bĩu môi, nhưng trong lòng lại vô cùng ghen tị và hận thù.

Bởi vì cô biết mình không thể làm như vậy được.

Cô khá bảo thủ và kiềm chế, dù sao thì hình tượng của cô vẫn luôn là một người phụ nữ lạnh lùng kiêu ngạo.

Trước đây, khi cô và Tiêu Long đi cùng nhau thân mật như vậy, ánh mắt của mọi người đã không còn như trước nữa rồi.

Bây giờ mà còn muốn tranh giành với một cô bé để giành Tiêu Long, chẳng phải sẽ bị người ta ngấm ngầm mắng chết sao.

Mau!

Mọi người đã hồi phục.

Bất giác họ bước về phía Cửu Tầng Yêu Tháp.

Ngay sau đó, tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Tòa Cửu Tầng Yêu Tháp cao vút, lấp lánh ánh sáng xanh kỳ dị.

Dù cách vài trăm mét, họ vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự hùng vĩ, mạnh mẽ và đáng sợ của nó.

Cứ như thể toàn bộ tòa tháp không thuộc về thế giới này.

Thậm chí, mọi người còn có một cảm giác sợ hãi mơ hồ, cứ như

bị một đôi mắt nào đó liên tục nhìn chằm chằm.

Cảm giác này không hề dễ chịu chút nào.

Nhưng Trần giáo sư và vài người khác thì vô cùng chấn động, đồng thời cũng cực kỳ kích động.

Thứ mà họ đã tìm kiếm nửa đời người, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Ngay trước mắt họ, một cổ mộ cổ xưa của Ma Quốc thượng cổ sừng sững đứng đó.

Chỉ cần bước chân vào Cửu Tầng Yêu Tháp, họ sẽ có thể vén màn bí mật của Ma Quốc thượng cổ.

Làm sao mà không kích động cho được?

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Dù có chết, đời tôi cũng đáng!" "A!

Đây không phải là Cửu Tầng Yêu Tháp trong tưởng tượng của tôi!

Nó còn hùng vĩ, cao lớn hơn tôi nghĩ nhiều!" Trần giáo sư và Hác Ái Quốc, hai lão nhân, run rẩy nói.

Họ vội vàng ra hiệu cho các học viên cấp dưới, chuẩn bị đủ loại thiết bị và vật phẩm để ghi chép.

Lúc này, mọi người cũng đã biết về truyền thuyết của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nó ẩn chứa bí mật của Ma Quốc thượng cổ, bí mật trường sinh.

Mặc dù đối với trường sinh, mọi người có chút không tin.

Nhưng bên trong chắc chắn ẩn chứa những thứ không thể tưởng tượng nổi.

Ví dụ như thuật pháp, vu thuật trong truyền thuyết.

Trước đây họ chỉ coi đó là truyền thuyết, không tin.

Nhưng kể từ khi chứng kiến thủ đoạn của Tiêu Long, họ lại có chút tin tưởng.

Càng hy vọng có thể đạt được hoặc giải mã chúng.

Dù sao thì đó cũng là những thứ có thể thay đổi thế giới, ghi tên vào sử sách của mỗi người.

Làm sao mà không khiến người ta kích động cho được?

Khi mọi người càng lúc càng đến gần, cảm giác chấn động càng trở nên rõ ràng hơn.

Đặc biệt là khi đến sát Cửu Tầng Yêu Tháp, họ bỗng cảm thấy mình thật nhỏ bé, cứ như thể biến thành một con kiến hôi.

Bởi vì ngay cả một cánh cửa trên Cửu Tầng Yêu Tháp cũng cao tới hai ba mét.

Mọi người không khỏi kinh hô: "Ôi trời!

Nó phát sáng ư?

Màu xanh lam kìa!" "Đúng vậy, động năng ở đâu ra chứ?

Chẳng lẽ là đá năng lượng phát sáng?" "Thật không thể tin nổi!

Không lẽ là sâu bọ phát sáng sao?" "Không thể nào!

Chẳng lẽ là những con đom đóm dưới lòng đất?" Đột nhiên có người đặt ra một câu hỏi, sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Âm thanh lập tức biến mất.

Lúc này, giọng nói u u của Tiêu Long truyền đến: "Không sai, sở dĩ Cửu Tầng Yêu Tháp có thể phát sáng, thực tế là do vô số Hoả Biểu Trùng ẩn giấu bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp." "Cửu Tầng Yêu Tháp, chính là nhà của Hoả Biểu Trùng!

Cho nên tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu làm kinh động chúng, tôi sẽ không kiểm soát được nhiều đâu." "Xì!" Lời Tiêu Long vừa dứt, mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Điều này quá đáng sợ rồi.

May mắn là họ không quá bốc đồng, vội vàng xông lên chịu chết ngay từ đầu.

Bằng không, e rằng lúc này đã mất mạng rồi.

Đặc biệt là khi nhìn lên bậc thang phía trước, dường như có lờ mờ một số tro cốt hình người màu đen.

Không cần nói cũng biết, đó chắc chắn là những thành viên đáng thương của đội khảo cổ trước đó.

Hóa ra đội khảo cổ trước cũng đã từng vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Cùng lúc đó, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương rõ ràng kích động mấy phần.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ làm thế nào để tránh Hoả Biểu Trùng, mở cửa Cửu Tầng Yêu Tháp an toàn và đi vào.

"Cạch!" Một tiếng máy ảnh khẽ kêu vang lên, ngay sau đó, trước mắt mọi người loé sáng.

Tất cả không khỏi sững sờ.

Đèn flash sáng lên!

Đồng thời, mọi người chỉ thấy Sát Địch Bằng mồ hôi đầm đìa nói: "Tôi rõ ràng đã tắt đèn flash rồi mà!

Sao lại thế này." Nhưng mọi người không có thời gian để bận tâm đến vấn đề này.

Trong khoảnh khắc đó.

Cứ như thể bị ánh sáng của đèn flash thu hút.

Toàn bộ Cửu Tầng Yêu Tháp đột nhiên bắt đầu nhấp nháy.

Cứ như thể đang bốc cháy.

Ngọn lửa màu xanh lam, càng thêm yêu dị.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến tất cả không thể nào quên xuất hiện.

Toàn bộ Cửu Tầng Yêu Tháp, cứ như thể bị mất điện.

Từng tầng, từng tầng một tối sầm lại.

Ngay sau đó, phía trên Cửu Tầng Yêu Tháp, xuất hiện một cụm lửa xanh lam đang cháy.

Phủ kín cả đỉnh đầu.

Ngay sau đó hóa thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Chương 400

Gào thét.

Bay về phía mọi người.

Sắc mặt tất cả mọi người lập tức thay đổi.

Nhìn những Hoả Biều Trùng phủ kín trời đất, ai nấy đều sợ hãi đến ngây dại.

Cứ như thể linh hồn bị khống chế, ngây ngốc đứng đó không nhúc nhích.

Giống như đang thưởng thức một màn pháo hoa tuyệt đẹp.

Lúc này, Tiêu Long hét lớn một tiếng: "Chạy mau!

Vào Yêu Tháp!

Tôi sẽ đoạn hậu!

Nhanh lên!" Một tiếng hét lớn, Tiêu Long lập tức xuất hiện trước cửa lớn Cửu Tầng Yêu Tháp.

Sức mạnh thân thể cường đại bùng nổ, lập tức mở Đoạn Long Thạch.

Toàn bộ bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp hiện ra trước mắt mọi người.

Lúc này, mọi người bị đánh thức.

Cũng chẳng quản được nhiều nữa, chen chúc nhau chạy vào Yêu Tháp.

Lúc này, Tiêu Long xuất hiện phía sau mọi người.

Một mình đối mặt với những Hoả Biều Trùng phủ kín trời đất đó.

Không ai nhìn thấy, khóe miệng hắn, lộ ra một nụ cười vui mừng.

Lại một lần nữa, cơ hội tuyệt vời để thu hoạch linh hồn!

Nhưng trong mắt những người khác thì lại khác.

Ngay lập tức coi Tiêu Long là thánh nhân.

Cái bóng lưng đó, một lần nữa trở nên cao lớn.

Đơn giản là thần hộ mệnh của mọi người!

Thật quá cảm động!

Long ca!

Thật quá đẹp trai!

Thật quá lợi hại!

Một tinh thần hy sinh như vậy, đủ để tất cả mọi người đỉnh lễ sùng bái.

Đồng thời, lốc xoáy Hoả Biều Trùng, cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn thấy Hoả Biều Trùng đông nghịt khắp trời đất, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh buốt ập đến, sợ đến mức không thể nhúc nhích.

Tiêu Long đá mấy kẻ chân mềm nhũn vào trong cửa, nhanh chóng đối đầu với đại quân Hoả Biều Trùng.

Hắc Kim Long Đao trong tay hắn xuất hiện.

Một đao một mảng lớn.

Lại một đao một mảng lớn.

Chém giết vô cùng tận hứng.

Hắn còn dùng sức mạnh linh hồn Cấm Cố, cộng thêm lực áp chế

huyết mạch.

Nhưng hiệu quả không tốt.

Sắc mặt Tiêu Long dần dần thay đổi.

Thật sự là Hoả Biểu Trùng quá nhiều.

Hàng trăm hàng triệu con!

Một cơn lốc xoáy nối tiếp một cơn lốc xoáy.

Thật sự quá nhiều.

Dù Tiêu Long một đao một mảng lớn, nhưng số Hoả Biểu Trùng bị giết không nhiều.

Thoáng chốc chúng đã lấp đầy chỗ trống trước đó.

Và toàn bộ đội ngũ đã tiến lên một chút.

Tiêu Long lui lại.

Cuối cùng chỉ có thể canh giữ cửa lớn, để những người khác thuận lợi chạy vào.

Còn những nơi xa hơn thì căn bản không thể lo liệu được.

Đồng thời, Tiêu Long cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Hiệu suất như vậy thật sự quá thấp.

Sức mạnh linh hồn thu hoạch được cũng quá ít.

Vậy phải làm sao đây?

Mới có thể ngăn chặn lũ côn trùng này tấn công?

Lại có thể chém giết được lượng lớn sức mạnh linh hồn?

Đột nhiên.

Trong đầu Tiêu Long nảy ra một ý niệm.

Hoả Biều Trùng sợ nước!

Nước là thiên địch của chúng!

Vậy là trong khoảnh khắc đó, mắt Tiêu Long sáng lên!

Dòng sông ngầm chằng chịt không xa.

Đơn giản là cơ hội trời cho!

Tiêu Long lập tức có một ý tưởng tuyệt vời.

Cả người hắn đều kích động.

"Long ca, đủ rồi, anh mau chạy đi!" "Mau vào đi Long ca!

Hoả Biều Trùng càng ngày càng nhiều!" "Long ca…" Mọi người cũng nhìn thấy nụ cười khó khăn của Tiêu Long khi đối phó với Hoả Biều Trùng.

Cho nên khi mọi người hô hoán Tiêu Long quay lại.

Nhưng Tiêu Long sao có thể kết thúc đơn giản như vậy chứ?

Sức mạnh linh hồn cướp bóc vẫn chưa đủ nhiều mà.

Cần tiếp tục nỗ lực.

Thế là, Hắc Kim Long Đao trong tay Tiêu Long nhanh chóng biến mất.

Ngay sau đó, trên người hắn bùng phát ra một luồng uy áp huyết mạch kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người đều chấn động trong lòng.

Ngay cả lốc xoáy Hoả Biều Trùng dường như cũng cứng đờ lại trong khoảnh khắc đó.

Chương 401

Lúc này, Tiêu Long ra tay.

Mọi người chỉ thấy phía sau hắn xuất hiện một tượng Huyền Vũ khổng lồ.

Cứ như thể tướng pháp trong truyền thuyết vậy.

Ngay sau đó mọi người nhìn thấy.

Từ dòng sông ngầm phía sau lốc xoáy Hoả Biều Trùng.

Đột nhiên xuất hiện mấy luồng nước khổng lồ.

Ngay sau đó hội tụ thành từng con thủy long.

Rồi gào thét.

Trực tiếp xông tới.

Mọi người tưởng lại có quái vật xuất hiện ni, sợ đến tái mặt.

Hét lên bảo Tiêu Long mau rút lui.

Nhưng lúc này.

Mọi người đột nhiên phát hiện.

Chín con thủy long vừa hình thành đó.

Trực tiếp lao vào lốc xoáy Hoả Biều Trùng.

Chúng hung hăng quấn lấy nhau.

Những cơn lốc Hoả Biều Trùng vốn điên cuồng đáng sợ.

Nhanh chóng bị tiêu hao một phần ba.

Mặc dù có Hoả Biều Trùng không ngừng được bổ sung.

Nhưng rõ ràng tốc độ bị tiêu diệt nhanh hơn tốc độ bổ sung!

Mọi người không khỏi sững sờ.

Nhìn Tiêu Long đang đứng đó.

Giơ hai tay không ngừng vung vẩy.

Khoảnh khắc tiếp theo mọi người đã hiểu ra.

Long ca đang khống chế thủy long!

Trời ơi!

Không phải là thuật pháp trong truyền thuyết đấy chứ?!

Thật quá ma huyễn, quá đáng sợ rồi!

Ngay cả trên TV cũng không dám diễn như vậy phải không?

Mọi người đột nhiên cảm thấy, Tiêu Long trước đây một quyền đấm nát kỳ nhông.

Một đao chém chết lượng lớn quái vật.

Đơn giản là yếu bạo rồi!

So với cảnh tượng bây giờ thì đâu có ẩn giấu gì!

Đâu có kiểu thuật pháp thao túng thiên địa này khiến người ta chấn kinh đến vậy!

Thật quá lợi hại!

Long ca không phải là thần tiên hạ phàm đấy chứ?

Bằng không, làm sao lại có những thuật pháp thần tiên trong truyền thuyết cổ đại của tổ quốc chứ?

Đã có thể biến nước sông ngầm thành thủy long.

Đơn giản là quá huyền huyễn.

Bao gồm cả Trần giáo sư và tất cả mọi người.

Cũng bao gồm cả Vương Bàn Tử, hai người đi cùng Tiêu Long.

Lúc này cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Trong lòng chấn kinh vô cùng.

Cứ như thể thế giới quan cũng bị lật đổ.

Hoặc là đã bị lật đổ.

Hoặc là thế giới này có thần tiên!

Hoặc là thế giới này thật sự tồn tại những nhân vật thần kỳ cổ xưa đó!

Chàng thiếu niên áo trắng.

Long ca.

Là một trong số đó!

Tất cả mọi người đều kinh ngốc.

Dần dần không còn lo lắng nữa, ngược lại càng thêm mong đợi.

Đơn giản là thủ đoạn của thần tiên.

Nếu học được một hai chiêu như vậy.

Đơn giản là có thể đi ngang trong thế giới này!

Thật quá đẹp trai!

Thật quá đỉnh!

Ánh mắt từng người một.

Chằm chằm nhìn Tiêu Long.

Cứ như nhìn thấy món ngon vật lạ vậy!

Dần dần, cùng với việc Tiêu Long bộc phát Huyền Vũ Huyết Mạch.

Tạo ra chín con thủy long.

Sau khi bắt gọn hàng trăm vạn Hoả Biều Trùng.

Toàn bộ thế giới dần dần yên tĩnh trở lại.

Những Hoả Biều Trùng còn lại.

Trực tiếp sợ hãi bỏ chạy.

Khi Tiêu Long thu công.

Với vẻ mặt bình tĩnh bước vào đại môn.

Tất cả mọi người lập tức vây quanh Tiêu Long.

Kẻ tám lạng người nửa cân, những người la hét đòi bái sư không ngớt.

Đáng tiếc là đều bị Tiêu Long từ chối từng người một.

Cơ hội trước đây đã cho rồi, đã không trân trọng, vậy thì bây giờ đã muộn.

Chương 402

Mọi người nhìn về phía Diệp Nhất Tâm với ánh mắt.

Đầy sự ghen tị và đố kỵ vô hạn.

Trời ơi!

Vận khí của cô ấy cũng quá tốt rồi phải không?

Tại sao trước đây những người khác lại ngu ngốc như vậy chứ?

Lẽ ra phải chủ động một chút, nghiến răng kiên trì.

Lúc đó trực tiếp đồng ý rồi.

Biết đâu bây giờ đã bái sư thành công rồi.

Rồi có một ngày theo Tiêu Long học được những thuật pháp thần tiên đó.

Ai dám chọc vào chứ?

Trong chốc lát, mọi người ghen tị nhìn Diệp Nhất Tâm.

Cô bé này cũng kích động không thôi.

Cuối cùng cũng nhận ra sự kiên trì trước đây của mình là đúng đắn đến nhường nào.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngọt ngào không thể tả.

Người không biết còn tưởng Tiêu Long đã làm gì cô bé rồi!

Trong khi mọi người kinh ngạc trước sức mạnh của Tiêu Long và ghen tị với Diệp Nhất Tâm.

Trong lòng Tiêu Long lại vô cùng nặng trĩu.

Bởi vì hắn phát hiện.

Sau khi bước vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Mức độ hoàn thành nhiệm vụ chỉ tăng thêm 5%.

Đã đạt 25% rồi.

Sau khi trải qua đại quân Bá Vương Kỳ Nhông, đại quân Hoả Biểu Trùng, cây cầu treo quỷ dị.

Mức độ hoàn thành chỉ tăng thêm 5%.

Rõ ràng.

Bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chắc chắn là nguy hiểm trùng trùng.

Khác với nguyên tác.

Dù sao thì trong nguyên tác đó.

Mọi người chưa từng vào Cửu Tầng Yêu Tháp, hoặc căn bản không có giới thiệu về thế giới bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Hiện tại, Tiêu Long và những người khác đã đến tầng dưới cùng của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Muốn vén màn bí mật của Ma Quốc, tìm ra mối quan hệ giữa Ma Quốc và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhất định phải thám hiểm toàn bộ Cửu Tầng Yêu Tháp.

Vậy thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Ngay cả Tiêu Long cũng không biết nữa.

Điều chưa biết, mới là đáng sợ nhất!

Tất cả những gì Tiêu Long đã thể hiện trước đây thật sự quá mạnh mẽ.

Hắn đã vận dụng đủ loại phương pháp, kỹ năng.

Đương nhiên, khi mọi người bình tĩnh lại, không thể không nghi ngờ về thân phận của hắn.

Rốt cuộc một người như thế nào mới có thể mạnh đến vậy chứ?

Trong lòng mỗi người đều bắt đầu suy đoán.

Nhưng không ai nói ra.

Bởi vì đó dù sao cũng là bí mật của Tiêu Long.

Hỏi ra thì người khác cũng chưa chắc đã trả lời.

Mọi người đều là thành viên của đội khảo cổ.

Nhưng họ suy đoán Tiêu Long chắc chắn có bối cảnh từ một gia tộc Đạo Mộ.

Không tiện nói ra những điều khó nghe.

Vì vậy, khi mọi người đang tự suy đoán, Tiêu Long đã hồi phục lại.

Vì phía trước có những nguy hiểm chưa biết, vậy thì cứ một đi không trở lại.

Đi bước nào tính bước đó.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, mọi người bắt đầu xuất phát.

Từ tầng một bắt đầu đi thẳng lên trên.

Mọi người phát hiện, tầng một thực ra chỉ là một đại sảnh.

Các manh mối chính, những manh mối hữu ích quá ít.

Nhưng nó cũng kể về lịch sử của toàn bộ Cửu Tầng Yêu Tháp.

Cũng như những nguy hiểm có thể gặp phải bên trong.

Quan trọng nhất là có một câu nói: "Cửu Tầng Yêu Tháp, nhất lâu

nhất trọng thiên!" Mỗi một tầng lầu đều đại diện cho một thế giới.

Đều có một Thần Thú thủ hộ.

Ba tầng lầu là một cửa ải.

Chỉ khi đánh bại những thủ hộ giả đó, mới có thể tiến vào tầng cao hơn.

Mọi người nhìn những Quỷ Động Văn này.

Rồi sau khi nghe Tiêu Long giải thích, ai nấy đều có sắc mặt khác nhau.

Cứ như thể đang chơi game thăng cấp đánh quái vậy.

Có nguy hiểm nhưng cũng có thu hoạch.

Đương nhiên cũng càng có thách thức.

Nhưng dù thế nào đi nữa.

Vẫn phải tiến lên.

Mọi người bắt đầu nhanh chóng đi lên trên.

Ở tầng hai, mọi người phát hiện lượng lớn Quỷ Động Văn, ghi lại lịch sử Ma Quốc.

Có những ghi chép về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trên đó ghi rằng các đời quốc vương Ma Quốc, đều có mối quan hệ thân mật hữu hảo với Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Nhưng theo suy đoán của mọi người, thực tế một số Ma Quốc, hoặc mấy đời Ma Vương, thực tế nên là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Dù sao thì đây là Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma Quốc.

Chương 403

Lịch sử thần thoại của quốc gia, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng một số ghi chép về Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Lại khiến mọi người bất ngờ.

Và còn phát hiện ra một số bản đồ.

Thậm chí một số phong thổ nhân tình của Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Khi mọi người tiến sâu vào tầng hai.

Tìm thấy lối vào tầng ba.

Lại nhìn thấy những hài cốt chất chồng xung quanh.

Các loại hài cốt đều có.

Có hài cốt người, hài cốt dã thú, thậm chí có một số không nhận ra.

Mới nhất.

Dường như lẫn lộn một số đồ vật của đội khảo cổ trước đó.

Lại một lần nữa phát hiện ra manh mối.

Trong khi mọi người đau buồn, cũng càng xác định được phương hướng.

Đội của cha Tuyết Lỵ Dương dẫn dắt, chắc chắn là ở đây.

Biết đâu ở các tầng cao hơn, có thể tìm thấy nhiều manh mối hơn.

Thế là mọi người có chút sốt ruột.

Tất cả đều quên mất, ghi chép ở tầng một.

Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nhất lâu nhất trọng thiên.

Cũng không chỉ vậy.

Hai lần trước là để mọi người thích nghi.

Mọi người không gặp nguy hiểm.

Cho nên nhất thời quên mất sự tồn tại của thủ hộ giả.

Nhưng ai cũng không biết bắt đầu từ tầng nào.

Sẽ gặp nguy hiểm.

Khi mọi người sốt ruột bước vào lối vào tầng ba.

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi.

Bởi vì hắn xuất hiện trong một thế giới khác.

Quan trọng nhất, chỉ có một mình hắn!

Cứ như thể đã đến một thế giới mới.

Tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều bị tách ra.

Nhưng điều đáng sợ nhất là ngay cả Tiêu Long cũng không phát hiện ra bất kỳ biến hóa nào.

Khiến sắc mặt Tiêu Long không khỏi biến đổi.

Dù là huyễn cảnh.

Điều đó đều đại diện cho sự nguy hiểm cực kỳ.

Khiến Tiêu Long càng thêm cảnh giác.

Phát hiện Cửu Tầng Yêu Tháp.

Có một loại cảm giác tương tự như không gian Đại Tu Di (Dịch chuyển không gian).

Bên ngoài nhìn thì không gian nhỏ.

Nhưng sau khi đi vào bên trong, lại có cảm giác một hạt cát một thế giới!

Nhanh chóng Tiêu Long phát hiện ra.

Tầng thứ ba này.

Quả thật là một huyễn cảnh.

Trong một tầng đã tách ra rất nhiều căn phòng.

Rồi hình thành huyễn cảnh.

Khiến mỗi người đi vào đều có những thử thách khác nhau.

Rồi đi vào các tầng lầu khác nhau.

Tất cả mọi người đều bị tách ra!

Chỉ có thể dựa vào nỗ lực của mình.

Giải quyết những nguy hiểm gặp phải.

Rồi đi vào tầng cao hơn.

Còn việc có gặp lại ở tầng cao hơn hay không, Tiêu Long cũng không rõ.

Nhưng Tiêu Long có một điểm nhất định phải làm.

Đó là tìm những người bị lạc.

Ít nhất là Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm, hai cô gái.

Nhất định phải tìm sớm.

Bằng không, nếu gặp nguy hiểm.

Vậy thì thật đáng tiếc.

Còn những người khác, thì phải xem bản lĩnh và vận may của họ rồi.

Tiêu Long cũng không thể có thời gian và tinh lực để tìm từng người một.

Hiểu được điều này.

Tiêu Long nhanh chóng phá vỡ huyễn cảnh trước mắt.

Bắt đầu tìm kiếm hai cô gái kia.

Không ai biết.

Người thiết kế Cửu Tầng Yêu Tháp có lẽ cũng không biết.

Có người có thể bỏ qua huyễn cảnh, có thể cưỡng chế phá giải cửa ải!

Tiêu Long đã trở thành một lỗ hổng.

Cho nên sự xuất hiện của hắn, hành động của hắn.

Đã gây ra một loạt biến cố.

Nhưng điều khiến Tiêu Long có chút sốt ruột là.

Cái giới tử thế giới này.

Chương 404

Thật sự có chút quỷ dị!

Tiêu Long phá vỡ từng căn phòng.

Tiến vào từng huyễn cảnh một.

Vậy mà không tìm thấy bất kỳ ai.

Khi Tiêu Long có chút tức giận, thậm chí có chút muốn bỏ cuộc để tiến vào tầng cao hơn.

Đột nhiên hắn xuất hiện trong một cung điện.

Phía trước hắn, xuất hiện một ngai vàng.

Trên ngai vàng đó.

Chính là một tướng quân Ma Quốc đang nhắm chặt mắt ngồi.

Khi Tiêu Long xuất hiện.

Vị tướng quân này.

Lập tức mở mắt ra.

Một luồng uy áp khổng lồ ập đến.

Sắc mặt Tiêu Long khẽ động.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là thủ hộ giả của cửa ải sao?

Không phải là phải tiêu diệt hắn, mới có thể phá giải cửa ải sao?

Nhưng lúc này.

Một cảnh tượng nằm ngoài dự đoán đã xuất hiện!

Vị tướng quân Ma Quốc vốn khí thế hung hăng, tản ra khí tức Vương cấp hậu kỳ đó.

Đã xuất hiện trước mặt Tiêu Long.

Hắn không những không động thủ.

Mà ngược lại trực tiếp quỳ xuống đất.

Với vẻ mặt cung kính nhìn Tiêu Long, lớn tiếng thành khẩn nói: "Thánh Hoàng đại nhân ở trên, xin nhận một lạy của tiểu tướng quân Địa Ma Quốc đời thứ mười." "Cung thỉnh Thánh Hoàng đại nhân giáng lâm, xin Thánh Hoàng đại nhân huấn thị!" Tiêu Long nhất thời ngây người.

Vốn tưởng phải ra tay đánh yêu quái.

Ai ngờ lại có màn này.

Đối thủ trực tiếp quỳ xuống.

Gọi là Thánh Hoàng đại nhân.

Thật thú vị đây.

Khí tức Hoàng cấp vốn tản ra từ người Tiêu Long.

Cũng dần dần tan biến.

Hắn nghiêm túc đánh giá tướng quân Ma Quốc đang nửa quỳ dưới đất.

Trong đầu suy nghĩ nên đối phó với gã này như thế nào.

Chắc chắn là nhận nhầm người rồi.

Nhưng đã nhận nhầm, vậy thì cứ sai đi.

Biết đâu có thể moi ra được một số bí mật từ miệng hắn.

Vì vậy, Tiêu Long dứt khoát gạt bỏ ý định trực tiếp tiêu diệt gã.

Gã này nhìn qua là một đạo linh thể, đại khái là thủ hộ giả của tầng ba Cửu Tầng Yêu Tháp.

Vì vậy nên hỏi một số thứ liên quan.

Thế là hắn giả vờ làm một thượng vị giả.

Không nói gì cả.

Trực tiếp đi qua tướng quân Ma Quốc.

Trực tiếp ngồi lên ngai vàng vốn của hắn phía sau.

Ung dung bắt chéo chân.

Lúc này, tướng quân Ma Quốc đang quỳ ở đó vội vàng quay người lại.

Dường như có vẻ mặt căng thẳng nhìn Tiêu Long.

Không nhanh thì cũng cúi đầu xuống, dường như không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Long.

Đối với biểu hiện của Tiêu Long.

Không có chút nghi ngờ nào, chỉ có sự kính sợ.

Cũng không biết có phải do linh thể hay không.

Hắn thật sự rất sợ Tiêu Long.

Sau khi im lặng một lát.

Tiêu Long mới lạnh lùng nói: “Thủ vệ giả của tầng ba?” “Vâng, Thánh Hoàng đại nhân, tiểu tướng là thủ hộ giả của tầng này.” “Theo phân phó của ngài, tiểu tướng vẫn luôn trấn thủ tại tầng ba Cửu Tầng Ma Lâu, chờ đợi ngài tái giáng lâm.” Tiêu Long còn không cần tiếp tục hỏi.

Gã này sợ hãi đến mức nói ra tất cả mọi thứ.

Cứ như thể tự mình suy diễn ra mọi thứ vậy.

Sợ Tiêu Long trách tội.

Nghe lời đó.

Tiêu Long không khỏi nhíu mày.

Chẳng trách lại sợ hãi gọi là Thánh Long đại nhân như vậy chứ!

Hóa ra Thánh Long đại nhân kia, đã lệnh cho hắn trấn thủ ở đây.

Theo ý của hắn, Cửu Tầng Ma Lâu đó, chắc chắn là do vị Thánh Long đại nhân kia xây dựng.

Xem ra cũng là một nhân vật lợi hại.

Ít nhất là Thần Cấp đỉnh phong.

Bởi vì Tiêu Long tin rằng mình không thể làm ra những thứ như vậy.

Về mặt năng lực không gian, hắn cơ bản là một tay mơ.

Nhưng Tiêu Long có một điểm vô cùng thắc mắc, thế là hắn lờ mờ hỏi: "Ngươi đã từng thấy bản tôn chưa?" Một câu nói vừa dứt.

Đầu của tướng quân Ma Quốc cúi thấp hơn.

Cứ như thể đã gặp phải điều gì đáng sợ.

Suýt chút nữa trực tiếp quỳ sụp xuống đất.

Run rẩy nói: "Thánh Long đại nhân thiên biến vạn hóa, không ai biết chân diện mục của người." "Ồ, vậy làm sao ngươi nhận ra bản tôn?" Tiểu tướng Ma Quốc nhanh chóng dập đầu ba cái.

Khiến Tiêu Long khó hiểu.

Cứ như thể trả lời lời Tiêu Long, thì phải dập đầu vậy.

"Bởi vì trong thể nội của tiểu tướng có ma chủng do người gieo xuống, khi ngài vừa tiến vào, tiểu tướng đã cảm nhận được khí tức Thánh Long của ngài!" "Dưới khí tức ma chủng của ngài, tiểu tướng không dám có chút phản kháng nào." Sắc mặt Tiêu Long khẽ động,

sức mạnh linh hồn khổng lồ lập tức bao trùm toàn bộ tướng quân Ma Quốc.

Chương 405

Quả nhiên phát hiện ra một đạo linh thể.

Nhưng ở vị trí trái tim cốt lõi của linh hồn thể.

Có một luồng khí tức tương tự Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trước đây Tiêu Long đã thu được một số sức mạnh linh hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

Sắc mặt Tiêu Long không khỏi biến động.

Lập tức có mấy suy đoán.

Bất kể hắn cho rằng Thánh Long đại nhân là ai.

Một điểm đã xác định, đó là có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thậm chí có thể Thánh Long đại nhân chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dựa trên tình hình của tên này, dường như tất cả thủ hộ giả của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Đều bị Tinh Tuyệt Nữ Vương gieo ma chủng.

Và bị khống chế.

Vậy thì thú vị rồi.

Mối quan hệ giữa Ma Quốc và Tinh Tuyệt Vương Quốc phụ thuộc, dường như có một chỗ dựa vững chắc.

Tiêu Long lại hỏi thêm một số thứ.

Quả nhiên đã phát hiện ra bí mật sâu kín của người ta.

Trong đó điểm quan trọng nhất, Thánh Hoàng đại nhân này.

Có thể là người thân tín của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Ít nhất trong ký ức của Ma tướng, Thánh Hoàng đại nhân là thủ hạ đắc lực nhất của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Không có người nào khác sánh bằng.

Thậm chí có thể đại diện cho chính Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Có quyền kiểm soát hoàn toàn toàn bộ Địa Ma Quốc.

Tiêu Long biết một tin tức.

Đó là Quỷ Động nhất tộc là tổ tiên thượng cổ của Ma Quốc.

Nhưng sau này, tộc Quỷ Động đều phân liệt.

Hình thành Thiên Địa Nhân ba đại Ma Quốc!

Thiên Ma Quốc không biết đã làm gì, đã biến mất trong toàn bộ thế giới.

Không ai còn có thể tìm thấy bóng dáng của chúng.

Địa Ma Quốc bị Tinh Tuyệt Vương Quốc kiểm soát, trở thành thuộc địa của nó, cung cấp vu sư và sức lao động cho Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Cuối cùng Nhân Ma Quốc, hòa nhập vào xã hội loài người, rồi dần dần bị đồng hóa.

Sau khi biết được những tin tức này.

Tiêu Long có suy đoán mới về thân phận của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba.

Hai người họ rất có thể là hậu duệ của Nhân Ma Quốc.

Đương nhiên cũng cùng thuộc Quỷ Động nhất tộc.

Bị lời nguyền tự nhiên cũng là điều hợp lý.

Sau khi hiểu rõ những bí mật này.

Tiêu Long rất tự nhiên đột nhiên ra tay.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của tướng quân Ma Quốc.

Trực tiếp khống chế hắn.

Rồi dưới sự giúp đỡ của hệ thống, trực tiếp thôn phệ hắn.

Biến thành một đạo linh khí tướng quân Ma Quốc, phong ấn trong không gian hệ thống.

Chờ đợi có cơ hội sẽ nghiên cứu.

Bất kể là dùng làm năng lượng.

Hay làm dược liệu để ban tặng huyết mạch, đều là một thứ rất tốt.

Đáng tiếc cho vị tướng quân Ma Quốc này.

Đến chết e rằng cũng không hiểu.

Thánh Hoàng đại nhân đáng sợ vô cùng.

Tại sao lại ra tay với hắn?

Chẳng phải hình phạt đã mãn, nên được phóng thích sao?

Tại sao lại trực tiếp bắt giữ hắn chứ?!

Sau khi xử lý xong tướng quân Ma Quốc này.

Tiêu Long cũng nắm được quy tắc vận hành của không gian tầng ba.

Thế là hắn nhanh chóng đi tìm Diệp Nhất Tâm.

Mặc dù bên trong, thực lực càng mạnh thì đối thủ gặp phải càng mạnh.

Nhưng không chắc Diệp Nhất Tâm, hai cô gái kia sẽ gặp phải điều gì!

Nhất định phải nhanh chóng cứu người.

Nhanh lên.

Tiêu Long trước tiên tìm manh mối của Diệp Nhất Tâm.

Nhưng khi vừa bước vào hoàn cảnh mà Diệp Nhất Tâm đang ở.

Cả người hắn ngây ra.

Với vẻ mặt chua xót.

Cứ như thể vừa xuyên việt gặp A Ninh, rồi ở hoàn cảnh san hô linh gặp Tuyết Lỵ Dương.

Giống như mấy lần gặp Alice và Hoắc Tú Tú.

Đều khiến người ta bất lực như vậy.

Lần này, cũng tương tự như vậy.

Vừa mới bước vào.

Đã tặng cho Tiêu Long một bất ngờ lớn!

Một hôn lễ trong huyễn cảnh!

Diệp Nhất Tâm đang kết hôn.

Chú rể của cô ấy.

Chính là Tiêu Long!

Đặc biệt là khi Tiêu Long bước vào.

Chương 406

Hắn đã trực tiếp thay thế bản thể trong huyễn cảnh.

Sau đó bị Diệp Nhất Tâm ôm chặt. (Diệp Nhất Tâm hình ảnh).

Sau khi Tiêu Long tiến vào huyễn cảnh của Diệp Nhất Tâm.

Hắn trực tiếp trùng khớp với Tiêu Long trong thế giới đó.

Vì vậy, khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp bị Diệp Nhất Tâm đang kích động ôm chặt lấy.

Hai người dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Bước trên thảm đỏ, tiến vào điện đường hôn nhân.

Sau đó bái đường thành thân.

"Long ca ca, em yêu anh, em gả cho anh, trở thành người của anh, anh có nguyện ý cưới em không?" "Long ca ca, anh sẽ yêu em cả đời chứ?" Thời gian trôi qua thật nhanh.

Thẳng đến buổi tối.

Trong sự mãn nguyện của Diệp Nhất Tâm, hai người cuối cùng cũng vào phòng tân hôn.

Không còn ai quấy rầy nữa.

"Long ca ca, mau vén khăn trùm đầu màu đỏ của em lên được không?

Bây giờ em đã là người phụ nữ của anh rồi!" Lúc này, Diệp Nhất Tâm nóng lòng để Tiêu Long nhẹ nhàng vén chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của mình lên.

Bởi vì Diệp Nhất Tâm biết trong huyễn cảnh, chỉ cần là những

việc mình muốn làm, đều có thể hoàn thành tất cả.

Thế là cô đã làm điều đó.

Rồi, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Với giọng điệu mềm mại nói: "Long ca ca, hôn em." Trong căn phòng tân hôn xinh đẹp.

Ngọn đèn cuối cùng cũng tắt.

Tiêu Long cũng rất đáng hổ thẹn, đã chấp nhận món quà dâng tặng đó.

Vốn dĩ muốn đánh thức Diệp Nhất Tâm, hai người nhanh chóng đi tìm những người khác.

Nhưng ai bảo Diệp Nhất Tâm lại quyến rũ đến vậy, nhìn Diệp Nhất Tâm chủ động như thế này.

Tiêu Long cũng thật sự không kiềm chế được.

Không còn cách nào khác, đành cứ thế mà làm.

Lấy hiện thực thay thế hư ảo.

Khi tắt đèn, khi hai người ôm chặt lấy nhau.

Diệp Nhất Tâm trong lòng, đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô nhanh chóng phát hiện ra trước đây chỉ là huyễn cảnh.

Nhưng nhanh chóng lại phát hiện ra.

Người khiến trái tim mình rung động trước mắt này, lại là thật.

Trong bóng tối.

Diệp Nhất Tâm dường như có thể nhìn thấy ánh mắt cưng chiều của Tiêu Long.

Dường như có một chút hỏi ý kiến.

Diệp Nhất Tâm đã tỉnh, nhưng lại giả vờ chưa tỉnh.

Vẫn coi như đang ở trong huyễn cảnh.

Rồi cô gật đầu.

Đồng ý với câu hỏi của Tiêu Long. … Không biết qua bao lâu.

Khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, khóe miệng Tiêu Long lộ ra nụ cười càng thêm vui mừng.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ.

Trong thế giới mới này.

Quy tắc dung hợp huyết mạch đó vẫn tồn tại!

Thế là Tiêu Long bắt đầu tận hưởng điều đó.

Không cần lo lắng bất kỳ điều gì khác.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được tinh huyết đặc thù, đạt được Quỷ Động Ma Hồn!" "~" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được tinh huyết đặc thù, Quỷ Động Ma Hồn cấp Sơ Kỳ!" "~" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ phát động năng lực ban tặng huyết mạch, giúp Diệp Nhất Tâm đạt được Quỷ Động Ma Hồn, thưởng túc chủ Quỷ Động Ma Hồn tiến hóa Cao Cấp Trung Kỳ!" "~" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ giúp Diệp Nhất Tâm nâng Hồn Mạch tiến hóa Trung Cấp Hậu Kỳ, thưởng túc chủ Quỷ Động Ma Hồn tiến hóa Cao Cấp Hậu Kỳ!" "~" Cùng với mỗi lần sức mạnh tiến hóa.

Cùng với mỗi lần nhận được tinh huyết.

Sức mạnh của hai người nhanh chóng thăng cấp.

Cuối cùng Tiêu Long đã nâng Hồn Mạch [Quỷ Động Ma Hồn] lên

Thiên Giai Sơ Kỳ.

Giúp Diệp Nhất Tâm cũng thăng lên Cao Cấp Sơ Kỳ!

Sức mạnh của hai người đều thăng tiến một đoạn dài.

Bởi vì Tiêu Long trước đây đã thu được lượng lớn sức mạnh linh hồn của Hoả Biều Trùng.

Cho nên trực tiếp nâng độ dung hợp sức mạnh Hồn Mạch Quỷ Động Ma Hồn lên 50%.

Có thể sở hữu sức sát thương cường đại.

Trong lòng Diệp Nhất Tâm cũng nhận được sự thăng cấp lớn.

Khi cô tỉnh lại, cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể.

Đặc biệt là cảm nhận loại sức mạnh đồng tông đồng nguyên với Tiêu Long.

Cả người cô đều kích động đến hỏng rồi.

Rồi cô phát hiện cơ thể mình xuất hiện sự biến hóa lớn.

Cả người cô lại một lần nữa vui mừng đến hỏng rồi.

Đặc biệt là khi thật sự trở thành người phụ nữ của Tiêu Long.

Cảm giác này vô cùng hạnh phúc.

Cô nép mình trong vòng tay Tiêu Long.

Cũng không muốn bò ra.

Tiêu Long thật sự bất lực.

Chẳng lẽ không thể cứ thế nằm mãi sao?

Nhưng đối với phụ nữ, lúc này, cô thà giữ mãi cảnh tượng này vĩnh viễn.

Trời đất già đi, chết cũng không hối tiếc.

Chương 407

Cảm giác thật sự quá hạnh phúc.

Đến mức không muốn đi đâu, không muốn làm gì.

Cứ ôm người mình yêu như vậy.

Nằm trong vòng tay hắn.

Có thể cả đời.

Nhưng đàn ông thì thực tế!

Phải sống, phải hành động!

Cho nên chỉ có thể phá vỡ ảo tưởng không thực tế của phụ nữ.

“Được rồi cô bé!

Chúng ta đang ở trong mộ, rất nguy hiểm, tôi đi ra ngoài trước nhé.” “Không mà!

Em muốn mãi mãi ở bên Long ca ca như vậy~” “Nhưng mãi mãi ở bên nhau như vậy thì có đồ ăn đồ mặc đâu chứ, chẳng lẽ không thể cứ nằm mãi trong đó sao?” “…” Thế là cô bé vẫn nũng nịu ở đó.

Không muốn rời đi.

Vẫn không buông tay.

Dù bị Tiêu Long kéo ra.

Cũng sẽ nhanh chóng ôm chặt lấy.

Dù sao thì Tiêu Long làm gì đi nữa.

Cô bé vẫn luôn bám lấy Tiêu Long.

Đánh chết cũng không buông tay.

Thật đáng xấu hổ.

Khiến Tiêu Long không khỏi nhớ đến cảnh trong 《Hạ Lạc Đặc Phiền Não》, sau khi nhân vật chính trở về bên mẹ.

Biến thành một con chuột lớn, cứ bám lấy mẹ.

Tiêu Long bất lực lắc đầu.

Mặc cho Diệp Nhất Tâm bám lấy mình.

Nhưng việc tiến lên vẫn cần phải tiếp tục tiến lên.

Những người khác cũng cần phải tìm.

Ít nhất là Tuyết Lỵ Dương không thể quên được.

Đương nhiên rồi.

Những lời như vậy tuyệt đối không thể nói ra trước mặt Diệp Nhất Tâm vừa mới hoàn thành chuyện đó.

Bằng không, bất kể người phụ nữ đó có rộng lượng đến đâu.

Trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Cho nên Tiêu Long chỉ có thể dùng hành động thay thế.

Nhanh chóng hành động.

Phá vỡ và rời khỏi huyễn cảnh của Diệp Nhất Tâm.

Tiêu Long lại bắt đầu con đường tìm người.

Nhanh chóng cuối cùng cũng có phát hiện.

Sau khi tiêu diệt mấy con quái vật nhỏ.

Cô bé Diệp Nhất Tâm cuối cùng cũng nhận ra hai người đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Mới chịu buông Tiêu Long ra.

Và giúp Tiêu Long giải quyết một số quái vật nhỏ.

Tiêu Long cũng nhân cơ hội dạy Diệp Nhất Tâm vận dụng sức mạnh.

Hai người hợp tác ăn ý.

Cuối cùng sau khi trải qua bảy tám huyễn cảnh, Tiêu Long đã tìm thấy một chút manh mối.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hai người xuất hiện trong một huyễn cảnh quỷ dị.

Bởi vì trong huyễn cảnh này, toàn bộ đều là hình bóng của Tuyết Lỵ Dương!

Khi hai người tiến vào một ảo cảnh, họ phát hiện ra cả thế giới tràn ngập bóng Tuyết Lỵ Dương.

Mỗi cái bóng đều ngồi bất động ở đó, như đang suy tư về triết lý nhân sinh.

Ngay cả khi Tiêu Long và Diệp Nhất Tâm bước vào, cũng không hề quấy rầy.

Quan trọng nhất là, hai người có thể nghe thấy Tuyết Lỵ Dương lầm bầm một mình, như thể cô ấy đang chìm vào một vòng xoáy kỳ lạ trong thế giới của riêng mình.

"Tôi là ai?

Vì sao tôi lại ở đây?

Vì sao tôi lại quen thuộc với Long ca như vậy?

Kiếp trước tôi thực sự đã gặp anh ấy sao?

Kiếp trước chúng tôi thực sự là tình nhân sao?

Vì sao trong ký ức của tôi, hình ảnh anh ấy lại mơ hồ, nhưng tôi luôn cảm thấy anh ấy là người thân thiết nhất?

Tôi tên là Tuyết Lỵ Dương, tôi thực sự là tôi sao?

Vì sao tôi không thể nhìn thấy quá khứ, cũng không thể nhìn thấy tương lai?

Những ký ức vụn vặt xuất hiện trong đầu tôi có phải là thật không?

Ngoài thế giới này còn có thế giới khác sao?

Tôi…" Hai người lắng nghe những lời lầm bầm đó.

Vẻ mặt Tiêu Long hơi kích động.

Bởi vì dựa vào những lời lầm bầm của Tuyết Lỵ Dương, hắn phát hiện ra rằng ký ức của Tuyết Lỵ Dương ở hai thế giới dường như đang dần trùng khớp khi thời gian cô ấy ở bên hắn tăng lên.

Tuyết Lỵ Dương đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của mình, và một số ký ức đứt đoạn không thuộc về thế giới này đã xuất hiện.

Đó là một tín hiệu rất tốt.

Tiêu Long tin rằng sẽ không lâu nữa, khi Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn dung hợp ký ức của hai thế giới, một Tuyết Lỵ Dương quen thuộc sẽ xuất hiện trước mặt hắn.

Tiêu Long thậm chí còn phát hiện ra rằng, cùng với việc không ngừng giải khóa Cửu Tầng Yêu Tháp và hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới này, mức độ trùng khớp giữa hai thế giới dường như cũng đang tăng lên.

Đây là một điểm rất thú vị, và cũng khiến Tiêu Long vô cùng phấn khích.

Hắn mong chờ ngày hai thế giới dung hợp, và cũng mong chờ ngày hoàn thành nhiệm vụ.

Đến lúc đó, những người thân quen sẽ nhanh chóng xuất hiện bên

cạnh hắn.

Tiêu Long cũng nhận ra rằng Tuyết Lỵ Dương dường như là chìa khóa kết nối hai thế giới.

Liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ suôn sẻ, phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương và đoạt lấy cô ấy không?

Sau đó giải khóa mức độ dung hợp của hai thế giới.

Chương 408

Tuyết Lỵ Dương nhất định phải nắm giữ thật chặt.

Với định hướng tư duy như vậy, Tiêu Long biết mình nên hành động thế nào tiếp theo.

Vậy thì, trước tiên, phải trói chặt Tuyết Lỵ Dương bên cạnh mình.

Sau đó, để cô ấy không ngừng dung hợp ký ức của hai thế giới.

Để cô ấy làm cầu nối.

Khi Tiêu Long hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ mượn cây cầu này để hoàn thành việc dung hợp hai thế giới.

Tuyệt vời!

Vì vậy, bây giờ, hắn phải "cứu" Tuyết Lỵ Dương đang mê mang này.

Nhưng trong lòng Diệp Nhất Tâm lại có cảm giác khác.

Cô ấy không ngờ vị tiểu thư lạnh lùng ít nói ngày thường lại có một mặt như vậy, cũng thích Long ca ca!

Hay là cũng nhớ mãi Long ca ca không quên.

Điều này khiến trong lòng cô ấy hơi ghen tị.

Nhưng nhanh chóng nghĩ thông suốt.

Dù sao Tiêu Long ưu tú như vậy, cô gái nào có thể ngăn cản được mị lực của hắn chứ?

Diệp Nhất Tâm không nói gì.

Vậy thì thay vì ở đó tranh giành ghen tị, chi bằng rộng lượng một chút, cạnh tranh một cách quang minh chính đại!

Sau một hồi nỗ lực, Tiêu Long cuối cùng đã tìm thấy Tuyết Lỵ Dương thật sự trong vô số ảo ảnh.

Cô ấy đang ở trong một cung điện kỳ lạ, chìm đắm trong sự tự nghi ngờ.

Xung quanh cô ấy có mười Kim Thân Cự Nhân, dường như đang canh gác.

Nhưng Tiêu Long vừa nhìn đã biết, rõ ràng là giám sát mà!

Chúng không ngừng rút Quỷ Tộc Huyết Mạch trong cơ thể Tuyết Lỵ Dương.

Chỉ là Tuyết Lỵ Dương không cảm thấy gì, chìm trong thế giới nội tâm của mình.

Vậy thì nhìn thấy cảnh này, Tiêu Long có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Hắn lập tức ra tay.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của Diệp Nhất Tâm, nhanh chóng tiêu diệt mười cái "khối sắt" đó.

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng tỉnh lại từ ảo cảnh.

Khi cô ấy nhìn thấy Tiêu Long và Diệp Nhất Tâm, ánh mắt tràn ngập vẻ mơ hồ.

Nhanh chóng trở nên tỉnh táo.

Bởi vì một lượng lớn ký ức bắt đầu trùng lặp, khiến những ký ức về Tiêu Long trong đầu cô ấy trở nên rõ ràng hơn.

Mặc dù có vô số hoang mang, nhưng cô ấy dần dần chấp nhận Tiêu Long.

"Long ca, em không biết…" Những lời tiếp theo không nói ra,

nhưng Tiêu Long hiểu ý của cô ấy.

Hắn mỉm cười xoa đầu cô ấy, nói: "Kỳ thực em đừng suy nghĩ nhiều, anh kể em nghe câu chuyện của anh ngày xưa nhé.

Đương nhiên rồi, em cứ coi đó là câu chuyện thôi, chọn lọc mà tiếp nhận, đợi khi những ký ức khác của em phục hồi, lúc đó tin cũng không muộn." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, không nói gì, mong chờ câu chuyện của Tiêu Long.

Diệp Nhất Tâm cũng tìm một chỗ ngồi xuống, cô ấy cũng rất tò mò muốn nghe câu chuyện của Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương.

"Câu chuyện của hai chúng ta là như thế này, ở một thế giới khác, chúng ta cũng quen nhau trong mộ, lúc đó, em là đối thủ của anh." Tiêu Long kể lại chuyện xưa của hai người.

Hay đúng hơn là kể lại câu chuyện của Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương ở thế giới đó.

Hai người nghe đến say sưa.

Có cảm động, có sợ hãi, có bất ngờ.

Tâm trạng cũng vô cùng phức tạp.

Tuyết Lỵ Dương trong lòng càng phức tạp hơn một chút.

Bởi vì đôi khi cô ấy cảm thấy đồng cảm sâu sắc, một số mảnh ký ức trùng khớp với câu chuyện Tiêu Long kể.

Nhưng đôi khi lại cảm thấy vô cùng xa lạ, như thể đang nghe câu chuyện của người khác vậy.

Nhưng cô ấy cũng đã có phán đoán của riêng mình, không hoàn toàn tin những gì Tiêu Long kể, cũng không hoàn toàn tin những mảnh ký ức xuất hiện trong đầu.

Đợi tất cả ký ức phục hồi, rồi sẽ xem xét!

Lựa chọn như vậy đại diện cho một người lý trí, có khả năng phán đoán của riêng mình.

Tiêu Long không những không thất vọng, mà còn vô cùng hân hoan.

Hắn mới nhận ra Tuyết Lỵ Dương đó.

Dũng cảm, bình tĩnh, trí tuệ, nghiêm túc!

Lại còn đẹp như tiên giáng trần!

Diệp Nhất Tâm ở bên cạnh nghe câu chuyện của hai người, ngược lại lại vô cùng khao khát có một câu chuyện như vậy với Tiêu Long.

Cùng nhau xuống mộ đối phó quái vật, thu thập bảo bối.

Cảm giác đó đơn giản là quá tuyệt vời.

Đồng sinh cộng tử, tương hỗ giúp đỡ, yêu thương lẫn nhau, tất cả đều đẹp không tả nổi.

Sau một hồi im lặng, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng mở miệng: "Bất kể thế nào, em cũng sẽ tìm lại những ký ức đó.

Và bất kể tương lai ra sao, em tin em là em.

Em tin hai chúng ta sẽ có một tương lai tốt đẹp hơn!" Tiêu Long không nhịn được giơ ngón cái: "Tốt!

Chúng ta cùng nhau nỗ lực!" Ba người nắm tay nhau, cùng cổ vũ đối phương.

Sau đó bắt đầu lên đường, đi tìm những người khác, đi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo.

Nhưng không ngờ, ba người không những không tìm thấy những người khác, mà còn đi thẳng đến tầng thứ sáu!

Sau khi bước vào thế giới tầng thứ sáu, trước mặt ba người lại

xuất hiện một số Cơ Quan Thú thần kỳ!

Như thể đó là một thế giới cơ quan.

Tất cả mọi thứ trong thế giới này đều được làm bằng máy móc, được điều khiển bằng khả năng cơ quan.

Nhiều nhất là các Cơ Quan Thú.

Dường như mỗi Cơ Quan Thú đều có trí tuệ.

Sau khi Tiêu Long và hai cô gái xuất hiện, chúng nhanh chóng vây lấy họ.

Có đủ loại quái vật, phổ biến nhất là sói, hổ, báo… Mức độ nguy hiểm cực kỳ cao, đều là những dã thú hung mãnh.

Tiêu Long dùng Linh Hồn Chi Lực nhìn một cái, đã phát hiện ra bí mật bên trong.

Vốn dĩ là những Cơ Quan Thú bình thường, nhưng lại bị người ta đặt linh hồn của một số dã thú vào.

Vì vậy mới hình thành loại Cơ Quan Thú trông có linh trí này.

Nhưng chính vì loại Cơ Quan Thú này, mức độ đe dọa quá lớn.

Khi chúng vây quanh, Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm ngay lập tức cảnh giác.

Nhưng những Cơ Quan Thú này dường như cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người Tiêu Long, hoặc vì những lý do khác, chúng không ra tay ngay lập tức.

Chương 409

Ngược lại, chúng vây quanh mấy người, nhe nanh múa vuốt, như đang chờ đợi.

Cùng lúc đó, Tiêu Long cũng cảm nhận được khí tức của những người khác, dường như họ cũng đang bị vây khốn.

Điều quan trọng nhất là không ngừng có người xuất hiện, như thể mọi người đều đã tiến vào tầng thứ sáu.

Một lần nữa lại bị tập trung lại.

Điều này lại khiến Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không sợ những Cơ Quan Thú này một chút nào.

Trước đó không tìm thấy người khác mới là điều khiến hắn lo lắng.

Bây giờ đã xuất hiện, mọi chuyện tốt hơn nhiều.

Không chút do dự, Tiêu Long dẫn Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương lập tức xông lên, hội hợp với những người khác.

Cảm nhận được động tĩnh bên phía Tiêu Long, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kích động gọi tên Tiêu Long: "Long ca, Long ca, em ở đây mau cứu em với!

Em không chịu nổi nữa rồi!" Những người khác nghe động tĩnh bên cạnh, và nhìn thấy bóng dáng Tiêu Long, cũng từng người một kích động gọi: "Long ca, em ở đây!

Mau cứu em với!" "Long ca, giáo sư ở bên cạnh, em không chịu nổi!" "…".

Tiêu Long ngay lập tức thấy đau đầu.

Mọi người bị phân tán khắp nơi.

Dù Tiêu Long có lợi hại đến mấy, cũng không thể cùng lúc cứu tất cả mọi người.

Vì vậy hắn đành phải lớn tiếng nói với mọi người: "Mọi người đừng hoảng sợ, trước tiên hãy giữ vững vị trí, đừng hành động khinh suất, tôi sẽ đến cứu ngay lập tức.

Nhưng nếu ai tự ý chạy loạn, thì đừng trách tôi nhẫn tâm, không quan tâm!" Vài câu nói của Tiêu Long khiến những kẻ vốn định gây rối ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Chúng vốn định tạo ra một chút hỗn loạn, hoặc nhanh chóng tiếp cận Tiêu Long để hắn cứu trước.

Nhưng bây giờ lại không dám hành động khinh suất.

Cùng lúc đó, Tiêu Long dẫn Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Nhất Tâm đại phát thần uy, trực tiếp đánh bay một số Cơ Quan Thú.

Hai bên nhân mã hội hợp lại với nhau.

"Trời ơi!

Tiểu Diệp Tử lợi hại quá!

Học từ lúc nào vậy?" "Còn phải nói sao?

Chắc chắn Long ca đã mở khóa đào tạo đặc biệt cho cô ấy rồi!" "Ha ha ha!" "Tên khốn kiếp." Cùng lúc đó, không đợi mấy người vui mừng quá lâu, Cơ Quan Thú bùng nổ!

Những Cơ Quan Thú ban đầu chỉ vây khốn họ lập tức bắt đầu ra tay.

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết của mọi người vang lên khắp nơi.

Bởi vì trong một số đội ngũ, không có người có khả năng chiến đấu.

Một số người cũng không có vũ khí.

Thậm chí có người bị dọa sợ, đứng sững ở đó, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết.

Đến lúc đó, sắc mặt Tiêu Long biến đổi, nhanh chóng sắp xếp cho Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương: "Hai người một tổ, nhanh chóng đi cứu giáo sư, đối phó những con quái vật nhỏ, những con Cơ Quan Thú lớn thì không cần quản, giao hết cho tôi!" Mấy người kia cũng biến sắc.

Không chút do dự, lập tức nghe lệnh hành sự.

Cùng lúc đó, Tiêu Long bay lên không trung.

Uy áp Thần Cấp đáng sợ lập tức bùng nổ, trực tiếp áp chế những Cơ Quan Thú cao cấp đang rục rịch tại chỗ.

Nhưng số lượng Cơ Quan Thú bên trong thực sự quá nhiều.

Tiêu Long căn bản không thể chế ngự tất cả.

Linh Hồn Chi Lực không đủ.

Vì vậy chỉ có thể chọn trấn áp những Cơ Quan Thú mạnh mẽ, ngăn chúng ra tay phá hoại.

Còn về những Cơ Quan Thú nhỏ, chỉ có thể dựa vào họ tự đối phó.

Nếu ngay cả những Cơ Quan Thú nhỏ, bình thường cũng không đối phó được, thì chết cũng đáng đời.

Tiêu Long không có thời gian để ý.

Vì vậy, trận chiến lập tức bùng nổ.

Dưới sự giúp đỡ của Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương, hai người nhanh chóng xông đến bên cạnh Trần giáo sư, cứu được bảy tám người!

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đồng thời ra tay, dọn đường cho Tuyết Lỵ Dương, tìm kiếm lộ tuyến cứu viện tốt nhất.

Dưới sự nỗ lực chung của mấy người, ngày càng nhiều người được cứu.

Đội ngũ của họ cũng ngày càng lớn mạnh.

Khi đối phó với những con quái vật nhỏ, tinh thần họ cũng trở nên dũng cảm hơn.

Trong chốc lát, những Cơ Quan Thú nhỏ bị đánh tan tác.

Cuối cùng cũng chặn đứng được đợt tấn công của chúng.

Còn những Cơ Quan Thú mạnh mẽ, tất cả những con có thực lực từ Tướng Cấp trở lên đều bị Tiêu Long trấn áp tại chỗ, chỉ có thể ở đó gầm gừ giận dữ.

Nếu không phải Tiêu Long thực sự không thể tách tay ra đối phó, thì đã sớm bóp chết chúng rồi.

Khi tất cả mọi người được cứu xuống.

Trừ vài kẻ không may mắn.

Những Cơ Quan Thú này cũng rất mạnh mẽ.

Chết mất bảy tám người cũng không phải chuyện nhỏ.

Nhưng những người sống sót, mang theo sự phẫn nộ bắt đầu ra

tay giúp đỡ.

Dưới sự chỉ huy của Tiêu Long, dưới sự dẫn dắt của Diệp Nhất Tâm, họ đã tiêu diệt những Cơ Quan Thú Tướng Cấp mà Tiêu Long đang khống chế.

Điều này giúp Tiêu Long cuối cùng cũng có thể tách tay ra.

Những Cơ Quan Thú mạnh mẽ ban đầu đang gầm gừ giận dữ, nhanh chóng trở nên hoảng sợ.

Chúng không ngừng vùng vẫy muốn trốn thoát.

Bởi vì chúng ý thức được rằng, tiếp theo chúng sẽ đối mặt với cái chết.

Nhưng tỉnh ngộ đã quá muộn.

Khi Diệp Nhất Tâm dẫn mọi người tiêu diệt hơn mười con Cơ Quan Thú Tướng Cấp, Tiêu Long có thể sử dụng một lượng lớn Linh Hồn Chi Lực.

Khoảnh khắc tiếp theo, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Khí tức trên người đột nhiên bùng nổ: "Nhất Niệm Diệt Hồn!" Bốn chữ đó vang lên như tiếng sấm giữa đất trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người chấn động nhìn.

Mấy chục con Cơ Quan Thú còn lại, phát ra khí tức đáng sợ của Tướng Cấp, trực tiếp nổ tung tại chỗ.

Cùng lúc đó, Tiêu Long có thể động dụng Linh Hồn Chi Lực nhiều hơn.

Hắn không còn sử dụng khả năng của Diệt Hồn Hồn Mạch nữa, mà bùng nổ một kỹ năng mới!

"Quỷ Ảnh La Sát Sát!" Lực lượng của Quỷ Động Ma Hồn Hồn

Mạch mới thu được bùng nổ.

Bóng dáng Tiêu Long hóa thành vô số Quỷ Ảnh La Sát, ngay lập tức xuất hiện trước mặt mười con Cơ Quan Thú Vương Cấp trở lên.

Chương 410

Hắn vỗ một chưởng xuống.

Rầm rầm rầm!

Cùng với tiếng nổ liên tiếp, những Cơ Quan Thú Vương Cấp mà mọi người cảm thấy đáng sợ đó, trực tiếp bị Tiêu Long từng con một đánh chết, biến thành một đống sắt vụn trên mặt đất!

Tầng thứ sáu Cửu Tầng Yêu Tháp, thông quan!

Quỷ Ảnh La Sát!

Đây là khả năng mới Tiêu Long có được sau khi Quỷ Động Ma Hồn Hồn Mạch đạt Thiên Giai.

Có thể hóa thân thành vạn ảo ảnh La Sát, tất cả đều có 50% sức mạnh của bản thể.

Đối phó với quỷ quái thông thường thì đủ rồi.

Nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

Tiêu Long mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, dùng một lần là hết.

Quỷ Ảnh La Sát ở bên ngoài không thể lưu lại quá một phút.

Nhưng sức mạnh mà nó bùng phát ra lại vô cùng khủng bố.

Bởi vì thực lực tổng hợp của Tiêu Long hiện tại đã đạt đến Thần Cấp hậu kỳ.

Cho nên dù mỗi ảo ảnh La Sát chỉ có một nửa sức mạnh, đối phó với những con quái vật dưới Hoàng Cấp thì cũng dễ như trở bàn tay, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Mỗi đạo ảo ảnh La Sát tương đương với tự bạo, sánh ngang với

sự tự bạo của một cường giả Thần Cấp sơ kỳ.

Vậy có bao nhiêu quái vật có thể chống đỡ được đây?

Cùng lúc đó, trận chiến kết thúc.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là ánh mắt nhìn Tiêu Long và Diệp Nhất Tâm lại rất khác biệt.

Tiêu Long biểu hiện mạnh mẽ như mọi khi.

Nhưng biểu hiện của Diệp Nhất Tâm thực sự khiến mọi người kinh hãi.

Mới nửa ngày không gặp, kết quả lại xuất hiện sự thay đổi lớn như vậy.

Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Những con quái vật trông có vẻ đáng sợ, thực tế cũng rất đáng sợ.

Kết quả bị Diệp Nhất Tâm ba đấm hai đá đánh gục.

Trong ký ức của mọi người, Diệp Nhất Tâm vốn là một cô gái yếu đuối mà!

Nhưng theo Tiêu Long chưa được bao lâu, Tiêu Long hứa dạy cô ấy cũng chưa được bao lâu.

Kết quả cô ấy đã trở nên mạnh mẽ như vậy.

Đơn giản là quá không thể tin nổi.

Thực sự quá thần kỳ, quá lợi hại rồi.

“Tiểu Diệp Tử, sao lại lợi hại thế?

Trước đây chưa từng phát hiện ra!” “Sẽ không phải cô ấy cũng giấu thực lực chứ?” “Chẳng lẽ thật sự chỉ theo Long ca một thời gian ngắn mà đã trở nên mạnh mẽ như vậy sao?” “Trời ơi, Diệp Tử!

Mau nói cho em biết vì sao, em cũng muốn mạnh lên!" "…" Được mọi người cung phụng, sùng bái, cảm kích.

Diệp Nhất Tâm cảm thấy mình sắp bay lên rồi.

Cảm giác được người khác cảm kích này thực sự quá sảng khoái.

Chẳng trách Long ca ca lại thích giúp người làm việc thiện như vậy.

Chỉ là đối với những câu hỏi về nguyên nhân của một số người, Diệp Nhất Tâm lại im lặng không nói.

Dù sao chuyện đó, không phải người bình thường có thể làm được.

Diệp Nhất Tâm cũng không định chia sẻ Long ca ca với những người khác!

Huống hồ đều là một đám đàn ông hôi hám.

Tận hưởng sự kinh ngạc, cảm kích của mọi người, trong lòng Diệp Nhất Tâm vô cùng sung sướng.

Nhưng nhanh chóng cũng bình tĩnh lại.

Dù sao đôi khi cũng không thể quá kiêu ngạo.

Kiêu ngạo khiến người ta lùi bước mà.

Vì vậy cô ấy đành phải ngượng ngùng giải thích: "Không có đâu, đều là Long ca, Long ca ca dạy tốt mà!" Thực tế thì trong lòng cô ấy đang nghĩ: Tôi có thực lực lợi hại như vậy, quả thật là "công lao" của Long ca ca!

Hắc hắc hắc.

"Không có Long ca ca thì không có tôi hiện tại, cho nên mọi người cũng phải cố gắng thật tốt nhé, nhất định phải nghe lời Long ca ca,

như vậy mới có cơ hội được Long ca ca chỉ dẫn.” Tiểu Diệp Tử trong lòng thầm quảng cáo cho Tiêu Long.

Sau đó mọi người thật sự tin.

Mắt lập tức sáng lên.

Một số người thì hối hận không ngớt.

Dù sao cơ hội lần trước đã không nắm bắt được.

Thực sự quá khiến người ta hối hận mà!

Long ca mạnh mẽ như vậy!

Vì sao cơ hội tốt như vậy trước đây lại không nắm bắt chứ?

Mấy người tức giận đấm ngực dậm chân, đều muốn tự vả hai bạt tai.

Trước đó thì cứ chờ xem, xem hiệu quả thế nào, rồi mới quyết định.

Nhưng chờ mãi chờ mãi, cơ hội vụt qua.

Hiệu quả đó, trong nháy mắt đã vượt xa dự đoán của tất cả mọi người!

Nhìn dáng vẻ hối hận không ngớt của một số người, trong lòng Tiểu Diệp Tử đắc ý cực kỳ.

Đối với quyết định lần trước, trong lòng cô ấy không thể vui hơn được nữa.

Điều này cũng khiến cô ấy hiểu ra một đạo lý, đó là sau này đối với bất cứ chuyện gì, chỉ cần thích, thì phải tích cực chủ động đi tranh thủ!

Khi mọi người đang kinh ngạc, Trần giáo sư và mấy người lại bình tĩnh lại trước.

Bởi vì họ phát hiện ra, mặc dù mọi người đã tiêu diệt những Cơ Quan Thú này, nhưng vẫn không tìm thấy lối vào tầng tiếp theo.

Điều này rất kỳ lạ.

Những lối vào trước đây đều rất dễ tìm.

Vì sao lần này lại không tìm thấy?

Nhưng đã tìm kiếm nửa ngày, vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Không còn cách nào khác, ánh mắt cầu cứu của mọi người chỉ có thể đổ dồn lên người Tiêu Long.

Đặc biệt là trong lòng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Đột nhiên họ nghĩ đến Cơ Quan Thuật mạnh mẽ của Tiêu Long.

Đây là một thế giới cơ quan, vậy chắc chắn sẽ tràn ngập cơ quan.

Không chỉ những Cơ Quan Thú.

Chương 411

Vậy muốn tìm lối ra, chắc chắn phải phá giải cơ quan bên trong.

Ai phá giải cơ quan giỏi nhất trong số mọi người?

Không phải Long ca sao?

Thế là, Bàn Tử với vẻ mặt khẩn cầu nhìn Tiêu Long: "Long ca, mau giúp đỡ đi, Cơ Quan Thuật của anh lợi hại như vậy, mau rời khỏi đây đi.

Nhìn thế giới này cũng chẳng có gì tốt, không chừng tầng trên có rất nhiều bảo bối tốt, Long ca." Tiêu Long trực tiếp cắt ngang: "Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, tôi vừa nãy đang tìm cơ quan, anh lại cứ ngắt lời tôi làm gì?" "À?" Vương Bàn Tử mặt xanh lét.

Nhìn ánh mắt oán trách của mọi người, lập tức trưng ra vẻ mặt vô tội không dám nói gì nữa.

Lúc này, Tiêu Long cười lắc đầu, bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm cơ quan.

Quả thật đây là một thế giới cơ quan được thiết kế vô cùng tinh xảo.

Tiêu Long càng thêm tò mò về vị Thánh Long Đại Nhân đó.

Đơn giản là một thiên tài thiết kế.

So với Vương Tàng Hải ở thế giới kia thì chẳng kém cạnh là bao.

Vì vậy, Tiêu Long không khỏi cảnh giác hơn.

Đối với tất cả manh mối về vị Thánh Long Đại Nhân này, hắn càng để tâm hơn.

Nhanh chóng.

Nhờ Cơ Quan Thuật mạnh mẽ, cuối cùng hắn đã tìm thấy lối vào.

Trần giáo sư và những người khác đều chấn động.

Một nhóm người tìm kiếm nửa ngày không có bất kỳ manh mối nào.

Nhưng Tiêu Long vừa ra tay, lập tức giải quyết xong.

Thật sự quá lợi hại phải không?

Chẳng lẽ hắn hiểu được Cơ Quan Thuật cổ xưa trong truyền thuyết?

Hách Ái Quốc và mấy người khác thầm nghĩ trong lòng.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, lối vào nằm ngay dưới chân mọi người!

Không giống như những bậc thang hướng lên trước đây.

Lối vào lần này trực tiếp đi xuống!

Vì vậy, khi kiểm tra trước đó, mọi người đều không để ý.

Một kiểu thiết kế ngược lại, cũng khiến Tiêu Long càng thêm cảnh giác.

Thiên tài thiết kế Thánh Long Đại Nhân, quả nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Trong khi mọi người nghỉ ngơi.

Tiêu Long đã hoàn thành việc thu thập Linh Hồn Chi Lực.

Tất cả Linh Hồn Chi Lực được đặt trong Cơ Quan Thú đều bị Tiêu Long nuốt chửng.

Điều này khiến thực lực của Tiêu Long tăng lên một chút.

Quỷ Động Ma Hồn Hồn Mạch, tăng lên 55%.

Cùng lúc đó, mọi người lập tức lên đường.

Cuối cùng cũng rời khỏi tầng thứ sáu!

Sau một hồi nỗ lực, mọi người cũng thuận lợi đến tầng thứ chín.

Nhưng vừa bước vào tầng thứ chín, tất cả mọi người, bao gồm cả Tiêu Long, sắc mặt lập tức thay đổi!

Toàn bộ tầng thứ chín như một cung điện.

Vô cùng xa hoa và quy củ.

Quan trọng nhất, dọc theo hai bên lối đi, tương tự như khi thiết triều, sừng sững từng chiếc quan tài màu đỏ.

Như thể ngay cả khi đã chết cũng phải thiết triều.

Những đại thần đó được an táng ở đây, vĩnh viễn trở thành thần hạ của ma vương!

Tình huống quỷ dị này khiến tất cả mọi người không khỏi sởn gai ốc.

Ngay cả Tiêu Long cũng vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như thế này.

Trong mỗi chiếc quan tài màu đỏ, hắn đều có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ.

Nhưng dường như chúng đang chìm vào giấc ngủ sâu, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tiêu Long chỉ nhẹ nhàng cảm ứng, phát hiện càng gần cửa lớn, thực lực càng yếu.

Nhưng thực lực yếu nhất cũng là Tướng Cấp đỉnh phong!

Ở vị trí cao nhất của hai hàng quan tài màu đỏ, cũng là vị trí gần ngai vàng pha lê, khí tức phát ra từ quan tài của hai vị đại thần bên trái

và bên phải đã đạt đến Vương Cấp đỉnh phong!

Một sự phối hợp thực lực đáng sợ.

Trong đại điện này, ít nhất có hai trăm chiếc quan tài màu đỏ như vậy!

Có thể thấy được cường giả quái vật ẩn chứa bên trong mạnh mẽ đến mức nào.

Vì vậy, vừa xuất hiện, mọi người đều cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ.

Không cần Tiêu Long nhắc nhở, ngay lập tức im bặt, từng người một không dám hành động khinh suất nữa.

Ở vị trí cao nhất của cả cung điện, trên ngai vàng, đặt một ngai vàng pha lê khổng lồ.

Trên ngai vàng pha lê đó, có một nữ vương đội vương miện.

Như thể vừa mới ngủ thiếp đi, đang nhắm chặt mắt, an tĩnh ngồi đó, như đang chờ đợi điều gì.

Tất cả mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Ánh mắt không tự chủ mà đổ dồn lên người Tiêu Long, như đang hỏi: Long ca, tiếp theo phải làm gì đây?

Tiêu Long nhìn tình huống này, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhanh chóng suy nghĩ làm thế nào để phá giải cục diện ở đây!

Trong đại điện yên tĩnh.

Đột nhiên vang lên tiếng quan tài ma sát.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy hơn hai trăm chiếc quan tài đó, cùng lúc mở ra từng chiếc một.

Từ bên trong nhảy ra từng xác khô!

Mặc y phục màu đen quỷ dị.

Sau khi xuất hiện, mỗi con đều quét mắt nhìn mọi người một cái.

Sau đó lùi về bên cạnh quan tài, đối mặt với ngai vàng pha lê, như đang cung nghênh nữ vương tỉnh lại.

Khi tất cả cương thi đại thần của ma quốc xuất hiện hết.

Mọi người nhìn thấy hai con cương thi vương giống như tể tướng đó.

Ánh mắt chúng đổ dồn lên Tiêu Long và những người khác.

Sau đó phất tay một cái, như đang ra hiệu lệnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả cương thi quay người.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Tiêu Long và mọi người.

Chương 412

"Gầm gừ gừ!" Sau đó, trong tiếng gầm giận dữ, chúng trực tiếp xông về phía mọi người.

Nhưng ngay lúc này.

Nữ vương trên ngai vàng pha lê đột nhiên mở mắt.

Chỉ khẽ gõ cây quyền trượng trong tay.

Tất cả cương thi lập tức dừng lại.

Lập tức từ bỏ việc tấn công Tiêu Long và mọi người.

Với vẻ mặt kinh hãi quay người, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, gầm lên từng tiếng: "Cung nghênh Nữ Vương phục tô!" "Cung nghênh Nữ Vương phục tô!" "Cung nghênh Nữ Vương phục tô!" Mọi người sợ đến mức không dám nói một lời.

Cứ đứng như vậy nhìn mọi chuyện.

Như thể đang xem một vương triều hùng mạnh, đang cử hành một buổi thiết triều vậy.

Sự chấn động trong lòng vô cùng.

Trần giáo sư và mấy người, không những không cảm thấy sợ hãi, mà ngược lại dần dần trở nên kích động.

Đối với những nhà nghiên cứu, nhà khảo cổ học chân chính này, có thể chứng kiến một nghi thức triều hội giống như vương triều cổ đại chân thực đến vậy, thì thực sự kích động không tả xiết.

Có một loại cảm giác "sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng".

Còn những người nghiên cứu trẻ tuổi thì không chịu nổi rồi.

Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thậm chí có cảm giác muốn chết.

Thậm chí có một loại thôi thúc muốn quỳ xuống ngay lập tức.

Nhưng họ không biết.

Nếu không phải Tiêu Long bùng phát khí tức ngăn cản uy áp của nữ vương, thì họ đã quỳ xuống từ lâu rồi!

Ngay lúc này.

Giọng nói run rẩy của Vương Bàn Tử vang lên: "Long… Long ca!

Nữ… Nữ vương tỉnh rồi!" "…Long ca, cô ấy đang đi về phía em!" "…".

Như thể báo giờ điểm.

Ngay cả Tiêu Long cũng đang nhìn chuyện này xảy ra.

Nhưng Bàn Tử không nhịn được mở miệng.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng bị dọa sợ rồi!

"A!

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ cô ấy thật sự sống lại sao?!" Có người sợ hãi kêu lên.

"Biến thi, mau lùi lại!" Tiêu Long với vẻ mặt ngưng trọng nói, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Mọi người nhanh chóng rút lui.

Diệp Nhất Tâm đứng cạnh Tiêu Long.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương ba người đứng sau lưng Tiêu Long, muốn cùng Tiêu Long đối mặt!

Lúc này, nữ vương áo đỏ từng bước xuất hiện trước mặt Tiêu Long.

Nhìn thấy khoảng cách giữa hai người không quá ba mét.

Sắc mặt Tiêu Long không khỏi thay đổi.

Hắn lớn tiếng hét vào những người phía sau: "Một Hoàng Cấp Tống Tử, loại tồn tại có thể tàn sát một thành phố, tốt nhất mọi người hãy chuẩn bị tinh thần để bỏ chạy!" Một câu nói của Tiêu Long khiến sắc mặt mọi người đại biến.

Mặc dù không hiểu Hoàng Cấp có ý nghĩa gì.

Nhưng mang theo một chữ "Hoàng", đó là một tồn tại chí tôn khác biệt.

Cái câu "tàn sát một thành phố" mà Tiêu Long nói, ngay lập tức dọa mọi người ngây người!

Tất cả mọi người không kịp nghĩ nhiều.

Đang chuẩn bị rút lui về tầng thứ tám thì.

Ngay lúc này.

Nữ vương áo đỏ xuất hiện trước mặt Tiêu Long.

Sắc mặt Tiêu Long khẽ động.

Đang định ra tay!

Nhưng ngay lúc này.

Vị nữ vương áo đỏ mà trong mắt mọi người là vô cùng cường đại, đột nhiên quỳ một gối xuống đất.

Cứ như vậy quỳ trước mặt Tiêu Long.

Tay trái đặt quyền trượng xuống.

Hai tay cung kính cầm lấy vương miện trên đầu mình.

Sau đó nhẹ nhàng giơ lên đối mặt với Tiêu Long, đồng thời mở miệng nói: "Cung nghênh Thánh Long Đại Nhân hồi quy!

Ngô Vương đang chờ ngài trở về!" Một câu nói.

Bao gồm cả Tiêu Long và tất cả mọi người.

Ngay lập tức ngớ người!

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Mọi người với vẻ mặt kinh ngạc và kỳ quái nhìn Tiêu Long.

Vẻ mặt tràn đầy sự không thể tin nổi.

Lúc này, tất cả các đại thần áo đen phía sau nữ vương áo đỏ, đồng loạt quỳ xuống.

Với vẻ mặt kinh hãi cúi đầu lớn tiếng hô: "Cung nghênh Thánh Long Đại Nhân giáng lâm!" ?!

Chuyện gì thế này?!

Tình huống gì vậy?!

Trời đất quỷ thần ơi!

Nữ Tống Tử lại quỳ gối trước Long ca!

Trời ơi!

Thế giới này rốt cuộc là sao?

Vì sao vậy?

Long ca, anh cũng quá lợi hại rồi!

Quá không thể tin nổi mà!

Tiêu Long ngây người.

Càng không cần nói đến những người khác phía sau Tiêu Long.

Từng người một ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Tình huống quái gì đây?

Chương 413

Tống Tử lại quỳ gối trước người!

Biết nói chuyện!

Thi thể sao?

Thành tinh rồi sao?!

Trong lòng Tiêu Long, nhìn vị Ma Quốc Nữ Vương đang quỳ nửa gối trước mặt, vẻ mặt cung kính.

Đặc biệt là cách xưng hô trước đó.

Hắn lập tức hiểu ra một điều.

Một người không phải ai cũng như vậy.

Hiện tại ngay cả quái vật Hoàng Cấp cũng phải xưng hô như thế.

Bây giờ xem ra không chỉ có vấn đề về Tinh Tuyệt Chi Nhãn nữa rồi.

Chẳng lẽ một loại khí tức nào đó trên người hắn thực sự giống với vị Thánh Long Đại Nhân mà cô ấy nói sao?

Xuyên việt đến thế giới Đạo Mộ cũng có một loại thân phận ẩn giấu sao?

Quỷ thần ơi!

Những người phía sau.

Há hốc mồm không dám thở mạnh.

Trong chốc lát cũng không biết phải làm sao.

Nhưng bất giác không khỏi suy đoán lung tung về thân phận của Tiêu Long.

Một Tống Tử mạnh mẽ như vậy.

Một quái vật đáng sợ như vậy.

Vừa nói tiếng người vừa quỳ gối trước Tiêu Long!

Rốt cuộc là loại trải nghiệm gì?

Đơn giản là không thể tin nổi!

Chẳng lẽ Long ca cũng là một Tống Tử biết nói chuyện?

Thực tế không phải người sao?

Đột nhiên có khả năng này.

Một số người không nhịn được rùng mình.

Nhưng mọi người lại nghĩ không thông.

Những quái vật trước mắt này mặc dù khí tức vô cùng mạnh mẽ, nhưng rõ ràng không cảm nhận được một loại nhân khí.

Ít nhất không cảm nhận được hơi thở của chúng.

Nhưng trong lòng Tiêu Long, rõ ràng có hơi thở mà.

Không có gì khác biệt so với người bình thường.

Vậy rốt cuộc là tình huống gì?

Dâng vương miện cho Tiêu Long, chẳng lẽ muốn phong vương cho Tiêu Long?

Sắc mặt mọi người càng ngày càng kỳ quái.

Ai cũng biết loại vương miện này không phải người bình thường có thể đội.

Bây giờ vị nữ vương này lại dâng vương miện cho Tiêu Long.

Cũng quá không thể tin nổi phải không?

Vương miện là biểu tượng của thân phận.

Nếu Tiêu Long thật sự đội vương miện lên.

Những Tống Tử đáng sợ này sẽ không thật sự hiệu trung sao?

Tất cả mọi người đều không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Trần giáo sư và mấy người.

Cũng không dám suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Nó đã vượt quá phạm vi hiểu biết của họ!

Trong khi mọi người đang tự mình suy diễn.

Tiêu Long dùng Linh Hồn Chi Lực kiểm tra kỹ lưỡng vương miện.

Không có bất kỳ vấn đề nào, cũng không có bất kỳ cạm bẫy nào.

Mà không phải là một cái bẫy.

Thật sự là dâng vương miện!

Tiêu Long nhanh chóng suy nghĩ nghiêm túc.

Bất kể vì điều gì, nhận lấy vương miện này, khống chế những Tống Tử này rồi nói.

Không chừng có thể giống như vị ma tướng trước đó, có được một số manh mối hữu ích.

Thế là, Tiêu Long dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, đã nhận lấy vương miện từ tay nữ vương.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Dường như vì không có vương miện gia trì.

Vị nữ vương xinh đẹp trước mặt, bao gồm cả tất cả Tống Tử phía sau, ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Như thể mất đi tất cả sức mạnh, ngay lập tức biến mất hoàn toàn.

Nhưng ở một thế giới khác, không ai có thể nhìn thấy.

Tiêu Long nhìn thấy một lượng lớn linh hồn chi địa.

Ngay lập tức bị vương miện tím vàng hấp thu.

Sắc mặt Tiêu Long khẽ động.

Xem ra đây có lẽ cũng là một cơ quan do vị Thánh Long Đại Nhân đó thiết kế.

Bảo tồn một tia Linh Hồn Chi Lực của tất cả mọi người, bao gồm cả nữ vương.

Để trấn thủ chiếc vương miện tím vàng này.

Chờ đợi vị Thánh Long Đại Nhân của họ trở về.

Thật đáng tiếc là không có.

Mà Tiêu Long đã xuất hiện.

Đoạt lấy tất cả.

Nhưng Tiêu Long lại không nhịn được nghĩ.

Vạn nhất mình cũng bị gài bẫy thì sao?

Nếu thật sự có vị Thánh Long Đại Nhân đó.

Thì thật thú vị rồi.

Chương 414

Để lại nhiều manh mối như vậy, để lại nhiều thứ như vậy.

Rốt cuộc là vì điều gì?

Bao gồm cả manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành, lại có mối quan hệ gì với những điều này?

Tiêu Long không kịp suy nghĩ nhiều.

Trước tiên hấp thu những Linh Hồn Chi Lực này đã.

Thế là, hắn trực tiếp lấy Linh Hồn Chi Lực từ vương miện tím vàng.

Cùng lúc đó, điều khiến Tiêu Long không ngờ tới là, trong đầu hắn xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt được Tinh Tuyệt Vương Miện, độ thiện cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương tăng 0%!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đạt được Tinh Tuyệt Vương Miện, thưởng 20 luồng Linh Hồn Chi Lực Vương Cấp!

Có thôn phệ đột phá không?" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã lấy 10 luồng Linh Hồn Chi Lực Vương Cấp!

Có thôn phệ không?" "Thôn phệ!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 10 luồng Linh Hồn Chi Lực Vương Cấp, độ dung hợp Diệt Hồn Hồn Mạch tăng 80%, cường độ Nhất Niệm Diệt Hồn tăng cường!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thôn phệ 10 luồng Linh Hồn Chi Lực Vương Cấp, Quỷ Động Ma Hồn Hồn Mạch tiến hóa Thiên Giai trung kỳ, độ dung hợp tăng 65%, số lượng Quỷ La Sát tăng!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ dung hợp Tinh Tuyệt Vương Miện, đạt được một phần linh hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương (phân hồn thể linh hồn)!" Một loạt âm thanh nhắc nhở vang lên, vẻ vui mừng trên mặt Tiêu Long càng ngày càng đậm.

Lần này tăng cường thực sự quá nhiều mà.

Không ngờ tầng thứ chín của Cửu Tầng Yêu Tháp lại mang lại lợi ích lớn như vậy.

Bất kể là các Hồn Mạch lớn được thăng cấp, hay toàn bộ Linh Hồn Chi Lực được tăng cường, đều vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là hai loại năng lực đặc biệt kia.

Đơn giản là sảng khoái không gì sánh bằng.

Quan trọng nhất, độ thiện cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thật sự đã tăng lên.

Điều quan trọng hơn là, Tiêu Long phát hiện nhiệm vụ liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có biến hóa mới!

Mở bảng hệ thống ra, quả nhiên phát hiện điểm khác biệt! 【Hệ thống Thôn Phệ Linh Hồn】 Túc chủ: Tiêu Long Phệ Hồn Hồn Mạch: (Thiên Giai trung kỳ 80%: Linh Hồn Cấm Cố) Diệt Hồn Hồn Mạch: (Thiên Giai trung kỳ 80%: Nhất Niệm Diệt Hồn) Quỷ Động Ma Hồn Hồn Mạch: (Thiên Giai sơ kỳ 65%: Quỷ Ảnh La Sát) Sở hữu Linh Hồn: Phân hồn thể linh hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Đại Tướng Quân của Ma Quốc Địa Thập Đại Sở hữu Tinh Huyết: Tinh Huyết Bất Tử Tây Vương Mẫu *1 (Thần Cấp) 【Kỹ Năng】【Vũ Khí】【Bảo Vật】【Thương Thành】【Huyết Mạch Trường Sinh】:

Huyết Mạch Chí Tôn (Thần Cấp hậu kỳ), Huyết Mạch Thập Đại Thần Thú 【Nhiệm Vụ】: 1, Khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương mất trinh (Tiến độ nhiệm vụ: 45%) (Độ thiện cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương 30%).

Trong lòng Tiêu Long vừa kích động vừa vui sướng.

Nhưng lại cảm thấy nhiệm vụ còn xa vời.

Dù sao 30% độ thiện cảm, cũng tương đương với vừa mới quen biết mà thôi.

Nếu không đạt trên tám mươi, phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Muốn khiến cô ấy mất trinh, có được Tinh Huyết hoặc Hồn Mạch đặc biệt, thì gần như không thể.

Phải làm sao đây?

Nhiệm vụ còn xa vời quá.

Tiêu Long thở dài một tiếng.

Lúc này những người khác, sau khi phát hiện nguy cơ đã được giải trừ, từng người một đều kích động.

Đặc biệt là Trần giáo sư, nóng lòng đi nghiên cứu toàn bộ đại điện.

Trong mắt ông ấy, tất cả mọi thứ của ma quốc đều có giá trị nghiên cứu.

Thú vị hơn nhiều so với Tiêu Long, cái tên thần kỳ này!

Còn trong mắt Tiểu Diệp Tử.

Ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương, dường như lại dung hợp thêm một số ký ức nữa!

Sau khi kinh ngạc, những người khác biết không thể moi được gì tốt từ Tiêu Long, nên dồn ánh mắt vào những thứ còn lại.

Ví dụ, Vương Bàn Tử đã lén lút hành động.

Còn những người khác, họ nhanh chóng theo Trần Giáo sư nghiên cứu toàn bộ đại điện.

Từ cấu trúc kiến trúc, thiết kế hoa văn, đến những văn tự quỷ dị thần bí.

Càng nghiên cứu, nhóm Trần Giáo sư càng kích động, liên tục kêu to rằng đã phát hiện ra kho báu, đã lấp đầy những khoảng trống của cả thế giới.

Nhưng không phải ai cũng quan tâm đến lịch sử văn hóa.

Một số người hoàn toàn chỉ làm thuê.

Ở những nơi hỗn loạn như vậy, nếu có thể lén lút lấy được vài món cổ vật nhỏ, mang ra bán lén thì cũng kiếm được bộn tiền rồi.

Vì vậy, khi mọi người đang điên cuồng hành động, Trần Giáo sư và nhóm người kia cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Dù không đi theo thăm dò, mọi người thực sự đã tìm thấy một số manh mối liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sau đó, Trần Giáo sư và vài người lấy ra một quyển sổ tay, trông có vẻ là của một nhóm khảo cổ gia trước đó để lại.

Cũng không biết họ lấy từ đâu ra.

So sánh một chút, cả bọn đều kích động!

Cuối cùng cũng tìm thấy một số tuyến đường liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mục đích chuyến đi này của mọi người là vì cái đó.

Mặc dù bản đồ tìm thấy không hoàn chỉnh, không có bản đồ bên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng lại phát hiện ra một số lộ trình sơ bộ để tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ví dụ, nhất định phải đến hồ Bác Tư Đằng trước, chỉ từ đó mới có thể tiến sâu vào sa mạc.

Dọc theo lòng sông sa mạc cổ xưa mới có thể tìm thấy cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Còn về một số chi tiết cụ thể, bản đồ không thể hiện rõ.

Mọi người cũng không hiểu lộ trình.

Nhưng lại vô cùng tin chắc, đây đích thị là bản đồ liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bởi vì ở trung tâm bản đồ, nơi hội tụ tất cả các tuyến đường, có biểu tượng một con mắt khổng lồ – Tinh Tuyệt Chi Nhãn!

Giống hệt như miếng ngọc bội mà Tiêu Long có được.

Vì vậy, sau khi phát hiện ra thứ này, vài người nhanh chóng đến bên Tiêu Long, nhờ Tiêu Long xem giúp và giải mã những văn tự quỷ dị trên bản đồ.

Đến Trần Giáo sư cũng không hiểu!

Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác đã lén lút lấy đi một số văn vật.

Đặc biệt là sau khi thấy Tiêu Long giữ chân Trần Giáo sư và mấy ông lão, Hồ Ba Nhất thậm chí còn lén lút giơ ngón tay cái khen Tiêu Long.

Cứ ngỡ Tiêu Long đang giúp che chắn để họ lấy thêm đồ cổ.

Nhưng Tiêu Long không hề vội vàng nói cho Trần Giáo sư về những thứ liên quan đến bản đồ.

Bởi vì làm sao để đi ra khỏi đây mới là quan trọng nhất.

Vì Tiêu Long đã dự cảm được nguy hiểm.

Chương 415

Giống như hầu hết các ngôi mộ, sau khi phá giải điện chính, nó sẽ sụp đổ tự hủy!

Nghe Tiêu Long nhắc nhở như vậy, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, vội vàng giúp tìm lối đi.

Với thuật cơ quan của Tiêu Long, dưới sự thử nghiệm không ngừng của mọi người, cuối cùng họ cũng tìm thấy lối đi ẩn dưới ngai vàng.

Ai ngờ, dưới cái ngai vàng quý giá như vậy, lại là lối ra.

Trước đó, Trần Giáo sư và vài người đã coi nó là món cổ vật quan trọng nhất, không cho mọi người chạm vào, sợ làm hỏng mất.

Ai mà ngờ, lối ra lại ẩn giấu bên trong.

Nếu không phải Tiêu Long kiên quyết phản đối ý kiến của mọi người, Trần Giáo sư và vài người kia chắc chắn sẽ không cho phép.

Đặc biệt là Hách Ái Quốc, ông ta rất cứng đầu.

Kết quả là khi ngai vàng được mở ra, lối ra hiện ra trước mắt mọi người.

Hách Ái Quốc không nói gì nữa, cũng biết sai mà sửa.

Ông ta trực tiếp nhận lỗi với Tiêu Long.

Nhưng còn đâu thời gian mà chần chừ, Tiêu Long dẫn mọi người vội vàng rời đi!

Khi tất cả mọi người đã vào trong lối đi, khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Hắn vung tay lên.

Chiếc ngai vàng pha lê đó trực tiếp bị Tiêu Long thu vào không gian hệ thống.

Đồ đạc như vậy làm sao có thể bỏ lại được?

Tuy rằng không có công năng đặc biệt, nhưng nó rất có giá trị đấy chứ!

Mang ra bán, cũng chẳng kém gì chiếc quan tài vàng trước đó.

Thậm chí còn phải quý hơn.

Hơn nữa, đã tốn công sức như vậy, không mang về chút đồ lưu niệm thì coi như chưa từng đến đây à.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, mọi người nhanh chóng rời khỏi Côn Luân Băng Xuyên, trở lại mặt đất.

Cùng lúc đó, bão tuyết vừa ngớt.

Chỉ trong chớp mắt, khi Tiêu Long và đoàn người vừa hội họp với đội ngũ trên mặt đất, một trận bão tuyết ập đến.

Chớp mắt một cái, khe băng lúc trước đã bị tuyết lớn che phủ, không còn tìm thấy dấu vết nào nữa.

Khi bão tuyết tan, Tiêu Long và mọi người hồi phục, nhìn Côn Luân Băng Xuyên trắng xóa một màu, trên mặt đầy vẻ bất lực.

Mọi người cũng có chút sợ hãi.

May mà ra sớm một chút, nếu không đã bị mắc kẹt bên trong, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn, mọi người nhanh chóng quay về chân núi.

Sau khi chỉnh đốn tại đồn biên phòng địa phương và báo cáo tình hình cho quốc gia, mọi người bắt đầu nghiên cứu lộ trình tiếp theo,

mục tiêu thẳng tiến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này, Trần Giáo sư lại một lần nữa lấy ra bản đồ.

Tiêu Long không có lý do gì để từ chối nữa, liền giải thích cho mọi người.

Thông qua một số văn tự quỷ dị và bản đồ kỳ lạ phía trên, sau khi Tiêu Long động tay động chân một chút, mọi người thấy tấm bản đồ trở nên khác hẳn.

Một số tuyến đường phức tạp vô cùng, lúc trước nhìn thấy đứt đoạn, giờ đây đã chồng lấp và nối liền với nhau.

Ba tuyến đường hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn ba tuyến đường đó, mọi người không khỏi chấn động.

"Ngã cam!

Long ca, anh cũng quá lợi hại rồi đấy chứ?

Bản đồ cũng có thể giải mã được à?" "Tiểu huynh đệ thật lợi hại nha!

Chắc hẳn bên trong còn ẩn chứa thủ đoạn gì đó." "Haizz, tôi già rồi, nếu không có tiểu huynh đệ, tôi muốn giải mã bản đồ này không biết đến bao giờ mới xong!" "Ái chà, nhỡ đâu đầu óc lú lẫn, cứ theo lộ trình cũ mà tìm, thì chắc chết ở đó mất!" Trần Giáo sư, Hách Ái Quốc và vài người không khỏi thán phục.

Bất kể là thuật cơ quan Tiêu Long dùng để tìm lối ra trước đó, hay việc Tiêu Long phát hiện ra manh mối bản đồ này, cái nhãn lực và thực lực đó thật sự quá lợi hại.

Còn lợi hại hơn cả những người khảo cổ chuyên nghiệp.

Không thể không phục.

Tiêu Long thì không có thời gian nghe tâng bốc.

Hắn dồn ánh mắt vào ba tuyến đường, nói: "Tôi sẽ nghiên cứu kỹ, xem rốt cuộc nên đi đường nào!" "Đúng đúng, cái đó mới là quan trọng nhất, tôi cũng nghĩ vậy." Sau đó mọi người nhiệt liệt thảo luận, cuối cùng xác định một tuyến đường.

Đó là trước tiên đến trạm tiếp tế hồ Bác Tư Đằng, từ đó xuất phát, tìm sông ngầm Tư Độc trên bản đồ, sau đó tìm Ma Quỷ Sơn trong truyền thuyết!

Bởi vì chỉ có con đường này là an toàn nhất.

Những con đường khác không hề có trạm tiếp tế nào, mà một nhóm lớn người lại tiến vào sa mạc.

Không có tiếp tế thì chỉ có chết.

Vì vậy, đội ngũ nhanh chóng xuất phát.

Năm ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến hồ Bác Tư Đằng, trạm tiếp tế.

Trạm tiếp tế hồ Bác Tư Đằng.

Mọi người nghỉ ngơi ở đó hai ngày.

Bàn giao công việc, liên hệ cấp trên, sau khi báo cáo công việc thì bắt đầu trang bị, chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, một số người đột nhiên đứng ra, chọn từ bỏ, xin rút khỏi đội ngũ, không đi nữa.

Bởi vì khảo cổ quá nguy hiểm rồi.

Chỉ riêng chuyến đi Cửu Tầng Yêu Tháp đã có mười mấy người chết.

Vì có Tiêu Long ở đó nên Tinh Tuyệt Cổ Thành tiếp theo sẽ càng

nguy hiểm hơn.

Ai biết sẽ gặp phải khó khăn gì?

Lỡ đâu đến lúc đó Tiêu Long không chống đỡ nổi thì sao?

Vậy chẳng phải tất cả mọi người đều sẽ chết sao!

Hy sinh vì sự nghiệp khảo cổ, đó cũng chỉ là số ít người thôi.

Người ta chỉ vì kiếm tiền, nên rất quý mạng sống.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến những nguy hiểm trên đường đi Cửu Tầng Yêu Tháp, họ thực sự đã sợ vỡ mật.

Lần này có thể an toàn trở về, kiếm được một khoản tiền công, lại còn lén lút mang về một ít cổ vật.

Lúc đó bán đi, nửa đời cũng đủ tiêu rồi.

Hà tất phải đi mạo hiểm nữa chứ?

Mười mấy người xin rút khỏi đội ngũ, khiến mọi người không thể nói nên lời.

Đặc biệt là Trần Giáo sư, ông ấy nhìn những người này, đặc biệt là mấy học sinh trong số đó, mà hận không thể rèn sắt thành thép.

Nhưng lại có Vương Bàn Tử và những người khác.

Cuối cùng, họ chọn im lặng, đồng ý với lựa chọn của mười mấy người kia.

Mỗi người một chí hướng.

Sau khi bồi thường thêm một ít, đội ngũ lập tức thu nhỏ lại, chỉ còn lại bảy tám người.

Chương 416

Hành động tiếp theo, không thể chỉ có vài người đi được.

Có quá nhiều vật tư cần vận chuyển, quá nhiều thứ cần ghi chép.

Vì vậy, không thể không yêu cầu tìm thêm người!

Sau đó, họ tìm trưởng trạm, nhờ anh ta tổ chức một đội cảm tử giúp đỡ.

Sau một loạt các thủ tục phức tạp, cuối cùng có mười người đăng ký!

Mỗi người đều là lính già, loại từng ra trận chiến đấu.

Có tình đồng chí cách mạng rất cao, đặc biệt sẵn lòng cống hiến cho Tổ quốc.

Nghe nói có tiếp tế, lại có thể cống hiến sức mạnh cho Tổ quốc, họ không chút do dự mà đồng ý.

Cứ như vậy, đội ngũ lại một lần nữa hùng hậu lên.

Lúc này, mọi người thiếu một người dẫn đường.

Nếu không phải trưởng trạm nhắc nhở, mọi người suýt nữa đã quên mất, đây là sa mạc.

Muốn an toàn tiến sâu vào sa mạc, không có một người dẫn đường bản địa thì sẽ vô cùng khó khăn.

Vì vậy, mọi người dồn ánh mắt vào người dẫn đường nổi tiếng nhất địa phương – An Lực Mãn, người được mệnh danh là "bản đồ sống của sa mạc"!

Nghe cái tên này, thần sắc Tiêu Long khẽ động: đã xuất hiện rồi!

Đối với An Lực Mãn này, trong nguyên tác ông ta cũng là một nhân vật vô cùng thần kỳ.

Đối với việc giao tiếp cũng mập mờ, nhưng Tiêu Long luôn cảm thấy ông ta ẩn giấu điều gì đó.

Vì vậy, Tiêu Long rất tò mò, muốn xem xem rốt cuộc ông lão này có ẩn giấu bí mật gì không.

Vì vậy, mọi người dưới sự dẫn dắt của trưởng trạm, đến cục cảnh sát.

Khi mọi người đến cửa cục cảnh sát, Tuyết Lỵ Dương và Trần Giáo sư đều ngẩn người ra.

"Này trưởng trạm, không phải chúng ta đi tìm bản đồ sống của sa mạc sao?

Sao lại đến cục cảnh sát?

Lẽ nào ông ta là người trong hệ thống à?" Vương Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi.

Những người khác cũng gật đầu đầy tò mò.

Trưởng trạm cười khổ một tiếng, chỉ đành thành thật nói: "Ông ta ấy à, trước đây dẫn đường cho một cặp vợ chồng người nước ngoài, kết quả là bỏ họ lại giữa sa mạc rồi tự chạy về, thế là tôi nhốt ông ta vào đây!" "..." Nghe lời này, mọi người lập tức câm nín.

Sự mong đợi tràn đầy ban đầu lập tức tụt dốc.

Trông không giống một tên đáng tin cậy chút nào.

Thật sự muốn tìm ông ta làm người dẫn đường sao?

Lỡ đâu ở giữa sa mạc rộng lớn, ông ta cũng bỏ rơi mọi người thì thật là toi đời!

Nhưng dường như nhìn thấu được lo ngại của mọi người, trưởng trạm lại cười khổ nói: "Vấn đề không phải là ý muốn của chúng ta, mà là ông già đó có bằng lòng dẫn chúng ta đi không!" "Nghĩa là sao?

Không muốn dẫn đường à?" Bàn Tử càng câm nín hơn.

"Gặp rồi sẽ biết." Mọi người đành đi theo.

Kết quả là ở trong cục cảnh sát, họ thấy một ông lão gầy gò, già nua đang ung dung nằm dài trong góc.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt, Tiêu Long đã cảm nhận được sức mạnh bùng nổ trong cơ thể ông ta.

Những cơ bắp đó tuy khô gầy, nhưng lại hoàn toàn là tinh lực!

Chứa đựng sức mạnh bùng nổ.

Người thường căn bản không nhìn ra được.

Ngay cả Tiểu Diệp Tử cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, luôn cảm giác có gì đó nhưng không phát hiện ra vấn đề.

Mặc dù An Lực Mãn ẩn giấu rất sâu, nhưng dưới Kim Đồng của Tiêu Long, dưới sức mạnh linh hồn cường đại của Tiêu Long, ông ta không thể che giấu!

Thực lực Hậu Kỳ Thiên Giai, thời kỳ đỉnh phong chắc hẳn có thể đạt đến Đỉnh Phong Thiên Giai!

Quả nhiên là một lão già ẩn giấu thực lực.

Nhưng Tiêu Long không hề bộc lộ.

Hắn muốn xem, ông ta khi nghe mọi người muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, có theo cùng không, và rốt cuộc ông ta muốn ẩn giấu điều gì.

Bởi vì Tiêu Long đã cảm ứng được một luồng sức mạnh của Quỷ

Đồng tộc trong cơ thể ông ta!

Lúc này, mọi người không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long.

Tuyết Lỵ Dương thậm chí còn hỏi: "Long ca, chúng ta thật sự muốn tìm một ông lão như thế này làm người dẫn đường sao?" Trưởng trạm ban đầu vốn không để ý đến Tiêu Long, đột nhiên thấy thái độ của mọi người đối với Tiêu Long, sắc mặt không khỏi thay đổi, trong lòng vô cùng chấn động.

Đặc biệt là nhìn thấy cả Trần Giáo sư đáng kính cũng dường như phải xem ý kiến của Tiêu Long.

Càng kinh ngạc hơn nữa!

Không khỏi tự hỏi, thiếu niên áo trắng trông có vẻ bình thường này, rốt cuộc có thân phận gì!

Khiến cho người bỏ tiền ra cho hành động này, và cả những lão chuyên gia như Trần Giáo sư cũng phải tôn kính như vậy.

Có chút đáng sợ nha.

Lúc này, Tiêu Long gật đầu.

Thế là Tuyết Lỵ Dương không do dự nữa, trực tiếp đi đến chỗ An Lực Mãn, nói thẳng vào vấn đề: "Ông lão, chúng tôi muốn vào sa mạc một chuyến, ông có thể dẫn đường cho chúng tôi không?" Ông lão không nói gì, thậm chí cả thân mình cũng không động đậy.

"Khụ khụ!

Lão Mãn, lần này là người của cấp trên, chuyên gia của đội khảo cổ đấy!" Trưởng trạm vội vàng nói đỡ.

Nghe đến mấy chữ "đội khảo cổ", "người cấp trên", An Lực Mãn cuối cùng cũng lật người từ trong góc dậy.

Sau khi liếc nhìn mọi người, ông ta xoa xoa hai ngón tay.

Mọi người không khỏi ngẩn ra, đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Đối với động tác này thì quá quen thuộc rồi.

Chẳng phải là đòi tiền sao!

Trời ạ!

Ông lão này thật là bá đạo!

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương không chút do dự trực tiếp ra giá: "Một vạn đô la Mỹ!" Nghe con số này, sắc mặt mọi người khẽ động.

Nhưng An Lực Mãn lại ra vẻ không hài lòng.

Tuyết Lỵ Dương bất lực lắc đầu, đổi cách nói: "Mười vạn tệ!" Nghe mấy chữ này, mắt ông lão lập tức sáng lên.

Cả người ngồi dậy, tinh thần phấn chấn ngay lập tức.

"Mười vạn tệ?" "Vâng!" Ông lão kích động xoa xoa tay, rồi mới ra vẻ thân thiết hỏi: "Vậy không biết các vị muốn đi đâu?" Nhìn bộ dạng ông lão, Vương Bàn Tử hận không thể đánh người.

Những người khác cũng vậy, đều cảm thấy ông lão này đúng là thấy tiền sáng mắt.

Đáng tiếc chỉ có Tiêu Long biết, đây chỉ là một thủ đoạn ẩn giấu của ông lão mà thôi.

"Trước tiên đi Ma Quỷ Thành." Nhưng lời Tuyết Lỵ Dương chưa dứt, ông lão đã đứng phắt dậy, kinh ngạc hét lớn: "Cũng muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?!" Một câu nói này khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

"Ý gì?

Chẳng lẽ cũng có người đi à?" Trần Giáo sư kinh ngạc hỏi.

“Đội ngũ mà tôi dẫn nửa tháng trước, họ cũng muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.” “Kết quả là tôi bị mấy tên cháu trai đó lừa, trước khi xuất phát căn bản không nói cho tôi biết muốn đi đâu!

Chương 417

Đến Ma Quỷ Thành tôi mới biết mình bị bọn cháu trai đó lừa!" "Muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết!

Chẳng phải tìm chết sao?

Ma Quỷ Thành đã là tuyệt địa, không một ai thoát ra được, huống hồ là Tinh Tuyệt Cổ Thành càng đáng sợ hơn!" "Mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm nay, chưa từng nghe ai tìm được!

Tất cả đều chết trên đường rồi!" "Nếu muốn đi vào đó, vậy tôi không đi đâu!" Ông lão kích động nói, ra vẻ sợ hãi, liên tục lắc đầu.

"Tôi không thiếu tiền!" "Tiền nhiều đến mấy tôi cũng không đi!

Chỗ đó chẳng khác nào chỗ chết!" "Tôi có thể bảo vệ anh khỏi những thứ đó!" "Không đi!" "Tôi có bản đồ." "Đội ngũ nào cũng có bản đồ!

Kết quả thì sao, tất cả đều chết hết!

Không một ai sống sót!" "Mấy chục năm trước, cha tôi cũng chết vì nó!

Ông nội tôi cũng chết vì nó!" Ông lão nói xong, trực tiếp quay người co mình lại vào góc.

Nhìn vẻ mặt kích động của ông lão, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Chẳng lẽ cứ thế mà từ bỏ sao?

Thật không cam lòng!

Muốn đi sâu vào?

Nhưng cũng quá nguy hiểm rồi!

Lúc này, Trần Giáo sư không tự chủ được mà dồn ánh mắt lên trưởng trạm.

Muốn xem liệu anh ta có thể giúp thuyết phục không.

Nhưng trưởng trạm lại bất lực lắc đầu, nói: "Ông lão này đã không muốn đi thì là không đi!

Ai nói gì cũng vô dụng!" "Thật sự không còn cách nào nữa sao?" "Không có!

Mọi người cũng thấy rồi đấy, ông lão này căn bản không lọt tai, hết cách rồi, tìm cách khác đi." "Dù là Thiên Vương lão tử đi nữa, ông ta đã không đi thì là không đi!" "..." Sắc mặt mọi người lập tức sa sầm.

Cả bọn đều cảm thấy không ổn.

Không có cái "bản đồ sống của sa mạc" này, lại thêm nhiều người như vậy muốn sinh tồn trong sa mạc, thật sự quá khó khăn!

Ước chừng đến Ma Quỷ Thành cũng không đi nổi nữa!

Nhưng lúc này, Tiểu Diệp Tử không nhịn được nói: "Long ca ca, có cách nào không ạ?" Vài người vừa nghe, mắt không khỏi sáng lên.

"Đúng rồi Long ca.

Có cách nào không?

Anh lợi hại như vậy, chắc có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc được chứ?" Tiêu Long lắc đầu nói: "Tôi có thể đảm bảo ba bốn người không sao, nhưng dưới sức mạnh của tự nhiên, chúng ta là một đội ngũ lớn như vậy thì quá khó rồi!

Nhất định phải để ông ta làm người dẫn đường!" "Vô dụng thôi, trưởng trạm đã nói rồi, không thuyết phục được đâu!

Ông ta cứng đầu lắm!" Nghe Tiêu Long trả lời, mọi người rất thất

vọng.

Vương Bàn Tử bất lực nói.

Nhưng mọi người lại thấy Tiêu Long cười.

“Ông ấy không thuyết phục được, không có nghĩa là tôi không thuyết phục được.” Mọi người lập tức mở to mắt, vừa kích động vừa chấn động.

Chẳng lẽ Long ca thật sự có cách sao?

Nhưng trưởng trạm lại cười, nói: “Tiểu huynh đệ, tuy thân phận cậu không tầm thường, nhưng đây không phải là vấn đề mà thân phận có thể giải quyết được, ông lão đó căn bản...” Nhưng lời anh ta chưa dứt.

Họ thấy Tiêu Long nói một câu gì đó không rõ vào tai An Lực Mãn.

Sau đó, họ thấy An Lực Mãn bật mạnh dậy, vẻ mặt không thể tin được nhìn Tiêu Long đang mỉm cười.

Sau một hồi im lặng dài.

Dưới ánh mắt không thể tin được của mọi người, ông ta gật đầu nói: “Được, tôi sẽ dẫn các vị đi!” “????” Mọi người lập tức chấn kinh.

Huống hồ là trưởng trạm, người vô cùng quen thuộc với An Lực Mãn.

Cả người anh ta trợn tròn mắt, cứ như vừa chứng kiến chuyện không thể tin được.

An Lực Mãn, người cứng đầu nhất khu vực hồ Bác Tư Đằng, lại thật sự bị người ta thuyết phục!

Trời ơi, cũng quá lợi hại rồi đó!

Thiếu niên này rốt cuộc là ai?

Đã nói gì vậy?

Thật không thể tin nổi!

Có lẽ chỉ có An Lực Mãn biết Tiêu Long đã nói câu gì.

Thực tế chỉ có ba chữ, nhưng ba chữ đó lại đại diện cho thân phận của An Lực Mãn!

Bất lực lắc đầu, cười khổ nhìn Tiêu Long đang mỉm cười.

An Lực Mãn không tự chủ được mà rùng mình.

Thiếu niên này, rốt cuộc là ai vậy?

Tại sao lại cho mình một cảm giác vô cùng đáng sợ?

Nhưng tại sao mình lại không phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì?

Ông ta nhớ lại ba chữ mà Tiêu Long đã nói trong đầu mình, không nhịn được mà thỏa hiệp.

"Ai, Địa Ma tộc!

Địa Ma tộc!" An Lực Mãn đã thỏa hiệp.

Bởi vì ba chữ của Tiêu Long đã chạm đúng chỗ đau, khiến ông ta không thể không lựa chọn lùi bước.

Những người khác thì thật sự kinh ngạc không thôi.

Bởi vì họ thực sự không hiểu tại sao An Lực Mãn lại đồng ý, lại đồng ý một cách sảng khoái như vậy.

Đặc biệt là trưởng trạm bên cạnh, cứ như lần đầu tiên anh ta biết An Lực Mãn vậy.

Trong lòng không khỏi nghĩ: Nếu như mọi chuyện mà An Lực Mãn đều đồng ý nhanh gọn như vậy, thì làm gì có nhiều vấn đề đến thế?

Bất lực lắc đầu.

Đối với năng lực của Tiêu Long, trong lòng anh ta vô cùng chấn động.

Cứ như vậy, mọi người thương lượng xong sẽ khởi hành vào ngày thứ ba.

Bởi vì An Lực Mãn kiên trì.

Vì hai ngày tới liên tục có gió lớn, trong sa mạc sẽ vô cùng nguy hiểm.

Sơ ý một chút là sẽ xuất hiện bão cát đen.

Vì vậy, để an toàn, An Lực Mãn kiên quyết phải đợi ba ngày sau, khi gió ngừng hẳn mới xuất phát.

Thế là mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Trong mấy ngày này, mọi người cũng không ngừng thảo luận về lộ trình hành động lần này, hoàn thiện từng chi tiết nhỏ.

Dưới sự tham gia của ông lão An Lực Mãn, mọi người cuối cùng cũng biết được tên của một số con đường trên bản đồ.

Ví dụ như sông ngầm Tư Độc, hay câu chuyện về Ma Quỷ Sơn.

Theo lời ông lão, Ma Quỷ Sơn đó vô cùng nguy hiểm.

Nhưng lộ trình của mọi người lại hoàn toàn không thể tránh khỏi một địa điểm – nhất định phải đi qua Ma Quỷ Sơn.

Chương 418

Nhưng Ma Quỷ Sơn trong lời kể của ông lão An Lực Mãn, đó quả thực là địa ngục.

Chưa từng có ai sống sót trở ra, cũng chưa từng có ai tìm thấy nó.

Bởi vì những người tìm được đều không trở ra.

Nhưng chỉ có một người, từng từ xa nhìn thấy Ma Quỷ Sơn.

Người đó không ai khác, chính là An Lực Mãn.

Cũng chính vì lý do này, ông ta đã tiến vào Ma Quỷ Sơn và sống sót trở về, mới có được danh hiệu "bản đồ sống của sa mạc".

Nhưng ông ta cũng thành thật kể rõ cho mọi người.

Ông ta không hề tiến vào Ma Quỷ Sơn, chỉ từng từ xa nhìn thấy nó.

Lần đó, đội ngũ ông dẫn không nghe lời, kết quả là không một ai trở ra được.

Chỉ có ông kiên quyết ở lại, cuối cùng mới an toàn thoát về.

Nghe xong lời kể của ông lão An Lực Mãn, mọi người có chút không yên.

Nhưng trong lòng Tiêu Long lại có suy nghĩ khác.

Kết hợp các loại manh mối, cùng với thân phận Địa Ma tộc của An Lực Mãn, hắn có một suy đoán táo bạo.

Ông lão này không chỉ không phải người bình thường, thậm chí có thể là người bảo hộ của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán mà thôi.

Nhưng đối với Ma Quỷ Sơn, Tiêu Long lại vô cùng khẳng định.

Tuyệt đối là một ngọn núi từ tính!

Cả ngọn núi là một khối đá nam châm khổng lồ, vì vậy đã ảnh hưởng đến các loại la bàn.

Bao gồm cả la bàn của những kẻ Đạo mộ.

Vì thế mới tạo ra tình huống không tìm thấy đường ra, bị kẹt chết vĩnh viễn bên trong.

Ma Quỷ Sơn này hẳn là một hàng rào của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vì vậy, nhất định phải phá giải Ma Quỷ Sơn này mới có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự.

Vì vậy, khi Tiêu Long hoàn thành suy đoán này.

Tất cả mọi người đều im lặng, bao gồm cả An Lực Mãn.

Tiêu Long thậm chí còn phát hiện ra một tia sợ hãi trong ánh mắt ông ta.

Giống như cảm giác bị người khác phát hiện ra tâm tư vậy.

Cuối cùng mọi người đều tin Tiêu Long.

Thế là dưới ánh mắt kinh ngạc của An Lực Mãn, mọi người bắt đầu tích cực chuẩn bị.

Ba ngày sau, mọi người xuất phát.

Mục tiêu đầu tiên: xuôi theo sông ngầm Tư Độc, tìm Ma Quỷ Sơn!

Nhưng cứ đi dọc theo con sông ngầm Tư Độc đã khô cạn, họ không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào, tất cả đều bị phong sa vô tình vùi lấp.

Nhưng tâm trạng của mọi người khá vui vẻ.

Vì đã đi được hai ngày, ngoài việc hơi nắng một chút, thì mọi thứ

đều vô cùng an toàn.

Thậm chí xung quanh còn có lạc đà gai và xương rồng.

Bầu trời xanh biếc, mây trắng bồng bềnh.

Quả thực là một chuyến du lịch sa mạc.

Mọi người thậm chí còn có chút quên mất sự nguy hiểm của sa mạc.

"Cũng không nguy hiểm lắm nhỉ!" "À, cứ nghe nói sa mạc nguy hiểm, tôi thấy đó là lời đồn, người truyền người dọa nhau thôi." "Đúng vậy, nhìn thời tiết đẹp thế này, trời cao mây nhạt, ở nơi khác làm sao có thể tận hưởng ánh nắng đẹp đến vậy chứ!" "..." Theo sau là một nhóm sinh viên, nghiên cứu viên, mỗi người một ý kiến.

Nhưng An Lực Mãn và một số binh sĩ đã sinh tồn lâu năm trên sa mạc.

Ban đầu cũng phản đối vài câu, sau thấy bọn họ chẳng hề để tâm chút nào, cũng lười nói nữa.

Bởi vì dù có giải thích chi tiết đến mấy, không trải nghiệm cái cảm giác tuyệt vọng giữa sa mạc thì căn bản sẽ không hiểu được tâm trạng đó.

Vì vậy, những đội viên cảm tử và An Lực Mãn cũng vậy, đều chờ xem trò hay.

Kết quả là đi mãi đi mãi, ngay cả Trần Giáo sư, Tiểu Diệp Tử và những người khác cũng có chút buông lỏng cảnh giác.

Nhưng dưới lời khuyên nhủ tận tình của Vương Bàn Tử, mọi người cũng tạm thời giữ cảnh giác.

Dù sao thì Vương Bàn Tử, người từng là thổ phỉ ở sa mạc, vẫn đáng tin.

Tiêu Long thì chẳng để tâm chút nào đến chuyện này.

Nhưng không lâu sau, vấn đề xuất hiện.

Vào ngày thứ ba tiến vào sa mạc, sự cố cuối cùng cũng xảy ra.

Ban đầu, một số thanh niên trẻ mồm mép khoác lác rằng đây là chuyến du lịch, cuối cùng cũng được thể nghiệm cái gọi là tuyệt vọng.

Bởi vì đột nhiên, họ không nhìn thấy gì nữa.

Trước mắt chỉ một màu trắng xóa.

Liên tiếp vài người gặp phải tình huống này.

Tất cả đều là những kẻ trước đó coi đây là du lịch, ngó ngang ngó dọc, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn thẳng mặt trời!

"Tình hình gì vậy?

Có ai phát hiện ra không, phía trước biến thành một màu trắng xóa rồi?" "Đúng vậy, tôi hình như cũng thế!

Anh đang ở đâu vậy, sao tôi không nhìn thấy gì?" "Không đúng nha, rõ ràng hai chúng ta đang nắm tay nhau mà, sao tôi lại không nhìn thấy đối phương?" "..." Trong chớp mắt, một số người lập tức hoảng loạn.

Nhanh chóng, một từ ngữ xuất hiện trong đầu mọi người!

Chứng mù sa mạc!

Sắc mặt Trần Giáo sư và vài người lập tức thay đổi.

Đội ngũ trở nên hỗn loạn.

Lúc này, ông lão dẫn đường hét lớn: "Đừng hoảng!

Các người bị mù sa mạc rồi!

Giống như mù tuyết, tuyệt đối đừng động đậy loạn xạ, mau nhắm mắt lại!" "Vậy làm sao đây?

Mắt tôi thật sự bị mù rồi sao?" "Không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là có thể khôi phục thị lực nhất định!" Nhưng nghe được câu trả lời đó, vài thanh niên trẻ hoảng loạn, khi cảm thấy tuyệt vọng, Tiêu Long liền mở miệng: "Tất cả đứng yên đó đừng động đậy, tôi sẽ giúp các cậu khôi phục thị lực!" Nghe vậy, mọi người không khỏi ngẩn ra, không nhịn được nghĩ: Có người có thể chữa khỏi chứng mù sa mạc sao?

Đặc biệt là An Lực Mãn, ông ta nhìn Tiêu Long với vẻ mặt không tin tưởng.

"Tiểu hỏa tử, đừng phí công vô ích, tình huống này không thể chữa khỏi trong thời gian ngắn được." Nhưng lúc này, Tiêu Long đã tìm thấy vài người khác.

Bên cạnh, mười đội viên cảm tử và An Lực Mãn bĩu môi, đều đang chờ xem trò cười.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt họ cứng lại.

Vẻ mặt kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt!

Cả mặt đầy vẻ không thể tin được.

Bởi vì họ kinh hãi nhìn thấy.

Sau khi Tiêu Long tập trung mấy người lại, hắn chỉ xoa lên mắt của họ.

Chương 419

Sau đó, họ thấy mấy người đó kích động nhảy cẫng lên, mặt đầy vẻ cảm kích.

"Trời ơi, tôi thật sự có thể nhìn thấy rồi!" "Long ca, anh quá lợi hại, đúng là đỉnh của chóp!" "Long ca, anh quá đẹp trai, tôi yêu anh chết mất!" "Trời ơi!

Mắt tôi lại khỏi rồi, trời đất ơi!

Sợ chết tôi mất thôi!" "..." Những người khác xung quanh đều ngây người.

Đặc biệt là An Lực Mãn và những binh sĩ đã sống nhiều năm trong sa mạc.

Quả thực không thể tin nổi!

Họ biết chứng mù sa mạc đáng sợ đến mức nào trong sa mạc.

Dù có dưỡng bệnh tốt, thị lực cũng sẽ suy giảm nghiêm trọng.

Có người vì cứu chữa muộn, thậm chí còn mất hoàn toàn thị lực.

Nhưng một thứ đáng sợ như vậy, kết quả là Tiêu Long chỉ nhẹ nhàng vẫy tay một cái, vấn đề đã được giải quyết!

Thật sự quá không thể tin nổi!

Hắn đã làm gì?

Tại sao lại xảy ra tình huống đáng sợ như vậy?

Là người sao?

Chẳng lẽ thiếu niên áo trắng này nắm giữ thủ đoạn trị liệu vô cùng lợi hại?

Nếu tin tức đó được truyền ra, đó quả thực là phúc lợi lớn nhất cho những người sống trong sa mạc!

Mắt vài người lập tức sáng lên.

Nhưng nhanh chóng thất vọng.

Bởi vì Tiêu Long nói đó là năng lực đặc biệt của hắn, không có đủ thực lực thì không làm được.

Mọi người tuy rất thất vọng, nhưng sự chấn động trong lòng không hề giảm bớt.

Đặc biệt là mấy thanh niên trẻ được cứu, nhìn Tiêu Long càng thêm cảm kích.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, mọi người tiếp tục xuất phát.

Chỉ là lần này không còn ai nhìn ngang nhìn dọc nữa.

Mỗi người đều ngoan ngoãn cúi đầu, nhìn chằm chằm vào con lạc đà phía trước.

Nhưng đi chưa được bao lâu, An Lực Mãn đang dẫn đầu đột nhiên dừng bước.

Vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía chân trời phía tây, nơi mặt trời đỏ rực đang lặn.

Ông ta lớn tiếng hét lên với những người phía sau: "Mọi người chuẩn bị theo kịp, tôi phải tăng tốc, nhất định phải tìm một nơi trú ẩn thích hợp!" "Hả?" Có người hỏi.

"Trời sắp đổi rồi!

Bão cát đen sắp đến rồi!" Nhưng đối với lời của An Lực Mãn, ánh mắt mọi người đều đầy vẻ không tin.

Bởi vì trong mắt mọi người, trên bầu trời không một gợn mây.

Ngay cả mặt trời cũng sắp lặn, nhưng nhiệt độ lại cao đến không chịu nổi.

Xung quanh thậm chí không có một chút gió nào.

Trong tình huống như vậy mà nói trời sắp đổi, có bão cát đen đáng sợ nhất!

Hơn nữa, nó sắp đến rồi.

Có thể sao?

Chẳng lẽ mắt mình đều mù hết rồi sao?

Mọi người đều vẻ mặt không tin.

An Lực Mãn sốt ruột: "Phải tin tôi, đi nhanh lên, đi nhanh lên!

Không đi nhanh sẽ không kịp nữa đâu!" Nhưng đáng tiếc mọi người đều vẻ mặt không tin.

Ông lão tức giận, định mắng người thì Tiêu Long đã mở miệng, ủng hộ quyết định của ông ta.

Tiêu Long vừa mở miệng, ông lão ngẩn ra, có chút không thể tin nổi.

Nhưng hành vi tiếp theo của mọi người suýt chút nữa khiến hắn tức chết.

"Chú An Lực Mãn nói đúng, trời thật sự sắp đổi rồi, có thể sẽ có bão cát đen vô cùng đáng sợ." "Không đúng nha, Long ca!

Thời tiết rõ ràng vẫn thế này mà." "Mọi người thấy mây lửa ở phía kia không?

Mặt trời lặn phía tây, chân trời bị nhuộm đỏ, ở nơi khác đó là hoàng hôn tuyệt đẹp, nhưng trong sa mạc, đó là từ đồng nghĩa với cái chết!" Tiêu Long vừa nói xong, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Sau đó An Lực Mãn thấy họ đã tin, liền không chút do dự bắt đầu thu dọn đồ đạc.

An Lực Mãn kinh ngạc.

Trong lòng ông ta cảm thấy rất khó chịu.

Rốt cuộc ai mới là người dẫn đường chứ?

Nhưng lúc này cũng không phải lúc để tức giận.

Nhìn mọi người hành động.

An Lực Mãn vội vàng nhắc nhở: "Nhanh lên, mọi người theo tôi!

Phía tây không xa có một tòa Hắc Dạ Cổ Thành, tôi nghĩ chúng ta có thể đến đó trú ẩn trước khi bão đến!" Nhưng lời ông ta chưa dứt, mọi người không hề có động tĩnh gì, mà ngược lại trực tiếp nhìn về phía Tiêu Long.

Ông lão suýt chút nữa tức đến hộc máu, không nhịn nổi nữa.

Ông ta nghĩ Tiêu Long đã ủng hộ tin tức của mình, vậy thì chắc chắn cũng sẽ ủng hộ quyết định của mình.

Nhưng giây tiếp theo, ông ta ngây người ra, sau đó tức đến nỗi mặt già đỏ bừng!

Bởi vì Tiêu Long nói: "Không!

Chúng ta không thể đến Hắc Dạ Cổ Thành, nơi đó không an toàn, chúng ta sẽ đi về phía đông, ở đó có một di tích cổ đại, lại gần lộ trình của chúng ta hơn." "Được Long ca, chúng tôi đi theo anh!" An Lực Mãn tức đến muốn hộc máu, giận dữ hét lên với mọi người: "Không thể nghe lời hắn, tôi đã ở trên sa mạc lâu như vậy, chưa từng nghe nói phía đông có di tích!

Đi về phía đông là tìm chết!

Tuyệt đối không được đi!" "Được rồi ông lão, tuy ông là bản đồ sống của sa mạc, nhưng tôi tin Long ca hơn!" Bàn Tử là người đầu tiên đứng ra vỗ ngực nói.

"Đúng đúng đúng, tôi cũng tin Long ca, dù sao anh ấy cũng đã cứu mạng tôi!" "Em cũng tin Long ca ca!" "Khụ khụ, tôi thấy tốt nhất là nên đi gần lộ trình ban đầu của chúng ta hơn thì tốt hơn!" Từng người một bắt đầu lên tiếng ủng hộ Tiêu Long.

Ông lão chỉ cảm thấy bị mọi người cô lập, thậm chí có một loại cảm giác bị phản bội.

Hận không thể quay người bỏ đi.

Nhưng lạc đà lại bị mọi người dắt đi.

Một mình ông ta bây giờ mà muốn quay về, e rằng cũng toi đời.

Căn bản không thể chạy thoát khỏi trận bão cát đen sắp đến đâu!

Ông lão tức đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó giận dữ ném lại một câu, trèo lên lạc đà không nói gì nữa: "Được thôi, vậy cứ nghe lời hắn đi!

Chết rồi thì đừng trách tôi!" "..." Mọi người cười ha ha.

Cũng không coi đó là chuyện gì.

Dù sao thì Tiêu Long từ đầu đến giờ đã cho mọi người cảm giác vô sở bất năng.

Vì hắn đã nói không vấn đề, thì chắc chắn là không vấn đề.

Thế là mọi người nhanh chóng xuất phát, đi về phía đông theo lời Tiêu Long.

Chương 420

Nhưng đi chưa được bao lâu, sắc mặt mọi người đột nhiên thay đổi.

Đột nhiên có người hét lớn: "Tình hình gì vậy, trời đột nhiên tối sầm lại rồi?" "Đúng vậy!

Chẳng lẽ bầu trời sa mạc lại đột nhiên tối sầm như thế này sao?" Nhưng lúc này, An Lực Mãn đang tức giận bỗng sắc mặt đại biến, trực tiếp hét lớn: "Tiêu rồi tiêu rồi!

Bão cát đen đến rồi!

Mọi người thấy chưa?

Giờ thì tiêu đời rồi còn gì!" "Bốn phía ngay cả một chỗ chắn gió cũng không có, chúng ta chết chắc rồi!" Vài câu nói đó khiến sắc mặt mọi người đại biến, trực tiếp ngây người.

Sợ hãi nhìn về phía Tiêu Long.

Nhưng lại phát hiện Tiêu Long vẫn bình tĩnh như vậy.

Nhìn trận bão cát che trời lấp đất che khuất cả bầu trời, như thể lập tức bước vào đêm tối vậy.

Mọi người đều giật mình thon thót.

Bởi vì cảm giác này thật sự quá đáng sợ, khiến một số người mất nửa ngày không phản ứng kịp.

Điều đáng sợ hơn là, đối mặt với loại ác ma cát đáng sợ này... chúng đến cũng hơi nhanh quá rồi!

Thế nên, khi An Lực Mãn còn đang hả hê gào thét, sắc mặt mọi người đã trở nên vô cùng khó coi.

Không khỏi có chút nghi ngờ quyết định của Tiêu Long.

Có lẽ thật sự nên nghe lời An Lực Mãn mà đi về phía tây, tìm thành phố đó để trú ẩn, không nên chạy theo Tiêu Long.

Bây giờ thật sự không còn đường chạy nữa.

Bão cát đen đã đến gần trong tầm mắt.

Nhưng nhìn một mảng sa mạc trắng xóa, mọi người thật sự hoảng sợ.

Lúc này, Bàn Tử lại hét lớn một tiếng: "Không!

Tôi phải tin Long ca, nghe lời Long ca nhất định không sai!" Mọi người không nói gì.

Bởi vì không có cách nào khác.

Đã đến nước này rồi, cũng không còn thời gian quay lại.

Chỉ đành cắn răng đi theo.

Tiêu Long cũng không nói một lời, chỉ cắm cúi dẫn đường.

An Lực Mãn trút giận vài câu bất mãn, nhưng thấy chẳng có tác dụng gì, cũng chỉ đành cắn răng theo.

Không thể làm loạn lòng người nữa.

Nếu không thì mọi người sẽ không thoát ra được.

Tốt nhất là nhanh chóng tìm nơi trú ẩn, đó mới là điều quan trọng nhất.

Bất kể là vì mạng sống của mọi người, hay vì mạng sống của mình, An Lực Mãn không nói thêm nữa, tích cực dựa vào kinh nghiệm sinh tồn trong sa mạc để tìm nơi trú ẩn có thể ẩn nấp.

Mọi người theo Tiêu Long tăng tốc bước chân.

Nhưng đi được nửa đường, trận bão cát phía sau đã đuổi sát phía

trước.

Còn cách chưa đến vài nghìn mét, nhưng dù ở khoảng cách xa như vậy, mọi người vẫn có thể cảm nhận được gió mạnh gào thét, mang theo vô số hạt cát nhỏ, thổi vào người, vào mặt mọi người.

Có một cảm giác đau rát như lửa đốt.

Những hạt cát nhỏ li ti không đáng kể đó, bây giờ lại trở thành ác ma đáng sợ.

Một số viên đá nhỏ lẫn trong đó thậm chí còn xé rách quần áo trên người mọi người thành từng vết.

Sắc mặt mọi người đại biến, từng người một kêu khổ không ngừng.

Thấy cát vàng chắc chắn sẽ bao vây mọi người, ngay cả con đường phía trước cũng sắp không nhìn rõ được nữa.

Đột nhiên, bên tai mọi người vang lên giọng nói rõ ràng của Tiêu Long: "Cố gắng lên!

Còn chưa đầy một trăm mét nữa!

Tôi đã nhìn thấy di tích rồi, mọi người nhanh lên theo kịp!" Nghe thấy giọng nói, mọi người kinh ngạc và vui mừng.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lại, phía trước chỉ toàn cát vàng mịt mờ, căn bản không thể nhìn rõ.

Thậm chí ngay cả người cách mười mấy mét phía trước cũng không nhìn rõ được, huống chi là di tích cách cả trăm mét.

Sắc mặt mọi người đầy vẻ khổ sở, trong lòng hối hận không thôi.

Nhưng chỉ đành cắn răng kiên trì.

Chỉ có thể tin Tiêu Long nói đúng.

Cho dù trong lòng có thể cho rằng Tiêu Long chỉ nói lời động viên mọi người mà thôi.

Mọi người cố gắng chạy như điên.

Ngay cả lạc đà cũng sợ hãi mà chạy.

Nhưng chưa được vài phút, có người trong đội ngũ phía trước đã reo lên kinh ngạc.

Những người phía sau nghe loáng thoáng được gì đó, thần sắc không khỏi chấn động, tâm trạng vốn suýt chút nữa đã muốn từ bỏ, trong khoảnh khắc đã lấy lại được tự tin.

Nhanh chóng.

Cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy trước mắt, trong cát vàng mịt mờ, những bức tường thành ẩn hiện.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều kích động.

"Trời ơi!

Thật, thật sự có di tích!" "Trời đất ơi, ở đây thật sự có một thành trì!" "Chạy nhanh lên, tôi được cứu rồi, cuối cùng tôi cũng được cứu rồi!" "Long ca không lừa tôi, anh ấy nói đúng rồi!" Khi mọi người không ngừng kích động hoan hô, An Lực Mãn ở một bên trợn tròn mắt.

Nhìn những bức tường đổ nát ẩn hiện phía trước, anh ta còn kinh ngạc hơn bất kỳ ai.

Bởi vì anh ta quá quen thuộc với địa hình trong sa mạc.

Nếu không thì cũng sẽ không được gọi là bản đồ sống của sa mạc.

Nhưng sao chứ!

Lại xuất hiện điều bất ngờ.

Tại sao ở đây lại có một thành phố?

Tại sao lại có di tích?

Sao có thể?

Rõ ràng là ở đây không có mà.

Việc này khiến trong lòng anh ta chấn động đến mức không nói nên lời.

Cảm thấy vô cùng kinh ngạc về năng lực và thân phận của Tiêu Long.

Chỉ riêng khả năng này, khả năng tìm kiếm nơi trú ẩn để sinh tồn trong sa mạc, đã mạnh hơn anh ta không biết bao nhiêu lần.

Bởi vì anh ta căn bản không hề phát hiện ra.

Nhưng Tiêu Long này lại đoán được có thứ gì đó ở cách đó vài kilomet.

Trời ơi!

Đáng sợ quá đi.

Chương 421

Thiếu niên này rốt cuộc là quỷ gì?

Vì thật sự đã giúp họ tìm được một di tích!

Mặc dù hiện tại không rõ về di tích này.

Nhưng trong lòng An Lực Mãn, năng lực và thực lực của Tiêu Long đã khiến anh ta vô cùng cảnh giác.

Mọi người nhanh chóng tiến sâu vào.

Nhanh chóng xuất hiện dưới chân tường thành.

Dưới chân những bức tường đổ nát bị cát vùi lấp, mọi người kích động không thôi.

Nhìn thấy bão cát đen phía sau sắp ập đến.

Thậm chí mọi người đi mỗi bước đều cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nhưng mọi người đã nhìn thấy hy vọng.

Hoặc là có hy vọng sống sót.

Trốn vào trong những bức tường đổ nát này, biết đâu lại có một con đường sống.

"Vào nhanh, vào đi!" Tiêu Long gào lớn.

Mọi người không chút do dự chui vào bên trong.

Phải mất rất nhiều sức lực, cuối cùng, cùng lúc bão cát đen ập đến, mọi người đều chui vào trong một cánh cửa thành lớn bị phá hủy.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rít gào, nhưng cảm giác áp bức đáng sợ đó đã biến mất.

Mọi người đã an toàn.

Nhưng lúc này.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sắc mặt biến đổi, gào lớn về phía mọi người: "Mọi người mau kiểm tra xung quanh xem có ai bị thiếu không!" Bị nhắc nhở như vậy, sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi, nhanh chóng tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc sắc mặt đã tái đi.

Tiểu Diệp Tử nói với vẻ mặt khó coi: "Chị Tuyết Lỵ Dương mất tích rồi!" Tiêu Long vừa chuẩn bị đóng cửa thành, sắc mặt liền biến đổi.

Hắn quay đầu lại, gào lớn về phía mọi mọi người: "Mọi người nghe An Lực Mãn chỉ huy, đừng chạy loạn, tôi đi tìm người!" Nói xong, hắn trực tiếp xông ra khỏi cửa thành, sau đó ôm một tảng đá lớn chặn lại nửa cánh cổng thành đã bị đổ, rồi biến mất ở đằng xa.

Vì tảng đá lớn đó, không gian trú ẩn của mọi người lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều, từng người một đều nhìn An Lực Mãn với vẻ mặt khó coi.

An Lực Mãn cũng không ngờ Tiêu Long lại giao mọi chuyện cho mình.

Nhưng vì sự an toàn của mọi người, anh ta nghiến răng chỉ huy mọi người nhanh chóng hình thành một nhóm an toàn.

Nối tất cả lạc đà lại với nhau thành một vòng tròn, dùng các loại vật tư chặn ở giữa mỗi con lạc đà.

Mọi người trốn trong vòng tròn lạc đà, chờ Tiêu Long quay lại.

Chỉ là trong lòng mỗi người đều vô cùng lo lắng.

Đặc biệt là An Lực Mãn và mấy người lính, họ không nghĩ Tiêu

Long có thể tìm được Tuyết Lỵ Dương.

Bởi vì người bị bão cát đen cuốn đi thì không ai tìm được!

Thậm chí còn cảm thấy Tiêu Long có thể quay lại được hay không cũng là một vấn đề.

Hơn nữa, lần này Tiêu Long quá lỗ mãng rồi!

Mọi người im lặng không nói gì, âm thầm cầu nguyện cho Tiêu Long trong lòng.

Đặc biệt là Tiểu Diệp Tử, mắt cô ấy đã đỏ hoe rồi!

Trong khi mọi người đang lo lắng chờ đợi, trong khi một số người sợ hãi run rẩy, trong khi mọi người nghe tiếng bão cát đen gào thét đáng sợ không ngừng vang lên bên tai, không biết đã bao lâu rồi.

Dù sao thì bên tai chỉ có tiếng gió rít gào.

Có những viên đá nhỏ, tảng đá lớn va vào tường thành, phát ra âm thanh va chạm trầm đục.

Đột nhiên.

Có thể cảm thấy âm thanh xung quanh mạnh hơn.

Như thể có một cái lỗ hở xuất hiện ở đâu đó.

Gió mạnh và cát bão đột nhiên ập vào.

Sắc mặt mọi người không khỏi đại biến, sợ hãi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong lớp cát bão đó, xuất hiện một bóng đen kỳ dị.

Mọi người đều sợ ngây người.

Cứ nghĩ có quái vật trực tiếp xông vào!

Vương Bàn Tử cùng mấy người lính lập tức rút súng ra, chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng lúc này.

Cánh cửa lớn lại một lần nữa bị chặn lại.

Loại gió mạnh và cát bão cuồng bạo đó biến mất.

Mọi người mới nhìn rõ.

Đó căn bản không phải quái vật.

Tiêu Long đang ôm Tuyết Lỵ Dương đang hôn mê, quay về!

Mọi người lập tức kích động.

Đồng thời trong lòng cũng vô cùng chấn động.

Tiểu Diệp Tử nhìn thấy cảnh này, trực tiếp kích động chạy lên.

Giúp Tiêu Long đỡ Tuyết Lỵ Dương, cũng có người nhanh chóng chuẩn bị nước và thức ăn.

Những người khác thì kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt là An Lực Mãn.

Trong lòng lại một lần nữa bị chấn động.

Thật sự không thể tin được.

Một thiếu niên áo trắng nhỏ bé.

Làm thế nào trong lớp cát bão mịt mờ.

Trong loại bão cát đen đáng sợ đó.

Dưới sức mạnh cực kỳ khủng khiếp của thiên nhiên.

Lại có thể tìm thấy một người quay về!

Mặc dù có chút suy yếu, đang hôn mê, nhưng không có chút nguy hiểm đến tính mạng nào.

An Lực Mãn không khỏi chấn động.

Cảm thấy e rằng mình cũng không làm được điều đó.

Chẳng lẽ thực lực của thiếu niên này thật sự mạnh hơn mình?

Nhưng tại sao lại cảm thấy hắn chỉ là một người bình thường?

Chẳng lẽ đã đạt đến cấp bậc trong truyền thuyết?

Mình căn bản không thể dò xét ra được gốc gác của hắn?

Chương 422

An Lực Mãn hít sâu một hơi trong lòng.

Sự cảnh giác tăng cao.

Nhắc đến những biểu hiện trước đây của Tiêu Long, cả người anh ta đều cảm thấy không ổn.

Nếu thật sự là như vậy.

Thì điều đó thật sự quá khiến người ta tuyệt vọng rồi.

Kế hoạch có thể thành công không?

Có một tồn tại đáng sợ như vậy, những tính toán nhỏ nhặt đó có thể che giấu được không?

An Lực Mãn không dám nghĩ nữa.

Lập tức im lặng.

Trở nên cảnh giác hơn.

Anh ta biết.

Phải xác nhận thực lực của Tiêu Long.

Nếu không, làm những chuyện đó, chỉ là tìm chết!

Nhưng làm thế nào mới có thể biết được thực lực thật sự của thiếu niên này?

An Lực Mãn chìm vào suy tư.

Chẳng mấy chốc đã có mục tiêu.

Anh ta đặt ánh mắt lên người Vương Bàn Tử.

Trong vô thức, tiếng bão cát xung quanh cũng nhỏ dần.

Không biết đã bao lâu rồi.

Đại khái là một ngày một đêm.

Nhưng khi gió cát dần yếu đi.

Mọi người nhanh chóng tìm một nơi chắn gió, kiếm chút thức ăn.

Nhưng đúng lúc này.

Mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai của Diệp Nhất Tâm: "A!?

Xương người!" Một câu nói đó.

Khiến mọi người giật mình thon thót.

Nhìn theo, thấy Tiểu Diệp Tử với vẻ mặt trắng bệch ném một khúc xương trắng ra ngoài.

Mọi người nhìn kỹ.

Quả nhiên là một khúc xương đùi!

Nhưng ngay sau đó, mọi người đột nhiên phát hiện trong lớp cát xung quanh.

Vì bị bão thổi bay.

Xuất hiện.

Từng khúc xương nửa đoạn.

Những bộ xương trắng bị chôn vùi trong sa mạc, đã lộ ra.

Nhìn kỹ, xung quanh toàn là xương!

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Càng quan sát, trong lòng càng cảm thấy lạnh lẽo.

Bởi vì một khu vực rộng lớn xung quanh.

Chỉ cần tùy tiện đá một cái.

Sẽ có một khúc xương trắng!

Thậm chí có hàng chục.

Những hộp sọ trắng hếu!

Một đám thanh niên.

Mặt đều tái mét vì sợ.

Lúc này, nhìn thấy nhiều bộ xương trắng như vậy.

Đặc biệt là nhìn những vết cắn trên xương.

Sắc mặt An Lực Mãn đại biến, không kìm được nói: "Không hay rồi!

Đây chắc chắn là nơi săn mồi của sói, hổ, báo!

Không chừng xung quanh chúng ta bây giờ đang ẩn giấu một số loài sói, hổ, báo!" "Tại sao?" "Bởi vì chúng cũng đang tránh bão cát đen!" "Vậy ý anh là, chúng ta cũng bị bao vây rồi?" "Không chỉ vậy!

Ở đây có một thành phố đổ nát, vậy thì rõ ràng sẽ có một số sinh vật sinh sống ở đó!

Thế nên, khi bão cát đen ập đến, tất cả sinh vật đều sẽ trốn trong thành này!" Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Trong bóng tối xung quanh.

Có thể ẩn giấu từng đôi mắt dã thú.

Không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy.

Chờ đến khi bão cát đen dừng lại, chẳng lẽ mọi người sẽ không còn chơi được nữa sao?

Nhưng nhìn vẻ mặt sợ hãi lo lắng của mọi người.

Vương Bàn Tử nói với vẻ khinh thường: "Đừng sợ, có Long ca ở đây!

Đừng nói vài con sói hổ báo!

Ngay cả vài con rồng thật đi nữa!

Thì cũng sẽ không có nguy hiểm!" "Hả?

Long ca!" Nhưng lần này, lại không thấy câu trả lời mà họ mong muốn.

Ngược lại, Tiêu Long lại lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Hồ Bát Nhất và vài người quen thuộc Tiêu Long.

Nụ cười vốn không lo lắng đó, lập tức cứng đờ trên mặt.

Vương Bàn Tử run rẩy hỏi: "Long, Long Long ca, không, không phải thật sự có chuyện rồi chứ?" Sắc mặt giáo sư Trần và vài người cũng biến đổi.

Nhưng lúc này Tiêu Long lại lắc đầu, nói với vẻ mặt nghiêm trọng: "Thứ đáng sợ nhất không phải là lũ sói hổ báo đó, mối đe dọa cũng không phải chúng.

Nhìn những bộ xương này xem, không chỉ có xương người." Lời nhắc nhở này, sắc mặt mọi người lại một lần nữa biến đổi.

Quả nhiên phát hiện ra điều không ổn.

Có những bộ xương rõ ràng là của dã thú.

Có người nhìn thấy.

Nửa cái đầu lâu của sói sa mạc.

"Vậy, vậy thì tình hình là gì?!" Ngay cả An Lực Mãn sắc mặt cũng biến đổi.

Chương 423

“Kiến!” “Kiến?!

Kiến á?

Kiến bé tí thế thì làm sao mà nguy hiểm được?” Mọi người có chút không tin.

Nhưng An Lực Mãn dường như đã hiểu ra điều gì đó, cả người lập tức không ổn.

Sắc mặt anh ta trắng bệch vô cùng hỏi: “Tiểu... tiểu hỏa tử, không... không phải... kiến lính chứ?!” “Không chỉ là kiến lính, mà là kiến lính đột biến!

Những con kiến to bằng ngón tay cái!” Tiêu Long vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Tất cả mọi người không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Nhưng mọi người có chút không muốn tin.

Dù sao thì, kiến có đáng sợ đến mấy, cho dù là kiến lính khủng khiếp được mệnh danh là cuồng ma sát lục, cũng không thể lớn đến mức đó được.

Thấy mọi người không tin, Tiêu Long cũng không nói nhiều.

Chỉ giục mọi người nhanh chóng rời đi.

Nhưng vừa mới rời khỏi chỗ cũ, chưa đi sâu vào thành bao nhiêu, sắc mặt mọi người đã biến đổi.

Bởi vì xung quanh mọi người, không biết từ lúc nào.

Đã xuất hiện từng pho tượng đá méo mó, xiêu vẹo.

Nửa chôn vùi trong cát!

Nhưng khi nhìn rõ những pho tượng đá đó, sắc mặt giáo sư Trần và An Lực Mãn cùng vài người.

Lập tức biến đổi.

Đồng thời kinh hô thành tiếng: "Cự Nhãn Thạch Tượng (Thần Tượng Tinh Tuyệt)?!

Sao có thể!" Mọi người đột nhiên phát hiện.

Ở một số nơi xung quanh.

Xuất hiện những pho tượng đá nằm nghiêng ngả, chồng chất.

Quan trọng nhất là mắt của những pho tượng này đặc biệt lớn.

Cả khuôn mặt chỉ có một con mắt.

Điều đáng sợ nhất là, con mắt đó trông vô cùng quen thuộc.

Cùng lúc giáo sư Trần kinh hô, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng đồng thanh kinh hô: "Mắt Tinh Tuyệt!" Sau đó mọi người chấn động.

Với vẻ mặt khó tin nhìn những thứ này.

Sau khi được giải thích, mọi người hiểu được ý nghĩa trong lời nói của nhau.

Theo ý của An Lực Mãn, cái gọi là Thần Tượng Tinh Tuyệt.

Là một truyền thuyết cổ xưa được lưu truyền từ lâu đời.

Cũng là biểu tượng độc đáo nhất của vương quốc Tinh Tuyệt Cổ Thành mà mọi người đang tìm kiếm.

Bất cứ nơi nào xuất hiện Thần Tượng Tinh Tuyệt, đều là địa bàn của vương quốc Tinh Tuyệt!

Ý của giáo sư Trần.

Cái gọi là Cự Nhãn Thạch Tượng, cũng đại diện cho biểu tượng của vương quốc Tinh Tuyệt.

Những quốc gia phụ thuộc Tinh Tuyệt, dưới sự kiểm soát của biểu tượng quốc gia này.

Đều có những thần tượng như vậy để thờ cúng.

Đại diện cho sự thống trị của vương quốc Tinh Tuyệt đối với quốc gia đó.

Vậy theo ý này, di tích cổ xưa bí ẩn này.

E rằng năm xưa cũng là một quốc gia phụ thuộc của vương quốc Tinh Tuyệt.

Và, ở đây e rằng không xa vương quốc Tinh Tuyệt nữa rồi.

Nhưng đối với Tiêu Long mà nói thì điều đó không quan trọng.

Điều quan trọng là trong những pho tượng này ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

Ít nhất là đối với những người bình thường như họ.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Tiêu Long gõ gõ vào con Mắt Tinh Tuyệt khổng lồ đó.

Sau đó, mọi người thấy nó chuyển động.

Con mắt đã động đậy.

Khi tất cả mọi người đang kinh ngạc.

Từ bên trong bò ra hai con kiến đỏ.

Mỗi con đều to bằng ngón tay út.

Vừa xuất hiện dường như đã ngửi thấy hơi thở của mọi người, lập tức lao tới.

Tiểu Diệp Tử sợ hãi vung một bàn tay, đập hai con kiến đỏ sang một bên đất.

Vương Bàn Tử cũng nhanh mắt lẹ tay, nhanh chóng dùng vỏ lon đồ hộp vừa ăn xong trực tiếp úp hai con vật đó lại.

“Má nó!

Kiến, lớn thế ư?!” Nhưng ngay sau đó, chưa kịp để mọi người hoàn hồn.

Nghe thấy tiếng ‘cạch cạch’ của lon.

Ngay sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Chiếc vỏ lon nhôm cứng rắn đó.

Trực tiếp bị hai con kiến cắn xuyên.

Hai con kiến đỏ khổng lồ, lại một lần nữa lao về phía mọi người.

Kết quả bị Tiêu Long trực tiếp tóm trong tay bóp chết.

Mãi đến nửa ngày sau.

Mọi người mới hoàn hồn.

“Long Long ca ơi!

Không phải là kiến lính đấy chứ?” Tiêu Long gật đầu.

Sắc mặt mọi người lại một lần nữa biến đổi.

Nhưng có một số người không tin.

“Không thể nào!

Theo bách khoa sinh vật học thì kiến không thể lớn đến mức đó!

Càng không thể là kiến lính!” “Vậy đó là cái gì?” “...” Tên đó không nói gì nữa.

Chương 424

Những người khác cũng chọn cách im lặng.

Chỉ là trong lòng mọi người vô cùng sợ hãi và bất an.

Chưa vào đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Kết quả đã gặp phải nguy hiểm đáng sợ như vậy.

Đầu tiên là bão cát đen.

Bây giờ lại gặp phải loại kiến lính đỏ to bằng ngón tay cái này.

Điều đáng sợ nhất là mọi người đều biết kiến lính thường đi thành đàn.

Nếu gặp phải một ổ.

Thì đúng là chết còn không biết chết thế nào!

Nhìn những bộ xương trắng trước đó.

Bị loại kiến lính này ăn sạch.

Tiêu Long nói đúng!

Chỉ là quá khó tin mà.

Kiến lính sao có thể lớn đến vậy chứ?!

Phải làm sao đây?

Mọi người không khỏi nhìn về phía Tiêu Long.

Ai cũng rất muốn rời khỏi đây.

Bởi vì họ biết rõ, một khi bão cát đen kết thúc.

Nếu loại kiến này xuất hiện.

Thì thật sự xong đời rồi.

Tranh thủ lúc này nhanh chóng bỏ chạy, mới là lựa chọn chính xác.

Nhưng mọi người đều biết rất rõ.

Dưới cơn bão cát đen cuồng bạo như vậy.

Muốn đi đường thì đúng là tự tìm cái chết.

Tiến thoái lưỡng nan, phải làm sao đây!

Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của mọi người.

Tiêu Long thở dài nói: "Bây giờ rời đi chắc chắn không được, kể cả tôi và chú An Lực Mãn hai người chúng tôi, cũng không thể dẫn mọi người thoát ra ngoài." "Thế nên tôi phải nhanh chóng nghỉ ngơi, tối nay mọi người thay phiên nhau canh gác!

Một khi phát hiện bão yếu đi, tôi sẽ lập tức xuất phát!" "Được không?" Nghe phương án của Tiêu Long.

Mọi người không kìm được gật đầu.

Đây là lựa chọn tốt nhất.

Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Thế là từng người một nhanh chóng hành động.

Nhanh chóng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Tiêu Long ở đó, dẫn theo vài người, bắt đầu canh gác đêm.

Đương nhiên rồi.

Chắc chắn là sắp xếp người khác làm việc.

Đặc biệt là mười tên lính kia, không dùng thì thật lãng phí.

Đêm khuya.

Không biết đã bao lâu.

Dù sao thì bầu trời một mảng tối đen.

Xung quanh vẫn là tiếng gió cát gào thét.

Nhưng lúc này.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Tiêu Long.

"Tôi muốn nói chuyện với anh." Tiêu Long ngồi đó, nhìn Tuyết Lỵ Dương xuất hiện, gật đầu.

"Có tâm sự à." "..." Tuyết Lỵ Dương trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng.

"Gần đây tôi luôn gặp một ác mộng, một ác mộng lặp đi lặp lại không ngừng." "Mơ thấy gì?" "Tôi ở một bên vách núi, nơi đó nối liền với một cây cầu kỳ lạ, trên cây cầu đó có một quan tài thủy tinh." Mắt Tiêu Long nheo lại.

Không phải có chút giống với câu chuyện trong nguyên tác sao?

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương tiếp lời: "Nhưng dù tôi có cố gắng thế nào cũng không thể đến gần, nhưng tôi luôn cảm thấy, đó chắc chắn là Tinh Tuyệt Nữ Vương!" "Trong quan tài của cô ta nhất định cũng có Mậu Trần Châu, nhất định có thể phá giải lời nguyền trên người gia tộc tôi!" "Lần này tôi có thể thành công không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Tiêu Long với vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này, Tiêu Long cười cười, thần bí nói: "Cô chắc chắn đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài sao?

Lỡ đâu thì sao?" "..." Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương lóe lên vài cái.

Cô cúi đầu, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Lúc này, Vương Bàn Tử không biết từ đâu nhảy ra.

Cười hì hì.

Trực tiếp cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Đặc biệt là nhìn thấy Tiêu Long có vẻ mặt không vui, Vương Bàn Tử càng vui vẻ hơn.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương quay người rời đi, như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Tiêu Long trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử lại cười hề hề: "Long ca lợi hại thật!

Ngay cả cô gái lai cũng không tha à?

Làm vậy có đáng với Anh Tử không?

Tiểu Diệp Tử cũng sẽ đau lòng đấy nha!

Hắc hắc!" "Cút!" Tiêu Long tức giận đá một cái khiến hắn bay đi.

Đau đến nhe răng trợn mắt.

Vốn dĩ tối nay định có thu hoạch bất ngờ, ít nhất là cái tình cảm từng có đó.

Kết quả bị cái tên Bàn Tử chết tiệt này làm phiền.

Mẹ kiếp!

Đồ khốn!

Lần sau gặp quái vật, xem tôi có ném hắn đi mà hưởng thụ không.

Tiêu Long thầm nghĩ trong lòng, nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Chỉ là đối với Tuyết Lỵ Dương, hắn càng thêm tự tin.

Sở dĩ cô ấy đến tìm mình, chắc chắn là đã càng thêm tin tưởng mình.

Tiêu Long tin rằng.

Chương 425

Cô ấy nhất định đã dung hợp thêm nhiều ký ức hơn!

Tuyết Lỵ Dương quay về chỗ của mình.

Chỉ là cô cũng không ngủ được.

Những hình ảnh trong đầu cô cứ chập chờn lặp đi lặp lại.

Đặc biệt là về Tiêu Long.

Nhưng rõ ràng hai người trước đây không có loại ký ức đó.

Thậm chí không lâu trước đây mới lần đầu gặp mặt.

Nhưng tại sao lại có những ký ức trùng lặp?

Thậm chí còn có ký ức về những chuyện thân mật mà hai người đã làm trước đây!

Những mảnh ký ức này cứ xuất hiện.

Khiến cô có một cảm giác đặc biệt đối với Tiêu Long.

Muốn thân mật.

Nhưng lại cảm thấy xa lạ.

Muốn bỏ qua.

Nhưng lại cảm thấy...

Một cảm giác vô cùng phức tạp.

Khiến cô cũng không biết phải làm sao.

Không biết đã bao lâu.

Bão cát đen dần dần yếu đi.

Mặc dù vẫn còn rất đáng sợ!

Nhưng nhìn tình hình này.

Tiêu Long cảm thấy phải xuất phát rồi.

Thế là hắn nhanh chóng gọi mọi người đi theo.

Nhưng một số người lại chần chừ.

Có người ngủ mơ màng không muốn đi.

Có người cảm thấy bão còn lớn, ra ngoài quá nguy hiểm.

Việc thu thập một số vật tư cũng tốn không ít thời gian.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không thể chịu nổi nữa, nhanh chóng giục giã: "Đi nhanh lên!

Nếu không có vấn đề gì thì rắc rối lớn đấy!" "Làm gì có rắc rối gì chứ, bão lớn thế này, đừng nói kiến xuất hiện, tôi mà đi ra ngoài còn bị thổi bay mất!" "Đúng đấy!

Đợi thêm một lát nữa đi, đợi thêm một chút nữa thôi!" Cứ chần chừ như vậy.

Kết quả là chậm trễ.

Đột nhiên.

Đất cát xung quanh mọi người bắt đầu nhanh chóng cuồn cuộn.

Những con mắt của các cột tượng đá vốn dĩ, bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Thậm chí có con còn trực tiếp rơi ra ngoài.

Ngay sau đó, từ bên trong tràn ra một lượng lớn kiến đỏ.

Từng đàn từng đàn.

Trong chớp mắt đã phủ kín toàn bộ mặt đất.

Như thể biết Tiêu Long và những người khác sắp đi.

Chúng cũng đã xuất hiện từ trước.

Và không giống như những gì người khác tưởng tượng.

Sau khi xuất hiện, chúng không bị thổi bay vì thân hình quá nhẹ.

Bởi vì những con kiến này đều ôm chặt lấy nhau thành một khối.

Hàng vạn con tụ tập lại một chỗ.

To hơn cả một quả bóng rổ lớn.

Lăn lông lốc về phía mọi người!

Thật sự không thể đáng sợ hơn.

Mọi người đều sợ ngây người.

Từng người một sắc mặt tái nhợt, hối hận đến mức đập vào miệng mình.

Đặc biệt là những kẻ vừa nãy còn chần chừ kia.

Mọi người đều hận chúng đến chết.

“Chạy nhanh lên!

Đừng quan tâm đến mấy vật tư đó nữa!” “Đi nhanh lên!” “Còn đứng ngây ra đó làm gì, đồ ngốc sao?!” “...” Nhưng đã quá muộn.

Một lượng lớn kiến lính xuất hiện.

Bao phủ mọi thứ xung quanh.

Thế giới trước mắt mọi người biến thành một biển đỏ rực.

Chỉ cần nhìn qua là thấy vô số con kiến.

Một số thiết bị mà mọi người vứt trên đất.

Một số thiết bị không kịp mang đi.

Bao gồm cả một số thức ăn lập tức bị nuốt chửng.

Bao gồm cả một số dụng cụ sắt, túi rách.

Tất cả đều bị nuốt chửng.

Tóm lại, nơi nào kiến lính đi qua, tất cả đều bị nuốt sạch không còn gì.

Ngay cả một số súng đạn cũng không được buông tha.

Mọi người không ngừng rút lui.

Bàn Tử và mấy người lính không ngừng bắn súng.

Nhưng hiệu quả ít ỏi.

Ngay cả lựu đạn cũng không có tác dụng.

Nổ một ổ lại có một ổ khác!

Nổ một ổ lại xuất hiện mười ổ!

Nhìn những con kiến lính dày đặc.

Một số người sắp khóc rồi.

Chương 426

Sợ đến mức khóc cha gọi mẹ, con cái cũng chạy trốn.

Còn đâu vẻ chần chừ lúc trước nữa.

Hận không thể mọc thêm mười cái chân.

Khi một số kẻ xui xẻo bị nuốt chửng.

Khi mọi người kinh hoàng nhìn thấy một số người bị kiến đuổi kịp.

Sau đó trong chớp mắt chỉ còn lại một bộ xương.

Thì họ lập tức sợ phát điên.

Chạy loạn khắp nơi không màng sống chết.

Một số người thông minh không ngừng tiếp cận Tiêu Long.

Nhưng cũng đã chứng kiến một cảnh tượng khủng khiếp.

Ngay cả những con lạc đà mạnh mẽ như vậy.

Trong chớp mắt cũng bị nuốt sạch không còn gì.

Chỉ còn lại từng khúc xương.

Sau đó bị đàn kiến lính phía sau bao phủ.

Thấy mọi người đều sắp gặp nạn.

Tiểu Diệp Tử dốc toàn lực cũng đã mệt đến mức tái mét.

Thật sự có chút không chống đỡ nổi.

Vòng vây càng ngày càng nhỏ.

Mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Lúc này, Tiêu Long không thể không ra tay.

Trong khoảnh khắc đó.

Trong khoảnh khắc mọi người cảm thấy tuyệt vọng.

Trên người Tiêu Long bùng phát ra khí tức mạnh mẽ.

Ngay sau đó, trên người Tiêu Long bốc lên từng luồng lửa đỏ rực.

Một pho tượng Chu Tước Thần Tượng vô cùng mạnh mẽ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

Ngẩng đầu rống lên một tiếng dài!

Ngay sau đó phun ra một lượng lớn ngọn lửa.

Xoay tròn một vòng.

Thiêu cháy sạch sẽ tất cả kiến trong vòng mười mét xung quanh mọi người.

Tổng cộng khiến tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Trong tay Tiêu Long lại xuất hiện hai con hỏa long.

Như thể hai khẩu súng phun lửa khổng lồ vậy.

Lập tức càn quét đi.

Trong chớp mắt đã thiêu chết tất cả kiến trong vòng khoảng 50 mét xung quanh.

Nhìn thấy tất cả.

Mọi người chấn động không nói nên lời.

Hèn chi phải đợi lâu như vậy chứ.

Hóa ra là đang tích tụ đại chiêu à!

Thật sự quá đáng sợ.

Chẳng lẽ là Khống Hỏa Thuật trong truyền thuyết?

An Lực Mãn, cũng trong khoảnh khắc đó trợn tròn mắt.

Như thể nhìn thấy thứ gì đó không thể tin được.

Đặc biệt là nhìn Chu Tước Thần Tượng đáng sợ trên đỉnh đầu Tiêu Long.

Cảm giác đó còn mạnh hơn Pháp Tướng rất nhiều.

Đơn giản là cảm giác như kiến gặp voi vậy.

Sắc mặt anh ta sợ hãi đến trắng bệch vô cùng.

Ngay cả việc chạy giúp đỡ cũng quên mất.

Một người khác cũng vô cùng kinh ngạc là Tuyết Lỵ Dương.

Bởi vì cô cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

Và pháp thuật mà Tiêu Long thể hiện.

Dường như là Khống Hỏa Thuật đã thất truyền từ lâu của một mạch Bàn Sơn!

Nhưng thật sự là Khống Hỏa Thuật sao?

Cô cũng có chút không chắc chắn!

Bởi vì cô cảm thấy cho dù là Khống Hỏa Thuật mạnh nhất của mạch Bàn Sơn, cũng không thể đạt đến trình độ này.

Thật sự quá đáng sợ.

Sức sát thương quá kinh người!

Thật sự khiến cô chấn động không nhẹ.

Đồng thời, trong đầu cô thậm chí còn xuất hiện một số hình ảnh về những trận chiến trước đây với Tiêu Long!

Huống chi những người khác.

Đặc biệt là giáo sư Trần.

Sau khi chứng kiến Tiêu Long sử dụng Khống Thủy Chi Thuật.

Giờ đây lại nhìn thấy hỏa long.

Vẫn cảm thấy không thể tin được.

Đặc biệt là những người lính kia.

Vốn dĩ luôn được giáo dục khoa học.

Nhưng bây giờ mới phát hiện ra.

Có lẽ là thật.

Quá huyền huyễn rồi!

Thế giới mà tôi biết là thế này sao?

Lại xuất hiện kiến lính sa mạc đột biến lớn như vậy.

Bây giờ một thiếu niên.

Chương 427

Có thể điều khiển ngọn lửa.

Có thể biến ngọn lửa thành hỏa long.

Đơn giản là!

Chắc chắn thế giới này điên rồi!

Nếu không thì tôi chết rồi.

Hoặc là đang nhìn thấy ảo giác!

Không tin.

Hoặc là khó mà tin được!

Lúc này, đàn kiến lính cũng phát điên.

Bị giết nhiều đồng loại như vậy.

Từ trước đến nay chúng chưa bao giờ bỏ rơi đồng loại.

Liều mạng xông lên không sợ chết.

Số lượng càng ngày càng nhiều!

Nhìn thấy cảnh này.

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt lại một lần nữa biến đổi!

Sau khi một số kiến bình thường bị giết chết.

Những con kiến khác lại càng xuất hiện nhiều hơn.

Đặc biệt là mọi người nhìn thấy kiến công binh xuất hiện!

Loại mạnh nhất, đông nhất trong thế giới loài kiến, những con kiến công binh chịu khó chịu khổ đã xuất hiện!

Vô số kiến công binh trực tiếp tụ tập thành một biển côn trùng vô tình.

Điên cuồng xông tới!

Không sợ cái chết.

Không biết đau đớn.

Thậm chí không có bất kỳ suy nghĩ nào.

Chỉ dưới sự kiểm soát của kiến chúa, hành động theo bản năng.

Nuốt chửng mọi thứ trước mắt.

Nuốt chửng mọi thứ cản đường đàn kiến!

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Đắc tội với loại kiến này, thì thật sự không hề biết sợ!

Trong thế giới loài kiến.

Những con kiến này đều không có suy nghĩ.

Cho dù tất cả đều bị giết chết.

Cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

Hơn cả đội cảm tử còn là đội cảm tử.

Thế nên nhìn những con kiến công binh vô tận này.

Ngay cả mười thành viên đội cảm tử cũng sắc mặt đại biến.

Tay cầm vũ khí đều bắt đầu run rẩy.

Huống chi những người khác.

Lúc này, sắc mặt Tiêu Long cũng biến đổi.

Nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh: "Diệp Tử, dẫn mọi người nhanh chóng rút lui!

Tôi sẽ chặn chúng trước!" "Vâng!" Lúc này không phải lúc khách sáo.

Từng người một đều biết tình hình nguy cấp.

Không chút do dự.

Vứt bỏ tất cả gánh nặng quay người bỏ chạy.

Tiêu Long ở đó.

Một mình đối mặt với toàn bộ biển côn trùng.

Khi những con kiến đỏ này tụ tập như dòng nước.

Tiêu Long trực tiếp tạo ra một bức tường lửa hình cung cao hơn hai mét, rộng hơn mười mét trước mặt.

Chặn đứng sự tấn công của lũ kiến.

Nhưng cho dù vậy.

Cho dù vô số con kiến lao vào ngọn lửa đó trực tiếp bị thiêu chết.

Nhưng những con phía sau không hề sợ hãi một chút nào.

Chúng giẫm lên xác đồng loại.

Không ngừng tiếp cận Tiêu Long và những người khác!

Cho dù hy sinh hàng vạn con, cũng chỉ có thể tiến lên nửa mét.

Đối với chúng thì đó cũng không đáng kể.

Tiêu Long cũng tiêu hao rất lớn.

Mặc dù hệ thống không ngừng cung cấp sức mạnh hỗ trợ.

Nhưng hắn cũng cảm thấy tiêu hao cực lớn.

Lúc này, lũ kiến điên cuồng này trực tiếp tụ tập thành những chiếc thang kiến.

Giống như kiểu tấn công thành vậy.

Từng quả bóng kiến chồng chất lên nhau.

Muốn vượt qua rào chắn biển lửa.

Mọi người nhìn đến sững sờ.

Bởi vì mọi người đều biết lũ kiến này không có trí tuệ.

Nhưng sự đoàn kết và cách thức mà chúng thể hiện, lại thông minh hơn con người không biết bao nhiêu lần.

Sự đáng sợ của loài kiến.

Lại một lần nữa được thể hiện.

Không sợ sống chết.

Chỉ nghe lời kiến chúa.

Lệnh ban ra là phải làm ngay.

Tốc độ phản ứng cực kỳ nhanh.

Chương 428

Biển kiến lính này, tụ tập thành từng dòng sông đỏ.

Muốn phá vỡ rào chắn của Tiêu Long, nuốt chửng mọi thứ trước mắt.

Lúc này, Tiêu Long phát hiện mọi người đã rời khỏi khoảng cách nguy hiểm.

Đã đến một vị trí an toàn nhất định!

Không còn chút lo lắng nào nữa, cuối cùng hắn có thể buông lỏng tay chân rồi.

Thế là biển lửa vô tình trực tiếp bùng phát.

Hình thành vô số mưa sao băng lửa.

Trực tiếp từ trên trời giáng xuống.

Thế là mọi người đã chứng kiến một cảnh tượng kinh thiên động địa.

Một cảnh tượng mà cả đời cũng khó mà quên được.

Hỏa Cầu Thuật, giáng lâm! 'Bùm bùm bùm' hóa thành từng quả lựu đạn lửa mạnh mẽ.

Trực tiếp nổ tung trong biển côn trùng đỏ!

Cả thế giới.

Lập tức biến thành một biển lửa vô tình.

Trong phạm vi một dặm.

Trực tiếp bị nổ tung.

Biển lửa vô tình càn quét mọi thứ.

Thiêu cháy sạch sẽ tất cả những con kiến đáng sợ đó!

“Long ca ngầu quá!” “Quá ngầu rồi!” “Hơn hẳn mấy bộ phim bom tấn kia!” “Tôi không phải đang mơ đấy chứ?!” “Thế giới này quá điên rồ, tôi sẽ không bao giờ...” “...” Mọi người kích động kinh hô.

Cứ nghĩ đã thiêu chết hết lũ kiến đáng sợ đó rồi.

Nhưng không hề.

Khi mọi người chuẩn bị ăn mừng.

Khi mọi người đang reo hò.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ‘xào xạc’.

Như thể bão cát đen lại một lần nữa bùng phát.

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi.

Lúc này, mọi người nhìn thấy từ vô số hạt cát đó.

Lại một lần nữa xuất hiện từng bọc kiến khổng lồ.

Càng đáng sợ hơn.

Chờ những bọc kiến đó nổ tung.

Bên trong lập tức bay ra một đàn kiến lớn.

Không sai!

Là bay!

Từng con kiến vương bay to bằng nắm đấm.

Hình thành một đám mây đen đỏ.

Trực tiếp từ trên trời giáng xuống!

Mọi người đều sợ ngây người.

Nhìn những con kiến biết bay đó.

Những con kiến biết bay dày đặc.

Từng con một lớn hơn cả chim sẻ.

Há cái hàm răng lớn đáng sợ.

Khiến sắc mặt mọi người trắng bệch vì sợ.

Đặc biệt là chúng biết bay.

Trực tiếp vượt qua biển lửa của Tiêu Long.

Đối mặt với cuộc tấn công đáng sợ như vậy, cứ như đang đánh chiến tranh trên mặt đất.

Kết quả lại xuất hiện máy bay và đại bác.

Thật sự khiến người ta khó lòng chống đỡ!

Nhưng lúc này, mọi người lại thấy Tiêu Long ở đó một lần nữa bùng phát.

Biển lửa vô tình.

Lập tức càn quét bầu trời.

Hình thành một cơn lốc xoáy lửa khổng lồ.

Lao về phía lũ kiến biết bay đó.

Tất cả mọi người đều nhìn ngây ngốc.

Nhìn thấy cảnh tượng như trong phim bom tấn vậy.

Nửa ngày không hoàn hồn.

Thế giới mà tôi quen thuộc là thế này sao?

Thiếu niên trước mắt này cũng quá đáng sợ rồi.

Rốt cuộc hắn đã làm gì?

Làm thế nào để điều khiển sức mạnh mẽ như vậy?

Con người có thể làm được điều đó sao?

Quá khó tin!

Người kinh ngạc nhất là An Lực Mãn.

Lần này hoàn toàn chấn động.

Bởi vì anh ta cảm nhận rõ ràng được sức mạnh vượt xa vô số lần.

Loại cảm giác đó.

Trừ cao thủ Thần Cấp trong truyền thuyết ra, còn có cách giải thích nào khác nữa chứ?!

Trời ơi!

Trong đội ngũ của mình lại có một cao thủ Thần Cấp!

Một cao thủ Thần Cấp mạnh mẽ.

Rốt cuộc là từ đâu đến?

Thế giới này chẳng phải không còn cao thủ Thần Cấp nữa sao?

Chương 429

Chẳng lẽ ông trời đã giải trừ cấm cố đối với thế giới này rồi?

An Lực Mãn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Cả người lập tức rơi vào một trạng thái điên cuồng.

Thậm chí còn quên mất thân phận hiện tại của mình.

Không, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Bởi vì trong thế giới của mọi người.

Tiêu Long đã hóa thần thành Hỏa Thần!

Một Hỏa Thần vô cùng mạnh mẽ!

Chỉ có như vậy.

Có lẽ mới có thể giải thích mọi chuyện được!

Tuyết Lỵ Dương và Tiểu Diệp Tử nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Đều tràn đầy sùng bái.

Và cả sự khao khát đối với thực lực!

“Long ca ca, ngầu quá!” “A!

Cứ như Hỏa Thần giáng thế!” Mọi người lập tức bắt đầu reo hò vì Tiêu Long.

Thực lực mà Tiêu Long thể hiện quá mạnh mẽ, dáng vẻ cũng quá đẹp trai.

Anh đã thành công tiêu diệt lũ kiến lớn, bảo vệ sự an toàn của mọi người.

Thật là quá anh hùng!

Trong tiếng reo hò của mọi người, Tiêu Long tiêu diệt hoàn toàn tất cả lũ kiến đỏ trên mặt đất.

Đương nhiên, hắn cũng không quên thu thập sức mạnh linh hồn.

Vất vả lâu như vậy, hao phí nhiều sức lực thế này, tự nhiên không thể làm công không rồi.

Trong một trận chiến, Tiêu Long thu được một lượng lớn sức mạnh linh hồn.

E rằng còn chưa đủ để thăng cấp nhỏ đâu.

Mặc dù mọi người đều đang reo hò và vẫn còn kinh ngạc, nhưng Tiêu Long biết.

Bất kể là kiến bay hay kiến lính số lượng khổng lồ, chúng cũng chỉ là những con rối mà thôi.

Thứ thực sự lợi hại, thực sự mạnh mẽ chỉ có một, đó là Kiến Hậu đang ẩn nấp.

Nếu không hạ được con Kiến Hậu đó, tất cả những gì đã làm trước đây đều phí công!

Quả nhiên, giữa tiếng reo hò của mọi người, đột nhiên trời sụp đất nứt, đất rung núi chuyển.

Một thứ đáng sợ, một quái vật khổng lồ, từ trước mặt mọi người, từ trong cát vàng vô tận, bò ra.

Tiếng reo hò của mọi người bỗng nhiên dừng bặt.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy con quái vật đáng sợ đó.

Một vật khổng lồ to bằng chiếc xe tải bò ra từ trong đất cát.

Cái đầu của nó to bằng quả bóng rổ, trên đó mọc những chiếc răng

nanh đáng sợ.

Nhưng đáng sợ nhất là cái bụng khổng lồ, chiếm tới chín phần mười cơ thể!

Ngoài cái đầu và vài cái chân lẻ tẻ, còn lại là cái bụng khổng lồ.

Cái bụng lớn nhất, cũng là nơi đáng sợ nhất!

Tất cả ấu trùng kiến lính đều nằm trong cơ thể nó.

Con Kiến Hậu đó, hệt như một chiếc xe chở quân di động.

Khi con quái vật đáng sợ này xuất hiện, một số người đã sợ đến phát khiếp.

Ban đầu họ tưởng trận chiến đã kết thúc, mọi người sắp được cứu rồi.

Nhưng kết quả thì sao?

Trận chiến mới chỉ vừa bắt đầu.

Đặc biệt là Giáo sư Trần, khi nhìn thấy con vật đó, ông ta đã hiểu rõ.

Trận chiến mới chỉ vừa bắt đầu, tất cả những gì trước đó đều vô ích.

Bởi vì có Kiến Hậu ở đây, nó có thể trong thời gian ngắn, lại tạo ra một đội quân kiến khác.

Rõ ràng, vì trận chiến của Tiêu Long đã chọc giận con Kiến Hậu đáng sợ đó!

Nó đích thân ra tay.

Đặc biệt, khí tức bùng phát từ cơ thể nó đã lập tức áp bức đại đa số mọi người xuống đất.

Ngoài Tiêu Long và Tiểu Diệp Tử, chỉ có lão già An Lực Mãn còn

đứng vững với vẻ mặt nghiêm trọng.

Những người khác căn bản không đứng nổi, ánh mắt kinh hoàng bị áp xuống đất, không có chút khả năng phản kháng nào.

Lần đầu tiên họ cảm nhận được thế nào là sự tuyệt vọng thật sự!

"Quái vật Hoàng cấp trong truyền thuyết!" Lão già An Lực Mãn kinh hô không thể tin được.

Điều đó khiến mọi người cuối cùng cũng hiểu được đây là một con quái vật đáng sợ đến mức nào.

Quái vật Hoàng cấp trong truyền thuyết, là quái vật có thể tàn sát cả một thành trì!

Lần trước Giáo sư Trần đối mặt với Nữ vương Ma tộc, chỉ một cái liếc mắt thôi, khí tức mà cô ta hơi bộc lộ ra đã khiến mọi người không thở nổi.

Còn lần này, họ phải đối mặt với một con quái vật Hoàng cấp hoàn chỉnh, với uy áp đầy phẫn nộ!

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, trong lòng họ chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân chịu tai ương.

Mặc dù có vài người biết Tiêu Long rất mạnh, có thể đối kháng với quái vật Hoàng cấp, nhưng điều đó không có nghĩa là anh có thể bảo vệ sự an toàn của tất cả mọi người trong một cuộc đối đầu cùng cấp độ.

Lần trước Nữ vương kia không ra tay, mọi người chưa hiểu rõ sự đáng sợ của quái vật Hoàng cấp.

Nhưng bây giờ, họ biết rồi.

Ngay cả khí tức nó bộc phát ra, họ cũng không chịu nổi!

Ngay cả khi có Tiêu Long giúp đỡ ngăn cản!

"Gào!" Một tiếng gầm đáng sợ trực tiếp tạo ra vô tận bão cát.

Ngay lúc đó, Tiêu Long cũng đồng thời ra tay.

Sau khi nắm rõ thực lực của Kiến Hậu đó, Tiêu Long cảm thấy nhẹ nhõm.

Chỉ là Hoàng cấp sơ kỳ đỉnh phong, quái vật huyết mạch đơn nhất!

Chẳng đáng nhắc đến!

Hắn tùy tiện vung tay một cái, một tấm chắn vô hình đã chặn lại trước mặt mọi người.

Cơn bão đáng sợ đó, lập tức bị chặn đứng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức vô song bùng phát từ người Tiêu Long, lập tức quét qua.

Đồng thời, uy áp đáng sợ trên người mọi người cũng lập tức bị hóa giải.

Chương 430

Những kẻ suýt nữa ngừng thở ngay lập tức hồi phục, thở hổn hển từng ngụm lớn, nhìn cảnh tượng kinh thiên động địa trước mắt.

Lúc đó, trên đỉnh đầu Tiêu Long xuất hiện một con Thanh sắc Cự long!

Tiếp đó, dưới chân hắn xuất hiện một con Huyền Vũ thần tượng khổng lồ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, con Kiến Hậu vốn cực kỳ kiêu ngạo và coi thường kia, tiếng gầm đáng sợ của nó bỗng dừng lại, khoảnh khắc tiếp theo.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, nó quay người bỏ chạy!

Tất cả mọi người đều ngây người nhìn.

Nửa ngày không phản ứng, cái tình huống này!

Vẫn chưa kết thúc.

Con Kiến Hậu đó dường như đã gặp phải thứ gì đó đáng sợ, hệt như bị dọa đến phát điên.

Trong lúc điên cuồng bỏ chạy, nó trực tiếp chặt đuôi để cầu sinh!

Trong khoảnh khắc đó, nó vứt bỏ toàn bộ cái bụng dùng để nuôi ấu trùng.

Chỉ còn lại một cái đầu và vài cái chân, nó nhanh chóng chui vào trong cát, biến mất không dấu vết.

Nhưng cái bụng bị vứt lại đó, lập tức nổ tung.

Sau một vụ nổ kinh hoàng, vô số ấu trùng kiến lính đỏ xuất hiện

trước mặt mọi người.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số ấu trùng lập tức nuốt chửng toàn bộ mảnh vỡ của cái bụng.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, chúng đã biến thành kiến trưởng thành.

Nhanh chóng, chúng tụ lại thành một biển kiến đỏ.

Một lần nữa, không sợ hãi gì xông về phía Tiêu Long.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho choáng váng!

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ cảnh này lại xảy ra.

Cuối cùng, con Kiến Hậu đó đã chạy thoát.

Ban đầu hắn định đuổi theo, nhưng ai ngờ lũ kiến này lại không màng sống chết mà cản đường.

Điều đó khiến Tiêu Long vô cùng bất lực, không khỏi cảm thán con Kiến Hậu đó quá độc ác.

Vì cái mạng nhỏ của mình mà đến tất cả con cái cũng không cần!

Mặc dù có chút tiếc nuối khi không giữ được con lớn đó, nhưng tất cả tinh hoa cũng nằm trong đây rồi.

Chỉ cần thôn phệ sức mạnh linh hồn của lũ kiến nhỏ này, thực tế cũng gần như vậy.

Thế là, dưới ánh mắt kinh ngạc và chấn động của Vương Bàn Tử và Giáo sư Trần, Tiêu Long một lần nữa bật chế độ tàn sát.

Vài phút sau, biển kiến lính đỏ đã bị lửa nuốt chửng sạch sẽ.

Cả thế giới cũng trở nên yên tĩnh.

Ngay cả cơn bão xung quanh cũng dừng lại.

Mọi người dụi dụi mắt, rồi kinh ngạc nhìn.

Thành phố thất lạc hoang phế này, khắp nơi đều là tường đổ gạch nát.

Dấu vết chiến đấu trước đó cũng dần biến mất, dường như vừa rồi chẳng có gì xảy ra.

Nhưng sức mạnh và thực lực mà Tiêu Long thể hiện lại chấn động sâu sắc tâm trí mỗi người.

Đặc biệt là An Lực Mãn!

Từ lúc đầu gặp Tiêu Long, cái thiếu niên trông có vẻ bình thường ấy.

Sau một câu nói đã khiến ông ta thay đổi, quyết tâm gia nhập đội ngũ này.

Trên suốt chặng đường, thực lực của anh ta không ngừng bộc phát, khiến ông ta giờ đây hiểu rõ.

Thiếu niên trước mắt này, là một tồn tại không thể trêu chọc.

Có một người như vậy trong đội ngũ này, việc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành căn bản không thể ngăn cản.

Thay vì lãng phí sinh mệnh vào chuyện cản đường, chi bằng trực tiếp hào phóng một chút, dẫn họ thuận lợi tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Còn về chuyện sau này phải làm sao, không cần một kẻ gác cổng nhỏ bé như ông ta phải bận tâm.

Cứ để những người hộ vệ của Tinh Tuyệt Cổ Thành đau đầu đi!

Giờ đây ông ta đã hiểu.

Thực lực của anh ta chắc chắn đã bại lộ từ sớm.

Sở dĩ thiếu niên này không động thủ, e rằng là để "thả câu dài câu

cá lớn".

Trong mắt người ta, ông ta chỉ là một con cá nhỏ mà thôi.

Trước đây có lẽ còn có chút hy vọng, chút giãy giụa, nhưng sau cảnh tượng vừa rồi, ông ta đã hiểu rõ.

Một tồn tại có thể dễ dàng dọa chạy một con quái vật Hoàng cấp, căn bản không phải một tên cặn bã Thiên giai đỉnh phong có thể so sánh!

Đặc biệt là cô gái Diệp Nhất Tâm trước đây không có gì cả, vậy mà chỉ sau một thời gian ngắn theo Tiêu Long, cô ấy đã sở hữu thực lực Thiên giai sơ kỳ.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô ấy đã đạt được những gì mà người khác phải nỗ lực nửa đời.

Vậy thì, ngoài sự giúp đỡ của thiếu niên trước mắt này ra, còn có thể là ai được chứ?

Nếu Tiêu Long không đáng sợ như vậy, cô ấy làm sao có thể làm được?

Vì vậy, đột nhiên, ông ta đã nhận thua!

Âm mưu quỷ kế, đừng có mà phí công bày vẽ nữa, sẽ chết đấy!

Lúc này, giữa tiếng kinh ngạc và reo hò của mọi người, Tiêu Long đã thu đủ sức mạnh linh hồn để hoàn thành một lần tiến hóa.

Đương nhiên, chỉ là một cấp nhỏ, không đáng để khoe khoang.

Hắn chỉ thấy ánh mắt An Lực Mãn nhìn mình dường như trở nên vô cùng cung kính.

Tiêu Long chỉ đành thở dài một hơi bất lực.

Thấy lão già này đã hiểu ra rồi, xem ra việc "câu cá" từ hắn không

thể thực hiện được nữa.

Đã vậy, thì cứ để ông ta phát huy hết tác dụng đi.

Mọi người nhanh chóng thu dọn vật tư.

Tất cả vật tư bị bão cát vùi lấp đều được tìm thấy.

Có những con lạc đà bị dọa đến mềm nhũn chân.

Dưới sự nỗ lực tìm kiếm của An Lực Mãn, cuối cùng cũng tìm được vài con, đủ để ứng phó với hành động tiếp theo.

Bão cát đã ngừng.

Vậy thì, tiếp theo, họ sẽ tiếp tục tiến sâu vào thành phố thất lạc này.

Từ trong đó vòng qua, đi vào quỹ đạo lộ trình ban đầu.

Lần này, trong đội ngũ không còn tiếng nói phản đối nào nữa.

Tiêu Long không nói gì cũng tốt.

Dù hắn không nói gì, mọi người đều sẽ hoàn toàn làm theo.

Tốc độ cực nhanh, không còn dám chậm trễ chút nào.

Chương 431

Một là thực sự bị dọa sợ, hai là bị thực lực của Tiêu Long chấn động.

Cuối cùng, một người thì sùng bái, và muốn thể hiện nhiều hơn trước mặt Tiêu Long, xem liệu có thể có được cơ hội giống như Tiểu Diệp Tử hay không.

Đặc biệt là Tát Đế Bằng và Vương Bàn Tử.

Hai tên này mặt dày mày dạn, đủ trò nịnh bợ, miệng ngọt như đường.

Quả thật, trong đội của Tiêu Long, họ đã quen thuộc hơn một chút.

Một số việc nhỏ cũng được sắp xếp cho họ làm.

Hai tên này vui đến nỗi không biết trời đất là gì.

Hết cách rồi.

Những người khác có ghen tị cũng không được, chỉ có thể đứng một bên mà ghen tị thôi.

Cứ như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, khi mọi người tiến sâu vào thành phố thất lạc, đột nhiên An Lực Mãn vô cùng chấn động.

Bởi vì ông ta phát hiện, nơi này dường như chính là con đường bí mật dẫn vào Tinh Tuyệt Thánh Địa mà ông ta đã tìm kiếm trước đây.

Trong lòng ông ta vô cùng chấn động, không biết Tiêu Long là cố ý hay là vô tình mà tìm được.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nhìn những đụn cát quen thuộc trước mắt, lòng ông ta không thể bình tĩnh nổi nữa.

Lúc này, sau khi đi hơn một ngày, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Theo yêu cầu của Tiêu Long, mọi người nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

Nhưng lúc này, khi mọi người đã ăn uống no nê, vây quanh đống lửa tận hưởng cái lạnh giá của đêm sa mạc, Vương Bàn Tử và lão Hồ (Hồ Bát Nhất) lén lút chạy đến bên cạnh Tiêu Long.

Sau đó, lão Hồ vừa nhìn Tiêu Long với vẻ mặt bí ẩn.

"Làm gì, có chuyện gì à?" Hai người cảnh giác nhìn xung quanh, rồi thì thầm bên tai Tiêu Long với vẻ thần bí: "A Long, tôi phát hiện ở đây có một nơi phong thủy bảo địa, vừa rồi tôi quan sát sơ qua, dưới chân tôi chắc chắn có một ngôi mộ lớn!

Cậu nhìn những vì sao trên trời xem, đúng không." Nhưng lời nói kích động của lão Hồ chưa dứt, Tiêu Long đã cắt ngang với vẻ mặt kỳ quái: "À, cuối cùng các ông cũng phát hiện ra rồi à!" "Cậu cũng phát hiện ra rồi sao?" Tiêu Long lườm một cái rồi nói: "Mấy ông nghĩ tôi đứng đây không công sao?

Tôi có ngu đến mức đó không?" Hai người trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Tiêu Long.

Nửa ngày sau, Vương Bàn Tử giả vờ với vẻ mặt sùng bái nói: "Ai da da, xem tôi kìa, Long ca làm sao có thể không phát hiện ra ngôi mộ lớn ở đây chứ!

Tôi biết Long ca là lợi hại nhất mà!" "…" Hồ Bát Nhất hậm hực.

Nhìn hai người họ như vậy, Tiêu Long cười nói: "Được rồi, dựa theo địa thế ở đây, căn cứ các tinh tú trên trời, cái cổ thành này có một số liên hệ mật thiết với Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Trước đây tôi đã phát hiện ra ở đây chắc chắn có một ngôi mộ lớn, nên mới đưa mọi người đến đây.

Giờ không phải có mấy đội khảo cổ sao, vừa hay làm bia đỡ đạn cho tôi.

Để bọn họ đi xuống cùng tôi, sau đó mỗi người lấy thứ mình cần, chẳng phải rất tốt sao!

Sau đó mỗi người lấy thứ mình cần, chẳng phải rất tốt sao!" Tiêu Long nói xong mấy câu, hai người thật sự phục sát đất mà trợn tròn mắt, không nhịn được giơ ngón cái lên cho Tiêu Long.

"Cao thật đấy, thằng nhóc này gian xảo quá nha!

Ngay cả đội khảo cổ cũng không tha!" "Lão Hồ nói gì thế?

Long ca gọi là cơ trí!

Gọi là có tầm nhìn xa trông rộng!" "…" "Thôi được rồi, đừng lải nhải nữa, không nhanh hành động đi à?" Thế là, ba người bắt đầu bàn bạc.

Nhanh chóng có sự phân công.

Ngay sau đó, Vương Bàn Tử giả vờ vội vàng trở về tìm công cụ, mà không bị mọi người phát hiện.

Nhìn vẻ mặt kích động của Bàn Tử, Giáo sư Trần và những người khác khẽ động thần sắc, không nhịn được hỏi: "Tiểu Vương, cậu có phát hiện ra gì không?".

"Không có, không có, không có gì cả." "Không có, vậy cậu lấy mấy công cụ đó làm gì?" "Tôi…" Bàn Tử ngượng nghịu nhìn mấy người.

Cuối cùng, dưới ánh mắt chất vấn của mọi người, hắn đành "thành thật" khai ra.

Sau đó kể lại một số chuyện mà ba người đã bàn bạc trước đó.

Rồi, cả nhóm người trừng lớn mắt.

Đặc biệt là Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, sau khi nhìn nhau một cái, liền vội vàng thúc giục Vương Bàn Tử dẫn đường.

Vừa nghe có cổ mộ, mấy người này không chịu nổi nữa.

An Lực Mãn là người kinh ngạc nhất.

Mặc dù trước đó ông ta che giấu khá kỹ, không bị người khác phát hiện điều bất thường, nhưng nghe nói có cổ mộ ở đây, ông ta cũng hơi chấn động một chút.

Bởi vì ngay cả ông ta cũng không biết dưới lòng đất lại có một ngôi cổ mộ.

Ông ta không kìm được mà tò mò.

Cả nhóm người lập tức đi theo.

Nhanh chóng đến một cái sân bán tàn.

Sau đó thấy Hồ Bát Nhất đang cầm một cái la bàn bằng đồng, loay hoay ở đó.

Vẻ mặt của Giáo sư Trần và vài người khẽ thay đổi, vì thủ đoạn này rõ ràng là của đạo mộ tặc.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác.

Tìm cổ mộ mà.

Mọi người không dám làm phiền, đứng một bên chăm chú nhìn.

Bao gồm cả Tuyết Lỵ Dương, cũng chăm chú chuẩn bị học hỏi.

Nhưng nhanh chóng, mọi người có chút thất vọng.

Bởi vì họ phát hiện, Hồ Bát Nhất loay hoay nửa ngày ở đó, cứ quanh đi quẩn lại mãi.

Lúc thì kinh ngạc, lúc thì khó chịu.

Nhưng không tìm được vị trí chính xác.

Một số người thực sự không thể xem tiếp, không chờ được nữa.

Giáo sư Trần và vài người trực tiếp đi vào trong sân.

"Có cần giúp gì không?" "Không cần, không cần, tôi tự giải quyết được, tôi nhất định giải quyết được!" "Phân Kim Định Huyệt khán triền sơn, nhất trọng…" "…" Ban đầu mọi người cảm thấy Hồ Bát Nhất ở đây quả thực có chút bản lĩnh.

Dù sao thì thủ đoạn Phân Kim Định Huyệt của hắn cũng rất lợi hại.

Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật cũng vận dụng khá tốt.

Nhưng nhanh chóng mọi người phát hiện không phải như vậy.

Dù hắn có loay hoay thế nào, cũng không tìm được một phương hướng chính xác.

Mọi người thực sự không thể xem tiếp được.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng ngạc nhiên.

Trước đó đã bàn bạc rồi, khi đưa mọi người đến, để lão Hồ biểu diễn, sau khi giải quyết mọi chuyện, sẽ tìm một lối vào thích hợp trước mặt mọi người.

Nhưng kết quả thì sao?

Nửa ngày rồi mà chẳng có kết quả gì cả!

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không thể xem tiếp được, bèn đi lên túm lấy Hồ Bát Nhất.

Rồi nhìn Giáo sư Trần và vài người đích thân ra tay, lấy ra những thiết bị tinh vi bắt đầu dò tìm.

Hồ Bát Nhất tức đến mức mũi cũng sắp bốc khói.

Chương 432

Nhưng hết cách rồi.

Loay hoay nửa ngày, ngay cả hắn cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Không tìm được manh mối, không tìm được lối vào thích hợp.

Cứ nhảy nhót qua lại, khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Vì vậy, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn công việc của mình bị người khác cướp mất.

Nhưng nhanh chóng phát hiện.

Không phải là vấn đề của hắn.

Mọi người đều có vấn đề.

Bởi vì nhanh chóng nhìn thấy.

Ngay cả Giáo sư Trần, cầm thiết bị tinh vi loay hoay nửa ngày, cũng vẫn không tìm thấy gì.

Dường như máy móc đã hỏng vậy.

Dần dần, vẻ mặt của mỗi người đều không tốt.

Trước đó khi hạ bệ Hồ Bát Nhất, mọi người đã nhìn hắn với ánh mắt chế giễu.

Mặc dù có chút coi thường thủ đoạn đạo mộ lạc hậu của Hồ Bát Nhất, nhưng giờ đây họ phát hiện ra, mình đã tự vả mặt rồi.

Căn bản không phải vấn đề của thiết bị hay bản lĩnh của mọi người.

Nơi này quá quỷ dị.

Bất kể ở đâu, đều là hướng Bắc.

Hoặc là, phương hướng không xác định.

Thậm chí còn không ngừng thay đổi.

Rồi mọi người ngơ ngác.

Loay hoay nửa ngày, dù không phục cũng đành phải lui lại.

Sau đó mọi người bàn bạc, đều cho rằng nơi này có vấn đề.

Vì vậy, cái gọi là phát hiện cổ mộ trước đó, e rằng cũng là phán đoán giả.

Khi mọi người chuẩn bị từ bỏ.

Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng hồi phục.

Sau đó nhìn Tiêu Long vẫn không có động tĩnh gì, không nhịn được nói: "Anh không thử sao?" "Thử gì?" "Tìm cổ mộ chứ!" "Không tìm được." "Tại sao?" "Nhìn ngọn núi đằng xa kia." Mọi người không kìm được mà nhìn theo ánh mắt Tiêu Long, cũng không phát hiện ra gì.

Nhưng thần sắc của An Lực Mãn lại không giống vậy.

Bởi vì ông ta biết.

Tiêu Long thực sự đã phát hiện ra điều gì đó.

"Ý gì?" "Ý tôi là ngọn núi đằng kia, một ngọn núi đặc biệt, cũng là Ma Quỷ Sơn mà tôi đang tìm kiếm!" Mọi người thần sắc khẽ động.

Sau đó hiểu ra một số chuyện mà Tiêu Long đã nói về Ma Quỷ Sơn trước đây.

Ma Quỷ Sơn, một cái tên khác gọi là Từ Sơn!

Sau đó kết hợp với những chuyện quỷ dị trước đó, mọi người bỗng nhiên hiểu ra.

Hóa ra tất cả các thiết bị và thủ đoạn đều bị Từ Sơn làm nhiễu loạn!

Nhưng vậy thì tiếp theo phải làm sao?

Ở đây rốt cuộc có cổ mộ hay không?

“Long ca, hay là anh thử xem?

Nếu thực sự phát hiện ra cổ mộ, đồ bên trong anh cứ chọn trước!

Anh có thể mang đi, tôi xem như cũng không nhìn thấy.” Nghe mấy người nói vậy, Tiêu Long cuối cùng cũng cười, đây chính là câu hắn muốn nghe.

Thế là lập tức đứng dậy.

Sau khi bàn bạc xong cách phân chia, Tiêu Long bắt đầu bận rộn.

Hắn tỉ mỉ quan sát môi trường xung quanh.

Trong khi mọi người vô cùng khó hiểu, vô cùng tò mò không biết Tiêu Long sẽ giải quyết vấn đề của Từ Sơn như thế nào, Tiêu Long đột nhiên quát vào Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, giúp tôi một tay.” “Làm gì?” “Hướng về phía Từ Sơn mà gầm thật to!” “Hả?” “Hả hả!

Nhanh lên!” Tiêu Long đá Bàn Tử một cái.

Sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Bàn Tử bắt đầu gào lớn: “Ngao!” “Ngao ngao!” “Ngao ngao ngao!” “…” Mọi người đều không nói nên lời.

Nhưng Tiêu Long thì không.

Sau đó mọi người thấy Tiêu Long trực tiếp nhắm mắt lại.

Lúc này, tai Tiêu Long nhanh chóng hoạt động.

Những người khác đều khó hiểu.

Nhưng nhanh chóng, vẻ mặt của Hồ Bát Nhất thay đổi.

Ban đầu có chút không tin, nhưng nhanh chóng trở nên không thể tin nổi.

Đặc biệt là nhìn bóng dáng Tiêu Long không ngừng di chuyển, vận dụng những góc độ đặc biệt, tạo ra những dấu vết kỳ dị.

Đột nhiên, trong khoảnh khắc Tiêu Long dừng lại, Hồ Bát Nhất trực tiếp kinh ngạc hô lên: "Thính Lôi Định Huyệt?!" Tiêu Long mở mắt ra, nhìn mọi người với vẻ mặt kinh ngạc, mỉm cười gật đầu.

Sau đó chỉ vào một cái giếng khô không xa, nói: "Tìm thấy rồi, ở đó!" "…" Mọi người kinh hãi!

Mọi người không ngờ Tiêu Long thực sự đã tìm ra.

Tốc độ quá nhanh.

Đặc biệt là bốn chữ "Thính Lôi Định Huyệt" đó.

Một số người trẻ tuổi có thể không biết ý nghĩa của bốn chữ đó.

Nhưng An Lực Mãn, Tuyết Lỵ Dương, Giáo sư Trần, những người đã chìm đắm trong lĩnh vực khảo cổ lâu như vậy, đều từng nghe nói đến Thính Lôi Định Huyệt, một trong Tứ Đại Môn Phái Đạo Mộ.

Không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến.

Tận mắt nhìn thấy, còn thần kỳ hơn trong truyền thuyết.

Bởi vì trong truyền thuyết, truyền nhân mạnh nhất cũng chỉ cần nghe tiếng sấm mới có thể phát hiện đại mộ.

Còn Tiêu Long trước mắt thì sao?

Không cần tiếng sấm.

Chỉ cần để Bàn Tử gào vài tiếng ở đó, kết quả là đã tìm ra vị trí.

Biến người khác thành thiết bị truyền bá âm thanh nạp điện.

Kết quả lại làm xong nhanh như vậy.

Thật quá không thể tin nổi!

Hồ Bát Nhất cảm thấy cả người không ổn rồi.

Rõ ràng là truyền nhân của Mạc Kim Nhất Mạch, kết quả loay hoay nửa ngày lại học nghệ không tinh, chẳng phát hiện ra gì.

Còn Tiêu Long thì sao?

Tùy tiện làm vài động tác, kết quả lại giải quyết xong.

Chương 433

Thật sự quá đáng xấu hổ rồi.

Không còn chút thể diện nào nữa!

Một người khác cũng vô cùng kinh ngạc là An Lực Mãn.

Ông ta cũng từng nghe nói về Thính Lôi Định Huyệt, thậm chí cũng biết một chút.

Nhưng bây giờ lại phát hiện so với Tiêu Long, cái đạo hạnh nhỏ bé đó của mình quả thực không đáng nhắc đến.

Trong lòng chấn động, không sao tả xiết.

Một số người trẻ tuổi, những người lính, nhìn vẻ mặt hết kinh ngạc lại sửng sốt của mọi người, nửa ngày không hoàn hồn.

Nhưng khi Vương Bàn Tử kiêu ngạo giải thích một lượt, và khi họ biết rõ về Thính Lôi Định Huyệt, thì còn kinh ngạc hơn nữa.

Bởi vì họ thấy, vừa rồi Tiêu Long trông hệt như một thầy mo đang nhảy múa lung tung ở đó, và để Vương Bàn Tử gào lung tung.

Nhưng không ngờ.

Chỉ với vài động tác đơn giản như vậy, đã phát hiện ra ngôi cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất bảy tám mét, thậm chí mười mấy mét.

Thật quá không thể tin nổi.

Thậm chí có chút không tin, hoặc không muốn tin.

Nhưng dưới sự dò xét của vài người.

Nhanh chóng từ trong giếng cổ, phát hiện ra những thứ bất thường.

Cuối cùng xác định, dưới đó quả thật có mộ.

Sau đó Giáo sư Trần và vài người kích động, sốt ruột thúc giục mọi người hành động.

Rồi mọi người nhanh chóng chuẩn bị.

Cuối cùng, sau khi để lại một số người trẻ tuổi, một số nhân vật chính đều chuẩn bị đi xuống.

Xem xem cổ mộ bên dưới trông như thế nào!

Thế là, sau khi dựng xong thiết bị, mọi người nhanh chóng tiến vào bên trong.

Kết quả, sau khi xuống đáy giếng, quả nhiên phát hiện ra một thế giới khác.

Nhìn cánh cửa đá cổ kính cao lớn trước mắt, mọi người không nhịn được há hốc mồm, chấn động.

Bàn Tử không nhịn được: "Trời ơi!

Thực sự có cổ mộ nha!

Lần này tôi phát tài rồi!" Rồi dẫn theo vài người, sốt ruột muốn đẩy cửa ra.

Nhưng loay hoay nửa ngày, dù dùng sức thế nào, cánh cửa đá khổng lồ đó cũng không hề nhúc nhích.

Nhưng sau khi mọi người cẩn thận quan sát, xung quanh quả thật không có dấu vết cơ quan nào.

Tức là, muốn mở cánh cửa đá này, thì phải dựa vào sức mạnh thuần túy.

Nhưng tất cả mọi người đều không dịch chuyển được một phân hào nào.

Bàn ca sốt ruột không chịu nổi, trực tiếp lấy bom ra, chuẩn bị nổ tung.

Rồi bị Giáo sư Trần ngăn lại.

Lão già này thậm chí còn mắng hắn một trận vì phá hoại văn vật!

“Vậy làm sao?

Không nổ tung thì làm sao vào được?” Vương Bàn Tử bất mãn nói.

“Thế thì tôi không quan tâm!

Cùng lắm là không vào nữa, nhưng tôi tuyệt đối không thể chủ động phá hoại!” “…” Đối mặt với lão già cứng đầu như vậy, Vương Bàn Tử thực sự bất lực, đành phải hướng ánh mắt cầu cứu về phía Tiêu Long.

Bởi vì hắn biết.

Tiêu Long có sức mạnh lớn.

Nếu có Tiêu Long giúp, không định thạch môn có thể mở ra.

Hắn cũng cầu xin: “Long ca, đã đến đây rồi, giúp một tay đi!

Anh mở cửa ra, dù sao cũng không thể lãng phí thời gian ở đây không công chứ.” Những người khác cũng không kìm được mà gật đầu.

Tiêu Long nhìn mọi người một cái, không nói gì, trực tiếp đi đến trước cửa đá.

Vương Bàn Tử và vài người vừa thấy vậy, mừng rỡ phát điên, muốn lên giúp một tay.

Nhưng chân chưa kịp bước, đã nghe thấy tiếng “ầm ầm”.

Rồi mọi người kinh ngạc nhìn.

Tiêu Long chỉ một tay, cứ thế nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đá ra!

Mọi người đều đứng sững sờ ở đó.

Đặc biệt là Bàn Tử và vài người lính.

Từng người một há hốc mồm, trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn mọi thứ trước mắt.

Những người khác cũng tương tự.

Trước đây thực lực mạnh mẽ mà Tiêu Long thể hiện, họ cảm thấy có chút hư ảo, dù sao thì nó cũng quá xa vời với họ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Không chỉ trước mặt mọi người, dùng khả năng mà mọi người có thể hiểu được.

Sức mạnh cường đại!

Một lực sĩ thực thụ đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Cảm giác đó, không sao tả xiết được sự chấn động.

Giống như đối với một người bình thường, mỗi tháng kiếm được một trăm triệu, chưa chắc đã hiểu được niềm vui.

Nhưng nếu đối với một người một tháng chỉ kiếm được mười triệu, thì chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì một năm cũng không kiếm được mười triệu.

Bây giờ mọi người có cảm giác đó.

Thấy Tiêu Long nhẹ nhàng một tay đẩy cánh cửa đá ra.

Cánh cửa đá mà trước đó hai mươi mấy người trẻ tuổi căn bản không lay chuyển được.

So sánh, sự chênh lệch đã rõ ràng.

Tiêu Long không để ý.

Sau khi đẩy cửa lớn ra, hắn trực tiếp đi vào.

Sau một lúc lâu, mọi người mới phản ứng lại, vội vàng đi theo.

Nhưng vừa bước vào mộ thất, lại một lần nữa chấn động!

Bởi vì họ phát hiện, mộ thất này tuy không lớn, nhưng đồ vật bên trong thực sự quá quỷ dị.

Một cái bệ đá nhân tạo khổng lồ, hệt như một cái võ đài lôi đài trong phim võ hiệp vậy.

Ở rìa lôi đài, đứng sừng sững chín cây cột hình người.

Quan trọng nhất là, trên những cây cột hình người này buộc từng cỗ xác khô.

Chương 434

Với khuôn mặt dữ tợn nhìn mọi người.

Trên đỉnh đầu của chúng, thiên linh cái bị khoét.

Khi mọi người bước vào, những ngọn Trường Minh Đăng dùng toàn bộ cơ thể của những xác khô đó làm bình chứa, lập tức thắp sáng.

Những xác khô đó là bình chứa Trường Minh Đăng.

Dầu thi thể của chúng là nhiên liệu của Trường Minh Đăng!

Nhìn cảnh tượng kinh hoàng đó, đa số mọi người lập tức nổi da gà khắp người, chân cũng có chút run rẩy.

“Đây là nơi nào?

Quá thảm khốc rồi!” “Đây chắc là một nơi tế tự, nhưng thực sự quá tàn nhẫn!” Ngay cả Giáo sư Trần, người đã kiến thức rộng rãi, cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng.

Huống chi là những người trẻ tuổi kia.

Nhìn những thứ quỷ dị đó, nhìn những xác khô đau khổ đó, họ suýt chút nữa không nhịn được mà nôn ra hết những gì đã ăn.

Có thể tưởng tượng được cảnh tượng này: bị trói vào một cây cột, dù giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Sau đó bị người ta khoét sống sọ, rồi đổ thủy ngân vào bên trong, khiến cơ thể cố định trong sự giãy giụa đau đớn.

Rồi lớp da người dần dần bong ra.

Dầu thi thể trong cơ thể không ngừng chảy ra, tụ lại ở chỗ não, rồi theo thời gian dài lắng đọng, hóa thành khối dầu người, biến thành

Trường Minh Đăng hình người!

Bị trấn áp vĩnh viễn ở đó, vĩnh viễn không được luân hồi.

Có thể thấy thủ đoạn tàn nhẫn, cách làm độc ác đến mức nào.

Mặc dù mọi người biết những người này chắc chắn đều là nô lệ, nhưng trong xã hội hiện đại, nơi mọi người đều bình đẳng, nhìn cảnh tế tự kinh hoàng như vậy, có chút khó chấp nhận.

Lúc này, Tiêu Long đã phổ biến kiến thức này cho mọi người.

Một số người lập tức nôn mửa.

Đặc biệt là cái nỗi đau khi những người đó bị biến thành Trường Minh Đăng hình người, chỉ khiến họ cảm thấy đỉnh đầu mình toát ra khí lạnh.

Quá đáng sợ!

Kiểu tế tự này, quả thực phản nhân loại!

Khi mọi người khó khăn lắm mới hoàn hồn, lại tìm kiếm nửa ngày, lục lọi khắp cả mộ thất tế tự, nhưng không tìm thấy chút vật phẩm tế tự nào, càng không nói đến vật bồi táng.

Cũng không tìm thấy mật thất nào.

Dường như ở đây chẳng có gì cả, ngoài những Trường Minh Đăng hình người kia!

Mọi người vô cùng khó hiểu, cũng vô cùng thất vọng.

Đặc biệt là Bàn Tử, phát hiện loay hoay nửa ngày mà không thu hoạch được gì, trong lòng hắn tắc nghẹn không nói nên lời.

Có người đề xuất: "Ở đây sẽ không có cơ quan ẩn giấu nào mà chúng ta chưa phát hiện ra sao?" "Đúng vậy, ở đây không thể chỉ có chừng đó thứ được!" "Nhưng tại sao chúng ta không tìm thấy?

Thậm chí ngay cả dấu vết cơ quan cũng không tìm thấy?" Mọi người đều với vẻ mặt chán nản.

Họ phát hiện một số ngôi mộ, căn bản không thể giải quyết được.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương nhìn Tiêu Long, nghiêm túc hỏi: "Long ca, em nhớ thuật cơ quan của anh cũng lợi hại, không biết anh có phát hiện ra gì không?" Vừa hỏi xong, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng, cả người đều có chút kích động.

Hết cách rồi, hy vọng cuối cùng chỉ có thể đặt vào Tiêu Long.

Lúc này, mọi người nhìn Tiêu Long cũng với vẻ mặt nghiêm trọng.

Nhưng nhanh chóng giãn ra.

Hắn nhìn xung quanh, lại nhìn mọi người, rồi cười hỏi: "Ở đây có cơ quan không?" "Chắc là có?" "Vậy cơ quan đó nên ở đâu?" Mọi người vội vàng lắc đầu.

Tiêu Long lườm một cái, thay đổi cách hỏi: "Vậy tôi đổi một cách tư duy, ở đây có gì?" "Có tế đài!" "Có gì nữa?" "Không phải…" Một số người thông minh lập tức nghĩ đến những thứ đó, với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía những Trường Minh Đăng hình người kia.

Rồi lắp bắp nói: "Cơ quan… sẽ không ở… trên những thứ đó chứ?" Tiêu Long gật đầu.

Mọi người không kìm được mà hít một ngụm khí lạnh.

Lúc này mọi người mới ý thức được.

Hóa ra vừa bước vào, mọi người đã bị hoàn cảnh ở đây làm cho bất ngờ.

Những Trường Minh Đăng tế tự hình người, khiến trong lòng mọi người vô cùng phản cảm.

Vì vậy, trong tiềm thức đều không muốn tiếp xúc với chúng.

Vì lý do này, những Trường Minh Đăng đó đã bị mọi người lãng quên.

Tiêu Long trước đây cũng vậy.

Nhưng sau khi loại bỏ tất cả những điều không thể, thì điều không thể nhất lại là điều có thể!

Mọi người đã hiểu.

Nhưng hiểu rồi cũng không có cách nào giải quyết, bởi vì họ phát hiện, trận cơ quan ở đây nằm ngoài nhận thức của họ.

Thế là mọi người không kìm được mà hướng ánh mắt về phía Tiêu Long.

Tiêu Long bất lực nhún vai.

Đã nhắc đến mức này rồi mà mọi người vẫn không thể giải quyết, xem ra chỉ có thể dựa vào hắn thôi.

Thế là, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Long sai chín người đứng sau chín cây Trường Minh Đăng hình người.

Dưới sự chỉ huy của Tiêu Long, họ đồng thời xoay những cây cột tế tự đó.

Kết quả nhanh chóng có hiệu quả.

Theo chỉ huy của Tiêu Long, điều chỉnh vị trí của vài cây cột.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người nghe thấy tiếng cơ quan nhẹ nhàng vang lên.

Mọi người lập tức kích động.

Long ca thực sự đã làm đúng rồi!

Quá lợi hại!

Lúc này, mọi người chấn động nhìn.

Những xác khô vốn đứng thẳng lưng quay về phía tế đài, trực tiếp quỳ xuống đất, đối mặt với tế đài.

Mấy người giúp đỡ bị dọa cho giật mình.

Cứ tưởng xác khô sống dậy chứ.

Sợ đến mức la hét ầm ĩ.

Nhưng nhanh chóng phát hiện ra điều khác biệt.

Khi những xác khô đó quỳ lạy, trên tế đài trước mặt mọi người, bắt đầu xuất hiện thay đổi.

Mặt đất bắt đầu nứt ra.

Sau một trận xoay chuyển quỷ dị, một lối đi ngầm, rõ ràng xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên mặt mọi người, lập tức xuất hiện nụ cười kích động!

Xong rồi!

Quả nhiên đã mở ra!

“Long ca, anh thực sự quá lợi hại!” “Long ca ca, anh quá đẹp trai!” “Quá bá đạo nha!

Không hổ là Long ca của tôi!” Mọi người reo hò.

Chương 435

An Lực Mãn, người vẫn luôn trốn ở một bên, lại một lần nữa bị chấn động.

Thực lực mạnh mẽ.

Sức mạnh vô song.

Và thuật cơ quan thần bí khó lường.

Người đàn ông này, có thứ gì mà anh ta không biết sao?

Hắn hít một hơi thật sâu.

Trong lòng An Lực Mãn đã khuất phục!

Những người khác thì càng khỏi nói.

Ngoài sự sùng bái ra, chỉ còn lại sự sùng bái!

Lúc này, mọi người ào ào xông lên.

Quả nhiên phát hiện bên dưới lối vào đó, thực sự có một thế giới khác.

Một cầu thang xoắn ốc, đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Mọi người nhìn nhau.

Dưới sự dẫn dắt của Giáo sư Trần và vài người, mọi người sốt ruột bước lên cầu thang xoắn ốc!

Khi mọi người theo cầu thang xoắn ốc đi xuống mộ thất bên dưới, họ đều bị mọi thứ trước mắt làm cho chấn động.

Bởi vì trước mắt họ là một quần thể lăng mộ khổng lồ, một kiểu mộ táng cổ xưa và bí ẩn mà tất cả chưa từng thấy bao giờ.

Cả không gian vô cùng rộng lớn, nhưng không quá xa hoa.

Tuy nhiên, cách bố trí lăng mộ quỷ dị, mang một phong cách văn hóa đặc sắc của các tiểu quốc cổ đại, trực tiếp khiến hai vị giáo sư kích động, cứ như thể đã phát hiện ra một bảo vật vô giá.

Họ chẳng màng nguy hiểm hay cơ quan cạm bẫy, vội vã xông tới, cẩn thận quan sát từng chi tiết nhỏ, hận không thể trực tiếp nhảy vào trong những quan tài đó.

Nhìn những Quỷ Động Văn rõ nét, nhìn những hoa văn điêu khắc thần kỳ… Giáo sư thì kích động, sinh viên cũng kích động.

Nhìn thấy vô số đồ tùy táng, Bàn Tử cũng kích động.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương, người trước đó vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, khi thấy lượng lớn Quỷ Động Văn ở đây cũng trở nên kích động.

Lão già An Lực Mãn cũng kinh ngạc nhìn xung quanh.

Đây thật sự là lần đầu tiên ông ta đến đây.

Nhưng ông ta lại nhớ đến một truyền thuyết.

Một truyền thuyết về một tiểu quốc dưới sự kiểm soát của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Một truyền thuyết về vị vương tử kỳ lạ duy nhất dám phản kháng sự kiểm soát của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Cô Mặc Prince!

Một kẻ kỳ quái và thần kỳ.

Kẻ duy nhất dám phản đối sự tồn tại của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nơi đây không có lăng mộ.

Bởi vì trong truyền thuyết, sau khi thất bại trong việc chống đối

Tinh Tuyệt Nữ Vương và thất bại trong cuộc ám sát, cả vương quốc đã bị Tinh Tuyệt Nữ Vương thôn tính trực tiếp, rồi diệt quốc!

Thậm chí có thể cả vương quốc đã hóa thành tro bụi.

Nhưng không phải vậy.

Ông ta đã nhìn thấy một số thứ ở đây.

Hơn nữa, cái truyền thuyết đó, e rằng là giả.

Nhưng dù sao đi nữa, nơi đây và Tinh Tuyệt Cổ Thành, quả thực có mối quan hệ muôn vàn.

Ông ta không biết.

Chấn động.

Đặc biệt là nhìn vẻ mặt bình thản của Tiêu Long, cứ như thể đã sớm biết rõ tình hình ở đây.

Trong lòng, ông ta lại cảnh giác thêm lần nữa.

Thậm chí ông ta còn cảm thấy, nếu Nữ Vương đối mặt với tên này thì liệu có thuận lợi không, e rằng cũng là một ẩn số.

Mặc dù trong truyền thuyết, Nữ Vương rất mạnh mẽ, nhưng đó cũng chỉ là trong truyền thuyết mà thôi.

Còn Tiêu Long, thiếu niên áo trắng trước mắt này, đó là thực lực thực sự, là loại đã được tận mắt chứng kiến.

Thế nên, An Lực Mãn bất giác, tâm thái đã thay đổi.

Trong khi mọi người đang cuồng hoan kích động, Tát Đế Bằng đột nhiên kinh hô: “Trời ơi!

Mau nhìn, ở đây có bích họa!” Một tiếng kinh hô thu hút ánh mắt của mọi người.

Sau đó, khi mọi người nhìn sang, không khỏi có chút chấn động.

Trên bức tường ẩn sau lớp bụi kia, ẩn hiện những bức bích họa tinh xảo.

Mọi người vội vã lau sạch bụi bẩn.

Từng bức bích họa tinh xảo nối tiếp nhau hiện ra trước mắt mọi người.

Cả bức bích họa toát lên vẻ hùng vĩ.

Trên đó vẽ những cảnh chiến đấu, và những cảnh tế lễ.

Giáo sư Trần và vài người không kìm được mà phân tích.

Càng phân tích, trong lòng càng chấn động.

Bởi vì họ phát hiện, nơi đây đã ghi chép lại một cách đầy đủ về sự tích của một vương tử từ một vương quốc cổ xưa.

Vị vương tử này, từng thuộc Cô Mặc Vương Quốc, một trong 36 tiểu quốc dưới trướng của vương quốc Tinh Tuyệt hùng mạnh.

Nhân vật trên bích họa, chính là Cô Mặc Prince.

Rồi dưới sự giải mã của Giáo sư Trần, một câu chuyện về sự phấn đấu, phản kháng, đấu tranh và sự cường đại của Cô Mặc Vương Quốc đã hiện ra trước mắt mọi người.

Đặc biệt là về thân phận của Cô Mặc Prince.

Trong bích họa, ông ta là hóa thân của Thần Thái Dương!

Đối tượng phản đối của ông ta là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đặc biệt là Tinh Tuyệt Nữ Vương được thể hiện trong bích họa, quả thực là một yêu quái.

Một yêu quái khủng khiếp vô cùng.

Ngay cả Cô Mặc Prince, hóa thân của Thần Thái Dương, với tư cách là thích khách cũng không ám sát thành công.

Ngược lại, đã khiến cả Cô Mặc Vương Quốc bị diệt vong!

Trên bích họa, có cả quá trình đó.

Nhưng đến cuối cùng, xuất hiện một số cảnh tế lễ.

Dường như Cô Mặc Prince đã nhận được Thần Khải, rồi sau đó mới có chuyện ám sát.

Cùng với từng bức bích họa được mọi người lau sạch, đến bức cuối cùng, tất cả đều chấn kinh.

"M* bố!

Chuyện quái quỷ gì thế này?!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, và trong lòng mọi người cũng đều chấn động.

Chương 436

Bởi vì mọi người nhìn thấy, một cách khó tin, trong cảnh tế lễ cuối cùng, họ thấy một bóng dáng quen thuộc, một khuôn mặt quen thuộc!

Điểm khác biệt duy nhất là trang phục!

Trong bức bích họa tế lễ cuối cùng, người mà Cô Mặc Prince quỳ lạy, mặc một bộ long bào màu vàng kim.

Phía sau ông ta, một con kim long khổng lồ đang cuộn mình.

Mọi người há hốc miệng.

Mãi lâu sau mới hoàn hồn.

Rồi không thể tin nổi mà quay đầu, nhìn về phía Tiêu Long cũng đang kinh ngạc!

“Long ca, chuyện gì thế này?!” “Hỏi tôi, tôi hỏi ai đây?!” “Nhưng bóng người được tế trên đó rõ ràng là anh mà!” “…” Tiêu Long im lặng.

Những người khác cũng im lặng.

Bởi vì người trên bức bích họa này, chính là Tiêu Long!

Y hệt!

Ngay cả giữa lông mày, cũng y hệt.

Nhưng đó là bích họa từ mấy nghìn năm trước!

Tiêu Long, vì sao lại xuất hiện trên bích họa từ mấy nghìn năm trước?

Là đối tượng mà một vương tử quỳ lạy!

Cộng thêm một số chuyện đã xảy ra trước đó, mọi người không thể nào bình tĩnh nổi về thân phận của Tiêu Long nữa!

Tương tự, Tiêu Long trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Anh thật sự không ngờ rằng hình ảnh trong bích họa lại có mình.

Anh hơi không rõ.

Đặc biệt là phần chú thích bên cạnh.

Chú thích được viết bằng Quỷ Động Văn.

Tiêu Long thực ra không nói cho mọi người biết.

Nhưng anh đã đọc hiểu.

Chỉ có bốn chữ: "Thánh Long Đại Nhân"!

Hình ảnh mà Cô Mặc Prince quỳ lạy, được gọi là "Thánh Long Đại Nhân"!

Danh xưng này không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Bởi vậy mới khiến Tiêu Long chấn động nhất.

Trời ạ, Thánh Long Đại Nhân đã luôn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, lại chính xác là bộ dạng của anh.

Mặc dù là một sự trùng hợp vô cùng lớn, nhưng có lẽ điều đó đã giải thích được vì sao, một số người khi nhìn thấy anh, lại quỳ lạy!

Chưa kịp để Tiêu Long hoàn hồn, trong đầu anh vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. *«Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã tìm thấy tượng Thánh Long, thưởng: độ thiện cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương tăng 40%!»* Chỉ một âm thanh nhắc nhở đơn giản, lại một lần nữa khiến Tiêu Long chìm vào suy tư.

Anh trở nên vô cùng tò mò về "Thánh Long Đại Nhân" này và thân phận của mình.

Rốt cuộc là chuyện gì, xem ra chỉ có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương, và hồi sinh bà ta, có lẽ mới có thể tìm hiểu đến cùng.

Mọi người không im lặng lâu, rồi cũng hoàn hồn.

Nhưng có người vẫn không tin.

Có người thậm chí còn cho rằng mọi người đang ở trong ảo cảnh.

Nhưng nếu một người thấy giống Tiêu Long, hai người thấy cũng giống, tất cả mọi người đều thấy y hệt, vậy thì có gì đó không đúng.

Vương Bàn Tử không kìm được hỏi: "Không phải tất cả chúng ta đều bị trúng ảo cảnh, cùng một ảo cảnh chứ?" "Nếu không thì Long ca làm sao mà xuất hiện trong bức tranh mấy nghìn năm trước được?

Không khoa học tý nào!" "À, Long ca, kiếp trước không phải một nhân vật lớn nào đó ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc chứ?" Mọi người bắt đầu đoán mò, thậm chí còn đưa ra giả thuyết trọng sinh.

Nhưng không thể như vậy được, thực sự là quá quỷ dị, khó mà giải thích được.

"Tôi nghĩ anh Tiêu Long phải là người ngoài hành tinh chứ!

Nhìn trên bích họa kìa, người ta là một vương tử mà còn quỳ lạy Long ca, rõ ràng là một lễ tế cực kỳ cung kính!" Tát Đế Bằng cũng vẻ mặt khó dò.

Mọi người đều cảm thấy không phải là không có khả năng.

Dù sao thì trong một số truyền thuyết cổ Ai Cập, một số người ngoài hành tinh đã đến cổ Ai Cập, rồi truyền thụ một số kỹ năng, giúp họ thoát khỏi sự ngu muội và bước lên con đường văn minh.

"Người ngoài hành tinh cái gì mà người ngoài hành tinh, nói linh tinh!" Tiểu Diệp Tử bên cạnh lập tức không vui, suýt chút nữa xông lên đánh Tát Đế Bằng một trận.

Tát Đế Bằng sợ đến mức vội vàng chạy trốn, ẩn sau Tuyết Lỵ Dương.

"Nhưng mà cũng quá trùng hợp rồi chứ?

Nếu không thì giải thích thế nào đây?" Mọi người vẻ mặt mờ mịt.

Tiêu Long bất đắc dĩ nhún vai, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Chắc là trùng hợp thật thôi, chứ không thì tôi cũng chẳng biết là tình huống gì nữa." Mọi người cũng bất đắc dĩ.

Thấy Tiêu Long không giả ngu, họ đành phải bỏ qua.

Nhưng trong lòng mỗi người, càng thêm tò mò về thân phận của Tiêu Long.

Ngay cả Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng không thể không đánh giá lại người bạn này.

Dù sao thì từ chuyến đi Dã Nhân Câu lần trước, sự thay đổi của anh ta thực sự quá khó lường.

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương, cũng càng thêm tò mò về thân phận của Tiêu Long.

Bất kể là những hành vi trước đây của Tiêu Long, hay những lời anh nói.

Tất cả đều khiến cô bé suy nghĩ liên tục.

Mặc dù không thể tin Tiêu Long có năng lực kinh thiên động địa như vậy, nhưng cô có thể khẳng định.

Tiêu Long chắc chắn không phải người phàm.

Nhất định có mối quan hệ mật thiết với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nghĩ đến đây.

Tuyết Lỵ Dương không những không lo lắng, mà ngược lại còn có

thêm một chút cảm giác thân thiết.

"Có lẽ câu chuyện trước đây là thật, ở một thế giới khác có một 'tôi' khác." Tuyết Lỵ Dương tự an ủi mình như vậy trong lòng, rồi nhanh chóng theo kịp đoàn người.

Không thể tìm hiểu rõ tình hình của Tiêu Long, mọi người đành tiếp tục thám hiểm.

Quả nhiên tìm thấy một vài mật thất nhỏ.

Nhưng trong mật thất, không có gì khác.

Chỉ có một lượng lớn bích họa.

Sau khi Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc cùng vài người giải mã.

Mọi người đã biết được một số điều liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Là người của Quỷ Động tộc, Hồ Ba Nhất không nhịn được hỏi: "Nghe ý cô Dương, Tinh Tuyệt Nữ Vương là một nữ vu rất mạnh, nhìn một cái là có thể khiến người khác biến mất, chuyện này hơi không thể nào đúng không?" "Chắc chắn là giả!

Nhìn một cái là khiến người khác biến mất, trên đời làm gì có người như vậy?

Thần tiên cũng không làm được đâu." Vương Bàn Tử vẻ mặt hoàn toàn không tin.

Chương 437

“Tôi cũng chỉ suy đoán dựa trên một số ghi chép trong truyền thuyết của gia tộc, nhưng những điều này chắc chắn không phải vô căn cứ, nên chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút.” Tuyết Lỵ Dương nói, nhắc nhở.

“Vậy là dựa vào những thứ gì mà cô suy đoán vậy?” Hồ Ba Nhất tiếp tục truy hỏi.

“Cha tôi cũng là một giáo sư khảo cổ, Giáo sư Trần chắc biết, tôi từng đọc một số ghi chép trong sách.” “Liên quan đến ghi chép bằng tiếng Tây vực, trong đó có câu chuyện về Tinh Tuyệt Nữ Vương.” “Chuyện gì cơ?” Vương Bàn Tử nhướng mày hỏi.

Tuyết Lỵ Dương im lặng một lát, rồi sắp xếp ngôn ngữ và nói: “Truyền thuyết kể rằng trong sa mạc có một thành phố cổ, người dân ở đó đều sống dưới lòng đất, và đều sở hữu một sức mạnh thần kỳ, phàm là người bị họ nhìn vào mắt đều sẽ bị khống chế.” “Vua của thành phố này rất mạnh, có sức mạnh kinh khủng nhất, thậm chí chỉ một cái nhìn có thể khiến người khác biến mất, đó là Tinh Tuyệt Vương Quốc!” “Trải qua mấy nghìn năm truyền thừa, ngày nay, vương quốc xuất hiện một nữ vương, là người mạnh nhất trong các vị vua từng cai trị, tương truyền mắt của nữ vương có thể giao tiếp với Minh Giới.” “Thậm chí có thể triệu hồi Tử Thần, nên nghe nói chỉ cần bị nhìn, người đó sẽ trực tiếp bị hút mất hồn phách, xuống địa phủ biến thành cô hồn dã quỷ.” “Còn những thân xác không hồn đó, sẽ trở thành con rối của nữ vương, vĩnh viễn bảo vệ sự an toàn của nữ vương.” “…” Nghe xong câu chuyện này, mọi người đều im lặng.

Thực sự là có chút không thể tin nổi.

Dù sao thì nó còn liên quan đến cả Minh Giới.

Chắc chắn chỉ là chuyện thần thoại.

Nhưng bây giờ lại kết hợp với biểu hiện và thực lực trước đó của Tiêu Long, cộng thêm những bức bích họa quỷ dị này.

Thế giới này dường như đang chuyển biến theo một hướng mà mọi người không nhận ra.

"Vậy nên tôi mới nói Tinh Tuyệt Nữ Vương là một nữ vu sở hữu năng lực nguyền rủa mạnh mẽ!" "Giống như Nữ Vương Medusa trong thần thoại cổ đại phương Tây, chúng ta phải cẩn thận đôi mắt đó." "Ý cô là bà ta vẫn còn sống sao?" Có người lập tức không giữ được bình tĩnh.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương chọn cách im lặng.

Một số người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nhưng họ cũng cảm thấy không phải là không có khả năng.

Dù sao thì mấy ngày nay họ đã chứng kiến quá nhiều chuyện quỷ dị rồi.

Ngay cả khi Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chết, e rằng cũng sẽ để lại một số thủ đoạn đáng sợ.

Mục tiêu của mọi người lần này, chính là ngôi mộ cổ của bà ta.

"Vậy kết cục cuối cùng thế nào?" Tiểu Diệp Tử không nhịn được hỏi.

Mọi người cũng tò mò không thôi.

Vì Tinh Tuyệt Nữ Vương lợi hại như vậy, Tinh Tuyệt Vương Quốc mạnh mẽ như vậy!

Vậy tại sao nó lại bị diệt vong?

Và tại sao hậu thế lại không có nhiều ghi chép về nó?

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói: "Trong truyền thuyết, nữ vương này cũng rất tàn bạo, có ham muốn kiểm soát cực kỳ mạnh mẽ, muốn bất cứ ai dưới trướng cũng phải tuân theo mệnh lệnh của mình, hành sự theo ý mình." "Vì vậy, bà ta đã áp dụng chế độ thống trị hà khắc, khiến quần thần, thần dân, bách tính, nô lệ đều phải tôn thờ bà như thần." "Phàm là ai dám phản đối, đều bị tru diệt cả tộc!

Nhưng sự áp bức thực sự quá tàn khốc, sau đó dưới sự lãnh đạo của Cô Mặc Prince, một số tiểu vương quốc đã liên minh nổi dậy." "Mặc dù cuối cùng thất bại, nhưng cũng khiến Tinh Tuyệt Vương Quốc phải chịu một cái giá lớn, sau đó Tinh Tuyệt Vương Quốc dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người." "Còn về kết cục cuối cùng của Tinh Tuyệt Vương Quốc, không ai biết.

Nhưng có lời đồn, nó đã gặp phải thiên tai khủng khiếp, sau đó toàn bộ bị chôn vùi dưới lòng đất!" "Nhưng cũng có người nói nó đã chọc giận thiên thần, rồi bị thần tiên tiêu diệt." "…" Mọi người lại một lần nữa im lặng.

Lúc này An Lực Mãn, người vẫn im lặng nãy giờ, đứng lên.

"Bên tôi cũng có một kết cục khác." "Kết cục khác?" "Trong truyền thuyết, Cô Mặc Prince năm đó không chết hẳn, sau khi ám sát thất bại đã trốn về." "Sau đó ông ta đã thành lập một liên minh, trăm năm sau, cháu của ông ta lên ngôi, vừa hay gặp phải một trận bão cát ngàn năm có một, cảm thấy đây là cơ hội, liền đột kích Tinh Tuyệt Vương Quốc, cuối cùng tàn sát vương thành!" "Nhưng khi chuẩn bị phá hủy lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trận bão cát ngàn năm có một đã đến sớm hơn dự kiến, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ vương thành, bao gồm cả lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Sau khi kết cục câu chuyện này được đưa ra, sắc mặt mọi người không khỏi biến

đổi.

“Tôi cảm thấy kết cục này có lẽ là thật đó!

Hơn hẳn mấy cái chuyện thần thần quái quái trước đó, thực tế hơn nhiều!” Tiểu Diệp Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc, những người khác cũng không nhịn được gật đầu.

“Vậy tiếp theo làm gì đây?” Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Mọi người nhìn về phía Tiêu Long, chỉ có thể chờ đợi sự chỉ thị của anh.

“Mở quan tài!” “Cái gì?

Không được, tuyệt đối không được!” Vừa nghe Tiêu Long muốn mở quan tài, phá hoại ngôi mộ quốc bảo bên trong, Giáo sư Trần và một vài người khác lập tức phản đối.

“Nếu như trong quan quách có khả năng tìm thấy manh mối liên quan đến Tinh Tuyệt Vương Quốc thì sao!” “…” Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tiêu Long, Giáo sư Trần và những người khác nhìn nhau.

Mặc dù trong lòng rất không muốn.

Họ cảm thấy tin cậy không thể làm như những tên đạo mộ tặc được.

Nhưng sau khi cân nhắc tầm quan trọng của nơi này và tầm quan trọng của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Họ đã chọn cái sau.

Vì Tinh Tuyệt Cổ Thành quý giá hơn, vậy thì hy sinh nơi này cũng được!

Thế là, dưới sự giúp đỡ của Tiêu Long, Vương Bàn Tử vui vẻ dẫn vài người mở quan quách ra.

Lần này không có xảy ra thi biến gì cả.

Điều này khiến Tiểu Diệp Tử vô cùng không cam lòng.

Bởi vì trong quan quách, không có gì cả.

Ngoại trừ một bản đồ.

Nhưng sau khi nhìn bản đồ này, Giáo sư Trần và những người khác kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên.

"Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Thung lũng núi Trát Cách Lạp Mã, nơi Tinh Tuyệt Cổ Thành tọa lạc!

Chúng tôi cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" "Nhìn kìa, đây hẳn là sông ngầm Tư Độc, và đây hẳn là núi Ma Quỷ!

Nó cuối cùng cũng khớp với bản đồ trước đây của tôi rồi!" Hai lão già kích động không thôi.

Nắm lấy tay Tiêu Long, họ gần như muốn khóc vì xúc động.

"Đồng chí Tiêu Long à, thực sự quá cảm ơn cậu, nếu không có cậu dẫn đường, tôi thực sự… không biết làm sao nữa!

Quá lợi hại!" "À!

Tôi cảm thấy tự hào vì đất nước có một nhân tài như cậu!" Đồng thời, mắt Tuyết Lỵ Dương cũng đỏ hoe, kích động không thôi.

"Long ca, cảm ơn anh, nếu có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự, giải quyết phiền phức trên người em, em sẽ cảm ơn anh!

Nhất định sẽ cảm ơn anh!" Tiêu Long không mảy may quan tâm đến lời cảm ơn của người khác.

Vì anh chưa có thu hoạch thực tế nào cả.

Nhưng với Tuyết Lỵ Dương thì khác.

Chuyện này về sau có thể phát triển thêm.

Chờ mọi việc xong xuôi, rồi thăng hoa tình bạn cách mạng cũng không phải là chuyện không thể.

Đó mới là lợi ích thực tế.

Mấy lão già thối đó hiểu cái gì?

Sau khi không còn chuyện gì khác, Giáo sư Trần cho vài sinh viên ghi chép và chụp ảnh các bức bích họa ở đây.

Những người còn lại thì quay về nghỉ ngơi.

Sau khi trở lại miệng giếng cổ, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi.

Chờ sáng mai trời vừa hửng, họ sẽ lập tức xuất phát.

Dựa theo bản đồ, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng vào ban đêm, Tiêu Long đột nhiên tỉnh giấc.

Rồi anh vỗ vỗ Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bên cạnh.

Ba người lén lút rời đi, tiến vào bóng tối.

Cứ như thể đã bàn bạc từ trước.

Họ lén lút đến bên cạnh giếng cổ.

Rồi hai người canh gác, còn Tiêu Long một mình nhanh chóng đi vào trong giếng cổ.

Chương 438

Sau khi Tiêu Long xuống, hai người ở trên lén lút trao đổi với nhau!

“Long ca sẽ vơ vét được bao nhiêu lợi lộc đây?” “Chắc chắn là một đống lớn rồi.” “Long ca lợi hại thật!

Đúng là lừa được mấy lão già kia rồi.” “À, năng lực của A Long mạnh quá, sớm biết mấy lão già này không thể để mọi người mở quan tài, nên đã lén lút làm chút trò.” “Hắc hắc!

Nếu để mấy lão già đó biết bản đồ trước đó là Long ca cố ý sắp đặt, không biết có tức điên lên không?” “Cái đó còn phải xem trong quan quách thật sự có đồ tốt không nữa!” “Cũng đúng!

Không nên có đồ tốt, dù sao cũng chỉ là một lăng mộ của vương tử thôi, lại còn chôn cùng với vợ của ông ta nữa chứ!

Mộ đôi hai tầng cũng rất hiếm thấy.” “Thôi được rồi, đừng nói nữa, canh gác cẩn thận, đừng để người khác phát hiện.” “Được, được!” “…” Hai người im lặng.

Một người quan sát tình hình dưới giếng, một người quan sát xung quanh.

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý.

Cùng lúc đó, Tiêu Long ở dưới.

Thực ra Tiêu Long đã dự đoán trước rằng mấy lão giáo sư đó không thể nào cho phép phá hủy đồ vật bên trong.

Vì vậy anh đã lén lút chuẩn bị kế hoạch từ trước.

Đặc biệt là khi Tiêu Long nhìn thấy ngôi mộ đặc biệt của Cô Mặc

Prince, anh biết bên trong có một quan quách hai tầng, nên mới có cảnh tượng vừa rồi.

Vậy nên thứ Tiêu Long mở ra chỉ là tầng đầu tiên mà thôi.

Không phải quan quách thật sự.

Quan quách thật sự được giấu ở dưới.

Thực tế, đó cũng là một thủ đoạn chống trộm cổ xưa.

Dùng bảo vật ở tầng trên để che giấu thi thể chủ nhân ngôi mộ thật sự ở dưới.

Có vẻ lần này rất thành công.

Anh đã lừa được phần lớn mọi người.

Ngay cả Giáo sư Trần, người đã chìm đắm trong khảo cổ học bao năm, cũng không phát hiện ra vấn đề.

Đáng tiếc là gặp phải Tiêu Long, nên định sẵn là phải "hoàn đản".

Lúc này, Tiêu Long đến trung tâm tế đài, mở ra một lối đi dẫn đến chủ mộ thất.

Nhìn thấy quan quách bên ngoài đã được khôi phục, anh cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Sau đó nhanh chóng bắt đầu hành động.

"Để tôi xem nào, bên dưới đã giấu bao nhiêu bảo bối, và giấu bao nhiêu bí mật!" Tiêu Long lẩm bẩm, sau khi mở tầng quan quách đầu tiên, anh không dừng lại.

Nhanh chóng.

Từ trong quan quách lớn bên ngoài, lại xuất hiện một quan quách bí ẩn.

Nhìn thấy thứ này, Tiêu Long mỉm cười.

“Quả nhiên không sai, tìm thấy rồi!” Mở quan tài ra, đập vào mắt là hai bộ xác khô.

Quả nhiên đúng như truyền thuyết.

Song táng vợ chồng!

Trong thời cổ đại không dễ dàng gì, nếu người phụ nữ không có thân phận tôn quý, căn bản không đủ tư cách được chôn cất ở đây.

Điều này cho thấy Cô Mặc Prince không hề đơn giản.

Anh nhanh chóng phát hiện ra một số vật phẩm tùy táng.

Mặc dù không nhiều, nhưng đều vô cùng độc đáo và quý giá!

Tiêu Long không chút khách khí cuỗm đi tất cả.

Cuối cùng, Tiêu Long nhìn thấy một sợi dây chuyền treo trên cổ nữ thi.

Và một viên châu mắt trong tay Cô Mặc Prince.

Thần sắc anh không khỏi ngưng lại.

Đồ tốt!

Thứ liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, vô cùng quý giá.

Tiêu Long vội vàng lấy xuống.

Lúc này, hai bộ thi thể bắt đầu nhanh chóng thi biến.

Sức mạnh không ngừng tăng lên.

Đáng tiếc là đối mặt với Tiêu Long, tất cả đều vô dụng.

Sự nghiền ép giữa lực lượng linh hồn.

Anh trực tiếp nuốt chửng sợi linh hồn lực cuối cùng.

Những thi thể đang đột biến nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Thoáng chốc hóa thành một đống tro bụi.

Trong tay Tiêu Long, xuất hiện hai bảo vật.

Đồng thời, âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu anh. *«Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Vòng cổ Tinh Tuyệt Nữ Vương, độ thiện cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương tăng 10%!»* *«[Vòng cổ Tinh Tuyệt Nữ Vương]: Vòng cổ mà Tinh Tuyệt Nữ Vương yêu thích nhất khi còn sống, bị thị nữ bên cạnh trộm đi, khiến sức phòng ngự của bà ta không còn hoàn hảo.

Đây là một trong những vật phẩm quan trọng để hồi sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương, xin Túc Chủ hãy cẩn thận bảo quản!»* Mắt Tiêu Long mở to.

Trong đầu anh không khỏi hiện ra một kịch bản máu chó.

Anh liếc nhìn vị trí thi thể nữ bên cạnh Cô Mặc Prince lúc trước.

Khóe miệng không khỏi giật giật.

“Con nhỏ này, không phải là thị nữ của Tinh Tuyệt Nữ Vương chứ?

Trộm vòng cổ của người ta, tặng cho tình lang, rồi mới có chuyện ám sát sau đó?

Kết quả là vì lý do này mà Tinh Tuyệt Nữ Vương bị trọng thương?” Tiêu Long xoa cằm, cảm thấy khả năng này khá cao.

Đồng thời, anh nhìn sang một bảo vật khác.

Một viên châu mắt.

Nhưng không phải thật.

Được làm từ một loại bảo thạch.

Hơi giống minh châu.

Nhưng Tiêu Long cảm thấy như thể nó được làm từ thiên thạch.

Điều quan trọng nhất là nó được khắc thành một viên châu mắt.

Viên mắt này Tiêu Long rất quen thuộc.

Nó tương tự hoặc y hệt Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

Chỉ là trước đây Tiêu Long có được là Tinh Tuyệt Chi Nhãn được vẽ trên một miếng ngọc bội, là một mặt phẳng.

Còn đây là một viên châu mắt lập thể.

Khi âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu, Tiêu Long biết cơ hội đã đến.

Chương 439

*«Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Tinh Tuyệt Chi Nhãn, có thể tiến hành dung hợp, dung hợp thành Thần Khí: Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Có dung hợp không?»* *«[Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương]: Thần Khí, sở hữu sức mạnh quỷ thần khó lường, có thể nhìn thấu mọi ảo cảnh, ẩn chứa năng lực đặc thù.»* "Dung hợp!" *«Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã hoàn thành dung hợp hai phần Tinh Tuyệt Chi Nhãn, thành công hợp thành Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, kích hoạt lực lượng linh hồn bên trong, có thể nuốt chửng và dung hợp với Đồng Hoàng Kim, nâng cao năng lực mắt của Túc Chủ.»* "Nuốt chửng!" Mắt Tiêu Long sáng lên, đúng vậy, Đồng Hoàng Kim đối với việc nâng cao năng lực càng ngày càng ít.

Không ngờ lại nhanh chóng có được một đồng thuật mạnh hơn. *«Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã nuốt chửng Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, dung hợp một sợi linh hồn lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Đồng Hoàng Kim bắt đầu tiến hóa.»* *«Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Đồng Hoàng Kim Thần Cấp, có thể nhìn thấu mọi ảo cảnh, và nhận được năng lực đặc thù: Khôi Lỗi Linh Hồn!»* *«[Khôi Lỗi Linh Hồn]: Khi kỹ năng được kích hoạt, có thể khống chế tối đa mười sinh vật biến thành Khôi Lỗi Linh Hồn ở nơi tầm mắt hướng tới, hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Túc Chủ!»* Mắt Tiêu Long không khỏi mở lớn.

Đồ tốt thật!

Kỹ năng này quả thực quá ngầu!

Anh không khỏi nhớ đến những truyền thuyết mà Tuyết Lỵ Dương kể trước đó.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có một đôi mắt có thể khống chế người, bây giờ xem ra đó chính là loại năng lực này.

Ảnh hưởng của nó thực sự có thể đạt được.

Thật thoải mái!

Không biết có bao nhiêu hạn chế.

Nhưng ít nhất với quái vật chắc chắn có thể.

Cụ thể thì cần phải thử nghiệm.

Lúc này, Tiêu Long lại nhận được một nhắc nhở từ hệ thống.

Nhìn viên mắt trong tay đã hóa thành một viên đá màu sắc bình thường, anh cẩn thận cất nó đi.

Bởi vì món đồ này, theo ý của hệ thống, là bảo vật quan trọng nhất để mở quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nó cũng có thể là chìa khóa.

Điều này khiến Tiêu Long không khỏi cảm thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương có lẽ đã bị phong ấn.

Người này, e rằng chính là Thánh Long Đại Nhân kia.

Và người giống anh ta.

Không chừng.

Tất cả các cơ quan được thiết kế.

Chỉ là người này rốt cuộc là ai, Tiêu Long lại cảm thấy mơ hồ.

Anh từng nghĩ có lẽ là thủ hạ của Tinh Tuyệt Vương.

Giờ nhìn lại, e rằng không đơn giản như vậy.

Thánh Long Đại Nhân này quá bí ẩn rồi.

Nếu không phải ở một thế giới Đạo Mộ khác, Tiêu Long còn nghĩ hẳn là Vương Tàng Hải đã sắp đặt mọi chuyện.

Thánh Long Đại Nhân đó, rốt cuộc là ai đây?

Tiêu Long chìm vào suy tư.

Rời khỏi mộ thất, Tiêu Long khôi phục mọi thứ như cũ.

Sau đó lén lút quay trở lại.

Nhanh chóng đến miệng giếng.

Xuất hiện trước mặt Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Thấy Tiêu Long xuất hiện, Vương Bàn Tử lập tức kích động.

Đã mười mấy phút rồi.

Anh ấy ra rồi.

Hiệu suất cũng quá nhanh đi.

Thế là không nhịn được hỏi: "Long ca, có lấy được bảo bối nào không?" Tiêu Long trong lòng đột nhiên khẽ động, sau đó giả vờ thất vọng.

"Haizz, tôi đoán sai rồi, quan quách bên dưới cũng trống không, chẳng có gì cả." "Hả?

Chẳng có gì ư?!

Không thể nào, Long ca, anh chắc chắn lừa tôi!" Giọng Vương Bàn Tử cao thêm ba phần.

"Lừa anh làm gì?

Nếu không thì tôi ra nhanh thế được à?" "…Tôi!

Tôi… tôi phí công vô ích rồi sao?" Vương Bàn Tử vẻ mặt không cam lòng, đấm ngực dậm chân.

Lúc này, Tiêu Long và Hồ Ba Nhất bật cười.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy không đúng.

Rồi anh ta lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt u oán nhìn Tiêu Long.

"Long ca, anh trêu tôi!" "Ha ha ha!" Hai người không nhịn được cười phá lên.

Nhanh chóng bịt miệng lại.

Sau khi thấy xung quanh không có ai, họ bắt đầu lén lút chia chác.

Rồi khi Tiêu Long lấy ra một đống bảo bối tùy táng, miệng Vương Bàn Tử suýt nữa thì cười ngoác ra.

Sau khi chia bảo bối, Tiêu Long khẽ nói: "Mấy đứa mau về nghỉ ngơi đi, ngày mai có lẽ sẽ có một trận đánh khó nhằn đấy, hiểu không?" "Vâng!" Hai người liên tục gật đầu.

Nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Trở về lều trại.

Chỉ là Tiêu Long vừa mới về đến lều, đột nhiên anh sửng sốt.

Bởi vì Tiểu Diệp Tử đã chui vào lúc nào không hay.

Rồi cô bé nhìn Tiêu Long đột ngột xuất hiện từ bên ngoài.

"Long ca ca, anh đi đâu đấy?" Diệp Nhất Tâm vẻ mặt uy hiếp, như thể nếu Tiêu Long không nói thật, cô sẽ tố cáo anh.

"À, không làm gì cả, ra ngoài đi vệ sinh thôi." "Lừa em!

Em biết rồi, được lắm, không dẫn em đi, chắc chắn là không tin em!

Em sẽ đi mách…" Nhưng lời cô bé chưa nói hết.

Trực tiếp bị Tiêu Long bịt miệng lại.

Rồi anh ôm chặt cô vào lòng.

Mặc cho cô bé giãy giụa cũng vô ích.

Tiêu Long cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Con bé này không biết nặng nhẹ gì cả.

Không chừng lại ngốc nghếch đi tố cáo thật.

Nhưng Tiêu Long không thấy.

Chương 440

Trong mắt Tiểu Diệp Tử lóe lên một nụ cười ranh mãnh đắc ý.

Ngay sau đó, cô bé quay người ôm chặt Tiêu Long, rồi cưỡng ép chui vào trong chăn.

"…" Cô bé không thèm quan tâm Tiêu Long đã làm gì.

Chỉ biết rằng, Long ca đêm nay là của cô bé.

Không thể chờ đợi được nữa rồi.

Kể từ lần trước, cô bé đã biết mùi vị rồi.

Thực sự có chút không chịu nổi nữa.

Đêm, càng sâu hơn!

Sáng sớm ngày thứ hai.

Mọi người đã nóng lòng chờ đợi!

Đặc biệt là Giáo sư Trần và một vài người khác càng thêm tích cực.

Đồ đạc đã được thu dọn từ tối qua.

Vì vậy, sau khi ăn vội vàng một chút gì đó, họ lập tức lên đường, tiếp tục tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dựa theo bản đồ, mọi người đều nóng lòng.

Cát vàng mênh mông.

Dưới sự chỉ huy của An Lực Mãn, mọi người nhanh chóng hành động theo bản đồ.

Không lâu sau.

Giáo sư Trần không nhịn được cho sinh viên của mình chạy đến hỏi An Lực Mãn: "Lão gia tử, đi xa như vậy rồi, sao vẫn là một vùng sa mạc đen kịt thế này?" Dường như vì bị nghi ngờ năng lực chuyên môn, An Lực Mãn lập tức không vui.

Ông ta nhìn sinh viên đó với vẻ mặt bất mãn nói: "Nơi đây là sâu trong sa mạc đen, ít người đặt chân tới, tôi cũng chỉ mới đến đây vài lần thôi, có gì mà không được?" "Không được ư?" "Không phải lần này có thêm Tiêu Long tiểu huynh đệ à, tin tôi đi, nhất định sẽ rất thuận lợi, cứ yên tâm đi." "…" Học sinh đó lập tức im lặng.

Cậu ta liếc nhìn Giáo sư Trần, rồi ngoan ngoãn quay về.

An Lực Mãn hừ lạnh một tiếng.

Nhưng trong lòng ông ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông hiểu.

Mấy nhà khảo cổ học này thực sự kích động không chịu nổi.

Nếu không tìm thấy địa điểm nữa, e rằng họ sẽ tức điên lên mất.

Nhưng nơi đây quả thực là một trong những khu vực nguy hiểm nhất trong sa mạc.

Thực sự ít người đến.

Hai lần trước ông ta cũng không dám đi sâu vào.

Dù sao ông ta cũng chỉ là một người bảo vệ bên ngoài.

Không có cách nào tiếp xúc với những thứ đó.

Nơi đây thực sự nguy hiểm.

Nhưng lần này thì khác.

Trong đội ngũ có một Tiêu Long vô cùng mạnh mẽ.

Người này nắm giữ bản đồ vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Quan trọng nhất là Tiêu Long dường như biết thân phận của anh ta.

Không thể không cẩn thận.

Cũng không thể không thành thật trên đường.

Cứ thế đi bộ hai ngày.

Mọi người cuối cùng cũng tiến gần đến dãy núi quen thuộc mà trước đây họ chỉ nhìn thấy từ xa ở phía núi Đen.

Thứ được đánh dấu trên bản đồ.

Núi Trát Cách Lạp Mã!

Nơi Tinh Tuyệt Cổ Thành nằm ở trong thung lũng của núi Trát Cách Lạp Mã.

Nhìn thấy núi Trát Cách Lạp Mã ngay gần trong gang tấc, mọi người cuối cùng cũng kích động.

Họ không tự chủ được mà tăng nhanh bước chân.

Nhưng vào mùa gió mạnh, bão cát đen thường xuyên xảy ra.

Mặc dù không đáng sợ như lần đầu gặp phải, nhưng bầu trời cũng đen kịt, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Họ đành phải giảm tốc độ tiến lên.

Sau ba ngày trường chinh lặn lội, cuối cùng mọi người cũng đến được chân núi.

Lúc này, Vương Bàn Tử và vài người đi đầu mở đường đột nhiên kêu lên.

Dường như họ đã gặp phải điều gì đó khủng khiếp.

Tiếng kêu cứu mang theo sự sợ hãi.

“Long ca cứu mạng!” “Cứu mạng, Long ca ca!” Sắc mặt Tiêu

Long và vài người khác thay đổi.

Bóng dáng Tiêu Long lập tức lóe lên.

Anh trực tiếp đến chỗ Tiểu Diệp Tử và vài người khác.

Quả nhiên phát hiện ra.

Diệp Nhất Tâm và Vương Bàn Tử cùng vài người dẫn đội đã lọt vào bãi cát lún.

Nửa người đã bị chôn vùi trong đó.

Hai người rất cẩn thận, không dám cử động bừa bãi.

Nhưng mấy kẻ xui xẻo khác thì không ngừng giãy giụa.

Đặc biệt là Tát Đế Bằng, kẻ đi theo sau mông Vương Bàn Tử, không ngừng giãy giụa.

Kết quả là bây giờ càng lún sâu hơn.

"Đừng có cử động lung tung, đừng giãy giụa, không thì lát nữa tôi cũng không cứu được đâu!" Tiêu Long tức giận mắng lớn một tiếng, cơ thể mấy người đó lập tức cứng đờ, không dám cử động nữa!

Chỉ là vẻ mặt kinh hoàng trên mặt họ vẫn không hề biến mất.

Bởi vì họ nhìn thấy rõ ràng.

Những người đó đang không ngừng bị cát lún nuốt chửng!

Mặc dù họ biết rằng không thể cử động lung tung trong cát lún.

Nhưng khi thực sự đối mặt với tình huống này, cơ thể họ không thể kiểm soát được!

Vẻ mặt kinh hoàng trên mặt càng ngày càng đậm.

Một số người khác muốn giúp đỡ.

Trực tiếp bị An Lực Mãn ngăn lại.

Bởi vì mọi người đều biết.

Nhiều người cũng chẳng có tác dụng gì.

Chương 441

Ngược lại còn kéo theo người khác nữa.

Xem ra chỉ có thể trông cậy vào Tiêu Long có giúp được không thôi.

Những người khác chỉ có thể phụ trợ.

Lúc này, Tiêu Long trực tiếp ném cho Tiểu Diệp Tử một sợi Thoán Thiên Thằng.

Cô bé trực tiếp buộc chặt vào người, hai người nhìn nhau.

Tiêu Long ném đầu còn lại cho những người khác.

"Lát nữa nghe lệnh tôi, dùng hết sức mà kéo, hiểu không?" "Hiểu!" Rồi Tiêu Long quay người nói với Diệp Nhất Tâm: "Khi tôi ra tay, em cũng phải dốc toàn lực, hiểu không?" "Vâng Long ca ca!" Tiêu Long liếc nhìn mấy kẻ đang lo lắng kia.

Không để ý, rồi bắt đầu đếm ngược.

"3!" "2!" "BÙM!" Tiêu Long đấm một quyền xuống cạnh Tiểu Diệp Tử.

Trực tiếp làm nổ tung một cái hố lớn ở bãi cát bên cạnh.

Đồng thời, Tiểu Diệp Tử dốc toàn lực vùng ra ngoài.

Hồ Ba Nhất và vài người khác, dốc toàn lực kéo ra.

Trong một thoáng.

Tiểu Diệp Tử trực tiếp bị kéo ra ngoài.

Hạ cánh an toàn.

Không có vấn đề gì lớn.

Dù sao sức mạnh của cô bé cũng ở đó.

“Long ca, mau cứu tôi!” “Long ca…” “Đừng ồn!

Ai mà lắm lời nữa thì tôi cứu người đó cuối cùng!” Tiêu Long bực mình mắng một câu.

Mấy người kia lập tức ngậm miệng!

Chỉ có thể cầu nguyện trong lòng Tiêu Long sẽ cứu mình trước.

Lúc này, Tiểu Diệp Tử cũng gia nhập vào đội ngũ.

Cùng Tiêu Long cứu người.

Có sự phối hợp của cô bé trước đó.

Hai người nhanh chóng bận rộn, dưới sự phối hợp của những người khác.

Đã cứu Vương Bàn Tử, Tát Đế Bằng và vài người còn lại lên an toàn.

Vì mấy người này đều rất nghe lời.

Nên tốc độ cứu lên nhanh chóng.

Cũng không bị thương tích gì lớn.

Thấy mấy người đó không sao, mọi người thở phào nhẹ nhõm từ một bên.

Ánh mắt nhìn Tiêu Long và Tiểu Diệp Tử đầy cảm kích và sùng bái.

Quả nhiên.

Người nghe lời thì chẳng có chuyện gì cả.

Chờ mọi người nghỉ ngơi gần xong.

Họ không nhịn được hỏi về chuyện vừa rồi.

Lúc này, mọi người mới đột nhiên phát hiện.

Chuyện có vẻ không đúng lắm.

Bãi cát lún kia không còn động đậy nữa.

Vậy là, ở đây có vấn đề rồi.

Đồng thời, Tiểu Diệp Tử không nhịn được nói: "Bên dưới hình như không phải cát lún thật, lúc nãy em hình như cảm giác giẫm phải đá." "Hả?

Đá, có thể ư!

Trong sa mạc làm gì có đá?" Mọi người không tự chủ được mà sững sờ.

Lúc này, sắc mặt vài người thay đổi.

Đồng thời, giọng Tiêu Long vang lên bên tai mọi người: "Đây hẳn là 'Mộ Đá' trên bản đồ!" Một câu nói, mọi người liền kích động!

Bởi vì Mộ Đá chính là vành đai ngoài cùng của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Mọi người lập tức kích động, như thể nhìn thấy kho báu vậy.

Lúc này, Giáo sư Trần vội vàng kêu mọi người bắt đầu làm việc, chỉ huy đào cát từ rìa.

Men theo rìa gần dòng cát chảy, mọi người nhanh chóng khai quật.

Cạch cạch!

Theo tiếng va chạm vang lên, một trong những thành viên đội cảm tử kích động la lớn: "Tìm thấy rồi!" Những người khác lập tức chạy đến giúp.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, cuối cùng cũng đào ra một khe hở và nhìn thấy một góc

bia đá!

Mắt mọi người lập tức sáng lên, bắt đầu nhanh chóng mở rộng diện tích.

Lúc này, Bàn Tử, người thường xuyên dùng thuốc nổ, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Không hay rồi, bên trên có dấu vết thuốc nổ!" Mọi người nghe vậy, đặc biệt là Giáo sư Trần và mấy người kia, lập tức hoảng hốt, đau lòng hỏi: "Không lẽ bị phá hủy hết rồi sao?" "Chắc là không, nhưng tình hình cụ thể phải đào ra mới biết được." "Vậy mau lên!" "Đúng rồi, cẩn thận một chút, tất cả đều phải cẩn thận!

Đây đều là văn vật!" Hách Ái Quốc đau lòng dặn mọi người nhẹ tay một chút.

Tiêu Long đứng một bên thấy buồn cười, nhưng không có cách nào khác.

Mấy nhà khảo cổ học cần cù này thật phiền phức, không những cứng đầu mà còn quá nghiêm túc.

Thế nhưng, lúc này, Bàn Tử kích động la lên: "Lộ ra rồi!

Lộ ra rồi!" "Của tôi đây!

Mau giúp một tay!" Hồ Ba Nhất và mấy người kia thấy vậy, bên cạnh có mấy sinh viên khảo cổ học cầm chổi chạy tới, nhanh chóng giúp đỡ dọn dẹp cát đất xung quanh.

Chẳng mấy chốc, một pho tượng đá khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

"Chắc chắn là bị nổ, tay nghề chuyên nghiệp ghê!" "Đúng vậy!

Lực nổ hướng ra ngoài, những mảnh đá vỡ xung quanh cũng ở đây, chứng tỏ sức nổ không lớn." "Thật!

Vì lực nổ không lớn mà có thể mở được ngôi mộ đá, rõ ràng là một tay chuyên nghiệp!" Vương Bàn Tử vừa nhìn ra một vài manh mối, Tuyết Lỵ Dương, người đang tu nghiệp ở nước ngoài, cũng nhanh chóng tham gia vào.

Hai người trao đổi một lúc, mọi người nghe rõ mồn một, trong lòng có chút chấn động nhẹ.

Còn Giáo sư Trần và mấy người kia, thì mặt đầy vẻ đau lòng, đặc biệt là nhìn thấy những vết nứt chằng chịt trên bức tượng điêu khắc độc đáo, đau lòng không tả xiết.

"Xem ra, mộ đá không còn gì rồi!" Hồ Ba Nhất nói với vẻ mặt khó coi.

"Tôi nghĩ vẫn có thể cứu vãn khai quật được!" Giáo sư Trần không cam lòng nói.

Mọi người cũng rất bất lực, đành phải tiếp tục làm việc.

"Được thôi, tôi vào trong xem rốt cuộc thế nào." Sau hơn một giờ khai quật, mọi người cuối cùng cũng mở được một lối vào, chỉ đủ cho một người lọt qua.

Giáo sư Trần và mấy người kia vội vàng men theo lối vào đi vào, hoàn toàn không ý thức được bên trong có nguy hiểm hay không.

Sau khi mọi người đi vào, quả nhiên phát hiện một mộ thất.

Chương 442

Nhưng đáng tiếc, toàn bộ mộ thất trống rỗng, tất cả mọi thứ bên trong đều biến mất sạch sẽ.

“Đ*t mẹ!” Vương Bàn Tử tức đến mức muốn chửi người.

Giáo sư Trần và mấy người kia cũng đầy vẻ bi thương, nhìn những bức bích họa tàn khuyết xung quanh, đau lòng không ngừng lắc đầu.

Muộn một bước rồi!

“Thật là nghiệt ngã mà, bao nhiêu cổ mộ bị phá hoại!

Quá đáng ghét!” Hách Ái Quốc tức đến dậm chân dậm tay, hận không thể bắt đám đạo mộ tặc đó đánh chết.

Ban đầu Hồ Ba Nhất muốn nói gì đó, nhưng thấy trạng thái của hai giáo sư, cuối cùng chọn im lặng.

Nhưng Bàn Tử thì thản nhiên hỏi: “Không đúng nha, chẳng lẽ không có đạo lý gì sao?

Lấy đi hết, không để lại một chút nào à?” “Đúng vậy, Long ca ca.

Dưới mộ à?

Sao kỳ lạ vậy, giống như một cái hầm mỏ!” Diệp Nhất Tâm hỏi như một đứa bé tò mò.

Tiêu Long lườm một cái, trong lòng nghĩ: *Không hỏi Giáo sư Trần, cứ nhất định phải hỏi tôi sao?* Nếu là người khác hỏi, Tiêu Long tuyệt đối sẽ không để ý.

Nhưng ai bảo Tiểu Diệp Tử là phụ nữ chứ, tối qua còn chủ động như vậy!

Đành phải bất đắc dĩ giải thích: "Nhìn bố cục bên trong và vị trí của nó trong thời cổ đại, đây hẳn là một ngôi mộ điển hình thời Ngụy Tấn, bởi vì thời Ngụy Tấn nổi tiếng nhất là các mộ hợp táng gia tộc.

Một mộ táng của một gia tộc, tất cả những người đã khuất trong toàn bộ gia tộc sẽ liên tục được chôn cất trong quần thể mộ táng đó!

Tạo thành một hình thức đặc biệt là một gia tộc một khu mộ.

Ngôi mộ đá này càng chứng minh một điểm nữa!

Quan quách bị nổ tung đều được làm bằng đá." Nghe vậy, mấy người kia nhìn kỹ một chút.

Quả nhiên là như vậy.

Nhìn Tiêu Long giảng giải rành mạch, Tiểu Diệp Tử thì vô cùng sùng bái: "Người đàn ông của mình thật lợi hại.

Cái gì cũng biết, quá ngầu!" Kể cả Tát Đế Bằng và mấy người còn lại cũng nhìn Tiêu Long với vẻ mặt kính phục, tất cả đều bị kiến thức của Tiêu Long làm cho chấn động.

Ngay cả Hách Ái Quốc và Giáo sư Trần cũng nhìn Tiêu Long với vẻ mặt đồng tình, bởi vì những gì Tiêu Long nói và hiểu biết của họ là y hệt nhau.

Đơn giản là có thể sánh ngang với các chuyên gia trong giới khảo cổ học!

Thậm chí, trừ những bậc thầy chuyên nghiên cứu thời Ngụy Tấn ra, e rằng thật sự không có mấy người có thể hiểu biết nhiều hơn Tiêu Long!

"Nhanh lên, bên trong có một bộ nữ thi!" Đột nhiên, trong một mộ thất khác, Tuyết Lỵ Dương kinh hô.

Mọi người lập tức biến sắc, nhanh chóng chạy tới.

Quả nhiên, đập vào mắt chính là nửa bộ nữ thi khô cổ xưa!

Chỉ là bị vứt ở một góc, chỉ còn lại nửa thân thể!

Với nửa khuôn mặt khô quắt đó, như thể đang độc ác nguyền rủa tất cả mọi người!

Nửa hốc mắt đó tuy đen ngòm, nhưng lại mang đến cho mọi người cảm giác như thể bộ xác khô đó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào họ, khiến mọi người không khỏi sởn gai ốc.

"Không hay rồi!

E rằng chúng ta đã muộn!" "Ý gì vậy Long ca?" "Mấy vết tích này chẳng phải mới xuất hiện sao?" Mọi người im lặng.

"Có người đã nhanh chân hơn tôi!

Bị cướp chưa lâu!

Chắc là mấy trận bão cát đen trước đó đã làm lộ ra chỗ này, đám đạo mộ tặc kia đã bị thứ gì đó lợi dụng!" Nghe Tiêu Long nói vậy, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, đặc biệt là Giáo sư Trần và mấy người kia.

Thế là mọi người lập tức hành động không ngừng nghỉ, bởi vì họ đã hiểu, đang có một nhóm người đi trước họ.

Nếu đến cả Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng bị bọn chúng nhanh chân đến trước, mọi người e rằng sẽ tức chết mất!

Vì vậy, mọi người đều dồn hết sức lực, dốc toàn lực gấp rút lên đường!

Mọi người suốt đường đi không ngừng nghỉ, như thể sợ bị nhóm người trước nhanh chân đến trước.

Nhưng Tiêu Long trong lòng lại hiểu rõ, nhóm đạo mộ tặc phía trước e rằng đã xong đời rồi.

Rốt cuộc không phải ai cũng có thể thuận lợi tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành và sống sót được.

Sự nguy hiểm của Tinh Tuyệt Cổ Thành, đó không phải là điều người bình thường có thể chịu đựng được.

Lần này Tiêu Long có thể đưa những người này ra ngoài hay không, đó lại là một vấn đề.

Bởi vì anh cũng không có chút chắc chắn nào.

Lại trải qua hai ngày lặn lội đường xa, đối với mỗi người đều là một thử thách lớn.

Thể chất luôn là một sự giày vò, rốt cuộc, việc di chuyển hết tốc lực trong sa mạc là điều vô cùng khó khăn.

Quan trọng nhất là nguồn nước.

Trận bão cát đen lần trước đã làm rất nhiều lạc đà bỏ chạy, nguồn nước bị hao hụt gần 2/3.

Vì vậy trong thời gian này, mọi người đều rất cẩn thận ứng phó.

Nhưng sau mấy ngày tăng tốc di chuyển, tiêu hao một lượng lớn nước, mọi người có chút không chống đỡ nổi, từng người một khô miệng khát khô cổ, đều có chút mất nước, thậm chí có người không thể kiên trì nổi muốn tụt lại.

Đáng thương nhất là Tát Đế Bằng, đã sắp ngất xỉu rồi.

Nhưng mọi người đều đang kiên trì.

Lúc này, Tiêu Long đột nhiên dừng lại, quay người đi ngược lại.

“Sao vậy Long ca?” Tiêu Long không quay đầu lại, nói với mấy người đang thắc mắc: “Dấu vết của sông ngầm Tư Độc không còn thấy rõ nữa, tôi cần tìm một điểm cố định để quan sát.

Mấy người dẫn mọi người nghỉ ngơi một lát trước đi, để mọi người hồi phục thể lực." "Thế này không ổn lắm phải không?" Mọi người có chút lo lắng, một mắt thấy sắp đến nơi rồi.

Lúc này, đột nhiên dừng lại e rằng không tốt lắm, lẽ nào không thể kiên trì nổi sao?

"Hiện tại tôi đang rất thiếu nước, bắt buộc phải bổ sung nước, nếu không thì một nửa số người sẽ không thể kiên trì đến nơi được!" Nghe Tiêu Long nói vậy, Giáo sư Trần và mấy người kia mới nhận ra vấn đề, quay người nhìn lại, quả nhiên phát hiện một đám người đã mệt lử đến cực điểm.

"Được!

Tôi đi cùng anh." "Long ca ca, em cũng đi!" "Có tôi nữa!" Vương Bàn Tử và mấy người kia cũng muốn giúp đỡ, nhưng bị Tiêu Long ngăn lại.

"Tiểu Diệp Tử ở lại bảo vệ mọi người, lão Hồ và An Lực Mãn đi với tôi." "Được!" Mọi người nghe vậy, cũng thấy đúng là có lý.

Thế là lập tức hành động.

An Lực Mãn và Hồ Ba Nhất lập tức đi theo Tiêu Long.

Những người còn lại nghỉ ngơi tại chỗ.

Ba người Tiêu Long đi về phía trước, quay lại kiểm tra một lúc, sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

An Lực Mãn trong lòng có chút nhịn không được: "Haizz, phiền phức rồi!

Không nhìn thấy dấu vết sông ngầm Tư Độc nữa, phải làm sao đây?" "Tôi lại thấy đó là một chuyện tốt." Hồ Ba Nhất trầm tư nói.

"?" "Vì đã không còn tìm thấy được nữa, chẳng phải điều đó

chứng tỏ chúng ta gần như đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi sao?" Nghe vậy, sắc mặt An Lực Mãn không khỏi lay động, cũng đúng là có lý.

Lúc này, Tiêu Long chỉ vào một cồn cát đằng kia nói: "Tôi đi sang bên đó xem trước." Hai người gật đầu nhanh chóng đi theo.

Sau khi ba người lên cồn cát, trong thần sắc không khỏi lộ ra vẻ kinh hỉ.

Bởi vì nhìn xa lại gần, không xa xuất hiện hai ngọn núi lớn đen sì, tạo thành sự đối lập rõ rệt với cát vàng xung quanh.

Lúc này, Hồ Ba Nhất kích động nói: "Đây chẳng phải là ghi chép trong nhật ký của tôi sao? *Trong sâu thẳm sa mạc, tôi đã mất dấu vết sông ngầm Tư Độc, nhưng tôi đã nhìn thấy hai ngọn núi khổng lồ màu đen trong một biển chết không một tấc cỏ!

Chương 443

Đón ánh hoàng hôn còn sót lại, hai ngọn núi đen đối lập nhau, như thể những chiến binh cổ đại khoác áo giáp đen, bảo vệ bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Những người bảo vệ Tinh Tuyệt Cổ Thành!*" Khi Hồ Ba Nhất đọc lại đoạn nhật ký, mắt hai người không khỏi sáng lên.

Tất cả mọi thứ trước mắt, chẳng phải chính là những gì được ghi lại trong nhật ký sao.

"Đi xuyên qua hẻm núi núi đen này, chúng ta có thể tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Tiêu Long cười nói, hai người kia reo hò.

Chỉ cần đợi hoàng hôn buông xuống, mượn ánh sáng của hoàng hôn, mọi người có thể tìm thấy lối vào chính xác giữa hai ngọn núi đen!

Hai người không khỏi kích động, thế là nhanh chóng quay về nghỉ ngơi, kể tin tốt này cho mọi người.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mỗi người đều chìm đắm trong sự kích động: cuối cùng cũng tìm thấy nơi rồi!

Đồng thời, Tiêu Long phát hiện trên bảng thuộc tính, một số dữ liệu đã thay đổi.

Tiến độ nhiệm vụ liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương lại một lần nữa tăng lên.

Mặc dù độ thiện cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ 40, nhưng Tiêu Long tin rằng nó sẽ nhanh chóng tăng lên.

Toàn bộ tiến độ nhiệm vụ đạt 55%.

Nhưng điều này không hề khiến Tiêu Long cảm thấy vui vẻ.

Ngược lại, anh càng thêm ngưng trọng.

Đã đến cổng Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, mà tiến độ nhiệm vụ mới chỉ vừa 55%.

Có thể thấy, bên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành ẩn chứa nguy hiểm.

Tiêu Long thậm chí có một cảm giác rằng nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành, như thể ngay cả khi phục sinh nữ vương, nhiệm vụ cũng chưa chắc có thể hoàn thành.

Cảm giác này cực kỳ không tốt.

Nhưng Tiêu Long sẽ không bỏ cuộc!

Có khó khăn mới có thử thách.

Có thử thách mới có tiến bộ.

Nâng cao lực lượng linh hồn, cách để tiến vào thế giới cây thần Đồng Tầng thứ hai, đó không phải là chuyện dễ dàng!

Khi mọi người đã có chút sốt ruột, trong chớp mắt, hoàng hôn buông xuống.

Mọi người đứng trên cồn cát, rồi nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ trước mắt.

Hai ngọn núi đen ban đầu chỉ nhô lên một chút, giờ đây dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi, kéo dài hàng cây số!

Như thể một con rồng đen khổng lồ nằm vắt ngang trên sa mạc, và thế giới xung quanh dường như không ăn nhập gì.

Lại như một bức tường thành đáng sợ, ngăn chặn mọi gió cát.

Khỏi phải nói là kinh hãi đến mức nào.

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi, không kìm được.

Cái gọi là núi đen.

Những ngọn núi đen kéo dài vô tận, chẳng lẽ là bức tường thành của cổ thành sao?

Hay là một tồn tại tương tự như Vạn Lý Trường Thành!

Mọi người không khỏi bị chấn động.

Rồng xuất hiện từ vực sâu, kiên cường đứng vững trong thành phố đá giữa sa mạc.

Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Đến rồi!

Mọi người kích động.

Vương Bàn Tử càng kích động hơn, la lớn: “Ha ha ha!

Tinh Tuyệt Cổ Thành, lão tử đến rồi!

Chiến đấu thôi!” “Nhanh theo kịp!

Chỉ cần vào được thành, nhất định sẽ có nước!” “Cố lên!” Mọi người lập tức phấn chấn tinh thần.

Ngay cả hai giáo sư Trần và Hách Ái Quốc cũng nước mắt lưng tròng, theo đuổi Tinh Tuyệt Cổ Thành bấy lâu, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Trên mặt mỗi người đều nở nụ cười kích động.

Tiêu Long nhìn con đường hẹp hiện ra dưới ánh hoàng hôn, không kìm được mỉm cười.

Đúng địa điểm.

Đúng vị trí.

Đúng thời gian.

Mở ra cánh cửa chính xác để vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tôi, Tiêu Long, đã làm được rồi!

Đồng thời, tiến độ nhiệm vụ đạt 60%, tăng thêm 5% điểm tăng trưởng.

Nhìn con đường này, quả nhiên là một thử thách đáng sợ.

Nếu không ghi nhớ đúng thời gian và đúng địa điểm, e rằng sẽ đi nhầm vào một con đường khác.

Vậy thì những nguy hiểm gặp phải, e rằng sẽ tăng lên gấp bội!

May mắn có mọi người giúp đỡ, mọi chuyện cuối cùng cũng hoàn thành một cách bình an vô sự dù có chút sóng gió!

Hơn một giờ sau, khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống, khi ánh hoàng hôn cuối cùng cũng biến mất, mọi người đi theo ánh sáng cuối cùng, bước vào giữa hai ngọn núi đen!

Nhưng vừa mới tiến vào núi đen, mọi người đột nhiên cảm thấy có điều bất thường.

Bởi vì lạc đà dưới chân, dù có thúc giục thế nào cũng không chịu nhúc nhích chút nào!

Đặc biệt dưới ánh đèn pin chiếu sáng, những ngọn núi đen xung quanh trông giống như cái miệng khổng lồ của một con dã thú đáng sợ, phát ra một hơi thở âm u lạnh lẽo.

Đừng nói đến mấy con lạc đà, ngay cả những người này cũng cảm thấy trong lòng hoảng sợ, như thể đã bị một con quái vật đáng sợ nào đó theo dõi.

Mọi người không khỏi cảnh giác.

“Hay là chúng ta quay về đi?” An Lực Mãn không dám đi sâu hơn nữa.

“Làm sao được?

Chúng ta đã đi đến nước này rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng!

Tuyệt đối không thể rút lui!” “Bàn Tử nói đúng, đã đến nước này rồi, không có lý do gì để rút lui.” “Nhưng bên trong quá nguy hiểm, nguy hiểm đến tính mạng!” “Sợ cái quái gì chứ!

Có Long ca ở đây!

Có yêu ma quỷ quái nào dám tấn công chúng ta?” Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt bất mãn.

An Lực Mãn không thể phản bác, nhưng thật sự không muốn tiến vào.

Bởi vì cảm thấy một mối nguy hiểm cực lớn, như thể một khi đã đi vào, ngay cả hắn cũng sẽ vĩnh viễn không thể đi ra ngoài.

Nhưng lúc này một mình hắn có thể chạy thoát sao?

Tiêu Long sẽ thả hắn đi sao?

“Nếu mọi người cảm thấy nguy hiểm, vậy thì chúng ta hãy quan sát trước đã.” Tiêu Long lúc này mở lời, sau đó chỉ vào bức tường núi phía xa nói: “Tiểu Diệp Tử, và Bàn Tử hai người cùng đi xem tình hình!” “Được!” Hai người không chút do dự đồng ý, sau đó cầm pháo sáng và đèn pin, cảnh giác đi về phía trước.

Vài phút sau, pháo sáng bùng lên, đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị.

“Mau nhìn, có người ở đó!” Có người kinh hô.

Chương 444

Lúc này mọi người thấy tiếng súng nổ, Vương Bàn Tử đã nổ súng.

Đồng thời, nghe thấy tiếng cảnh cáo của Vương Bàn Tử: "Mấy người phía trước kia, đừng trốn nữa, tôi phát hiện ra rồi!

Mau ra đây, có gì nói chuyện đàng hoàng!" Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng vô tận.

Khi Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục nổ súng, Tiêu Long trong lòng ngăn lại.

"Thôi được rồi, đừng lãng phí đạn nữa, đó là một đám người chết!" Vừa nãy, Tiêu Long đã mở ra Thần Cấp Hoàng Kim Đồng đã tiến hóa, trong nháy mắt đã nhìn thấy cảnh tượng cách xa ngàn mét, rất rõ ràng.

Có mấy tên xui xẻo, đã chết từ sớm rồi.

Nhưng vì nhiệt độ cao trong sa mạc nên không bị phân hủy, vì vậy trông cứ như người sống vậy.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy quỷ dị, là những tên này trước khi chết hình như không có cảm giác gì, dường như đang cất giữ đồ vật gì đó, kết quả là đột nhiên bị tiêu diệt, đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Không khỏi khiến Tiêu Long phải cẩn thận.

Bên trong e rằng thật sự ẩn giấu một số thứ quỷ dị.

"Người chết ư?!

Xác chết?!" Mọi người nghe vậy lập tức cảnh giác, vội vàng đi

theo.

Bên cạnh mấy tảng đá lớn, mới có thể nhìn rõ, quả nhiên là mấy bộ thi thể.

Vén mặt nạ chống gió của mấy người kia, nhìn thấy từng khuôn mặt màu vàng tím, như thể họ đã chết trong tư thế đang quan sát với vẻ mặt đầy thắc mắc, kết quả là mất mạng.

Quan trọng nhất là, mấy người đó là người nước ngoài.

"Chết chưa lâu, hình như là do trúng độc mà chết!" "Không lẽ là nhóm đạo mộ tặc trước đó sao?" "Chắc chắn 8-9 phần rồi.

Quả nhiên, cũng có mục đích giống tôi!

Thật phiền phức!" "Đúng vậy, hình như là những người đi trước tôi!" Sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

Lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của người khác: "Bên trong có thi thể!" Chết tiệt, mọi người căng thẳng rồi!

"Nhưng không đúng nha, kiểu chết như thế này lâu như vậy cũng không thể biến thành như vậy được!" Tuyết Lỵ Dương nói với vẻ mặt nghi ngờ.

"Cẩn thận một chút, trúng độc!

Tuyệt đối đừng chạm vào!" Tiêu Long nhanh chóng nhắc nhở.

"Trúng độc rồi?!" Một số người đang chuẩn bị lên kiểm tra lập tức dừng tay lại, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mọi người nhìn khuôn mặt và màu sắc trên người, quả thật giống như bị độc chết.

Nhưng tại sao lại bị độc chết ở đây?

Mọi người đều có vẻ mặt hoang mang.

Lúc này, mọi người phát hiện thêm nhiều thi thể nữa.

Chỉ là những thi thể phía sau không còn bình tĩnh như những người phía trước, những người phía sau rõ ràng đã phát hiện ra điều gì đó, chết trong vẻ mặt đầy kinh hoàng.

Thậm chí ngay cả quần áo cũng biến thành màu tím đen, như thể có chất độc đáng sợ đang thấm ra.

Mọi người không kìm được rùng mình.

Trông thật sự quá quỷ dị.

Không ai chú ý, ở một góc, An Lực Mãn mặt đầy mồ hôi lạnh.

Bởi vì đám người đó, chính là đội mà hắn đã dẫn đi không lâu trước đây, chỉ là giữa đường đã bỏ chạy.

Những người này nhất định muốn đi sâu vào, thật sự là vì Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Nhưng chết cũng quá thảm rồi.

Lúc này, Tiêu Long đối mặt với mọi người, muốn họ rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Ngay cả đi bộ, bỏ lại những con lạc đà cũng phải rời đi nhanh nhất có thể.

Mọi người tuy không được giải thích, nhưng nhìn tình hình bên trong, biết rằng rất nguy hiểm, nhanh chóng rời đi sớm mới là đường đúng.

Lúc này, Tát Đế Bằng và mấy người khác từ trong mấy cái ba lô ở bên cạnh lục lọi ra một số thứ, do đám đạo mộ tặc nước ngoài đó để lại.

Quan trọng nhất là phát hiện ra nước!

“Nhanh lên, bên trong có nước!” Mấy người kích động, nhanh chóng lao tới.

Mấy người ôm lấy bình nước định đổ vào miệng.

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi.

Mặc dù mọi người đều rất thiếu nước, và nước cũng rất quan trọng, nhưng trước khi chưa làm rõ tình hình, nước chắc chắn là đối tượng đáng nghi nhất.

Làm sao có thể tùy tiện uống nước của người khác chứ?

“Đừng uống!

Có thể nước có độc!” “!!!” Tát Đế Bằng và mấy người vừa định uống vài ngụm thỏa thích lập tức ngậm miệng lại, trực tiếp vứt bỏ bình nước.

Nhưng không phải ai cũng rất nghe lời.

Có mấy người rất khó khăn nhìn bình nước khó kiếm trong tay, không nỡ vứt đi.

Lúc này, từ trong những thi thể đó, vài con rắn màu đỏ bò ra, lập tức bò lên vai mấy người đó, cong cả thân mình, hung dữ nhìn chằm chằm mấy người.

Mấy người đang cầm nước trong tay đã sắp sợ phát khóc rồi, nhưng không ai dám động đậy, một chút cũng không dám động.

Bởi vì họ biết rõ, một khi động đậy, kinh động đến những con rắn này, thì sẽ chết không có chỗ chôn.

Những thi thể bên cạnh là tấm gương.

Mọi người cũng cuối cùng đã hiểu ra, tại sao những người phía trước chết một cách an lành như vậy, không hề có chút cảnh giác nào, còn những người phía sau lại chết thảm như vậy, ánh mắt tràn đầy sự

kinh hoàng.

Bởi vì kẻ xui xẻo trước mắt, trên mặt mang vẻ mặt kinh khủng, những con rắn đó cũng bất động nhìn chằm chằm, thè ra cái lưỡi rắn dài.

Đặc biệt là cái thân hình màu đỏ quỷ dị đó, nhìn một cái là biết chất độc gặp máu phong hầu!

Lúc này, có người không chịu nổi ánh nhìn kinh khủng đó, "A!" một tiếng thét chói tai, chuẩn bị chạy.

Kết quả có thể đoán được, không chỉ kinh động con rắn trên người, mà còn kinh động những con rắn trên người những người khác!

Ngay lập tức, bảy tám con rắn lập tức ra tay, phần bụng dồn lực, hung hăng há miệng, lộ ra chiếc răng độc đáng sợ trong miệng, lao về phía người gần nhất cắn.

"Không...!" "Cứu tôi với!" Nhưng đã muộn.

Mặc dù Tiêu Long phản ứng nhanh, cùng với Tiểu Diệp Tử đồng loạt ra tay, trong thời gian ngắn nhất đã tiêu diệt tất cả những con rắn đó.

Nhưng có hai tên xui xẻo trực tiếp bị những con rắn đó cắn trúng.

Mặc dù những con rắn cắn đã bị giết, nhưng bị cắn rồi.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, dưới ánh mắt kinh khủng đó, trực tiếp chết ngay lập tức, như thể bị thi triển định thân pháp vậy, giữ nguyên dáng vẻ trước khi chết.

Giống như những thi thể kia.

Nhanh đến vậy.

Chết ngay lập tức!

Những người khác lúc này mới phản ứng lại, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, không dám động đậy lung tung nữa.

Chỉ nhìn hai tên xui xẻo đó, trong ánh mắt tràn đầy sự may mắn và tiếc nuối, còn có tình cảm đối với Tiêu Long và Tiểu Diệp Tử.

"Cảm ơn Long ca, cảm ơn chị Diệp, cảm ơn rất nhiều." "May mà có anh, nếu không tôi chết rồi!" "Cảm ơn Long ca, em Diệp, cảm ơn rất nhiều!" Mấy tên được cứu cảm kích không thôi.

Đặc biệt Tát Đế Bằng, trong lòng quyết định sẽ không bao giờ động đậy lung tung nữa, cũng không chạy lung tung nữa.

Chỉ cần là lời của Long ca thì đó là thánh chỉ, không có bất kỳ lý do gì để không chấp nhận!

Chương 445

Bởi vì có thể sống sót!

Lúc này, Hách Ái Quốc và Giáo sư Trần cũng chạy đến, nhìn Tiêu Long với vẻ mặt cảm kích.

"Cảm ơn cậu nhiều lắm, tiểu đồng chí, nếu không, mấy đứa trẻ xui xẻo này đã xong đời rồi!" "Không có gì, mọi người cứ cẩn thận một chút là được, đừng tùy tiện chạm vào đồ vật!" "Được được được!" Thấy mọi người đều gật đầu đồng ý, Tiêu Long mới gật đầu.

"Tôi đi kiểm tra tình hình, mọi người đừng động đậy lung tung trước." Tiêu Long chỉ vào hai tên xui xẻo đó, ý là bảo mọi người đừng vội vàng thu thi thể, nếu không thì cũng sẽ chết.

Bởi vì độc tính trên người hai tên xui xẻo đã thấm vào da, có thể thấy được sự mạnh mẽ và tốc độ của độc tính này.

Sắc mặt của những người khác cũng thay đổi, cứ ngoan ngoãn đứng yên ở đó, chờ đợi mệnh lệnh của Tiêu Long.

Tiêu Long nhặt một bình nước lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi, rồi nhíu mày nói: "Xích Đồng Ma Xà, một loại rắn độc duy nhất ở Tây Vực, độc tính cực kỳ mạnh.

Trong nước này bị pha trộn hơi thở của rắn mẹ, cho nên phàm là người nào uống nước trong bình đều sẽ bị những con rắn này theo dõi.

Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, mùi hương này nếu phát tán ra ngoài, rất nhanh sẽ thu hút một lượng lớn rắn." Lời Tiêu Long vừa dứt, sắc mặt những người còn lại đại biến.

Không nói hai lời, cầm đồ đạc lên nhanh chóng chạy.

Còn về hai tên xui xẻo kia, chỉ có thể phơi xác nơi hoang dã rồi.

Ai bảo, cứ lung tung không nghe lời!

Bây giờ mọi người vừa mới đi qua một con đường nhỏ, chưa đi được bao xa, giọng Tiêu Long lập tức truyền vào tai mọi người: "Tất cả dừng lại, đừng động đậy!" Đồng thời, Bàn Tử và mấy người kia lập tức giơ súng lên, chĩa thẳng vào Hách Ái Quốc!

Mọi người chết lặng, ngay cả Hách Ái Quốc cũng không phản ứng kịp.

"Đ*t..." "Đừng nói!" Vừa nói, đã bị Tiêu Long cắt ngang.

Lúc này, mọi người kinh hãi nhìn, trên đỉnh đầu Hách Ái Quốc chính có một con rắn nhỏ màu đỏ, đang yên lặng nằm ở đó!

"Thầy Hách, đừng động đậy!" Súng trong tay Tuyết Lỵ Dương và mấy người kia nhắm thẳng vào đầu Hách Ái Quốc.

Không hổ là lão làng trong giới khảo cổ, tâm lý quả thật mạnh mẽ hơn những người trẻ tuổi kia.

Biết trên đỉnh đầu có thể có thứ gì đó, bị súng chĩa vào, vẫn biểu hiện vô cùng bình tĩnh, đợi những người khác giúp đỡ.

Lúc này, con Xích Đồng Ma Xà màu đỏ đó dường như nhận ra nguy hiểm, lao mạnh về phía trước tấn công, chuẩn bị cắn thẳng vào cổ Hách Ái Quốc, trực tiếp giết chết ông ta.

Nhưng lúc này, Hách Ái Quốc chỉ cảm thấy một luồng lực lớn truyền đến, cả người lập tức lao về phía trước.

Lúc này, con rắn đó trực tiếp vồ hụt.

Đồng thời, một bóng đen lóe lên, trực tiếp đánh con Xích Đồng Ma Xà thành hai nửa.

Ngay sau đó là một thuật khống chế lửa, trực tiếp thiêu cháy xác chết sạch bách.

"Thầy không sao chứ?" "Không sao!

Nhờ có tiểu huynh đệ, nếu không lần này thật sự nguy hiểm rồi." Hách Ái Quốc thở hổn hển, với vẻ mặt cảm kích.

Nhưng lúc này, xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt.

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi.

Ngay sau đó, bất kể An Lực Mãn hay Tiểu Diệp Tử, đồng thời cảm thấy nguy cơ cực lớn.

Kế tiếp, những người khác cũng nhìn thấy, xung quanh không biết từ lúc nào đã xuất hiện hơn trăm con Xích Đồng Ma Xà màu đỏ!

Thậm chí mấy chục con trên đỉnh đầu còn lóe lên ngọn lửa quỷ dị, khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Lúc này, chúng trực tiếp bao vây mọi người ở giữa.

Những chiếc lưỡi rắn màu đỏ phát ra âm thanh quỷ dị, như thể đang săn mồi.

Con mồi chính là Tiêu Long và những người khác!

Tất cả mọi người không khỏi rút vũ khí ra, chĩa vào những con rắn này.

Nhưng đối mặt với hơn trăm con rắn đỏ dài hơn một mét xung quanh, từng người một trong lòng run sợ, hai chân run rẩy.

Rốt cuộc cảm giác này quá kinh khủng, đặc biệt là cảm giác bị loài động vật máu lạnh này theo dõi thì quá đáng sợ.

"Bàn Tử, lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương, ba người chuẩn bị sẵn pháo sáng." "Tiểu Diệp Tử, An Lực Mãn, chuẩn bị yểm hộ mọi người rút

lui.” “Tát Đế Bằng, lão Lưu, bảo vệ tốt Giáo sư Trần.” “Tất cả nghe rõ chưa?” Mọi người không khỏi gật đầu, không có chút do dự nào, cũng không có câu hỏi nào thích hợp, hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của Tiêu Long.

Lúc này, Tiêu Long hét lớn một tiếng: “Tất cả nhắm mắt lại!

Kích nổ pháo sáng!” Bùm bùm bùm!

Ngay sau đó, liên tiếp pháo sáng nổ tung!

Ba người Vương Bàn Tử lập tức lấy pháo sáng trong tay ra, ném về phía đàn rắn xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng trắng chói lòa.

Ngay cả khi nhắm mắt và che đầu, mọi người cũng cảm thấy trước mắt một màu trắng xóa.

Tương tự như vậy, những con Xích Đồng Ma Xà không có nhiều trí tuệ đó thì khỏi phải nói, trực tiếp bị chói mù mắt.

Lệnh quan trọng lúc này lại vang lên: “Mau đi!” Không có chút do dự nào, một nhóm người yểm hộ mọi người nhanh chóng bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Tiêu Long cũng ra tay.

Những mảng lửa lớn xuất hiện trong hai tay anh.

Lợi dụng lúc những con rắn bị chói mù mắt, biển lửa cuồn cuộn lao tới, trực tiếp đốt cháy toàn bộ đàn rắn.

Những con Xích Đồng Ma Xà vốn ẩn nấp trong bóng tối này, quả thật rất sợ ánh sáng, cũng sợ lửa.

Kết quả là bị Tiêu Long tận dụng triệt để, không tốn một binh một tốt, thậm chí không lãng phí một viên đạn nào, trực tiếp tiêu diệt đám quái vật này.

Chỉ có những con rắn chúa, chúng kéo theo tàn thân trốn vào các khe nứt dưới lòng đất.

Khi ngọn lửa dần dần biến mất, khi mọi người rời đi vài trăm mét, trên đất chỉ còn lại một vệt tro tàn, bị gió núi thổi qua, biến mất giữa trời đất, như thể ở đó chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhìn cảnh tượng này, mọi người có chút sững sờ và cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, cuối cùng đột nhiên cảm thấy một trận đất rung núi chuyển.

Ngay sau đó là loại tiếng rắn rít chói tai đáng sợ gấp mười lần trước!

Như thể có thứ gì đó đang ghì mạnh ma sát trên cát, phát ra loại âm thanh lớn đáng sợ đó.

Sắc mặt mọi người lập tức đại biến.

Lúc này, cát xung quanh không ngừng cuộn trào.

Bất kể phía trước, phía sau, bên trái, bên phải, từng con rắn lớn thô như thùng nước từ bên trong bò ra.

Với cái đầu rắn to bằng đầu người trưởng thành, lạnh lẽo nhìn chằm chằm mọi người.

Loại rắn lớn như vậy, không chỉ 20 con!

Đáng sợ nhất là, mỗi con rắn đều dài gần 10 mét!

Đặc biệt trên đỉnh đầu và lưng, có từng chuỗi ngọn lửa lấp lánh ánh sáng màu tím.

Xích Đồng Tử Quang Ma Xà!

Xích Đồng Ma Xà biến dị thành rắn vương!

Sắc mặt Tiêu Long lập tức thay đổi, càng không cần nói đến những người khác.

“Đ*t mẹ!

Rắn hả?” “Mẹ nó thành tinh rồi à?!” “...Không lẽ là giao long trong truyền thuyết sao!” Mọi người từng người một bị dọa choáng váng!

Đặc biệt Bàn Tử thì, sợ đến mức la hét ầm ĩ: “Trời ơi!

Thứ này ăn gì mà lớn vậy?” “Trăn khổng lồ trong rừng cũng không to đến thế này!” “Thành tinh rồi sao?”.

Mọi người từng người một sợ đến không dám nữa.

Chương 446

Ngay cả Tiểu Diệp Tử và An Lực Mãn lúc này cũng sắc mặt tái nhợt, bởi vì phát hiện, những con này tùy tiện cũng là quái vật cấp vương, cũng là cùng cấp bậc.

Mặc dù cũng có thể đối phó ba bốn con, nhưng số lượng ở đây quá nhiều!

Mười mấy hai mươi con, hai người căn bản không phải đối thủ.

Thảm rồi nha.

Thêm Long ca nữa, thật sự có thể đối phó được những con rắn vương này sao?

Vạn nhất lúc đó ngay cả xà hoàng cũng bị chọc ra, thì lúc đó thật sự là xong đời rồi nha!

Khác với những người khác, Tiêu Long nhìn những con quái vật trước mặt, mắt hơi nheo lại.

Hắn cảm thấy mọi chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là mấy con đầu đàn, thực lực rõ ràng rất mạnh.

Quan trọng nhất, chúng dường như có trí tuệ không hề nhỏ.

Từng con một đều cực kỳ cảnh giác, dường như biết Tiêu Long rất nguy hiểm.

Nhưng chúng vẫn có thể kiềm chế nỗi sợ hãi bản năng, đứng trước mặt Tiêu Long.

Điều này cho thấy chắc chắn chúng có chỗ dựa.

Vậy thì, vấn đề sẽ xuất hiện ở đâu đây?

Nhìn những con đại xà như giao long trước mắt, nhìn những lớp vảy đáng sợ trên mình mỗi con rắn!

Quan trọng nhất là đôi mắt khổng lồ như bảo thạch, lấp lánh ánh sáng quỷ dị khát máu.

Và cả những ngọn lửa phía sau chúng nữa.

Thoạt nhìn, chúng đã rất bất thường rồi.

Tiêu Long nhanh chóng nhận ra.

Đương nhiên, An Lực Mãn cũng hít một hơi khí lạnh, kinh hãi thốt lên: "Nghiệp Hỏa Long Xà?!

Là Nghiệp Hỏa Long Xà!

Xong rồi, xong rồi, tôi thật sự tiêu đời rồi!

Sao tôi lại vô phúc thế này chứ!

Lại gặp phải mấy thứ kinh khủng này?!

Chúng không phải nên ở bên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Sao lại xuất hiện bên ngoài tường thành?" Lúc này, An Lực Mãn chẳng thèm che giấu gì nữa.

Ông ta thực sự bị mấy con cự xà trước mặt dọa cho khiếp vía.

Bởi vì những con rắn này, trong truyền thuyết, là những kẻ bảo hộ được Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hồi từ địa ngục.

Chỉ có trong vương cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương mới có thể thấy chúng.

Mặc dù những con trước mặt này có lẽ không phải là con ban đầu, nhưng chắc chắn chúng là hậu duệ của những sinh vật kinh khủng đó!

Một loài rắn mới được tạo ra sau khi giao hợp với Xích Đồng Tử Quang Ba Xà!

Dù không có sức mạnh nuốt chửng linh hồn của Nghiệp Hỏa Long Xà gốc, nhưng chúng vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Mạnh hơn nhiều so với rắn vương thông thường, mạnh hơn nhiều so với quái vật Vương cấp thông thường.

Ông ta sợ đến mức hỏng mất rồi.

Thật sự sợ hãi.

Bởi vì loại sinh vật đáng sợ này thực sự không nên xuất hiện ở đây.

Những người khác nghe cái tên này đều mơ hồ, nhưng Trần Giáo Sư và mấy vị tiền bối lớn tuổi lại biến sắc.

Họ đã nghiên cứu Tinh Tuyệt Cổ Thành bấy lâu, tự nhiên cũng nghiên cứu những thứ liên quan.

Cái gọi là Nghiệp Hỏa Long Xà từng được tìm thấy trong ghi chép.

Một loại sinh vật đáng sợ!

Không thuộc về thế giới này.

Hiện tại, những con rắn vương trước mặt có chút khác biệt so với ghi chép, nhưng đối với mọi người, chúng vẫn vô cùng kinh khủng.

Vậy phải làm sao đây?

Đối mặt với những con long xà đáng sợ này.

Thậm chí con Nghiệp Hỏa Long Xà cổ xưa kia còn đang rình rập xung quanh.

Mặc dù đội ngũ mạnh mẽ, ngay cả khi có thêm Tiêu Long, sức chiến đấu của cả đội vẫn rất mạnh.

Nhưng đối mặt với nhiều quái vật như vậy, và có một kẻ có khả

năng đang rình mò.

Mọi người đều không còn bình tĩnh nữa.

Đặc biệt là sau khi nghe về sự kinh khủng của những con rắn này.

Những người trẻ tuổi kia cũng sợ đến tái mặt, chân nhũn ra.

Những con rắn trước mặt, mỗi con đều dài hơn mười mét, to một hai mét.

Điều đáng sợ nhất là có những sinh vật còn kinh khủng hơn đang ẩn nấp.

Liệu có còn hy vọng sống sót không?

Tất cả mọi người đều không còn cách nào.

Thế nhưng, những con rắn đó cũng cực kỳ thông minh.

Chúng căn bản không cho mọi người thời gian chuẩn bị.

Sau khi vòng vây được thiết lập thành công, chúng lập tức hành động.

Hai con rắn vương trong số đó trực tiếp làm tiên phong thăm dò, lao thẳng tới.

Không cần Tiêu Long mở miệng, mọi người đã liều mạng phản kích.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba hai người rất thông minh, trực tiếp nhắm vào mắt của rắn vương, muốn phá hủy thị giác của chúng.

Lúc này, những người khác cũng không thể nhàn rỗi, nhanh chóng nổ súng.

Nhất thời, tiếng súng vang trời.

Ngay sau đó, tiếng cự xà gầm lên giận dữ vang vọng.

Hai con rắn vương bị bắn xuyên qua cặp mắt yếu ớt nhất của

chúng.

Đồng thời với tiếng rít gào đau đớn, cái đuôi đáng sợ của chúng vung ngang với sức mạnh khó có thể đánh bại.

Mọi người sợ đến biến sắc.

Vào lúc này, An Lực Mãn biết không thể tiếp tục ẩn mình nữa.

Ông ta đành phải cùng Tiểu Diệp Tử ra tay chống lại những con quái vật đáng sợ đó.

Sau một tiếng nổ lớn, Tiểu Diệp Tử và An Lực Mãn hai người trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng hai con cự xà đáng sợ kia cũng trực tiếp bị tiêu diệt.

Mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là Sát Đế Bằng và mấy người khác nhìn An Lực Mãn với ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Chương 447

Làm sao có thể?

Lão già này lại có thực lực mạnh đến vậy?

Chẳng lẽ ông ta cũng là một cao thủ ẩn mình?

Thế nhưng, khi mọi người đang kinh ngạc trước sức mạnh của An Lực Mãn.

Ngay phía sau An Lực Mãn, người vừa bị đánh bay trực tiếp và bị thương không nhẹ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con rắn vương khổng lồ.

Không phải loại thông thường, mà là một hậu duệ đáng sợ của Nghiệp Hỏa Long Xà!

Nó há to cái miệng khổng lồ, hung hăng cắn xuống một ngụm.

An Lực Mãn sợ mất hồn vía, chưa từng gặp phải tồn tại đáng sợ như vậy.

Vào lúc đó, ông ta kinh hãi thét chói tai: "Tiểu huynh đệ, cứu tôi!" Đồng thời, Tiểu Diệp Tử bên kia cũng bị tấn công.

Tiêu Long không thèm để ý đến An Lực Mãn.

Bởi vì hắn biết tên này không dễ chết như vậy.

Một con rắn vương Vương cấp trung kỳ không thể giết chết một kẻ Thiên cấp đỉnh phong được.

Cùng lắm thì một con rắn vương hậu kỳ mới có thể trọng thương ông ta!

Kẻ này còn giấu nghề, đó là điều không thể.

Đã đến lúc ông ta phải vận hết sức rồi.

Nhưng Tiểu Diệp Tử thì khác.

Cô bé nhận được truyền thừa của Tiêu Long chưa lâu, thực lực cũng chưa tăng lên bao nhiêu.

Chỉ vừa mới đạt Thiên cấp sơ kỳ!

Sức mạnh thể xác cũng còn kém xa.

Ít nhất là so với những con ma xà như giao long này thì còn kém xa!

Vì vậy Tiêu Long nhất định phải cứu viện.

Hắc Kim Cổ Đao lập tức xuất hiện, trực tiếp được hắn vung ra.

Ngay khi con rắn vương kia vừa há miệng, nó đã bị đâm xuyên qua đầu, trực tiếp ghim chặt vào vách núi.

Một hậu duệ Nghiệp Hỏa Long Xà Vương cấp trung kỳ bị tiêu diệt trong nháy mắt!

Con rắn vương có trí tuệ không hề nhỏ kia, trong chốc lát, đã kinh ngạc đến ngây người!

Rồi mọi người kinh hãi nhìn.

Con cự xà vốn vô cùng mạnh mẽ kia quay người bỏ chạy.

Có thể khẳng định, những con rắn này có linh tính, trí tuệ vượt xa loài rắn thông thường.

Không hề do dự, thậm chí còn bỏ qua việc tấn công An Lực Mãn, nhanh chóng rút lui vào giữa bầy rắn.

Mọi người đều ngây người trước cảnh tượng này.

Đặc biệt là An Lực Mãn.

Ông ta không ngờ sức mạnh trấn nhiếp của Tiêu Long lại mạnh

đến vậy, trực tiếp khiến con đại xà kia từ bỏ tấn công mình.

Thế nhưng, điều đáng sợ hơn là Tiêu Long không hề có ý định buông tha.

Hắn tùy tiện vẫy tay một cái, Hắc Kim Cổ Đao lại xuất hiện trong tay hắn.

Rồi hắn lại vung ra.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau con rắn vương kia.

Trong khi những con rắn khác chưa kịp đến cứu viện, hắn đã trực tiếp tiêu diệt nó.

Một nhát đao nhẹ nhàng, trực tiếp chém đứt đầu nó.

Máu tươi bắn tung tóe, lửa phía sau nó bay loạn xạ.

Một con quái vật Vương cấp lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.

Những người khác có lẽ không hiểu điều này có ý nghĩa gì.

Bởi vì họ chỉ là người thường, không cảm nhận được loại sức mạnh đáng sợ đó.

Nhưng Tiểu Diệp Tử và An Lực Mãn thì khác.

Đặc biệt là An Lực Mãn, ông ta thực sự chấn động tột độ.

Mặc dù Tiêu Long trước đó đã thể hiện thực lực rất mạnh, nhưng cũng không đến mức dễ dàng tiêu diệt Nghiệp Hỏa Long Xà như vậy chứ?

Đến cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Quá đáng sợ rồi.

Lúc này, những con rắn vương còn lại cuối cùng cũng bùng nổ.

Chúng không trực tiếp lao lên, mà ngọn lửa phía sau chúng bỗng

chốc bốc lên.

Địa ngục Nghiệp Hỏa vô biên lập tức bùng cháy, tất cả đều hội tụ lại một chỗ, hình thành một con hỏa long khổng lồ.

Con hỏa long này chấn động trời đất, phát ra uy áp đáng sợ, trực tiếp đạt đến Vương cấp đỉnh phong, cũng tương đương với thực lực của An Lực Mãn.

Tuy nhiên, hai bên không giống nhau.

Bởi vì loại quái vật này còn mạnh hơn.

Là tồn tại vô cùng mạnh mẽ trong cùng cảnh giới.

Huống chi là loại hỏa long được tạo thành từ Địa ngục Nghiệp Hỏa này.

Hai An Lực Mãn cũng không phải là đối thủ của nó.

Với một tiếng gầm thét đáng sợ, nó phun ra một quả cầu lửa khổng lồ, cháy rực lao thẳng về phía Tiêu Long.

Cảnh tượng đó dọa mọi người sợ đến chết khiếp.

Bởi vì một chút nhiệt độ tỏa ra từ quả cầu lửa kia đã lập tức làm bốc hơi toàn bộ mồ hôi trên người họ.

Cả bộ quần áo trở nên khô cứng, thậm chí da dẻ cũng cảm thấy bỏng rát.

Đó là do nhiệt độ quá cao.

Mà đây mới chỉ là rìa thôi.

Có thể thấy, quả cầu lửa mà Tiêu Long đang đối mặt có nhiệt độ cao đến mức nào.

Mọi người thậm chí còn thấy không gian xung quanh quả cầu lửa nhanh chóng vặn vẹo, dường như cả không gian cũng bị đốt cháy rách

ra vậy.

Thật sự quá đáng sợ.

Liệu hắn có thể chống đỡ được không? "Long ca ca, mau tránh ra!" "Đừng quản em, mau chạy đi!" "Không!" Mọi người đều hoảng loạn.

Thậm chí có người còn nghĩ, dưới một quả cầu lửa như vậy, dù Tiêu Long không chết cũng phải tàn phế nửa người!

Thật sự quá đáng sợ rồi.

Điều đáng sợ nhất là, vào cùng lúc đó, mười mấy con cự xà kia trực tiếp lao lên.

Chúng muốn kẹp đánh hai mặt!

Sao có thể?

Chương 448

Chúng cũng quá thông minh rồi!

Cơ thể đã to lớn như vậy rồi, tại sao còn có thể phun ra lửa?

Quá khó tin rồi.

Mấy tên này biết săn mồi!

Nhưng đây đâu phải trí tuệ mà loài rắn có thể có được.

Tôi tiêu đời rồi!

Mọi người kinh ngạc nhìn.

Tiêu Long dường như bị dọa đến ngớ người, ngốc nghếch đứng đó, bất động.

Mọi người đều hoang mang.

Khi mọi người đang có chút tuyệt vọng.

Vào lúc này.

Mọi người đột nhiên thấy bóng Tiêu Long nhanh chóng biến mất.

Giống như một quả tên lửa, hắn trực tiếp lao vào quả cầu lửa.

Lại như tự sát vậy, hắn trực tiếp bị ngọn lửa vô tình nuốt chửng.

Hoàn toàn không còn thấy bất kỳ bóng dáng nào nữa. "Long ca?!

Chết tiệt!

Bàn gia tôi liều mạng với bọn mày!" Vương Bàn Tử mắt đỏ ngầu, giận dữ cầm súng máy trong tay, trực tiếp bắt đầu xả đạn.

Hắn căn bản không còn quan tâm gì nữa.

Dù sao thì giết được con nào thì giết con đó.

Dù sao mỗi người đều cảm thấy.

Mọi người đều đã định phải chết rồi.

Thế nhưng, đạn bắn vào thân cự xà căn bản không có tác dụng gì, thậm chí không thể phá hủy vảy của chúng. "Không ~ Long ca ca!" Tiểu Diệp Tử cũng biến sắc, tuyệt vọng gào thét.

Cô bé cũng bất chấp tất cả lao lên.

Tất cả sức mạnh trên người đều bùng nổ.

Cô muốn cùng mấy tên này đồng quy vu tận.

Chết thì cũng phải kéo theo vài kẻ làm đệm lưng.

Chết thì cũng phải giết chết vài con cự xà này!

Những người khác sớm đã sợ đến mức không thể động đậy, chỉ còn ánh mắt đầy bi ai và sợ hãi.

Chỉ có An Lực Mãn còn có sức để di chuyển.

Cuối cùng, ông ta cắn răng, quyết định bỏ chạy.

Bởi vì thực sự không còn cách nào nữa.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Mấy tên này đã triệu hồi Địa ngục Nghiệp Hỏa, loại hỏa long như vậy, chỉ cần dính một chút thôi là có thể thiêu một người khô cong sạch sẽ, không còn một hạt tro nào.

Nước thông thường căn bản không thể dập tắt được.

Vì vậy, chỉ cần dính một chút thôi, thì chỉ có một chữ chết.

Cho nên Tiêu Long bên kia, dù thực lực đủ mạnh, e rằng lần này cũng phải chịu thiệt!

Còn những người khác thì khỏi phải nói.

Chỉ có thể chết ở đây.

Ông ta không chết, mà cảm thấy có cơ hội bỏ chạy, nên quay người định đi.

Nhưng đúng lúc đó.

Quả cầu lửa kinh khủng vô cùng, đã nuốt chửng Tiêu Long, cái quả cầu lửa Địa ngục Nghiệp Hỏa kia, đột nhiên tắt lịm.

Tất cả ngọn lửa, dường như bị thứ gì đó lập tức hấp thụ, trực tiếp cuộn vào bên trong quả cầu lửa.

Ngay sau đó, quả cầu lửa lớn đường kính ba bốn mét đó, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Một bóng người, như không có chuyện gì xảy ra, bước ra!

Một bóng người toàn thân bốc lửa xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đó không phải ai khác, chính là Tiêu Long!

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều ngây người.

Họ nhìn mọi thứ trước mắt với vẻ không thể tin nổi.

Có người còn dụi mắt, khó tin.

Không phải ảo ảnh!

Là thật!

Người đàn ông đó, đã đột phá từ trong Địa ngục Nghiệp Hỏa mà ra!

Làm sao có thể?!

Đặc biệt là khi cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa biến mất.

An Lực Mãn vừa chạy được hai bước, quay đầu lại nhìn, lập tức sợ đến ngây người.

Cả người ông ta há hốc miệng, không thể tin nổi nhìn Tiêu Long giống như một Siêu Xayda vậy.

Đôi mắt ông ta đơn giản là khó có thể tin được.

Làm sao có thể?

Làm sao có thể sống sót dưới Địa ngục Hỏa Thạch?

Ngọn lửa trên người là sao?

Chẳng lẽ hắn đã nuốt chửng Địa ngục Nghiệp Hỏa?

Quá khó tin rồi!

Sao có thể chứ?

Hoàn toàn không thể mà!

Đó là Địa ngục Nghiệp Hỏa.

Chỉ cần dính một chút thôi cũng là ngọn lửa đáng sợ có thể lấy mạng người.

Mà hắn lại không có chuyện gì ư?

Ngay cả quần áo cũng khô ráo sạch sẽ!

Hắn đã nuốt chửng Địa ngục Nghiệp Hỏa, biến nó thành của riêng mình.

Hắn là người sao?

Chương 449

Tinh Tuyệt Nữ Vương e rằng cũng không làm được điều này.

Hắn là ai?

Thân phận là gì?

Hắn đến từ đâu?

Lần này An Lực Mãn thực sự choáng váng.

Nhưng lúc này ai có thời gian để ý đến ông ta chứ.

Mọi người đều đang trong trạng thái chấn động.

Mặc dù không hiểu Địa ngục Nghiệp Hỏa là gì, nhưng họ đều rõ.

Quả cầu lửa vừa rồi có nhiệt độ rất cao.

Cao đến đáng sợ!

Nhưng loại ngọn lửa đáng sợ như vậy, kết quả lại bị Tiêu Long trực tiếp nuốt chửng, biến thành của riêng hắn.

Hắn đã hoàn thành biến thân, dường như thực sự trở thành một Siêu Xayda vậy, toàn thân bốc lửa, khí tức cường đại vô biên.

Diệp Nhất Tâm vừa mất đi lý trí cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô bé lập tức dừng bước, mặt đầy kích động nhìn Tiêu Long. "Long ca ca!

Anh thật sự không sao!" Trong khoảnh khắc đó, Tiểu Diệp Tử phá lên cười.

Đột nhiên cô bé không còn sợ hãi nữa, yên lặng trở về trong đội ngũ, bảo vệ những người khác.

Những con quái vật đáng sợ này, chiến trường đáng sợ này, đều

giao cho Long ca ca đi.

Đó mới là chiến trường!

Cùng lúc đó.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba, hai người đang điên cuồng nổ súng, cũng lập tức dừng lại.

Đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc, sau đó là vô cùng kích động.

Long ca!

Đúng là Long ca!

Long ca vĩnh viễn mạnh mẽ như vậy, căn bản không cần người khác lo lắng, càng không cần người khác giúp đỡ. "Long ca!

Tiêu diệt bọn chúng!" Vương Bàn Tử gào lên một tiếng, kích động cổ vũ cho Tiêu Long.

Tiêu Long yên lặng nhìn mọi người, mỉm cười gật đầu.

Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện trong tay hắn.

Địa ngục Nghiệp Hỏa đáng sợ trực tiếp bao phủ lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Với sự gia trì của lực lượng hỏa diễm đáng sợ, cùng với sự hỗ trợ của Chu Tước Huyết Mạch, trong nháy mắt, nó biến thành một thanh quỷ đao tỏa ra ngọn lửa vô tận.

Hắn quét ngang một vòng, bao bọc Vương Bàn Tử và những người khác trong vòng lửa, ngăn chặn sự tấn công của lũ cự xà.

Giống như Tôn Ngộ Không vạch đất làm vòng vậy.

Tiếp đó, khí tức đáng sợ lập tức bùng nổ, càn quét toàn bộ sơn cốc.

Trong khoảnh khắc đó.

Bên ngoài vòng lửa mà Tiêu Long vẽ ra, mọi thứ đều bắt đầu bốc cháy.

Dường như cả không gian cũng không ngừng gào thét.

Chưa kể đến những thứ khác, ngay cả đá cũng lập tức bị nung chảy, biến thành tro bụi.

Những con cự xà đáng sợ kia, chỉ trong nháy mắt đã bắt đầu bốc khói, không tự chủ được mà lột da.

Kết quả là lớp này đến lớp khác, chúng trực tiếp bị thiêu cháy sạch sẽ.

Hắc Kim Cổ Đao của Tiêu Long bay ra, không ngừng gặt hái sinh mệnh.

Vài phút sau.

Tiếng gầm giận dữ biến mất.

Tiếng kêu thảm thiết biến mất.

Tất cả âm thanh đều biến mất.

Ngọn lửa Nghiệp Hỏa vô tình cũng dần tắt lịm.

Cả thế giới, dường như chỉ còn lại một mình Tiêu Long.

Hắn đứng trên một tảng đá lớn, biệt lập giữa thế gian.

Còn những nơi khác, trực tiếp bị Nghiệp Hỏa càn quét sạch sẽ!

À không đúng.

Trong vòng lửa được vạch ra kia, có một khu vực an toàn chưa đầy mười mét!

Tất cả mọi người đều nhìn ngây người.

Nửa ngày không hoàn hồn.

Cứ thế ngốc nghếch nhìn.

Cho đến khi Tiêu Long thu hồi tất cả Nghiệp Hỏa.

Họ vẫn còn trong trạng thái ngây dại.

Bởi vì mọi thứ xung quanh đều đã thay đổi.

Dường như bị một trận đại hỏa thiêu rụi hoàn toàn vậy.

Bất kể là vách tường hay mặt đất, đều cực kỳ nhẵn bóng.

Thậm chí cả cát, đất đá cũng trực tiếp biến thành tinh thể.

Có thể thấy, nhiệt độ dưới sự càn quét của những ngọn lửa đó cao đến mức nào!

Nếu nó rơi vào bất cứ ai, e rằng thực sự ngay cả xương cốt cũng không còn.

Nhìn những con cự xà đáng sợ kia.

Kết cục của chúng.

Không còn để lại dấu vết gì!

Mọi người đều kinh ngạc.

Lúc này, Tiêu Long lại đang tận hưởng thành quả của trận chiến.

Hắn không làm việc vô ích.

Đối với Tiêu Long, kẻ vô lợi bất tảo (không có lợi sẽ không làm) này, nếu không có đủ lợi ích, hắn căn bản sẽ không ra tay.

Nếu thực sự không còn cách nào, hắn thà dẫn mọi người bỏ chạy còn hơn là xuất lực.

Bởi vì những chuyện tốn công vô ích, hắn không muốn làm.

Nhưng lần này thì khác.

Chương 450

Những con Xích Đồng Tử Quang Ma Xà này, những hậu duệ Nghiệp Hỏa Quỷ Long này, đáng để Tiêu Long ra tay, đáng để Tiêu Long bao vây tiêu diệt.

Cho nên lúc đầu dù có chút chấn kinh, nhưng càng nhiều hơn là kinh hỉ.

Bởi vì những tên này đã kế thừa lực lượng Nghiệp Hỏa của Nghiệp Hỏa Quỷ Long.

Vì vậy Tiêu Long đã cho chúng một cơ hội tụ tập, rồi một lưới bắt gọn.

Quả nhiên, những súc sinh này dù có thông minh đến mấy cũng chỉ là súc sinh mà thôi.

Một chút khí tức của Thánh thú Huyết Mạch đã khiến chúng không thể tự kiềm chế.

Bất chấp nguy hiểm mà ra tay với Tiêu Long.

Đáng tiếc.

Tiêu Long chỉ là đang câu cá mà thôi.

Hiệu quả vô cùng tốt.

Vì vậy những kẻ đáng thương này, mạng nhỏ đã mất rồi.

Không những mất đi sinh mệnh, mất đi linh hồn, mà quan trọng hơn là cả huyết mạch cũng bị Tiêu Long nuốt chửng! "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nuốt chửng Xích Đồng Tử Quang Ma Xà huyết mạch, Xi Vưu Huyết Mạch thăng cấp Thiên cấp hậu kỳ, Chiến Thần Chi Khu tiến hóa thành công!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nuốt chửng Xích Đồng Tử Quang Ma Xà linh hồn, Quỷ Động Ma Hồn Hồn Mạch tiến hóa Thiên cấp trung kỳ, độ dung hợp đạt 75%!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ Quỷ Động Ma Hồn tiến hóa, kỹ năng Thiên phú Quỷ Ảnh La Sát tiến hóa, tối cường Quỷ Ảnh thăng lên 20 đạo!" "Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nuốt chửng Địa ngục Nghiệp Hỏa, nhận được năng lực Thần hỏa tương ứng.

Nhiệm vụ Tinh Tuyệt Cổ Thành thăng 60%!

Độ hảo cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương thăng 60%!" "Cái gì???" Những điều khác Tiêu Long đều không kinh ngạc.

Nhưng việc độ hảo cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương tăng lên 60% khiến Tiêu Long không khỏi kinh hỉ.

Xem ra năng lực Địa ngục Nghiệp Hỏa này có tác dụng rất lớn nha.

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có năng lực như vậy?

Hoặc giả, bà ta cũng khao khát có được loại năng lực này?

Nhưng dù sao đi nữa, thu hoạch lần này quá lớn rồi.

Vậy thì tiếp theo, mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tiêu Long hoàn hồn, đánh thức những người đang ngây ngốc. "Long ca, anh là người hay quỷ vậy!

Suýt nữa dọa chết tôi rồi!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên chạy đến, mặt đầy kích động ôm chầm lấy Tiêu Long, suýt chút nữa thì khóc.

Kết quả bị Tiêu Long một tay xách ra, ném sang một bên.

Hắn giả vờ vẻ mặt ghét bỏ, nhưng trong lòng lại khá cảm động.

Dù sao thì vừa nãy, khi dường như gặp nguy hiểm tột cùng, Bàn Tử đã không bỏ chạy, mà ngược lại, một lòng muốn báo thù cho hắn. "Long ca ca, anh làm em sợ chết khiếp, anh biết không?!

Sau này có thể báo trước cho em một tiếng được không?

Em lo chết đi được!" Lúc này Tiểu Diệp Tử cũng chạy đến, trực tiếp lao vào lòng Tiêu Long, mặt đầy tủi thân mà khóc.

Tiêu Long đành vội vàng an ủi: "Yên tâm đi, không sao đâu mà." "Không sao ư, vừa nãy anh không biết em sợ đến mức nào đâu!

Nếu thật sự có chuyện gì, em phải làm sao đây!

Huhu." Tiểu Diệp Tử khóc nức nở, nước mắt nước mũi tèm lem cứ thế mà chùi lên người Tiêu Long.

Tiêu Long cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Những người khác nhìn Tiêu Long với vẻ mặt hả hê.

Chỉ có Vương Bàn Tử là lộ rõ vẻ ghen tị.

Vừa nãy hắn muốn ôm Long ca một chút cũng không được.

Nhìn xem cô bé kia, làm nũng làm nịu.

Ai cha, người với người thật sự khác biệt lớn quá!

Lúc này, những người khác cũng hoàn hồn.

Tuyết Lỵ Dương cũng lộ vẻ mặt lo lắng, hốc mắt rõ ràng đỏ hoe.

Nhưng là một người lạnh lùng, lúc này cô ấy căn bản không tiện ôm.

Chỉ có thể nhìn Tiểu Diệp Tử trong lòng Tiêu Long với vẻ mặt ghen tị.

Trong lòng không ngừng thở dài.

Bao giờ mình mới có thể vô tư làm những điều mình thích đây?

Ôm người mình yêu đây?

Nhất định phải giải bỏ lời nguyền trên người!

Chỉ có như vậy.

Mình mới có thể sở hữu tất cả.

Mới là nền tảng của mọi thứ.

Nếu không, tất cả đều là hư vô.

Đều không đúng, đều là bất kính với người mình yêu.

Tuyết Lỵ Dương không muốn quá nhanh biểu đạt tâm ý.

Nhỡ đâu?

Nhỡ đâu lời nguyền không giải quyết được thì sao?

Nhỡ đâu để phá giải lời nguyền lại rất nguy hiểm.

Chẳng lẽ thật sự phải để Tiêu Long.

Để người đàn ông mình yêu.

Vì mình mà phải trả giá tất cả sao?

Không thể!

Tuyệt đối không thể!

Thay vì như vậy, chi bằng hy sinh bản thân còn hơn!

Yêu một người, tự nhiên là phải khiến người đó trở nên tốt đẹp hơn.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ vậy trong lòng, đè nén sự rung động trong tim.

Những người khác cũng lên tiếng cảm ơn.

Tiêu Long cũng không nói gì, chỉ nhìn An Lực Mãn thật sâu.

Khiến ông ta sợ hãi vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Long thêm lần nào nữa.

Cả người ông ta trở nên ngoan ngoãn.

Chương 451

Cùng lúc đó, Tiêu Long mở miệng nói: "Được rồi, mọi người đừng lo lắng nữa, tiếp theo có nguy hiểm, cũng có những nơi cần tôi thăm dò, chúng ta xuất phát sớm thôi." Nghe lời Tiêu Long, mọi người lấy lại tự tin, tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là lần này cảnh giác hơn, không còn sự cuồng nhiệt như trước, vô cùng cẩn thận.

Dù sao thì mạng nhỏ chỉ có một, không thể chết vô ích được!

Ngay cả Trần Giáo Sư và mấy người cũng bình tĩnh lại, không dám chạy lung tung nữa.

Khi mấy người tiếp tục đi sâu vào.

Ở phía trước.

Một nơi mà mọi người không hề hay biết.

Tường thành cao vút bao quanh.

Mặt đất là những con đường lát đá.

Khác hẳn với sa mạc bên ngoài.

Nơi đây dường như là một tòa cự thành được xây dựng giữa hoang mạc, sừng sững giữa cát vàng, vĩnh viễn không bị chôn vùi.

Có mười mấy bóng người, đang lê bước trên những con phố đổ nát.

Có người kiệt sức, có người mất nước.

Mọi người đều yếu ớt, dìu đỡ nhau tiến lên.

Thậm chí có người còn bị thương.

Chỉ có kẻ dẫn đầu phía trước, vẫn không dừng lại.

Bởi vì trên người hắn, tỏa ra một luồng khí tức không yếu.

Hắn nhìn tấm bản đồ trong tay, lộ ra vẻ vui mừng. "Uhm, cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" Rồi hắn quay người, kích động nói với mọi người: "Cố gắng lên, phía trước có sông nội, sẽ có nước ngầm, sẽ có giếng nước, chúng ta sẽ không sao đâu!" "Kho báu nằm dưới tòa cự thành này, nó sẽ thuộc về mỗi người chúng ta!" "Anh em!

Vực dậy tinh thần đi!" Nghe những lời này.

Những tàn binh bại tướng kia đều kích động, như thể hồi quang phản chiếu vậy, nhanh chóng theo kịp bước chân của kẻ đó, chạy về phía nội thành!

Cùng lúc đó, tại trung tâm thành trì.

Trên một pho tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương bị phá hủy.

Con mắt cây khổng lồ kia, lặng lẽ chuyển động.

Đồng thời, sâu trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trong động quỷ.

Từng đóa hoa xinh đẹp nhẹ nhàng lay động.

Một mùi hương đặc biệt lặng lẽ lan tỏa.

Ở trung tâm biển hoa.

Chiếc quan tài đồng được làm từ thanh đồng thần mộc, nhẹ nhàng rung lên.

Trong chiếc quan tài đó.

Một bóng dáng mỹ lệ.

Con mắt thứ ba trên trán, đột nhiên mở ra!

Một giọng nói như có như không, vang vọng trong động quỷ cổ

xưa đó: "Thiên niên rồi ư?

Bổn hoàng đã đợi.

Rất lâu rồi." Không ai biết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhờ có Tiêu Long, lặng lẽ phục hồi một chút.

Bà ta đang không ngừng khôi phục.

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng là có thể Âm Dương nghịch chuyển, hoàn thành ngàn năm chờ đợi, hoàn thành ngàn năm lột xác.

Người mà bà ta chờ đợi, sắp tới rồi! .Trong sơn cốc.

Mọi người trường đồ bạt thiệp, cuối cùng cũng đi ra khỏi sơn cốc.

Một tia nắng xuyên qua toàn bộ sơn cốc, chiếu rọi lên người mọi người. "Ôi trời ơi, trời sáng rồi ư?" "Cảm giác trời sáng thật tuyệt!" "A, ánh nắng mặt trời thật thoải mái!" Mọi người không kìm được mà cảm thán.

Bởi vì một đêm qua đã cho họ biết thế nào là đáng sợ.

Đối với bóng tối, họ có một nỗi sợ hãi không tên.

May mắn thay, họ đã sống sót một cách thuận lợi.

Lý do, cái nguyên nhân mà họ có thể sống sót, chính là người trước mặt này.

Chàng thiếu niên cao lớn, đẹp trai, rạng rỡ này!

Quá đẹp trai!

Quá lợi hại!

Đặc biệt dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, hắn tràn đầy sức sống và năng lượng, tràn đầy vẻ đẹp vô tận!

Người đàn ông này.

Bí ẩn và mạnh mẽ.

Khiến người ta không tự chủ được mà muốn lại gần.

Mọi người cũng vậy.

Đắm mình trong ánh nắng mặt trời, dường như được tái sinh vậy, dường như đã thấy được hy vọng.

Mọi người nhìn cảnh sắc nơi chân trời, nhìn mặt trời ban mai nơi chân trời, mãi lâu không hoàn hồn.

Cùng lúc đó, mọi người cũng đã thấy.

Nơi chân trời xa xăm kia.

Giữa vòng vây của những con cự long đen kịt.

Giữa một vùng sa mạc.

Một thành phố đen kịt, lờ mờ hiện ra ở đó.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương và Trần Giáo Sư mấy người sốt ruột mở sổ tay ra.

Một tấm ảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Cảnh sắc trên đó.

Giống hệt nơi này. "Thành phố trong sa mạc, Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Mấy người không kìm được mà kinh ngạc thốt lên.

Mọi người.

Lần này thật sự kích động rồi!

Sau khi trải qua muôn vàn gian nan hiểm trở, cuối cùng cũng tìm thấy mục đích rồi!

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương kích động đến rơi lệ.

Chương 452

Cô đã nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đã nhìn thấy hy vọng.

Đã nhìn thấy hy vọng phá giải lời nguyền.

Đã nhìn thấy hy vọng được sống sót!

Trần Giáo Sư và mấy người khác.

Cũng lệ nhãn bà sa, kích động không thôi.

Cả nửa đời người đã nỗ lực, hôm nay cuối cùng cũng có thành quả.

Vậy thì cuộc đời này, không còn gì hối tiếc nữa.

Dù cho có bị chôn vùi ở đây.

Cùng lúc đó.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba hai người nhìn nhau.

Đều thấy vẻ kinh hỉ trong mắt đối phương.

Kho báu!

Vô vàn bảo bối.

Những bảo bối có thể đổi lấy tài phú!

Chỉ cần lần này thành công, dù chỉ tùy ý mang ra ngoài một món, thì e rằng nửa đời sau, cũng không cần lo lắng gì nữa phải không?

Lúc này, Tiểu Diệp Tử mặt đầy chấn động hỏi: "Long ca ca, đây có phải là Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết không?" "Ừm ~ đúng vậy!

Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Vậy bên trong thật sự chôn vùi Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" Tiêu Long gật đầu, lẩm bẩm: "Đúng vậy!

Ngàn năm ngủ say, có lẽ đã đến lúc phục sinh rồi." "A?

Long ca ca vừa nói gì vậy?" Tiêu Long mỉm cười lắc đầu, nói: "Không có gì!

Đi thôi, chúng ta vào thành!" Tiêu Long vung tay một cái, dẫn theo đại đội ngũ, tiếp tục tiến lên.

Lúc này, trên mặt mỗi người đều toát ra sinh khí.

Không còn một chút mệt mỏi nào.

Ngay cả An Lực Mãn.

Cũng mặt đầy chấn động nhìn mọi thứ.

Ông ta cũng không ngờ.

Mình đã bước vào thánh địa trong truyền thuyết.

Chỉ là không biết.

Thánh địa trong truyền thuyết này.

Ẩn chứa nguy hiểm gì!

Lại ẩn chứa bí mật gì! .Mọi người đi gần nửa ngày.

Cuối cùng cũng xuyên qua tường thành, đến một bãi cát bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đã đến cổng thành của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này, mọi người nhìn thấy trên đỉnh tháp đá ở quảng trường.

Có một bóng dáng đổ nát.

Đang sừng sững ở đó.

Điều duy nhất có thể nhìn rõ, được bảo tồn nguyên vẹn.

Chính là con mắt thứ ba kia.

Khi nhìn thấy con mắt đó, mọi người không kìm được mà kinh hỉ.

Bàn Tử, kích động la lớn: "Thấy chưa?

Thấy chưa?

Tinh Tuyệt Chi Nhãn!

Tinh Tuyệt Chi Nhãn giống hệt!" "Vậy thì pho tượng này chẳng phải là của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao!" Những người khác cũng nhìn con mắt đó, kinh hỉ không thôi. "Con mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đại diện cho quyền lực của bà ta, tượng trưng cho địa vị của bà ta." "Nó đứng sừng sững trên ngọn tháp cao, dường như đang giám sát lãnh thổ của mình vậy!" Mọi người cũng không khỏi cảm thán.

Không ngờ.

Vương quốc Tinh Tuyệt cổ xưa và hùng mạnh.

Sau ngàn năm.

Cũng biến thành một đống đổ nát.

Một quốc gia dù có mạnh mẽ đến đâu, trước mặt thời gian, cũng cảm thấy nhỏ bé đến vậy.

Nhìn tòa thành đổ nát hoang tàn, mọi người đều đầy vẻ cảm thán.

Đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngoài kinh ngạc ra, cũng có chút nhỏ bé khâm phục.

Chỉ tiếc là.

Cát bụi trở về cát bụi.

Sau ngàn năm cũng chẳng còn lại gì.

Thế nhưng họ căn bản không biết.

Ngàn năm chờ đợi, ngàn năm luân hồi, ngàn năm bố cục.

Giờ đây sắp sửa vén màn tất cả.

Nhưng khác với những người khác.

An Lực Mãn đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương, thì vô cùng tôn kính.

Dù chỉ là một pho tượng.

Một pho tượng đổ nát.

Ông ta vẫn cung kính quỳ xuống, cung kính quỳ bái! "Nữ Vương ở trên, xin nhận tiểu nhân một lạy!

Xin tha thứ cho tiểu nhân đã quấy rầy ngài, xin tha thứ!" "..." Trầm mặc một lát.

Tiêu Long kích động nói với mọi người: "Đi thôi, đừng vội vàng tiến vào địa cung, tôi đi tìm chút nước đã, nếu không mọi người sẽ không chịu nổi." Nghe vậy.

Mọi người đột nhiên cảm thấy khô khan cổ họng.

Quả thực cần bổ sung một chút nước.

Còn việc tiến vào địa cung khảo sát.

Đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi thì không vội vàng một chút thời gian này.

Thế là mọi người đi theo Tiêu Long, nhanh chóng tiến sâu vào thành, tìm kiếm mạch nước ngầm.

Dọc đường đi, mọi người cũng tò mò về bố cục bên trong.

Chương 453

Lúc này, Diệp Nhất Tâm không kìm được hỏi: "Long ca ca, nơi này thật sự có Thiên Địa Long Mạch giống như Tuyết tỷ tỷ nói sao?" Tiêu Long khẽ mỉm cười, chỉ vào dãy núi Zargrama màu đen ở đằng xa nói: "Thấy chưa?

Chính là cái Long Mạch đó!" "Dãy núi Zagrema, bên dưới có một long mạch, trông hệt như một con rồng đen giữa sa mạc vậy.

Trong thời cổ đại hoặc theo phong thủy, đó đều là vùng đất phong thủy cực tốt.

Phàm những nơi như vậy đều sẽ được xây dựng thành lăng mộ, cho nên Cấm Tuyệt Nữ Vương không thể nào bỏ qua long mạch đó." Tiêu Long im lặng một lát, sau đó lại chỉ vào cửa hang mà mọi người vừa bước vào.

"Mọi người thấy chỗ đó không?

Là do sự phá hoại!" "Hả?

Sao lại vậy?" "Bởi vì long mạch rồng đen này không những không phải đất phong thủy tốt, ngược lại còn là đại hung chi địa.

Nhưng lại có một chỗ hổng, giống như một con ác long bị chém ngang lưng vậy." "Có giống một con rồng bị đóng đinh trực tiếp vào đó không?" Mọi người không nhịn được gật đầu, Tiêu Long tiếp tục cười nói.

"Đúng rồi, cho dù là toàn bộ dãy núi Hắc Long vươn dài, sa mạc bên trong, hay thành phố chúng ta đang ở hiện tại... thực chất, tất cả đều là một bố cục phong thủy hoàn chỉnh.

Trong tình huống như vậy, long mạch rồng đen đại hung chi địa đó

không còn là hung mạch nữa, mà ngược lại biến thành linh mạch, vẫn luôn bảo vệ Tinh Tuyệt Cổ Thành." Tê!

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Nghe Tiêu Long nói như vậy mới hiểu được Cấm Tuyệt Nữ Vương đúng là có thủ đoạn kinh người!

"Đúng là như vậy, long mạch rồng đen của dãy núi, cộng thêm thủy mạch sông ngầm Tư Độc bên dưới, đã hội tụ thành một bố cục phong thủy động tĩnh kết hợp, khiến đại hung chi địa sống lại!" Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng chấn động nói thêm vào.

Thì ra đây chính là nguyên nhân vì sao trước đó cứ phải đi dọc theo sông ngầm Tư Độc để tìm kiếm!

Giữa chúng có sự hô ứng lẫn nhau.

Chỉ là hai linh mạch này bây giờ đều đã bị phá hủy.

Thủy mạch sông ngầm Tư Độc đã cạn khô, trên mặt đất không còn nước nữa.

Tinh Tuyệt Cổ Thành được Hắc Long Sơn bảo vệ cũng đã bị hủy diệt.

Cho nên bây giờ, vùng đất phong thủy siêu cấp được cố ý tạo ra này, lại một lần nữa biến thành đại hung chi địa!

Mọi người không khỏi cẩn thận hơn.

E rằng Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự sẽ ẩn chứa một vài thứ đáng sợ.

"Cấm Tuyệt Nữ Vương quả nhiên là một kỳ tài xuất chúng!" Giáo sư Trần không nhịn được cảm thán.

"Đúng là như vậy, vậy, lăng mộ của Cấm Tuyệt Nữ Vương có nằm trong Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" "Tôi nghĩ là không đâu?

Có thể nào có một lăng mộ lớn đến như vậy chứ?

Hãy nhìn Tinh Tuyệt Cổ Thành này, nó có quy mô tương đương với một thành phố lớn trăm vạn dân hiện nay.

Nếu muốn xây dựng lăng mộ dưới lòng đất, đó quả là một công trình khổng lồ!" Mọi người đều có chút không tin.

Dù sao thì thành trì này thực sự quá lớn.

Cho dù tàn khuyết, cho dù một phần đã bị sa mạc nuốt chửng, nhưng vẫn còn một diện tích lớn.

"Em tin lời Long ca." Lúc này, Tuyết Lỵ Dương kiên định nói.

Bởi vì từ khi bước vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô ấy có một cảm giác rất quen thuộc, dường như có một giọng nói vẫn luôn văng vẳng bên tai.

"Trời ơi!

Nếu thật sự như vậy thì phải có bao nhiêu bảo bối chứ?!" Vương Bàn Tử cả người nước dãi sắp chảy ra rồi, cứ như hắn đã nhìn thấy vô số bảo bối vậy.

Bởi vì hắn tin rằng một thành phố lớn đến vậy, lăng mộ của Cấm Tuyệt Nữ Vương dù nhỏ thì cũng lớn hơn mộ của các đế vương bình thường.

Có thể tưởng tượng, toàn bộ kho báu quốc gia chắc chắn đều được chôn cất ở đây.

Chỉ cần xuống đó tùy tiện lấy một ít đồ thì đã phát tài rồi!

Bởi vì năm đó toàn bộ Tinh Tuyệt Vương Quốc đã kiểm soát 36 nước Tây Vực đó!

Tuy đều là những tiểu quốc, nhưng đều vật sản phong phú, có nhiều kỳ trân dị bảo.

Đặc biệt là bây giờ, nói trắng ra là đừng có sướng quá, không cần nói, chắc chắn đều là vô giá.

Nhanh chóng, mọi người theo Tiêu Long vào sâu bên trong cổ thành.

Quả nhiên đã tìm thấy một vài giếng nước.

Sau một hồi nỗ lực, họ đã lấy được một ít nước lên.

Hiệu quả rất tốt, rất thích hợp để uống.

Thế là mọi người sung sướng bổ sung nước, và sau khi ăn uống để bổ sung thể lực, mọi người bắt đầu bàn bạc xem bước tiếp theo nên làm gì!

Bàn đi tính lại, mọi người cuối cùng đều đặt ánh mắt lên người Tiêu Long.

Bởi vì trên bản đồ không còn manh mối về cách vào Tinh Tuyệt Cổ Mộ nữa.

Bản đồ mà mọi người có chỉ có thể dẫn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hiện tại nhiệm vụ bản đồ đã hoàn thành.

Nhưng để vào cổ mộ, chỉ có thể dựa vào việc tự khám phá thôi.

Các chuyên gia tìm kiếm cổ mộ, ngoài Hồ Bát Nhất và Tiêu Long.

Nhưng Hồ Bát Nhất phát hiện ra các yếu tố ảnh hưởng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành quá nhiều, hắn nhận ra thuật phong thủy không còn hữu dụng như vậy nữa.

Cho nên mọi người chỉ có thể nhìn Tiêu Long, xem hắn có biện pháp tốt nào không.

Lúc này, mọi người đột nhiên mới phát hiện ra Tiêu Long đang

cười!

“Long ca, cười gì vậy?” “Đúng vậy Long ca, mau ra tay đại phát thần uy đi!

Để bọn em được chứng kiến cái gọi là Tầm Long Điểm Huyệt!” “Đúng đúng đúng, em sớm chút tiến vào cổ mộ thì tốt biết mấy, ở đây đợi chán quá!” Mọi người sốt ruột thúc giục.

Tiêu Long chỉ khẽ mỉm cười.

Hắn bình tĩnh đứng dậy, nhẹ nhàng giậm chân xuống.

Mọi người đều ngơ ngác, cứ tưởng Tiêu Long sắp mở miệng nói chuyện rồi.

Nhưng vào lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng đá dưới chân nứt vỡ.

Không tự chủ được cúi đầu nhìn, tất cả mọi người đều sững sờ.

“Đờ mờ!

Bên dưới có bậc thang?!” Một tiếng kinh hô của Bàn Tử cuối cùng cũng khiến mọi người hoàn hồn.

Họ kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Long.

Quá khó tin rồi.

Chỉ một cú giậm chân thôi ư!

Đã tìm thấy lối vào rồi sao?

Thì ra mọi người vẫn luôn đứng ngay trên lối vào.

Long ca, quá đỉnh!

“Long ca, cũng quá thần rồi!” “Đúng vậy Long ca, sẽ không phải anh đã biết lối vào ở đây từ trước rồi chứ!” “Quá lợi hại rồi!

Quả là một bước đúng chỗ, theo Long ca thật tốt!” “Trời ơi!

Trước đó tôi còn tranh cãi, thì ra tôi đang đứng ngay trên lối vào!

Quá khó tin rồi!" Mọi người đều bị chấn kinh đến mức đờ đẫn, thực sự thủ đoạn của Tiêu Long quá lợi hại, quá quỷ dị và thần bí.

Chương 454

Không biết từ lúc nào, hắn đã dẫn mọi người đến ngay trên lối vào.

Ăn một bữa ngon lành, uống một trận đã khát, rồi nghỉ ngơi.

Thảo nào Long ca cứ khăng khăng ở lại đây.

Thì ra hắn đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm.

Một phen tính toán, đơn giản là vô địch rồi!

Ngay cả Giáo sư Trần và vài người cũng chấn động nhìn Tiêu Long.

Một thiếu niên tâm tư kín đáo, kế hoạch chu toàn như vậy, ngàn năm khó gặp nha!

Bên An Lực Mãn, cả người hắn đều ngơ ngác.

Hắn đang tìm cơ hội xem có thể rời đi sớm để tìm lối vào không.

Kết quả thì sao?

Kết quả là công cốc.

Người ta Tiêu Long đã tìm thấy lối vào từ sớm rồi, đã chuẩn bị sẵn sàng ở đó rồi!

Đờ mờ!

Gã đàn ông này không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà trí tuệ cũng quá siêu phàm!

“Long ca ca, vậy bây giờ chúng ta có nên vào Tinh Tuyệt Cổ Mộ không?” “Nên vào rồi.” “Vậy còn đợi gì nữa?

Để tôi mở đường cho mọi người!” Vương Bàn Tử kích động nói,

hắn quên mất nỗi đau khi vết thương đã lành.

Tiêu Long cũng không ngăn cản, trực tiếp nhường đường.

Mọi người kích động đi xuống theo bậc thang.

Nửa giờ sau, mọi người cuối cùng cũng đến được lối vào một thần điện.

Nhìn cổ thành dưới lòng đất khí thế bàng bạc phía trước, mọi người đều bị chấn động.

Tuy không biết dưới lòng đất sâu bao nhiêu, nhưng chắc chắn là mấy chục mét dưới lòng đất.

Ở một nơi sâu như vậy, lại còn xây dựng một cổ thành.

Tuy nhìn có vẻ không so được với quy mô của thành trên mặt đất, nhưng cũng không kém là bao.

Dù sao thì một cửa thành đã cao lớn vô cùng, cao hơn mười mét.

Khiến mọi người không khỏi chấn động.

Dưới lòng đất, sẽ không thật sự có một thành trì chứ?

Cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành, thực chất là cái ở dưới lòng đất.

Cái ở trên mặt đất, hoặc là để che mắt người khác, hoặc là thành song sinh!

Hoặc có lẽ, Tinh Tuyệt Cổ Thành chân chính bao gồm cả phần trên mặt đất và dưới lòng đất.

Mấy loại khả năng này, mọi người không khỏi kinh ngạc thán phục.

Bởi vì Cấm Tuyệt Cổ Thành trên mặt đất đã đổ nát, giá trị nghiên cứu không lớn.

Nhưng cái bên dưới thì khác rồi.

Được bảo tồn hoàn chỉnh như vậy.

Bên trong liệu có ẩn chứa những quái vật đáng sợ không?

Trước đó mọi người không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ không thể không nghĩ nhiều nữa.

Vạn nhất Cấm Tuyệt Nữ Vương coi toàn bộ phần dưới lòng đất đều là lăng mộ, vậy thì biết bao nhiêu người đã được chôn theo!

Cho nên toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Thành dưới lòng đất, là toàn bộ lăng mộ, là toàn bộ cổ mộ.

Bao nhiêu dân chúng cổ thành bị chôn dưới lòng đất mấy nghìn năm.

Chỉ cần một thi biến, thì sẽ là hàng nghìn vạn thi thể.

Quá đáng sợ rồi!

Không chừng đã hình thành một thành phố ma dưới lòng đất!

Mọi người xôn xao bàn tán.

Một số người không nhịn được run rẩy.

Nhìn mọi thứ trước mắt, đều cảm thấy vô cùng quỷ dị và âm u.

Dường như mỗi nơi đều có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Cảm giác như vậy, không phải một hai người mà tất cả mọi người đều có, thật sự quá quỷ dị rồi.

Đây không phải chuyện đơn giản, cho nên vội vàng bước nhanh hơn, đuổi kịp Tiêu Long.

Ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tiêu Long.

Nhanh chóng, mọi người bước vào cánh cổng lớn, tiến vào một đại điện.

Thắp sáng đèn trường minh, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy

kết cấu bên trong.

Đại điện này được chống đỡ bởi hàng chục cột đá đối xứng hai bên.

Trên những cột đá này có những hoa văn được các nghệ nhân cổ đại khắc.

Bên trên thậm chí còn có những bức tượng điêu khắc sống động như thật.

Mọi người không tự chủ được đi tới xem, ai nấy đều không khỏi chấn động.

Toàn bộ đều là những cảnh chiến tranh.

Đều là những cảnh chiến tranh mà Tinh Tuyệt Vương Quốc chinh phạt các quốc gia khác!

Được khắc làm công huân trên những cột đá của đại điện, được bảo tồn vĩnh viễn.

Giáo sư Trần và vài người kích động bận rộn.

Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau.

Bởi vì không biết vì sao, cảm giác của Tuyết Lỵ Dương đối với Tiêu Long, cái cảm giác quen thuộc đó, càng ngày càng sâu đậm.

Mọi người bắt đầu bận rộn việc của mình.

Ai cần nghiên cứu thì nghiên cứu, ai cần ghi chép thì ghi chép.

Còn về Bàn Tử, thì hắn cứ việc tìm đồ mà trộm thôi!

Mọi người đều có mục đích riêng.

Nhưng chỉ cần không làm hại lợi ích của người khác, mọi người cũng nhắm mắt làm ngơ.

Tiểu Diệp Tử bên cạnh Tiêu Long thì không động đậy.

Cô ấy không quan tâm mấy thứ này nữa.

Cô ấy tò mò hỏi: “Long ca ca, nền đất và cột đá ở đây và mọi thứ xung quanh vì sao đều có màu đen đỏ vậy?

Em có một cảm giác rất quỷ dị!” “Này Long, tôi cảm giác càng vào sâu trong cổ mộ, thuật phong thủy của tôi càng vô dụng.” Hồ Bát Nhất bên cạnh cũng nghiêm trọng hỏi.

“Mục tiêu của tôi không phải mấy món vật nhỏ này, mục tiêu của tôi là Mộ Trần Châu, bởi vì tôi phát hiện ra lực lượng nguyền rủa trong cơ thể dạo gần đây tần suất bùng phát càng cao hơn.

Cho nên nhất định phải nhanh chóng hóa giải lời nguyền!

Bởi vì chỉ có sống sót, những thứ khác mới là bảo bối.” Tiêu Long nhìn hai người, sau đó mỉm cười nói.

Chương 455

“Bởi vì những thứ này đều được làm từ đá ở núi Từ Sơn!” Một câu nói khiến mọi người hiểu ra.

“Vậy tại sao những thứ này đều có những con mắt quỷ dị đó?” Tiểu Diệp chỉ vào các bức tượng sinh vật trên các tác phẩm điêu khắc hỏi.

Tiêu Long im lặng một lát, mới nói.

“Là văn hóa sùng bái mắt thôi!

Đừng quên, thủ đoạn đáng sợ nhất của Cấm Tuyệt Nữ Vương!” “Tinh Tuyệt Chi Nhãn?!” Vài người không khỏi giật mình.

“Tiểu huynh đệ nói không sai, con mắt trong văn hóa Tinh Tuyệt có địa vị vô cùng cao.

Cho nên trên những tác phẩm điêu khắc này đều có Tinh Tuyệt Chi Nhãn cũng không có gì lạ.” Lúc này, Giáo sư Trần cũng mở miệng nói.

“Mắt của Cấm Tuyệt Nữ Vương thật sự chỉ cần nhìn một cái là người ta biến mất sao?” Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nhưng cách nói này thực sự quá phi lý, không ai tin được, thật sự khó mà tin được.

“Tôi nghĩ có lẽ còn một khả năng khác.” Lúc này, Sadi Bằng chen lên nói.

“Khả năng gì?” “Người ngoài hành tinh!” Mọi người im lặng một trận.

Nhưng lại cảm thấy cũng không phải không thể.

Dù sao thì Tiêu Long đã lợi hại, quỷ dị như vậy rồi, thì ai biết đâu

không phải người ngoài hành tinh chứ!

Mọi người đi vào sâu trong đại điện.

Kết quả là nhìn thấy ở vị trí vốn nên là vương vị, lại xuất hiện hai ngai vàng!

Khiến mọi người vô cùng chấn kinh.

Tuy đại điện này hiện tại không nhìn ra được công dụng, nhưng chắc chắn vương vị cao nhất phải thuộc về Cấm Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng kết quả thì sao?

Kết quả là ở vị trí vương vị lại xuất hiện hai ngai vàng.

Điều này nghĩa là gì?

Điều này cho thấy Tinh Tuyệt Vương Quốc có một sự tồn tại có thể sánh vai với Cấm Tuyệt Nữ Vương.

Quan trọng nhất là, hậu thế căn bản chưa từng nghe nói đến người này.

Vậy thì điều này nghĩa là gì?

Nghĩa là, nhân vật này hoặc là một nhân vật cấm kỵ, hoặc là cuối cùng đã phản bội Tinh Tuyệt Vương Quốc, cho nên bị người đời sau của Tinh Tuyệt Vương Quốc trực tiếp xóa bỏ!

Nhưng dù thế nào đi nữa, thân phận của người này chắc chắn là vô cùng tôn quý!

Vào lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên chiếu đèn pin, phát hiện ra một cái bệ đá nhỏ.

Ánh mắt mọi người không khỏi lại bị hấp dẫn.

Bởi vì trên đó, đặt một con mắt khổng lồ màu đỏ.

Giống hệt Tinh Tuyệt Chi Nhãn!

Chỉ là màu đỏ máu mà thôi.

Vào lúc này, trong đầu Tiêu Long vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ phát hiện Huyết Sắc Chi Nhãn của Tinh Tuyệt Đại Điện, tiến độ nhiệm vụ tăng 5%." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Huyết Sắc Chi Nhãn, độ thiện cảm của Cấm Tuyệt Nữ Vương tăng 5%." "Huyết Sắc Chi Nhãn: Mắt thần khí của Cấm Tuyệt Nữ Vương, chìa khóa để Cấm Tuyệt Nữ Vương phục sinh, và là một trong những chiếc chìa khóa cần thiết để mở Tinh Tuyệt Vương Quan." Một loạt lời nhắc nhở khiến Tiêu Long ngẩn ra.

Không ngờ, chỉ là cầm con mắt này xuống xem thử thôi mà lại có thu hoạch lớn đến vậy.

Càng không ngờ hơn là viên Huyết Sắc Chi Nhãn này tác dụng lại lớn đến vậy.

Vậy thì tuyệt đối không thể đưa cho người khác, nhất định phải tự mình cất giữ.

Thế là Tiêu Long không màng ánh mắt của người khác, trực tiếp cất nó đi.

"Long ca, cái gì vậy?

Sẽ không phải mắt của quái vật thật đấy chứ?" "Con mắt cũng quá lớn rồi, tôi cứ tưởng là đồ giả chứ!" "Tôi cảm giác con mắt đó vừa nãy hình như đang nhìn chằm chằm tôi vậy." Mọi người xôn xao bàn tán, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Trên đường đi, khắp nơi đều là mắt.

Khiến mọi người có chút không biết làm sao.

“Sẽ không phải mắt của Cấm Tuyệt Nữ Vương đấy chứ?” “Nói bậy!

Mắt người sao có thể to đến thế!” “Cấm Tuyệt Nữ Vương là người sao?” Vài người không dám nói nữa, cũng không dám tiếp tục thảo luận.

Thực sự quá quỷ dị rồi.

Lúc này, Tiêu Long mặt mày bình thản.

“Viên mắt này là chìa khóa để tôi vào những nơi khác tiếp theo, cho nên tôi sẽ giữ nó trước.” Mọi người gật đầu, cũng không có ý kiến gì.

Dù sao thì con mắt này quá lớn, nhìn cũng thấy nặng rồi.

Lúc này.

Mọi người chú ý đến một thứ trên viên mắt vừa nãy.

Trên nóc đại điện có một con mắt được tạo thành từ những Quỷ Động Văn!

Hô ứng từ xa với viên mắt bên dưới.

Trông đặc biệt quỷ dị.

Nhìn con mắt này, mọi người không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, dường như bị quái vật nào đó nhìn chằm chằm vậy.

Nhưng một khi không nhìn con mắt đó, thì cảm giác đó biến mất.

Mọi người đều giật mình, ai nấy đều không biết phải làm sao.

Giáo sư Trần thì muốn kiên trì phá giải những Quỷ Động Văn đó.

Không biết có thật sự giúp ông ấy nhìn ra được gì không.

Nhưng vào lúc này, những hoa văn mắt được tạo thành từ Quỷ Động Văn đó bắt đầu chuyển động.

Dường như sống lại vậy, phát ra một loại ánh sáng u lạnh, dường như thực sự là con mắt của địa ngục vậy.

Mỗi khi chuyển đổi một góc độ, thì con mắt nhìn thấy lại không giống nhau.

Thực sự quá thần kỳ rồi.

Loại mắt này không chỉ có một.

Mọi người phát hiện trên nóc đại điện phía trên đầu chằng chịt toàn là, giống như một bầu trời sao đầy mắt vậy.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên thay đổi.

"Không ổn!

Đừng nhìn những con mắt đó!" Nhưng lời nhắc nhở của Tiêu Long đã muộn.

Những con mắt vốn đang chuyển động đó đột nhiên bỗng nhiên mở to ra.

Điều đáng sợ nhất là, từ bên trong những con mắt đó, những sợi dây leo thò ra, tốc độ vô cùng nhanh, hóa thành những mũi gai gỗ, đâm thẳng vào mắt của mỗi người!

"Đờ mờ!

Quỷ quái gì vậy?!" Trong chớp mắt, mọi người kinh hãi!

Nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Chương 456

Những thứ trông giống dây leo đó, sau khi đến gần mọi người, vị trí đầu lập tức mở to một con mắt, kế tiếp há rộng miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn.

Ngay khoảnh khắc đó, mọi người hiểu ra.

Cái quái gì mà dây leo?

Rõ ràng là từng con rắn.

Rắn độc màu đen!

Loại rắn độc đen thon dài đó!

"Chết tiệt, đừng nhìn nữa!" "Mau chạy đi!" "Nhiều rắn độc quá!" Chỉ trong nháy mắt.

Từ bên trong những con mắt quỷ dị đó, từng con rắn đen thon dài đều chui ra, lao tới cắn vào cổ mỗi người.

Sợ đến mức mọi người vội vàng lùi lại, ai nấy đều liều mạng ngăn cản.

Bất kể đao chém hay súng bắn, chúng đều liều mạng chống cự.

Một cảnh tượng đột ngột như vậy thực sự khiến mọi người không ngờ tới.

Kể cả Tiêu Long cũng vậy.

Bởi vì một đống lớn phần thưởng đó suýt chút nữa khiến hắn quên mất.

Trong nguyên tác, một con mắt có thể mở ra các cơ quan và nút xung quanh.

Bây giờ thì hay rồi.

Đã hoàn toàn thả ra những quái vật đó.

Bởi vì mọi người đứng rất gần, khi những con rắn độc đó ra tay, mọi người lập tức chiến đấu, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tiêu Long muốn giúp, nhất thời cũng không biết ra tay thế nào.

Nhưng sự chống cự của mọi người cũng chỉ tranh thủ được một chút thời gian mà thôi.

Đã có vài người bị chúng cắn.

Cũng may lúc này, mọi người toàn lực ra tay.

Đặc biệt là Tiểu Diệp Tử và An Lực Mãn hai người, không có thời gian ẩn mình nữa, cứu người là quan trọng.

Cho nên dưới sự toàn lực của ba người, cuối cùng đã giết chết tất cả đám rắn độc đó.

Sau đó mọi người tụ tập lại một chỗ, tránh xa những con mắt đó.

Bởi vì không ai biết được đằng sau những con mắt này liệu có ẩn chứa nguy hiểm nào không!

"Long ca, mau nhìn, có thể cứu được không?!" Lúc này, Tiêu Long mới chú ý.

Trong đó có năm người đã bị cắn.

Sùi bọt mép, toàn thân tím tái, nhìn có vẻ sắp toi đời.

Những người khác lo lắng không thôi.

"Tất cả tránh ra!" Tiêu Long đẩy mạnh những người đang vây quanh ra, đưa ra hai ngón tay.

Huyết Mạch Thánh Thú ẩn chứa trên đôi ngón tay, trực tiếp ấn lên người năm người.

Trong nháy mắt, vết thương trên mặt nhanh chóng biến mất.

Cả người sắc mặt dần hồng hào trở lại, lượng lớn máu đen cũng bị ép ra từ những vết thương đó.

"Băng bó lại!" Tiêu Long để lại một câu rồi đứng dậy.

Có người vội vàng tiến lên băng bó, những người khác thì chấn động nhìn mọi thứ.

Tốc độ cũng quá nhanh rồi.

Những con rắn độc này nhìn qua không hề đơn giản.

Trước đó tiêm huyết thanh kháng độc cũng không có tác dụng, nhưng dưới tay Tiêu Long, lại đơn giản như vậy mà bị giải trừ.

Vài người nhanh chóng hồi phục, chỉ còn chút suy yếu.

Thủ đoạn cũng quá lợi hại rồi.

"Long ca, cũng quá lợi hại rồi!

Hơn hẳn huyết thanh kháng độc kia nhiều!" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tiêu Long.

"À Long ca, chỉ cần một chiêu đi mở một phòng khám nhỏ, chỉ riêng giải độc cứu người thôi cũng có thể kiếm được một khoản tiền lớn rồi!" Sadi Bằng sùng bái nhìn Tiêu Long.

"Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, những con rắn độc đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta đâu." "Hả?

Sẽ không phải chứ?!" Nhưng, mọi người vừa mới hết kinh ngạc, đột nhiên nghe thấy tiếng xì xào.

Sau đó ngẩng đầu nhìn, từ bên trong những con mắt quỷ dị trên trần nhà, lại một lần nữa bò ra một vài con rắn độc.

Chỉ là lần này có chút khác biệt.

Trên đỉnh đầu chúng dường như đội một chiếc mặt nạ.

Chiếc mặt nạ kiểu Tinh Tuyệt Chi Nhãn!

Quan trọng nhất là, trên những con mắt đó đang cháy một luồng lửa.

“Mẹ nó!

Mấy con rắn này thành tinh rồi sao?” “Cái quái gì vậy?

Cháy rồi à?” “Trời ơi!

Sẽ không phải là loại Nghiệp Hỏa Long Xà thật đó chứ?” Mọi người sợ hãi liên tục lùi lại, nhưng nhanh chóng bị những con rắn dài đó bao vây.

Những con rắn dài này dường như rất có linh tính, bao vây chặt chẽ mọi người ở giữa.

Lửa trên đầu không ngừng bùng cháy.

Lưỡi rắn màu đỏ lửa đó không ngừng thè ra.

Chủ yếu là cái Tinh Tuyệt Chi Nhãn quỷ dị đó nhìn mọi người có chút rợn tóc gáy.

“Long ca làm sao đây?

Em bị chặn rồi sao?” “Em chạy kiểu gì đây?” “Hay là dùng lửa đốt cháy mấy thứ này đi?” “Mắt mù rồi à?

Trên đầu chúng nó còn có lửa, đốt cái gì?” Mọi người xôn xao tranh cãi, thực sự không biết phải làm sao.

Vào lúc này, khóe miệng Tiêu Long khẽ nhếch lên.

Lại một đợt 'tặng kinh nghiệm'.

Vốn dĩ tưởng sẽ xuất hiện quái vật lớn.

Không ngờ con rắn hoàng đó lại cẩn thận như vậy, đến lúc này vẫn không ra tay, mà để một vài đồ tử đồ tôn lên thăm dò.

Đã như vậy, vậy thì cho chúng một bài học đi.

Thế là, mọi người nhìn thấy trong ngón tay Tiêu Long lóe lên một tia sáng đỏ quỷ dị.

Kế tiếp là một chuỗi lửa lập tức bùng cháy.

"Linh Hồn Cấm Cố!" "Chu Tước Chi Hỏa!" Tiêu Long chủ động tấn công, trực tiếp dùng năng lực huyết mạch!

Trong chớp mắt, mọi người nhìn thấy ngọn lửa trong tay Tiêu Long chia thành vô số quả cầu lửa nhỏ, lập tức bắn ra, bay về phía mỗi con rắn độc.

Sau đó mọi người kinh ngạc nhìn.

Lửa trên đầu những con rắn độc đó lập tức bị những quả cầu lửa đó nuốt chửng.

Chương 457

Ngay sau đó, những con rắn dài đáng sợ đó bắt đầu thét thảm.

Thân thể không ngừng vặn vẹo, nhanh chóng chạy trốn và giãy giụa.

Nhưng đã muộn.

Ngọn lửa Chu Tước đáng sợ bùng phát ngay lập tức, lập tức bùng cháy trên cơ thể rắn của chúng.

Trong nháy mắt, mọi người ngửi thấy mùi thịt nướng thơm lừng.

Lúc này, những con Nghiệp Hỏa Long Xà con trông quỷ dị vô cùng đó trực tiếp biến thành từng con rắn nướng.

Đồng thời, giọng nói hơi đắc ý của Tiêu Long vang lên bên tai mọi người.

“Nào, mời mọi người ăn rắn nướng.

Thuần thiên nhiên, không ô nhiễm!” Mọi người... ngây người.

Mọi người bị thủ đoạn của Tiêu Long làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Thực sự không ngờ.

Vốn dĩ tưởng là một trận chiến sinh tử khốc liệt, không ngờ cuối cùng lại biến thành đại chiến rắn nướng, một chiêu đồ sát, trực tiếp biến thành một cuộc triển lãm rắn nướng.

Chỉ nhìn những con rắn nướng này, mọi người lại không dám động thủ.

Chỉ có thể ngây người nhìn mọi thứ, nửa ngày trời không hoàn hồn.

Tiêu Long bất đắc dĩ nhìn mọi người.

Hắn trực tiếp cầm một con rắn, sau đó nhẹ nhàng lột da và rút phần sụn bên trong ra.

Sau đó sung sướng cắn một miếng, không nhịn được gật đầu.

"Ừm, mùi vị không tệ nha, mùi thịt nướng rất đậm, nếu có thêm chút thì là nữa thì tốt.

Không đói sao?

Không ăn chút nào à?

À, không ăn nữa.

Quên nói với mọi người rồi, loại rắn nướng này chỉ không độc trong vòng năm phút, sau năm phút, sẽ độc hơn cả lúc còn sống!" Tiêu Long vừa ăn vừa nói, nhìn đám người vốn đang nhăn nhó, không nỡ nhìn nữa.

Nhưng nghe xong lời của Tiêu Long, từng người lập tức mở to mắt, trực tiếp lao tới.

Bắt chước Tiêu Long lột da rắn, sau đó sung sướng gặm.

Một số người ban đầu có chút khó nuốt.

Nhưng càng ăn càng, mắt càng mở to.

Đặc biệt là mấy kẻ bị cắn trước đó, quả thực đói lắm rồi, khát lắm rồi.

Cầm một con ăn, kết quả trong nháy mắt, dường như đã hồi phục thể lực, lại một lần nữa lao tới những con rắn nướng khác.

Tranh giành ăn.

Có lẽ không ý thức được.

Nhưng mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Năm kẻ vốn yếu ớt, trong nháy mắt đã hồi phục.

Cũng quá thần kỳ rồi.

Những người còn lại không còn quan tâm đến những chuyện khác nữa, trực tiếp gia nhập vào đội ngũ ăn rắn nướng.

Trong nháy mắt, mấy chục con rắn nướng đã bị mọi người ăn sạch.

Ngay cả Giáo sư Trần và vài người cũng ăn ngấu nghiến.

Ai nấy đều vẻ mặt chưa thỏa mãn.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử nhồm nhoàm miệng, nhìn Tiêu Long nói.

"Long ca, sao anh không nói sớm?

Em trước đó đói muốn chết, có bản lĩnh mà.

Quá lợi hại rồi!" Vương Bàn Tử vốn dĩ muốn nói: có bản lĩnh sao không sớm lấy ra.

Cuối cùng vội vàng ngậm miệng lại.

Tiêu Long khẽ mỉm cười: "Mấy người nghĩ tất cả các loại rắn đều ăn được như vậy sao?

Con rắn này đặc biệt, giúp mọi người phòng ngự để lần sau bị rắn cắn không đến nỗi chết ngay." Một câu nói như vậy lại khiến mọi người mở to mắt.

Nhìn Tiêu Long, họ tràn đầy sự tôn kính và cảm kích.

"Thì ra Long ca đã làm nhiều như vậy!

Đều vì sự an toàn của mọi người.

Cũng quá lợi hại rồi, đơn giản là quá ngầu rồi." "Long ca bá đạo!" "Long ca đỉnh của chóp!" "Long ca thật đẹp trai!" Dưới sự dẫn dắt

của Vương Bàn Tử và Sadi Bằng, một đám người không nhịn được giơ ngón cái lên.

Lần này ngay cả Giáo sư Trần và vài người, tuy miệng không nói, nhưng cũng giơ ngón cái lên.

Mọi người không khỏi nghĩ trong lòng: Long ca vì sự an toàn của mọi người, vì mọi người có thể đi sâu hơn, thực sự đã hao tâm tổn trí!

Ăn no, nghỉ ngơi đủ rồi, nên tiếp tục tiến lên.

Nhưng mọi người tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra lối vào khác.

Sau đó mọi người hiểu ra, ở đây chắc chắn có cơ quan.

"Mọi người tìm kiếm cẩn thận, xem cơ quan rốt cuộc ở đâu!" Lúc này Tiêu Long phất tay một cái, trực tiếp ngăn cản mọi người làm việc vô ích.

"Không cần tìm nữa, ở trên bệ đá đó!" "Hả?" Mọi người đều kinh ngạc.

Bởi vì vừa nãy mọi người đã ăn rắn nướng nửa ngày trên bệ đá đó, nhưng cũng không phát hiện ra cơ quan nào.

Khi mọi người còn đang ngơ ngác, Tiêu Long đứng dậy, bắt đầu xoay chuyển cơ quan ở vị trí vốn đặt viên Huyết Sắc Chi Nhãn khổng lồ.

"Long ca ca, cẩn thận chút nha!

Vạn nhất bên dưới có rắn thì sao?" Tiêu Long nhìn vết hằn trên bệ đá, khẽ mỉm cười nói.

"Yên tâm đi, ở đây tạm thời an toàn." Sau đó mọi người đi xem.

Tiêu Long gõ mấy cái trên bệ đá.

Đột nhiên, một mảng nhỏ của bệ đá lõm xuống.

Kế tiếp xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Sau đó từ bên trong thò ra từng cái một, những cột đá to bằng ngón tay giữa, hội tụ thành mười hai cột hình tròn giống như đồng hồ.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhìn thứ trông giống chiếc đồng hồ đá này, trực tiếp đứng đờ ra.

“Cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ thời cổ đại đã có cả đồng hồ rồi sao?” Vương Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

“Nói bậy gì đó?

Gọi là Thập Nhị Thiên Can!” Giáo sư Trần bên cạnh mặt đầy vạch đen nói.

Lúc này nhìn Tiêu Long bắt đầu xoay chuyển những cột đá nhỏ.

Chương 458

Dựa theo quỹ tích vận hành của Thiên Can Địa Chi, hắn điều chỉnh lại thứ tự.

Mọi người nhìn đến hoa cả mắt.

Vào lúc này, khi chúng được sắp xếp thành hình dáng một con mắt, mọi người nghe thấy tiếng 'kẹt' một cái, dường như có cơ quan đã được mở ra.

Ngay sau đó, ở giữa trung tâm bệ đá, xuất hiện một lỗ tròn.

Sau đó nhìn kỹ, một vết lõm hình con mắt xuất hiện, dường như là một lỗ khóa.

Lúc này, Tiêu Long lấy ra Tinh Tuyệt Chi Nhãn đã giành được trước đó, nhẹ nhàng ấn vào, sau đó xoay trái phải và hòa vào vết lõm hình con mắt kia.

Rầm rầm!

Vào lúc này, bên tai mọi người truyền đến tiếng va chạm cơ khí.

Kế tiếp, một lối vào khổng lồ xuất hiện ở rìa bệ đá.

Dường như bệ đá đã được mở ra từ bên cạnh.

Một lối đi bằng bậc thang dẫn xuống xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Mọi người trước đó kinh ngạc đến ngây người.

Không ai nghĩ tới ở đây thật sự sẽ có một lối đi ngầm.

“Trời ơi!

Tiểu huynh đệ, thật sự quá lợi hại rồi!” “Không hổ là Long ca!

Thủ đoạn thực sự quỷ thần khó lường!" "Nếu là tôi, mười năm e rằng cũng không làm ra được!" Mọi người sùng bái nịnh bợ.

Tiêu Long khẽ mỉm cười, cất Tinh Tuyệt Chi Nhãn đi, nhìn lối vào mật đạo, mỉm cười nói.

"Tốt rồi!

Lối vào địa cung thật sự ở đây rồi!" "Trời ơi, Long ca ca!

Anh biết ở đây có cơ quan sao, thật thần kỳ nha!" "À, vậy xoay chuyển mấy cái là mở ra được sao?" "Cơ quan gì vậy?" Tiểu Diệp Tử và vài người tò mò hỏi.

Tiêu Long khẽ mỉm cười nói: "Thiên Can Địa Chi Cự Môn Trận, một loại thuật phong thủy cơ quan." "Oa!

Lợi hại quá!" "Thứ gì cao siêu quá vậy, cảm giác nghe không hiểu gì cả." "Dù sao cũng không rõ nhưng cảm thấy rất bá đạo!" "Long ca đỉnh của chóp là được!" Vài người sùng bái nhìn Tiêu Long, không nhịn được giơ ngón cái lên.

Thực sự không ngờ một cái bệ đá nhỏ lại có nhiều khúc mắc đến vậy.

"Chúng ta mau đi thôi, cũng không biết nhóm người trước đó đã thế nào rồi, đừng để bị người ta 'nhanh chân đến trước' mất." Giáo sư Trần sốt ruột không chờ nổi.

Giáo sư Hách Ái Quốc cũng vậy.

Thứ mà họ đã theo đuổi bấy lâu cuối cùng cũng có chút manh mối, sao có thể không vui được chứ!

Mọi người nhanh chóng bước vào mật đạo.

Mật đạo này quả thật rất dài.

Hai bên khắc đủ loại hoa văn thần kỳ, đa số đều liên quan đến

mắt.

Khiến mọi người phát hiện ra.

Trong Tinh Tuyệt Vương Quốc, con mắt càng độc đáo, số lượng càng nhiều thì thân phận địa vị càng cao.

Cấp bậc cao nhất chính là Tinh Tuyệt Chi Nhãn.

“Mọi người đều cẩn thận chút nha!

Cẩn thận bậc thang dưới chân, đừng có vội mà vấp ngã.” “Đúng đúng đúng, mọi người đều cẩn thận một chút.

Ngàn vạn lần đừng té ngã, nếu không thì mọi người đều sẽ gặp xui xẻo.” “Bàn Tử, cái mồm quạ đen này, đừng có nói nữa.” “Ý gì vậy?” “Ai nha cứu mạng!” Đột nhiên, giây trước còn đang nói chuyện là Vương Bàn Tử, giây sau đã trực tiếp hụt chân.

Sau đó trực tiếp lăn một vòng, lăn xuống dưới.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Nhìn thấy những người khác cũng sắp bị liên lụy, bị va vào.

Vào lúc này, bóng dáng Tiêu Long nhanh chóng biến mất, kế tiếp xuất hiện trước mặt Vương Bàn Tử.

Một cước đạp hắn tại chỗ, ngăn cản hắn lăn xuống.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Lối đi này quá hẹp.

Hai người căn bản khó mà đi song song.

Cho nên Vương Bàn Tử té ngã, suýt chút nữa liên lụy đến những người khác.

Quan trọng nhất là, hắn vừa mới nhắc nhở mọi người.

Kết quả trong nháy mắt, hắn đã gặp xui xẻo!

Nếu không có Tiêu Long ở đây, mọi người chắc lại bị cái gã này liên lụy rồi.

“Bàn Tử à!.” “Bất ngờ, bất ngờ, thật sự là bất ngờ.

Ai biết mấy bậc thang này lại thay đổi độ cao chứ!” Vương Bàn Tử cười gượng nói, mọi người cũng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Bàn Tử, thành sự thì không đủ, bại sự thì thừa!

Vào lúc này, cùng với việc mọi người không ngừng đi xuống, đột nhiên cảm thấy từng luồng khí lạnh ập vào mặt.

Tạo thành sự đối lập rõ rệt với cái nóng của sa mạc bên ngoài.

Như vậy, mọi người đã kích động.

“Cảm nhận được không?

Hơi ẩm càng nặng hơn rồi.” “Thật vậy sao!

Sẽ không phải có sông ngầm chứ?” Mọi người lập tức kinh ngạc vui mừng.

“Vậy chúng ta mau nhanh lên một chút, bổ sung chút nước!” Thế là, mọi người tăng nhanh bước chân.

Nhanh chóng đi hết bậc thang, kế tiếp một không gian rộng lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Dưới chân mọi người, ở nơi không xa, một con sông ngầm rộng lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này, An Lực Mãn kinh ngạc vui mừng nói.

“Sông ngầm Tư Độc!

Đây mới thật sự là sông ngầm Tư Độc!” Một câu nói khiến mọi người kinh ngạc vui mừng, nhanh chóng lao tới.

Nhưng lần này mọi người không hề lỗ mãng như vậy.

Kiểm tra chất lượng nước không có vấn đề gì.

Thế là mọi người điên cuồng uống từng ngụm lớn.

Giống như hạn hán gặp mưa rào, vui sướng không thôi.

Đổ đầy bình nước, túi nước trên người, mới hài lòng nhìn môi trường xung quanh.

Cùng lúc đó, thể lực của mọi người cũng dần hồi phục.

Nhìn con sông ngầm rộng lớn, Giáo sư Trần không nhịn được cảm thán.

“Thì ra sông ngầm Tư Độc vốn chưa từng cạn khô!

Chỉ là đã đổi dòng, chảy dưới lòng đất sa mạc.

À, thật là kỳ tích của thiên nhiên!

Chương 459

Nếu không tận mắt chứng kiến, ai có thể tin dưới lòng đất lại có một con sông ngầm hùng vĩ đến vậy?" Hai vị giáo sư già cảm thán, những người khác cũng được chứng kiến sự thần kỳ của thiên nhiên.

Bởi vì sông ngầm Tư Độc thực sự vô cùng rộng lớn.

Riêng khu vực mọi người nhìn thấy đã rộng hơn mười mét.

Còn sâu bao nhiêu thì không biết.

Nhưng chắc chắn không cạn.

Bởi vì nước sông ngầm này quá lạnh, lưu lượng lớn, tốc độ nhanh.

Tiêu Long cũng uống chút nước, điều chỉnh lại.

Nhìn môi trường xung quanh, hắn không khỏi nhớ đến ghi chép trong nguyên tác.

Đây nên là đoạn bí ẩn nhất của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nguy hiểm tiếp theo e rằng thật sự sắp đến rồi.

"Long ca, có phát hiện gì không?

Tiếp theo chúng ta nên đi hướng nào?" Tuyết Lỵ Dương nhìn môi trường xung quanh, hỏi.

"Đi theo tôi là được!

Tiếp theo có thể sẽ nguy hiểm.

Mọi người nhất định phải chú ý môi trường xung quanh.

Tuyệt đối đừng chạy loạn.

Nếu có nguy hiểm, kịp thời nói ra." "Tất cả nghe rõ chưa?" "Rõ

rồi!" Mọi người đồng thanh hô to, vô cùng nghe lời.

Dù sao thì Tiêu Long ở đây không biết từ lúc nào đã trở thành lãnh tụ.

Trên đường đi đã cứu mọi người bao nhiêu lần.

Mọi người đã chứng kiến sự cường đại của Tiêu Long, nghe lời hắn, đó là điều tự nhiên.

Vào lúc này, mọi người theo Tiêu Long tiếp tục tiến lên, xuôi theo dòng nước.

Đột nhiên, Vương Bàn Tử chỉ về phía trước kích động gào lên.

"Mau nhìn, ở đó có một cánh cửa!" Một câu nói.

Mọi người theo ánh mắt hắn nhìn tới.

Quả nhiên phát hiện ra một cánh cửa đá.

Ở bờ bên kia sông, lờ mờ trên vách tường có một vết tích cửa đá.

Mọi người đều kích động.

Nhanh chóng, mọi người lại rơi vào cảnh khó xử.

Bởi vì con sông ngầm rộng hơn mười mét, thật sự không dễ dàng gì để qua.

Ngay cả một cây cầu cũng không có, làm sao đây?

Có thể bơi qua không?

Chưa nói đến nước lạnh đến mức nào, lỡ đâu bên dưới ẩn chứa quái vật!

Thì chẳng phải thảm rồi sao?

Ánh mắt mọi người không khỏi đổ dồn vào Tiêu Long.

"Long ca ca, làm sao đây?" Tiểu Diệp Tử vẻ mặt bất đắc dĩ hỏi.

Tiêu Long khẽ mỉm cười, chỉ vào đỉnh đầu mọi người nói.

“Đi từ chỗ đó!” “Hả?” Mọi người đều mờ mịt.

Nửa ngày không phản ứng.

Bởi vì ngẩng đầu nhìn, trần hang động cao hơn mười mét đó, chẳng lẽ không thể để mọi người bò lên trên đó sao?

Nhưng vào lúc này, mọi người kinh ngạc nhìn.

Trong tay Tiêu Long xuất hiện hai sợi Thoán Thiên Thằng.

Vương Bàn Tử và vài người hiểu ra, lập tức lộ ra vẻ mặt kích động.

“Đờ mờ!

Long ca!

Cũng quá thông minh rồi!” Mọi người không khỏi giơ ngón cái lên.

Một số người nhanh chóng hiểu ra.

Nhưng có vài tên ngốc nghếch thì mãi không phản ứng.

Đặc biệt là Sát Đế Bằng.

Thấy mọi người ai nấy đều vẻ mặt bừng tỉnh, cậu ta bỗng thấy không ổn.

Thế rồi không nhịn được hỏi: “Không đúng nha, làm gì có cách gì, nói xem!

Sao lại lôi dây thừng ra làm gì?”Vương Bàn Tử trợn trắng mắt, hận không thể đá cho tên này một phát.

“Ngốc thế!

Long ca đã nói rồi mà, đi từ phía trên.”“Đi từ phía trên thì cũng đâu cần dây thừng.

Hơn nữa, tôi có biết leo tường đâu!"Vương Bàn Tử lập tức bụm mặt khóc ròng.

Đúng là không nên cứu tên này mà.

Những người khác cũng vã mồ hôi hột.

Tên này đầu óc như bị úng nước vậy!Tiểu Diệp Tử thật sự không nhịn được nữa, không chút khách khí nói: "Đồ ngốc!

Đương nhiên là dùng dây thừng móc vào đỉnh đầu, rồi đu qua bên kia chứ, đúng là ngốc chết đi được!"Nghe Tiểu Diệp Tử nói vậy, Sát Đế Bằng lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Tiêu Long: "Long ca, anh thông minh quá đi!

Mấy cái này cũng nghĩ ra được!""..." Tiêu Long không nói gì.

Những người khác cũng im lặng.

Mau hành động đi, đồ ngốc!Thế rồi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Sát Đế Bằng và mấy người kia, Tiêu Long lập tức quăng Thoán Thiên Thằng trong tay, đâm thẳng vào bức tường phía trên.Mấy người đó cũng đã thấy.

Sau đó, dưới sự giải thích của Vương Bàn Tử và những người khác, Sát Đế Bằng cuối cùng cũng hiểu được tác dụng của món đồ này.

Trong lòng cậu ta không khỏi kinh ngạc.

Chỉ một sợi dây nhỏ thôi mà lại có nhiều công dụng đến vậy.

Thứ này quý giá không kém gì mấy món văn vật đâu.Lúc này, Tiêu Long đã chuẩn bị xong dây thừng.

Thoán Thiên Thằng đủ dài, mười mấy mét không gian hoàn toàn đủ dùng.

Tiêu Long ném rất chuẩn, đúng vào trung tâm đỉnh con sông ngầm.

Thế là, dưới sự hướng dẫn của Tiêu Long, mọi người nhanh chóng đu qua.Mọi người cũng bắt chước làm theo.

Hai người một nhóm, nắm một đầu dây, rồi lùi lại, cách xa con sông ngầm.

Sau đó tăng tốc lao tới.

Khi đến gần sông ngầm, lập tức co hai chân lên.

Cứ thế, mọi người lần lượt đu qua con sông ngầm độc ác.

Chương 460

Thậm chí có vài người tinh nghịch, như Tiểu Diệp Tử chẳng hạn, còn khéo léo để hai chân lướt trên mặt nước, chơi một màn khinh công thủy thượng phiêu.Khi tất cả mọi người đã qua hết, Tiêu Long nắm hai sợi Thoán Thiên Thằng, nhẹ nhàng vung tay một cái, cơ thể rất ngoan ngoãn quay trở lại.

Mọi người nhìn mà vô cùng kinh ngạc.

Đối với chiêu này của Tiêu Long, thực sự khâm phục không thôi.Mọi người cứ thế nhẹ nhàng vượt qua.

Cùng lúc đó, cuối cùng họ cũng đến trước cửa đá.

Không khỏi biến sắc nhanh chóng, đặc biệt là Giáo sư Trần và mấy người kia.

Bởi vì mọi người phát hiện, cánh cửa đá này hình như đã bị người ta phá hỏng, kiểu bị thuốc nổ phá nát.Vẻ mặt mấy người đều biến đổi.

"Xong rồi, chẳng lẽ chúng ta bị người khác nhanh chân chiếm trước rồi sao!" Vương Bàn Tử lo lắng nói."Mù à!

Cái đồ chuyên gia phá hoại đây này!

Không nhìn thấy những vết nổ cũ kỹ này sao?" Hồ Ba Nhất thật sự không chịu nổi nữa, hung hăng đá Vương Bàn Tử một cái.

Bảo hắn đừng có lúc nào cũng giật mình kinh hãi.Những người khác lúc này mới phản ứng.

Quả nhiên phát hiện ra đó đều là những vết tích cũ kỹ.

Mấy thầy trò Giáo sư Trần mặt già đỏ bừng, lúc này mới thở phào

nhẹ nhõm.

Nhưng thực sự không có cách nào khác, quan tâm thì lo lắng thôi mà.

Mấy thầy trò Giáo sư Trần lo lắng cổ mộ bị người ta phá hoại, còn Vương Bàn Tử thì lo bảo bối bên trong bị người khác cướp mất hết.Đợi mọi người bình tĩnh lại rồi phân tích, có được một vài manh mối.

"Chắc là do nhóm người trước gây ra, vết thuốc nổ rất cổ xưa, nhìn vết nổ thì thấy uy lực của bom không lớn.""Tôi nghĩ chắc là nhóm khảo cổ gia trong ghi chép đã làm!" "Cha tôi làm à?" Tuyết Lỵ Dương kích động.Hồ Ba Nhất gật đầu nói: "Có khả năng, bởi vì không những vết tích khác, nhìn qua là đã mười mấy năm rồi!"Lúc này, Tiêu Long cũng mở miệng: "Ở đây không chỉ có một nhóm người đâu, nhìn những vết tích này, rõ ràng không phải chỉ một lần bị phá hoại.""Cho nên tôi nghĩ, mọi người hãy cẩn thận một chút, nếu không lầm thì bên trong chắc là sâu trong địa cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không chừng ẩn chứa nguy hiểm."Mọi người vội vàng gật đầu.

Sau đó xoa xoa tay, trở nên nghiêm túc hơn.

Ban đầu mọi người định giống như những người khác, phá cửa vào.

Bởi vì chỗ đó bị sụp đổ rồi.

Kết quả, Tiêu Long trực tiếp đấm một quyền xuống, đánh ra một đường hầm đủ để một người đi qua.Mọi người không khỏi há hốc mồm.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất và mấy người kia.

Ban đầu họ còn muốn thể hiện.

Kết quả là chỉ có thể há hốc mồm.

Vội vàng đi theo đại đội.

Sức mạnh của Long ca, thủ đoạn của Long ca, quả thực vô địch rồi.Sau khi vào cửa đá, mọi người phát hiện một số mật đạo.

Kết quả là đi một hồi lâu mà không thấy lối ra.

Có vài người hơi sốt ruột.

“Không phải đi nhầm đường rồi chứ?

Sao mà dài thế, đi đâu hết vậy?”“Nghi ngờ phán đoán của Long ca à?” “Không không không, tôi...” Tên đó bị Vương Bàn Tử một câu chặn họng không dám nói gì nữa.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương hỏi: “Chúng ta không phải đang tiến vào mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương đấy chứ?”Tiêu Long gật đầu khẳng định, nói: “Chúng ta đã sớm vào rồi, chỉ là ở đây có chút quỷ dị!

Dù sao đây cũng là địa bàn của nữ vương trong địa cung mà!”“Ý gì vậy?” “Ý là, chúng ta đã vào trận pháp rồi!

Trận pháp địa cung cổ mộ, dùng để chống trộm mộ!”Câu nói này khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

Bởi vì mọi người đều biết, trong cổ mộ, bất kể là cơ quan hay trận pháp, đều có nghĩa là nguy hiểm!“Không thể nào?

Nhìn đâu có nguy hiểm.” “Oanh long long” Lời của Sát Đế Bằng còn chưa dứt, bên tai mọi người đã vang lên tiếng cơ quan.Tiếp đó, mọi người nhìn thấy, tường vách hành lang xung quanh bắt đầu không ngừng co lại.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

“Mẹ kiếp!

Đúng là cái miệng quạ mà!" Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột.Lúc này, tiếng cơ quan lại vang lên.

Mọi người nhìn thấy, phía trên hành lang cách đó không xa, xuất hiện một cái lỗ.

Từng cái gai nhọn xuất hiện trên tường.

Phía sau cũng bị một cánh cửa đá khổng lồ chặn lại.

Bốn phương tám hướng đều bắt đầu ép lại.

"Mẹ kiếp!" "Long ca, làm sao đây?"Lúc này, mọi người đột nhiên thấy Tiêu Long vươn tay phải.

Hướng về phía đỉnh đầu, một quyền hung hăng đấm lên.

"Rầm" một tiếng vang lớn.

Trên đỉnh đầu mọi người xuất hiện một cái lỗ lớn thông ra bên ngoài.

"Đi!"Tiêu Long cứ thế một quyền đánh ra một đường hầm.

Dưới sự giúp đỡ của Tiêu Long và Tiểu Diệp Tử cùng mấy người khác, mọi người nhanh chóng leo lên.

Cuối cùng cũng an toàn thoát khỏi những cơ quan này.

Ban đầu mọi người định liều mạng xem có thể xông qua không.

Nhưng không ngờ Tiêu Long lại trực tiếp chơi một chiêu rút củi đáy nồi.Ở những phương diện mà mọi người không nghĩ tới, anh ấy đã tạo ra những thay đổi như vậy.

Ai có thể trực tiếp mở ra một lối đi khác mà đi chứ?

Mọi người cũng không ngờ trên đỉnh đầu lại có một lối đi.

Cuối cùng thì cũng an toàn rồi.

Mọi người vô cùng cảm kích Tiêu Long.

Cảm thấy Tiêu Long quá lợi hại, đầu óc cực kỳ linh hoạt.

Từ trước đến nay chưa bao giờ bị những phương pháp cố hữu hạn chế.Dù sao mọi người đều nghĩ đến việc phá hủy cơ quan bên trong.

Tiêu Long và mọi người không giống nhau.

Đáng đời, người ta mới có thể dẫn mọi người ra ngoài.

Thuận theo đường hầm, mọi người nhanh chóng đi đến cuối.

Sau đó nhìn thấy một cánh cửa mở rộng.Mấy người đi vào.

Kết quả phát hiện phía trước xuất hiện một cây cầu bị đứt.

"Nhìn không có đường đi nha, chúng ta có nên đổi đường không?" "Không phải là muốn quay lại đường hầm vừa nãy chứ?" "Chỗ đó cũng quá nguy hiểm rồi!" "Nhưng ở đó căn bản không đi được nữa."Nhìn thấy đoạn đường này, mọi người lập tức hoảng loạn.

Lúc này, Tiêu Long ném một quả pháo sáng ra ngoài, chiếu sáng đoạn đường phía trước.

Sau đó mọi người nhìn xuống dưới cây cầu bị đứt.

Một cảnh tượng khiến mọi người cả đời khó quên xuất hiện.Mọi người đều há hốc mồm, cằm như muốn rớt xuống đất.

Bởi vì mọi người nhìn xuống dưới.

Vô tận vàng bạc châu báu!

Các loại bảo bối đủ cả.

Vàng ròng, lư hương, bảo thạch, đồ đồng...

Đơn giản là một ngọn núi lớn chất đầy vàng bạc châu báu, hay đúng hơn là một cái bồn tụ bảo!"Chậc!

Trời ơi!

Tôi không bị hoa mắt chứ?" "Mẹ ơi!

Tôi không phải đang mơ đấy chứ?" "Nhiều bảo bối thế này?

Chương 461

Tôi sắp phát tài rồi sao?!" Từng tiếng hít khí lạnh vang lên.

Tất cả mọi người đều bị chấn động.

Kể cả Tiêu Long cũng vậy.

Hơi thở mỗi người đều trở nên gấp gáp.

Mắt trợn tròn, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Thật sự nhìn núi vàng núi bạc thế này, khiến người ta có chút không chịu nổi mà.Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ ở đây lại tập trung nhiều vàng bạc châu báu đến vậy.

Có thể thấy, e rằng tài sản của mấy vương quốc Tinh Tuyệt đều bị chôn vùi ở đây.

Giàu có đến mức sánh ngang quốc gia.

Chắc là vậy rồi.

Nếu mang ra ngoài một ít, thì đúng là phát tài lớn!Đừng nói đến Tiêu Long, cằm của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đều suýt rớt xuống.

Mắt hai người đều biến thành hình đồng tiền.

Những người khác cũng gần như vậy.

Ngay cả trong ánh mắt của An Lực Mãn cũng đầy rẫy sự tham lam.Tuyết Lỵ Dương, một người không thiếu tiền, cũng kinh ngạc không thôi.

Trong chốc lát, bao gồm cả Giáo sư Trần và những người khác, đều quên mất mục đích ban đầu của mình.

Thật sự đã bị những kho báu này thu hút.Không lâu sau, Tiêu Long nhanh chóng bình tĩnh lại.

Mặc dù những kho báu này nhiều, nhưng điều quan trọng là nâng cao thực lực.

Dần dần, mọi người cũng đã bình tĩnh trở lại.

Chỉ là mỗi người đều đang suy nghĩ: làm thế nào mới có thể lấy được một ít bảo bối!Bao gồm cả một số sinh viên của Giáo sư Trần.

Dù sao lòng người ai cũng tham lam.

Tùy tiện mang ra ngoài một hai món, cải thiện cuộc sống.

Còn lại giao nộp cho quốc gia, rất xa xôi, một chút vấn đề cũng không có nha.Nhưng vấn đề tiếp theo là làm thế nào để đi từ cây cầu bị đứt này qua!

Phương pháp đu dây trước đó không dùng được nữa.

Mọi người nhất thời không biết phải làm sao.

Lúc này, Tiêu Long mở miệng: "Nhảy thẳng qua như vậy là không được đâu, khoảng cách ở đây quá rộng.""Cho nên tôi cần đi từ phía dưới, từ núi vàng núi bạc này đi lên!" Tiêu Long nói vậy.

Sắc mặt Vương Bàn Tử và mấy người kia lập tức sáng bừng.

Cứ ngỡ Tiêu Long cố ý tìm cơ hội để mọi người kiếm chác một ít đồ.

Thực tế thì đúng là không còn đường nào khác.

Tổng không thể Tiêu Long giúp từng người nhảy qua được.

Tiêu Long đâu có rảnh rỗi như vậy.Đi từ núi vàng núi bạc phía dưới lên, cũng có một số lợi ích.

Trong số những bảo bối này, có một số món nhỏ là đồ cần thiết.

Mặc dù Giáo sư Trần và mấy người kia có chút không hài lòng.

Bởi vì sợ mọi người làm hỏng những văn vật này.Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, quả thật không có cách nào khác.

Chỉ có thể làm theo kế hoạch của Tiêu Long.

Lúc này, mọi người cũng phát hiện ra một cái thang ở dưới cây cầu bị đứt!

Một cái thang được làm từ những sợi xích đồng.

Thế là mọi người mừng rỡ trèo xuống.Rồi dẫm lên những đồng tiền vàng chất như núi nhỏ.

Cảm giác đó, cứ như cả người đang bay bổng.

Ngay cả khi Giáo sư Trần cứ nhìn chằm chằm.

Mọi người vẫn không tự chủ được, lặng lẽ giấu đi một hai món bảo bối.

Cuối cùng, Giáo sư Trần cũng đành mắt không thấy thì lòng không phiền.

Nhiều bảo bối như vậy, lấy cũng không hết.

Trên đường đi nguy hiểm như vậy, coi như là tiền bồi thường tinh thần cho mọi người.

Những món đồ nhỏ thì có thể, nhưng những văn vật lớn thì tuyệt đối không được phép.Mọi người cũng rất thông minh.

Chỉ lấy một ít đồ nhỏ.

Dù sao lấy nhiều quá chưa chắc đã mang ra ngoài được.

Vạn nhất sau này gặp nguy hiểm, tất cả đều thành công cốc!

Cho nên mọi người cũng rất kiềm chế.Mọi người lề mề lết thết tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng không quá tham lam, cũng không xuất hiện tình huống cả người treo đầy bảo vật.

Mấy thầy trò Giáo sư Trần thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tổng cộng cũng không đến nỗi quá mất mặt.Lúc này, Tuyết Lỵ Dương kích động hét lên: "Mau nhìn, phía trước có ánh sáng!" Mấy thầy trò Giáo sư Trần cũng kích động.

Vừa hay tìm được cơ hội, vội vàng thúc giục mọi người rời đi.

"Nhanh lên, chúng ta mau đi xem!"Mọi người nhanh chóng rời đi.

Tiêu Long phụ trách đoạn hậu.

Sau khi mọi người rời đi hết, lúc không có ai nhìn, Tiêu Long vung tay một cái, trực tiếp thu tất cả bảo vật vào không gian hệ thống.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Mọi thứ đều thuận lợi như vậy.

Hắc hắc!Lúc này, mọi người cuối cùng cũng rời khỏi cái hố chôn theo.

Phía trước rồi.

Là đoạn thần bí nhất trong Quỷ Động của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ngay cả Tiêu Long cũng trở nên cẩn trọng.Cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy.

Ở đó là một cái hố khổng lồ vô cùng, như một vực sâu trời sinh.

Phía trên toàn bộ cái vực này, chỗ phát ra ánh sáng kia, cứ như đang giao tiếp với tinh không vậy.

Nhấp nháy từng điểm tinh quang.

Nhìn kỹ lại, mọi người không nhịn được kinh hô thành tiếng: "Trời ơi!

Mẹ nó toàn kim cương nha!”Những chỗ khác thì đen như mực, như vực sâu vạn trượng, căn bản không nhìn thấy gì.

Giáo sư Trần sắc mặt ngưng trọng nói: “Chẳng lẽ đây là Quỷ Động trong truyền thuyết sao?”Tiêu Long gật đầu, rất khẳng định nói: “Không sai, là Quỷ Động thánh địa của Tinh Tuyệt Vương Quốc!”“Không thể nào, Quỷ Động ư?

Trông ghê rợn quá.” Sát Đế Bằng vẻ mặt sợ hãi.Lúc này, Giáo sư Trần giải thích: “Tiểu huynh đệ nói không sai, là Quỷ Động!

Trong truyền thuyết, vương tộc Tinh Tuyệt chủ yếu do tộc Quỷ Động cấu thành!

Sở dĩ được gọi là tộc Quỷ Động, vì truyền thuyết họ trấn giữ một nơi gọi là Quỷ Động!”“Tương truyền, Quỷ Động này như một vực sâu không đáy, nối liền với địa ngục u minh!

Vương giả của tộc Quỷ Động, tức vương tộc Tinh Tuyệt, đều dựa vào việc giao tiếp với Quỷ Động này để có được sức mạnh vô cùng cường đại và thần bí khó lường.”Nghe Giáo sư Trần nói vậy, mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Có sự hiểu biết sâu sắc hơn về Tinh Tuyệt Vương Quốc.

Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì sắc mặt biến đổi.

Chương 462

Còn về tâm lý của họ, không ai biết được.Tiêu Long cũng chú ý đến An Lực Mãn, phát hiện dao động khí tức của anh ta cũng rất mạnh mẽ.

Khóe miệng Tiêu Long không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt.

Tộc Quỷ Động chẳng qua chỉ là một trong các chi nhánh của Ma Tộc mà thôi.

Thiên Ma, Địa Ma và Nhân Ma Tộc đều là những tồn tại vô cùng cường đại.

Tộc Quỷ Động chỉ là tên gọi chung mà người ngoài dùng để chỉ Ma Tộc.Tiêu Long hiện tại suy đoán.

Những Thiên Ma tộc đã biến mất kia, e rằng chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương tộc!

Khí tức trên người Tuyết Lỵ Dương giống với khí tức của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cho nên Tiêu Long mạnh dạn suy đoán Tuyết Lỵ Dương hẳn là truyền nhân của Thiên Ma tộc!

Còn An Lực Mãn và Hồ Ba Nhất, e rằng là hậu duệ của Địa Ma hoặc Nhân Ma tộc khác.

Nay ba đại Ma tộc tề tụ cổ thành, cũng không biết là ý trời hay ngẫu nhiên.Nhưng những chuyện tiếp theo, e rằng thật sự không đơn giản như vậy.

Đặc biệt là việc nghịch thiên cải mệnh, để Tinh Tuyệt Nữ Vương sống lại!

Chuyện này Tiêu Long hiện tại không có bất kỳ manh mối nào.

Tìm Tinh Tuyệt Nữ Vương không dễ.

Nhưng cũng không phải là chuyện khó khăn đến thế.

Thế nhưng làm thế nào để nàng thuận lợi sống lại, cần phải làm những việc gì, đó mới là điều khó nhất.

Tiêu Long hiện tại không có bất kỳ ý tưởng nào.

"Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi."Tiêu Long nghĩ thầm như vậy.

Cùng với những người khác, ngưng thần nhìn vực sâu vô tận.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương lấy ra một quả pháo sáng, trực tiếp ném vào trong Quỷ Động.

Những người khác đều giật mình thon thót, định ngăn lại.

Thế nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là, quả pháo sáng vừa chạm vào đã tắt ngấm.

Mọi người cũng không nhìn thấy gì dưới đáy.

Cứ như Quỷ Động này thật sự nối liền với địa ngục u minh vậy!

Thật sự quá quỷ dị, quá đáng sợ.Lúc này, Giáo sư Trần không nhịn được kích động cảm thán: "Tôi đã nghiên cứu Tinh Tuyệt Vương Quốc và Quỷ Động gần nửa đời người, ban đầu tôi vẫn luôn nghĩ những truyền thuyết đó đều là giả dối." "Thế nhưng bây giờ tôi mới hiểu ra, e rằng có vài thứ, thật sự không phải truyền thuyết nha!

Quỷ Động thần bí vô cùng xuất hiện, liệu có những thứ khác khó tin nữa không?"Vào khoảnh khắc đó, tam quan của Giáo sư Trần đã thay đổi.

Những người khác cũng vậy.

“Thầy ơi, đừng kích động thế!

Không chừng chỉ là một cái hang sâu hơn một chút thôi mà.” Một học sinh không nhịn được khuyên nhủ.Thế nhưng Giáo sư Trần lắc đầu, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Truyền thuyết về tộc Quỷ Động vẫn luôn tồn tại, chỉ là tôi không tin mà thôi.” “Cho nên không chừng trên thế giới này thật sự có dị thế giới, không chừng thật sự có Thần Giới, Minh Giới, không chừng tôi thật sự không hiểu một số thứ.”Mọi người lập tức đều im lặng.

Bởi vì Tiêu Long trước mắt chính là bằng chứng tốt nhất.

Sức mạnh và trí tuệ mà anh ấy thể hiện ra, thật sự có chút không hợp với thế giới này.

Tuyết Lỵ Dương nghe những lời này, trong lòng lại một lần nữa nghĩ đến câu chuyện Tiêu Long đã kể.

Ở một thế giới khác có một người, một người có quan hệ bạn trai bạn gái với Tiêu Long.

Tiêu Long lần này, vì muốn đón cô ấy trở về!Tuyết Lỵ Dương không biết những điều này có thật hay không.

Nhưng ít nhất cô ấy biết một điều, thế giới này có lẽ thật sự có những thế giới khác tồn tại.

Đột nhiên.

Tuyết Lỵ Dương càng tò mò hơn về thân phận của anh ấy.

Thậm chí đối với lời nguyền trên người mình, cũng có một sự lý giải khác.

Thật sự là lời nguyền sao?

Ai mà biết được chứ!

Tuyết Lỵ Dương im lặng một lát.

Lúc này, Vương Bàn Tử, người có gan rất lớn, cẩn thận leo đến miệng động, muốn thăm dò.Thế nhưng vừa mới nhẹ nhàng liếc xuống dưới một cái, hắn ta đã nhanh chóng rụt lại.

Cả người tim đập nhanh hơn, cứ như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Cứ như cái vực sâu đó, muốn nuốt chửng hắn ta.

"Mẹ kiếp!

Thứ này đáng sợ quá đi, chỉ nhìn một cái thôi mà tôi đã thấy chân nhũn cả ra rồi!"Những người khác cũng đồng tình sâu sắc, chỉ là không dám nói ra mà thôi.

Lúc này, Tiểu Diệp Tử đột nhiên chỉ lên đỉnh đầu nói: "Mau nhìn, phía trên đó không phải có thứ gì sao?"Mọi người đột nhiên sững sờ.

Trước đó vẫn luôn bị Quỷ Động thu hút, cứ nhìn xuống dưới.

Thật sự không chú ý đến môi trường xung quanh, càng không nói đến thứ trên đỉnh đầu.

Bị nhắc nhở như vậy, mọi người không tự chủ được ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó kinh ngạc há hốc mồm.

"Trời ơi, hình như thật sự có thứ gì đó!" "Giống như một khối đá lớn!" "Tôi cảm giác giống như một cỗ quan tài?" "Bàn Tử đừng có nói bừa được không?

Quan tài có thể lơ lửng giữa không trung sao?" "À, cũng đúng, nhưng nó thật sự là một cỗ quan tài nha!"Mọi người im lặng.

Lúc này, Tiêu Long bình tĩnh nói: "Đó quả thật là một cỗ quan tài, Huyền Quan!""Cái gì vậy?

Thứ đó thật sự là quan tài sao?!" "Mẹ kiếp, Huyền Quan?!

Thật sự có thứ này tồn tại sao?" "Không phải là quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương đấy chứ?" Mọi người lập tức chấn động, trong lòng vô cùng rung động.

Bởi vì tất cả những gì trước mắt, bất kể là Quỷ Động dưới chân hay Huyền Quan trên đỉnh đầu, đều vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Thật sự quá huyền huyễn.Lúc này, Hồ Ba Nhất cắn răng nói: "Mặc kệ là thứ gì, tôi lên xem thì chẳng phải sẽ biết sao!" "Đúng vậy!

Đi thôi!

Lên xem!" "Nhưng lên bằng cách nào?" "..." "Khoan đã, ở đây hình như có một con đường!" Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ vào bức tường bên tay phải, kích động hét lên.Mọi người nhìn kỹ lại.

Quả thật trên vách đá của hang động cổ đó, có một con đường nhỏ hẹp uốn lượn.

"Long ca, sao?" Nhìn con đường nhỏ đó, Vương Bàn Tử hỏi.

"Lão Hồ nói đúng, cứ lên xem!" Tiêu Long nói rồi, trực tiếp dẫn đầu đi lên.Mọi người không chút do dự đi theo lên.

Thế nhưng con đường này không dễ đi chút nào.

Cực kỳ hẹp.

Ngay cả một người đi trên đó cũng cảm thấy sợ hãi.

Mọi người hận không thể dán sát vào tường mà đi ngang lên.

Nhưng mọi người nhìn Tiêu Long kìa.

Anh ấy cứ như đang dạo chơi vậy.

Cứ như thể hoàn toàn không sợ vực sâu vạn trượng bên cạnh.

Hoàn toàn không sợ rơi vào trong Quỷ Động vậy.Thế nhưng

những người khác thì không dám làm vậy.

Bởi vì sợ hãi.

Lỡ như không cẩn thận dẫm trượt chân, thì cả người sẽ rơi xuống.

Chương 463

Mạng nhỏ cũng mất rồi.

Có vài người thậm chí còn chân mềm nhũn, bám chặt vào vách tường, mới khó khăn leo lên.

Cứ như đi trên vách núi cheo leo vậy.

Có vài người thậm chí còn không dám cúi đầu hay quay đầu nhìn xuống.

Đặc biệt sợ, lỡ như không cẩn thận dẫm hụt chân.

Dưới đó là vực sâu vạn trượng đó nha.

Rơi xuống là hoàn toàn biến mất.Ngay cả Vương Bàn Tử và những người lính gan dạ hơn cũng run lẩy bẩy.

Trong lòng hoảng hốt.

Đặc biệt là nhìn thấy vẻ Tiêu Long ung dung tự tại, càng thêm tự ti.

Khó quá đi!

Tại sao người ta có thể đi ung dung như vậy?

Còn tôi thì phải cẩn thận từng li từng tí?

Chẳng lẽ thực lực cường đại lại có lợi thế sao?

Tôi thật sự quá khó khăn rồi!Cứ thế, mọi người trong lòng kinh hãi lo sợ mà leo lên.

Cũng không biết đã đi bao lâu.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một không gian tương đối rộng rãi.

Mọi người cuối cùng cũng đến được một cái bệ, thở phào nhẹ

nhõm.

Ngay cả Bàn Tử và mấy người kia cũng ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Thật sự quá khó khăn!

Leo lên thật không dễ chút nào.Lúc này, mọi người cũng chú ý đến môi trường xung quanh.

Không khỏi có chút kinh ngạc.

Bởi vì từ góc độ này nhìn sang, vừa vặn có thể thấy cỗ quan quách đang lơ lửng giữa không trung kia.

Nhìn kỹ lại, quan quách được làm bằng gỗ.

Nhưng nhìn kỹ hơn nữa, nó lại phát ra ánh sáng màu đồng.

Thấy vậy, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Bởi vì loại gỗ giống như đồng này, mọi người chưa từng thấy bao giờ.Thế nhưng đột nhiên, Giáo sư Trần cứ như phát điên vậy, kích động hét lớn: "Trời ơi, làm sao có thể?!

Ở đây làm sao có thể có thứ này?!

Trên thế giới này làm sao có thể tồn tại thứ này?!"Mọi người đều giật mình thon thót, cứ ngỡ ông ấy bị trúng tà rồi.

Ai nấy đều vẻ mặt ngạc nhiên.

Tuyết Lỵ Dương không nhịn được hỏi: "Trần lão, là thứ gì vậy, tại sao ông lại kinh ngạc đến thế?

Thứ đó lợi hại lắm sao?"Lúc này, Giáo sư Trần cả người đều kích động run rẩy.

Sau đó vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Thứ này chính là thứ trong truyền thuyết đó!

Trên thế giới này không thể nào tồn tại thứ này đâu!”“Thế là cái gì, nói mau!” Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột.

“Côn Luân Thần Mộc!

Thanh Đồng Thần Thụ!”“???” Mọi người ai nấy đều vẻ mặt dấu hỏi chấm.

Căn bản không hiểu ý nghĩa.

Thế nhưng Giáo sư Trần lắp bắp không nói nên lời.

Lúc này, Tiểu Diệp Tử không nhịn được hỏi Tiêu Long bên cạnh: “Long ca ca, anh có biết thứ đó là gì không?”Lúc này mọi người mới phát hiện.

Tiêu Long đang nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đó, vẻ mặt cũng đầy ngưng trọng.

Cùng lúc đó, Tiêu Long trịnh trọng mở miệng: “Thứ này gọi là Côn Luân Thần Mộc, cũng có người gọi là Thanh Đồng Thần Thụ, bởi vì nó chỉ là một đoạn nhỏ được cắt ra từ một cây Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ vô cùng, thậm chí chưa đến một phần triệu!”“Nhưng thứ này vô cùng thần kỳ, vô cùng đáng sợ, bởi vì nó thật sự có thể giao tiếp với u minh, phàm là thứ gì được làm từ loại Thanh Đồng Thần Thụ này, đều có thể sánh ngang thần khí!”“Chậc!” Nghe vậy, tất cả mọi người đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là Tiểu Diệp Tử và An Lực Mãn.

Họ biết rõ trên đường đi đã gặp phải những tồn tại đáng sợ nào.

Đó đều là những quái vật cấp Hoàng đó nha.

Bây giờ Tiêu Long nói.

Một thanh kiếm được làm từ thứ này.

Một người bình thường cầm cũng có thể chém chết quái vật cấp

Hoàng!

Đơn giản là quá đáng sợ!Được gọi là thần khí, một chút cũng không quá đáng!

Nếu chúng ta lấy được, chẳng phải có thể dễ dàng đối kháng với quái vật cấp Hoàng sao?

Mọi người kinh ngạc không thôi.

Lúc này, Vương Bàn Tử run rẩy hỏi: "Long ca, thứ đó bán đi có đáng tiền không?"Tiêu Long khinh thường liếc nhìn Vương Bàn Tử, thản nhiên nói: "Mang một tấm ván quan tài này ra ngoài, có thể sánh ngang với cái núi vàng núi bạc mà chúng ta đã thấy trước đó!""Chậc!" Mọi người lại một lần nữa hít một hơi khí lạnh.

Kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

"Long ca ca, thứ đó thật sự lợi hại đến vậy sao?"Tiêu Long gật đầu nói: "Thế này đi, một cỗ quan quách như vậy, bất kỳ ai chết đi, được chôn cất bên trong, vạn năm không mục nát, thậm chí còn có cơ hội sống lại!

Vậy đó là một loại bảo vật có thể cải tử hoàn sinh, có lợi hại không?"Mọi người không nhịn được từng tiếng hít khí lạnh.

Thật sự quá đáng sợ.

Cũng quá ghê gớm rồi phải không?

Nhưng mọi người tin.

Tiêu Long sẽ không lấy thứ này ra đùa giỡn đâu.

Cho nên thứ này.

Nhất định thật sự rất khủng khiếp.

Vậy thì.

Chỉ cần có được.

Bất kể dùng làm gì.

Đó cũng là.

Chết biến thành.

Mắt đỏ hoe.

Suýt chút nữa phát điên rồi!Lúc này, Tiêu Long lạnh lùng quát một tiếng: "Tỉnh!" Trong lòng mọi người chợt run lên, lúc này mới đột nhiên hoàn hồn.

Mồ hôi lạnh đều toát ra.Lúc này, mọi người mới đột nhiên ý thức được, vừa nãy suýt chút nữa thì xong đời!

Nếu thật sự mất đi ý thức, làm ra những chuyện điên rồ, thì thật sự xong đời rồi.

Không nhịn được khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Mọi người nhìn cỗ quan tài kia, tràn đầy kinh hãi!Trong lòng Tiêu Long cũng có chút chấn động nhẹ.

Bởi vì Thanh Đồng Thần Thụ, rồi có Thanh Đồng Thần Quan.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương 464

Chẳng lẽ thế giới này cũng có liên quan đến Thanh Đồng Thần Mộc sao?

Ở đây, cũng có Thanh Đồng Thần Mộc!

Hay thậm chí còn đáng sợ hơn, cây Thanh Đồng Thần Thụ đáng sợ kia, đã xuyên qua thế giới Đạo Mộ!Khi Tiêu Long nghĩ đến một khả năng như vậy, ngay cả anh ấy cũng thật lòng.

Nhưng không phải là không thể đâu nha.

Bởi vì ở thế giới Đạo Mộ kia, Tiêu Long đã hoàn thành lột xác nhục thân ở thế giới tầng thứ nhất của Thanh Đồng Thần Thụ.

Muốn tiến vào thế giới tầng thứ hai của Thanh Đồng Thần Thụ, nhất định phải hoàn thành lột xác lực lượng linh hồn Thần Cấp.

Thế giới mà Tiêu Long đang ở hiện tại, thế giới của Tinh Tuyệt Cổ Thành này, chẳng phải là nơi linh hồn lực bộc phát sao?

Nếu Tiêu Long ở đây có thể hoàn thành lột xác linh hồn, thuận lợi đưa các Hồn Mạch tiến vào Thần Cấp.

Chẳng phải cũng có thể từ thế giới này liên thông với thế giới tầng thứ hai của Thanh Đồng Thần Thụ sao?

Cho nên, hệ thống nói là dung hợp hai thế giới.

Chẳng phải cũng có ý này sao?

Tuyết Lỵ Dương, thật sự chỉ là một cây cầu nối mà thôi!

Tiêu Long không dám nghĩ tiếp nữa.

Vội vàng thu lại tâm thần, trước tiên giải quyết mọi chuyện trước mắt đã.Lúc này, Tiêu Long đột nhiên nhìn Tuyết Lỵ Dương với vẻ

mặt kinh ngạc.

Sau đó mỉm cười.

“Tình huống ở đây không phải y hệt trong giấc mơ của em sao?”Bị Tiêu Long hỏi vậy, Tuyết Lỵ Dương chợt quay đầu, không thể tin nổi nhìn Tiêu Long.

Không nhịn được gật đầu, nhưng thần sắc có chút mờ mịt.

“Giống hệt!

Hoàn toàn giống hệt!” “Nhưng, tại sao?

Ở đây tại sao lại có liên quan đến em?

Tại sao em lại có cảm giác quen thuộc, tại sao em lại nằm mơ thấy những thứ này?”Dần dần, Tuyết Lỵ đang có chút mơ hồ trở nên kích động.

“Em nhất định phải làm rõ tình hình ở đây!

Long ca, anh giúp em được không?”Tiêu Long mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương, lại có một thứ gì đó.

Những giấc mơ vẫn luôn quanh quẩn trong lòng, cuối cùng cũng cần có một lời giải đáp.

Tại sao lại liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, những lời Long ca nói trước đó có thật không!

Nhất định phải làm rõ.

Tiêu Long trong lòng cũng vô cùng mong đợi tất cả những thay đổi này.

Bởi vì trước đó tất cả đều là suy đoán.

Tình hình cụ thể, thì phải tiếp tục chờ đợi khi câu trả lời thật sự được hé lộ.

Nhưng Tiêu Long tin rằng.

Chỉ cần làm cho Tinh Tuyệt Nữ Vương sống lại.

Một số chuyện nhất định sẽ được làm rõ.

Thế là.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long và Tuyết Lỵ Dương.

Mọi người nhanh chóng đi theo lên.Bất kể là để giải đáp bí ẩn trong lòng hay để nhìn xem bảo vật trong truyền thuyết.

Thì đều phải đến gần mới được.

Khi mọi người không ngừng tiến gần, dần dần phát hiện ra.

Trên Thanh Đồng Thần Quan, ẩn ẩn hiện hiện có một số thứ đang lấp lánh ánh sáng.

Tiêu Long dùng Thần Cấp Hoàng Kim Đồng nhìn một cái.

Sắc mặt không khỏi biến đổi, bởi vì thứ phát sáng đó.

Là từng đóa tiên hoa!

Tiên hoa yêu diễm!

Không ngờ dưới "Chân Thực Chi Nhãn" của Tiêu Long, tất cả huyễn cảnh đều là hư vọng!

Căn bản không phải một biển hoa.

Chỉ là một hình chiếu hình hoa mà thôi.Nhưng đóa hoa đó.

Mọc trên Thanh Đồng Thần Quan.

Tản ra ánh sáng quỷ dị.

Đột nhiên.

Tiêu Long phát hiện.

Dường như có vấn đề.

Bởi vì phía trước là vách đá.

Nhưng mọi người cứ như không nhìn thấy gì cả.

Không ngừng tiến về phía trước!

Trong ánh mắt của một số người.

Lộ ra sắc thái tham lam vô cùng.

Trong ánh mắt của một số người.

Nhấp nháy sắc thái kinh hãi!

Tiêu Long lập tức hiểu ra.

Mấy tên này, đã bị đóa hoa kia âm thầm ảnh hưởng rồi!

Đóa hoa quỷ dị đó.

Chính là Thi Hương Ma Dụ!

"Mau tỉnh lại!" Tiêu Long vận chuyển lực lượng linh hồn, trực tiếp truyền vào tâm trí mỗi người.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Mọi người lập tức hoàn hồn.

Chỉ là dường như đã quên mất chuyện vừa xảy ra.

Vẻ mặt mờ mịt nhìn Tiêu Long.Lúc này, Giáo sư Trần chỉ vào Thi Hương Ma Dụ trên quan tài, kích động hét lên: "Nhìn kìa, phía trên đó không phải có một đóa hoa sao?!" Mọi người không tự chủ được nhìn theo ánh mắt ông ấy.

Không khỏi đều kinh ngạc.

"Ừm, thứ gì?

Hình như chưa thấy?" "Giống như một cái dụ đầu vậy!" "Dụ đầu, rõ ràng là một đóa hoa mà!" "Không phải là Thi Hương Ma Dụ trong

truyền thuyết đấy chứ?”Đột nhiên, Hách Ái Quốc, người đã lâu không mở miệng, vẻ mặt chấn động nói: “Thi Hương Ma Dụ?!

Trời ơi, thứ này thật sự tồn tại sao?!”Giáo sư Trần lập tức chấn động.

Rõ ràng cũng đã từng nghe nói về thứ này!

Chương 465

Trong lòng An Lực Mãn, cả người đều kích động.

Bởi vì theo truyền thuyết mà anh ta biết, nếu có được Thi Hương Ma Dụ, có thể có được tất cả mọi thứ!

Bởi vì trong truyền thuyết, Thi Hương Ma Dụ có thể ban cho bất kỳ thứ gì mà người ta muốn.Trong chốc lát, sự tham lam trong lòng lập tức trỗi dậy.

Lúc này, Tiêu Long vẻ mặt ngưng trọng nói: "Quả thật là Thi Hương Ma Dụ, nó sinh trưởng trong cổ mộ, có thể giữ cho thi thể ngàn năm không mục nát, quan trọng hơn là, nó sẽ tạo ra huyễn cảnh, khiến người ta không hay biết mà rơi vào cạm bẫy tử vong!"Mọi người nghe xong không khỏi ngẩn ra.

Nhưng có vài người không tin.

Dù sao nó cũng chỉ là một đóa hoa mà thôi.

Giống như một cái dụ đầu.

Sao có thể có năng lực như vậy chứ?

Khiến người ta chết không hay biết ư?

Hơi khó tưởng tượng!"Mặc kệ nhiều làm gì, tôi đi xem thì chẳng phải sẽ biết sao!

Tiện thể xem bên trong có Tinh Tuyệt Nữ Vương không!" "Nếu thật vậy, thì chắc chắn ngàn năm không mục nát, không chừng Tinh Tuyệt Nữ Vương là một đại mỹ nhân đấy chứ." "Nếu mang ra ngoài, thì còn quý giá hơn Công chúa Lâu Lan nhiều, đến lúc đó chỉ tiền vé tham quan thôi cũng kiếm bộn rồi!" Vương Bàn Tử có chút không nhịn được xoa xoa tay, một bộ dạng muốn thử sức."Không được đi!"

Tiêu Long còn chưa mở miệng, Giáo sư Trần đã không vui.

"Tuyệt đối không được đi!

Truyền thuyết Thi Hương Ma Dụ có thể khống chế linh hồn con người, ai đến gần sẽ biến thành khôi lỗi!""Không sao, tôi xem thử, xem thử!" Nói rồi, Sát Đế Bằng và mấy người kia cũng đi theo lên.

Trong nháy mắt, sắc mặt mấy thầy trò Giáo sư Trần đều biến đổi.

"Giáo sư, tôi cũng lên xem sao." "Đúng đúng đúng, có đồ tốt tôi cũng phải xem." "Không được đi nha!

Tuyệt đối không được đến gần!" "Yên tâm đi giáo sư, tôi sẽ cẩn thận." "Không được!

Quay lại!

Chỗ đó nguy hiểm lắm!" Thế nhưng, tình hình dường như đã mất kiểm soát.

Một đám người cứ thế nối đuôi nhau đi về phía trước, hoàn toàn không nghe lời.

Ba năm một nhóm, như thể không hề nhìn thấy những người bên cạnh, ùn ùn lao về phía Thi Hương Ma Dụ.

Thậm chí cả Tiểu Diệp Tử và An Lực Mãn, dường như cũng nhận được chỉ thị của Tiêu Long, không ngừng tiếp cận Thi Hương Ma Dụ.

Còn Tiêu Long, lúc này cũng đã bước vào một trạng thái quỷ dị.

Bởi vì hắn phát hiện mình bị kéo vào một không gian kỳ lạ.

Một người xuất hiện trước mặt hắn, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nàng đội vương miện, mỉm cười nhìn hắn, gương mặt tràn đầy ý

cười, nói: “Cuối cùng ngài cũng đến rồi, ta đã đợi rất lâu!” Tiêu Long nhất thời bị hỏi đến ngớ người.

Hắn có cảm giác đây là một không gian huyễn cảnh, nhưng lại là huyễn cảnh mà hắn không thể không đối mặt.

Vì hắn thực sự không biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.

Hắn chăm chú nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một lúc, nhưng vẫn không phát hiện ra điểm đặc biệt nào ở người phụ nữ xinh đẹp này.

Chỉ có thể tò mò hỏi: “Đợi tôi làm gì?

Chúng ta từng quen biết sao?” Nhìn Tiêu Long với vẻ mặt như vậy, trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra vẻ thất vọng, nàng oán trách nói: “Thánh Long đại nhân, lẽ nào ngài thực sự đã quên ta rồi sao?” “Tôi là Thánh Long á?!” Sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng cũng thay đổi.

“Lẽ nào ngay cả thân phận ngài cũng quên rồi sao?!” “Tôi… tôi là Tiêu Long, tôi không phải Thánh Long!” Lần này, sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng cũng trở nên âm trầm.

“Xem ra ngài thực sự đã quên rồi, rốt cuộc ngài đã trải qua chuyện gì?

Vì sao ngay cả thân phận cũng quên mất rồi?

Chẳng phải ngài đã hẹn một ngàn năm sau sẽ đánh thức ta sao?” Nghe câu nói đó, sắc mặt Tiêu Long chợt biến.

Chẳng phải nhiệm vụ của hắn cũng tương tự sao?

Lẽ nào, hắn thực sự là chuyển thế của Thánh Long đại nhân đó?

Không đúng!

Chắc chắn có vấn đề!

Mình nhất định bị lừa rồi!

Sắc mặt Tiêu Long đột nhiên thay đổi, khí thế trên người bùng nổ.

Huyết mạch Thánh Thú cấp Thần triển hiện, lực lượng linh hồn không ngừng quét sạch, trực tiếp mở ra Đồng tử vàng cấp Thần.

Lúc này, Tiêu Long mới nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Vừa rồi, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất.

Tiêu Long một lần nữa trở về vị trí ban đầu.

Quả nhiên là huyễn cảnh!

Một huyễn cảnh đáng sợ, hư hư thực thực, khiến hắn không hề hay biết đã trúng chiêu!

Vậy thì những người khác còn phải nói làm gì nữa.

Nhìn kỹ lại, quả nhiên, cả đội ngũ đã thay đổi lớn.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, mọi người như phát điên, bị Thi Hương Ma Dụ khống chế, trực tiếp phát điên!

Đồng thời, Tiêu Long nhìn thấy Sát Đế Bằng và mấy người lính, đang tiếp cận Thi Hương Ma Dụ, rồi điên cuồng vươn tay chộp lấy nhụy hoa.

Đồng thời, ba người lính theo sau cũng như phát điên, trực tiếp nổ súng.

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên, Sát Đế Bằng bị bắn chết ngay lập tức, ngã xuống vách đá, rơi vào Quỷ Động.

Những người khác dường như không hề hay biết, vẫn tiếp tục theo cách của họ, không ngừng tiếp cận.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang đánh nhau, như thể phía trước có thứ gì đó đáng để hai người tranh giành.

Tuyết Lỵ Dương và Tiểu Diệp Tử đang chiến đấu với mấy người lính khác.

Ai nấy trên người đều mang vết thương.

Trong tình huống đáng sợ này, mấy học viên khảo cổ còn lại, với vẻ mặt hưng phấn, đi về phía vách đá, sau đó kích động nhảy xuống Quỷ Động, nhưng dường như không hề ý thức được điều đó.

Có An Lực Mãn, sau khi hạ gục mấy người lính còn lại, lại như nhìn thấy một nhân vật đáng sợ, quỳ trên đất không ngừng dập đầu.

Người duy nhất còn tỉnh táo là Trần giáo sư.

Ông không ngừng kêu la, nhưng căn bản không ai nghe thấy lời ông nói.

"Tiểu Sát!

Không được đánh nữa!

Đừng đánh nữa nha!" "Mấy người đang làm gì vậy, điên rồi sao?

Kia là vách đá, mấy người làm gì vậy?

Không được!" Trần giáo sư đau khổ gào thét, nhưng căn bản không thể ngăn cản những chuyện quỷ dị này xảy ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt mình.

Lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng nhìn thấy ông.

Quay người nhìn Tiêu Long đang đứng bất động ở đó, ông vội vàng chạy đến ôm lấy cánh tay Tiêu Long gào lên: "Tiểu huynh đệ, mau cứu, mau cứu nha, cậu lợi hại như vậy, mau cứu nha!" Nhưng ông phát hiện Tiêu Long không hề để ý đến mình.

Hắn gạt ông ra, từng bước đi về phía Thi Hương Ma Dụ, như bị mê hoặc.

“Không!

Tiểu huynh đệ, không được đi, không được đi nha!

Chỗ đó nguy hiểm!” Nhưng tiếng gào thét của ông căn bản không có tác dụng.

Ông chỉ có thể trơ mắt nhìn, đội ngũ vốn hài hòa, giờ xuất hiện từng thi thể.

Chương 466

Mỗi người đều như phát điên, đều đang tấn công người bên cạnh mình.

“Không!

Rốt cuộc là thế nào?

Vì sao lại thành ra thế này?!” “Không!

Nhất định là Thi Hương Ma Dụ, nhất định là quỷ quái nó làm!

Nó đã nuốt chửng linh hồn của những người này, khiến họ biến thành ma quỷ!” Trần giáo sư đột nhiên tỉnh ngộ, định tiến lên phá hủy Thi Hương Ma Dụ.

Nhưng lúc này ông lại đột nhiên nhìn thấy Tiêu Long xuất hiện trước Thi Hương Ma Dụ.

Thế nhưng, đồng thời, một cảnh tượng kinh khủng hơn xuất hiện.

Ông kinh hoàng nhìn thấy, đóa Thi Hương Ma Dụ kia đã nở hoa!

Đồng thời, Tiêu Long vừa rồi còn đứng trước Thi Hương Ma Dụ, đang chuẩn bị ra tay, sắc mặt chợt đại biến.

Hắn không kịp ra tay.

Thi Hương Ma Dụ, dường như cảm giác được nguy hiểm, lập tức nở hoa!

Trong tích tắc!

Trời đất biến sắc!

“Không ổn!” Sắc mặt Tiêu Long chợt biến, hắn lập tức ném ra Thoán Thiên Thằng, trói Tiểu Diệp Tử và Tuyết Lỵ Dương lại, nhanh

chóng lùi về sau.

Đồng thời, vạn đóa hoa nở rộ.

Một luồng năng lượng màu đỏ quỷ dị lập tức bùng phát.

Trời đất biến sắc!

Trước mắt, Thi Hương Ma Dụ tỏa ra một mùi hương quỷ dị.

Cả nụ hoa lắc lư không ngừng, phát ra ánh sáng tím, tấn công thần kinh của mỗi người.

Ở giữa các cánh hoa, từng nhụy hoa màu tím, theo gió lay động, như thể đang cười lớn đầy hưng phấn.

“Ha ha ha…” Tiếng trẻ con khóc thét chói tai đầy ma lực vang lên.

Ngay cả sắc mặt Tiêu Long cũng thay đổi.

Hắn phát hiện cơ thể mình, như thể bị trói buộc trong khoảnh khắc đó, không thể động đậy.

Nhưng không chỉ trong khoảnh khắc đó, Tiêu Long đã thoát khỏi sự trói buộc kia.

Đồng thời, trên đỉnh đầu hắn, một bàn tay năng lượng khổng lồ xuất hiện, hung hăng vỗ xuống.

Một tay bóp chặt cả nụ hoa, rồi hung hăng giật xuống, trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

“Đinh!

Chúc mừng túc chủ hái được Thi Hương Ma Dụ, phá giải huyễn cảnh tâm linh của nó, nhận được một trong những vật phẩm chủ chốt để phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương.” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ phát hiện Thanh Đồng Thần Quan, mở quan tài có thể tiến hành hành động phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Lúc này, khi Tiêu Long phá giải ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ, những người khác tỉnh lại.

Nhưng những người đã chết, cũng đồng thời tỉnh lại.

Họ trực tiếp lao về phía những người bên cạnh, như biến thành xác sống, muốn nuốt chửng những người xung quanh.

Tiêu Long không cần nhìn cũng không có thời gian để ý đến.

Hắn chỉ để lại một câu, rồi bắt đầu tiến hành mở Thanh Đồng Thần Quan!

"Tiểu Diệp Tử, An Lực Mãn, lão Hồ, Bàn Tử, lũ này giao cho các cậu!" "Bọn chúng đã chết, bị năng lượng quỷ dị khống chế, đừng hạ thủ lưu tình!" Lời nói của Tiêu Long vang lên bên tai mọi người.

Mấy người vốn đang nhìn những người khác sống lại, ví dụ như Trần giáo sư, sắc mặt vui mừng ban đầu chợt biến.

Quả nhiên phát hiện những kẻ sống lại này, dường như đã mất đi lý trí.

Ông chỉ có thể trơ mắt tuyệt vọng nhìn.

Hồ Ba Nhất và mấy người khác ra tay.

Thực tế, sắc mặt Hồ Ba Nhất cũng không dễ coi.

Dù sao thì những người này, trước đây là đồng chí kề vai chiến đấu với họ.

Nhưng bây giờ, họ phải tự tay một lần nữa chấm dứt sinh mạng của những kẻ này.

Nhưng không có cách nào khác.

Nếu không giết chúng lần nữa, những người còn sống sót sẽ chết!

Trong khi mọi người đang chiến đấu, Tiêu Long bắt đầu hành động.

Tinh Tuyệt Chi Nhãn, Huyết Sắc Chi Nhãn, tất cả đều được lấy ra, hợp nhất lại, trực tiếp ấn vào chỗ lõm của Thanh Đồng Thần Quan.

Ngay sau đó, Thanh Đồng Thần Quan tự động mở ra.

Bên trong xuất hiện một thi thể nữ, mặc lụa đỏ tươi, đội khăn che mặt bằng vàng, trước ngực có một viên ngọc lục bảo.

Nàng là một nữ thi với thân hình uyển chuyển, yêu kiều, như một người đang ngủ say, yên tĩnh nằm trong quan tài bằng đồng.

Ngay cả sợi lông mi nhỏ xíu cũng lay động theo làn gió nhẹ.

Đây căn bản không phải là một cổ thi thối rữa.

Khi thực sự nhìn thấy dáng vẻ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nội tâm Tiêu Long thực sự chấn động.

Cảm giác đầu tiên là xinh đẹp!

Cảm giác thứ hai là xinh đẹp!

Cảm giác thứ ba là vô cùng xinh đẹp!

Chỉ nhìn một cái, khiến người ta có một loại xúc động muốn bảo vệ.

Ngay cả khi đeo một tấm khăn che mặt mỏng, không nhìn rõ hoàn chỉnh khuôn mặt, nhưng vẫn có một loại vẻ đẹp mờ ảo.

Lúc này, Tiêu Long phát hiện mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi run rẩy, như muốn mở ra.

Dưới lớp trang điểm tinh tế, trên làn da trắng như tuyết, xuất hiện

một vệt hồng nhạt.

Đồng thời, bên tai Tiêu Long, xuất hiện một âm thanh mà chỉ một mình hắn có thể nghe thấy: "Thánh Long đại nhân, ngài cuối cùng cũng đến rồi sao?

Ta đã đợi rất lâu rồi!

Ta đã đợi một ngàn năm, quả nhiên ngài đã trở về.

Thánh Long đại nhân, ngài thực sự có thể khiến ta phục sinh sao?" Nghe những lời gần như tương tự, sắc mặt Tiêu Long chợt biến.

Đột nhiên hắn có chút không phân biệt được thật giả nữa rồi.

Kẻ này đã chết 1000 năm rồi, đang đợi Thánh Long đại nhân đó.

Nhưng Thánh Long đại nhân đó rốt cuộc là ai?

Có thật không?

Tiêu Long có chút không tin.

Bởi vì hắn biết rõ mình không thuộc về thế giới Đạo Mộ, chỉ vì hệ thống nên mới xuất hiện ở đây mà thôi.

Hắn cũng chỉ là một phàm nhân, một phàm nhân muốn tìm kiếm sự trường sinh bất lão.

Vì vậy, đối mặt với tình huống này, Tiêu Long quyết định nói thật.

Chương 467

Bởi vì nó có ý nghĩa quyết định nhiệm vụ của hắn có thể hoàn thành hay không.

Phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương có lẽ đơn giản, nhưng làm thế nào để có được giọt máu đầu tiên của cô ta mới là điều khó khăn nhất.

Tiêu Long phát hiện, hiện giờ độ hảo cảm của Tinh Tuyệt Nữ Vương đối với hắn cũng chỉ là 60% mà thôi, chỉ là có hảo cảm, chứ không phải thích, càng không nói đến tình yêu rồi.

Không đúng!

Nhìn độ hảo cảm 60%, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên thay đổi.

Cuối cùng hắn đã hiểu ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương căn bản chưa tỉnh lại, hoặc là, lực lượng linh hồn còn sót lại không đủ để phán đoán được người đứng trước mặt rốt cuộc là ai!

Nếu thực sự là Thánh Long đại nhân mà cô ta đã mong đợi bấy lâu nay, tuyệt đối sẽ không chỉ có 60% độ hảo cảm.

Vì vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt đang lừa hắn, cũng đang thăm dò.

Bởi vì hắn biết rõ, hắn chỉ có một cơ hội.

Nếu hắn nhầm người, nếu người giúp cô ta phục sinh, hoặc mở quan tài, là kẻ thù của cô ta, hoặc không phải người mà cô ta đang đợi.

Vậy thì một khi hắn nói cho cô ta cách phục sinh, có lẽ cô ta sẽ không được phục sinh, mà là bị hủy diệt hoàn toàn.

Quả nhiên, mỗi người có thể trở thành đế vương đều không phải

hạng đơn giản.

Tiêu Long mỉm cười, nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi nhàn nhạt nói: "Tôi không phải Thánh Long đó!

Tôi cũng không phải kẻ địch của cô, tôi giúp đỡ cô là vì ngưỡng mộ sự tồn tại của cô!" Yên lặng rất lâu.

Bên tai Tiêu Long lại vang lên giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Vậy ngài là ai?" "Tiêu Long!

Một tồn tại đến từ thế giới khác, tôi muốn có được sự giúp đỡ của nữ vương, hoàn thành linh hồn thuế biến, bước ra khỏi bước đó, cô hiểu rồi chứ?" "Ừm?!

Ngài muốn bước ra khỏi bước đó!" "Đúng!

Lực lượng linh hồn của tôi cần được viên mãn hơn, chỉ cần một cơ duyên đột phá, cơ duyên đó chính là nữ vương!" "Vậy thì sao?" "Tôi giúp cô phục sinh, cô giúp tôi đột phá!" "Ngài thực sự có thể phục sinh ta sao?" Cùng với câu nói đó, Tiêu Long phát hiện mình một lần nữa bước vào thế giới huyễn cảnh trước đó.

Bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng xuất hiện, chăm chú nhìn Tiêu Long hỏi.

Tiêu Long mỉm cười, khẽ gật đầu, nói: "Tôi đã tìm được tất cả những vật phẩm cần thiết để phục sinh cô, chỉ cần có phương pháp.

Sau khi giúp cô phục sinh, cô cũng phải giúp tôi hoàn thành chuyện đó!" "Nhưng ta không biết làm thế nào để giúp ngài đột phá!" "Đơn giản, giao hòa âm dương, cống hiến tình yêu!" Nghe câu nói đó, sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương chợt biến, nàng im lặng.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng cũng gật đầu.

“Được, chỉ cần ngài có thể lấy ra những bảo vật đó giúp ta phục sinh!

Ta đồng ý chuyện đó!” Tiêu Long trên mặt nở một nụ cười tự tin: “Yên tâm đi, cô nhất định sẽ cảm thấy tự hào về quyết định của mình!” Tiêu Long nói một cách vô cùng tự tin.

Thế là, bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương biến mất.

Đồng thời, huyễn cảnh quanh Tiêu Long cũng biến mất, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt, khóe miệng Tiêu Long lại nở một nụ cười.

Sau đó, trên tay hắn xuất hiện từng món bảo vật.

Tinh Tuyệt Chi Nhãn Ngọc Bội, Huyết Sắc Chi Nhãn Nhãn Cầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương Hạng Liên, Hoàng Kim Diện Cụ, Tinh Tuyệt Vương Miện, Thủy Tinh Vương Tọa.

Lại có hai linh hồn thể!

Linh hồn thể của Thập Đại Địa Ma Quốc Tướng Quân!

Và phân hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đồng thời, Tiêu Long lấy tất cả ra.

Hắn trực tiếp nhét hai linh hồn thể vào trong thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Ngay sau đó, chúng bị trực tiếp nuốt chửng.

Rồi Tiêu Long từng món từng món, đặt tất cả những thứ thuộc về Tinh Tuyệt Nữ Vương lên người nàng.

Khi nàng đã đeo xong vòng cổ, hắn giúp nàng đeo ngọc bội.

Hắn hòa Tinh Tuyệt Chi Nhãn và Huyết Sắc Chi Nhãn vào trong

mắt nàng.

Trong khoảnh khắc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng cũng mở đôi mắt.

Lần đầu tiên ánh mắt nàng nhìn về phía Tiêu Long, dường như thực sự có thêm chút dịu dàng.

Nàng đã tin tưởng sự giúp đỡ của Tiêu Long, đã hiểu ra tấm lòng chân thành của hắn.

Nàng chớp mắt, rồi lại nhắm lại.

Trong đầu Tiêu Long, cuối cùng vang lên giọng nói dịu dàng của Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Cảm ơn, ta sẽ giúp ngài, đợi ta!

Cẩn thận!" Tiêu Long khẽ cười, nhẹ nhàng chạm vào má mịn màng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hắn giúp nàng đeo mặt nạ vàng.

Hắn cũng cuối cùng đã nhìn thấy dung mạo mỹ lệ như tiên nữ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hắn ngây người một lúc, rồi lập tức hồi phục.

Hắn bắt đầu theo yêu cầu của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hoàn thành những nghi thức phục sinh còn lại.

Chỉ là Tiêu Long không nhìn thấy, trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi ửng hồng.

Bảo vật như vậy.

Tiêu Long một lần nữa đóng Thanh Đồng Thần Quan lại, chờ đợi Tinh Tuyệt Nữ Vương phục sinh.

Chỉ là trong một thời gian ngắn, Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ vô cùng yếu ớt.

Chỉ cần bị quấy rầy, mọi thứ sẽ đổ sông đổ bể.

Vì vậy Tiêu Long vô cùng cẩn thận, hứa với Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ canh giữ ở đây.

Thế nhưng, đồng thời, điều bất ngờ lại xảy ra.

Trong lúc Tiêu Long đang bận rộn phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tiểu Diệp Tử và Hồ Ba Nhất cùng những người khác, cuối cùng đã hạ gục những kẻ sống lại đó.

Nhưng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp hồi phục, thì bất ngờ xuất hiện.

Ở lối vào thông đạo, một nhóm người xuất hiện một cách lặng lẽ.

"Đừng động!

Giơ tay lên, nếu không tôi nổ súng!" Sắc mặt mọi người chợt biến.

Mọi người chỉ thấy, hơn mười lão già nước ngoài, mỗi người đều cầm AK47, bao vây lấy họ.

Ai nấy đều hung thần ác sát.

Một cuộc đột kích như vậy, khiến mọi người không kịp trở tay.

Lúc này, Tiêu Long đang hoàn thành nghi thức phục sinh cuối cùng, căn bản không chú ý đến sự thay đổi phía sau.

Nhưng đối mặt với cuộc đột kích và uy hiếp của những kẻ này, Tiểu Diệp Tử và Hồ Ba Nhất cùng mấy người khác, chỉ có thể chọn từ bỏ.

Bởi vì ở đây có những người bình thường.

Mấy người họ cũng không thể trong một khoảnh khắc hạ gục nhiều người như vậy mà vẫn đảm bảo những người khác không chết.

Chỉ có thể nghe lời, chuẩn bị hạ vũ khí đầu hàng.

Thậm chí cầu cứu Tiêu Long cũng không thể làm được.

Nhưng vào lúc này, có người lại không muốn.

An Lực Mãn đột nhiên ra tay, dường như muốn hạ gục những kẻ đạo mộ nước ngoài này.

Chương 468

Nhưng trong khoảnh khắc đó, không biết vì lý do gì, hắn đã kinh động đến những kẻ này.

"Đát đát đát" Trong khoảnh khắc đó, tiếng súng vang lên khắp nơi.

Mấy người lập tức bị trọng thương.

Đặc biệt là Tiểu Diệp Tử, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, ba người bị đánh gục ngay lập tức.

Nhưng chúng không trực tiếp giết chết, chỉ làm mấy người bị trọng thương, và trong khoảnh khắc đó, trực tiếp bắt giữ Tuyết Lỵ Dương.

An Lực Mãn lập tức từ bỏ giãy giụa.

Lúc này, Tiêu Long bị tiếng súng đó làm kinh tỉnh, hắn hoàn hồn.

Sắc mặt chợt biến.

"Đứng yên đó, đừng động đậy!" "Nếu không tôi sẽ bóp cò!" Vừa mới di chuyển bước chân, vô số họng súng đã chĩa vào Tiêu Long, như thể đã có sự phòng bị từ trước.

Đặc biệt là mấy họng súng, chĩa vào Tuyết Lỵ Dương và Tiểu Diệp Tử cùng mấy người khác, như thể đã biết Tiêu Long quan tâm nhất đến hai cô gái này.

Mắt Tiêu Long híp lại: "Muốn gì?" Tiêu Long lạnh lùng nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Tôi không muốn gì cả, tôi chỉ muốn bảo tàng!" "Chỉ cần ngài có thể giao Thi Hương Ma Dụ và Tinh Tuyệt Vương Miện ra, tôi sẽ thả người!" "Nếu không, chúng ta cùng chết!

Tôi biết ngài lợi hại, nhưng ngài cũng đừng xem thường tôi, nếu

ép tôi quá, tôi sẽ làm bất cứ điều gì!" Sắc mặt Tiêu Long không đổi, hắn nhìn những người bị khống chế, rồi nhìn những người khác, lại nhìn những lão già nước ngoài này.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh.

Làm sao mà hắn không nhìn ra được, có người đã phản bội chứ.

Kẻ phản bội đó, đang giả vờ như không có chuyện gì.

Thực tế hắn mới là kẻ chủ mưu thực sự.

Nếu không thì, những lão già nước ngoài này không thể vừa ra tay, đã chọn bắt giữ Tiểu Diệp Tử và Tuyết Lỵ Dương.

Bởi vì những tên cướp bình thường, đáng lẽ phải bắt giữ những người mạnh nhất và những người có thân phận quan trọng như Trần giáo sư.

Nhưng chúng lại thiên về chọn Tiểu Diệp Tử và Tuyết Lỵ Dương!

Nhìn nụ cười lạnh của Tiêu Long, trái tim một số người lập tức đập thình thịch.

Hồ Ba Nhất và mấy người khác, lúc này không chọn cầu cứu.

Bởi vì họ biết, Tiêu Long nhất định sẽ cứu.

Những kẻ này, chắc chắn phải chết!

Tiêu Long im lặng một lát, nhìn tên dường như là kẻ cầm đầu kia: "Được, tôi từ bỏ chống cự, các người buông tha cho tôi, để tôi đi, những thứ ở đây đều để lại cho các người!" "Không!

Đừng tưởng tôi ngốc, tôi đã theo dõi ngài một thời gian dài rồi, tôi biết thực lực của ngài rất mạnh!

Vì vậy tuyệt đối đừng giở trò!

Có điều, bây giờ bắt đầu làm theo lời tôi nói, nếu không, tôi sẽ giết một người cho ngài xem trước!" Tên người nước ngoài râu quai nón lạnh lùng nói.

Ánh mắt Tiêu Long trở nên băng giá.

Bởi vì họng súng của tên đó, đang hung hăng dí vào sau gáy Tiểu Diệp Tử.

"Được, muốn tôi làm gì?" Nhìn thấy Tiêu Long cuối cùng cũng khuất phục, trong lòng đám người nước ngoài cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng chúng không khỏi nghĩ: Người này cũng không đến nỗi như vậy.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Cũng đúng thôi.

Khóe miệng mấy người không tự chủ được lộ ra một nụ cười.

Tên người nước ngoài râu quai nón đó mở miệng: "Được!

Là đàn ông, vậy thì ngài hãy tự phế bỏ hai…" Nhưng lời của hắn chưa nói xong, chữ "tay" cuối cùng chưa kịp ra khỏi miệng, hắn nhìn thấy Tiêu Long đột nhiên mở mắt.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy miệng Tiêu Long động đậy.

Đồng thời, trong đầu hắn vang lên ba từ lạnh lẽo!

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm nhận được nỗi kinh hoàng của cái chết, nhưng muốn gào thét, lại phát hiện căn bản không thể làm được!

"Linh Hồn Cấm Cố!" "Quỷ Ảnh La Sát!!" "Nhất Niệm Diệt Hồn!!!" Mấy tên đạo mộ nước ngoài vừa ra tay, lập tức bị cấm cố tại chỗ, cơ thể không thể động đậy dù chỉ một chút.

Chỉ có trong ánh mắt, chỉ còn lại sự kinh hoàng tột độ.

Chúng muốn cầu xin tha thứ, nhưng lại căn bản không thể làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhau, biến thành từng thi thể trong mắt đối phương.

Bởi vì bóng dáng Tiêu Long, từng bóng dáng một, lập tức xuất hiện trước mặt mỗi người.

Bàn tay khổng lồ đáng sợ đó, nhẹ nhàng ấn lên đầu chúng.

Sau đó, trực tiếp bóp nát đầu chúng.

Bành!

Bành bành!

Bành bành bành!

Tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Mấy tên đạo mộ nước ngoài vừa ra tay đó, dưới ánh mắt của mọi người, bị Quỷ Ảnh La Sát của Tiêu Long trực tiếp bóp nát đầu, không hề có cơ hội phản kháng dù chỉ một chút.

Đồng thời, khi mọi người tưởng rằng không có chuyện gì nữa, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên, trên người An Lực Mãn bùng phát ra một khí tức cường đại.

Hắn dường như đã sử dụng bí pháp, trực tiếp đột phá sự cấm cố cấp Thần.

Trong khoảnh khắc đó, hắn có được sức mạnh cấp Thần.

Bóng dáng hắn lóe lên, đồng thời với lúc Quỷ Ảnh La Sát của Tiêu Long biến mất, hắn xuất hiện trước mặt Tuyết Lỵ Dương.

Nắm đấm cường đại của hắn, mang theo sức mạnh kinh khủng vô cùng, giáng một quyền xuống.

Hắn muốn giết người diệt khẩu!

Hắn đã phản bội!

Đồng thời, phía sau hắn xuất hiện một con mắt khổng lồ, biểu tượng của Địa Ma Quốc, lập tức bại lộ thân phận của hắn.

Cùng lúc đó, nó mang lại cho hắn sức mạnh cường đại.

Hắn biết mình đã bại lộ, chỉ có thể liều chết một phen!

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, thực lực của Tiêu Long còn mạnh hơn hắn tưởng rất nhiều.

Khi hắn tiếp cận Tuyết Lỵ Dương, cách Tuyết Lỵ Dương không xa, cơ thể hắn chợt dừng lại, không thể tiến thêm một li nào nữa.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu hắn xuất hiện bốn chữ: Linh Hồn Cấm Cố!

Đồng thời, một luồng khí tức khiến hắn tuyệt vọng, ập đến.

"Không!" Nhưng tiếng kêu tuyệt vọng đó đã quá muộn.

Đồng thời, giọng nói lạnh lùng của Tiêu Long vang vọng trong lòng mỗi người: "Tôi biết!

Vậy thì ngươi đi chết đi!" Bóng dáng Tiêu Long lóe lên, xuất hiện trước mặt An Lực Mãn.

Một bàn tay năng lượng khổng lồ, mang theo sức mạnh xé rách không gian, hung hăng vỗ xuống.

Trong khoảnh khắc đó, An Lực Mãn chỉ cảm thấy như đang đối mặt với một vị thiên thần, ngay cả một chút ý nghĩ phản kháng cũng không có.

Thậm chí ngay cả nói chuyện, bây giờ cũng khó khăn đến vậy.

Tư duy của hắn, như thể trong khoảnh khắc đó trực tiếp bị cấm

cố.

Hắn tuyệt vọng rồi.

Chương 469

Thật sự tuyệt vọng rồi.

Tuyệt vọng triệt để rồi.

Hắn lại trong khoảnh khắc đó, hối hận không kịp.

Nhưng đã quá muộn.

Dưới sự vung tay của bàn tay năng lượng khổng lồ, ảo ảnh Địa Ma phía sau hắn, trực tiếp bị đánh nát.

Trong khoảnh khắc đó, khí tức cấp Thần đáng sợ trên người hắn, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, như thể chưa từng có.

Khí tức trên người hắn rơi xuống cực điểm, ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Hắn như thể thực sự đã biến thành một lão già già yếu, ngay cả nâng cánh tay, cử động ngón tay cũng khó khăn đến vậy.

“Không!!!

Ra tay đi!

Vì sao không ra tay?!” Tiếng gào thét tuyệt vọng của An Lực Mãn vang lên.

Mọi người vốn đang nhìn Tiêu Long tiêu diệt An Lực Mãn, sắc mặt chợt biến.

Ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ tới, trong cả đội ngũ, lại có kẻ phản bội.

Vào lúc này, một bóng dáng mà tất cả mọi người không hề ngờ tới, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiểu Diệp Tử, hung hăng vỗ một chưởng xuống.

Mang theo sức mạnh vô cùng cường đại, một đòn tấn công kinh khủng vượt qua cấp Thần sơ cấp, đột nhiên xuất hiện sau lưng Tiểu Diệp Tử.

Ngay cả sắc mặt Tiêu Long cũng chợt biến.

Chứ đừng nói đến những người khác.

Khi nhìn thấy kẻ ra tay này, tất cả mọi người đều vô cùng khó tin.

Bởi vì cường giả ra tay này, lại là Hách Ái Quốc!

Một giáo sư khảo cổ học, một giáo viên khảo cổ, một lão già bình thường, điềm đạm.

Một cường giả ẩn sâu đến vậy.

Ngay cả Tiêu Long, trong khoảnh khắc đó cũng bị lừa.

Ngay cả An Lực Mãn cầu cứu, cũng không ngờ.

Kẻ phản bội khác ẩn mình trong đội ngũ, kẻ đã ra lệnh cho những người kia, chính là Hách Ái Quốc!

Mẹ nó không thể tin được!

Đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Trần giáo sư ở đó, trực tiếp bị tức đến ngất xỉu.

Một số học sinh khác, mặt đầy kinh ngạc: Làm sao có thể?!

Vì sao giáo sư Hách Ái Quốc lại phản bội?

Vì sao lại ra tay?

Vì sao lại mạnh như vậy?

Rốt cuộc ông ta là ai?

Mọi người trong lòng căn bản không hiểu.

Nhưng đòn tấn công của Hách Ái Quốc, đã xuất hiện trên đầu

Tiểu Diệp Tử, một chưởng đỉnh vỗ xuống.

Tiểu Diệp Tử lúc đó chắc chắn sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Ngay cả khi nàng là một cao thủ Thiên Giai trung kỳ, nhưng đối mặt với một cao thủ có thực lực cấp Thần trung kỳ, nàng căn bản không thể chống đỡ.

Mọi người đều ngây người.

Tiêu Long định ra tay giúp đỡ, nhưng đã muộn.

Sắc mặt Tiêu Long chợt đại biến.

Tiểu Diệp Tử lúc đó sẽ là kết cục đó.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt hắn, tràn đầy sự không cam lòng!

Nhưng vào lúc này, Tiêu Long không hề hoảng sợ.

Cứu viện không kịp rồi, nhưng có một chuyện, có thể bù đắp một chút!

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Long bất chấp tất cả gào lớn: "Huyết Mạch Phú Dư Chiến Thần Chi Khu!" Điều mà Tiêu Long có thể làm, là ban tặng tất cả huyết mạch có lực lượng thân thể mạnh nhất cho Tiểu Diệp Tử.

Ngay cả khi trong khoảnh khắc đó nàng không thể chịu đựng được, nhưng cũng đủ để chống lại một đòn tấn công kinh khủng cấp Thần trung cấp.

Mặc dù sau đó, có thể sẽ bị bán phế, nhưng ít nhất sẽ không đến mức mất mạng.

Trong khoảnh khắc đó, Tiểu Diệp Tử đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình xuất hiện một luồng sức mạnh cường đại, suýt chút nữa đã phá vỡ thân thể của nàng.

Nghe lời Tiêu Long nói, nàng cũng trong khoảnh khắc đó hiểu ra, Tiêu Long đang bất chấp tất cả để cứu nàng.

Vào lúc này, trong tận cùng tuyệt vọng, xuất hiện một tia hy vọng!

Bành!

Một tiếng động lớn đáng sợ.

Tiểu Diệp Tử trực tiếp bị đánh văng vào vách tường, không biết đã lún sâu bao nhiêu.

Nhưng không nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Hách Ái Quốc chợt biến.

Bởi vì hắn cảm thấy, hắn không hề đánh chết Diệp Nhất Tâm.

Trong khoảnh khắc chậm trễ đó, Tiêu Long đã xuất hiện trước mặt hắn, mang theo khí tức kinh khủng, mang theo nụ cười dữ tợn.

Một chưởng tương tự, vỗ xuống!

“Không!

Không thể nào!” “Tại sao?

Bản tôn không cam lòng!” Rắc rắc rắc!

Cơ thể Hách Ái Quốc nhanh chóng nứt vỡ.

Thậm chí hắn phát hiện, ngay cả linh hồn cũng đang tan vỡ.

Lúc này, hắn thực sự điên rồi.

Thật sự tuyệt vọng rồi.

“Không!

Không không không!

Chủ nhân cứu tôi!!!” Trong lòng mọi người không khỏi kinh hãi.

Ngay cả sắc mặt Tiêu Long cũng hơi biến, rồi lại thay đổi lần nữa.

Bởi vì mọi người đều không ngờ.

Phía sau những kẻ này, còn ẩn giấu cường giả!

Khi những kẻ này… rốt cuộc là ai?

Vì sao lại khiến chúng đưa ra lựa chọn như vậy?

Chương 470

Ngay cả những người bên cạnh, cũng có thể chọn phản bội.

Điều đáng sợ hơn là, ngay cả một lão làng khảo cổ như Hách Ái Quốc, cũng chọn phản bội, xưng hô với người kia là Chủ nhân!

Rốt cuộc là chuyện gì?!

Vì sao mọi chuyện lại biến thành thế này?

Kẻ chủ mưu ẩn giấu phía sau tất cả mọi người, rốt cuộc là ai?

Trong khi tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, Tiêu Long đã một chưởng đánh chết An Lực Mãn và Hách Ái Quốc.

Ngay sau đó, khí tức cường đại trực tiếp bao trùm tất cả mọi người, bảo vệ họ.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, ngay cả Tiêu Long cũng cảm nhận được một luồng khí tức kinh khủng vô song.

Lúc này, Quỷ Động dưới chân mọi người, đột nhiên gào khóc thảm thiết.

Từng tiếng quỷ khóc đáng sợ, vang vọng bên tai mỗi người.

Ngay sau đó, cả Quỷ Động bắt đầu chấn động dữ dội.

Nhất thời, trời sập đất nứt!

Lúc này, sâu trong Quỷ Động không thể lường trước được, dường như có một tồn tại đáng sợ đã tỉnh giấc.

Ngay sau đó, ở rìa Quỷ Động, ở nơi gần nhất với mọi người, một xoáy nước màu đen, trực tiếp xé rách không gian, xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngay sau đó, gió điên cuồng gào thét, quỷ khóc sói tru.

Tất cả mọi người đều cảm thấy một lực kéo đáng sợ, dường như muốn trực tiếp nuốt chửng họ.

Xoáy nước này giống như một hố đen, dường như đến từ một không gian khác, đã phá vỡ sự cấm cố của thế giới này, khiến cả không gian, thậm chí cả Quỷ Động, đều chấn động dữ dội!

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Long cũng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc đáng sợ.

Đó là khí tức của Cửu U Thông Đạo mà Tiêu Long đã nhìn thấy trong thế giới trung tâm của Thanh Đồng Thần Thụ!

Trong khoảnh khắc đó, cả Quỷ Động như thể đã kết nối với Cửu U Thông Đạo, hoặc Quỷ Động vốn là Cửu U Thông Đạo.

Cái gọi là thánh địa được canh giữ bởi những thứ quỷ quái này, thực tế lại thông với cả thế giới Thanh Đồng Thần Thụ.

Sinh vật đáng sợ trong xoáy nước màu đen này, đến từ thế giới Thanh Đồng Thần Thụ!

Sau khi xoáy nước không ngừng mở rộng, nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh, khi Tiêu Long có chút không thể bảo vệ những người khác, lực kéo đáng sợ đó, lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ còn lại một xoáy nước màu đen, yên tĩnh quay cuồng ở đó.

Nhưng nó lại tỏa ra một khí tức ngày càng kinh khủng.

Trong nháy mắt, nó đã vượt qua cấp Thần hậu kỳ.

Sắc mặt Tiêu Long, trong khoảnh khắc này hoàn toàn thay đổi.

Trong khoảnh khắc đó, từ trong xoáy nước màu đen kia, từ trong xoáy nước Quỷ Động nối liền với Cửu U Thông Đạo kia, đột nhiên xuất hiện một bàn tay vàng.

Nó dần dần lớn lên, che trời lấp đất!

Sắc mặt tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó thực sự đã thay đổi.

Bởi vì họ dường như cảm nhận được một vị Hoàng giả đích thực, đã giáng lâm trước mặt mỗi người.

Đối mặt với một bàn tay vàng như vậy, đương nhiên, họ cảm nhận được sự kinh hoàng vô song.

Từng người một, đều không kìm được mà quỳ xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại Tiêu Long, Tiểu Diệp Tử và Tuyết Lỵ Dương!

Hai người họ, nếu không có Tiêu Long giúp đỡ, e rằng lúc này cũng đã quỳ rạp trên đất rồi.

Những người khác thì càng không phải nói.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang bị thương, trực tiếp ngũ thể đầu địa, bị áp bức đến mức nằm rạp trên đất, ngay cả sức để nhúc nhích một ngón tay cũng không có.

Tiêu Long đối mặt với sự áp chế khí tức kinh khủng như vậy, cũng sắc mặt đại biến.

Thân thể vô cùng cường đại của hắn, trong khoảnh khắc này kêu kẽo kẹt.

Ngay cả khi biến thân thành Chiến Thần Chi Khu, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản một luồng sức mạnh đáng sợ đó.

Khi Tiêu Long nghĩ rằng mình sắp xong đời, khi Tiêu Long chuẩn bị bất chấp tất cả bùng nổ hoàn toàn, đột nhiên.

Bàn tay năng lượng đó trực tiếp tan vỡ, trực tiếp bị sức mạnh không gian nghiền nát.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Khí tức kinh khủng đó vẫn tồn tại.

Trong nháy mắt, nó lại ngưng tụ thành một bàn tay năng lượng.

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi không ngừng.

Bởi vì Tiêu Long có thể cảm nhận rõ ràng.

Chủ nhân phía sau bàn tay năng lượng này, đang đối kháng với quy tắc của thế giới Đạo Mộ Tinh Tuyệt Cổ Thành này!

Nhưng ngay cả quy tắc của cả thế giới, dường như vẫn không thể tiêu diệt được tồn tại phía sau bàn tay năng lượng này.

Chủ nhân phía sau bàn tay năng lượng này, đang không ngừng vượt qua các giới, và hoàn thành sự dung hợp với thế giới Đạo Mộ này!

Sắc mặt Tiêu Long hoàn toàn thay đổi.

Bởi vì tất cả những năng lực này, đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Vượt quá sức mạnh mà một cường giả cấp Thần nên có.

Trong đầu Tiêu Long, xuất hiện hai từ: "Thánh Cấp!" Tuyệt đối là do một đại năng cấp Thánh!

Một đại năng cấp Thánh sở hữu sức mạnh thời không!

Một đại năng cấp Thánh đã hoàn thành thân thể thuế biến, hoàn thành linh hồn thuế biến!

Tiêu Long trong khoảnh khắc này, chưa từng cảm thấy tuyệt vọng đến vậy.

Đối mặt với một tồn tại như vậy, dường như hắn căn bản vô năng vi lực.

Điều duy nhất đáng an ủi là, thế giới sức mạnh không dễ đối phó đến vậy.

Một cường giả đối phó với một không gian, một cường giả đối phó với một thế giới, điều đó phải trả một cái giá cực lớn.

Vị cường giả thần bí vô cùng cường đại này, cũng chỉ có thể vượt giới một bàn tay.

Nhưng một bàn tay đó, lại có thể sánh ngang với cường giả cấp Thần đỉnh phong!

Tiêu Long.

Tổng hợp thực lực.

Cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến cấp Thần đỉnh phong.

Nhưng không phải là lúc tuyệt vọng.

Hắn vẫn có sức chiến đấu!

Đồng thời, cường giả bí ẩn phía sau bàn tay vàng dường như đã hoàn thành sự điều hòa với cả thế giới Đạo Mộ.

Lúc này, một bàn tay năng lượng, dần dần hóa thành một bóng dáng.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng đó, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Bởi vì dáng vẻ của người này, giống hệt Tiêu Long!

Ngoại hình giống hệt, ngay cả khí tức cũng vô cùng gần.

Chương 471

Điểm khác biệt duy nhất, là một chiếc mặt nạ sắt đen!

Bạch y đế bào, mặt nạ sắt đen, cường giả vô địch.

Trong khoảnh khắc xuất hiện, tất cả những bức tượng hộ vệ xung quanh quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương, đột nhiên sống lại.

Với vẻ mặt kinh khủng, vô cùng cung kính quỳ xuống: "Cung nghênh Thánh Long đại nhân giáng lâm!" Một câu nói.

Khiến sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Trong khoảnh khắc đó, ngay cả Thanh Đồng Thần Quan phía sau Tiêu Long dường như cũng bắt đầu run rẩy.

Sắc mặt Tiêu Long.

Thực sự trở nên vô cùng khó coi.

Không phải vì bốn chữ Thánh Long đại nhân.

Mà là vì khuôn mặt đó.

Tiêu Long từng nhìn thấy.

Người này, Tiêu Long cũng quen biết.

Đó là kẻ mà tất cả mọi người đều đánh giá thấp, nhưng lại bị Vương Tàng Hải vô cùng cảnh giác!

"Thiết Diện Sinh!" Sau khi xác nhận kẻ đó chính là Thiết Diện Sinh, Tiêu Long trong lòng cũng vô cùng chấn động.

Bởi vì tên này là một đại sư phong thủy còn cổ xưa hơn cả Vương Tàng Hải.

Giờ nhìn lại, mọi người quả thực đã đánh giá quá thấp hắn.

Thậm chí tất cả mọi người đều quên mất tên của hắn, chỉ biết một biệt danh lớn: Thiết Diện Sinh!

So với Vương Tàng Hải, dù có khả năng ẩn mình nhưng ít nhất mọi người đều biết Vương Tàng Hải đã làm những chuyện đáng sợ, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng hắn không hề bí ẩn đến vậy, hắn là một sự tồn tại có thể tiếp xúc được.

Còn Thiết Diện Sinh thì khác.

Không ai biết rốt cuộc hắn tên là gì, cũng không ai biết hắn đến từ đâu, càng không ai biết thực lực của hắn mạnh đến mức nào.

Ít nhất trong thế giới đó, tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp thực lực của hắn.

Trong giới đạo mộ, những truyền thuyết về hắn cũng rất ít ỏi, thậm chí có những truyền thuyết tầm thường, ví dụ như bị Vương Tàng Hải chèn ép!

Nhưng bây giờ nhìn lại, sự thật không phải vậy.

Ít nhất Tiêu Long biết, trên thực tế, Vương Tàng Hải cực kỳ cảnh giác với Thiết Diện Sinh, thậm chí còn luôn truy đuổi dấu vết của hắn, giống như bây giờ Tiêu Long đang truy đuổi dấu vết của Vương Tàng Hải vậy.

Thuở ban đầu ở tầng thứ nhất của Thế giới Thanh Đồng, khi Tiêu Long biết được từ Vương Tàng Hải rằng Thiết Diện Sinh đã tiến vào thế giới tầng thứ ba, hắn có chút không để tâm, hoặc không nghĩ rằng hắn lợi hại đến vậy.

Nhưng giờ thì hắn đã hiểu.

Có thể tiến vào thế giới tầng thứ ba, đó là một sự tồn tại siêu cấp

vô địch.

Thánh Cấp!

Ngay cả Vương Tàng Hải mà hắn cho là vô cùng mạnh mẽ cũng chưa đạt đến cấp bậc đó!

Đặc biệt là bây giờ, Tiêu Long cảm nhận được sự tồn tại của Thiết Diện Sinh trong thế giới đạo mộ này một cách vô cùng rõ ràng.

Hắn đã siêu việt Thần Cấp vô số lần, thậm chí còn có thể đối kháng với sức mạnh quy tắc của thế giới, xuyên qua hai thế giới khác nhau.

Hắn còn có một cái tên khác.

Đó là vị đại nhân Thánh Long đáng sợ xuất hiện ở thế giới đạo mộ của Tinh Tuyệt Cổ Thành hơn nghìn năm trước!

Có thể thấy, vào khoảng 1000 năm trước, hắn đã có thể giáng lâm xuống thế giới đạo mộ này, lợi dụng phân thân để khống chế mọi thứ trong thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành, trở thành người phát ngôn của Tinh Tuyệt Cổ Thành, trở thành kẻ đứng sau màn của thế giới đạo mộ này.

Thậm chí còn khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương phải làm việc cho hắn, cung kính đến vậy, hoặc sợ hãi đến vậy.

Hắn đã tạo ra Thần khí như Cửu Tầng Yêu Tháp, bố trí Quỷ Động – thánh địa đáng sợ có thể liên thông với Cửu U Thông Đạo của Thế giới Thanh Đồng Thần Thụ.

Có thể thấy, hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Hiện tại, đối mặt với một sự tồn tại kinh khủng như vậy, cho dù chỉ là một phân thân năng lượng, cho dù chỉ là phân thân hóa thành một bàn tay vàng khổng lồ, cũng khiến Tiêu Long cảm thấy nguy hiểm

tột độ, thậm chí là mối đe dọa tử vong!

Vào lúc này, trên chiếc mặt nạ sắt đen, một đôi mắt vàng từ từ xuất hiện.

Khi khuôn mặt đó từ từ mở mắt, hắn nhìn Tiêu Long một cái.

Ánh mắt lộ ra một tia chấn động, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

Hắn trực tiếp mở miệng chất vấn: "Tiêu Long?

Bạch Y Chí Tôn?

Tiêu Long!" "Không thể nào, ngươi lại xuất hiện ở đây?" "Ngươi căn bản không phải người của thế giới này?

Vì sao lại xuất hiện ở thế giới này?" "Chẳng lẽ ngươi cũng đã đạt được Thánh vị?

Không đúng!

Khí tức của ngươi không đúng!

Chân thân!

Không thể nào!

Chân thân của ngươi lại giáng lâm xuống một thế giới đạo mộ đổ nát như thế này sao?" Những lời chất vấn của Thiết Diện Sinh lần lượt vang lên trong tai mọi người.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả đều chấn động, không thể tin được mà nhìn Tiêu Long.

Trong đầu họ, thực sự khó có thể tưởng tượng được một vị đại năng từ dị thế giới như vậy lại quen biết Long ca!

Hắn không phải người của thế giới này!

Chẳng lẽ thật sự giống như người ngoài hành tinh mà Tát Đế

Bằng đã nói sao?

Thật quá khó tin!

Rốt cuộc thế giới này đã làm sao?

Chẳng lẽ thật sự có những sự tồn tại trong truyền thuyết sao?

Nhưng nếu không có, thì mọi chuyện trước mắt phải giải thích thế nào?

Tất cả mọi người đều ngây người ra.

Diệp Nhất Tâm!

Hồ Ba Nhất!

Vương Bàn Tử!

Giáo sư Trần!… Từng người một nhìn chằm chằm vào Tiêu Long và Thiết Diện Sinh, ngay cả một câu nói cũng không thốt ra được.

Tiêu Long lúc này cũng bình tĩnh lại.

Dù thế nào đi nữa, đã là Thiết Diện Sinh giáng lâm thì chỉ có thể đối mặt.

Nhiệm vụ hệ thống nhất định phải hoàn thành, bởi vì nếu không hoàn thành thì hắn sẽ không thể quay về thế giới kia, hoặc không thể dung hợp hai thế giới.

Tiêu Long sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong cái gọi là thế giới đạo mộ đổ nát này.

Điều này Tiêu Long tuyệt đối không thể chấp nhận.

Vì vậy, hắn nhất định phải chiến đấu, nhất định phải cạnh tranh.

Bất kể Thiết Diện Sinh giáng lâm vì điều gì, cũng không thể ngăn cản.

Phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương, hoàn thành dung hợp hai thế

giới.

Chương 472

Ánh mắt Tiêu Long trở nên lạnh lẽo.

Hắn nhìn Thiết Diện Sinh, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi có thể giáng lâm, vì sao tôi lại không thể?!" Lúc này, Thiết Diện Sinh cũng dần bình tĩnh lại.

Mặc dù hắn không hiểu Tiêu Long với thực lực hiện tại làm sao có thể vượt qua rào cản thế giới, nhưng hắn đã phát hiện ra rằng Tiêu Long không đáng sợ như hắn nghĩ.

Vẻ mặt hắn cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Khóe miệng dưới mặt nạ xuất hiện một nụ cười: "Chân thân giáng lâm?

Xem ra ngươi vẫn chưa đột phá bước đó, linh hồn và thể xác của ngươi vẫn chưa dung hợp, kém hơn Vương Tàng Hải một chút a!" "Nhưng không đúng nha?

Nếu không đánh bại Vương Tàng Hải ở tầng thứ nhất, không có được trùng động thế giới do hắn nắm giữ, thì ngươi làm sao có thể giáng lâm được chứ?" "Chẳng lẽ Vương Tàng Hải đã bị ngươi lừa gạt?" Từ lời của Thiết Diện Sinh, Tiêu Long đã nhận được vài thông tin quan trọng.

Đầu tiên, Thiết Diện Sinh dường như không biết Vương Tàng Hải đã tiến vào thế giới tầng thứ hai, đang âm mưu tiến vào tầng thứ ba để thay thế Thiết Diện Sinh!

Thứ hai, trong thế giới tầng thứ nhất của Thế giới Thanh Đồng Thần Thụ, có một trùng động liên thông với thế giới đạo mộ khác.

Cuối cùng, Vương Tàng Hải cũng nắm giữ một con đường có thể

tiến vào thế giới đạo mộ khác!

Vì vậy, khả năng xuyên qua thế giới đạo mộ không phải là năng lực độc quyền của Tiêu Long.

Hai sự tồn tại đáng sợ này đều nắm giữ một số con đường.

Tiêu Long chỉ là ẩn bí hơn.

Thậm chí còn có thể che giấu quy tắc của thế giới đạo mộ, chân thân tiến vào thế giới đạo mộ khác!

Tất cả đều là công lao của hệ thống.

Nhưng nếu Tiêu Long muốn đuổi kịp, thì hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Theo lời của Thiết Diện Sinh, với tư cách là một cường giả Thánh Cấp, nhất định phải hoàn thành linh hồn và thể xác dung hợp.

Vương Tàng Hải kém một chút, hắn là đã đạt đến lột xác linh hồn, đang chuẩn bị hoàn thành dung hợp linh hồn và thể xác.

Tiêu Long hiện tại chỉ là chưa hoàn thành lột xác và dung hợp thân thể, đang chuẩn bị lột xác linh hồn.

Ừm, Tiêu Long phát hiện con đường của mình đã rõ ràng hơn.

Vào lúc này, khi Tiêu Long và Thiết Diện Sinh đang đối thoại, Tuyết Lỵ Dương, người đã ngất xỉu trước đó, lặng lẽ tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, cô không vội hành động mà bắt đầu tìm hiểu tình hình xung quanh.

Cô nhanh chóng nắm bắt được tình hình tại hiện trường.

Cũng là do quy tắc thế giới thay đổi, trong đầu cô xuất hiện một thế giới đạo mộ khác, một lượng lớn ký ức khác.

Cô hiểu rằng để kiểm soát vận mệnh của mình, để giải trừ lời

nguyền, để giúp Tiêu Long, chỉ có một con đường duy nhất: dung hợp sức mạnh linh hồn và thể xác của hai thế giới!

Nhưng làm sao để dung hợp một cách độc lập, Tuyết Lỵ Dương chìm vào suy tư!

Đồng thời, Thiết Diện Sinh lộ ra một nụ cười.

Mặc dù người khác căn bản không thể nhìn thấy, nhưng có thể nghe thấy một chút ý cười trong giọng nói của hắn: "Hay là chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút thì sao?

Biết đâu chúng ta có thể hòa hợp với nhau, cùng có được những thứ mà cả hai chúng ta đều muốn." "Ở địa vị của tôi, không cần thiết phải đánh đấm giết chóc như những người bình thường đó." "Đúng không?" Mắt Tiêu Long híp lại.

Hắn không biết tên này có ý gì.

Hoặc, hắn không rõ tên này có thật lòng hay không!

Nhưng nếu không khai chiến, đó sẽ là kết quả tốt nhất.

Bởi vì thực lực của hắn vốn dĩ đã không mạnh, cộng thêm quá nhiều ràng buộc.

Còn đối với Thiết Diện Sinh, đó chỉ là một phân thân mà thôi, chết cũng không quan trọng.

Nhưng Tiêu Long thì khác, bên cạnh hắn đều là những người mà hắn quan tâm.

Tiêu Long đành gật đầu.

Lúc này, Thiết Diện Sinh ra vẻ đã hiểu, cười nói: "Tôi đã ngửi thấy khí tức ma dụ thi hương, mặc dù dường như đã bị giấu đi, nhưng đó không phải là thứ tôi đã gieo trồng năm đó." "Vậy tôi cần ngươi đưa nó cho tôi, điều kiện này không khó phải không?" Tiêu

Long trầm mặc một lát, cuối cùng chọn gật đầu: “Được!

Vật đó tôi có thể đưa!” “Tốt!

Yêu cầu cuối cùng, thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương hãy đưa cho tôi, tôi đã tốn nhiều công sức như vậy, dùng Thanh Đồng Thần Thụ để làm quan tài, nuôi dưỡng hơn nghìn năm, đã đến lúc thu hoạch rồi!” Mắt Tiêu Long híp lại.

Tên này muốn Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Quan tài đồng, là do Thiết Diện Sinh tạo ra!

Ra là vậy!

Hèn chi thế giới này lại xuất hiện Thanh Đồng Thần Thụ.

Thì ra đây là nguyên nhân!

Nhưng điều kiện này, Tiêu Long đương nhiên không thể chấp nhận.

Mặc dù không biết Thiết Diện Sinh muốn Tinh Tuyệt Nữ Vương làm gì, nhưng chắc chắn hắn sẽ không có lòng tốt để cô ấy phục sinh.

Trong khi nhiệm vụ của Tiêu Long là phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương và nhận được sự công nhận của cô ấy.

Vì vậy, cuối cùng, mục đích của hai bên đã xung đột, là loại không thể điều giải được!

Thế nên khi Thiết Diện Sinh nhìn thấy ánh mắt nặng nề của Tiêu Long, sắc mặt hắn cũng thay đổi.

Trong đôi mắt vàng đó, xuất hiện một tia lạnh lẽo.

Hắn không vui, cười nói: “Chẳng lẽ ngươi cũng vì Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Vậy thì thế này đi, tôi đổi một điều kiện khác thì sao?” Tiêu Long

không nói gì.

Thiết Diện Sinh đã chọn nhượng bộ!

Trong lòng Tiêu Long không khỏi vui mừng.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, Tiêu Long chợt nhận ra, không thể nào!

Tên này đang chuyển hướng chú ý!

Quả nhiên, khi Tiêu Long phản ứng lại, Thiết Diện Sinh vốn đang bình tĩnh và tươi cười, thân ảnh lập tức biến mất.

Ngay sau đó, hắn hóa thành một bàn tay vàng khổng lồ, trực tiếp vồ lấy khu vực cấm địa phía sau Tiêu Long, nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nằm!

Sắc mặt Tiêu Long đại biến, khí tức trên người bùng nổ điên cuồng, hắn dốc toàn bộ sức mạnh ra một lượt, trực tiếp lao về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhất định phải bảo vệ cô ấy và không để cô ấy bị quấy rầy!

Đã đến thời khắc then chốt, tuyệt đối không thể để công sức đổ sông đổ bể.

Nhưng vào lúc này, khi Tiêu Long đấm nát bàn tay vàng đó, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Bởi vì nó hoàn toàn không giống như hắn dự đoán.

Bởi vì một phân thân cấp Thần đỉnh phong không thể yếu ớt đến vậy, không thể dễ dàng bị đánh nát.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Tiêu Long thay đổi, thay đổi hoàn toàn.

Bởi vì trước mặt Tuyết Lỵ Dương, phía trên đỉnh đầu cô, xuất hiện một bàn tay vàng khác.

Mặc cho Tuyết Lỵ Dương giãy giụa thế nào, cô vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay vàng đó, trực tiếp bị tóm lấy!

Giương đông kích tây!

Thiết Diện Sinh đã giương đông kích tây một cách bất chấp đạo nghĩa!

Hắn căn bản không phải vì Tinh Tuyệt Nữ Vương, căn bản là vì Tuyết Lỵ Dương!

Hoặc, mục đích của hắn đã thay đổi!

Tiêu Long đã bị hắn chơi một vố.

Nhưng lúc đó đã muộn.

Chương 473

Khi Tiêu Long một lần nữa bùng nổ toàn bộ thực lực để quay lại cứu viện thì đã muộn rồi.

Bàn tay vàng, sau khi tóm lấy Tuyết Lỵ Dương, lập tức xuất hiện trước vòng xoáy màu đen, rồi chớp mắt bay vào trong đó.

Lúc này, vòng xoáy thời không màu đen, cũng chính là hố đen thế giới trong lời của Thiết Diện Sinh, nhanh chóng bắt đầu co rút.

Chỉ trong chớp mắt, nó tụ lại thành một điểm đen, biến mất trong Cửu U Thông Đạo.

Hoặc, đã tiến vào một thế giới khác.

Chỉ để lại một câu nói, vang vọng mãi trong Quỷ Động: "Bạch Y Chí Tôn, tôi ở thế giới tầng thứ ba chờ ngươi!

Xin hãy lấy 【Chí Tôn Lôi Linh】 đổi lấy mỹ nhân của ngươi!

Nếu không, cả hai đều phải chết.

Chết.

Chết." "Chết tiệt!" Tiêu Long lập tức phát điên, trực tiếp hóa thành người khổng lồ vàng, một quyền hung hăng đập vào Quỷ Động, nhưng chỉ để lại những tiếng nổ lớn.

Muộn rồi!

Mọi thứ đã biến mất!

Tuyết Lỵ Dương đã bị Thiết Diện Sinh bắt đi, đưa vào thế giới tầng thứ ba của Thanh Đồng Thần Thụ!

"A Thiết Diện Sinh!

Ông đây sẽ giết chết ngươi!” Tiêu Long gầm lên phẫn nộ.

Lúc này, những người khác mới biết, thân ảnh đáng sợ vừa rồi tên là Thiết Diện Sinh!

Một sự tồn tại siêu việt mọi người, vô số lần.

Một nhân vật đáng sợ có thể xuyên qua hai thế giới!

Một nhân vật đáng sợ chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết!

Sự giáng lâm của hắn đã mang đến sự chấn động cho tất cả mọi người.

Sự giáng lâm của hắn đã trấn áp tất cả mọi thứ.

Thậm chí cả Tiêu Long cũng bị hắn chơi một vố, bắt đi Tuyết Lỵ Dương!

Vì vậy Tiêu Long đã phẫn nộ.

Tiêu Long đã phát điên.

Hắn gào thét, từng quyền một đập nát những bức tượng đá phục sinh đang quỳ trên mặt đất!

Tàn sát!

Trút giận!

Mọi người không thể lại gần, càng không dám khuyên nhủ, chỉ có thể sốt ruột chờ đợi.

Thậm chí không dám chạy loạn, sợ bị Tiêu Long đang phát điên giết chết.

Trong ánh mắt mỗi người đều mang theo sự bất lực.

Tiểu Diệp Tử há miệng vài lần nhưng cuối cùng không thốt ra được lời nào.

Vô ích!

Càng không nói đến những người khác.

Vương Bàn Tử không biết nguy hiểm còn muốn nói thêm vài câu, nhưng bị Hồ Ba Nhất lập tức bịt miệng lại: "Hắn cần trút giận!" Mọi người trầm mặc.

Nhìn mọi thứ xung quanh bị Tiêu Long phá hủy từng quyền một, đánh cho trời long đất lở.

Mọi người đều sợ hãi.

Nhưng giáo sư Trần và vài người khác phát hiện ra rằng Tiêu Long không hề mất đi lý trí.

Bởi vì xung quanh quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn nguyên vẹn, không một chút tổn hại nào xảy ra.

Điều này chứng tỏ Tiêu Long không thực sự phát điên, mà chỉ đang trút giận mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai mọi người cuối cùng xuất hiện một giọng nói khác.

Một giọng nói dễ nghe, nhưng có chút uy nghiêm: "Tiêu Long, dừng lại đi~" Trong khoảnh khắc đó, mọi người đột nhiên cảm thấy nỗi sợ hãi bao trùm trong lòng mỗi người dần dần biến mất.

Thân ảnh Tiêu Long cũng từ từ dừng lại, cuối cùng xuất hiện trước quan tài đồng.

Lúc này, mọi người mới nhìn thấy.

Một cô gái nghiêng nước nghiêng thành bước ra từ quan tài thần bí bằng đồng.

Cô ấy đeo một chiếc mặt nạ vàng, nhưng cũng không thể che giấu được vẻ quyến rũ cực độ.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, thậm chí có người còn

sợ hãi.

Bởi vì thân ảnh đó, chẳng phải chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Chẳng lẽ, cô ấy sống dậy rồi?

Nhưng vì sao?

Lại có thể nói chuyện?

Lại có lý trí?

Trong khi mọi người đang kinh ngạc, Tiêu Long xuất hiện bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương, một tay đẩy cô ấy ra, sau đó một quyền hung hăng đập nát quan tài thần bí bằng đồng phía sau Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Rầm!

Sau một tiếng nổ đáng sợ, Tiêu Long thở ra một hơi dài.

Sau đó, hắn nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương với ánh mắt đỏ ngầu, giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Vì để cứu em, tôi đã mất đi một người phụ nữ!" "Tôi đã nghe cuộc đối thoại của ngươi, tôi có thể giúp ngươi." "Giúp tôi?

Cùng tôi đi đoạt lại người sao?

Cô có thể phá vỡ cấm cố của thế giới sao?

Cô biết Thiết Diện Sinh ở đâu không?" Đối mặt với từng câu chất vấn của Tiêu Long, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẻ mặt bình tĩnh, sau đó lắc đầu nói: "Những điều đó tôi đều không làm được, nhưng tôi biết manh mối của Chí Tôn Lôi Linh!" Nghe nửa câu đầu, Tiêu Long vốn đã chuẩn bị bùng nổ.

Nhưng ngay sau đó, khí tức đáng sợ trên người Tiêu Long biến mất.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, nói: "Nó ở đâu?" Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương không trả lời, cô quay người nhìn những người khác.

Trong ánh mắt kinh ngạc của họ, cô tháo mặt nạ vàng xuống, lộ ra đôi mắt quyến rũ đó.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người, bao gồm cả Tiểu Diệp Tử, đều lập tức ngất xỉu.

Tiêu Long và Tinh Tuyệt Nữ Vương hai người cũng xuất hiện trong một cung điện xa hoa.

"Ngồi xuống đi, tôi sẽ từ từ kể cho ngươi nghe, chuyện này tôi không vội được!" Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ vào một ngai vàng khác bên cạnh ngai vàng chính, nói.

Tiêu Long trầm mặc, không khách khí ngồi xuống.

Nếu lúc này Vương Bàn Tử có mặt, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì đại điện hai ngai vàng này, mọi người đã từng thấy trước đây!

Hiện tại, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên đã ngồi cùng với Tiêu Long.

Đồng thời ngồi trên ngai vàng.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới mở miệng: "Thánh Long… không, Chí Tôn Lôi Linh mà Thiết Diện Sinh nói, trong truyền thuyết nằm trên một đảo tiên.

Đảo tiên đó quanh năm bị sấm sét bao vây!" "Người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng không vào được, cả đảo tiên nằm ở trung tâm đại dương!" "Và cũng chỉ ở đó, trong biển bão sấm

sét vô tận, mới có thể thai nghén ra Chí Tôn Lôi Linh." "Năm đó Thánh Long thông qua Quỷ Động giáng lâm xuống thế giới này, giúp tôi khống chế vương quốc Tinh Tuyệt, thực tế là để tôi giúp hắn tìm kiếm Chí Tôn Lôi Linh!" Mắt Tiêu Long híp lại.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương tiếp tục nói: "Nhưng tôi đã thất bại, tôi đã không thể xông vào biển sấm sét vô tận, ngược lại còn ngã xuống!" "Vì sao?

Chương 474

Với thực lực Thần Cấp của cô cũng không làm được sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu nói: "Không phải vì thực lực, mà vì tôi phát hiện ra biển sấm sét vô tận nằm trong một không gian khác!

Theo lời của Thiết Diện Sinh, nó nằm trong một thế giới đạo mộ tan vỡ khác!" Một câu nói, mắt Tiêu Long lại một lần nữa híp lại.

Ra là vậy.

Hèn chi Tinh Tuyệt Nữ Vương năm đó không làm được, thì ra không phải cùng một thế giới.

Mặc dù trong thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành, có một con đường liên thông với biển sấm sét vô tận, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể phá vỡ cấm cố của thế giới!

Đúng lúc này, trong đầu Tiêu Long vang lên tiếng của hệ thống!

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương, hai đại thế giới đạo mộ bắt đầu dung hợp!" "Đinh!

Nhiệm vụ Thế giới Cực Hải Thính Lôi được phát ra, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng, một ngày sau sẽ tiến vào tiểu thế giới đạo mộ Cực Hải Thính Lôi!" "Đinh!

Trong Thế giới Cực Hải Thính Lôi, nhận được Chí Tôn Lôi Linh, tìm kiếm con đường giao tiếp với Cửu U Thông Đạo của Thanh Đồng Thần Thụ, tiến vào tầng thứ hai của Thanh Đồng Thần Thụ, hoàn thành dung hợp linh hồn!" "Đinh!

Thế giới đạo mộ đang trong quá trình dung hợp, phần thưởng nhiệm vụ đang được tính toán." Mắt Tiêu Long lập tức sáng lên.

Đồng thời, hắn cũng nhận ra, nhiệm vụ trước đó vẫn chưa hoàn thành hoàn hảo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mặc dù đã phục sinh, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn có được nàng.

Hai đại thế giới đạo mộ cũng chưa hoàn thành dung hợp.

Vì vậy, mức độ hoàn thành nhiệm vụ chỉ đạt 95%!

Tiêu Long định thần lại, nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương chăm chú.

Cuối cùng hắn cũng kìm nén được sự phẫn nộ trong lòng, dần dần bình tĩnh lại: "Tôi hiểu rồi, nhưng tôi cảm thấy, vì để cứu em, tôi đã phải trả cái giá nặng nề như vậy." "Chẳng lẽ em không nên… báo đáp tôi thật tốt sao?" Khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Tinh Tuyệt Nữ Vương rõ ràng ngẩn ra, nhưng vẫn bất giác gật đầu.

Bởi vì cô hiểu ý của Tiêu Long, và cũng phát hiện mình chưa hoàn toàn phục sinh.

Sức mạnh linh hồn và thể xác có chút xung đột, thậm chí một số sức mạnh huyết mạch còn tồn tại nhiều trở ngại.

Vì vậy, bất kể vì lý do gì, điều cô đã hứa với Tiêu Long trước đó, cũng nhất định phải hoàn thành.

Cô phẩy tay một cái, cảnh tượng xung quanh hai người lại thay đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ xuất hiện trong một khuê phòng làm bằng vàng mềm mại.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhẹ nhàng đứng dậy.

Ngay sau đó, chiếc mặt nạ vàng trên mặt, chiếc áo bào hoàng kim trên người cô từ từ tuột xuống!

Tiếp đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương chủ động đi đến trước mặt Tiêu Long, đưa một tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn.

Sau đó, từ từ quỳ xuống, cúi thấp đầu.

Không biết đã qua bao lâu, trong đầu Tiêu Long, khi tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười càng thêm vui vẻ.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán.

Với sự giúp đỡ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lực lượng linh hồn của hắn đã được tăng cường đáng kể.

Đồng thời, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng hai thế giới đạo mộ đang không ngừng dung hợp.

Nhưng dường như có một số khác biệt.

Thời không dường như đã xảy ra một số hỗn loạn, không giống như Tiêu Long mong muốn, việc dung hợp hai dòng thời gian đã trực tiếp bị… phá vỡ hoàn toàn.

Nhưng những điều này Tiêu Long hiện tại không thể quản, hoặc không có thời gian để quản.

Bởi vì Tiêu Long đang tận hưởng điều đó, không cần lo lắng bất cứ điều gì khác.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được tinh huyết đặc biệt, đạt được Hồn Mạch Tinh Tuyệt Đế Hồn sơ kỳ cao cấp!” “~” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được tinh huyết đặc biệt, Tinh Tuyệt Đế Hồn tiến hóa hậu kỳ cao cấp!” “~” “Đinh!

Chúc mừng ký chủ dung hợp linh hồn và thể xác với Tinh Tuyệt Nữ Vương, thưởng cho ký chủ Tinh Tuyệt Đế Hồn tiến hóa sơ kỳ

Thiên Giai!" "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ giúp Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn thành dung hợp linh hồn và thể xác, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang hoàn thành quá trình phục sinh cuối cùng!

Thưởng cho ký chủ Tinh Tuyệt Đế Hồn tiến hóa trung kỳ Thiên Giai!" "~" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ lực lượng linh hồn thực hiện lột xác, Tinh Tuyệt Đế Hồn tiến hóa hậu kỳ Thiên Giai!" Cùng với mỗi lần sức mạnh xung kích, cùng với mỗi lần nhận được tinh huyết, thực lực của hai người nhanh chóng tăng lên.

Cuối cùng, Tiêu Long đã nâng cấp Hồn Mạch 【Tinh Tuyệt Đế Hồn】 lên hậu kỳ Thiên Giai.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới thật sự phục sinh.

Linh hồn và thể xác đã hoàn thành lột xác một cách hoàn hảo, trở lại thành một con người.

Tuy nhiên, phục sinh không phải là một chuyện dễ dàng.

Và sau những "vận động kịch liệt" như vậy, tình trạng cơ thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương cần một thời gian dài để hồi phục.

Vì vậy, căn bản không có cách nào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng phát hiện ra, những hành động tiếp theo, cô căn bản không thể giúp Tiêu Long được.

Việc tìm kiếm Cực Hải, việc tìm kiếm Chí Tôn Lôi Linh, chỉ có thể dựa vào một mình Tiêu Long.

"Long, em sẽ cố gắng thật tốt, nhanh chóng khôi phục đỉnh phong, chờ anh tìm được thứ đó, em sẽ cùng anh đi báo thù!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nằm trong vòng tay Tiêu Long, giọng nói dịu dàng.

Đâu còn vẻ nữ vương như trước kia?

Rõ ràng giống như một cô vợ nhỏ vậy.

Tiêu Long đã dùng thực lực để chinh phục nữ vương quật cường này.

Mặc dù không thể mang cô ấy theo bên mình, nhưng không sao cả.

Chờ Tiêu Long hoàn thành nhiệm vụ Cực Hải Thính Lôi, hoàn thành dung hợp ba thế giới đạo mộ.

Hắn tin rằng lúc đó, họ sẽ có tất cả.

Lúc đó, Tiêu Long tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bởi vì cô gái này, trên "sân vận động" thực sự rất mạnh mẽ, căn bản không chịu thua, muốn làm nữ vương.

Nhưng sao có thể chứ?

Có Tiêu Long ở đây, cô ấy chỉ có thể là nữ vương của Tiêu Long.

Nữ vương quỳ trên mặt đất!

Một bộ trang phục, một chiếc vương miện, chỉ có thể để Tiêu Long đeo cho cô ấy!

Tiêu Long vuốt mái tóc dài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, gật đầu: "Em giúp tôi chăm sóc Tiểu Diệp Tử thật tốt, chờ khi em hồi phục, cũng hãy đi thăm thú thế giới mới này thật kỹ nhé." "Nữ vương của tôi à!

Thời đại đã thay đổi rồi!

Tôi có những thứ rất vui, lúc đó chúng ta có thể cùng tận hưởng." "Ừm~" Tinh Tuyệt Nữ Vương ngoan ngoãn đồng ý.

Lúc này, thời gian một ngày mà hệ thống cho đã hết.

Đã đến lúc phải rời đi.

Tiêu Long lần cuối nhìn Tiểu Diệp Tử đang chìm vào giấc ngủ sâu, rồi lại nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hắn lấy chiếc mặt nạ vàng từ bên cạnh cô, đeo lên mặt mình.

Nhẹ nhàng xoa đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn mỉm cười nói: "Em yêu, tôi đi đây!" "Em sẽ chờ anh, dù có phải chờ thêm một nghìn năm!" "…" Thời gian đảo ngược.

Vòng xoáy thời không màu đen xuất hiện.

Chương 475

Lúc này, tiếng của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu Tiêu Long: "Đinh!

Chuẩn bị truyền tống Thế giới Cực Hải Thính Lôi!" "Mười!" "Chín!" "Tám!" "…" "Ba!" "Hai!" "Truyền tống!" Sau một luồng ánh sáng trắng, Tiêu Long biến mất trong thế giới Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chỉ còn lại Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đứng trên không trung phía trên Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cô nhìn về hướng Tiêu Long biến mất, một giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt.

"Long~ em chờ anh!" "Một nghìn năm!" "Em cũng sẽ không từ bỏ!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ xuyên việt Thế giới Cực Hải Thính Lôi, hệ thống đang lựa chọn thân phận." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ Thế giới Cực Hải Thính Lôi, ràng buộc thân phận Bộ Tứ Đạo Mộ, dung hợp ký ức thiếu sót mười năm!" "Đinh!

Thế giới Cực Hải Thính Lôi mở ra, Thiên Chân phát hiện ra 'Ghi chép Thính Lôi của Quan Vũ' do Tam Thúc để lại!" "Đinh!

Thiên Chân đang chuẩn bị tiến vào Nhạc Sư Mộ, đã gửi lời mời hội ngộ đến ký chủ, xin ký chủ nhanh chóng đến hẹn!" "…" Nghe một loạt tiếng nhắc nhở, Tiêu Long biết Thế giới Cực Hải Thính Lôi chỉ vừa mới bắt đầu.

Xem ra mọi thứ đã sắp xếp xong xuôi.

Chỉ là không biết hệ thống đã bỏ qua mười năm thời gian.

Mối quan hệ của bốn người ban đầu bây giờ đã trở thành thế nào.

Muốn biết, e rằng chỉ có gặp mặt mới rõ ràng được.

Thế là Tiêu Long lập tức xuất phát, mục tiêu là Ngô Sơn Cư!

Đồng thời, Thiên Chân đang chơi bi-a với Bàn Tử.

Phía sau họ, ông chủ Dương và vài người khác đang đứng đó.

Chỉ nghe Vương Bàn Tử hút một hơi thuốc thật mạnh, sau đó đánh một cú bi-a, rồi mới quay sang ông chủ Dương nói: "Ông chủ Dương, chuyện này cứ giao cho tôi đi, có bốn anh em tôi ở đây, ông cứ yên tâm đi là được!" "Không phải… bốn người sao, anh em?" "Cứ yên tâm đi!

Long ca và Tiểu Ca sắp xuất hiện rồi, Thiên Chân đã gửi lời mời rồi mà.

Có lời mời của tôi, chắc chắn không thành vấn đề đâu mà!" "Nhưng…" Một thuộc hạ của ông chủ Dương định nói gì đó.

Bàn Tử lập tức không vui, vẻ mặt sốt ruột nói: "Chuyện này tôi biết rồi, chẳng phải kho hàng lại bị động đất nứt ra một cái hố lớn sao, chẳng phải bên dưới có một ngôi mộ sao!

Mấy anh em chúng tôi trong nghề danh tiếng thế nào ông không biết à?

Năm đó…" "Được rồi được rồi, chỉ cần có thể giải quyết xong chuyện này, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề!" "Tôi tin tưởng vào thực lực của Bộ Tứ Đạo Mộ!" "À, đúng rồi ông chủ Dương, chơi một ván bi-a không?" "Không được không được, tôi có việc bận, các vị chuẩn bị thật tốt, hy vọng sẽ nghe được tin tốt." Ông chủ Dương nói xong thì vội vàng bỏ đi.

Lúc này, Tiêu Long đẩy cửa bước vào.

Mọi người không khỏi ngây người.

Ông chủ Dương và thuộc hạ của ông ta sắc mặt lập tức thay đổi.

Một chuyện bí mật như vậy, sao có thể để người ngoài biết được chứ?

Người ngoài đột nhiên xông vào, tình huống gì đây?

"Anh… có ý gì?" Một thuộc hạ của ông chủ Dương lập tức bất mãn.

Nhưng chưa kịp nói tiếp, Bàn Tử và Thiên Chân nhìn Tiêu Long, lập tức kích động.

Họ trực tiếp bỏ gậy bi-a xuống, hưng phấn chạy đến: "Ha ha ha!

Long ca, cuối cùng anh cũng đến rồi!" "Ha ha!

Em biết Long ca nhất định sẽ đến!" "Trời ơi, mười năm rồi, Long ca không hề thay đổi chút nào!

Y hệt Tiểu Ca vậy!" Ông chủ Dương và vài người bên cạnh lập tức sững sờ.

Vẻ mặt không thể tin được, ngơ ngác nhìn Tiêu Long.

Nhìn người đàn ông đẹp trai, trông không quá hai mươi tuổi này, vẻ mặt họ đầy kinh ngạc.

Đây là Long ca trong truyền thuyết của giới đạo mộ sao?

Là sự tồn tại mạnh mẽ đó?

Là cường giả bí ẩn đó?

Sao lại trẻ đến vậy?

Không phải là giả đấy chứ?

Không phải Bàn Tử mời diễn viên đấy chứ?

Ông chủ Dương và vài người vẻ mặt khó tin, căn bản không tin thiếu niên trước mắt này chính là đại ca của Bộ Tứ Đạo Mộ nổi tiếng mấy chục năm gần đây!

Vị Bạch Y Chí Tôn bí ẩn đó!

So với những gì mọi người tưởng tượng, sự khác biệt thực sự quá lớn.

Lúc này, ba người Tiêu Long hàn huyên vài câu.

Bàn Tử không nhịn được kéo Tiêu Long, giới thiệu với ông chủ Dương: "Long ca, đây là ông chủ Dương, chủ của chúng ta lần này!" Sau đó quay người, vẻ mặt cười hớn hở nói với ông chủ Dương: "Ông chủ Dương, tôi giới thiệu cho ông, đây là Long ca của tôi, người ta xưng là Bạch Y Chí Tôn, ngay cả Trương Khải Sơn – Cửu Môn Đề Đốc năm đó, cũng phải…" "Được rồi, nói nhảm nhiều thế làm gì?" Tiêu Long liếc mắt một cái, trực tiếp ngắt lời Bàn Tử.

Ông chủ Dương vừa hay nhìn thấy.

Bàn Tử vốn đang rất tự hào, lập tức ngoan ngoãn lùi lại, không nói thêm nữa.

Trong lòng ông chủ Dương và vài người không khỏi chấn động.

Đặc biệt là khi cảm nhận được khí tức mơ hồ tỏa ra từ Tiêu Long, những lời muốn chất vấn vốn có, họ trực tiếp nuốt vào.

"…Long… Long ca?… Được, tôi…" "Được rồi, ông chủ Dương, đừng căng thẳng như vậy, ông là chủ, tôi làm việc, chúng ta là bạn bè, không cần phải khách sáo như thế." Tiêu Long mỉm cười nói.

Nhìn Tiêu Long bình dị gần gũi như vậy, ông chủ Dương kính cẩn gật đầu, bất giác trở nên cung kính.

Thực sự là hơn mười năm rồi.

Truyền thuyết về Tiêu Long, câu chuyện về Tiêu Long, trong toàn bộ giới đạo mộ, đã trở thành một truyền kỳ.

Trước khi xác định, ông chủ Dương thực sự không dám làm càn.

Nhưng trong lòng ông cũng vô cùng vui mừng, quả thực đã mời được một vị Bạch Y Chí Tôn.

Vậy thì hành động lần này chắc chắn không thành vấn đề rồi.

Bỏ ra nhiều tiền hơn, cũng đáng giá.

Bất giác, ngữ khí của ông ta mềm xuống, sau đó rất chủ động nói: "Long ca, nếu ngài chịu ra mặt, thì thù lao lần này tôi sẽ tăng gấp 10 lần!

Một trăm vạn đô la Mỹ!" Nghe nhiều tiền như vậy, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, không chút do dự đồng ý: "Tốt!

Nhất ngôn cửu đỉnh, ông chủ Dương cứ chờ xem đi!

Có Long ca ra tay, tuyệt đối không có vấn đề gì!

Thành thật mà nói, nếu Long ca trước đây không đến, chuyện này tôi chỉ có ba phần nắm chắc." "Nhưng bây giờ Long ca đã đến!

Vậy thì một trăm phần trăm, không có chút vấn đề gì, ông hãy về chuẩn bị tiền thật tốt đi!" Bàn Tử lập tức trở nên kiêu ngạo.

Dù sao thì, hắn rất tự tin vào thực lực của Tiêu Long.

Không tin rằng một ngôi mộ nhỏ lần này lại có khó khăn gì!

Nếu không phải gần đây số tiền hắn kiếm được theo Tiêu Long đã tiêu gần hết, cộng thêm chuyện này và một số manh mối mà Thiên Chân nhận được có liên quan đến manh mối của Tam Thúc, mấy anh em họ căn bản sẽ không nhận những công việc nhỏ như vậy.

Nhưng lần này thì khác.

Kể từ khi Long ca, Bàn Tử, Thiên Chân ba người họ bước ra khỏi Thanh Đồng Môn mười năm trước, Tam Thúc đã mất tích.

Theo ý của Long ca, Tiểu Ca bên đó có việc cần làm, chờ cơ hội thích hợp sẽ quay lại.

Quả nhiên không bao lâu sau, Tiểu Ca đã gửi thư cho Thiên Chân, nói rằng hai người họ không sao cả, đang điều tra chuyện của Trương gia, hình như đã phát hiện ra một số manh mối hữu ích, rất nguy hiểm, hai người họ cũng không giúp được gì.

Cộng thêm rất bận rộn, nên không quay về.

Chương 476

Tiêu Long cũng được mời đi giúp.

Hai người họ biết trình độ của mình, mặc dù đã được Tiêu Long giúp đỡ nên thực lực đã tăng lên một chút, nhưng mới chỉ Thiên Giai, căn bản không có tác dụng gì.

Vì vậy họ không đi làm loạn.

Kết quả không lâu trước đây, hai người họ gửi tin tức về, nói chờ xử lý xong việc đang làm thì sẽ gặp mặt.

Kết quả là chưa gặp được, ông chủ Dương đã gửi một công việc tốt đến.

Thiên Chân cũng vừa hay phát hiện ra một số thứ Tam Thúc để lại.

Vì vậy hai người họ bàn bạc, quyết định dùng nhiệm vụ của ông chủ Dương này làm tiệc đón gió tẩy trần cho bốn người!

Bị Bàn Tử thuyết phục như vậy, ông chủ Dương răm rắp nghe lời.

Thế là, mọi người ai về nhà nấy chuẩn bị.

Ba người Tiêu Long cũng bắt đầu chuẩn bị.

Không lâu sau đó, mấy người lại tụ tập, rồi đến kho hàng của ông chủ Dương.

Nhìn cái hố lớn trên nền kho hàng trước mặt, nhìn vào tình hình sâu thẳm và tối tăm bên dưới, dường như tỏa ra một khí tức mơ hồ.

“Long ca, đến rồi!

Xem anh cần làm gì?” Ông chủ Dương cung kính hỏi.

Tiêu Long không nói gì, hắn nhắm mắt lại, năng lực Thính Lôi Định Huyệt lập tức được kích hoạt.

Khả năng này luôn phát huy tác dụng lớn.

Lúc này, bên tai Tiêu Long truyền đến những âm thanh yếu ớt: tích tắc… tích tắc… tích tắc… Tiêu Long không khỏi nhướng mày.

Đây hẳn là tiếng nước nhỏ giọt từ quan lộ.

Còn có một số… tiếng chuông mỏng manh, dường như từ thời thượng cổ vậy.

Tiêu Long định thần, khẳng định gật đầu: "Không sai, bên dưới quả thật có mộ, tôi đã nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt từ quan lộ, đi thôi, tôi xuống dưới." Một câu nói khiến mọi người không khỏi há hốc mồm.

Đặc biệt là ông chủ Dương, nội tâm chấn động không thôi.

Ngay cả tiếng động cũng có thể nghe được sao?

Quá đáng sợ rồi phải không?

Không hổ là Long ca, Bạch Y Chí Tôn a!

Một nhóm người, đều chấn động!

Mọi người đều đang trong sự chấn động.

Theo Tiêu Long vào bên trong mộ thất.

Khi hai chân anh đặt lên những viên gạch lát sàn mộ thất, anh cảm nhận được sự khác biệt lạ thường ở nơi đây, không giống bất kỳ ngôi mộ nào mà họ từng đạo mộ trước đây.

Toàn bộ huyệt mộ tối tăm vô cùng.

Ánh đèn pin của mấy người có hạn, căn bản không thể nhìn rõ quá nhiều thứ.

Tiêu Long cũng lười dùng Thần Cấp Hoàng Kim Đồng.

Dù sao thứ đó mà bật liên tục thì hao phí cũng không nhỏ.

Nhưng lợi dụng phương thức Thính Lôi Định Huyệt lại khác.

Đơn giản, thô bạo, tiện lợi hơn rất nhiều.

Tiêu Long cảm thấy trước đây mình không lợi dụng năng lực này quả thật quá ngu ngốc.

Mãi đến thế giới Cực Hải Thính Lôi, được nhắc nhở một lần, anh mới lập tức nắm bắt được bí quyết.

Ngay cả trong bóng tối, hai tai Tiêu Long khẽ động.

Âm thanh từ bốn phương tám hướng lập tức vọng về, hội tụ thành hình ảnh trong đầu Tiêu Long, giống như radar siêu âm của loài dơi.

Nó trực tiếp hình thành những hình ảnh trong não anh, càng thêm lập thể, càng thêm đa dạng.

Tiêu Long cảm thấy đây chắc chắn là do thực lực và linh hồn sức mạnh của anh đã được đề thăng.

Nếu không, Thính Lôi Định Huyệt bình thường chắc chắn không thể lợi hại đến vậy.

Trước đây anh cũng từng sử dụng, nhưng không đạt được hiệu quả như bây giờ.

Quả nhiên, sau khi tình cảm với Tinh Tuyệt Nữ Vương thăng hoa, linh hồn sức mạnh tăng vọt là có thật, bây giờ đã thể hiện rõ ràng hoàn toàn.

"Thính Lôi Định Huyệt bây giờ e rằng đã đạt đến Thần Cấp năng lực rồi chứ?" Tiêu Long thầm nghĩ, có một sự hiểu biết sâu sắc hơn về năng lực này.

Hiện tại, thông qua năng lực Thính Lôi Định Huyệt, Tiêu Long đã phán đoán được tình hình đại khái.

Phía trên đầu treo lơ lửng một lượng lớn quan tài, đang khẽ lay động theo những sợi xích sắt buộc chúng.

Vì vậy, chúng phát ra một số âm thanh va chạm đồng giòn tan.

Cùng với sự lay động khẽ của những quan tài treo này, Quan lộ ngưng tụ bên trong quan tài nhẹ nhàng rơi xuống, nhỏ giọt vào những chiếc bát nhỏ bên dưới, tạo ra tiếng nước tí tách giòn tai.

Chỉ trong một thất tĩnh mịch, âm thanh đó càng trở nên quỷ dị hơn.

Tiêu Long có thể nghe ra.

Dựa trên phản hồi siêu âm tương tự.

Với linh hồn chi lực của Tiêu Long phụ trợ lên tai anh mà vận hành, anh có thể cảm nhận được một cách mờ nhạt rằng những quan tài treo này không hề đơn giản.

Ít nhất cũng không phải là những chiếc quan tài bình thường.

Cảm nhận những hình ảnh rõ ràng đến vậy, Tiêu Long bị chấn động; nó đơn giản còn đáng sợ hơn cả thiết bị nhìn xuyên đêm.

Điều đó khiến Tiêu Long không khỏi nghĩ đến Trần Hạt Tử.

"Tên đó năm đó e rằng cũng luyện đến trình độ này rồi chứ?" Mặc dù giả vờ mù, nhưng điều đó không có nghĩa là trước đây hắn thật sự có thể nhìn.

Cho dù lúc đó thính lực không trâu bò như bây giờ, nhưng chắc chắn hắn có thể nghe để phân biệt phương hướng.

"Thật là lợi hại.

Chẳng trách tên đó dù nhắm mắt vẫn hành động tự nhiên như vậy.

Hóa ra thính lực của hắn ghê gớm đến thế!

Thật kinh khủng!" "Ơ không đúng nha, Long ca.

Bên dưới sao lại có mấy cái bát vậy?

Hình thức an táng gì thế?

Tôi chưa thấy bao giờ?" Lúc này, giọng Bàn Tử vang lên.

Mọi người không khỏi tìm kiếm theo hướng tiếng động.

Ông chủ Dương và Thiên Chân quả nhiên nhìn thấy những cái bát được đặt bên dưới các quan tài treo.

Ai nấy đều kinh ngạc tột độ, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tiêu Long, người uyên bác đa tài.

"Long ca, anh học rộng tài cao, chắc phải biết thứ này là gì chứ?" Thấy Thiên Chân cũng không biết, Bàn Tử chỉ đành đặt hy vọng cuối cùng vào Tiêu Long.

Thấy ánh mắt của mọi người, Tiêu Long khẽ mỉm cười nói.

"Đây là một hình thức an táng đặc biệt, mục đích là để hứng Quan lộ bên trong!

Mấy anh nhìn kỹ xem, bên trong không phải có chất lỏng sao?" Mấy người lập tức dùng đèn pin chiếu xuống những cái bát bên dưới, quả nhiên phát hiện bên trong có một loại chất lỏng giống như nước, nhưng hơi đục!

Chương 477

Mấy người không tự chủ gật đầu.

Lúc này, Tiêu Long tiếp tục nói.

“Đợi thêm lát nữa sẽ rõ!” Mấy người không hiểu chút nào, mặt mày ngơ ngác, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn nhìn chằm chằm vào những cái bát.

Một phút, hai phút...

Mười phút trôi qua.

Đột nhiên, Thiên Chân kêu lên chói tai.

“Mau nhìn!

Có thứ gì đó!” Những người khác lập tức giật mình, nhìn theo hướng tiếng kêu, quả nhiên thấy một giọt chất lỏng từ quan tài rơi xuống, vừa vặn nhỏ vào cái bát bên dưới.

Nó tạo ra từng vòng sóng gợn rồi nhanh chóng biến mất.

Quan lộ trong bát cũng trở lại yên tĩnh.

Mấy người lập tức trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

“Trời ơi, Long ca, đây chính là Quan lộ sao?

Thứ này trông thế nào vậy ạ?” “Đúng rồi Long ca, Quan lộ là gì?

Sao lại phải dùng bát hứng nó?” “Long ca, thứ này có tác dụng gì không?” Mấy người tò mò hỏi.

Tiêu Long liếc nhìn mấy người, rồi cười nói.

“Thứ này gọi là Quan lộ, bởi vì nó được ngưng tụ từ thi dịch trong quan tài, kết hợp với một số dược liệu bên trong, sau khi thi thể

bị phân hủy, nó sẽ biến thành từng giọt chất lỏng." "Sau đó không ngừng nhỏ xuống, cái thứ này có độc tính cực kỳ lớn!

Thậm chí, chỉ cần ai đó vô tình làm đổ cái bát sứ đặc chế, Quan lộ bên trong sẽ rò rỉ ra, tiếp xúc với đất, lập tức bốc hơi, có thể độc chết mười con trâu!" Tiêu Long nói xong.

Mấy người không khỏi hít một hơi lạnh.

"Xì!

Ngã cam!

Ghê đến vậy sao?!" "Trời đất, tôi vừa nãy còn tưởng là đồ tốt định uống thử một ngụm!" Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa.

Mấy người không tự chủ lùi lại vài bước, tránh xa những thứ đáng sợ kia.

Khi ông chủ Dương và mấy người kia đang kinh ngạc không thôi, đột nhiên, mọi người nghe thấy trong địa cung vang lên những âm thanh quỷ dị.

Dường như là phát ra từ bên trong quan tài, lại dường như từ một nơi khác.

Giống như tiếng quỷ khóc, vô cùng âm u đáng sợ.

"Trời đất ơi, tiếng gì vậy?" Thiên Chân giật mình, cả người không kìm được nổi hết da gà.

"Ngã cam!

Long ca, tôi sẽ không xui xẻo đến vậy chứ?

Vừa mới xuống đã gặp phải thứ đáng sợ rồi sao?" Bàn Tử cả người đều không ổn.

"Hả?!

Không phải chứ?

Tôi lại xui xẻo đến vậy sao?

Long ca, anh nhất định phải giúp tôi!" Ông chủ Dương cũng sợ hãi không thôi.

Dù sao đây là lần đầu tiên ông gặp phải tình huống như vậy, lần đầu tiên nghe rõ ràng tiếng quỷ.

Ngay cả khi bên cạnh có mấy vị đại gia đạo mộ, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng vẫn không thể che giấu.

Tiêu Long xua tay, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Sau đó, anh dựng tai lên, cẩn thận lắng nghe tình hình.

Mọi người lập tức im lặng, kinh ngạc nhìn Tiêu Long nhắm mắt lại, rồi thấy tai anh cứ động đậy, như đang nghe ngóng gì đó.

Ông chủ Dương chấn động, không hiểu ý tứ.

Lúc này, Bàn Tử kinh ngạc nói nhỏ.

"Ngã cam!

Ông chủ Dương à, ông thật có phúc!" "Hả?

Sao vậy?" "Ngã cam!

Ông không thấy sao?

Long ca đang nghiêm túc đấy!

Ông biết anh ấy đang làm gì không?" Ông chủ Dương vội vàng lắc đầu.

Bàn Tử tỏ vẻ khinh thường.

"Đây gọi là Thính Lôi Định Huyệt!

Tuyệt kỹ Bàn Sơn của một trong Tứ Đại Môn Phái giới đạo mộ

bọn tôi đấy!" "Ông có nghe nói đến Bàn Sơn Đạo Nhân không?" Ông chủ Dương vội vàng gật đầu, trong lòng chấn động không thôi.

Bàn Tử tiếp tục kiêu ngạo giải thích.

"Thính Lôi Định Huyệt là thần kỹ, chỉ cần một đôi tai, có thể biết mọi thứ trong mộ, cứ xem đi!" Lời Bàn Tử vừa dứt, Tiêu Long đã hoàn hồn, cười nói.

"Không sao đâu, toàn là mấy vấn đề nhỏ!

Bởi vì địa cung vừa mới mở không lâu, nên không khí đang lưu thông.

Do áp suất khí bên trong và bên ngoài khác nhau, tạo ra luồng không khí, gây ra một số cơn gió, vì vậy mới phát ra những âm thanh rất nhỏ.

Không có gì đâu." Nghe Tiêu Long nói xong.

Mấy người thầm thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Bàn Tử.

Thực ra anh ta cũng rất chột dạ, sợ nhỡ đâu gặp phải quái vật thật.

Nhỡ lúc đó không đánh được, thì trước mặt ông chủ Dương và những người ngoài này sẽ mất mặt lắm.

Dù sao vừa nãy còn tỏ vẻ "biết tuốt", sau khi biết chỉ là chuyện bé xé ra to thì mọi người mới thả lỏng.

Mấy người tiếp tục thám hiểm.

Chỉ là họ rất cẩn thận không chạm vào những cái quan tài kia, chứ đừng nói đến Quan lộ trong mấy cái bát nhỏ bên dưới, càng phải cẩn thận hơn nữa.

Nhanh chóng, mọi người xem qua một số đồ tùy táng.

Không có vò vại, bình gốm, đồ trang sức bằng vàng bạc.

Chỉ có một số nhạc khí bằng đồng cổ xưa, ví dụ như Biên chung.

Vừa nhìn thấy những thứ này, mắt mấy người lập tức sáng rỡ.

Bởi vì những chiếc Biên chung cổ đại này không kém gì đồ trang sức vàng bạc, thậm chí còn quý giá hơn.

Bởi vì trong các viện bảo tàng quốc gia, một bộ Biên chung thời Xuân Thu Chiến Quốc đã trở thành quốc bảo.

Mặc dù những cái ở đây có thể không bằng, nhưng giá trị của chúng cũng phi phàm.

Nếu mang ra ngoài, bán được vài chục triệu là chuyện nhỏ!

Đặc biệt là Bàn Tử, anh ta đã động tâm tư.

"Hắc hắc!

Trong này đồ tốt thật không ít nha, quan tài thì tôi không mở, nhưng mấy cái nhạc khí này thì không thể bỏ qua được!" Ông chủ Dương cũng động lòng.

Chương 478

Nhưng nhanh chóng phát hiện, những nhạc khí này được nối liền với những quan tài khác.

Muốn gỡ xuống hoàn chỉnh thì không dễ.

Thế là mấy người bàn bạc, quyết định trước tiên đưa một cái quan tài lên xem tình hình đã.

Vì vậy, ông chủ Dương vội vàng liên hệ với người bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, một chiếc cần cẩu xuất hiện.

Tiêu Long tìm một cái quan tài tương đối độc lập, dễ dàng lấy xuống.

Nó tách rời khỏi toàn bộ hệ thống quan tài treo bên trong, không đến mức "động một tí là ảnh hưởng toàn thân".

Nhanh chóng, dưới sự chỉ huy của Tiêu Long, người ở trên đã cẩu cái quan tài lên.

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí ôm lấy cái bát bên dưới, sợ rằng lỡ một giọt rơi xuống thì mọi người sẽ tiêu đời.

Nhưng không biết có phải do những người làm việc ở đây cảm thấy địa mộ nên căng thẳng hay do nguyên nhân máy móc, suýt chút nữa đã xảy ra ngoài ý muốn.

May mà mọi việc đều có kinh nhưng không có hiểm.

Mọi người đều lên an toàn.

Quan tài cũng được cẩu lên thuận lợi.

Nhìn thấy cái quan tài kỳ lạ đó, một số người xung quanh hiếu kỳ vây lại.

Đặc biệt khi thấy cái bát hứng bên dưới, họ càng tò mò hơn.

Thấy có người tò mò muốn lại gần sờ thử, ông chủ Dương vừa mới leo lên liền hét lớn một tiếng: "Đừng có động vào!

Tuyệt đối không được động vào, hiểu chưa?!" "Thứ này nguy hiểm, có độc đấy!" Bị ông chủ Dương hét lớn như vậy, những nhân viên làm việc kia quả thực giật mình một phen.

Đặc biệt là người điều khiển cần cẩu, hai tay không kìm được run rẩy, kết quả là làm tuột quan tài.

"Rầm!" Một tiếng va chạm kinh hoàng.

Cả cái quan tài rơi thẳng xuống đất, lập tức vỡ tan tành.

Đồng thời, Quan lộ văng tung tóe khắp nơi, lập tức hóa thành khí độc màu xanh lục lan nhanh.

Sắc mặt mọi người đại biến, điên cuồng bắt đầu chạy trốn.

Nhưng ngay sau đó, cái nhà kho vốn không lớn đó, lập tức bị khí độc màu xanh lục bao vây.

"Không!" Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên ngay lập tức.

Một số kẻ xui xẻo, cơ thể bắt đầu tan chảy nhanh chóng.

Độc tính và tính ăn mòn cực mạnh của Quan lộ bộc phát ngay lập tức.

Sắc mặt Tiêu Long cũng thay đổi.

Bóng người anh lập tức biến mất, trực tiếp đá Bàn Tử, Thiên Chân và ông chủ Dương ra ngoài.

Còn những người khác, muốn cứu cũng không kịp.

Bên ngoài nhà kho, mấy người bị Tiêu Long đá văng ra rơi xuống đất, đau đớn bò lết.

Trên mặt họ đều xuất hiện màu xanh lục, chỉ nhìn chằm chằm vào nhà kho phía sau, lắng nghe những tiếng kêu thảm thiết đau đớn bên trong.

Sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng khó coi.

Đặc biệt là ông chủ Dương, cả người ông ta đều sợ đến đơ ra.

"Chết rồi ư?!

Ghê tởm quá vậy!" Ông chủ Dương trước đây hơi coi thường, nghĩ rằng một ít Quan lộ độc khí thì làm được gì.

Với trình độ y tế hiện tại, chắc chắn sẽ nhanh chóng phục hồi.

Nhưng bây giờ ông ta đã biết, mình thật sự sai lầm lớn rồi.

"Ni mã, thật là quá đáng sợ mà!" Đặc biệt là mấy người thuộc hạ, kêu thảm thiết chạy ra khỏi nhà kho, nhưng không đi được mấy bước.

Cả người họ ngã vật xuống đất.

Bởi vì tay chân của họ đã bị ăn mòn chỉ còn lại xương trắng.

Cơ thể không thể chống đỡ được, họ lập tức ngã sụp xuống đất.

Khuôn mặt thối rữa kinh khủng của họ trừng trừng nhìn ông chủ Dương.

"Cứu... cứu mạng với!!!" "Cứu tôi!!!" "Ông chủ, cứu..." Nhưng đã quá muộn.

Mấy người chạy ra được, trước mặt ông chủ Dương hóa thành xương trắng.

Còn những người không chạy ra được, thậm chí chỉ còn lộ ra nửa cái đầu lâu, cộng thêm nửa con mắt.

Tuyệt vọng, phẫn nộ, hối hận, cầu xin.

Tất cả mọi thứ.

Cuối cùng, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết đi.

Không dám đi cứu người.

Cũng không có gan đi cứu người.

Cứ như vậy nhìn, cảnh tượng kinh hoàng trước khi chết của mỗi người, in sâu vào trong tâm trí.

Những người này không cứu được nữa rồi.

Chết chắc rồi.

Đều do không cẩn thận!

Ông chủ Dương không ngừng tự an ủi trong lòng.

Ông ta nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Tổn thất vô cùng nặng nề.

Đồ vật cũng không lấy được, lại xảy ra tai nạn lớn như vậy.

Phải làm sao đây?

Nhưng còn chưa kịp nghĩ rõ những chuyện này, ông ta cảm thấy cả người không ổn.

Toàn thân trở nên nóng ran.

Kinh hoàng nhìn đi, mới phát hiện trên tay mình, hoặc những vùng da lộ ra ngoài áo, đã bị thứ màu xanh lục ăn mòn, xuất hiện những vệt xanh quỷ dị.

Độc tính đang không ngừng thẩm thấu vào cơ thể ông ta.

Trong tích tắc, cả người ông ta sợ đến phát điên, tuyệt vọng gào thét.

“Long ca, Long ca!

Cứu mạng với, Long ca!

Tôi trúng độc rồi, cứu mạng với!" Khi đang kêu cứu, khi đang kêu la thảm thiết trong đau đớn, Bàn Tử và Thiên Chân cũng phát hiện trên người mình có sự biến đổi.

Sắc mặt họ lập tức thay đổi.

Không xong rồi.

Bởi vì họ vốn có một chút huyết mạch chi lực.

Dưới sự giúp đỡ của Tiêu Long, những năm qua họ cũng đã nắm giữ được những sức mạnh đó.

Chương 479

Mặc dù không có cách nào loại bỏ hoàn toàn độc tính của Quan lộ, nhưng họ có thể kiềm chế được độc tính.

Sắc mặt hai người tuy thay đổi, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có huyết mạch chi lực, quả nhiên là một điều tốt.

Tất cả, đều nên cảm ơn Long ca.

Nhưng hai người họ quả thực đã kiềm chế được độc tính trong cơ thể, nhưng không có cách nào bài trừ ra ngoài.

Chỉ có thể chờ Tiêu Long giúp đỡ.

Nhưng Thiên Chân lại không để ý.

Bởi vì nguyên nhân của kịch độc này, trong cơ thể anh ta đột nhiên xảy ra biến đổi.

Không biết từ lúc nào, sắc mặt anh ta trở nên ngày càng khó coi.

Chỉ là không có bất kỳ đau đớn hay cảm giác gì.

Mọi người cũng đang chú ý đến chuyện của ông chủ Dương, nên không để ý đến sự thay đổi của anh ta.

Lúc này, Tiêu Long cũng kịp thời ra tay.

Bởi vì Tiêu Long cũng biết, Bàn Tử và Thiên Chân hai người có huyết mạch chi lực, có thể tự cứu, nên không cần quá lo lắng.

Người duy nhất cần lo lắng là ông chủ tự tìm chết này.

Nhưng không sao.

Chỉ cần tiền đã đến tay, thì những kẻ đã chết kia, không liên quan gì đến Tiêu Long và mấy người họ.

Nhưng tên này thì phải cứu.

Nếu không, chết rồi thì một là không rõ ràng, hai là không ai trả tiền.

Bên cạnh ông ta, huyết mạch chi lực cường đại bùng phát, trực tiếp nuốt chửng những độc tính kia.

Sắc mặt ông chủ Dương cũng dần trở nên tốt hơn.

Ông ta cũng cảm thấy cái cảm giác nóng ran trên người biến mất.

Ông ta có thể đứng dậy, kích động nắm lấy tay Tiêu Long, không ngừng cảm ơn.

"Long ca, cảm ơn, thật sự rất cảm ơn, đã cứu một mạng của tôi!" "Long ca!

Nhờ anh đấy, không thì mạng nhỏ của tôi đã tiêu rồi!" "Long ca!

Anh thật sự quá lợi hại!

Xứng đáng là..." Ông chủ Dương không ngừng cảm ơn, nhưng Tiêu Long lại không coi đó là chuyện gì to tát.

Anh xua tay cắt ngang lời ông ta.

"Thôi được rồi, lo giải quyết vụ này đi!" Nói xong, anh quay sang bên cạnh Bàn Tử hai người, giúp họ giải độc.

Nhanh chóng, Bàn Tử đã hồi phục.

Nhưng khi Tiêu Long và Bàn Tử nhìn Thiên Chân, sắc mặt họ lập tức thay đổi.

Bởi vì họ phát hiện, sắc mặt Thiên Chân.

Đã trở nên xanh tím một mảng.

Đặc biệt là động mạch lớn trên cổ anh ta, sưng phồng lên rất đáng sợ!

Hai người lập tức biến sắc.

Thấy ánh mắt của hai người, lúc này Thiên Chân mới ý thức được, mình hình như có vấn đề.

Ngay sau đó, anh ta cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi mất đi ý thức!

"Ngã cam!

Long ca, chuyện gì vậy?

Không phải chứ, anh ấy có Kỳ Lân huyết mà!

Sao lại thế được." Bàn Tử giật nảy mình, cả người biến sắc.

"Đưa đi bệnh viện!" Tiêu Long sờ thử tình hình, cảm thấy có gì đó không ổn.

Huyết mạch chi lực.

Không có cách nào giúp đỡ.

Dường như có thứ gì đó đang cản trở.

Nếu cưỡng ép giúp đỡ, e rằng sẽ phản tác dụng.

Nên chỉ có thể đưa đến bệnh viện trước đã.

Sắc mặt ông chủ Dương lập tức thay đổi, vội vàng phái người đưa mấy người đến bệnh viện.

Nhưng ở bệnh viện mới phát hiện.

Tình trạng của Thiên Chân đã hồi phục.

Dường như là một sự cố bất ngờ.

Nhưng khi đến bệnh viện, tình hình đã tốt hơn.

Anh ta không còn hôn mê nữa.

Ba người Tiêu Long chỉ có thể chờ đợi.

Lúc này, Bàn Tử thực sự không thể chờ thêm được nữa.

Thế là nhìn ông chủ Dương, rất nghiêm túc nói.

“Ông chủ Dương à!

Trả tiền đi!” “Ông chủ Dương, chuyện ông cũng đã thấy rồi, Thiên Chân gặp rắc rối, Long ca đã cứu mạng ông, tiền viện phí các loại, không phải sao?” Bàn Tử tỏ vẻ làm việc công tư phân minh, xoa xoa ngón tay.

Ý là mau đưa tiền đi.

Mấy anh em đã bận rộn lâu như vậy, còn có người bị liên lụy nữa.

Không đưa tiền thì đợi ở đây làm gì?

Còn mấy thuộc hạ của ông chủ Dương, Bàn Tử căn bản không để tâm.

Suy nghĩ trong lòng anh ta là: “Sống chết của bọn họ thì liên quan cái quái gì đến anh em tôi?” Nhưng ông chủ Dương lại không vô lại như Bàn Tử.

Cũng không cầu xin hay than khóc gì ở đó.

Ông ta rất sảng khoái, mặt đầy cung kính, vô cùng cảm kích nói.

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi, lần này đều là lỗi của tôi!

Đã để Tiểu Tam Gia bị thương, tất cả chi phí tôi sẽ lo!” “Còn về tiền công giúp đỡ, chúng ta sẽ tính riêng!

Một triệu đô la Mỹ một xu cũng không thiếu.

Tôi sẽ trực tiếp trả hai triệu, phần còn lại là để cảm tạ ân cứu mạng của Long ca!

Không có gì để báo đáp khác, chỉ có thể dùng tiền, hy vọng Long ca đừng bận tâm!” “Cảm ơn Long ca, cảm ơn Long ca!” Nhìn thấy

ông chủ Dương sảng khoái như vậy, Bàn Tử không khỏi sững người.

Ban đầu anh ta còn tưởng ông chủ Dương sẽ không chịu nhận lỗi, không ngờ lại sảng khoái đến thế.

Nhưng anh ta nhanh chóng hiểu ra.

Chắc chắn là thực lực của Long ca đã trấn áp được ông ta!

Chương 480

Cũng có thể là sau khi chứng kiến thực lực của Long ca, ông ta đã sợ hãi rồi.

Thực tế đúng là như vậy.

Những thủ đoạn trước đó, đặc biệt là khả năng giải độc, đã khiến ông chủ Dương vô cùng khâm phục.

Sau khi để bệnh viện kiểm tra cơ thể mình, ông ta không có chút vấn đề gì, khỏe mạnh không gì sánh bằng.

Nhưng ông ta rõ ràng biết, không lâu trước đó mình suýt bị độc chết.

Kết quả bệnh viện kiểm tra lại không có chuyện gì.

Không phải bệnh viện không kiểm tra ra, cũng không phải ông ta không sao.

Mà là thực lực của Long ca, thủ đoạn của Long ca quá lợi hại, quỷ thần khó lường.

Nếu không thì nhìn xem mấy thuộc hạ kia mà xem.

Ai nấy chết thảm đến mức nào!

Đem đến bệnh viện xét nghiệm, suýt chút nữa dọa chết mấy bác sĩ.

Thậm chí mấy bác sĩ không nghe lời, không làm tốt biện pháp phòng hộ, hít phải một chút khí độc, bây giờ đang nằm trong phòng cấp cứu đấy.

Cho nên, làm sao có thể không cảm ơn chứ?

Đây thực sự là ân cứu mạng!

Thấy ông chủ Dương thành khẩn như vậy, Tiêu Long cũng không thể không đáp.

Anh gật đầu.

“Được rồi, ông chủ, tấm lòng của ông tôi nhận.

Yên tâm về đi, xử lý những chuyện còn lại đi.” “Còn về ngôi mộ nhạc sư bên dưới kia, ngoài việc cẩn thận Quan lộ nhỏ giọt ra, thì không còn nguy hiểm gì nữa.

Còn đồ bên trong, ông cứ tùy ý xử lý.” “Vâng, cảm ơn Long ca đã chỉ dạy, tôi sẽ về xử lý ngay!” Ông chủ Dương liên tục gật đầu khúm núm rời đi.

Trong phòng bệnh.

Bàn Tử không kìm được giơ ngón cái về phía Tiêu Long.

“Long ca, ngầu lòi!” Tiêu Long khẽ mỉm cười, không nói gì.

Lúc này, điện thoại của Bàn Tử reo.

Anh ta lấy ra xem, cả người lập tức phấn khích.

“Long ca, tiền về rồi!” Ngày thứ ba.

Tiêu Long và Bàn Tử ở bên cạnh.

Đến ngày thứ năm, Thiên Chân mới tỉnh lại.

Dựa trên một thời gian kiểm tra, Tiêu Long đã phát hiện một chuyện quỷ dị.

Bởi vì anh phát hiện, cơ thể Thiên Chân.

Đã trúng lời nguyền, một loại lời nguyền vô cùng đặc biệt.

Nó có liên quan đến lôi điện, nhưng lại không có uy lực của lôi điện.

Giống như sức mạnh lôi điện đã hòa vào trong huyết nhục của anh

ta.

Lần này, vì một sự cố đặc biệt, đã kích hoạt loại lời nguyền đó.

Tiêu Long phát hiện, Kỳ Lân Kiệt trong cơ thể Thiên Chân đã biến mất!

Chỉ còn lại một chút huyết mạch Kỳ Lân đơn giản.

Cũng vì lời nguyền lần này, thực lực anh ta trực tiếp bị reset về không.

Chỉ còn lại huyết mạch Kỳ Lân vô cùng yếu ớt, muốn nâng cao thực lực lên, lại cần rất nhiều thời gian và rất nhiều huyết mạch chi lực!

Việc hôn mê có liên quan đến linh hồn chi lực.

Tiêu Long cảm thấy, linh hồn chi lực của Thiên Chân đã bị tổn thương, loại sức mạnh gây tổn thương đó.

Có liên quan đến sức mạnh lôi điện.

Điều này khiến Tiêu Long vô cùng khó chịu.

Bởi vì anh phát hiện.

Trong thế giới đạo mộ bán dung hợp đặc biệt này.

Mọi chuyện đã thay đổi.

Tất cả mọi thứ đều xoay quanh sức mạnh lôi điện.

Khiến Tiêu Long cảm thấy vô cùng bị động, luôn có một cảm giác bị người ta dắt mũi đi.

Nhưng lại không có cách nào!

Sau một thời gian dưỡng sức, Thiên Chân đã hồi phục.

Nhưng bệnh viện lại không hề phát hiện bất kỳ vấn đề kỳ lạ nào.

Họ phán định Thiên Chân chỉ có thể sống không quá bốn tháng!

Vì vậy, khi biết tin này, Thiên Chân vô cùng đau buồn.

Bởi vì cho đến bây giờ.

Anh vẫn chưa tìm được Tam Thúc.

Đó mới là điều đáng buồn nhất.

Nhưng khi Tiêu Long nói cho hai người biết phán đoán của mình.

Ba người quyết định lập tức rời đi.

Cái "thời gian sống chỉ còn vài tháng" mà bệnh viện phán định, họ hoàn toàn coi thường.

Đã là lời nguyền, thì chắc chắn có cách giải quyết.

Đã liên quan đến lôi điện, Tiêu Long lập tức nhắc Thiên Chân nhớ đến "Thính Lôi Bút Ký" của Tam Thúc Quan Vũ mà anh từng phát hiện hồi nhỏ!

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Long, Thiên Chân rất tự giác nhớ lại chuyện Thính Lôi.

Sau đó, anh ta liên tục nhớ đến điện thoại mà Tam Thúc để lại.

Rồi ba người không ngừng nghỉ đến cửa hàng đồ cổ.

Giữa một đống đồ cổ, họ tìm ra chiếc điện thoại mà Ngô Tam Gia để lại cho Thiên Chân từ lâu.

Chỉ là ba người phát hiện.

Điện thoại không có chút điện nào.

Đó là loại điện thoại cũ lắp pin.

Thế là phải mất một thời gian rất dài.

Mới sửa xong một cục pin bị mốc.

Sau đó sạc điện vào.

“Đinh linh linh ~” Khi điện thoại được bật lên lần nữa.

Âm thanh Nokia quen thuộc vang lên.

Đồng thời, từng tiếng chuông tin nhắn cũng vang lên!

Chương 481

Mắt hai người lập tức sáng rỡ.

Đặc biệt là Thiên Chân.

Cả người anh ta phấn khích.

Anh ta nóng lòng mở tin nhắn ra xem.

Tất cả đều có nội dung y hệt nhau.

Chỉ là thời gian gửi không giống nhau.

Có những tin cách nhau mấy tháng, có tin cách nhau mấy năm.

Nhưng mỗi tin nhắn đều cùng một nội dung.

Tin gần nhất là cách đây nửa tháng.

Nhưng nhìn nội dung trên đó, Thiên Chân lại không hiểu gì.

Bàn Tử nhìn nội dung cũng vô cùng thất vọng.

Bởi vì nội dung trên đó.

Cơ bản đều không rõ ràng.

Hoàn toàn có thể coi là tin nhắn rác.

Nếu trên đó không chú thích hai chữ "Tam Thúc", hai người họ thật sự đã nghĩ đó là tin nhắn rác rồi.

"Ai, đúng là tin nhắn rác!

Không biết ai đang chơi khăm nữa!" Bàn Tử nói với vẻ không vui.

Thiên Chân cũng cúi đầu, cả người đều vô cùng thất vọng.

Nhưng Tiêu Long biết mà!

Đây căn bản không phải tin nhắn rác.

Ngô Tam Gia vì an toàn, đã gửi mật mã.

Chỉ có Thiên Chân mới biết mật mã đó.

Nhưng lúc này Thiên Chân đang chìm trong tuyệt vọng tột cùng, đâu còn tâm trạng nghĩ đến chuyện khác.

Cho nên Tiêu Long chỉ có thể không ngừng nhắc nhở, dẫn dắt.

Thế là anh nhìn tin nhắn, giả vờ đọc.

"Bắc Tân Kiều, trúc yên hàn vũ, đông dạ bất quy nhân.

Mạch thượng thâm thâm thâm kỷ hứa!" "Nghe giống một bài từ ấy nhỉ, Tam Thúc thích từ sao?" Thiên Chân lắc đầu.

"Thế anh ấy thích từ sao?" Thiên Chân lắc đầu.

"Vậy nếu đã như vậy, có phải đây là mật mã không?" Tiêu Long nói.

Trong khoảnh khắc đó.

Thiên Chân như bị sét đánh trúng.

Cả người anh ta phấn khích.

Anh ta lập tức nhảy dựng lên từ dưới đất, giật lấy chiếc điện thoại trong tay Tiêu Long.

Anh ta chăm chú nhìn chằm chằm vào tin nhắn trên màn hình, miệng lẩm bẩm đầy kích động.

"Tôi biết rồi, tôi biết rồi, Long ca, anh quá đỉnh!" "Gì thế!

Anh phát hiện ra rồi à?" Bàn Tử cũng giật mình, lập tức phấn khích.

Đặc biệt khi thấy Thiên Chân nắm chặt điện thoại, trực tiếp rút ra một tờ giấy nghi là bản đồ, cầm bút bắt đầu nhanh chóng vẽ vẽ.

Nhanh chóng.

Trên đó xuất hiện mấy hàng chữ.

Nhìn mấy chữ trên đó, Bàn Tử không khỏi đọc to ra.

“Bắc Cực Các Khí Tượng Bác Vật Quán, tủ số 221?

Ngã kháo!

Thật sự là mật mã nha, Long ca, anh cũng quá đỉnh rồi!” “Ngô Thiên Chân à, cả nhà anh thật thú vị, giao tiếp mà cũng phải dùng mật mã, trời ơi, nhỡ quên thì làm sao mà liên lạc được?” Bàn Tử kích động rồi không kìm được trêu chọc.

Thiên Chân “hắc hắc” cười, cũng không phản bác.

Anh chỉ nhìn Tiêu Long, không kìm được ôm anh một cái thật chặt.

“Long ca cảm ơn anh!

Nếu không có anh, e rằng tôi thật sự đã bỏ lỡ tin tức này rồi!” Tiêu Long một tay đẩy anh ta ra, giả vờ không vui nói.

“Thôi được rồi, cậu nghĩ mình là cô bé à?

Mau lên, đã tìm thấy manh mối rồi, thì chúng ta nhanh chóng xuất phát, đừng để sau này xảy ra bất trắc!” Bị Tiêu Long nhắc nhở như vậy.

“Đúng đúng đúng!

Mau xuất phát thôi!” Hai người cũng vỗ trán một cái, vội vàng thu dọn đồ đạc.

Nhanh chóng.

Mấy người lái xe.

Phấn khích xuất phát.

Đặc biệt là Thiên Chân.

Anh ta cứ nghĩ Tam Thúc để lại ám hiệu đường phố, hẹn gặp ở đó.

Cho nên cả người anh ta vô cùng kích động.

Nhưng Tiêu Long biết rõ, đó chỉ là điểm khởi đầu mà thôi.

Muốn tìm được Ngô Tam Gia đó, thật sự không dễ dàng như vậy.

Điều quan trọng nhất, Tiêu Long đang suy nghĩ về một chuyện.

Ngô Tam Gia năm đó đã sống sót ở Thanh Đồng Môn.

Điều đó chứng tỏ có người đứng sau giúp đỡ.

Người giúp đỡ đó có thực lực mạnh.

Vậy chỉ có hai lựa chọn.

Chỉ có hai người mới có thể giúp đỡ dưới mí mắt Tiêu Trương.

Một là Vương Tàng Hải.

Người còn lại là Thiết Diện Sinh.

Còn về việc kẻ đó đang giúp ai, thì chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng Tiêu Long lại nghiêng về phía kẻ đó đang giúp Thiết Diện Sinh hơn.

Bởi vì anh phát hiện.

Thiết Diện Sinh ở các thế giới đạo mộ, tài trợ một số người và giúp đỡ một số người.

Để những người đó giúp tìm kiếm Chí Tôn Lôi Linh!

Chương 482

Trong thế giới Cực Hải Thính Lôi, Ngô Tam Gia là một trong những người Thính Lôi Giả.

Nhưng mọi chuyện cũng không chắc chắn.

Bởi vì Tiêu Long không rõ, mục đích của Ngô Tam Gia khi tìm Chí Tôn Lôi Linh là gì!

Vì mục đích khác nhau, nhân vật đứng sau đại diện cũng khác nhau.

Không hiểu những điều đó.

Tiêu Long tạm thời không nghĩ đến.

Cứ làm tốt việc trước mắt đã.

Cứ như vậy.

Ba người nhanh chóng đến Bắc Cực Các Khí Tượng Bác Vật Quán.

Nhưng sau khi đến bảo tàng này, đặc biệt là sau khi tìm tủ số 221.

Hai người phát hiện, tình hình dường như có chút không đúng.

Tiêu Long vốn định để Thiên Chân tự tìm.

Bởi vì trong nguyên tác, anh ta đã tìm ra vấn đề.

Nhưng trong thế giới hiện thực này, Tiêu Long lại phát hiện.

Nhưng khi không tìm thấy Tam Thúc ở đó.

Thiên Chân đã hoảng loạn.

Cả người anh ta không còn bình tĩnh nữa.

Nên không có một tư duy rõ ràng.

Chỉ có thể không ngừng phàn nàn ở đó, chỉ có thể sốt ruột ở đó.

Tiêu Long vô cùng bất đắc dĩ.

Chỉ đành mở miệng dẫn dắt.

Ba người đứng trước tủ số 221.

Tiêu Long như có như không nói.

"Ngô Tam Gia có ý gì nhỉ?" "Ý gì là ý gì?

Chắc chắn có người đang trêu chúng ta!" Bàn Tử nói với vẻ không vui.

Tiêu Long lắc đầu, mở miệng dẫn dắt nói.

"Theo lý mà nói, với sự cẩn thận của Tam Thúc, không thể nào dễ dàng như vậy mà nói cho chúng ta biết địa điểm được.

Nhìn tin nhắn đi, chỉ một tin nhắn thôi mà đã rắc rối như vậy, vậy cái tủ đồ này, không phải đang ẩn chứa khúc mắc sao?" Bị Tiêu Long nhắc nhở như vậy.

Thiên Chân vốn đang thất vọng.

Mắt anh ta đột nhiên sáng lên.

"À!

Với sự cơ trí của Tam Thúc.

Hoặc với tư cách là một con cáo già.

Không thể nào lại làm một vấn đề đơn giản như vậy được.

Vậy chứng tỏ bên trong chắc chắn có vấn đề.

Vậy nó đang ẩn chứa cái gì?

Còn có khả năng nào khác không?" Thiên Chân chìm vào suy tư.

Đột nhiên.

Tiêu Long đứng dậy.

Thiên Chân không tự chủ nhìn về phía Tiêu Long.

Sau đó mắt anh ta bị cuốn hút bởi quyển sổ ghi lời nhắn đối diện.

“Tôi biết rồi!” Thiên Chân kích động hét lên một tiếng.

Anh ta trực tiếp xông về phía bức tường ghi lời nhắn đối diện!

Nhìn thấy cảnh đó.

Tiêu Long cười.

“Ni mã!

Đứa trẻ này, thật là ngốc!” Sau khi lấy cuốn sổ lưu bút, quả nhiên bọn họ phát hiện ra manh mối bên trong.

Lúc này, Tiêu Long cũng thong thả đi phía sau hai người.

Nhìn Tiêu Long, Bàn Tử và Thiên Chân đều đổi ánh mắt, vẻ mặt kích động.

“Long ca, anh cũng quá lợi hại rồi!

Quả nhiên hiểu rõ chú ba của tôi!” “Đệt mợ!

Thật sự quá lợi hại!

Đúng vậy, Long ca.

Cảm giác còn hiểu chú ba hơn cả Thiên Chân!” Hai người đầy kinh ngạc trước việc Tiêu Long dường như mỗi lần đều có thể dự đoán được hành động của Ngô Tam Gia.

Hai người thật sự chấn động không thôi.

Nhưng họ căn bản không biết rằng Tiêu Long...

đó là một kẻ xuyên việt.

Mặc dù không thể rất quen thuộc tất cả câu chuyện Đạo Mộ, nhưng tình tiết đại khái thì hắn biết.

Chỉ là hai tên này quá ngốc, dẫn dắt nửa ngày trời mới phát hiện ra vấn đề.

Để không tỏ ra quá đột ngột, Tiêu Long không ra tay.

Nếu không, hắn đã trực tiếp dẫn họ xuống mộ!

Nhưng nếu như vậy, e rằng sẽ thật sự có vấn đề.

Vì vậy, Tiêu Long lựa chọn đi theo đại khái cốt truyện, chỉ hy vọng không động chạm đến một loại quy tắc nào đó, rồi bị trừng phạt!

Lúc này, Thiên Chân lấy ra chứng minh chuyển nhượng bất động sản trong cuốn sổ lưu bút.

Nhìn chữ ký trên đó, cả người Thiên Chân kích động, bởi vì trên đó rõ ràng viết: Ngô Tam Gia, ba chữ lớn!

"Tìm được manh mối của chú ba rồi!

Hành động lần này không uổng công.

Cuối cùng cũng có manh mối.

Ít nhất cũng đại biểu chú ba còn sống!" Biết một chút thôi, vậy là đủ rồi.

Vì vậy Thiên Chân đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn dựa theo manh mối chú ba để lại, từng bước giải mã câu đố, sau đó tìm chú ba.

Xem xem lần này, chú ấy lại đang giở trò gì!

Nhưng Bàn Tử căn bản không quan tâm đến những thứ đó.

Chương 483

Điều anh ta quan tâm là cái chứng minh bất động sản kia.

Lại là một mảnh đất nha!

Mặc dù diện tích không lớn, nhưng thật sự là một mảnh đất.

Trên thế giới hiện nay, việc sở hữu một mảnh đất thuộc về riêng mình, đối với người bình thường mà nói, đơn giản là không thể tin nổi.

Dù sao, phần lớn đất đai thuộc về quốc gia, chỉ có quyền sử dụng, căn bản không có quyền chuyển nhượng.

Nhưng một mảnh đất thì khác.

Được Ngô gia mua lại từ mấy chục năm trước, nên không thuộc quản lý của nhà nước, là đất tư hữu.

Hiện tại, Thiên Chân đã có đất rồi.

Trên đó...

Bàn Tử có thể không hâm mộ sao?

Anh ta vừa nhìn hợp đồng chuyển nhượng, ghen tỵ, đố kỵ, hận đến mức nào chứ!

Chỉ hận là mình không có chú ba như vậy!

Tiêu Long đối với điều này cũng không hứng thú.

Ngược lại, một số con số trên đó lại khiến Tiêu Long vô cùng hứng thú.

Hơi khác so với nguyên tác.

Địa chỉ bên trong đã thay đổi.

Quan trọng nhất là, hàng số trên đó, trong toàn bộ thế giới Cực Hải Thính Lôi, có ý nghĩa phi phàm.

Địa chỉ trên đó chính là: Tiểu Tùng Sơn, Trường Thanh Lộ, đoạn Giáp Nhất 044! 044, con số kỳ dị này xuất hiện.

Tiêu Long nhìn con số này, có một cảm giác không tốt, luôn cảm thấy bên trong ẩn chứa bí mật lớn.

Nhưng hiện tại manh mối biết được quá ít.

Ngay cả trong nguyên tác, nó cũng là một tồn tại vô cùng thần bí.

Vì vậy Tiêu Long đã để tâm, ghi nhớ câu nói đó.

Đồng thời, Bàn Tử và Thiên Chân đang thảo luận, bởi vì phát hiện, nơi mà địa chỉ nói đến, hẳn là một trạm khí tượng.

Chỉ là hiện tại chắc đã bị bỏ hoang rồi.

Một trạm khí tượng bị bỏ hoang như vậy, vì sao lại để lại cho Thiên Chân?

Ngô Tam Gia lại sẽ để lại manh mối gì ở đó?

Không chỉ Bàn Tử vô cùng tò mò, ngay cả Thiên Chân cũng gãi tai gãi đầu, đều có chút nóng lòng.

Vì vậy ba người không ngừng nghỉ, trực tiếp chạy đến trạm khí tượng.

Nhanh chóng, khi trời gần tối, ba người đã đến.

Xe dừng ở giữa đường, đi bộ nửa ngày đường núi, mới đến được cái gọi là Tiểu Tùng Sơn, Trường Thanh Lộ đoạn Giáp Nhất.

Nhìn bộ dạng hoang sơn dã lĩnh, Thiên Chân đầy vẻ thất vọng.

Nhưng Bàn Tử thật sự vô cùng kích động, nhìn vẻ mặt bất mãn của Thiên Chân, nhịn không được đá một cước vào hòn đá bên chân,

nói: “Thiên Chân, đừng có không biết đủ!

Có được một mảnh đất như vậy là ghê gớm lắm rồi, thật sự muốn một mảnh đất ở khu đất vàng sao?” Bàn Tử đúng là hận rèn sắt không thành thép!

Nhưng anh ta lại không biết, Thiên Chân sở dĩ đầy vẻ thất vọng, là vì cảm thấy, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, chú ba chắc chắn không ở đây.

Vì vậy cần phải tiếp tục tìm kiếm, đó mới là chuyện phiền phức nhất.

Đúng lúc này, sắc mặt Tiêu Long khẽ động, một tay kéo hai người lại, trực tiếp ẩn nấp sau bụi cây, khẽ nói: “Đừng nói chuyện, có người.” Quả nhiên, khi Tiêu Long vừa dứt lời, hai người vốn đang giãy giụa.

Thấy trên con đường nhỏ cách đó không xa, vài người xuất hiện.

Một trong số đó, mọi người đều biết, khá quen thuộc, bởi vì là người của Lão Cửu Môn.

Ban đầu hai người định chào hỏi.

Nhưng ngay sau đó nghe những người này nói chuyện, Bàn Tử và Thiên Chân, lập tức lộ ra vẻ mặt phẫn nộ.

Đặc biệt Bàn Tử, giống như bị tổn thương hơn vậy.

Nguyên lai, mấy người đang thảo luận bán đi một mảnh đất, cũng chính là mảnh đất Thiên Chân vừa mới kế thừa!

Người bán đồ đó, tự xưng Ngô Tam Gia, đang ra sức tiếp thị với mấy ông chủ: “Tôi nói các ông, mảnh đất này quý lắm đó, ngàn vạn lần đừng xem thường!” “Tôi thề bằng danh tiếng của Ngô gia!

Không tin tôi, chẳng lẽ không tin Ngô gia của Lão Cửu Môn sao?!”

“Các ông cũng không chịu hỏi thăm, Ngô Tam Gia tôi, khi còn lăn lộn trên giới đạo, là nói một lời chín đỉnh đó!” “Mảnh đất này bán cho các ông 20 vạn, chuyển, lời to rồi đó, nếu không phải đang cần tiền gấp, các ông nghĩ tôi sẽ bán rẻ như vậy sao?” Nghe cái “Ngô Tam Gia” kia nói chuyện ngông cuồng như vậy, Thiên Chân thật sự không thể nghe tiếp được nữa.

Anh ta trực tiếp từ bụi cỏ xông ra, chắn trước mặt mấy người.

Thiên Chân lạnh lùng nhìn chằm chằm “Ngô Tam Gia” nói: “Ôi chao, Tam Gia à, tìm ông vất vả ghê ha!” “Ai vậy, gọi Tam...

Tiểu Tam Gia?

Bàn Gia?

Long...

Long Gia?!

Ôi mẹ ơi!” Khi nhìn ba người, đặc biệt khi nhìn Tiêu Long đang đi phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, cái “Ngô Tam Gia” kia, chân lập tức mềm nhũn, sợ đến mức trực tiếp quỳ xuống.

“Tha mạng a, Long Gia, tha mạng a Tiểu Tam Gia, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi!” Chứng kiến cảnh kịch tính này, mấy ông chủ trước đó bị lừa, không tự chủ được mà trợn to mắt.

Đặc biệt khi nghe cách xưng hô, sắc mặt mấy ông chủ lập tức thay đổi.

Mặc dù chưa từng gặp Tiêu Long và mấy người, nhưng nghe danh của Tiêu Long và mấy người rồi chứ!

Đặc biệt là Tiêu Long.

Đó là đại nhân vật khiến người ta bàn tán xôn xao nhất trong gần mười mấy năm nay!

Trong giới đạo mộ, là một tồn tại bá đạo, vô cùng tôn quý, so với Cửu Môn Đề Đốc, còn đáng sợ hơn, còn khiến người ta rợn tóc gáy.

Bởi vì có người từng nói: thời đại Lão Cửu Môn đã qua, bây giờ là thời đại Tân Tam Môn!

Tân Tam Môn, chính là Hoắc gia, Ngô gia và Giải gia do Tiêu Long chăm sóc!

Mấy gia tộc còn lại, đã sớm sáp nhập vào Tam Môn, trở thành phụ dung.

Không còn cách nào khác.

Sau sự việc ở Vân Thiên Cung mười năm trước, chỉ có Tiêu Long dẫn theo một số người trở về.

Những người đứng đầu các gia tộc còn lại, không còn bất kỳ tin tức nào nữa!

Có tin đồn nói rằng họ đã không đi ra.

Một tin tức khác là Cửu Môn Đề Đốc đã... hoặc không thể lãnh đạo Tân Tam Môn nữa.

Mọi người đã ban cho Tiêu Long, cường giả trong truyền thuyết, một danh xưng mới: Bạch Y Đề Đốc!

Bạch Y Chí Tôn Tiêu Long.

Đại ca mới của giới đạo mộ.

Chỉ là mấy năm nay, anh ta vô cùng kín tiếng, hiếm có ai nhìn thấy chân dung của anh ta.

Nhưng những truyền thuyết về anh ta đã lưu truyền khắp giang hồ.

Chương 484

Vì vậy bây giờ nhìn thấy người thật, bất kể có xác nhận thật hay không, mấy người đều giật mình nhảy dựng lên.

Ban đầu định chửi một trận tên lừa đảo này, kết quả lập tức co rúm lại.

Ngay cả giọng nói cũng lắp bắp.

“Kiến...

Kiến Long Gia!” “Kiến Long Gia!” “Long Gia ở trên, tôi... tôi, lần sau sẽ đến thăm, lần sau sẽ đến thăm!” Mấy người còn chưa nói hết câu, cũng không cần Tiêu Long làm gì, nhanh chóng bỏ chạy.

Chỉ còn lại cái “Tam Gia” kia, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn ba người Tiêu Long.

Người khác có thể chạy, ba vị đại lão trước mắt sẽ không quản.

Nhưng hắn biết mình không thể chạy, bởi vì lần này giả trang, thân phận quá nhạy cảm, đặc biệt là trước mặt ba người.

Đợi đến khi những người kia chạy xa rồi, vị “Tam Gia” kia, vẻ mặt tuyệt vọng bắt đầu cầu xin: “Long Gia!

Tôi...” Kết quả bị Thiên Chân trực tiếp ngắt lời: “Thôi được rồi Kim Vạn Đường!

Kim Đại Ca!

Chuyện gì thế, hôm nay nếu không nói rõ ràng, không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, hừ ân hừ!” Lần đầu tiên thấy Thiên Chân bá đạo như vậy, ngay cả Bàn Tử cũng nhìn thêm một cái.

Huống chi Kim Vạn Đường.

Tên này khi Tân Tam Môn thành lập, đã sớm quy phục.

Sợ đến mức vội vàng mở miệng giải thích: "Long Gia, Tiểu Tam Gia, chuyện là như thế này..." Nghe Kim Vạn Đường giải thích xong, Thiên Chân và Bàn Tử có chút... không dám tin lời tên này là thật.

Vậy là đặt ánh mắt lên người Tiêu Long, cầu xin Tiêu Long quyết định.

Kim Vạn Đường lúc này cả người đều không ổn.

Ngay cả khi Tiêu Long không làm gì, cũng không nói gì, chỉ đứng yên bình thản ở đó, hắn ta có thể cảm nhận được áp lực vô tận.

Cả người run rẩy hai chân, thậm chí còn đứng không vững.

Lúc này, mắt thấy sắp ngã xuống, trong lúc tuyệt vọng, hắn lại đột nhiên cảm thấy trên vai động một cái, sau đó một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy hắn, không trực tiếp ngã xuống.

Hắn vẻ mặt cảm kích nhìn qua, mới phát hiện, Tiêu Long vẻ mặt cười tủm tỉm, một tay nắm lấy vai hắn nói: "Đừng căng thẳng Kim lão bản, tôi tin Kim lão bản cũng sẽ không nói dối tôi, đúng không?" "Đúng đúng đúng, đều là sự thật, tuyệt đối không dám lừa Long Gia!" Kim Vạn Đường vội vàng gật đầu, như thể gặp được tri kỷ vậy.

Đầy mặt đều là cảm kích và kích động.

Không chỉ gặp Tiêu Long, gặp được Bạch Y Đề Đốc trong truyền thuyết, quan trọng hơn, còn được Long Gia đỡ một tay!

Người bình thường có thể chịu đựng được sao?

Người bình thường có thể gặp được sao?

Về sau mà khoe ra, những người kia không ghen tỵ chết mới lạ!

Xem những kẻ thù kia, có dám động thủ với hắn không!

Lúc đó chỉ cần chỉ vào cái vai này, lớn tiếng gầm lên với những người kia: "Thử động thủ xem!

Vai này đã được Long Gia chạm vào rồi, dám chết không?!" Tin rằng chỉ cần một câu nói đó, những tên kia đều sẽ ngoan ngoãn nhận thua.

Vì vậy hôm nay gặp được Long Gia không phải chuyện xấu.

Là chuyện tốt lớn lao, vận may lớn lao!

Nghĩ đến đây, Kim Vạn Đường bất tri bất giác trở nên tự tin.

Bàn Tử và Thiên Chân mới tha cho Kim Vạn Đường.

Chỉ là đối với một số chuyện của hắn, có chút không muốn chấp nhận.

Tình huống nguyên lai là, mấy chục năm trước Ngô Tam Gia đã bố cục!

Kim Vạn Đường, chỉ là một kẻ chạy việc mà thôi.

Đặc biệt là mảnh đất này.

Hắn ta giúp mua.

Chỉ là mười mấy năm không có chuyện gì, Kim Vạn Đường cảm thấy Ngô Tam Gia đã quên hắn rồi, mấy năm nay cũng không xuất hiện.

Vì vậy Kim Vạn Đường chỉ có thể giả vờ là Ngô Tam Gia để bán mảnh đất này trước.

Chỉ là không ngờ, tình cờ gặp được ba người Tiêu Long!

Nhìn bộ dạng khổ sở của tên này, Bàn Tử và Thiên Chân chọn tin tưởng.

Dù không tin cũng không còn cách nào khác.

Chuyện đã là như vậy, không có hành động bất ngờ nào xảy ra.

Thế là ba người bắt đầu bận rộn.

Kim Vạn Đường cũng không dám chạy trốn nữa, lẽo đẽo theo sau.

Hiện tại hắn ta còn cảm thấy, đi theo Tiêu Long càng lâu, đối với hắn ta cũng tốt.

Chỉ là không ngờ, môi trường ở đây thật sự quá quỷ dị.

Âm u, đáng sợ.

Quá hoang vắng.

Ngoại trừ cỏ dại cây khô, căn bản không giống một nơi có phong thủy tốt.

Ngay cả một bóng người cũng không có.

Trên đỉnh núi, các loại giao thông đều bất tiện.

Khi mấy người leo lên đến nơi, nhìn mọi thứ đổ nát trước mắt, trong lòng cảm thấy không một mùi vị nào.

Không còn cách nào.

Đơn giản là còn tệ hơn cả mấy căn nhà nguy hiểm đổ nát.

Đơn giản có thể gọi là phế tích.

Không có một chỗ nào còn nguyên vẹn.

Ngay cả chảo vệ tinh trên nóc nhà cũng tan nát không thể chịu nổi.

Một trạm khí tượng như vậy, e rằng đã bị bỏ hoang mười mấy năm rồi.

Cỏ hoang mọc đầy xung quanh, chặn tất cả các lối đi.

Ngay cả cánh cổng lớn cũng bị các loại dây leo bao phủ.

Bàn Tử và mấy người đã tốn rất nhiều sức lực, mới cuối cùng

tiến vào bên trong.

Lập tức ngửi thấy một mùi hôi thối ẩm mốc, có một loại mùi ẩm ướt, giống như bước vào một khu mộ địa vậy.

Cảm giác hoang lương âm u rõ ràng, giống như có người chết bên trong vậy.

Điều đó khiến Kim Vạn Đường không khỏi rùng mình, trong lòng từng trận thót tim.

Vô cùng may mắn là ban ngày không có ai chạy lên xem xét.

Nếu không, hậu quả đơn giản là không thể tưởng tượng nổi!

Tuy nhiên, bốn người tìm kiếm khắp toàn bộ trạm khí tượng, tìm khắp mỗi căn phòng.

Ngoại trừ một số bản đồ lộn xộn, bản nháp bị bỏ đi, công cụ cũ nát, không có bất kỳ manh mối có giá trị nào.

Chương 485

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ thất vọng.

Đặc biệt là Thiên Chân, luôn cảm thấy manh mối lại một lần nữa bị đứt đoạn.

Ngay cả tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên không tốt.

Không có bất kỳ manh mối nào.

Tiếp theo phải làm gì đây?

Lại không thể bỏ cuộc.

Tổng không thể để Thiên Chân một mình buồn bã được chứ?

Vì vậy vô cùng bất đắc dĩ.

Thiên Chân cũng đầy vẻ...

Vô cùng tin tưởng chú ba chắc chắn đã để lại manh mối ở đây.

Nhưng vì sao lại không tìm thấy?

Vì sao lại xảy ra tình huống này?

Chẳng lẽ thật sự là trò đùa ác của người khác?

Không nên a!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Khi mọi người đang...

Lúc Tiêu Long nhẫn không được lại muốn ra tay dẫn dắt, Bàn Tử đột nhiên nhìn Tiêu Long: “Long ca, hay là anh thử xem sao.” “Ý gì?” “Long ca, anh xem kìa!

Theo ý Thiên Chân, chắc chắn có manh mối của chú ba ở đây, nhưng chúng tôi không tìm thấy." "Vậy chỉ có hai khả năng, một là không có manh mối, nên chúng tôi không tìm thấy.

Một khả năng khác là thật sự có manh mối, chỉ là chúng tôi không tìm thấy, vậy điều đó có nghĩa là gì?" Bàn Tử kiên nhẫn dẫn dắt nói.

Mắt Tiêu Long lập tức sáng lên.

Lần này Bàn Tử lập công rồi nha.

Bàn Tử cuối cùng cũng thông minh ra rồi nha!

Cuối cùng không cần hắn ra tay nữa rồi nha!

Rõ ràng như vậy, nếu Thiên Chân mà không hiểu, thì thật sự hết nói nổi.

Nhưng Thiên Chân không mở miệng.

Kết quả thì sao?

Kết quả Kim Vạn Đường lại mở miệng.

Hắn ta đặc biệt muốn thể hiện, vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Nghe vậy, hắn ta lập tức... nên trực tiếp mở miệng hét lên: "Vậy có nghĩa là có mật thất!" Một câu nói khiến người trong mộng bừng tỉnh.

Thiên Chân lập tức nhảy dựng lên, một tay túm lấy cánh tay Tiêu Long, kích động nói: "Long ca, đúng rồi!

Tiếp theo chỉ có thể dựa vào anh, trong này chắc chắn có cơ quan, giúp tôi một tay được không?" Thấy ba người đều cầu khẩn như vậy, Tiêu Long tự nhiên không thể "giấu dốt" nữa, thế là giả vờ vẻ mặt bất đắc dĩ gật đầu.

Sau đó giả vờ nghiên cứu.

Chốc chốc nhìn chỗ này, chốc chốc gõ chỗ kia.

Đột nhiên, hắn chuyển đến trước tủ quần áo.

Sau đó chỉ vào tủ, vô cùng kiên định nói: "Ở đây rồi!" Sau đó Tiêu Long nhìn, mắt ba người lập tức sáng lên.

Thiên Chân như thể bừng tỉnh đại ngộ, kích động hét lên: "Đúng đúng đúng, đúng rồi Long ca, anh thông minh quá!

Tất cả mật thất trên TV đều nằm trong mấy cái tủ này!" "Nhanh Bàn Tử giúp một tay, tôi tìm xem bên trong có cơ quan hay cửa ngầm không!" Nghe những lời này, Tiêu Long cả người đều không ổn rồi.

Cũng quá ngốc rồi chứ?

Nhưng Bàn Tử và Kim lão bản hai người, như thể bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt ngây ngô đi lên giúp đỡ.

Ngay lập tức, Tiêu Long đầy mặt hắc tuyến.

Trong lòng nhịn không được châm chọc: Đã có thể giấu cơ quan, có cửa ngầm trong tủ thì vì sao không chuyển cái tủ ra chứ?

Nhìn ba người gõ gõ đập đập ở đó, Tiêu Long thật sự không chịu nổi nữa.

Hắn vẻ mặt cạn lời nói: "Thôi được rồi, đừng bận rộn nữa, không ở đó đâu." "Hả?

Không đúng nha, Long ca, vừa nãy anh không phải nói..." "Gà nhà ông!

Tôi nói ở đâu trong tủ hả?" "Không..." Bàn Tử vô cùng oan ức.

"Phía sau ấy, phía sau!

Thật sự cho rằng đang quay phim sao?

Gõ gõ tấm ván, 'phanh' một cái là mở ra một cánh cửa à?" Ba

người mới ý thức được, đã bị hiểu lầm.

Vẻ mặt ngượng nghịu nhìn Tiêu Long.

Sau đó vội vàng dời cái tủ ra.

Kết quả lập tức nhìn thấy.

Phía sau cái tủ xuất hiện một cánh cửa nhỏ.

Ba người lập tức im lặng.

Nhìn Tiêu Long, chỉ có chấn kinh và sùng bái.

Đệt mợ!

Cũng quá thần kỳ rồi chứ!

Ba người khâm phục không thôi.

Thiên Chân đầy vẻ cảm kích, bởi vì nhìn thấy mật thất này, như thể đã nhìn thấy manh mối của chú ba vậy.

Thế thì sao mà không vui, sao mà không mừng, sao mà không kích động?

Đối với Bàn Tử, Tiêu Long thật sự rất bá đạo.

Tùy tiện dùng thuật cơ quan xem, kết quả thật sự dễ dàng tìm thấy.

Ý định ban đầu là để Long ca giúp thử, sau đó cho Thiên Chân một lý do để rời đi, dù sao đã tìm kiếm khắp nơi rồi căn bản không có cơ quan.

Nhưng ai mà biết, bên trong thật sự ẩn giấu đồ vật.

Vô tình trúng đích.

Long ca thật sự tìm thấy rồi!

Cũng quá bá đạo rồi nha!

Đối với Kim lão bản, hắn ta đã tận mắt thấy Tiêu Long bá đạo đến mức nào!

Trước đây chỉ nghe, thì cũng chỉ là nghe thôi.

Danh tiếng lớn, không có nghĩa là thực lực thật sự lợi hại.

Không chừng là thổi phồng lên thôi.

Chương 486

Nhưng bây giờ đã hiểu.

Nhìn mọi thứ, đã hiểu rồi.

Thật sự, hoàn toàn là thật.

Bởi vì vị Long Gia, tùy tiện nhìn qua hai mắt, đã phát hiện ra nơi mà mọi người tìm nửa ngày trời đều không tìm thấy.

Cơ quan đại sư trong truyền thuyết.

Không đúng, phải là Cơ quan Tông sư.

Danh bất hư truyền!

Hắn ta biết được sự tôn trọng và sùng bái trong nội tâm.

Lại còn có thể cùng Long Gia tham gia một chuyện như vậy.

Vậy sau này mà ra ngoài, thì còn có thể có mặt mũi đến mức nào chứ!

Ai mà không phải nể mấy phần mặt mũi?

Vì vậy Tiêu Long trong ánh mắt sùng bái của ba người, trực tiếp đi vào.

Sau đó mọi người nhìn.

Thực tế đây không phải là một mật thất, chỉ là một căn phòng trung chuyển thôi.

Nhưng bị người ta cố ý chặn lại, nên mới tạo ra hiệu ứng mật thất.

Nhưng vừa vào trong, sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

Không gian bên trong không lớn.

Chỉ có một cái giường, sau đó một bộ bàn ghế.

Trên sàn vứt một cái bình giữ nhiệt vỡ nát.

Ví dụ như đều đã mọc rêu mốc.

Vách tường xung quanh cũng bong tróc.

Trên tường thậm chí có một số vết nứt.

Nhưng tất cả đều không quan trọng.

Điều đáng sợ nhất là, mấy người đã nhìn thấy một thứ đáng sợ.

Bàn Tử và Kim lão bản đều sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Ngã cam!

Có người?!” “Không phải người, là... xác khô!” Hai người liên tục lùi về sau, trực tiếp đâm vào bức tường phía sau.

Thật sự sợ hãi đến mức chết khiếp.

Bởi vì trước mặt mọi người, trên cái bàn phía trước, trên cái ghế đó, đang nằm một xác khô!

Hai người sợ hãi đến chết khiếp.

Thiên Chân đương nhiên cũng vậy.

Chỉ là khi nhìn thấy chiếc áo khoác da trên người xác khô, cả người anh ta đều không ổn rồi.

Lập tức cứng đờ tại chỗ.

Đầu óc ong ong.

Đầy mặt không thể tin nổi, vô cùng khó tin.

Bởi vì chiếc áo khoác da đó, là của chú ba!

Chẳng lẽ cái xác khô đang dựa lưng vào ghế này, là chú ba sao?

Chẳng lẽ chú ấy thật sự đã chết sao?

Chẳng lẽ là thi thể của chú ấy sao?

Cả người Thiên Chân hoảng loạn.

Cả người đều ngơ ngác.

Cả người đều không còn trạng thái.

Nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng thật sự khó mà chấp nhận.

Cả người giống như một cái xác không hồn, đứng bất động ở đó.

Lúc này, Tiêu Long vẻ mặt bình tĩnh bước đến.

Bàn Tử thấy động tác của Tiêu Long, biết không có nguy hiểm, thế là đánh bạo đi tới.

Sau đó nhìn trong tay Tiêu Long cầm một cái bật lửa.

Trên đó khắc một chữ "Tam"!

Ngay lập tức, cả người Bàn Tử cũng không ổn.

Bởi vì đồ vật đó, là bật lửa của Ngô Tam Gia.

Chữ trên đó cũng do Ngô Tam Gia khắc, ban đầu muốn tặng cho Thiên Chân, nhưng Thiên Chân không chịu.

Bàn Tử muốn lấy lại, nhưng Ngô Tam Gia không đưa.

Vì vậy nhìn cảnh này, ngay cả Bàn Tử cả người cũng sợ hãi đến chết khiếp.

Anh ta không tự chủ được che miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Thấy hai người trạng thái không ổn, Kim Vạn Đường cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói một lời nào.

Lúc này, bất kể thế nào, đều có thể đắc tội người khác.

Tiêu Long không quan tâm đến những điều đó, bởi vì hắn biết

chuyện gì đang xảy ra.

Vì vậy hắn an ủi: "Đừng lo lắng, không nhất định là chú ba của cậu đâu!" "Để tôi xem xem có bằng chứng nào khác không." Tiêu Long nói.

Trực tiếp ra tay bắt đầu lục soát.

Nhanh chóng tìm thấy một cái ví trong túi áo khoác.

Sau đó lắc lắc trước mặt hai người, trực tiếp mở ra.

Bên trong xuất hiện một chứng minh thư, và mấy tờ tiền rách nát.

Nhìn thấy có chứng minh thư loại giấy tờ chứng minh thân phận này, trong ánh mắt hai người một lần nữa bùng cháy hy vọng.

Không tự chủ được mà tiến lại gần.

Sau đó nhìn mấy chữ trên đó.

Mặc dù có chút mờ, nhưng vẫn có thể nhận ra: "Dương Đại Quảng, ngày 30 tháng 10 năm 1946." Sau đó Tiêu Long nghe.

Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cũng thở hổn hển từng ngụm lớn.

Anh ta đập mạnh vai Thiên Chân, vẻ mặt thoải mái nói: "Thấy chưa, Long ca nói đúng rồi, không nhất định là chú ba!

Bây giờ xem ra nên gọi tên là Dương Đại Quảng này, à đúng rồi, họ Dương này cậu có quen không?" Lúc này, cuối cùng Thiên Chân cũng hoàn hồn, gật đầu nói: "Chú Dương tôi có quen, là bạn thân với chú ba tôi, tôi nhiều năm rồi không gặp, chỉ là không ngờ chú ấy lại ở đây." Mấy người đều trầm mặc một lát.

Lúc này, Tiêu Long tiếp tục lật tìm.

Chương 487

Sau đó tìm thấy một tấm ảnh.

Chỉ là đối với ký hiệu 044 trên cái ví này, hắn càng cảm thấy hứng thú hơn.

Nhưng tấm ảnh trong tay bị Thiên Chân giật lấy.

Sau đó nhìn thấy trên đó có ba người.

Một người là Dương Đại Quảng, đứng ở bên trái cười tủm tỉm, trên người đeo một cái máy ghi âm kiểu cũ.

Bên cạnh hắn, chính là Ngô Tam Gia.

Hai người khoác vai nhau, vẻ mặt như những người bạn tốt.

Để xoa dịu không khí nặng nề, Bàn Tử nhịn không được trêu chọc nói: "Ngã cam!

Dương Đại Quảng sẽ không phải bạn trai của chú ba đó chứ?" Thiên Chân liếc anh ta một cái.

Nhưng Bàn Tử lại càng được đà, vẻ mặt cười tủm tỉm chỉ vào tấm ảnh: "Không tin à, nhìn xem, động tác thân mật thế kia mà!

Nhìn là biết bạn thân rồi.

Để tấm ảnh trong ví, giấu kín như vậy, bảo vệ kỹ như vậy.

Nếu không có chút ý tứ gì, thì không hợp lý nha!" Mấy người đều im lặng.

Ngay cả Tiêu Long cũng cạn lời.

Đệt mợ, thật đáng ăn đòn.

Kim lão bản lúc đó muốn cười mà không dám cười.

Cả người kìm nén không được, đành quay đầu đi, không dám nhìn mấy người nữa.

Thiên Chân cuối cùng không thể nhịn được nữa, hung hăng đá Bàn Tử một cước.

Sau đó chỉ vào tấm ảnh gào lên: "Bàn Tử chết tiệt, mù mắt rồi à!

Không thấy bên cạnh có một người phụ nữ sao?

Dì Trần Văn Cẩm đó!

Ban đầu chú ba tôi và chú Dương đều thích cô ấy, chỉ là, chỉ là cuối cùng..." Thiên Chân không nói hết câu.

Nhưng mọi người đều biết, ba người đều không đi đến cuối cùng.

Chú ba thì mất tích.

Trần Văn Cẩm thì bị nhốt trong Xà Chiêu Quỷ Vực.

Cuối cùng chỉ còn lại Dương Đại Quảng.

Kết quả không ngờ, lại chết ở đây!

Mấy người đùa giỡn một hồi, dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng.

Lúc này, Bàn Tử nhịn không được mở miệng hỏi: "Ba lão bạn thân này, ở đây làm gì?

Có một trạm khí tượng, dùng để làm gì?

Vì sao lại chết ở đây?

Cũng quá kỳ lạ rồi chứ!" Mấy người đều lắc đầu.

Mọi người cũng không biết tại sao.

Thế là, Tiêu Long lặng lẽ dẫn dắt nói: "Hay là tôi tìm thử xem có manh mối nào khác không." Tiêu Long vừa nói xong, mắt mấy người sáng lên.

Trước đó còn cảm thấy không có manh mối, đều sắp bỏ cuộc, kết quả lại phát hiện manh mối mới.

Vì vậy có bài học từ trước, mấy người tràn đầy động lực, nhanh chóng bắt đầu tìm kiếm.

Lúc này, Tiêu Long đã bắt đầu chuẩn bị tiến vào mật thất tiếp theo rồi.

Đúng lúc này, Thiên Chân kích động kêu lên: "Nhanh giúp một tay, ở đây có đồ!" Bàn Tử và Thiên Chân vừa nghe thấy, vội vàng đi giúp.

Sau đó từ dưới gầm bàn, phát hiện một đống hộp giấy.

Một số hộp đựng giày da kiểu cũ.

Hai người ban đầu có chút không để tâm.

Nhưng khi Thiên Chân mở hộp ra, nhìn thấy bên trong xếp ngay ngắn, thậm chí còn được đánh số thành từng dãy băng từ cổ.

Hai người không khỏi trợn to mắt.

Có bí mật.

Chắc chắn có vấn đề.

Bất kể loại băng từ cũ kỹ này, được đánh số ngay ngắn như vậy, đều chứng tỏ bên trong chắc chắn có vấn đề.

Lại liên hệ với chiếc máy ghi âm trên tấm ảnh trước đó.

Ba người nhìn nhau, không chút do dự lấy tất cả băng từ ra.

Sau đó nhìn mấy chục cái băng từ, ba người như thể đã phát hiện ra một bí mật lớn.

Nhưng tất cả đều không quan trọng.

Lúc này, Tiêu Long cũng mở miệng: "Trước đã, ở đây hình như có một mật thất!" Một câu nói đơn giản khiến sắc mặt ba người lập tức

kích động.

Họ nhanh chóng chạy đến.

Sau đó nhìn thấy phía sau căn phòng trung chuyển có một mật thất.

Bàn Tử nhịn không được cảm khái nói: "Trời đất ơi, giấu kỹ thật đó!

Nếu không có Long ca, tôi thật sự không thể phát hiện ra được." "A a!

Long Gia lợi hại, nơi ẩn mật như vậy cũng có thể phát hiện!

Thật sự quá bá đạo rồi, không hổ danh Bạch Bào Đề Đốc!" Kim lão bản vội vàng nịnh nọt theo Bàn Tử.

Lúc này, Thiên Chân bắt đầu động thủ, bởi vì mật thất phía sau đã bị phong ấn.

Muốn mở ra, nhất định phải phá hoại và tháo tấm ván gỗ phía sau ra mới được.

Nhanh chóng dưới sự giúp đỡ của Bàn Tử và Thiên Chân, đã mở ra một lối đi.

Phát hiện một cánh cửa nhỏ.

Bốn người không tự chủ được mà chui vào.

Phát hiện bên trong càng đổ nát hơn một chút.

Nhưng những bức tường lại được bảo quản khá tốt.

Đặc biệt là một số bích họa trên đó, khá rõ ràng.

Quan trọng nhất là, những bích họa kỳ lạ này trực tiếp thu hút sự chú ý của Tiêu Long.

Còn ba người Bàn Tử thì đầy vẻ thất vọng.

Ít nhất đối với Bàn Tử, không phát hiện bất kỳ đồ vật có giá trị

nào.

Đối với Thiên Chân, cũng không phát hiện manh mối nào liên quan đến chú ba.

Nhưng khi ba người nhìn thấy Tiêu Long đang nhìn chằm chằm vào bức tường, chìm vào trầm tư, họ không tự chủ được mà cảnh giác.

Sau đó bắt chước nghiêm túc quan sát.

Kết quả nhìn nửa ngày, cũng không có thu hoạch.

Chương 488

Bàn Tử là người đầu tiên mất kiên nhẫn, vừa định mở miệng.

Đúng lúc này, Thiên Chân đột nhiên kinh ngạc nói: "Long ca, anh có phát hiện ra không?" Lúc này nhìn, Tiêu Long không tự chủ được gật đầu.

Thiên Chân mới kích động nói: "Những bích họa này đều rất giống nhau, thực tế có thể coi là một bức tranh!" "Hả?

Không thể nào chứ?

Rõ ràng mỗi bức đều không giống nhau." Bàn Tử nghe hai người nói mà ngơ ngác.

Nhìn những bích họa trên đó đều không giống nhau mà.

Chẳng lẽ mọi người nhìn tranh đều không giống nhau sao?

Lúc này, Tiêu Long thản nhiên mở miệng: "Đúng vậy, đều là bích họa về sấm sét, vẽ về vô tận Lôi Hải!" Một câu nói khiến Bàn Tử và Kim lão bản hai người trợn tròn mắt.

Lại một lần nữa nhìn kỹ.

Quả nhiên phát hiện không giống nữa rồi.

Trên mấy chục bức bích họa, thật sự đều là những đại dương sấm sét vô tận.

Mây mưa dày đặc.

Tia chớp cuồng bạo.

Đại dương mênh mông.

Quan trọng nhất là, ở vị trí kém nổi bật nhất phía dưới mỗi bức

bích họa, đều có một bóng người ẩn hiện.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện.

Đáng sợ hơn là, bóng người đó, y hệt nhau!

Đều dựng tai, ở đó cẩn thận lắng nghe.

Tiêu Long nhìn những bức họa này.

Trong đầu hắn lập tức xuất hiện một danh từ: "Thính Lôi Giả!" Thính Lôi Giả.

Một nhóm người hành động truy đuổi tiếng sấm.

Vì muốn tìm kiếm bí mật ẩn chứa trong tiếng sấm, họ có thể bất chấp tất cả, có thể quên đi mọi thứ, có thể dành mấy chục năm, thậm chí hàng trăm năm, hết đời này đến đời khác, chỉ vì mục đích sinh tồn này.

Trong nguyên tác Cực Hải Thính Lôi, Tiêu Long biết rất rõ.

Chú ba thật ra cũng là một Thính Lôi Giả, chỉ là không thuần túy như vậy, gia nhập giữa chừng và vì một mục đích đặc biệt.

Nhưng nhà Dương Đại Quảng thì khác.

Ba đời nhà họ lại ở trong rừng núi sâu thẳm, ẩn mình trong mộ tổ nhà họ Dương, không ngừng truy tìm tiếng sấm.

Ngoài ra, có một nhóm người cũng đang tìm kiếm tiếng sấm quỷ dị.

Trước đây Tiêu Long không biết vì sao, nhưng bây giờ đã rất rõ: vì Chí Tôn Lôi Linh.

Bất kể là Đông Hải Lạc Vân Quốc, hay là Vô Tận Lôi Hải, tất cả mọi người đều vì Chí Tôn Lôi Linh.

Chỉ là những Thính Lôi Giả này, có lẽ đều không ý thức được một

điều.

Chỉ bị một số người dùng khái niệm truy cầu trường sinh để đánh lừa, khiến họ giúp làm việc.

Thực tế, những người ẩn mình phía sau, ví dụ như Vương Tàng Hải, ví dụ như Thiết Diện Sinh, đều vì Chí Tôn Lôi Linh.

Chí Tôn Lôi Linh dùng để làm gì?

Tiêu Long hiện tại mặc dù không biết, nhưng cũng có thể đoán được đôi chút.

Ít nhất đối với Vương Tàng Hải, nếu có được Chí Tôn Lôi Linh, sự hợp nhất giữa linh hồn và thể xác, e rằng sẽ đơn giản hơn.

Điều này không khỏi khiến Tiêu Long liên tưởng đến một số câu chuyện trong truyền thuyết, ví dụ như độ thiên kiếp!

E rằng sự thật là, giống như cường giả Thần Cấp như Tiêu Long hiện tại, muốn đột phá lên Thánh Cấp, cần phải dung hợp linh hồn và thể xác.

Dung hợp triệt để.

Nhưng liệu có thể dùng thủ đoạn bình thường để làm được điều đó không?

Vậy chỉ có thể nhờ vào những thủ đoạn đặc biệt, những thủ đoạn bên ngoài để loại bỏ tạp chất.

Độ thiên kiếp trong truyền thuyết, chẳng phải là một quá trình sao?

Cộng thêm Vô Tận Lôi Hải hiện nay, cộng thêm cái gọi là Cực Hải Thính Lôi, chẳng phải là tìm kiếm một khu vực sấm sét đặc biệt như vậy, sau đó tiến hành dung hợp linh hồn và thể xác sao?

Hoặc có lẽ Chí Tôn Lôi Linh có tác dụng đặc biệt, tác dụng quan trọng hơn.

Dù sao ngay cả Thiết Diện Sinh, một cường giả đã đạt Thánh Cấp, cũng mong muốn có được nó như vậy.

Có thể biết nó quan trọng đến mức nào.

E rằng đối với hắn ta cũng có tác dụng vô cùng trọng đại.

Ngay cả khi không có tác dụng, Thiết Diện Sinh sở dĩ muốn có được Chí Tôn Lôi Linh, ít nhất cũng là để ngăn cản người khác đột phá Thánh Cấp!

Cũng là cắt đứt đường lui của người khác.

Khiến họ không có thiên kiếp để độ, vậy sao có thể trở thành cường giả vô địch được?

Sao có thể trở thành người trường sinh được?

Vì vậy bất kể thế nào, cái gọi là Chí Tôn Lôi Linh, cái gọi là Vô Tận Lôi Hải, đều là một mắt xích vô cùng quan trọng.

Tiêu Long nhớ lại.

Những chuyện mà Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nói với hắn: Bên kia đại dương, hòn đảo thần bí, Vô Tận Lôi Hải, Chí Tôn Lôi Linh.

Kết hợp với câu chuyện nguyên tác, lại kết hợp với cái gọi là Đông Hải Lạc Vân Quốc, cộng thêm một số truyền thuyết thần thoại thượng cổ mà Tiêu Long biết, ví dụ như Bồng Lai Tiên Đảo, chẳng phải đều có liên quan đến những điều này sao?

Thực tế, chỉ cần liên kết một chút, trong đó dường như thật sự có liên quan.

Vì vậy Vô Tận Lôi Hải này, có thể là Bồng Lai Tiên Đảo.

Là nơi chứa đựng, ấp ủ Chí Tôn Lôi Linh.

Tiêu Long cảm thấy đây là một cơ hội.

Một cơ hội mà không cần phải tiến vào thế giới Thanh Đồng Thần Thụ, có thể hoàn thành sự thuế biến và dung hợp linh hồn.

Nếu có được Chí Tôn Lôi Linh, dưới Vô Tận Lôi Hải "độ kiếp", đạt được trường sinh, cũng không phải là không thể mà!

Hiểu rõ những chuyện này, nhìn những bức họa trước mắt, Tiêu Long biết.

Nhiệm vụ lần này vô cùng, vô cùng quan trọng.

Ngay cả hệ thống cũng không đưa ra bất kỳ gợi ý nào.

Dựa vào những bức họa Thính Lôi Giả nghe sấm này, tìm kiếm các điểm mấu chốt trong đó.

Dựa theo manh mối, tìm Vô Tận Lôi Hải.

Tìm nơi có thể là Bồng Lai Tiên Đảo trong truyền thuyết.

Đó là mục tiêu hiện tại của Tiêu Long.

Còn về nguy hiểm trên đường, còn về Ngô Tam Gia và những Thính Lôi Giả khác cuối cùng, ai dám cản bước hắn, thì hắn sẽ giết kẻ đó!

Bởi vì không phải bảo vật.

Bởi vì Chí Tôn Lôi Linh lần này, liên quan đến việc nâng cao thực lực của Tiêu Long, liên quan đến mạng sống của Tiêu Long.

Càng liên quan đến việc Tiêu Long đi cứu Tuyết Lỵ Dương!

Hai ngày qua Tiêu Long cũng lén lút điều tra.

Chương 489

Trong thế giới Đạo Mộ đã dung hợp này, Tuyết Lỵ Dương đã biến mất.

Theo ký ức của tất cả mọi người, cô ấy đã không bước ra khỏi Thanh Đồng Môn!

Vì vậy Tiêu Long chỉ có thể cố gắng hơn nữa!

Không ngừng nâng cao thực lực.

Tốt nhất là trước khi cứu người, hoàn thành thuế biến lực lượng linh hồn.

Ít nhất, nếu có thể hoàn thành dung hợp linh hồn và thể xác, thành công tiến vào Thánh Cấp, thì không gì tốt hơn!

Như vậy.

Sau khi Tiêu Long chỉ điểm một hai điều, Thiên Chân cuối cùng cũng phát hiện ra bí mật trên bích họa.

Trong đầu anh ta cũng xuất hiện hai chữ: Thính Lôi!

"Long ca, em biết rồi!

Cảnh này em đã thấy, khi em còn nhỏ, thấy chú ba vào ngày mưa bão chạy lên núi nhìn sấm sét trên trời!

Ban đầu cứ nghĩ là chú ấy thư giãn tâm tình, bây giờ xem ra là đang Thính Lôi!

Theo lời Long ca nói, những người này e rằng thật sự đang truy tìm bí mật của sấm, nhưng sấm có bí mật gì chứ?" Thiên Chân kích động nói, nhưng nhanh chóng lại rơi vào trầm tư.

Bàn Tử cũng vậy, vẻ mặt ngơ ngác.

Chỉ có Kim lão bản trong lòng vô cùng rõ ràng.

Long Gia này quá lợi hại rồi nha!

Đơn giản là một cuốn bách khoa toàn thư.

Truyền thuyết, câu chuyện gì cũng biết.

Đơn giản là quá đáng sợ rồi nha!

Hèn chi thực lực mạnh như vậy, kiến thức uyên bác như vậy!

Quả nhiên không phải người bình thường a.

Tiêu Long đối mặt với Thiên Chân, khẽ mỉm cười: "Sấm đương nhiên không có bí mật, nhưng dựa vào Thính Lôi, phát hiện một số cổ mộ, cậu thấy có ý nghĩa không?" "Thính Lôi Định Huyệt?!" Một câu nói của Tiêu Long trực tiếp khiến Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh hô thành tiếng.

Thiên Chân và Kim Vạn Đường hai người cũng đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long, đầy vẻ chấn kinh và sùng bái!

Tiêu Long đã đúng rồi!

Mấy người thấy Long ca dùng Thính Lôi Định Huyệt.

Chà, quả nhiên có lý.

Sấm sét thì không có bí mật, nhưng thông qua việc lắng nghe sấm sét, lại có thể phát hiện bí mật dưới chân mình.

Đúng là bí mật!

Chẳng trách.

Xem ra những người tự xưng là "thính lôi giả" này đều là đồng nghiệp của bọn họ, đều là đạo mộ tặc!

Ba người lập tức hiểu ra, chỉ là không biết Tiêu Long đã lừa họ.

Trong mật thất cũng không có thứ gì giá trị.

Thế là mọi người mang theo những cuộn băng đó rời đi.

Về đến Ngô Sơn Cư, ba người mới phát hiện thiếu một công cụ rất quan trọng: muốn nghe những cuộn băng này thì cần một chiếc máy cassette kiểu cũ.

Nhưng đồ vật kiểu này vào thời đại đó thực sự rất khó tìm.

Lúc này, Tiêu Long nhớ đến Kim Vạn Đường, liền gọi điện thoại cho hắn. "Ông chủ Kim đó à?" Bên kia vừa nghe giọng Tiêu Long, cả người kích động đến mức nhảy cẫng lên.

Hắn kể cho mấy thuộc hạ và một đám ông chủ đang khoác lác nghe: hắn từng gặp Long gia Bạch Y Đề Đốc, quan hệ hai người không tệ, quan trọng nhất là Long gia còn vỗ vai động viên hắn.

Kết quả không ai tin, mọi người đều cho rằng hắn đang khoác lác, chỉ cười mà không nói gì.

Kim Vạn Đường lúc đó sốt ruột không chịu nổi, vô cùng hối hận vì không chụp ảnh kỷ niệm với Tiêu Long.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn reo.

Vừa nghe thấy giọng nói, Kim Vạn Đường suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

Sau khi xác nhận lại lần nữa, hắn lập tức che ống nghe, rồi kích động gào lên với mấy thuộc hạ và đặc biệt là mấy ông chủ kia: "Long gia!

Mấy người biết không?

Long gia gọi điện thoại cho tôi đó, nói cho tôi biết, Long gia còn gọi điện cho tôi nữa!" "Không thể nào!

Ông chủ à, đừng có khoác lác nữa!

Nói dối cũng được, nhưng đừng nghiện quá chứ." "Tiểu Tôn nói không sai, lão Kim này!

Làm người phải thành thật, bạn bè cả, không cần thiết phải thế đâu!" "Sao mấy người không nghe lời tôi nói hả?

Thật sự là Long gia mà!" Kim Vạn Đường lập tức sốt ruột.

Thấy ông chủ Kim sống chết không chịu thừa nhận, còn ra vẻ cứng đầu cứng cổ.

Ông chủ Vương ở bên cạnh tỏ ra bất mãn.

Muốn thu mua sản nghiệp của tôi thì dùng lý do tốt một chút, sao cứ phải dùng lý do tệ hại như vậy?

Long gia là ai chứ?

Một ông chủ buôn bán nhỏ nhoi làm sao có thể quen biết được?

Nói xằng nói bậy!

Đã không biết xấu hổ như vậy, vậy thì tôi cũng không khách khí nữa.

Thế là ông chủ Vương nói: "Long gia hả?

Cứng đầu cứng cổ hả?!

Mở loa ngoài ra cho mọi người cùng nghe xem nào!" "Đúng đúng đúng!

Đã thật sự bá đạo như vậy thì để mọi người chúng tôi nghe thử giọng Long gia xem sao!" Những người khác cũng lập tức hùa theo.

Nhưng mọi người kinh ngạc phát hiện, sau khi nghe những lời châm chọc đó, ông chủ Kim không những không sợ hãi, ngược lại còn vẻ mặt kích động nói: "Đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Lão Vương này, đầu óc ông linh hoạt thật!

Tôi mở loa ngoài cho mọi người nghe!" Hắn ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nới lỏng ống nghe và bật loa ngoài.

Ngay sau đó, giọng nói của hắn trở nên vô cùng cung kính: "Đúng đúng đúng, Long gia, tôi đây là lão Kim!

Vừa nãy tín hiệu không tốt, ngài có việc gì cứ việc dặn dò." Sau đó, đám người xung quanh đều ngớ người ra.

Vẻ mặt không thể tin nổi.

Trong lòng không khỏi nghĩ: "Thằng này không chơi thật đấy chứ!

Không, chắc chắn là giả, là lừa đảo thôi!

Thằng cha này vì khoác lác, vì sĩ diện mà chuyện gì cũng dám làm, ngay cả diễn viên cũng sắp xếp luôn rồi." Nhưng chưa đợi mọi người mở miệng, từ đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói của Tiêu Long: "Mấy cuộn băng mà tôi xử lý trước đó, tôi phát hiện thiếu một cái máy cassette kiểu cũ, nghe Bàn Tử và Thiên Chân nói là đồ cổ.

Vậy nên cậu có thể giúp tôi tìm một cái không?

Loại có thể phát băng, có thể tạm dừng và tua lại là được." Nghe Tiêu Long nói mấy câu, ông chủ Vương và mấy người kia trực tiếp ngớ người ra!

Chương 490

Mặc dù họ chưa từng nghe giọng Tiêu Long, càng chưa từng gặp mặt Tiêu Long, nhưng việc hắn có thể gọi Thiên Chân và Bàn Tử như vậy, ngoại trừ vị kia ra, giờ không ai dám làm thế nữa.

Hoặc là Tiểu Tam Gia, hoặc là Bàn gia!

Ai dám gọi thẳng tên húy của họ?

Ai dám không nể mặt một chút?

Ai dám không dùng kính ngữ?

Giờ là thời đại của Tân Tam Môn đương gia.

Hạo Thiên Chân là "chưởng môn nhân" của Ngô gia!

Bàn Tử là lão đại kiểm soát toàn bộ Phan Gia Viên!

Theo lý mà nói, tất cả những người trong giới đều do Bàn Tử quản.

Vì vậy, chỉ cần là người trong giới, không ai dám gọi thẳng tên húy của họ.

Kim Vạn Đường dù có gan lớn đến đâu cũng không dám mời người đóng giả.

Thế nên mấy người kia trực tiếp sững sờ, vẻ mặt ngây dại, đầy vẻ không thể tin nổi. "Thằng cha này... thật sự quen biết và đã gặp Long gia!" Quan trọng nhất là, Long gia còn gọi điện nhờ giúp đỡ.

Quá lợi hại rồi còn gì?

Mấy người họ không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhìn vẻ mặt ngây dại và không thể tin được của bọn họ, Kim Vạn

Đường trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Hắn cảm thấy việc theo Tiêu Long trước đây không hề sai chút nào.

Giờ Long gia cần giúp đỡ, thì tuyệt đối là xông pha lửa đạn, không từ nan!

Chỉ cần giải quyết chuyện này thật đẹp.

Mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, Long gia và mấy người kia có lẽ sẽ không nhớ, nhưng đối với hắn, đó quả là một chuyện đại hỉ!

Rất có thể diện.

Sau này chuyện này mà truyền ra ngoài, xem ai còn dám đối đầu với hắn.

Giống như thời cổ đại, một quán rượu nhỏ gặp được hoàng đế, rồi có chút quan hệ với hoàng đế.

Dù chỉ là mối quan hệ ăn một bữa cơm trong quán, thì cũng có thể khiến quán rượu nhỏ đó trở thành nơi mà vô số người ao ước.

Trong đầu Kim Vạn Đường lóe lên những suy nghĩ đó, giọng điệu hắn càng trở nên cung kính hơn.

Dù không đối mặt với Tiêu Long, hắn vẫn đứng thẳng, gật đầu khúm núm nói: "Long gia yên tâm, chuyện này tuyệt đối tôi sẽ làm cho ngài thật đẹp!

Một ngày, không, nửa ngày tôi sẽ tìm được.

Sau đó tôi sẽ đích thân mang đến tận cửa cho ngài!" Cùng lúc đó, Tiêu Long thản nhiên nói: "Được, lúc đó cứ mang thẳng đến Ngô Sơn Cư là được." Rồi hắn trực tiếp cúp điện thoại, bắt đầu cùng Thiên Chân và hai người kia chỉnh lý cuộn băng.

Nhưng đối với Kim Vạn Đường và mấy người ở đầu dây bên kia,

đó quả là một tin tốt trời ban!

Mặc dù Tiêu Long đã cúp điện thoại, nhưng Kim Vạn Đường vẫn vẻ mặt kích động.

Hắn cung kính cúp điện thoại, sau đó đứng thẳng người, ngẩng cao đầu ưỡn ngực nhìn mấy thuộc hạ và ông chủ đang ngẩn ngơ bên dưới, kiêu ngạo nói: "Tôi đang khoác lác sao?" Mấy người kia lắc đầu như trống bỏi. "Vậy còn đứng đây làm gì?

Không nghe lời Long gia nói trong điện thoại à?

Mau đi tìm máy ghi âm đi chứ!" "Mấy người cứ như khúc gỗ vậy, trách gì không thể phát tài!" "Tôi nói cho mấy người biết, ai tìm được chiếc máy ghi âm kiểu cũ trước, loại tốt, tôi sẽ dẫn người đó cùng tôi đi gặp Long gia!" Một câu nói đó khiến mấy người kia lập tức trợn tròn mắt.

Vừa cung kính, vừa nhanh nhẹn hành động.

Nhìn cảnh tượng này, Kim Vạn Đường hít một hơi thật sâu, không khỏi cảm thán một mình: "Long gia, quả nhiên bá đạo!

Chỉ riêng một cái tên thôi đã khiến đám người này phải phục tùng rồi!" Chưa đầy nửa ngày, Kim Vạn Đường dẫn theo ông chủ Vương – người trước đó đã nghi ngờ hắn – đến Ngô Sơn Cư.

Sau đó hắn đích thân và vô cùng cung kính đặt đồ vật vào tay Tiêu Long.

Ông chủ Vương từ đầu đến cuối không dám hé răng nói một lời nào, ngoan ngoãn đi theo phía sau, tạm thời biến thành một tên tiểu đệ thực sự.

Dù vậy, hắn cũng cam tâm tình nguyện, bởi vì cuối cùng hắn đã được gặp Tiêu Long, Long gia trong truyền thuyết!

Lại còn được gặp lão đại Bàn Tử trong giới, và cả Tiểu Tam Gia nữa!

Đặc biệt khi thấy Tiêu Long ở đó bình dị gần gũi như vậy, trong lòng hắn vô cùng chấn động.

Mặc dù khi hai người ra về, Tiêu Long không cho một đồng nào, nhưng Tiêu Long đã nói một câu khiến hai người họ kích động không thôi: "Được rồi, về đi.

Sau này nếu có vấn đề gì, tôi có thể giúp một lần." Lời hứa nhỏ bé đó, hai người họ hoàn toàn coi như thánh chỉ.

Thậm chí còn là miễn tử thiết quyển.

Thậm chí, họ còn lén lút ghi âm lại, sợ rằng Tiêu Long sẽ không giữ lời hứa.

Tất cả là để mang về nhà lén lút khoe khoang.

Hai người cứ thế vẻ mặt mãn nguyện rời đi.

Mặc dù mệt đến mông teo mông tóp, nhưng trong lòng họ vui sướng và kích động khôn tả!

Đó là niềm vui mà người khác khó mà tưởng tượng được.

Sau khi trở về, họ lập tức bị mọi người vây kín.

Rồi địa vị của hai người cứ thế mà thăng tiến vù vù.

Đặc biệt khi mọi người nghe nói hai người họ đã gặp Long gia và được vào Ngô Sơn Cư, ai nấy đều ghen tị, đố kỵ và căm ghét.

Một số ông chủ nhỏ đều ngoan ngoãn chạy đến nhận thua!

Chỉ để được nghe một đoạn ghi âm!

Chỉ để nghe hai người họ khoác lác một chút!

Trở lại với Tiêu Long và ba người họ.

Sau khi có được máy ghi âm, họ nhanh chóng bắt đầu bận rộn.

Đặc biệt là Thiên Chân, căn bản không cần Tiêu Long mở lời, đã sốt ruột tìm việc để làm rồi.

Lắp pin xong, cho cuộn băng vào, ba người bắt đầu chăm chú lắng nghe.

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử và Thiên Chân cảm thấy khó chịu.

Vì hơn 30 giây trống rỗng khiến Bàn Tử suýt nữa chửi thề.

Nhưng đúng lúc đó, trong máy ghi âm phát ra âm thanh.

Tuy nhiên, âm thanh phát ra khiến hai người họ vô cùng cạn lời.

Thật sự là quá tạp, quá kỳ lạ.

Lờ mờ nghe như có người đang gõ trống, lại như tiếng ác quỷ thì thầm.

Âm thanh gián đoạn, kèm theo vô số tiếng ồn.

Đôi khi thậm chí còn không có tiếng động nào.

Nghe đi nghe lại, hai người bắt đầu mất kiên nhẫn.

Thậm chí còn tưởng máy ghi âm hỏng rồi, định đập phá đồ vật.

Nhưng đã bị Tiêu Long ngăn lại.

Chương 491

Nghe liên tiếp mười mấy cuộn băng, Bàn Tử vẫn không cảm thấy gì.

Cộng thêm việc tâm trạng vốn đã không yên, hắn chẳng nghe ra được gì. "Này hai vị, có gì hay mà nghe chứ?

Xem ra hỏng hết rồi, đừng lãng phí thời gian được không?" Bàn Tử thật sự mất kiên nhẫn, lập tức bỏ cuộc. "Long ca, tôi thấy chắc chắn là phế liệu rồi." Đúng lúc đó, khi Thiên Chân cũng chuẩn bị bỏ cuộc. "Đừng ồn ào, nghe đi, nghe kỹ!" Tiêu Long lập tức cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, rồi nghiêng tai lắng nghe.

Hai người lập tức im lặng.

Theo nhịp ngón tay của Tiêu Long, họ chăm chú lắng nghe.

Dần dần, họ không tự chủ được mà trợn tròn mắt.

Bởi vì theo nhịp lòng bàn tay Tiêu Long khép mở, dường như mô phỏng cảm giác sao chổi nhấp nháy, rồi phối hợp với loại âm thanh tạp nham đó, họ đã nghe rõ.

Tiếng sấm sét! "Ngã cam!

Long ca, tôi không nghe lầm chứ?

Trong đó ghi âm tiếng sấm sét sao?" "Trời đất ơi, chú Dương chẳng lẽ cũng là một Thính Lôi Giả?!" Hai người kinh hô thành tiếng, dưới sự hướng dẫn của Tiêu Long, cuối cùng họ cũng nghe ra.

Loại âm thanh có quy luật đó, loại âm thanh lờ mờ đó, chính là tiếng sấm sét!

Hai người lập tức ngây người ra.

Chấn động bởi thính lực của Tiêu Long, cũng chấn động bởi sự kiên nhẫn của Tiêu Long.

Giữa vô số âm thanh tạp nham đó, hắn đã tìm ra được một số quy luật.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt không ngừng của Tiêu Long, và khi đã hiểu rõ hơn một chút tình hình, mắt hai người càng ngày càng mở lớn.

Bởi vì họ phát hiện, trong cuộn băng toàn là các loại tiếng sấm sét.

Quan trọng nhất, tần suất, số lần của các loại tiếng sấm sét, và cả tiếng mưa bão, đều hiện ra rõ ràng.

Từng chút từng chút một, sau khi Thiên Chân sao chép lại, dùng kỹ thuật hiện đại loại bỏ những tạp âm đó, tiếng sấm sét bên trong càng trở nên rõ ràng hơn.

Ngay cả cường độ, thời lượng và cấp độ tiếng sấm sét cũng được đo bằng thiết bị chuyên nghiệp.

Sau một loạt nỗ lực, ba người đã đưa ra những kết luận như sau.

Đầu tiên, điểm thứ nhất.

Cái Dương Đại Quảng này, cứ đuổi theo mây sấm chớp, ở những thời gian khác nhau, địa điểm khác nhau, khu vực khác nhau, để ghi lại những tiếng sấm tương tự.

Thế nên mấy người họ đã xác định được.

Cái Dương Đại Quảng này đúng là một "truy lôi giả", cũng là một "Thính Lôi Giả"!

Nhưng vì loại mây sấm chớp này không thể ngày nào cũng có, nên Dương Đại Quảng, thậm chí là ba đời cả gia tộc hắn, đều truy lôi, đều là Thính Lôi Giả.

Thế nên mới để lại nhiều cuộn băng ghi lại tiếng sấm sét đến vậy.

Toàn bộ thời lượng, ít nhất cũng kéo dài hơn 30 năm!

Sau khi đưa ra kết luận này, đừng nói Thiên Chân, ngay cả Bàn Tử cũng chấn động không thôi, không kìm được buông lời châm chọc: "Ngã cam!

Mẹ kiếp đúng là một thằng điên mà!

Tại sao phải làm như vậy chứ?

Những tiếng sấm sét này có ý nghĩa gì sao?" Thiên Chân cũng vẻ mặt mơ hồ.

Nhưng kết hợp với những gì Tiêu Long đã nói trước đó, Thính Lôi Định Huyệt, thì chắc chắn là vì đại mộ.

Kết hợp thêm bức ảnh cũ kia nữa, Tiêu Long có thể khẳng định: Ngô Tam Gia, Trần Văn Cẩm, Dương Đại Quảng ba người năm đó tuyệt đối đang âm mưu chuyện gì đó.

Thế là Tiêu Long chỉ vào khung cảnh trong bức ảnh, hướng dẫn hai người phá giải bí ẩn.

Quả nhiên, Thiên Chân đã nhìn chằm chằm vào khung cảnh.

Rồi được Tiêu Long khẳng định về Phong Thủy chi thuật, nơi ba người chụp ảnh đó, đích thực là một nơi Phong Thủy không tệ.

Chắc chắn có một ngôi mộ, một ngôi mộ cực kỳ quan trọng.

Vừa nghe có đại mộ, Bàn Tử lập tức kích động.

Hai người vội vàng bắt đầu tìm kiếm manh mối liên quan đến khung cảnh.

Trong quá trình đó, một ngày Thiên Chân vô tình phát hiện ra bí mật của tiếng sấm sét.

Một tiếng sấm đánh xuống, hắn đã phát hiện ra điều đó.

Thế là dùng máy ghi âm ghi lại.

Kết quả phát hiện ra một âm thanh y hệt.

Hắn sốt ruột gọi hai người lại.

Sau khi ba người cùng phân tích, Bàn Tử không kìm được nói: "Tôi nghĩ trong tình huống này chỉ có một khả năng." "Khả năng gì?" "Trong những tiếng sấm sét giống nhau ẩn chứa thông tin, một loại bí mật nào đó mà tôi không biết." "Nhưng thông tin đó do ai phát ra?

Chẳng lẽ thật sự có người có thể điều khiển sấm sét?" Thiên Chân không tin.

Ngay cả Tiêu Long cũng có chút không tin.

Nhưng hắn có một suy đoán.

Tiếng sấm sét giống nhau y hệt, loại tiếng sấm sét đặc biệt này, e rằng do Chí Tôn Lôi Linh phát ra.

Còn về ý nghĩa, Tiêu Long hiện tại cũng chưa biết.

Nhưng ít nhất, đã có manh mối rồi. "Vậy tôi phải đi tìm loại tiếng sấm sét đó ở đâu đây?

Dương Đại Quảng có thể đuổi theo tiếng sấm sét mà chạy, đó là vì hắn biết ở đâu có loại tiếng sấm sét đó, nhưng tôi thì không làm được." Bàn Tử đưa ra ý kiến của mình.

Tiêu Long cuối cùng không nhịn được: "Đúng vậy, tôi nên đi tìm theo lộ tuyến của Dương Đại Quảng." "Nhưng tôi không biết." "Không!

Những cái khác tôi không biết, nhưng có một địa điểm tôi biết." Tiêu Long nhìn hai người khẳng định. "Ở đâu?" Tiêu Long cầm bức ảnh, chỉ vào khung cảnh phía trên.

Mắt hai người lập tức sáng lên.

Nhưng rồi nhanh chóng lại tối sầm xuống. "Long ca, mặc dù anh nói đúng, nhưng tôi đã tìm mấy ngày rồi, căn bản không có địa điểm nào phù hợp với khung cảnh đó cả." Bàn Tử bất lực nói.

Lúc này, Tiêu Long lấy ra tấm chứng minh thư đó, rồi đối mặt với hai người: "Đã không có manh mối nào khác, vậy tại sao chúng ta không đến quê nhà của Dương Đại Quảng thử vận may xem sao?" Một câu nói của Tiêu Long đã đánh thức người trong mộng.

Hai người lập tức đứng dậy, bừng tỉnh đại ngộ. "Đúng rồi!

Mình cứ mãi băn khoăn địa điểm ở đâu.

Sao không đến địa điểm đã biết để xem thử chứ?" Địa điểm đó, trên chứng minh thư có ghi mà.

Thế là ba người lập tức chuẩn bị, lên đường ngay trong đêm.

Sáng hôm sau, cuối cùng họ cũng đến được quê nhà của Dương Đại Quảng.

Trong cái thôn nhỏ đó, cầm bức ảnh đi hỏi thăm, rất nhanh đã có manh mối.

Hóa ra Dương Đại Quảng rất nổi tiếng ở quê nhà, chưa kể trong thôn, hầu như nam nữ già trẻ đều biết.

Chương 492

Căn cứ theo lời kể của mấy ông lão, ba người biết được sự tích của Dương Đại Quảng.

Hóa ra hắn là một sinh viên đại học bước ra từ vùng núi lớn.

Mấy chục năm, là sinh viên đại học duy nhất trong thôn.

Chỉ là mấy chục năm đó, hắn không bao giờ trở về nữa.

Cũng không có người thân.

Người cha duy nhất của hắn cũng bị thương và qua đời, được chôn cất ở mộ tổ Dương gia.

Khi nghe tin này, Bàn Tử, người cực kỳ nhạy cảm với mộ, lập tức nháy mắt với Tiêu Long và Thiên Chân.

Tiêu Long lập tức hiểu ra.

Thằng Bàn Tử này chắc chắn đã có suy đoán rồi.

Thế là ba người tạm biệt mấy ông lão, đến một nơi yên tĩnh.

Bàn Tử kích động nói ra suy đoán của mình! "Long ca, Thiên Chân, tôi... tôi biết bí mật của nhà Dương Đại Quảng rồi!" "?" "Cả nhà họ đều là đạo mộ tặc!

Quan trọng nhất, sào huyệt của hắn ở đây, ở trong mộ tổ Dương gia!" "Chắc chắn không?" "Chắc chắn!

Mấy người còn nhớ những ông lão nói về ngôi mộ trọc lóc, không mọc cỏ của Dương gia không?" "Theo cách nói của dân đạo mộ chúng ta, đất ở đó chắc chắn đã bị rắc chu sa!

Một số gia tộc đạo mộ, để chiếm giữ một đại mộ trong thời gian dài, mới nghĩ ra thủ đoạn đó!" Thấy Bàn Tử nói chắc như đinh đóng

cột, Thiên Chân kinh ngạc.

Tiêu Long, cuối cùng cũng mỉm cười!

Bàn Tử làm việc không tệ, cuối cùng không cần hắn nhắc nhở hết lần này đến lần khác nữa rồi.

Thế là ba người họ lập tức không ngừng nghỉ tìm đến mộ tổ Dương gia.

Bàn Tử lấy bức ảnh ra, nhìn khung cảnh xung quanh.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười kích động.

Sau đó hắn chỉ vào bức ảnh rồi lại chỉ vào khung cảnh xung quanh, nói: "Long ca, anh thật lợi hại!

Thật sự là ở đây!" Thiên Chân lúc này cũng nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lại cẩn thận nhìn bức ảnh cũ kia.

Quả nhiên khung cảnh giống y hệt.

Chứng tỏ ảnh của Tam thúc được chụp ở đây.

Điều đó cũng có nghĩa là Tam thúc đã đến cái thôn này.

Suy đoán của Long ca đúng rồi.

Nhưng đối mặt với tình huống như vậy, Thiên Chân lại có chút do dự. "Sao vậy Thiên Chân?

Sắp xuống mộ rồi, biết đâu bên trong có manh mối của Tam thúc, sao lại có vẻ không vui vậy?" Bàn Tử không kìm được hỏi.

Thiên Chân trầm mặc một lát, sau đó nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn Tiêu Long. "Long ca, Bàn Tử!

Có phải chúng ta không nên gọi Muộn Du Bình đến không?

Đội Đạo Mộ Tứ Nhân Tổ của chúng ta lần đầu xuất sơn mà thiếu mất người có không hay lắm không?" Nghe vậy, Bàn Tử cũng không

kìm được gật đầu, rất bất lực nói: "Đúng là như vậy, nhưng làm sao bây giờ, Tiểu Ca bận bịu không biết chạy đi đâu rồi, tôi căn bản không liên lạc được với cậu ấy." "Đúng không, Long ca?" Tiêu Long lắc đầu: "Không đúng." "Hả?" Bàn Tử lập tức ngớ người, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Sao lại không đúng?" Tiêu Long khẽ mỉm cười, liếc nhìn Thiên Chân đang cau mày. "Bởi vì tôi đã thông báo trước rồi!" Một câu nói đó khiến mắt hai người không khỏi mở lớn.

Đặc biệt Thiên Chân, hắn kích động không thôi.

Nhìn Tiêu Long, vẻ mặt đầy biết ơn.

Tiêu Long trong lòng cũng không khỏi bật cười.

Bởi vì hắn biết, tên Thiên Chân này sẽ không chịu bỏ cuộc.

Quan trọng nhất, chuyện quan trọng như vậy, sao có thể thiếu Tiểu Ca chứ?

Một tên đả thủ miễn phí như vậy, không dùng thì thật lãng phí!

Trải qua hơn mười năm trầm tích, thực lực của Tiểu Ca chắc hẳn đã đạt đến Thần Cấp rồi chứ?

Mặc dù chắc chắn không thể so sánh với hắn, nhưng để đối phó với một số quái vật bình thường thì đã đủ rồi.

Gọi cậu ấy đến, hai người cũng có lợi cho nhau.

Để Tiểu Ca giúp làm việc, cũng thuận tay giúp Tiểu Ca giải quyết phiền phức của Trương gia.

Tiểu Ca vẫn luôn tìm kiếm kẻ thù của Trương gia, Tiểu Ca không biết.

Mấy năm nay vẫn luôn truy tìm.

Nhưng Tiêu Long biết mà.

Mục đích của hai người là giống nhau.

Với tư cách là kẻ chủ mưu Thiết Diện Sinh và Vương Tàng Hải, là kẻ thù chung của Tiểu Ca.

Vì vậy, hành động lần này tuyệt đối không thể thiếu cậu ấy.

Thế nên Tiêu Long căn bản không sợ cậu ấy không đến.

Chỉ cần một câu nói đơn giản, Tiểu Ca chắc chắn sẽ hăm hở chạy đến.

Nhưng Bàn Tử sau khi kích động xong, lại có chút rục rịch muốn thử.

Bởi vì hắn cũng vậy.

Thực lực.

So với Tiểu Ca, chênh lệch quá nhiều!

Thời tiết mùa hè vô cùng nóng bức, chưa kể thời tiết trong núi.

Dù ở chỗ râm mát cũng nóng không chịu nổi.

Mọi người đợi Tiểu Ca.

Tổng không thể cứ đứng đợi mãi như vậy được.

Nhưng đúng lúc này, mồ hôi trên người Bàn Tử đã làm ướt sũng quần áo.

Hắn không kìm được gãi ngứa.

Kết quả cúi đầu nhìn xuống, khắp tay chân đều là những con côn trùng nhỏ li ti bằng hạt vừng.

Loại đã hút no máu rồi.

Vừa gãi, cả bàn tay đã dính đầy máu.

Vô cùng kinh tởm.

Hai người nhanh chóng phát hiện.

Sau lưng tay, sau gáy, sau cổ chân...

Tóm lại là những chỗ người ta không nhìn thấy, đều có loại côn trùng nhỏ li ti màu đen bằng hạt vừng.

Chúng bò đặc kín ở đó, dùng hết sức mà hút máu.

Hai người đều giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chương 493

Đặc biệt Thiên Chân, sợ đến mức liên tục nhảy loạn xạ, đập phá đủ kiểu.

Nhưng đã muộn rồi.

Những con côn trùng này không biết từ lúc nào đã bò đầy người.

Chích ra từng nốt đỏ nhỏ li ti, rồi tập trung lại thành một mảng lớn.

Nhìn cứ như mắc bệnh ngoài da vậy.

Rất nhanh, ngứa ngáy khó chịu đến mức không thể kìm nén được.

Hai người không kìm được bắt đầu gãi ngứa khắp người.

Nhưng khi hai người đang tuyệt vọng, đột nhiên phát hiện Tiêu Long dường như không có chuyện gì cả.

Hắn vẫn bình thản ngồi giữa đám cỏ.

Kết quả là trên người hắn không hề có lấy một con trùng nào.

Tâm bình khí hòa, bình thản như không.

Cảm giác như hắn và bọn họ không ở cùng một thế giới vậy.

Hai người trong lòng lập tức mất thăng bằng!

Vẻ mặt oán giận nhìn Tiêu Long, cuối cùng không kìm được cầu xin: "Long ca, cứu mạng!

Mau cứu tôi đi, tôi sắp bị côn trùng cắn chết rồi." "Đúng vậy, Long ca, giúp tôi với, lực lượng huyết mạch của tôi dường như vô dụng với mấy tên này!" Thấy dáng vẻ thê thảm của hai người, Tiêu Long không kìm được mỉm cười, rồi vẫy vẫy tay.

Hai người thấy một luồng khí huyết chi lực bùng phát.

Rồi những con côn trùng kia như gặp phải thiên địch, ào ào một đám lớn lập tức bay đi.

Chúng bay thẳng ra xa hai người, chớp mắt đã tụ lại thành một đám mây đen, biến mất trong bụi cỏ.

Ngay sau đó Tiêu Long lại vẫy vẫy tay, hai người cảm thấy.

Cảm giác ngứa ngáy vô cùng trên người đã biến mất.

Sau đó nhìn những chỗ sưng đỏ, dần dần biến mất.

Mấy phút sau, chúng trực tiếp trở lại trạng thái ban đầu, như thể căn bản chưa từng bị cắn thương.

Hai người không tự chủ được mà trợn tròn mắt.

Vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tiêu Long. "Ngã cam!

Long ca, tôi chỉ biết anh thực lực mạnh, lực lượng huyết mạch cũng bá đạo." "Nhưng tôi thật sự không biết, huyết mạch còn có tác dụng diệt côn trùng, trị bệnh nữa!" Bàn Tử vẻ mặt chấn kinh nhìn Tiêu Long.

Hắn có cảm giác hận không thể lao lên cắn Tiêu Long hai miếng để hút máu.

Thiên Chân hít một hơi thật sâu.

Cuối cùng cậu ấy cũng biết.

Mấy năm nay mình sống uổng rồi.

Thực lực không tăng lên, huyết mạch không mạnh thêm, ngược lại còn mắc phải lời nguyền một cách khó hiểu.

Thật là quá khó khăn.

Nhưng nhìn Long ca mà xem.

Đơn giản là không thể so sánh được!

Đúng là người với người tức chết người mà.

Khoảng cách càng ngày càng lớn rồi sao?

Dù sao hai người cũng kích động, ít nhất sẽ không bị lũ côn trùng này quấy rầy nữa.

Đợi hơn nửa ngày, kết quả Tiểu Ca vẫn chưa đến.

Đến cả Tiêu Long cũng cạn lời.

Theo lý mà nói, thông báo trước thì cậu ấy nên đến rồi chứ.

Kết quả bây giờ vẫn không xuất hiện.

Bàn Tử và Thiên Chân cuối cùng không đợi được nữa.

Lại có Tiêu Long đại thần ở đây.

Ba người quyết định xuống trước xem tình hình.

Thế là, khi trời tối, ba người lặng lẽ mò đến.

Sau đó bắt đầu đào đạo động.

Đương nhiên căn bản không cần Tiêu Long ra tay.

Bàn Tử và Thiên Chân hai người sốt ruột hành động.

Mười mấy phút sau, một đạo động đã sẵn sàng.

Được hai người đào ra. "Mau nhìn, có đồ vật!

Ngã cam Long ca!" "Không lẽ thật sự bị trúng rồi, trong này thật sự có người coi đây là nhà sao!" Nhìn đạo động gọn gàng ngăn nắp, Bàn Tử, người có kiến thức chuyên môn vững chắc, chấn động nói.

Quả nhiên.

Đào sâu hơn một mét, đẩy đi mấy khối gạch, rồi mọi người nhìn thấy.

Một mái vòm nhỏ xuất hiện.

Vừa nhìn đã thấy một cái hang nhỏ có người ở lâu dài. "Trời đất ơi, thật sự là ở đây!" Thiên Chân có chút chấn động. "Ôi, Long ca, bản lĩnh của anh thật lợi hại!

Chỉ cần nghe nghe thôi là có thể tìm ra địa điểm rồi, thật bá đạo!" "Thính Lôi Định Huyệt của Long ca quả nhiên danh bất hư truyền." Hai người kích động nói.

Sau đó nhanh chóng mở ra một lối đi lớn.

Ba người đi xuống.

Dùng đèn pin có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Các loại đồ đạc, các loại trang bị đều rất đầy đủ.

Thậm chí có cả chỗ sinh hoạt nấu nướng.

Ngay cả loại máy phát điện chạy dầu diesel nhỏ cẩn thận cũng có.

Phía trên thậm chí còn có một số ổ cắm hiện đại, như thể có người đang sạc điện thoại ở đó.

Chỗ này không lớn.

Nhưng nhanh chóng mọi người phát hiện ra một số manh mối.

Những chỗ khác không có gì đặc biệt.

Nhưng trên một bức tường đối diện.

Có chút khác biệt rồi.

Phía dưới bày một cái bệ thờ.

Chương 494

Loại chỗ để bài vị tổ tiên.

Phía trên có mấy cái bài vị.

Một cái ghi "Từ phụ Dương Quý Long", một cái khác cũng ghi "Từ phụ Dương Đông Thăng".

Trên bức tường phía sau.

Là một bức tranh lớn.

Những bức tranh này nếu trước đây, Bàn Tử và Thiên Chân có lẽ sẽ không để ý.

Chỉ nghĩ là những bức bích họa quý giá được lấy từ nơi khác về.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Nhờ sự hướng dẫn trước đó của Tiêu Long, hai người rất rõ ràng.

Liên quan đến khung cảnh nghe sấm sét.

Phía trên ẩn chứa một số bí mật về việc nghe sấm sét.

Thế nên vừa nhìn thấy những bức bích họa này, ba người đã kích động.

Bàn Tử quan sát nửa ngày, không kìm được nói: "Nhìn chỗ này xây dựng thời gian không lâu, nhưng bích họa trên tường rõ ràng không phải đồ mới, hẳn là rất cổ xưa, không biết được đạo từ đâu về nhỉ!" "Để trang trí mặt tiền thôi sao?

Bên trong thật sự ẩn chứa bí mật gì?" Lúc này Tiêu Long nói: "Những thứ này chắc chắn có liên quan đến việc nghe sấm sét, tôi đoán Dương gia đã phát hiện ra một số thứ, ít nhất là trong một ngôi mộ cổ nào đó." "Họ đã phát hiện ra những bức bích họa này, vì vậy tôi

đoán, ngôi mộ mà họ đã đạo đó, hẳn là có liên quan đến việc nghe sấm sét!" "Nhìn kỹ những bức tranh này, trên đó có Lôi Công không?" "Rồi nhìn kỹ giữa những đình đài lầu các đó, những người tí hon quỷ dị kia, có giống Thính Lôi Giả không?" Hai người không tự chủ được mà trợn tròn mắt.

Đúng là trông giống vậy.

Vậy rốt cuộc là ở đâu?

Những bức bích họa này lại từ ngôi mộ nào ra?

Rồi có liên quan gì đến những nơi khác không? "Long ca, vậy ý anh là nếu chúng ta tìm được ngôi mộ đó, biết đâu có thể tìm được nhiều manh mối hơn?" Thiên Chân nghiêm túc hỏi.

Tiêu Long gật đầu, không biết có được không. "Vậy tôi phải đi đâu để tìm đây?

Chẳng có manh mối nào cả." Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt không cam lòng.

Dù sao ngôi mộ này quá nhỏ, bên trong không có đồ tốt nào cả.

Nhưng nếu thật sự tìm được ngôi đại mộ có những bức bích họa hùng vĩ như vậy, biết đâu có thể thu được nhiều bảo bối hơn.

Nhưng cũng chẳng có manh mối nào khác.

Hết cách rồi. "Chỗ này cũng quá nhỏ đi, có chỗ nào thần kỳ không?

Vì Dương gia nhân phi phải ở đây chứ?" Bàn Tử đưa ra nghi vấn của mình.

Tiêu Long lập tức cười.

Bàn Tử thật hiểu chuyện.

Thế là hắn cười nói: "Vậy chỉ có thể giải thích là, bên trong ẩn

chứa bí mật khác." "Ý Long ca là bên trong cũng có mật thất?" Mắt hai người Thiên Chân lập tức sáng lên.

Tiêu Long không kìm được liếc mắt nói: "Không có việc gì thì ở trong mộ làm gì?" Hai người vội vàng lắc đầu. "Vậy thì đúng rồi, hoặc là bên trong ẩn chứa một ngôi đại mộ khác, hoặc là ẩn chứa một bí mật khác." "Vậy tôi..." Bàn Tử kích động xoa xoa tay, bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm.

Lúc này, Thiên Chân một tay kéo hắn ra, có chút mất kiên nhẫn: "Để Long ca làm đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Tiêu Long mỉm cười, không nói gì, lập tức hành động.

Rất nhanh, hắn đã đẩy ra một cánh cửa bí mật phía sau bức bích họa.

Hai người trợn tròn mắt, vội vàng đi theo Tiêu Long vào trong.

Nhưng vừa mới bước vào, khung cảnh bên trong còn chưa nhìn rõ, Bàn Tử đã sợ hãi kêu loạn xạ: "Ngã cam!

Cái quái gì thế này?!" Sợ đến mức đá một cước vào.

Kết quả phát hiện ra chỉ là một cái xác khô.

Cũng may không phải là loại thi biến hay gì cả.

Chỉ là dọa mọi người một phen mà thôi.

Trong lòng hắn phiền muộn không thôi. "Trong này tối om, bật đèn lên đi." Bàn Tử nói với vẻ sợ hãi còn sót lại, vội vàng chạy đến một bên bật máy phát điện chạy dầu diesel.

Rất nhanh.

Bóng đèn bên trong được thắp sáng.

Không gian bên trong được nhìn rõ ràng.

Nhưng nhanh chóng mọi người phát hiện ra.

Bên trong căn bản không phải một ngôi mộ, mà là một nơi rất kỳ lạ. "Chậc chậc!

Dương gia cũng thú vị thật, xây từ đường nhà mình trong mộ, lại dùng cơ quan ẩn giấu, bên trong còn có mật thất, làm gì vậy chứ?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

Thiên Chân cũng vô cùng tò mò.

Bởi vì mấy người họ nhìn thấy.

Xung quanh mật thất.

Dựa vào một dãy quan tài.

Được đặt rất có nghiên cứu, có quy luật.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là, những xác khô trong các quan tài này đều đang đứng!

Vừa nãy Bàn Tử trong lúc cấp bách đá bay một cái, đó chỉ là một trong số đó.

Bên trong dày đặc những cái xác.

Cảm giác như tổ tiên của Dương gia.

Nhưng nhìn lại thì không giống.

Bởi vì số lượng người quá nhiều.

Quan trọng nhất là, những thi thể này.

Mỗi cái đều mọc ra bảy cái tai!

Đúng, không nhìn lầm.

Mỗi người đều mọc ra bảy cái tai.

Ngoài hai cái tai bình thường ra.

Những chỗ khác dựa vào gò má, rồi xuống tận cổ.

Lại có thêm năm cái tai nữa!

Nhưng đó không phải là tai thật sự.

Giống như mang cá vậy.

Cảm giác vô cùng quỷ dị, vô cùng nhẹ, vô cùng mỏng.

Hơi có chút động tĩnh, có chút gió, là chúng đã ào ào bắt đầu chuyển động.

Chương 495

Quan trọng nhất, ở trung tâm toàn bộ mật thất.

Có một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Nhưng điều quan trọng nhất, trên quan tài đá.

Một cái chuông đồng lớn được khóa bằng xích sắt!

Một cái chuông, úp ngược trên quan tài.

Trông vô cùng kỳ lạ.

Khi Tiêu Long nhìn thấy cái chuông lớn này, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Bởi vì thứ này, càng liên quan đến vật phẩm được nhắc nhở khi hệ thống phát nhiệm vụ trước đó.

Chuông đồng lớn.

Phàm là thứ gì liên quan đến đồng xanh, chắc chắn không có chuyện tốt. "Long ca, đây là cái gì vậy?

Cách bày trí này là sao?" "Đúng vậy, Long ca, đặt một cái chuông lớn trên mộ tổ tiên?

Dưỡng lão tống chung (chết già) hả?" Bàn Tử và Thiên Chân không kìm được trêu chọc.

Sắc mặt Tiêu Long cũng dần dần khôi phục.

Hắn nhìn cách bố trí bên trong, khẽ nheo mắt.

Rồi rất nghiêm túc nói: "Những thứ này hẳn là do một số người Dương gia không biết từ ngôi mộ cổ nào mà trộm ra, e rằng có liên quan đến ngôi mộ cổ thần bí mà chúng ta đã đoán trước đó!" "Chỉ là

không biết vì lý do gì mà lại di chuyển đến đây, nên Dương gia chắc chắn trăm phần trăm là đồng hành với chúng ta." Nghe Tiêu Long nói xong, hai người không tự chủ được mà tán đồng gật đầu.

Từ các chi tiết, từ các manh mối mà xem, Tiêu Long đích xác không sai.

Những thứ này quá cổ xưa.

Không hợp với một ngôi mộ mới như thế này.

Có cảm giác như dùng tài lớn vào việc nhỏ vậy.

Nhưng người nhà họ Dương lại đạo những thứ này về đặt ở đây, là vì điều gì?

Rồi lại quay về vấn đề trước đó.

Ba người chìm vào suy tư.

Lúc này, Tiêu Long trực tiếp mở quan tài đá.

Bàn Tử vốn khá kích động, vì hắn kỳ vọng bên trong quan tài đá sẽ có chút ít đồ tùy táng tốt.

Nếu không có đồ tùy táng tốt, ít nhất cũng phải có đồ tốt được mang từ nơi khác đến chứ.

Kết quả là không có gì cả.

Nhìn chiếc quan tài trống rỗng.

Nhìn cái xác khô bảy tai nằm bên trong.

Cả người Bàn Tử đều không ổn.

Thiên Chân cũng vô cùng thất vọng.

Bởi vì không có đồ tùy táng, không có manh mối, ngay cả mộ chí minh cũng không có.

Không thể tìm hiểu thân phận của mộ chủ.

Càng không cần nói đến manh mối của Tam thúc nữa.

Thế nên Thiên Chân vô cùng thất vọng.

Nhưng đúng lúc này.

Ngay khi ba người đang bận rộn.

Trong mật thất đột nhiên vang lên từng đợt âm thanh.

Vô cùng nhỏ bé.

Nhưng trong mật thất không lớn, trong tình huống yên tĩnh như vậy.

Cảm giác đó vô cùng kỳ lạ.

Như có người đang thì thầm.

Sắc mặt Thiên Chân và Bàn Tử không khỏi biến đổi.

Bởi vì họ phát hiện, âm thanh có chút quỷ dị.

Trực tiếp chui vào tai mọi người.

Điều đáng sợ nhất là, nó phát ra từ chiếc chuông đồng úp ngược.

Thoạt nghe thì không có gì.

Nhưng nghe kỹ, lại có tiếng gió sấm!

Nhưng nghe kỹ hơn nữa, lại như tiếng ác quỷ thì thầm. "Tiếng gì vậy?" Cả người Bàn Tử đều không ổn.

Lập tức cảnh giác.

Tưởng rằng quỷ quái sắp xuất hiện.

Thiên Chân cũng chẳng khá hơn là mấy.

Cẩn thận nhìn xung quanh.

Dù sao bây giờ lực lượng huyết mạch đã mất đi rồi.

Một chút bất cẩn là mất mạng đó!

Lúc này, Tiêu Long vẻ mặt nghiêm túc nhìn chuông đồng lớn, sau đó nói: "Tiếng sấm sét!

Bên ngoài chắc là đang mưa bão!" "Nhìn những trang trí quỷ dị này, thực chất là một bộ khuếch đại âm thanh, có thể khuếch đại âm thanh bên ngoài." "Cái gì?

Tiếng sấm sét?

Bên ngoài mưa lớn ư?

Trời đất ơi, sao tôi không cảm giác được chút nào!" Bàn Tử kinh ngạc cực độ.

Thiên Chân không kìm được liếc mắt, hận rèn sắt không thành thép nói: "Nếu hiệu quả cách âm ở đây không tốt, cậu nghĩ người nhà họ Dương có thể ẩn náu lâu như vậy mà không bị dân làng bên ngoài phát hiện sao?" Bàn Tử lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhưng lại không hề có vẻ gì là xấu hổ.

Thiên Chân nhìn Tiêu Long bất lực lắc đầu.

Tên ngốc này, cạn lời rồi.

Nhưng sau khi Tiêu Long nhắc nhở như vậy, hai người lập tức hiểu ra.

Nơi đây chính là một chỗ dùng để Thính Lôi mà.

Được xây dựng vô cùng hữu dụng, vô cùng bí mật.

Hắn cảm thấy cùng lúc có thể cách âm tiếng động bên ngoài, lại có thể nghe được tiếng động bên ngoài.

Đồng thời còn phân cấp và xử lý những tiếng sấm sét quan trọng nhất.

Còn về những âm thanh khác, thật sự không nghe được nhiều.

Người nhà họ Dương dùng chuông lớn và một số cách bố trí khác để thu thập tiếng sấm sét.

Đồng thời khuếch đại những tiếng sấm sét này, chắc chắn cũng giống như mọi người, muốn thu được một loại thông tin nào đó từ tiếng sấm sét.

Chương 496

Nhưng rốt cuộc họ đang nghe gì trong tiếng sấm sét đó?

Sau một loạt tiếng sấm ầm ầm, mật thất trở nên yên tĩnh.

Nhưng cùng lúc đó, mọi người đã nghĩ đến một khả năng khác.

Thứ ẩn giấu bên trong.

Không lẽ phải như cái xác khô kia, nằm trong quan tài mới có thể nghe rõ?

Lúc này, Tiêu Long nhìn thấy bên trong chuông đồng lớn khắc một hàng số: 044.

Sắc mặt Tiêu Long, lập tức biến đổi!

Rà lại, trên quan tài cũng khắc vài con số.

Tiêu Long cảm thấy chắc chắn ẩn giấu một bí ẩn khổng lồ.

Lúc đó, Thiên Chân và hai người kia cũng nhìn thấy. "Mấy con số trên đó, tôi từng thấy trong ví Dương Đại Quảng." Tiêu Long nói một cách nghiêm túc.

Hai người kia gật đầu. "Thế có nghĩa là gì?" "Đúng vậy, Long ca liệu có liên quan đến cái gọi là Thính Lôi Giả không?" Tiêu Long lắc đầu, không chắc chắn lắm. "Chắc là có liên quan, nhưng tôi thấy nó giống một công trình khổng lồ hơn, hoặc kiểu như một trạm khảo sát nhỏ vậy." "Tôi nghĩ thiết bị Thính Lôi kiểu này, có lẽ những nơi khác cũng có." "Nhà Dương Đại Quảng, chắc là một trong số đó, tạm gọi là trạm Thính Lôi số 044 đi." Nghe Tiêu Long nói xong, hai người kia không khỏi gật đầu. "Long ca nói đúng, Ngô Tam Gia và Trần Văn Cẩm, có lẽ cũng là thành viên của trạm Thính Lôi số 044 này, nên mới xuất hiện ở đây." Bàn Tử nói, Thiên Chân cũng suy tư gật đầu.

Tiêu Long tiếp tục phân tích. "Tôi nghĩ phỏng đoán của tôi đúng, chính vì sau khi công trình này được xây dựng ở đây." "Mới bắt đầu Thính Lôi liên tục, bất kể Ngô Tam Gia hay Trần Văn Cẩm, chỉ là những người gia nhập sau này, là một trong số đó thôi." Hai người gật đầu. "Vậy tôi phải điều tra kỹ, theo manh mối này, không chừng có thể tìm ra vài thứ." Thiên Chân nói nghiêm túc.

Chỉ cần liên quan đến Tam Thúc, anh ta đều rất nghiêm túc.Rầm rầm rầm!

Đúng lúc đó, bên ngoài lại có sấm chớp.

Từng tiếng sấm mạnh mẽ truyền qua chiếc chuông đồng treo ngược trước mặt, trực tiếp được truyền đi và khuếch đại.

Đặc biệt là chiếc quan tài bên dưới, hứng chịu toàn bộ lực tác động dữ dội.

Cùng lúc đó, bên trong chiếc quan tài đã được mọi người mở ra, đột nhiên thủng một lỗ lớn.

Hoặc là sụt xuống một cái hố lớn.

Ngay khoảnh khắc đó.

Cùng với tiếng sấm sét rót vào, nó đã tạo ra một tiếng vọng mạnh mẽ.

Lúc này, bên tai mọi người xuất hiện rất nhiều âm thanh.

Những âm thanh vô cùng quỷ dị và đáng sợ.

Dường như có người đang gọi. "Ngô Tà ~ Ngô Tà ~" Sắc mặt Thiên Chân và hai người kia lập tức thay đổi.

Đặc biệt là Bàn Tử, anh ta kinh ngạc trợn tròn mắt.

Cả hai đều nghe thấy.

Từ cái lỗ đó, từ cái giếng sâu dưới quan tài, truyền ra tiếng gọi Thiên Chân.

Hai người không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long.

Trong lòng Thiên Chân, giọng nói không tự chủ mà run rẩy. "Ai?

Ai đang gọi tôi?

Tam Thúc?" Nhưng hai người nhìn quanh, không hề có bóng dáng ai cả.

Rầm rầm rầm!

Lại một tiếng sấm kinh thiên động địa nữa vang lên.

Từ trong cái giếng sâu đó, lại một lần nữa truyền ra tiếng Ngô Tà!

Sắc mặt hai người lập tức biến đổi.

Dường như có người đang gọi Thiên Chân từ trong cái giếng sâu! "Ngã cam!

Tà môn thật nha!

Không phải Ngô Tam Gia thật sự ở trong đó chứ?" Bàn Tử giật mình nhảy dựng lên.

Hai người không tự chủ được mà nhìn về phía Tiêu Long, mặt đầy nghi vấn.

Chuyện này đã vượt quá sự hiểu biết của họ.

Thật sự quá quỷ dị.

Họ chỉ hy vọng Tiêu Long có thể biết nguyên nhân.Tiêu Long ban đầu cũng biến sắc mặt, tưởng rằng có chuyện bất ngờ xảy ra.

Nhưng sau khi tập trung lắng nghe kỹ, anh không khỏi nở một nụ cười bất lực.

Cái Tiểu Ca này, đùa giỡn gì không đúng lúc vậy chứ!

Cứ tưởng thật sự có chuyện rồi.

Thấy Tiêu Long cười, hai người kia biết chắc không có vấn đề gì lớn.

Nhưng đối với tiếng gọi quỷ dị đó, họ vẫn có một cảm giác không lành.

Luôn cảm thấy có thứ gì đó đang rình rập mọi người.

Lúc này, Tiêu Long lại lên tiếng. "Thôi rồi!" "Hả?

Ý gì vậy?!" Hai người vừa mới thở phào một hơi, nghe Tiêu Long nói xong, sắc mặt lập tức thay đổi. "Cẩn thận một chút, có thứ gì đó tìm thấy tôi rồi!" Tiêu Long giả vờ nghiêm trọng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Hai người kia không tự chủ mà giật mình, giọng nói đều có chút run rẩy.

Đặc biệt là Bàn Tử, trong lòng như làm chuyện mờ ám vậy, lấm la lấm lét nhìn xung quanh. "Ngã cam, Long ca không phải thật sự gặp chuyện gì chứ?" "Long ca, đừng dọa tôi nha!" "Ngô Tà ~" Nhưng Tiêu Long chưa kịp nói hết, bên tai ba người lại truyền đến âm thanh quỷ dị đó.

Lần này không phải từ trong giếng sâu nữa.

Cũng không phải do tiếng sấm truyền đến.

Mà xuất hiện ngay sau lưng ba người.

Hai người lập tức quay người lại, nhìn về phía lối vào vừa nãy.

Sau đó sắc mặt không tự chủ mà thay đổi, sợ hãi lùi liên tiếp hai bước.

Bởi vì ở lối vào, mượn ánh đèn lờ mờ, có một bóng người.

Xuất hiện ở đó.

Lặng lẽ không tiếng động.

Dường như đang nhìn chằm chằm vào ba người.

Chương 497

"Ngã cam!

Ông già Dương thật sự lừa xác à?!" Bàn Tử sợ hãi nhảy dựng lên.

Trong lòng Thiên Chân cũng đại biến sắc.

Nhưng nhìn bóng người đó, lờ mờ có một cảm giác quen thuộc.

Khiến sắc mặt anh ta trở nên cực kỳ khó coi. "Long ca, cái gì vậy?

Tôi..." Tiêu Long nhìn bóng người đó, khóe miệng không tự chủ được mà nở một nụ cười.

Nhưng vẫn giả vờ nghiêm trọng nói. "Không xong rồi!

Vạn năm Tống Tử Vương, quái vật Hoàng Cấp, chết chắc rồi!" Một câu của Tiêu Long suýt nữa dọa hai người kia khóc. "Ngã cam!

Không phải chứ Long ca?!

Quái vật Hoàng Cấp chắn cửa rồi sao?

Mẹ ơi!

Hỏng bét rồi!

Tôi không nên, nghe cái thể chất rách nát này, tôi chịu!" "Trách tôi, ai bảo đi theo?

Không phải là mộ nhỏ sao?

Thế bây giờ sợ cái gì chứ?" "..."Hai người sợ đến mức nháo nhác.

Mặt mày tuyệt vọng nhìn về phía Tiêu Long. "Làm sao bây giờ, Long ca?!" "Bó tay!" Tiêu Long nói một câu, sắc mặt hai người càng khó coi hơn.

Đúng lúc đó, chuyện khiến họ tuyệt vọng hơn lại xảy ra.

Bóng dáng con quái vật Hoàng Cấp đó đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, âm thanh đáng sợ lại truyền đến. "Ta muốn chết ~~~" Ngay sau đó, bóng người xuất hiện trước mặt họ, tóm lấy cổ hai người. "A!" Hai người sợ đến mức thét thảm thiết, sợ hãi nhắm mắt chờ chết.

Tiêu Long đứng một bên, suýt chút nữa không nhịn được bật cười.

Nhưng tên đó vẫn tiếp tục trò đùa, ra hiệu cho Tiêu Long đừng nói gì.

Sau đó, âm thanh lạnh lẽo run rẩy, khiến linh hồn người ta run rẩy, lại vang lên.

Ngay bên tai Bàn Tử và Thiên Chân.

Sát vào tai họ, lạnh lùng nói: "Lấy ~ mạng ~" "A!!!" Bàn Tử kêu thảm. "Mẹ ơi!

Đừng ăn tôi đừng ăn tôi!

Tôi béo lắm, toàn mỡ thôi!

Cứ ăn hai đứa bên cạnh đi!" "..." Thiên Chân cũng chẳng khá hơn là bao.

Nhưng anh ta còn chút cốt khí, nghiến răng nghiến lợi hét về phía Tiêu Long: "Long ca, mau ra tay, giết ba đứa tôi luôn đi!

Đừng để con quái vật này chạy thoát, hãy báo thù cho tôi nha!" "Tôi..." Hai người bị bóp cổ, không thể phát ra tiếng nữa, lập tức tuyệt vọng.

Thấy hai người sợ đến tái xanh mặt, ngay cả phản kháng cũng không có.

Tiêu Long thật sự không chịu nổi nữa, đành lên tiếng. "Thôi được rồi, đừng đùa nữa, hai tên ngốc này chẳng có tí thú vị nào cả." Nghe

Tiêu Long nói, Thiên Chân và Bàn Tử lập tức sững sờ.

Sau đó cảm thấy bàn tay đang bóp cổ họ nới lỏng ra.

Rồi một giọng nói quen thuộc.

Xuất hiện bên tai hai người. "Ai!

Long ca, nếu không có hai bọn tôi, anh sẽ không thật sự biến chất chứ?" Khoảnh khắc đó.

Thiên Chân và hai người kia đột nhiên mở bừng mắt.

Mặt đầy vẻ khó tin nhìn người trước mặt.

Với vẻ giận dữ bừng bừng.

Lại có vẻ khó tin.

Càng có vẻ tức không chỗ trút.

Thấy Tiêu Long và hai người kia chỉ cười. "Ngã cam!

Nha!

Tiểu Ca!

Long ca!

Hai người cấu kết lừa tôi!" "Mẹ kiếp!

Dọa chết tôi rồi, cứ tưởng là quái vật thật chứ!

Vô vị quá vậy?!" "Tiểu Ca, từ bao giờ anh lại học thói xấu như Long ca vậy?

Không giống anh chút nào cả." "..."Bàn Tử là cái tên vô tâm vô phế.

Vừa nhìn thấy Tiểu Ca, mọi chuyện trước đó đều không còn quan trọng nữa.

Sợ hãi hay không đều đã tan biến.

Nhưng Thiên Chân thì khác.

Ngoài sự kinh ngạc và khó tin ban đầu, ngay sau đó biến thành sự tủi thân vô tận.

Anh ta nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tiểu Ca, vành mắt lập tức đỏ hoe. "...Đồ xấu xa!

Làm cái gì vậy, sao lại dọa tôi chứ?" Với dáng vẻ của một cô gái nhỏ.

Tiêu Long rùng mình một cái.

Bất lực nhún vai.

Phớt lờ ánh mắt cầu cứu của Tiểu Ca.

Rồi đứng một bên xem kịch.

Nhìn Thiên Chân lao vào, đánh túi bụi lên người Tiểu Ca. "..." Sau một hồi đùa giỡn, Thiên Chân và Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Tiêu Long cũng cuối cùng biết được vì sao Tiểu Ca lại đến muộn!

Chương 498

Bởi vì hai ngày nay, không chỉ riêng nơi này mưa.

Suốt chặng đường của Tiểu Ca, đều có những trận bão kinh hoàng.

Trên đường đi bị trì hoãn trực tiếp.

Không kịp thời lắm.

Tương tự, Thiên Chân cũng đã kể lại toàn bộ thông tin về những suy đoán của ba người cho Tiểu Ca nghe một lượt.

Sau khi hiểu rõ tình hình, bốn người nhìn về phía quan tài.

Hoặc là nhìn vào cái giếng sâu trong quan tài.

Vấn đề nằm ở đó.

Đặc biệt là Tiểu Ca đã đặt ra một câu hỏi.

Trong cái giếng sâu đó, chắc chắn có thứ gì đó quỷ dị.

Muốn tìm hiểu thân phận của chủ mộ.

Thực tế, bên trong quan tài.

Trong một chiếc quan tài quy mô như vậy chắc chắn sẽ có khế đất.

Chỉ là cái lỗ quá nhỏ.

Một người không thể lọt xuống được.

Vì vậy trước đó ba người Tiêu Long chưa từng xuống xem.

Nhưng Tiểu Ca đã nói, và đặt ra một nghi vấn.

Vì vậy, mọi người chuẩn bị xuống xem.Lúc này, mọi người lại

rơi vào một nghi vấn.

Nên xuống bằng cách nào đây? "Tổng không thể phá hỏng cái này chứ?

Lỡ làm hỏng cái thiết bị này thì chúng ta không nghe được bí mật bên trong Thính Lôi nữa sao?" Bàn Tử cuối cùng cũng thông minh được một lần. "Hay là tôi làm một con robot, dùng camera để xem?" Thiên Chân cũng đưa ra một ý kiến.

Nhưng Tiêu Long lắc đầu, cười hì hì nhìn về phía Tiểu Ca, nói. "Phiền cậu xuống đó một chuyến!" "Hả???" Ba người không tự chủ được mà sững sờ.

Trong lòng có chút chấn động.

Nhưng mỗi người lại khác nhau.

Đối với Thiên Chân và hai người kia, họ không hiểu ý của Tiêu Long.

Nhưng đối với Tiểu Ca, trong lòng anh ta có chút kinh ngạc.

Bởi vì anh ta vừa mới dùng Súc Cốt Công, định thử chui vào xem sao.

Nhưng lại bị Tiêu Long nhìn thấu. "Phát hiện ra?" Tiểu Ca hỏi. "???" Thiên Chân và hai người kia càng thêm ngơ ngác. "Nói cái gì vậy?" Tiêu Long không thèm để ý đến hai người kia, chỉ khẽ cười nói. "Tối cường nhất mạch, lợi hại nhất không phải là Kỳ Lân Huyết Mạch, mà là Súc Cốt Công, đó là lý do mỗi lần cậu có thể xuất hiện với thân phận khác nhau." Nghe Tiêu Long nói xong, Tiểu Ca bỗng nhiên hiểu ra.

Thiên Chân và hai người kia.

Thì lại ngơ mặt ra! "Ngã cam?!

Ý gì?

Súc Cốt Công?

Không phải chứ!"Hai người không chỉ kinh ngạc vì Tiểu Ca biết cái này.

Mà còn kinh ngạc vì Tiêu Long.

Bởi vì rõ ràng có thể thấy.

Ngay cả Tiểu Ca cũng không biết, Tiêu Long lại biết anh ta biết loại Súc Cốt Công này!

Xem ra trước đây chưa từng lộ ra.

Nhưng kiểu gì cũng bị biết. "Long ca thật sự quá lợi hại rồi nha!

Quan sát tỉ mỉ.

Tinh tế như vậy.

Đều có thể phát hiện.

Thật không thể tin nổi.

Với hai người bọn họ.

Sống cạnh Tiểu Ca lâu như vậy.

Cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

Thật sự quá đáng sợ rồi.

Cảm giác như mỗi người.

Trong mắt Long ca, không hề có bí mật nào.

Đôi mắt Long ca đó!

Đơn giản là kính chiếu yêu.

Không ai thoát khỏi tầm mắt của anh ấy." Sau khi kinh ngạc, họ phải tiếp tục hành động.

Sau đó hai người ngạc nhiên nhìn.

Trong cơ thể Tiểu Ca vang lên tiếng "lách tách lách tách".

Sau đó xương cốt trên người nhanh chóng co rút.

Cả người nhanh chóng thu nhỏ lại.

Vốn dĩ là một người cao mét bảy.

Lập tức biến thành một mét ba.

Giống hệt một đứa trẻ.

Quần áo trên người.

Trực tiếp tuột ra.

Lúc này, Tiểu Ca nhìn ba người một cái.

Rồi trực tiếp chui vào cái lỗ không lớn đó.

Và báo cáo tình hình bên trong cho ba người.Bên dưới là một cái giếng rỗng.

Đúng là một cái giếng.

Chương 499

Nhưng trên tường xung quanh, lại trải đầy từng tấm đồng thanh.

Cùng với mỗi trận sấm sét, chúng đều không ngừng rung động.

Sau đó, những tiếng sấm sét đó được tập hợp lại một chỗ.

Phân giải, khuếch đại, loại bỏ tạp âm.

Hoàn toàn giống như một bộ lọc tiếng ồn.

Nhìn vào chút nước trong giếng.

Cảm giác có thứ gì đó ở trong đó.

Sau đó hấp thụ tiếng sấm sét đi.

Không phải vì niên đại đã lâu sao.

Những tấm đồng thanh đều có lớp đồng rỉ màu xanh lục.

Nhưng cho dù như vậy.

Toàn bộ cơ quan vẫn hoạt động rất hoàn chỉnh.

Lúc này, anh ta nhìn thấy tấm khế đất được khắc trên đó.

Cái gọi là khế đất.

Bằng chứng mua đất.

Trên đó có vị trí mộ, thông tin chủ mộ.

Vì vậy khi Tiểu Ca đọc thông tin trên khế đất xong, mấy người đều kinh ngạc.

Quả nhiên gần giống với dự đoán của mọi người.

Là tổ tiên nhà họ Dương.

Đã có từ mấy trăm năm rồi.

Lý do xây dựng nơi này.

Là để Thính Lôi!

Số 044!

Quả nhiên là một trong những điểm Thính Lôi.

Trên khắp thế giới.

Có rất nhiều thứ tương tự như vậy.

Mục đích là để thu thập tiếng sấm.

Còn về lý do thu thập tiếng sấm.

Trên đó không đề cập đến.

Khi mọi người chưa đọc xong thông tin trên khế đất.

Sắc mặt Tiêu Long đột nhiên thay đổi.

Lập tức nhắc nhở Tiểu Ca. "Cẩn thận một chút, dưới nước có thứ gì đó!" Một câu nhắc nhở lập tức khiến ba người giật mình.

Mọi người không kịp suy nghĩ nhiều.

Lúc này, mọi người mơ hồ nghe thấy.

Trong giếng sâu.

Có âm thanh xuất hiện.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca nhìn.

Mờ mờ.

Nước giếng tĩnh lặng không gợn sóng.

Lập tức gợn lên một chút.

Ngay sau đó, truyền đến một tiếng gầm rít khổng lồ.

Sau đó một con quái vật đáng sợ.

Trực tiếp từ dưới nước nhảy vọt ra.

Há to miệng.

Miệng đầy những chiếc răng già.

Ngoạm mạnh về phía Tiểu Ca.Nhưng nhờ Tiêu Long nhắc nhở, sự xuất hiện của nó không hề lặng lẽ.

Dấu vết đã sớm bị Tiểu Ca phát hiện.

Vì vậy, cùng lúc đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh ta xuất hiện.

Vung mạnh xuống.

Rầm!

Một tiếng động lớn.

Hai bóng người lập tức bay ngược ra cùng lúc.

Có cảm giác ngang tài ngang sức.

Nhưng Tiêu Long lập tức thở phào một hơi.

Bởi vì con quái vật này, thực lực không mạnh.

Chỉ là đỉnh phong Vương Cấp mà thôi.

Tiểu Ca vì bị giới hạn bởi cơ thể.

Tuy có chút khó khăn.

Nhưng đối phó với thứ này thì vô cùng đơn giản.

Huống chi, còn có tôi giúp nữa.

Ngay sau đó.

Hai bóng người lại va chạm vào nhau.

Cuộc chiến lại bùng nổ.

Nhưng con quái vật này có hình thể quá khổng lồ.

Trong giếng sâu không thể phát huy hết sức mạnh.

Ngược lại, Tiểu Ca nhỏ bé linh hoạt.

Trận chiến dần trở nên dễ dàng hơn.

Đối phó với quái vật cũng ngày càng đơn giản.

Nhưng phòng ngự của tên này thật sự rất đáng sợ.

Toàn thân mọc đầy vảy.

Vô cùng cứng cáp và trơn trượt.

Chương 500

Ngay cả Hắc Kim Cổ Đao chém vào người nó.

Sát thương cũng không rõ ràng.

Đáng sợ nhất là, thực lực đỉnh phong Vương Cấp.

Lại có lực phòng ngự của Hoàng Cấp!

Vì vậy, nhất thời, Tiểu Ca không thể hạ gục được.

Thứ này nhìn rất quái dị.

Vừa giống rùa biển, lại vừa giống rắn biển.

Vô cùng quỷ dị.

Lực tấn công mạnh, lực phòng ngự càng mạnh.

Thấy hai người rơi vào bế tắc.

Không thể nhanh chóng phân thắng bại.

Tiêu Long cảm thấy.

Cần phải kết thúc sớm một chút.

Vậy là anh ra tay.

Há miệng rộng.

Trực tiếp nói với Tiểu Ca. "Tôi giúp cậu cố định nó, chuẩn bị tuyệt sát!" "Được!" Nghe giọng Tiêu Long.

Tiểu Ca không chút do dự.

Cũng không hề nghi ngờ.

Vô cùng tin tưởng vào quyết định của Tiêu Long.

Ngay sau đó.

Sức mạnh Kỳ Lân Huyết Mạch Thần Cấp bùng nổ.

Toàn bộ hội tụ trên Hắc Kim Cổ Đao.

Ngay sau đó.

Con quái vật này dường như cảm thấy nguy hiểm.

Chuẩn bị quay người bỏ chạy.

Ít nhất cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, trong đôi mắt quỷ dị đó.

Lộ ra sự kinh hoàng vô hạn.

Bởi vì nó kinh hãi phát hiện ra, cơ thể không thể động đậy được nữa.

Ngay khoảnh khắc đó.

Nó đã bị cố định lại trực tiếp.

Ngay sau đó, bên tai vang lên một âm thanh lạnh lẽo.

Một âm thanh lạnh lẽo khiến nó cảm thấy tuyệt vọng. "Linh Hồn Cấm Cố!" Phụt!

Cùng lúc đó.

Hắc Kim Cổ Đao.

Xuyên thủng tim nó!Chém giết nhẹ nhàng thoải mái.

Không tốn chút sức lực nào.

Không cảm thấy bất kỳ sự phản kháng nào.

Đơn giản là sảng khoái hơn đánh mấy con quái vật nhỏ.

Cảm giác này.

Đơn giản là không thể tuyệt vời hơn!

Bên phía Tiểu Ca cũng rất rõ ràng.

Chính vì Tiêu Long giúp đỡ.

Một câu nói.

Cố định con quái vật.

Khiến anh ta có thể phát huy rất dễ dàng. "Huynh đệ Tiêu Long.

Long ca thật sự quá lợi hại rồi.

Mười năm không gặp.

Càng ngày càng mạnh.

Ban đầu cứ tưởng mình đã thăng cấp rồi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thì còn kém xa lắm." Cùng lúc đó, Tiêu Long cũng thu hoạch được thứ gì đó.

Bởi vì Tiêu Long vốn dĩ không làm gì mà không có lợi.

Mặc dù không thể tự mình ra tay.

Nhưng để Tiểu Ca làm công.

Thu hoạch ở hậu trường.

Mới là điều tuyệt vời nhất.

Vì vậy, khi Tiểu Ca giết chết con quái vật.

Tiêu Long bắt đầu thu lấy Linh Hồn Chi Lực.

Tiêu Long kinh ngạc phát hiện, trong Linh Hồn Chi Lực của quái vật.

Lẫn lộn sức mạnh của lôi điện.

Mặc dù không hình thành Hồn Mạch mới.

Nhưng con quái vật này, đã khiến Hồn Mạch của Tiêu Long tăng lên một cấp nhỏ. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nuốt chửng Linh Hồn Chi Lực của Lôi Ngư Thiên Niên, Phệ Hồn Hồn Mạch thăng cấp Thiên Giai Hậu Kỳ, độ dung hợp đạt 90%!" Thấy Linh Hồn Chi Lực tiến bộ.

Tiêu Long cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Thăng cấp cái thứ này, khó hơn sức mạnh huyết nhục quá nhiều.

Trải qua bao lâu.

Cũng chỉ mới nâng ba cái Hồn Mạch lên Thiên Giai mà thôi.

Nhưng nếu là sức mạnh huyết nhục.

Chương 501

Đã sớm thăng cấp rồi.

E rằng đã đạt đến Thần Cấp rồi.

Chỉ là bây giờ Tiêu Long cơ bản không dùng đến nữa.

Mấy cái huyết mạch của Thập Đại Thần Thú kia.

Thăng cấp quá chậm.

Ngay cả mỗi lần đều có một chút thăng cấp.

Nhưng trong cái thế giới Thính Lôi Đạo Mộ cực hải lấy Linh Hồn Chi Lực làm chủ này, cộng thêm thăng cấp sức mạnh huyết nhục, quá khó.

Tiêu Long cũng phát hiện ra.

Thực lực thăng cấp thật sự không dễ dàng.

Đều chậm như vậy.

Chẳng trách Tiểu Ca thăng cấp chậm như thế.Hiểu rõ một số chuyện sau, Tiêu Long thở phào một hơi.

Lúc này, Tiểu Ca cũng bò ra từ bên trong.

Cùng lúc đó, ở cửa sau lưng mọi người.

Lại truyền đến âm thanh.

Tiếng bước chân của ai đó.

Sắc mặt bốn người không khỏi biến đổi.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca đã chuẩn bị ra tay!

Ngay cả Bàn Tử cũng chuẩn bị động thủ.

Nhưng bị Tiêu Long ngăn lại.

Bởi vì nghe giọng, là người quen.

Khi Tiêu Long ngăn cản mọi người, âm thanh quen thuộc đó xuất hiện.

Nhìn thấy gã đội mưa.

Tâm trạng căng thẳng của ba người thả lỏng. "Ngã đi!

Hóa ra là tên này à!

Ông chủ Kim, tới rồi sao?" Bàn Tử hỏi với vẻ khó chịu. "Ôi chao!

Long gia, Tiểu Tam Gia, Bàn Gia, hóa ra mọi người đều ở đây ạ!" "Ơ?

Tiểu Ca sao?

Hóa ra anh cũng tới rồi!" Gã ta kinh ngạc kêu lên.

Cả người kích động không thôi.

Không ai khác.

Chính là Kim Vạn Đường!

Tên này.

Không phải là không tốt.

Lúc trước Tiêu Long đã sắp xếp đồ đạc, để tên này giúp đỡ.

Là một "công cụ nhân" không tệ.

Toàn bộ trang bị phía sau đều để gã mang theo.

Dù sao cũng là trang bị chuyên nghiệp.

Ba người Tiêu Long thật sự lười cầm.

Quá mệt rồi.

Có một tên tiểu tùy tùng như vậy.

Có một "công cụ nhân" như vậy giúp đỡ.

Thì đương nhiên vui vẻ nhàn nhã.

Chỉ là không ngờ gã lại nhanh như vậy.

Quan trọng nhất, đội mưa đến.

Có thể thấy gã đặt lời nói tùy tiện của Tiêu Long vào lòng đến mức nào.

Hoàn toàn coi đó là mệnh lệnh để làm.

Một "công cụ nhân" như vậy.

Rất hài lòng. "Đồ đạc mang đến chưa?" "Mang rồi, mang rồi, Long gia yên tâm, những thứ ngài dặn dò tôi tuyệt đối đảm bảo." "Có cho người khác mang không?" "Một mình tôi thôi, chuyện này tuyệt đối không để người ngoài biết!

Long gia yên tâm đi ạ." Kim Vạn Đường gật đầu khúm núm nói.

Sắc mặt Bàn Tử và mấy người kia mới khá hơn một chút.

Dù sao cũng là chuyện đào mộ tổ tiên người ta.

Càng ít người biết càng tốt.

Mặc dù mọi người vì mục đích khác.Nhanh chóng.

Mọi người mang trang bị vào.

Một số thiết bị ghi âm, một số thiết bị phân tích âm thanh.

Nhanh chóng phát hiện ra vài điều.

Tiếng sấm bên ngoài.

Giống hệt những gì Dương Đại Quảng đã ghi trong băng từ mấy chục năm trước!

Vì vậy, mấy người không nhịn được mà thảo luận.

Nhanh chóng, khi mọi người đang xem thông tin trên tấm khế đất vừa nãy.

Kim Vạn Đường thật sự không nhịn được, cuối cùng lấy hết dũng khí mở miệng. "Long gia, Tiểu Tam Gia, tôi có lẽ biết một số chuyện." "Hả?

Biết sao?

Mày mà biết được cái gì chứ!" Bàn Tử rõ ràng không tin chút nào.

Tiêu Long ngắt lời, cười nói: "Cứ nói đi." Được sự khẳng định và cho phép của Tiêu Long.

Kim lão bản bỗng trở nên mạnh dạn hơn.

Biết đây là cơ hội để thể hiện.

Liệu có thể nắm bắt cơ hội này để đi theo những người này, trở thành một tiểu tùy tùng được mọi người ngưỡng mộ hay không.

Phải xem biểu hiện lần này.

Chương 502

Thế là gã dốc sức kể ra những gì mình biết. "Long gia, tình hình là như thế này, vừa nãy tôi cũng xem bức bích họa bên ngoài rồi, lại liên hệ với những thứ ở đây, tôi có biết một vài truyền thuyết, nên tôi nghĩ..." "Trong một cuốn cổ thư từng ghi chép, có một truyền thuyết về một phương sĩ Quan Vũ." "Theo suy luận, tôi nghĩ vị phương sĩ trong truyền thuyết đó, hẳn là Thính Lôi Giả!" Một câu nói.

Lập tức thu hút ánh mắt của ba người.

Tiêu Long gật đầu.

Mỉm cười nói: "Tiếp tục." Sau một hồi giải thích của Kim lão bản.

Mọi người biết được thông tin về câu chuyện truyền thuyết Quan Vũ đó.

Kim lão bản thao thao bất tuyệt, thật sự dốc hết tâm tư kể ra tất cả những thông tin mình biết.

Mục đích là để Tiêu Long và ba người kia tin tưởng.

Sau đó để gã có thể ở lại bên cạnh Tiêu Long và mấy người kia.

Đặc biệt là có thể làm một tiểu tùy tùng bên cạnh Tiêu Long thì tốt rồi.

Đây là một câu chuyện.

Thực sự rất đặc biệt.

Có liên quan đến một câu chuyện truyền thuyết.

Và câu chuyện truyền thuyết này có liên quan đến một vị vương giả thời cổ đại.

Điều quan trọng nhất là, vị vương giả cổ đại này rất đặc biệt.

Bởi vì hoàn toàn là một nhân vật được hư cấu ra.

Trong cuốn "Hải Tây Chú Phương Sĩ Truyện", có những ghi chép lẻ tẻ.

Kể rằng năm xưa vào thời Đông Kinh.

Có mấy vị phương sĩ ngắm biển mà ngồi.

Không phải ngồi thiền mà là quan sát hiện tượng hải thị thận lâu xuất hiện ở bờ biển.

Mặc dù cái này thật sự rất mơ hồ.

Mọi người đều không nhìn rõ.

Cũng không biết bên trên có những gì.

Nhưng mấy người biết.

Đã nhìn thấy.

Trên biển xuất hiện một số thứ lợi hại.

Đặc biệt là một vị phương sĩ trong số đó, đã nhìn thấy những lâu đài dưới đáy biển.

Một nền văn minh cổ xưa.

Một nền văn minh cổ xưa bị nước biển nhấn chìm.

Thậm chí nền văn minh này còn thích nghi với cuộc sống dưới biển.

Vì vậy, hải thị thận lâu chính là hình chiếu của nền văn minh dưới đáy biển.

Có phương sĩ lại nhìn thấy.

Một hạm đội khổng lồ trên biển.

Giống như một quốc gia thần kỳ từ nước ngoài.

Trên đó mang theo đủ mọi loại bảo vật.

Ai có thể lên được con thuyền đó, người đó sẽ vinh hoa phú quý hưởng thụ không dứt.

Có phương sĩ khác lại nói không đúng.

Hẳn là một con hải thú với cái mai to lớn.

Ở dưới nước đủ lâu, liền chạy lên mặt biển tắm nắng làm ấm người.

Vì vậy, đủ mọi lời nói.

Mọi người đều không cách nào tin được.

Nhưng cũng có một số người chọn tin tưởng.

Nhưng trong số đó có một vị phương sĩ tên là Thiên Mỗ, lại đưa ra kết quả khác với những người còn lại.

Đó là quốc độ thần tiên.

Vào được trong đó có thể thành tiên vấn đạo.

Vì vậy không nói hai lời, trực tiếp quay về thu dọn hành lý.

Người khác hỏi làm gì, bỏ ruộng đất tốt không muốn lại muốn đi lung tung?

Sau đó chỉ vào những đám mây xa xăm kia, và những ảo ảnh.

Cái ảo ảnh ở trong những đám mây đó.

Chỉ cần đi theo những đám mây này.

Sau đó đợi khi những đám mây rơi xuống đất liền.

Lại một lần nữa xuất hiện hải thị thận lâu.

Thì có thể tìm thấy lối vào tiên quốc.

Sau đó tiến vào tiên quốc.

Và làm một số chuyện vui vẻ hạnh phúc cùng tiên nhân.

Mọi người đều cười nhạo.

Si tâm vọng tưởng.

Cũng có người cho là điên rồi.

Nhưng tên này không thèm để ý chút nào.

Vác hành lý lên đường.

Sau đó liên tục đuổi theo đám mây mà đi.

Nghe đến đây.

Bàn Tử và ba người không khỏi nhìn nhau một cái.

Nhìn về phía Tiêu Long.

Không phải rất giống với Thính Lôi Giả mà Tiêu Long đã phỏng đoán sao? "Người đuổi mây" trong câu chuyện này, đuổi theo đám mây đó.

E rằng chính là "mây mưa" mà người hiện đại thường nói!

Câu chuyện tiếp tục.

Điều khiến mọi người không ngờ.

Vị phương sĩ tên Vân Mỗ đó, một đường đi theo mây.

Một đường tiến về phía trước.

Sau đó đến thế giới phương Đông!

Chương 503

Đến trước một cái hồ lớn.

Cái hồ đó là Tây Hải.

Sau đó lại một lần nữa nhìn thấy hải thị thận lâu.

Đúng lúc đó, ông ta gặp một ngư dân.

Sau đó nhờ ngư dân đó chèo thuyền đưa mình đi.

Kết quả thật sự tiến vào trong thận lâu.

Sau đó trong cái hải thị thận lâu đó.

Ông ta đã thấy một quốc gia.

Quốc gia này đời sau gọi là Tây Hải Lạc Vân Quốc.

Theo truyền thuyết này, quốc độ thần bí này được mọi người gọi là Tây Hải Lạc Vân Quốc.

Bởi vì ở Tây Hải.

Vị phương sĩ này đi theo nơi đám mây hạ xuống.

Đã tìm thấy quốc gia!

Quan trọng nhất, quốc gia này có một vị quân vương.

Mọi người đều gọi là Tử Linh Quân Chủ Tần Hoang Vương!

Theo ghi chép, cái gọi là Tần Hoang Vương này.

Hẳn là một vị vương tử.

Kết quả sau khi chết được phong thành Tây Hải Tiên Vương.

Trở thành người bảo hộ Tây Hải.

Đã xây dựng một quốc gia ở đó.

Nhưng dù sao cũng là vương linh, người bình thường căn bản không thể thấy được.

Chứ đừng nói là cả vương quốc.

Không phải người bình thường có thể thấy, cũng không phải người bình thường có thể vào được.

Lúc này.

Kim Vạn Đường thần bí hề hề hạ giọng nói. "Long gia, nhìn xem!

Câu chuyện truyền thuyết này, không phải gần giống với bức bích họa trên cổ mộ sao?" Bàn Tử và Thiên Chân không tự chủ được mà gật đầu. "Hơn nữa, cái Tây Hải Lạc Vân Quốc đó, không phải cũng có liên quan đến một truyền thuyết Tây Vực từng nghe sao?" Mắt Thiên Chân sáng lên, không nhịn được nói. "Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc?

Nhưng không đúng nha!

Tây Hải Lạc Vân Quốc và Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc rốt cuộc có liên quan gì?

Thật sự là hai cách gọi khác nhau sao?" Kim Vạn Đường lắc đầu.

Bởi vì gã cũng không rõ.

Giống như những người khác.

Bởi vì mọi người đều biết.

Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc và những ghi chép thực tế ở phía tây biên giới Côn Luân Sơn.

Đều thuộc về thần thoại truyền thuyết.

Đó là câu chuyện của thời Tây Kinh.

Với thời Đại Việt, khoảng cách quá lớn.Nhưng chỉ có Tiêu Long biết.

Điều này không khó để lý giải.

Ngay cả khi hai quốc gia không thuộc cùng một thời đại.

Thì chắc chắn cũng có liên quan.

Bởi vì đây là một thế giới đạo mộ.

Một thế giới đạo mộ không ngừng hợp nhất.

Hiện tại, thế giới đạo mộ này không ngừng dung hợp vì sự xuất hiện của Tiêu Long.

Vậy thì năm đó, lẽ nào không thể dung hợp vì Thiết Diện Sinh sao?

Nếu không, Thiết Diện Sinh của mấy nghìn năm trước.

Vì sao lại có thể xuyên suốt toàn bộ thời đại?

Lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Trở thành tồn tại Thánh Cấp!

Vương Tàng Hải của mấy trăm năm trước, lẽ nào không đi con đường đó sao?

Dung hợp mỗi một thế giới đạo mộ.

Từ Lỗ Vương Cung, Tây Sa Hải Đáy, từ Tần Lĩnh Côn Luân Sơn.

Thực tế, từng thế giới đạo mộ, đang không ngừng dung hợp.

Chỉ vì dường như đã thất bại.

Rơi vào cảnh khốn cùng.Vì vậy Tiêu Long cảm thấy, cái tồn tại đã khiến nó thất bại đó.

E rằng chính là một nhóm người của Trương Gia.

Cái kẻ đứng sau Trương Gia, có lẽ là Thiết Diện Sinh.

Bởi vì Vương Tàng Hải xuất hiện, bởi vì thế giới đạo mộ không ngừng dung hợp.

Thực lực cũng không ngừng tăng cường.

Giống như Tiêu Long hiện tại.

Là một tồn tại Thánh Cấp của thế giới đạo mộ, Thiết Diện Sinh sẽ cho phép chuyện đó xảy ra sao?

Giống như Vương Tàng Hải không chỉ ngăn cản Tiêu Long.

Năm đó e rằng cũng là tình huống tương tự.

Vì vậy sau khi xâu chuỗi những chuyện này lại.

Tiêu Long đã hiểu rõ.

Chuyện lần này.

E rằng là sự tranh giành của ba thế lực đại diện là Vương Tàng Hải và Thiết Diện Sinh!

Và có một phần nắm giữ ở Thiết Diện Sinh!

Nên mới là phe yếu thế.

Bất kể Thiết Diện Sinh và Vương Tàng Hải.

Đã chuẩn bị mấy nghìn năm, mấy trăm năm.

Chương 504

Muốn trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đột phá.

Vượt qua. "Nắm lửa trong chảo" ngay dưới mí mắt đối phương.

E rằng không hề đơn giản như vậy.

Cũng may là có hệ thống giúp đỡ.

Nếu không thì bây giờ làm được cái gì chứ.

Sau khi hiểu rõ những điều này, nghe câu chuyện của Kim Vạn Đường.

Mọi chuyện đều sáng tỏ.

Bất kể là những người đuổi Lôi hay Thính Lôi Giả này.

Mục đích cuối cùng đều là tìm kiếm Tây Hải Lạc Vân Quốc, và đoạt được Chí Tôn Lôi Linh.

Còn về nhân vật đại diện phía sau mỗi người, mỗi đội ngũ.

Hiện tại vẫn chưa thể biết được.

Ai biết ai sẽ trở mặt?

Tiêu Long đối với Thiên Chân và Tiểu Ca cũng không dám hoàn toàn tin tưởng.

Bởi vì Tiểu Ca là người của Trương Gia.

Thiên Chân, lại nghe lời Tam Thúc như vậy, nếu lại như lúc ở Cổng Đồng ban đầu.

Thì sẽ lựa chọn như thế nào?

Vạn nhất Ngô Tam Gia nắm được một người nào đó.

Nhất quyết không cho đi theo.

Thì Thiên Chân sẽ giúp ai?

Vì vậy thông tin này, Tiêu Long tạm thời giữ lại.

Cứ làm việc của mình đã.

Cũng có thể thông qua.

Giác sát động tĩnh của Ngô Tam Gia và Trương Gia.

Không chừng có thể phát hiện ra một số manh mối.Lúc này, Kim lão bản lại tiếp tục nói. "Những truyền thuyết này có lẽ đều là bịa đặt, trước đây tôi cũng không tin, chỉ coi là chuyện để nghe thôi." "Nhưng nhìn cái mộ này, nhìn những bức bích họa này, nhìn những chi tiết này, nhìn những thiết bị Thính Lôi này, tôi nghĩ e rằng không hề đơn giản như vậy." "Trong những câu chuyện truyền thuyết đó, có một chi tiết, đó là vị Thiên Mỗ kia, khi đuổi theo mây, truyền rằng có một ngày mây biến thành màu đen." "Một đám mây đen lao vào trong đám mây đen, sau đó xuất hiện sấm chớp." "Mây tuy đã mất, nhưng dựa vào âm thanh, dựa vào sự chỉ dẫn của tiếng sấm sét, Thiên Mỗ đã tìm thấy đường!" "Quan trọng nhất, trong đám mây đó đã nhìn thấy hình ảnh Lôi Công!" Kim lão bản trầm mặc một lát, tiếp tục nói. "Một, không phải giống với 'mây mưa' mà tôi nói sao?

Không phải giống với Thính Lôi Giả sao?

Cái Thiên Mỗ này, có phải là người Thính Lôi đầu tiên không?" "Quan trọng nhất là hình Lôi Công, rồi lại nhìn những hình khắc trên quan tài này, toàn bộ đều là Lôi Công!" Thiên Chân và Bàn Tử không nhịn được mà gật đầu.

Ngay cả Tiểu Ca cũng vô cùng đồng tình.

Tiêu Long cũng cười.

Mặc dù anh cũng biết câu chuyện này, nhưng không hề mở miệng.

Nên để cho người khác một chút cơ hội.

Không nên cái gì cũng tự mình làm.

Đó mới là điều một đại lão nên làm.Cùng lúc đó, Kim lão bản chỉ vào một bóng người trên bích họa nói. "Long gia, nhìn xem, những người tí hon trên đó, cũng là Thính Lôi Giả mà Long gia nói, không lạ sao?" Sau đó mấy người nhìn.

Vị Thính Lôi Giả trên đó.

Mặc không phải quan phục, cũng không phải trang phục của người bình thường.

Một thân đạo bào, dù nhân vật rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Lúc này Bàn Tử lại nói. "Vậy có nhiều ý nghĩa gì chứ?

Ý là trong số những người này, có chủ nhân cổ mộ bí ẩn mà chúng ta đang tìm kiếm sao?" Kim lão bản kích động, giơ ngón tay cái về phía Bàn Tử. "Bàn Gia nói đúng, quá thông minh.

Đó chính là ý của tôi!" "Vì trong cổ mộ này có thể lưu lại bức bích họa đó, vậy thì, bức bích họa không liên quan đến chủ mộ sao?" "Bích họa ở đây bị cắt, vậy địa điểm thật sự ở đâu?

Không phải là cái cổ mộ thần bí đó sao?" "Nhưng cũng nhìn thấy rồi, Thiên Mỗ trong đó căn bản không phải nhân vật chính, vậy nhân vật chính thật sự là ai?" Bàn Tử và mấy người kia đã hiểu.

Chủ nhân của một ngôi mộ, chắc chắn là người nổi bật nhất trong bức bích họa.

Vì vậy, mấy người nhìn kỹ.

Phát hiện trong tranh.

Nổi bật nhất không phải là Thiên Mỗ, cũng không phải Lôi Công.

Mà là một vị vương giả đứng trên mây.

Thân mặc hoa phục!

Vị vương giả có rất nhiều tai!

Trong đầu mọi người.

Không khỏi hiện ra một cái tên. "Tần Hoang Vương!" "...Chủ nhân của bức bích họa này, thực ra là Tần Hoang Vương trong truyền thuyết đó sao?" "Đúng vậy, cũng là chủ nhân của Tây Hải Lạc Vân Quốc trong truyền thuyết đó!" Kim Vạn Đường kích động gật đầu.

Lúc này, ánh mắt của Thiên Chân và ba người kia đều đổ dồn lên người Tiêu Long.

Dường như đang hỏi ý kiến của Tiêu Long.

Xem xem những gì tên này nói có thật không.

Sau đó mọi người phát hiện.

Tiêu Long gật đầu, bình thản nói: "Ừm, Kim lão bản nói có lý." Nhưng trong lòng Tiêu Long lại không nghĩ như vậy.

Hoặc không hoàn toàn như vậy.

Mặc dù có thể khớp.

Nhưng có một số điều, đáng để suy ngẫm.

Không phải ngay lập tức, Thiên Chân và ba người kia đều kích động.

Tiểu Ca mặt không biểu cảm, không biết đang nghĩ gì.

Người kích động nhất.

Chính là Kim lão bản.

Cả người suýt chút nữa nhảy dựng lên vì kích động.

Bởi vì gã cảm thấy, câu chuyện của mình được Long gia khẳng định.

Mới là điều may mắn nhất.

Tuyệt vời quá!

Long gia, ngầu quá!

Chương 505

Thiên Chân lúc đó lại có một thắc mắc đặc biệt, cậu không nhịn được hỏi: "Nhưng mà không đúng nha, tuy câu chuyện và bích họa có thể chứng thực, nhưng tại sao trong lịch sử lại không có bất kỳ ghi chép nào về Quan Vũ Tần Hoang Vương cả?

Rất không khoa học nha, tôi đã đọc nhiều dã sử tạp ký như vậy mà thật sự không có bất kỳ manh mối nào." Thiên Chân đưa ra nghi vấn, và nghi vấn này ngay cả Kim Vạn Đường cũng không thể giải thích được.

Lúc đó, Tiêu Long cười nói: "Ai nói nhất định là Tần Hoang Vương?

Chẳng lẽ không thể là Tây Hải Vương?

Bắc Long Vương, Nam Thiên Vương?" Bị Tiêu Long hỏi ngược lại, mấy người không khỏi ngớ ra.

Đã là truyền thuyết thần thoại, vậy chắc chắn là hư cấu rồi.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, hư cấu cũng phải có một căn cứ nhất định chứ.

"Cho nên, người kể câu chuyện đó, người viết cuốn sách này hẳn là đã che giấu thông tin thật, Tần Hoang Vương chỉ là một đại xưng mà thôi." Bốn người chợt vỡ lẽ.

Kim Vạn Đường không nhịn được gật đầu, vẻ mặt sùng bái nhìn Tiêu Long.

Quả nhiên không hổ là Bạch Y Đề Đốc kiến thức uyên bác mà, thật sự cái gì cũng biết.

Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý.

Truyền thuyết trong sách quả nhiên là thật.

Thậm chí còn lợi hại hơn, thần kỳ hơn nữa.

Trong lúc kinh ngạc.

Mọi người thấy Tiểu Ca lập tức co xương, trong nháy mắt biến thành dáng vẻ một đứa trẻ con.

Rồi một lần nữa chui vào trong giếng sâu.

Cũng là dưới đáy cái quan tài cổ quái đó.

Kim Vạn Đường không hiểu có ý gì, nhưng Tiêu Long lại biết.

Tiểu Ca đi xác nhận lại thông tin trên giấy chứng nhận đất.

Vì trước đó bị con quái vật kia làm phiền nên vẫn chưa xem hết.

Bây giờ xem ra, trên giấy chứng nhận đất hẳn là ẩn giấu những thông tin khác.

Quả nhiên, khi Tiểu Ca một lần nữa xuất hiện.

Trên điện thoại của cậu ta, hiện ra hình ảnh toàn bộ giấy chứng nhận đất.

Mấy người lập tức xúm lại.

Để được chứng kiến hình dáng thật sự của giấy chứng nhận đất.

Cái thứ chứng nhận đất đai trước đó chỉ là thiếu một điểm.

Cái thứ đó căn bản không phải đất dương gian.

Là mua đất âm gian.

Người xưa mê tín.

Sau khi chết sẽ đi vào địa ngục.

Trong địa phủ.

Cũng phải có cuộc sống.

Nên chắc chắn phải có đất đai.

Nếu không, cho dù là một hoàng đế đi vào cũng chỉ có thể làm tiểu quỷ!

Nhưng nếu đã mua đất thì lại khác rồi.

Có thể sở hữu tất cả lãnh địa trong địa phủ, thậm chí tất cả những gì có được khi còn sống.

Đây cũng là lý do tại sao người xưa đều chọn nhập thổ vi an.

Nhưng không phải đối với người bình thường.

Mà là đối với những người đại phú đại quý, có thân phận, có địa vị.

Sau đó mới xuất hiện những ngôi mộ táng quy mô lớn.

Mới có tất cả những gì ngày nay.

Hoàng đế các loại, xây dựng lăng mộ khổng lồ xa hoa.

Thực tế là để mua một miếng đất ở âm gian mà thôi.

Mang những thứ ở dương gian xuống âm gian.

Tiếp tục làm hoàng đế!

Lúc đó, một vài thông tin cuối cùng xuất hiện.

Bàn Tử không nhịn được đọc ra: "Mân Việt Xà Chủng, Nam Hải Vương Chức?

Có ý gì vậy?" "Trước đó chúng ta không đoán là Tây Hải sao?

Biến thành Nam Hải ư?!" Bàn Tử lập tức bối rối.

Lúc đó, Tiêu Long cười, giải thích: "Trước đó tôi không nói rồi sao, Tần Hoang Vương chỉ là một đại xưng mà thôi.

Đã như vậy, vậy Tây Hải sao lại không thể là đại xưng chứ?"

Mấy người chợt tỉnh ngộ.

Cẩn thận nghĩ lại, đúng là như vậy.

Mặc dù những thứ đó đều là hư cấu, nhưng cũng có cơ sở.

"Nam Hải Vương Chức" và "Tây Hải Lạc Vân" thực ra không khác biệt là bao.

"Long ca, vậy ý chú là chúng ta nên tìm Nam Hải quốc sao?" Mắt Thiên Chân lập tức sáng rỡ, cả người kích động nhảy cẫng lên.

Vì trong dã sử tạp đàm, cậu đã đọc về truyền thuyết Nam Hải của Quan Vũ.

Tiêu Long gật đầu, tiếp tục phổ cập kiến thức cho mấy người: "Đúng vậy, chúng ta nhìn 'Mân Việt Xà Chủng', nghe nói người của cổ quốc Thất Mân cổ đại đều sùng bái rắn, cho nên mới có 'Mân' lại có 'Xà'." "Vậy thì, nơi xây dựng ngôi mộ đó, hẳn là nơi Phúc Kiến ngày nay!

Vào thời cổ đại hẳn là nơi của tộc người Bách Việt, cho nên có thể nói là thông suốt." Tiêu Long nhìn mấy người vẻ mặt sùng bái.

Cười tiếp tục nói: "Trong 《Sơn Hải Kinh》 từng nói, 'Mân tại hải trung', có nghĩa là gì?

Có nghĩa là ở Cửu Cửu, một nơi gọi là Mân, ở trong biển, tách rời khỏi đất liền." "Vậy, loại địa phương đó nên gọi là gì?" Vài câu nói.

Mắt Thiên Chân và mấy người lập tức sáng rỡ.

Kim Vạn Đường tranh giành thể hiện nói: "Tôi biết, tôi biết, hẳn là gọi là đảo!

Đúng, chữ 'đảo'!" Tiêu Long cười, đồng tình gật đầu.

Kim Vạn Đường lập tức kích động không thôi.

Sắc mặt Bàn Tử có chút âm trầm.

Bĩu môi, nhưng không nói gì.

Không cần thiết phải tranh giành với một người mới.

Biểu hiện giỏi giang đến đâu.

Liệu có được tình cảm sâu đậm như Bàn gia tôi đã cùng Long ca vào sinh ra tử sao.

Hừ!

Cứ để cậu ta biểu hiện tốt đi.

Đừng để tôi tìm được cơ hội.

Chương 506

Nếu không, ha ha!

Tôi sẽ cho cậu ta biết, vị trí của một số người không thể giành được đâu!

Bàn Tử thầm thì trong lòng.

Kim Vạn Đường hoàn toàn không ý thức được.

Ở đó vui vẻ phân tích.

Cùng lúc đó, Tiêu Long lại đưa ra một quan điểm khác, tiếp tục dẫn dắt suy nghĩ của mấy người: "Kim lão bản nói đúng, đã là hải đảo, vậy 'Bồng Lai Tiên Đảo', 'Vô Tận Lôi Hải' mà tôi nói trước đó, chẳng lẽ không thể khớp được sao?" Mấy người lập tức mở to mắt.

Không tự chủ gật đầu.

À!

Tất cả các manh mối khi đặt riêng lẻ thì dường như chẳng có gì.

Nhưng chỉ cần kết hợp lại một chút là mọi thứ đã khác rồi.

Cùng lúc đó, Tiêu Long nói với giọng khẳng định: "Đã như vậy, tôi nghĩ chuyện 'Thiên Mẫu Truy Vân' là đáng tin, chỉ là không giống như trong sách nói đi về phía Tây, mà là về Nam Hải!" "Cho nên cũng không phải Tây Hải Lạc Vân Quốc, mà 'Nam Hải Lạc Vân Quốc' hẳn là thích hợp hơn một chút!

Nếu dùng từ có ghi chép của chúng ta, thì đó là Nam Hải Quốc." Tiêu Long nói.

Bàn tay phải đặt sau lưng hắn đưa ra.

Chỉ vào chiếc quan tài đã được mở ra.

Chỉ vào chỗ giếng sâu, chỉ vào con quái vật bảy tai trong quan tài.

"Cho nên thi thể này, hẳn là có quan hệ với Nam Hải Quốc, hoặc là quốc vương, hoặc là vương tộc!

Chỉ là bị người nhà họ Dương dọn đi rồi." Lúc đó, Thiên Chân kích động nói: "Đúng đúng đúng.

Long ca nói đúng, dựa vào một số ghi chép cổ tịch, cái Nam Hải Quốc này từng xuất hiện, lúc đó ở khu vực duyên hải Phúc Kiến xuất hiện một cổ quốc, nhưng thời gian tồn tại ngắn ngủi, biến mất vào thời Hán!" Tiêu Long đồng tình gật đầu.

Tiểu Ca, Bàn Tử và mấy người đã hiểu rõ.

Lúc đó Bàn Tử hỏi tiếp: "Vị vua quái vật đó trông đặc biệt như vậy, có liên quan gì đến 'Thính Lôi' mà tôi nói không?" Tiêu Long khẽ mỉm cười, nhìn Bàn Tử, cười giải thích: "Đúng như Thiên Chân nói, Nam Hải Quốc này ghi chép rất ít, cho nên sau khi diệt quốc, ít có ghi chép nữa, dần dần biến thành truyền thuyết." Tiểu Ca căn bản không mở miệng, trực tiếp dùng hành động thực tế nói cho Bàn Tử biết là có liên quan.

Từ phía sau, cậu ta lấy ra mấy hộp băng cát-sét cũ nát.

Hóa ra lần thứ hai cậu ta vào không chỉ đơn giản là chụp ảnh.

Tiểu Ca vừa nói vừa làm.

Đã phát hiện ra một số thứ.

Nhìn những băng cát-sét cũ nát này, không cần nói nhiều.

Bàn Tử đã hiểu ý.

Không nhịn được lẩm bẩm: "Xem ra đồng chí Dương Đại Quảng này, từng lén lút ghi âm tiếng sấm trong động!

Nhưng sao lại không mang đi chứ?" "Chắc là không nghe thấy gì

cả.” Thiên Chân nói.

Lúc đó, Tiêu Long cười nói: “Tại sao lại nghĩ là đang ghi âm tiếng sấm?” “A?

Có ý gì vậy?

Không phải ghi âm thì lẽ nào là phát sóng?” Lời Bàn Tử chưa nói xong.

Mắt mấy người lập tức trợn tròn.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long.

Đầy kinh ngạc và không thể tin nổi.

Lúc đó, Tiểu Ca cũng quay lại chỉ vào các đồ trang trí xung quanh.

Bình tĩnh nói: “Ý Long ca là, những thứ này không dùng để thu thập tiếng sấm, mà ngược lại giống một loại máy phát sóng hơn.” Xì!

Nghe phỏng đoán của Tiểu Ca, ba người Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh.

Nhìn Tiêu Long.

Như thể đang tìm kiếm sự thật.

Tiêu Long lại gật đầu, mỉm cười nói: “Thực ra, tôi cũng bị lầm ngay từ đầu, từ khi lấy máy ghi âm băng cát-sét ở trạm khí tượng để nghe sấm.” “Tôi cứ tưởng tất cả mọi thứ đều dùng để ghi âm tiếng sấm, đều dùng ‘Thính Lôi’.” “Nhưng nhìn kỹ lại những thứ này, chẳng phải giống một loại thiết bị khuếch đại cộng hưởng sao?” “Thông qua chuông đồng, thu thập tiếng sấm bên ngoài.

Rồi thông qua các quan tài này, tiếp tục truyền xuống giếng sâu, rồi thông qua các tấm đồng này, truyền một loại âm thanh đặc biệt, để dịch tiếng sấm.” “Máy dịch ngôn ngữ các nước, chẳng phải cũng là nguyên lý này sao?” Nghe xong lời nói của Tiêu Long.

Nghe xong phỏng đoán táo bạo này.

Mấy người không nhịn được gật đầu.

Ví dụ như trước đây.

Mấy người nghe thấy âm thanh "Vô Tà ~ Vô Tà" bên trong.

Thực tế chính là nguyên nhân này.

Tiểu Ca và Kim Vạn Đường.

Ở bên ngoài gọi Thiên Chân, rồi qua thiết bị thu thập và dịch thuật.

Có cảm giác mơ hồ.

Ngay cả tiếng người cũng có thể phân tích và dịch được, thì dịch tiếng sấm.

Cũng không phải là không thể.

Chỉ là hầu hết các tấm đồng bên trong đều đã hư hỏng rồi.

Muốn nghe được thông tin trong tiếng sấm một cách hoàn chỉnh.

E rằng không làm được.

Những băng cát-sét bị bỏ lại này.

E rằng không phải là không ghi lại mà là không mang đi.

Là không nghe ra hoặc dịch ra được thông tin hữu ích nào từ bên trong.

Vậy thì.

Những băng cát-sét mà ba người tìm thấy trước đó.

E rằng bên trong thật sự ẩn chứa một số thông tin.

Ít nhất đối với Dương Đại Quảng.

Bên trong ẩn chứa một loại thông tin nào đó.

Chỉ là Tiêu Long và mấy người chưa nghe ra mà thôi.

“Long ca, vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì?” “Đương nhiên là đi một nơi.” “Một nơi?” “Nam Hải!” “Đã tất cả các manh mối đều chỉ về Nam Hải, vậy chúng ta không ngại đến đó xem thử.” “Bất kể là bích họa trong đó hay những quan tài này, đều có liên quan đến Nam Hải Quốc, chứng tỏ gia đình Dương Đại Quảng đã từng vào Nam Hải Vương Mộ.” “Cho nên mới xây dựng nơi này, chắc chắn là đã phát hiện ra bí mật trong Nam Hải Vương Mộ, về tiếng sấm, nên mới bắt đầu nghiên cứu ở đây.” Mọi người không tự chủ gật đầu.

Dường như đúng là như vậy.

Gia đình Dương Đại Quảng.

Quả thực giống như “Lạc Dương vi tử” trong giới, một cách xưng hô tôn kính.

Sau khi tìm thấy một ngôi mộ lớn, liền trú ngụ lâu năm tại nơi đó.

Mấy đời người từ từ khai quật.

Một ngôi mộ có thể nuôi sống mấy đời người.

Giống như miếu xương cá trước đó.

Cũng có dấu vết tương tự.

Chương 507

Mọi người đều có những phỏng đoán riêng.

Trong lòng Thiên Chân.

Lại càng quan tâm hơn.

Rốt cuộc Tam thúc đóng vai trò gì trong những chuyện này.

Tại sao lại từng bước, dẫn cậu vào những chuyện này.

Chẳng lẽ Tam thúc cần cậu giúp đỡ sao?

Vậy ông ta lại đang trốn tránh ai?

Tại sao không thể nói thẳng thừng?

Từng nghi vấn, từng bí ẩn.

Ngược lại trong quá trình không ngừng truy cầu.

Lại càng trở nên nhiều hơn.

Đương nhiên rồi.

Tiêu Long cũng biết Thiên Chân đang nghĩ lung tung.

Dù sao thì nghi vấn cũng cần được biết.

Ví dụ như tại sao Ngô Tam Gia lại dùng cách đó để thông báo cho Thiên Chân.

Rốt cuộc không yên tâm ai?

Đơn thuần để chứng minh mình chưa chết.

Để Thiên Chân đi thu thi thể cho Dương Đại Quảng?

Mục đích cuối cùng là gì?

Để cậu ta đi Nam Hải Vương Mộ sao?

Để cậu ta đi khám phá bí mật "Thính Lôi" sao?

Thậm chí bản thân đây chỉ là một quả bom khói, cố ý gây nhiễu tầm nhìn mà thôi.

Bàn Tử suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi nghĩ hai chuyện này về cơ bản là một chuyện thôi, bất kể là 'Thính Lôi' hay đi Nam Hải Vương Mộ, tôi cảm thấy tôi đều có thể 'một cán điệu'." Bàn Tử rất hứng thú với chuyện này.

Đó là vì hắn biết có Nam Hải Vương Mộ.

Có mộ lớn, có nghĩa là có bảo bối.

Chỉ cần có thể vào mộ, là có thể tìm được rất nhiều bảo bối.

"Tôi nghĩ Dương Đại Quảng này, chắc chắn đã vào Nam Hải Vương Mộ, và tìm được đáp án." "Thật sao?" "Đúng vậy!

Nếu ông ta không tìm được bí mật bên trong, vậy tại sao lại dốc sức ghi âm những tiếng sấm này?

Chứng tỏ ông ta chắc chắn biết trong tiếng sấm ẩn chứa giá trị lớn, cho nên sau này cả đời đều theo đuổi." Mấy người như có điều suy nghĩ gật đầu.

Tiêu Long lại một lần nữa nhắc nhở: "Bàn Tử đoán có khả năng, theo cái suy luận này.

Dương Đại Quảng đó chắc chắn đang tìm một loại tiếng sấm đặc biệt, chỉ có loại tiếng sấm đặc biệt này mới có thể chứa đựng loại thông tin cần thiết đó." "Nhưng muốn có được loại tiếng sấm này, cần 'thiên thời địa lợi nhân hòa', cho nên mới theo đuổi nhiều năm như vậy." "Nếu tôi nói sâu hơn nữa, thu thập những tiếng sấm này là vì gì?

Đã biết bí mật trong tiếng sấm, tại sao lại khát vọng?" Bị Tiêu

Long nhắc nhở như vậy.

Mấy người lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Đúng như Tiêu Long nói.

Rốt cuộc là vì gì?

Tại sao lại làm như vậy?

Có thứ gì đáng để dành nửa đời người để theo đuổi?

Nếu chỉ là vàng bạc châu báu bình thường.

E rằng đã có thể có được trong Nam Hải Vương Mộ rồi.

Vậy rốt cuộc là vì gì?

Sức mạnh!

Bàn Tử, Tiểu Ca, Thiên Chân ba người đồng thời nghĩ đến khả năng này.

Vì cũng chỉ có khả năng này, mới có thể phù hợp với kỳ vọng cuối cùng.

Tiêu Long cũng rất rõ ràng, thực lực của một người thật sự có thể thăng cấp được.

Bất kể là lực lượng huyết mạch.

Lực lượng linh hồn, Long ca vẫn luôn theo đuổi phương hướng này.

Vì theo cách nói huyền huyễn một chút.

Tìm kiếm trường sinh!

Đối với con người, ai lại có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của trường sinh chứ?

Đặc biệt là Thiên Chân ở trạng thái hiện tại.

Bị trớ chú, không sống được bao lâu nữa.

Nếu không thể nhanh chóng nâng cao thực lực.

Nếu không thể tìm ra phương pháp phá giải lời nguyền.

Vậy kết cục sẽ là gì?

Cái chết nhanh chóng!

Cho nên có một điểm có thể khẳng định.

Chuyện tiếp theo.

Thiên Chân nhất định sẽ vô cùng nỗ lực.

Vì liên quan đến mạng sống của cậu ta.

Cũng gần giống với mục đích của Dương Đại Quảng.

Cực hạn tìm kiếm thông tin trong tiếng sấm, để làm chuyện lớn!

Bây giờ, bước đầu tiên phải làm.

Là theo bước chân của Dương Đại Quảng.

Tìm Nam Hải Vương Mộ.

Trước tiên làm rõ tiếng sấm đó đại diện cho điều gì.

Trong tiếng sấm ẩn chứa bí mật!

Thế là mấy người lên tàu hỏa đi về phía Nam.

Mặc dù quy mô Nam Hải Vương Mộ không rõ.

Cũng không có ghi chép lịch sử.

Dường như bị người ta cố ý che giấu vậy.

Việc tìm kiếm vô cùng phiền phức.

Nhưng nhờ sự nỗ lực của Thiên Chân, đã tìm được một số manh mối.

Chương 508

Thế là mọi người đã khoanh vùng hai hướng.

Hướng thứ nhất là bờ biển.

Nơi thường xuyên bị nước biển nhấn chìm nhưng người ta vẫn có thể đi lại được.

Chính là bãi triều.

Hướng khác là nơi tập trung các gia đình họ Dương.

Ít nhất là đã định cư mấy đời.

Phải ở khu vực duyên hải Phúc Kiến.

Hai manh mối khớp với nhau.

Sau khi phân tích dữ liệu lớn, trên máy tính của Thiên Chân.

Hiện ra một địa điểm vô cùng rõ ràng.

Một khu vực địa lý mà trước đây mọi người chưa từng trải qua.

Hẳn là một bãi triều ven biển.

Trải qua mấy ngàn năm biến đổi đường bờ biển.

Thậm chí trải qua thời gian dài xói mòn.

Địa chất thay đổi.

Ngôi mộ đó.

E rằng đã bị bãi triều ven biển bao phủ.

Rừng cây xung quanh chắc chắn đều đã bị chôn vùi!

Cùng với sự lên xuống của thủy triều.

Trải qua nhiều năm nước biển thấm vào.

E rằng trong cổ mộ.

Đã sớm là một mảng bùn và cát biển.

Muốn sống sót.

Tìm kiếm manh mối thích hợp.

E rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Quan trọng nhất, cho dù tìm thấy thì làm sao để đi xuống.

Lại nên chuẩn bị những thứ gì?

Mọi người nhanh chóng bắt đầu bận rộn.

Bất kể có sự giúp đỡ của Tiêu Long.

Một số thiết bị cần thiết.

Đã được gửi đến một cách có mục tiêu.

Kim Vạn Đường lại một lần nữa đảm nhận vai trò ông chủ vận chuyển hàng hóa.

Tên này vui đến mức không tả xiết.

Gặp ai cũng khoe khoang.

Kết quả nhận được rất nhiều sự đồng tình và ủng hộ.

Công việc kinh doanh cũng ngày càng lớn.

Địa vị cũng ngày càng vững chắc.

Một số đối thủ trước đây.

Đã phải xám xịt chạy đến xin lỗi.

Đồng thời cũng thôn tính các tiểu thương.

Một số đại lão trên đỉnh đầu.

Cũng không thể không hạ thấp thân phận.

Hợp tác với hắn.

Thậm chí nghe theo chỉ huy.

Không có cách nào khác.

Bởi vì Kim Vạn Đường này.

Bây giờ đang làm việc cho Bạch Y Đề Đốc Long ca!

Chỉ riêng danh tiếng này.

Là đủ rồi.

Suốt chặng đường, Bàn Tử thật sự không thể ngồi yên.

Thật sự hỏi đông hỏi tây, hỏi đủ thứ tò mò.

Đó là tính cách phù hợp với hắn.

Luôn thích tìm hiểu ngọn ngành mọi chuyện.

Trông thô lỗ.

Thực tế hắn thô nhưng lại có sự tinh tế.

Thông minh.

Nếu không đã không luôn đi theo Tiêu Long.

Trở thành một tiểu tùy tùng vô cùng đắc lực.

Những chuyện nhỏ, vấn đề nhỏ.

Đều do hắn thực hiện.

Đối mặt với Nam Hải Quốc lần này.

Đương nhiên sẽ không quên.

“Long ca, đúng rồi!

Đoạn thời gian tôi ở trong núi gặp phải nhiều chuyện kỳ lạ như vậy.” “Đều ở trên địa bàn của Nam Hải Quốc trước đây, cái quốc gia

này rốt cuộc là cái gì?

Có câu chuyện lịch sử nào không?" Những nghi vấn này, Thiên Chân và mấy người cũng biết.

Bởi vì mọi người hiểu rõ, chuyện này.

Căn bản không biết.

Nhưng với tư cách là "bách khoa toàn thư" Long ca, chắc chắn biết đôi chút.

Ít nhất là biết nhiều hơn mọi người.

Tiêu Long bị hỏi.

Nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người.

Vừa hay đang ngồi xe, cũng nhàm chán.

Chương 509

Thế là bắt đầu giảng giải cho mọi người.

“Thực ra, Nam Hải Quốc quả thực là một bí ẩn.

Nhưng chắc chắn có một mặt ít người biết, ví dụ như khi người Bách Việt năm đó giao lưu với rồng thăng thiên.” “Tại sao lại bị gọi là ‘man di’, nhưng một nơi kết nối với 76 quốc gia hải ngoại, thì có thể dùng một từ ‘man hoang’ đơn giản để khái quát sao?” Mọi người không tự chủ gật đầu.

Vào thời cổ đại mấy ngàn năm trước.

Chuyện này thật sự khó hiểu.

Ngay cả trong gần 1000 năm trở lại đây.

Trong các dãy núi lớn gần đó.

Trong vùng biển vô tận.

Rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì.

Đều không cách nào khảo chứng được nữa.

Huống hồ.

Chuyện của mấy ngàn năm trước rồi.

Mấy người sắp đến vùng núi sâu Phúc Kiến, muốn ra bờ biển.

Nhất định phải đi các phương tiện giao thông khác.

Thế là đành lái xe.

Thuê một chiếc xe địa hình.

Mang theo một số thiết bị.

Ba người xuất phát.

Nhưng đi được một đoạn, lại xuất hiện một số vấn đề.

Dường như có người đang theo dõi đoàn.

Khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Bởi vì hắn biết.

Người cần đến đã đến rồi.

Đặc biệt là gã thần bí kia.

Đúng vậy, nhị thúc của Thiên Chân.

Đó là gã thâm trầm nhất nhà họ Ngô.

Công phu tâm kế, tinh anh lãnh tĩnh.

Quan trọng nhất là tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp.

Một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Trước đây hắn đã quên mất.

Bởi vì từ mấy chục năm trước vẫn luôn ẩn mình.

Ngoại trừ một số người già ra, không ai biết ông ta đáng sợ đến mức nào.

Thêm vào đó, hào quang đều bị Ngô Tam Gia cướp đi hết rồi.

Càng ít người nhớ sự đáng sợ của Ngô Nhị Gia.

Dù sao thì, nhà họ Ngô không có ai đơn giản.

Lần này, ông ta đã lặng lẽ theo dõi.

Cùng lúc đó, sắc mặt Tiểu Ca cũng thay đổi.

Bởi vì cậu ta biết.

Có vấn đề rồi.

Lúc đó, một chiếc xe từ bên cạnh áp sát.

Từ cửa sổ thò ra một bàn tay.

Ra hiệu mọi người dừng lại.

“Làm sao đây Long ca, có dừng không?” Mắt Bàn Tử và mấy người đổ dồn vào Tiêu Long.

Bởi vì mọi người vừa nhìn biển số xe.

Là biển số địa phương.

Cho nên cảm thấy không có chuyện gì.

Dù sao thì bây giờ phong khí cũng không tệ, sẽ không gặp phải chuyện cướp đường giữa đường.

Huống hồ mọi người đều là cao thủ.

Không sợ những thứ này.

Nhưng gặp phải chuyện như vậy vẫn cần hỏi Tiêu Long.

Tiêu Long đương nhiên gật đầu rồi.

Thế là xe nhanh chóng chậm lại.

Đợi sau khi hai chiếc xe đều dừng lại.

Một thân ảnh gầy gò từ trong xe bước ra.

Khi nhìn thấy thân ảnh đó.

Mắt Thiên Chân trợn tròn.

Không thể tin nổi nhìn người đó.

“Nhị thúc?

Chú lại ở đây sao?

Đi du lịch à?” Bàn Tử ở đó, cũng thì thầm với vẻ mặt không thể tin nổi: “Không phải chứ, sao lại trùng hợp đến vậy?

Gặp phải gã này?" Tiểu Ca cảnh giác.

Đối với Ngô Nhị Gia này, dường như rất cẩn thận.

Tiêu Long ở đó cũng cẩn thận đánh giá gã thần bí này.

Nhanh chóng không tự chủ cười.

Bởi vì nhị gia này, quả thực là một cao thủ siêu cấp.

Thực lực ẩn giấu vô cùng bí mật.

E rằng không nhiều người biết.

Đã là cao thủ Thần Cấp trung kỳ rồi.

Không phải loại cao thủ bình thường.

Tiêu Long trên người ông ta.

Cảm nhận được khí tức huyết mạch.

Đó là một loại sức mạnh thuộc về lôi điện.

Chương 510

Bất kể là trong nhục thân hay linh hồn.

Đều pha lẫn một tia lực lượng lôi điện.

Khiến Tiêu Long không khỏi nghĩ đến một nghề nghiệp: Thính Lôi Thiên Sư!

Ngô Nhị Gia này, e rằng là một Thính Lôi Thiên Sư chính gốc!

E rằng vẫn luôn truy tra chuyện 'Thính Lôi'.

Vậy, Ngô Tam Gia bên đó có phải đang trốn tránh sao?

Hai người vốn là quan hệ hợp tác?

Một người ở sáng, một người ở tối.

Dù sao thì Ngô Nhị Gia biểu hiện.

Thật sự quá đỗi bình thường.

Lúc đó, Kim Vạn Đường từ chiếc xe phía sau bước ra.

Nhìn vẻ mặt xin lỗi.

Mọi người biết.

Lộ tuyến của họ bị phát hiện.

Chắc chắn là do nhị gia này, trực tiếp "chặn" Kim Vạn Đường lại.

Dù sao thì đối với Kim lão bản những nhân vật nhỏ này, danh tiếng của Ngô Nhị Gia, cũng rất vang dội.

Cùng lúc đó, Ngô Nhị Gia đi tới.

Đánh giá mấy người.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Long, dừng lại vài

giây.

Rồi mỉm cười nói: “Thì ra bốn người ở cùng nhau!

Tiêu Long huynh đệ đúng không?

Đã ngưỡng mộ từ lâu ~” Ngô Nhị Gia vừa nói vừa chìa bàn tay ra bắt tay.

Khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Hắn biết gã này muốn thăm dò.

Thế là chủ động chìa tay ra.

“Thì ra là Ngô Nhị Gia, hân hạnh hân hạnh!” Khoảnh khắc tiếp theo.

Tiêu Long cảm thấy một tia sức mạnh lôi điện.

Lặng lẽ xuất hiện trong huyết nhục của mình.

Khóe miệng Tiêu Long lộ ra một nụ cười.

Lực lượng huyết mạch khẽ động.

Trực tiếp nuốt chửng một tia lực lượng lôi điện đó.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên mặt Ngô Nhị Gia, lộ ra một vẻ chấn động.

Cả người như bị điện giật.

Lập tức buông tay ra.

Nhìn ánh mắt Tiêu Long, như thể nhìn một quái vật.

Chỉ là che giấu vô cùng nhanh.

Ngoại trừ Tiểu Ca ở đó.

Không có ai khác chú ý.

Tiểu Ca ở đó, không nhịn được bĩu môi.

Trong lòng thầm niệm: Đồ ngốc!

Tự tin đến vậy sao?

Không tin tà đến vậy sao?

Dám thăm dò Long ca?

Ha ha ~ Ngô Nhị Gia thăm dò Tiêu Long.

Lúc đó trở nên vô cùng thành thật.

Buông tay của mình ra.

Thậm chí còn vội vàng lùi lại hai bước.

Trốn sau lưng Thiên Chân.

Thật sự cảm giác Tiêu Long mang lại cho ông ta quá quỷ dị rồi.

Quá đáng sợ rồi.

Ông ta không cảm thấy Tiêu Long có thực lực mạnh bao nhiêu.

Mà là phát hiện lực lượng linh hồn thâm dò của mình, cái lực lượng linh hồn ẩn tế cực kỳ đặc tính đó.

Người bình thường căn bản không thể phát hiện được lực lượng linh hồn đó.

Sau khi tiến vào thể nội Tiêu Long, liền biến mất không dấu vết.

Đó mới là điều đáng sợ nhất.

Không có chút cảm giác nào.

Không có chút phản kháng nào.

Không có bất kỳ khí tức đáng sợ nào.

Về cơ bản là không có cảm giác gì.

Nhưng rồi lực lượng đó lại biến mất.

Có thể nói.

Thiếu niên trước mắt này.

Tin đồn quả nhiên danh xứng với thực rồi.

Quá đáng sợ!

Thực lực của ông ta vô cùng rõ ràng.

Ngay cả Trương Khải Sơn, Đề Đốc Cửu Môn năm xưa.

Cũng chỉ xấp xỉ với ông ta.

Trải qua bao nhiêu năm nỗ lực, vận khí của ông ta vô cùng tốt.

Thuận lợi đột phá giới hạn đó.

Tiến vào cái cảnh giới đáng sợ đó.

Cũng không còn gặp đối thủ nữa.

Chương 511

Nhưng với thực lực như vậy.

Đối mặt với thiếu niên trong truyền thuyết, lại có kết quả như vậy.

Ông ta cũng không phát hiện được gì.

Nhưng điều đó đã đủ để ông ta biết rồi.

Thiếu niên trước mắt này.

Tốt nhất đừng nên trêu chọc.

Thậm chí có cơ hội.

Có lẽ không tiếp xúc mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Một loại suy nghĩ trong nội tâm.

Vô cùng chấn động.

Vẫn còn sợ hãi.

Cùng lúc đó, những người khác không cảm thấy gì.

Thiên Chân ở đó vẻ mặt khó chịu làm nũng với nhị thúc: "Nhị thúc, cháu đang hỏi chú đấy!" "Suỵt suỵt, suỵt suỵt?

Nhị thúc không thể đi theo sao?

Hai ngày nay chú phát hiện có gì đó không đúng, chẳng phải lại là đi xuống mộ sao?" Bị nhị thúc chất vấn như vậy, Thiên Chân lập tức không nói gì.

Vừa rồi còn nhìn Tiêu Long.

Lúc đó, Ngô Nhị Gia lên tiếng: "Chú đã theo dõi từ ga tàu hỏa, không đổi xe rồi, nếu không phải chú có chút quen biết, thật sự đã bị

cháu chạy thoát rồi!" "..." Bàn Tử ngượng nghịu gãi mũi.

Kim Vạn Đường ở đó trốn sau xe, không dám xuất hiện trong vòng tròn của các đại lão này.

Thiên Chân ở đó chết sống cãi lại, biết có một số việc không thể nói lung tung, thế là giải thích: "Không phải đi xuống đất, cháu đi tìm đồ thôi, cũng là tìm vài người, không giống như chú nói." "Hừ!

Thật sao?" Ngô Nhị Gia hừ lạnh một tiếng với Thiên Chân, rồi nhìn Bàn Tử và mấy người.

Tiêu Long ở đó trực tiếp bị bỏ qua.

"Đã gặp Tam thúc chưa?" Lòng Thiên Chân chấn động, nhưng lắc đầu.

"Nói thật!" "Thật sự không." "Vậy không có tin tức gì sao?" "Không." "Nói thật!" "..." Thiên Chân không nói gì nữa, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Long.

Dường như đang đợi Tiêu Long quyết định.

Nhìn một màn này.

Ngô Nhị Gia, người có tâm tư vô cùng cẩn trọng, lập tức hiểu ý.

Cũng không ép buộc nữa, trực tiếp nhìn về phía Tiêu Long, nói thẳng thừng: "Tiêu Long tiểu huynh đệ, chúng ta có thể hợp tác, có thể nói cho tôi biết thông tin liên quan không?

Biết đâu thông tin giữa chúng ta có thể trao đổi!" Dường như sợ Tiêu Long không đồng ý, nhị gia vừa nói vừa vội vàng nói: "Tôi có thể cung cấp tất cả mọi vật tư cho cậu!

Tôi chỉ muốn tìm lão Tam về, có một số thứ cậu ấy không thể tiếp xúc." "Tin rằng cậu chắc cũng hiểu." Đối mặt với Tiêu Long, Ngô Nhị Gia nói không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Tiêu Long cũng cười.

Nhưng gật đầu.

Ra hiệu Thiên Chân có thể nói tất cả.

Thế là mấy người lên xe.

Những người khác đi xe phía sau.

Đồng thời nhanh chóng điều động một phần vật tư.

Trong xe, Thiên Chân kể lại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Nghe xong những lời đó.

Ngô Nhị Gia không khỏi gật đầu, rồi lẩm bẩm: "Thì ra là vậy, thì ra là vậy, thì ra là Dương Đại Quảng!" Vừa nghe xong.

Thiên Chân lập tức hiểu ra.

"Nhị thúc, chú cũng quen chú Dương sao?" Ngô Nhị Gia nhìn Thiên Chân như nhìn một thằng ngốc, vẻ mặt bất lực nói: "Chú đương nhiên quen rồi!

Tam thúc quen thì chú không quen sao?" Thiên Chân ngượng nghịu không nói gì.

Lúc đó, sắc mặt nhị thúc của Thiên Chân trở nên nghiêm túc, nhìn Tiêu Long tiếp tục nói: "Thực ra suy đoán của các cháu sai rồi, Dương Đại Quảng không phải là đạo mộ tặc, cả nhà ông ta cũng không phải." "A?!" Một câu nói làm chấn động hai người Bàn Tử và Thiên Chân.

Ngay cả Bàn Tử và Kim Vạn Đường ở đó.

Cũng kinh ngạc há hốc mồm.

Thiên Chân, vẻ mặt không tin nổi: "Không thể nào, Tam thúc của cháu." "Không có gì là không thể!

Năm đó Dương Đại Quảng chỉ là bạn của Tam thúc thôi." "Không,

quan hệ của hai người không phải là tốt bình thường, vì Trần Văn Cẩm, Dương Đại Quảng cái gì cũng làm được.” Ngô Nhị Gia lạnh lùng nhìn Thiên Chân, nói ra một bí mật động trời.

Ít nhất đối với Thiên Chân, điều này cực kỳ chấn động.

Nhưng những lời tiếp theo, thực sự khiến cậu ta khó chấp nhận.

“Thực ra, năm đó người nên bị thương là Tam thúc, không phải bố của Dương Đại Quảng!

Những chuyện năm đó, Tam thúc làm, bị quốc gia phát hiện.” “Để che giấu sự thật, Trần Văn Cẩm cầu cứu Dương Đại Quảng, Dương Đại Quảng cam tâm tình nguyện chọn đứng ra chịu tội thay!” “Nhưng đến cuối cùng, Tam thúc chạy mất, bỏ lại Dương Đại Quảng, bị người ta phát hiện.” “Bố của Dương Đại Quảng, đã chọn đứng ra chịu tội thay cho con trai, nên mới bị kéo ra ngoài chịu thương vong!” Xì!

Nghe xong những lời này, mọi người không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng nhị thúc lại nói tiếp.

“Thực ra cả nhà ông ta đều là người bình thường, chỉ là đứng ra chịu tội thay thôi, mà nói thật, Dương Đại Quảng đã chết lâu rồi.” “Nhưng cách bố trí trong mộ tổ nhà họ Dương tuy đã lâu đời, nhưng không phải là quá lâu.” “Suy đoán của các cháu đúng, những lớp chu sa sao chép đó chỉ có thể chống đỡ được bảy tám năm thôi.” “Vậy những năm đó ai đã vào trong đó nghiên cứu?

Và ai đã đổ chu sa mới vào bên trong?” Trong lòng.

Thiên Chân và Bàn Tử hai người trợn tròn mắt.

Một số manh mối nhỏ bị bỏ qua trước đây.

Cuối cùng đã được xâu chuỗi lại.

Đúng vậy!

Dương Đại Quảng nhìn đã chết mười mấy năm rồi.

Nhưng mộ tổ của nhà họ Dương.

Cái mộ treo đó, trong vòng bảy tám năm có người vào.

Sửa sang.

Vậy đó là ai?

Trừ cái Tam thúc luôn lẩn trốn ra.

Còn ai khác sao?

Lúc đó, Ngô Nhị Gia hoàn toàn vạch trần chuyện của Ngô Tam Gia.

"Vì vậy những gì các cháu đang thấy, chỉ là do Tam đệ của ta bố trí ra thôi." "Tam thúc sở dĩ dẫn cháu đi, thực ra là để cháu giúp thu thi thể, giúp ông ta chuộc tội." "Vì vậy căn bản là sai lầm rồi, bất kể các cháu đi Nam Hải Vương Mộ làm gì, cũng chắc chắn không giống như các cháu nghĩ." "..." Mấy người im lặng.

Chuyện này e rằng phải tính toán lâu dài.

Thế là mọi người tìm một thị trấn huyện để ở lại.

Bàn bạc hành động tiếp theo.

Tiện thể chờ đợi vật tư điều động.

Cùng lúc đó, không hổ là hoạt động đạo mộ quy mô lớn.

Chương 512

Dưới sự giúp đỡ của Ngô Nhị Gia, mọi người đã số hóa các manh mối.

Thậm chí còn làm thành các biểu đồ, bảng biểu các loại.

Bắt đầu phân tích từng chút một.

Nhìn đầy nhà các loại hình ảnh và tài liệu.

Thiên Chân cuối cùng cũng được chứng kiến.

Một loại phương thức đạo mộ đáng sợ khác.

Cũng được chứng kiến.

Bản lĩnh của Ngô Nhị Gia!

Thiết bị hôm nay không mang theo.

Những người làm công kia.

Từng người một lùn tịt.

Nói chuyện cũng giọng nam bắc.

Nhưng lại rất nghe lời.

Hiệu suất làm việc vô cùng cao.

Hiệu suất của Ngô Nhị Gia cũng vô cùng cao.

Lập tức sắp xếp những người làm phía dưới đi làm theo mệnh lệnh.

Bất kể là điện thoại hay tài liệu để chuẩn bị vật tư.

Dù sao cũng không có ai nhàn rỗi.

Chỉ còn lại mấy người chủ chốt.

Nhìn mấy người trong phòng.

Rồi nghiêm túc nhìn về phía Tiểu Ca, cuối cùng hỏi ra một câu: "Tiểu Ca đúng không?

Tôi hỏi một chuyện, lão Tam nhà tôi rốt cuộc đã đi đâu rồi?" "Chuyện này cậu nhất định biết, làm ơn cho tôi một câu trả lời xác định." Nhưng đối mặt với chất vấn của Ngô Nhị Gia, Tiểu Ca nhìn ông ta với vẻ mặt không cảm xúc.

Căn bản không thèm để ý.

Thiên Chân lo lắng vội vàng giải thích: "Nhị thúc, đừng bận tâm, anh ấy là vậy đó, nếu chú cứ như vậy, anh ấy sẽ động thủ đấy." Tiêu Long nhìn cười.

Bởi vì Thiên Chân căn bản không biết, nhị thúc lợi hại hơn Tiểu Ca.

Chỉ là đang giả vờ thôi.

Lúc đó, Tiểu Ca lắc đầu.

Cuối cùng không mở miệng.

Ngô Nhị Gia ngồi xuống, lại nhìn Tiêu Long, không tiếp tục ép buộc.

Uống một ngụm trà, giọng nói trở nên bình tĩnh hơn, nói: "Thật sự không biết gì sao?" "Không phải nhị thúc, thực ra những thông tin cháu biết cũng gần giống, chú hỏi cháu cũng vậy thôi." "À?" Ngô Nhị Gia bất lực lắc đầu, nhìn đứa cháu này.

Thở dài một hơi.

"Thôi được rồi, chuyện Tam thúc không nói nữa, chúng ta nói chuyện chính đi." Vừa nghe những lời này.

Thiên Chân không tự chủ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không xoáy vào chuyện đó, thì những chuyện phía trước ít nhất có thể tiến hành.

Bàn Tử đối với chuyện này một chút cũng không cảm thấy hứng thú.

Buồn bực một mình ở đó chơi điện thoại.

Tiêu Long và mấy người kia, thì nhìn Ngô Nhị Gia.

Lúc đó, Ngô Nhị Gia tiếp tục nói: "Chúng ta nhìn lại bức bích họa đó, không phát hiện vấn đề gì sao?" Đối mặt với nghi vấn như vậy.

Thiên Chân vì muốn chuyển chủ đề.

Vội vàng nói ra kiến giải của mình.

"Bức bích họa đó nhìn giống thời Tống, nhưng theo suy đoán của cháu trước đây, Nam Hải Quốc nên là thời Hán, cho nên có vấn đề về thời gian lớn." Ngô Nhị Gia gật đầu, tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa không?" "Nhờ Long ca nhắc nhở, cháu thấy bích họa và quan tài đá, hẳn là đồ của hai thời kỳ khác nhau, đều bị chú Dương.

Không đúng, bây giờ nên là do Tam thúc làm." Nghe xong.

Ngô Nhị Gia ở đó không nhịn được nhìn Tiêu Long.

Trong lòng vô cùng chấn động.

Bởi vì những thứ này, thực ra là ông ta đã biết.

Nhưng không ngờ.

Đã bị thiếu niên này nhìn ra!

Đáng sợ!

Nhìn thiếu niên này.

Thật sự biết mọi thứ.

Lòng ông ta cũng nhẹ nhõm.

Những chuyện không quan trọng này không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là làm sao tìm được Nam Hải Vương Mộ.

Thế là Ngô Nhị Gia ở đó lấy ra "át chủ bài".

"Suy đoán đúng, nên tìm Nam Hải Vương Mộ, không phải là chuyện đơn giản." "Vì vậy lần này tôi đã chuẩn bị cho mọi người một người, một cao nhân có thể giúp chúng ta tìm Nam Hải Vương Mộ!" "Vị cao nhân này không tầm thường, khác với những người đạo mộ khác, vì ông ấy biết Thính Lôi Định Huyệt!" Nhìn Ngô Nhị Gia vẻ mặt kiêu ngạo.

Sắc mặt của Thiên Chân và Bàn Tử và mấy người.

Dần dần trở nên kỳ lạ.

Ánh mắt mấy người không khỏi đổ dồn vào Tiêu Long.

Ngô Nhị Gia cuối cùng cũng chú ý đến tất cả.

Trong lòng có một dự cảm không lành.

Cuối cùng, mấy người không nhịn được cười.

Ngô Nhị gia quả thật không chịu nổi nữa, bèn thăm dò hỏi.

Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được, chỉ vào Tiêu Long, hùng hồn nói: "Long ca của tôi, là chuyên gia Thính Lôi đó!

Mấy cái cao thủ khác, trước mặt Long ca, ha ha, chỉ là tép riu thôi!" Dù bị chê bai, nhưng Ngô Nhị gia trong lòng có chút không phục: "Bạn tôi rất giỏi giang." Ha ha ha!

Lần này đến Thiên Chân cũng không nhịn được: "Nhị thúc, nếu bạn ấy đặc biệt giỏi kiếm tiền thì cháu tin.

Chứ nói Thính Lôi giỏi hơn Long ca của cháu thì… ai ~" "Biết Long ca có bản lĩnh gì không?" "?" "Là Thính Lôi Định Huyệt đó!"

Sắc mặt Ngô Nhị gia lập tức thay đổi, kinh ngạc nhìn Tiêu Long, rồi lại nhìn ông chủ Kim bên cạnh.

Ông chủ Kim vội cúi đầu, không nói lời nào.

Không khỏi khiến Ngô Nhị gia nghĩ đến lúc trước, sao lại nhờ Kim Vạn Đường đi mời cái gã kia.

Thính Lôi thì có thể dùng được, nhưng cái gã đó thật quái dị!

Ngắt lời.

Thật sự.

Nhưng trong lòng Ngô Nhị gia vẫn có chút không cam tâm.

Chương 513

Cứ nghĩ là giỏi lắm.

Cũng không nên giỏi đến mức đó chứ.

Thính Lôi Định Huyệt.

Lần này mang theo cái gã kia.

Hắn cũng có bản lĩnh, cũng biết Thính Lôi Định Huyệt!

Vì vậy có chút không phục.

Khi Ngô Nhị gia không nhịn được đích thân ra ngoài đón người, Bàn Tử không nhịn được hỏi Kim Vạn Đường: "Cái người mà Nhị gia mời là ai vậy?" Ông chủ Kim nào dám chần chừ, lập tức mở miệng: "Vị cao nhân đó tên là Lưu Tang!

Một du học sinh về nước, cái gã này bản lĩnh lớn lắm, chuyện gì cũng làm, chuyện gì cũng biết." "Chỉ là làm việc gì cũng đặc biệt bi quan, nên mới bị gọi là Lưu Tang!

Nhưng là một nhân vật mới nổi trong một thời gian ngắn." "Trong tám ngành nghề bên ngoài, chuyện gì cũng giải quyết được, thực tế ra thì cũng cùng loại với Bàn gia tôi.

Chỉ là không có con đường rộng, tư cách lớn như Bàn gia." Nghe vậy, Bàn Tử lại thấy tò mò, cũng cảm thấy hứng thú: "Có đặc điểm gì không?" "Có!" Ông chủ Kim hăng hái nói một cách sống động: "Cái Lưu Tang này thực ra là một thanh niên 9x, đừng nhìn có vẻ hơi già dặn trước tuổi, thực chất thì rất trẻ." "Anh ta nửa đường xuất gia làm nghề đồ cổ, có chút vốn liếng, rồi được một lão già ở Tây An thu làm đồ đệ, học được một tay Thính Lôi!" "Trên giang hồ đồn rằng, anh ta thuộc một phái Đạo Mộ cực kỳ hiếm có, gọi là Thính Lôi Thiên Sư!

Đôi tai đặc biệt thính nhạy.” Nghe vậy, mấy người lập tức hứng thú.

Đúng lúc đó, Ngô Nhị gia dẫn theo một thanh niên gầy cao bước vào.

Anh ta mặc một bộ vest thẳng thớm, trông khí chất phi phàm.

Vừa vào đã bắt đầu thay quần áo, hoàn toàn không để ý đến người khác.

Rất kiêu ngạo thay bộ vest bằng áo phông và quần jean.

Trở thành dáng vẻ gần giống mọi người, rồi mới tươi cười bước tới.

Thuận tay mở máy tính, lạch cạch gõ một lúc, sau đó trực tiếp phớt lờ những người khác, hỏi Ngô Nhị gia: “Nhị gia, gần đây có sấm không?

Trời nắng chang chang thế này, bảo tôi đi đâu mà nghe?

Tiền thì kiếm không được, có phải cố ý lừa tôi không?” “Đừng mà, ở đây thời tiết thay đổi nhanh lắm, đợi chút đi, tôi cũng đang đợi trời có sấm đây.” Nhị thúc vội vàng nói lời hay, hy vọng cái gã này đừng bỏ đi, nếu không thì càng mất mặt.

Nhưng nhìn cái gã này, đặc biệt là việc anh ta trực tiếp bị phớt lờ trong nửa ngày, Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa, bèn lạnh lùng nói với hắn: “Thằng ranh con, trước khi nhận việc không biết xem à?

Đến nơi rồi mới xem, tôi thấy mày cố ý gây chuyện thì có.” “Trước mặt mấy anh mày mà bày đặt ra vẻ ta đây, tưởng mấy ông già này không hiểu, tưởng Bàn gia tao không biết mấy trò của mày à?

Mấy cái trò vặt vãnh này, Bàn gia tao đã không chơi từ mấy chục năm trước rồi.” Bàn Tử mắng một tràng.

Lưu Tang vừa nãy còn đang cúi đầu phân tích dữ liệu, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn đóng sập máy tính lại cái 'phanh'.

Ngẩng đầu chỉ vào Bàn Tử định mắng: “Thằng ranh con, mày… Bàn… Bàn gia?

Ngã cam!

Bàn gia, anh ấy à?” “Không không không!

Tiểu Tam gia cũng ở đây?

Trời ơi, Tiểu Ca cũng ở đây!” “Đù má!

Long, Long, Long, Long gia cũng ở đây?

Mẹ ơi, tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?!” Khi nhìn thấy mặt Tiêu Long và mấy người kia, Lưu Tang cả người chấn động.

Cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm mấy người.

Ngay sau đó vội vàng cúi đầu.

Đột nhiên trở nên bối rối, giống như một cô gái nhỏ.

Nhìn cảnh tượng này.

Nhìn cảnh thay đổi lớn này.

Mấy người đều ngơ ngác.

Ngay cả Thiên Chân, Kim Vạn Đường, Ngô Nhị gia cũng kinh ngạc nhìn mọi thứ.

Nửa ngày không phản ứng kịp tình hình?

Lúc đó, Bàn Tử vẻ mặt không vui: “Thằng ranh con, mấy năm nay giỏi giang gớm nhỉ?

Dám lừa cả tao à!" "Không không không!

Không không không!

Bàn gia, Long ca, nghe tôi nói, tôi… tôi…" "Tình huống gì vậy?" Thiên Chân trực tiếp cắt ngang, hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử bĩu môi khinh thường, dùng cằm hất về phía Tiêu Long và Tiểu Ca: "Cái gã này là fan của Tiểu Ca, sau khi danh tiếng Long ca truyền ra, cái gã này lại trở thành fan cứng của Long ca!

Mấy năm nay vẫn luôn muốn tìm cơ hội để tôi dẫn đi gặp Long ca, nhưng tôi đã từ chối!" Bàn Tử nói hai câu không mặn không nhạt.

Mấy người lập tức ngớ người.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Tiêu Long đang ngơ ngác.

Tiêu Long bất đắc dĩ nhún vai, biểu thị mình cũng chẳng hiểu gì.

Nhưng Lưu Tang thì khác.

Anh ta nhanh chóng phản ứng lại.

Không phải đang mơ.

Chuyện thật đang xảy ra.

Vì vậy cả người anh ta trở nên kích động.

Trực tiếp lao đến trước mặt Tiêu Long, quỳ xuống dưới chân Tiêu Long, ôm chặt lấy đùi Tiêu Long, vừa sụt sịt vừa khóc lóc kích động nói: "Long ca, cuối cùng tôi cũng được gặp anh rồi!" "Long ca, anh đẹp trai quá!

Anh là thần tượng của tôi đó!" "Long ca, gặp mặt anh khó quá đi!

Anh có biết mấy năm nay tôi khổ sở đến mức nào không?

Tôi…" Định nói tiếp.

Kết quả bị Tiêu Long một cước đá văng!

Tiêu Long vẻ mặt chán ghét nói: “Dịch ra xa một chút đi.” Thế nhưng cái gã kia một chút cũng không giận, ngược lại còn vô cùng phấn khích.

Dường như vì Tiêu Long đã nói chuyện với mình, cả người hắn kích động không thôi.

Những người khác đều mắt tròn mắt dẹt.

Tiêu Long cũng cảm thấy khó hiểu, thậm chí trán còn đổ đầy mồ hôi lạnh!

Cái gã này, nếu là một cô gái thì còn đỡ.

Nhưng lại là một thằng đàn ông to lớn.

Có cần phải thô tục đến thế không?

Trời ơi!

Sao lại có loại fan như thế này chứ?

Trời đất!

Tiêu Long vẻ mặt chán ghét.

Những người khác cũng ngơ ngác, không hiểu đang diễn ra chuyện gì.

Bàn Tử thì vẻ mặt ghen tị.

Chương 514

Dù sao thì lại có thêm một kẻ nịnh bợ nữa.

Nhưng lại là một kẻ cạnh tranh vị trí.

Trong lòng đương nhiên không vui.

Vốn đã có một Kim Vạn Đường không vừa mắt rồi.

Bây giờ lại có thêm một kẻ còn không biết xấu hổ hơn.

Luôn cảm thấy cánh tay trái phải của Tiêu Long có chút không an toàn.

Không khỏi gia tăng cảm giác cấp bách trong lòng: phải nâng cao thực lực.

Bởi vì cái Lưu Tang này, bất kể thực lực hay bản lĩnh đều rất mạnh.

Hơn Kim Vạn Đường nhiều lắm.

Hai người khác, như Tiểu Ca và Bàn Tử.

Cũng sững sờ, ngay sau đó thì hiểu ý.

Dù sao thì, mị lực của Long ca.

Quả thật là nam nữ đều đổ gục.

Nhưng Ngô Nhị gia thì cả người không ổn rồi.

Cái gã kia là cao nhân mà ông đã vất vả lắm mới mời được.

Lúc nãy còn khoe khoang rằng mình đã mời được một cao nhân, thực lực không hề thua kém Tiêu Long.

Vừa nãy còn có chút không phục.

Nhưng chớp mắt một cái đã bị vả mặt rồi!

Cao nhân được mời lại đi vả mặt.

Nhìn xem tình hình gì đây?

Tưởng là cao nhân lợi hại.

Kết quả lại chạy đến quỳ lạy người khác.

Đù má!

Có chuyện gì còn kinh khủng hơn chuyện này không?

Ngô Nhị gia cả người đều không ổn.

Chỉ cảm thấy thế giới đang chơi một trò đùa lớn.

Rõ ràng là nhân vật cấp học đồ.

Nhìn cái dáng vẻ cung kính của người ta với Tiêu Long đi.

Đừng nói là cạnh tranh với người ta nữa.

Đứng trước mặt người ta thì biến thành chân chạy vặt.

So cái quái gì nữa!

Ngô Nhị gia cả người đều không ổn.

Đặc biệt là những lời ông đã nói khi chuẩn bị rời đi.

Những suy đoán trong lòng.

Chỉ cảm thấy mặt nóng ran.

Đúng là tự làm đá ghè chân.

Nhìn từ một khía cạnh, cao nhân được mời.

Thậm chí còn không xứng xách dép cho Long ca!

Mặc dù thực sự không biết thực lực hai người chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng nhìn biểu hiện trước mắt là biết rồi.

Khí thế đã thua.

Ai!

Mất mặt quá đi!

Thảo nào lúc nãy mấy người kia đều cười.

Thảo nào lúc nãy Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo và khinh thường.

Đúng là như vậy.

Bây giờ nhìn lại, thật sự, không dám nhìn thẳng!

Ngô Nhị gia há miệng.

Mấy lần.

Nhưng cuối cùng chọn cách im lặng.

Không nói một lời.

Điều đáng ghét nhất là, cái cao nhân này.

Thật sự một chút thể diện cũng không cần.

Đâu còn cái vẻ bày đặt lúc trước?

Đâu còn cái vẻ kiêu ngạo lúc trước?

Nhìn xem bây giờ.

Vẻ mặt sùng bái.

Cầm điện thoại lén lút chụp ảnh.

Đơn giản là một fan cuồng não tàn mà!

Thật sự hết thuốc chữa rồi.

Lúc này, Tiêu Long vẫn chưa chịu nổi, thì Bàn Tử và Kim Vạn Đường đã không chịu nổi trước.

Nịnh nọt.

Thật sự nhẹ nhàng thoát tục.

Kim Vạn Đường trong lòng không nhịn được.

Lão tử đã vất vả làm bao nhiêu chuyện cho Long gia.

Cũng không dám ngang nhiên chụp ảnh.

Kết quả cái thằng cha này lại dám.

Lén lút chụp.

Cũng không hỏi Long gia một tiếng.

Thật sự phục rồi.

So với anh ta, mình đúng là tấm gương đạo đức!

Người ta thật sự không biết xấu hổ.

Chương 515

Nhưng cái kiểu không biết xấu hổ như vậy lại tốt chứ!

Chẳng phải đã để lại được ảnh sao?

Chẳng phải đã chụp được ảnh với thần tượng sao?

Còn mình?

Ngốc nghếch làm bao nhiêu chuyện.

Kết quả một tấm ảnh cũng không có.

Ai, loại người như vậy.

Không nên ghen tị.

Mà nên học tập mới đúng.

Đúng là tấm gương của thế hệ chúng ta!

Nhưng Bàn Tử thì khác.

Hắn thấy chói mắt.

Càng được nước lấn tới.

Hắn tiến lên, một tay đập chiếc điện thoại xuống đất.

Lạnh lùng nói: "Thằng ranh con!

Long ca cho phép mày chụp à?

Long ca mà mày dám chụp sao?" "Bàn… Bàn gia, tôi… tôi tôi…" "Thằng ranh con." "Được rồi Bàn Tử, đừng làm loạn nữa!

Cái thằng Lưu Tang này, đã đến rồi, thì ở lại đi, làm việc nhiều một chút, hiểu không?" Nghe Tiêu Long nói, Bàn Tử lập tức im lặng.

Lưu Tang cả người kích động.

Cứ như vừa được ban ân.

Cả người gật đầu như chim gõ kiến: "Long gia yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!

Nếu có gì không tốt, xin Long gia cứ phê bình!" Ngô Nhị gia: ???

Kim Vạn Đường: … Bàn Tử: !!!

Dưới ánh mắt của mấy người, Lưu Tang hoàn toàn biến thành một con chó liếm, còn cuồng nhiệt hơn cả Bàn Tử.

Quả không hổ danh.

Hắn trực tiếp khiến Bàn Tử suýt nữa thất nghiệp.

Mấy lần Bàn Tử định nói, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười khẽ trên môi Tiêu Long, Bàn Tử liền nuốt ngược lời nói lại.

Hắn nghĩ Tiêu Long chắc chắn thích nghe những lời hay ý đẹp đó.

Và những lời khen của Lưu Tang quả thật rất hay.

Mỗi câu đều không trùng lặp.

Hắn kể lại tất cả những câu chuyện về Tiêu Long mà mình nghe được, từng câu từng chữ đều khen ngợi.

Cứ mỗi câu chuyện là một lời khen.

Kể cả Tiểu Ca, Tiểu Tam gia và Bàn Tử cũng đều được khen.

Đặc biệt đối với mấy cô bạn gái của Tiêu Long, hắn khen ngợi không ngớt, hận không thể gọi thẳng là sư mẫu.

Nhưng Bàn Tử lại thấy rất khó chịu.

Hắn đã đủ không biết xấu hổ rồi, nhưng bây giờ lại xuất hiện một kẻ còn không biết xấu hổ hơn.

Suốt dọc đường, vừa kể chuyện vừa khen ngợi vừa lén lút chụp ảnh.

Cuối cùng ngay cả Thiên Chân cũng không thể chịu nổi nữa.

Thật sự không nhịn được.

Vì vậy, cứ mỗi lần Lưu Tang chụp ảnh, Bàn Tử và Thiên Chân lại phá đám, hận không thể trực tiếp đá hắn ra khỏi xe.

Sau mấy giờ đi đường, cuối cùng họ cũng đến một bãi biển bằng phẳng.

Đây là địa điểm mà mấy người đã bàn bạc từ trước.

Bởi vì ở đây có một truyền thuyết cổ xưa.

Mọi người đều cho rằng nó có liên quan đến Thính Lôi và quốc gia Nam Hải.

Truyền thuyết này rất hấp dẫn.

Vì vậy, mọi người quyết định đến đây khảo sát trước.

Trong truyền thuyết, ở đây có một vị hoàng đế câm.

Nơi này được gọi là Hải Đàn Đảo, bao gồm 126 hòn đảo nhỏ.

Nó nằm xa đất liền, không có tài nguyên sản xuất, nhưng nghề đánh bắt cá lại rất phát triển.

Tất cả ngư dân cơ bản đều sống trên thuyền, chỉ có một số quan chức quý tộc mới có thể sống trên đảo.

Trên hòn đảo này có một người câm.

Truyền thuyết kể rằng, bình thường anh ta rất thích làm thủ công.

Giống như mấy đứa trẻ bây giờ chơi gấp giấy vậy.

Nhưng anh ta đặc biệt thích gấp binh lính giấy và người giấy làm quân đội.

Hằng ngày cứ như một đứa trẻ chơi trò gia đình vậy.

Vì vậy, người dân địa phương gọi anh ta là "Ách Ba Hoàng Đế", một người có giấc mơ làm hoàng đế.

Tuy nhiên, truyền thuyết kể rằng người thân của vị Ách Ba Hoàng Đế này đã bị hoàng đế đương thời giết chết, diệt cả cửu tộc.

Chỉ có Ách Ba Hoàng Đế trốn thoát được, giữ lại được một mạng nhỏ.

Nhưng từ đó về sau anh ta không bao giờ nói được nữa.

Vì lý do này, anh ta vô cùng căm ghét vị hoàng đế đương thời.

Nhưng lại không có cách nào.

Chỉ có thể ra biển đánh cá.

Chỉ có thể sống tạm bợ ở đó.

Một lần ra biển đánh cá, anh ta suýt chết.

Vì trong nước biển, anh ta gặp phải thủy triều.

Đột nhiên, phía trước có một người kỳ lạ xuất hiện trên biển.

Là tiên nhân của Bồng Lai Tiên Đảo.

Vị tiên nhân thấy Ách Ba Hoàng Đế rất đáng thương.

Thế là, cho anh ta ba tờ giấy.

Trong truyền thuyết còn nói là tiên phù.

Và nói với Ách Ba Hoàng Đế rằng, chỉ cần dùng giấy cắt một ngôi nhà, gấp một kho thóc, cuối cùng làm một ít quần áo.

Ách Ba Hoàng Đế có thể nói được.

Chương 516

Từ đó về sau có thể tránh gió tránh mưa, ăn no mặc ấm.

Sống một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng tiên nhân cũng dặn dò.

Khi làm phép thuật tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy.

Nếu không sẽ không linh nghiệm, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng.

Tiêu Long kể câu chuyện này một cách sống động.

Ngay cả Thiên Chân và mấy người kia, cùng với mấy người hướng dẫn địa phương cũng kinh ngạc không thôi.

Bởi vì họ phát hiện ra, Tiêu Long biết nhiều hơn những hướng dẫn viên kia.

Biết nhiều hơn cả bản đồ sống của địa phương.

Thậm chí một số chi tiết trong câu chuyện truyền thuyết mà những hướng dẫn viên kia chưa từng nghe qua.

Nó rất hợp lý, mang lại cảm giác như thật sự đã xảy ra.

Tiêu Long thậm chí còn kể ra, khiến mọi người có cảm giác như đang hòa mình vào cảnh tượng đó.

Vì vậy, không cần ai nhắc nhở.

Mấy người hướng dẫn kể chuyện không mở miệng nữa.

Trực tiếp để Tiêu Long kể chuyện.

Không cần bổ sung gì nữa.

Câu chuyện tiếp tục.

Sau khi Ách Ba Hoàng Đế có được ba tờ tiên phù.

Anh ta lại không cầu tiên nhân nói chuyện, mà lại cầu cho những người thân đã khuất của mình.

Sau đó, anh ta nghiến răng giậm chân.

Biến ba tờ tiên phù trong tay thành một ngọn núi lớn.

Chắn lại những cơn gió lớn sóng lớn trên biển.

Che mưa chắn gió cho những cư dân, bà con sống trên đảo.

Sau đó, tờ thứ hai biến thành một cung thần và một mũi tên thần.

Có binh mã.

Anh ta chuẩn bị tạo phản, chuẩn bị đối phó với vị hoàng đế kia.

Khi làm việc gì đó khá ngu ngốc, khi gấp giấy, anh ta không biết cắt mắt cho người và ngựa.

Cuối cùng chỉ có thể vẽ từng cái một.

Sau đó biến mấy tờ tiên phù cuối cùng thành một số công cụ, công cụ làm nông.

Đưa cho những người dân trên thuyền đánh cá trên đảo.

Để họ có thể sống trên đảo.

Sau đó sáng sớm ngày thứ hai xuất phát.

Mang theo binh mã và mũi tên thần.

Trực tiếp làm một cung bắn đại điêu.

Nhưng thật không may.

Cung thần và tên thần không có vấn đề gì, thậm chí mũi tên thần còn trực tiếp bắn vào ngai vàng trong điện Kim Loan.

Kết quả vị hoàng đế kia vô cùng hôn quân, hôm đó không lên triều.

Kết quả không bắn chết được.

Sau đó được thuộc hạ báo cáo thì sợ đến tái mặt.

Trực tiếp phái người điều tra.

Nhanh chóng xác định được Ách Ba Hoàng Đế.

Thế là phái đại quân vây quét.

Ách Ba Hoàng Đế sẽ chịu thua sao?

Đương nhiên là không rồi.

Anh ta cũng có thiên quân vạn mã.

Vì vậy đã tung ra thiên quân vạn mã.

Kết quả vì mắt của thiên quân vạn mã đều là vẽ lên.

Trực tiếp bị mù.

Căn bản là tự đâm vào nhau mà chết.

Kết quả bị đại quân của hoàng đế đánh cho tan tác.

Lúc đó mới bỏ chạy.

Kết quả muốn lấy lại những thứ đã biến thành công cụ để chạy trốn.

Nhưng những người dân kia căn bản không muốn trả.

Cuối cùng, bị chặt đầu.

Câu chuyện kể xong.

Mọi người cũng cảm thán không thôi.

Một vị Ách Ba Hoàng Đế tốt bụng như vậy.

Kết quả lại tin lầm người.

Quá "thánh mẫu" rồi.

Vì người khác mà tự hủy hoại bản thân.

Mọi người đều cảm thấy không đáng.

Nhưng Tiêu Long thì cho rằng chết cũng đáng đời.

Không phải vì mình.

Mà vì người khác hy sinh.

Đơn giản là một tên đại ngốc.

Đồng thời, mọi người cuối cùng cũng đến được bãi cát ven biển.

Nhìn về phía hoàng hôn xa xa.

Nhìn ánh chiều tà.

Toàn bộ mặt biển, toàn bộ bãi cát đều biến thành màu vàng kim quỷ dị.

Giống như một bức tranh vậy.

Cứ như toàn bộ mặt biển biến thành bãi biển vàng.

Có những chiếc thuyền đánh cá cũ nát trên biển xa.

Chương 517

Đang lênh đênh trên đó.

Cực kỳ giống những ngư dân đáng thương mà đáng ghét trong câu chuyện.

Tầm nhìn thiển cận.

Kết quả cả đời.

Chỉ có thể kiếm sống trên biển cả!

Lúc đó, Bàn Tử lại đặt ra nghi vấn: "Long ca, có liên quan gì đến Nam Hải Mộ không?

À đúng rồi, ý anh là cái hoàng đế câm đó là Nam Hải Vương sao?" Tiêu Long gật đầu, lại giải thích thêm cho mọi người: "Nam Hải Vương từng vì tạo phản mà bị trấn áp, sau đó bị giáng làm thứ dân, biến mất trên biển cả." "Hai câu chuyện không liên quan à?

Nơi Nam Hải Vương biến mất trên biển, là nơi này sao?" "Không phải chứ, Long ca?

Anh chắc chắn không?" "Chắc hay không chắc, để Lưu Tang nghe thử thì biết thôi mà?" Tiêu Long khẽ mỉm cười.

Mấy người mắt không khỏi sáng lên.

Lưu Tang thì càng kích động hơn, chạy lon ton tới, vẻ mặt gật đầu lia lịa: "Long ca, yên tâm đi, giao cho tôi là được rồi, cũng để Long ca xem bản lĩnh của tôi!" "Long ca giỏi quá!

Hy vọng được Long ca chỉ điểm, để tôi tiến bộ hơn nữa." Lúc này, hắn cũng không quên nịnh nọt một lần.

Nhưng sau đó, sắc mặt của gã càng ngày càng khó coi.

Bởi vì liên tiếp hai ngày, trên trời không có lấy một gợn mây.

Đừng nói là có sấm.

Ngay cả mưa cũng không thể có.

Lưu Tang cả người đều không ổn rồi.

Những người khác cũng im lặng không nói.

Nhưng lại có chút kiên nhẫn.

Nhưng Bàn Tử thì khác.

Một là đặc biệt ghét Lưu Tang, hai là thích xem trò cười, ba là thực sự rất vội.

Vì vậy không nhịn được châm chọc: "Này, thằng nhóc, lâu vậy rồi, nghe ra được gì chưa?" "Cái này…" "Hay là để tôi đốt cho mấy tràng pháo, để bái tế Hải Long Vương tử tế nhé?" Nhưng lời trêu chọc của Bàn Tử, lại khiến Tiêu Long ngớ người: "Này Bàn Tử, đừng, đó quả thực là một cách hay đó." Tiêu Long mở miệng, sau đó quay đầu nhìn Lưu Tang, cười tủm tỉm nói: "Bàn Tử là chuyên gia chất nổ đó, để hắn giúp chúng ta đốt mấy quả pháo, cậu nghe kỹ một chút." "A?

Long ca, độ khó lớn quá đi thôi?" "Không thử sao biết được?

Không phải muốn tôi chỉ điểm sao?

Chỉ dùng những gì cậu biết mà chỉ điểm à?" Lưu Tang lập tức bừng tỉnh, không những không cảm thấy Tiêu Long làm khó dễ mình.

Ngược lại còn cảm thấy Tiêu Long đang giúp đỡ.

Cả người anh ta kích động không thôi.

Liên tục gật đầu đồng ý.

Thế là bắt đầu bận rộn.

Bàn Tử cả người đều không ổn.

Ban đầu cứ tưởng chỉ là nói đùa.

Bây giờ lại phải đốt.

Thật sự phải làm công cho người ta.

Khó chịu quá đi.

Nhưng Long ca đã ra lệnh rồi, hắn cũng không dám không nghe.

Thế là chỉ có thể ngoan ngoãn giúp đỡ.

Mở cốp xe.

Lật ra một hộp kíp nổ.

Bàn Tử dẫn theo Thiên Chân và Tiểu Ca.

Ba người bắt đầu bận rộn.

Lưu Tang cũng chuẩn bị sẵn thiết bị hiện đại, bắt đầu vui vẻ điều chỉnh.

Đồng thời, Lưu Tang bắt đầu chỉ huy.

Anh ta đeo một chiếc tai nghe đặc biệt.

Nói với ba người Bàn Tử: "Xin làm phiền ba vị, tôi sẽ ở giữa nghe, các vị lần lượt kích nổ ở ba góc.

Nếu muốn đồ vật, tôi sẽ cố gắng tìm ra cho mọi người." Thiên Chân và Tiểu Ca gật đầu.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bắt đầu hành động.

Lưu Tang ngượng ngùng nhìn Tiêu Long một cái.

Trán không biết từ lúc nào đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nhưng anh ta kiềm chế lại.

Nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này.

Đây là cơ hội để thể hiện trước mặt thần tượng.

Tuyệt đối không thể thể hiện quá tệ.

Giống như một đứa trẻ đối mặt với kỳ thi.

Hy vọng có thể đạt thành tích tốt, được bố khen ngợi.

Hành động nhanh chóng bắt đầu.

Lưu Tang tiến về phía trước trong gió biển.

Với sự giúp đỡ của một số người dưới trướng Nhị gia.

Theo yêu cầu của anh ta, gần mười cái vật giống như chum sành lớn.

Lần lượt được chôn xuống bãi cát.

Cái thứ này trông giống như cái bô, nhưng miệng lại nằm ở giữa đồ gốm.

Vừa nhìn thấy đồ gốm cũ dưới đất, Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: "Cái quái gì vậy?

Không phải là mấy đồ dùng đó chứ?

Thằng cha này biến thái thật!" Mọi người mặt đều đen lại.

Ai nấy đều thực sự bất lực.

Tiêu Long không nhịn được vỗ Bàn Tử một cái tát, cười mắng: "Được rồi cái thằng này, không hiểu thì đừng có giả vờ hiểu, cái thứ này gọi là địa thính, giống như hồn bình, cũng giống như ngũ cốc nang." "Thấy đoạn hoa mẫu đơn thứ hai chưa?

Thấy vị trí mở miệng là hoa sen chưa?

Thấy bát quái giữa hoa mẫu đơn chưa?

Loại địa thính này, dùng để nghe âm thanh dưới lòng đất, thời cổ đại đánh trận, người ta chôn cái thứ này ở góc thành tường, tai áp vào

miệng bình, có thể nghe được âm thanh quân đội truyền đến từ xa." "…" Mọi người nghe xong đều kinh ngạc không thôi.

Không ngờ mấy thứ này lại có nhiều đạo lý như vậy.

Lưu Tang chưa đi xa, nghe Tiêu Long giải thích, kích động hét lớn với Tiêu Long và mấy người: "Long ca, anh lợi hại quá!

Thật sự là cổ kim trong ngoài, trên dưới năm nghìn năm, cái gì anh cũng biết hết!

Bây giờ trên thế giới này, người có thể liếc mắt một cái nhận ra cái thứ này không nhiều, càng không cần phải so sánh với những thứ khác." "Long ca, đỉnh thật!

Chương 518

Xứng đáng là thần tượng của Lưu Tang tôi!" Tiêu Long: … Bàn Tử: !!!

Thiên Chân và mấy người khác: ???

Tiếp theo, Bàn Tử nhận lấy một loại công cụ địa phương gọi là "hải mã".

Đó là một tấm ván gỗ tương tự như ván trượt tuyết.

Một chân đặt lên trên, vật này giúp di chuyển liên tục, thuận tiện cho việc hành động trên đầm lầy.

Mấy người bò trên bãi cát nửa ngày, tìm được địa điểm thích hợp, lại tốn rất nhiều thời gian để lắp đặt kíp nổ.

Sau một loạt những màn hành xác này, mấy gã đáng thương đều dính đầy bùn đất.

Nhưng mọi người cũng vui vẻ không thôi.

Dù sao cũng là vì chuyện quan trọng.

Cho dù có ngã sấp mặt, toàn thân dính đầy bùn, thì cũng rất vui.

Mãi đến khi mặt trời lặn hẳn, trên mặt biển không còn bóng dáng thuyền đánh cá nào nữa, mấy người mới bắt đầu hành động.

Dưới sự chỉ huy của Lưu Tang.

Họ nhanh chóng hành động.

Bắt đầu lần lượt đốt pháo.

Để Lưu Tang dễ quan sát.

Anh ta nằm úp sấp ở chỗ đó.

Cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên dưới.

“Tiếp theo là định vị vị trí của Nam Hải Vương Mộ rồi, tôi cần sự hỗ trợ từ phản hồi âm thanh.” “Mọi người bắt đầu đốt pháo đi.” Theo sự chỉ huy của Lưu Tang, mấy người nhanh chóng hành động.

Cuối cùng, cùng với nút bấm được nhấn.

Kíp nổ bị kích hoạt.

Phang phang phang!

Cùng với những tiếng nổ vang dội, trên bãi cát nổi lên một ít bùn đất bắn tung tóe.

Lúc này Lưu Tang cũng nhắm mắt lắng nghe.

Ngay sau đó bãi cát nổ tung.

Một lượng lớn bùn đất bị đẩy lên trời.

Rồi lại rơi xuống như mưa bùn.

Nhưng căn bản không thể ảnh hưởng đến mọi người.

Cùng với những âm thanh đó xuất hiện.

Một lát sau.

Lưu Tang mở mắt.

Trong mắt anh ta lộ ra vẻ khó tin.

Hắn ngồi phịch xuống bãi cát, nửa ngày không hoàn hồn.

Lúc này, giọng nói sốt ruột của Bàn Tử hỏi: “Thằng nhóc, nghe ra sao rồi?

Bàn gia tao sắp đóng băng rồi đây!” Lưu Tang mất nửa ngày mới hoàn hồn được.

Nhưng nói lắp bắp: “Tôi nghe ra một số thứ, bên dưới đúng là có

mộ, lớn, chia thành mấy tầng, cấu trúc bên trong cũng rất phức tạp.” “Điều quan trọng nhất là tôi nghe thấy tiếng côn trùng bò.

Nếu không có gì bất ngờ, thì lũ hải chương lang, sắp bò ra rồi, làm sao đây?” Nhưng lời anh ta vừa dứt.

Trong lớp bùn đất xung quanh, lại bắt đầu nổi lên từng cái bong bóng lớn.

Ngay sau đó bong bóng vỡ tung.

Từng đàn hải chương lang (gián biển) dày đặc bò ra từ bên trong.

Nhanh chóng lan rộng trong màn đêm.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

Cũng không kịp lo lắng gì nữa, vội vàng chạy ra phía ngoài.

Nhưng lũ hải chương lang này thực sự quá nhiều.

Mọi người cách bờ biển cũng có một khoảng cách.

Điều đáng sợ nhất.

Mấy người đột nhiên phát hiện cảnh vật xung quanh hình như đã thay đổi.

Cứ như đang ở trên một hòn đảo.

Bờ biển biến mất.

Ngô Nhị gia và những người kia cũng không thấy đâu, cứ như lạc vào một thế giới kỳ dị vậy.

Hòn đảo trong câu chuyện.

Hòn đảo mà Ách Ba Hoàng Đế đã xuất hiện.

Cộng thêm một lượng lớn hải chương lang xung quanh.

Sắc mặt mọi người trở nên khó coi.

Cũng không biết có phải do đột biến hay không.

Lũ hải chương lang này.

Không phải loại vô hại mà mọi người vẫn nghĩ.

Chúng có độc tính cực lớn.

Liều mạng lao về phía mọi người.

Mấy người liều mạng ngăn cản.

Liều mạng chạy ra ngoài.

Nhưng căn bản không có tác dụng.

Điều đáng sợ hơn nữa, bãi cát bốn phía đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Giống như một cơn sóng biển.

Trực tiếp lao về phía mọi người.

"Ngã cam!

Cái quái gì vậy?

Không phải có quái vật ẩn nấp bên dưới đó chứ?" "Không đúng!

Không có cảm giác khí tức quái vật." "Cẩn thận!

Ngôi mộ bên dưới sụp rồi." Mấy người hoảng loạn hét lên.

Sắc mặt Tiểu Ca biến đổi, phát hiện thêm nhiều thông tin.

Vội vàng nhắc nhở mọi người!

Lúc này, Lưu Tang đã gần như sợ phát khóc.

Chương 519

Lần đầu tiên thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy.

Không khỏi tự chủ mà hét chói tai: “Long gia, cứu mạng!

Tôi phải làm gì tiếp theo đây?” Lúc này, giọng nói của Tiêu Long vang lên bên tai mấy người: “Tiểu Ca giúp Thiên Chân, Bàn Tử giúp Lưu Tang, hai người không được động.” Theo Tiêu Long, mấy người lập tức hiểu ý của anh.

Long ca sắp ra tay rồi.

Nhưng Lưu Tang không biết.

Hắn vẫn đang la hét ầm ĩ ở đó.

Kết quả, khoảnh khắc tiếp theo, một sợi dây thừng lập tức buộc chặt lấy eo hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn bị kéo bay thẳng ra ngoài.

Ngay sau đó là một trận trời đất quay cuồng.

Cảm giác thế giới xung quanh tối sầm lại.

Thậm chí có một cảm giác rơi xuống.

Cảm giác mất đi trọng tâm.

Giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.

Rơi xuống nhanh chóng, nhưng căn bản không nhìn rõ tình hình xung quanh.

Chỉ có thể lờ mờ.

Phát hiện ra một số đoạn đứt gãy.

Mọi người đang rơi xuống đáy biển!

Nhưng khi mọi thứ ổn định lại, mấy người mới nhìn rõ.

Mọi người đã ở dưới lòng đất.

Nơi mộ đạo được xây bằng đá.

Những chỗ đứt gãy triệt để nhất.

Những vòm đỉnh, sớm đã sụp đổ và bị chôn vùi!

Một lượng lớn bùn nước.

Chảy về phía sâu thẳm.

Giống như một trận lở đất bùn đá vậy.

Dù sao thì cũng không quay lại được nữa.

Thiên Chân và Bàn Tử mấy người không cảm thấy gì.

Dù sao cũng đã theo Tiêu Long trải qua nhiều chuyện lớn.

Nhưng Lưu Tang thì vẻ mặt chấn động.

Ban đầu cứ tưởng lần này xong đời rồi.

Kết quả không có, hắn cứ thế mà ngơ ngác vào trong mộ.

Căn bản không giúp được gì.

Ngược lại còn la hét loạn xạ.

Làm phiền suy nghĩ của mọi người.

Nhìn mấy người kia vẻ mặt bình tĩnh.

Lưu Tang cả người đều không ổn.

Cảm thấy quá mất mặt rồi!

Nhưng đối với thực lực của Tiêu Long, anh ta đã tận mắt chứng kiến.

Thật sự rất mạnh!

Một sự kiện nguy hiểm đột ngột như vậy.

Kết quả trong tay Long gia.

Lại đơn giản như đi chơi.

Lúc này, mọi người theo ánh đèn.

Nhìn thấy một cánh cổng đá không xa.

Nhưng mọi người căn bản không để ý.

Bởi vì mấy người phát hiện ra.

Thiên Chân đã biến mất.

Tiểu Ca không khỏi căng thẳng nói: "Long ca, tôi phải tìm Thiên Chân càng sớm càng tốt." "Đúng vậy, Long ca, Thiên Chân bây giờ không có thực lực, nguy hiểm lắm!" Tiêu Long gật đầu.

Không cần nói, đương nhiên phải tìm người rồi.

Lưu Tang làm một khuôn mặt khó coi.

Lúc này anh ta mới chú ý.

Trong số bọn họ thiếu mất một người.

Vì vậy lập tức im lặng.

Ngoan ngoãn theo sát đội ngũ.

Lúc này, anh ta cuối cùng cũng được chứng kiến sự đáng sợ của Tiêu Long.

Nhìn Tiêu Long nhắm mắt lại.

Đôi tai không ngừng rung động.

Cứ như có từng luồng âm thanh truyền vào tai anh.

Chỉ trong chốc lát.

Tiêu Long mở mắt.

“Tìm thấy rồi!

Theo tôi.” Lưu Tang bị sự cảm ứng thiên địa đáng sợ của Tiêu Long chấn động.

Vừa nãy anh ta cũng đã thử.

Mặc dù có thể nghe thấy những âm thanh kỳ dị.

Nhưng căn bản không phát hiện ra Thiên Chân.

Nhưng Long gia thì.

Nhanh chóng tìm ra.

Hắn không chút nghi ngờ Tiêu Long nói dối.

Vì vậy tin chắc rằng.

Thực lực của Tiêu Long quá mạnh.

Ngay cả thính lực.

Cũng mạnh hơn anh ta vô số lần.

Chương 520

Lúc này, mấy người nhanh chóng theo kịp.

Tiêu Long đã xác định được vị trí của Thiên Chân.

Dẫn mọi người nhanh chóng đến dưới một con đường hầm cũ nát.

Sau đó chỉ vào vách đá dày nặng phía trên, nói: "Ở phía trên đó rồi, giao cho tôi.

Nếu có gì bất ngờ, tôi sẽ cứu." Sau đó, Tiêu Long kéo Lưu Tang sang một bên.

Không kịp phản ứng.

Bàn Tử và Tiểu Ca hai người đã ra tay.

Sau đó, Lưu Tang cả người há hốc mồm.

Anh ta nhìn thấy một màn không thể tin nổi.

Chỉ thấy trên người Tiểu Ca và Bàn Tử.

Xuất hiện khí tức đáng sợ.

Trong khoảnh khắc đó.

Lưu Tang cả người cảm thấy khí huyết bành trướng.

Thực lực nhỏ bé của anh ta.

Đơn giản là không đáng một đòn.

Lúc này, cùng với Tiểu Ca và Bàn Tử hai người hợp lực tấn công.

Vách đá trên đỉnh đầu trực tiếp vỡ nát.

Đặc biệt là với Tiểu Ca, dưới tác dụng của Hắc Kim Cổ Đao.

Vách đá phía trên nổ tung.

Chém sắt như bùn.

Trực tiếp đánh ra một cái lỗ vỡ nát.

Không có gì bất ngờ lớn hơn.

Thiên Chân trực tiếp từ phía trên rơi xuống.

Chỉ là hình như đã hôn mê.

Toàn thân anh ta.

Bò đầy hải chương lang.

Sắc mặt Tiểu Ca đại biến.

Kỳ Lân Huyết Mạch bùng nổ.

Định dọa cho lũ hải chương lang này lùi lại.

Nhưng phát hiện ra hiệu quả yếu ớt.

Ngược lại còn dọa cho lũ hải chương lang này phát điên.

Những con vật này liên tục chui vào cơ thể Thiên Chân.

Lúc này, Tiêu Long ra tay.

Anh ta vỗ một chưởng xuống.

Một bàn tay năng lượng màu vàng giáng vào cơ thể Thiên Chân.

Một lượng lớn hải chương lang trực tiếp bay ra.

Sau đó lập tức nổ tung.

Tất cả hải chương lang.

Ngay khoảnh khắc đó trực tiếp chết.

Lưu Tang nhìn chằm chằm, mắt tròn xoe.

Căn bản khó mà tưởng tượng được.

Đã làm gì?

Thực sự không nghĩ ra bất kỳ phương pháp nào.

Có thể làm được một chút như vậy.

Lúc này, trên người Tiêu Long xuất hiện một giọt máu màu xanh lục.

Được chiết xuất từ cơ thể hải chương lang.

Dưới năng lực mạnh mẽ mà huyết mạch ban tặng.

Trực tiếp truyền vào cơ thể Thiên Chân.

Ngay sau đó mấy người đều kinh ngạc nhìn.

Thiên Chân vốn đang thoi thóp, thậm chí độc tính của hải chương lang đã phát tác.

Sắc mặt trên mặt dần dần trở nên hồng hào.

Không lâu sau.

Anh ta mở mắt.

Thực lực không chỉ có chút thăng tiến.

Mà điều đáng sợ hơn, cảm giác suy yếu đã biến mất.

Mấy người thậm chí có thể cảm nhận được sức mạnh hùng hậu trong cơ thể.

Mấy người đều nhìn ngơ ngẩn.

Tiểu Ca lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân nhìn xung quanh tình hình.

Cũng biết đại khái suy đoán chuyện gì đã xảy ra.

Vẻ mặt cảm kích nhìn Tiêu Long: "Cảm ơn Long ca!" Tiêu Long thu tay, khoanh hai tay ra sau lưng.

Mỉm cười nói: "Chuyện nhỏ thôi, lời nguyền kia sắp bùng phát rồi,

tôi phải tăng tốc thôi!" Mấy người nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Cũng không còn kịp kinh ngạc hay nịnh nọt nữa.

Vội vàng theo sát bước chân.

Mấy người nhanh chóng đến một mộ thất.

Sau đó nhìn thấy một số bức bích họa.

Khi mấy người đang nhìn chằm chằm.

Tiêu Long nhắc nhở: "Đừng nhìn quá lâu, nếu không sẽ rơi vào ảo giác." Thiên Chân và mấy người khác nghe xong liền hiểu.

Nhưng Lưu Tang không phản ứng.

Anh ta nhìn thêm hai mắt.

Không nhịn được hét lên kinh hãi: "Trời đất ơi, cái quỷ gì vậy?

Mấy thứ trên đó sống dậy rồi?!" Nghe lời anh ta.

Chương 521

Sắc mặt mấy người biến đổi.

Bàn Tử tiến lên vả một chưởng.

Trực tiếp đánh bay Lưu Tang.

Hắn đập vào tường.

Suýt nữa thì ngất xỉu.

Lắc lắc đầu, hắn mới phản ứng lại.

Định mắng người.

Nhưng đột nhiên phát hiện không đúng.

"Chụp ảnh đã rồi xem." Tiêu Long kịp thời nhắc nhở.

Mấy người ngớ người.

Đặc biệt là Thiên Chân, anh ta vội vàng lấy ra máy ảnh.

Nhanh chóng chụp ảnh.

Một lát sau.

Khi mọi người chuẩn bị nghiêm túc nhìn kỹ những thứ trên đó.

Đột nhiên.

Lưu Tang lại đột nhiên hét lớn một tiếng: "Ngã kháo!

Binh lính giấy của Ách Ba Hoàng Đế xuất hiện rồi!" Nói rồi, hắn nhanh chóng lao tới.

Một cước đá vào con binh lính giấy mà hắn cho là thật.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Sắc mặt Tiêu Long và mấy người kia lập tức thay đổi.

Ngã ni mã!

Tiêu Long còn chưa kịp nhắc nhở.

Kết quả cái thằng Lưu Tang này.

Lại trực tiếp một cước đá đổ người ta!

Oanh long long!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tiếng nổ dữ dội vang lên.

Giống như sấm sét vậy.

Sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

"Ngã cam!

Thằng ranh con, không biết trong mộ thì đừng có động lung tung à?

Làm cái chuyện tốt gì vậy?!" Nhưng đã muộn rồi.

Cùng với tiếng nổ vang dội.

Con binh lính giấy kia run rẩy đứng dậy.

Cứ như thật sự sống lại vậy.

Trong các khe hở xung quanh.

Một lượng lớn hải chương lang.

Liều mạng xông ra!

Chúng trào ra như thủy triều đen, đặc kín, liều mạng, điên cuồng, như thể gặp phải thiên tai khủng khiếp.

Tất cả đều bỏ chạy, không hề tấn công Tiểu Ca, liều chết mà chạy.

"Chạy mau!" Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt mấy người đại biến.

Bàn Tử gầm lên một tiếng, chuẩn bị bỏ chạy.

Thế nhưng nhìn kỹ lại, đám Hải Chương Lang này hoàn toàn không thèm để ý đến bọn họ.

Bọn nó còn đang lo chạy mạng đây mà.

Để ý à?

Nực cười!

Ngay sau đó, Bàn Tử vừa nhấc chân lên đã đứng sững lại.

Bởi vì đám Hải Chương Lang đáng sợ kia cứ thế chạy thẳng qua bên cạnh, thậm chí còn coi mấy người bọn họ là vật cản.

Mấy người lập tức ngớ ra.

"Má ơi, không có gì à.

Hù chết tôi rồi." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt một pho tượng Lôi Công rớt dưới đất.

Hắn nhặt lên một cái, làm bằng vàng ròng.

Mấy người kia cũng thở phào, đặc biệt là Lưu Tang.

Cậu ta cảm thấy cuối cùng cũng không sao rồi.

Nhưng đúng lúc này, khi mọi người đều nghĩ không có gì và thả lỏng thì sắc mặt Tiêu Long lại thay đổi.

Hắn gầm lên: "Chạy mau!" "Làm gì vậy, Long ca?

Đám Hải Chương Lang này có cắn mình đâu mà sợ?" Bàn Tử vẻ mặt không đồng tình.

"Ní mã!

Mấy người không thấy đám Hải Chương Lang này phát điên hết rồi sao?

Đến cả bọn mình mà bọn nó còn chẳng thèm để ý nữa à?

Không biết điều đó có nghĩa là gì sao?" "Ý nghĩa là gì?" Bàn Tử và Lưu Tang ngơ ngác hỏi.

Thiên Chân sắc mặt thay đổi, ôm trán, tức giận nói: "Hai cái đồ mù chữ này!

Ý của Long ca là, một con quái vật còn đáng sợ hơn cả Hải Chương Lang sắp xuất hiện!

Nếu không thì đám Hải Chương Lang này đã chẳng chạy tán loạn như vậy." Một câu nói đó khiến hai người kia bừng tỉnh.

Cả bọn bắt đầu chạy.

Nhưng Bàn Tử thì cứ không yên tâm về pho tượng Lôi Công kia.

Lần này, ngay cả Tiêu Long cũng không nhịn được nữa, một cước đá vào mông Bàn Tử.

"Mẹ kiếp làm gì đó!

Chạy đi chứ!

Đến lúc nào rồi?!" Cái tên này thật sự không biết chết là gì.

Đến lúc này rồi mà còn ôm bảo bối à?

Cái tật tham tài này bao giờ mới bỏ được đây?

Chương 522

Thật sự tưởng mình vô địch thiên hạ ở đây sao?

Có những thiên tai thì tránh kiểu gì được.

Hắn túm mấy người, giục chạy nhanh lên.

Bàn Tử cũng biết Tiêu Long làm vậy là vì tốt cho mình nên không hề tức giận.

Hắn biết vấn đề rồi.

Nhanh chóng bỏ chạy.

Còn chuyện pho tượng Lôi Công bị vỡ thì cũng không kịp quan tâm nữa.

Thậm chí Tiêu Long còn không cần dùng huyết mạch để xua đuổi.

Đám Hải Chương Lang đã chạy qua hết rồi.

Nhưng số lượng của chúng cho người ta cảm giác vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là thứ âm thanh rung động kia, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Điều khiến Tiêu Long bất lực là tên Bàn Tử kia lại ôm nửa pho tượng Lôi Công.

Nó không phải chỗ cổ bị gãy, nhìn rõ ràng là rỗng ruột.

Nên không dễ vỡ như vậy.

Trong không gian này, Tiêu Long mơ hồ nghe thấy một vài tiếng vọng.

Đặc biệt là có chút tà môn.

“Bàn Tử, ông có thể vứt cái thứ đó đi được rồi.” “Làm gì vậy, Long ca?

Bảo bối vàng ròng tôi khó khăn lắm mới nhặt được mà.” “Trong đó có thứ gì đó!” “À?!

Má ơi, không phải chứ.?!” Bàn Tử sợ đến mức lập tức ném cái thứ đó đi.

Nó rơi trúng một đám Hải Chương Lang, ngay lập tức đè chết một mảng lớn.

Ruột đỏ, ruột xanh đều trào ra ngoài, nhìn vô cùng ghê tởm.

Vào lúc này, bên trong pho tượng Lôi Công đã vỡ nát.

Mấy người thật sự nhìn thấy.

Một con Hải Chương Lang cỡ lớn màu đỏ máu bò ra.

Trông vô cùng quỷ dị.

“Má ơi!

Thật sự có thứ bên trong.” “Cái quỷ gì vậy?

Hải Chương Lang Vương sao?!” Bàn Tử sợ hãi liên tục lùi về sau.

Những người khác cũng ghê tởm không chịu nổi.

Không phải là thứ đó đáng sợ.

Mà là quá ghê tởm.

Nó không phù hợp với lẽ thường của mọi người.

Thể chất quá lớn.

Tiêu Long mặc kệ cái đó.

Hắn để lại một câu rồi xoay người bỏ chạy: “Đám Hải Chương Lang này đã biến dị trong mộ, giống như mấy con Thi Miết Vương

kia vậy, cẩn thận một chút!" Sắc mặt những người khác thay đổi.

Vội vàng đuổi theo.

Chạy được một lúc.

Phía trước rẽ một khúc cua.

Một căn mộ thất mới xuất hiện.

Mộ thất này khá xa hoa, rất rộng lớn.

Nhìn qua đã thấy không tầm thường.

Mọi người thấy đám Hải Chương Lang này không dám tiến vào đại điện.

"Tôi vào trong trốn trước!" "Được!" Tiêu Long vừa đề nghị, mấy người kia liền không chút do dự mà hành động.

Thế là mấy người nhanh chóng chui vào.

Đồng thời, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lưu Tang thở hổn hển, khó hiểu hỏi: "Không đúng nha Long gia, sao đám chương lang này không vào vậy?" "Cần gì phải hỏi?

Chắc chắn bên trong có thứ gì đó mà Hải Chương Lang sợ hãi!" Bàn Tử nhìn Lưu Tang như nhìn một thằng ngốc, khiến Lưu Tang cảm thấy không được thoải mái.

"Đã vậy bên trong có thứ lợi hại như thế, mình tại sao lại đi vào?" Bàn Tử bĩu môi khinh thường.

"Thứ bên trong có lợi hại đến mấy thì có lợi hại bằng Long ca sao?

Tôi chỉ ghét mấy con Hải Chương Lang đó thôi, chứ ông tưởng tôi sợ à?" "Long ca tùy tiện một cái là có thể tiêu diệt hết!" Lưu Tang lập

tức im lặng.

Cậu ta cảm thấy mình quá vô tri.

Luôn dùng tư duy yếu ớt của mình để đánh giá sức mạnh của nhóm Long gia.

Thật sự không thể nhìn thẳng được!

Cần phải nhận thức lại!

Cần phải chấn chỉnh lại tâm thái.

Ní mã!

Thật là mất mặt!

Lưu Tang nghĩ thầm.

Cậu ta quyết tâm khắc phục cái tư duy quán tính đáng sợ này!

Trong bóng tối.

Bàn Tử và mấy người thắp sáng đèn pin.

Ánh sáng xung quanh sáng hơn một chút.

Nhưng họ không thể nhìn rõ mọi thứ.

Tuy nhiên, Tiêu Long lại nghe thấy một vài âm thanh sóng âm kỳ lạ.

Mặc dù không hiểu ý nghĩa, nhưng chúng truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Không ngừng vang vọng bên tai.

Khiến lòng người rối loạn.

Thật sự khó chịu.

"Tôi hiểu rồi, đây chắc hẳn là một đại điện tương đối quan trọng!

Hồi xây dựng ở đây, chắc chắn là đã được thiết kế đặc biệt!" "Ý

gì vậy, Long ca?" Tuy Tiêu Long nói vậy, nhưng mấy người kia không hiểu.

"Ý là, đây không phải nơi tốt đẹp gì!" "..." Sắc mặt mấy người lập tức thay đổi.

Bỏ qua nụ cười bên môi Tiêu Long.

Chương 523

Mấy người bất lực thở dài.

Tiêu Long đang nói đùa.

Nhưng Tiêu Long không nói cho họ.

Nơi này quả thật được bố trí bằng thủ đoạn đặc biệt.

Chỉ cần có âm thanh, đại điện sẽ xuất hiện một loại tiếng vọng nào đó.

Để ngăn cản Hải Chương Lang tiến vào.

Thực tế cũng không phải chuyên để phòng Hải Chương Lang.

Nguyên nhân xây dựng lúc ban đầu, e là cũng chỉ để ngăn chặn một số âm thanh đặc biệt xuất hiện.

Tuy nơi này có chút quỷ dị, nhưng vẫn có thể ứng phó được.

Sau khi phát hiện không có nguy hiểm, Bàn Tử liền ngồi phịch xuống, thở hổn hển: "Ai da, mệt chết tôi rồi." "Sao lại xui xẻo đến mức nổ sập vậy chứ?" "Rõ ràng tôi đã đặt thuốc nổ vô cùng tinh tế mà." Đợi khi ổn định lại, Bàn Tử mới không nhịn được mà nói.

Đối với một thiên tài thuốc nổ, tình huống quỷ dị như vậy, thật sự có chút bất lực.

Thậm chí có thể đập nát cái biển hiệu của người ta.

Không đúng, phải là đập nát cái biển hiệu của hắn chứ.

Nếu không thì người ta lại tưởng hắn thật sự không có năng lực.

Làm sập hết mọi thứ.

Công việc không làm tốt.

Thực tế, về điểm này, Thiên Chân cũng bất lực.

Trong lòng không hiểu.

Theo thủ đoạn của Bàn Tử, không nên như vậy.

Nhưng vì sao lại xuất hiện tình huống này?

Hắn không hiểu.

Lúc này, Tiêu Long cười nói: "Đừng tự trách mình nữa, không phải nguyên nhân đó đâu, ông có biết nguyên nhân là gì không?" "Là mộ của Nam Hải Vương nha!

Trải qua nhiều năm địa chất biến đổi, thêm vào đó là ảnh hưởng của năng lượng thủy triều.

Địa chất lỏng lẻo mới xuất hiện tình huống này." "Dùng tình hình trên đất liền để so sánh với tình hình ở đây.

Như vậy chắc chắn sẽ có vấn đề rồi." Nghe Tiêu Long nói xong, Bàn Tử không khỏi trợn tròn mắt.

Quả thật có lý nha.

Hình như chính là nguyên nhân đó.

Lúc ấy hắn không nghĩ nhiều, cứ tưởng sẽ không xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, sự việc hình như không đơn giản như vậy.

Đối xử với đất liền và bãi biển.

Hình như quả thật không nên dùng cùng một cách.

Hắn không khỏi cảm thán.

Long ca nói thật sự thấu đáo tỉ mỉ nha!

"Long ca, anh lợi hại quá!

Tôi suýt chút nữa đã tưởng mình già rồi chứ!" Tiêu Long mỉm cười nhạt, không nói nhiều.

Lúc này, Lưu Tang nhịn nửa ngày không nhịn được bèn hỏi: "Long gia, cái thứ trên bích họa trước đó có thể khiến người ta rơi vào ảo giác rốt cuộc là cái gì vậy?

Tại sao tôi lại bị trúng chiêu chứ?

Còn mấy tên binh sĩ giấy kia có ý nghĩa gì?

Truyền thuyết đó không phải là thật chứ." Đối mặt với nghi vấn này.

Thực tế Thiên Chân và mấy người kia cũng rất tò mò.

Nhưng Tiêu Long lại lắc đầu.

"Tình hình cụ thể bây giờ tôi không biết, bởi vì thông tin tôi nắm giữ quá ít." "Nhưng theo suy đoán của tôi, đám Hải Chương Lang này chỉ là mới bắt đầu thôi, nguy hiểm vẫn còn ở phía sau." "À?!

Không phải chứ?!

Mới chỉ là bắt đầu thôi sao?" Nghe vậy, Lưu Tang lập tức không ổn rồi.

Nhưng Bàn Tử và mấy người kia lại không nhịn được mà trợn trắng mắt.

Ý là, có gì mà phải làm quá lên vậy?

Hồi trước ở Lỗ Vương Cung hay mấy cái mộ khác.

Thi Miết các loại chẳng phải chỉ là vai phụ sao?

Huyết thi các loại mới là vấn đề lớn.

E rằng lần này cũng không thiếu mấy con boss lớn đâu.

Lúc này, tai Tiêu Long đột nhiên khẽ động.

Sắc mặt hắn hơi thay đổi.

Hắn lên tiếng: "Cẩn thận một chút, có thứ gì đó rồi!" Mấy người liền không tự chủ được mà cứng đờ người.

Lúc này, Tiêu Long đi đến trung tâm đại điện.

Quả nhiên phát hiện mặt đất ở đó có chút bất thường.

Lúc này, mọi người mới nhìn thấy một cái.

Pho tượng Lôi Công khổng lồ!

Nhìn cái thứ này.

Xuất hiện dưới ánh sáng của mọi người.

Bàn Tử không nhịn được mà kinh hô: "Má ơi!

Quả nhiên có thứ!" "Không đúng!

Cái thứ này không phải pho tượng Lôi Công của tôi sao?

Sao lại biến thành lớn như vậy rồi?" Sau đó mọi người nhìn.

Một pho tượng Lôi Công khổng lồ, làm bằng vàng ròng.

Sống động như thật, xuất hiện trước mặt mọi người.

Còn Bàn Tử thì.

Cả người hắn sáng mắt lên.

Như thể đã nhìn thấy một bảo bối trời ban vậy.

Trong lòng nghĩ nên vác nó ra ngoài.

Lưu Tang cũng lần đầu tiên nhìn thấy thứ đáng sợ như vậy.

Trong lòng chấn động đồng thời cũng nảy sinh tham niệm.

Cái thứ này lớn như vậy.

Chương 524

Cao bằng hai người.

Rỗng ruột.

Nhưng cũng phải mấy trăm cân vàng chứ.

Nếu mang ra ngoài bán đi.

Mấy chục triệu không thành vấn đề.

Pho tượng Lôi Công, vừa nhìn đã thấy khí tức phi phàm.

Sở hữu sức mạnh đáng sợ.

Đối với một số quái vật, hoặc tà túy.

Chắc chắn có tác dụng trấn nhiếp vô cùng mạnh mẽ.

Trong khi mấy người đang suy nghĩ lung tung.

Đôi tai to của Tiêu Long lại khẽ động.

Hắn gõ gõ vào pho tượng Lôi Công.

Thần sắc không khỏi khẽ động.

Sau đó ở dưới chân pho tượng Lôi Công.

Hắn nhẹ nhàng nhấn mấy cái.

Một vài viên gạch lát sàn được mở ra.

Một cái động khẩu không nhỏ xuất hiện.

Nhìn kỹ, sắc mặt mấy người thay đổi.

Bởi vì bên trong cái động khẩu đó, chôn cất một bộ thi thể.

Hoặc là, trấn áp một con quái vật!

Một con quái vật mọc bảy cái tai!

Nhìn cái thứ này.

Sắc mặt Thiên Chân, Bàn Tử và mấy người kia lập tức thay đổi.

Ngay cả Tiểu Ca.

Cũng vậy!

Bên dưới là một hố tuẫn táng.

Thực tế là một nơi trấn áp quái vật.

Dù sao thì Lôi Công cũng là để trừ tà.

Thi thể ở đây mọc ra kỳ quái như vậy.

Nhìn qua đã thấy vô cùng đáng sợ.

Không phải thứ tốt lành gì.

"Hình như là một hố tuẫn táng, nhưng thứ này hình như..." Thiên Chân suy nghĩ rồi nhìn.

Lúc này, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca trực tiếp bắn ra.

Trực tiếp chọc vào bộ thi thể đó.

Nhưng ngay khắc sau, sắc mặt mấy người lại thay đổi.

Bởi vì bên dưới bộ thi thể đó, còn có một bộ thi thể khác!

Nó trực tiếp lộ ra.

Trong tay nó, nó nắm chặt một cái ba lô.

Trông có vẻ là từ ba mươi năm trước.

Sắc mặt Thiên Chân thay đổi.

Lúc này, mấy người không nhịn được mà kinh hô thành tiếng: "Người của đội khảo cổ công trình 044 ba mươi năm trước sao?!" Mắt mọi người sáng lên.

Bởi vì họ đã nhìn thấy thứ đó.

Dẫn dắt mọi người tìm đúng chỗ rồi.

Tiểu Ca nhảy xuống.

Hắn lôi cái thi thể đã hóa thành xương trắng bên trong ra.

Đặc biệt là cái ba lô.

Tất cả đều được lấy ra.

Hắn đặt đồ xuống, mở ba lô ra.

Mấy người nhìn vào.

Quả nhiên là chuyện của đội khảo cổ đó.

Nhìn bây giờ, Dương Đại Quảng, Ngô Tam Gia, Trần Văn Cẩm, và một số người khác.

E rằng họ đã an toàn thoát ra rồi.

Còn cái tên xui xẻo này thì vĩnh viễn ở lại đây.

Rõ ràng là có một lối ra khác.

Mọi người không khỏi nhớ lại lời Tiêu Long nói trước đó.

"Cổ mộ xem ra thật sự có mấy tầng nha." Mọi người gật đầu.

Lại nhìn vào những cái túi bên trong.

Đa số đều là đồ vô dụng.

Đèn pin cũ nát.

Sách cũ vô dụng.

Bàn Tử tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra bảo bối nào.

Trừ những thứ có thể dùng để phục hồi bích họa ra.

Những thứ khác đều không đáng một xu.

Đương nhiên rồi, có mấy cuốn băng từ.

Cái đó khiến mấy người sáng mắt lên.

Những cuốn băng từ này.

Có lẽ có thể phát hiện ra một số bí mật.

Lúc này, Tiêu Long kiểm tra thi thể, nghiêm túc phân tích.

“Nhìn những vết hằn trên xương này, hình như không phải do con người làm ra.” Tiêu Long vừa nói, sắc mặt mấy người liền thay đổi.

“Nhìn xem, vết thương sâu đến tận xương.

Có thể để lại vết thương trên xương, chứng tỏ vết thương lúc đó rất sâu.” “Có thể thấy, người bình thường căn bản không làm được.

Dùng một số vũ khí cũng không thể gây ra nhiều tổn hại như vậy.” “Vậy là bị cái gì giết chết?” Có người không nhịn được hỏi.

Chương 525

“Ước chừng là gặp phải quái vật, một con quái vật đáng sợ!” “...” Bàn Tử lập tức im lặng.

Lưu Tang phát hiện mình ở đây chỉ có thể run cầm cập.

“Các chuyên gia khảo cổ bây giờ chắc chắn đã biết trước về việc nghe sấm mới đến đây, vậy chẳng phải ở đây đang ẩn giấu bí mật sao?” Thiên Chân đặt ra nghi vấn.

“Nếu đã như vậy, vậy tại sao họ lại ở đây?

Ở đây lại có gì đặc biệt?” “Cho nên tôi cảm thấy, chúng ta cũng nên thử nghe sấm ở đây!” Thiên Chân nói với vẻ mặt kiên định.

Mấy người liền không tự chủ được mà gật đầu.

Vậy thì, đã đến lúc hành động rồi.

Nhanh chóng, sau khi Thiên Chân sửa xong cuốn băng từ.

Nó có thể sử dụng bình thường.

Chiếc máy cassette đã được chuẩn bị trước khi ra ngoài.

Mấy người tụ tập lại một chỗ.

Lắng nghe âm thanh trong cuốn băng từ.

Ngay sau đó, từ chiếc máy cassette phát ra âm thanh của thông tin thật sự.

Có người đang nói chuyện, giọng nói quen thuộc của Dương Đại Quảng.

Xem ra một vài cuốn băng từ từ lúc đó.

Chỉ là vẫn còn ở đây.

“Kiểm tra, bắt đầu kiểm tra, ngày 12 tháng 4, 10 giờ 39 phút, đội khảo cổ địa cung Nam Hải Vương, lần thử nghiệm đầu tiên đo tiếng sấm.” “Cường độ Lôi Thần 120 decibel, GT lớn hơn 90, đường âm cực tích lũy lớn hơn 90 phần trăm, người kiểm tra, Dương Đại Quảng, người ghi chép, Trần Văn Cẩm.” Nghe hai giọng nói này.

Mấy người không khỏi nhìn nhau.

Trong ánh mắt lộ ra một tia kinh hỉ.

Ầm ầm Ngay sau đó, trong đại điện vang lên một tiếng sấm đáng sợ.

Nổ tung màng nhĩ người ta!

Khiến mọi người giật mình.

Lúc này, âm thanh tiếp tục.

“Khi tiếng sấm chấn động phiến đồng thứ tư, xuất hiện âm thanh không thể phân biệt, theo phán đoán của các nhà ngôn ngữ học cổ đại của đoàn, có thể là một loại ngôn ngữ thượng cổ.” “Qua nhiều lần phân tích của tôi, ghi chép như sau, âm thanh hỗn tạp hùng hậu, nhưng khá tạp loạn, xin hãy tiến hành giảm tiếng ồn.” “Ngày 15 tháng 4, 20 giờ 35 phút, đội khảo cổ địa cung Nam Hải Vương, lần ghi âm và phân tích tiếng sấm thứ mười.

Một cơn lôi bạo mãnh liệt sắp đến, tôi đã chuẩn bị xong.” “Ngày 15 tháng 4, 20 giờ 59 phút, sắp xuất hiện.” Ầm ầm Oa oa oa Ngay sau đó, tiếng sấm nổ vang.

Sau đó nghe thấy vài âm thanh vô cùng kinh khủng.

Như thể những người ghi âm lúc đó, đã nhìn thấy hoặc nghe thấy thứ gì đó đáng sợ!

“Dừng lại, tua ngược!” Lúc này, Tiêu Long đột nhiên lên tiếng.

Thiên Chân không chút do dự mà tua ngược lại.

Sau khi nghe đi nghe lại vài lần.

Tiêu Long với vẻ mặt ngưng trọng phiên dịch.

"Xuất hiện một người mới!" "Ý gì?" "Âm thanh nói: Đừng nghe, đừng nghe sấm!" "Nghe sấm sẽ chết!" "..." Trong nháy mắt.

Sắc mặt mấy người thay đổi.

Bởi vì giọng hét này.

Chính là người mà bọn họ đã thảo luận trước đó.

Người trong đội khảo cổ 30 năm trước đã phát điên sau này!

Tên là Mộc Học Hải!

Nhưng tại sao?

Tại sao gã này lại điên cuồng như vậy?

Tại sao lại muốn ngăn cản hành động của mọi người?

Chẳng lẽ hắn biết sự thật kinh khủng nào đó ư?!

Trong giọng nói của Mộc Học Hải, có một ý vị điên cuồng.

Tiêu Long nhíu mày.

Xem ra vào lúc đó, Mộc Học Hải đã gần như hóa điên rồi, chứ không phải sau khi trở về mới điên.

Vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì gây ra?

Chẳng lẽ là vì bích họa mà xuất hiện ảo giác?

Gặp phải quái vật kinh khủng ư?

Hay là đã nghe được thông tin đáng sợ ẩn chứa trong Lôi Thần.

Cuối cùng trực tiếp bị dọa cho phát điên.

Những điều này đều có khả năng.

Rốt cuộc là loại nào thì không rõ.

Nhưng cái mộ Nam Hải Vương này chắc chắn vô cùng quỷ dị.

Một bức bích họa thôi cũng có thể khiến người ta sản sinh ảo giác.

Còn đáng sợ hơn cả chuông đồng.

Nếu lại thêm một số kích thích khác.

E rằng một số người tương đối yếu ớt và nhạy cảm thật sự sẽ bị dọa đến phát điên!

Nhưng ý của câu nói đó là gì?

"Nghe sấm sẽ chết?" Nghe sấm sẽ chết ư?

Chẳng lẽ trong tiếng sấm thật sự ẩn giấu thiên cơ?

Sau đó bị gã này phát hiện ra sao?

Rồi hắn cảm thấy mọi người không có hy vọng sống sót.

Cho nên mới điên cuồng nhắc nhở mọi người.

Lúc này, thần sắc của Bàn Tử cũng căng thẳng.

Mọi người đều đang suy đoán Mộc Học Hải có phải đã nhìn thấy thứ gì trong ảo giác hay không?

Hay là có ngoài ý muốn?

Nên mới nói nghe sấm sẽ chết.

Rốt cuộc là hữu ý hay vô ý?

Là thật lòng hay giả dối?

Đúng lúc này, sau một loạt âm thanh tạp nham.

Máy nghe nhạc cá nhân lại lần nữa truyền ra âm thanh.

“...Mộc Học Hải!

Mày điên rồi à?

Chương 526

Mau đè nó xuống.

Đừng để nó nói chuyện, đừng để nó làm ồn nữa.” “Nếu nó còn làm ồn nữa thì xong đời.” Nghe âm thanh này.

Thiên Chân liền đứng sững.

Cả người hắn thở dốc.

Mắt trợn tròn.

Tim đập nhanh hơn.

Hắn chăm chú lắng nghe, như thể không muốn bỏ lỡ bất kỳ âm thanh nào.

Những người khác cũng toàn thân chấn động.

Bởi vì giọng nói này mọi người vô cùng quen thuộc.

Chính là Ngô Tam Gia!

“Tam thúc!” Thiên Chân kích động kinh hô một tiếng.

Mọi người đều nghe ra.

Đúng là giọng của Ngô Tam Gia.

Bàn Tử vỗ đùi một cái cũng kích động gào lên!

“Thiên Chân, tôi tìm đúng rồi!

Tam thúc quả nhiên ở đây!

Tôi tìm đúng chỗ rồi!” “Tam thúc, lúc đó nhất định là đã ở đây nghe sấm!

Má ơi!

Phát tài rồi nha!" Hai người kích động không chịu nổi.

Tiêu Long thì tương đối bình tĩnh.

Mặc dù đã sớm biết cốt truyện.

Và kết quả cũng vậy.

Nhưng cảm giác được nghe tận tai lại khác.

Đặc biệt là âm thanh nền trong cuộc nói chuyện của mấy người kia.

Những tiếng sấm đó.

Thêm vào kỹ năng Thính Lôi Định Huyệt của Tiêu Long.

Hắn lập tức phát hiện ra một vài thông tin không giống bình thường.

Tiêu Long chăm chú lắng nghe, cố gắng phân tích thông tin ẩn chứa trong tiếng sấm.

Ghi chép của Trần Văn Cẩm trong cuốn băng từ không tệ.

Khi tiếng sấm và phiến đồng cộng hưởng, quả thật sẽ sản sinh ra âm thanh không giống bình thường.

Như thể biến đổi tiếng sấm sét không thể nghe hiểu thành một loại ngôn ngữ.

Chỉ là loại ngôn ngữ này.

Tiêu Long chưa từng nghe qua.

Càng đừng nói đến những người khác.

Nhưng Tiêu Long có thể từ trong tiếng sấm nghe ra một loại cảm xúc.

Như thể trong tiếng Lôi Thần này ẩn chứa một chiến trường rộng lớn.

Vào lúc đó đang diễn ra trận đại chiến kịch liệt.

Cho nên trong tiếng sấm có cảm giác.

Như thể vô số binh sĩ đang chiến đấu.

Đang gầm thét trong giận dữ!

Tiếng gầm thét không cam lòng!

Đúng lúc này, thần sắc Tiêu Long đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì hắn cảm nhận được một cỗ khí tức quỷ dị.

Ngay sau đó hắn quay đầu lại.

Nhìn về phía hai bộ thi thể trước đó.

Nhưng ngay lập tức da đầu hắn tê dại.

Hai bộ thi thể ở đó đã biến mất rồi.

Không còn ở vị trí ban đầu.

Ánh mắt Tiêu Long khẽ chuyển.

Hắn nhìn về phía sau lưng Thiên Chân và Lưu Tang.

Hai bộ thi thể kia không biết từ khi nào đã lặng lẽ tiếp cận hai người họ.

Nhẹ nhàng bám vào lưng bọn họ.

Đồng thời cũng bày ra tư thế nghiêng tai lắng nghe.

Như thể đang lặp lại động tác của những người phía trước.

Bóng dáng của chúng cũng trùng khớp với Thiên Chân và Lưu Tang.

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Long chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Có thể không biết không hay mà làm ra chuyện quỷ dị như vậy.

Những con quái vật này thật sự quá đáng sợ rồi.

Lúc này, Bàn Tử và Tiểu Ca cũng đã phát hiện ra tình huống này.

Ba người nhìn nhau một cái.

Không ai dám lên tiếng.

Nhưng Bàn Tử quả thật đã bị dọa sợ đến mức cứng đờ người.

Đối mặt với chuyện quỷ dị sinh tử tồn vong như thế này.

Hắn không hề lấy lòng tiểu nhân để suy bụng quân tử.

Đồng thời, hắn nháy mắt ra hiệu nhắc nhở hai người kia.

Thiên Chân và Bàn Tử đã hợp tác lâu rồi.

Lập tức hiểu được ý ánh mắt của Bàn Tử.

Phía sau có thứ gì đó.

Thứ đáng sợ.

Đừng động đậy lung tung.

Giả vờ không nhìn thấy.

Nhưng Lưu Tang thì khác, lần đầu tiên cậu ta gặp phải chuyện như vậy.

Chương 527

Đặc biệt là dáng vẻ nháy mắt ra hiệu của Bàn Tử.

Khiến cậu ta luôn cảm thấy Bàn Tử đang trêu chọc mình.

Trong lòng cậu ta lập tức thay đổi.

Nhưng trên bề mặt cần phải nịnh nọt, cho nên cậu ta mở miệng: "Bàn gia, ông làm gì vậy?" Ngay khắc đó.

Hai bộ thi thể như thể trực tiếp bị đánh thức.

Lập tức ra tay.

Tốc độ động tác vô cùng nhanh.

Ngay lập tức tóm lấy cổ hai người.

Trực tiếp đè hai người xuống đất.

Nhưng Tiểu Ca lại phối hợp rất tốt.

Cùng lúc đó trực tiếp ra tay.

Ngay lập tức kéo Thiên Chân ra.

Bàn Tử lập tức ra tay.

Hắn giết chết con quái vật bảy tai kia.

Sức mạnh huyết mạch cường đại bùng phát.

Cộng thêm cái cân nặng siêu cấp đó.

Con quái vật biến thành xác khô.

Lập tức bị chém giết.

Nhưng Lưu Tang thì lại khác.

Trong khoảnh khắc đó.

Cả người cậu ta sắc mặt đỏ bừng.

Có thể thấy lực tay của thi thể không nhỏ.

Lao vào muốn giết người!

Đến cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra.

Chỉ có thể trợn tròn mắt, không ngừng giãy giụa ở đó!

“Không... cứu...

ô ô ô” Bàn Tử đồng thời lại gầm lên một tiếng.

Lập tức xông đến bộ thi thể còn lại.

Một cước đá vào đầu thi thể.

Cùng lúc đó, Tiêu Long cũng hành động.

Hắn có thể nghe ra.

Bên trong thi thể đã xảy ra.

Biến hóa.

Biến hóa xảy ra vô cùng đáng sợ.

Bên ngoài không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng bên trong, như thể bị sinh vật linh hồn điều khiển vậy.

Hắc Kim Long Đao trong tay Tiêu Long xuất hiện.

Hắn nhắm thẳng vào một vị trí.

Một kiếm đâm ra.

Hắc Kim Long Đao sắc bén.

Trực tiếp xuyên thấu thi thể quái vật.

Đâm vào xương khô.

Vô cùng chuẩn xác.

Nghiền nát một thứ gì đó.

“Kỷ kỷ kỷ” Sau một tràng tiếng kêu thảm thiết, mọi thứ tan biến.

Lúc này, Tiêu Long vẩy đầu đao một cái.

Trực tiếp mang con quái vật đó ra ngoài.

Thi thể mất đi khống chế, đổ rầm xuống đất.

Trực tiếp bị Bàn Tử một cước đá văng ra.

Lưu Tang, người suýt chút nữa bị dọa đến ngớ người, cuối cùng mới phản ứng lại.

“Này, không sao chứ?” Bàn Tử nói rất khó chịu.

“Tôi... tôi tôi... cảm ơn Bàn gia, cảm ơn.” Lưu Tang sợ đến mức không nói nên lời.

Bàn Tử sốt ruột trợn trắng mắt, bực bội nói: “Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn Long ca đi!” Rõ ràng là một lời châm chọc.

Nhưng Lưu Tang lúc đó bị dọa ngớ người rồi.

Làm sao mà nghe ra được lời hay ý dở?

Cậu ta ngoan ngoãn mở miệng nói: “Cảm ơn Long ca, cảm ơn Long ca.” “...” Bàn Tử thật sự không nói nên lời.

Bảo cảm ơn người khác, thì hắn ta lại cảm ơn người khác thật.

Lão tử cứu không công rồi!

Hơn nữa.

Tôi bảo cảm ơn Long ca, ông ta lại cảm ơn Long ca thật sao?

Vậy thì tôi, ‘gia’ của ông đâu?

Đúng là đồ ngốc.

Lúc này, mọi người chú ý đến con quái vật trên đao của Tiêu

Long.

Thần sắc đều biến hóa khó lường.

“Long ca, thứ đó là gì vậy?

Cảm giác khí tức không đúng lắm?” Mấy người nhìn cái thứ này.

Chỉ cảm thấy sởn gai ốc.

Thứ này mọc mấy cái móng nhỏ.

Không ngừng vẫy vùng ở đó.

Chương 528

Nhưng rõ ràng đã chết rồi.

Lại không ngừng hoạt động!

Tiêu Long liếc nhìn cái thứ đó.

Trực tiếp vẩy xuống đất.

Một ngọn Chu Tước Hỏa được ném lên.

Trực tiếp thiêu rụi sạch sẽ.

Sau đó mới thản nhiên mở miệng.

"Nó chắc hẳn là Nhân Thủ Bối đã biến dị!

Chỉ là nó không có cơ thể, nên mới có năng lực điều khiển thi thể." Nghe xong, sắc mặt mấy người đại biến.

Lập tức nghĩ đến truyền thuyết mà trước đó họ đã thảo luận.

Về vị hoàng đế câm.

"Long ca, không phải là con Hải Trung Bối Giáp trong truyền thuyết về hoàng đế câm đó chứ?" Thiên Chân không nhịn được hỏi.

Tiêu Long gật đầu.

Xì!

Mấy người hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, Bàn Tử đưa ra một suy đoán đáng sợ.

"Không phải chứ, Long ca?

Hải Chương Lang, binh sĩ giấy, Nhân Thủ Bối, đây không phải thật sự là mộ của vị hoàng đế câm đó chứ?" Suy đoán của Bàn Tử

khiến mọi người giật mình thon thót.

Nếu thật sự là như vậy, thì thật quá quỷ dị rồi.

Vô cùng đáng sợ.

Khi thần thoại biến thành hiện thực.

Thì đó mới chính là quỷ quái.

Lưu Tang vừa mới hồi phục một chút, nghe cái suy đoán này suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Cậu ta thật sự bị dọa sợ rồi.

Lúc này, Tiêu Long phát hiện, vì tiếng sấm trước đó.

Đám Hải Chương Lang kia không biết đã đi đâu rồi.

Không nhìn thấy một con nào cả.

Như thể đám Hải Chương Lang này sợ.

Tiếng sấm đó vậy.

Như thể nó ẩn chứa thứ gì đó đáng sợ.

"Long ca, vậy tiếp theo chúng ta làm gì đây?

Không thể cứ mãi ở trong đại điện này được chứ?" "Đúng đó, hình như không còn gì khác nữa.

Tôi cũng không nghe ra được cái gì từ tiếng sấm cả?" Nghỉ ngơi một lát, mọi người thật sự không chịu nổi nữa.

Lúc này, Tiểu Ca chỉ về phía đó lần đầu tiên mở miệng: "Ở đó chẳng phải có thứ sao?" Mấy người nhìn kỹ.

Phát hiện trong góc có một cái động khẩu đen sì.

Nghe vậy.

Tiêu Long nhíu mày, suy đoán nói: "Thứ đó chắc là ổ của Nhân

Thủ Bối, tôi đi xem sao.” Thế là mấy người theo hắn đi lên.

Sau khi chui vào động khẩu, cũng không phát hiện quái vật.

Nhưng lại có thể nghe thấy có thứ gì đó đang bò lổm ngổm bên trong.

“Mọi người cẩn thận một chút.” Tiêu Long nhắc nhở xong.

Thế là nhanh chóng bò đi.

Nhanh chóng mọi người phát hiện.

Bên trong có rất nhiều lỗ hổng.

Vô cùng đáng sợ như một tổ ong vò vẽ.

Trong những cái động khẩu này, từng cái từng cái thứ giống như bàn tay người.

Vươn ra từ bên trong.

Cùng với việc mọi người tiến sâu hơn, như thể muốn kéo mọi người vào bên trong.

Như thể chỉ cần có thứ gì đó đến gần, sẽ bị chúng nắm chặt.

Sau đó giết chết và nuốt chửng.

Thứ này, cũng là một loại thứ dùng để ngăn chặn đạo mộ giả.

Mọi người đều biết rõ.

Nhưng thực lực của mấy người đều mạnh.

Sau khi có chuẩn bị, một chút cũng không sợ hãi.

Sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng loại thứ này thật sự quá nhiều.

Giết mãi không hết.

Chúng đều ẩn mình trong những cái lỗ nhỏ.

Cũng không tiện sát lục quy mô lớn.

Mắt thấy phiền phức không chịu nổi.

Tiêu Long phẩy tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Sau đó hắn bắt đầu hành động.

Nhắm mắt lại.

Tai không ngừng cử động.

Lắng nghe các loại âm thanh quỷ dị.

Sau đó trực tiếp định vị được những con quái vật đó.

Cùng lúc đó.

Trong tay hắn xuất hiện từng quả cầu lửa.

Ngay lập tức hóa thành vô số đốm lửa nhỏ, lượn lờ xung quanh Tiêu Long.

Mấy người đều ngớ ra, không biết Tiêu Long định làm gì.

Đúng lúc này, Tiêu Long đột nhiên mở mắt.

Miệng hắn phun ra một chữ: "Đi!" Khắc sau đó.

Tất cả mọi người đều chấn động nhìn.

Chương 529

Những đốm lửa nhỏ kia nhanh chóng bay ra ngoài.

Như thể có linh hồn vậy.

Ngay lập tức chui vào những cái lỗ nhỏ đó.

"Kỷ kỷ kỷ" Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết chói tai vang lên.

Mọi người không cần nhìn cũng biết.

Đám Nhân Thủ Bối phiền phức kia.

Xong đời rồi!

Cảnh tượng này.

Làm chấn động tất cả mọi người.

Đặc biệt là Lưu Tang!

Lần đầu tiên cậu ta cảm nhận được sự đáng sợ của Tiêu Long.

Loại sức mạnh quỷ thần khó lường này.

Thật sự đã vượt xa tưởng tượng của người thường rồi!

Lưu Tang.

Cũng sợ không nhẹ.

Chấn động không thôi.

Long gia!

Thật sự quá đáng sợ rồi.

Quỷ thần khó lường.

Có thể sánh ngang với thần tiên thật sự!

Long gia, đỉnh thật!

“Tiếp theo chúng ta làm gì?” Thiên Chân là người đầu tiên từ trong kinh ngạc hồi phục lại.

Tiêu Long liếc nhìn Tiểu Ca, rút Hắc Kim Long Đao ra, vừa vẽ trên đất vừa giải thích.

“Thật ra vừa nãy mấy người có phát hiện không, tôi vẫn luôn đi vòng vòng ở đây.” “Giống như một mê cung.” Tiểu Ca liếc nhìn Thiên Chân và những người khác đang có chút ngơ ngác, bổ sung một câu.

Mê cung.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, không hiểu sao, từ nãy đến giờ hắn cứ cảm thấy cổ họng có chút khó chịu.

Hắn vô thức đưa tay sờ cổ.

“Đúng vậy, một mê cung.” Tiêu Long hơi kinh ngạc, Tiểu Ca hôm nay hiếm khi nói chuyện, mà còn nói không chỉ một câu.

Được Long ca xác nhận, Lưu Tang là người đầu tiên sùng bái bắt đầu nịnh hót: “Vì chỉ là một mê cung nhỏ, vậy đối với Long ca uy vũ của chúng ta, chắc chắn là chuyện nhỏ rồi.” “Ba, Bàn ca?” Bàn Tử đang xoa cổ lạnh lùng hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Đồ nịnh hót.” Không ngờ thằng nhóc này lại có thiên phú như vậy.

Ai, hắn đã nhìn nhầm rồi.

Đợi sau khi ra khỏi đây, sẽ cân nhắc giúp thằng nhóc này đăng ký một khóa huấn luyện, biết đâu có thể trở thành một cao thủ quan hệ công chúng hiếm có trong gia nghiệp.

“Mà này, Bàn Tử, ông có thể thành thật một chút không?” Thiên Chân ngồi bên cạnh Bàn Tử đã sớm chú ý thấy tên này vẫn luôn sờ cổ.

Khiến hắn cũng cảm thấy cổ có chút lạnh.

Nếu không phải Tiêu Long và Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, hắn suýt chút nữa đã tưởng mình và Bàn Tử lại bị cấm bà bám lấy rồi.

Mà này, lần này cũng ở dưới đáy biển, ai mà biết chủ mộ có phải cũng nuôi một đống cấm bà hải hầu tử gì đó để giữ mộ, giống như lão già Uông Tang Hải kia không.

Dù sao, nhìn từ những kinh nghiệm trước khi xuống mộ, cũng không phải là không có khả năng đó.

Cảm nhận được sự bất mãn trong lời nói của Thiên Chân, Bàn Tử cũng biết mình hơi làm quá rồi.

Không.

"Này, Thiên Chân, anh có cảm thấy..." Nói được một nửa, Bàn Tử lại sờ cổ, cẩn thận nói: "Trên người có chỗ nào không thoải mái không, ví dụ như... cái cổ?" "Nói nhảm." Thiên Chân trừng mắt nhìn, bực mình nói: "Cái đồ quỷ ông cứ ở đó sờ cổ, sờ đến nỗi lão tử cũng bị lây nhiễm rồi.

Tôi nói, nếu ông thật sự cảm thấy khó chịu, hay là tôi mượn Hắc Kim Đao của Long ca." "Thì cũng không cần sờ cổ nữa, trực tiếp cắt cổ luôn cho rồi." "Đến cái lỗ đít của Tam thúc ấy, cái đồ chó má sao ông không tự cắt cổ đi, theo tôi thấy, ông cũng nên khó chịu ở cổ giống tôi." Bàn Tử tuy gan lớn không tệ, nhưng lại thật sự sợ chết, càng kiêng kỵ cái chết.

Đặc biệt là bây giờ ở cái nơi quỷ quái này.

"Cái đó..." Lúc này, Lưu Tang ở bên cạnh cũng không nhịn được nữa, cậu ta sờ cổ một cái, không mở miệng.

Bàn Tử vỗ bốp một cái vào vai cậu ta, cười lạnh: "Sao vậy, thằng nhóc, cổ mày cũng ngứa hả, cái thân hình nhỏ bé của mày mà dùng

đao thì lãng phí quá, Bàn gia trực tiếp giúp mày bẻ gãy miễn phí luôn.” “Đừng đừng đừng.

Bàn gia, ông nội của con, đừng trêu chọc con nữa, con quỳ xuống cho ông có được không?” Nói xong, Lưu Tang thật sự muốn quỳ xuống, khiến Bàn Tử cũng hơi nổi nóng.

Hắn nào dám thật sự để Lưu Tang quỳ xuống.

Trước tiên không nói có phạm điều cấm kỵ hay không, chỉ riêng việc Long ca ở đây, hắn cũng không dám chấp nhận.

Nhưng, sau này khi Long ca không có ở đây, cái thằng nhóc đó.

Hắc hắc hắc.

Trong lòng, Bàn Tử nhìn Lưu Tang đang run rẩy với ánh mắt đầy ý đồ xấu, cậu ta vô thức che lại mông.

Kháo!

Bàn Tử không khỏi trợn trắng mắt.

“Cái đồ quỷ, đúng là giỏi thêm kịch tính cho người ta.” Bàn Tử quyết định không thèm để ý đến Lưu Tang nữa, hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Long.

Trong khi ba người kia đang đùa giỡn, Tiêu Long và Tiểu Ca đã dựa vào ký ức vẽ ra sơ đồ lối đi của địa cung.

Đồng thời cũng vạch ra tuyến đường sắp tới.

“Theo những gì tôi đã đi trước đó, nơi chúng ta sắp tới, có thể vẫn sẽ nguy cơ trùng trùng.” “Cho nên, lát nữa cố gắng theo sát tôi.” Thu đao vào vỏ, Tiêu Long liếc nhìn mọi người, đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng phát hiện ra ba người vẫn đang sờ cổ, hắn đành bất lực nhìn Tiểu Ca, người cũng đã phát hiện tình

huống, thở dài.

"Được rồi, nghỉ một lát đi." Má ơi, quên mất một chuyện.

"Được rồi, Long ca?" Thiên Chân sợ nhất là nhìn thấy Tiêu Long thở dài, mỗi lần nhìn thấy đều cảm giác như thế giới sắp tận thế vậy.

Vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến một tràng cười lớn đầy thần kinh, suýt chút nữa dọa hắn mất nửa cái mạng.

Tiếng cười này, quá quen thuộc rồi.

Chẳng phải mỗi lần Bàn Tử đếm tiền đều cười điên dại như vậy sao?

Bà nội nó, tên Bàn Tử chết tiệt này hôm nay bị làm sao vậy.

Chẳng lẽ không biết người dọa người có thể dọa chết người sao.

Đặc biệt là ở cái nơi âm u quỷ quái này.

"Vừa nãy tôi quên nhắc nhở." Tiêu Long nhìn Thiên Chân vẻ mặt kinh ngạc, giải thích: "Thứ Nhân Thủ Bối kia có độc, mặc dù vừa nãy mấy người không bị thương, nhưng..." Sau đó, hắn liếc nhìn Tiểu Ca.

Trong lòng thở dài.

Cái thiết lập chết tiệt.

"Chắc là khí thể sản sinh sau khi thiêu cháy mấy cái thứ quỷ quái đó vừa nãy." "Không phải chứ." Nghe lời giải thích, mắt Thiên Chân suýt chút nữa thì rớt ra ngoài.

"Trúng độc?

Vậy có chết không?

Tôi không muốn chết đâu, Long ca, Long gia, anh ruột của tôi ơi, phải nghĩ cách đi chứ." Lưu Tang đứng bên cạnh suýt nữa sợ vỡ mật.

Chương 530

Trên đất liền, dù có bị chặt mất một chân thì mấy cô thiên sứ áo trắng cũng có thể cứu được ngay lập tức.

Nhưng đây là dưới nước, chứ đâu phải trên trời đâu mà cứu!

"Yên tâm đi, chết không được đâu." Thiên Chân lại không bi quan đến thế, dù sao, "Nếu thật sự chết được thì Long ca sẽ không bình tĩnh như vậy đâu." Tiêu Long gật đầu, "Đúng vậy, độc tính sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là khí độc thần kinh nhẹ, sẽ không chết đâu." "Vậy có tác dụng phụ gì không?" "Tác dụng phụ á, đây này." Tiêu Long nhìn Bàn Tử bắt đầu nói lảm nhảm, cười nói: "Xem đi." Lúc đó, Bàn Tử vừa nãy chỉ cười sảng khoái một cách thần kinh thì giờ đã lẩm bẩm những lời như "muốn giết Thi Miết" hay "Hải Hầu Tử uy vũ".

Thật ra, loại trúng độc này với Tiêu Long thì có thể giải quyết dễ dàng.

Mà với Tiểu Ca thì cũng dễ giải quyết.

Nhưng lạ là, Tiểu Ca ngồi bên cạnh Tiêu Long cũng bất động, không biết đang làm gì.

Quả nhiên đúng là Muộn Du Bình mà.

Hai phút sau.

Ngoại trừ Tiêu Long và Tiểu Ca có thể chất đặc biệt, Thiên Chân và Lưu Tang cũng không tránh khỏi gia nhập đội quân trúng độc.

"Ấy, Thiên Chân, có nhớ lần trước không?" "Lần nào?" "Lần trước mấy anh em mình ở dưới đáy biển ấy." "Ồ, lần đó à." "Tôi bảo, người thành phố các cậu điệu đà quá, lần xuống đất này có mang

nước hoa theo không?" Trên gương mặt lờ đờ của Bàn Tử xuất hiện một tia dâm đãng.

"Cút đi, lần trước đã bị cái tên kia lừa một vố rồi, ai mà thèm mang cái thứ đó xuống đất chứ!" Thiên Chân không có chút gì là khách khí nói.

"Vậy còn bài poker thì sao?" "Mày bị bệnh não à!" Thiên Chân còn giơ nắm đấm ra.

"Hắc hắc hắc." Bàn Tử đột nhiên thò tay vào túi quần lấy ra một cái hộp, cười điên cuồng: "Không có à, lão tử mang theo đây này!" Tiêu Long đang yên lặng nhìn ba người kia phát điên, suýt nữa thì tức nghẹn vì cái bộ bài poker mà Bàn Tử lôi ra.

Mẹ kiếp!

Quả nhiên.

Dù thế giới đã có không ít thay đổi vì sự can thiệp của hắn.

Nhưng chất độc mà người trúng phải thì lại không hề thay đổi.

Không bao lâu, ba người Thiên Chân đã hồi phục bình thường, Lưu Tang còn nôn ra một bãi nước xanh ghê tởm.

"Bài ra rồi." Ánh mắt Tiểu Ca bên cạnh sáng lên.

Tiêu Long bật cười, Muộn Du Bình này quả nhiên có phong cách dùng từ độc đáo.

Ai lại nói "bài ra" đồ vật chứ.

Lưu Tang hiển nhiên cũng nghe thấy, nhưng không dám thể hiện chút bất mãn nào.

Hắn cũng đã chứng kiến thủ đoạn của Tiểu Ca rồi.

"Thôi được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi." Tiêu Long đứng dậy,

dẫn đầu đi về phía hành lang đã chọn từ trước.

Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Sau một hồi chật vật vừa rồi, dù là người có tính cách hoạt bát như Bàn Tử cũng trở nên trầm mặc ít nói.

Nói thật, tuy Bàn Tử mỗi lần xuống mộ đều chạy nhanh hơn bất kỳ ai, nhưng sức người có hạn.

Đương nhiên, nếu bây giờ có một hai món đồ giá trị bày ra trước mặt, hắn sẽ lại tràn đầy sức sống ngay.

Điểm này, Tiêu Long tự thấy mình không bằng.

Lưu Tang nhìn mọi người đều cắm đầu đi, cũng cẩn thận quan sát xung quanh, chỉ có đôi mắt láu lỉnh không biết đang nhìn gì.

Cứ như vậy, mọi người đã đi qua một đoạn đường im lặng ngắn ngủi.

Trong lúc đó, Tiêu Long vẫn luôn quan sát Tiểu Ca đang im lặng.

Bởi vì, cứ đi một đoạn đường, Tiểu Ca lại luôn không để ai chú ý, dẫm một dấu chân sâu xuống đất.

Người khác không phát hiện ra, nhưng Tiêu Long thì nhìn rõ mồn một.

Chẳng lẽ, lần này xuống mộ, phía sau còn có đội ngũ theo dõi không thành?

Tiêu Long lẩm bẩm trong lòng.

Kệ phía sau có bao nhiêu người, bao nhiêu cao thủ đi nữa, chỉ cần không làm hỏng chuyện của lão gia đây.

Lão gia ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nếu như tự tìm đường chết thì...

Hừ hừ.

"Ái chà." Đang đi, Tiêu Long đột nhiên nghe thấy Bàn Tử đi trước dò đường phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Không ổn rồi!

Gần như cùng lúc, Tiêu Long và Tiểu Ca bên cạnh đồng loạt bật người nhảy bổ về phía Bàn Tử.

Tên này cũng thật là.

Sao không biết đi chậm lại một chút.

Trong chốc lát, Tiêu Long nhìn thấy cái đầu bù xù của Bàn Tử.

Tên này đang ngồi trên đất lắc đầu như trống bỏi, vừa rên rỉ than vãn, nhưng nhìn xung quanh, không có bất kỳ thứ gì tấn công.

Xem ra, Tiêu Long lập tức mất hết ý chí chiến đấu, thu đao lại, nhàn nhạt hỏi: "Sao vậy, Bàn Tử?" Ai ngờ không hỏi thì thôi, vừa hỏi, Bàn Tử lập tức kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Tức đến nỗi Tiểu Ca suýt nữa muốn đạp cho một phát.

"Long ca, tôi trúng cơ quan rồi, mau cứu tôi đi!" Tiêu Long đã quen thuộc với thiết kế của địa cung.

Nghe câu nói đó, hơi nhíu mày.

Phải biết, loại hành lang này thường sẽ không thiết kế cơ quan, thứ nhất nó không dẫn đến mộ thất, không có lý do gì phải lãng phí cơ quan.

Thứ hai, theo đoạn đường vừa đi, đoạn hành lang này rõ ràng có người đi trước.

Nếu có cơ quan gì đó thì cũng đã sớm bị phế bỏ.

Hoàn toàn không đến lượt Bàn Tử trúng chiêu.

Mỗi người xuống mộ đều không phải hạng xoàng, năng lực tháo gỡ cơ quan, hóa giải nguy hiểm đều là hạng nhất.

Ban đầu khi nghe Bàn Tử nói có cơ quan, Tiểu Ca lúc đó dường như cũng giống Tiêu Long.

Không chút do dự, bất chấp lời can ngăn của Bàn Tử mà tự mình đi đến kiểm tra.

Nhân tiện, Tiêu Long cũng đưa tay sờ sờ vách tường của hành lang.

Dường như.

Vách tường này ẩm ướt hơn những chỗ trước một chút.

Nếu không đoán sai thì phía trước không xa chắc chắn có sông ngầm hoặc giếng nước gì đó.

Dù sao đi nữa, chỉ cần có nước, chắc chắn sẽ có manh mối được tìm thấy, không kể là liên quan đến mộ thất hay lối ra.

Lúc đó, Muộn Du Bình Tiểu Ca dường như đã nhìn rõ cơ quan trong miệng Bàn Tử, vẫy vẫy tay với Tiêu Long, ra hiệu bảo hắn lại gần.

Trong tay hắn dường như cũng cầm thứ gì đó từ chân Bàn Tử lấy xuống.

Vì hành lang khá tối, không nhìn rõ lắm.

Đến gần, Tiêu Long mới thấy trong tay hắn cầm một sợi.

Không, một cái, dây da.

Thiên Chân bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên, lần nữa xác nhận với Tiểu Ca: "Dây da?" "Ừ." Tiểu Ca gật đầu, ném sợi dây da cho Tiêu Long, "Một sợi dây da còn mới nguyên." Còn mới nguyên?

Tiêu Long nhíu mày.

Quả thực, sợi dây da này nếu mang ra đặt cạnh các sản phẩm trong cửa hàng chuyên bán, sẽ không ai coi là hàng cũ cả.

Bất cứ ai cũng sẽ không ngờ, trong một ngôi mộ cổ dưới nước đã tồn tại hàng trăm năm, lại xuất hiện một sợi dây da còn mới tinh.

Chương 531

Tiêu Long nhìn rõ sợi dây da này được làm thành một cái thòng lọng một cách nhân tạo.

Dường như là để thòng vào...

Bàn Tử có lẽ do đi không nhìn đường nên mới trúng chiêu.

Xem ra khu mộ này quả thực không chỉ có một nhóm người, mà còn có nhóm khác vừa đến không lâu.

Lý do Tiểu Ca ném cho Tiêu Long đại khái cũng là để truyền đạt tin tức này.

Biết đâu, chủ nhân của sợi dây da này, bây giờ đang ở góc nào đó trong mộ.

Tiêu Long đi đến bên Bàn Tử đá một cái, mắng: "Cái đồ vô dụng, một sợi dây da thôi mà đã sợ thành ra thế này, đừng có dò đường nữa, để tôi!" Đương nhiên là hắn cố ý.

Quả nhiên, Bàn Tử sao có thể chịu nổi lời chê bai đó, lập tức vỗ ngực cam đoan: "Đừng mà, Long ca, tôi chỉ đùa cho vui, để hoạt náo không khí thôi mà, cái chuyện dò đường vặt vãnh này sao dám làm phiền anh, cứ xem tôi đây này." Lời này đương nhiên nghe rất lọt tai, nhưng Bàn Tử đã quên, trong số mấy người họ có một tên luôn không hợp cạ.

"Bàn Tử, khoác lác đi, người mấy chục tuổi đầu mà nói chuyện không biết đỏ mặt, anh nghĩ tôi sẽ tin sao?" Lưu Tang nhảy ra châm chọc.

"Mày mẹ nó có muốn bị ăn đòn không, tin hay không Bàn gia tao đánh chết mày!" Bị người ta giật dây, Bàn Tử đương nhiên không vui.

Mẹ kiếp, sao mỗi lần mình xấu hổ đều có thằng này ở đây chứ.

Đợi Bàn gia ra ngoài, việc đầu tiên là tìm cho thằng nhóc này mấy bà phú bà già, hành hạ cho ba ngày ba đêm.

Nghĩ vậy, Bàn Tử hừ một tiếng, quay người định tiếp tục đi về phía hành lang.

Nhưng, sự tức giận vì vừa bị một sợi dây da làm cho hoảng sợ vẫn chưa tan biến.

Thế là, sau khi quay người, việc đầu tiên hắn làm là giơ chân đá mạnh vào vách tường bên trái.

Thân thủ của Bàn Tử tuy không bằng Tiểu Ca, nhưng một cú đá của hắn không thể coi thường.

Hơn nữa, hắn cố ý nhắc nhở tên Lưu Tang đang đắc ý kia, nên đã dùng đến tám phần sức lực.

Còn về việc vách tường có cứng hay không, chân có đau hay không, với Bàn Tử da dày thịt béo thì hắn sẽ không quan tâm chút nào.

Nhưng, trên đời luôn có nhiều bất ngờ và sự cố như vậy.

Cùng với một tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Bàn Tử, cả người hắn với một tư thế mất đà khó xử, ngã nhào vào trong vách tường.

Xuyên... xuyên tường???

Đừng nói Lưu Tang, ngay cả Tiêu Long cũng hơi kinh ngạc.

Trừ Tiểu Ca băng sơn vạn năm.

Một màn này của Bàn Tử cũng chơi quá huyền bí rồi.

"Ái ui, mẹ kiếp." Trong chốc lát, khi mọi người còn chưa kịp hoàn hồn.

Bàn Tử lành lặn từ trong tường bước ra.

“Thời cổ đại cũng có công trình ‘đậu phụ’ à.” Nghe hắn nói có thể cười, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù Bàn Tử lành lặn.

Nhưng một cú va chạm, một cú ngã là không thể tránh khỏi.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Thiên Chân là người đầu tiên mở miệng hỏi, quả nhiên là một đôi hảo huynh đệ mà.

Giống như Tiêu Long, một soái ca cao lãnh, đã đi đến quan sát.

“Phía sau vách tường có một hành lang bỏ hoang, có lẽ ban đầu được thiết kế làm hành lang chính, nhưng vì lý do nào đó đã bị phong, cú đá của Bàn Tử vừa hay lại đá mở hành lang ra.” Thiên Chân nghe vậy, miệng cười toe toét: “Được lắm, Bàn Tử, ngay từ đầu lão tử đã phát hiện ra mày là phúc tướng của tao rồi.” Bàn Tử đắc ý liếc Lưu Tang một cái, đắc ý nói: “Sao, cũng không nhìn xem Bàn gia tao là ai, mấy trăm năm trước, Bàn gia tao cũng là Mạc Kim Hiệu Úy đấy!” “Cút mẹ mày đi, Bàn Tử mày đúng là thở hổn hển rồi.” Thiên Chân đấm cho hắn một phát, cười mắng.

“Vậy chúng ta tiếp theo đi đâu, đi lối này, hay tiếp tục đi theo lối cũ?” Thấy Tiêu Long và Tiểu Ca từ hành lang bỏ hoang lui ra, Bàn Tử vội vàng chuyển chủ đề.

Tiêu Long sờ sờ vách tường, chỉ vào hành lang cũ nhàn nhạt nói: “Tiếp tục đi thẳng thôi, đã là lối bỏ hoang thì không có lý do gì phải đi.” Thực ra có một lý do Tiêu Long không nói.

Đó là khi nãy hắn vào nhìn một cái, vách tường trong đó so với bên ngoài khô hơn.

Mặc dù không biết hành lang bí ẩn này sẽ dẫn đến đâu, nhưng hắn không dám mạo hiểm, đặc biệt là khi có nhiều biến số như vậy.

Nghe Long ca đã nói vậy, mọi người đương nhiên không có ý kiến

gì, liền tiếp tục đi về phía trước.

Ai ngờ chưa đi được mấy bước, Tiểu Ca đi trước sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức kéo Lưu Tang bên cạnh nhanh chóng lùi về.

Và gấp gáp nói: "Mau quay lại hành lang vừa rồi!" Thấy trận thế này, mồ hôi lạnh của Bàn Tử lập tức chảy ròng.

Thân hình gần hai trăm cân cứng đờ với một sự linh hoạt không thể tin được mà bật ngược trở lại.

"Ca ơi, đừng hù dọa tôi, phía trước có gì rồi?" Tiểu Ca không đáp lời, chỉ nhanh chóng kéo Lưu Tang chui vào trong hành lang.

Gần như cùng lúc chui vào, một bóng đen xẹt qua miệng hành lang với tốc độ cực nhanh.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng tất cả mọi người có kinh nghiệm đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

"Mẹ kiếp, trong mộ cũng có thứ đó sao?!" Bàn Tử gần như khóc méo mó mặt mà hỏi một câu.

Đừng nói Bàn Tử, ngay cả Tiêu Long cũng cảm thấy bất ngờ đến khó tin.

Bởi vì, vừa rồi xẹt qua là một con Huyết Thi.

Mặc dù xác suất Huyết Thi xuất hiện trong những ngôi mộ dưới biển cũng có, nhưng loại Huyết Thi có sức chiến đấu như vậy thì không giống như những con có thể xuất hiện trong mộ dưới biển.

Lấy con Huyết Thi ở Lỗ Vương Cung làm ví dụ.

Nếu Huyết Thi cũng có cấp bậc, thì con ở Lỗ Vương Cung là cấp Hoàng Kim.

Cùng lắm cũng chỉ khiến Tiểu Ca tốn chút công sức để hạ gục.

Nhưng con vừa rồi, Tiểu Ca so với thực lực năm xưa đã có một bước nhảy vọt về chất lượng.

Đối mặt với con vừa rồi bay qua, hắn vẫn không tự tin có thể đánh.

Không phải Tiểu Ca thực lực không đủ, mà là ở đây còn có Tiêu Long.

Nguyên nhân chính là từ hành động của con Huyết Thi vừa rồi mà xem, nó chỉ đang chạy trốn.

Nếu không, dù Tiêu Long và những người khác có trốn vào trong, con Huyết Thi đó cũng sẽ đuổi theo.

Dù sao, trong hoàn cảnh này, Huyết Thi không dựa vào mắt để tìm đường thì còn lợi hại hơn người nhiều.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cách lúc con Huyết Thi bỏ đi đã năm phút, theo lý mà nói, thứ phía sau nó cũng nên xuất hiện.

Nhưng dù mọi người có trừng to mắt không chớp, cũng không phát hiện ra động tĩnh gì.

Lưu Tang nhát gan run rẩy cả người, nếu không phải sợ Bàn Tử đánh thì chắc đã chui vào lòng người sau rồi.

"Long ca, thứ đó đi chưa vậy?" Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được mà lên tiếng hỏi, một gã cao một mét tám mà phải co ro trong hành lang thấp bé bỏ hoang cũng thật khó chịu.

Vừa dứt lời, trong hành lang vốn yên tĩnh đột nhiên phát ra một trận âm thanh lạch cạch lạch cạch.

Giống như có người đang đi chậm rãi, lại giống như có người đang nhai thứ gì đó.

Răng của Bàn Tử cũng bắt đầu va vào nhau, âm thanh đó đơn giản

cứ như truyền đến từ sau tai hắn vậy.

“Hình như có người, không, có thứ gì đó đang ăn uống, nghe thấy không?” Đúng là Thiên Chân không hổ danh Ngô Tà, trong tình huống này cũng có thể bình tĩnh hỏi.

Tiêu Long hơi nhíu mày.

Cũng không phải do sự xuất hiện của hắn, mọi thứ trong không gian này đều thay đổi.

Một hành lang đơn giản mà lại đột nhiên xuất hiện nhiều thứ kỳ lạ như vậy.

Nếu không phải có mấy người bên cạnh, hắn đã suýt nữa cho rằng mình chạy nhầm trường quay.

Nói thật, đối với âm thanh này, Tiêu Long có chút quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Thật không thông, bình thường trí nhớ rất tốt mà giờ phút này đột nhiên không hoạt động được.

Âm thanh đó vẫn tiếp tục.

Chương 532

Tiêu Long có chút không nhịn được, nghiêng đầu hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, anh có biết đó là tiếng gì không, tôi nhớ hình như đã từng nghe thấy ở đâu đó?" Tiểu Ca bình tĩnh như mọi khi do dự, dường như cũng đang cố gắng nhớ lại.

Tiêu Long đã đoán trước kết quả nên có chút thở dài định hỏi Bàn Tử, đúng lúc đó, âm thanh kia dừng lại.

"..." Đột nhiên, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau.

Chưa kịp mở miệng, Tiêu Long nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân trầm đục đột nhiên vang lên trong hành lang u tĩnh, nghe âm thanh dường như ở ngay bên cạnh.

Một cảm giác dựng tóc gáy.

Nếu không phải do huyết mạch trong cơ thể áp chế, Tiêu Long đã rút đao ra từ lâu rồi.

Thật may mắn, chuỗi tiếng bước chân đó từ gần chuyển thành xa, chậm rãi biến mất trong hành lang, dường như lúc đó, nó mới thật sự rời đi.

Chỉ là, nếu đó là tiếng bước chân, vậy âm thanh lạch cạch lạch cạch vừa rồi là gì?

Chẳng lẽ… Nghĩ vậy, Tiêu Long liền lao ra khỏi hành lang bỏ hoang, đuổi theo hướng con Huyết Thi bỏ chạy.

Những người còn lại đều không phải kẻ ngốc, từ hành động của Tiêu Long đã hiểu được phần nào, từng người đều bật người đuổi theo.

Quả nhiên.

Ở một nơi không xa hành lang bỏ hoang.

Tiêu Long lập tức nhìn thấy một bãi thi thể nát vụn không thể nhận diện được hình dạng hoàn chỉnh bị ai đó vứt bừa bãi trên mặt đất.

Không, hoàn toàn không thể gọi đó là thi thể nát vụn.

Thi thể nát vụn còn có chút hình dạng để nhận diện, bãi thứ này nghiêm khắc mà nói, cùng lắm chỉ có thể gọi là bã xương thịt mà thôi.

Những người đến sau vừa nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó, lập tức đủ loại biểu cảm tuyệt vời hiện lên trên khuôn mặt.

Giống như đã xuống mộ bao nhiêu năm, chưa từng thấy cảnh tượng tồi tệ đến thế.

Nhưng cảnh tượng này thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Quả nhiên tuổi già rồi, không chịu nổi bất kỳ sự hành hạ nào nữa.

Nếu không phải Thiên Chân đỡ, Bàn Tử đã tè ra quần từ lâu rồi.

"...Rốt cuộc là thứ gì đã làm vậy?" Thực ra mọi người không cần hỏi cũng biết, bãi bã xương thịt này là tàn dư của con Huyết Thi vừa rồi.

Nhưng điều mọi người không hiểu là, con Huyết Thi mà ngay cả Tiêu Long và Tiểu Ca cũng cảm thấy khó đối phó.

Lại bị một quái vật như vậy trong chốc lát đã biến thành bã xương thịt.

Đừng nói mẹ ruột, cha ruột cũng không nhận ra đâu.

Tiêu Long vừa lắc đầu nói không biết, thì thấy Muộn Du Bình Tiểu Ca với vẻ mặt ngưng trọng ngồi xuống bên cạnh tàn dư Huyết Thi.

Nhìn sắc mặt đó, hắn kinh ngạc.

Thật hiếm thấy, không ngờ Tiểu Ca cũng có lúc kinh ngạc.

Nhưng lúc này không phải là lúc để kinh ngạc, bởi vì trong tầm mắt Tiêu Long, thứ mà Tiểu Ca nhặt được bên cạnh tàn dư Huyết Thi có chút quen thuộc.

Chương 47: Biến cố đột ngột, Hải Hầu Tử từ trên trời giáng xuống Một miếng vảy hình tam giác.

Cách rất xa.

Tiêu Long đã có thể ngửi thấy mùi tanh nồng của biển từ miếng vảy đó.

Dưới biển có những sinh vật có vảy như vậy.

Nhưng thứ có thể khiến Tiểu Ca kinh ngạc thì chắc chắn không phải sinh vật bình thường.

Quả nhiên.

Tiêu Long đã đoán ra.

Quả nhiên.

Ở những ngôi mộ dưới nước đều không thể thiếu thứ đó.

Thật đúng là một sinh vật thú vị, thu hút nhiều cao thủ thích thú như vậy, không biết nếu dốc toàn lực ra thì.

Có thể hạ gục nó trong hai chiêu không?

Tiêu Long cười hiểm ác.

Nếu không nhầm thì, Muộn Du Bình Tiểu Ca từng tay không hạ gục một con rồi.

Hải Hầu Tử.

Nghĩ vậy, Tiêu Long rút Hắc Kim Long Đao ra, bây giờ hắn chỉ mong nhanh chóng tìm thấy con Hải Hầu Tử đó.

Chuyện đêm dài lắm mộng hắn không muốn thấy.

Phải bóp chết mọi mối đe dọa từ trong trứng nước.

“Đi thôi, tôi đi theo hành lang này, chắc chắn có thể tìm thấy con Hải Hầu Tử đó.” Nói rồi, Tiêu Long dẫn đầu cầm đao đi về phía sâu trong hành lang.

Để lại một đám tiểu fan hâm mộ đang trố mắt há hốc mồm.

Vãi cả chưởng.

Quả nhiên là Long ca.

Bàn Tử suýt nữa thì ngũ thể đầu địa, năm xưa hắn cũng từng trải qua Hải Hầu Tử hóa, đương nhiên hiểu thứ đó mạnh đến mức nào.

Tiểu Ca cũng từng giao thủ với Hải Hầu Tử.

Mặc dù thắng lợi một cách hơi chật vật.

Hắn dám cá, ở đây, nếu muốn tìm ra một người có thể dễ dàng hành hạ Hải Hầu Tử đến chết, thì cái danh hiệu đó không ai khác ngoài Tiêu Long.

Có Long ca ở đây, sợ cái quái gì.

Bàn Tử liếc nhìn Lưu Tang đang mặt trắng bợt, khạc một tiếng: “Thằng nhát gan.” Lưu Tang định phản bác, nhưng bất lực vì chân tay quả thực có chút mềm nhũn.

Cuối cùng Thiên Chân có chút thân thiện đỡ lấy hắn, mới theo kịp bước chân của Tiêu Long.

Đi theo hành lang không xa, mọi người ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc của biển.

Tiêu Long hơi kỳ lạ, lúc trước không phát hiện ra bất kỳ mùi tanh nào.

Sau khi đi được mười mấy mét, Tiêu Long liền sững sờ dừng bước.

Hết đường rồi.

Đã đến cuối hành lang.

Thật sự khiến người ta... rõ ràng là đi theo con đường cũ trước đó, chẳng lẽ lại bị quỷ dẫn lối?

Tiêu Long không tin, gõ gõ vào vách tường cuối hành lang, tường đặc.

Kể cả hai bên vách tường cũng vậy.

Vậy chỉ có một khả năng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu.

Đáng tiếc, phía trên tối đen cũng không nhìn thấy gì.

Bàn Tử nhiệt tình bật đèn pin siêu sáng, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy sương mù mờ ảo trên đỉnh đầu.

"Kỳ lạ quá." Tiêu Long lẩm bẩm, lùi lại hai bước, đột nhiên, hắn phát hiện ra điều bất thường.

Mặt đất dường như có vấn đề.

Nhanh chóng bảo mọi người lùi lại, Tiêu Long cầm đèn pin ngồi xuống nhìn vào vị trí bị lõm xuống trên mặt đất.

Chương 533

Đúng vậy.

Vị trí này lẽ ra phải có một tấm bia đá.

“Kỳ lạ thật.

Ở đây rõ ràng có...” “Có một tấm bia đá đúng không?” Tiêu Long chưa nói xong, thì nghe Thiên Chân bên cạnh tiếp lời.

“Cậu biết ư?

Ách...” Tiêu Long vừa định hỏi Thiên Chân, sau khi nhìn thấy hành động của Muộn Du Bình, không khỏi cười.

Chỉ thấy Muộn Du Bình Tiểu Ca đang ở trên vách tường mà Tiêu Long vừa phán đoán là tường đặc.

Dùng hai ngón tay kỳ diệu của mình rút ra một tấm ván đá.

Không đúng, chính xác hơn, đó phải là một cái bệ của bia đá.

Muộn Du Bình này, quả nhiên việc chuyên nghiệp nên giao cho người chuyên nghiệp làm.

Chỉ có điều hắn hơi nghi ngờ, tấm bia đá này rõ ràng đang yên vị trên mặt đất.

Ai có thể có sức mạnh lớn đến vậy mà cắm nó vào trong tường?

Hoặc là, thứ gì đó...

Cũng đúng lúc Tiêu Long đang suy nghĩ, đột nhiên hắn cảm thấy trên đỉnh đầu gió lớn nổi lên.

“Không xong rồi, mau tránh ra!” Tiêu Long vừa nói vừa nhảy sang một bên.

Lúc đó thì chậm mà nhanh, gần như ngay khoảnh khắc vừa nhảy ra.

Một con Hải Hầu Tử thân hình vạm vỡ như sao chổi đâm vào trái đất.

Nặng nề ngồi xuống vị trí hắn vừa đứng.

Nếu không thể tránh được như vậy, thì Tiêu Long bây giờ...

Hắn nhìn một đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Mẹ nó, quả nhiên là Hải Hầu Tử." Vừa nhìn thấy Hải Hầu Tử, Bàn Tử lập tức sợ hãi.

"Long ca, không biết có thể nhờ một chuyện không?" Tiêu Long nhìn Bàn Tử với vẻ mặt co rúm, đại khái cũng hiểu ý hắn.

Thuận tay ném Hắc Kim Long Đao trong tay cho hắn.

Để lại một câu.

"Cẩn thận một chút, con Hải Hầu Tử này có chút không ổn." Đúng vậy, con Hải Hầu Tử vừa rồi nhảy xuống, hắn đã phát hiện ra.

Và, từ chân đến mặt Tiểu Ca bên cạnh, tất cả đều phát hiện ra.

"Anh thấy có vấn đề gì à?" Tiêu Long nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Ca đại khái không hiểu hắn hỏi gì, do dự một lúc mới nói: "Không tốt." "Nhìn mắt con Hải Hầu Tử kia." Tiêu Long chỉ vào mắt Hải Hầu Tử cho hắn xem.

Chỉ thấy, dưới ánh đèn pin mờ ảo.

Con Hải Hầu Tử toàn thân phủ đầy vảy đó, mắt nó màu xám trắng.

Khác hẳn với những con đã giao chiến trước đây.

"Hơi giống thi biến, có phải liên quan đến việc vừa rồi ăn Huyết

Thi không?" "Chắc là không." Tiêu Long lắc đầu.

Lúc này, Bàn Tử đang cầm Hắc Kim Long Đao đã giao chiến với Hải Hầu Tử.

Lập tức, tại hiện trường vang lên một loạt tiếng binh linh leng keng.

Nếu không phải Hải Hầu Tử da dày thịt béo, Hắc Kim Long Đao chém vào người nó, cứ như đang rèn sắt vậy.

Sau một hồi giao thủ, Bàn Tử suýt nữa thì mệt lử.

Ngược lại Hải Hầu Tử, vẫn gầm thét, tinh thần quắc thước.

"Thực lực của Bàn Tử cũng chỉ có thể thăm dò được chút ít thôi." Tiêu Long thở dài, chuẩn bị ra tay.

Tiểu Ca lại đưa tay ngăn lại.

"Để tôi thử xem sao." Ngôn ngữ ngắn gọn, như mọi khi.

Tiêu Long nhún vai, cũng không ngại nghỉ ngơi thêm một chút.

Dù sao con Hải Hầu Tử này đối với hắn, cũng chỉ là cá nằm trên thớt mà thôi.

"Bàn Tử, lùi lại!" Tiêu Long vừa dứt lời, Tiểu Ca đã bật người phi nhanh tới.

Một cú nhảy đã đạp lên vai Hải Hầu Tử.

Nghe tiếng động, Bàn Tử biết mình đã đến giới hạn.

Liền vừa lùi lại vừa ném con đao trong tay về phía Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, đỡ lấy!" Đáng tiếc, vì kiệt sức, cộng thêm con đao đó vốn không phải vật bình thường.

Trong tiếng kêu kinh hãi của Thiên Chân và Lưu Tang, Hắc Kim Long Đao với một tư thế kỳ lạ.

Xiêu vẹo cắm xuống đất cách Hải Hầu Tử không xa.

Phát ra một tiếng "phập" rất nhẹ.

"Ồ, Bàn Tử, mẹ kiếp." Thiên Chân cũng có chút muốn mắng.

Bàn Tử có chút ngại ngùng nhìn Tiêu Long.

"Long ca, xin lỗi." "Không sao." Tiêu Long vẫy vẫy tay.

"Nếu không có gì bất ngờ, Tiểu Ca sẽ không đi nhặt đao đâu." Trong ấn tượng của Tiêu Long, số lần Tiểu Ca dùng đao chiến đấu đếm trên đầu ngón tay, tên này càng thích tay không.

Giống như hắn vậy.

Trận chiến tiếp theo có lẽ không cần nghi ngờ gì nữa, dù con Hải Hầu Tử này có lợi hại đến đâu, cũng không nhất định là đối thủ của Tiểu Ca.

Nhưng, Tiêu Long luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lúc này.

Bàn Tử đang ôm nước uống điên cuồng ngồi bên cạnh Tiêu Long, nhìn Tiểu Ca chiến đấu mà thầm tặc lưỡi: "Ái chà, cách biệt bao nhiêu năm, Tiểu Ca vẫn dũng mãnh như xưa." "Cũng không biết bao giờ tôi mới có thể uy vũ như Long ca nữa." Tiêu Long gật đầu nói: "Sớm muộn gì cũng sẽ được thôi." "Vậy thì tôi xin cảm ơn lời vàng ý ngọc của Long ca trước." Bàn Tử tự nhiên vui vẻ một phen, lau lau miệng nói: "À, đúng rồi, Long ca, tại sao động tác của con Hải Hầu Tử này lại kỳ lạ vậy?" "Hình như, hình như càng ngày càng giống..." Tiêu Long đột nhiên đứng thẳng dậy, "Tôi biết có chỗ nào không đúng rồi." Đúng vậy.

Hải Hầu Tử không trách nhìn kỳ lạ như vậy, bởi vì động tác của nó chính là động tác mà Bàn Tử vừa giao chiến với nó.

Bắt chước người trong chiến đấu.

Không xong rồi!

Con đao đó!

“Muộn Du Bình, cẩn thận đừng để nó lại gần con đao đó!” Tiêu Long vội vàng lớn tiếng hét lên.

Cũng đúng lúc này, con Hải Hầu Tử đó gầm lên một tiếng lớn.

Toàn thân nó hất mạnh ra phía sau, hất văng Muộn Du Bình đang cưỡi trên vai nó ra.

Ngay sau đó, một động tác lật người nhanh nhẹn, quỳ một gối trước Hắc Kim Long Đao.

Một màn bất ngờ.

Mọi người có mặt đều trực tiếp kinh ngạc.

Bàn Tử càng gấp gáp không quản nguy hiểm hay không nguy hiểm, vội vàng nhảy đi cứu Tiểu Ca.

Tiêu Long một tay giữ cổ hắn kéo lại.

“Đợi thêm chút nữa, Tiểu Ca không sao đâu, yên tâm đi.” Sức hắn không nhỏ, Bàn Tử một gã cao một mét tám cứng đờ bị hắn kéo phịch xuống đất.

Chương 534

Nhìn sang bên Tiểu Ca, mặc dù bị hất văng ra mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn đứng vững trên mặt đất.

Nhưng, nhìn con Hải Hầu Tử đang dùng hai vuốt nắm chặt Hắc Kim Long Đao, trên mặt hắn cũng có vẻ ngưng trọng.

"Tiểu tử, gặp chuyện phải bình tĩnh, nếu cứ hành động lỗ mãng như vậy, chẳng phải sẽ khiến Tiểu Ca mất tập trung sao." Tiêu Long lắc đầu, đồng thời chỉ tay ra hiệu cho Muộn Du Bình.

Bảo hắn cứ việc dốc sức mà chiến.

Người sau hiển nhiên được hành động này tiếp thêm khí thế, hít sâu một hơi liền lao về phía Hải Hầu Tử.

Con Hải Hầu Tử này cũng thật quỷ dị.

Mặc dù chỉ giao chiến với Bàn Tử trong chốc lát.

Nhưng nó lại học được bảy tám phần đao pháp, ngay cả Tiêu Long cũng không khỏi có chút khâm phục.

Cũng không biết Hải Hầu Tử là chủng loại biến dị, hay bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng.

Nói thật, nếu là chủng loại biến dị thì mang nó ra ngoài, chắc chắn sẽ có người sẵn sàng trả giá cao.

Đồ cổ, trang sức, bình hoa, nào có giá trị bằng một con Hải Hầu Tử biết bắt chước người.

Bàn Tử hoàn hồn nhìn Tiểu Ca đang giao chiến với Hải Hầu Tử, không khỏi sùng bái nhìn Tiêu Long một cái.

Quả nhiên Long ca có mắt nhìn a.

Nếu hắn cứ thế xông lên, thì cũng chỉ làm loạn thêm thôi.

Không khéo, còn chết yểu nữa.

"Tiểu Ca, uy vũ!" Lưu Tang bên cạnh nhìn Tiểu Ca đang đánh qua đánh lại với Hải Hầu Tử, trong mắt tràn đầy sao nhỏ của sự sùng bái.

Nhìn vẻ mặt đó, Bàn Tử còn thấy đỏ mặt thay.

Như vậy mà cũng uy vũ à?

Vậy Long ca của tôi thì sao.

Chẳng phải không thấy vừa nãy Long ca một tay đã nắm chết tôi rồi sao.

Tôi dám đảm bảo, dù Hải Hầu Tử có cầm một khẩu Gatling, trước mặt Long ca của tôi cũng không đủ để nhìn đâu.

Chỉ là, có một nghi vấn.

"Long ca, con Hải Hầu Tử này là sao vậy?" Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

"Chúng ta cũng không phải chưa từng gặp Hải Hầu Tử mà, đâu có bộ dạng này đâu." Nghe câu hỏi của hắn, Thiên Chân và Lưu Tang bên cạnh cũng xúm lại, muốn biết nguyên nhân.

Nhìn ba khuôn mặt đầy mong đợi, Tiêu Long khẽ ho khan hai tiếng, nhàn nhạt nói: "Con Hải Hầu Tử này với những con tôi từng gặp trước đây không có gì khác biệt, điểm khác biệt duy nhất có lẽ là bị ngoại lực can thiệp." "Ngoại lực can thiệp?" "Đúng vậy." Tiêu Long chỉ vào mắt của Hải Hầu Tử trên khuôn mặt lớn, ra hiệu cho họ xem.

"Nhìn xem, những con Hải Hầu Tử mà chúng ta gặp trước đây hoặc là mắt màu đỏ, hoặc là màu đen, duy chỉ có con này là màu xám trắng." "Thật sao?" Bàn Tử nhìn Thiên Chân một cái, ở đây cũng chỉ

có hắn và Thiên Chân đã đích thân trải qua Hải Hầu Tử.

Nếu muốn hiểu rõ, cũng chỉ có hai người họ hiểu rõ hơn.

Còn Lưu Tang nếu không đoán sai thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy, nhìn cái vẻ mặt kinh ngạc của hắn xem.

Từ lần xuống mộ này đến nay.

Cứ như bà Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên vậy.

Nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

"Giống như những con zombie tôi từng xem trên TV trong phim không?" Tiêu Long tiếp tục nhắc nhở.

"Ồ?

Ồ!" Ba người từ bàng hoàng hiểu ra, giọng nói không khỏi cao thêm hai nốt.

Quả thực, không giải thích thì không biết, vừa giải thích thì giật mình.

Nhìn kỹ, mắt của con Hải Hầu Tử đó với mắt của những con zombie trong phim thật sự không có gì khác biệt.

"Tôi nghi ngờ, có thể liên quan đến việc nó vừa ăn con Huyết Thi đó." Tiêu Long có chút không chắc chắn mà suy đoán.

Vì sao không chắc chắn?

Bởi vì hắn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Từ khi trải qua nhiều chuyện như vậy, sự ăn mòn của Huyết Thi đối với động vật thực ra không đến mức hung ác như vậy.

Càng không thể biến thành Hải Hầu Tử biết bắt chước người mà bị ăn mòn.

Nếu không, thế giới Đạo Mộ đã sớm biến thành thế giới khoa học

viễn tưởng rồi.

Phát triển cuối cùng, biết đâu lại là một hành tinh quật bản trực tiếp.

Đương nhiên, có phải hành tinh thật sự thì không nói rõ được.

Nhưng nhìn từ hiện tại.

Hải Hầu Tử xảy ra biến dị như vậy, cũng chỉ có một suy đoán này.

Vì vậy, khi Muộn Du Bình Tiểu Ca còn có sức chiến đấu, Tiêu Long cũng không định ra tay.

Một mặt là để xem Hải Hầu Tử rốt cuộc có thể bắt chước người đến mức độ nào.

Mặt khác là để tìm ra nguyên nhân gây ra biến dị này.

Dù sao.

Cũng là kiếm tiền mà.

Đánh đánh giết giết đi nam xông bắc cuối cùng cũng không phải là cuộc sống hắn muốn.

Trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Long giải thích với Bàn Tử và những người khác, trận chiến của Muộn Du Bình Tiểu Ca với Hải Hầu Tử cũng đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Mặc dù trong tay không có vũ khí, gậy gộc.

Nhưng thực lực mạnh mẽ của Tiểu Ca cũng không phải là thứ Hải Hầu Tử có thể làm tổn thương trong chốc lát.

Trong chốc lát.

Vai của Hải Hầu Tử bị vặn gãy hoàn toàn, rũ xuống bên thân nó theo mỗi động tác của nó, lắc lư qua lại.

Hai tay cầm đao cứng đờ biến thành tay trái cầm đao.

Điều này Bàn Tử chắc chắn chưa từng dạy.

Nên động tác rất cứng nhắc.

Ngược lại Muộn Du Bình Tiểu Ca, trong tình huống dốc toàn lực ra thì chỉ có quần áo bị rách mấy vết.

Không hề bị thương đến da thịt.

Ước tính không quá vài hiệp nữa, Tiểu Ca có lẽ có thể dễ dàng vặn gãy con Hải Hầu Tử đã kiệt sức đó.

Tiêu Long nghĩ vậy.

Trong chốc lát cảm thấy cực kỳ nhàm chán.

Như vậy.

Sau khi giao chiến thêm ba hiệp nữa, Tiểu Ca nắm bắt thời cơ tạo một động tác giả thu hút Hải Hầu Tử vung đao chém.

Cả người hắn lại bật nhảy, cú đạp gối kinh điển lần nữa xuất hiện trên vai Hải Hầu Tử đang không phòng bị.

Chỉ cần dùng lực ở eo, con Hải Hầu Tử dưới thân hắn có thể bị bóp nát đầu.

Đúng lúc đó.

Biến cố đột ngột.

Chỉ thấy.

Chương 535

Con Hải Hầu Tử đó cảm nhận được lực đạo trên đầu, nửa thân trên cứng đờ xoay ngược chiều kim đồng hồ theo động tác của Tiểu Ca.

Sức mạnh mạnh mẽ trực tiếp khiến eo Hải Hầu Tử phát ra tiếng "rắc" một cái.

Quay ngược 180 độ.

Loại hiện tượng phản nhân loại này dù Tiểu Ca có kiến thức rộng đến đâu, cũng không phản ứng kịp.

Ngược lại Hải Hầu Tử dường như không cảm thấy đau đớn chút nào.

Hắc Kim Long Đao trong tay trái hướng về phía Tiểu Ca đang không phòng bị mà vung chém.

"Mẹ kiếp!" Tiêu Long vừa chửi thề chưa kịp hành động, trực tiếp kết ấn, một đoàn lửa bay ra.

Lợi dụng lúc Hải Hầu Tử giơ đao đỡ lửa, Muộn Du Bình mượn lực, nhảy về bên cạnh Tiêu Long.

"Chuyện gì vậy?" Cảnh tượng phản nhân loại này, Bàn Tử không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Tiêu Long không để ý, nhìn về phía Tiểu Ca.

"Anh có phát hiện ra không, eo của nó đang từ từ hồi phục." Tiểu Ca gật đầu.

Cảm thấy khó xử.

Loại thứ mà cơ thể không cảm thấy đau đớn, còn có thể hồi phục.

Quả thực không phải sở trường đối phó của hắn.

“Xem ra, chỉ có Long ca ra tay thôi!” Thiên Chân có chút tiếc nuối nói, cũng không biết ý tiếc nuối trong giọng điệu của hắn là gì.

Quả nhiên.

Loại công việc nặng nhọc này chỉ có người có thực lực đảm đương mới có thể giải quyết được.

Tiêu Long thật sự có chút tiếc nuối.

Hắn còn đang muốn nghiên cứu nguyên nhân biến dị của Hải Hầu Tử mà.

Nhưng một khi ra tay, Hải Hầu Tử nào có cơ hội được nghiên cứu nữa.

Nhưng lúc này không phải là lúc để tiếc nuối.

Con Hải Hầu Tử ngay cả vai cũng đã hồi phục, trên mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Cầm đao lao về phía mọi người.

Ai, hết cách rồi, chỉ có thể kết thúc thôi.

Nghĩ vậy, Tiêu Long vung hai tay.

Huyết mạch Chu Tước bộc phát.

Vô số ngọn lửa xuất hiện quanh thân hắn!!!.

Tiêu Long vung hai tay.

Chu Tước Huyết Mạch bùng nổ, vô số ngọn lửa xuất hiện quanh người hắn.

“Đi!” Từng quả cầu lửa như sao băng lao tới đập vào con hải hầu tử.

Ban đầu nó còn có thể dựa vào động tác linh hoạt để né tránh,

nhưng dần dần, cầu lửa ngày càng nhiều.

Bùm, bùm, bùm.

Hơn mười quả cầu lửa liên tục đập xuống, lập tức, khói đen mù mịt bao trùm khoảng không gian nhỏ ở cuối đường hầm.

Trong không khí có một mùi khét lẹt nồng nặc.

Mọi người không cần nhìn cũng biết, con hải hầu tử đó chắc là thê thảm lắm rồi, tiểu mạng của nó coi chừng tiêu luôn rồi.

Quả nhiên là Long ca, thật sự quá đáng sợ.

Nhưng Tiêu Long bên cạnh vẫn thận trọng kết ấn lần nữa.

Bên cạnh hắn lại xuất hiện vài quả cầu lửa nhỏ.

Hắn biết, con hải hầu tử vừa nãy đã có thể hồi phục trong chốc lát, vậy rất có thể nó không dễ chết như vậy, cẩn thận vẫn hơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Khi khói đen chưa tan hết, mọi người lại nghe thấy tiếng gầm quen thuộc của con hải hầu tử đó.

"Long ca, sao rồi?" Bàn Tử hơi lo lắng đứng cạnh Tiêu Long hỏi.

"Xem ra không có chỗ nào bị thương chí mạng nhỉ." Tiêu Long nhìn con hải hầu tử có hình dáng mập mờ trong làn khói, cười lạnh nói.

Bàn Tử ít thấy nụ cười này, không kìm được vô thức rùng mình.

"Chỗ hiểm của súc sinh đó ở đâu nhỉ?

Long ca có biết không?" Tiêu Long gật đầu.

Theo tình hình chung thì, điểm yếu của loại này không ở tim, mà ở não.

Vừa rồi Muộn Du Bình nỗ lực cùng với cầu lửa của Tiêu Long tuy

không gây tổn thương căn bản cho hải hầu tử, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng Tiêu Long đã chú ý, khoảnh khắc cầu lửa bay tới, con hải hầu tử đó đã làm một động tác ôm đầu.

Tuy có thể suy đoán là bản năng của mọi sinh vật, nhưng Tiêu Long đã xem một số thiết lập trong phim zombie.

Vậy thì, đầu là vị trí yếu huyệt.

Phàm là gặp phải loại biến dị liên quan đến xác chết, đừng nói gì cả, chỉ cần phế cái đầu là được.

Nói thật, nếu điều kiện cho phép, Tiêu Long thật sự muốn bắt sống con hải hầu tử này về nghiên cứu để bán được giá tốt.

Tiếc là lần này xuống hầm không mang theo dụng cụ chứa vật sống, biến số lại quá lớn.

Lần sau có lẽ có thể cân nhắc.

Đúng lúc đó.

Trong làn khói, hải hầu tử hiện ra hình dáng.

Quả nhiên như mọi người nói, hải hầu tử đã hồi phục hoàn chỉnh.

Nếu không biết, còn tưởng vừa nãy những quả cầu lửa kia chẳng đánh trúng cái nào.

"Mọi người lùi lại chút." Tiêu Long đẩy tay ra, hai cánh tay xoay tròn như hình Bát Quái Đồ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mười mấy quả cầu lửa ban đầu đang tản mác, dần dần ngưng tụ thành ba quả cầu lửa lớn bằng quả bóng rổ màu xanh.

Ngọn lửa nóng rực chiếu sáng toàn bộ đường hầm màu xanh lục

tối tăm.

Con hải hầu tử ở xa theo bản năng nhắm mắt lại, kể cả hai chân cũng lùi lại một bước nhỏ.

Mọi người phía sau đều ngây người.

Mặc dù đã sớm chứng kiến không ít thủ đoạn thần kỳ của Long ca, nhưng mỗi lần xem lại, đều cảm thấy thiên hạ rộng lớn, cái gì cũng có thể xảy ra.

"Tôi mà được một nửa phong thái của Long ca thì tốt rồi." Nhiều năm sau, khi nhớ lại khoảng thời gian ở cùng Tiêu Long, dù Hạo Thiên Chân hay Bàn gia đều không hẹn mà cùng cảm thán như vậy.

Còn về Muộn Du Bình Tiểu Ca nghĩ gì, chắc chỉ có con giun trong bụng anh ấy mới biết.

Kèm theo ba tiếng "oanh oanh oanh".

Đường hầm lại trở về màu xanh lục tối tăm, cái xác hải hầu tử không đầu ở cuối đường hầm cũng chứng minh uy lực của Long ca.

Bàn Tử hít một hơi thật sâu, tay cầm xẻng đi tới.

Trước tiên một cước gạt Hắc Kim Cổ Đao khỏi tay hải hầu tử.

Sau đó cẩn thận dùng xẻng chọc chọc vào xác hải hầu tử không đầu.

Chương 536

Thấy không có phản ứng, lúc này mới thực sự thở phào một hơi.

“Lần này nó chết thật rồi.” Hắn hét lớn với Tiêu Long.

Cứ như vậy.

Sau khi mọi người thở phào một hơi, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.

Dù sao vừa nãy mọi người đều tiêu hao không ít cả về thể chất lẫn tinh thần.

Tiêu Long thì không sao, nên hắn đi tới bên cạnh xác hải hầu tử bất động nghiên cứu một lát.

Bởi vì trong lòng hắn có một nghi vấn chưa được giải quyết, nguồn gốc biến dị của con hải hầu tử đó.

Từ nhỏ lớn lên bao nhiêu năm, chưa từng gặp chuyện gì khiến hắn cảm thấy hứng thú như vậy.

Mặc dù hải hầu tử đã mất đầu, nhưng Tiêu Long cũng không phải bác sĩ, cho dù có thiết bị cũng chưa chắc đã biết cách dùng.

Chỉ đành nhìn từ bên ngoài xem nguyên nhân có thể dẫn đến biến dị của hải hầu tử.

Con hải hầu tử sau khi mất đầu, có chiều cao gần hai mét và cân nặng hơn hai trăm cân.

Toàn thân phủ đầy vảy cá màu đen tối tăm.

Dù đã chết, nhìn vẫn thấy một vẻ khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tiêu Long đột nhiên có một suy đoán táo bạo.

Để chứng minh suy đoán đó, hắn lấy Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức rạch một nhát vào ngực xác hải hầu tử.

Chỉ thấy trong lồng ngực nội tạng ngũ tạng lục phủ đều còn.

Hắn thở phào một hơi.

Trước đây vẫn luôn lo lắng liệu có phải do con quỷ nào đó lật lọng, giờ thì có thể loại trừ rồi.

Xem ra lại là một loại biến dị chưa từng phát hiện.

Tiêu Long hơi tiếc nuối thu đao, vừa định đứng dậy.

Đột nhiên mắt hắn lướt qua thi thể, nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ thấy, ở vị trí vai của con hải hầu tử đó, mọc ra một hàng vảy hình tam giác ngược màu đen u ám.

Trên cơ thể con hải hầu tử toàn vảy tròn thì những vảy này trông đặc biệt đột ngột.

Tiêu Long chú ý tới điều bất thường.

Kỳ lạ hơn nữa, số vảy ở hai bên vai con hải hầu tử đó, mỗi bên mười lăm vảy, không thừa không thiếu một vảy nào.

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Long hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Muộn Du Bình Tiểu Ca đang tĩnh tọa dưỡng thần, ánh mắt ra hiệu.

Tiểu Ca không hiểu gì, vội vàng đi tới.

"Vảy rơi ra từ con Huyết Thi vừa nãy, anh còn mang theo chứ?" Chờ anh ấy tới gần, Tiêu Long hỏi.

Tiểu Ca gật đầu, từ trong lòng lấy ra hai miếng vảy hình tam giác đó.

Tiêu Long cầm vảy, đặt lên vai thi thể hải hầu tử so thử, sắc mặt

kinh ngạc.

Bởi vì, hai miếng vảy trên tay hắn so với trên thi thể, lớn hơn đúng một vòng.

Trên thi thể cũng không có bất kỳ vết rách nào do vảy bị nhổ ra.

"Chết tiệt." Tiêu Long có vẻ nghiêm trọng ngẩng đầu nhìn làn sương mù trên đỉnh, ra hiệu Tiểu Ca lùi về sau.

"Xem ra chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống tệ nhất, bởi vì một con… có lẽ không phải con hải hầu tử vừa nãy chúng ta làm thịt rồi, mà là một con còn tệ hơn." Lúc này, sau khi bị ngọn lửa vừa nãy thanh tẩy, cộng thêm bị nướng cháy, làn sương mù trên đỉnh dần tan đi, cảnh tượng phía trên cũng từ từ trở nên rõ ràng.

Trong mờ ảo, Tiêu Long có thể nhìn rõ đôi mắt xanh lục lấp lánh trong bóng tối phía trên.

Thân thể hiện ra trong làn sương mù, lớn hơn gấp đôi so với con vừa rồi.

Tiêu Long căn bản không kịp nói thêm.

Khoảnh khắc hải hầu tử nhảy xuống, hắn kéo Tiểu Ca lùi xa tám trượng.

Nhưng luồng khí do hải hầu tử tạo ra, vẫn suýt chút nữa khiến hắn không đứng vững.

Ba người còn lại thì hoàn toàn sợ đến ngây người.

Nếu không phải Bàn Tử nhanh trí vừa lăn vừa bò kéo một người, lôi một người, e rằng lúc đó một người trong số họ đã bị con hải hầu tử ba trăm cân đó đè bẹp thành tương thịt rồi.

Vừa đứng dậy định chạy lùi lại, Tiêu Long lại đưa tay chặn lại.

Bởi vì hắn phát hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Bị hắn chặn lại, những người khác cũng ngớ người ra phát hiện.

Chỉ thấy, trên cổ con hải hầu tử đó, có một sợi dây leo đầy rêu biển, vừa dài vừa thô.

Kỳ lạ hơn nữa, đầu cuối sợi dây leo đó, cắm thẳng vào làn sương mù trên đỉnh, không biết dẫn tới đâu.

Theo chuyển động của cơ thể hải hầu tử, trong làn sương mù truyền ra từng tiếng ma sát ken két.

Dường như có thứ gì đó đang bò dọc theo sợi dây leo.

Lý do Tiêu Long chặn lại không cho mọi người rời đi, là độ dài của sợi dây leo đó.

Dường như chỉ đủ cho hải hầu tử dao động trong phạm vi hai mét quanh bệ đá.

Xa hơn một chút cũng không được.

"Tình huống gì vậy, nhốt một con hải hầu tử ở đây, để làm gì?" Bàn Tử cố gắng bày tỏ sự kinh hoàng và bất mãn trong lòng.

"Mặc dù không biết để làm gì, nhưng xem ra hiện tại tôi không thể thông qua đây." Tiêu Long nhún vai, quay người chuẩn bị rời đi.

Hắn không có ý định giết con hải hầu tử này.

Nhưng cái xích khóa ở cổ con hải hầu tử đó lại cho hắn một cảm giác không lành.

Giết hải hầu tử một cách dễ dàng thì không sao, chỉ sợ sau này lại có ảnh hưởng không tốt.

Con hải hầu tử sau khi nhảy xuống, nó không tấn công, chỉ an tĩnh ngồi ở đó.

Động tác linh hoạt, như một con chó canh cửa được huấn luyện

nghiêm ngặt.

“Thật sự là tôi càng ngày càng tò mò về kẻ thiết kế ngôi mộ này.” Có thể huấn luyện một con hải hầu tử nghe lời đến vậy.

Kẻ đó chắc chắn là một tên không tầm thường.

Lúc đó.

“Tiểu huynh đệ, muốn đi qua đây à?” Giọng nói đột ngột từ phía sau khiến tất cả mọi người giật mình dừng bước.

Tiêu Long hơi nhíu mày, quay đầu nhìn.

Ngay lập tức ngây người.

Chỉ thấy.

Con hải hầu tử đó như một nho sinh lịch sự cúi chào, môi mỉm cười.

Cảm giác như thể nếu cho nó mặc quần áo nữa, chắc không ai tin nó không phải người.

“Hải hầu tử nói chuyện sao?” Lưu Tang vì tim không chịu nổi kích thích mà mắt trợn trắng, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nhìn Bàn Tử, hai chân hắn run rẩy như gặp phải ma quỷ hay chuyện gì đó không thể tin được.

Chẳng phải sao.

Cứ như một ngày mở cửa, kết quả con chó ở nhà không chỉ đứng thẳng đi lại một cách ưu nhã trong phòng khách, mà còn pha cho mình một ly cà phê.

Tâm trạng đó có thể hiểu được.

Chương 537

Dù sao Tiêu Long cũng hơi không chịu nổi rồi.

Nhất thời, đường hầm u ám trở nên tĩnh mịch vô cùng.

Chỉ có hải hầu tử với vẻ mặt bình tĩnh, dường như đã có kế hoạch trong lòng.

"Trời đất ơi!" Một lúc sau, Tiêu Long đau đầu xoa xoa trán.

"Chuyện đó khoan hãy nói, tôi đi chỗ khác một lát." Nói xong, bất chấp vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Long lao về con đường ban nãy.

Đồng thời khi quay người, hắn cũng chú ý.

Nụ cười quỷ dị trên mặt con hải hầu tử đó.

Quá không thể tin được.

Ông đây sẽ không bị lỗi game đâu nhỉ.

Không bao lâu, Tiêu Long xuất hiện trong đường hầm bỏ hoang vừa nãy.

Lẩm bẩm triệu hồi, kéo ra bảng điều khiển.

"Hệ thống.

Không có vấn đề." "Năng lực.

Không có thay đổi." "Đúng rồi.

Ủa, cái gì đây?" Ở mục nhiệm vụ trên bảng hệ thống, vị trí vốn trống không, giờ xuất hiện một dòng chữ.

"Kích hoạt nhiệm vụ phụ: Ngục Tỏa Du Long." Ở mục bảo vật, không biết từ lúc nào lại thêm một trang trống.

“Xem ra, có nhiệm vụ phụ rồi.” Tiêu Long, người vốn dĩ không có gì để làm theo, lúc này hơi phấn khích, xem kỹ thì hiểu ra.

Mục bảo vật có trang trống, chẳng phải có nghĩa là sắp có thêm một món bảo vật sao.

“Không biết lần này sẽ cho tôi bảo vật gì, chẳng lẽ là cái xích khóa đó?” Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Tiêu Long dám khẳng định món bảo vật sắp tới chắc chắn có liên quan đến sợi xích khóa kia.

Kết hợp với những điều trước đây, nếu sợi xích khóa đó có thể được sử dụng, thì đều là chuyện tốt.

Hiện tại, tuy rằng huyết mạch đã đầy đủ, thực lực đã đạt Thần Cấp.

Nhưng tục ngữ nói hay, Tôn Ngộ Không còn không chê nhiều bảo vật mà.

Thêm một bảo vật là thêm một phần bảo vệ tính mạng.

Ai dám đảm bảo lúc nào trong không gian này lại xuất hiện kẻ mạnh hơn chứ.

Tục ngữ nói, cơm phải ăn từng miếng một, thịt phải tăng từng phân một.

Không có người béo bẩm sinh, chỉ có kẻ gầy lười biếng, Tiêu Long tự thấy mình cũng không lười.

Cái hệ thống chó má này cuối cùng cũng thông minh ra rồi.

Nhiệm vụ phụ cơ đấy.

Toàn là cười.

Thu lại bảng hệ thống, Tiêu Long đứng dậy rời khỏi đường hầm bỏ hoang đó.

Vì đã có mục tiêu rồi, vậy mọi chuyện dễ giải quyết hơn nhiều.

Chỉ cần làm theo và hoàn thành nhiệm vụ là được.

Cuối đường hầm.

Tiêu Long chưa đến gần, đã nghe thấy từng tràng la hét và chửi rủa vang lên.

Muộn Du Bình Tiểu Ca và những người khác bị một đám quỷ da không biết từ đâu xuất hiện bao vây.

Thế nhưng buồn cười là, hắn vẫn với vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở đó.

Vẫy vẫy bộ bài trên tay thách đấu với con hải hầu tử đối diện.

"Tình huống gì đây?" Mắt Tiêu Long suýt nữa thì lồi ra.

Hắn còn nghi ngờ mình chỉ chớp mắt một cái đã chạy nhầm chỗ rồi.

"Bàn Tử lại thua rồi, mau lấy gói thuốc lá trong túi ra đi, chịu thua thì hiểu chứ?" "Này, Lưu Tang, cây xúc xích vừa nãy thua tôi mà chưa đưa, do dự như vậy không phải là đàn ông đâu nhé." "Hạo Thiên Chân vô tà, đúng không?" Người nói chuyện này, đương nhiên là con hải hầu tử với vẻ mặt cười mỉm.

Nếu không nhìn nó to con thô kệch, nghe giọng nói còn tưởng đó là vua cờ bạc tái thế.

Mặc dù không biết rời đi một lát đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tiêu Long lại có một dự cảm không lành.

Mấy tên này cứ thua mãi, nếu cứ tiếp tục như vậy, kết quả có thể đoán được.

Thật là chó má.

Một chuyến phiêu lưu kinh dị rõ ràng lại biến thành một bộ phim

hài ư?

Điều này thật sự khiến Tiêu Long vô cùng khó hiểu.

Có một con hải hầu tử ra vẻ người, chẳng lẽ ở trong địa cung quá lâu, nhàn rỗi đến mức sinh tật rồi sao?

"Vương tạc, oa, hắc hắc hắc, tôi lại thắng rồi, lại thua rồi, ha ha ha, mau đưa đồ cho tôi." Thấy Bàn Tử lại thua, Tiêu Long suýt nữa thì đâm đầu vào tường.

Cái thằng Bàn Tử chó má, cứ khoe khoang kỹ năng đánh bài trên trời dưới đất có một không hai, lại chẳng ra làm sao.

"Cút ngay!" Tiêu Long nhảy vọt một cái, đáp xuống giữa đám người.

Một cước đá bay Lưu Tang với khuôn mặt nhăn nhó vì thua, rồi xắn tay áo lên.

"Tôi thích đánh bài nhất, tôi chơi với anh!" Cuối đường hầm.

Muộn Du Bình Tiểu Ca đang tỉ mỉ nghiên cứu bệ đá của bia đá đó, cũng như khối bia đá bị người ta cắm vào tường.

Vừa nãy sau khi Tiêu Long đá bay Lưu Tang, đã dặn anh ấy, bảo anh ấy trước tiên đi nghiên cứu khối bia đá này.

Theo lời Tiêu Long, việc có thể thuận lợi đi tiếp hay không, có liên quan rất lớn đến khối bia đá này.

Có một điểm quan trọng nhất, khối bia đá này có thể là chìa khóa để giải mã bí ẩn về hải hầu tử.

Mặc dù không biết Tiêu Long tại sao lại làm vậy, Tiểu Ca vẫn bình tĩnh tiếp nhận nhiệm vụ này.

Dù sao, khoảng thời gian Tiêu Long rời đi vừa nãy, anh ấy cũng đã thấy thực lực của con hải hầu tử đó.

Chưa nói đến khả năng siêu phàm của con người, đám quỷ da đột nhiên xuất hiện xung quanh cũng đủ khiến mấy người phải chết không toàn thây.

Nhưng họ có thể nghe theo cử chỉ của hải hầu tử mà đứng yên ổn ở đó.

Điều đó cho thấy, con hải hầu tử này có thể là một chủ nhân không dễ chọc ghẹo.

Ở cùng nhau lâu như vậy, Tiểu Ca cũng đã tận mắt chứng kiến năng lực của Tiêu Long.

Vì đã vậy rồi, cứ hoàn thành nhiệm vụ là được.

Với thực lực của mình, anh ấy hẳn có thể đối phó với hầu hết các nguy hiểm, ít nhất là trốn thoát thì không thành vấn đề.

Còn về ván bài bên kia, Tiểu Ca không quản nữa, vốn dĩ anh ấy không giỏi cái này, giờ có Tiêu Long ở đó, lại càng yên tâm hơn.

Khối bia đá đó bị người ta cắm vào tường.

Tuy không nhìn ra toàn bộ nó lớn đến mức nào, nhưng từ nửa bệ đá lộ ra bên ngoài mà xem, ít nhất cũng cao hơn một người.

Kể từ khi Tiêu Long ngồi xuống bàn bài, con hải hầu tử xoa xoa bộ bài trong tay, cười tủm tỉm không nói.

Đương nhiên, nếu đó có thể gọi là nụ cười.

"Chơi không?" Tiêu Long gõ gõ xuống đất hỏi.

"Dường như cậu rất tự tin vào thằng nhóc đó?" Hải hầu tử trả lời lạc đề, nghiêng đầu nhìn Muộn Du Bình Tiểu Ca đang quan sát bia đá, cười nói.

Chương 538

“Được rồi, nói thẳng mục đích đi, cái gì làm được tôi sẽ giúp.

Không làm được thì cũng đành chịu thôi.” Tiêu Long chán nản nhún vai.

Đương nhiên, câu cuối cùng đó hải hầu tử nghe rất rõ.

Dù sao, đã sắp xếp loại nhiệm vụ phụ này, thì không có khả năng nào là không làm được.

“Đừng vội, đợi thắng tôi một ván đã.” Hải hầu tử giơ giơ bộ bài trong tay, cười nói.

“Đương nhiên, lát nữa đừng trách tôi không nhắc, khối bia đá đó không hề đơn giản đâu đấy.” Tiêu Long cười lạnh một tiếng, “Đặc biệt dùng à.” Nhưng trong lòng hắn hơi thấp thỏm, không kìm được quay đầu nhìn Tiểu Ca một cái.

Lúc này, Tiểu Ca đang dùng sức kéo toàn bộ khối bia đá ra khỏi tường.

Mặc dù con hải hầu tử đó giả vờ bình tĩnh, nhưng Tiêu Long đã phát hiện ra một tia manh mối từ ánh mắt của nó.

Trong lòng Tiêu Long đã có tính toán.

“Nói ít thôi, chúng ta đánh bài trước đi.” “Một đấu ba.” Quả nhiên, hải hầu tử vừa nghe nói đánh bài, sự chú ý lập tức quay trở lại.

Kèm theo một tiếng “oanh long” nhẹ.

Bia đá cuối cùng cũng yên ổn nằm xuống đất, Tiểu Ca thở phào một hơi.

Khối bia đá này lớn hơn anh ấy tưởng, nếu không phải Tiêu Long

đã nhắc nhở trước, e rằng sẽ rất vất vả.

Bia đá được dịch chuyển, trong tường lộ ra một cái lỗ vừa đủ một người bò vào.

Cũng không biết dẫn tới đâu.

Không quan tâm đến việc này lúc này, Tiểu Ca cầm đèn pin, đi vòng quanh bia đá.

Quả nhiên.

Ở mặt chính của bia đá, anh ấy thấy ba hàng chữ.

"Dĩ thử vãng tiền bách đa dẫn." "Nhập giả vô phản." "Vĩnh bất kiến thiên nhật." Đọc mấy câu này, Muộn Du Bình hơi kinh ngạc.

Nhìn màu sắc chữ viết, rõ ràng là do người xưa để lại mấy trăm năm trước.

Từ ý nghĩa mặt chữ mà xem, là nhắc nhở phía trước có nguy hiểm.

Không cần Tiêu Long nói.

Những thứ này đều là để dọa những người nhát gan, khiến họ không dám đi tiếp.

Lối ra thực sự, có lẽ là ở phía sau cái hang.

Tiểu Ca hiểu rồi, liền chuẩn bị quay người để nói những gì mình phát hiện cho Tiêu Long.

Khoảnh khắc quay người.

Đột nhiên anh ấy thấy bệ đá của bia đá hình như có gì đó bất thường.

"Một con đại vương, không có bom nhỉ." "Tiếp theo là con hai, anh có muốn không?" "Ba con chín kèm một con sáu, lại thua rồi." Tiêu Long đặt bộ bài xuống, phủi phủi bụi trên tay, cắn một miếng

xúc xích Lưu Tang cung kính dâng.

Hắn tiếp tục cười nói.

“Thế mà đã thua tôi lần thứ ba rồi, đồ vừa nãy thua tôi tôi đã lấy lại hết.” “Nếu tiếp theo còn đánh bạc nữa, thì anh thật sự sẽ phải thua đồ cho tôi đấy, có thứ gì tốt không?” Hải hầu tử trợn mắt nhìn bài trên đất, không cam lòng xới xới lên.

Lại nhìn Tiêu Long đang nhàn nhã.

“Nghi ngờ tôi gian lận à?” Tiêu Long cười tủm tỉm nói.

“Ai, chơi không chơi thì thôi chứ, đã sợ rồi thì chúng ta kết thúc ván bạc nhàm chán này đi.” “Vì anh căn bản không thể thắng tôi mà!” Tiêu Long hệt như một bậc phụ huynh đang dạy dỗ con mình.

“Tục ngữ nói hay, chơi nhỏ thì vui, chơi lớn thì hại thân, chúng ta nên dừng lại thôi.” Hải hầu tử há miệng, nhưng lại không biết nói gì.

Nó không thể hiểu tại sao rõ ràng bài tốt như vậy mà lại thua.

Huống hồ.

Nó đã được chỉ dẫn trước mới chọn cách chơi bài có tỷ lệ thắng cao nhất để gài bẫy Tiêu Long.

Hoàn toàn không thể thua được chứ.

Trừ phi...

Không thể nào.

Không thể nào.

Vị đại nhân kia có lẽ đã lừa dối mình rồi.

Dù sao.

Trí thông minh và tâm trí có được ngày hôm nay, hoàn toàn là do vị đại nhân kia ban tặng.

Nhưng, hải hầu tử nghĩ mãi không thông, không phải không nghi ngờ Tiêu Long gian lận, nhưng không có bằng chứng.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ba người kia đối với Tiêu Long sùng bái đã đạt đến cực hạn rồi.

Có lẽ Long ca nhà mình không chỉ thực lực hùng mạnh, mà kỹ năng đánh bài cũng ghê gớm đến vậy.

Ngay cả kỹ thuật của hải hầu tử, cũng đã được lĩnh giáo rồi.

Có thể sao?

Thật sự là Long ca mà.

Mọi chuyện đều có thể xảy ra. ... một lúc lâu, hải hầu tử nghiến răng, lắc đầu thật mạnh, rồi dứt khoát nói: "Chơi ván cuối cùng, tuy trong tôi không có gì hay ho, nhưng có một món bảo vật có thể đặt cược với cậu." Nó đã quyết định rồi.

Hôm nay dù thế nào cũng phải thắng kẻ thù định mệnh này, nếu không, sẽ hối hận suốt đời.

Một lần cũng chưa thắng, tín ngưỡng trong lòng nó không cho phép.

Chỉ cần có thể thắng Tiêu Long một lần, lập tức chết cũng không hối tiếc.

Nghe lời nó nói, Tiêu Long trước tiên vui mừng, sau đó trong lòng dâng lên nỗi bi thương vô hạn.

"Súc sinh là súc sinh, cho dù ban cho đủ trí tuệ, cũng không thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này à." "Vị tiên sinh kia, thật sự ngây thơ quá, còn ngây thơ hơn cả Hạo Thiên Chân." Giả vờ nghiêm túc trầm ngâm hồi lâu, Tiêu Long đập mạnh vào đùi một cái.

"Được thôi, nể tình anh em tốt, tôi đồng ý chơi ván cuối cùng, cho

anh một cơ hội thắng tôi, không thì thôi.” Trong lòng, Tiêu Long lộ ra một nụ cười tà ác.

“Bảo vật của anh đâu?” Mọi người choáng váng.

Khi Muộn Du Bình Tiểu Ca từ chỗ bia đá trở về, Tiêu Long đang thân thiện vỗ vai hải hầu tử, suýt nữa thì gọi nó là anh em.

“Ai, anh cũng đừng tức giận, thua thắng là chuyện thường tình của người đời, nam tử hán đại trượng phu thì nên biết tiến biết lùi.” “Đúng rồi, anh đưa nó đây đi.” Mọi người đối với lời nói của Tiêu Long có chút cạn lời, nhưng trong lòng lại bội phục sát đất kỹ thuật cờ bạc của Long ca vừa nãy.

Chưa nói đến ván đấu địa chủ với hải hầu tử.

Sau đó là tá lả, chạy nhanh, thậm chí sau đó không biết từ đâu lại lôi ra một bàn cờ caro.

Kết quả là hải hầu tử đều thua tơi tả.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân thật sự không thể nhìn nổi nữa.

Thật không biết Tiêu Long có định chơi đến mức khiến hải hầu tử thua đến không còn cái quần lót không.

Ồ, đúng rồi.

Hải hầu tử không mặc quần lót.

Câu nói đó.

Trên trời dưới đất, Long ca tự xưng cờ bạc thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

“Thôi được rồi, huynh đệ, tiếp theo tôi phải đi thám hiểm tiếp đây, đừng tiễn nữa.” “Huống hồ tình hình cũng không cho phép anh tiễn tôi đâu.” Nói xong, Tiêu Long đưa tay búng nhẹ vào sợi xích khóa đang cột ở cổ hải hầu tử.

Chương 539

“Này, này…” Sau trận đấu vừa rồi, hải hầu tử đã sùng bái Tiêu Long đến mức gần bằng Bàn Tử rồi.

“Đúng rồi, cái Long Lân Bảo Giáp chúng ta vừa thỏa thuận, anh không thể không đưa cho tôi đâu nhé, nam nhi đại trượng phu không thể thất hứa.” “Đương nhiên tôi cũng biết huynh đệ không phải loại người như vậy.” Tiêu Long lấy một điếu thuốc từ Bàn Tử, châm lửa rồi đưa cho hải hầu tử.

“Lúc ở bên ngoài, tôi đã nghe nói trong địa cung có một huynh đệ hải hầu tử ngàn vàng một lời hứa, thua vợ cũng không chớp mắt.” Lời này không hay, vừa nghe, hải hầu tử lập tức bị khói thuốc sặc một ngụm.

Nó thật sự hối hận muốn chết, sớm biết thế thì vừa nãy nên biết điểm dừng, không nên đánh bạc với thằng nhóc này.

Vốn dĩ là gài bẫy người ta, ai ngờ cuối cùng lại tự mình đánh cược cả món bảo vật quý giá vào.

Cái Long Lân Bảo Giáp đó là món bảo vật đã được cất giữ mấy trăm năm mà.

Vị đại nhân kia...

Khụ khụ, không được, không được.

Tóm lại, món bảo giáp đó quý giá lắm, đao kiếm bình thường căn bản không thể làm tổn thương chút nào.

Một món bảo vật như vậy lại thua vì chơi cờ caro với người ta, đả kích này khiến huynh đệ hải hầu tử rất khó chịu.

“Thôi được rồi, lấy bảo giáp ra đi, tôi biết đối với anh nó có giá trị

cất giữ, nhưng để ở đây thật sự là báu vật bị vùi dập rồi." "Hay là thế này đi." Tiêu Long xoa cằm, cúi người nói nhỏ vào tai hải hầu tử.

"Chẳng phải anh ở trong địa cung này một mình rất buồn chán sao, thế này nhé, đợi anh đây đi ra ngoài, sẽ cho nhiều người hơn nữa phát hiện ra nơi này." "Lúc đó dùng kỹ năng cờ bạc tôi dạy mà thắng chúng một trận ra trò." Để có được món Long Lân Bảo Giáp quý giá đó, Tiêu Long đã nói bừa ra.

Dù sao thì "chết đạo hữu không chết bần đạo", ai chịu trách nhiệm thì chịu.

"Thật sao?" Nói thật, hải hầu tử hơi động lòng rồi.

Tiêu Long nói không sai, ở đây một mình, quả thật rất buồn chán.

Món bảo giáp đó, đối với nó, quả thật ngoài ý nghĩa sưu tầm thì không còn gì khác.

"Sao hả, sợ anh đây lừa anh à?" Tiêu Long vừa nghe thấy sự động lòng trong giọng điệu của nó, lập tức lại thêm lời cam đoan.

"Đảm bảo không thành vấn đề, cứ yên tâm đi." Cuối cùng, nhờ ba tấc lưỡi không thối nát của Tiêu Long, hải hầu tử cuối cùng cũng lấy Long Lân Bảo Giáp từ trong hang ổ của nó ra.

Tiêu Long thì chẳng khách khí, trực tiếp giật lấy từ tay đang run rẩy của nó, rồi ném cho Tiểu Ca phía sau.

Sợ tên này hối hận.

Từ cuộc trò chuyện trong ván bạc vừa nãy và gợi ý từ nhiệm vụ trước đó mà xem, hải hầu tử bản tôn nếu không nhầm thì là một con du long.

Nói thật, Tiêu Long tuy có tự tin thu phục con du long này.

Nhưng muốn bảo vệ mấy người kia chu toàn, e rằng hơi không

thực tế.

Huống hồ, có cách dễ dàng để thắng, ai ngu mới động thủ chứ.

Một con du long gần nghìn năm tuổi.

Động thủ thì phiền phức biết bao.

Thật sự càng ngày càng bội phục kẻ đó, có thể trấn áp một vị đại thần như vậy trong cổ mộ.

Ánh sáng đen lóe lên, Muộn Du Bình sau khi mặc Long Lân Bảo Giáp, trên mặt có chút xúc động, có lẽ là cảm nhận được năng lượng ẩn chứa trong bảo giáp.

Bản thân anh ấy tuy có khả năng tấn công khá mạnh, nhưng phòng ngự thì hơi kém.

Có thêm bảo giáp, thực lực của anh ấy không chỉ vượt trội hơn một chút.

Không khỏi.

Tiểu Ca nhìn Long ca đang đứng phía trước, mắt hơi ướt.

"Đúng rồi, huynh đệ của tôi, tôi phải đi tiếp đây, anh ở đây đợi cho tốt nhé." "Yên tâm đi, sau này nhất định sẽ có không ít người tìm anh chơi, tôi đảm bảo." Tiêu Long vỗ vỗ vai hải hầu tử, nhân tiện sờ sợi xích khóa phía sau, trong lòng thở dài một hơi.

"Là cái hang phía sau đó à?" Thấy Muộn Du Bình gật đầu, Tiêu Long vẫy tay với Bàn Tử và những người khác, ra hiệu đi trước.

"Mọi người đi vào trước rồi đi tiếp, Muộn Du Bình đợi tôi ở cửa hang." Thấy Tiểu Ca dường như có lời muốn nói, nhưng anh ấy lắc đầu, gật đầu ra hiệu đi nhanh.

Khoảnh khắc Muộn Du Bình chui vào cửa hang, Tiêu Long nhảy vọt một cái, nhanh chóng chui vào cửa hang, tiện tay kéo bia đá trên

đất chặn kín cửa hang.

Gần như cùng lúc.

Sợi xích khóa chặt cổ hải hầu tử rung động kịch liệt.

Ngay sau đó, đồng tử của hải hầu tử dần biến thành màu xám trắng một cách quỷ dị.

Đối mặt với khối bia đá đang bị kẹt chặt trong tường.

Nó cứng ngắc vẫy vẫy móng vuốt, đám quỷ da xung quanh nhận được mệnh lệnh, lập tức xông lên.

Bắt đầu tại chỗ ra tay tháo dỡ bức tường.

Dự kiến không bao lâu nữa, cửa hang bị bia đá chặn lại sẽ lại thấy ánh mặt trời.

Trong động đá.

Đối mặt với những người đang ngạc nhiên, Tiêu Long lắng nghe động tĩnh phía sau, lên tiếng nói: "Đi nhanh đi, khối bia đá đó không chặn được lâu đâu." Mặc dù không biết phía sau sẽ xảy ra dị biến đột ngột gì, nhưng mọi người vội vàng chui sâu vào trong.

Lúc đó.

Muộn Du Bình Tiểu Ca quay đầu nói với Tiêu Long: "Bệ đá của khối bia đá vừa nãy…" "Có dấu vết bị trói buộc do con người tạo ra, đúng không?" Tiêu Long ngắt lời anh ấy nói.

Hoàn toàn không bất ngờ, Tiểu Ca, người đã sớm đoán ra, gật đầu.

"Hừm hừm, Thiết Diện Sinh, quả nhiên là một nhân tài, có thể dùng thủ đoạn như vậy để khống chế một con du long hơn ngàn năm." Mặc dù đến nay vẫn không biết sợi xích khóa đó dẫn tới đâu.

Nhưng Tiêu Long tin rằng, sớm muộn gì cũng sẽ điều tra rõ ràng.

Hiện tại, điều hắn cảm thấy hứng thú hơn là nhóm người đi trước.

Một khối bia đá nặng như vậy, cộng thêm tình huống được một con du long canh giữ.

Lại có thể ung dung rời đi, còn chặn kín cửa hang bằng bia đá.

Thật sự khiến người ta khó hiểu.

"Ai, Long ca, hai bên trong hang hình như có chữ." Đi chưa được bao xa, Bàn Tử đi trước đã lớn tiếng la hét.

Không thể không lớn tiếng, trong hang vốn đã chật hẹp, nếu không nói lớn một chút, Tiêu Long dù có thính lực tốt đến mấy cũng không nghe rõ.

"Chỉ là một số chữ tượng trưng cho khắc độ thôi, không cần để ý." Tiêu Long có chút cạn lời đáp lại một tiếng.

Tên Bàn Tử này thật sự cái gì cũng phải báo cáo, chẳng lẽ tên này xuống hầm nhiều năm mà chưa từng thấy loại khắc độ này sao?

Không, rõ ràng là hắn đã đánh giá thấp vị trí của mình.

Ngay sau khi dứt lời, Lưu Tang đi ở giữa với giọng nói run rẩy hỏi: "Long ca, hang động này sẽ dẫn tới đâu ạ?" "Địa phủ." Tiêu Long uể oải đáp, mẹ nó chứ, so với Bàn Tử, Lưu Tang thật sự kém xa.

Thật không hiểu, sợ xuống hầm thế mà còn xuống làm gì, vạn nhất không còn mạng nhỏ thì chẳng phải thiệt thòi lớn sao.

Giới trẻ bây giờ, đều không có dũng khí như vậy sao.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca đang đi trước Tiêu Long đột nhiên dừng lại, rồi quay đầu.

Tiêu Long vừa nhướng mày, đã nhìn thấy thứ anh ấy cầm trong tay.

Một cây nến.

Thậm chí là một cây nến sừng tê giác.

Tiêu Long hơi kinh ngạc, theo lý thì loại nến này phải xuất hiện trong mộ thất, hoặc mộ đạo.

Làm sao có thể xuất hiện trong một đường ống thoát nước thậm chí còn không phải đường hầm được.

Nếu nói là do những công nhân xây mộ năm xưa để lại.

Thì nhóm người đi trước đó chắc là nhặt được.

“Trên cây nến có chữ kìa.” Lúc đó, Tiểu Ca bật đèn pin chỉ cho Tiêu Long.

Chỉ thấy, trên thân cây nến viết bốn chữ nhỏ thư pháp “Chúc Minh Môn Khai”.

Chương 540

Nguyên vẹn.” Tiêu Long cười, xem ra có người cố ý để lại.

Bất kể thế nào, ít nhất cây nến đã ở vị trí này, điều đó có nghĩa là gần đây chắc chắn có một cánh cửa không thể nhìn thấy bình thường.

Vậy thì, tiếp theo cứ để Bàn Tử đốt nến rồi chú ý xung quanh là được.

Thế nhưng khi Tiêu Long chuẩn bị mở miệng nói, lại nghe thấy Bàn Tử phía trước phát ra một tràng cười điên cuồng.

“Ha ha, Long ca, Hạo Thiên Chân, mau nhìn, tôi tìm thấy lối ra rồi!” Không phải chứ.

Cánh cửa đó bị Bàn Tử tìm ra rồi sao?

Tiêu Long suýt nữa thì rớt quai hàm, còn chưa thắp nến mà.

Chẳng lẽ người đi trước cố ý lừa dối, không thể nào đâu.

“Này, Bàn Tử, thật sự tìm thấy cửa sao?” Tiêu Long có chút không chắc chắn hỏi.

Ai ngờ Bàn Tử dường như không nghe thấy lời hắn nói, chỉ cố sức “hanh xích hanh xích” đẩy cửa ở đó.

Dưới ánh đèn pin, Tiêu Long có thể nhìn rõ ràng.

Động tác của Bàn Tử rất thô bạo, không giống như đang đẩy cửa, mà giống như đang phá cửa hơn.

Bức tường đất xung quanh cánh cửa bị dùng tay đào sạch, chỉ còn lại cánh cửa màu xanh lục.

Lúc này, mọi người mới phát hiện cánh cửa đó là một cánh cửa đồng, một cánh cửa đồng.

Trên cánh cửa đó vẽ một khuôn mặt động vật vô cùng quen thuộc.

Hải hầu tử.

Bàn Tử một bên dùng sức tháo dỡ cánh cửa đó, miệng một bên lẩm bẩm: "Đừng sợ, đừng sợ, tôi sắp giải thoát anh ra rồi." Vừa nghe lời này, mắt Tiêu Long không khỏi chùng xuống.

Mẹ kiếp.

Bàn Tử không biết từ lúc nào đã trúng chiêu.

Trúng chiêu ngay dưới mí mắt Tiêu Long.

Còn trúng chiêu gì, thì chỉ có quỷ mới biết.

Vấn đề cấp bách bây giờ là làm sao để chế phục được Bàn Tử đang có chút điên loạn này.

Dù sao, hiện tại mọi người đang ở trong hang động chỉ cao nửa mét, cả phía trước và phía sau đều chật cứng người, dù là Tề Thiên Đại Thánh, cũng không có cách nào phát huy thủ đoạn.

Huống hồ, phía trước và phía sau Bàn Tử là Lưu Tang và Tiểu Ca.

Vạn nhất thật sự nhất thời không chế phục được, thì Lưu Tang ở phía trước chắc chắn không đỡ nổi cú đấm như bao cát đó.

"Có cách nào không?

Hay là thử trước đi." Tiêu Long khẽ hỏi Tiểu Ca, ra hiệu anh ấy thử ra tay trước.

Muộn Du Bình Tiểu Ca gật đầu, khẽ di chuyển cơ thể lén lút tiếp cận Bàn Tử đang lên cơn.

Khoảnh khắc chuẩn bị ra tay, Bàn Tử đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm, suýt chút nữa khiến Tiêu Long tưởng rằng hắn đã tỉnh táo.

Ai ngờ.

Vừa nhìn thấy Tiểu Ca gần trong gang tấc, Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người lập tức lao về phía trước.

Lưu Tang hoàn toàn không biết gì ở phía trước thật sự gặp xui xẻo rồi.

Vốn dĩ đang bò bình thường, chỉ cảm thấy phía sau mông phát ra một tiếng kêu quái dị, ngay sau đó mông bị va chạm mạnh.

Cảm giác đó giống như đang đi trên đường bình thường, đột nhiên bị một chiếc xe Mercedes đâm vào mông.

Cảm giác khác lạ đó.

Lưu Tang dám chỉ trời thề, trong mấy chục năm kinh nghiệm của mình, không có cảm giác nào kích thích hơn lần này.

Đáng tiếc, đường hầm quá nhỏ, Bàn Tử đã trúng chiêu, toàn thân có thể phát huy năng lực cũng chỉ có vậy.

Cho dù có cố gắng hết sức, dưới sự nhắc nhở có ý của Tiêu Long phía sau, Bàn Tử đã dùng hết sức bình sinh, cũng không thể di chuyển thêm chút nào.

Dù vậy, mông của Lưu Tang thật sự không chịu nổi nữa.

Cả người hắn đều bủn rủn.

Muộn Du Bình phía sau cũng uất ức, Bàn Tử làm loạn như vậy, võ công cận chiến của anh ấy không thể thực hiện được nữa.

Không chỉ vậy, nghe động tĩnh phía sau truyền đến, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có một lượng lớn quỷ da hung hãn ập tới, đến lúc đó.

Tiểu Ca không dám đợi thêm nữa.

"Không được rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy…" Tiêu Long cũng biết

đạo lý này, rất nghiêm trọng.

Nếu quỷ da tấn công, vậy người đầu tiên chịu trận chính là bản thân hắn.

Tuy những con quỷ da đó đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đường đường là con cháu huyết mạch, rồng phượng trong loài người, lại ở chỗ này mà bị làm cho dơ bẩn.

Thì sau này làm sao làm đại ca.

Làm sao ngẩng mặt lên trước mặt đàn em được.

"Muộn Du Bình, hay là anh rút lui trước đi, tôi sẽ đi chế phục hắn." Tiêu Long nhìn Tiểu Ca đang bó tay bó chân đề nghị.

Tiểu Ca gật đầu, đã sớm đợi lời của Long ca rồi.

Nói thật, ở cùng Long ca lâu rồi, anh ấy cũng trở nên hơi lười biếng.

Thế nhưng đúng lúc đó.

Bàn Tử đang điên cuồng đá chân phía trước đột nhiên đứng yên.

Một đôi mắt nhỏ trực tiếp nhìn chằm chằm vào vị trí của Tiêu Long.

Hoặc nói chính xác hơn, là vị trí phía sau Tiêu Long.

Không cần quay đầu nhìn, Tiêu Long cũng biết phía sau chắc chắn có vấn đề.

Ngay lập tức hắn cũng không quay đầu, trực tiếp một quyền kèm theo ngọn lửa đánh thẳng về phía sau.

Chỉ thấy.

Trong bóng tối, một khuôn mặt trắng bệch phát ra tiếng "phanh" thật lớn, sau đó tan vỡ tứ tán trong lửa khói.

Ngay sau đó, khuôn mặt thứ hai, khuôn mặt thứ ba.

Tiêu Long hừ một tiếng, lập tức ngồi xếp bằng, hai nắm đấm hơi mở ra.

Mười ngón tay lửa cháy rực rỡ, suýt chút nữa làm lóa mắt Tiểu Ca đang quay đầu xem tình hình chiến sự.

Anh ấy dụi mắt rồi quay đầu lại.

Vừa hay nhìn thấy Bàn Tử đang cười gian xảo.

Từ trong ba lô lấy ra một bó thuốc nổ.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử làm cái quái gì thế?" Ngay cả Lưu Tang, người bị Bàn Tử bỏ qua, cũng đã phát hiện ra quả thuốc nổ trong tay hắn.

Lập tức trợn mắt há hốc mồm.

"Long ca, cứu..." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Nghe thấy tiếng, Tiêu Long nhanh chóng liếc qua, phát hiện Bàn Tử có gì đó bất thường.

Hắn lập tức không khách khí.

Vừa ném con bọ lửa ra sau lưng những con dung người da người, cả người hắn liền vọt nhanh từ kẽ hở bên dưới Tiểu Ca về phía Bàn Tử.

Khi Bàn Tử đang run rẩy tay chuẩn bị châm thuốc nổ, Tiêu Long nhẹ nhàng bóp vào gáy hắn.

Chương 541

Lập tức, mắt Bàn Tử trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên Long ca ngầu thật.

Cái phản ứng nhanh, chuẩn, hiểm đó, năm Tiểu Ca gộp lại cũng không bằng.

Không một ai trong số những người có mặt tại đó nghi ngờ điều này.

Tiêu Long nhặt thuốc nổ từ tay Bàn Tử.

Nhìn về phía sau, hắn khẽ cau mày.

Mặc dù không nhìn thấy gì ở đó, nhưng tiếng lách tách vẫn không ngừng nhắc nhở mọi người.

Nguy hiểm từ những con dung người da người vẫn chưa được giải trừ.

Từ âm thanh, có thể khẳng định số lượng dung người da người không hề ít.

"Ối trời, mấy con nhỏ này không cần tiền hay sao mà nhiều thế?" Thiên Chân lầm bầm.

"Đúng vậy, từ nãy đến giờ Long ca đã diệt cả trăm con rồi ấy chứ." Lưu Tang cũng phụ họa.

Nghe thấy sự lo lắng của họ, Tiêu Long thở hắt ra.

Không thể lãng phí thêm thời gian nữa.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài, e rằng tất cả sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Nhất định phải tìm cách rời khỏi con đường hầm này thật nhanh.

Ánh mắt hắn rơi vào cái cửa đồng vừa rồi đã khiến Bàn Tử phát điên.

Tựa như cảm ứng được suy nghĩ của Tiêu Long, cánh cửa đồng chỉ vừa đủ cho một người đi qua đó lại phát ra ánh sáng u ám trong bóng tối.

Hoa văn hải hầu tử trên cửa càng trở nên âm u.

"Long ca, không lẽ anh định mở cánh cửa đó ra sao?" Lưu Tang phía sau nuốt nước bọt.

Nhìn cái vẻ đó, cứ như thể Tiêu Long vừa gật đầu là hắn ta sẽ lập tức bỏ chạy vậy.

Đáng tiếc.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Tiêu Long gật đầu.

"Đừng mà Long ca!" Lưu Tang suýt nữa thì quỳ xuống, mắt đầy vẻ kinh hãi.

"Vừa rồi Bàn Tử có lẽ đã chạm vào cửa đồng nên mới phát điên như vậy, không được đâu ạ." "A Long ca." Thiên Chân phía trước cũng khuyên can.

"Nếu có chuyện gì xảy ra thì tôi biết làm sao?" "Được rồi." Tiêu Long xua tay, trợn mắt trắng dã.

Chuyện hắn đã quyết định, Thiên vương lão tử đến cũng không thay đổi được.

Hơn nữa, ở trong con đường hầm chật hẹp này, nội tâm hắn đã bực bội đến cực điểm.

Nếu không thể nhanh chóng chuyển sang một không gian rộng rãi hơn, có lẽ hắn sẽ phát điên mất.

Chỉ sợ đến lúc đó, mọi người ở đây không bị đám dung người da người phía sau đuổi giết, mà lại bị hắn diệt sạch.

Mẹ kiếp.

Chết tiệt, sao mình đột nhiên lại dễ nóng nảy thế này.

Bình thường mình đâu có như vậy.

Tiêu Long lắc lắc đầu.

Lại nhìn cánh cửa đồng đó một lần nữa.

Trong lòng lại có chút xáo động.

Đúng lúc đó, Tiêu Long lướt mắt qua, đột nhiên phát hiện.

Cùng với ánh sáng xanh nhạt của hoa văn hải hầu tử trên cửa đồng, cây nến đồng trong tay Tiểu Ca cũng phát ra ánh sáng xanh u ám tương tự.

Chuyện gì thế này?

Tiêu Long phát hiện hình như hắn đã bỏ qua điều gì đó, cứ như một tia sáng đang ở ngay trước mắt nhưng nhất thời không nắm bắt được.

"Bình tĩnh, bình tĩnh!

Càng trong tình huống này, mình càng phải bình tĩnh." Hắn ép mình quay đầu đi, không nhìn cánh cửa đó nữa.

Tập trung tất cả ánh mắt vào cây nến đồng trong tay Tiểu Ca.

Trong khoảnh khắc, trong con đường hầm tĩnh mịch, chỉ có tiếng những con dung người da người lách tách bò tới gần.

"Cái con thi huyết đó." Đột nhiên, Tiêu Long chợt lóe lên một tia linh cảm.

Đột nhiên Bàn Tử lại phát điên.

Vấn đề then chốt xuất hiện ở con hải hầu tử đã cận chiến với Bàn Tử trước đó.

Chứ không phải ở cánh cửa đồng.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán của Tiêu Long.

Mặc dù hiện tại không thể khẳng định, nhưng chắc chắn đến tám chín phần là không sai.

Để chứng minh việc Bàn Tử phát điên có liên quan đến việc cận chiến với con hải hầu tử kia hay không.

Hiện tại chỉ có một cách.

Đó là: Tiêu Long chuyển ánh mắt sang Tiểu Ca đang cầm cây nến.

Hắn cũng là người duy nhất ở đây, ngoài Bàn Tử, đã cận chiến với hải hầu tử.

"Muộn Du Bình, Lưu Tang đâu?" Tiêu Long ra hiệu cho Tiểu Ca và Lưu Tang đến gần.

"Lát nữa cậu làm thế này." "Sau đó tôi làm thế này." Sau khi Tiêu Long dặn dò Tiểu Ca một hồi bằng giọng nhỏ, Tiểu Ca không hề phản đối, trực tiếp dứt khoát đưa cây nến đồng trong tay cho Tiêu Long.

Sau đó liền không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồng.

Lưu Tang không hiểu chuyện gì, cũng tò mò nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Nửa phút sau, Lưu Tang không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng trong mắt Tiêu Long, Tiểu Ca lại giống hệt Bàn Tử trước đó.

Đầu tiên là ánh mắt ngưng đọng.

Tiếp đó, toàn bộ đồng tử của hắn đều chuyển sang màu xanh lục.

Cuối cùng, cả người hắn bắt đầu không tự chủ được mà bò về phía cửa đồng.

Miệng cũng bắt đầu lẩm bẩm: "Đừng sợ!

Tao sẽ sớm thả mày ra." Giống hệt lời Bàn Tử nói trước đó.

Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cười khúc khích với Lưu Tang bên cạnh, người mà mắt suýt rớt ra ngoài.

Rồi cầm cây nến đi về phía Tiểu Ca.

Tiếp theo, chỉ cần kiểm chứng một phỏng đoán khác.

Hóa ra vấn đề then chốt không phải ở cây chân nến đồng trong tay.

Nhưng khi Tiêu Long chuẩn bị đặt cây nến vào tay Tiểu Ca thì Tiểu Ca đột nhiên quay đầu lại.

Chương 542

Đôi mắt hắn nhìn thẳng vào tầm mắt của Tiêu Long.

Lưu Tang phía sau mặt tái mét.

Nếu là hắn thì có lẽ đã bị dọa đến ngất xỉu rồi.

Thế nhưng nhìn lại Tiêu Long.

Khoảnh khắc Tiểu Ca nhanh chóng quay đầu lại, hắn không hề né tránh, cũng không hề bất ngờ.

Cây chân nến đồng trong tay hắn đã được nhét vào tay Tiểu Ca nhanh như chớp.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cạch".

Muộn Du Bình nhắm hai mắt lại, cả người liền hôn mê bất tỉnh.

Y hệt Bàn Tử.

"Quả nhiên là thế." Tiêu Long nhìn Tiểu Ca đang hôn mê, mỉm cười.

"Long ca, chuyện gì thế?" Lúc này, Lưu Tang, người đã theo dõi toàn bộ quá trình từ phía sau, giọng run rẩy hỏi.

Không còn cách nào khác.

Hắn không thể không run rẩy được.

Nếu cảnh tượng vừa rồi xảy ra với hắn, có lẽ hắn đã sớm ngất xỉu rồi.

May mà Long ca vẫn là Long ca.

Quả nhiên đi theo Long ca không hề sai.

Long ca uy vũ!

Long ca quá mạnh mẽ!

Long ca quá đẹp trai!

"Được rồi, lát nữa tôi sẽ giải thích." Tiêu Long, người đã quen với mọi tình huống, đưa tay ấn vào gáy Tiểu Ca.

Chỉ thấy Tiểu Ca từ từ mở mắt ra, đồng tử đã khôi phục lại vẻ thanh tỉnh.

"Thành công rồi sao?" Thực ra không cần hỏi, Tiểu Ca cũng đã biết.

Hắn nhìn ra kết quả từ vẻ mặt của Tiêu Long.

Trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Ghen tị làm gì cho phí sức.

Nhưng kỳ lạ là, vì sao hắn lại không hề có một chút cảm giác ghen tị nào nhỉ?

"Ừ, lát nữa tôi sẽ giải thích cho cậu." Tiêu Long lấy quả thuốc nổ vừa lấy từ chỗ Bàn Tử ra khỏi túi.

Nhìn những con dung người da người đang dần hiện rõ hình dáng mờ mịt phía sau, ngón tay hắn "phụt" một tiếng bắn ra một ngọn lửa.

"Hiện tại, trước tiên hãy mở cánh cửa này ra đã." Cùng với một tiếng "rầm" từ xa truyền đến.

Tiêu Long bịt mũi dẫn mọi người quay trở lại.

Tiểu Ca thì kéo Bàn Tử đang hôn mê đi phía sau cùng.

Không còn cách nào khác.

Khi chưa xác định được cánh cửa đồng đã bị nổ tung hay chưa, Bàn Tử không thể tỉnh dậy.

Nếu không, tên này lại phát điên thì không vui chút nào.

Tạm thời, hắn ta ngủ say sẽ an toàn hơn.

Còn về việc tại sao lại phải nổ tung cánh cửa đồng.

Tiêu Long cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Thứ nhất, độ dày của cánh cửa đồng không rõ ràng.

Thứ hai, phía sau có một lượng lớn dung người da người.

Nếu không nhầm thì số thuốc nổ vừa rồi cũng có thể tạm thời chôn vùi con đường hầm phía sau.

Mặc dù không thể giết chết tất cả dung người da người, nhưng kéo dài thời gian cũng được.

"Quả nhiên là nổ tung rồi." "Khả năng khống chế lượng thuốc của Long ca cũng ngày càng lợi hại nhỉ." Lưu Tang và Thiên Chân nhìn cánh cửa đồng đã bị nổ tung, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

"Đừng nịnh nọt nữa, mau vào đi." Tiêu Long cười mắng, dẫn đầu đẩy cánh cửa đồng đã bị nổ tung rồi chui vào.

Một căn phòng đá không lớn lắm.

Nói đúng hơn, nên là một căn phòng đá bị bỏ hoang.

Không có đồ tùy táng, không có quan tài.

Chỉ có một cái hố lớn lõm sâu ở giữa phòng đá.

Lưu Tang tò mò đi đến mép hố nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới ngoài một màu đen thui sâu không thấy đáy, còn có tiếng nước chảy khe khẽ.

"Hình như là một cái giếng ngầm." Tiêu Long tổng kết, "Chắc là một cái giếng thi công được các thợ thủ công cổ đại đào để xây dựng." "Cũng không biết bên dưới dẫn đến đâu?" Thiên Chân tò mò hỏi.

“Đương nhiên là mộ thất sâu hơn.” Tiêu Long giải thích.

Thông thường, loại giếng thi công này, dù là đại mộ cũng sẽ không xuất hiện quá nhiều.

Quá nhiều sẽ dẫn đến mộ thất lâu năm bị sập.

Hơn nữa, mộ thất này là một cái “đấu” (địa cung/hầm mộ), không phải mộ đất thông thường.

Vì vậy, loại giếng ngầm này thay vì dùng cho thi công, thì nói là dùng để nối liền các mộ thất trên dưới sẽ phù hợp hơn.

Còn về tiếng nước chảy trong giếng ngầm, đại khái là do mộ thất lâu năm.

Nước thấm tích tụ qua nhiều năm.

Dù sao thì mộ thất có bị phong bế kiên cố đến mấy, sau bao nhiêu năm tháng ăn mòn, cũng sẽ không tránh khỏi bị nước biển thấm vào.

Đúng lúc đó.

“Ối trời, đây là đâu thế?” Bàn Tử, người vẫn hôn mê, tỉnh dậy, kinh ngạc la lên.

Tiêu Long xoa trán, có chút đau đầu.

Suýt nữa thì quên đánh thức tên này rồi.

“Là mộ thất phía sau cửa đồng.” Thiên Chân không vui đá hắn một cước, giải thích.

Vừa rồi nghe Lưu Tang nói Bàn Tử phát điên, suýt nữa thì tức chết.

Bàn Tử cứ cái gì xấu xa cũng có phần.

Sao không thể học hỏi Long ca cho tử tế chứ, nhìn người ta xem.

“Tôi vừa như nằm mơ ấy.” “Ấy, không đúng, tôi vừa bất tỉnh.” Ký

ức của Bàn Tử đang hỗn loạn.

“Không phải mơ đâu.” Lưu Tang giải thích.

“Thế tôi...” “Chắc là bị ảo giác.” Tiêu Long mở miệng giải thích.

“Có nhớ con thi huyết trong đường hầm vừa rồi không?” “Đó chính là hậu quả của việc trúng ảo giác.” “Kẻ thiết kế mộ này rất giỏi lợi dụng thuốc và hoa văn để thiết kế cơ quan.” Tiêu Long chỉ vào cánh cửa đồng đã đóng.

“Có nhớ hoa văn hải hầu tử trên cửa không?” Mọi người gật đầu.

“Mặc dù chỉ nhìn cánh cửa thì không vấn đề gì, ví dụ như Lưu Tang vừa rồi không sao cả.” “Nhưng trước đó Bàn Tử đã tiếp xúc với hải hầu tử, con hải hầu tử đó có lẽ đã bị bôi một loại thuốc.” “Khi chưa nhìn hoa văn trên cửa đồng, loại thuốc đó không có bất kỳ tác dụng phụ nào.” “Nhưng hai thứ này kết hợp lại, dược tính liền phát huy tác dụng.” “Tiểu Ca cũng đã trúng chiêu tương tự!” Sau khi Tiêu Long giải thích, mọi người đều hiểu ra.

Chương 543

Theo sau đó là sự sùng bái vô tận dâng trào trong lòng.

Mẹ kiếp!

“Long ca làm sao mà đoán được vậy?” “Long ca quá bác học rồi phải không?” “Dạ, ba thứ đó nhìn hoàn toàn không có liên hệ gì cả?” Đúng lúc đó, Lưu Tang đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“À đúng rồi, Long ca, cái chân nến đồng đó là sao ạ?” “Vừa rồi khi Tiểu Ca trúng chiêu, Long ca cầm cái chân nến đồng lên là lập tức không sao nữa.” Được nhắc nhở, mọi người cũng đã hiểu.

Đúng vậy.

Cái chân nến đó là sao, có cả chữ trên đó.

“Chúc Minh Môn Khai.” Nghe câu hỏi này, Tiêu Long tự tin mỉm cười.

“Vấn đề này đơn giản thôi.” “Bởi vì trước chúng ta có một nhóm người, bọn họ chắc hẳn cũng đã phát hiện ra.” Mọi người kinh ngạc.

Bởi vì trước đây ba chú đi mộ, bọn họ đều biết.

Cho nên mới đến cổ mộ này tìm kiếm dấu vết của họ.

Nhưng từ lời nói của Long ca, có vẻ như người hắn đang nói đến không phải là nhóm người của ba chú.

“Đúng vậy, chắc hẳn mọi người cũng đoán được rồi.” Tiêu Long gật đầu.

“Sau ba chú, và trước tôi, có một nhóm người khác cũng đã đến đây.” “Và bọn họ cũng đã tiến vào căn phòng đá này, thậm chí đã xuống mộ thất sâu hơn.” “Trước đó tôi đoán rằng, trong nhóm người

của ba chú có lẽ đang ẩn chứa người của thế lực khác." "Nhưng người đó chắc chắn không có cơ hội để lại manh mối bằng chữ viết, thứ họ dùng chắc chắn là thứ mà tôi hiện tại chưa phát hiện ra." "Nhưng không biết vì lý do gì, nhóm người thứ hai đó đã gặp vấn đề ở bia đá." "Cho nên không thể không để lại một người đoạn hậu, giống như Tiểu Ca vậy." "Chữ trên chân nến đồng là manh mối để lại cho nhân viên đoạn hậu." "Chỉ tiếc là từ tình hình hiện tại mà nói." Tiêu Long không nói tiếp.

Mọi người cũng đã đoán ra được những lời sau đó.

Sức mạnh của hải hầu tử có thể thấy rõ.

Chỉ những người có năng lực như Long ca mới có thể chế ngự được.

Chưa kể trên đầu còn có một con hải hầu tử huynh còn hung hãn hơn.

Người đó chắc hẳn đã vội vàng chui vào động, và để ngăn chặn hải hầu tử đuổi theo, đã dùng bia đá bịt kín cửa động.

Nhưng do cận chiến với hải hầu tử, nên đã trúng phải cái bẫy của cửa đồng.

Mặc dù không biết sau đó biến dị thành thi huyết, rồi lại kiên trì đến khi Tiêu Long và đoàn người đến mới bị hải hầu tử chém giết như thế nào.

Những điều này không thể biết được.

Lúc này, mọi người không khỏi nhìn về phía thanh niên đang quan sát cái hố lớn ở trung tâm.

Tiêu Long!

"May mà có khả năng phân tích tinh tế của Long ca." Bàn Tử

không khỏi cảm thán.

"Với cả thực lực siêu phàm đó nữa." Lưu Tang ở bên cạnh nói tiếp.

"Nếu không thì chúng ta đã chôn thây ở chỗ hải hầu tử rồi." Thiên Chân gật đầu khẳng định.

"Quả nhiên dũng mãnh như Long ca!" Mọi người không khỏi thốt lên lời tán thán.

Đặc biệt là Muộn Du Bình!

Hắn thực sự chấn động từ tận đáy lòng.

Có thể nói nếu không phải Long ca, kết cục của hắn cũng chẳng khác gì cái xác thi huyết kia.

Nói lớn hơn, Long ca đơn giản là ân nhân cứu mạng.

Cha mẹ tái sinh!

Long ca.

Long gia.

Ngầu đét!

Lúc này trong lòng mọi người chỉ còn lại những từ đó.

"Long ca, vậy bây giờ chúng ta làm gì?" Sau khi sùng bái, Thiên Chân lại hỏi một vấn đề mà mọi người quan tâm.

Tiêu Long cau mày nhìn cái hố.

Từ nãy đến giờ hắn vẫn nghĩ cái hố này có thể là giếng ngầm nối liền mộ thất tầng dưới.

Nhưng cũng không thể xác định chắc chắn.

Bởi vì vừa rồi, sau khi phân tích xong cánh cửa đồng, hắn đã nhìn thấy rõ ràng một tia sáng lóe lên nhanh chóng ở đáy hố.

Ngay sau đó là một tiếng sấm sét rất nhỏ truyền đến.

Chuyện gì thế này?

Cổ mộ này hiện tại chỉ nên có vài người thôi chứ.

Nhưng bên dưới lại truyền đến ánh điện và tiếng sấm.

Nếu không phải thật sự xác định cổ mộ này được xây dựng dưới nước, Tiêu Long suýt nữa thì đã nghĩ cổ mộ này thật sự được xây dựng trên không trung như người ta đồn đại rồi.

Có thể nào?

Nếu thật sự như vậy thì thế giới quan đều đáng để nghi ngờ.

"Tiếp theo chúng ta làm gì?" Tiêu Long quay người chuẩn bị nói.

Đột nhiên phát hiện có điều gì đó không đúng.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại đáy hố.

Chỉ thấy, cùng với một tia điện nữa lóe lên.

Đáy hố liền lóe lên vài bóng đen.

"Chuyện gì thế này, mấy cậu thấy không?" Tiêu Long hoàn hồn, nói cho Thiên Chân và mấy người kia về phát hiện của mình.

Ý của hắn không phải là sợ hãi nữa.

Trong cổ mộ này, những thứ có thể khiến hắn sợ hãi còn chưa ra đời đâu.

Hắn chỉ muốn mấy người kia phân tích xem thân phận của những bóng đen đó là gì.

Nhưng rõ ràng Bàn Tử và những người khác đã hiểu sai ý.

Ba người nhìn nhau.

Lưu Tang là người đầu tiên phát biểu ý kiến.

“Tôi... mọi thứ đều nghe Long ca.” “Tôi cũng vậy.” Bàn Tử và hai người còn lại cũng phụ họa.

“Không.” Tiêu Long xua tay.

“Thôi, tôi chỉ muốn nói là bên dưới có thể có nguy hiểm, lát nữa chú ý một chút.” “Ừm.” “Vậy bắt đầu hành động thôi.” Tiêu Long vươn vai, ra hiệu.

Đúng lúc này.

Một tiếng “ầm” lớn truyền đến từ phía cửa đồng.

Tiêu Long đột ngột quay đầu lại.

Chỉ thấy.

Cánh cửa đồng vốn đang đóng chặt đã bị thứ gì đó từ bên ngoài phá vỡ một cách thô bạo.

Cùng với thời gian trôi qua.

Nhìn vào cái lỗ đen thui ở cửa.

Một khuôn mặt đầy vảy xuất hiện.

Chương 544

Hải hầu tử huynh!

Bàn Tử và những người khác kinh hô lên.

Tên này không phải bị xiềng xích ở bên ngoài sao?

Chuyện gì thế này?

Nhìn thấy bóng dáng đó, khuôn mặt hải hầu tử lại lặng lẽ rút vào bóng tối.

Nhưng trong một khoảnh khắc giao nhau ánh mắt.

Tiêu Long nhìn vào đồng tử của hải hầu tử huynh.

Màu xám trắng.

Lại là màu xám trắng!

"Chạy mau!" Tiêu Long gầm lên.

Hắn dẫn đầu ném một quả cầu lửa vào trong hố.

Lập tức.

Bàn Tử và những người khác cũng nhìn thấy những cây cầu đá đan xen chằng chịt dưới đáy hố.

Nhưng.

Đối mặt với những cây cầu đá đổ nát như phế tích đó, Lưu Tang là người đầu tiên chân mềm nhũn.

"Long...

Long ca, chúng ta không thể thả một sợi dây xuống trước sao?" "Cút đi con lợn!

Đâu ra thời gian hả?!" Bàn Tử thực sự muốn tát cho tên này một cái.

Hắn ra hiệu quay đầu nhìn về phía cửa đồng.

Chỉ thấy vừa dứt lời, từ cửa động đã bị phá vỡ.

Trong khoảnh khắc liền chui vào vô số khuôn mặt vô cảm của những con dung người da người.

Bà nội nó.

Nếu có thời gian, Bàn gia tôi còn cầu Long ca lắp cho cái thang máy nữa là.

Nhưng mẹ kiếp nhìn xem chúng ta có thời gian đó không hả?

Lúc này.

Bàn Tử cũng không quan tâm Lưu Tang có mềm nhũn chân hay không nữa, trực tiếp túm cổ áo hắn nhảy xuống hố.

Trước khi nhảy, hắn gầm lên một tiếng.

"Long ca uy vũ!" Lưu Tang đáng thương.

Chỉ có thể mắt trắng dã mà kêu một tiếng rồi lộn nhào xuống.

"Hai cậu cũng nhanh lên!" Tiêu Long nhìn những con dung người da người, nói với Tiểu Ca và Thiên Chân.

Thiên Chân gật đầu.

Theo bước chân của Bàn Tử, hắn nhảy xuống.

Nhưng Tiểu Ca lại đứng cạnh Tiêu Long.

Không nói một lời, hắn bày ra tư thế tấn công.

Tiêu Long cũng lười quan tâm.

Hắn vung tay phải.

Hắc Kim Long Đao liền xuất hiện trên tay.

Hắn nghênh đón một con dung người da người xông đến trước tiên và chém xuống.

"Phập!" Lưỡi đao trực tiếp xé toạc con dung người da người bằng giấy.

Cực kỳ chính xác, nó bị chém thành hai nửa.

"Xoẹt.

Xoẹt." Cùng với hai tiếng xé gió.

Lại hai con dung người da người vọt tới.

Tiêu Long vung tay trái phải.

Chém con dung người da người đang xông về phía Tiểu Ca thành hai nửa.

"Xong rồi, cậu cũng xuống đi." "Được!" Muộn Du Bình cũng không nói thừa.

Hắn biết rõ ở đây chỉ sẽ làm vướng chân Long ca.

Ba tên kia năng lực không lớn.

Vừa rồi Tiêu Long cũng đã nhắc nhở bên dưới có thể có nguy hiểm.

Cho nên phải nhanh chóng xuống dưới để đề phòng vạn nhất.

"Vút." Muộn Du Bình một cước đá vào con dung người da người đang bay về phía hắn.

Rồi mượn lực nhảy vào trong hố.

"..." Mẹ kiếp!

Tiêu Long không khỏi trợn mắt trắng dã.

Mẹ kiếp, đến lúc này rồi.

Tên này vẫn không quên khoe khoang.

Không lẽ không biết tôi mới là lão đại sao?

Hơn nữa.

Đẹp trai thì đẹp trai bằng tôi được à?

Nhìn từng con dung người da người chui ra từ cửa đồng.

Tiêu Long cười lạnh một tiếng.

"Một lũ giấy hồ thứ quái quỷ, dám dọa dẫm ông đây." Nói xong.

Hắn thậm chí không thèm nhìn những con dung người da người đang dày đặc xông tới.

Hắc Kim Long Đao thu vào vỏ.

Chu Tước Hỏa lại một lần nữa hiện ra trên đầu ngón tay.

"Tam giới chi hỏa, thiêu rụi mọi tà ác!" "Đi!" Khoảnh khắc tiếp theo.

Những con dung người da người vừa mới xông đến bên cạnh Tiêu Long.

Mỗi con đều bốc lên một ngọn lửa nhỏ.

Giống như một đốm lửa rơi vào đống củi khô.

Gặp gió.

Ngay lập tức biến thành từng người lửa.

Trong khoảnh khắc.

Chương 545

Trong căn phòng đá không lớn lắm như được đốt pháo hoa.

Mấy người đang nhanh chóng xuống đáy hố suýt nữa thì bị ánh sáng làm lóa mắt.

Không cần nói cũng biết.

Bên trên chắc chắn lại là bút tích của Long ca.

Nếu không nhầm thì.

Những con dung người da người vô cảm đó.

Lúc này chắc hẳn đều đã biến thành một đống tro tàn rồi.

"Thôi, chúng ta đều quen rồi." Bàn Tử giả vờ hờ hững nói.

Nhưng ánh mắt sùng bái của hắn lại không hề thoát khỏi mắt Lưu Tang.

Tên này cũng không phá phách.

Mà trong lòng lại càng sùng bái Long ca hơn.

Suýt nữa thì hô to "Long ca ngầu đét".

Trong số mọi người.

Chỉ có Tiểu Ca đứng trong bóng tối chăm chú nhìn ánh lửa phía trên cửa động.

Cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

"Long ca không xuống sao?" Dưới đáy động.

Bàn Tử thốt ra một câu hỏi nghi vấn.

Lưu Tang không vui trợn mắt trắng dã.

“Quả nhiên quý nhân hay quên, quên con hải hầu tử đó rồi sao?” “Gì, gọi tôi là quý nhân à?” “Cút!” Một tồn tại như thế chắc chắn sẽ không sợ hãi.

Trong phòng đá.

Tiêu Long nghi ngờ tai mình có nghe nhầm không.

Hắn nhìn chằm chằm vào hải hầu tử với vẻ nghi hoặc, muốn xác nhận tên này không phải đang nói đùa.

Hoặc là tên này thấy Chu Tước Hỏa của hắn nên sợ hãi rồi.

Dường như hiểu được suy nghĩ của Tiêu Long, hải hầu tử lắc đầu.

Nó giải thích.

“Ta không lo lắng về Chu Tước Hỏa của ngươi.” “Ta thực sự muốn cùng ngươi đánh một trận tử tế.” “Nếu ngươi cảm thấy khó xử thì thôi.” Tiêu Long đưa tay ra hiệu dừng lại.

“Không sao, tôi đồng ý!” Hắn hiểu rồi.

Cảm nhận được sự chân thành của hải hầu tử, Tiêu Long biết rằng với thực lực của mình, hắn hoàn toàn không lo lắng hải hầu tử sẽ chơi trò gì.

“Vậy thì bắt đầu đi.” Tiêu Long không nói thêm lời nào, trở tay cầm dao lao thẳng về phía hải hầu tử huynh.

“Được, một chiêu định thắng bại.” Hải hầu tử rất hài lòng với sự dứt khoát của Tiêu Long.

Nó cúi thấp người, rồi vọt thẳng tới.

Một đôi vuốt sắc bén mang theo tiếng gió rít, lao thẳng vào ngực Tiêu Long.

Một quyền.

Khí thế vô song.

Không có phòng bị.

Hoàn toàn là một kiểu đấu pháp liều mạng, lấy mạng đổi mạng.

Hoàn toàn không hề phòng thủ.

Bởi vì nó tin tưởng tuyệt đối vào khả năng phòng ngự vật lý của bản thân.

"Ngu xuẩn." Tiêu Long nhìn động tác của nó, hơi nghiêng người.

Nghiêng đầu né tránh vuốt sắc.

Ngay sau đó.

Hắc Kim Long Đao đang nắm sau lưng hắn nhanh chóng xuất kích, trực tiếp chém vào vai trái của hải hầu tử.

Trong khoảnh khắc.

Trên mặt hải hầu tử, liên tiếp xảy ra hai loại biến hóa.

Một là kinh ngạc.

Không, Tiêu Long vốn đã bị vuốt sắc nhanh chóng khóa chặt, làm sao lại có thể nhẹ nhàng né tránh được chứ?

Hai là khinh thường.

Khi Tiêu Long vung đao chém vai, trên mặt nó dâng lên sự khinh thường sâu sắc.

Là một tộc du long cổ xưa, điều tự tin nhất của nó chính là khả năng phòng ngự vật lý của bản thân.

Nhưng.

Chuyện đời đáng sợ nhất chính là "nhưng".

Chỉ hai giây sau, vẻ mặt hải hầu tử nhanh chóng bị một loại biểu cảm khác thay thế.

Đó là nỗi sợ hãi chưa từng có.

Chỉ thấy, trong ánh mắt kinh hoàng, vai trái của nó đã tự nhiên rơi xuống khỏi cơ thể.

Cùng với một tiếng "phập".

Trên sàn phòng đá, một cánh tay lăn ra.

"Không thể nào." Lời của hải hầu tử chưa dứt, nó đã cảm thấy ngực mình lạnh toát.

Một lưỡi đao dính máu từ từ rút ra khỏi ngực nó.

"Thực ra tôi không giỏi chơi lửa." Dường như để trả lời nó.

Tiêu Long đứng sau lưng nó, lau lưỡi đao, thản nhiên nói.

"Thứ tôi giỏi nhất, vẫn luôn là đao pháp." "Không." Nội tâm hải hầu tử dần bị nỗi sợ hãi lấp đầy, lúc này Tiêu Long trong mắt nó đã trở thành một đại danh từ đáng sợ.

"Tôi không tin.

Người đó không phải như vậy." "Ồ, vậy sao?" Tiêu Long thu đao vào vỏ, nghiêng đầu cười nói.

Lúc này hải hầu tử đã không còn vẻ vân đạm phong khinh trước đó nữa, nó cố gắng vươn cánh tay phải còn lại muốn tóm lấy Tiêu Long.

"...

Cứu tôi.

Cứu... tôi sẽ nói cho ngươi biết.

Nếu không..." "Sao?" Tiêu Long cười lạnh đứng thẳng người,

trong ánh mắt kinh hoàng của hải hầu tử.

Bàn tay phải còn lại của hắn bốc ra một ngọn lửa.

“Tôi, Tiêu Long, chưa bao giờ chấp nhận...” “Bất kỳ lời đe dọa nào.” Đợi một lúc lâu.

Không còn nghe thấy động tĩnh gì từ phía trên nữa.

Chương 546

Lưu Tang dưới đáy động có chút sốt ruột.

“Ấy, Bàn gia, Long ca thắng chưa ạ?” Hắn có chút sốt ruột hỏi.

“Cho dù con hải hầu tử đó có lợi hại đến mấy, trong tay Long ca cũng chắc chắn không trụ được hai hiệp đâu.” “Chưa xuống sao?” Bàn Tử bị làm phiền đến mức khó chịu, suýt nữa thì đấm cho một phát.

“Suỵt, đừng nói nữa.” Muộn Du Bình đột nhiên lên tiếng.

Bởi vì lúc này.

Phía trên phòng đá đột nhiên sáng bừng một trận hỏa quang chói mắt.

Nhìn thấy ánh hỏa quang này.

Không hiểu sao.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ là đã quen rồi.

Bởi vì mỗi lần nhìn thấy loại hỏa quang này.

Nó đại diện cho việc Long ca đã kết thúc trận chiến.

Mặc dù là chuyện đã được dự liệu từ trước.

Nhưng mọi người đều cảm thấy mỗi lần chiến thắng đều mang lại cảm giác khác nhau.

Từ những trận đánh nhỏ nhặt ban đầu, đến bây giờ là cuộc đối thoại với hải hầu tử.

Đôi khi mọi người đều cảm thấy.

Đoàn người không phải đang xuống đấu (hầm mộ) nữa.

Mà là đã đi vào một không gian thần kỳ nào đó.

Nếu không phải Long ca luôn bảo vệ họ.

Ước chừng mọi người đã sớm chết tiệt rồi.

"Thấy chưa, tôi nói mà, Long ca chắc chắn có thể đánh chết con khỉ chết tiệt đó." Lưu Tang có chút đắc ý liếc Bàn Tử một cái.

Lúc này, Bàn Tử rõ ràng không nhìn hắn.

Ánh mắt hắn vẫn luôn đặt lên cái hố phía trên đỉnh đầu.

Trên thực tế, đừng thấy vẻ ngoài Bàn Tử thản nhiên, nhưng trong lòng hắn đang cuộn trào sóng gió.

"Má nó, Long ca không phải người sao, đến con khỉ biến thành tinh cũng bị xử lý nhanh vậy?" "Tôi đặc biệt thèm khát có được một nửa sức mạnh của Long ca, không, một phần ba thôi cũng được." "Chết cũng nhắm mắt xuôi tay rồi." Khi Bàn Tử đang kích động trong lòng thì trên miệng hố, một bóng đen lao xuống, như thái sơn áp đỉnh.

Một tiếng "Rầm" vang lên, hắn vững vàng đáp xuống đáy hố.

Mọi người nhìn kỹ lại, ngoài Tiêu Long ra thì còn ai có thể có cách xuất hiện ngầu như vậy chứ?

"Bên trên giải quyết xong rồi, chúng ta tiếp tục đi xuống thôi." Thấy mọi người đều đang chờ đợi, Tiêu Long cũng không nói nhiều, phất tay một cái, dẫn đầu đi về phía trước.

"Chậc chậc." "Thấy chưa, đại ca." Lưu Tang có chút đắc ý liếc Bàn Tử một cái, lộ ra ánh mắt khinh thường.

"Hừ.

Cứ như là mày là đại ca không bằng ấy." Bàn Tử bất mãn lầm

bầm, nhưng không ngờ lại lọt vào tai Tiêu Long ở phía trước.

"Hai đứa ở phía sau lầm bầm gì đó?" Tiêu Long nhìn hai người, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Cũng không thể trách hắn không nghe rõ hai người nói gì, dưới đáy hang không biết vì lý do gì, lại tích tụ không ít nước.

Cả đoàn người đi lại kêu xì xèo, cộng thêm Tiêu Long vừa mới giải quyết xong mọi việc, nên không chú ý lắng nghe cũng là điều dễ hiểu.

"Ơ, tụi em đang bảo là dưới đây nhiều nước thế này thì lối ra ở đâu ạ?" Bàn Tử bịa ra một lý do, nhưng không ngờ lại nói trúng vấn đề mà Tiêu Long đang nghĩ.

"Nếu hai đứa cảm thấy hứng thú vậy thì để tôi giao cho hai đứa một nhiệm vụ nhé." Tiêu Long nhìn hai người cười nói.

"Đậu má!

Cái mồm quạ đen." Lưu Tang vừa nghe xong, suýt nữa thì mềm nhũn chân, trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Hắn ta chỉ đành báo một cái nhìn xin lỗi.

Thế là, Bàn Tử và Lưu Tang tách ra đi tìm lối ra.

Thiên Chân để phòng vạn nhất cũng đi theo.

Tiêu Long nhìn Tiểu Ca, rồi đi tới.

"Cái Thanh Đồng Đăng Trản lúc nãy anh có mang theo không?" Muộn Du Bình gật đầu, móc từ trong lòng ra cái Đăng Trản rồi đưa cho hắn.

"Canh chừng giúp tôi." Sau khi Tiểu Ca đi xa một chút, Tiêu Long dựa lưng vào tường, từ trong lòng móc ra một khối tim màu xanh lục.

Đó là thứ mà hắn vừa đào ra từ ngực con Hải Hầu Tử.

Bởi vì lúc nãy, khi hắn ném một ngọn lửa vào đầu con Hải Hầu Tử, hệ thống đã lâu không vang lên chợt báo: “Nhiệm vụ 'Ngục Tỏa Du Long' hoàn thành.” “Vật phẩm nhiệm vụ: Du Long Tâm.” “Vật phẩm nhiệm vụ: Thanh Đồng Đăng Trản.” “Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ: Thanh Đồng Du Long Trản.” Đây là lý do Tiêu Long muốn lấy lại Thanh Đồng Đăng Trản.

Má nó!

Ai mà ngờ phần thưởng nhiệm vụ phụ lại là một cái Đăng Trản chứ?

Nếu không có nhắc nhở của hệ thống, thì bảo bối này chẳng phải sẽ rơi vào tay người khác một cách vô ích, trở thành một vật trang trí sao?

Tiêu Long suýt nữa thì chửi thề.

May mắn thay, để chống lại ảo ảnh của cánh cổng đồng xanh, hắn vẫn luôn để Muộn Du Bình mang theo.

Nếu không, thì đúng là lỗ to rồi.

Ngay sau khi hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, Tiêu Long kinh ngạc phát hiện, Linh hồn chi lực của mình lại thăng cấp!

Aizz, thật là song hỷ lâm môn.

Không, trước tiên phải xem phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ này đã.

Bởi vì theo nhắc nhở, phải dung hợp hai vật phẩm nhiệm vụ thì mới có thể nhận được Thanh Đồng Du Long Trản.

Nhìn cái Đăng Trản trong tay trái, rồi lại nhìn Du Long Tâm trong tay phải, Tiêu Long trầm ngâm một lát.

Hắn chú ý thấy kích thước của Du Long Tâm dường như lớn hơn không ít so với miệng Đăng Trản.

Miệng Đăng Trản nhìn từ hình dạng thì gần giống một hình tròn.

Lẽ nào Du Long Tâm cần phải bị hóa lỏng?

Nghĩ vậy, Tiêu Long cũng không chút do dự.

Tay phải hắn bùng lên ngọn lửa, bắt đầu luyện hóa Du Long Tâm trong tay.

Quả nhiên, dưới ánh mắt của hắn, khối Du Long Tâm trong tay chậm rãi từ hình bầu dục hóa lỏng thành hình tròn, và từ kích thước cũng trở nên gần hơn với miệng Đăng Trản.

Cuối cùng, sau nửa phút luyện hóa, Tiêu Long cẩn thận đặt Du Long Tâm vào trong Đăng Trản.

Đồng thời, trong đầu hắn, hệ thống bắt đầu báo: "Chúc mừng Túc chủ Tiêu Long nhận được bảo vật mới." "Thanh Đồng Du Long Trản." "Đẳng cấp bảo vật: Linh hồn bảng định." "Tác dụng bảo vật: U Minh Chỉ Lộ." "U Minh Chỉ Lộ?" Tiêu Long hơi trầm tư, rồi bắt đầu tìm kiếm trong hệ thống.

"U Minh Chỉ Lộ: Có thể tìm kiếm các tuyến đường khả thi trên bản đồ chưa biết, cũng có thể tìm kiếm các không gian khả năng…." Đọc những dòng chữ đó, mắt Tiêu Long sáng rực.

Phần thưởng lần này không tồi chút nào!

Vậy thì những hành động tiếp theo sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Khi mọi người quay lại, Tiêu Long đã cất Thanh Đồng Du Long Trản đi.

Dù sao thì, thứ đồ phản nhân loại này không nên để người khác nhìn thấy.

“Lạ thật đấy.” Bàn Tử thở hổn hển, cảm giác đi một vòng sắp mệt rã rời rồi.

“Chúng ta có nhầm không nhỉ, có lẽ đây không phải đường hầm dưới lòng đất.” “Chuyện gì vậy?” Tiêu Long nhướng mày.

Chương 547

Bàn Tử lắc đầu, vỗ vai Lưu Tang.

“Nói cho Long ca nghe đi.” “Khụ khụ.” Lưu Tang đẩy gọng kính, rồi mở miệng giải thích.

“Lúc nãy tôi đi một vòng, gần như là toàn bộ rồi.” “Nhưng tôi phát hiện một chỗ, ngoài nước dưới đất và những bức tường xung quanh ra.” “Không hề có lối ra hay con đường tiếp theo nào cả.” Nghe những gì Lưu Tang phát hiện, Tiêu Long trầm tư, có chút nghi hoặc: “Gần như là toàn bộ, ý là sao?” “Là vì ở phía trước đó.” Lưu Tang chưa nói hết, Bàn Tử đã ngắt lời hắn.

“Long ca, để tôi dẫn anh đi xem.” “Chỗ đó hơi quỷ dị.” Quỷ dị?

Tiêu Long có chút cạn lời với từ ngữ này.

Ông đây đang ở trong mộ, chuyện gì còn quỷ dị hơn được nữa chứ?

Chẳng lẽ có chuyện gì còn quỷ dị hơn con Hải Hầu Tử ư?

Trong lúc suy nghĩ, cả đoàn người đã đến cái chỗ mà Bàn Tử nói là quỷ dị.

Đó là một góc tường.

Thoạt nhìn, nó không khác gì những nơi khác.

Vẫn là nước sâu, vẫn là bức tường như vậy.

Nhưng Tiêu Long vừa nhìn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, hắn hơi tiến lại gần một chút.

“Long ca đừng….” Bàn Tử chưa nói hết câu, Tiêu Long đã nghiêng người, cả người nhanh chóng bật ngược trở lại.

"… đi." Lúc này, nửa câu sau của Bàn Tử mới nói xong.

"Bên dưới trống rỗng." Tiêu Long suýt nữa thì chửi thề vì suýt chút nữa đã giẫm phải nước.

Hiếm khi thấy hắn luống cuống như vậy, Bàn Tử không khỏi cười gượng.

"Cho nên lúc nãy tôi mới nói là quỷ dị mà, có phải là cống thoát nước không Long ca?" Cống thoát nước?

Nghe suy đoán của Bàn Tử, Tiêu Long ngẩn ra, nhưng nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ đó trong lòng.

"Không có khả năng lắm." "Dựa theo kích thước của không gian này, nếu là cống thoát nước thì không thể chỉ có một cái." "Lúc nãy anh phát hiện được mấy cái?" Bàn Tử lắc đầu.

"Một cái." "Cho nên không thể là cống thoát nước." Tiêu Long khẳng định.

Dựa theo cái tính cách của tên đó, bất kỳ viên gạch nào, bất kỳ thiết kế nào trong ngôi mộ kiểu này đều có lý do của nó.

Không thể nào lại phạm sai lầm kiểu như lắp một cái cống thoát nước trong một cái 'hải đấu' (hầm mộ dưới nước) được.

Để thoát nước ra ngoài à?

Thoát đi đâu?

Bên ngoài mộ huyệt đều là nước mà.

Đậu má!

Chỉ cần có một khe hở nhỏ thôi cũng đủ để hủy diệt toàn bộ mộ huyệt rồi.

Trừ khi cái tên đó bị ngớ ngẩn.

Cho nên Tiêu Long khẳng định, bên dưới này chắc chắn có điều kỳ lạ.

Tuyệt đối không phải cái cống thoát nước mà Bàn Tử nghĩ.

Điều kỳ lạ.

Tiêu Long chợt nhớ lại lúc mọi người đang chiến đấu ở phía trên.

Hắn đã nhìn xuống bên dưới.

Nhớ lúc đó có thấy tia chớp, có bóng người di chuyển.

Nhưng lâu như vậy rồi, lại không thấy gì nữa.

Theo lý mà nói thì không thể nhìn nhầm được.

Nhớ có vị đại sư nói: loại bỏ tất cả những điều không thể, thì điều còn lại, dù khó tin đến đâu, cũng là sự thật.

Tiêu Long không khỏi nhìn về phía cái miệng hố dưới đất bị nước che lấp.

Tất cả, có thể là ở bên dưới đó.

"Tôi không biết đây có phải cống thoát nước hay không, nhưng tôi khẳng định chúng ta tiếp theo chỉ có thể đi xuống dưới." Nói xong, Tiêu Long liền kể lại những gì hắn đã nhìn thấy ở phía trên.

Mặc dù Bàn Tử và những người khác lúc nãy chưa xuống, cũng đại khái thoáng thấy một chút bất thường.

Nhưng giờ đây, khi Long ca đã xác nhận, từng người trong lòng đều cảm thấy kinh hãi không thôi.

"Không phải chứ Long ca, chúng ta thật sự phải đi xuống dưới à?" Đợi Long ca nói xong, Bàn Tử là người đầu tiên nhíu mày thật chặt.

Hắn không còn cách nào khác.

Hắn ta sắp bị ám ảnh bởi việc dưới nước rồi.

Mặc dù có Long ca ở đây thì không cần phải lo lắng gì, nhưng khi sợ hãi thì vẫn cứ sợ hãi theo bản năng thôi.

Tiêu Long gật đầu, nói: "Đúng vậy, dù sao ở đây cũng chỉ có hai lối ra." Một lối đi lên, một lối đi xuống.

Bàn Tử đương nhiên biết Long ca nói hai lối ra là những lối nào.

Nói thật, nếu để hắn chọn thì chắc chắn sẽ chọn cái ở phía trên.

Nhưng tiếc là hắn không biết bay.

Hơn nữa nhìn cái thế này của Long ca, chắc chắn hắn sẽ không quay đầu lại đâu.

Mấy năm nay, nếu không đi theo một đại ca tốt, thì có khi nào đó cái mạng nhỏ của hắn cũng mất rồi.

Cái đạo lý này Bàn Tử hiểu rất rõ.

"Vậy thì được thôi.

Nghe Long ca vậy." Mọi người thấy Bàn Tử nhát gan cũng đã đồng ý, thì cũng không có lý do gì để từ chối nữa.

Nhưng xuống dưới nước cũng không dễ dàng như vậy.

Mặc dù khi mọi người xuống hầm mộ, biết sẽ có không ít lúc phải lặn, nên đều có trang bị đầy đủ.

Nhưng sự nguy hiểm dưới nước thì ai cũng biết rõ.

"Vậy thì, cho mười phút chuẩn bị, để phòng vạn nhất, kiểm tra kỹ lại trang bị." Được Tiêu Long chỉ thị, mọi người nhanh chóng bận rộn.

Tiêu Long cũng không nhàn rỗi.

Ở chỗ mọi người không thấy, hắn nắm chặt Thanh Đồng Du Long Trản trong lòng ngực.

“Mở.” Theo tiếng hắn nói, một luồng ánh sáng mà người thường không thể nhìn thấy từ Đăng Trản từ từ sáng lên, hệt như có tiên nhân chỉ đường vậy.

Nó trực tiếp xuyên thẳng về phía lối ra dưới nước ban nãy.

Tiêu Long thở phào một hơi.

Hắn đã xác nhận rằng lối ra thực sự nằm dưới nước.

“Long ca, em chuẩn bị xong rồi.” Lúc này, những người đi chỉnh lý trang bị cũng đã quay lại.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, lát nữa xuống dưới mọi người đều chú ý an toàn.” Tiêu Long gật đầu.

“Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào, lập tức tập trung về phía tôi.” “Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Tiêu Long đeo kính bảo hộ, dẫn đầu nhảy xuống cái động khẩu đó.

Bàn Tử theo sát phía sau.

Chương 548

Tuy nhiên, chưa lặn xuống hai mươi mét, Tiêu Long đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

Mọi người nhìn theo.

Chỉ thấy trước mặt mọi người là một tấm bia đá xanh trơn nhẵn.

Hóa ra dưới nước lại có một bức tường chặn.

"Thế này là sao?" Tiêu Long có chút kinh ngạc, rõ ràng Thanh Đồng Du Long Trản đã xác định rõ ràng rồi mà.

Theo lý mà nói, dưới đất cũng chỉ có một lối ra.

Lẽ nào lại là đường cụt sao?

Tiêu Long suy nghĩ mãi không ra, nhưng mọi người cứ đứng chờ ở đây cũng không phải là cách.

Tổng không thể cứ đứng mãi ở đây được.

Lắc đầu, hắn liền quyết định đưa mọi người quay trở lại phía trên.

Lúc này, trên không gian phía đỉnh đầu đột nhiên lóe lên một luồng sáng.

Ngay sau đó, tai mọi người truyền đến một tiếng sấm sét rõ ràng.

Nhưng chưa dừng lại ở đó.

Khi Tiêu Long đang kinh ngạc nhìn tiếng sấm sét phía trên, Bàn Tử đang đứng phía sau lại vươn tay vỗ vỗ vai hắn.

Tiêu Long không khỏi có chút khó chịu.

Hắn liền quay đầu lại xem Bàn Tử có chuyện gì.

Kết quả, vừa quay đầu lại nhìn.

Tấm bia đá ban đầu đang nằm dưới đáy nước, lúc này đã bị Bàn Tử nhấc lên.

Vị trí ban đầu của nó, thì xuất hiện một khuôn mặt người trắng bệch.

"Dưới nước cũng có Nhân bì dũng sao?" Bàn Tử có chút kỳ lạ hỏi Tiêu Long.

"Không thể nào có ở dưới nước." Tiêu Long không thể nghe thấy giọng Bàn Tử, chỉ có thể nhìn khẩu hình.

Hắn đáp, "Trừ khi không có những Nhân bì dũng khác, thì may ra có thể ở dưới nước." Trừ khi cái tên đó bị điên.

Nếu không thì hai nhóm người trước đó đã giết một con Nhân bì dũng rồi vứt xuống đây.

Nghe Tiêu Long giải thích, Bàn Tử có chút yên tâm.

Vì ngay cả Long ca cũng nói là không thể rồi, vậy thì cái Nhân bì dũng này chắc chắn đã chết.

Nhưng mà?

Nghĩ vậy, trong lòng Bàn Tử chợt bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Bởi vì lúc nãy tò mò nhấc tấm bia đá lên xem cái mặt kia, hắn đã bị dọa chết khiếp thật sự.

Nếu không thể xả hết sự khó chịu trong lòng, thì sau này làm sao sống đây?

Chẳng trách người ta nói Bàn Tử tâm lớn.

Có lẽ hắn cảm thấy cái Nhân bì dũng đã chết không có nguy hiểm gì.

Bàn Tử liền tùy tiện vươn tay không ra kéo nó ra.

Lúc tay hắn sắp chạm vào Nhân bì dũng, đôi mắt trên khuôn mặt đó đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, cái Nhân bì dũng không biết từ đâu tới, "soạt" một tiếng biến mất dưới đáy nước.

"Vãi chưởng!

Có quỷ!" Bàn Tử vừa trải qua cảnh tượng kinh hoàng đó suýt chút nữa thì sặc nước.

Việc phát hiện ra một khuôn mặt người dưới nước đã đủ đáng sợ rồi, Bàn Tử cũng chẳng còn nói gì nữa.

Nhưng cái khuôn mặt người đó lại có thể cử động, rồi biến mất "soạt" một cái trước mắt bao người.

May mà Bàn Tử thể trạng to con, nếu là Lưu Tang, chắc chắn hắn đã "soạt" một cái vọt lên mặt nước rồi.

Nhưng… cái Nhân bì dũng đó rốt cuộc đã đi đâu?

Không chỉ Bàn Tử, Tiêu Long cũng có chút khó hiểu.

Hắn vẫy tay ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử cũng không cam tâm lặn xuống.

Lợi dụng ánh sáng đèn pin, Tiêu Long ghé sát xuống đáy nước.

Kết quả còn chưa kịp nhìn rõ thì hắn đã thấy.

Cái đáy nước vốn trống không, đột nhiên nứt ra.

Không, từ cái khe nứt đó, hắn nhìn thấy rõ ràng.

Một đám đồ vật trắng bệch "soạt" một tiếng bắn ra.

Bàn Tử vội vàng lùi hai bước, nhìn kỹ lại.

Đám đồ vật trắng bệch đó chính là đầu của Nhân bì dũng.

Không biết vì lý do gì, cái Nhân bì dũng không có thân thể này, tốc

độ di chuyển trong nước không hề kém hơn khi ở bên ngoài.

Vừa mới hét lên Tiêu Long mau tránh ra.

Nhưng khi quay đầu lại, hắn suýt chút nữa thì rớt cằm.

Chỉ thấy Tiêu Long nhìn cái đầu Nhân bì dũng đang lao tới mà không hề tránh né, mà trực tiếp vươn tay ra bắt.

Bàn Tử thấy hắn vươn tay ra bắt, liền nghĩ: "Má, ít nhất cũng phải cho người ta chút tôn trọng chứ, ném một ngọn lửa hay gì đó đi." Nhưng không hề.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiêu Long nhẹ nhàng vươn tay ra bắt.

Cái đầu Nhân bì dũng đó… "A, bị bóp nát luôn ư?!" Bàn Tử đơn giản là không thể tin vào mắt mình.

Đặc biệt, người yêu là gì?

Đặc biệt, mẹ nó, đúng là thần tiên mà.

Trước đây, đối phó với những Nhân bì dũng này, ít nhất cũng phải động dao.

Giờ thì hay rồi.

Không cần dùng dao nữa, trực tiếp dùng tay bóp.

Bàn Tử dám khẳng định.

Hai ngày nữa, đừng nói là Nhân bì dũng, đến Thiên Vương lão tử Long ca cũng có thể đấm chết một cái mà không thèm chớp mắt.

"Tuyệt!" Nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Chân và những người khác ở xa cũng không khỏi giơ ngón cái lên.

Long ca đúng là đỉnh!

Chỉ có đương sự Tiêu Long là có chút khó hiểu.

Hắn bóp nóp cái đầu Nhân bì dũng trong tay, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Cái đầu này có không khí.” Tiêu Long đưa ánh mắt về phía nơi cái đầu Nhân bì dũng bắn ra.

Vị trí đó không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Nhưng cảm giác trong tay hắn thì không hề lừa dối.

Nếu đã như vậy, thì chỉ có một khả năng.

“Ra tay đào đi.” Tiêu Long nhanh chóng ra lệnh cho mọi người.

Chương 549

Đối với điều này, mọi người cũng không có chút nghi ngờ nào, dù sao Long ca làm gì cũng đúng.

Mọi thứ chỉ cần nghe theo chỉ thị của Long ca là được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Sau khi mọi người cùng nhau ra tay, cái mặt đất mà ban đầu tưởng là tận cùng dưới nước, giờ đây đã xuất hiện một cái hố đen ngòm lớn.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy dưới đáy cái hố lớn đó, từng bọt nước liên tục trồi lên.

Nếu không phải Tiểu Ca nhanh tay, cái thân hình nhỏ bé của Lưu Tang đã lập tức bị đẩy nổi lên trên rồi.

Nhưng những bọt nước này xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh.

Chẳng mấy chốc, dưới đáy cái hố lớn đã không còn bọt nước nào trồi lên nữa.

Vẫy tay ra hiệu cho mọi người, Tiêu Long dẫn đầu chui vào trong hố.

Bàn Tử ban đầu định là người thứ hai theo vào, nhưng vì Lưu Tang mềm nhũn chân nên không còn cách nào khác.

Lưu Tang và Thiên Chân là người thứ hai đi vào, Bàn Tử và Tiểu Ca đi sau cùng.

Lặn xuống một lúc, Tiêu Long có thể thấy chất lượng nước xung quanh từ sâu biến thành cạn.

Hiện tượng này cho thấy họ đang tiến gần đến mặt nước.

Để phòng vạn nhất, Tiêu Long liền dừng bước, định chờ Tiểu Ca và những người khác phía sau.

Ai ngờ lúc này, Lưu Tang đang theo sát phía sau Tiêu Long lại không phát hiện ra, đâm đầu vào eo hắn.

"Vãi chưởng." Tiêu Long chưa kịp chửi thề thì cả người đã bị Lưu Tang đẩy nổi lên khỏi mặt nước.

Đúng là không còn gì để nói.

Bởi vì Lưu Tang đã tháo kính và đeo kính bảo hộ, thị lực vốn không quá tốt của hắn càng trở nên như người mù.

Ngay lập tức, Tiêu Long đã cảm nhận được sâu sắc tất cả những cảm giác mà Bàn Tử đã nói về một đồng đội ngốc nghếch trước đây.

Nói thật, nếu không phải cảnh tượng tiếp theo quá đỗi chấn động, Tiêu Long suýt nữa đã bóp cổ Lưu Tang dìm chết hắn dưới nước rồi.

Vì đột nhiên vọt lên khỏi mặt nước, Tiêu Long theo bản năng tung ra vài chùm lửa để phòng vạn nhất.

Những ngọn lửa này cũng khiến hắn cảm thấy chấn động lần thứ hai trong đời.

Một con đường hẹp chỉ đủ cho một người đi qua.

Tường bằng bạch ngọc bao quanh.

Dưới những chùm sáng u ám, ngoài đỉnh đầu có thể chạm tay vào bức tường ra, căn mộ thất này có thể dùng bốn từ 'đơn giản mộc mạc' để hình dung.

Đương nhiên, tất cả đều đúng nếu không có hàng loạt Nhân bì dũng được vẽ đầy màu sắc trên đó.

"Má nó!" Bàn Tử và những người khác vừa chui lên từ dưới nước nhìn thấy cảnh tượng này liền trực tiếp chửi thề.

Nếu không phải Tiêu Long kịp thời ngăn lại, có lẽ họ đã quay đầu nhảy xuống nước lần nữa rồi.

"Không chơi khăm người ta thế này chứ?" Lưu Tang cầm đèn pin, rụt rè trốn sau lưng Tiêu Long.

Sợ rằng chỉ cần không chú ý một chút, những Nhân bì dũng kia sẽ xé nát hắn.

"Thiết Diện Sinh." Tiêu Long lẩm nhẩm cái tên đã lâu không được nghe.

Giờ đây, trong lòng hắn càng ngày càng bội phục cái tên đó.

Nếu có ai đó nói cho hắn biết kỳ quan vĩ đại nhất thế giới, chắc chắn sẽ không phải kim tự tháp, cũng không phải Vườn treo Babylon đã sớm biến mất.

Hắn tin rằng mỗi người đều sẽ thốt ra cái tên Binh Mã Dũng mà người đàn ông đó đã xây dựng.

Nhưng ai dám tin rằng, vài trăm năm trước khi người đàn ông đó làm nên một kỳ quan, một người đàn ông khác đã dùng một phương thức còn chấn động hơn, xây dựng một tòa Nhân bì dũng đứng sừng sững dưới nước.

Đáng sợ, đáng than!

"Những Nhân bì dũng này sẽ tấn công chúng ta chứ?" Thiên Chân lau đi nước trên mặt, có chút lo lắng hỏi.

Đây cũng là vấn đề mà những người khác quan tâm.

Tiêu Long nhíu mày, cũng không dám khẳng định.

Bởi vì từ góc độ hiện tại, những Nhân bì dũng này giống như đã chết, không có bất kỳ ý định tấn công nào.

Nhưng trước đây hắn cũng từng gặp tình huống tương tự.

Chẳng lẽ những Nhân bì dũng này không bị Nhân Thủ Bối ký sinh?

"Quan tâm mấy cái đó làm gì, Long ca trực tiếp phóng một ngọn lửa là giải quyết hết cả đám mà." Bàn Tử nói chuyện sao mà thô bạo và đơn giản thế.

Nhưng nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì tốt quá.

Bởi vì lúc này, Tiêu Long như có cảm ứng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn sâu vào trong thông đạo.

"Hình như có thứ gì đó đang… tới." Tĩnh mịch.

Một sự tĩnh mịch bao la.

Mọi người thậm chí không dám thở mạnh.

Vốn dĩ đây đã là một mộ thất.

Lúc này còn có thứ gì có thể xuất hiện nữa?

Ai nấy đều cảm thấy sợ hãi.

Tiêu Long từ từ rút Hắc Kim Long Đao ra, mắt không chớp lấy một cái.

Cuối cùng… "Long ca, kia…" Thiên Chân là người đầu tiên lên tiếng, có chút ngập ngừng nói.

Cậu ta cũng không dám chắc chắn, bởi vì cậu ta vừa nhìn thấy một cái xác đang từ từ trôi nổi trên mặt nước tối đen.

Không phải là quỷ dị thì là gì nữa?

"Nhân bì dũng." Tiêu Long hơi nhíu mày.

Mỗi cái Nhân bì dũng chỉ nặng hơn mười cân.

Trôi nổi trên mặt nước như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là… Tiêu Long men theo dòng nước dưới chân nhìn đi.

Trong lòng hắn chợt giật mình.

Dòng nước dưới chân rõ ràng là nước chết, không có bất kỳ dấu hiệu chảy xiết nào.

Vậy thì… cái Nhân bì dũng đó trôi nổi bằng cách nào?

Người ta vẫn nói, vạn sự bất thường tất có yêu.

Chẳng lẽ lại có một cái Nhân bì dũng bị Nhân Thủ Bối ký sinh nữa sao?

Bàn Tử và những người khác ở một bên hiển nhiên cũng phát hiện ra hiện tượng kỳ lạ này.

"Long ca, có phải…." Tiêu Long giơ tay ngắt lời Bàn Tử, ra hiệu cho hắn nhìn kỹ cái Nhân bì dũng đó.

Mọi người theo ánh đèn pin nhìn lại.

Chỉ thấy, trên mặt cái Nhân bì dũng đang từ từ trôi nổi kia, lại được tô son má hồng.

"Long ca, Long ca, em không nhìn nhầm chứ?" "Là… một nữ dũng?" Nhìn rõ Nhân bì dũng, Bàn Tử và những người khác suýt chút nữa thì vỡ oà.

"Đúng vậy." Tiêu Long nhìn chằm chằm vào cái Nhân bì dũng đang từ từ trôi đến.

Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Nhân bì dũng nữ.

Chương 550

Nói thật, không phải giả đâu.

“Thôi, không cần biết thứ này là công hay mẫu, chúng ta cứ lại gần xem sao đã.” Nói xong, Tiêu Long vẫy tay gọi mọi người, dẫn đầu đi về phía Nhân bì dũng đang tiến đến.

Ban đầu Lưu Tang không muốn đi, nhưng thấy Thiên Chân và Bàn Tử đều đi theo.

Rồi nhìn những Nhân bì dũng đứng hai bên như thể có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hắn vội vàng ba bước thành hai bước chạy theo.

Mọi người đi chậm rãi, sợ rằng cái Nhân bì dũng kia đột nhiên nhảy lên.

Mặc dù có Long ca là đại thần ở đây, nhưng nếu hàng trăm Nhân bì dũng xung quanh đồng loạt hành động, Long ca cũng không thể nào bảo vệ mọi người toàn vẹn được.

Nhanh chóng, mọi người đi đến gần Nhân bì dũng.

Tiêu Long trước tiên dùng ánh lửa chiếu khắp thân Nhân bì dũng.

Chỉ thấy cái Nhân bì dũng này hai mắt nhắm chặt, hai bên tai được tô hồng phấn.

Nếu không phải cổ bị thủng một lỗ to bằng ngón tay thì có lẽ người ta đã lầm tưởng là người thật cũng không có gì lạ.

“Mẹ kiếp, Nhân bì dũng mà cũng đẹp thế này sao.” Giữa một đám người thô kệch, đột nhiên nhìn thấy một Nhân bì dũng thanh tú như vậy.

Ngay cả một thanh niên cẩn thận như Thiên Chân cũng không kìm được tà niệm, muốn vươn tay sờ mặt Nhân bì dũng.

"Đậu má!" "Thằng nhóc Ngô Tà này làm gì thế?" Bàn Tử ở bên cạnh vội vàng túm tay Thiên Chân lại trước khi Long ca nổi giận.

Má nó.

Ham sắc dục cũng không nên ở chỗ này chứ.

Đợi ra ngoài rồi để Bàn gia tôi tìm cho mười tám cô cũng được.

Trước hết phải xem thứ này có nguy hiểm hay không đã chứ.

Chứ chưa kịp sờ gái mà cái mạng đã mất thì đúng là lỗ to rồi.

Không để ý đến Thiên Chân đang ngớ ngẩn, Tiêu Long sau khi quan sát kỹ Nhân bì dũng một lúc, chậm rãi nói.

"Không phải Nhân bì dũng." "Nên là một người." "Đậu má?!" "Không phải chứ?" Bàn Tử và Lưu Tang suýt chút nữa thì đồng thanh nói.

Hắn không tin, nhưng sự tin tưởng vào Long ca bấy lâu nay thúc giục hắn nhanh chóng ngậm miệng lại.

"… Đây là một người phụ nữ thật ư?" Tiêu Long gật đầu.

"Nhìn vết thương này đi." Hắn dùng mũi đao chỉ vào vết thương ở cổ nữ dũng, ra hiệu cho mọi người nhìn.

"Chú ý nhìn vào bên trong vết thương." Được nhắc nhở, mọi người lập tức phát hiện ra vết thương bất thường.

Từ những lần giao thủ trước, Nhân bì dũng chỉ là một lớp da bọc bên ngoài.

Ngoài cái khung xương bên trong, vẻ ngoài chỉ là một lớp giấy da.

Nếu có một vết thương rách nát, thì bất kể nhìn vào bên trong vết

thương thế nào cũng chỉ thấy hình dạng giấy bị cuộn lại.

Nhưng cái này thì không.

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trong vết thương đó rõ ràng là thịt thối màu đen.

Cộng thêm hình dạng vết thương có lớp da bị đứt đoạn mà chỉ da người mới có thể xuất hiện.

Có thể khẳng định không nghi ngờ gì.

Cái thứ bị lầm tưởng là Nhân bì dũng này, hẳn là một cái xác thật sự.

Hiểu ra một chút, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì từ biểu hiện của cái xác đó, nó đang trôi nổi.

Từ trọng lượng mà nói là không thể nào.

Cái xác này nhìn không phải là đang trôi nổi trong nước.

Bởi vì phần thân thể của cái xác tiếp xúc với mặt nước có những vết rêu xanh rõ ràng.

Ai cũng biết, nếu xác chết ngâm trong nước quá lâu sẽ bị trương phình.

Nhưng cái xác này thì không.

Không chỉ không, mà nhìn còn như vừa mới chết không lâu.

"Long… Long ca, hay là đại ca ra tay thần uy tiêu diệt cái xác này đi?" Lúc này, Bàn Tử, người đã bị những phát hiện liên tiếp dọa sợ mất mật, có chút yếu ớt nói.

"Không thể." Nhưng không, Tiêu Long lập tức từ chối.

Bàn Tử ngẩn ra, hỏi: "Tại sao?" "Nhớ lại Nhân Thủ Bối mà chúng ta đã từng gặp trước đây không?" Tiêu Long không khỏi nhắc nhở

mọi người về lý do.

Lần này, Lưu Tang, người hơi lanh lợi hơn, là người đầu tiên đoán được lý do.

“Long ca, ý anh là cái xác này có thể dùng để chế tạo Nhân Thủ Bối?” Tiêu Long gật đầu.

“Chính xác mà nói, là ấp nở Nhân Thủ Bối.” “?!” Nghe nói xác chết ấp nở loại Nhân Thủ Bối đáng sợ đó, mặt Bàn Tử trắng bệch.

“Nếu đã như vậy, càng phải nhanh chóng tiêu diệt cái xác đó chứ, Long ca?” “Lúc nãy tôi đã nói là không thể rồi.” Tiêu Long thở dài một hơi, lắc đầu, cuối cùng cũng nói ra lý do.

Bởi vì trước đây, khi những Nhân Thủ Bối đó bị giết, sẽ phóng ra một loại khí độc.

Bàn Tử, Thiên Chân và Lưu Tang đã từng trúng chiêu.

Nếu chỉ có vậy thì cũng không sao.

Nhưng vấn đề là cả mộ thất này toàn là Nhân bì dũng.

Mặc dù không biết có phải tất cả đều bị ký sinh hay không, Tiêu Long cũng không dám đánh cược.

Vạn nhất khi mọi người trúng độc lại bị Nhân bì dũng tấn công, thì thật sự không ai cứu được ai.

Hơn nữa, hiện tại mọi người đều chỉ có thể đứng trong nước, nên ngay cả Tiêu Long và Muộn Du Bình với thể chất đặc biệt cũng không thể tránh khỏi loại độc tố đó.

Có thể có người thắc mắc: tại sao không tiêu diệt tất cả Nhân bì dũng trước, rồi sau đó mới tiêu diệt vật chủ Nhân Thủ Bối?

Thứ nhất, căn mộ thất này không nhỏ, không khí vốn không đủ.

Thứ hai, các Nhân Thủ Bối đều có cảm ứng lẫn nhau, một khi một con chết đi, tất cả sẽ hành động.

Đó chính là lý do Tiêu Long không dám ra tay.

"Đậu má, không phải chứ." "Khó chịu quá đi mất, vậy giờ chúng ta chỉ có thể đứng nhìn thôi sao?" Bàn Tử có chút tức giận mắng một câu.

"Hiện tại xem ra chỉ có thể như vậy." Vừa nói, Tiêu Long vừa vươn tay đẩy nữ thi.

Rồi tựa nó vào tường.

Nhưng ngay khi vừa làm xong mọi việc quay đầu lại, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi.

Bởi vì trong tầm mắt hắn.

Hai cái Nhân bì dũng vốn đang đứng phía sau Lưu Tang và Thiên Chân, đột nhiên động đậy.

"Cẩn thận!" Vì lo lắng sự kiện lần trước tái diễn, Tiêu Long nhanh chóng nhắc nhở hai người, rồi lập tức phát động tấn công.

Tay phải rút đao, tay trái tung quyền.

Mọi người chỉ cảm thấy mắt loé lên, phía sau liền truyền đến một tiếng "Rầm".

Đợi quay người lại, mới thấy hai cái Nhân bì dũng có chút bất thường kia, đã bị Long ca ấn chặt vào bức tường cứng rắn.

Có lẽ do sức lực quá lớn, hai cái mặt trắng bệch đó đã vỡ nát tan tành trên sàn.

"Đậu má!" "Tình hình gì đây?" Lưu Tang ở một bên càng trực tiếp sợ ngây người.

“… Lúc nãy nó động đậy.” Tiêu Long chậm rãi nói.

Chương 551

Nhưng trong lòng hắn lại có chút không chắc chắn.

Bởi vì khoảnh khắc ra tay lúc nãy, cảm giác trong tay không đúng.

Hai cái Nhân bì dũng hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào.

Cho người ta cảm giác không hề tránh né.

"Chẳng lẽ mình nhìn nhầm rồi?" Tiêu Long lắc đầu, có chút không chắc chắn lầm bầm.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên kêu lên thảm thiết một tiếng.

Tiêu Long vội vàng ngẩng mắt nhìn.

Chỉ thấy, phía sau Bàn Tử không biết từ lúc nào cũng đã lén lút bò lên một cái Nhân bì dũng.

Ngay lập tức, Tiêu Long không chút do dự.

Trực tiếp tay phải vung lên.

Hắc Kim Long Đao liền "soạt" một tiếng xuyên thủng đầu của cái Nhân bì dũng đó.

Và lợi dụng quán tính, đem toàn bộ cái Nhân bì dũng đó đóng đinh chặt vào tường.

"Long ca, vãi chưởng!" "Đao pháp ngầu bá cháy!" Lưu Tang hoàn hồn, lập tức nịnh nọt.

Hắn ta chẳng thèm để ý đến Bàn Tử đang mặt mày trắng bệch ở một bên.

"Trống rỗng." Cần phải xác nhận nghi vấn trong lòng, Tiêu Long cũng không thèm quan tâm mấy tên này đang ở đâu.

Hắn liền trực tiếp đi tới rút Hắc Kim Long Đao ra.

Và một đao chém toang lồng ngực toàn bộ cái Nhân bì dũng đó.

Kết quả chẳng có gì.

"Xem ra những Nhân bì dũng ở đây đều chỉ là vật trang trí mà thôi." Nhưng tại sao?

Trước đây mọi người đã thấy bóng người xuất hiện cùng với tiếng sấm sét mà.

Tổng không thể nào đó cũng là ảo giác được.

"Long ca, sao vậy?" Lúc này, Thiên Chân thấy Tiêu Long đang thẫn thờ thì đi tới, mặt đầy nghi hoặc hỏi.

"Thiên Chân, cậu còn nhớ chuyện xảy ra khi chúng ta ở Hầm Tang không?" Được Tiêu Long nhắc nhở, Thiên Chân lập tức hiểu ra.

"Long ca ý là những Nhân bì dũng ở đây cũng là cùng một loại với những con ở phía trên ư?" Lưu Tang ghé sát vào không kìm được hỏi.

"Chỉ là suy đoán, nhưng tôi lúc nãy không tìm thấy loại xác Nhân Thủ Bối nào." Tiêu Long gật đầu, nhưng cũng nói cho mọi người một tin tức không biết là tốt hay xấu.

Không phải chứ?

Nghe vậy, rồi kết hợp với cái nữ thi lúc nãy.

Vài người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chẳng lẽ suy đoán của mọi người trước đây đều sai rồi sao?

Những Nhân bì dũng này sở dĩ có thể tấn công không phải vì bị Nhân Thủ Bối điều khiển.

Mà có nguyên nhân khác.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Long… Long ca, nhìn cái nữ thi kia!” Bị giọng nói của Bàn Tử làm giật mình, mọi người theo ngón tay hắn nhìn lại.

Lập tức đều bị dọa giật mình.

Chỉ thấy cái nữ thi kia.

Không biết từ lúc nào.

Lại lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn, cách chưa đầy một mét.

“Long ca, lúc nãy không phải…” “Đúng vậy.” Tiêu Long cũng hít một hơi khí lạnh.

Rõ ràng hắn vừa mới đẩy cái nữ thi đó tựa vào tường.

Bên cạnh bức tường đó rõ ràng có những vệt nước làm ướt.

“Long ca, hay là chúng ta đi trước đi, ở đây có quỷ.” Lời nói của Lưu Tang làm mọi người giật mình.

Nếu thật sự như lời Long ca nói, thì cái mộ thất này có lẽ thật sự có quỷ rồi.

Lập tức, ở đó, ngoại trừ Tiêu Long, sau lưng mọi người đều không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, Tiêu Long, người duy nhất không hề đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên nhìn thấy cái ba lô trên người Bàn Tử.

Lập tức một kế sách dâng lên trong đầu.

“Bàn Tử, cái băng ghi âm đó cậu có mang theo không?” Tiêu Long lên tiếng hỏi.

“Có trong người tôi.” Bàn Tử không hiểu gì, thành thật đáp.

“Vậy thì, chúng ta vừa đi vừa…” Nói xong, cũng không thèm để ý đến cái nữ thi quỷ dị đó.

Tiêu Long dẫn đầu đi sâu vào mộ thất.

Lúc nãy hắn đã lén lút vận dụng Thanh Đồng Du Long Trản.

Phát hiện ra sâu trong mộ thất này có một lối ra.

Nhìn từ thông tin mà bảo vật phản hồi lại, lối ra này có lợi cho tình hình hiện tại.

Suốt đường đi, Tiêu Long đã giải thích suy đoán của mình cho mọi người.

"Thứ nhất, suy đoán của tôi trước đây không sai." Những Nhân bì dũng đó quả thực bị Nhân Thủ Bối điều khiển để phát động tấn công.

Những Nhân bì dũng vừa rồi không phát hiện ra, không có nghĩa là chúng không bị Nhân Thủ Bối điều khiển.

Nguyên nhân nằm ở cái nữ thi đang theo sát phía sau không ngừng nghỉ.

Còn về lý do tại sao, tin rằng lát nữa sẽ xác định được.

Tiêu Long không thể dùng Thính Lôi để thăm dò những Nhân bì dũng này.

Bởi vì… "Thứ hai, nếu theo suy nghĩ của chúng ta trước đây, rằng Thính Lôi sẽ khiến Nhân Thủ Bối tấn công, thì…" Trong ba lô của Bàn Tử có một cái băng ghi âm tiếng sấm sét có sẵn.

Mặc dù trong mộ thất cũng thỉnh thoảng xuất hiện tiếng sấm, nhưng biến số quá lớn.

Vạn nhất giây tiếp theo xuất hiện, thì mọi người chạy trốn cũng không kịp.

Đó cũng là mục đích Tiêu Long dẫn mọi người đi về phía lối ra.

Quả nhiên, không lâu sau, Tiêu Long nhìn thấy một cái động khẩu xuất hiện trên đỉnh đầu cách đó không xa.

Ở rìa động khẩu, một sợi dây thừng treo xuống.

Phía sau, cái nữ thi vẫn không nhanh không chậm theo sát trong phạm vi một mét.

“Lên đi, cẩn thận một chút.” Nói xong, Tiêu Long ra hiệu cho Tiểu Ca là người đầu tiên leo lên.

Cũng là để phòng ngừa bất trắc.

Sau khi Tiểu Ca leo lên, Bàn Tử là người thứ hai.

Nhưng khi hắn vừa nắm lấy sợi dây định leo lên, Tiêu Long phát hiện.

Cái nữ thi vẫn luôn nhắm mắt kia, đột nhiên mở mắt ra.

Không, “Đậu má!

Cuối cùng cũng không nhịn được nữa à.” Tiêu Long sớm đã liệu trước được điều này nên cười lạnh một tiếng.

Chương 552

Một khối Chu Tước Hỏa xuất hiện trong tay hắn.

Bàn Tử cảm nhận được ánh lửa thì hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó, thằng nhóc đó cũng thông minh, vội vàng hét lên phía trên: "Tiểu Ca!" Chỉ thấy.

Tiểu Ca, người đã đợi sẵn ở trên miệng hố, quả quyết vươn tay ra nắm lấy.

Một cái dùng sức.

Bàn Tử cùng với Thiên Chân vừa được túm vội vàng đã bị kéo lên.

"Mẹ kiếp, không phải chứ." "Lại là tôi phải ở lại cuối cùng với Long ca sao?" Lưu Tang sợ đến mặt mày trắng bệch, hận không thể mọc thêm hai cái chân.

"Sợ cái quái gì!" Tiêu Long quay lưng lại liếc Lưu Tang một cái.

Hắn nhanh chóng quay người lại tung một cước vào eo thằng nhóc đó.

"Ái, Long ca nhẹ tay thôi, eo tôi!" Lời nói còn chưa dứt, thân thể gầy gò của Lưu Tang đã bị Tiểu Ca ở trên miệng hố đón trúng.

"Đậu má, cũng được luôn à?!" Nếu không phải Thiên Chân kéo lại, Bàn Tử, người suýt chút nữa thì rớt tròng mắt, chắc chắn sẽ không đứng vững mà ngã xuống.

"Aizz, Long ca Long ca." "Bọn tôi cả đời này nịnh nọt cũng chưa chắc đã đuổi kịp." Bàn Tử thở dài.

Đành phải gọi mọi người lùi xa khỏi miệng hố một chút.

Tránh lát nữa bị vạ lây.

Dù sao thì, năng lực hủy thiên diệt địa của Long ca cũng không phải đùa.

Đồng thời, Tiêu Long đang đứng trong mộ thất đã hành động.

Trước đó, hắn đã dùng cái nữ thi để chế tạo Nhân Thủ Bối.

Lại không thể phòng ngừa bên trong cái xác chứa đầy Nhân Thủ Bối có gì bất thường.

Từ việc trôi nổi bất thường trên mặt nước ngay từ đầu.

Sau đó là việc truy đuổi không ngừng nghỉ phía sau.

Tiêu Long lúc nào cũng đề phòng cái xác này bùng phát.

Chỉ là không ngờ.

Cái nữ thi này lại có kiên nhẫn đến vậy.

Cứ đợi đến khi hắn tìm được lối ra mới phát động tấn công.

Sự kiên nhẫn này thật sự khiến người ta bất ngờ.

Nhưng một điểm này cũng khiến Tiêu Long xác nhận suy đoán trong lòng.

Hàng trăm cái Nhân bì dũng mặt trắng bệch trong mộ thất đó.

Đều không bị Nhân Thủ Bối điều khiển.

Nếu không.

Chỉ bằng số lượng Nhân bì dũng nhiều như vậy.

Một khi tất cả đồng loạt phát động tấn công tự sát, thì mọi người ít nhất cũng sẽ có một người thương vong.

"Đều không có gì, vậy thì dù cho tất cả cùng lên tôi cũng không sợ." "Huống hồ chỉ có một cái?" Tiêu Long cười lạnh một tiếng.

Tay phải rút đao, ngọn Chu Tước Hỏa trong tay trái nhẹ nhàng

lướt trên thân đao.

Chỉ thấy.

Thân đao vốn sáng bóng, dưới sự vuốt ve của tay trái hắn.

Lập tức khoác lên một lớp áo lửa.

Cái nữ thi dường như có chút e ngại ánh lửa.

Sau một chút chậm chạp, nó liền định quay người bỏ chạy.

Nhưng Tiêu Long là ai chứ?

Sao có thể để con mồi đang săn bị chạy mất.

Hắn chỉ bước một bước, đã cách nữ thi chỉ còn đúng một bước chân.

Khi cần ra tay thì phải ra tay!

Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn đâm ra, nhanh như chớp, không hề gặp trở ngại nào, lưỡi đao dễ dàng xuyên qua ngực nữ thi.

Tiêu Long hơi nhíu mày.

Cảm giác khi đâm vào khác hẳn với những "nhân bì dũng" trước đó.

Không có cảm giác giòn tan như xé giấy, cũng không có tiếng "phốc" như làm vỡ bong bóng.

Bên trong nữ thi cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cảm giác ấy, cứ như Tiêu Long đang dùng dao đâm vào bùn đất vậy.

Lúc này, nữ thi dù trúng một nhát dao vẫn không hề khó chịu, tiếp tục cắm đầu chạy về phía trước.

Vừa chạy, do lưỡi đao có dính Chu Tước Hỏa, lớp y phục đã mục nát trên người nó lập tức bị thiêu rụi thành từng mảng rơi xuống

nước, để lộ làn da bên dưới.

Chỉ nhìn một cái, trong lòng Tiêu Long đã dâng lên cảm giác buồn nôn.

Rốt cuộc đây là loại thi thể gì vậy?

Khác hẳn với khuôn mặt và cổ trắng nõn, trên lưng nó lại mọc đầy những xúc tu giống như những con đỉa.

Theo cơ thể chuyển động, những xúc tu đó cũng đồng loạt hành động như đang chạy.

Chẳng trách trước đó nó có thể im hơi lặng tiếng đuổi theo mọi người.

Thì ra nguyên nhân là đây.

Nhưng chưa hết, thứ khiến Tiêu Long chấn động không chỉ có một.

Ở mông của cái thi thể đó, mọc ra một cái đuôi dài bằng cánh tay trẻ con.

Lẽ nào bản thể của nữ thi này không phải là người?

Tiêu Long có chút ngẩn người.

Nhưng không kịp nghĩ kỹ, trong nước tốc độ của nữ thi không hề chậm, chỉ trong chốc lát đã chạy xa mấy trượng.

Nếu Tiêu Long không chú ý nữa, có lẽ nữ thi sẽ biến mất trong hàng trăm "nhân bì dũng" khác.

Lúc đó, muốn tìm ra nữ thi này, độ khó có thể hình dung được.

Hắn vội vàng bước liền hai bước đuổi theo.

Nhưng sau khi rẽ qua một góc cua, Tiêu Long nhíu mày, không khỏi dừng bước.

Bởi vì phía trước xuất hiện một cỗ quan tài đen sì.

Mà nữ thi vừa rồi lại không thấy bóng dáng đâu.

“Lẽ nào đây là sào huyệt của cái thi thể kia?” Tiêu Long lẩm bẩm, lại nhìn kỹ một chút.

Hắn phát hiện trên thân quan tài không biết bị ai cố ý đục mấy cái lỗ.

Từ miệng lỗ, một vệt trắng kéo dài từ trong quan tài ra đến mặt nước bên ngoài.

Xem ra, đã từng có chất lỏng chảy ra từ bên trong, hoặc có thứ gì đó đã bò ra từ miệng lỗ, tạo nên những vệt trắng này.

Tiêu Long đột nhiên nhớ đến “nhân thủ bối” mà mình đã gặp trước đó.

Chương 553

Nhìn kích thước miệng lỗ, gần như không khác mấy so với kích thước bàn tay người.

“Xem ra, bên trong chính là sào huyệt của nữ thi.” Tiêu Long lạnh lùng cười nói.

Thật là biết cách ẩn mình.

Nhìn chất liệu quan tài, hẳn là đã được đặt vào đây khi mộ huyệt vừa mới xây xong.

Trải qua hàng trăm năm, không hề có dấu hiệu mục nát.

Huống hồ nửa dưới của quan tài vẫn luôn nằm trong nước.

“Đợi sau khi bọn mày chết hết, mấy bảo bối này ông đây sẽ không khách khí mà lấy hết.” Tiêu Long lạnh lùng cười một tiếng, liền giơ thanh đao trong tay lên.Ở cửa động chờ rất lâu, Bàn Tử và những người khác cũng không thấy bất kỳ động tĩnh nào từ mộ thất bên dưới.

Đúng lúc sắp không nhịn được nữa, chỉ thấy ở cửa động “phanh” một tiếng, một người vọt ra.

Nhìn kỹ, không phải Long ca thì là ai?

“Ngọa mẹ nó!” “Long ca đã giải quyết con nữ thi đó rồi à?” Tiêu Long gật đầu.

“Ngọa tào, Long ca trâu bò!” Lưu Tang không khỏi gào lên một tiếng, suýt chút nữa dọa Bàn Tử đang ngẩn người giật mình.

Sau khi tìm một chỗ ngồi xuống, Tiêu Long nhanh chóng nhận ra Bàn Tử có gì đó không ổn.

Chỉ thấy gã nhấp nháy môi, muốn nói lại thôi, hình như có chuyện gì muốn nói nhưng lại hơi ngại.

Tiêu Long không khỏi cười khẽ: "Mày có gì thì cứ nói đi, đừng có mà ấp a ấp úng." "Vậy tôi nói đây." Bàn Tử ho khan hai tiếng, rồi nói.

"Long ca, bên dưới có nhiều 'nhân bì dũng' như vậy, mình xử lý thế nào đây?" "Vạn nhất mình vừa đi, bọn 'nhân bì dũng' đó liền đuổi theo thì sao?" "E là không ổn lắm đâu?" Tiêu Long nhìn vào cái cửa động đen kịt, trong lòng khẽ động.

Lời Bàn Tử nói quả thật có khả năng.

Hiện tại dù nữ thi đã chết, nhưng ai dám đảm bảo trong mộ huyệt không còn sào huyệt "nhân thủ bối" nào khác?

Hiện tại chỉ mới phát hiện có hai cái.

Huống hồ mộ huyệt lại lớn đến thế.

"Vậy mày thấy nên xử lý thế nào?" Dù là ngữ khí nghi vấn, nhưng trong lòng Tiêu Long đã có tính toán.

Hắn tin Bàn Tử đã dám hỏi ra, vậy chắc chắn đã có kế sách hay.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Bàn Tử liền bê ra một thùng xăng từ phía sau, lạnh lùng nói: "Đốt!" "Được thôi." Nói xong, Tiêu Long liền đứng dậy, một cước đá thùng xăng đó vào mộ thất bên dưới cửa động.

Ngay sau đó, mấy đóa Chu Tước Hỏa trong tay hắn cũng bay xuống.

Lập tức, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "oanh", từ trong cửa động liền vọt ra ngọn lửa cao ba mét.

Tiêu Long quay lưng về phía ngọn lửa, không hề có ý muốn quay đầu nhìn lại.

Cảnh tượng này lập tức khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Quả nhiên là nam nhi chân chính.

Long ca!

Trâu bò!Rất lâu sau, ánh lửa dần yếu đi.

Mọi người mới từ sự kinh ngạc vừa rồi hoàn hồn.

Trong một khoảng trống, Tiêu Long đại khái nhìn quanh căn phòng mình đang ở.

Chính xác hơn, đó là một nơi giống như một khu cắm trại.

Nhìn ra xa, khắp nơi đều là thiết bị lặn biển, cùng với những chiếc lều trại rải rác.

Thùng xăng mà Bàn Tử đưa cho Tiêu Long lúc nãy cũng được tìm thấy trong một trong số những chiếc lều đó.

“Xem kìa, mấy thứ này đều do Tam thúc để lại.” Bàn Tử đoán.

Tiêu Long nhìn những chiếc lều quen thuộc, cùng với ký hiệu trên các thiết bị, không khỏi gật đầu.

Quả thật có khả năng, nhưng cũng không loại trừ có một nhóm người khác để lại.

“Tại sao?” Hạo Thiên Chân bên cạnh vội vàng hỏi.

Tiêu Long biết tên nhóc này đang sốt ruột về tung tích của Tam thúc, nên chỉ vào những thùng xăng rải rác mà giải thích: “Thông thường, ở những nơi như thế này, Tam thúc, dù là bổ sung trang bị...” “Đều sẽ cố gắng đơn giản hóa mọi thứ khi hành động.” “Về cơ bản sẽ không có chuyện dựng thêm một khu cắm trại như thế này đâu.” Nghe Tiêu Long giải thích như vậy, mọi người chợt hiểu ra.

Chẳng trách vừa rồi khi nhìn khu cắm trại này, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không hợp lý.

Theo thói quen của lão già đó, mọi thứ đều đơn giản, quả thật phù hợp với phong cách của ông ta.

Bàn Tử bên cạnh thì mặt đỏ bừng.

Ban đầu cứ nghĩ mình khó khăn lắm mới được ra mặt một lần, lại không sai, nhưng rõ ràng có chút không phục.

"Long ca nói có lý, nhưng nhìn những ký hiệu này, rõ ràng là Tam thúc vẫn luôn dùng mà." "Chẳng lẽ những thứ này không thể chứng minh được sao?" Tiêu Long biết gã này không thấy quan tài không đổ lệ, liền nhắc nhở lại một lần nữa: "Có nhớ lần đầu tiên đi dò đấu với Tam thúc không, cũng gặp tình huống tương tự thế này?" Nghe vậy, ngoài Lưu Tang, ba kẻ đã từng 'du lịch Lỗ Vương Cung một ngày' kia lập tức hiểu ra.

Nhớ lại lần đó, bọn họ trang bị nhẹ nhàng, kết quả cuối cùng khi bị Thi Miết vây công, Tam thúc cũng gặp một khu cắm trại, và tìm thấy một thùng xăng mới giúp bọn họ thoát hiểm.

Lẽ nào...

"Không đâu, Long ca, lão già Khâu Đức Khảo đó chết rồi mà." Tiêu Long gật đầu: "Đúng là lão già đó đã đi đời rồi, công ty cũng giải tán rồi, nhưng tôi..." "Cũng không phải người của nhóm đó." "Chỉ là có vài điểm tương tự thôi." Mọi người ngẩn ra.

Lập tức đầu óc ong ong tê dại.

Chẳng trách từ trước đến giờ họ luôn cảm thấy những trải nghiệm lần này lại tương tự với những trải nghiệm trước đó đến vậy.

Đi suốt chặng đường, luôn có những chỗ không giải thích được.

Được Long ca nhắc nhở như vậy, mọi thứ lập tức được làm rõ.

"Đúng rồi, vừa rồi chỉ mải nhìn khu cắm trại mà lại bỏ qua một thứ quan trọng." Lúc này, Tiêu Long đột nhiên hai tay bốc cháy, nhắc nhở mọi người nhìn về phía trước.

Lập tức, tất cả mọi người đều nhìn về hướng Long ca chỉ.

Quả thật, sự chú ý của họ vừa rồi luôn đặt vào khu cắm trại đột nhiên xuất hiện, mà không hề nhìn kỹ môi trường xung quanh.

Ai ngờ không nhìn thì không biết, đợi sau khi nhìn rõ tình hình phía trước, cả đoàn người lập tức suýt rớt tròng mắt xuống đất.

Chỉ thấy, cách khu cắm trại không đến hai mươi mét, một cánh cổng đồng cao ba người lặng lẽ khảm vào trong vách núi.

Tượng đá khổng lồ bên cạnh cánh cổng cũng rõ ràng hiện ra trước mắt.

Bàn Tử lập tức không kìm được mà gào lên: "Ngọa mẹ nó!" "Không phải đây là Lôi Công Tượng mà tôi đã gặp trước đó sao?" "Ở đây cũng có một cái ư?!" Quả thật, đứng sừng sững trước cánh cổng đồng, chính là Lôi Công Tượng mà họ vừa gặp cách đây không lâu.

Nếu không phải trên thân Lôi Công Tượng này quấn quanh một chuỗi xích sắt to bằng cổ tay, thật sự họ đã nghĩ tên khốn kia lại chơi ác mang cái tượng kia đến đây.

"Tiếc là không phải vàng." Nghe lời Bàn Tử, mọi người đều ngất xỉu.

Ngọa mẹ nó, tên Bàn Tử này thật sự là ham tiền đến lú lẫn rồi.

Đặc biệt đã đến lúc này rồi mà vẫn còn tơ tưởng đến cái Lôi Công Tượng vàng kia.

Chẳng lẽ hắn quên nỗi kinh hoàng mà Lôi Công Tượng trước đó

đã mang lại sao?

Cuối cùng, sau một trận đấm bốc của Lưu Tang, Bàn Tử cuối cùng cũng nhớ ra nỗi sợ hãi bị Lôi Công Tượng thống trị trước đó.

“Long ca, đã Lôi Công Tượng có uy hiếp với mình, hay là mình ra tay trước.” “Đánh nổ nó luôn đi!” Mọi người đều ngất xỉu.

Chẳng trách vấn đề của Bàn Tử lại đơn giản như vậy.

Nhìn tượng Lôi Công khổng lồ, Tiêu Long đương nhiên không đồng ý.

“Tuyệt đối không được, mình phải tìm hiểu rõ ràng đã.” Cái quái gì vậy?

Cái tượng Lôi Công này tuy không phải loại làm từ vàng như cái trước đó, nhưng cũng không phải được điêu khắc từ đá.

Một thứ tồn tại cả ngàn năm, có thể phát ra Lôi Âm bảo bối, đặc biệt nương mà hủy đi sao?

Có ai nghĩ đến cảm nhận của anh đây không?

Hơn nữa, cái tượng trước đó chỉ chạm vào thôi đã “oanh long long” phát ra tiếng sấm.

Chương 554

Nếu thật sự làm nổ cái này, vậy thì mấy người chúng ta tuyệt đối không ai có thể thoát nạn.

Ai mà biết trong mộ huyệt có "nhân thủ bối" hay không chứ.

Lúc này, Bàn Tử cũng nhìn ra vẻ không vui trên mặt Tiêu Long, nên cũng không lên tiếng nữa.Lưu Tang chợt nhớ ra bên dưới pho Lôi Công Tượng trước đó có một ngăn bí mật.

Cũng không biết bên dưới pho Lôi Công Tượng này có hay không.

Chỉ là trải nghiệm lần trước quá đỗi đáng sợ, nên Lưu Tang suy nghĩ kỹ rồi quyết định giao vấn đề này cho Long ca.

"Ừm." Tiêu Long nghe vậy, mí mắt không khỏi giật một cái.

Đúng rồi, suýt chút nữa quên mất chuyện này.

Thế là, hắn đi đến chân tượng Lôi Công, nhanh chóng gõ gõ mấy cái.

Quả nhiên, một trong những phiến đá phát ra âm thanh hơi lạ đã thu hút sự chú ý của hắn.

Để đề phòng vạn nhất, Tiêu Long rút đao nhẹ nhàng cạy phiến đá đó ra.

Nhìn kỹ một cái, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì bên dưới phiến đá này, chỉ có một tờ giấy, hoặc một mảnh giấy mỏng.

Hắn tò mò cầm lấy xem, chỉ thấy trên đó không biết ai dùng bút bi viết hai chữ "Chủ điện".

Lập tức, mắt Tiêu Long sáng lên.

“Xem ra đó chính là cửa chính của Chủ điện rồi.” Đúng là tốn công vô ích.

Mặc dù không biết tờ giấy này do ai để lại, để lại cho ai, nhưng cũng đã chỉ rõ cửa chính của mộ huyệt dưới đáy biển đang ở ngay trước mắt.

Tiêu Long không khỏi nhìn về phía cánh cổng đồng khổng lồ phía sau mình.

Đúng lúc đó, bên phía khu cắm trại đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Tiêu Long nhãn tình nhất lăng, tiện phi tốc trạm hướng doanh địa bào khứ.

Nếu không nghe lầm, tiếng kêu thảm thiết đó là của Hạo Thiên Chân.

Sao có thể chứ?

Tên nhóc đó từ trước đến giờ vẫn luôn điềm tĩnh nhất mà.

“Đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi!” Khi Tiêu Long đến khu cắm trại, Hạo Thiên Chân đang vung hai tay không cho bất kỳ ai đến gần.

Nhìn dáng vẻ của hắn, khu cắm trại cũng không hề bị tấn công.

Chuyện gì vậy?

Lúc này, Lưu Tang thấy Tiêu Long quay về, vội vàng giải thích: “Không biết sao nữa, tự nhiên thằng bé ra nông nỗi này.” Tiêu Long vỗ vỗ đầu, tên này nói vậy khác nào không nói.

Hắn nhìn sang Bàn Tử.

Bàn Tử xua tay: “Tôi cũng không biết.” Ngọa mẹ nó.

Hai tên phế vật này.

Tôi mới đi có một lúc mà đã không chú ý gì rồi.

Đúng lúc Tiêu Long định hỏi Muộn Du Bình, có lẽ nghe thấy tiếng động, Hạo Thiên Chân kinh hãi kêu lên: "Long ca, Long ca, anh ở đâu?" "Tôi ở đây." Tiêu Long ứng một tiếng, đi thẳng đến trước mặt Hạo Thiên Chân, vỗ vỗ vai hắn.

Hạo Thiên Chân kích động đến mức nước mắt suýt rơi.

"Tôi điên mất, không đến nỗi thế chứ." Tiêu Long suýt nữa bị tên nhóc này chọc cười.

Nhưng, khi vô tình lướt qua mặt Hạo Thiên Chân, ánh mắt hắn chợt khựng lại.

"Hạo Thiên Chân, mắt của cậu..." Chỉ thấy đôi mắt vốn đen láy của Hạo Thiên Chân giờ đã biến thành màu xám trắng.

Giống như...

Tiêu Long đột nhiên nhớ đến con hải hầu tử trước đó.

"Long ca, tôi không nhìn thấy gì nữa, mau cứu tôi!" Lúc này, Hạo Thiên Chân mới bình tĩnh lại, nói ra nguyên nhân mình la hét.

Nghe tin này, không biết vì sao, Tiêu Long ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thật sự lo lắng tên nhóc Hạo Thiên Chân sẽ giống như hải hầu tử, trúng lời nguyền.

Lúc đó, hắn sẽ không thể không một đao giải quyết rồi.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Nói từ từ thôi." Nghe Hạo Thiên Chân kể, Tiêu Long mới hiểu ra rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vừa rồi.

Sau khi hắn rời đi không lâu, Hạo Thiên Chân vốn đang ngồi trong khu cắm trại ăn uống gì đó, đột nhiên cảm thấy ù tai.

Ngay sau đó, cảnh vật trước mắt bắt đầu dần trở nên mơ hồ.

Khi hắn dùng giọng run rẩy hỏi tên đại ngốc Bàn Tử thì Bàn Tử khẳng định không có gì bất thường.

Hạo Thiên Chân mới xác định chỉ có mình trúng chiêu.

Lập tức, hắn cảm thấy vô cùng hoảng sợ, cho rằng mình đã trúng độc hoặc lời nguyền.

Thế là, hắn hoảng hốt mò mẫm đi về phía sau, và bảo mọi người đừng đến gần.

Nhưng Bàn Tử và Lưu Tang lại nghĩ hắn gặp chuyện, nhất quyết phải đến gần xem xét.

Vì vậy, lo lắng xảy ra bất trắc, Hạo Thiên Chân đành phải la hét để báo cho Tiêu Long.

Tiếp đó, Tiêu Long quay về, phát hiện ra chuyện mù lòa.

"Ý là đột nhiên bị mù sao?" Nghe Tiêu Long hỏi mạch lạc câu chuyện, Tiêu Long không khỏi cau chặt mày.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Đúng vậy, tôi đang ăn uống bình thường, đột nhiên thì bị mù." "Không có gì bất thường sao?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không có." "Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ đồ ăn tôi ăn có vấn đề à?" Lúc này, Bàn Tử chen vào một câu.

Tiêu Long đương nhiên không tin: "Nếu thế, mấy người kia đều ăn, đều không sao, sao Hạo Thiên Chân lại bị chứ?" "..." Bàn Tử lập tức cứng họng, không biết nói gì.

"Vậy tôi bây giờ phải làm sao?

Có nên tiếp tục đi xuống không?”Một lúc sau, Lưu Tang hỏi ra vấn đề mà mọi người cùng quan tâm: “Đương nhiên rồi!” “Đương nhiên là phải tiếp tục đi xuống!” Tiêu Long ngắt lời Bàn Tử, kiên định nói.

“Tại sao?” “Mấy cậu có biết tại sao không?” Tiêu Long cười, chỉ tay về phía sau: “Nếu tôi không lầm thì cánh cổng đồng kia chính là cửa chính của mộ huyệt đấy.” “Cái gì?!” Mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Hạo Thiên Chân đang mù lòa cũng kinh hô thành tiếng.

Thế là, không ai còn dám nói không đi xuống nữa.

Một nhóm người đã tốn chín trâu hai hổ sức lực, vượt núi lội nước, trải qua muôn vàn gian khổ mới đến được đây.

Vì cái gì?

Chẳng phải vì muốn tìm cửa chính của địa cung mộ huyệt sao?

Bây giờ, cửa chính đang ngay trước mắt.

Dù hai mắt có mù, hai chân có gãy, cũng phải bò vào.

Mẹ nó chứ.

Là một kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, điều hạnh phúc nhất trong đời là đích thân mở ra cánh cửa của mỗi một ngôi mộ.

Nếu đã đến trước cửa mộ huyệt mà lại lùi bước, vậy thì sẽ bị cả giới trộm mộ cười chê cho mà xem.

“Chuyện đã đến nước này rồi, Bàn Tử lát nữa vất vả chút, dìu Hạo Thiên Chân.” Tiêu Long bắt đầu phân chia trách nhiệm cá nhân.

“Lưu Tang lát nữa theo sát tôi, Tiểu Ca đoạn hậu.” “Có ai có ý kiến gì không?” Mọi người đều lắc đầu.

Đừng thấy Hạo Thiên Chân bây giờ không nhìn thấy gì, nhưng vẻ mặt của hắn lại vui tươi đến lạ.

“Vậy thì xuất phát thôi.” Tiêu Long vỗ vỗ vai Lưu Tang, ý bảo cổ vũ, rồi liền dẫn đầu rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đi về phía cánh cổng đồng.

Chương 555

Lưu Tang thì cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau.

“Hạo Thiên Chân lát nữa nhớ nắm chặt quần áo tôi đấy.” Sau khi dặn dò một câu, Bàn Tử hít sâu một hơi.

Rồi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Ca, hắn lấy ra một túi thuốc nổ từ trong ba lô.

“Phòng ngừa vạn nhất mà, hắc hắc hắc.” Bàn Tử cười với Tiểu Ca.

Kết quả, Tiểu Ca không đáp lời, đi thẳng về phía trước.

Suốt dọc đường tương đối im lặng.

Nhưng, khi cách tượng Lôi Công chỉ còn ba mét, đột nhiên có một tiếng động vang lên.

Xích sắt trên tượng Lôi Công “hoa lạp” một tiếng, rung lên.

Một tiếng rung không thành vấn đề.

Bàn Tử giật bắn người, suýt chút nữa làm rơi túi thuốc nổ.

Nếu không phải Tiêu Long cản lại.

Mọi người đồng loạt dừng bước.

Nhìn Lôi Công Tượng với chuỗi xích đã rung lên rồi lại im bặt.

Vừa định thở phào một hơi, Tiêu Long kinh ngạc phát hiện.

Không biết từ lúc nào, cái đầu hình mỏ nhọn của Lôi Công Tượng đã xoay tròn 360 độ, trực tiếp nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Nếu không nhầm thì vừa rồi đầu Lôi Công Tượng đang nhìn chằm

chằm vào cánh cổng đồng.

Chắc không phải ảo giác đâu.

Lẽ nào lại có cơ quan?

Tiêu Long không khỏi nhìn Muộn Du Bình một cái, trong mắt tên nhóc kia cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Đại khái hắn cũng chưa từng thấy Lôi Công Tượng nào mà đầu xoay 360 độ cả.

Tiêu Long đành phải nói ra suy đoán của mình.

Bàn Tử nghe vậy, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

"Mẹ nó, thật sự là đầu nó xoay rồi." "Suýt chút nữa dọa Bàn gia một phen." Ngọa mẹ nó!

Tiêu Long thật sự cạn lời.

Hóa ra tên Bàn Tử này từ nãy đến giờ vẫn không thèm nhìn.

Trời ơi.

Với cái tính cách như thế này, nếu thật sự có ngày gặp phải một ngôi mộ đầy cơ quan trùng trùng điệp điệp, chắc chắn sẽ chết ở trong đó thôi.

"Làm sao bây giờ Long ca, hay là đánh nổ nó đi cho xong, để trừ hậu họa?" Vừa nói xong, Bàn Tử đã định châm thuốc nổ.

Nổ, nổ, nổ.

Suốt ngày chỉ biết nổ chứ làm được gì khác nữa không?

Đúng lúc Tiêu Long đang tức giận đến mức muốn một đao chém tên này để xả bớt huyết thì Lưu Tang vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng.

"Long ca." "Mắt tôi cũng có thể bị trúng chiêu rồi." Cái gì?!

Nghe lời Lưu Tang, sắc mặt Tiêu Long biến đổi.

Lần này hắn thật sự cảm thấy có vấn đề.

Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy Lôi Công Tượng phía trước lại chuyển động.

Lần này Tiêu Long nhìn rõ.

Chỉ thấy chuỗi xích trên thân Lôi Công Tượng như có người kéo đầu kia mà rung động.

Lắc lư không gió.

Đầu tiên là lắc trái phải, sau đó lại lắc lên xuống hai lần.

Mọi người nhìn nó rung động một lúc lâu, mới nghe thấy tiếng "phanh".

Cái sợi xích vốn quấn quanh Lôi Công Tượng "hoa lạp hoa lạp" rơi xuống nền đất lởm chởm.

Tiêu Long vội vàng ra hiệu mọi người lùi lại một bước, đồng thời dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất.

Chỉ thấy sợi xích không biết làm bằng chất liệu gì đó như một con rắn.

Sau khi rơi xuống đất, nó trượt theo khe hở trên phiến đá trên mặt đất về phía cánh cổng đồng.

Theo đó, mấy phiến đá vốn trông không có gì dị thường trên mặt đất ban đầu đều lần lượt mở ra, để lộ những cái lỗ đen kịt bên dưới.

"Một, hai, ba... mười ba." Mãi đến khi Tiêu Long đếm đến cái lỗ thứ mười ba được mở ra thì sợi xích đó mới "tích tích tác tác" dừng lại.

Vị trí này, cách cánh cổng đồng kia cũng chỉ còn đúng một bước chân.

Mọi người lần này thật sự có chút kinh ngạc.Hành động của sợi xích này, cảm giác như nó đang dẫn đường vậy.

Suýt chút nữa là không nói một câu "đi theo tôi".

Chắc chắn không chỉ là một hành vi vô thức.

Lẽ nào, sợi xích này là một cơ quan do ai đó cố ý sắp đặt?

"Long ca, bên trong sẽ không có cơ quan gì chứ?" Lúc này, Tiểu Ca vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

Tiêu Long nhìn những cái lỗ vẫn không có động tĩnh gì.

Hắn không nói lời nào.

Hiện tại thật sự rất khó phán đoán.

Nhưng đã đi đến bước này rồi.

Cửa chính của Chủ điện đang ở ngay trước mắt.

Thà đâm đầu một đao, thà co đầu cũng một đao.

Tổng không thể gặp khó khăn mà lùi bước được.

"Mọi người cẩn thận một chút, mình cứ đi xem trước đã." "Có vấn đề lớn thì rút về." Nói rồi, Tiêu Long trước tiên dùng đèn pin chiếu xuống mặt đất, những cái lỗ đó có thể là cơ quan.

Hiện tại xem ra không thể đi trên mặt đất được nữa.

Vạn nhất thật sự bị người ta thiết kế không ít cơ quan ám khí, vậy thì mọi người đi qua chẳng khác nào tự sát.

Mặc dù phía trước ít nhất đã có hai nhóm người đi qua rồi, nhưng cũng không loại trừ khả năng những cơ quan này chưa bị phá hủy.

"Đi sát vào tôi." Nói rồi, Tiêu Long suất tiên tẩu liễu khứ.

Ban đầu, nếu muốn tránh cơ quan dưới đất, tốt nhất là đi sát vách tường, hoặc dùng dây thừng bay qua trên không.

Nhưng hai bên vách tường đen kịt, đi sát vách tường thì biến số nguy hiểm càng lớn.

Vì vậy, phương án đi sát vách tường không khả thi.

Thứ hai, Tiêu Long nhìn lên đỉnh đầu, cũng không thấy đỉnh đầu đâu.

Chuyện dùng dây thừng cũng không được.

Vì vậy, mọi người chỉ có thể đi men theo rìa của những cái lỗ trên mặt đất.

Chương 556

Tiêu Long một bên đi, một bên nhắc nhở mọi người chú ý dưới chân.

Tuyệt đối không được đến gần miệng lỗ, càng không được thò đầu xuống.

Đồng thời thông báo cho Bàn Tử và Tiểu Ca.

Nếu một khi có nguy hiểm, lập tức nắm lấy Hạo Thiên Chân đang không nhìn thấy gì mà chạy về phía sau.

Còn về Lưu Tang, hắn sẽ tự lo.

Mọi người vội vàng gật đầu.

Cứ như vậy, đoàn người lo lắng bất an, cẩn thận từng li từng tí đi qua cái lỗ đầu tiên.

An toàn.

Tiếp đến cái thứ hai, cái thứ ba.

Mãi đến khi đi qua cái lỗ thứ năm, Lưu Tang đang ướt đẫm mồ hôi dần dần thả lỏng cảnh giác.

"Ê, Long ca, đã đi được nửa số lỗ rồi, cũng không thấy nguy hiểm gì." "Chúng ta không phải quá cẩn thận rồi chứ?" Tiêu Long không quay đầu lại, nhíu nhíu mày.

Ban đầu không định đáp lời hắn, nhưng vì an toàn nên nhắc nhở một câu: "Cẩn thận không thừa, tuyệt đối đừng mất tập trung." Lời còn chưa dứt, hắn cảm thấy dưới chân rung lên một cái.

Lập tức vội vàng quay đầu nhìn lại.

"Không phải tôi!" Lưu Tang suýt bị dọa chết khiếp vội vàng mở

miệng nói.

"Tôi..." Nhưng Hạo Thiên Chân đang đi sát phía sau Bàn Tử lại hoảng sợ khóc lóc nói.

Chỉ thấy, phiến đá dưới chân hắn đã lún xuống.

"Sớm biết nên để Bàn Tử cõng mới phải." Tiêu Long trong lòng thở dài một tiếng đầy bất lực.

"Mau lùi lại!" Hầu như vừa dứt lời, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "phanh".

Dưới đất dường như có thứ gì đó đã nứt ra.

Mặc dù không biết thứ gì sẽ đón tiếp mọi người, nhưng tình hình không cho phép Tiêu Long nghĩ nhiều.

Hắn đưa tay tóm lấy cổ áo Lưu Tang, kéo hắn nhảy đến vị trí cách cái lỗ đầu tiên ba thước.

"Mau qua đây!" Trong khi nói, Tiểu Ca và Bàn Tử cũng đã đưa Hạo Thiên Chân chạy đến.

Vừa mới đứng vững không lâu, chỉ thấy, những cái lỗ đen kịt trên mặt đất ban đầu, kèm theo một loạt chấn động, "oanh long long" dâng lên từng đống cát trắng.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy từ trong những đống cát đó, "tích tích tác tác" vô số những con côn trùng đen bò ra.

Hải chương lang.

Đúng vậy.

Không phải bò ra, cũng không phải nhảy ra.

Mà giống như thủy triều, chúng tuôn ra.

Lập tức, suýt nữa khiến những người mắc chứng sợ lỗ thủng chi

chít đều cảm thấy da đầu tê dại một trận.

Nhưng hiển nhiên, người bố trí cơ quan này không muốn để mọi người yên.

Bởi vì lúc này, Bàn Tử vốn đang dìu Hạo Thiên Chân, không biết tình huống, đột nhiên bắt đầu đưa tay dụi mắt.

Nhanh chóng.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, nhãn cầu của hắn đã biến thành màu xám trắng giống hệt Hạo Thiên Chân.

Hắn cũng bị mù.

"..." Tiêu Long nhìn Tiểu Ca.

Hiện tại, trong số những người có mặt, chỉ còn hai người chưa bị trúng chiêu.

Tiểu Ca không nói gì.

Hắn chỉ một tay kéo Bàn Tử, một tay kéo Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì lại kéo Lưu Tang.

Bốn người bắt đầu từ từ lùi về phía khu cắm trại phía sau.

Bọn họ biết.

Hiện tại.

Chỉ có thể trông cậy vào Long ca, người chưa bao giờ khiến họ thất vọng.Điều này khiến Tiêu Long không khỏi nhớ đến lần mọi người gặp phải thủy triều hải chương lang cách đây không lâu.

Cũng có nhiều hải chương lang như vậy.

Lần đó là do Bàn Tử lấy cái Lôi Công Tượng vàng kia mới dẫn dụ chúng ra.

Nguyên nhân là bên trong tượng vàng đó.

Đột nhiên, trong đầu Tiêu Long lóe lên một tia sáng.

Ánh mắt hắn xuyên qua thủy triều hải chương lang, rơi vào pho Lôi Công Tượng cách đó không xa.

Chỉ thấy, pho Lôi Công Tượng có cái đầu hình mỏ nhọn đã xoay 360 độ kia, không biết từ lúc nào lại chuyển động cái đầu một lần nữa.

Đường nhìn, lại không lệch một chút nào, rơi đúng vào vị trí của Tiêu Long và những người khác.

"Hải chương lang vương." Thì ra là vậy.

Tiêu Long lập tức hiểu ra.

Thì ra pho Lôi Công Tượng kia đang giở trò quỷ.

Nếu không lầm, bên trong pho Lôi Công Tượng này, cũng có một con Hải chương lang vương.

Không biết con Hải chương lang vương này, có thể chỉ huy số lượng hải chương lang gấp mấy lần lần trước, rốt cuộc lớn đến mức nào đây.

"Muộn Du Bình, chăm sóc tốt cho bọn họ, tôi sẽ giải quyết đám côn trùng này ngay!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, chuẩn bị phi thân đi giải quyết con Hải chương lang vương ẩn mình trong tượng Lôi Công.

Nhưng đúng lúc đó, âm thanh truyền đến từ khu cắm trại phía sau lại khiến bước chân hắn khựng lại.

Đó là giọng của Tiểu Ca.

"Long ca, mắt tôi hình như... cũng không nhìn thấy gì nữa rồi." Ngọa mẹ nó!

Lúc này Tiêu Long chỉ muốn chửi thề.

Đúng là họa vô đơn chí.

Đám hải chương lang trước mắt còn chưa giải quyết xong, mà mọi người lại lần lượt bị mù mắt.

“Tôi bây giờ...” Tiêu Long nhìn thủy triều hải chương lang dày đặc cách đó không xa.

Hắn nhanh chóng bắn ra mấy đóa Chu Tước Hỏa, rồi xoay người chạy về phía khu cắm trại.

Hắn cũng không trông mong mấy đóa Chu Tước Hỏa đó có thể giải quyết được thủy triều hải chương lang.

Chạy về đến khu cắm trại, Tiêu Long nhìn thấy mấy người đang vây quanh ngồi im lặng không nói gì.

Nhìn từ vẻ mặt, quả nhiên mắt của mấy người đều có nhãn cầu xám trắng y hệt nhau.

Đúng là ba cái xác sống di động.

Trông buồn cười thật.

Nhưng rõ ràng đây không phải lúc để cười.

Bởi vì tốc độ của thủy triều hải chương lang lần này rõ ràng nhanh hơn nhiều so với trước.

Chương 557

"Bàn Tử, lúc trước mày tìm xăng ở đâu vậy?" Tiêu Long hét lớn một tiếng hỏi.

Bàn Tử ngớ người, giơ tay chỉ.

Hắn không nhìn thấy gì.

Đại khái suy nghĩ một chút: "Ở cái lều lớn nhất bên kia." Vừa dứt lời, khu cắm trại vốn trống trải xung quanh đã vang lên tiếng bò lồm cồm của hải chương lang.

Rồi, trong tầm mắt của Tiêu Long, vô số hải chương lang đen kịt bò trên mặt đất, vây quanh lều.

Từng đợt nối tiếp từng đợt, phô thiên cái địa lao về phía mọi người.

"Trước hết cứ đứng lùi về bên trái đã." Chỉ kịp chỉ một hướng, Tiêu Long vội vàng chui vào cái lều lớn nhất mà Bàn Tử nói.

Hắn liếc mắt nhìn thấy những thùng xăng đầy ắp bên trong.

Không kịp nghĩ nhiều.

Hắn cũng không biết ở chỗ này đốt mấy thứ này có gây ra hậu quả xấu hay không.

Hiện tại giữ mạng là quan trọng nhất.

Tiêu Long một tay xách hai ba thùng xăng, liền chui ra khỏi lều.

Lúc này, Tiểu Ca, người vẫn luôn chịu trách nhiệm đoạn hậu giúp mọi người, trên cánh tay đã có mấy con hải chương lang bám vào.

Chỉ khiến Bàn Tử đang không nhìn thấy gì bên cạnh tức giận kêu gào.

Nếu không phải không nhìn thấy, có lẽ lúc này hắn đã ném cả túi thuốc nổ ra rồi.

Nhưng nhìn tình hình, nếu Tiêu Long không ra tay nữa, Bàn Tử thật sự có khả năng bính trứ bị hải chương lang giảo trụ.

Hắn cũng sẽ phải dừng lại mò mẫm châm thuốc nổ.

Không kịp nghĩ nhiều.

Tiêu Long giơ thùng xăng trong tay lên, ném về phía sau lưng Bàn Tử và những người khác.

Ngay sau đó, mấy đóa Chu Tước Hỏa cũng bay theo sau thùng xăng.

"Phanh, phanh, phanh, phanh, oanh!!!" Hầu như ngay lập tức, vụ nổ bắt đầu.

Tai Tiêu Long chỉ nghe thấy mấy tiếng nổ lớn, cảm thấy cánh tay mình như bị xe tông vậy.

Cả người hắn đều bị sóng nhiệt hất tung lên.

Chưa hết.

Người vẫn còn đang trên không chưa kịp rơi xuống, hắn cảm thấy quần mình bốc cháy.

Nếu không có huyết mạch hộ thể, có lẽ không có ngoại thương, thì nội thương cũng không thoát khỏi được.

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Long mới né người ra từ phía sau một cây cột đá.

Không còn cách nào khác.

Vụ nổ vừa rồi quá mạnh.

Thêm nữa, xăng vẫn còn cháy chưa hết.

Vì vậy mãi đến bây giờ, khi lửa đã nhỏ đi một chút hắn mới dám đi ra.

Có một nguyên nhân chủ yếu.

Nếu vừa rồi không nghe lầm, giữa khu cắm trại truyền đến mấy tiếng nổ không nhỏ.

Chắc là những thùng xăng còn lại trong lều.

"Trời đất mẹ ơi, Long ca đã khai hỏa pháo Italia rồi à?" Lúc này, Bàn Tử và những người khác mặt mày tro bụi sau vụ nổ vừa rồi đã tìm đến.

"..." Tiêu Long nhìn hắn, tức giận không biết trút vào đâu.

"Ngọa mẹ nó, sao không nói cho tôi biết trong cái lều đó có nhiều xăng như vậy hả?" Nghe lời Tiêu Long, Bàn Tử tỏ vẻ vô tội.

"Long gia, ông nội tôi ơi, tôi cũng có biết đâu, chỉ là lúc tình thế cấp bách quá nên quên béng đi thôi mà." "Lần sau nếu...

Ê?" Lúc này Tiêu Long mới phát hiện ra, mọi người có chút khác so với vừa rồi.

Nhìn kỹ một cái, hắn hơi ngạc nhiên: "Mấy cậu nhìn thấy rồi à?" "Ừm." Hạo Thiên Chân gật đầu, có chút cảm thán nói: "Mẹ nó chứ, đột nhiên không nhìn thấy, đột nhiên lại nhìn thấy, đúng là thăng trầm cuộc đời mà." Bàn Tử không khỏi "chậc chậc" tán thán.

"Mà này, vừa rồi nếu mắt không bị mù, Long ca chắc chắn sẽ bảo tôi làm chuyện này." Lúc này, không biết từ đâu Bàn Tử mò ra một điếu thuốc, nhặt một sợi dây điện đang bốc cháy dưới đất để châm rồi hút.

Chưa đầy một giây sau thì bị Lưu Tang giật lấy.

Bàn Tử cũng không tức giận, lấy hộp thuốc lá trong lòng ra phát

cho mỗi người một điếu.

“Mấy thứ này lấy ở đâu ra vậy?” “Vừa nãy lúc ở bên dưới, tôi lượm lặt được ở khu cắm trại đó.” Tiêu Long nghe xong không nói gì nữa, chỉ giơ ngón cái về phía gã.

“Tiếp theo làm sao đây, đám hải chương lang đó chắc chắn chết hết rồi chứ?” Hút một hơi thuốc, Lưu Tang tò mò hỏi.

“Đặc nương ai mà biết được, đi hỏi Long ca ấy.” Bàn Tử chắc là mệt chết rồi, không nói một lời nào, chỉ nhắm mắt thưởng thức điếu thuốc.

Lưu Tang thấy vậy cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng hút thuốc.

Trong chốc lát, mọi người hiếm hoi có được sự yên tĩnh.

Không còn cách nào khác.

Có lẽ vì xăng quá nhiều, ngọn lửa bên kia cháy đã lâu như vậy, không những không có cảm giác yếu đi mà ngược lại còn càng lúc càng lớn.

“Ai da, cuối cùng tôi cũng biết tại sao mấy kẻ đó lại để lại nhiều xăng như vậy ở trong đó rồi.” Một lúc sau, Lưu Tang hút xong thuốc, nói một câu.

“Quả thật, chắc chắn là đã trải qua cơ quan hải chương lang, nên mới để lại một nước cờ như vậy.” “Vậy sao bọn họ không mang đi?” Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

“Cổ kế hiểm ma phiền bất đái tẩu ba.” Hạo Thiên Chân bên cạnh chen vào một câu.

“Ni Long ca?” Bàn Tử tài bất tín cá pháp.

“Chắc chắn là chết rồi.” Tiêu Long nhìn đỉnh đầu có chút bị hỏa thế hun khai mê vụ, đạm đạm đạo.

Mọi người giật mình.

Quả thật.

Theo phong cách trộm mộ của mọi người, chỉ cần còn sống, vậy thì dù là trang bị gì cũng sẽ mang ra ngoài.

Huống hồ là một khu cắm trại lớn đến vậy.

Nhưng nếu thật sự đã chết như vậy.

Mọi người lập tức không khỏi rùng mình.

Phải là tai nạn lớn đến mức nào mới có thể giết chết tất cả những người trong một khu cắm trại như vậy chứ?

Không một ai sống sót.

Lẽ nào phía trước còn có nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi mọi người?

Một làn gió thổi qua.

Bàn Tử mới cảm thấy sau lưng mình ướt đẫm một lớp mồ hôi.

"Được rồi, đừng có làm loạn nữa, lửa sắp tắt rồi." Lúc này, Tiêu Long vẫn luôn quan sát tình hình lửa cháy đứng dậy.

Nhìn bóng dáng của hắn, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy toàn thân lại tràn đầy tự tin.

Mẹ nó chứ.

Bàn gia theo Long ca đã trải qua bao nhiêu sóng gió rồi.

Sẽ sợ một địa cung nhỏ bé này sao?

Vì Long ca.

Chương 558

Cố lên!

Thu dọn đồ đạc xong xuôi.

Mọi người nhìn lại ngọn lửa, chỉ còn lại rải rác vài chỗ.

Trên đường đi về phía trước.

Bàn Tử hỏi một vấn đề: "Ê, Long ca, vừa rồi tôi bị mù là chuyện gì vậy?" "Sao mấy người khác đều không sao." Tiêu Long chưa kịp nói gì, Lưu Tang bên cạnh đã không vui rồi: "Sao thế, tên Bàn Tử chết tiệt, đang nguyền rủa Long ca à?" "Đương nhiên không phải!" Bàn Tử vội vàng lắc đầu.

"Tôi không tò mò sao." "Vấn đề này, trước khi hỏi, cậu thử xoa xoa khóe mắt mình xem sao." "Tin rằng sẽ có không ít thu hoạch đấy." Tiêu Long ra hiệu cho hắn lau khóe mắt.

Cả đoàn làm theo.

Quả nhiên.

Hạo Thiên Chân tinh tế phát hiện trên đầu ngón tay mình có thêm một chút tro bụi như hạt cát.

"..." Mọi người nhìn những hạt tro bụi tương tự trên đầu ngón tay, rồi nhìn Tiêu Long.

"Có nhớ 'nhân bì dũng' mà mình đã gặp trước đó không?" Tiêu Long vừa đi vừa giải thích: "Lần đầu tiên nhìn thấy những 'nhân bì dũng' đó, tôi nhớ Bàn Tử từng nói mắt của 'nhân bì dũng' sao lại trắng bệch như vậy." "Và lần gặp hải hầu tử đó." "Mắt của bọn chúng, không phải đều có màu xám trắng sao?" Được nhắc nhở như vậy, mọi người chợt hiểu ra.

Đúng vậy.

Không nói gì khác, lúc Hạo Thiên Chân vừa bị mù, họ rõ ràng nhìn thấy đôi mắt màu xám trắng đó.

Nhưng nó có liên quan gì đến tro bụi trên tay chứ?

Dường như hiểu được suy nghĩ của họ, Tiêu Long khẽ cười nhạt: "Thực ra những thứ trên đầu ngón tay, là một loại ký sinh trùng." Cái gì?!

Mọi người đều kinh hãi.

Lần lượt sợ hãi vội vàng phủi đi những hạt tro bụi trên tay, sợ rằng những ký sinh trùng này sẽ lại lây nhiễm.

"Yên tâm đi, những con trùng này đều đã chết rồi." Tiêu Long khẽ cười một tiếng.

"Nếu tôi không lầm thì, khi vừa rồi tôi đi qua những đường hầm và mộ thất kia..." "Những con trùng này đã ở trên người mấy cậu rồi." Mọi người đều kinh hãi, ánh mắt không khỏi nhìn quanh.

"Long ca, ý anh là bây giờ xung quanh mình có loại trùng này ư?" Lưu Tang có chút không chắc chắn hỏi.

Nhưng Tiêu Long lại trước gật đầu, sau lại lắc đầu.

Bàn Tử ngơ người.

Hắn bất lực gãi đầu, hỏi: "Long ca, rốt cuộc có hay không?" "Trước thì có, giờ thì không nữa rồi." Tiêu Long thở dài, chỉ vào những đốm lửa sắp tàn mà giải thích: "Vì ngọn lửa này mà lũ côn trùng lơ lửng trong không khí đều chết hết rồi." "Cũng là nguyên nhân giúp chúng ta khôi phục thị lực." Có một nguyên nhân hắn không nói.

Thực ra, một số ký sinh trùng đã xâm nhập vào cơ thể.

Bởi vì Tiêu Long cảm thấy bên trong cơ thể mình đang diễn ra một

loạt biến hóa nhỏ không thể nhận ra.

Nhưng theo phản hồi của hệ thống, những biến hóa này phần lớn là có lợi.

Vì vậy, Tiêu Long cũng không nói ra, kẻo mấy gã này lại càng mông lung hơn.

"Vãi chưởng, sao Long ca biết nhiều thế?" Đúng là nghe lời vua một câu, hơn đọc sách mười năm.

Bàn Tử đều cảm thấy Long ca ngầu lòi.

Nhưng có câu nói: không có kẻ ngầu nhất, chỉ có kẻ ngầu hơn.

Bàn Tử trước đây không tin, giờ thì tin rồi.

Long ca rõ ràng thuộc kiểu người càng ngày càng ngầu.

"Vớ vẩn, Long ca là đại thần, thần tiên, hiểu chưa?" Lưu Tang bên cạnh thấy Bàn Tử đã lên tiếng, cũng không quên châm chọc một câu.

"Được rồi, được rồi, ngày nào cũng nghe hai thằng nịnh bợ này phát chán." Tiêu Long xua tay ra hiệu cho hai lão già này im miệng.

"Ngã cam, chưa xong đâu.

Đợi mở được cửa chính điện rồi hai đứa nịnh bợ cũng chưa muộn." "Mà Long ca, giờ chúng ta làm gì đây?" Lúc này, cuối cùng cũng có một gã thông minh biết Tiêu Long đang nghĩ gì.

"Đương nhiên là phải đi giải quyết pho tượng Lôi Công kia trước rồi." Tiêu Long chỉ vào pho tượng Lôi Công vừa bị lửa đốt nóng đen sì kia.

Hắn tin rằng con Hải Chương Lang Vương đó không thể chết đơn giản như vậy được.

Mọi người nghe vậy mới nhớ ra, vừa rồi chỉ giải quyết đàn Hải Chương Lang, còn một con Hải Chương Lang Vương chưa giải quyết.

"Long ca, cho em thử một lần được không?" Lúc này, Bàn Tử có chút hưng phấn muốn thử.

Tiêu Long liếc nhìn hắn rồi gật đầu.

"Ngao!" Thấy Tiêu Long đồng ý, Bàn Tử lập tức gào lên một tiếng lớn, như thể King Kong nhập vào người, nhảy xổ vào pho tượng Lôi Công.

Thiên Chân vốn định ngăn lại, nhưng Tiêu Long đã cản: "Cứ để hắn giải tỏa cũng tốt." Dù sao, đàn Hải Chương Lang dày đặc trước đó đã bị thiêu chết toàn bộ.

Với năng lực của Bàn Tử, một pho tượng Lôi Công nặng vài trăm cân có thể giải quyết dễ dàng.

Còn về Hải Chương Lang Vương bên trong ư?

Tiêu Long sờ vào cây Hắc Kim Long Đao trong tay, không nhanh không chậm bước tới.

Nếu Bàn Tử không đánh lại được, thì đã có hắn rồi.

Dưới ánh mắt của mọi người, trong nháy mắt, Bàn Tử đã xông đến bên pho tượng Lôi Công khổng lồ.

Hắn không hề dừng lại, trực tiếp tung một cước đá vào bệ tượng Lôi Công.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm!", pho tượng Lôi Công khổng lồ dưới lực của Bàn Tử lay động một cái rồi đổ sập xuống đất, lăn vài vòng.

Khi Bàn Tử định xông lên bổ thêm một cước nữa, Tiêu Long đột

nhiên biến sắc, hét lớn: "Bàn Tử, mau lùi lại!" Nghe tiếng đó, Bàn Tử biết Long ca sẽ không hại mình, nên không chút do dự lao về.

Chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc.

Gần như ngay khi Bàn Tử tránh ra, cây búa trong tay pho tượng Lôi Công "Bụp" một tiếng nổ tung.

Ngay lập tức, cả sơn động vang lên một tiếng sấm sét không ngớt.

Và, khi mọi người đang bịt tai vì tiếng sấm, một thứ màu đỏ máu từ cổ tay pho tượng Lôi Công nổ tung "Phựt" một tiếng chui ra, không hề do dự mà bật lên pho tượng Lôi Công rồi vọt vào bóng tối.

Pho tượng Lôi Công khổng lồ cũng bị nó đá bay.

"Chạy ư?" Ai ngờ, Tiêu Long đã đợi sẵn từ lâu, lặng lẽ xuất hiện trước mặt nó.

Nhìn cái gã vẫn luôn trốn trong pho tượng Lôi Công giả thần giả quỷ kia, trên mặt Tiêu Long tràn đầy vẻ ghê tởm.

Cây Hắc Kim Long Đao trong tay hắn đột nhiên xuất hiện, một đao liền đâm xuyên qua cơ thể con Hải Chương Lang Vương đó.

"…" Tĩnh lặng.

Một sự tĩnh lặng như chết.

Trong sơn động trống trải chỉ còn pho tượng Lôi Công bị Hải Chương Lang Vương đá bay đang lăn lóc.

Mãi đến khi Tiêu Long ném xác con Hải Chương Lang Vương đã chết đi, Hắc Kim Long Đao cũng được lau sạch sẽ rồi tra vào vỏ, mọi người mới bừng tỉnh lại.

"Vãi chưởng!" "Long ca, không phải giao cho em sao?" Bàn Tử lên tiếng với giọng oan ức.

“Cút đi đồ chết tiệt, thực lực không đủ thì Long ca ra tay cứu là đúng rồi còn gì?” Lưu Tang lên tiếng trêu chọc.

“Quả nhiên Long ca vẫn ngầu nhất, Bàn Tử chịu thua đi.” Lúc này, Thiên Chân không quên khuyên giải Bàn Tử một tiếng.

“Đúng vậy, Thiên Chân cũng không yêu em nữa, hu hu.” “Im miệng!” Không chịu nổi Bàn Tử làm nũng, Lưu Tang định vươn tay đánh hắn.

Ngay lúc đó.

“Ầm ầm ầm ~~~” Kèm theo một tiếng động lớn, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cánh cửa đồng lớn đã mở ra!

Khi Tiêu Long dẫn mọi người bước vào đại môn, sợi xích vốn kỳ lạ kia vẫn bất động.

Khiến người ta nghi ngờ những hành động vừa rồi, liệu có thật sự gặp phải ma quỷ không.

Bàn Tử không tin tà, hơi bất mãn, nói: “Này Long ca, một sợi xích này nếu mang ra ngoài thì bán được bao nhiêu tiền?” Tiêu Long nghe mà trợn trắng mắt.

Chương 559

Thứ này nếu có thể lôi ra ngoài, không biết bán được bao nhiêu tiền, nhưng chắc chắn là cái thứ rất đắt đỏ.

Đương nhiên, nếu Bàn Tử thực sự kiên quyết kéo thứ này ra, hắn cũng sẽ không ngăn cản.

Chỉ lo cái thể trạng nhỏ bé của Bàn Tử có khi kéo không nổi.

Bàn Tử không đợi được Tiêu Long trả lời cũng không nhàn rỗi.

Hắn đặt ba lô xuống, vươn vai rồi bắt đầu ra tay kéo sợi xích kia.

"Vãi chưởng!" Lưu Tang bên cạnh không khỏi toát mồ hôi hột.

"Bàn gia không lẽ thật sự định mang sợi xích này đi sao?

Cứ tưởng hắn chỉ đùa thôi chứ." "Đương nhiên rồi, mày nghĩ Bàn Tử tao là kẻ nói mà không giữ lời sao?" Dù bị chửi bới, Bàn Tử vẫn không buông sợi xích trong tay.

"Thế thì được thôi, mày cứ từ từ kéo đi, tao vào trước đây." Cảm thấy đầu óc gã này bị úng nước, Thiên Chân quyết định không thèm đáp lại hắn nữa.

Nhanh chóng theo sát bước chân Tiêu Long.

"Mẹ kiếp.

Trước mặt là chính điện rồi.

Không chừng có đồ cổ bảo bối đang chờ mình đến lấy, thằng cha chết tiệt kia lại hứng thú với một sợi xích.

Đúng là uổng phí trí thông minh của mình." "Ôi, hình như trí thông minh của gã này từ trước đến giờ vẫn luôn không được tốt cho lắm thì phải." Phải công nhận rằng, Bàn Tử vẫn luôn cho Thiên Chân ấn

tượng là một kẻ không đáng tin cậy như vậy.

Quay lại chuyện chính.

Mọi người không thèm đáp lại Bàn Tử, từ từ bước vào chính điện u tối.

Khác với sự ẩm ướt âm u bên ngoài, chính điện tràn ngập một thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Với tầm nhìn của Tiêu Long, hắn có thể thấy bên trong chính điện có vài cây cột khổng lồ, đường kính hơn ba người ôm, thẳng tắp đâm lên vòm trần.

Trước đây, khi xuống đấu, hắn chưa từng thấy cây cột nào lớn đến vậy.

Những cây cột này tròn trịa vô cùng, trên dưới như một, rõ ràng là do con người tạo ra.

Ở vị trí giữa mỗi cây cột đều có một viên dạ minh châu lớn bằng quả bóng đá.

Ánh sáng trong chính điện hình như đến từ đó.

"Vãi chưởng!

Dạ minh châu lớn thế này sao?" Đừng nói người khác, ngay cả Tiêu Long cũng có chút đỏ mắt.

Đây là dạ minh châu thật, không phải thứ đồ giả do con người tổng hợp.

Đừng nói viên lớn bằng quả bóng đá, ngay cả dạ minh châu lớn bằng ngón tay bình thường ở bên ngoài cũng có thể bán với giá trên trời.

Huống chi viên lớn thế này.

Trong chốc lát, trước mắt Tiêu Long như có từng căn biệt thự view biển đang lơ lửng.

“Vãi chưởng!” “Tôi cũng thế.” Lúc này, Bàn Tử, người cuối cùng cũng đã xong việc bên ngoài, cũng bước vào.

Không nằm ngoài dự đoán, câu đầu tiên hắn thốt ra khi bước vào là “Vãi chưởng”.

Nếu không ngại Tiêu Long có mặt ở đó, mọi người tin rằng gã này chắc chắn sẽ trèo lên cột mà tháo dạ minh châu xuống.

“Đây là chính điện của địa cung sao?” “Quả nhiên là bảo bối dụ người.” Người duy nhất có lẽ vẫn giữ được sự bình tĩnh trong số những người có mặt là Muộn Du Bình.

“Thiên Chân, mau đi xem có manh mối nào của Tam Thúc không.” Tiêu Long hiện tại chỉ muốn nhanh chóng tìm ra tung tích của gã Tam Thúc kia, sau đó lấy đi bảo bối.

“Được rồi, tôi sẽ tách ra tìm.” Thiên Chân gật đầu, sau đó vỗ vỗ Bàn Tử, ra hiệu cùng đi tìm.

“Lát nữa mọi người hãy chú ý một chút, chính điện này chắc chắn không an toàn.” Trước khi tách ra, Tiêu Long dặn dò.

“Tôi có linh cảm, ở đây có thứ gì đó không hay.” Quả thực.

Ngay từ khi vừa bước vào, Tiêu Long đã cảm thấy có một đôi mắt khó chịu đang dõi theo mình từ trong bóng tối.

Nhưng tạm thời thứ đó chưa xuất hiện, nên hắn chỉ có thể đề phòng.

“Yên tâm đi Long ca, dù có thứ gì ngầu lòi đến mấy thì trước mặt anh cũng không đáng kể đâu.” Bàn Tử bắt đầu sờ sờ ngó ngó trái phải, không hề bận tâm.

“Cẩn thận một chút.” Tiêu Long hừ một tiếng.

Bàn Tử vội vàng ngậm miệng lại.

Chớ có chọc giận Long ca, nếu không thì ngày chết cũng không còn xa nữa.

Ngay lúc đó.

“Long ca, mau đến đây!” Lưu Tang đang tìm kiếm bên trái đột nhiên hét to.

Tiêu Long lập tức chạy đến.

Khi tìm thấy Lưu Tang, ánh mắt hắn đọng lại.

Chỉ thấy.

Dưới bậc thang ngay phía trước Lưu Tang, hai hàng Dũng người da được xếp thẳng tắp ở chính giữa, hệt như những binh sĩ chôn theo.

Từng cái một mặt không cảm xúc, chờ đợi những kẻ xâm nhập.

“Nhiều Dũng người da thế này!” Tiêu Long ước chừng, có khoảng hai đến ba trăm cái như vậy.

Nếu không nhầm thì những thứ này chắc là có nhiệm vụ bảo vệ chính điện.

Chỉ là hiện tại không rõ nguyên nhân, mọi người đã đi vào rồi mà chúng không hề có chút phản ứng nào.

Khi Tiêu Long đang chuẩn bị phóng hỏa thiêu rụi đám Dũng người da có thể gây họa về sau này thì, ở một bên khác, Bàn Tử cũng đã phát hiện ra điều gì đó và bắt đầu la hét.

“Đi xem thử đã.” Tiêu Long liếc nhìn Lưu Tang rồi quay người đi về phía Bàn Tử.

Còn về đám Dũng người da này, lát nữa thu dọn cũng kịp.

Không lâu sau, Tiêu Long đã tìm thấy Bàn Tử đang không ngừng kêu gọi.

Sau khi nhìn rõ thứ Bàn Tử phát hiện ra, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao gã này lại phấn khích như vậy.

Một con thuyền.

Thằng nhóc đã phát hiện ra một con thuyền.

"Vãi chưởng!" Tiêu Long không khỏi kinh ngạc.

Một con thuyền lớn dài hơn ba mươi mét xuất hiện trong một địa cung.

Ai nhìn thấy cũng sẽ không kìm được sự kích động.

"Vãi chưởng, Long ca, thuyền đắm kìa, trên đó khẳng định có không ít bảo bối!" Bàn Tử nhìn Tiêu Long, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên vì phấn khích.

Nếu không phải ngại hai thằng đàn ông ôm nhau thì hắn đã bế bổng Long ca lên rồi.

Thấy Bàn Tử kích động muốn vươn tay leo lên thuyền, Tiêu Long lên tiếng gọi lại: "Bàn Tử, đợi đã." "Đợi gì chứ, Long ca, bảo bối kìa!" Bàn Tử không hiểu.

Tiêu Long đưa tay ra hiệu nhìn lên phía trên con thuyền đắm.

Bàn Tử ngớ người ra.

Vừa nãy hắn chỉ lo phấn khích mà không hề chú ý đến những thứ khác.

Lúc này, được Long ca nhắc nhở, hắn mới phát hiện phía trên con thuyền có một đám đồ vật đen kịt.

"Cái gì thế Long ca?" Lưu Tang bên cạnh cũng nhìn không rõ lắm,

hỏi.

“Một cái chuông.” Sắc mặt Tiêu Long có chút nghiêm trọng.

“Một cái chuông?” Bàn Tử và Lưu Tang lập tức hít một hơi khí lạnh.

Chương 560

Cuối cùng cũng hiểu vì sao Long ca lại có vẻ mặt nghiêm trọng như vậy.

Bởi vì đột nhiên cả hai nhớ lại đã từng thấy thứ tương tự ở một nơi khác trước đây.

"Nhìn kìa, lại một thiết bị Thính Lôi nữa." Giọng Tiêu Long không khỏi hạ thấp xuống.

Hết cách rồi.

Ở đây ai mà không biết một thiết bị Thính Lôi nghĩa là gì.

Lại thêm việc vừa rồi phát hiện ra hàng trăm Dũng người da bên kia.

Tiêu Long không khỏi cảm thán: "Quả nhiên là một kế sách hay!" Thật vậy.

Nếu có người không biết mà đi vào con thuyền đắm này.

Nhìn con thuyền còn nguyên vẹn như vậy, chắc chắn sẽ không kìm được mà trèo lên tìm kiếm một phen.

Dù có tìm được đồ hay không, âm thanh phát ra chắc chắn sẽ kinh động đến thiết bị Thính Lôi đã được bố trí sẵn ở phía trên.

Dù không biết hiệu quả của thiết bị Thính Lôi này ra sao, nhưng kết hợp với kinh nghiệm đã có, vì nó được đặt ở một nơi quan trọng như chính điện, nên chức năng chắc chắn phải hơn hẳn cái trước đó.

Ở một nơi không xa bên cạnh, hàng trăm Dũng người da chỉ cần nghe thấy tiếng sấm là sẽ bạo động.

Lúc này, trên trán Bàn Tử lập tức chảy xuống hai dòng mồ hôi

lạnh.

Hắn thật sự muốn tự tát mình hai cái.

Bởi vì vừa rồi, hắn còn đang la hét gọi Long ca, lại còn muốn leo lên thuyền.

Nếu không phải Long ca ngăn lại, thì giờ này có lẽ đã thăng thiên rồi.

"Tạm thời đừng leo lên, lát nữa tính sau." Để lại lời cảnh cáo đó, Tiêu Long đi ra ngoài.

Bàn Tử và Lưu Tang cũng vội vàng đi theo.

Ai ngờ.

Vừa mới bước ra, họ gặp Thiên Chân đang tìm kiếm phía trước.

Hắn giải thích: "Tôi và Tiểu Ca tìm thấy một vài bức tranh bên kia, muốn Long ca đến xem." Nghe lời đó, Bàn Tử là người đầu tiên cảm thán trong lòng: "Chả bù cho Thiên Chân, cẩn thận thế, không như mình cứ la hét ầm ĩ.

Xem ra sau này phải học hỏi Thiên Chân tử tế mới được." Bàn Tử không hề biết mình đang bị mọi người coi thường.

Theo Thiên Chân đi xem những bức tranh mà hắn nói.

Sau khi rẽ hai khúc cua, họ thấy Muộn Du Bình đang đứng lặng trước tường.

Trên tường chính là những bức tranh mà Thiên Chân nhắc đến.

"Ối, bích họa à Thiên Chân." Nhìn những bức bích họa, Bàn Tử có chút thất vọng.

"Mày nghĩ là gì chứ?" Thiên Chân hỏi lại có chút khó chịu.

Lưu Tang không nỡ quay đầu đi, ra vẻ không quen biết gã Bàn Tử

này.

Hắn nghĩ Bàn gia chắc chắn tưởng Thiên Chân tìm thấy đồ cổ hoặc danh họa gì đó.

Quả nhiên, đi theo Long ca bao lâu đi nữa, tật tham tiền của lão già này vĩnh viễn không thay đổi.

"…" Nhìn những bức bích họa đó, mắt Tiêu Long biến đổi.

Hắn vội vàng thúc giục mọi người lùi lại.

"Đừng vậy chứ Long ca, anh cũng làm quá lên rồi đấy." Bàn Tử vốn rất thất vọng, không khỏi lầm bầm một câu.

"Mày nghĩ đó chỉ là bích họa thôi sao?" Tiêu Long cười lạnh một tiếng.

Hắn không cho Bàn Tử cơ hội nói thêm, ngón tay khẽ vung.

Một chùm Chu Tước Hỏa liền ném về phía bích họa.

"Này, Long ca!" Bàn Tử vội vàng mở miệng, nhưng quá nhanh.

Tiếng "rắc" vang lên như dao chém.

Bởi vì ngay khi Chu Tước Hỏa đến gần bích họa, bức bích họa vốn có màu sắc loang lổ đó lập tức vỡ vụn.

Đúng vậy, không nhìn lầm đâu.

Bức bích họa đó đột ngột vỡ thành hàng ngàn vạn điểm lấp lánh như sao.

Trên bức tường, chỉ còn lại một đồ án màu sắc u ám.

Nhưng không.

Đợi khi Chu Tước Hỏa tản đi, những điểm lấp lánh vốn đang lơ lửng trong không trung, nhanh chóng lại ngưng tụ trên đồ án đó với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"…" Cảnh tượng như ma thuật này khiến Bàn Tử và Lưu Tang há hốc mồm.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lưu Tang có chút sợ hãi, không khỏi lùi lại một bước.

"Côn trùng." Tiêu Long trừng mắt nhìn Bàn Tử lơ đễnh, giải thích.

Lại là côn trùng?

Mọi người đều kinh hãi.

Lần này Thiên Chân cũng kinh ngạc.

Vốn tưởng đó chỉ là những bức bích họa kỳ lạ thôi.

Ai ngờ lại là một bức tranh do côn trùng tạo thành.

"Tinh Quang Nga." Lúc này, Muộn Du Bình vẫn im lặng nãy giờ lên tiếng giải thích.

"Tinh Quang Nga?" "Là loại bướm sặc sỡ mà tôi vẫn thấy hàng ngày sao?" Nghe cái tên đó, Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Cái thứ này có gì đáng sợ đâu, hồi nhỏ tôi rảnh rỗi thích bắt một con rồi bóp chết nó." "Đúng vậy." Ngay lúc đó, Tiêu Long cười lạnh nói: "Nếu là những con Tinh Quang Nga bình thường thì đúng là không sao, nhưng ở trong cổ mộ thì khác." "Trong giới đạo mộ vẫn luôn có một câu nói, không biết mấy người đã nghe chưa?" "Thi Miết trên trời, khỉ biển dưới nước, Tinh Quang Nga trong đất là ba thứ không thể chọc ghẹo." Nghe những lời đó, Thiên Chân gật đầu.

Trước đây, trong ghi chép của Tam Thúc, hắn cũng từng nghe câu này, trước kia không hiểu lắm, mãi đến sau này gặp Thi Miết và khỉ biển mới hiểu ra.

"Thi Miết và khỉ biển chúng ta đã được thấy rồi." "Nhưng sự đáng sợ của Tinh Quang Nga so với hai thứ trước đó, mấy người biết

không?" Tiêu Long liếc nhìn những con Tinh Quang Nga trông có vẻ vô hại trên bức tường.

Ánh mắt hắn lóe lên.

"Chúng sẽ nhân lúc mấy người không chú ý mà đẻ trứng lên cơ thể." "Sau đó, chúng sẽ từ từ hút cạn dịch thể của mấy người một cách vô thức." "Cho đến khi mấy người biến thành những thứ như bên ngoài kia." "Dũng người da." Tiêu Long tin rằng đến đây, mấy gã này cũng đã hiểu rồi.

Quả nhiên.

Nghe xong lời giải thích của hắn, mặt Lưu Tang và Bàn Tử lập tức trắng bệch.

Không chỉ vậy.

Hai người không hẹn mà cùng vỗ vỗ cơ thể mình, sợ rằng lỡ không cẩn thận mà bị trứng côn trùng ký sinh.

"Yên tâm đi, chỉ cần không kinh động chúng." "Thì sẽ không chiêu họa vào người đâu." Thực ra, có một câu Tiêu Long không nói.

Những con Tinh Quang Nga đó thực ra được người ta nuôi dưỡng ở đây.

Mục đích là để chế tạo ra những Dũng người da kia.

Trong tình huống bình thường, những con Tinh Quang Nga này quả thực sẽ không chủ động tấn công con người.

Cũng có thể vì lý do này.

Lâu nay trong giới đạo mộ, mọi người đều nhắc đến Thi Miết và khỉ biển thì sẽ sợ hãi, nhưng đối với Tinh Quang Nga lại không có quá nhiều cảm xúc.

Bởi vì trong lịch sử, đã có một nhân vật ngầu lòi như vậy nuôi

dưỡng những thứ này.

"Vãi chưởng!" "Quả nhiên thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân nhiều vô số." "Một nhân vật của cả ngàn năm trước mà có thể khiến tôi khâm phục đến vậy." "Thiết Diện Sinh, chết rồi mà vẫn có thể cười sống nhăn nhở từ trong mộ ra được." Lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, Tiêu Long cất bước đi ra ngoài.

"Thiên Chân, bên kia có một thiết bị Thính Lôi, nếu tôi không đoán nhầm." "Ở đó hẳn là có tin tức của Tam Thúc." "Thật sao?" Thiên Chân ngớ người ra, lập tức mừng rỡ như điên.

Chương 561

Hắn tức thì vọt điên cuồng về phía con thuyền đắm vừa nãy.

Tiêu Long không kịp cảnh cáo Thiên Chân, chỉ có thể giao nhiệm vụ đó cho Bàn Tử: "Bàn Tử, mau đi đi, đừng để thằng nhóc đó mạo hiểm leo lên thuyền." Bàn Tử "Nga" một tiếng rồi bay nhanh đi theo.

"Muộn Du Bình, đi với tôi, có việc cần cậu làm." Tiêu Long nhìn về một hướng khác trong chính điện.

Hắn quay đầu phân phó.

Ánh mắt trong bóng tối có chút lóe lên.

"Đám Dũng người da kia, tốt nhất là tiêu diệt chúng càng sớm càng tốt." Ngay lúc đó.

Thiên Chân đã đến con thuyền đắm ở trung tâm chính điện.

Quả nhiên.

Ngẩng đầu nhìn cái chuông đen sì phía trên con thuyền đắm, hắn lập tức nhận ra nó tương tự với thiết bị Thính Lôi mà hắn đã thấy trước đó.

Không nằm ngoài dự đoán của Tiêu Long.

Thiên Chân không hề do dự, định leo lên con thuyền đắm.

"Vãi chưởng, sao lại y như con khỉ thế kia." Bàn Tử vừa xông vào đã lập tức túm lấy Thiên Chân suýt chút nữa thì gây họa, không nói một lời mà bịt miệng gã lại.

"Ngã cam.

Long ca thần cơ diệu toán thật.

Suýt chút nữa thì phải đi gặp Diêm Vương rồi.

Đó là cái thiết bị Thính Lôi đó.

Lỡ không cẩn thận là có thể dẫn dụ một đám lớn Dũng người da ra đấy." Lúc này, Lưu Tang cũng vừa chạy đến, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nghe lời Long ca, hắn thật sự lo lắng thằng nhóc Thiên Chân sẽ gây họa.

Dù sao thì hắn cũng tận mắt thấy cả điện Dũng người da kia.

Chỉ cần bên đó có tiếng động lạ, những Dũng người da kia chưa đầy mười giây là có thể xông đến.

Lúc đó.

Chắc mọi người còn không kịp khóc.

Khi Bàn Tử và Thiên Chân đang giải thích về những mối nguy hiểm, Tiêu Long cũng thong thả bước đến từ phía sau.

Chỉ là phía sau hắn không còn bóng dáng Tiểu Ca nữa.

Nhìn Thiên Chân dần dần bình tĩnh lại.

Hắn bắt đầu đưa tay vuốt ve thân thuyền đắm đã có phần niên đại.

Đây đúng là đồ cổ thật.

Nếu có thể mang thứ này ra ngoài, đừng nói biệt thự view biển, đổi lấy một chiến hạm cũng thừa sức.

Lúc này, mắt Tiêu Long cũng sáng rực lên.

Ngay lúc đó, Thiên Chân đã bình tĩnh lại, đi đến bên cạnh hắn.

"Long ca, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng dưới nhìn thôi sao?" Tiêu Long liếc nhìn hắn.

"Đương nhiên là không rồi." Đâu có chuyện bảo bối ở ngay trước

mắt mà lại cứ đứng nhìn thèm thuồng chứ.

Bàn Tử và Lưu Tang nhìn nhau.

Cả hai đồng thanh nói: "Hay là bọn tôi lên xem trước nhé." Tiêu Long xua tay.

Giờ thì có thể lên rồi.

Nhưng trước đó, cần phải giải quyết cái thiết bị Thính Lôi ở phía trên đã.

"Thông thường, loại thiết bị này đã dùng để thu thập tiếng sấm." "Thế thì chứng tỏ Tam Thúc đang lắng nghe tiếng sấm ở đây." "Cho nên ở đây chắc chắn cũng có thứ Tam Thúc để lại." "Chúng ta chia nhau ra tìm xem sao." Nghe lời Tiêu Long, mọi người gật đầu.

Tản ra tìm kiếm.

Khi Tiêu Long quay người cũng chuẩn bị đi tìm, ánh mắt hắn lướt qua đáy thuyền.

Sắc mặt hắn khẽ động, dường như nơi đó có gì đó không bình thường.

Thế là.

Hắn bật đèn pin, đi về phía vị trí đáy thuyền kia.

Khi đến gần Tiêu Long phát hiện ra.

Tấm ván đáy thuyền đó dường như đã bị nứt ra.

Mà này.

Một địa cung đã hơn ngàn năm tuổi.

Một con thuyền ở đây cũng hơn ngàn năm rồi.

Nên việc nó mục nát theo năm tháng là chuyện bình thường.

Nhưng Tiêu Long tinh mắt lại phát hiện ra một dấu tay từ chỗ tấm

ván gỗ bị nứt.

Chẳng lẽ là do người khác phá ra?

Ngay lúc đó, Bàn Tử đang tìm kiếm ở một bên khác của con thuyền đắm đã có phát hiện lớn.

"Hắc hắc, Bàn gia cũng có một ngày phát tài rồi!" Kèm theo tiếng cười của Bàn Tử, Tiêu Long tạm thời bỏ qua việc thăm dò tấm ván đáy thuyền kia.

Hắn quyết định đi xem xem gã Bàn Tử này đã phát hiện ra cái gì.

Đó là một gian đấu thất khá hẹp.

Trên đỉnh bảo vật có hai con phù điêu rắn khổng lồ, nhưng ở giữa đấu thất lại đặt một cái vại lớn được niêm phong kỹ lưỡng.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Toàn thân cái vại lớn được điêu khắc đủ loại phù điêu rồng uốn lượn.

Nhìn theo niên đại.

Một cái vại lớn như vậy có thể bán với giá vài trăm vạn rồi.

Cũng khó trách Bàn Tử lại có thể nói ra những lời như vậy.

"Không phải chứ Bàn gia, vận khí của mày sao mà tốt thế?" Lưu Tang có vẻ chua chát nói.

Vừa rồi hắn chọn hướng thì chỉ có mấy cây cột trống rỗng thôi.

Phải biết rằng, đạo mộ thích nhất là nhìn đồ cổ.

Đặc biệt là những cái vại lớn hùng vĩ như thế này.

Nhìn từ mức độ niêm phong của cái vại lớn, bên trong chắc chắn chứa không ít bảo bối.

Bàn gia vốn có đôi mắt không lớn, giờ đã nheo thành một đường.

“Đấy, cũng không nhìn xem Bàn gia tao dáng người thế nào hả?

Cái này gọi là ‘người mập tự có phúc khí’ đó.” Thiên Chân ghét nhất cái tính đắc ý của Bàn Tử.

Hắn không kìm được mà châm chọc: “Thấy bảo bối mà không cần mạng sống nữa sao?” “Có muốn nhảy vào sờ thử không?” Bàn Tử không nghe ra ý mỉa mai trong lời nói, nghiêm túc lắc đầu: “Đừng, cái vại lớn này niêm phong khá tốt, tôi đã phát hiện ra rồi.” “Tôi phải đợi Long ca mở miệng quyết định có sờ hay không.” Lưu Tang lập tức bật cười.

“Mày nghĩ Long ca cần phải ra tay sờ ư?” “…” Bàn Tử nghe vậy, nhìn Long ca đang từ từ bước đến.

Hắn bỗng có chút do dự.

Lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng nhìn rõ những gì họ đang thảo luận.

Chương 562

Sắc mặt hắn khẽ biến đổi.

"Đừng chạm vào." Thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, mọi người lập tức vội vàng bịt miệng lại.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Tiêu Long cẩn thận đi vòng quanh cái vại lớn một vòng.

Hắn mới từ từ giải thích: "Không phải vại lớn." Hắn liếc nhìn những người đang kinh ngạc.

"Quan tài." "Nói chính xác hơn, là Phong Quan." Mọi người ngớ người ra.

Phong Quan?

Chưa từng nghe thấy loại quan tài này.

Tiêu Long cũng không giải thích nhiều, rút Hắc Kim Long Đao ra.

Hắn gạch xuống đất ở phía đáy vại lớn.

Ai ngờ.

Vừa thấy hành động đó, Bàn Tử tưởng Long ca định mở quan tài.

"Vãi chưởng, Long ca chậm chút, chúng ta có thể làm theo trình tự được không?" Vừa lớn tiếng kêu gọi, Bàn Tử vừa lấy ra nến dò mìn chạy ra góc chuẩn bị thắp lửa.

"Không phải chứ Bàn gia, khi nào mày lại có tinh thần đạo đấu thế?" "Bàn gia tao vẫn luôn có tinh thần mà, chỉ là đi theo mày nên bị hư hỏng rồi thôi." Bàn Tử chạy ra góc, không vui đáp lại một câu.

Hắn định cúi xuống thắp nến dò mìn.

Ai ngờ.

Ánh lửa vừa lóe lên, hắn nhìn thấy một đống đồ vật ở góc chân mình.

Lập tức bị dọa cho giật mình.

"Mẹ ơi!" hắn hét lên một tiếng rồi ngã phịch xuống đất, cả người chỉ biết lùi lại phía sau.

Thiên Chân vội vàng cầm đèn pin chạy đến.

Kết quả.

Rất nhanh.

Hắn cũng "Mẹ ơi!" một tiếng rồi đỡ Bàn Tử chạy về.

"Long… Long ca, ở cái góc đó…" "Có một con rắn đúng không?" Tiêu Long vừa rút đao từ đáy vại ra vừa hỏi.

Mắt Bàn Tử tròn xoe: "Long ca sao mà biết hay vậy?" "Tôi sao mà biết." Tiêu Long đưa Hắc Kim Long Đao ra trước mặt họ, cười nói: "Tôi chẳng phải đã nói đó là Phong Quan sao?" Lúc này.

Thiên Chân và Bàn Tử cũng nhìn rõ thứ Tiêu Long muốn họ thấy.

Đó là một lớp chất lỏng màu trắng có màu sắc và chất liệu hơi trong suốt, trông như sáp trắng.

Hai người lập tức ngớ người ra.

"Thi Sáp?" Tiêu Long gật đầu.

Hắn nhấc chân nhìn xuống đáy giày.

Mọi người cũng vội vàng nhấc chân lên nhìn.

Chỉ thấy đáy giày của họ đều dính một lớp Thi Sáp dày đặc.

"Vừa nãy chỉ lo vui mừng, hoàn toàn không chú ý đến tình cảnh dưới đất." "Nếu có cơ quan, giờ này có khi đã chết rồi." Nghe Tiêu

Long huấn trách.

Mọi người không hẹn mà cùng xấu hổ cúi đầu.

Đặc biệt là Bàn Tử, cái đầu hắn gần như muốn chui vào trong quần.

"Không ổn." Tiêu Long lau sạch đao xong, dừng lại.

Hắn vươn tay sờ quanh thân vại lớn, không biết đã ấn vào chỗ nào.

Chỉ nghe thấy bên trong cả cái vại lớn phát ra một tiếng "Phốc" khẽ.

Ngay lập tức.

Nắp vại lớn "Oong" một tiếng liền bật tung ra.

Ngay sau đó.

Một đống nước đen trào ra.

"…" Mọi người kinh hãi.

Vội vàng bịt mũi lùi lại.

Bàn Tử lại không chút lo lắng mà thò đầu vào.

Thứ này nhiều năm rồi chưa thấy.

Mà nhìn xem, chỗ nào càng ghê tởm thì đồ cổ càng quý giá.

"Vãi chưởng, bên trong chỉ có một khối đá thôi sao?" Nghe lời miêu tả của hắn, mọi người lập tức ngớ người ra.

Rồi ai nấy đều vây lại xem.

Quả thực.

Bên trong Phong Quan đập vào mắt mọi người, ngoài luồng khí ẩm ướt do dòng nước đen vừa rồi gây ra.

Chỉ có một vại đầy nước trong vắt.

Cùng với một khối đá lớn có cạnh có góc dưới đáy nước.

Và có lẽ vì niên đại đã lâu, bề mặt khối đá mọc đầy rêu xanh, tự do lắc lư trong nước.

"Người xưa sao mà chơi bời y như người thành phố vậy chứ?" "Người chết thì cho vào quan tài cũng đành rồi." "Sao lại còn cho cả cục đá quý báu trong nhà vào quan tài để chôn cùng vậy?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, không cấm sách sách hai câu.

Lúc này.

Lưu Tang thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Long đã giãn ra kể từ khi Phong Quan được mở.

Hắn liền biết cái Phong Quan này không có nguy hiểm.

Thế là hắn cũng cầm đèn pin soi vào trong vại.

Lúc đó.

Mọi người mới thấy bên trong vại tuy có nước trong và đá, nhưng dọc theo thành vại, có hai hàng đinh tròn màu xanh lục dựng đứng ở đó.

Dưới khối đá đó.

Ánh vàng lấp lánh dường như có bảo bối.

Bàn Tử động lòng rồi.

Mẹ kiếp, chúng ta vất vả xuống cái chỗ quái quỷ này là vì cái gì?

Chẳng phải vì đồ cổ và bảo bối sao?

Nhìn những ánh vàng lấp lánh lớn nhỏ kia, chính là những món đồ cổ có kích thước tương đối nhỏ.

Bàn Tử biết.

Những đồ cổ này không phải càng lớn càng có giá trị.

Nếu không, vừa rồi khi mọi người vừa bước vào nhìn pho tượng Lôi Công, đã trực tiếp vác về bán theo cân rồi.

Phải nhìn vào chất liệu và niên đại của món đồ đó.

Nhưng.

Chương 563

Ngại Long ca chưa mở miệng.

Bàn Tử cũng không dám tự ý vươn tay xuống vớt, đành nhìn con rắn vừa dọa hắn ở góc kia mà nghiến răng nói: "Ông chủ nhà cũng quá ghê tởm rồi." "Tôi từng thấy trong mộ thất bày xác mèo, cũng từng thấy bày tống tử (hạt sen)." "Lần đầu tiên thấy bày rắn." "Chẳng lẽ lại có ý nghĩa gì khác sao?" Ý nghĩa ư?

Đương nhiên là có ý nghĩa lớn rồi.

Nhưng Tiêu Long cũng lười giải thích với gã này.

Hắn chỉ chăm chú nhìn vào Phong Quan đã mở.

Hơi khó hiểu.

Hắn nhớ trước đây từng nghe về loại Phong Quan này.

Thường được dùng ở những đoạn địa hình hiểm trở hơn.

Chủ yếu dùng để trấn áp một số thứ kỳ lạ, quái dị.

Trong phong thủy.

Cách làm này còn gọi là Phong Quan.

Nhưng Tiêu Long nhớ rằng hiếm khi có cách làm là đặt Phong Quan vào trong mộ huyệt.

Vốn dĩ những thứ bị phong ấn đều là những thứ tà ác, hung hiểm.

Lỡ không cẩn thận chúng đột phá phong ấn chui ra gây sóng gió thì sao?

Tên đó quá tự tin vào Phong Quan rồi.

"Không lẽ không sao thật?" Nghĩ vậy, Tiêu Long không khỏi liếc

nhìn về phía góc kia.

Ở đó có một bộ xương rắn.

Cũng có nghĩa là thứ vốn bị phong ấn bên trong Phong Quan đã gần như tan biến.

Nếu không thì con rắn cũng không chết.

Trừ khi.

Ngay lúc đó.

Bàn Tử, người vẫn luôn chăm chú nhìn vào trong vại, đột nhiên biến sắc.

Dường như hắn đã nhìn thấy thứ gì đó không thể tin được.

Hắn ngã phịch xuống đất một tiếng "Phanh!".

"Bàn gia sao vậy, đứng mỏi chân rồi à?" Thiên Chân bên cạnh lập tức đưa tay ra đỡ.

Bàn Tử lại vừa lăn vừa bò đến bên cạnh Tiêu Long.

Môi hắn run rẩy suốt nửa phút.

Mãi mới từ từ nói: "Long ca, nói ra có thể mấy người không tin, tôi hình như thấy khối đá đó động đậy." "Xì." Nghe lời Bàn Tử, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Mày không phải hoa mắt đó chứ, cái thứ đó sao mà động đậy được?" Lưu Tang lại cười khẩy.

Mặt Bàn Tử lập tức đen lại: "Mẹ kiếp Lưu Tang, tao thề là nếu tao nói dối, cả đời này tao sẽ không bao giờ mò được một món đồ cổ nào." Nghe lời thề độc đó.

Tiêu Long khẽ nhíu mày.

Bàn Tử cũng không phải loại người thích làm quá lên, nếu không

thì hắn cũng sẽ không phát ra loại lời thề độc không có lợi chút nào cho bản thân như vậy.

Nhưng.

Vừa rồi mọi người rõ ràng đều nhìn thấy khối đá đó.

Sao nó có thể động đậy được chứ.

"Long ca, anh cũng không tin tôi sao, hay là tự mình đi xem thử?" Vừa nói.

Bàn Tử kéo Tiêu Long đứng cạnh Phong Quan, dùng ngón tay chỉ vào trong vại.

Nhìn theo ngón tay hắn.

Chỉ thấy khối đá bên trong vại vẫn y như vừa rồi.

Phủ đầy rêu xanh, nằm im lìm trong nước.

Không có gì khác biệt so với vừa rồi.

Nhưng trong thoáng chốc, Tiêu Long lại nhớ ra khối đá này vừa rồi dường như không phải hình dáng này.

Hắn lại thử nheo mắt chỉ nhìn chằm chằm một lúc.

Cuối cùng.

Hắn đã phát hiện ra vấn đề.

Hóa ra, khối đá vốn có góc cạnh luôn đối diện với hai hàng đinh tròn kia, hiện tại đã di chuyển.

Lưu Tang bên cạnh cũng đã phát hiện ra.

Không khỏi có vẻ hối lỗi mà lè lưỡi.

"Tôi chết tiệt, thật sự động đậy rồi, xem ra tôi đã hiểu lầm Bàn gia rồi." Lời xin lỗi không có chút thành ý nào.

Nhưng Bàn Tử cũng không phải loại người so đo.

"Tôi dám cam đoan, khối đá này tuyệt đối không đơn giản, nếu không tin thì chúng ta mang nó ra." "Tôi chết tiệt, Bàn Tử, mày thành thật chút đi, không phải mày đã để mắt đến bảo bối dưới đáy vại đó rồi sao?" Thiên Chân vốn đã cảm thấy Bàn Tử có ý đồ xấu, không kìm được mà vạch trần.

"Kệ tao, tao nghe Long ca, Long ca bảo mang ra thì tao mang ra." Bàn Tử thông minh đẩy vấn đề cho Tiêu Long.

Tiêu Long cũng không bận tâm.

Hắn cũng muốn làm rõ rốt cuộc khối đá này là thứ gì.

Chẳng lẽ lại là một cơ quan sao?

"Động thủ mang nó ra đi." Nghe Long ca đã mở miệng.

Bàn Tử lập tức vênh váo, bắt đầu dùng miệng chỉ huy Lưu Tang: "Mày cùng tao đi, nhớ phải cẩn thận đừng làm vỡ cái vại bảo bối của Bàn gia nhé." "…" Lưu Tang thật sự không muốn nói chuyện với hắn.

Tên này đúng là được voi đòi tiên.

Loay hoay một lúc.

Bàn Tử và Lưu Tang đã tát cạn được một nửa nước trong vại.

Khối đá cũng lộ ra một nửa phần bên ngoài.

Cảm thấy đã gần đủ rồi.

Bàn Tử ngăn Lưu Tang đang định tiếp tục tát nước ra, ra hiệu cả hai cùng khiêng.

"Dừng lại, đừng khiêng vội!" Ngay lúc đó, Tiêu Long đột nhiên lên tiếng.

Lưu Tang thì "Sưu" một tiếng vội vàng trốn sau lưng Bàn Tử.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, chỉ cần Long ca nói như vậy, thì chắc chắn có chuyện không hay.

Quả nhiên.

Sau khi nhìn khối đá nhô ra khỏi mặt nước trong vại.

Tiêu Long với vẻ mặt nghiêm trọng hỏi ngược lại: "…" "Mấy người có thấy khối đá này trông thế nào không?" "Có giống một loại động vật mà chúng ta biết không?" Trong tích tắc.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Không phải nó là một khối đá sao?

Lại biến thành động vật rồi.

Chương 564

Chẳng lẽ lại là thứ kỳ quái nào đó sao?

Giọng Tiêu Long.

Có chút kinh hãi.

Nhưng Bàn Tử nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra khối đá rốt cuộc là động vật gì.

Trong nhận thức của hắn.

Đã có thể được gọi là động vật.

Thì ít nhất cũng phải có tay chân hoặc đầu mới được gọi là động vật chứ.

Chẳng lẽ trên thế giới này có động vật không có đầu sao?

"Không biết mấy người đã thấy con cóc chưa?" Lúc này.

Tiêu Long hỏi một câu.

Mọi người lại phân phân nhìn chằm chằm vào khối đá đó.

Cóc sao?

Nhưng không nhớ có con cóc nào lớn đến vậy cả.

Đâu có con cóc nào lớn như cái nắp cống dưới đất chứ.

Cái thứ này nhìn sao cũng không giống có chân cả.

"Không sai, cái thứ này là một con cóc." "Là loại cóc mắt đỏ hiếm có nhất." Thứ này có thể được gọi là một loại bảo vật rồi.

Dù loại cóc này chỉ được phát hiện ở thời hiện đại.

Nhưng trong truyền thuyết và cổ tịch đã sớm có ghi chép về nó.

“Phi bảo bất ngọa.” “Hữu bảo tất hồng thiềm.” Tương truyền, vào thời cổ đại, trong phủ đại tướng quân đều sẽ nuôi dưỡng một con cóc mắt đỏ như vậy.

Một mặt là để chiêu tài cho gia tộc.

Mặt khác là vì năng lực tìm bảo vật độc đáo của cóc mắt đỏ.

Tiêu Long nhớ loại cóc mắt đỏ này nhiều nhất chỉ có thể sống được trăm năm.

Mà ở đây lại có thể thấy một con sống hơn ngàn năm.

Nhìn từ thể trạng đó, nó thành tinh rồi cũng không quá đáng.

“Thứ này là cóc mắt đỏ ư?” Tại hiện trường, chỉ có Hạo Thiên Chân là từng nghe nói về loại cóc này.

“Cũng ghê gớm đấy, có thể lớn đến vậy.” Vương Bàn Tử bên cạnh vội vàng hỏi về con cóc mắt đỏ.

Khi nghe nói thứ này có thể tìm bảo vật và tụ tài, lập tức mắt hắn đỏ ngầu.

“Mẹ nó, chúng ta đợi.” “Trực tiếp vác nó về, Bàn gia tao cái gì cũng không cần, chỉ cần giữ nó là được.” Vừa nói, Vương Bàn Tử liền xắn tay áo định xuống hố vớt con cóc mắt đỏ trong truyền thuyết kia.

Đúng lúc này, đột nhiên mấy tiếng nước “cô đông” vang lên từ trong hố.

Vương Bàn Tử giật mình lùi lại một bước, vội vàng dùng đèn pin chiếu vào.

Mọi người nhìn thấy.

Dưới thân con cóc mắt đỏ, bắt đầu nổi lên bọt nước, lúc lớn lúc nhỏ, như thể có thứ gì đó sắp chui ra từ dưới nước.

Lưu Tang lập tức hoảng hốt.

“Long, Long ca, chuyện gì vậy ạ?” Tiêu Long không kịp giải thích.

Đột nhiên trong hố lại có một tiếng động vang lên.

Mọi người nhìn kỹ.

Chỉ thấy khối đá kia đột nhiên há miệng, sau đó một bàn tay nhỏ đầy lông trắng đột nhiên chui ra.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt.

Bộ xương rắn ở góc liền bị “soạt” một tiếng kéo xuống nước.

“Ối, không phải chứ, trong bụng con cóc mắt đỏ có thứ gì đó à?” Vương Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

“Không phải chứ?!” Lần đầu tiên thấy tình huống này, Lưu Tang mềm cả chân.

Nếu không có Vương Bàn Tử đỡ, chắc chắn hắn đã ngồi phịch xuống đất rồi.

“Hỏng rồi.” Đúng lúc này.

Sắc mặt Tiêu Long đột nhiên cứng đờ, bởi vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị.

Ngay sau đó, hắn vội vàng nhìn về phía cái hố.

Chỉ thấy con cóc mắt đỏ kia không biết từ lúc nào đã mở hai mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

“Chết tiệt, không phải chứ, thứ này biết tấn công người à?” Vương Bàn Tử, người cũng đã phát hiện tình huống, lẩm bẩm chửi một câu.

Hắn định xoay người chạy.

Kết quả là.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt.

Thân thể nặng hai trăm cân của Vương Bàn Tử bị "phanh" một tiếng bay ra khỏi đấu thất.

"… Ông đây!

Tiêu Long lập tức hét lớn: "Chạy mau, ra hết ngoài!" Mọi người thấy Long ca đã chạy, lập tức từng người cũng chạy theo ra ngoài.

Thời gian cấp bách, nhanh như chớp, khi con cóc mắt đỏ sắp sửa tấn công lần nữa.

Tiêu Long "rầm" một tiếng đóng cánh cửa đá của đấu thất lại.

Một tiếng "phanh".

Mọi người chỉ cảm thấy cánh cửa đá phía sau suýt nữa bị chấn văng ra.

"Thứ đó sẽ không ra ngoài chứ?" Lưu Tang lo lắng hỏi.

Tiêu Long lùi lại mấy bước, nhìn cánh cửa đá đã im bặt sau một tiếng động trầm đục, thở phào một hơi.

"Tạm thời chắc không sao đâu." Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Ối, Long ca, thứ đó biết tấn công người à?" "Thế còn cái thứ lông trắng kia rốt cuộc là cái gì?" Đúng lúc này.

Vương Bàn Tử, bị quăng ngã đau ê ẩm khắp người, vừa xoa lưng vừa đi trở lại.

Mọi người ai nấy đều tấm tắc ngạc nhiên.

Không trách sao Vương Bàn Tử lại da dày thịt béo như vậy.

Cú tấn công vừa nãy mà đổi thành Lưu Tang, e rằng đã ngất xỉu từ lâu rồi.

Nhưng nhìn Bàn gia, hình như bây giờ không quan tâm đến chuyện đó nữa.

“Cóc mắt đỏ vốn dĩ giống như rồng khổng lồ canh giữ kho báu trong chuyện thần thoại vậy.” “Đối với bất kỳ kẻ xâm nhập nào có ý đồ gây uy hiếp, nó đều sẽ ra tay tàn độc.” “Ở thời cổ đại, muốn bắt được một con cóc mắt đỏ như vậy, thậm chí phải huy động hàng vạn quân đội.” Tiêu Long giải thích.

“Không phải chứ, thứ đó?” Đôi mắt nhỏ của Vương Bàn Tử lập tức không bình tĩnh được nữa.

Hắn nghĩ, loại thứ này chẳng phải là dùng hai nhát dao là có thể chém đứt sao.

“Nhưng đừng coi thường loại cóc này.” “Sức nó lớn vô cùng, vừa rồi Vương Bàn Tử đã được đích thân trải nghiệm rồi đó.” “Hơn nữa, dịch thể trong người nó còn chứa kịch độc, phải cẩn thận đấy.” Tiêu Long không khỏi cảnh báo.

“Kiểu gì cũng chẳng sao đâu, không phải có Long ca đây sao.” Lưu Tang sùng bái Long ca đến mức nhập ma rồi.

Hắn cảm thấy trong mắt mình không có thứ gì mà Long ca không giải quyết được.

Chương 565

Nghe lời đó.

Tiêu Long thật sự muốn ném tên này vào trong đó.

“Không thấy vừa nãy tôi cũng chạy rất nhanh sao?” “Nếu tên đó mà nổi hứng, trong không gian nhỏ như vậy.” “Tôi á, hả, chắc chắn chết không thể chết hơn được nữa.” Mọi người nghe xong thì giật mình, sau đó là vô cùng cảm động.

Ông đây!

Hóa ra là mình đã kéo chân Long ca rồi.

Thật đỏ mặt quá đi.

Không nghe lời đó, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Long ca có thể xử lý con cóc mắt đỏ kia, vậy thì không cần lo lắng nữa.

Hơn nữa.

Bây giờ con cóc mắt đỏ kia không ra ngoài được.

Cũng chẳng có gì phải sợ hãi.

Chỉ là...

Vương Bàn Tử tiếc nuối lắc đầu.

Thật đáng tiếc cho những bảo bối vàng óng ánh trong cái hố kia.

Đúng lúc này.

Lưu Tang vẫn đang ngẩn người đột nhiên chỉ về phía trước hỏi một câu.

“À, con cóc mắt đỏ kia có biết độn thổ không?” Mọi người ngớ

người.

Nhìn theo ngón tay hắn.

Chỉ thấy ngay dưới con thuyền đắm, một cái động khẩu đột nhiên xuất hiện.

Cái động khẩu kia xuất hiện đột ngột, cứ như thể nó đột nhiên hiện ra ở đó vậy.

Nhưng nhìn kỹ, cái động khẩu kia đang không ngừng mở rộng ra ngoài, như thể thực sự có một thứ gì đó trong động đang cố gắng bò ra.

Mọi người lập tức cảnh giác.

Tiêu Long rút dao ra.

Chỉ chờ có thứ gì đó chui ra từ trong động là lập tức xử lý.

Lưu Tang trốn sau lưng hắn, lưng kề sát vào vách tường.

Lòng bàn tay hắn đầy mồ hôi lạnh.

Nếu không có vách tường chống đỡ, có lẽ hắn đã ngã khuỵu xuống đất rồi.

Cuối cùng.

Cái động khẩu kia sau khi mở rộng khoảng một phút.

Đột nhiên mọi người nghe thấy.

Trong động truyền ra một tiếng động trầm đục khó hiểu.

Cùng lúc đó.

Động tác mở rộng ra ngoài của cái động khẩu cũng dừng lại.

Đợi rất lâu sau đó, vẫn không thấy có thứ gì chui ra từ trong động.

Mọi người không khỏi bắt đầu hoang mang.

"…" Vương Bàn Tử có chút bối rối gãi đầu, nhìn về phía Tiêu Long.

"Mấy người đợi tôi ở đây." Nói xong.

Tiêu Long liền nắm chặt dao, đi về phía cái động khẩu.

Mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh trong lòng vì Long ca, sợ rằng hắn sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hai chân Vương Bàn Tử gân xanh nổi đầy, chỉ chờ vạn nhất có bất trắc xảy ra là lập tức lao tới đỡ đòn thay Long ca.

Chỉ là.

Điều khiến người ta bất ngờ là.

Tiêu Long đi thẳng đến vị trí cách động khẩu chỉ hai mét.

Trong cái động kia vẫn không có động tĩnh gì.

Điều này khiến mọi người vừa mừng vừa không khỏi tò mò.

Thế là mọi người nhìn nhau.

Rồi đồng loạt đi về phía Long ca.

Dần dần đến gần động khẩu.

Mới phát hiện ra.

Cái động khẩu nằm dưới đáy thuyền đắm đã mở rộng đến mức có thể chứa vừa hai người Vương Bàn Tử.

Tiêu Long không biết vì sao, cứ đứng nhìn chằm chằm vào trong động mà không nhúc nhích.

"Long ca sao rồi?" Mọi người vô cùng tò mò.

Đến gần, mới phát hiện trên mặt Tiêu Long tràn đầy vẻ kinh ngạc khi nhìn vào trong động.

“Nhìn này.” Theo ngón tay của Tiêu Long, mọi người kinh ngạc phát hiện.

Trong cái động có thể chứa hai người Vương Bàn Tử kia xuất hiện một cầu thang đá, xoắn ốc đi xuống, dường như dẫn thẳng đến sâu bên trong động.

Khi ở xa thì không nghe thấy, giờ đến gần mọi người mới nghe được.

Sâu trong động dường như có tiếng nước chảy rất khẽ.

Bên dưới tối đen.

Đó là ấn tượng đầu tiên của mọi người.

Ngoài cầu thang đá mờ ảo ra, không nhìn thấy gì khác nữa.

Bên dưới có nước.

Điều này có thể thấy qua tiếng động truyền từ đáy động và sương mù bao quanh cầu thang đá.

Đúng lúc này.

Tiêu Long với thị lực kinh người đã nhìn thấy một vết tích khác lạ trên cầu thang đá trong động.

“…” Nghe hắn nhắc, Hạo Thiên Chân nhanh chóng phát hiện ra.

Đó là vết tích của Tam Thúc.

Sau khi nhận ra, Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thấy xấu hổ một chút, vì chữ viết của Tam Thúc nhà hắn thật sự quá xấu.

“Xem ra Tam Thúc cũng đã đi xuống từ đây.” “Không phải chứ, tôi cũng phải xuống sao?” Nghe giọng điệu của Tiêu Long, Lưu Tang lập tức không bình tĩnh được nữa.

Trước đây theo mọi người chui vào một cái động, kết quả toàn

gặp phải chuyện kinh khủng.

Khiến bây giờ hắn có ám ảnh với loại động này.

“Sợ thì cũng có thể không xuống mà, đâu ai ép.” Vương Bàn Tử cười cợt một cách ác ý.

“Dù sao lát nữa con cóc kia mà ra, tao cũng không cứu được mày đâu.” Vừa nghe đến cóc mắt đỏ.

Chương 566

Lưu Tang lập tức không bình tĩnh được nữa.

“Thôi được rồi, tôi đi theo Long ca vậy.” Ít nhất đi theo Long ca thì an toàn.

Lưu Tang gào thét trong lòng.

Trong bóng tối.

Tiêu Long cầm đèn pin đi phía trước.

Mọi người cũng nhờ ánh đèn pin mà nhìn rõ tình hình trong động.

Cầu thang đá được khắc đẽo thủ công một cách tỉ mỉ.

Trên cầu thang có đủ loại hoa văn kỳ quái.

Tất cả đều đang nói cho mọi người biết rằng họ đang đi đến một nơi bí ẩn và quan trọng.

Không ngờ.

Khi nhìn từ trên miệng động xuống thì thấy khá sâu.

Nhưng mọi người đi một lát, đã đến đáy động.

“Thật không biết đào cái động này để làm gì.” Vương Bàn Tử có chút bất mãn lẩm bẩm.

Trong động nhìn hoàn toàn không giống có bảo bối gì cả.

“Cái này tạm thời không đoán được.” Tiêu Long lắc đầu.

Cầm đèn pin chiếu khắp xung quanh.

Đáy động không lớn.

Nhưng do tích tụ nhiều hơi nước, nhìn thấy những bóng đen lờ

mờ, trông có vẻ lớn.

Đúng lúc này.

Vương Bàn Tử, người đang tò mò muốn tìm bảo bối, đã phát hiện ra một thứ.

"Ấy, Long ca, nhìn bên kia không phải có một tấm bia đá sao?" Nghe hắn nói.

Mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn.

Chỉ tiếc là hơi nước quá nhiều.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy một cái đường nét.

"Đợi đã, tôi đến ngay." Tiêu Long vẫy tay, ra hiệu cho mọi người cùng đi.

Nếu có nguy hiểm, mọi người cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Không ngờ Vương Bàn Tử đã sốt ruột, lon ton chạy tới rồi.

Khi Tiêu Long dẫn mọi người đi tới.

Hắn đang đứng trước bia đá bất động.

"Vương Bàn Tử làm sao vậy?" Thấy hắn có chút kỳ lạ, Tiêu Long nhíu mày.

Khoảng hai giây sau.

Vương Bàn Tử mới quay đầu lại.

Nhưng một câu nói của hắn lập tức khiến mọi người có chút không bình tĩnh.

"Đồ chó má, trong này có văn tự phương Tây!" Tiêu Long ngẩn ra.

Làm sao có thể, trong ngôi mộ cổ này lại xuất hiện văn tự phương Tây.

À, đợi đã.

Đột nhiên hắn nghĩ đến một khả năng.

"Đoàn người theo sát Tam Thúc kia." Chẳng lẽ thật sự là người của Khâu Đức Khảo?

Nhưng tên đó rõ ràng đã chết rồi mà.

Thật đau đầu.

"Trời ơi, Vương Bàn Tử, mày không lừa tao đấy chứ?" Nghe lời Vương Bàn Tử, Lưu Tang cũng thấy khó tin.

Hắn lớn tiếng nói: "Không phải là mày không nhận ra cổ văn nên nhầm thành tiếng Anh đấy chứ?" "Ôi mẹ kiếp, mày nghĩ Bàn gia tao thật sự cái gì cũng không hiểu sao?" Vương Bàn Tử suýt nữa thì nhảy dựng lên.

"Kể từ lần trước bị thiệt vì không có văn hóa, Bàn gia tao đã cày cuốc tiếng Anh mấy tháng trời rồi đấy nhé?" "Không tin thì hỏi Hạo Thiên Chân xem." Hạo Thiên Chân gật đầu, "Đúng vậy, bây giờ tên đó ít nhất có thể đọc được 26 chữ cái tiếng Anh." "Ôi mẹ kiếp Hạo Thiên Chân, Bàn gia tao không thèm để ý đến mày nữa." Vương Bàn Tử cạn lời đi trở lại.

"À đúng rồi, Bàn gia, tiếng Anh đó viết gì vậy?" "…" Quả nhiên.

Nín nửa ngày, Vương Bàn Tử đỏ mặt nói một câu: "Không hiểu." Khiến mọi người cười ha hả.

"Đi thôi, trong này không có manh mối gì cả." Tiêu Long thu dao, ra hiệu cho mọi người quay trở lại phía trên.

Cái động này chắc là nơi Tam Thúc nghỉ ngơi.

Không có manh mối nào để tìm kiếm.

"À, nếu chúng ta không để ý đến con cóc mắt đỏ kia, nó có chết

đói không?" "Có thể, người ta bị phong ấn cả ngàn năm vẫn sống tốt đấy thôi." "Ồ, không chừng đợi đến khi Vương Bàn Tử chết rồi nó vẫn còn sống đấy chứ." "Ối mẹ kiếp." Khi mấy người đang cười nói chuẩn bị quay trở lên, một âm thanh rất khẽ lại đột nhiên lọt vào tai Tiêu Long.

Sắc mặt hắn không khỏi thay đổi.

Phía tấm bia đá.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hắn quay lại chỗ tấm bia đá.

Và từ phía sau tấm bia đá lấy ra một thứ.

Mọi người nhìn thấy, không khỏi biến sắc.

Bởi vì trong tay Tiêu Long đang cầm, là một cái xác chết.

"Ông đây, Vương Bàn Tử thật sự bị mù rồi à." Nhìn cái xác kia.

Đừng nói Hạo Thiên Chân, đến ánh mắt Tiểu Ca cũng thay đổi.

Bởi vì nhìn từ bề ngoài, đó là một người nước ngoài.

Tiêu Long thật sự đã đoán đúng rồi.

"Chắc không phải người của Tam Thúc đâu." Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc nhìn nói.

Mặc dù không biết vì sao cái xác này đã trải qua bao lâu mà không bị mục rữa.

Nhưng điều đó vừa hay chứng minh suy đoán trước đó của mọi người.

Trước đó.

Thực sự có một nhóm người cũng đã đến nơi này.

Chỉ là không biết vì sao, người này lại chết một mình trong cái

động này.

Nếu không phải Tiêu Long đột nhiên phát hiện ra.

Thì mọi người thật sự chỉ có thể dựa vào phỏng đoán về nhóm người trước đó.

“Vậy Long ca đã phát hiện cái xác này bằng cách nào?” Đối với câu hỏi này.

Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Long ca ngầu như vậy đương nhiên nhìn thoáng qua là phát hiện ra rồi chứ.” Lưu Tang đối với Long ca tự tin vô cùng.

“Thật ra cũng không phải.” Tiêu Long ném cái xác sang một bên, lộ ra thứ mà hắn vẫn luôn nắm chặt trong tay.

Chương 567

“Tôi chỉ nghe thấy tiếng động của thứ này thôi.” Mọi người nhìn.

Mới phát hiện thứ trong tay Tiêu Long chính là con nhân thủ bối mà trước đó họ đã gặp phải.

Đã bị hắn bóp chết.

“Ở đâu có nhân thủ bối, chắc chắn sẽ có xác chết.” “Vì vậy tôi đoán trong động chắc chắn có xác chết mà tôi chưa phát hiện ra.” “Đù má, Long ca ghê gớm thật.” Vương Bàn Tử không kìm được thốt lên.

Mẹ nó, vừa nãy hắn đứng gần như vậy mà không nhìn thấy cái xác phía sau bia đá.

Đáng xấu hổ quá.

“Người này chắc là thuộc nhóm người theo sát Tam Thúc để tìm kiếm.” “Chỉ tiếc, đã chết ở nơi này.” Nhìn từ vết thương, kẻ giết người khi đó chắc là nhân thủ bối.

“Được rồi, chúng ta lên đi, trên thuyền đắm có lẽ có đáp án mà tôi cần biết.” Chuyện trong động đã xong.

Mọi người quyết định quay trở lại.

Đúng lúc này.

Lưu Tang, người vẫn luôn tò mò về văn tự phương Tây trên tấm bia đá, lợi dụng lúc mọi người không chú ý.

Lấy đèn pin chiếu về phía tấm bia đá.

Không ngờ phần trên tấm bia đá lại hơi thấp.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “ai u”, quay đầu nhìn lại thì thấy.

Cả người Lưu Tang cùng với đèn pin đã đập đầu vào mặt trên tấm bia đá.

Trước khi ngất xỉu, Lưu Tang cũng nhìn rõ câu văn tự phương Tây mà Vương Bàn Tử đã nói trên tấm bia đá: "Dont touch." "Đừng chạm vào." "Vương Bàn Tử mẹ kiếp!" Nhanh như chớp, Tiêu Long phi thân một cái, đỡ lấy Lưu Tang đang ngất xỉu.

Hắn cũng nhìn rõ câu tiếng Anh kia.

Không đợi hắn mở miệng.

Đúng lúc này.

Mọi người nghe thấy phía trên động khẩu truyền đến một tiếng sấm vang dội đầy khí thế.

Ngay sau đó.

Là một tiếng "phanh" của tấm đá rơi xuống đất.

Ánh mắt Tiêu Long ngưng lại.

Nếu không đoán sai.

Âm thanh phía sau kia chắc là con cóc mắt đỏ đã ra ngoài rồi.

Quả nhiên họa vô đơn chí mà.

Nhìn Lưu Tang đang ngất xỉu, Tiêu Long thật sự muốn đào một cái hố chôn hắn luôn.

"Chuyện gì vậy, phía trên sao rồi?" Vương Bàn Tử suýt nữa bị tiếng sấm làm điếc, hoảng loạn hỏi.

"Nếu không đoán sai, chắc là tang thi xuất lồng." Tiêu Long hiếm khi nói đùa.

"À, không phải." Nhìn nụ cười của Tiêu Long, Vương Bàn Tử lập tức có dự cảm không lành trong lòng.

Quả nhiên.

Không lâu sau.

Hắn nghe thấy phía trên động khẩu truyền đến một tiếng "cô cô", lập tức mặt hắn xanh mét.

"Chết tiệt, không phải chứ, thứ nhỏ đó ghê gớm vậy sao?" Vương Bàn Tử vừa nghĩ đến thứ đó đã ra ngoài, mông hắn không khỏi hơi nhói đau.

Đúng lúc này.

Lưu Tang bị Tiêu Long dùng tay vỗ tỉnh, mặt hắn cũng xanh mét.

"Long ca, tiếng sấm đó... bên cạnh có Nhân Bì Dũng!" Tiêu Long vỗ vỗ vai hắn, ra hiệu không cần lo lắng.

"Vừa nãy tôi đã bảo Muộn Du Bình đi giải quyết đám Nhân Bì Dũng đó rồi." "Ồ, vậy thì yên tâm rồi." Lưu Tang lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thật sự sợ đám Nhân Bì Dũng đó.

"Vậy giờ chúng ta làm thế nào?" Nghe tiếng cóc "cô cô" không ngừng truyền từ phía trên động, Lưu Tang hỏi một vấn đề mà mọi người đều quan tâm lúc này.

Vương Bàn Tử lại không để ý.

"Chắc không sao đâu, cái động khẩu nhỏ vậy, thứ đó lớn như vậy." "Tôi ở trong này đợi, không chừng lát nữa thứ nhỏ đó sẽ đi khỏi thôi." Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Chỉ có Tiêu Long nghe tiếng động lạ phía trên, trong lòng lại cảm thấy bất an.

Luôn cảm thấy, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“À, đúng rồi Lưu Tang, vừa rồi sao mày lại đi xem cái bia đá đó?” Vương Bàn Tử lúc này không quên trêu chọc Lưu Tang.

“Ông đây, hay thật đấy, nếu sớm nói cho tao biết trên đó viết gì.” “Tôi cũng sẽ không đi xem.” Lưu Tang oán trách, lòng vẫn còn sợ hãi xoa cái u trên đầu.

“He he, cho thằng nhóc mày tò mò, không thấy lúc đầu tao cũng đứng ở đó xem sao?” “Cũng không động não gì cả.” “…” Bị mắng đến á khẩu không trả lời được, Lưu Tang quyết định không để ý nữa.

“À, Long ca, người xưa chẳng phải đều chọn nơi có phong thủy tốt để xây mộ sao?” “Sao trong mộ này lại có nhiều thứ kỳ lạ vậy chứ?” Tiêu Long thật sự không biết trả lời thế nào.

Dù sao nhìn hiện tại, phong thủy của ngôi mộ này cũng không hẳn là tốt.

Nhưng những thứ kỳ lạ trong mộ thì đúng thật.

Ví dụ như tấm bia đá trước mặt này, làm gì có ai lại đào một mật thất trong chính điện để giấu một tấm bia đá.

Chẳng phải rõ ràng là thừa thãi sao?

Có tác dụng thực chất gì đâu.

Có.

Tam Thúc, vì sao lại phải đi vào mật thất này.

Chẳng lẽ trong mật thất có bí mật gì chưa được phát hiện hay sao?

Tiêu Long lắc lắc đầu.

Ném những vấn đề này ra khỏi đầu.

Không biết sao, càng ở lâu trong mật thất này.

Hắn càng cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra.

“Chúng ta nhanh chóng rời khỏi mật thất này đi.” Nói xong câu đó, Tiêu Long dẫn đầu đi lên cầu thang đá.

Còn về con cóc mắt đỏ bên ngoài?

Một dao giết nó là được.

Mọi người ứng một tiếng, liền chuẩn bị đi theo Tiêu Long lên trên.

Đúng lúc này.

Tiêu Long lại đột nhiên phát hiện Lưu Tang đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Sao vậy?

Đang ngẩn người à.” Hắn tò mò hỏi.

“Không, Long ca, anh có phát hiện cái xác kia biến mất rồi không?” Xác chết biến mất rồi?

Tiêu Long cuối cùng cũng biết mình cảm thấy không ổn ở đâu, vội vàng quay đầu tìm cái xác kia.

Ngay sau đó kinh hãi phát hiện.

Chương 568

Cái xác người nước ngoài kia không biết từ lúc nào.

Đã đứng sau lưng Vương Bàn Tử.

Cảm giác đó.

Giống như.

Khi hắn nhìn thấy cái xác nữ trong mộ thất dưới lòng đất.

Ông đây.

Hèn gì cái xác này mấy chục năm rồi mà không hề mục rữa.

Bị người ta vứt ở loại nơi này.

Hóa ra là bị nhân thủ bối chọn làm sào mẫu?

Tiêu Long gầm lên một tiếng giận dữ.

Một cước đá bay cái xác đó ra ngoài.

"Nhanh chóng lên trên, đừng quay đầu lại." Không thể dùng dao hay Chu Tước Hỏa.

Trong không gian nhỏ hẹp như vậy nếu thứ đó nổ tung.

Vậy thì chắc chắn mọi người trực tiếp không cần con cóc mắt đỏ ra tay nữa rồi.

"Ối!" Nhìn cái xác bị Long ca đá bay.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, liền dẫn đầu chạy lên cầu thang đá.

Hết cách rồi.

Hắn cũng biết thứ đó ghê gớm mà.

Không lâu sau.

Cái cầu thang vốn cần hai phút để đi hết.

Mọi người đã bò lên trong một phút.

Khi Vương Bàn Tử ở phía trước nhất thò đầu ra khỏi động khẩu.

Vừa ngẩng đầu.

Lại nhìn thấy một con cóc đá toàn thân mọc đầy gai đang trừng mắt nhìn xuống.

Trong lúc hoảng hốt.

Hắn nhìn thấy phía trước con cóc đá, một thứ dài đầy lông trắng loáng thoáng.

Không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

"Mẹ nó, đúng là họa vô đơn chí mà." Cắn răng.

Vương Bàn Tử ngay khoảnh khắc bị con cóc mắt đỏ nhìn thấy, liền rụt người trở lại trong động.

Nhưng hành động này lại chọc giận Tiêu Long đang theo sát phía sau.

"Chẳng phải chỉ là một con cóc mắt đỏ thôi sao, làm gì mà." Vừa nói.

Tiêu Long đá vào mông Vương Bàn Tử một cước.

"Ối, nhẹ tay thôi Long ca." Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, cả người Vương Bàn Tử bị đá văng ra khỏi động.

Không đợi hắn bò dậy.

Lập tức cảm thấy ngực thắt lại.

Thì ra cái lưỡi lông trắng của con cóc mắt đỏ đã thò ra quấn lấy hắn.

“Thật là chó má, không ngờ Bàn gia tao cũng có ngày được đi máy bay.” Vừa dứt câu cảm thán.

Giây tiếp theo.

Vương Bàn Tử bay vèo vèo qua tai.

Một cảnh này.

Vừa hay bị Lưu Tang và những người khác vừa bò ra khỏi động nhìn thấy.

Lập tức Lưu Tang mềm cả chân.

Suýt chút nữa lại ngã trở lại vào động.

May mà Tiêu Long đang đứng ở cửa động hỗ trợ, ánh mắt hắn biến đổi, đưa tay kéo hắn về.

Mới thoát khỏi tai họa.

Nhìn lại trong động, cái xác người nước ngoài kia, đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Quần áo bên ngoài không biết từ lúc nào đã bị lột bỏ.

Thân thể mọc đầy xúc tu đang bò nhanh chóng trên cầu thang đá.

“Ối, cái thứ này sao lại ghê tởm hơn cả Cấm Bà vậy?” Hạo Thiên Chân lần đầu tiên thấy sào mẫu nhân thủ bối, không khỏi nôn khan.

Trong ấn tượng của hắn, chỉ có Cấm Bà mà hắn từng gặp mới ghê tởm đến vậy.

“Cố gắng tránh xa chỗ này đi, đừng cản trở Long ca ra tay.” Lưu Tang kéo Hạo Thiên Chân, vội vàng rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Cũng đúng lúc này.

Mọi người phát hiện ra.

Bên ngoài cánh cửa lớn của chính điện.

Không biết từ lúc nào, cũng vang lên tiếng xào xạc liên hồi không dứt.

"Ối, trong mộ lại có nhiều nhân thủ bối đến vậy sao?" Vương Bàn Tử bị con cóc mắt đỏ quăng ngã bầm dập, nói với cái miệng méo mó.

"Đừng có lắm mồm ở đó nữa, mau giúp một tay đi." Thấy hắn không hề hấn gì, Hạo Thiên Chân không khỏi bội phục khả năng chịu đòn của hắn.

Cần biết rằng.

Con cóc mắt đỏ kia thậm chí có thể đẩy bật cánh cửa đá dày như vậy.

Cũng không biết thứ đó khi bị bắt ban đầu rốt cuộc đã huy động bao nhiêu vạn binh mã.

Nhưng hiện tại không phải lúc để cảm thán điều đó.

Vì Long ca đang đối phó với sào mẫu nhân thủ bối mà nếu không cẩn thận sẽ khiến toàn quân bị diệt.

Nên con cóc mắt đỏ yếu hơn một chút được giao cho Tiểu Ca.

Nhưng nhìn vẻ mặt Tiểu Ca vừa bò dậy từ dưới đất, có thể thấy con cóc kia cũng không dễ đối phó.

"Chết tiệt, trốn đâu cũng không được à, mấy cái thứ chó má này lại còn biết bắt nạt kẻ yếu nữa." Vương Bàn Tử vừa méo miệng vừa lẩm bẩm chửi rủa.

Hắn tuy nói không tình nguyện, nhưng vẫn đứng cùng Tiểu Ca.

"Ấy, Long ca, bên kia mất bao lâu vậy, hai đứa tôi không chống đỡ được quá hai phút đâu?" Nhìn cái lưỡi dày bằng bắp chân người lớn của con cóc mắt đỏ, Vương Bàn Tử cảm thấy đùi mình đang run lên.

"Ngay lập tức." Hắn mơ hồ đáp một tiếng.

Nhìn sào mẫu sắp bò ra khỏi động khẩu mật thất.

Khóe miệng Tiêu Long nở một nụ cười khát máu.

Hai tay hắn giơ lên.

Hai quả cầu lửa lớn bằng quả bóng đá lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chương 569

Đón lấy sào mẫu vừa mới thò đầu ra liền ném tới.

Lưu Tang và những người khác đứng ở xa chỉ nghe thấy hai tiếng "bành bành".

Liền ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc từ trong động truyền ra.

Nhưng chưa xong.

Tiêu Long giơ chân giẫm mạnh một cái xuống rìa động khẩu.

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân rung lên.

Nhìn lại thì thấy vị trí động khẩu đã sụp đổ.

Không lâu sau.

Đáy thuyền đắm lún xuống tạo thành một cái hố lớn.

Khiến cả con thuyền đắm bắt đầu nghiêng ngả.

Một màn hủy thiên diệt địa này thật sự khiến Lưu Tang suýt nữa quỳ xuống.

Cái khả năng chó chết này!

Đơn giản là thần tiên mà.

Thần tiên trong truyền thuyết vung tay nhấc chân là có thể lật sông đổ biển chắc cũng chỉ đến thế.

"Ối, con cóc mắt đỏ cũng sợ ngây người rồi." Bàn gia đang bị hành hạ bên cạnh đột nhiên cảm thấy eo nhẹ nhõm.

Thì ra con cóc mắt đỏ đã bị một chiêu của Tiêu Long làm cho kinh hãi.

Sau một khoảng dừng ngắn ngủi vì kinh ngạc.

Lúc này nó cũng không quản Vương Bàn Tử và Tiểu Ca nữa.

Xoay người chui tọt vào đấu thất.

"Chết tiệt, con cóc này sao lại như con thỏ vậy." Thấy nguy hiểm đã giải trừ.

Vương Bàn Tử kêu "ai u" một tiếng rồi ngồi phịch xuống đất.

Cũng chẳng quan tâm đất có bẩn hay không.

Hắn thật sự cảm thấy toàn thân đau nhức.

Trong hai phút ngắn ngủi vừa rồi.

Hắn gần như bị con cóc nhấc bổng lên hơn chục lần.

Bị đánh bay bảy tám lần.

Vương Bàn Tử ước chừng nếu không phải hắn có phòng ngự siêu quần.

Thì bây giờ có thể thở phào một hơi ở đây cũng là xa vời rồi.

"Ấy, mẹ nó, ra ngoài ai đặc biệt tin chứ." Nhìn Tiểu Ca bên cạnh cũng bị con cóc đánh cho bầm dập.

Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán.

"Một con cóc mà có thể ghê gớm đến vậy, sau này ra ngoài mà tao còn dám gọi món lẩu ếch với thịt ếch thì tao là đồ chó đẻ." "Chẳng bằng Long ca ghê gớm đâu." "Không phải sao Tiểu Ca?" Muộn Du Bình lại không trả lời.

Tuy vừa nãy hắn cũng bị đánh đủ thảm.

Nhưng điều thật sự khiến hắn kiệt sức chính là chiêu vừa rồi của Tiêu Long.

"Thật sự là một đòn đả kích người khác mà." Hắn cảm thán trong lòng.

Quả nhiên Lưu Tang nói đúng.

Long ca Long ca.

Trong mộ không có thứ gì là không giải quyết được!

“Mọi người đều ổn chứ, không sao chứ?” Tiêu Long quay người nhìn mọi người đang ngây người ra, xoa xoa mũi nói.

“…” Mọi người không biết phải làm sao.

Chỉ đồng loạt giơ ngón cái lên.

Lúc này mới cảm thấy mọi lời nói đều trở nên vô nghĩa.

“Ông đây, con cóc kia đâu rồi?” Tiêu Long hiểu rằng mọi người đều bị chấn động.

Hắn đợi một lúc.

Mới phát hiện con cóc mắt đỏ kia đã biến mất.

“Đi, chúng ta giết nó.” Nghe lời Tiêu Long.

Vương Bàn Tử lập tức nghĩ đến trong quan tài phong ấn kia có không ít bảo bối.

Lập tức eo không còn đau nữa, chân không còn mỏi nữa.

Đi đường cũng thấy có sức.

Nhưng khi Tiêu Long đi đến cửa đấu thất.

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Bởi vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ.

Truyền đến từ phía sau.

Mọi người cảm thấy Tiêu Long có gì đó không đúng.

Vội vàng cũng quay đầu lại.

Chỉ thấy bên ngoài cánh cửa chính điện vốn trống rỗng.

Không biết từ lúc nào đã chật kín những con nhân thủ bối dày đặc.

"Ối, trong mộ có nhiều thứ đó vậy sao?" Vương Bàn Tử, người có nỗi sợ hãi tâm lý với thứ này, xoay người chạy trốn.

Tiêu Long lại kéo hắn lại.

"Mày có phát hiện ra không, những thứ đó dường như không dám tiến vào?" Nghe lời hắn nói.

Mọi người ngớ người.

Vội vàng nhìn kỹ.

Lập tức thấy kỳ lạ.

Quả thật như Long ca nói, những con nhân thủ bối đó đang tụ tập ở cửa chính điện.

Nhưng lại không có một con nào dám bò vào.

"Chẳng lẽ trong chính điện có thứ gì đó đáng sợ?" Lưu Tang có chút thận trọng nhìn xung quanh.

Thật ra không chỉ hắn.

Tất cả mọi người có mặt đều đã nhận ra một điều.

"Đù má, cái thứ này cũng có ngày biết sợ à." Lúc này, kẻ có thể ngang nhiên chửi bới cũng chỉ có Vương Bàn Tử.

Hắn còn đắc ý chạy ra cửa dạo chơi.

Không thể không… Chết tiệt.

Tiêu Long còn cảm thấy tên này đang điên cuồng thử thách ranh giới nguy hiểm.

Nhưng.

Chương 570

Mặc dù không biết vì sao đám nhân thủ bối đó lại sợ hãi không dám vào chính điện.

Nhưng rõ ràng những thứ này tạm thời không gây uy hiếp cho mọi người.

Thế là mọi người hiện tại cùng nhau nghĩ đến một mối đe dọa khác.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng đến lúc lão tử báo thù rồi." Thấy mọi người đã tập trung lại.

Vương Bàn Tử kích động phun hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay.

Vừa đi vào đấu thất.

Con cóc mắt đỏ vừa nhìn thấy Tiêu Long, liền xoay người chạy.

Nhưng làm sao nó chạy kịp.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử "oao" một tiếng lao vùn vụt tới.

Chẳng cần biết ba bảy hai mốt, vung nắm đấm giáng xuống đầu tên đó.

Khá có phong thái Võ Nhị Lang đả hổ.

Chỉ là nắm đấm của hắn vừa vung lên.

Mọi người nghe thấy một tiếng "phanh".

Thấy thân hình đồ sộ của Vương Bàn Tử bay lộn ngược ra ngoài cửa.

Lăn liên tiếp mấy vòng.

Tiêu Long vừa nhìn.

Lại không khỏi bật cười.

Hóa ra con cóc mắt đỏ kia thấy mọi người đi vào thì sợ hãi không sai.

Nhưng tục ngữ có câu, con chó cùng đường cũng phải nhảy tường mà.

Vương Bàn Tử cứ thế xông lên một cách đường đột, trực tiếp bị con cóc kia bật nhảy một cái húc bay ra ngoài.

"Ông đây!" "Sức bật của thứ này thật sự đặc biệt đáng kinh ngạc." Lưu Tang nhìn Vương Bàn Tử vừa bò dậy, không khỏi cảm thán.

Lực sát thương của cóc mắt đỏ quá khủng khiếp.

Lại thêm đấu thất khá nhỏ.

Tôi xem ra nên lẻn ra ngoài trốn một chút.

Nghĩ vậy, Lưu Tang nhìn thấy mọi người đều đang chú ý đến con cóc mắt đỏ kia.

Liền lén lút nhón chân, chuồn ra ngoài cửa.

Nhưng.

Vừa mới ra khỏi cửa.

Đang chuẩn bị tìm một chỗ ẩn thân.

Hắn nghe thấy phía sau một tiếng "soạt".

Kèm theo cảm giác như bị một chiếc xe tải đâm vào.

Cả người hắn liền ngất xỉu.

"…" "Chết tiệt, thứ này biết ra ngoài à?" Vương Bàn Tử vừa bò dậy từ dưới đất lại vội vàng cúi thấp người tránh thân thể con cóc mắt đỏ, không khỏi gầm lên một tiếng giận dữ.

Nhìn Lưu Tang đang nằm ngất xỉu ngoài cửa.

Mọi người á khẩu.

Tên này cũng quá xui xẻo rồi.

Không chạy sớm không chạy muộn, lại đúng lúc con cóc mắt đỏ cảm thấy nguy hiểm định chui ra khỏi đấu thất.

Vừa vặn.

Không chừng phải ngất bao lâu.

Nếu mà gãy thêm hai xương sườn nữa thì thật là… Nhìn lại con cóc kia.

Sau khi chui ra khỏi đấu thất.

Nó bật nhảy mấy cái đã leo lên một cây cột.

Trên đó, đôi mắt nó trừng trừng nhìn mọi người.

“Cẩn thận, đừng để nó ra khỏi cửa lớn.” Tiêu Long hét một tiếng.

Liền chạy về phía cửa lớn.

Dù sao đám nhân thủ bối bên ngoài cũng không đáng sợ.

Chỉ cần ngăn chặn con cóc mắt đỏ này trong chính điện.

Vậy thì không cần lo lắng.

Thấy Long ca đã chuẩn bị ra tay, Vương Bàn Tử không khỏi ba hoa khoác lác.

“Mẹ kiếp, Long ca tôi rồng trên trời, voi dưới đất đều giết được.” “Cái thằng ôn con này cứ chờ chết đi.” Hắn còn định tìm đồ vật chuẩn bị đập con cóc kia xuống.

Nhưng con cóc mắt đỏ cũng rất xảo quyệt.

Trong số mọi người, chỉ có Tiêu Long là có thể khiến nó sợ hãi.

Lúc này, thấy Tiêu Long chặn ở cửa lớn bên kia.

Nó cũng không dám lại gần.

Lại thấy Vương Bàn Tử một mình ở dưới đang đi lung tung tìm đồ vật.

Liền thừa cơ "Thái Sơn áp đỉnh" ngồi xuống một cái.

"Vương Bàn Tử cẩn thận!" May mà Tiêu Long mắt tinh nhắc nhở nhanh.

Nghe thấy tiếng động.

Vương Bàn Tử cũng không quản lôi thôi lếch thếch nữa.

Lật người liền lăn về phía Long ca.

Giây tiếp theo.

Nơi hắn vừa đứng phát ra một tiếng "phanh" thật lớn.

Mồ hôi lạnh trên trán mọi người lập tức tuôn ra.

Nhưng đúng lúc này.

Lưu Tang đang ngất xỉu có lẽ vì mặt đất chấn động.

"Ai u" một tiếng tỉnh lại.

"Hỏng rồi!" Tiêu Long lập tức cảm thấy không ổn.

Quả nhiên.

Giây tiếp theo.

Con cóc mắt đỏ đã phát hiện ra một đứa bé tội nghiệp lạc đàn là Lưu Tang.

Hai chân nó đạp mạnh.

Dùng hết sức tung ra chiêu "Thái Sơn áp đỉnh" với lực sát thương cực lớn.

Chương 571

“Chết tiệt.

Long ca, mau cứu em.” Gần như vừa mở mắt ra đã thấy con cóc chuẩn bị ngồi phịch xuống từ trên không.

Lưu Tang không còn sợ hãi nữa.

Mà đơn giản là tuyệt vọng rồi.

Hắn chỉ có thể nhìn Tiêu Long ở cửa lớn với ánh mắt cầu xin.

Chỉ mong Long ca có thể cứu hắn một mạng.

“Súc sinh, đừng có mà càn rỡ!” Thấy Lưu Tang sắp mất mạng dưới tay con cóc mắt đỏ.

Tiêu Long biết không thể khoanh tay đứng nhìn nữa.

Chỉ thấy hắn lùi nửa bước về phía sau.

Sau đó lao về phía trước, cả người với tốc độ mà mọi người gần như không thể nhìn thấy đã nghênh đón con cóc mắt đỏ đang rơi từ trên không xuống.

Cùng lúc đó.

Hắc Kim Cổ Đao bên hông cũng được rút ra khỏi vỏ.

Một nhát dao lướt đi.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “soạt”.

Giây tiếp theo.

Con cóc mắt đỏ hùng hổ bất khả nhất thế liền bị chém thành hai nửa.

Ngay sau đó.

Nó liền rơi mạnh xuống đất.

Phát ra hai tiếng va chạm trầm đục.

"…Ối, không phải chứ!?" Đúng lúc này.

Vương Bàn Tử mới phản ứng lại, mắt hắn suýt rớt ra ngoài.

Một loạt động tác của Tiêu Long vừa rồi kéo dài.

Thực ra đều hoàn thành trong vòng một giây.

Đơn giản là mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái, con cóc mắt đỏ đã chết rồi.

Đừng nói gì khác.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca vẫn luôn bảo vệ ở cửa đấu thất xem mà cằm cũng rớt xuống.

"Thật sự quá tàn bạo!" Hạo Thiên Chân không kìm được lẩm bẩm.

"Đơn giản là tàn bạo và đẹp trai đến nổ tung!" Ngoại trừ cách miêu tả như vậy, hắn thật sự không tìm được bất kỳ từ ngữ nào khác.

Lưu Tang được Tiêu Long một chiêu nữa cứu mạng.

Tâm trạng của hắn không thể dùng từ chấn động để hình dung.

Ngây dại.

Tuyệt đối ngây dại.

Đến mức Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng cũng không phản ứng.

"Chẳng phải nguy hiểm đã giải trừ rồi sao, mày la hét cái gì vậy Vương Bàn Tử?" Hạo Thiên Chân có chút bị dọa, không kìm được quát.

"Chết tiệt, không phải chứ, Hạo Thiên Chân, mau nhìn đám nhân thủ bối kia?" Nghe lời Bàn Tử nói, Tiêu Long vừa tra Hắc Kim Cổ

Đao vào vỏ thì quay đầu lại, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn thấy những con thây tay người ban đầu còn e ngại không dám tiến vào đại điện, bỗng nhiên như không còn sợ hãi nữa, đồng loạt gào thét "tê tê" một tiếng, rồi bán mạng bò vào trong điện.

"Chết tiệt!" Tiêu Long nhìn thấy tình hình, lập tức phản ứng lại.

"Xem ra trước đây thây tay người luôn sợ thiềm thừ mắt đỏ." Chết tiệt, sớm nên nghĩ ra chứ.

"Giờ phải làm sao đây?" Nhìn đám thây tay người dày đặc, Bàn Tử có chút run chân.

Nhưng Lưu Tang vừa thoát chết bên cạnh thì không lo lắng, "Sợ quái gì, có Long ca ở đây mà." "Đừng quên lúc trước ở hang ổ thây tay người," "một chiêu lửa của Long ca, chậc chậc, tôi vẫn còn nhớ như in." Nghe nhắc nhở, mọi người bừng tỉnh.

Đúng vậy!

Tình hình lúc trước còn hiểm nguy hơn, sợ quái gì chứ?

Nhưng lời nói tiếp theo của Tiêu Long như một gáo nước lạnh tạt vào lòng mọi người.

"Không thể dùng lửa, trừ phi muốn chết ở đây." "Thật sao?" Bàn Tử có chút ngây người.

"Vừa nãy tôi dùng lửa giết con thi thể tổ mẫu đó mới cảm ứng được." Mọi người nhìn theo ngón tay Tiêu Long chỉ xuống đáy thuyền mục nát.

Quả nhiên, mũi họ ngửi thấy mùi khí độc trong không khí.

Hèn chi vừa nãy Long ca chỉ ném hai quả cầu lửa mà uy lực lớn đến vậy.

Hóa ra bên dưới có quá nhiều khí độc.

“Vậy giờ phải làm sao đây?” Nghe Long ca không thể dùng lửa được nữa, Lưu Tang nhát gan lập tức không kìm được lo lắng.

Tiêu Long nhìn những con thây tay người sắp lao tới, rồi nhìn quanh.

“Tôi sẽ lên thuyền mục nát trước, sau đó thử leo lên cái chuông kia.” Mọi người mắt sáng rỡ.

À, mấy con thây tay người này chỉ biết bò lên cao xuống thấp, không biết bay.

Chỉ cần leo lên cái chuông lơ lửng trên không kia thì có thể tạm thời tránh được rồi.

“Vậy đợi tôi với!” Hiểu ra, Bàn Tử là người đầu tiên nhảy vọt lên thuyền mục nát.

Không lâu sau, mấy người đều đã leo lên thuyền mục nát.

Lúc này, thây tay người cũng đã phủ kín gần như toàn bộ đại điện.

Tiêu Long đặc biệt chú ý đến hai mảnh thi thể thiềm thừ mắt đỏ nằm rải rác trên đất.

Quả nhiên, đám thây tay người kia bị một lực lượng vô hình cách ly ở khoảng cách bán kính một mét so với thi thể.

“Ngã cam, xem ra dù chết, thi thể đó vẫn là bảo bối à!” Thấy cảnh này, Tiêu Long không khỏi chú ý đến thi thể đó.

Nhưng bây giờ không phải lúc.

Đám thây tay người ngửi thấy hơi thở của mọi người, ùn ùn bò lên thuyền mục nát, không hề e sợ chút nào.

“Mau leo hết lên chuông đi, chú ý đừng gây ra tiếng động.” Tiêu Long dặn dò.

Hắn xách cổ áo Lưu Tang rồi ném cậu ta lên.

Lưu Tang lảo đảo vài cái, cuối cùng đứng vững được trên chuông.

Tiếp đó, Bàn Tử luống cuống tay chân bò lên.

Trong lúc đó, hắn không cẩn thận va chạm, lập tức tai mọi người phải chịu đựng một trận âm thanh vang vọng.

“Mẹ kiếp, tôi biết lỗi rồi, đợi tôi về nhất định sẽ tập luyện chăm chỉ.” Hạo Thiên Chân ở dưới chuẩn bị leo lên thì lườm một cái.

Anh ấy xưa nay không tin lời tên này nói.

Khẩu hiệu tập luyện đã hô ba năm rồi mà chưa thấy tập một lần nào.

Đang lắc đầu, chuẩn bị leo lên thì một cái hộp gỗ bên chân thu hút sự chú ý của anh ấy.

“Hạo Thiên Chân, có chuyện gì vậy?” Tiêu Long thấy anh ấy ngẩn người, quay đầu hỏi.

“Long ca, anh xem cái này.” Hạo Thiên Chân nhường người ra, để lộ cái hộp.

Chương 572

Tiêu Long không nói hai lời, Hắc Kim Cổ Đao trong tay trực tiếp vung ra.

Nghe tiếng "cạch", cả cái hộp vỡ tan.

Một cái ba lô lập tức rơi ra từ bên trong.

"Đây là..." Hạo Thiên Chân lập tức nhận ra cái ba lô này giống hệt cái ba lô đã thấy trước đó ở hố tuẫn táng.

"Lên trên rồi nói." Tiêu Long tiện tay nhặt ba lô.

Thấy đám thây tay người đã bò lên boong thuyền, Tiêu Long liền nắm lấy Hạo Thiên Chân nhảy một cái, mang theo anh ấy đáp xuống trên chiếc chuông lớn.

"Phù, tôi thoát chết rồi, cuối cùng cũng thoát hiểm!" Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt sợi xích treo chuông mà cảm thán một hồi.

"Tiếp theo chúng ta làm gì đây, Long ca?" Lưu Tang bị chứng sợ độ cao, không dám nhìn xuống dưới, chỉ mong đám thây tay người này mau chóng rút đi.

"Làm gì được nữa, cứ ở đây đợi thôi!" Bàn Tử lấy bật lửa định hút thuốc, nhưng bên dưới có rất nhiều khí độc, hắn đành bực mình bỏ lại vào túi.

"Biết đâu lát nữa mấy thứ này sẽ rút đi." Nhưng Tiêu Long lắc đầu, "Không đâu." "Tôi phải nhanh chóng tìm lối ra." "Nhìn đằng kia." Ba người Bàn Tử nhìn theo ngón tay của hắn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Chỉ thấy trên các bức tường xung quanh đại điện, một vài con thây tay người đang bò lổm ngổm lên.

Mặc dù đại điện đủ lớn, mặt tường cũng đủ rộng, nhưng chỉ cần đủ thời gian, đám thây tay người đó sớm muộn gì cũng sẽ bò đến vị trí của mọi người.

"Ngọa tào, mấy con thây tay người này thuộc giống chó à?" Bàn Tử tức đến mức muốn dậm chân, bất lực nhìn Tiêu Long.

"Long ca, vậy giờ chúng ta làm thế nào, ở đây thì đi đâu mà tìm lối ra chứ?" "Có thể đi đâu được?" Tiêu Long cười cười, giơ tay gõ gõ sợi xích, "Đương nhiên là trên đỉnh đầu." Hắn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà đen kịt, "Nếu tôi đoán không lầm, bên trên hẳn là tầng chuyên dụng của cả địa cung." "Nói cách khác, đó cũng là nơi gần mặt đất nhất." Có một vấn đề Tiêu Long không nói.

Đó là vừa nãy, nhân lúc mọi người không chú ý, hắn đã dùng Đèn rồng bằng đồng để dò xét tình hình xung quanh.

Hệ thống hiển thị chỉ có một lối ra, chính là vị trí cửa chính của đại điện.

Xem ra không biết từ lúc nào, đại điện này đã là tận cùng địa cung mà mọi người đã đến.

"Ngọa tào, không phải chứ, ý của anh là..." Bàn Tử lập tức hiểu ra ý Tiêu Long, cằm hắn suýt rớt xuống đất vì kinh ngạc.

"Đại ca đừng dọa tôi, người xưa xây địa cung rất chú trọng phong thủy." "Anh nghĩ chúng ta xây mấy cái công trình đậu hũ à." "Cái trần nhà kia, tôi nói cho anh biết, có mở mấy cái máy xúc ra cũng chưa chắc đã đào được một cái lỗ đâu." Tiêu Long lại cười cười, "Tôi vốn không định dùng máy xúc để đào." "Vậy anh tính dùng gì?" Lời chưa dứt, Bàn Tử thấy Tiêu Long chỉ tay vào cái ba lô sau lưng.

"Xì..." Ba lô của tôi đầy đủ những thứ có thể dùng để phá hủy.

Chẳng lẽ Long ca định dùng thuốc nổ?

Lập tức, mặt Bàn Tử trắng bệch.

Sau khi bình tĩnh lại, Tiêu Long giải thích cho hắn phương pháp của mình.

Hóa ra khí độc trong đại điện chỉ đậm đặc ở phía dưới, còn ở vị trí trần nhà thì loãng hơn một chút.

"Nhưng nếu vậy, chúng ta cũng đâu cần mạo hiểm đến thế." Nghĩ đến phương pháp mạo hiểm dùng thuốc nổ ngay trên đầu mình, mặt Lưu Tang tái mét.

"Vậy có cách nào tốt hơn không?" Tiêu Long hỏi ngược lại một câu, "Không, đại điện này không còn lối ra nào khác." "Không phải chứ?" Bàn Tử cảm thấy theo Long ca lâu, vận khí của mình ngày càng tệ.

Nếu không tin tưởng Tiêu Long đủ, hắn đã nghi ngờ Long ca cố ý trui rèn mình rồi.

"Không, không phải chứ." Lưu Tang sợ hãi nhìn xuống đám thây tay người dày đặc bên dưới, trong lòng hoảng loạn.

"Hay là chúng ta tính toán kỹ hơn một chút đi, biết đâu lát nữa sẽ có cách hay hơn." "Mẹ kiếp, tính toán kỹ hơn ư?" Đúng lúc đó, Bàn Tử vốn còn do dự lại đột nhiên thay đổi giọng điệu, bắt đầu đồng tình với đề nghị của Long ca.

"Ước chừng thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều nữa đâu." Nghe Bàn Tử nói, Lưu Tang ngẩn người.

Ngay sau đó, nhìn theo ánh mắt của hắn, lập tức da đầu Lưu Tang muốn nổ tung.

Chỉ thấy, bên ngoài cửa chính đại điện, phía sau đám thây tay người dày đặc, không biết từ lúc nào xuất hiện một lượng lớn thây da người bò rạp bằng cả tay và chân.

Ngã cam!

Mấy thứ này không phải đã bị tiêu diệt hết rồi sao?

Muộn Du Bình (Tiểu Ca) hít một hơi khí lạnh.

"Chắc là những thây da người khác trong địa cung mà tôi không biết." Tiêu Long nhìn qua rồi đoán.

Chỉ là, số lượng này cũng quá nhiều rồi!

Tiêu Long nhìn mà không khỏi cau mày.

"Xem ra phải nhanh chóng đưa ra quyết định thôi, thời gian quả thật không còn nhiều." So với đám thây tay người chậm chạp, đám thây da người này đều là cao thủ bò lên cao xuống thấp.

Ước chừng đám thây tay người cần mười phút để bò kín bức tường, còn đám thây da người này có lẽ không cần đến một nửa thời gian đã có thể bò đến trước mặt mọi người rồi.

Huống chi, Tiêu Long nhìn động tác của đám thây da người kia.

Chỉ thấy, không biết có phải do thây tay người điều khiển hay không, đám thây da người vốn chỉ hành động hỗn loạn này, không trực tiếp lao về phía bức tường.

Chúng lũ lượt tràn vào thuyền mục nát, chồng chất lên nhau.

"Ngọa tào, mấy thứ này biết xếp chồng lên nhau sao?" Thấy cảnh này, mắt Bàn Tử trợn tròn.

"Nếu ở thời cổ đại ai mà bồi dưỡng được một đám thây da người như vậy, thì đó tuyệt đối là một đội quân tốt để công thành chiếm đất." Tiêu Long gật đầu.

Quả thật, thây da người không sợ đao kiếm, toàn thân chỉ có hỏa công là một điểm yếu.

Nếu được điều khiển thông minh như vậy, quả thật có thể sánh ngang thiên binh vạn mã.

Nhưng bây giờ không phải lúc cảm thán những điều này.

Nhìn tình hình bên dưới, ước chừng không cần năm phút, có lẽ chỉ hai phút là chúng đã có thể bò lên trên chuông rồi.

"Không thể chần chừ nữa, tôi phải nhanh chóng phá tung trần nhà để thoát ra ngoài." Hạo Thiên Chân cắn răng, khẳng định.

Đúng lúc đó, Tiêu Long với thính lực kinh người đột nhiên nghe thấy một loạt âm thanh truyền đến từ trần nhà phía trên.

Sau khi nhắm mắt lắng nghe kỹ một lúc, hắn vui mừng mở mắt ra.

"Mật mã Morse, chắc là Nhị Thúc." "Thật sao?" Mọi người nghe vậy, lập tức hưng phấn.

Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi, "Ngọa tào, Nhị Thúc đúng là giỏi thật, biết chúng ta ở đây." Tiêu Long lắc đầu, "Tạm thời không rõ, đợi ra ngoài rồi hỏi sẽ biết." "Trước mắt, phải lập tức tạo ra động tĩnh để ông ấy biết." Nói xong, Tiêu Long trực tiếp giơ tay lấy thuốc nổ từ Bàn Tử.

Không chút do dự, hắn dùng sợi xích cố định thuốc nổ lên trần nhà, rồi châm lửa.

Mọi người vội vàng ẩn nấp kỹ càng.

Một lát sau, chỉ nghe thấy tiếng "oàng" một tiếng, phía trên trần nhà liền truyền đến tiếng nổ vang vọng đến nhức tai.

Ngay sau đó, chiếc chuông dưới chân mọi người cũng "ầm" một tiếng, phát ra một trận tiếng sấm vang dội.

May mắn là mọi người đã được Tiêu Long cảnh báo trước, đã bịt chặt tai.

Nhưng dù vậy, Lưu Tang suýt nữa thì mềm nhũn chân mà ngã xuống.

"Ngã sát, cậu nhóc này khả năng giữ thăng bằng hơi kém đó nha." Nghe Bàn Tử trêu chọc, Lưu Tang lườm hắn một cái đầy bực bội, nhưng ngoài ý muốn lại không mắng lại.

Cảm thấy có chút vô vị, Bàn Tử liền không nói nữa, cùng Long ca nhìn sự biến đổi của trần nhà.

Không lâu sau đó, mọi người liền nghe thấy một trận tiếng "ầm ầm" từ trên trần nhà truyền đến.

Tiếp theo, một trận ánh sáng chói mắt từ trên trần nhà từ từ hiện ra.

Ngay sau đó, phía trên cái lỗ bị nổ tung trên đỉnh đầu cũng truyền đến một âm thanh quen thuộc với mọi người.

"Hạo Thiên Chân, có phải Hạo Thiên Chân không?" Quả nhiên là giọng Nhị Thúc.

Hạo Thiên Chân nghe xong trong lòng dâng lên một trận kích động.

Đúng lúc đó, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên biến đổi.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn nhanh như chớp chém về phía sau Lưu Tang.

Lập tức, trong ánh mắt kinh hoàng của Lưu Tang, phía sau cậu ta truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra đám thây da người không biết từ lúc nào đã xếp chồng lên nhau đến vị trí dưới chân mọi người.

"Ngọa tào, nhanh vậy sao?" Bàn Tử chửi thề một tiếng lớn.

Chương 573

Hắn vội vàng nắm chặt sợi xích treo chuông nhảy lên vài bước.

Mọi người thấy vậy, cũng không khỏi làm theo, trèo lên cao hơn.

Thấy vậy, Tiêu Long dứt khoát làm một lèo.

Hắn vung tay chém đứt sợi xích treo chuông lớn.

Lập tức, theo tiếng "ầm" cực lớn, chiếc chuông Thính Lôi đại chuông đập mạnh xuống thuyền mục nát.

Dưới đất lập tức bị đập ra một cái hố lớn.

Đúng lúc đó, hai sợi dây thừng cũng được ném xuống từ cái lỗ trên trần nhà.

"Hạo Thiên Chân, mau lên trước đi." Bàn Tử giữ thói quen bọc hậu, bảo Hạo Thiên Chân mau chóng lên trước.

"Nhưng mà..." Hạo Thiên Chân vốn định khách khí.

Nhưng Tiêu Long sắc mặt biến đổi, "Mau lên đi, phía trên trần nhà toàn bùn lầy, nếu không nhầm thì," "cái lỗ này e rằng không giữ được bao lâu đâu." Ngã cam!

Không phải chứ?

Nghe lời Long ca nói, Hạo Thiên Chân lập tức không chần chừ nữa.

Anh ấy cùng Lưu Tang, mỗi người một sợi dây thừng liền leo lên.

Rất nhanh, dây thừng lại được thả xuống.

Lần này đến lượt Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Đột nhiên, khi Bàn Tử nắm lấy dây thừng chuẩn bị leo lên, mắt

hắn đột nhiên sáng rực.

Hắn nắm lấy dây thừng đu sang bên cạnh.

"Ngã cam!" "Bùn lầy phía trên sắp đóng lại rồi, làm gì vậy?" Chỉ thấy, trong tầm mắt của Tiêu Long, Bàn Tử nắm dây thừng đu đến cạnh một cây cột trong đại điện, giơ tay túm lấy viên Dạ minh châu trên cây cột đó.

Ngay lập tức, Tiêu Long thực sự muốn đâm một nhát vào mông tên này.

Đến lúc này rồi mà tên này vẫn còn tơ tưởng đến bảo bối.

Chẳng lẽ mạng sống không đáng giá đến thế sao?

"Long ca, chúng ta đã trải qua muôn vàn gian khổ, không thể ra về tay trắng được chứ." Dường như nhận ra Long ca không vui, Bàn Tử vội vàng có lý có cứ giải thích.

Nhưng Tiêu Long thấy, tên này vẫn đầy rẫy vẻ tơ tưởng bảo bối.

Cuối cùng, viên Dạ minh châu cũng bị hắn cậy xuống.

Bàn Tử bỏ nó vào túi, rồi tham lam nhìn thêm một viên nữa không xa.

Trông có vẻ hắn muốn lấy thêm một viên nữa.

"Mau lên đi!" Tiêu Long thực sự bội phục tên tham tài này.

Hắn nắm sợi xích vung một cái, đu đến bên cạnh tên đó.

Hắn giật giật sợi dây thừng, bảo người phía trên kéo tên đó lên.

Khi người phía trên thả dây thừng xuống, Tiêu Long chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nhìn thấy thi thể thiềm thừ mắt đỏ bị đám thây tay người cố ý tránh né trên sàn nhà bên dưới.

Trong lòng hắn không khỏi động một cái.

“Đó là bảo bối tốt, chắc là kịp.” Nhìn cái lỗ phía trên đã đóng lại một nửa, Tiêu Long hít một hơi thật sâu.

Hắn nắm lấy dây thừng lao xuống mặt đất.

Khi đi ngang qua thi thể thiềm thừ, hắn rảnh tay trái vồ một cái, liền thu hai mảnh thi thể vào ba lô.

Ngay sau đó, mũi chân hắn chạm nhẹ xuống đất, cả người liền với tốc độ cực nhanh, lao về phía cái lỗ sắp đóng lại.

Khi sắp chui ra khỏi cái lỗ, nhìn xuống đám thây tay người và thây da người dày đặc bên dưới, hắn nói, “Mấy thứ này...” Ngón tay hắn búng một cái, hai quả cầu Chu Tước hỏa liền rơi xuống đáy đại điện.

Đúng lúc đó, cả trần nhà cũng phát ra một tiếng động trầm muộn.

Nó đã đóng lại rồi.

Thời gian thật sự rất khớp.

Khi mọi người nhìn Tiêu Long lao ra khỏi mặt đất, chỉ thấy phía sau dưới đất, kèm theo tiếng “ầm” cực lớn, lập tức cảm thấy một trận đất rung núi chuyển, như thể có động đất vậy.

Vô số hải âu trên trời đều kêu thét rời khỏi bờ biển.

Cảnh tượng này lập tức chấn động tất cả mọi người trên bờ biển.

Đặc biệt là Ngô Nhị Bạch.

Hắn không ngờ Tiêu Long lại đáng sợ đến vậy.

Không chỉ nắm bắt thời gian chuẩn xác, mà thủ đoạn cũng đủ tàn nhẫn và dứt khoát.

Những thứ dưới địa cung kia, hắn đại khái cũng biết.

Hèn chi Hạo Thiên Chân...

Ngô Nhị Bạch lại nhìn Tiêu Long đang đứng thẳng nhắm mắt tận

hưởng gió biển.

Hắn lắc đầu.

Thật sự quá đáng sợ.

"Ngọa tào, tôi Bàn gia cuối cùng cũng ra ngoài rồi, ha ha!" Ở một bên khác, Bàn Tử dường như không thể tin được, hắn ôm eo cười điên dại.

Tiêu Long không khỏi lắc đầu, "Xem ra tôi đã an toàn rồi." Đến trước mặt Hạo Thiên Chân, Tiêu Long vỗ vỗ vai cậu ta.

Ai ngờ, tay hắn chưa chạm vào cậu ta thì cậu ta đã trợn mắt ngất xỉu.

"Mau người!" Ngô Nhị Bạch ở bên cạnh vẫn luôn theo dõi sát sao Hạo Thiên Chân thấy vậy, lập tức chỉ huy thủ hạ khiêng Hạo Thiên Chân vào chiếc lều đã chuẩn bị sẵn bên cạnh.

"Quả nhiên là vậy." Tiêu Long nhìn bóng dáng mọi người rời đi, nhún vai.

Hắn không thích nhúng tay vào một số chuyện.

Bây giờ hắn chỉ quan tâm đến thu hoạch chuyến này.

Sau khi lấy cớ cần một cái lều yên tĩnh để nghỉ ngơi từ Ngô Nhị Bạch, Tiêu Long liền mở ba lô và bảng hệ thống.

Kết quả, vừa mở hệ thống, một âm thanh trong trẻo liền vang vọng trong đầu.

"Ký chủ Tiêu Long, phát hiện Thứ Kim Thiềm Hồn Mạch trong ba lô." "Có dung hợp không?" Ngã cam!

Tiêu Long suýt nữa thì kinh hô thành tiếng.

Chuyến đi địa cung này không hề phí công.

Thu hoạch được một sợi Hồn Mạch.

Hắn không ngờ.

Cái tên mà hắn lầm tưởng là thiềm thừ mắt đỏ kia.

Lại là sự tồn tại chỉ đứng sau Kim Thiềm.

Đó là một tên có thể lập tức thăng cấp thành thần thú trong truyền thuyết đó!

Thật đáng tiếc!

Trong tay hắn chỉ là một con Thứ Kim Thiềm.

Điều đó cũng có nghĩa là còn cách Kim Thiềm một khoảng không nhỏ.

Nếu để nó sống thêm trăm mươi năm nữa, biết đâu có thể tiến hóa thành Kim Thiềm.

"Sớm biết đã không giết nó." Trong lòng, Tiêu Long thậm chí nảy ra một ý tưởng nghe đã thấy buồn cười.

Chương 574

"Thôi, trước tiên xem thử Thứ Kim Thiềm Hồn Mạch có tác dụng gì đã." Gạt bỏ ý tưởng đáng tiếc đó trong đầu, Tiêu Long nhấp vào dung hợp.

Rất nhanh, kèm theo một đạo kim quang lóe lên, trong đầu hắn xuất hiện một dòng nhắc nhở của hệ thống.

"Thứ Kim Thiềm Hồn Mạch đã kích hoạt, đôi mắt được tiến hóa." Hả?

Đôi mắt được tiến hóa sao?

Tiêu Long có chút ngạc nhiên.

Không ngờ Thứ Kim Thiềm này lại tiến hóa đôi mắt.

"Sau khi đôi mắt được Hồn Mạch tiến hóa, có thể căn cứ vào vẻ ngoài của vật phẩm để phán đoán ra giá trị." Ngã cam!

Đơn giản là một cái máy quét mà!

Tiêu Long nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi đôi mắt được tiến hóa, vậy sau này đi đến chợ Phan Gia Viên hoặc chợ đồ cổ, hàng thật, hàng giả chẳng phải rõ như ban ngày sao?

"Quả nhiên có công bỏ ra thì có ngày được đền đáp a," Sau khi đóng bảng hệ thống, Tiêu Long không khỏi liên tục ngáp mấy cái.

Mấy ngày nay hắn luôn ở dưới đất ăn không ngon, ngủ không yên.

Tinh thần hắn đã sớm kiệt sức rồi.

Không, vừa đặt đầu xuống gối, không lâu sau hắn đã ngủ khò khò.

Khi lần nữa mở mắt ra, ngửi thấy mùi lẩu cá thơm lừng.

Hắn đẩy lều ra.

Từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào của Bàn Tử.

Không biết đã ngủ bao lâu rồi, bầu trời đã tối đen.

Ngửi mùi thịt và rượu trong không khí, bụng Tiêu Long liên tục kêu "ùng ục" mấy tiếng.

"Long ca, Long ca tỉnh rồi sao?" Lưu Tang mắt tinh nhìn thấy Tiêu Long.

Cậu ta vội vàng kéo cho Tiêu Long một cái ghế, tiện tay khui một chai rượu.

Tiêu Long cầm rượu ngồi xuống.

Nhìn vào nồi.

Chà!

Đang hầm một con cá mú hơn mười cân.

Thật sự khiến Tiêu Long thèm nhỏ dãi.

Đây là loại cá mà hắn yêu thích nhất.

Bàn Tử ở bên cạnh đang bận thái ớt, vừa thái vừa kể chuyện chuyến đi địa cung cho người bên cạnh.

"Nói đến lúc tôi đi qua cái đường hầm kia," "đoán xem tôi thấy gì?" Vừa nói, Bàn Tử vừa khoa tay múa chân.

"Chà, một con khỉ biển đó nha, không biết đâu nha, con khỉ biển đó biết nói đó." "Chỉ thấy lúc đó, Long ca một đao..." Tiêu Long vừa nghe Bàn Tử nói, thỉnh thoảng lại lắc đầu.

Cái tên Bàn Tử này, bất kể lúc nào cũng không bỏ được cái tài nói phét.

Nhưng nhìn tên này đôi khi cũng khá thú vị.

Ít nhất trong vô số lần hành động dưới địa đạo buồn tẻ, tên này luôn có thể mang lại niềm vui bất ngờ cho mọi người giữa những khoảnh khắc kinh hãi.

Ví dụ như lần thiềm thừ mắt đỏ kia.

"Hả?" Tiêu Long vừa nghĩ đến thiềm thừ mắt đỏ, thì thấy Bàn Tử có vẻ hưng phấn chạy nhảy về phía lều.

Dường như muốn trưng bày thứ gì đó.

"Không phải là định lấy viên Dạ minh châu kia ra chứ?" Tiêu Long đoán.

Quả nhiên không lâu sau, mọi người thấy Bàn Tử với vẻ mặt hớn hở ôm một "quả bóng đá" phát sáng chạy về.

"Ngã sát, thật sự là Dạ minh châu sao?" Mấy người đồng đội của Nhị Thúc bên cạnh lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Lần đầu tiên thấy viên Dạ minh châu lớn đến vậy.

Ai nấy đều không khỏi ngưỡng mộ.

Đúng lúc đó, Ngô Nhị Bạch vẫn luôn uống rượu nhỏ bên cạnh ngồi xuống bên cạnh Tiêu Long.

Thấy hắn đang thao thao bất tuyệt nói về chiến công của mình, Ngô Nhị Bạch cười nói, "Mấy cậu đều rất giỏi, nếu đã như vậy," "chi bằng giúp tôi ước tính giá trị của viên Dạ minh châu kia, xem đáng giá bao nhiêu tiền?" Tiêu Long liếc mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy Ngô Nhị Bạch đang nhìn mình với vẻ thích thú.

Hắn không khỏi thở dài một tiếng, "Giả, đó không phải Dạ minh châu." "Ồ?

Làm sao mà nhìn ra được?" Ngô Nhị Bạch có chút ngạc nhiên hỏi, "Chẳng lẽ cậu có cặp Hỏa Nhãn Kim Tinh sao?" Tiêu Long lập tức cười.

Hắn đúng là có một cặp Hỏa Nhãn Kim Tinh thật.

Nhưng viên châu này không cần đến Hỏa Nhãn Kim Tinh.

"Đá mắt cá, là thứ trong cá mắt lẫn lộn châu báu." "Mặc dù không đáng giá liên thành, nhưng cũng không phải thứ rẻ tiền đâu." Nói đến đây, Tiêu Long dừng lại, "Tôi tin Nhị gia cũng sớm đã nhìn ra rồi, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi." Ngô Nhị Bạch lại không trả lời câu hỏi của hắn, mà tự mình nói, "Giả sao, vậy thì thật đáng tiếc quá." Tiêu Long không đáp lời.

Hắn cũng không biết điều đáng tiếc của hắn rốt cuộc là gì.

Không biết Ngô Nhị Bạch đang nghĩ gì, Tiêu Long dứt khoát không nói thêm.

Hắn yên tâm uống rượu ăn thịt.

Phải nói, tài nấu nướng của Bàn Tử thật sự không phải dạng vừa.

Hắn làm món cá rất thơm.

Một lúc sau, khi Tiêu Long đã ăn uống no say, chuẩn bị trở về lều để ngủ nướng thêm một giấc thì Ngô Nhị Bạch lại gọi hắn lại.

"Lần này không tìm được Tam Thúc của Hạo Thiên Chân, không biết có kế hoạch gì không?" Tiêu Long nhún vai, "Tôi có kế hoạch gì được chứ." "Nam nhi hảo hán chí ở bốn phương." "Nếu sự việc ở đây đã xong, thì tôi đương nhiên sẽ rời đi." Ngô Nhị Bạch cười lớn, cũng không nói tiếp.

Hắn trở về lều.

Một đêm không lời.

Sáng hôm sau, Lưu Tang đã rời đi.

Cậu ta có chuyện riêng phải làm, không thể mãi đi theo Hạo Thiên Chân được.

Khi Tiêu Long đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị từ biệt Hạo Thiên Chân thì Hạo Thiên Chân đột nhiên hớt hải chạy đến.

"Long ca, mau, có người phát hiện tung tích của Tam Thúc rồi!" Ngã cam!

Không phải chứ.

Tiêu Long cũng có chút kinh ngạc.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ mọi chuyện trên đời không phải đều trùng hợp đến vậy chứ.

"Ở đâu?" "Người đó không nói, chỉ gửi một cái." Vừa nói, Hạo Thiên Chân vừa lấy máy tính ra, cho Tiêu Long xem màn hình.

Đó là một tấm bản đồ.

Vị trí đó hẳn là ở Quý Châu.

Tuy người đó không nói rõ vị trí cụ thể, nhưng bản đồ đã là câu trả lời tốt nhất.

"Người đó hiện đang ở đâu?" Tiêu Long không khỏi cảm thấy hứng thú với người này.

Vào thời điểm này mà lại biết tung tích của Tam Thúc rõ như lòng bàn tay như vậy, thì thế lực đằng sau đó quả thực đáng gờm.

Nhưng, nghe câu hỏi của Tiêu Long, Hạo Thiên Chân lại lắc đầu.

Chương 575

“Người đó không nói rõ, chỉ là một số điện thoại lạ gửi đến.” “À đúng rồi, còn để lại một câu nói.” Nói rồi, Hạo Thiên Chân đột nhiên trượt xuống, ngoài bản đồ, trong máy tính còn có một câu nói.

Tiêu Long ghé vào nhìn.

Câu nói đó thực ra chỉ có ba chữ.

“Địa hạ hà.” Không còn bất kỳ thông tin nào khác được để lại.

“Nhị Thúc?” Tiêu Long nhìn ba chữ có vị trí quan trọng rõ ràng đó, sờ sờ cằm hỏi.

“Nhị Thúc cũng không nói gì, bảo tôi tự tìm.” Được thôi.

Nghe câu nói này, Tiêu Long đã hiểu.

Lão già đó chắc chắn biết hắn sẽ đi, nên căn bản không tỏ thái độ.

“Đi, chúng ta đi tìm Bàn Tử.” Ra khỏi lều, Tiêu Long cùng Hạo Thiên Chân đi tìm Bàn Tử.

Ai ngờ, khi tìm tên đó, hắn đang lầm bầm chửi rủa ở đâu đó.

Tiêu Long hỏi mới biết.

Muộn Du Bình lại biến mất rồi.

Ngay cả đồng đội canh gác đêm cũng không biết tên đó rời đi từ lúc nào.

Nói rồi, Bàn Tử tức giận uống một hớp rượu lớn, như thể trong lòng đang uất ức.

“Được rồi, đằng nào cũng sớm muộn sẽ gặp thôi.” Hạo Thiên Chân cũng không biết an ủi tên này thế nào.

Chỉ có thể vỗ vỗ vai hắn.

“À đúng rồi, tôi phát hiện ra tung tích của Tam Thúc rồi, có muốn đi không?” Hạo Thiên Chân vừa nói, vừa đưa máy tính cho tên đó xem.

Bàn Tử vừa nhìn, lập tức ngẩn người.

“Lại là cổ mộ sao?” “Không chắc, anh muốn đi không?” Hạo Thiên Chân lắc đầu, dù sao chuyện này cũng không thể đảm bảo được.

“Đi, sao lại không đi chứ!” Bàn Tử “sụp” một tiếng đứng dậy, bắt đầu thu dọn hành lý.

“Bàn gia tôi còn phải mua thêm một căn biệt thự nữa đây này, cái đó tốn không ít tiền đâu.” Tiêu Long sờ sờ mũi.

Tên này, thật sự ba câu không rời chữ tiền.

Nhưng, vì mọi người đã quyết định rồi.

Vậy thì hắn lại có chuyện để làm rồi.

Mặc dù thiếu hai người, nhưng đối với Tiêu Long, dù chỉ có một mình, hắn cũng có thể làm tốt mọi chuyện.

Tóm lại.

Ba người lập tức từ biệt Ngô Nhị Bạch, đặt vé máy bay bay đến Quý Châu.

Vài giờ sau.

Xuống máy bay, họ gặp một đồng đội tiếp đón đã đợi sẵn.

Chắc hẳn là Ngô Nhị Bạch đã sắp xếp.

Tiếp đó là cuộc hành trình bằng ô tô xóc nảy kéo dài hai ngày.

Vì thế lực ở Quý Châu đan xen phức tạp, Ngô Nhị Bạch cũng

không có nhiều quyền lực ở đó.

Cộng thêm việc trên xe mang theo một lượng lớn hàng cấm, trong hai ngày đó.

Đồng đội kia lúc thì đưa lên đường cao tốc, lúc thì vào các khe núi.

Tiêu Long suýt chút nữa bị quay đến mức ruột gan rối tung.

Còn tên Bàn Tử kia thì thu mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe những khe núi.

Lúc thì cái này có thể có cổ mộ, lúc thì cái kia có thể có địa cung.

Nhìn vẻ mặt hắn, nếu không phải Hạo Thiên Chân cản lại, thì e rằng hắn đã vác xẻng Lạc Dương xuống xe đào rồi.

Cảm thấy chán chường, Bàn Tử đành nói chuyện với đồng đội.

"Anh ơi, chúng ta đi đâu vậy?" Đồng đội kia cười một tiếng, há miệng ra lại ú ớ.

Bàn Tử lập tức ngẩn người.

Sau khi không phản ứng được, hắn liền tức giận.

"Ngọa tào, Nhị Thúc thật là không tử tế, lại sắp xếp cho tôi một tên câm!" Câm sao?

Tiêu Long lập tức thấy hứng thú.

Hệ thống của hắn có sẵn chức năng ngôn ngữ ký hiệu mà.

Vì đồng đội kia là người câm, vừa hay có thể phát huy tác dụng.

Nói rồi, Tiêu Long dùng ngôn ngữ ký hiệu chào hỏi đồng đội, "Đồng đội, chúng ta đi đâu vậy?" "Nhị gia bảo tôi đưa các anh đến thôn Ách Ba." Đồng đội thấy có người hiểu ngôn ngữ ký hiệu đương nhiên rất vui.

Nhị gia trong lời hắn nói hẳn là Ngô Nhị Bạch.

“Ngọa tào, Long ca, anh đúng là trâu bò!” Lúc đó, Bàn Tử vẫn còn ngẩn người bên cạnh, liền giơ ngón tay cái về phía Tiêu Long.

Hắn không ngờ Long ca không chỉ năng lực siêu phàm, mà ngay cả cái ngôn ngữ ký hiệu khó nhằn này cũng hiểu.

Lòng ngưỡng mộ hắn thật sự sát đất rồi.

Hạo Thiên Chân bên cạnh lại không hề bất ngờ chút nào.

Theo anh ấy thấy, Tiêu Long vốn đã thần bí.

Nếu hắn không biết cái này mới khiến anh ấy bất ngờ chứ.

Tiêu Long lại không đáp lời Bàn Tử.

Hắn đang suy nghĩ trong lòng về lời của đồng đội.

Thôn Ách Ba.

Đúng như tên gọi hắn là một thôn không biết nói.

Hèn chi Ngô Nhị Bạch lại sắp xếp một đồng đội người câm đến đón.

Có lẽ đồng đội này không chỉ dùng để đón người thôi đâu.

Nghĩ rồi, Tiêu Long lại dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi đồng đội, “Nhị gia có nói sau khi đưa tôi đến thôn Ách Ba thì tiếp theo phải làm gì không?” “Thì không có, chỉ bảo tôi đưa anh đến đó.” “Rồi quay về.” Hả?

Tiêu Long cảm thấy có chút không thể tin được.

Đồng đội này thật sự chỉ là người dẫn đường sao?

“Vậy anh có biết gần thôn Ách Ba có một con địa hạ hà không?” “Có biết nó ở đâu không?” Nghe câu hỏi của Tiêu Long, đồng đội kia lắc đầu lia lịa.

“Tôi đã ở đây ba năm rồi, chưa từng nghe nói gần thôn đó có địa

hạ hà.” Ngã cam!

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu.

Xem ra sau khi đến thôn Ách Ba, mọi chuyện đều chỉ có thể dựa vào hắn mà thôi.

Nghe Tiêu Long phiên dịch xong, Bàn Tử không khỏi chậc chậc khen ngợi.

“Nếu không thì tôi sao phải dựa vào anh mọi việc chứ.” “Ngay cả Nhị Thúc cũng phải cảnh giác đó nha.” Hạo Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử đấm một quyền vào đầu gối.

“Mẹ kiếp, đồng đội nhỏ này ba năm rồi mà không tìm ra vị trí địa hạ hà.” “Thế chẳng lẽ tôi mở mắt mà mù sao?” Không biết Bàn Tử lại bị chạm dây thần kinh nào, Tiêu Long lắc đầu.

Hắn nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Chương 576

Xe xóc nảy thật sự khiến hắn có chút buồn ngủ.

Không biết tại sao.

Khi sắp ngủ thiếp đi, ý niệm cuối cùng bật ra trong đầu hắn, "Chẳng lẽ đầu gối Bàn Tử không đau sao?" Hai ngày đi xe nhanh chóng trôi qua.

Khi tỉnh dậy vào buổi tối ngày thứ hai, Tiêu Long phát hiện xe đã dừng lại.

Phía trước xe là một thị trấn nhỏ.

"Mẹ kiếp, đây là thôn Ách Ba sao, nhưng hoàn toàn không giống chút nào!" Bàn Tử cũng vừa tỉnh dậy, vừa xách hành lý, vừa lầm bầm cảm thán.

Quả thật.

Ngay cả Tiêu Long lúc đầu nghe tên cũng nghĩ đó là một thôn trại.

Ai ngờ lại là một thị trấn nhỏ sang trọng.

Nó gần như có thể sánh ngang với Cổ thành Lệ Giang.

Mặc dù bây giờ là bảy tám giờ tối, nhưng thị trấn đông người qua lại, thật là nhộn nhịp.

Đúng lúc đó, đồng đội kia lại ú ớ với Tiêu Long.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không hiểu.

Chỉ có thể ngẩn người nhìn sắc mặt Tiêu Long từ bình thản chuyển sang bất lực.

"Ngọa tào, có chuyện gì vậy?" Đợi đồng đội ú ớ xong, Bàn Tử lập

tức sốt ruột hỏi.

“À, đây không phải thôn Ách Ba.” “Nhưng vì Nhị Thúc đã dặn dò, nên chỉ có thể đưa đến đây.” “Còn quãng đường còn lại thì tôi chỉ có thể tự đi.” “Vãi chưởng, không phải chứ, Nhị Thúc lại hố tôi đến vậy sao?” Bàn Tử lập tức mất bình tĩnh.

Đúng lúc đó, Hạo Thiên Chân lại hỏi một câu khá thực tế, “Vậy chúng ta cách thôn Ách Ba bao xa?” Tiêu Long giơ ba ngón tay.

“Ba cây số?” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì không xa lắm.

“Không phải ba cây số, ba mươi cây số.” Tiêu Long có chút bất lực đính chính.

Xem ra quãng đường còn lại chỉ có thể đi bộ.

Đúng lúc đó, đồng đội đang giúp mọi người dỡ hành lý thì xua tay.

Hắn liền đạp ga rời đi.

“Ngọa tào, đi rồi, tuyệt tình vậy sao?” Nhìn chiếc ô tô biến mất trong màn đêm một cách nhanh chóng, Bàn Tử bất lực nhún vai.

Hạo Thiên Chân lại vỗ vỗ vai hắn, “Biết đủ rồi đi, ít nhất không vứt chúng ta xuống đường cái.” Bàn Tử quay đầu lại.

Quả thật.

Phía sau mọi người là một nhà trọ.

“Nhị Thúc có lương tâm.” Bàn Tử hằn học xách hành lý.

Hắn cùng hai người kia vào nhà trọ.

Sau khi đặt ba phòng khách, mọi người cũng đã đói.

Thế là.

Ba người lảo đảo đi ra khỏi nhà trọ.

Tìm chợ đêm của thị trấn, ăn uống một bữa thật no say.

Có lẽ vì ngày mai phải rời khỏi thị trấn.

Lần nữa quay về cuộc sống không có rượu thịt nữa.

Bàn Tử hớn hở xách mười mấy chai rượu.

Ba người vừa uống vừa trò chuyện ở quán ăn bình dân.

Khi đang cao hứng, nghe thấy một ông lão bên cạnh đi tới.

"Ba vị, chuẩn bị đi đâu làm ăn thổ sản vậy?" Bàn Tử đang uống rượu đến mức hai mắt đỏ ngầu.

Hắn không thích bị người khác quấy rầy.

Lập tức vẫy tay, "Cút, cút ra chỗ khác đi, làm ăn gì chứ, lão tử không làm." Ông lão thấy Bàn Tử không hiểu.

Liền quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân, lại hỏi một lần nữa.

Đáng tiếc Hạo Thiên Chân cũng đang mơ màng.

"Gì?

Gì?

Thổ sản?" Nghe lời anh ấy nói, ông lão lập tức cười ha ha.

Hắn xua tay với ba người rồi đi về bàn của mình.

Chỉ có Tiêu Long vẫn tỉnh táo cảm thấy có chút không ổn.

Hắn giơ tai lắng nghe.

Quả nhiên.

Ông lão ngồi về chỗ rồi cười với mấy người bạn của mình, "Chỉ là ba người ngoại tỉnh đến du lịch thôi, không cần để ý." "Vậy thì yên tâm rồi, cứ tưởng lại là bọn đào mộ chứ." "Ha ha ha." Mấy người cùng bàn cười phá lên.

“Nghe ta nói.” Tiêu Long giật mình trong lòng, nhưng trên mặt không biểu hiện ra.

Hắn chỉ ghi nhớ khuôn mặt kia trong đầu.

Có dự cảm, chuyến đi đến Ách Ba thôn lần này rất có thể sẽ đụng độ với nhóm người đó.

Cảnh giác trước là tốt.

Tiêu Long liền lấy chai rượu đẩy Vương Bàn Tử: “Ê ê ê, uống xong rồi, hai con cá đâu?” Ngày hôm sau.

Vì lo đường xa, mới bảy giờ Tiêu Long đã lôi hai người dậy.

Ba người vác hành lý, mang đồ ăn, ngồi lên chuyến xe buýt đến Ách Ba thôn.

Vừa lên xe, Tiêu Long đặt ba lô lên đùi, chuẩn bị ngủ vờ.

Đường ở Quý Châu ghê gớm mấy lần rồi, không nói đâu xa, đặc biệt là mấy chỗ đèo núi, đường xá cứ như chó gặm vậy.

Chặng đường ba mươi cây số này, nếu không chuẩn bị kỹ thì e là ngũ tạng lục phủ cũng bay ra ngoài.

Quả nhiên, xe buýt vừa rời khỏi trấn không lâu, Tiêu Long đã nghe thấy Vương Bàn Tử ngồi phía sau “oao” một tiếng rồi nôn thốc nôn tháo.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân kịp thời kéo lại, chắc cả người Vương Bàn Tử đã văng từ cuối xe lên đầu xe mất rồi.

“Chết tiệt, đúng là già rồi, người không chịu được hành hạ nữa.” Vương Bàn Tử mặt xanh mét, trắng bệch than thở.

Kết quả lời vừa dứt, xe buýt lại rẽ một vòng lớn.

Tên đó “phanh” một cái, thực sự lăn về phía trước xe.

“Má nó!

Thật sự không muốn ai biết tôi quen hắn!” Tiêu Long lắc đầu, vội vàng quay mặt sang một bên.

Nhưng vừa quay đầu lại, hắn đã thấy một cảnh tượng dở khóc dở cười.

Chỉ thấy cách mình không xa, một tên nhóc trông có vẻ người lớn đang vừa huýt sáo, vừa lén lút thò tay vào ba lô của cô bé ngồi phía trước.

Có lẽ vì là “tân binh”, cộng thêm đường núi dốc đứng, cứ năm giây lại xóc một cái, mười giây lại một cú cua lớn, nên Tiêu Long thấy tên nhóc đó thử năm sáu lần mà vẫn không được.

“Đúng là thế thái nhân tình ngày càng xuống dốc.” Tiêu Long để ý, mấy người xung quanh cũng thấy, nhưng đến giờ vẫn chưa ai lên tiếng.

Chương 577

Hắn không khỏi cảm thán.

Cuối cùng, xe chạy vào một con đường nhỏ tương đối bằng phẳng hơn.

Tên trộm lại lần nữa thò bàn tay nhỏ bé của mình ra.

Ngay lúc sắp thành công thì đột nhiên, một tiếng nổ lớn từ xa vọng đến.

Lập tức cửa sổ xe rung lên ầm ầm, cả xe hỗn loạn một trận.

Nương theo cơ hội đó, tên trộm "soạt" một cái đã lấy được đồ trong ba lô ra.

Là một chiếc máy quay DV.

Nhưng khi hắn đang cười tủm tỉm chuẩn bị nhét "chiến lợi phẩm" vào túi thì một bàn tay đã túm lấy cổ tay hắn.

"Ê, tuổi trẻ không làm gì tốt đẹp hơn à?" Người nói chính là Tiêu Long.

Hắn thật sự không thể nhìn nổi nữa.

Vừa nãy, khi tiếng nổ vang lên, từ âm thanh phát ra từ cô bé đó hắn mới biết, cô bé là người câm.

Thật sự quá đáng thương rồi.

"Đừng nói nhiều, cút ngay lập tức, không thì ông đây sẽ ném mày xuống xe." Tiêu Long lười phải phí lời với tên trộm, trực tiếp lạnh giọng nói.

Có lẽ vì thấp hơn một cái đầu, tên trộm hơi căng thẳng nuốt nước bọt.

Hắn vội vàng nhảy xuống khỏi chiếc xe còn chưa dừng hẳn.

Lúc đó, cô bé vừa phát hiện đồ bị trộm vội vàng tươi cười cảm ơn Tiêu Long.

Tiêu Long chỉ dùng thủ ngữ đáp lại "không có gì", rồi lại ngồi về chỗ nhắm mắt ngủ vờ.

Lập tức, tất cả mọi người trên xe đều hít một hơi khí lạnh.

"Đại ca ngầu quá!" "Mẹ kiếp, nếu tao mà có một tay như Long ca sớm..." "Thì giờ có đến nỗi ế vợ không?" Nhìn cô bé ngồi đó cứ quay đầu nhìn chằm chằm Long ca, Vương Bàn Tử thừa nhận mình chua rồi.

Quả nhiên, Long ca đi đâu cũng là sự tồn tại nổi bật mà.

Hạo Thiên Chân cũng không khỏi gật đầu.

"Xem ra, học tốt một ngôn ngữ thật sự rất quan trọng để cưa gái." Hắn nghĩ thầm.

"À phải rồi, Bàn Tử, mày có biết tiếng động vừa nãy là gì không?" Sau khi cảm thán xong, Hạo Thiên Chân đột nhiên nhớ ra tiếng nổ vừa nãy, liền đẩy Vương Bàn Tử.

Nhưng mà, đầu óc tên Bàn Tử này đã quay cuồng rồi, làm sao mà để ý đến tiếng nổ hay không nổ.

"Đi đi đi, chắc động đất thôi, đừng có làm quá lên." Động đất?

Hạo Thiên Chân thừa nhận bị cái lời giải thích này làm cho nghẹn họng.

Hóa ra, động đất nhà hắn ta có cảm giác như ném pháo ấy à.

Lúc đó, một người đàn ông trung niên trông có vẻ là người địa phương ngồi bên cạnh quay đầu lại.

Thấy Hạo Thiên Chân đầy vẻ tò mò, ông ta không khỏi cười.

"Hai vị trông có vẻ là người lạ, không biết chuyện này à?" "Tiếng động đó là có người đang tạc mộ đấy." "Mùa này, mỗi ngày đều có hai ba tiếng như vậy, quen rồi." Tạc mộ?

Vừa nghe thấy thế, Vương Bàn Tử đang say xe đến chóng mặt liền lấy lại hứng thú.

"Chỗ này có cổ mộ à?" "Chứ sao nữa." Người đàn ông trung niên "a a" cười, cũng chẳng thèm để ý tấm biển cấm hút thuốc dán trên cửa sổ xe, tự mình châm một điếu thuốc hút.

"Đất tôi tuy nhỏ, nhưng dưới lòng đất lại chôn không ít cổ mộ đâu." "Không nói đâu xa, năm ngoái, ở đây phát hiện một ngôi mộ lớn." "Đến phóng viên cũng đưa tin." "Cho nên năm nay mới có nhiều người ngoại địa đến du ngoạn như vậy." Nghe vậy, Vương Bàn Tử không khỏi kinh ngạc.

"Mẹ kiếp, có chỗ du lịch dựa vào phong cảnh, có chỗ dựa vào gái xinh." "Có chỗ lại dựa vào Đạo mộ." "Nói thật, đại ca, chẳng lẽ bọn họ đều là Đạo mộ tặc sao?" "Ôi, lời nói không thể nói lung tung được." Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, người đàn ông trung niên lại lắc đầu.

"Không thể đánh đồng tất cả mọi người như thế được." "Thế thì khác gì..." Hạo Thiên Chân bên cạnh tiếp lời, tiện thể lườm Vương Bàn Tử một cái.

"Ông nội mày.

Chẳng phải 'ba trăm lạng bạc không dấu' là tự bán đứng mình sao?" Để chuyển đề tài, Hạo Thiên Chân tò mò hỏi: "Ban ngày ban mặt thế này mà không ai quản lý sao?" "Quản à?" Người đàn ông trung niên ngoác miệng cười.

“Đừng thấy tiếng nổ nghe có vẻ gần, nhưng ít nhất cũng cách mười mấy cây số rồi.” “Lại thêm đường núi quanh co, đến nơi thì người ta đã chạy mất rồi.” “Vậy là không quản sao?” Vương Bàn Tử không nhịn được tặc lưỡi.

“Ôi, không quản thì chẳng phải tốt sao?” “Kéo theo kinh tế địa phương, phát triển du lịch, chẳng phải quá tuyệt vời sao.” Vương Bàn Tử “nga” một tiếng, cười hơi hèn hạ.

“Hóa ra Đạo mộ lại thành đặc sản của chỗ này rồi.” “Vậy thì...” Lúc này, Tiêu Long mở mắt.

Dù hắn giả vờ ngủ, nhưng lời của người đàn ông trung niên không sót một chữ nào.

Trong lòng hắn cũng yên tâm hơn về hành trình sắp tới.

Điều hắn lo nhất là không thể thoải mái ra tay, chuyện đó thật sự rất uất ức.

Đúng lúc đó, xe buýt dừng lại.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn, thì ra đã đến Ách Ba thôn.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử vội vàng lảo đảo xuống xe.

Người đàn ông trung niên là người làng bên cạnh.

Thấy Tiêu Long và Vương Bàn Tử là một nhóm, ông ta vô cùng ngạc nhiên.

“Thời buổi này, thanh niên thấy chuyện bất bình ra tay giúp đỡ không còn nhiều đâu.” Ông ta nhiệt tình mời mọi người về nhà ăn cơm, nhưng bị Hạo Thiên Chân cẩn thận từ chối.

“Thôi được rồi, nếu có việc thì tôi cũng không làm phiền nữa.” “À,” người đàn ông trung niên dừng lại, nhìn quanh một cách thận trọng, rồi mới nói nhỏ, “Vị tiểu ca vừa nãy trên xe đã đắc tội với một

băng trộm khét tiếng ở vùng này đấy." "Nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn chúng sẽ quay lại gây phiền phức." "Cho nên tôi nhắc trước một tiếng." Vương Bàn Tử hơi ngạc nhiên.

"Cha mẹ ơi, chỗ này có xã hội đen à?" "Ôi, nói ra thì dài lắm, rừng lớn thì chim gì cũng có mà." "Nghe lời tôi khuyên, né được thì né đi." Người đàn ông trung niên lắc đầu khổ sở.

"Được rồi, chúng tôi biết rồi, lão ca, tôi sẽ chú ý." Hạo Thiên Chân không nỡ lãng phí ý tốt của người khác, thận trọng gật đầu.

Người đàn ông trung niên cũng biết mình chỉ có thể làm được bấy nhiêu.

"Nếu không đến chỗ tôi thì..." Nói rồi, người đàn ông trung niên cũng giới thiệu cho ba người một nhà nghỉ homestay ngay chỗ xuống xe.

Tiêu Long nhìn thấy giá cả không đắt.

Người đàn ông trung niên này thật sự rất nhiệt tình.

Trước khi đi còn để lại số điện thoại, bảo là nếu đi chơi trong núi thì gọi cho ông ta.

Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

Chắc gã đó thật sự coi mình là khách du lịch.

Lúc này, Tiêu Long không quan tâm đến chuyện đó nữa.

Buổi sáng vốn dĩ ăn không nhiều, vừa đi xe gần ba tiếng, Tiêu Long cũng đói lả rồi.

Vương Bàn Tử lập tức cầm thực đơn, gọi đủ món ăn mà mình thích.

Trong lúc chờ thức ăn, Tiêu Long thấy cô bé mà hắn vừa ra tay giúp đỡ cũng xuống xe ở đây.

Vừa nhìn thấy ba bốn thanh niên đang chặn trước mặt, trong đó có một tên khá quen mắt, Tiêu Long biết cô bé lại gặp rắc rối rồi.

"Cũng không biết mấy cô bé này trong đầu chứa cái gì nữa?" "Một mình cô đơn lẻ loi đến tận chốn núi sâu hẻo lánh thế này." Vừa nói, Tiêu Long định đứng dậy.

Lúc đó, Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh cũng thấy.

Hắn vội vàng giữ chặt vai Tiêu Long.

"Ca, để tôi thể hiện được không?" Tiêu Long cười, phất tay.

"Được rồi!" Vương Bàn Tử như được đại xá, "oao" một tiếng rồi sải bước đi về phía mấy người đó.

"Này, mấy thằng nhóc, chỉ giỏi bắt nạt một cô bé thôi à?" "Hay là để Bàn gia đây đấu với các người một trận xem sao." Mấy người đang chặn cô bé không cho đi, quay đầu nhìn.

Phát hiện người nói là một gã béo cao lớn, lập tức cười.

"Cha mẹ ơi, thời buổi này đúng là rừng lớn thì chim gì cũng có thật." "Mũi heo cắm hành lá mà cũng tưởng mình là Nguyên soái Thiên Bồng à?" "Ê, thằng nhóc kia, biết điều thì cút nhanh đi!" Nghe mấy tên thanh niên lưu manh hò hét, Vương Bàn Tử cười gằn.

Chương 578

“Quả nhiên, nghé con mới đẻ không sợ cọp, thật sự không biết sợ là gì.” Nói xong, hắn nhanh chóng lao đến hai bước.

Đầu tiên là một cú Thiết Sơn Kháo, tiếp đó hai tay mỗi tay tóm một tên, cuối cùng là một cú đá.

Lập tức, bốn tên thanh niên vừa nãy còn hò hét đã “ai ui” ngã lăn ra đất.

“Ê, hả, chẳng phải chúng mày kiêu căng lắm sao?” “Trư Bát Giới đâu, xã hội đen đâu, hả?” Vương Bàn Tử vừa đánh vừa chửi bới luyên thuyên.

Cả đời hắn ghét nhất là người khác coi thường mình.

Lại thêm vừa rồi hai ba tiếng xóc nảy trên xe, trong lòng hắn đã tích tụ đầy lửa giận rồi.

Khi mấy tên thanh niên đó...

Từ xa, Tiêu Long khẽ nhíu mày.

Vì hành động của Vương Bàn Tử, xung quanh đã vây lại không ít người.

Thỉnh thoảng, có người đang gọi điện thoại.

Lo lắng chuyện làm lớn sẽ bất lợi cho hành trình của mình, Tiêu Long bèn đứng dậy.

“Bàn Tử, đủ rồi.” Nghe thấy tiếng Tiêu Long, Vương Bàn Tử quay đầu lại, gật đầu.

Hắn lại quay người, một tay túm lấy tên thanh niên ban đầu hung hăng nhất, lạnh lùng nói: “Thằng nhóc, nghe Bàn gia đây nói đây.”

“Sau này có chuyện gì thì tìm Bàn gia, đừng có gây sự với người ta là con gái, hiểu chưa?” “Nghe rõ chưa?” Tên đó bị bóp cổ, đến thở cũng không đều.

Nghe Vương Bàn Tử nói, hắn chỉ có thể vội vàng gật đầu.

Vương Bàn Tử mới buông tay, phủi phủi bụi trên tay.

“Cút ngay!” Nhìn mấy tên thanh niên sợ hãi chạy trối chết, Vương Bàn Tử mới quay đầu, nở một nụ cười tương đối hòa ái với cô bé.

“Tiểu muội muội, đừng sợ, tôi là người tốt.” Nói rồi, sợ cô bé không tin, hắn vội vàng chỉ tay về phía Tiêu Long không xa.

Nhìn thấy Tiêu Long, cô bé cũng nhận ra chính là người đã cứu mình trên xe.

Lập tức, cô bé cảm kích gật đầu.

“Vậy thì, nếu em tin tưởng tôi, hãy đi cùng tôi.” “Tin rằng mấy tên ba que đó sẽ không dám bắt nạt em nữa.” Cô bé suy nghĩ một lúc.

Ngay lúc Vương Bàn Tử tưởng cô bé sẽ từ chối thì cô bé gật đầu.

“Tại sao bọn họ lại chặn em?” Trên bàn ăn, Hạo Thiên Chân đột nhiên hỏi một câu.

“Vô nghĩa, chắc chắn Long ca thấy chuyện bất bình ra tay giúp đỡ, bọn họ thấy khó chịu.” “Quay lại tìm chuyện thôi, không phải tôi đã nói rồi sao.” Vương Bàn Tử thông minh phỏng đoán.

“Đoán mò à?” Hạo Thiên Chân vô ngữ lắc đầu.

“Chính xác không?” Vương Bàn Tử có chút đắc ý lắc đầu.

“Em xem, cô bé cũng gật đầu kìa, tôi không đoán sai đúng không?” Tiêu Long ngẩng đầu, lại vô tình chạm phải ánh mắt vừa vặn của cô bé, khiến cô bé ngượng ngùng cúi đầu.

Trong cuộc trò chuyện sau đó, Tiêu Long biết được cô bé tên là Vương Mộng Oánh.

Trước đó, trên xe hắn không nhìn kỹ.

Cô bé trông khá nhỏ nhắn, nhưng thực ra là sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, học chuyên ngành đạo diễn.

Lần này, cô bé chọn Ách Ba thôn, muốn xem liệu có thể quay được những cảnh đẹp mình yêu thích không.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử không khỏi lắc đầu.

"Đi đâu không đi, cứ phải đến đây." "Núi hoang rừng vắng thì có gì hay mà quay." Hạo Thiên Chân lại đá hắn một cái.

"Này, dù sao cũng là đồng loại, năm trăm năm trước là một nhà, thì cũng tốt hơn." "Hắc, biết rồi!" Tốt hơn.

Vương Bàn Tử không khỏi nhớ lại mấy tên thanh niên vừa bị đánh.

Không tệ.

Chuyện ra vẻ ta đây trước mặt gái xinh, đúng là sướng thật.

Đúng lúc đó, Tiêu Long vốn ngồi đối diện mọi người, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên mặt đờ đẫn.

"Sao vậy Long ca?" Nói thật, ở với Tiêu Long lâu rồi, Vương Bàn Tử sợ nhất là nhìn thấy vẻ mặt đó của hắn.

Cơ bản là mỗi lần vẻ mặt đó xuất hiện, sẽ không có chuyện gì tốt đẹp xảy ra.

"Nhìn ai thế?" "Ai vậy?" Vừa nghe nói nhìn người, Vương Bàn Tử liền hứng thú.

Hắn đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ dưới lầu.

Chỉ thấy trước cổng sân nhà nông, có năm người.

Nhìn kỹ hơn, trong đó có một người chính là ông lão mà hắn gặp tối hôm qua ở quán ăn vỉa hè.

Còn về việc nhận ra, là nhờ sáng nay Tiêu Long cẩn thận đã miêu tả cho hắn nghe.

Không ngờ, chỉ sau một đêm, lại gặp.

"Ông lão đó đến đây làm gì?" Vương Bàn Tử thấy họ mang theo nhiều túi lớn túi nhỏ, có chút suy nghĩ.

"Chẳng lẽ tối qua ông ta nhận ra tôi là người Đạo mộ, nên đi theo để 'hớt tay trên'?" Tiêu Long lại lắc đầu.

Hắn nhìn mấy người đó đứng trước cổng một lúc.

Có mấy người trông có vẻ là người địa phương đến chào hỏi.

"Nhìn mức độ quen thuộc, chắc không phải người địa phương, mà là khách quen." Nhưng cũng không loại trừ là dân trộm mộ.

Nếu thật sự là vậy, Tiêu Long nghĩ thầm.

Có lẽ hắn sẽ giống Vương Bàn Tử, đi theo để 'hớt tay trên' luôn.

Vương Bàn Tử lại nhìn chằm chằm một lúc.

Mãi cho đến khi những người đó chờ một lúc rồi cuối cùng rời đi, hắn mới ngồi xuống, lòng còn chút e ngại.

"Chẳng lẽ ở đây thật sự có mộ lớn?

Nếu tôi không..." "Cứ tĩnh quan kỳ biến đi." Tiêu Long lắc đầu.

Dù sao những người trong giới này đều là kẻ liều mạng.

Mặc dù bọn họ không sợ những người này, nhưng mục tiêu chính hiện tại là tìm tung tích Tam Thúc trước.

Nhưng nếu những người đó muốn tìm chết mà gây sự thì...

Hạo Thiên Chân rõ ràng cũng giống Tiêu Long, cũng phản đối đề nghị của Vương Bàn Tử.

"Bàn ca, 'đào đất' là ý gì vậy?" Lúc đó, Vương Mộng Oánh vẫn luôn lắng nghe cuộc trò chuyện bên cạnh, liền ra hiệu với Vương Bàn Tử.

Sau khi được Tiêu Long phiên dịch, Vương Bàn Tử cười tà.

"'Đào đất' là ý 'viết bài', thật ra đừng nhìn Bàn ca tôi tuổi tác lớn." "Thật ra tôi là sinh viên đang học, lần đầu tiên ra ngoài viết bài." Nếu không phải Vương Mộng Oánh ở đó, Hạo Thiên Chân thật sự đã tặng cho Vương Bàn Tử một cú Vô Ảnh Cước của Phật Sơn rồi.

Học sinh gì mà học sinh.

Loại học sinh cấp ba thi lại mười tám năm à?

Bữa ăn kết thúc trong những lời chọc ghẹo không ngừng của Vương Bàn Tử.

Bước ra khỏi nhà nông, Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn mặt trời.

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta vào thôn trước hay vào núi trước?" "E là trước khi chúng ta kịp nghĩ đến vấn đề đó, thì phải giải quyết rắc rối trước mắt đã." Nói rồi, Tiêu Long nháy mắt với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ở ngã ba phía sau, năm sáu người đang nhìn chằm chằm họ với ánh mắt không thiện ý.

Trong số đó, có mấy tên mặt mũi sưng húp.

Không cần nhìn kỹ cũng biết, chính là mấy tên vừa bị Vương Bàn Tử đánh.

Chương 579

Chỉ là không biết tại sao chúng lại dám quay lại.

Bí mật của Vương Mộng Oánh, thẻ nhớ kia...

"Chết tiệt, đúng là không thấy quan tài không đổ lệ mà." Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa vặn tay đi về phía mấy người đó.

"Thằng nào muốn chết thì để Bàn gia đây dạy cho bài học làm người." Nghe tên đó hò hét, Tiêu Long không khỏi bật cười.

So với Vương Bàn Tử, mấy tên đó làm gì giống xã hội đen chứ.

Nhưng đúng lúc đó, Vương Bàn Tử đang đi cách đám người kia không xa lại im bặt.

Không chỉ im bặt, một tay hắn còn lén lút ra hiệu phía sau lưng.

"Cái thủ thế đó..." Tiêu Long vừa nhìn thấy thủ thế đó, ánh mắt lập tức ngưng lại.

Giây tiếp theo, hắn đã hành động.

Bởi vì, thủ thế của Vương Bàn Tử chính là ra hiệu "có súng".

Sao cơ?

Trong tay bọn người đó có súng sao?

Đùa à.

Cả bọn chúng cộng lại cũng không đủ tiền mua một khẩu súng đâu.

Nhưng, Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ không nói dối.

Dù sao hắn cũng là người từng "chơi" súng, không lẽ lại nhìn nhầm.

Cứ thế, Tiêu Long nhanh như chớp đã vọt đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Quả nhiên, trong tay người đàn ông đứng giữa đám người đó, thực sự có một khẩu súng lục đen sì đang chĩa thẳng vào Vương Bàn Tử.

Những người đó hiển nhiên không ngờ trong đám người Vương Bàn Tử lại có cao thủ tốc độ nhanh như vậy.

Tay hắn run lên, "xoẹt" một tiếng.

Một viên đạn bay thẳng về phía Vương Bàn Tử.

"Má nó, bọn này lắp cả bộ phận giảm thanh!" Ngay lập tức, không chút chần chừ, Tiêu Long rút thanh đao trong tay ra.

Hắn vung một đao về phía viên đạn đang bay tới.

Lập tức, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "đinh".

Viên đạn đó đã bị Tiêu Long một đao chém làm đôi.

"Chết tiệt, không phải chứ?" Một đám thanh niên suýt rớt quai hàm đồng loạt kêu lên kinh ngạc.

Lúc đó, tên không tin tà lại nổ súng.

Hắn liên tiếp nổ hai phát.

Hắn không tin cảnh trong phim lại xuất hiện ngoài đời thực.

Đáng tiếc, sau hai tiếng "đinh" ngắn ngủi, kinh hãi nhìn thấy hai viên đạn đó cũng bị chém đôi.

"Thật sự gặp quỷ rồi!" Một trong số đó nói.

Thấy tình hình này, Vương Bàn Tử cười lạnh một tiếng.

Đùa à.

Chẳng qua chỉ là một viên đạn thôi mà.

Long ca của tôi là trâu bò đến mức có thể một đao chém đôi cả con cóc mắt đỏ kia mà.

Đợi mà mà ngốc ra đấy đi.

Không phải cóc mắt đỏ.

Vương Bàn Tử lại nghĩ đến báu vật trong ngôi mộ phong ấn đó.

Lập tức, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy xót xa.

"Tôi không tin, tôi không tin!" Sau hai lần thất bại, gã trông như đại ca trong đám người đó có chút điên loạn.

Hắn từ phía sau lôi ra một khẩu súng trường tấn công.

Nhưng đúng lúc này, một thanh Hắc Kim Long Đao sắc bén đã nằm ngang trên cổ hắn.

"Mày có dám cá tốc độ súng của mày nhanh, hay đao của tao nhanh không?" "Má ơi!

Mẹ kiếp ngầu quá đi mất!" Vương Bàn Tử suýt nữa thì kêu lên kinh ngạc.

Vừa nãy, mắt hắn hoa lên, Long ca "vù" một cái đã biến mất.

Quay đầu nhìn lại, hắn đã đứng bên cạnh người đó.

Mẹ nó, đó là cả một khoảng cách năm sáu mét đấy.

Tốc độ của Long ca từ bao giờ mà nhanh thế?

Lúc đó, gã đại ca vừa mới đưa tay chạm vào súng mới phản ứng lại.

"Đương, đương nhiên là đao của..." Chưa nói hết, thanh đao trong tay Tiêu Long "bập" một tiếng.

Không kịp kêu thảm thiết, tên đó nhìn thấy ngón tay hắn cùng với khẩu súng trên lưng đều rơi xuống đất.

“Cút đi!” Tiêu Long từ từ thu đao về vỏ.

Mấy người đó đều sợ đến tè ra quần.

Đặc biệt là tên đó.

Rõ ràng là quái vật mà.

Mặc dù mọi người đều lăn lộn trong xã hội đen, nhưng cảnh tượng kinh khủng thế này thì bao giờ mới thấy.

Căn bản là đang quay phim à?

Nhưng ngón tay đẫm máu trên đất lại nói cho họ biết.

Đây không phải quay phim.

Mà là chuyện thật sự đang xảy ra.

Trong chớp mắt, mấy người vừa nãy còn hung hăng đã biến mất không dấu vết.

Chỉ có khẩu súng trên đất nằm cô đơn lẻ loi.

“Chết tiệt, Long ca, sao anh lại mạnh hơn nữa rồi?” Vương Bàn Tử lẽo đẽo chạy lại, mặt sưng húp.

Hắn cười toe toét.

Lần này, nỗi oán hận vì mình không có súng luôn đeo đẳng đã được giải tỏa.

Hắn bĩu môi.

“Má nó, chẳng lẽ tôi không mạnh à?” Tiêu Long có chút vô ngữ nói.

“Không, vừa nãy tôi bị đơ cả người rồi anh biết không?” Bị đơ ư?

Bị đơ thì đúng rồi.

Tiêu Long lắc đầu, quay người đi về phía cô bé Vương Mộng

Oánh đang ngẩn ngơ ở đằng xa.

“Em rốt cuộc đã làm gì mà bọn chúng lại đuổi theo không tha?”
“Em... em...” Cô bé chợt tỉnh, khuôn mặt tức khắc trở nên trắng bệch.

Chương 580

Cảnh tượng vừa nãy thật sự đã dọa cô bé sợ hãi.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không động thủ với con gái đâu.” Tiêu Long nhún vai, từ từ nói.

Đương nhiên, hắn có một câu không nói ra.

Đó là nếu một cô gái gây ra mối đe dọa cho hắn, thì hắn tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

“Ý gì vậy Long ca, sao tôi nghe không hiểu ý anh là gì?” Lúc đó, Hạo Thiên Chân mới phản ứng lại, có chút mơ màng hỏi.

“Ý gì mà ý!

Con bé đó lừa dối tình cảm của tôi!” Vương Bàn Tử có chút không vui đi tới nói.

Ông nội nó chứ.

Vốn dĩ tưởng gặp một con cừu non, không ngờ lại là một con sói xám đội lốt cừu.

Haizz.

Nhìn lầm rồi.

Chẳng lẽ Bàn gia tôi cũng có ngày này sao?

Nhìn lại Long ca, biểu cảm, cách hỏi chuyện, rõ ràng là đã sớm phát hiện ra rồi.

“Không phải chứ?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn cô bé một cái.

Sao mình lại không phát hiện ra chứ?

“Đợi mày phát hiện ra à?

Lúc đó rau cải cúc đã lạnh rồi.” Vương Bàn Tử “hừ hừ” lẩm bẩm.

Hắn lại nhìn cô bé sắp khóc đến nơi, không khỏi lạnh lùng nói.

“Chưa chắc tên cũng là thật đâu.” Cả đời hắn ghét nhất là những cô gái lừa dối và nói dối.

“Em đã làm gì mà bọn chúng lại đuổi theo không tha?” Tiêu Long lúc này lại hỏi một câu.

Lần này, kèm theo thủ ngữ.

“...Tôi, tôi thật ra đã ở đây một tháng rồi.” Cuối cùng, cô bé ấp úng ra hiệu.

Nhưng sợ Tiêu Long không kiên nhẫn, cô bé lại nhanh chóng ra hiệu thêm một câu.

“Nhưng tôi thật sự chỉ quay phim thôi, không có...” Lúc đó, cô bé nhìn Vương Bàn Tử đang tức giận phùng má.

“Tên tôi thật sự là Vương Mộng Oánh.” “Không phải chứ, Long ca, anh tin rồi sao?” Một lát sau, nhìn Vương Mộng Oánh đang lẽo đẽo theo sau Tiêu Long, Vương Bàn Tử khó tin hỏi.

Lại nhìn, Long ca không phải là người đơn thuần như vậy mà.

“Ừm, giúp người là niềm vui mà, có gì mà làm quá lên.” Tiêu Long liếc nhìn hắn, cười nói.

“Ờ, cái lý do chính đáng này làm tôi không thể phản bác được.” “Trong ấn tượng của tôi, anh là một người...” Vương Bàn Tử cố gắng tìm kiếm những từ ngữ cạn kiệt trong đầu mình.

“Hám lợi?

Không lợi không làm?” Tiêu Long giúp hắn nói ra.

“Này, đúng rồi, tôi đâu có thế đâu.” Sợ Tiêu Long đánh, Vương

Bàn Tử vội vàng lùi ra sau lưng Hạo Thiên Chân.

Không được.

Tiêu Long chỉ lắc đầu, khẽ cười.

Hắn vẫn không nhanh không chậm bước đi.

Chỉ là trong lòng hắn lại đồng tình với lời nhận xét vừa rồi của Vương Bàn Tử về mình.

Thật vậy.

Nếu vừa nãy Vương Mộng Oánh không vội vàng giải thích và không để lộ cuốn DV đó, hắn thật sự đã đuổi cô bé đi rồi.

Chính xác hơn, điều thật sự khiến hắn thay đổi ý định là dòng chú thích trên thẻ nhớ mà cô bé đặt cạnh chiếc DV.

Nếu hắn không nhìn nhầm, trên thẻ nhớ đó ghi "sông ngầm".

Sau khoảng mười lăm phút đi bộ, mọi người cuối cùng cũng thấy ngôi làng được gọi là Ách Ba thôn.

Ở cửa thôn, Tiêu Long mắt tinh lại nhìn thấy ông lão kia.

"Chết tiệt, ông lão cũng ở đây, chẳng lẽ cũng có cùng mục đích với tôi sao?" Nhìn ông lão và một người dân trong thôn dùng thủ ngữ trao đổi xong, rồi ông ta trực tiếp đi về phía cánh rừng bên trái thôn.

Vương Bàn Tử có chút bực bội hỏi.

"Không, ông lão đó chỉ đang chào hỏi người ta thôi." Tiêu Long hiểu thủ ngữ, lắc đầu nói.

"Ông ta nói với người đó là lần này ông ta đưa bạn bè đến tham quan, cần tá túc mấy ngày." "Xì, nơi chó ỉa không thèm ỉa mà tham quan cái gì, chắc chắn có mờ ám." Vương Bàn Tử một chút cũng không tin, tức giận lẩm bẩm.

“Biết phải làm gì rồi, đi theo không được sao?” Tiêu Long hắc hắc cười, liền định dẫn mọi người đi theo.

Nhưng sau đó, nhìn Vương Mộng Oánh đang lẽo đẽo theo sau, hắn suy nghĩ một chút, rồi gọi Hạo Thiên Chân lại.

“Mày đưa cô bé đi tìm chỗ tá túc trong thôn trước.” “Đợi tao quay lại.” Không còn cách nào khác.

Cánh rừng bên kia nhìn qua toàn là các loại cỏ dại bụi rậm.

Dẫn theo một “bình dầu” như cô bé thật sự rất bất tiện.

“Nhưng em không biết thủ ngữ mà Long ca?” Hạo Thiên Chân tỏ vẻ khó xử.

“Không sao, không đến mức bị bán đâu, dù sao cũng không đáng mấy đồng tiền.” Vương Bàn Tử hắc hắc cười, vội vàng trước khi Hạo Thiên Chân nổi giận đã đi theo Tiêu Long.

“Haizz.” Nhìn Vương Mộng Oánh đáng thương ở một bên, Hạo Thiên Chân bất lực thở dài một tiếng.

“Số mình sao mà khổ thế này chứ.” Nói xong, Tiêu Long và Vương Bàn Tử sau khi rời Hạo Thiên Chân, vẫn luôn bám theo nhóm ông lão đó từ xa.

Vì lo bị bọn họ phát hiện, hai người đành phải lợi dụng các bụi cây và cỏ dại để ẩn nấp.

May mắn là cả hai đều là những người không sợ đau, chứ nếu không, đoạn đường này, đổi thành Hạo Thiên Chân chắc đã chịu không nổi rồi.

Cánh rừng gần Ách Ba thôn thực sự có một chút vẻ đẹp tự nhiên.

Thêm vào đó, để phát triển du lịch, người dân địa phương cũng đã sửa sang đường núi bằng đá để ủng hộ.

Vì vậy, hai người đi cũng không mấy khó khăn.

Nhưng Tiêu Long nhanh chóng phát hiện ra nhóm ông lão phía trước dường như không hề hứng thú với rừng núi và phong cảnh tự nhiên xung quanh.

Họ chỉ một mực cắm đầu đi thẳng, căn bản không giống như đang đi du lịch ngắm cảnh.

Đường núi càng đi càng vắng vẻ, dấu hiệu của con người xung quanh cũng càng ngày càng ít.

Cuối cùng, sau khi rẽ qua một thung lũng, nhóm người đó cuối cùng cũng dừng lại.

Tiêu Long và Vương Bàn Tử vội vàng tìm một gốc cây lớn ẩn nấp, quan sát bọn họ.

Lúc đó, Vương Bàn Tử cũng thở hổn hển vươn tay kéo tay áo Tiêu Long.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên đó mồ hôi đầm đìa.

"Long ca, hay là chúng ta đừng theo nữa?" "Mẹ nó, chúng ta tìm của chúng ta, nước sông không phạm nước giếng là được rồi." Tiêu Long liếc nhìn nhóm người phía trước.

"Không được, chúng ta đến đây lạ nước lạ cái, ông lão kia thì khác." "Nhìn cử chỉ vừa nãy, hình như ông ta rất quen thuộc với nơi này." "Đi theo ông ta, tôi có thể tiết kiệm không ít sức lực." "Có thể tiết kiệm được bao nhiêu sức lực chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Tên Tam Thúc đó cũng biết, lần đó trộm mộ không phải là lớn nhất và tốt nhất ở địa phương sao." "Mấy người phía trước đã đến đây nhiều lần như vậy, không thể nào lại tìm một cái mộ nhỏ được." "Cho nên tôi dám khẳng định, mục đích của bọn họ không sai khác là bao so với chúng ta." Nghe Tiêu Long phân tích, mắt Vương Bàn Tử

lập tức tròn xoe.

“Chết tiệt, sao phân tích của Long ca nghe hợp lý thế nhỉ?” “Hợp lý là đúng rồi.” “Vậy Long ca, ước tính phải theo dõi bao lâu nữa, bọn họ mới dừng lại ở một nơi không tệ?” Tiêu Long lại lắc đầu.

“Nhìn xung quanh, vị trí này quá gần so với những nơi mà người xưa thích chọn làm mộ táng.” “Quan trọng nhất là ở đây không có sông ngầm.” Nhìn từ thông tin mà người bí ẩn kia cung cấp, vị trí sông ngầm là điều then chốt.

Thường thì vị trí sông ngầm có độ cao không quá cao.

Chương 581

Hiện tại xem ra, có lẽ phải theo dõi trong thời gian dài.

Lúc đó, Vương Bàn Tử có chút lo lắng cho tình cảnh của Hạo Thiên Chân, không khỏi mở miệng nói.

“Hay là, tôi quay về trước?” “Nhất thời nửa khắc chắc chắn cũng không tìm thấy sông ngầm đâu.” Tiêu Long ngẩng đầu nhìn nhóm người kia.

Chỉ thấy bọn họ đang nói cười vui vẻ, thoải mái.

Trong lòng hắn không khỏi động đậy.

“Ở đây đừng động, tôi đi nghe ngóng tin tức một chút.” Nói xong, Tiêu Long cúi thấp người, lợi dụng các bụi cây và bụi rậm để ẩn nấp.

Hắn lén lút tiếp cận một vị trí không xa nhóm người đó.

Thật bất ngờ.

Hắn nghe thấy trong nhóm người đó có hai giọng Bắc Kinh.

Thật kỳ lạ.

Ở Bắc Kinh, những người thích “đào đất” cơ bản trong giới đều biết nhau.

Nhưng nhìn mấy người này, đều là mặt lạ.

Ngay sau đó, một giọng nói tương đối trẻ tuổi nói: “Vương thúc, nói rõ cho mọi người một chút đi.” “Cổ miếu kia còn bao xa nữa?” Cổ miếu?

Chẳng lẽ không phải đi đến sông ngầm?

Tiêu Long hơi băn khoăn.

Chỉ nghe thấy sau khi người thanh niên nói xong, ông lão mà hắn gặp ở quán ăn vỉa hè cười hai tiếng rồi nói: "Không mệt sao?" "Người thành phố không thích rèn luyện, xuống núi là tốt rồi." "Chạy một vòng thì có vấn đề gì đâu." "Tôi nói cho mà biết, cổ miếu đó còn xa lắm, ít nhất cũng phải hai ngày đường." "Nếu không chịu nổi thì bây giờ cứ về thôn đợi đi." Vương thúc hiển nhiên có chút uy tín trong lòng mọi người.

Vừa mở miệng, người thanh niên kia lập tức im bặt.

"Ôi chao, lão Vương, đừng mắng mấy đứa nhỏ, bọn trẻ không hiểu chuyện." "Nhưng tôi đã tìm đến đây rồi, đương nhiên mọi chuyện đều phải biết rõ chứ." "Chỉ là tôi thấy vừa nãy ra ngoài cũng không chuẩn bị nhiều đồ đạc, sao lại bảo là hai ngày đường chứ?" Người nói là một người đàn ông trung niên.

Nghe ý trong lời nói, ông ta là người thuê Vương thúc dẫn đường.

Nhưng ngữ khí nói chuyện của ông ta đâu có giống người thuê dẫn đường, cứ như đại ca vậy.

"Hừ!" Vương thúc "hừ" một tiếng, rồi cười lạnh nói: "Chẳng phải nể tình mấy người thành phố yếu ớt, nên mới đưa ra ngoài sớm để làm quen đường sao." "Nếu phải cõng đồ ăn khô, thì chịu nổi không?" "Được thôi, được thôi." Nghe vậy, Tiêu Long mới hiểu ra nhóm người này hôm nay chỉ ra ngoài để rèn luyện.

Vậy thì không cần phải tiếp tục theo dõi nữa.

Nhưng, khi hắn quay người định nói với Vương Bàn Tử là rời đi, câu nói tiếp theo của người đàn ông trung niên đã khiến hắn dừng bước.

"Nhưng nói thật, lão Vương, sao ông lại chắc chắn ngôi mộ thời Chiến Quốc ở vị trí đó?" Mộ thời Chiến Quốc?

Tiêu Long giật mình.

Không biết có chuyện gì, vừa nghe đến mộ thời Chiến Quốc, hắn liền nhớ đến chiếc chuông đồng mà hắn thấy trước đây ở Lỗ Vương Cung.

Quả nhiên.

Vương thúc kia vừa nghe thấy chủ đầu tư nghi ngờ, có lẽ trong lòng biết mình phải đưa ra bằng chứng để chứng minh năng lực.

"Tin rằng lão đệ cũng có mắt nhìn, không ngại cho xem thứ này." Nói rồi, ông ta vươn tay vào ba lô.

Ngay lập tức, Tiêu Long có chút tò mò ngẩng đầu nhìn.

Không ngờ, chỉ một cái nhìn, hắn đã ngây người.

Vì sao?

Vì ông lão đó lấy ra từ ba lô một chiếc tai đồng lớn bằng bàn tay.

Chiếc tai đồng đó.

Trước đây Tiêu Long đã nghe Ngô Nhị Bạch nói.

Thứ này được dùng để ghi chép và định vị sông ngầm của nước Lạc Vân ở Nam Hải.

Ban đầu có một cặp, nhưng sau đó đã bị thất lạc.

Một ông lão trông không có gì nổi bật lại có một chiếc.

Chỉ không biết chiếc tai đồng trong tay ông ta có dùng để ghi chép và định vị không.

"Cái này..." Quả nhiên.

Thấy lão già lấy ra một cái tai bằng đồng xanh, người đàn ông trung niên biết hàng lập tức sững sờ.

"Nước màu được đấy." "Không tồi." Lão Vương gật đầu, đặt cái

tai đồng xanh trở lại.

“Đồ cổ thời Chiến Quốc.” Nghe vậy, gã thanh niên họ Tiêu liền sáng mắt lên.

“Thời Chiến Quốc ư?

Món đồ đó chắc bán được khối tiền nhỉ?” Nhưng lão Vương lắc đầu.

“Cái tai đồng xanh này vốn có một đôi, nếu tìm đủ bộ thì quả thực bán được rất nhiều tiền.” “Chỉ tiếc là tôi chỉ có một chiếc, nhưng thế cũng ổn rồi.” “Chiếc tai này, người xưa chuyên dùng để ghi lại hướng đi của sông ngầm.” “Có nó, tôi có thể tìm được ngôi mộ lớn kia.” Ghi lại hướng đi của sông ngầm ư?

Tiêu Long không khỏi thở phào.

Thảo nào lão già cứ loanh quanh ở đó bao nhiêu năm nay.

Hóa ra là thiếu chiếc tai đồng xanh có thể định vị đó.

Chỉ là có chút tò mò.

Lão già may mắn có được chiếc tai đó.

Tương tự, người đàn ông trung niên kia cũng tò mò.

Tạm gọi là ông chủ Tiêu đi.

Chỉ nghe ông ta tò mò đưa cho lão già một điếu thuốc.

“Lão Vương, trước đây tôi cứ nghe nói có vụ làm ăn lớn, tôi đã đưa tiền cho người ta.” “Cho nên mới đích thân chạy đến đây.” “Chắc không khiến lão huynh phải tò mò như vậy chứ?

Kể đi, lão đã có được bảo bối gì vậy?” Ban đầu Tiêu Long còn nghĩ đó là vật gia truyền hoặc do tình cờ đào được trong mộ.

Nào ngờ, nghe ông chủ Tiêu nói xong, lão Vương hơi ngượng

ngùng gãi đầu.

“Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì vẻ vang, thực ra chiếc tai đó tôi trộm của người ta.” Trộm được?

Tiêu Long suýt nữa thì giơ ngón cái khen lão già.

Trộm được bảo bối thời Chiến Quốc, đúng là nhân tài mà.

Lão Vương tiếp tục kể lại quá trình cụ thể có được chiếc tai đồng xanh.

Nghe xong, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu vì sao lão ta lại ngượng ngùng như vậy.

Đó là khoảng năm sáu năm trước.

Lão Vương, người chuyên buôn bán nhỏ khắp nam bắc, đã đến một nơi được gọi là thôn Ách Ba.

Lúc đó thôn Ách Ba không có nhiều khách du lịch và người ngoài đến tham quan như bây giờ.

Lão ta cũng là một trong những gã buôn bán dạo đầu tiên đến đó.

Người thôn Ách Ba rất hiếu khách.

Mua xong đồ, họ sắp xếp cho lão một căn nhà trống phía sau làng để ở.

Tối hôm đó, lão Vương phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Trong ngôi miếu đổ nát phía sau làng, đột nhiên truyền ra tiếng đánh nhau.

Lão vội vàng hé cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy, một người mặc áo đen toàn thân dính máu lăn ra từ trong miếu đổ nát, kèm theo tiếng xé gió “soạt soạt”.

Chương 582

Ba mũi tên tre cắm vào đùi gã áo đen.

Gã áo đen cũng là kẻ ngoan cố.

Trúng ba mũi tên mà vẫn không rên một tiếng, bất động.

Khi lão Vương tưởng hắn đã chết thì, lúc đó, từ trong miếu đổ nát lại bước ra một lão hán cầm cung nỏ.

Chắc là ông ta đã bắn trúng gã áo đen.

Chỉ thấy lão hán nghiêng đầu một cách kỳ lạ, như đang lắng nghe âm thanh.

Nhưng gã áo đen dưới chân không thấy đâu cả.

Lúc đó lão Vương mới nhận ra lão hán đó bị mù.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Có lẽ không còn nghe thấy tiếng động gì nữa, lão hán lững thững quay lại ngôi miếu đổ nát.

Lúc đó, gã áo đen nằm dưới đất lại động đậy.

Hắn đứng dậy, cẩn thận vừa lê vừa lết về phía căn nhà gần nhất.

Lão Vương cũng đang ở trong một căn phòng.

"Mẹ kiếp, là ai thế?" Đợi đến khi lại gần, lão Vương mới phát hiện gã áo đen chính là gã bác sĩ chân trần mà lão đã gặp khi mới vào thôn ban ngày để bán hàng.

Nhớ là tên đó cũng ở phòng bên cạnh.

Không ngờ, nhìn người hiền lành như vậy, giờ xem ra lại chẳng giống người tốt chút nào.

Có lẽ do mất máu quá nhiều, gã bác sĩ chân trần vừa bước vào phòng liền ngất lịm.

Lão Vương vẫn luôn chú ý mọi cử động mới phát hiện.

Trước khi ngất, tên đó đang nắm chặt một vật gì đó trong tay.

Lão Vương rít một hơi thuốc, cười nói: "Mấy người có biết đó là thứ gì không?" Mọi người im lặng.

Tuy đoán được nhưng không ai dám nói.

"Chính xác, thứ đó chính là cái tai đồng xanh." Lão Vương tự mình nói ra.

Câu chuyện đến đây cũng kết thúc.

Tuy không có chuyện về sau, nhưng những người có mặt đều không phải kẻ ngốc.

Gã bác sĩ chân trần kia chắc chắn đã chết.

Nếu không thì cái tai đồng xanh cũng sẽ không nằm trong tay lão Vương.

"Thật ra lúc đầu tôi cũng không biết đó là thứ gì tốt lành." Lão Vương nheo mắt cười đắc ý.

"Ban đầu tôi cứ tưởng là đồ cổ bình thường, định bán đi lấy ít tiền tiêu vặt." "Nào ngờ, phản ứng sau đó của người thôn Ách Ba lại cho tôi biết giá trị của thứ đồ chơi này." "Phản ứng gì?" Gã thanh niên họ Tiêu không khỏi hỏi.

"Ngày hôm sau, toàn bộ trai tráng trong thôn đều đổ xô đi tìm gã bác sĩ chân trần kia." "Cũng vì thế mà tôi mới biết lịch sử của chiếc tai đồng xanh này." Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Quả nhiên, người cùng cảnh ngộ nhưng số phận khác nhau.

Gã bác sĩ chân trần kia có lẽ đã mất mạng vô ích, làm cái áo cưới cho người khác.

"Được rồi, câu chuyện đã nghe xong, cũng nghỉ ngơi đủ rồi." "Chúng ta tiếp tục tìm đường thôi." Nói xong, lão Vương dập tắt điếu thuốc, đứng dậy, dẫn đầu đi về phía trước.

Mọi người cũng lắc đầu, đi theo.

Khi bọn họ rời đi, Tiêu Long đang nấp sau cây cũng đứng thẳng người dậy.

Tiếp theo không cần thiết phải đi theo nữa.

Chiếc tai đồng xanh của lão già là có được từ thôn Ách Ba.

Vậy nếu câu chuyện đó không phải bịa đặt, thì chiếc tai đồng xanh còn lại đang ở trong ngôi miếu đổ nát đó.

"Xem ra, phải đến thôn Ách Ba trước rồi." Tiêu Long vừa đi về phía Bàn Tử, vừa nhanh chóng suy nghĩ trong đầu.

Lão Vương có một chiếc tai đồng xanh.

Đối với Tiêu Long, việc lấy nó chỉ là chuyện trong phút mốt.

Cái khó là chiếc tai đồng xanh còn lại ở thôn Ách Ba.

Nghe lão Vương miêu tả, ngôi miếu đổ nát đó rất nguy hiểm.

Lại còn nằm cạnh thôn Ách Ba.

Nhưng hiện tại, chỉ có có đủ cả hai chiếc tai đồng xanh mới tìm được vị trí của sông ngầm.

Thiếu một cái cũng không được.

Nếu không thì lão Vương đã chẳng tìm kiếm bao nhiêu năm mà không thấy.

"Miếu đổ nát, lão mù." Tiêu Long không khỏi sờ lên Hắc Kim Cổ

Đao sau lưng, khóe miệng nở một nụ cười khát máu.

Sau khi giải thích đại khái tình hình cho Bàn Tử, tên đó chắc đã đứng chờ phát chán rồi.

Vừa nghe đối phương chỉ nói là đi dạo, hắn liền xì hơi.

“Mẹ kiếp, biết thế thì tôi đã không đi theo rồi.” Tiêu Long lắc đầu.

Nếu không theo dõi một chuyến thì thật sự đã bỏ lỡ nhiều thứ.

Chuyến này thực sự quá đáng giá.

Hắn cũng chỉ nói đại khái với Bàn Tử về chuyện cái tai đồng xanh.

Thằng bé nghe xong không khỏi ngạc nhiên.

Nếu không phải tương đối tin tưởng Long ca, chắc chắn đã cho là bị lừa rồi.

“Vậy thì sao?

Tối nay chúng ta đi lấy cái tai đồng xanh đó trước đi.” Tiêu Long gật đầu.

“Trước hết cứ về hội hợp với Thiên Chân đã.” Đường đi thì khó đi, đường về thì nhanh hơn.

Chẳng bao lâu, Tiêu Long đã thấy cổng thôn Ách Ba.

Hai người đang đi tới thì đột nhiên nghe thấy có người gọi từ trong rừng cây bên cạnh.

“Ê!

Mấy người làm gì đó?” Tiêu Long và Bàn Tử giật mình.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóm người đang đi tới từ đằng xa.

Xem ra đều là người địa phương.

Chắc là đi làm về.

Lạ thật.

Chẳng phải người thôn Ách Ba đều không biết nói sao?

Những người này nhìn có vẻ đều biết nói mà.

Tiêu Long nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Hắn ta hiểu ý, lập tức thay đổi sang vẻ mặt thành khẩn.

“Các anh chị, chúng tôi là khách du lịch từ nơi khác đến, muốn tá túc trong thôn.

Có thể giúp chúng tôi một chút được không?” Trong nhóm, một người đàn ông trung niên cởi trần đánh giá Tiêu Long, hỏi: “Người ngoài à?

Chương 583

Xa xôi thế đến cái thôn rách nát của chúng tôi làm gì?" "Đương nhiên là du ngoạn rồi, còn làm gì nữa?" Tên này cảnh giác cũng cao đấy.

Nhưng Bàn Tử cũng chẳng phải đèn cạn dầu, mặt không đổi sắc.

"Du ngoạn?" Một người phụ nữ bên cạnh người đàn ông trung niên bật cười khúc khích.

"Cái nơi rách nát này của chúng tôi có gì mà du ngoạn chứ?" "Mấy loại người như này tôi thấy nhiều rồi, không thì cũng đào mộ trộm cắp." "Mẹ kiếp." Bàn Tử trừng mắt.

"Lão tử nghe nói ở đây vui nên mới đến, làm sao?

Không muốn kiếm tiền à?" Vừa nói, Bàn Tử liền vén áo, vỗ vỗ vào túi quần phồng lên.

Đó là một chiêu thường dùng, đặc biệt ở những nơi hẻo lánh này.

Chỉ cần vung tiền ra, mọi người sẽ răm rắp nghe lời.

Quả nhiên.

Người đàn ông trung niên vừa nhìn thấy túi quần Bàn Tử phồng lên, mày mặt liền giãn ra.

"Ôi chao, tiền nong gì chứ, khách từ xa đến là quý rồi." "Mấy người muốn tìm chỗ ở kiểu gì, có người quen không?" "Không cần đâu." Bàn Tử hừ một tiếng.

"Bạn tôi đến trước rồi, đang ra ngoài đi dạo." Người đàn ông trung niên nghe vậy, hơi tiếc nuối lắc đầu.

"Nếu đã vậy, tôi cũng không ép.

Dù sao cũng ở chung một thôn.

Nếu có gì cần cứ tìm tôi, tôi ở căn nhà tre nhỏ phía đông thôn." "Chỉ cần tìm A Sinh, người trong thôn đều biết." Bàn Tử và Tiêu Long nhìn nhau.

Bàn Tử vội gật đầu cười nói: "Vậy thì cảm ơn đại ca nhiều nhé." Vừa nói, Bàn Tử liền lấy thuốc lá ra, chia cho mấy người đàn ông trong đoàn mỗi người một điếu.

Còn người phụ nữ trung niên kia, bị người đàn ông trung niên lườm một cái, cũng không dám nói gì nữa.

Khí hậu miền núi.

Đại đa số đều trọng nam khinh nữ, phụ nữ cơ bản không có tiếng nói gì.

Chỉ cần giữ quan hệ tốt với mấy người đàn ông là cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Suốt dọc đường, Bàn Tử và người đàn ông tên A Sinh nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Đến khi vào thôn và chuẩn bị chia tay, hai người suýt nữa thì kết nghĩa huynh đệ.

"Có thời gian nhất định phải ghé nhà tôi chơi nhé." "Nhất định, nhất định." Sau khi chào tạm biệt, Tiêu Long đã thấy Thiên Chân đang đợi trước một căn nhà tre trong thôn.

Hắn vội kéo Bàn Tử đi tới.

"Thật không ngờ, một nơi xa xôi thế này lại có cái thứ gọi là nhà trọ sao?" Bàn Tử nhìn tấm biển trên nhà tre, tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Mấy năm nay người ngoài trong thôn quá đông, một số thanh niên đã xây dựng." "Cũng là để kiếm thêm ít tiền nuôi sống gia đình."

Thiên Chân giải thích.

Tiêu Long nhìn cũng thán phục.

Tuy môi trường của cả căn nhà tre cũng tàm tạm, không thể gọi là quá thoải mái.

Nhưng mấy người họ cũng không phải đi nghỉ dưỡng, nên không có nhiều yêu cầu.

Sau khi đặt đồ đạc lên lầu, Thiên Chân cũng sai người mang thức ăn ngon lên.

Vừa rồi trên đường đi thực sự đói bụng rồi.

Tiêu Long và Bàn Tử ăn uống no say một bữa.

Khiến Vương Mộng Oánh ở bên cạnh cứ tủm tỉm cười mãi.

Sau khi mọi người ăn uống no nê, vào buổi chiều, Tiêu Long và Bàn Tử liếc mắt ra hiệu cho nhau.

Hai người liền lấy cớ ăn quá no, muốn ra ngoài đi dạo.

Vậy là họ rời nhà trọ, đi loanh quanh trong thôn.

Người dân trong thôn đã quen với việc thỉnh thoảng lại có những gương mặt mới xuất hiện.

Hai người thản nhiên đi dạo khoảng nửa tiếng.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ngôi miếu đổ nát mà lão Vương đã nhắc đến.

"Mẹ kiếp, đây mà gọi là miếu đổ nát à?" Nhìn ngôi miếu tuy không thể gọi là nguy nga tráng lệ, nhưng cũng có thể coi là xa hoa, Bàn Tử thật muốn lôi lão Vương ra đánh một trận.

"Đi thôi, chúng ta qua đó xem sao." Tiêu Long nói, kéo Bàn Tử chuẩn bị đi.

Ai ngờ, một giọng nói lại gọi lại.

“Đừng đi.” Quay đầu nhìn lại.

Hóa ra là A Sinh.

Chắc là thấy hai người đi dạo từ sớm rồi.

Nên mới xem xem hai người đi đâu.

Thấy hai người lạ mặt lại gần từ đường, liền vội vàng ra cản.

“Sao lại không đi được hả đại ca?” Bàn Tử vừa đưa thuốc vừa tò mò hỏi.

A Sinh nhận lấy điếu thuốc, thở dài.

“Đừng nói là mấy người ngoại bang các cậu, ngay cả người trong thôn bây giờ cũng không thể tùy tiện đi vào đó nữa rồi.” Cảm thấy chắc chắn có liên quan đến chuyện lão Vương kể, Bàn Tử lại tiếp tục hỏi.

“Vậy rốt cuộc là vì sao vậy?” “Haizz, chẳng phải đều do mấy người ngoài này gây ra sao.” Vừa nói, A Sinh vừa khom người xuống giải thích.

“Khi chưa có mấy người ngoại bang này, ngôi từ đường đó tôi bình thường rất ít khi đến.” “Nhưng từ sau khi một chuyện xảy ra cách đây năm năm, tôi cũng không thể đến đó nữa.” “Không chỉ vậy.” Nói xong, A Sinh giơ tay chỉ vào khu đất đầy lau sậy xung quanh.

“Ở đây, trước kia toàn là đất hoang, chẳng có gì cả.” “Mấy năm nay, để ngăn chặn mấy người ngoại bang, họ đã trồng kín lau sậy ở đây.” Thảo nào.

Lúc nãy Tiêu Long nhìn từ chỗ mình đứng, vị trí ngôi miếu đổ nát không rõ ràng.

Cũng không biết lão Vương làm sao mà nhìn rõ cửa miếu đổ nát

như vậy, huống hồ là vào ban đêm.

Không ngờ mấy năm nay lại có thay đổi như vậy.

Lúc đó.

Bàn Tử đứng bên cạnh không biết nhìn thấy gì, cứ liên tục nháy mắt với Tiêu Long.

Tiêu Long vội ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, ánh mắt lập tức đờ ra.

Chỉ thấy.

Tại cổng từ đường kia, một lão hán lưng còng lững thững bước vào trong từ đường.

Tuy chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nhưng từ cái liếc mắt không chủ ý của lão hán đó, Tiêu Long biết.

Đó hẳn là lão mù mà lão Vương đã nhắc đến.

"Đại ca, sao tôi lại thấy trong miếu có người vậy?" Bàn Tử giả vờ không biết gì, định moi tin tức từ miệng A Sinh.

A Sinh ngẩn ra.

"À, lão Lý à, đó là ông lão trong thôn, rảnh rỗi không có việc gì làm thì đi trông cửa thôi." Trông cửa à?

Bàn Tử suýt thì nghẹn họng.

Mẹ kiếp.

Quả nhiên trong thế giới võ hiệp, kẻ quét sân thường là kẻ không thể khinh thường nhất.

Ai mà ngờ một ông lão sắp xuống lỗ lại có thể lợi hại đến vậy.

"Đệt, lớn tuổi thế rồi à?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

"Chín mươi tám tuổi, nếu tôi không nhớ lầm thì ông ấy đã trông

cửa ở đó từ khi tôi còn nhỏ.” A Sinh nhớ rõ ràng.

Chương 584

Má nó.

Cả Tiêu Long, Bàn Tử và Thiên Chân cộng lại cũng chưa bằng tuổi ông ấy nữa.

“Thôi được rồi, được rồi, chuyện cũng đã kể xong.” A Sinh ném điếu thuốc, vỗ tay nói.

“Tóm lại, đi đâu xem gì cũng được, nhưng đừng vào đó.” “Nguy hiểm lắm, mà cũng chẳng có gì hay ho để xem.” Nói xong, liền quay đầu bỏ đi.

Nhìn bóng lưng A Sinh rời đi, Bàn Tử có chút rối rắm.

Nếu Long ca không lừa mình, trong cái miếu đổ nát đó có một chiếc tai đồng xanh giá trị liên thành.

Không xuống mộ, nhưng đi một chuyến xa xôi như vậy cũng đáng giá chứ.

“Sao đây, Long ca?” “Làm sao được?

Về thôi.” Tiêu Long dứt khoát quay đầu đi.

Đùa à.

Ban ngày ban mặt chứ có phải không đâu.

Vừa rồi còn bị A Sinh phát hiện.

Nếu bây giờ mà đi lấy thứ đó thì chắc chắn là chết không thể chết hơn được nữa.

“Ò.” Bàn Tử có chút không cam lòng đi theo bước chân Tiêu Long.

Hai người lại đi dạo một vòng những nơi khác trong thôn, làm

quen với địa hình xung quanh.

Rồi lại quay về nhà trọ.

Lúc đó, chủ nhà trọ đang làm bữa tối.

Người trong thôn ăn tối khá sớm.

Chắc là cũng chẳng có hoạt động giải trí gì.

Lúc nãy đi dạo, cơ bản là chẳng thấy cái điện thoại nào.

Có nhà còn không có điện.

Rảnh rỗi không có việc gì, Bàn Tử kéo con trai chủ nhà ra tán gẫu.

Thằng bé tên A Khắc, là con trai lớn của chủ nhà, năm nay hai mươi tuổi.

Gia đình đang tính gom thêm ít tiền nữa để cưới vợ xinh cho nó.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, thằng bé lại có vẻ ngượng ngùng.

Trong bữa ăn, Bàn Tử không ngừng lấy chuyện đó ra trêu chọc nó.

Đến khi ăn cơm xong, bên ngoài trời đã tối đen.

Hướng cổng thôn cũng truyền đến tiếng xì xào ồn ào.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, hỏi A Khắc về tiếng động đó.

"Chắc là nhà A Sinh ở phía đông thôn có khách rồi đấy, năm nào nhà họ cũng phải tiếp đãi người ngoài thôi." Vừa nói, A Khắc vừa nghiến răng bực bội.

Đúng vậy.

Nhà nó mở nhà trọ, nếu tất cả người ngoài đều bị lôi kéo sang nhà khác ở thì nhà nó làm gì có tiền mà kiếm.

Người ngoài à?

Nghe từ này, Tiêu Long đột nhiên nghĩ đến nhóm người của lão

Vương.

Không biết họ có quay lại không.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Tiêu Long liền lấy cớ ban ngày đi bộ mệt mỏi, sớm nằm xuống ngủ.

Vào khoảng một hai giờ đêm, đột nhiên hắn bị tiếng gõ cửa sổ nhẹ nhàng bên cạnh đánh thức.

Phòng bên cạnh, hắn nhớ là Bàn Tử ở đó.

Cũng không biết thằng bé nửa đêm không ngủ phát điên cái gì.

"Long ca." Thấy Tiêu Long mở cửa sổ, Bàn Tử ngăn cản động tác định bật đèn của hắn.

"Suỵt, nhanh lên, có phát hiện lớn rồi." Tiêu Long sững mặt.

"Phát hiện gì?" Bàn Tử không nói gì, chỉ bảo Tiêu Long mặc quần áo vào rồi kéo hắn lén lút xuống lầu.

Đêm ở thôn núi luôn tĩnh lặng.

Hai người đi bộ mất năm phút, Bàn Tử mới đến được địa điểm đã nói.

Tiêu Long nhớ ra.

Đó chính là cái từ đường ban ngày.

Thằng cha này không lẽ muốn nửa đêm đi trộm đồ sao?

Chẳng lẽ không biết đối với người mù, ngày đêm không khác biệt à?

Thấy Tiêu Long vẻ mặt chán ghét, Bàn Tử vội xua tay.

"Không phải thế." "Vừa nãy tôi đi vệ sinh, thấy một nhóm người từ nhà A Sinh đi ra." "Trông có vẻ đi về phía đó." "Chắc chắn không?" Tiêu Long hỏi.

Nếu đúng là như vậy.

Thì nhóm người đó có lẽ là của lão Vương.

Không ngờ.

Lão già có một cái rồi còn không thỏa mãn, định lấy thêm một cái nữa.

Bàn Tử gật đầu.

"Thiên chân vạn xác.

Lạ thật, hành động của chúng ta cũng không chậm mà." "Sao lại không thấy đâu, lẽ nào đã vào trong rồi?" "Chắc không đâu, tên đó tốc độ không thể nhanh đến vậy." Tiêu Long nói.

Hắn nhìn quanh.

Đột nhiên khóe mắt giật một cái.

Hắn vội kéo Bàn Tử cúi xuống.

Chỉ thấy một lát sau.

Có hai người khom lưng đi ngang qua trước mặt.

Nhìn hướng, chính là về phía từ đường.

"Lão Tiêu, thật sự phải làm như vậy sao?" Quả nhiên là lão Vương và tên kia.

Còn "lão Tiêu" trong lời nói, hẳn là người đàn ông trung niên đã gặp ban ngày.

"Chẳng phải đã nói rồi sao, cái tai đồng xanh chỉ có một thì vô dụng mà." "Xem kìa, ba bốn năm rồi mà vẫn chưa tìm được vị trí của con sông ngầm đó." "Nếu là tôi, tôi sẽ dứt khoát lấy nó." Trong bóng đêm, Tiêu Long thấy lão Tiêu ra hiệu "xử lý".

"Vậy được rồi, nhưng giá cả đã thỏa thuận trước đó." "Yên tâm

đi, sẽ không thiếu đâu.” Lão Tiêu vỗ vỗ vai lão Vương.

Nói xong, hai người lại cúi lưng tiếp tục đi về phía từ đường.

Bên cạnh, thấy hành động của hai người, Bàn Tử sốt ruột định đi theo.

Nhưng Tiêu Long vội kéo hắn lại, bảo hắn cứ án binh bất động.

“Cứ xem thêm đã, nếu hai người đó lấy được thì chúng ta ra tay cũng không muộn.” Quả thực.

Nếu hai người kia lấy được, Tiêu Long sẽ trực tiếp chặn đường cướp lấy là xong.

Chương 585

Sau đó cũng không bị ai tìm phiền phức.

Nhưng hắn sợ hai người kia không lấy được.

Quả nhiên.

Đúng như Tiêu Long đoán.

Lão Tiêu và lão Vương chưa đi được bao xa, từ trong từ đường "soạt" một tiếng bắn ra một mũi tên.

Nếu không phải lão Tiêu mắt nhanh tay lẹ, lão Vương e rằng đã toi đời rồi.

Nhưng ngay sau đó, từ trong từ đường lại bắn ra mấy mũi tên tre.

Có một mũi găm vào lòng bàn tay lão Tiêu.

Tên này cũng là kẻ ngoan cố.

Không rên một tiếng, kéo lão Vương biến mất trong màn đêm.

"Mẹ kiếp, lão già đó lợi hại vậy sao?" Nhìn lão mù xuất hiện ở cổng từ đường, Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

"Về thôi, chúng ta quay về đi." Nhìn mấy luồng đèn pin đột nhiên sáng lên trong thôn, Tiêu Long thở dài.

Xem ra tối nay không thể hành động được nữa rồi.

Sáng hôm sau, Tiêu Long còn chưa tỉnh ngủ thì bị tiếng đập cửa đánh thức.

Mở cửa ra mới biết.

Bí thư thôn muốn đăng ký thông tin người ngoài.

Và trong quá trình đăng ký, những người đó luôn cố ý vô tình hỏi

có ai bị thương hay không.

Xem ra ông chủ Tiêu bị thương tối qua đã để lại vệt máu tại hiện trường.

Bọn họ đang tìm kiếm đối tượng tình nghi.

“May mà tối qua không phải chúng ta ra tay.” Nghe Tiêu Long phân tích, Bàn Tử có chút hả hê cười nói.

Tên họ Tiêu kia bị phát hiện càng tốt.

Như vậy thì bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

“Đừng quên, lão Vương vẫn còn một chiếc tai đồng xanh đấy.” Nghe vậy, Tiêu Long như bị dội một gáo nước lạnh.

Nếu lão Vương thật sự bị người trong thôn đuổi đi, thì việc lấy chiếc tai đồng xanh còn lại cũng sẽ rất tốn công sức mới tìm được vị trí sông ngầm.

“Không đời nào, mẹ kiếp.” Bàn Tử vội vàng đi theo những người kia.

Hắn không thể giống như lão Vương ở cái xó núi này vài năm được.

Thế thì chắc chắn sẽ phát điên mất.

Gần trưa, Bàn Tử mới cười tủm tỉm quay về.

Tiện thể cũng mang về một tin không tốt mà lại tốt.

Nhóm người của ông chủ Tiêu kia đã hoàn hảo tránh được việc kiểm tra của người trong thôn.

“Thằng cháu đó đúng là một nhân vật, vừa nghe người trong thôn điều tra tin tức.” “Là biết ngay vì sao.” “Đoán xem?” Nói xong, Bàn Tử lại ra vẻ bí hiểm.

Thiên Chân thì lại đơn thuần, cứ thế hỏi theo lời hắn.

"Thằng cháu đó lúc xuống lầu, cố ý giả vờ trượt chân." "Thật trùng hợp, ngã ngay vào hàng rào tre nhà A Sinh." "Chậc chậc, máu chảy be bét luôn." Thì ra là vậy.

Tiêu Long trong lòng không khỏi khen ngợi tên họ Tiêu kia.

Làm thế này, người trong thôn cũng sẽ không nghi ngờ lên đầu hắn.

Dù sao cũng là vết thương bị ngay trước mặt mà.

Dù có hai người nghi ngờ, thì cũng không thể thật sự bắt người ta đi kiểm tra vết thương được.

Huống hồ, trong thôn cũng không có điều kiện đó.

"Nhưng vấn đề bây giờ là." Nói xong, Bàn Tử lại kể một tin tức không hay.

"Vừa rồi tôi đi theo thôn trưởng tiện thể nhìn qua, trước từ đường hình như có thêm mấy người thanh niên khỏe mạnh trông cửa." Đúng là một tin không hay.

Chỉ riêng một lão mù đã khiến mọi người phải e ngại rồi.

Giờ lại có thêm mấy thanh niên mắt sáng rõ nữa.

Xem ra độ khó để lấy chiếc tai đồng xanh lại tăng lên rồi.

"Nải, đừng nhắc nữa, cái vấn đề mà chúng ta vẫn luôn quan tâm cuối cùng tôi cũng đã làm rõ rồi." "Ồ, vậy nói nhanh đi." Tiêu Long bảo hắn nói nhanh.

Thật ra cũng không phải vấn đề lớn gì.

Sau khi vào thôn, hắn phát hiện trong thôn có không ít người biết nói.

Nên Tiêu Long cảm thấy kỳ lạ, liền dặn Bàn Tử chú ý.

Nào ngờ, chỉ trong một ngày, thằng bé đã hỏi thăm được.

"Thật ra cũng đơn giản, thôn Ách Ba này vốn dĩ tất cả đều là người câm." "Nhưng sau đó, một số người ngoài chuyển từ nơi khác đến, nên mới thành ra như bây giờ." Thì ra là vậy.

Thảo nào Tiêu Long luôn cảm thấy một số người trong thôn có vẻ kỳ lạ.

Có lẽ là do hai loại người với phong tục khác nhau tụ tập lại một chỗ.

"À đúng rồi, có một chuyện có thể cậu chưa biết." Lúc đó, Bàn Tử lại thần thần bí bí cười cười.

"Vừa nãy tôi ở trong thôn thấy đám người của Bang Trộm Vặt kia." Hả?

Đám người đó cũng ở đây ư?

Nghe tin này, Vương Mộng Oánh là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh.

"Yên tâm đi, có tôi và Long ca ở đây, ai cũng không động được vào cô đâu." Bàn Tử oai vệ vỗ vỗ ngực.

Nhưng rõ ràng.

Ánh mắt của cô bé vẫn luôn đáng thương nhìn Tiêu Long.

Lời đảm bảo của Bàn Tử trở nên vô ích.

"Thôi được rồi, vậy phải chú ý một chút, đừng để lật thuyền trong mương nhé." Tiêu Long dặn dò Bàn Tử.

Rồi quay về lầu.

Thực ra, hắn đã định tìm cơ hội hỏi Vương Mộng Oánh về chuyện

cái thẻ nhớ kia.

Nhưng cô bé dường như rất coi trọng cái DV đó.

Chiều hôm qua khi về, Thiên Chân đã kể cho Tiêu Long một chuyện rất kỳ lạ.

Đó là, sau khi vào thôn, Vương Mộng Oánh dường như rất quen thuộc với nơi này.

Không phải kiểu quen thuộc sau khi ở đây một tháng.

Kỳ lạ hơn là, sau khi cô bé ra ngoài một chuyến rồi quay về, cái DV đã biến mất.

"Kỳ lạ thật, xem ra cô bé này có chuyện giấu mình." Tiêu Long lẩm bẩm.

Nhưng không sao.

Hiện tại có chiếc tai đồng xanh rồi, cái DV dường như không còn quan trọng đến vậy nữa.

Tuy nhiên, việc để cô bé cứ đi theo mọi người như vậy, cảm giác hơi quá lộ liễu.

Dù sao mọi người là đi trộm mộ, chứ không phải đi du lịch.

Chương 586

Ăn cơm trưa xong.

Tiêu Long lại cùng Bàn Tử ra ngoài đi dạo một vòng.

Quả nhiên.

Bên phía từ đường đúng là đã tăng cường thêm người.

Trong tay những người đó đều lăm lăm súng.

Nếu không biết, còn tưởng là Tam Giác Vàng.

Quả nhiên đúng như câu nói đó.

Vùng biên giới, việc quản lý thực sự lỏng lẻo.

Trong lúc đó.

Hai người gặp A Sinh đang dắt lão Vương đi dạo.

Sau khi gặp mặt, hai nhóm người cũng chào hỏi, ngồi xuống nói chuyện một lát.

Không nhắc đến chuyện gặp mặt trước đó.

Có lẽ lão Vương cũng cảm thấy nhắc đến chuyện đó ở đây có vẻ không hợp thời.

Gần đến giờ ăn, Tiêu Long và Bàn Tử vội vã quay về nhà trọ.

Thiên Chân đang dọn bát đũa trong sân, nhưng không thấy bóng dáng Vương Mộng Oánh đâu.

"Cô bé kia đâu rồi, lại ra ngoài nữa à?" Bàn Tử trêu chọc hỏi.

"Không có, đang nghỉ trên lầu, có vẻ hơi mệt." Thiên Chân xua tay nói.

Bàn Tử bĩu môi.

“Thôi đi, chắc là lại lừa gạt mấy thằng nhóc chưa từng trải thôi, người ta không chừng đã lén lút chuồn rồi.” “...” Thiên Chân không nghe Bàn Tử nói gì.

Chỉ đành hừ lạnh hai tiếng bực tức.

“Không tin thì lên mà gọi, dù sao cũng đến giờ ăn rồi, cũng nên xuống ăn cơm đi chứ.” “Tôi không đi đâu, ai muốn đi thì đi, có phải vợ tôi đâu.” Bàn Tử vẻ mặt chán ghét.

“Cũng không phải vợ tôi mà, Long ca...

Ặc...” Thiên Chân nói được một nửa suýt thì lỡ lời, liền gượng cười.

Vội vàng chạy lên lầu gọi cô bé.

“Ha ha.” Chỉ còn lại Bàn Tử ở trong sân cười phá lên.

Nào ngờ tiếng cười còn chưa dứt, Thiên Chân đã chạy ra như một cơn gió, vẻ mặt nghiêm trọng.

Sau lưng lại không thấy bóng dáng cô bé đâu.

“Thế nào, tôi đã nói rồi mà, không chừng đã lén lút chuồn rồi?” Bàn Tử trêu chọc nói.

“Không phải, Long ca, mau, có chuyện rồi.” Tiêu Long nghe vậy, liền là người đầu tiên chạy vào trong lầu.

Quả nhiên.

Vừa đến cửa phòng Vương Mộng Oánh, hắn đã ngửi thấy một mùi hương không bình thường.

Vội vàng bịt mũi lại.

“Mê hương.” Phòng của Vương Mộng Oánh lại phát ra mùi mê

hương.

Mọi người không biết.

Nhưng có thể khẳng định.

Cô bé tám phần là đã gặp chuyện rồi.

Chuyện không nên chậm trễ.

Tiêu Long liền một cước đá văng cửa phòng.

Lập tức đi mở cửa sổ đang đóng chặt.

Bàn Tử và Thiên Chân vội vàng chạy theo vào.

"Ôi chao, mẹ ơi, may mà cô bé không bị mất tích." Nhìn bóng người đang hôn mê trên giường, Bàn Tử không khỏi thở phào một hơi.

Hắn định đi tới vỗ tỉnh.

Nhưng khi đến bên giường thì đột nhiên đứng im.

Thiên Chân thấy kỳ lạ.

"Ê, nhìn người ta ngủ say đến ngớ người ra hả?" Nào ngờ, Bàn Tử nghe vậy, lập tức nổi giận.

"Tôi nhìn cái chân của mẹ nhà cậu ấy." Nói xong, hắn liền trực tiếp đưa tay kéo cái người trên giường xuống đất.

Thiên Chân không kịp mắng tên này không biết thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng Bàn Tử lại mở miệng nói.

"Nhìn kỹ xem mẹ kiếp là ai?" Thiên Chân sững người.

Mới để ý cái người bị Bàn Tử ném xuống đất không phải Vương Mộng Oánh.

Mà là một người đàn ông.

Tiêu Long từ bên cửa sổ quay lại cũng nhìn thấy.

Không khỏi nhíu mày.

Nếu hắn không nhớ lầm thì người đàn ông này chính là một trong số người của Bang Trộm Vặt.

Tên này sao lại ở đây?

Vương Mộng Oánh lại đi đâu rồi?

"Mẹ kiếp, làm tỉnh nó không được." Bàn Tử cũng là một kẻ ngoan cố.

Hắn trực tiếp xuống lầu xách một chậu nước.

Rồi dội từ đầu đến chân thằng nhóc đó.

Kèm theo là đá thêm hai cái.

Vài giây sau, thằng nhóc đó hừ một tiếng rồi mở mắt ra.

Đầu tiên nó ngơ ngác, hình như đang còn choáng váng.

Sau đó liền nhìn thấy một khuôn mặt dữ tợn.

Lập tức "mẹ ơi" một tiếng định xông ra ngoài.

Giống như một con chuột vậy.

Bàn Tử đã đề phòng từ trước, căn bản không cần Tiêu Long nhắc nhở.

Hắn trực tiếp đưa tay tóm thằng bé lại.

"Thằng nhóc, mày, có ở trong băng của tao không?" Bàn Tử cười tủm tỉm nhìn thằng nhóc đang run rẩy co ro ở góc tường.

Biểu cảm đó giống hệt một tên ác bá.

"Bàn Tử, nhanh lên một chút." Tiêu Long sợ đêm dài lắm mộng

nên nhắc nhở một tiếng.

"Ồ." Lúc đó hắn mới biết không phải lúc để đùa giỡn.

Bàn Tử trực tiếp đá một cước vào chân thằng nhóc.

Chương 587

Đau quá khiến thằng bé kêu "oai oái".

"Nói đi, mày biết chính sách của đảng chứ." "Tôi... tôi..." Có vẻ nhận ra những người này không dễ chọc, thằng nhóc lắp bắp kể lại những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Thì ra, thằng bé tên Tiểu Hải, đúng là người của Bang Trộm Vặt.

Kể từ hôm bị Tiêu Long cho ăn hành, lão đại của nó về đã chỉnh đốn nó một trận ra trò.

Và bắt nó tiếp tục đi tìm cô bé kia.

Chính xác là để lấy cái DV trong tay cô bé.

Nhưng lý do cụ thể thì Tiểu Hải loại tiểu lâu la này không thể biết được.

Sau khi mọi người xuất phát.

Nó nghĩ rằng nhóm Tiêu Long chắc chắn sẽ đến thôn Ách Ba.

Nên đã đi trước để thăm dò.

Quả nhiên.

Chẳng bao lâu sau đã dò la được nhà trọ.

Nhưng vì kiêng dè thân thủ của Tiêu Long và Bàn Tử, nên vẫn luôn không hành động.

Mãi đến khi thấy hai người ra ngoài đi dạo, nó mới lén lút từ phía sau nhà trọ đột nhập vào lầu.

Vì Tiểu Hải thân hình nhỏ bé, thích hợp leo trèo cửa sổ, nên nó trở thành lựa chọn hàng đầu để vào phòng tìm đồ.

Trước khi vào phòng, để đề phòng vạn nhất, Tiểu Hải đã xịt mê hương trước.

Nào ngờ, vừa mới leo vào từ cửa sổ, sau gáy tối sầm lại, cả người không biết gì nữa.

Lần thứ hai tỉnh lại, là Bàn Tử đã đá tỉnh nó.

"Đại ca, tôi nói đều là sự thật, xin đừng giết tôi." Biết Tiêu Long và những người khác đều là cao thủ giết người không chớp mắt trên giang hồ, Tiểu Hải vội vàng cầu xin tha mạng.

"Ý mày là mày không biết cô bé kia đi đâu sao?" Tiêu Long nhíu mày.

"Đại ca, tôi phụng mệnh đi trộm đồ, không có chuyện gì mà đi tìm cô bé làm gì?" Tiểu Hải vội vàng lắc đầu.

"Tôi đâu có buôn bán người đâu." "Vậy có khả năng đồng bọn của mày đã bắt cóc cô bé rồi không?" Lúc đó, Bàn Tử đoán.

"Đại ca, thế thì cũng không có lý do gì mà lại vứt tôi lại đây chứ?" Tiểu Hải cũng đầu óc nhanh nhạy, đưa ra lý do hợp tình hợp lý.

Tiêu Long gật đầu.

Quả thực.

Bạn bè của Tiểu Hải thấy nó nửa ngày không ra, chắc chắn đã nghĩ nó gặp bất trắc.

Nên sớm đã chuồn rồi.

Nếu không, đợi Tiêu Long và những người khác phát hiện đuổi ra, thì một đứa cũng không chạy thoát.

"Haizz, phiền thật, cô bé kia có thể đi đâu được chứ?" Bàn Tử bứt tóc bực bội.

Hắn bình thường rất trọng nghĩa khí.

Tuy cũng có nhiều nghi ngờ về thân phận của cô bé, nhưng ở chốn sơn cùng thủy tận này, cô bé lại vẻ mặt đáng thương như vậy.

Vạn nhất có chuyện gì không may, Bàn Tử trong lòng càng tức giận hơn.

"Đại ca, người đánh ngất tôi có phải là cô chị đó không?" Lúc đó, Tiểu Hải đột nhiên hỏi một câu.

Bàn Tử đang bực mình, nghe vậy không khỏi cười lạnh.

"Người ta đánh ngất mày?

Cô bé đó đi hai bước còn yếu ớt, sao có thể chứ?" "Chẳng lẽ mày coi Bàn gia là đồ ngốc để lừa gạt à?" "Không dám, không dám." Tiểu Hải vội vàng xua tay.

"Chỉ là..." Thấy thằng bé hình như có điều muốn nói, Tiêu Long ngăn Bàn Tử đang có chút nóng nảy lại, bảo thằng bé yên tâm.

"Thật không dám giấu giếm, vì cái DV trong tay cô ta mà mấy anh em tôi đã truy đuổi hai tuần rồi." "Nhưng mỗi lần sắp thành công thì lại thất bại." "Thời gian dài, mấy anh em tôi đều cảm thấy cô bé này thật ra không đơn giản như vậy." Tiêu Long xua tay, ý bảo không cần nói tiếp nữa.

Thật ra.

Hắn đã sớm cảm thấy cô bé này không đơn giản rồi.

Vùng núi xa xôi, chó sói hổ báo đầy rẫy.

Một thân một mình, nếu không có chút bản lĩnh thì sao dám ở yên một tháng trời.

"Cái đó...

đại ca, những gì tôi có thể khai tôi đã khai hết rồi.” Lúc đó, bụng Tiểu Hải kêu “ọt ọt” một tiếng.

Nó hơi run rẩy mở miệng hỏi.

“Xin hỏi bây giờ tôi có thể đi được chưa?” Nghe vậy, Bàn Tử vốn định mở miệng bảo nó cút ngay.

Đột nhiên đầu óc hắn xoay chuyển, không biết nghĩ ra cái gì.

Lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười.

“Cái đó, nghe bụng mày kêu hình như chưa ăn cơm nhỉ?” “Vâng.” Tiểu Hải không hiểu ý.

“Vậy thì, đã gặp nhau rồi, chi bằng cùng ăn một bữa cơm đi.” Nói xong, cũng mặc kệ thằng bé có phản đối hay không.

Bàn Tử túm thằng bé như chim ưng quắp gà con, đẩy xuống lầu.

“Bàn Tử sẽ không hồ đồ rồi chứ?” Thiên Chân nhìn vậy, có chút khó hiểu.

Tiêu Long lại bật cười.

Hắn có chút hiểu được dụng ý của Bàn Tử rồi.

Quả nhiên.

Sau khi ăn uống no say.

Bàn Tử vỗ vỗ vai Tiểu Hải.

“Xem ra cơm cũng đã ăn rồi, rượu cũng đã uống rồi, có thể giúp anh trai một việc không?” “A?

Bàn gia cứ việc mở miệng.” Tiểu Hải đã ăn no uống say, nghiễm nhiên coi Bàn Tử là anh em nhà mình.

“Mày có biết loại mê hương mà sáng nay dùng để làm ngất cô bé kia không?” Tiểu Hải nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vội vàng liếc mắt nhìn quanh.

Rồi mới hạ giọng nói.

“Bàn gia, ở nơi này, tuyệt đối đừng nhắc đến thứ đó.” Kỳ lạ.

Đừng nói Bàn Tử, ngay cả Tiêu Long cũng thấy kỳ lạ.

Tiểu Hải thấy mọi người có hứng thú, cũng không giấu giếm nữa.

Nó trực tiếp móc từ trong lòng ra một khối gỗ nhỏ màu đen.

“Thứ này này, thực ra không phải mê hương, mà là một loại rễ cây.” “Ồ, rễ cây mà lợi hại vậy, có thể dùng làm mê hương sao?” Nhìn thấy thứ đó.

Bàn Tử lập tức hứng thú.

Cầm lấy trên tay mân mê.

“Đó là một loại cây, tên thì tôi không biết, chỉ nhớ người ở đây đều gọi là Tiên Mộc.” “Mẹ kiếp, thời đại nào rồi mà còn có Tiên Mộc?” Bàn Tử không khỏi nhíu mày.

Tiêu Long lại đá một cước vào hắn.

Chương 588

“Ở một số vùng núi xa xôi, người ta đều tin vào những thứ hư vô.” “Có lẽ đó là Tiên Mộc mà người ở đây tín ngưỡng, nhưng tuyệt đối không được tùy tiện nói ra ngoài.” Bàn Tử vội vàng gật đầu.

Dân phong chất phác ở vùng núi xa xôi thì ai cũng đã được chứng kiến.

Tuy có Long ca là thần tiên đại nhân ở đây, có thể không cần sợ.

Nhưng ít rắc rối thì vẫn tốt hơn.

“À đúng rồi, vừa nãy mày nói ở chỗ này đừng nhắc đến thứ đó, nguyên nhân là gì vậy?” Lúc đó, Tiêu Long vừa nghe Tiểu Hải nói được nửa câu, không khỏi nhắc nhở hỏi.

“Đúng vậy, tôi quên mất.

Vì Tiên Mộc, nên người ở đây đều cấm chặt việc chặt phá.” “Một khi bị phát hiện có người dùng nó, bất kể là người ngoài hay người địa phương, đều phải vào từ đường.” “Ghê gớm vậy sao?” Bàn Tử cười nói.

“Thế thì không bị phát hiện là được rồi, dù sao mê hương vừa xịt ra, người ta ngủ say rồi.” “Ai mà biết tôi làm gì chứ.” Bàn Tử “hắc hắc” cười.

Nào ngờ.

Câu nói tiếp theo của Tiểu Hải lại khiến sắc mặt hắn đại biến.

“Xin hỏi mấy anh có phải vì thứ đồ trong từ đường mà đến đây không?” Tiêu Long sững người.

“Sao cơ?” “Bởi vì hai năm nay, phàm là người ngoài đến thôn Ách

Ba.” “Ai mà chẳng vì thứ đồ trong từ đường đó.” “Đó đã là hiện trạng mà ai cũng biết rồi.” Tiểu Hải chậm rãi nói.

“Cho nên tuyệt đối đừng làm chuyện ngu xuẩn, dân phong ở đây chất phác lắm đấy.” Tiêu Long thở dài một hơi.

Ban đầu, tôi cứ tưởng mấy người đó đủ cẩn thận rồi, không ngờ lại gây ra chuyện ở thôn Ách Ba này.

Thế là hỏng bét.

Đúng lúc đó, Tiểu Hải nhìn Bàn Tử rồi nói: “Bàn gia, nói thật nhé, có nên dùng mê hương để đối phó mấy lão già canh từ đường kia không?” “Đệt mẹ!

Ông biết sao?

Lẽ nào ai cũng biết à?” “Không, tôi chỉ đoán thôi.” Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không chắc tim ông không chịu nổi mất.

“Ừm, chỉ có cách đó thôi.” “Tôi khuyên đừng làm thế.” “Vì sao?” Tiêu Long hơi tò mò.

Dù sao lúc nãy vừa nghe Tiểu Hải có mê hương là anh đã có cùng ý tưởng với Bàn Tử rồi.

“Bởi vì hương trong từ đường đó, 365 ngày một năm không bao giờ tắt, được làm từ một loại Tiên Mộc.” “Ông mẹ ơi!” Bàn Tử đưa tay sờ trán, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ban đầu ông định dùng mê hương để giải quyết đám bảo vệ và mấy lão già mù ở từ đường, ai dè người ta đã phòng bị từ sớm rồi.

Thử nghĩ xem, ngày nào cũng ngửi cái mùi hương đó, trong cơ thể sớm đã có kháng tính rồi.

“Đệt mẹ, đúng là phí công vô ích!” Ngay cả Tiêu Long cũng không

ngờ đối phương lại giấu một chiêu như vậy.

Bàn Tử, trong lòng vẫn còn ấm ức, trước khi Tiểu Hải đi đã hỏi xin cậu ta một cành Tiên Mộc to bằng ngón tay.

Lỡ mà cần dùng đến thì sớm muộn gì cũng có lúc dùng được.

Không lâu sau khi mọi người ăn xong, cô bé Vương Mộng Oánh cũng từ bên ngoài trở về, vẻ mặt bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người cũng không hỏi, dù sao ai mà chẳng có chút bí mật.

Huống hồ, Tiêu Long còn định dùng cô bé làm quân bài dự phòng để tìm sông ngầm.

Hai ngày sau đó, mọi người an tâm ăn uống ngủ nghỉ, không còn suy nghĩ đến chuyện từ đường nữa.

Còn Tiêu Long, hai đêm liền anh đều lén ra ngoài vào nửa đêm, rồi lại lén trở về khi trời gần sáng, cũng không biết đang bận gì.

Cuối cùng, vào sáng sớm ngày thứ ba, khi mọi người thức dậy, vừa mở cửa đã thấy mấy người kiểm tra hôm trước trong thôn lại xuất hiện ở nhà trọ với vẻ mặt khó coi.

Mọi người hỏi ra mới biết, tối qua từ đường lại bị trộm.

Lần này thì mất đồ thật rồi.

Thế là, dân trong thôn lập tức chuyển ánh mắt sang Tiêu Long và đám người anh.

Còn về phía Vương lão đầu, không biết có phải trùng hợp hay không, đám người đó đã rời thôn Ách Ba vào núi từ hôm qua.

"Đệt mẹ, không phải chứ, định oan cho tôi à?" Bàn Tử suýt nữa thì lôi cả quần lót ra.

Chịu thôi, ở trên địa bàn của người ta, mất đồ thì đương nhiên điều tra mấy người ngoài trước tiên.

Nếu không phải Tiêu Long ngăn lại, e rằng Bàn Tử đã phải "tự mình chứng minh sự trong sạch" rồi.

Sau nửa tiếng lục soát, phòng của mọi người không tìm thấy gì.

"Má nó.

Không thể nào là tôi lấy được!" Bàn Tử bĩu môi lầm bầm.

"Nhưng bây giờ xảy ra chuyện này, cũng không thể ở đây nữa rồi." Dân trong thôn tuyên bố rõ ràng rằng Tiêu Long và nhóm của anh không thể ở lại.

Bàn Tử cũng chẳng quan tâm.

Dù sao thì mọi người ở đây là để chặn đám người Vương lão đầu, nay họ đã đi rồi thì cũng chẳng có lý do gì để ở lại nữa.

Thế là, cả nhóm thu dọn đồ đạc, rời khỏi thôn.

Bàn Tử đi mà bực bội.

Đám người Vương lão đầu đã vào núi từ hôm qua.

Giờ mọi người đuổi theo, chắc chắn không biết đến bao giờ mới bắt kịp.

Không ngờ, vừa đi được một lúc, Tiêu Long đã vẫy tay ra hiệu cho mọi người.

"Đi thôi." Bàn Tử cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng thấy vẻ mặt Tiêu Long hân hoan, lập tức đoán ra được đôi chút.

"Long ca, tối qua chẳng lẽ là anh làm?" Mắt mọi người sáng lên.

Thảo nào.

Vừa nãy, sau khi biết từ đường bị trộm, chỉ có một mình Tiêu

Long không hề ngạc nhiên.

Ban đầu, khi mọi người tưởng Tiêu Long sẽ gật đầu thì anh lại lắc đầu.

“Chỉ đoán đúng một nửa thôi.” Nói rồi, anh cũng không để ý đến mọi người, cứ thế bước về phía trước.

Đi được khoảng năm phút, Tiêu Long mới dừng lại ở một ngã ba đường.

“Ở đây rồi.” Mọi người nhìn xung quanh.

Có gì đâu mà ở đây?

Lúc đó, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên từ sau một cái cây.

“Long ca, tôi đợi lâu lắm rồi.” Bàn Tử quay đầu lại, lập tức kinh ngạc tột độ.

“Má nó!” Người xuất hiện trước mặt mọi người chính là Tiểu Hải, người đã ăn cơm cùng họ hai ngày trước.

“Ông mẹ ơi, sao thằng nhóc lại ở đây?” Bàn Tử tỏ vẻ không hiểu.

“Mấy người đó đã đi bao lâu rồi?” Tiêu Long ngăn Tiểu Hải trả lời, hỏi.

“Cũng hai tiếng rồi.” Tiểu Hải chỉ vào rừng sâu, cười nói.

“Khu vực này tôi quen thuộc lắm, không quá nửa ngày là có thể đuổi kịp thôi.” “Được, dẫn đường đi.” Trên đường đi, Tiêu Long mới kể cho mọi người nghe chuyện đã làm trong hai ngày qua.

Sau khi Tiểu Hải nói dùng mê hương không có tác dụng, anh đã nghĩ đến một kế hoạch khác: âm thầm giúp đỡ đám người Vương lão đầu vào từ đường.

Đến chiều hôm qua, khi phát hiện những người đó đã rời đi, Tiêu Long biết chắc chắn họ sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Thế là, tối qua, anh đã đợi ở bên ngoài từ đường… Quả nhiên.

Vào nửa đêm, đám người Tiêu lão bản cuối cùng cũng không nhịn được, lén lút quay lại để ra tay.

Mặc dù bên trong và bên ngoài từ đường có không ít lính canh, nhưng với sự giúp đỡ âm thầm của Tiêu Long, mỗi người bọn họ đều ngủ say như chết.

Chương 589

Chỉ có mấy lão già mù là hơi phiền phức một chút.

Trong lúc hoảng loạn, một người trong đám Tiêu lão bản đã bị thương.

Đương nhiên, đó cũng là do Tiêu Long đã tính toán sẵn.

Thế là, sau khi có được đồ, đám người Tiêu lão bản lại rời đi trong đêm.

Đương nhiên, trong đêm tối, Tiêu Long đã gắn thiết bị theo dõi lên người Vương lão đầu.

Còn Tiểu Hải, được Tiêu Long thông báo trước, thì bám theo sau đám người đó từ tối qua để quan sát hướng rời đi.

"Bây giờ những người đó vì mang vết thương trên người, chắc chắn sẽ không đi nhanh được." "Vì vậy, nếu không có gì bất ngờ, chúng ta sẽ sớm đuổi kịp thôi." Nghe Tiêu Long phân tích, mọi người không khỏi giơ ngón cái lên.

Tiểu Hải là người địa phương.

Vì gia cảnh nghèo khó, cậu ta đã sớm ra ngoài bươn chải.

Tuy tiếng tăm không được tốt lắm, nhưng cũng chỉ vì miếng cơm manh áo.

Có thể sống sót đã là tốt lắm rồi.

Lần này, Tiêu Long cũng hứa trả tiền nên cậu ta mới đồng ý dẫn mọi người vào núi.

"Tiết trời thu cao khí sảng, người thành phố ai cũng thích đi săn." "Đương nhiên cũng không thiếu những kẻ Đạo mộ." "Vì vậy, nếu bị

lạc trong núi, cũng có thể nhanh chóng tìm được đường ra." Trên đường đi, Tiểu Hải nói chuyện không ngớt.

Lời cậu ta nói quả nhiên không sai chút nào.

Vừa vào núi không lâu, mọi người đã nghe thấy tiếng chim hót, tiếng vượn hú vang vọng hai bên.

Gần giữa trưa, tại một ngã ba đường, Tiểu Hải dừng lại.

"Đi sâu vào nữa là rừng già thâm sơn, mặt đất ẩm ướt, không tiện đốt lửa." "Cho nên, nếu muốn ăn cơm thì chỉ có thể ở đây." Sáng nay đi gấp, mọi người vốn chưa ăn cơm.

Đi hơn một tiếng đồng hồ, ai nấy đều đã đói meo.

Bàn Tử lập tức lon ton đi đốt lửa nấu cơm.

Thiên Chân định bụng lấy miếng thịt muối nhà mình do A Khắc tặng lúc ra đi ra hầm.

Ai ngờ, khi nước trong nồi sôi, quay đầu tìm ba lô thì lại phát hiện ba lô đã biến mất.

Đang định hỏi Bàn Tử thì nghe Bàn Tử đang ngồi hút thuốc gào lên một tiếng.

"Ông mẹ ơi, ai lấy đèn pin đập tôi?" Tiêu Long thấy có gì đó không ổn.

Thấy mọi người đều đang bận làm việc, ai lại vô cớ ném đèn pin chứ.

Đang lúc thắc mắc thì tai anh động đậy, vội vàng nhìn lên đỉnh đầu, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy hơn chục con khỉ lông vàng to lớn, không biết từ lúc nào đã bám trên cây trên đỉnh đầu mọi người, đang bới tung cái ba lô của Thiên Chân, gần như lật ngược cả đáy lên trời.

“Đệt mẹ, khỉ gì mà to thế?” Thấy ánh mắt Tiêu Long không đúng, Bàn Tử cũng ngẩng đầu nhìn, lập tức hít một hơi lạnh.

Nếu không nhìn nhầm thì con khỉ lông vàng đó đứng thẳng còn cao đến ngực ông.

Rất nhanh, ba lô của Thiên Chân bị bới xong.

Đám khỉ lập tức lại chằm chằm nhìn vào những chiếc ba lô mà mọi người đặt ở phía sau.

Đệt mẹ!

Tiêu Long thấy không ổn.

Mấy con khỉ này có lẽ muốn cướp đồ ăn rồi.

Tình thế cấp bách, trong nháy mắt, đám khỉ đồng loạt kêu the thé một tiếng, rồi lao về phía mọi người.

Thiên Chân và Tiểu Hải mỗi người cầm một cành củi, ra sức vung vẩy, không cho đám khỉ đến gần.

Sau khi đặt hành lý xuống, Bàn Tử rảnh tay lập tức gầm lên một tiếng rồi lao tới.

Tiêu Long cũng vội vàng kéo cô bé Vương Mộng Oánh ra sau lưng.

Nào ngờ, đám khỉ này thực sự rất thông minh, chúng không hề dây dưa với Bàn Tử, lúc thì leo cây, lúc thì trèo cao.

Mấy hiệp xuống, Bàn Tử không chạm được một sợi lông khỉ nào mà lại mệt thở dốc.

Đúng lúc đó, có một con khỉ giống như khỉ vương, nhẹ nhàng trượt xuống từ vách núi phía sau Tiêu Long.

“Cứ tưởng ông đây dễ bắt nạt lắm hả?” Phát hiện hành động của

con khỉ, Tiêu Long cười khẩy một tiếng.

Nhân lúc khỉ vương không đề phòng, anh tung một cước.

“Ngao ngao ngao.” Một cước trúng ngay vào mông, con khỉ vương kêu ngao ngao rồi lại leo lên cây.

“Long ca đá hay lắm!” Bàn Tử ở đằng xa nhìn thấy cảnh này, lập tức gào lên một tiếng.

Đúng lúc đó, con khỉ vẫn đang dây dưa với Bàn Tử thấy ông lơ là, lập tức lóe lên một cái rồi lao xuống, một móng vuốt vồ thẳng vào mặt Bàn Tử.

Tiêu Long nhận ra, đó là chiêu thức mà khỉ thường dùng để săn thỏ.

Nếu bị một móng vuốt đó vồ trúng, dù không bị thương cũng sẽ bị hủy dung.

Trong lúc cấp bách, Tiêu Long rút đao, ném về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đang ở trong tình thế nguy hiểm, căn bản không chú ý đến nguy hiểm phía sau.

Đến khi nhìn thấy con đao thì con khỉ đó đã kêu chi chi rồi tắt thở.

Lập tức, trong lòng Bàn Tử cũng nổi sát ý.

“Má nó, cứ tưởng bảo vệ động vật, nên mới không nỡ xuống tay.” “Không ngờ mấy con súc sinh này lại định phế Bàn gia tôi.” Vừa gào thét, Bàn Tử vừa vung vẩy Hắc Kim Long Đao chém loạn xạ.

Đừng nói, dù ông ta không luyện đao pháp, nhưng một trận vung vẩy loạn xạ cũng dọa cho đám khỉ không dám đến gần.

Đúng lúc đó, mấy con khỉ thấy Tiêu Long ở đó cô đơn một mình, trong tay không có vũ khí, cộng thêm vừa nãy khỉ vương đã ăn một vố, lập tức gào lên một tiếng.

Bảy tám con khỉ đồng loạt lao về phía Tiêu Long và Vương Mộng Oánh.

“Long ca, cứu mạng!” Cô bé vừa nhìn thấy lũ khỉ, lập tức sợ đến nhắm chặt mắt.

Lúc này, Tiêu Long cũng không để ý cô bé giả vờ hay thật.

Một con khỉ từ trên không trung lao tới, khóe môi anh nhếch lên, tay không đón đỡ.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “bốp”, một vật nặng màu vàng chóe “vút” một cái bay ngang qua mắt mọi người, vẽ nên một đường parabol tuyệt đẹp.

Ngay sau đó, Tiêu Long bay vút lên, dùng chân đá mạnh vào những con khỉ còn lại.

“Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!” Liên tiếp sáu cước, sáu con khỉ.

“Mẹ tôi ơi, Long ca là người Quảng Đông à?” Tiểu Hải, đang cầm cành củi bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

“Sao?” Thiên Chân tò mò.

“Phật Sơn Vô Ảnh Cước đó!” Nghe vậy, Thiên Chân không khỏi bật cười.

Quả nhiên.

Sau khi ăn một trận đòn như vậy, đám khỉ đó không còn dám làm càn nữa.

Nhưng chúng cũng không đi, cứ đứng ở đó, dường như đang bàn

bạc đối sách.

“Đệt mẹ, lũ khỉ này cũng thông minh quá rồi chứ.” Thấy cảnh này, Bàn Tử hơi cạn lời.

“Bây giờ làm sao, Long ca?” Thiên Chân lo lắng hỏi.

Chương 590

Thật vậy, nếu cứ dây dưa với lũ khỉ này nữa, e rằng sẽ không đuổi kịp đám người Tiêu lão bản mất.

“Xem ra chỉ có thể như vậy.” Trong lòng Tiêu Long dứt khoát.

Trong lòng bàn tay anh “phụt” một tiếng, một ngọn lửa bùng lên, khiến Vương Mộng Oánh và Tiểu Hải bên cạnh kinh hãi há hốc mồm.

Mẹ tôi ơi!

Gặp phải pháp sư sao?

Ngầu quá đi mất.

Nói thật, nếu lúc đầu không lo sẽ gây cháy rừng thì Tiêu Long đã sớm dùng Chu Tước Hỏa rồi.

Nhưng bây giờ vì muốn đi nhanh, anh chỉ đành nhắm mắt làm liều.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Hải và Vương Mộng Oánh, dưới ánh mắt đã quá quen thuộc của Bàn Tử và Thiên Chân, mười mấy con khỉ nhanh chóng biến thành thịt nướng.

Nhưng… nói thật, sau khi khỉ chín, mùi vị của nó rất khó ngửi.

Bàn Tử cứ tưởng sẽ thơm cơ.

Nhanh chóng.

Sau khi ăn uống no nê, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Nhưng khi đi qua một khe núi, Tiểu Hải chỉ có thể đưa mọi người đến đây.

“Đi xa hơn nữa là thung lũng Âm Binh.” “Mọi người cẩn thận nhé.” “Ông mẹ ơi!” Bàn Tử hơi kinh ngạc.

“Không phải là định dẫn tôi đuổi kịp đám người Vương lão đầu sao?” “Tôi đã nói với Long ca trước rồi, chỉ có thể dẫn đến đây thôi.” “Đoạn đường tiếp theo chỉ có thể tự đi thôi.” Lúc đó, Tiêu Long cũng gật đầu.

Quả thật là như vậy.

Bàn Tử không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Hay là tôi đưa thêm tiền cho cậu nhé, chẳng phải chỉ vài trăm tệ thôi sao?” Nói rồi, ông ta trực tiếp rút ví ra, rút ra mười mấy tờ tiền.

“Đủ không?” Tiểu Hải tham lam nhìn những tờ tiền đó, nhưng lại lắc đầu.

“Ai, đệt mẹ tôi lạ thật, có tiền mà không kiếm?” “Bàn gia, thật sự không phải chuyện tiền bạc đâu, trong núi có vài nơi thật sự rất tà.

Nếu chỉ là sói, hổ, báo thì còn tốt, chứ đụng phải Âm Binh câu hồn thì có bao nhiêu tiền tôi cũng phải có mạng mà tiêu chứ.” Thấy cậu ta không nói dối, Bàn Tử cũng không miễn cưỡng nữa.

Nhưng Tiêu Long vẫn bảo cậu ta kể chuyện Âm Binh trong núi.

Dù sao thì hiểu biết thêm một chút cũng có thể đề phòng tốt hơn.

Tiểu Hải kể.

Ở một nơi không xa phía trước, có một thung lũng.

Tương truyền vào thời Đường, có người dân địa phương nhìn thấy một đội quân của vua Đường tiến vào thung lũng.

Chỉ là đội quân đó rất kỳ lạ, chỉ hành quân trong im lặng, không nói chuyện.

Sau khi đi vào không lâu, kèm theo một tiếng động long trời lở đất, đội quân đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau đó, có những người gan dạ hơn tiến vào điều tra.

Nhưng chưa đi đến chỗ thung lũng đó, họ đã nghe thấy tiếng vó ngựa phi nước đại truyền ra.

Cuối cùng, câu chuyện được truyền đi ngày càng dữ dội, đến nỗi vào thời Dân Quốc, một số đội quân của Quốc Dân Đảng cũng để mắt đến nơi đó.

Nhưng cũng như trước đây, những người đó sau khi đi vào đều không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau đó, có người nói trong đó là địa phủ, hoàng tuyền.

Sở dĩ người ta đi vào mà không ra được là vì tất cả đều bị Âm Binh câu hồn.

Nghe lời của Tiểu Hải, không biết Vương Mộng Oánh cảm thấy thế nào, nhưng Tiêu Long và hai người còn lại đồng loạt sáng mắt.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người đã sớm có nhận thức rõ ràng về những câu chuyện dân gian huyền ảo này.

Không gì khác ngoài quỷ thần.

Nhưng dù phân tích, nghiên cứu thế nào, cuối cùng cũng không thoát khỏi một định luật: nơi đó chắc chắn có mộ lớn.

Có lẽ là vị trí của con sông ngầm mà họ cần đến.

Khoảng cách đến thung lũng không xa lắm.

Đương nhiên, kể chuyện này cho Tiểu Hải cũng không tin.

Sau khi trả tiền công cho cậu ta, mọi người đi vào khe núi.

Chưa đầy nửa nén hương, mấy người đã đến sâu trong khe núi, nhìn thấy cái thung lũng mà Tiểu Hải nói.

Thực ra, đó chỉ là một khe núi giữa hai vách đá, khoảng cách đủ để

hai người đi song song, nhưng không thể nhìn lên đỉnh đầu.

Bàn Tử tò mò nhìn một cái, rồi không dám ngẩng đầu nữa.

Cái cảm giác áp bức hoàn toàn khiến người ta lạnh sống lưng.

Nếu không phải gan lớn thì thật sự đã đi theo con đường xuống địa phủ mà Tiểu Hải nói rồi.

Đi xa hơn nữa, đến chính giữa khe núi.

Khe núi chỉ đủ cho một người đi qua.

Nếu không phải Tiểu Hải đã nói trước, Tiêu Long suýt nữa thì tưởng đi xa hơn nữa là hết đường rồi.

"Bàn Tử nên giảm cân đi là vừa." Phía sau.

Nhìn Thiên Chân đi được hai bước đã thở dốc, không khỏi bắt đầu kiếm chuyện.

Không có cách nào, anh cũng cảm thấy áp lực mà.

"Cút đi, Bàn gia cả đời này không bao giờ giảm cân đâu!" Vừa chửi rủa, Bàn Tử vừa không quên lấy lương khô ra ăn.

Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

Cái thằng Bàn Tử này thực sự nên giảm cân rồi.

"Long ca, Âm Binh à." Lúc đó, Vương Mộng Oánh vẫn luôn im lặng, có lẽ cũng vì quá áp lực.

Thêm vào đó, cô bé thực sự tò mò.

Liền kéo kéo tay áo Tiêu Long, ra hiệu hỏi.

"Âm Binh à, thực ra chỉ là truyền thuyết thôi." "Những người thực sự nhìn thấy không nhiều, một cách nói khá nổi tiếng là…" "Một loại quái vật được sinh ra ở những nơi có âm khí quá nặng." "Giống như những chiến trường xưa, hay trong những thành phố sau một trận đại

nạn lớn.” “Nhân tiện, lúc xảy ra trận động đất Đường Sơn, có không ít Âm Binh lúc đó phải không?” Câu cuối cùng là hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu.

“Đúng vậy, lúc đó tôi vừa hay ở Đường Sơn, cảnh tượng đó đến giờ vẫn khiến tôi kinh hãi.” Phía sau.

Bàn Tử lại có chuyện này chuyện kia để kể.

Thực ra, phần lớn đều là những chuyện ông ta bịa ra để tăng thêm không khí.

Thật ra Bàn Tử có đi Đường Sơn hay không, Tiêu Long cũng không biết.

Lời nói của cái thằng này có thể tin được một nửa đã là may mắn lắm rồi.

Mấy người cứ thế vừa nói chuyện vừa tiếp tục đi sâu vào.

Dần dần.

Ánh sáng càng lúc càng tối.

Tiêu Long đi phía trước mở đèn pin.

Nhiệt độ cũng giảm xuống, hơi âm u lạnh lẽo.

Chương 591

May mắn là mấy người đã chuẩn bị áo khoác dày từ trước, cũng không đến nỗi bị đóng băng.

Nhưng… Tiêu Long, người có chút nhạy cảm trong lòng, luôn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm từ trong bóng tối, rất khó chịu.

Cũng không biết đã đi được bao lâu.

Đột nhiên.

Thiên Chân, người vẫn luôn đi trước Bàn Tử, dừng lại.

Bàn Tử phản ứng không kịp, "Ái chà" một tiếng đâm sầm vào.

"Ông mẹ ơi, sao lại dừng lại thế, không thể báo trước một tiếng à?" Nhưng không.

Thiên Chân với sắc mặt tái nhợt quay đầu lại, há miệng nói mãi mới lắp bắp nói: "Có… có người." Bàn Tử ngẩn ra.

"Đệt mẹ, mấy anh em mình không phải người sao?

Sợ cái gì." Lúc đó.

Tiêu Long, nghe động tĩnh phía trước, liền quay lại.

Thấy dáng vẻ Thiên Chân như vậy, không khỏi kinh ngạc.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Ai ngờ.

Chỉ một cái nhìn, liền da đầu tê dại, suýt nữa cắn phải lưỡi của mình.

Chỉ thấy.

Trong bóng tối của khe núi cao ba bốn mét trên đỉnh đầu, một vật hình "người" đang đứng bất động nhìn chằm chằm.

Sợ quá đi mất.

Đến cả Tiêu Long, một người gan lớn như vậy cũng bị dọa nhảy dựng.

Thử nghĩ xem, đang đi đêm yên lành, đột nhiên một người cứ đứng thẳng nhìn chằm chằm, ai mà không sợ chứ.

Lập tức.

Mọi người đều không khỏi lùi lại hai bước.

"Không phải là thật sự gặp Âm Binh rồi chứ?" Lúc đó, người duy nhất có thể thốt ra nghi vấn đó là Bàn Tử.

Nhanh chóng.

Sau một lúc da đầu tê dại, Tiêu Long phát hiện có điều gì đó không đúng.

Thường thì, ở những nơi như thế này, bất kể là Âm Binh hay cái thứ quái quỷ gì, sau khi bị phát hiện, một là sẽ chủ động tấn công, hai là sẽ quay người bỏ chạy.

Đâu ra cái chuyện cứ đứng ở đó bất động suốt hai phút chứ.

Cảm giác như cố tình ở đó để dọa người vậy.

"Long ca, cái thứ đó sao không động đậy gì hết vậy?" Lúc đó, Bàn Tử cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn, không khỏi hạ giọng hỏi.

Một làn gió lạnh thổi qua.

Tiêu Long "soạt" một tiếng rút đao ra.

"Mặc kệ là người hay quỷ, tôi lên xem sao đã." Nói rồi.

Nhẹ nhàng nhảy một cái, liền leo lên vách núi.

Rồi cầm đèn pin chiếu về phía "người" đó.

Ai ngờ, sau khi nhìn rõ, Tiêu Long lại cạn lời.

"Đệt mẹ!

Là cái thứ này." Nghe lời nói của anh, Bàn Tử cũng không khỏi tò mò.

Biết rõ không có nguy hiểm, ông ta bỏ ba lô xuống rồi cũng leo lên.

Sau khi nhìn rõ cái thứ đó trông như thế nào, cũng không khỏi cạn lời lắc đầu.

Chỉ thấy.

Cái thứ giống người đó mặc một bộ quần áo kỳ lạ.

Tay trần lộ ra có màu xám trắng.

Kỳ lạ là, trên cánh tay mọc một lớp rêu xanh.

"Cái tượng đá." Tiêu Long lắc đầu.

Thở dài một tiếng.

Đệt mẹ!

Bị một cái tượng đá dọa cho da đầu tê dại.

Sau này ra ngoài mất mặt quá.

Bàn Tử cũng bật cười thành tiếng.

"Tôi cứ lạ, sao người lại mọc rêu xanh chứ, haha." Nhưng cái tượng đá này thực sự được điêu khắc quá tốt.

Nhất là ở những nơi thiếu ánh sáng như thế này, tùy tiện đổi người khác cũng sẽ bị dọa nhảy dựng lên.

Tiêu Long lại đi đến gần một chút.

Phát hiện cái tượng đá này không có đầu.

Toàn bộ nửa thân dưới đã vỡ nát, chỉ còn lại nửa thân trên.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Ở phía trên tượng đá một chút, có một góc khuất chìm trong bóng tối.

Xem ra tượng đá là đổ từ trên xuống.

Ngược lại mà nói, phía trên có lẽ có gì đó.

"Thế thì tôi lên xem sao." Tính khí nóng vội của Bàn Tử nghe Tiêu Long phân tích, "soạt soạt" liền nhanh nhẹn leo lên.

Sau khi nói với Thiên Chân ở phía dưới một tiếng, Tiêu Long cũng theo sau leo lên.

Một cái hố nông được khoét vào vách núi.

Ở trong đó, Tiêu Long thấy có không ít tượng đá tương tự được đặt trong hang.

"Long ca, kỳ lạ không, sao mấy tượng đá này đều không có đầu?" Sau khi đi một vòng, Bàn Tử hơi thắc mắc hỏi.

"Những tượng đá này thực ra là tượng tùy táng." Tiêu Long nhìn những tượng đá đó rồi kể lại những gì đã đọc trong sách trước đây.

Thời cổ đại, người xưa đánh trận, vì ghét mang cả thi thể địch về để tính công quá phiền phức, nên chỉ chặt đầu.

Sau đó đặt những cái đầu đó lên những tượng đá đã chuẩn bị từ trước, có thể dùng để tuẫn táng.

"Xem kìa." Thuận theo ánh đèn pin, Tiêu Long chỉ cho Bàn Tử những bộ xương đầu người nằm rải rác trong góc.

Đó chính là những thứ ban đầu được đặt trên cổ của những tượng đá này.

“Ai, Long ca, nhìn kìa, hình như có một cái động.” Lúc đó.

Bàn Tử tò mò phát hiện một cái động phía sau một tượng đá.

Cũng may là thằng nhóc này thích đi lang thang, nếu không thì cái động bị tượng đá che khuất hoàn toàn này, người bình thường thật sự sẽ bỏ qua.

Đó là một cái động đen ngòm chỉ đủ cho một đứa trẻ con chui vào.

Chương 592

Tiêu Long dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Phát hiện không gian bên trong khá lớn.

Trực giác mách bảo.

Bên trong động có thể là một ngôi mộ cổ.

Từ những tượng tùy táng này mà xem, có thể là một ngôi mộ lớn.

Chỉ không biết.

Cái động này là do vị cao nhân nào để lại trước đây.

Thông thường.

Những ngôi mộ có thể xây dựng ở những nơi như thế này đều không phải là những ngôi mộ nhỏ bình thường.

Nhưng người có thể phát hiện và trộm được những ngôi mộ ở vị trí như vậy, ngay cả Tiêu Long cũng không khỏi bội phục vài phần.

Nếu đổi lại là Bàn Tử, chắc là đi dưới đó hàng trăm lần cũng không chắc đã phát hiện ra trên đỉnh đầu có một ngôi mộ lớn.

"Vì đã có mộ ở đây, hay là mình…" Vừa thấy mộ cổ, Bàn Tử, người rõ ràng không thể đi tiếp, mắt nhìn Tiêu Long đầy mong chờ.

"Ừm, mình cứ xem đã." Dù sao.

Người làm nghề Đạo mộ, nào có lý lẽ gì thấy mộ mà không trộm.

Như vậy sẽ khó chịu chết mất.

Dù sao đám người Vương lão đầu có một đôi tai đồng thau, cũng sẽ lang thang trong núi khá lâu.

Huống hồ còn có thiết bị theo dõi và những thủ đoạn khác.

Tiêu Long muốn tìm thì cũng là chuyện dễ dàng trong phút chốc.

Sau khi xuống dưới nói với Thiên Chân và Vương Mộng Oánh, Tiêu Long liền dẫn hai người còn lại leo lên.

Bàn Tử vội vàng khoét rộng thêm cái động.

Khi Tiêu Long và những người khác đi vào, ông ta đã hấp tấp bước vào.

Quả nhiên.

Bàn Tử không hề chuẩn bị gì, vừa đặt một chân vào đã kêu lên một tiếng.

"Đệt mẹ, sao bên trong nhiều nước thế?" Tiêu Long thò đầu vào.

Dựa vào ánh sáng đèn pin.

Có thể thấy bên trong là một căn vòm lớn.

Dấu vết khai thác thủ công rất rõ ràng.

Trên vách núi bên cạnh có dấu vết bích họa.

Không biết chuyện gì xảy ra.

Nước đọng trong vòm.

Gần như đã ngập đến mép đỉnh.

"Quý Châu mưa quanh năm sao?

Nước đọng bao lâu rồi thế?" Thiên Chân nhìn thấy nhiều nước như vậy, cũng không khỏi tặc lưỡi.

Thò đầu xuống mặt nước, mọi người nhìn thấy dưới đáy nước có không ít những tượng đá giống bên ngoài.

"Mẹ kiếp, nước mưa cũng không thể lạnh như vậy chứ." Lúc đó.

Bàn Tử, dựa vào khả năng bơi lội tốt của mình, không biết từ lúc

nào đã xuống nước.

Ai ngờ vừa xuống đã nhảy lên ngay.

Cả người ông ta lạnh đến run cầm cập.

“Sâu bao nhiêu?” Tiêu Long chưa nhìn rõ, cau mày hỏi.

Bàn Tử kể lại, khoa tay chỉ vào vị trí ngực.

“Nhưng tôi chưa chạm đáy, nước lạnh quá đi mất.” Nước hơi sâu rồi.

Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

May mắn là mọi người mỗi lần xuất hành đều chuẩn bị đồ đạc đầy đủ.

Không lâu sau đó.

Hai bộ đồ lặn được lấy ra.

“Má nó, tôi cứ tưởng chỉ khi xuống sông ngầm mới dùng đến cơ.” Vừa chửi rủa, vừa nhếch khóe môi.

Bàn Tử lại xuống nước.

Không còn cách nào khác, môi ông ta đã đông cứng lại rồi.

Bên kia.

Tiêu Long không cảm thấy gì nhiều, có lẽ vì huyết mạch của anh.

Nhiệt độ nước đối với anh vừa phải.

Nhưng đúng như lời Bàn Tử nói.

Dưới chân không có gì cả.

Căn bản không chạm được đáy.

May mắn là cả hai đều biết bơi, không mấy chốc đã đến giữa vòm.

Trong đó có một cánh cửa đá.

Vì mực nước, vị trí cánh cửa đá nằm dưới nước.

Bên trong cánh cửa đá là một vùng đen kịt.

“Long ca, anh có phát hiện không, cửa đá trong vòm được xây dựng rất thô sơ.” “Căn bản không giống sự tinh tế mà một ngôi mộ lớn nên có.” Bàn Tử vừa quan sát, vừa cảm thán.

“Có lẽ đây chỉ là phần ngoại vi của mộ huyệt thôi, nhìn những tượng đá chưa hoàn thành dưới đáy nước kìa.” “Có lẽ đây là nơi những người thợ xây lăng mộ khai thác đá để làm việc.” “Đi vào con đường đá, chắc sẽ không thô sơ như vậy nữa đâu.” Nói rồi.

Tiêu Long định lặn xuống nước.

Bơi vào con đường đá.

Nhưng.

Đúng lúc đó.

Trên mặt nước bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một vệt nước hình tam giác.

Lập tức.

Sắc mặt mọi người thay đổi ngay tức thì.

Thứ dưới nước xuất hiện đột ngột.

Tốc độ cũng không chậm.

Tiêu Long chưa kịp mở miệng nhắc nhở.

Vệt nước hình tam giác đó nhanh như chớp lao về phía Bàn Tử.

Kinh động khiến mặt nước khuấy động một trận đục ngầu.

Chương 593

Lo lắng Bàn Tử có thể gặp chuyện, Tiêu Long "vụt" một cái rút đao lao về phía thứ đó.

"Đừng, Long ca!" Thấy anh sắp ra tay.

Bàn Tử vội vàng mở miệng ngăn lại.

Nhưng vừa dứt lời.

Trước mắt ông ta đã nổ tung một đám bọt nước.

Đồng thời một sức mạnh khổng lồ đâm vào ngực ông ta.

Bàn Tử chưa kịp nhìn rõ cái thứ đó thì đã hít phải một ngụm nước hôi thối vào mũi.

Ngay sau đó, lực đẩy kia trực tiếp đẩy ông trôi về phía trước.

Trong nháy mắt.

Ông ta bị đẩy xa mười mấy mét.

Lúc đó.

Tiêu Long đã đuổi kịp.

Vì dưới nước đục ngầu nên không nhìn rõ cái thứ đó.

Lại lo dùng đao sẽ làm Bàn Tử bị thương.

Thế là.

Anh trực tiếp một tay túm lấy cổ áo Bàn Tử.

Một tay ấn vào tường đá.

Ném ông ta về phía bờ nơi Thiên Chân đang đứng.

"Ngoan ngoãn, chắc phải hai mươi mấy mét chứ?!" Trên bờ,

Vương Mộng Oánh kinh ngạc mở to mắt.

Đó là ở dưới nước đấy.

Cái tên được gọi là Long ca này trông không giống người chút nào.

Tiếc là cô bé không biết nói, chứ nếu không, Thiên Chân mà biết thì thể nào cũng lôi cô bé ra kể cho nghe về những chiến tích oai hùng gấp trăm ngàn lần của Long ca cho xem.

Trong nước.

Thứ mất mục tiêu.

Sau một lúc bình tĩnh ngắn ngủi.

Khi mọi người trên bờ đều tưởng nó đã biến mất, Tiêu Long lại đột nhiên cảm thấy dưới nước phía sau một trận sóng lớn.

Đồng thời.

"Long ca, cẩn thận phía sau!" Trên bờ.

Bàn Tử mắt tinh cũng phát hiện ra điều bất thường.

"Đúng lúc lắm!" Dưới nước không còn Bàn Tử nữa.

Tiêu Long cũng không còn e dè.

Rút Hắc Kim Long Đao quay người đâm tới.

Tình thế cấp bách, trong nháy mắt.

Kèm theo một trận chấn động trong tay.

Cũng không biết đã đâm trúng chỗ nào của cái thứ đó.

Dù sao thì chắc chắn là đau không chịu nổi.

Tiêu Long chỉ cảm thấy trên tay con đao truyền đến một lực lớn.

Sức mạnh cường đại đó suýt nữa khiến con đao tuột khỏi tay.

Nếu đổi lại là người có thể chất như Bàn Tử.

Chắc là đã bị đập vào tường rồi.

Nhưng may mắn thay, cái thứ đó sau khi trúng một đao thì chỉ phát điên.

Dường như sợ hãi.

Đến khi Bàn Tử cầm đèn pin chiếu thì đã không thấy bóng dáng cái thứ đó đâu nữa.

Từ đầu đến cuối, họ vẫn không thể nhìn rõ nó là cái gì.

"Tôi cảm giác đó phải là một con cá lớn." Lên bờ xong, Thiên Chân nhớ lại cảnh tượng vừa nãy, khá chắc chắn nói.

Lý do là vì đợt sóng lớn lúc đầu.

"Đệt mẹ, cá lớn mà làm sóng ghê thế à?" Bàn Tử, người thực sự cảm nhận được sức mạnh của thứ đó, lại không đồng tình với suy đoán này.

"Cá nhà ông mạnh như hổ à?

Hơn nữa…" "Trong hang động trống trơn chẳng có gì, nó ăn gì, ăn đá à?" "Ặc." Bàn Tử nói vậy, Thiên Chân cũng có chút không chắc.

Nhìn Tiêu Long không nói gì, liền đi tới.

"Long ca, anh đoán cái thứ đó là gì?" "Không biết, tôi cũng cảm giác không giống cá lắm." Người trực tiếp đối đầu, Tiêu Long cảm nhận chân thực nhất.

"Đệt mẹ, vừa nãy ở dưới nước, nếu ở trên bờ thì Bàn gia tôi đã làm thịt nó rồi." Bàn Tử vẫn còn cảnh giác với cảnh tượng kinh hãi vừa nãy.

Lúc đó.

Vương Mộng Oánh vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt nước đến ngẩn

người, đột nhiên kéo kéo tay áo Tiêu Long.

Ra ý bảo nhìn về phía góc tường.

Tiêu Long vội vàng chiếu đèn pin tới.

Lập tức mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

"Má nó, đúng là cá thật!" Chỉ thấy ở góc cái bãi cạn kia.

Một cái đuôi cá khổng lồ đang nhẹ nhàng đập vào bờ.

Nhìn kích thước cái đuôi thì thân hình của nó phải to gần bằng một con bê con.

"Đệt mẹ, cái thứ này sao lại lớn như vậy?" Nhìn cái đuôi cá vẫy vẫy, Bàn Tử cũng hơi ngớ người ra.

"Chắc là ăn đá mà lớn lên thật rồi, hắc hắc." Thiên Chân bên cạnh lúc này cũng không quên trêu chọc.

"Bàn Tử, đi giải quyết nó đi." Lúc đó.

Tiêu Long lại mở miệng.

Bàn Tử ngẩn ra.

Xác nhận lại một lần nữa không nghe nhầm, ông ta hơi ngạc nhiên sờ sờ đầu.

"Long ca, không phải chứ, sao lại nhìn tôi?" "Nhìn cái vẻ nhát gan đó kìa, không dám hả?" Tiêu Long cười khẩy một tiếng.

Chuẩn bị đứng dậy tự mình đi giải quyết.

Tính lì lợm của Bàn Tử lại trỗi dậy.

"Làm gì có, tôi là người như vậy sao?" Nói rồi.

Bàn Tử nghiến răng.

Nhìn con cá to gần bằng một con bê con đó.

Chương 594

Trong lòng có chút e sợ.

Nhưng.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Tiêu Long.

Ông ta hạ quyết tâm.

Cầm Hắc Kim Long Đao.

Gào lên một tiếng.

Rồi lao về phía con cá lớn.

Trong hang động vốn hơi tối.

Thêm vào đó thân thủ của Bàn Tử cũng không kém.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "oạp".

Bàn Tử và con cá đó đã đánh nhau.

Trong bóng tối mù mịt cũng không nhìn thấy gì.

Bàn Tử suýt nữa nhắm mắt đâm loạn xạ.

Vừa xông vào chưa kịp đến gần đã bị hai cái đuôi quật vào mặt.

Bàn gia tôi sao từng chịu cái nỗi uất ức như vậy.

Cổ suýt nữa thì đứt.

Trong lúc hoảng loạn.

Bàn Tử không biết đã nắm trúng chỗ nào.

Chỉ cảm thấy trong tay trơn tuột.

Toàn bộ đều là vảy cá.

Biết rõ cơ hội không thể bỏ lỡ, Bàn Tử không còn ngần ngại nữa.

Lập tức vung đao đâm tới tấp.

Với thân hình da dày thịt béo của Bàn Tử, con cá kia bị đau nên vùng vẫy dữ dội, suýt chút nữa đã hất hắn ta văng tứ tung.

Cuối cùng, sau khi hắn ta đâm thêm một nhát nữa, con cá trượt đi, thoát khỏi vòng tay Bàn Tử và biến mất tăm.

Khi Bàn Tử thò đầu lên khỏi mặt nước, mặt nước vốn màu xanh lục bỗng chốc nhuộm đỏ máu tươi.

Hai màu hòa lẫn vào nhau trông vô cùng ghê tởm.

Nhưng hiện tại hắn ta chẳng còn để tâm đến chuyện đó nữa.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được con cá kia, nếu không tối nay mọi người chỉ có thể mắc kẹt ở đây.

Khi Bàn Tử định thần lại, chuẩn bị tiến thêm một bước, thì đột nhiên một cái đầu cá khổng lồ lao ra khỏi mặt nước.

Nói thật, vào khoảnh khắc đó, Bàn Tử mới biết răng cá hóa ra cũng đều tăm tắp như vậy.

Trong lúc cấp bách, hắn ta muốn né sang một bên, nhưng ở dưới nước, tốc độ của con cá kia căn bản không thể tính được.

Chỉ một cú vồ xuống, Bàn Tử đã bị con cá đè chìm xuống nước.

Trong lúc hắn ta đang liều mạng giãy giụa muốn nắm lấy thứ gì đó, một bàn tay đã nắm lấy tay hắn, rồi lập tức kéo hắn lên khỏi mặt nước.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, không phải Long ca thì là ai!

Con cá kia thì vẫn lăn lộn không ngừng cách hai người không xa, trán nó lõm hẳn một mảng lớn.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn lại là "kiệt tác" của Long ca.

"Đệt, lần sau mà bắt tôi giả cá thì báo trước một tiếng được không?" Bàn Tử bày tỏ rằng tâm trạng hắn ta bây giờ rất khó chịu, kiểu khó chịu mà hai cái chân giò lớn cũng không thể làm thỏa mãn.

"Được!" Tiêu Long lạnh nhạt đáp một tiếng.

Bàn Tử ôm trán, biết là như vậy.

Không, con cá này thật sự không thể đối phó.

Trừ khi nào đó hắn ta đạt được sức mạnh như Long ca.

Nhưng xem ra, cả đời này cũng chưa chắc có hy vọng.

Sau khi chờ một lúc, con cá kia cuối cùng cũng nổi bụng trắng phớ ở đằng xa.

Mặc dù hai cái vây vẫn thỉnh thoảng giật giật, nhưng rõ ràng là chết sớm muộn gì cũng xảy ra thôi.

"Một con Triết La Khuê." Bàn Tử nhìn con cá, khẳng định chắc nịch.

Ở đây, nếu hỏi ai có võ lực cao nhất, Bàn Tử chắc chắn sẽ không chọn mình.

Nhưng nếu hỏi ai có tài nấu ăn ngon, thì chắc chắn là hắn ta.

Đặc biệt là làm cá.

"Triết La Khuê?" Tiêu Long nhìn con cá lắc đầu.

Loại cá này hắn ta biết.

Trong số các loài cá nước ngọt, đây là loại cá hắn ta ghét nhất.

Nhưng nếu xét về cá thể, con cá dài hai mét này cũng nhỏ bé thôi.

Chỉ là loại cá này vốn dĩ chỉ sống ở những vùng nước lạnh giá, sao lại xuất hiện ở nơi này?

Lại chui vào đây?

Tiêu Long mãi vẫn không hiểu.

Nhưng Bàn Tử thì chẳng quan tâm nhiều đến thế.

Sau khi chờ nửa ngày thấy con cá kia cuối cùng đã cứng đờ, lập tức hớn hở đi đến bên bờ nước, xách mang cá, kéo nó lên bờ.

"Vừa nãy Bàn gia đây đã phí nhiều sức như vậy, tối nay phải bồi bổ thật tốt mới được." Hắn ta đã thèm con cá này lâu rồi.

Triết La Khuê.

Chẳng lẽ không có mùi vị gì sao?

Bên bờ, Bàn Tử đã đốt sẵn đống lửa trại.

Tối nay, mấy người bọn họ quyết định ngủ lại ở đây.

"Bàn Tử, nước ở đây không sạch đâu, chắc chắn muốn ăn không?" Thấy Bàn Tử chuẩn bị mài dao giết cá lớn, Thiên Chân hơi bất an mở miệng nói.

"Mày biết cái quái gì, cá lớn lên ở nơi này mới có dinh dưỡng chứ." Bàn Tử lại liếc xéo hắn ta một cái.

"Bỏ đi thì lãng phí quá, mày không ăn, tao và Long ca ăn." "Thôi, một mình mày ăn đi." Tiêu Long vừa nghe tên này lôi mình vào, suýt chút nữa đã đá hắn ta xuống nước.

Thấy Long ca cũng không muốn ăn, Bàn Tử không cần nhìn Vương Mộng Oánh, cũng biết cô bé sẽ không ăn cùng hắn ta.

Hắn ta tiếc nuối nhìn con cá lớn hai lần.

Có lẽ thật sự cảm thấy nếu vứt đi mà không ăn thì quá đáng tiếc.

Cuối cùng, thực dục đã chiến thắng lý trí.

Dưới ánh mắt chán ghét của Tiêu Long và những người khác, Bàn

Tử một dao rạch bụng con cá lớn.

Lập tức, dạ dày con cá lớn trượt ra ngoài, phồng lên.

"Đệt, cá thật sự có thể ăn được, lại ăn nhiều như vậy sao?" Nhìn cái dạ dày kia, Bàn Tử kinh ngạc lắc đầu lia lịa.

Chương 595

Nhưng hắn ta chỉ có hứng thú với thịt cá, còn với những thứ cá ăn thì chẳng có chút hứng thú nào.

Thế nhưng, khi hắn ta cắt cái dạ dày cá chuẩn bị vứt đi, Tiêu Long lại kéo tay hắn.

"Sao thế, Long ca?" Bàn Tử hơi ngạc nhiên.

Long ca sẽ không đột nhiên thay đổi ý định muốn ăn thịt cá chứ.

"Đưa dao cho tôi." Tiêu Long chỉ vươn tay về phía hắn.

Cảm thấy có gì đó không đúng, Bàn Tử vội vàng đưa dao cho hắn.

Tiêu Long cầm dao không nói hai lời, một nhát rạch toạc cái dạ dày cá.

Lập tức, một mùi hôi thối kinh khủng xông thẳng vào mặt, suýt chút nữa đã làm Bàn Tử ngạt thở.

Hắn ta tức đến mức không tự chủ được mà ngoảnh mặt đi.

"Má nó, cái thứ chó chết này ăn xác chết à?

Sao mà hôi thối thế!" Ai ngờ, lời hắn ta vừa dứt, Thiên Chân thét lên một tiếng chói tai.

Vốn dĩ đang quay đầu đi, Thiên Chân vội vàng quay lại, chỉ thấy một đống đồ lầy nhầy từ trong dạ dày trôi ra.

Trong đó, một vật tròn tròn lăn vài vòng, dừng lại dưới chân Thiên Chân.

Đợi khi nhìn rõ thứ đó là gì, Thiên Chân cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đó chính là một cái đầu người.

“Đậu xanh!” Thiên Chân tức giận chửi một câu.

Vốn dĩ, sau khi đi nhanh một ngày đường, ăn lương khô, uống nước suối, số thịt muối khó khăn lắm mới mang theo lại không được ăn mà bị lũ khỉ cướp mất.

Vừa nãy khi Bàn Tử định làm cá ăn, mặc dù miệng nói không ăn, nhưng thực ra trong lòng đã sớm động lòng rồi.

Thậm chí trong đầu còn hiện lên cảnh tượng ăn lẩu đầu cá ở bãi biển trước đây.

Đáng tiếc vì nhát dao của Long ca mà ảo mộng tươi đẹp đã tan biến.

Trong lòng, Thiên Chân oán hận liếc nhìn Tiêu Long một cái.

Nhưng hiển nhiên Tiêu Long lại không chú ý đến ánh mắt của hắn ta, đang dùng dao bới móc cái đầu người kia, hình như muốn tìm thứ gì đó.

Chỉ tiếc rằng, mặc dù cả cái đầu khá nguyên vẹn, chắc là vừa mới bị ăn vào không lâu, nhưng có lẽ do con cá đã nhai vài cái khi nuốt, khiến toàn bộ xương sọ đều có chút biến dạng, dẫn đến toàn bộ khuôn mặt không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung.

Cho nên nhìn hồi lâu, hắn ta cũng không thể phán đoán được là ai.

“Bàn Tử, cậu lật kỹ đống đồ kia tìm xem.” Sau một lúc, Tiêu Long nói với Bàn Tử.

“Đệt, không phải chứ, Long ca!” Nghe hắn nói, Bàn Tử suýt chút nữa đã nhảy dựng lên.

Nhưng nhìn ánh mắt áp bức của Tiêu Long, hắn ta cố nhịn ghê tởm, một tay bịt mũi, một tay cầm gậy gỗ, bắt đầu bới từng thứ một

trong đống đồ từ dạ dày cá chảy ra, hy vọng có thể tìm được phần thân thể còn lại của chủ nhân cái đầu người kia.

Rất nhanh, chỉ một lát sau, Tiêu Long và Bàn Tử đã tìm thấy một bàn tay và một ít thịt vụn.

Nhưng tất cả đều đã bị phân hủy nên không thể xác định danh tính.

Khi Bàn Tử chuẩn bị bỏ cuộc, Tiêu Long đứng bên cạnh lại "ừ" một tiếng.

Chỉ thấy trong một đống vật thể dạng hồ, có một khối màu đen lọt vào tầm mắt hắn.

Nhưng chưa kịp bới hết thứ đó ra, Bàn Tử đứng bên cạnh đã trừng lớn mắt.

"Đệt, điện thoại à?" Tiêu Long nhìn qua.

Đúng là một cái điện thoại mà.

Nhưng vì điện thoại bị đứt thành hai nửa nên trông có hơi quen mắt.

"Tôi… ừm, trong thôn Câm chẳng có mấy người dùng điện thoại phải không?" Thiên Chân hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Ừm, cho nên tôi nghi ngờ người này không phải người địa phương." Trong lòng, Tiêu Long chợt nghĩ đến đám người Vương lão đầu.

Vội vàng lấy điện thoại ra kiểm tra định vị.

Quả nhiên.

Trên bản đồ, thiết bị theo dõi đó đang ở vị trí hiện tại của họ.

"Chẳng lẽ ý của Long ca là…" Bàn Tử cuối cùng cũng chậm chạp phát hiện ra điều bất thường.

“Chắc không phải đám người Vương lão đầu chứ?” Tiêu Long sờ sờ mũi.

“Nếu đã nghĩ vậy, tôi thực sự thấy trong đám người đó có một người phù hợp với bộ hài cốt này.” “Ai?” “Cái thanh niên họ Tiêu đó.” Nghe vậy, Bàn Tử chợt nhớ ra.

Trong đầu, hình ảnh vài lần gặp mặt cái thanh niên đó ở thôn Câm dần dần trùng khớp với cái xác trên mặt đất.

“Xem ra là thế rồi.” Đúng là không tốn công chút nào.

Nếu không tình cờ nhìn thấy cái tượng đá bên ngoài kia, có lẽ mọi người đã không đoán ra.

Đám người Vương lão đầu đã từ nơi đó đi vào con sông ngầm.

Nhìn vậy, cái hang động bên ngoài chắc cũng là do bọn họ đào.

Chỉ đáng tiếc là đồng chí họ Tiêu kia đã gặp phải tai nạn như vậy sau khi xuống nước.

Dù sao thì ai cũng không ngờ nơi này lại có một con cá ăn thịt người như thế.

Đáng tiếc a.

Trong đám người đó không có ai bá đạo như Long ca.

Nghĩ đến đó, Bàn Tử không khỏi bật cười.

Bên cạnh có một đống đồ hôi thối như vậy, mùi vị thực sự khó chịu.

Sau khi hỏi ý kiến mọi người, Tiêu Long thu dọn đồ đạc lại, rồi dẫn mọi người đi vào con đường đá dưới nước.

Dù sao thì trong cổ mộ, ngày và đêm chẳng có gì khác biệt.

Sau khi đi vào đường đá, quả nhiên đúng như Tiêu Long đã đoán

trước.

Rất nhiều tượng đá và tượng động vật nằm ngổn ngang hai bên đường đá.

Trên vách đá hai bên cũng lồi lõm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những bức phù điêu, khắc đá bán thành phẩm.

Đi dọc theo đường đá khoảng hơn mười phút, cuối cùng.

Ánh sáng đèn pin xuất hiện phản xạ.

Tiêu Long biết.

Đường đá sắp đến điểm cuối.

Quả nhiên.

Đi thêm một lúc nữa, mọi người thấy một bức tường đá chắn ngang lối đi.

Bên cạnh, lại là một căn phòng đá không lớn.

Tiêu Long dẫn đầu đi vào.

Chỉ thấy bên trong phòng đá có không ít tượng đá không đầu bị vỡ nát nằm đổ ngổn ngang.

Ở giữa, lại đặt một cái quan tài đá.

"Đệt, tìm thấy quan tài rồi à?" Bàn Tử cảm thấy không thể tin được.

Bởi vì cái quan tài đá này quá lớn.

Trên quan tài đá, nắp quan tài được chạm khắc một con rắn hai thân.

Chương 596

Hai thân rắn quấn quanh hai bên quan tài đá, được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Nhưng phần đuôi rắn hiển nhiên chưa hoàn thành, chỉ mới chạm khắc đại khái.

"Chắc là một quan tài tùy táng, ước chừng không có gì tốt đâu." Tiêu Long liếc mắt một cái, dội cho Bàn Tử một gáo nước lạnh.

"Xem kìa." Dưới ánh đèn pin, Bàn Tử cũng nhìn thấy cái quan tài đá màu trắng như mỡ đông kia.

Ngay cả nắp quan tài cũng chưa được đậy kín, để lộ ra một khe hở rộng bằng cánh tay.

"Xung quanh ngoài mấy cái tượng đá bán thành phẩm ra, chẳng có bất kỳ thứ gì khác." "Ước chừng cái quan tài đá này dùng để dự phòng, nhưng chưa được dùng đến." Bàn Tử gật đầu.

Xem ra đúng là như vậy.

Nhưng lúc này mọi người cũng phát hiện ra một vấn đề.

Căn phòng đá kia ngoài cái cửa họ vừa vào ra, không còn bất kỳ lối ra nào khác.

Theo như suy đoán trước đó.

Nơi này dùng để điêu khắc tượng đá tùy táng.

Sau khi điêu khắc xong thì chắc chắn phải vận chuyển vào mộ thất.

Chẳng lẽ không thể chuyển từ bên kia vách núi ra ngoài rồi vòng một vòng lớn sao?

Huống chi.

Cái hang động kia vừa mới đào ra một con đường rồi.

“Chẳng lẽ đường vận chuyển được xây dựng dưới nước?” Bàn Tử đột nhiên nói.

Khi họ mới vào, làm gì có nhiều nước như vậy.

Long ca chỉ dựa vào nước mưa mà tích tụ nhiều nước như vậy không được bình thường cho lắm.

Nếu là để che giấu đường vận chuyển thì lại dễ hiểu.

Không.

Nghe hắn ta suy đoán, Tiêu Long lại lắc đầu.

“Khi ở vùng nước đó, tôi đã quan sát, không hề có cái gọi là lối ra.” Huống chi.

Cái Trản Rồng Đồng Thanh ở trong lòng hắn ta lúc đó cũng không hề có chút động tĩnh nào.

Cho đến khi vào căn phòng đá này.

“Xem ra trong phòng có mật đạo rồi.” Nhưng căn phòng đá này ngoài quan tài đá ra thì không có chỗ nào kỳ lạ.

Không hẹn mà gặp.

Tiêu Long và Bàn Tử đi vòng quanh quan tài đá.

“Long ca, bên trong sẽ không có cương thi chứ?” Nhìn cái quan tài đá, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sau lưng hơi lạnh gáy.

“Không đâu, chưa từng nghe nói có người chết trước rồi mới điêu khắc quan tài cả.” Tiêu Long lắc đầu.

“Chắc là một cái quan tài rỗng thôi.” “Nhưng mà…” Bàn Tử có chút không tin tà, ghé mắt vào cái khe hở của quan tài đá.

Dùng đèn pin chiếu vào.

Lập tức sắc mặt hắn ta trắng bệch.

“Nhưng bên trong hình như có chứa đồ vật, Long ca không tin thì nhìn xem.” “Thật hay giả?” Thấy tên này cũng không giống nói dối.

Tiêu Long rút dao ra đi đến bên cạnh hắn ta.

Mượn ánh đèn pin trong tay nhìn qua.

Quả nhiên.

Nhìn vào từ cái khe hở kia, bên trong quan tài đá quả nhiên có một cái bóng đen nằm ở đó.

Nhưng.

Thực sự không nhìn rõ là gì.

“Hay là tôi đẩy cái này ra một chút.” Bàn Tử muốn nhét đèn pin vào khe hở bên trong quan tài để nhìn.

Nhưng đèn pin hắn mua quá lớn, căn bản không nhét vào được.

Thôi.

Hắn ta quyết định đẩy nắp quan tài ra một chút.

“Ừm, cẩn thận một chút.” Thấy tên này thổi lớp bụi trên nắp quan tài, chuẩn bị động thủ đẩy.

Tiêu Long nhắc nhở một tiếng.

Rồi nắm chặt dao đứng bên cạnh đề phòng vạn nhất.

“Không sao đâu, cương thi thì bọn tôi lại chẳng đánh bao giờ.” Bàn Tử vừa cười, vừa đặt tay lên nắp quan tài.

Ai ngờ vừa mới đẩy ra một chút, hắn ta đã “oái” một tiếng kêu lên.

“Đậu xanh, Tiêu Long!” Tiêu Long vừa bị dọa giật mình định hỏi,

thì thấy bàn tay hắn ta đặt trên nắp quan tài, đã bị một bàn tay khô khốc không biết từ khi nào thò ra từ khe hở quan tài đá, nắm chặt lấy.

Khiến Tiêu Long sợ dựng tóc gáy.

Chẳng lẽ trong quan tài đá thật sự có một con cương thi?

Lập tức hắn ta cũng không nói gì, định một dao chém xuống.

Vào lúc đó.

Bàn tay khô khốc kia đột nhiên buông lỏng.

Rụt vào bên trong quan tài đá.

Bàn Tử cũng vội vàng ngồi phịch xuống đất trước khi bị Hắc Kim Long Đao chém trúng.

"Có sao không?" Tiêu Long chỉ nhìn chằm chằm vào cái bàn tay khô khốc đã rụt vào quan tài đá, hỏi.

"Đệt, không sao." Cảm khái thật là nguy hiểm, Bàn Tử sờ sờ vầng trán lạnh toát mồ hôi.

Hơi tức giận đứng dậy.

"Má nó, bên trong lại có cương thi, thật không hợp lẽ thường a." Nói rồi.

Bàn Tử định một cước đá văng nắp quan tài.

Định đại chiến ba trăm hiệp với con cương thi kia.

Tiêu Long lại vội vàng ngăn hắn ta lại.

Vào lúc đó.

Nắp quan tài đá đột nhiên đóng sập lại.

Không để lại một chút khe hở nào.

Đồng thời.

Bên trong quan tài đá vang lên tiếng “lạch cạch”.

“Má nó, lại gặp Huyết Thi à?” Vừa nghe thấy tiếng động quen thuộc này.

Thiên Chân không khỏi nhớ lại lần ở Lỗ Vương Cung.

Lập tức tâm trạng không tốt chút nào.

Sau khi liếc nhìn Tiêu Long với vẻ mặt hơi nặng nề, hắn ta lùi lại đi ra sau lưng Tiêu Long.

Chương 597

“Sợ cái quái gì, không phải Huyết Thi sao, Long ca một tay là diệt được ngay.” Lúc này.

Bàn Tử phản ứng lại, lại bật cười.

Dù sao có Tiêu Long, vị Đại La Kim Tiên này ở đây.

Thượng mười bảy mười tám con cương thi, cũng chẳng có gì phải lo lắng.

“Đừng đùa, đó là độc thi mà các đời đại mộ để lại cho những lúc bất ngờ.” Tiêu Long lại lắc đầu.

Ám chỉ Bàn Tử đừng khinh cử vọng động.

“Độc thi à, anh Tiêu, sao tôi chưa nghe nói bao giờ?” Lần đầu tiên nghe thấy cái tên độc thi này, Bàn Tử kinh ngạc ngớ người ra.

Hình như cái thứ này nghe có vẻ lợi hại.

“Độc thi, là chướng ngại vật thứ hai mà các chủ mộ thời cổ đại thiết lập để ngăn chặn thợ xây tiết lộ vị trí mộ huyệt.” “Mặc dù thông thường sau khi xây dựng xong cổ mộ, thợ xây sẽ bị tuẫn táng ngay tại chỗ.” “Nhưng cũng có những trường hợp ngoại lệ.” “Cho nên, chủ mộ đã thiết lập một loại độc thi ở mặt ngoài, để ngăn chặn những kẻ trộm mộ.” Tiêu Long từng xem tài liệu về loại độc thi này trong một cuốn cổ thư.

Việc chế tạo loại độc thi này thực ra cũng không hề dễ dàng.

Cần phải tìm một người còn sống mà không thể tắt thở, bị cương thi sống sờ soạng khắp người.

Sau đó phong ấn vào quan tài.

Chờ đợi khi có người khởi động cơ quan quan tài.

Con độc thi đó sẽ lập tức xuất hiện gây họa.

“Cái thứ này so với Huyết Thi còn độc ác hơn một trăm lần.” “Nếu ở trong không gian nhỏ hẹp, chỉ cần ngửi phải mùi khí tỏa ra.” “Thì thật sự từ trong ra ngoài, Đại La Kim Tiên cũng không cứu được.” Nghe Tiêu Long nói như vậy.

Bàn Tử không khỏi rùng mình.

“Thế tôi vừa nãy bị bắt rồi.” “Nơi đáng sợ của độc thi nằm ở mùi khí, bị bắt thì không vấn đề gì.” Nghe không sao.

Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó hắn ta lại phát hiện ra một vấn đề.

“Theo lý thì độc thi cứ yên ổn nằm trong quan tài, sao quan tài lại mở ra một khe hở vậy?” Tiêu Long gật đầu.

Xem ra hẳn là đám người Vương lão đầu.

Chẳng biết bây giờ bọn họ đang ở đâu.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Thiên Chân nhìn cái quan tài đá kia.

Bên trong nằm một con độc thi.

Trong lòng hắn ta đều sợ hãi.

Chỉ mong sớm rời khỏi nơi này.

“Vì trong quan tài đá có cơ quan là độc thi, nên điều đó chứng tỏ suy đoán trước đây của chúng ta là đúng.” “Nếu trong phòng có mật đạo, thì chắc chắn nằm dưới giường quan.” Nói rồi.

Tiêu Long chỉ vào giường quan bên dưới quan tài đá.

Quả nhiên.

Bàn Tử nhìn kỹ.

Bên dưới giường quan có một cục lồi lớn bằng nắm tay.

Nếu không nhìn kỹ thì thật sự sẽ không chú ý đến.

"Vậy chúng ta vào bằng cách nào?" Hiển nhiên.

Chỉ cần kích hoạt công tắc mật đạo.

Chắc chắn sẽ kinh động đến độc thi trong quan tài đá.

Bốn người ở đây.

Để tất cả cùng vào mật đạo trong thời gian cực ngắn.

Chắc chắn không đơn giản như vậy.

Tiêu Long lắc đầu.

Chu Tước Hỏa ở đây hiển nhiên không được rồi.

Chưa kể nếu tên đó chui ra thì khí độc sẽ phát tán.

Cách quan tài mà muốn nướng chín nó.

Thì cũng phải ở trong đó không ra được chứ.

Vào lúc đó.

Mắt Tiêu Long đột nhiên sáng lên.

Đúng rồi.

Chỉ cần con độc thi đó ở trong quan tài không ra được.

Thì chẳng phải có thể muốn làm gì thì làm sao.

"Tôi có cách rồi." Tiêu Long phấn khích vỗ tay.

Kéo Bàn Tử lại để nói cho hắn ta biết cách của mình.

"Đệt, đúng là không hổ là Long ca, bá đạo thật." Sau khi nghe xong, Bàn Tử.

Quả nhiên mặt đầy vẻ khâm phục.

Sau đó, hắn ta nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng đá.

“Cách gì?” Thiên Chân nhìn Vương Mộng Oánh.

Đáng tiếc cô bé cũng lắc đầu.

Không lâu sau.

Khi nhìn thấy Tiêu Long và Bàn Tử vác một khối đá lớn đi vào phòng đá.

Lập tức.

Hai người cũng hiểu ra cách của Tiêu Long rồi.

“Chỉ cần đặt khối đá này lên nắp quan tài, thì cái tên đó cũng không có năng lực lớn như vậy mà ra được đâu nhỉ.” Một tay đỡ khối đá.

Bàn Tử vừa mặt đỏ tai hồng vừa cười.

Khối đá này ít nhất cũng nặng ba bốn tấn.

Tiêu Long và hắn ta hợp sức mới vác được về.

Hắn ta không tin khí lực của con độc thi kia có thể lớn hơn Long ca.

Huống chi.

Khi đặt khối đá lên quan tài đá.

Tiêu Long vốn dĩ lo lắng con độc thi kia phát hiện ra điều bất thường có thể chui ra.

Không hề.

Sau khi khối đá “ầm” một tiếng đè lên.

Con độc thi cũng không có động tĩnh gì.

“Cái thứ chó chết đó, chắc là đã nhận mệnh rồi.” Về điều này.

Bàn Tử giải thích như vậy.

Chương 598

Tiêu Long gật đầu.

Ám chỉ mọi người rút ra khỏi phòng đá.

Rồi ném ra rất nhiều Chu Tước Hỏa lên quan tài đá.

Không ngoài dự liệu.

Chỉ một lát sau.

Trong phòng đá vang lên tiếng gầm thét rung trời chuyển đất.

Và tiếng va đập "rầm rầm rầm".

Nhưng đáng tiếc cho đến khi tiếng gầm thét dần lắng xuống.

Con độc thi kia cũng không thể chui ra khỏi quan tài đá.

"Tuyệt vời, Long ca, cách này đúng là tuyệt diệu." Nghe tiếng động trong phòng đá dần im lặng.

Thiên Chân không biết nên khen ngợi cách này của Tiêu Long như thế nào nữa.

Vương Mộng Oánh đứng bên cạnh cũng đôi mắt to tròn lấp lánh như có sao.

Còn về Bàn Tử.

Đương nhiên là bị hai người kia bỏ sang một bên.

Nhưng Bàn Tử cũng không buồn.

Dù sao.

Cách là do Long ca nghĩ ra.

Nói thật.

Ngay từ đầu khi nghe cách này.

Hắn ta đã sùng bái trí óc của Long ca đến tận mây xanh rồi.

Cùng là con người.

Sao đầu óc lại khác nhau đến vậy chứ.

Thật khó hiểu.

Sau một lúc.

Cảm thấy chắc là ổn rồi, Tiêu Long.

Lại đi vào phòng đá.

Cái quan tài đá bị đốt cháy đen thui lúc này lại tĩnh lặng đến lạ thường.

"Cái thứ này thật sự chết rồi chứ?" Để đảm bảo an toàn.

Bàn Tử lại đá vào quan tài đá hai cước.

Quả nhiên.

Cái quan tài đá không có chút động tĩnh nào.

"Xem ra thật sự toi rồi." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó lại tiếc nuối nói.

"Đáng tiếc bảo bối tùy táng trong quan tài a." Quả nhiên.

Bất kể lúc nào tên này cũng không quên bảo bối.

Đáng tiếc.

"Bỏ ý định đó đi, loại quan tài này sẽ không đặt bảo bối tùy táng đâu." Tiêu Long một câu nói lại lần nữa dìm hắn ta xuống vực sâu.

"Ồ, vậy thì không tiếc nữa." Bàn Tử hết tiếc nuối.

Ngồi xổm bên cạnh quan tài đá.

Bắt đầu nghiên cứu phương pháp đi vào mật đạo.

“Mở ra?” Tiêu Long liếc nhìn cái cục lồi kia.

“Không chắc, cứ thử cái đó xem sao.” “Ừm” một tiếng.

Bàn Tử đứng dậy dùng chân đá vào cục lồi đó.

Quả nhiên.

Kèm theo một tiếng “xẹt” nhẹ.

Cái quan tài đá cùng với khối đá phía trên đều bị một lực lượng không rõ đẩy ra.

Lộ ra một đường hầm ngầm màu đen.

Cái lối vào rộng một mét vuông.

Bàn Tử không khỏi tò mò vươn dài cổ nhìn vào.

Chỉ thấy bên dưới tối đen như mực.

Hình như có một dãy bậc thang đá rất dốc dẫn thẳng xuống dưới.

Đồng thời ngửi thấy một mùi mốc thoang thoảng từ dưới bốc lên.

Hơi quen thuộc.

Nhưng nhất thời không nhớ ra.

“Bây giờ chúng ta xuống đó chứ?” Bàn Tử nhìn cái hang động hỏi.

Nhưng vào lúc đó.

Ánh mắt Tiêu Long chợt biến đổi.

Tai hắn ta động đậy.

Vội vàng tắt đèn pin trong tay.

“Bên ngoài có người đến rồi!” Nghe Tiêu Long nói.

Mọi người lập tức kinh hãi.

Cũng vội vàng tắt đèn pin trong tay.

Cùng Tiêu Long nấp sau những tượng đá phế thải.

Mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng đá.

Đã đến lúc này rồi.

Ai lại đến đây chứ?

Bàn Tử có chút nghi hoặc.

Nhưng không đợi lâu.

Rất nhanh.

Bên ngoài phòng đá vang lên một trận tiếng bước chân.

Đồng thời có tiếng người nói.

"Chú a, chúng ta vừa rời đi một lúc, con cá kia đã bị người ta giết rồi." "Độc thi sẽ không bị người ta giải quyết luôn chứ?" Một giọng nói trẻ tuổi.

Chương 599

Chẳng biết sao.

Tiêu Long cảm thấy giọng nói này đã nghe ở đâu đó rồi.

Rất nhanh.

Một giọng nói khác vang lên.

“Yên tâm đi, độc thi mà chúng ta còn không giải quyết được, thì ai lại có thể dễ dàng giải quyết chứ.” “Nhìn xem, quan tài đá chẳng phải vẫn yên vị ở đó sao?” Lời vừa dứt.

Đèn pin ở cửa chớp sáng.

Người vừa nói đi vào theo sau.

Vừa bước vào.

Người đó lập tức kinh hô.

“Mẹ nó, mật đạo bị người ta mở rồi?” Lúc này.

Mượn ánh đèn pin.

Tiêu Long cũng nhìn rõ mặt người nói chuyện.

Chính là Vương lão đầu mà hắn ta vẫn luôn theo dõi.

Lão già này chẳng phải nên ở phía trước sao?

Lúc này.

Những người phía sau cũng đi vào theo.

Chính là đám người Tiêu lão bản.

Không ngoài dự đoán của Tiêu Long.

Trong đám người đó ngoài đồng chí Tiểu Tiêu vừa nãy bị cá ăn thịt

ra.

Còn thiếu một người.

Nhưng rất nhanh, cái thanh niên vừa nói chuyện đã cho biết câu trả lời.

"Đệt, không phải chứ, chúng ta vất vả lắm mới đến được đây." "Đã tốn bao nhiêu tiền." "Em trai tôi và chú Lý cũng đã chết." "Bị người khác hớt tay trên, tôi không cam tâm!" Xem ra.

Chú Lý mà hắn ta nói cũng là một tên đã chết.

Hiện tại ở đây chỉ còn lại Vương lão đầu, Tiêu lão bản và cái thanh niên này.

Cũng như một gã đeo kính đen trong mộ thất.

Chẳng trách tên nhóc này tức giận.

"Ai, có lẽ lúc nãy chúng ta vì tránh độc thi mà bị người ta đi trước một bước rồi." "Thật là hết nói nổi, ta Vương Lão Lục đi nam xông bắc bao nhiêu mộ, cũng có một ngày bị người khác hớt tay trên." Hóa ra đám người này vừa nãy đã chạy ra ngoài để tránh độc thi.

Nếu đoán không nhầm.

Cái người được gọi là chú Lý kia chắc đã chết dưới tay độc thi rồi.

Trong lòng.

Tiêu Long quyết định án binh bất động.

Đợi đám người này đi xuống mật đạo trước.

Một mặt đề phòng mật đạo có cơ quan.

Mặt khác cũng để đám người này ra sức ở phía trước.

Còn mình ở phía sau chờ thu hoạch.

Chẳng phải sung sướng sao.

Thế nhưng.

Vào lúc đó.

Vương Mộng Oánh đứng bên cạnh Thiên Chân lại đột nhiên "hừ" một tiếng.

Tiếng động này trong căn phòng đá tĩnh mịch như một giọt nước rơi vào chảo dầu.

Lập tức tim Tiêu Long đập thịch một cái.

Chỉ thấy tên đeo kính đen đứng ở cửa bên phía Vương lão đầu nghiêng đầu.

"Xem ra bọn họ ở đó!" Nói rồi.

Một luồng ánh sáng đèn pin liền chiếu tới.

Đã đến nước này rồi.

Thì cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Chỉ là.

Tiêu Long có chút bất lực nhìn cô bé.

Nhưng không ngờ Bàn Tử lại dẫn đầu đưa tay ra với vẻ áy náy.

"Trên vai cô bé có dính một thứ như vậy, hết cách rồi a." Tiêu Long nhìn qua.

Lắc đầu.

Đó là một con nhện lớn.

Cô bé không kêu thét một tiếng mà chịu đựng được như vậy thì thật sự nhẫn nại rất tốt rồi.

Đúng như Bàn Tử nói.

Hết cách rồi.

“Ồ, hóa ra là mấy vị tiểu huynh đệ à!” Lúc này.

Mượn ánh đèn pin nhìn rõ dáng vẻ của Tiêu Long và những người khác, Vương lão đầu.

Cười hắc hắc.

“Tình cảm mọi người đều cùng một con đường, trước đây hỏi sao lại chối.” “Giang hồ tự vệ, xin thứ lỗi.” Tiêu Long lạnh nhạt đáp một câu.

“Vậy bây giờ làm sao đây.” Vương lão đầu lắc đầu, chỉ vào quan tài đá cười nói.

“Tôi thì nhìn trúng nó từ trước, nhưng các cậu lại giải quyết mất rồi, không tiện phân chia a!” “Không sao, rút lui là được rồi.” Bàn Tử hào phóng vẫy vẫy tay.

Câu nói này suýt chút nữa làm cái cậu thanh niên họ Tiêu đối diện tức điên lên.

“Mẹ kiếp, tôi bây giờ đã chết hai người rồi, rút lui cái nỗi gì?” “Đệt mày, vậy làm thế nào?” Bàn Tử cũng nổi cáu.

Từ trước đến nay tính tình nóng nảy.

Chưa từng thấy ai dám kiêu ngạo như vậy trước mặt hắn ta.

“So tài xem?” Nói rồi.

Tên nhóc đó nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay.

Nhưng không ngờ.

Cái tên thanh niên họ Tiêu kia cũng chẳng phải dạng vừa.

Vụt một cái từ thắt lưng rút ra một khẩu súng.

“Má nó, cái tên chó chết này thật sự chán sống rồi, tay không đòi

so tài với tao sao?" Thấy tên nhóc đó rút súng ra.

Bàn Tử chưa kịp mở miệng.

Chương 600

Thì Tiêu lão bản kia đã "bốp" một cái tát vào mặt tên nhóc đó.

Đồng thời tiện tay đoạt lấy khẩu súng.

"Tên nhóc con này không muốn sống nữa à, chẳng lẽ quên lời Vương thúc vừa nói sao?" Nói rồi.

Tâm trạng lo sợ nhìn quan tài đá.

Mọi người mới hiểu ra.

Bọn họ lo lắng quan tài đá bị súng làm nổ tung.

Thì tất cả những người trong phòng.

Trừ Tiêu Long ra.

Chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt.

Đương nhiên.

Tiêu Long thì vô sự.

Nhưng đối phương lại sợ hãi a.

"Cái đó, không biết các tiểu huynh đệ thuộc môn phái nào, có thể nói ra để chúng tôi nhận biết được không?" "Hừ hừ, tôi ngồi không đổi tên, đứng không đổi họ, Nam Phái Ngô gia." Đậu xanh.

Tiêu Long chưa kịp mở miệng.

Bàn Tử đã lớn tiếng nói ra thân phận của bọn họ.

Thật sự muốn cho tên nhóc này một đao.

Chẳng lẽ hắn ta không sợ lôi kéo đến các môn phái khác sao?

Quả nhiên.

Vừa nghe thấy bọn họ là người của Nam Phái Ngô gia.

Sắc mặt mấy người đối diện thay đổi.

Đặc biệt là Tiêu lão bản kia.

Ánh mắt vui mừng suýt chút nữa không giấu được.

"Hóa ra là cao thủ Ngô gia, vậy vị đó chắc là Tiểu Tam Gia, không biết Tam Gia gần đây có khỏe không?" Vương lão đầu có chút vui mừng hỏi.

Cũng chẳng trách.

Trong giới đạo mộ, ai mà không biết năng lực của Ngô gia.

Đã dám tự xưng gia môn, vậy cái tên mặt trắng trẻo kia tự nhiên là Tiểu Tam Gia khá nổi tiếng của Ngô gia trong mấy năm gần đây.

Theo thói quen.

Đồng là Nam Phái, Vương lão đầu tự nhiên trước tiên hỏi thăm Ngô Tam Tỉnh, người đứng đầu Ngô gia.

"Tam thúc gần đây ở nước ngoài, nhất thời không về được, đợi chú ấy về, tôi sẽ thay mặt hỏi thăm." Thiên Chân biết cách cẩn thận bảo vệ tính mạng.

Không giống Bàn Tử lớn tiếng lớn lối như vậy.

Ngô gia gia đại nghiệp đại, bao nhiêu năm nay không ít lần bị người trong giới đạo mộ ghen ghét.

Ai biết được những người trước mắt này là địch hay bạn.

Trước mặt thân mật, sau lưng đâm một đao thì đầy rẫy.

"Ồ, vậy thì thật đáng tiếc, cứ tưởng Tam Gia cũng đến rồi chứ." Nghe Ngô Tam Tỉnh không có ở đây.

Vương lão đầu kia thở phào nhẹ nhõm.

Nỗi thất vọng trong mắt Tiêu lão bản cũng không thoát khỏi mắt Tiêu Long.

"Vậy vị đó chắc là Vương Bàn Tử, Bàn Gia, không biết vị này là ai?" Thở dài thì thở dài.

Nhưng hỏi thăm thì vẫn phải tiếp tục hỏi thăm.

Đương nhiên, Tiêu Long cũng biết tên này muốn dò la.

Cho nên hắn ta đã vẫy tay trước Thiên Chân.

"Một người bạn của Ngô gia, phụng mệnh Tam Gia đến bảo vệ Tiểu Tam Gia." "Ồ, xem ra vị đó là Phan Gia a." Quả nhiên.

Vương lão đầu kia coi Tiêu Long là Phan Tử.

Dù sao trước đây Tam thúc tín nhiệm Phan Tử nhất.

Đương nhiên là cho rằng Tam Gia sẽ phái tướng tài đắc lực bên cạnh để bảo vệ Tiểu Tam Gia.

Nhưng bọn họ không biết.

Vị Phan Gia mà bọn họ nhắc đến đã sớm về với đất.

Còn vị trước mắt này.

Thì lại là một sự tồn tại bằng trăm ngàn Phan Tử.

Thấy Tiêu Long không phản đối.

Đối phương xác nhận vị này chắc chắn là Phan Tử không nghi ngờ gì nữa rồi.

Bàn Tử và những người khác mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm cười điên rồi.

Lúc này.

Bọn họ cũng phần nào đoán được ý đồ của Tiêu Long.

Vì vậy tất cả đều nhịn không nói thêm lời nào.

Động tĩnh trong phòng đá lập tức trở nên im ắng.

Nhưng.

Không thể không có người nói chuyện a.

Vì vậy.

Sau một lúc.

Tiêu lão bản không nhịn được mở miệng.

"Vì chúng ta đều đã nhìn trúng cái đại mộ này không chịu lùi bước, lại là người của Ngô gia." "Vậy tôi không ngại lùi một bước, hai bên chúng ta hợp tác, có thể lấy được bao nhiêu minh khí thì tự dựa vào bản lĩnh của mình thì sao?" Không thành vấn đề.

Tiêu Long đang đợi câu nói này.

Sau khi hai bên đã thương lượng xong.

Liền bắt đầu chuẩn bị đi xuống mật đạo dưới quan tài đá.

"Vì Tiểu Tam Gia ở đây, tôi nào dám đi trước." Khi đến lượt ai đi trước ai đi sau.

Thiên Chân mới hiểu được sự hiểm ác trong lòng đám người Tiêu lão bản vừa nãy.

Cái gì mà hợp tác.

Căn bản là mưu sát a.

"Không sao đâu, cứ xuống đi." Lúc này.

Tiêu Long đứng một bên lại nháy mắt ra hiệu.

Khẽ nói một câu.

"Ưm." Mặc dù trong lòng nghi hoặc.

Chương 601

Nhưng Thiên Chân quyết định tin tưởng Long ca.

Dù sao nếu có chuyện gì thì năng lực của Long ca.

Cũng có thể nhanh chóng cứu được hắn ta.

“Được, vậy tôi xuống trước.” Thiên Chân hít sâu một hơi.

Cầm đèn pin đi vào mật đạo.

Cái hành lang gần như thẳng đứng.

Sâu đến mức không nhìn thấy đáy.

Ngay cả đèn pin cũng chỉ có thể chiếu sáng được một đoạn ngắn.

Trên vách đá màu xanh lục ẩm ướt, chẳng biết hơi nước từ đâu ra.

Tiêu Long đi sau Thiên Chân.

Bàn Tử và Vương Mộng Oánh theo sát phía sau.

“Chú ý động tĩnh phía sau, cẩn thận tên kính đen kia.” Khi đi qua.

Tiêu Long giao nhiệm vụ cho Bàn Tử.

Bằng trực giác.

Hắn cảm thấy tên đeo kính đen kia không hề đơn giản.

Trước khi xuống mật đạo.

Bàn Tử nhìn đám người Tiêu lão bản cười lạnh một tiếng.

Rồi theo sau Vương Mộng Oánh đi xuống mật đạo.

Tiêu Long không hề lo lắng những người này sẽ giở trò sau lưng.

Thứ nhất, ngoài tên đeo kính đen kia ra, không ai có thực lực khiến tôi để mắt.

Thứ hai, những người này cũng vì trộm mộ, không cần thiết phải tốn công sức làm gì.

Thay vì ngay từ đầu đã làm cho mối quan hệ căng thẳng, không bằng đợi đến lúc chia chác rồi hớt tay trên sẽ đáng tin hơn.

Không nói nhiều, cả đoàn người nhanh chóng tiến vào mật đạo.

Bước trên những bậc thang đá gần như thẳng đứng cực kỳ vất vả.

Hơn nữa, đây vốn không phải là mộ đạo chính nên việc khai thác cũng không được tỉ mỉ, đi lại rất gập ghềnh.

Sau khi đi thêm hai phút, Thiên Chân cảm thấy mệt lả.

May mắn thay, đường đi toàn là dốc xuống, không có bẫy hay cơ quan như họ lo lắng.

Những bậc thang đá được đục thẳng vào vách núi, vốn dĩ làm cơ quan cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đi mãi, thế đi của mật đạo đột nhiên thay đổi, dần dần xuất hiện những khúc cua.

Vách đá hai bên cũng rõ ràng đổi màu, sang đỏ nâu.

Tiêu Long đoán đây chắc là đá hoa cương, bên trong có lẫn một ít mica, việc khai thác tốn sức vô cùng, nên việc có khúc cua cũng là điều bình thường.

Từ điểm này cũng có thể thấy, nơi họ đang ở lúc này hẳn là sâu bên trong lòng núi.

Sau mấy khúc cua nữa, Tiêu Long đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy nhè nhẹ, và khi đi về phía trước, tiếng nước càng lớn hơn.

Mùi ẩm mốc quen thuộc trước đó cũng trở nên nồng nặc hơn một chút.

Nhìn đồng hồ, mọi người đã đi trong mật đạo hơn mười phút, sớm đã cảm thấy ngột ngạt không chịu nổi.

Sau khi nghe thấy tiếng nước, ai nấy đều không kìm được mà tăng nhanh bước chân, lao nhanh về phía trước.

Không lâu sau, khi mật đạo đột nhiên rộng ra, lối ra ngay lập tức hiện ra trong tầm nhìn.

Một luồng gió mạnh thổi thẳng vào mặt, suýt chút nữa đã hất ngã Thiên Chân.

Kèm theo tiếng nước gầm vang, mọi người mới phát hiện mình đã đi ra khỏi mật đạo, đến một bờ sông.

Vắt ngang trước mắt họ là một con sông ngầm đang chảy xiết.

"Xem kìa, sông ngầm." Tiêu Long nói.

Thật là hữu duyên, tìm được sông ngầm lại đơn giản đến vậy.

Lúc này, ông lão Vương kia cũng vội vàng lấy ra chiếc tai đồng.

Quả nhiên, hoa văn trên chiếc tai đồng giống hệt con sông ngầm trước mắt.

"Tiếp theo, chúng ta phải tìm ngôi cổ miếu kia." Ông chủ Tiêu kia đột nhiên thở dài một tiếng.

Không, con sông ngầm trước mắt rộng gần bằng một sân bóng rổ.

Đỉnh hang động có lẽ cũng cao hơn mười mét.

Hai bên trái phải kéo dài rất xa, họ cũng không biết nên đi bên nào.

Đúng lúc đó, một thanh niên họ Tiêu đang định đi đến bờ sông rửa mặt, bất ngờ thò tay xuống nước và kêu lên một tiếng kỳ lạ: "Mẹ kiếp, sao mà nóng thế?" Nóng?

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Bàn Tử, Tiêu Long không khỏi bật

cười.

“Trong đó hẳn là một dòng dung nham, mạch máu của ngọn núi.” “Nghe gớm ghiếc thật, ném người xuống đó chưa đầy hai phút đã chín rồi.” “Trời ạ, đáng sợ đến vậy sao?” Nghe nhiệt độ nước nóng đến thế, Bàn Tử, người vốn đã đầy mồ hôi trên mặt, lập tức toát thêm một lớp nữa.

“Ừm, cậu em nói không tệ.” Lúc này, ông lão Vương kia cũng đi đến bên cạnh Tiêu Long, cười thân thiện.

“Nhưng vì mật đạo ở đây, vậy thì xung quanh chắc chắn có dấu vết của thợ thủ công để lại.” “Mọi người tìm xem sao?” Tiêu Long gật đầu.

Ông lão này tuy là người của ông chủ Tiêu, nhưng bản lĩnh cũng có chút.

Có thể thấy được từ việc một mình ông ta có thể lang thang gần thôn A’ba ba bốn năm.

“Mọi người cùng tìm xem xung quanh có cầu sắt dây xích không.” Một ngôi mộ lớn cần thi công nhiều năm, lại thêm dòng dung nham.

Nếu là cầu gỗ bình thường chắc chắn đã đứt gãy từ lâu.

Cầu sắt dây xích chắc chắn là một lựa chọn không tồi.

Quả nhiên, sau vài phút tìm kiếm, ông chủ Tiêu kia đã phát hiện ra thứ gì đó ở một vị trí thượng nguồn.

“Một sợi dây xích sắt đen sì.” Nhìn vào phần được ông chủ Tiêu kéo ra, Tiêu Long lập tức nhận ra thứ đó.

Thanh niên họ Tiêu kia đi đến kéo thử.

Không hề nhúc nhích.

Nhưng nhìn mặt nước, anh ta có vẻ bất an.

“Vương thúc, đi đường thủy thế này có hơi không an toàn không ạ?” “Vừa nãy em tôi còn bị cá ăn thịt, trong nước này liệu có thứ gì không?” Ông lão Vương kia lại lắc đầu.

“Yên tâm đi, nước ở đây nóng thế này, chứng tỏ dưới đáy sông chắc chắn có miệng suối nước nóng.” “Đừng nói cá, đến rồng ở trong đó cũng bị luộc chín nhừ.” Thanh niên kia có vẻ không tin lắm.

“Thật không?” Thấy anh ta nhát gan như vậy, ông chủ Tiêu đá cho cậu ta một cước.

Kết quả, chân vừa nhấc lên, chưa kịp đá.

Phía sau lưng thanh niên họ Tiêu, nước sông đột nhiên “phanh” một tiếng nổ tung một con sóng lớn.

Hầu như ngay lập tức, tất cả mọi người đều bị cuốn vào sông bởi làn sóng dữ.

Trong lúc hoảng loạn, Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cột nước như đạn pháo bắn thẳng lên không trung, thế cực kỳ mãnh liệt, trong tích tắc đã chạm vào đỉnh hang.

Trong một khoảnh khắc, nước nóng như mưa trút xuống khắp nơi.

Lúc này, những người phản ứng kịp cũng đều chứng kiến cảnh tượng này.

Chương 602

Đừng nói đến cô bé Vương Mộng Oánh.

Bàn Tử gần như sợ đến tái mặt, nắm tay Thiên Chân run lẩy bẩy.

Ông chủ Tiêu kia thậm chí còn trực tiếp rút súng lục ra, gầm lên một tiếng lớn: "Mẹ nó cái thứ quái quỷ gì vậy?!" Chương 122: Những người bị phân tán Sợ ông chủ Tiêu vô tình bắn trúng ông lão Vương, mọi người vội vàng cúi thấp người xuống, trong lòng cũng cảm thấy uất ức.

"Cái gì vậy, Long ca?" Cảm thấy đứng cạnh Long ca đáng tin cậy hơn, Bàn Tử đã sớm kéo Thiên Chân đứng cạnh Tiêu Long.

"Tạm thời tôi cũng không rõ." Tiêu Long cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Vừa rồi chỉ thấy một vệt nước lớn.

Có hay không có thứ gì trong nước, đến một cái bóng cũng không thấy.

"Lực khá lớn đấy, Long ca, ước chừng trong sông liệu có một con cá voi không?" Lúc này, Thiên Chân đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

"Mẹ kiếp, sao Thiên Chân lại thông minh hơn tôi thế?" Bàn Tử lập tức không vui.

Trong khe núi mà có một con cá kình còn khó tin, mẹ nó lại còn dám nghĩ đến cá voi.

"Nhưng ngoài cá voi ra, còn thứ gì có thể quẫy đạp tạo ra động tĩnh lớn như vậy trong nước?" Bàn Tử ngớ người.

Không tệ.

Khả năng phân tích vấn đề của Thiên Chân quả thực rất tốt.

Chỉ là nếu trong sông có một con cá voi thì cũng quá phi lý rồi.

“Dù sao tôi cũng không nghĩ đó là cá voi, biết đâu lại là một con cá kình thì sao.” Tiêu Long nghe vậy, cũng không khỏi gật đầu.

So với cá voi, anh tin vào cá kình hơn.

Nhưng nghĩ lại, cá kình mà muốn tạo ra động tĩnh lớn đến thế, thì thân hình phải lớn đến mức nào?

Lẽ nào trên thế giới này thực sự có con cá kình dài hơn hai mươi mét, đầu to như xe tải Giải Phóng như trong truyền thuyết?

Trời ạ!

Chẳng phải là thành tinh rồi sao?

Lúc này, “Tiểu Tiêu đâu, Tiểu Tiêu đâu?” Bên kia, ông chủ Tiêu vừa phát hiện thiếu một người, vội vàng lớn tiếng gọi cháu mình.

Nếu cháu trai chết rồi thì ông ta còn mặt mũi nào về gặp anh trai?

Lời vừa dứt, người đeo kính đen bên cạnh đột nhiên phát hiện điều bất thường trong nước.

Anh ta thò tay ra kéo, kéo một người lên từ trong nước.

Ai chứ không phải Tiểu Tiêu sao.

Nhưng ông chủ Tiêu vừa nhìn thấy Tiểu Tiêu, mắt ông ta lập tức đờ đẫn.

“Chín rồi, hết cứu rồi.” Dù ở xa, Bàn Tử cũng nhìn ra Tiểu Tiêu đã hết cứu.

“Mẹ nó, nước thật sự nóng, trực tiếp luộc chín người luôn.” Tiêu Long nhìn lòng bàn tay mình.

Vừa nãy khi nước đổ xuống từ đỉnh đầu, anh đã cảm thấy không

ổn.

Nước nóng một cách phi lý.

Huống chi Tiểu Tiêu là người gần nhất, bị nước xông thẳng vào người lúc nó vừa trào ra.

Lúc này, đột nhiên trong sông lại vang lên một tiếng động lớn.

Chỉ thấy trong nước lại có một cột nước nữa bắn lên trời.

Kèm theo đó là một mùi ẩm mốc nồng nặc.

"Trời ạ, xuống nước nhanh!" Trong tích tắc, dường như đầu óc cuối cùng cũng thông suốt.

Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu thứ trong nước là gì.

Trời ạ.

Lúc ngửi thấy mùi ở phía trên thì lẽ ra đã phải...

"Tôi thề, mẹ nó tuyệt đối không phải cá kình, bất kể thứ gì ở nhiệt độ nước này…" "Đã sớm bị hầm thành món canh già rồi." Vừa nhảy xuống nước, Bàn Tử vừa chửi rủa ầm ĩ.

"Trừ một loại sinh vật ra." Tiêu Long thầm nghĩ.

Cũng chỉ có mùi do thứ này phát ra mới khiến anh cảm thấy quen thuộc.

Cột nước càng lúc càng lớn.

Nước nóng sôi trào ra như mưa lớn.

Mọi người vội vàng cúi người chui xuống sông.

Mặc dù cảm giác trong nước giống như bị thiêu đốt, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là bị nước sôi luộc chín ở bên ngoài.

"Trời ơi, cái thứ gì vậy?" Lúc này, ông lão Vương bên kia đột nhiên nhìn thấy, kinh hãi kêu lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, lập tức giật mình.

Chỉ thấy ở giữa lòng sông ngầm, dưới đáy nước ẩn hiện, một cái bóng đen khổng lồ đang nằm bò trên lòng sông.

Cùng với sự chuyển động qua lại của tay chân nó, từng cột nước bắn ra khỏi mặt nước.

"Mẹ kiếp, hóa ra từ nãy đến giờ thằng cha này gây chuyện à?" Bàn Tử vừa nhìn thấy thứ đó, lập tức chửi rủa ầm ĩ.

Không, thịt trên mặt anh ta thực sự giật giật mấy lần.

Không còn cách nào.

Nhìn từ khoảng cách này, cái bóng đen kia ít nhất cũng dài hơn mười mét.

Gần bằng một con cá voi dưới biển rồi.

"Đó là một con Hỏa Giao." Lúc này, Tiêu Long đứng cạnh Bàn Tử, thản nhiên nói.

"Cái gì, cái gì vậy?

Hỏa Giao?" Lần đầu tiên nghe thấy thứ này, Bàn Tử mặt đầy vẻ hoang mang.

"Hỏa Giao, lẽ nào là thứ đó?" Không.

Nghe lời Tiêu Long, Thiên Chân có chút kinh ngạc.

"Ồ, Thiên Chân biết thứ đó à?" Thiên Chân gật đầu.

"Trong Sơn Hải Kinh từng ghi chép, 'Dục Di đi về phía đông bốn trăm dặm, đến đầu Phi Sơn.'" "'Trên đó nhiều vàng ngọc, không có nước, dưới đó nhiều phục trùng.'" "Nói tóm lại…" Bàn Tử, người cả đời ghét nhất những thứ kỳ quái này, lập tức đau đầu.

"Ý nghĩa là, ở một nơi gọi là đầu Phi Sơn, có một loại côn trùng."

“Tên là phục trùng, loại côn trùng này không tầm thường, trải qua ngàn năm có thể hóa giao,” “Cái chúng ta đang thấy trước mắt là một con.” Tiêu Long lúc này rút dao ra, rồi tiếp lời: “Nhưng loại giao này không phải thủy giao, mà là Hỏa Giao chỉ tồn tại trong thần thoại.” Anh dừng lại.

Tiêu Long nhìn con sông ngầm, cười cười: “Thật không biết mình đã gặp phải thứ gì, cũng không biết là phúc hay họa nữa?” “?” Lúc thì phúc, lúc thì họa.

Bàn Tử thừa nhận mình hơi nhát gan.

Nếu bảo anh ta đi đánh nhau với người khác thì không thành vấn đề.

Nhưng đánh nhau với thứ quái vật trong truyền thuyết này, anh ta luôn cảm thấy mình không đủ tự tin.

“Bởi vì Hỏa Giao này, truyền thuyết nói nó cùng tồn tại trong một ổ với phượng hoàng.” “Nơi nào có Hỏa Giao, chắc chắn sẽ có phượng hoàng xuất hiện.” Tiêu Long vỗ vỗ vai Bàn Tử, cười cười.

Phượng hoàng?

Bàn Tử lập tức đờ người.

Hỏa Giao thì anh ta không biết, nhưng phượng hoàng thì quá quen thuộc rồi.

Sinh vật đó là thần thú siêu lợi hại mà.

Chẳng trách Long ca lại nói là họa.

Chương 603

Không.

“Phượng hoàng à, chưa kể đồ trên người lão này đáng giá bao nhiêu.” “Nơi nào có thứ này, nơi đó chắc chắn sẽ có bảo bối xuất hiện.” Quả nhiên.

Nghe đến bảo bối, mắt Bàn Tử lập tức sáng rực.

“Mẹ kiếp, vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?” “Giết chết thứ này trực tiếp luôn à?” “Cứ xem trước đã, tìm cơ hội giết nó trước.” Bên trong.

Lại một đợt sóng nhiệt trào lên.

Mọi người vội vàng lặn xuống sông.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy ông chủ Tiêu cách đó không xa.

Lúc này ông ta đang chĩa súng lục vào con Hỏa Giao ở giữa sông.

“Mẹ kiếp, dừng lại!” Chưa kịp kêu thành tiếng, mọi người đã nghe thấy tiếng súng “phanh” một tiếng, vang vọng khắp hang động rộng lớn.

“Mẹ nó, mày đã giết cháu tao!” Ông chủ Tiêu sau khi bắn một phát súng vẫn chưa hả dạ, liên tục “ba ba ba” bắn hết đạn.

Khi chuẩn bị thay băng đạn, con Hỏa Giao ở giữa sông ngầm đã di chuyển.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tiêu Long lập tức biến đổi.

“Nhanh!

Nhanh vào mật đạo!” Lời Tiêu Long vừa dứt, Bàn Tử và những

người khác cảm thấy nước sông dưới chân dường như đột nhiên dâng lên mấy độ, lập tức có cảm giác không lành trong lòng.

Họ vội vàng bò lên bờ, theo Tiêu Long chui vào mật đạo.

"Bàn gia, cứu, cứu mạng!" Bàn Tử đi chậm, là người cuối cùng đến cửa mật đạo.

Lúc này lại nghe thấy tiếng ai đó kêu.

Quay đầu nhìn lại, lại là ông lão Vương kia.

Có lẽ tuổi đã cao, sau ba lần vật lộn vừa rồi, đã sớm không chịu nổi.

Vừa rồi chắc thấy Tiêu Long và những người khác lên bờ, ông ta cũng vội vàng bò lên theo.

Nhưng không thành công.

Thể lực của ông ta đã cạn kiệt trong nước sông.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đặt hy vọng vào Bàn Tử sắp chui vào mật đạo.

"Mẹ kiếp, lão già này." Tuy mắng mỏ, nhưng bước chân Bàn Tử lại không hề chần chừ.

Anh ta một bước lao đến bên cạnh ông lão Vương.

Rồi kịp thời chui vào mật đạo, ngay trước khi dòng nước nóng như trút nước đổ xuống.

"Cám ơn, cám ơn Bàn gia!" Lúc này ông lão Vương cuối cùng cũng thoát chết, trực tiếp cảm ơn Bàn Tử.

Đáng tiếc Bàn Tử đang bận thở dốc, lười đáp lời.

"Ông chủ Tiêu đâu?" Thiên Chân nhìn quanh.

Ngoài năm người bên cạnh, phía ông lão Vương chỉ có mỗi người

đeo kính đen không biết từ lúc nào cũng đã chui vào.

Duy chỉ có ông chủ Tiêu là mất tăm.

"Chắc là… ở bên ngoài rồi." Ông lão Vương có chút do dự chỉ về phía sông ngầm.

Tình hình.

Không cần ai nói cũng biết.

Ông chủ Tiêu xem ra lành ít dữ nhiều.

"Ai." Bàn Tử không khỏi thở dài một hơi.

Ông chủ Tiêu hà cớ gì phải làm vậy chứ.

Xa xôi chạy đến đây, vừa tốn tiền, vừa tốn thời gian.

Kết quả, bảo bối còn chưa kịp nhìn một cái, mà tính mạng của hai đứa cháu cũng đã mất rồi.

Ồ!

Còn có cả tính mạng của một người bạn họ Lý nữa.

Cần gì phải vậy chứ?

"À đúng rồi, ông có biết thân thế của ông chủ Tiêu không?" Lúc này, Tiêu Long đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không biết, chỉ biết là người ở Bắc Kinh thôi." Ông lão Vương lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, tôi là người làm thuê lấy tiền, đến tên đầy đủ của người ta cũng không biết." "Mẹ kiếp, sao mấy ông còn mơ hồ hơn tôi thế?" Bàn Tử khoa trương kêu lên một tiếng.

"He he, chẳng phải đều vì tiền sao." "Tuyệt!" Bàn Tử tự hỏi mình không thể nhận loại giao dịch nguy hiểm đến tính mạng như vậy.

Đương nhiên.

Trừ Thiên Chân và Long ca ra.

“Còn anh thì sao?” Lúc này, Tiêu Long chỉ vào người đeo kính đen vẫn im lặng bên cạnh.

“…” Ông lão Vương chưa kịp mở miệng.

Người đeo kính đen đã cắt ngang lời ông ta.

“Tôi được ông chủ Tiêu thuê để bảo vệ ông ta.” “Lát nữa nếu xác nhận ông ta gặp nạn rồi, tôi sẽ rời đi.” “…” Bàn Tử bị sự thẳng thắn đó làm cho nghẹn họng.

Cuối cùng anh ta nghiến răng nghiến lợi nặn ra bốn chữ.

“Càng tuyệt vời hơn.” “Nếu đã như vậy.” Thấy tình hình này, Tiêu Long đột nhiên vỗ vỗ vai ông lão Vương.

“Lát nữa khi anh và người đeo kính đen rời đi, ông có muốn ở lại với tôi không?” “…” Ông lão Vương nhìn người đeo kính đen.

Lại nhìn Bàn Tử đang hút thuốc.

Cả hai đều không nói gì.

“Đương nhiên là theo rồi, chỉ hy vọng sau khi xong chuyện, các ông chủ có thể hào phóng một chút.” “Yên tâm.

Anh sẽ không thiếu lợi ích đâu.” Bàn Tử vỗ vỗ vai ông ta, châm cho ông ta một điếu thuốc.

Lúc này, người đeo kính đen nhìn ra bên ngoài.

Sông ngầm dường như đã trở lại bình tĩnh.

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, rồi đi ra khỏi mật đạo.

“Mẹ kiếp, sao cái thứ đó biến mất rồi?” Bàn Tử có chút ngạc nhiên hỏi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Quả thực.

Con Hỏa Giao vốn đang nằm ở giữa sông.

Mới một lúc, đã không còn tăm hơi.

“Ông chủ Tiêu sao cũng biến mất rồi?” Bên cạnh, ông lão Vương nhìn người đeo kính đen cau mày, cũng nói.

Vào lúc này, sắc mặt Tiêu Long đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì anh cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị.

Ngay sau đó, anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về phía phát ra luồng khí tức quỷ dị đó.

Ngay sau đó, da đầu anh tê dại.

Chương 604

Chỉ thấy.

Trên đỉnh hang động cách đầu họ hơn mười mét.

Có một bóng đen đang trừng đôi mắt to như chuông đồng nhìn chằm chằm.

Cảm giác như đang nhìn người chết vậy.

"Hỏa Giao đã bò lên từ lúc nào?" Lúc này, mọi người cũng phát hiện ra điều bất thường, lập tức một trận kinh hãi.

Quái vật trong thần thoại này thật sự quá đáng sợ.

Nơi cao như vậy mà nó cũng có thể lẳng lặng bò lên.

Người bình thường căn bản không dám nghĩ tới.

"Mau rút lui." Ông lão Vương, người căn bản không dám hành động hấp tấp, chỉ có thể đặt hy vọng vào mật đạo.

Tiêu Long muốn ngăn cản nhưng không kịp.

Ngay khi ông lão Vương vừa quay đầu lại một cái, "Phanh" một tiếng.

Một con Hỏa Giao khổng lồ nặng nề rơi xuống giữa mọi người và mật đạo.

Đúng vậy.

Không nhìn lầm.

Tên này hoàn toàn rơi xuống cả con.

Nếu không phải thân núi đủ vững chắc, thì có lẽ đá đã bắt đầu rơi xuống đầu mọi người rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, mọi người cũng bị gió nó tạo ra suýt chút nữa cuốn vào sông.

Lúc này muốn quay lại mật đạo là chuyện không thể.

"Mẹ kiếp, đây đặc biệt không phải chuyện người làm được à?!" Bàn Tử bây giờ hối hận chết rồi.

Sớm biết lần này phải đối đầu với loại sinh vật này, thà đi so tài với máy xúc còn hơn.

Bây giờ cổ mộ còn chưa tìm thấy, mà mạng sắp mất rồi.

"Long, Long ca, anh có thể không?" Lúc này.

Chỉ có Thiên Chân, người có lòng tin bí ẩn vào Tiêu Long, lên tiếng.

"Có thể thử một lần, nhưng ở đây không tiện." Tiêu Long lắc đầu.

Đánh nhau với loại sinh vật này chắc chắn sẽ kinh thiên động địa, liên lụy đến cá trong ao.

Mấy tên này, trừ Bàn Tử và người đeo kính đen không rõ sâu cạn kia ra, cơ bản đều là những kẻ dễ dàng bỏ mạng.

Tiêu Long không thể nào sau trận đánh này, chỉ còn dắt theo một Bàn Tử dở sống dở chết mà tiếp tục đi tìm cổ mộ được.

Đó mới là chuyện không phải người làm.

"Lát nữa tìm cơ hội, tôi sẽ dẫn nó đi." Nhìn quanh.

Ánh mắt Tiêu Long rơi vào sợi dây xích đen sì trong sông.

"Tìm cơ hội vào mật đạo, bất kể động tĩnh thế nào cũng đừng ra ngoài." "Được." Bàn Tử gật đầu.

Kéo mọi người trước tiên di chuyển sang một bên.

Tiêu Long vung vẩy cổ tay.

Rút Hắc Kim Cổ Đao từ trên lưng ra.

Chậm rãi đi về phía Hỏa Giao.

Con súc sinh kia có lẽ cũng ngửi thấy khí tức nguy hiểm từ Tiêu Long.

Đôi mắt nó đảo một vòng.

Rồi cũng bắt đầu chậm rãi quay sang một bên.

Xem ra không định đối đầu trực diện với Tiêu Long.

Nhưng Tiêu Long sao có thể để nó toại nguyện.

Động tác của anh cực kỳ nhanh.

Hầu như trong tích tắc.

Hai chân dùng sức đạp mạnh xuống đất.

Lao về phía Hỏa Giao.

"Cái thứ đặc biệt không phải người làm được chứ!" Nhìn cuộc đối kháng không thể tin nổi giữa người và thú.

Trong lòng mọi người không khỏi thót lại một phen.

Chỉ thấy.

Tiêu Long hai chân đạp mạnh.

Liền cầm đao nhanh chóng lao về phía Hỏa Giao.

Cùng lúc đó.

Mọi người cũng hành động.

Họ biết Tiêu Long đang tranh thủ thời gian để họ vào mật đạo.

Nhưng.

Chuyện tiếp theo là điều không ai ngờ tới.

Bởi vì thanh đao trong tay Tiêu Long không hề gặp trở ngại nào mà đâm thẳng vào cơ thể Hỏa Giao.

"Trời ạ!" Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Chỉ có Tiêu Long cảm nhận được cảm giác ở tay không đúng.

Đáng tiếc đã quá muộn.

"Mau tránh ra!" Lúc đó nhanh đến mức không kịp rút đao, Tiêu Long gầm lên một tiếng lớn với đám người đang ngây người.

Cả người anh lao vút sang bên cạnh.

Ngay sau đó.

Một dòng chất lỏng màu vàng kim cuộn về phía mọi người ở trước mật đạo.

"Mẹ kiếp!" Mặc dù không biết thứ đó là gì.

Nhưng Long ca còn không dám dính vào.

Bàn Tử không chút do dự.

Một tay kéo Thiên Chân và Vương Mộng Oánh.

Xoẹt một cái đã né tránh.

Chỉ còn những người khác.

Anh ta không có thời gian quản.

"Chíu chíu chíu." Theo tiếng đá bị hòa tan, mọi người quay đầu nhìn lại.

Lập tức da đầu tê dại.

Chỉ thấy lối vào mật đạo đã bị dòng chất lỏng màu vàng kia hòa tan và chặn lại.

Chương 605

Nếu vừa rồi không tránh kịp.

Thật không dám nghĩ.

Ông lão Vương dưới sự che chở của người đeo kính đen, cũng an toàn vô sự sống sót.

Bây giờ ông ta thật sự hối hận chết rồi.

Đúng là một lũ người.

Người phàm không có việc gì lại đi hóng hớt cho rước họa vào thân.

"Đó là gì?" Thiên Chân tò mò hỏi.

"Đó là dung nham." Tiêu Long với kiến thức rộng rãi không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh.

Trên tay anh không còn dấu vết của Hắc Kim Cổ Đao.

Vừa nãy khi thân đao vừa nhập vào cơ thể Hỏa Giao, anh đã cảm thấy không đúng.

Nhiệt độ bên trong truyền ra cao đến đáng sợ.

Toàn bộ thân đao trong tích tắc đã bị hòa tan.

Nếu không buông tay nhanh, có lẽ bây giờ tay anh cũng đã bị bỏng rồi.

"Nhưng tên đó ăn một nhát dao, bây giờ cũng không dễ chịu đâu." Lúc này mọi người cũng phát hiện ra.

Thứ đó có lẽ khá tự tin vào lớp da của mình.

Nên mới cứng rắn chịu đựng nhát dao đó.

Không phải là Hắc Kim Cổ Đao không đủ sắc bén đâu.

Lúc này.

Con Hỏa Giao trúng một nhát dao từ trên bờ lăn xuống sông.

“Thứ đó vốn là sinh vật thuộc tính hỏa, Hỏa Chu Tước của tôi cùng thuộc một mạch.” Anh không nói tiếp.

Bàn Tử và những người khác cũng đều hiểu ra.

Hóa ra Hỏa Chu Tước không có tác dụng với con Hỏa Giao này.

Đánh cận chiến thì bị áp đảo hoàn toàn.

Đánh từ xa cũng vô hiệu.

Một trận chiến khó khăn.

“Long ca, hay là chúng ta tìm cơ hội rút lui đi?” Lúc này.

Hầu như tất cả mọi người đều nảy sinh ý định rút lui.

Loại sinh vật này căn bản không phải người phàm có thể đối kháng.

Dù sao thì đường nào cũng đến La Mã.

Tìm cổ mộ ở đâu mà chẳng được.

Thế nhưng Tiêu Long lại lắc đầu.

“Không được, chúng ta có lẽ chỉ có thể đi qua đây.” “Tại sao?

Lối vào mật đạo tôi mở lại không được sao?” Bàn Tử tự tin vào năng lực của mình.

Mặc dù không thể giúp được gì với Hỏa Giao.

Nhưng mở một mật đạo là chuyện dễ dàng.

“Không phải vấn đề mật đạo, tôi vừa phát hiện ra một thứ trên người Hỏa Giao.” Nói rồi.

Tiêu Long xòe bàn tay phải vẫn luôn nắm chặt ra.

Vừa rồi Bàn Tử cứ nghĩ anh nắm chặt vì bị bỏng.

Hóa ra là vì đang nắm giữ một thứ gì đó.

"…" Nhìn thứ đồ trong tay.

Những người khác không phản ứng.

Thiên Chân lại kinh ngạc kêu lên: "Một con cá?

Thứ này có vấn đề gì sao?" Bàn Tử có chút kỳ lạ hỏi.

Thiên Chân lắc đầu.

"Không phải cá bình thường, mà là một con Xà Mi Đồng Ngư." "Xà Mi Đồng Ngư?" Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chết tiệt.

Thứ này anh ta cũng đã thấy.

Sao đột nhiên lại không nhận ra chứ?

"Không nhận ra cũng bình thường, vì nó không phải là một trong ba con kia." "Mẹ kiếp, không phải chứ, trên thế giới này còn có con Xà Mi Đồng Ngư thứ tư sao?" Suy đoán của Bàn Tử khiến mọi người giật mình.

Tất cả đều nhìn về phía Tiêu Long.

Tiêu Long lại gật đầu.

"Đúng vậy, ban đầu tôi cứ nghĩ là giả." Nhưng với bút tích của người đó.

Chẳng có gì là không thể nữa.

"Từ đây có thể thấy, nhóm người kia chắc chắn đã ở đây rồi." "Họ đã đi qua đây." Nhóm người kia đương nhiên là chỉ Tam thúc.

Bàn Tử và Thiên Chân có mặt ở đó đều hiểu ý Tiêu Long.

Con Xà Mi Đồng Ngư này chắc chắn không thể tự nhiên rơi ở đây và bị Hỏa Giao nhặt được.

Có thể là khi nhóm Tam thúc đi qua đây.

Gặp phải Hỏa Giao chặn đường.

Trong lúc vội vàng mới đánh rơi một con Xà Mi Đồng Ngư.

Dù sao.

Ba con Xà Mi Đồng Ngư trước đó cơ bản đều nằm trong tay nhóm người kia.

Con thứ tư này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

"Xem ra, chúng ta thực sự không thể rút lui được nữa rồi." Bàn Tử cảm khái thở dài một tiếng.

Không.

Mật thất vô tình xông vào.

Vẫn luôn muốn truy tìm sông ngầm.

Trước đây chỉ là phỏng đoán.

Vẫn luôn không dám xác nhận.

Bây giờ thì tốt rồi.

Sự thật đều bày ra trước mắt.

Xem ra Tam thúc thực sự ở trong này.

Vào lúc này.

Chương 606

Con Hỏa Giao trong sông ngầm đã ngừng lăn lộn.

Nó lật mình.

Đứng dậy từ trong nước sông.

Đôi mắt nó nhìn chằm chằm vào mọi người.

Tất cả đều biết.

Con súc sinh này chuẩn bị phát động tấn công rồi.

"Không nói nhiều, nếu ai muốn rút lui…" Nói đoạn.

Tiêu Long gầm lên một tiếng lớn.

Một quyền đánh tan lối vào mật đạo bị dung nham đông cứng.

Quay đầu lại nói với ông lão Vương, người đeo kính đen và Vương Mộng Oánh.

"Bây giờ có thể rời đi trước." Tiêu Long, Bàn Tử và Thiên Chân vốn vì muốn tìm kiếm tung tích Tam thúc mà đến đây.

Những người khác không có nhiệm vụ đó.

Cũng không cần thiết phải theo để chịu chết.

Sau hai giây im lặng.

"Xin lỗi, tôi rút lui trước." Ông lão Vương là người đầu tiên không kìm được mà chạy vào bên trong mật đạo.

Tiếp đó.

Người đeo kính đen.

Ba người lại nhìn về phía Vương Mộng Oánh.

Nhưng cô bé đó lại xua xua tay.

“Em không đi, em muốn ở lại với anh.” “Mẹ kiếp!” Nghe lời Tiêu Long dịch ra.

Bàn Tử suýt chút nữa thì ngã sấp mặt.

Cô bé này chắc bị ma ám rồi.

Chẳng lẽ không biết bướng bỉnh cũng phải đúng lúc sao?

Thế nhưng.

Nghe câu trả lời của cô bé.

Tiêu Long lại không hề tỏ ra ngạc nhiên mà gật đầu.

Như thể đã đoán trước được.

Anh nói một tiếng “Được.” Xong rồi, Long ca cũng bị ma ám.

“Vậy Long ca, tiếp theo làm thế nào?” “Đúng vậy, xem ra chúng ta chẳng giống có thể đối phó được với tên này.” Nhìn con Hỏa Giao chậm rãi đi lên bờ.

Bàn Tử có chút không chịu nổi.

“Không sao, lát nữa ba người cứ chạy xuống hạ lưu.” “Chạy nhanh nhất có thể.” Xong rồi.

Anh cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Tiêu Long tay không lao về phía Hỏa Giao.

“Mẹ kiếp, Long ca ngầu quá!” Thấy anh hùng dũng như vậy.

Bàn Tử chỉ có thể giơ ngón cái.

Vội vàng kéo Thiên Chân và Vương Mộng Oánh chạy xuống hạ lưu.

Không chạy thì làm thế nào?

Ở lại xem thần tiên đánh nhau à?

Chương 126: Hỏa Giao giãy chết phản kích, sông ngầm đột nhiên có vách đá dựng đứng Lúc này.

Tiêu Long đang lao về phía Hỏa Giao, đầu óc anh lại đang xoay chuyển nhanh chóng.

Hắc Kim Cổ Đao đã không còn.

Nếu tay không đánh nhau với Hỏa Giao.

Nhất thời có thể ổn.

Nhưng nếu kéo dài, lại ở trên địa bàn của nó.

Chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Nhất định phải tìm một thứ có thể tạm thời làm vũ khí mới được.

Nghĩ vậy.

Ánh mắt Tiêu Long không khỏi rơi vào sợi dây xích đen sì trong sông.

"Cái này có vẻ không tệ." Nhìn sợi dây xích đó.

Mắt Tiêu Long không khỏi sáng lên.

Anh vội vàng lao đến bờ sông.

Kéo sợi dây xích đó ra khỏi nước sông.

"Mẹ kiếp, nặng thật." Chỉ vừa động tay mới biết.

Sợi dây xích đen sì khá nặng.

Cầm vào có cảm giác lạnh lẽo.

"Xem ra là một bảo bối." Tiêu Long phán đoán.

Một sợi dây xích có thể ở trong dòng sông ngầm nhiệt độ cao như vậy nhiều năm.

Mà vẫn lạnh lẽo khi chạm vào.

Nếu không phải là bảo bối.

Ngay cả Bàn Tử cũng sẽ không tin.

"Thế này thì tôi yên tâm rồi." Nghĩ vậy.

Tiêu Long muốn kéo cả sợi dây xích đó ra khỏi nước.

Bên kia.

Nhìn Tiêu Long để tâm đến sợi dây xích đen sì mà nó vốn có vẻ sợ hãi.

Trong lòng Hỏa Giao lập tức kinh hãi.

Nếu thứ đó rơi vào tay Tiêu Long.

Vậy thì tỷ lệ thắng vốn đã ít ỏi của nó chắc chắn sẽ xuống thấp kỷ lục.

Nhất định phải xử lý anh ta trước khi anh ta có được nó.

Bên trong.

Con Hỏa Giao gầm lên một tiếng lớn.

Từ trong sông lao lên vồ lấy Tiêu Long.

Thế mạnh mẽ như hổ.

Chương 607

Tiêu Long, người sớm đã biết con súc sinh này sẽ không để yên.

Lập tức chọn cách né tránh.

Tránh đi mũi nhọn của nó.

Phát hiện một đòn không trúng, Hỏa Giao cũng không chần chừ.

Phun ra một dòng dung nham về phía Tiêu Long đang đứng giữa sông.

Tiêu Long một tay nắm lấy dây xích.

Gầm lên một tiếng lớn.

Cả sợi dây xích đều bị vung lên.

Trực tiếp đón lấy dung nham do Hỏa Giao phun ra.

Rầm một tiếng.

Tiếng nổ lớn.

Cả hang động đều phát ra tiếng xì xèo như nước nóng gặp băng.

Lập tức.

Cả thượng nguồn sông ngầm đều bị hơi nước bao phủ.

Gọi là thừa thắng xông lên.

Tiêu Long vừa ra đòn không thể dừng lại lúc này.

Sợi dây xích trong tay mượn lực vừa vung ra lại xoay một vòng nữa.

Nặng nề quấn lấy Hỏa Giao.

Trong lúc mờ mịt.

Chỉ nghe thấy một tiếng "phanh" trầm đục.

Sợi dây xích trong tay đã quấn chặt lấy một vật nặng.

Lực truyền đến từ đầu kia của dây xích.

Cũng nói cho Tiêu Long biết.

Đã quấn lấy con Hỏa Giao kia.

"Gầm rít." Quả nhiên.

Kèm theo một tiếng gầm rít kinh thiên động địa.

Tiêu Long chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng bỏng nồng nặc truyền dọc theo dây xích.

Nhưng nhanh chóng.

Kèm theo luồng nhiệt nóng bỏng đó.

Là cảm giác lạnh lẽo hơn nữa khi chạm vào.

"Mẹ kiếp, dây xích tự bảo vệ mình sao?" Tiêu Long, người suýt chút nữa đã bật ra tiếng rên rỉ vì cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Không khỏi chửi rủa một câu.

Việc không nên chậm trễ.

Bây giờ không phải lúc để càm ràm.

Có dây xích rồi.

Đánh cận chiến cũng sẽ không sợ loại dung nham đó nữa.

Bên trong.

Tiêu Long nắm lấy dây xích quấn quanh tay.

Một cú nhảy vọt.

Lao về phía Hỏa Giao.

Không lâu sau nhìn thấy Hỏa Giao bị dây xích quấn chặt.

“Chết đi!” Nắm chặt nắm đấm.

Tiêu Long cúi người.

Đập mạnh vào đầu Hỏa Giao.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Những người đang chạy xuống hạ lưu chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển.

Dòng nước của cả con sông cũng theo đó mà chấn động.

“Mẹ nó, tại sao lần nào cũng phải tạo ra động tĩnh lớn như vậy chứ.” Bàn Tử, người đã sớm biết sẽ có cảnh tượng này.

Có chút bất lực lắc đầu.

Vào lúc này.

Thiên Chân vẫn luôn chạy phía trước lại đột nhiên dừng lại.

Cô bé dừng bước chân.

“Mẹ kiếp, đột nhiên dừng lại một tiếng à.” Bàn Tử vội vàng phanh gấp.

Đón lấy là khuôn mặt tái nhợt quay lại của Thiên Chân.

“Hết đường rồi.” Trong khi đó, phía Tiêu Long.

Sau khi một quyền đập trúng Hỏa Giao.

Con súc sinh đó lập tức đau đớn gầm lên một tiếng lớn.

Nếu không chuẩn bị trước, tai anh đã suýt chút nữa bị điếc rồi.

“Phòng hỏa đi, tôi xem mắt nó có chống lửa được không.” Tiêu Long, người luôn ra tay vào chỗ hiểm.

Hai tay xòe ra.

Hai khối lửa lớn bằng quả bóng đá xuất hiện trong lòng bàn tay.

Không chút chần chừ.

Anh mạnh bạo ấn chúng vào hốc mắt Hỏa Giao.

Hắc.

Đừng.

Một tay thật sự có lực.

Tiêu Long chỉ cảm thấy thân thể nó như chiếc xe núi vậy.

Xoẹt một cái.

Phong cảnh trước mắt nhanh chóng lùi lại.

Ngay sau đó.

Anh lăn xuống dòng sông ngầm nóng bỏng.

Ước chừng nếu không phải anh nắm chặt dây xích trong tay.

Chương 608

Bây giờ anh đã ở phía đối diện của con sông rồi.

Nhìn về phía Hỏa Giao bên kia.

Có lẽ một chiêu hiểm này thực sự đã gây thương tích.

Toàn bộ cơ thể nó điên cuồng lăn lộn.

Hệt như sự giãy giụa cuối cùng trước khi chết.

"Mẹ kiếp, rút lui thôi!" Vừa nhìn thấy con Hỏa Giao bắt đầu điên cuồng phun dung nham không phân biệt về bốn phía.

Tiêu Long biết.

Con súc sinh này chắc chắn không sống nổi nữa.

Nếu nó phun thêm hai lần nữa.

Chắc ruột gan cũng lòi ra ngoài.

Không chần chừ.

Cảm nhận nhiệt độ trong nước dần tăng lên do có dung nham mới đổ vào nước.

Tiêu Long một tay nắm chặt dây xích.

Hai chân đạp mạnh trong nước.

Cả người anh lao xuống hạ lưu sông ngầm với tốc độ mà một nhà vô địch bơi lội cũng phải kinh ngạc.

Nếu bây giờ không chạy thì đợi đến khi nào nữa, đợi thằng đó kéo mình xuống làm đệm lưng à?" Nhờ tốc độ dòng nước, cộng thêm sự dũng mãnh, Tiêu Long lao đi trong nước được mấy trăm mét.

Lúc này hắn mới thở phào một hơi.

Hắn ước chừng Bàn Tử và mấy người kia cũng không thể chạy xa hơn được bao nhiêu trong ngần ấy thời gian.

Chợt nhận ra mình không nên chạy quá nhanh mà vượt lên trước, hắn liền vẫy vẫy chiếc đèn pin trong tay, bắt đầu chú ý đến bóng dáng ba người kia trên bờ.

Đúng lúc đó, trên bờ bên trái đột nhiên có một người đứng đó, không ngừng vẫy hai tay, loáng thoáng có tiếng nói truyền đến.

Nhưng Tiêu Long không kịp nghe rõ, tai hắn bị một trận tiếng nước gầm rú đột ngột lấp đầy.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt nước phía trước không xa sóng vỗ cuồn cuộn. "Vãi!" Rõ ràng là một vách đá dựng đứng!

Lúc này, người trên bờ cũng đã nhìn rõ mặt, chính là Bàn Tử. "Mà muốn lao xuống thì chắc chắn là tan xương nát thịt luôn." Nghĩ vậy, Tiêu Long bơi vội vào bờ.

Ai ngờ đúng lúc này, đầu kia của sợi xích đột nhiên lỏng ra. "Chết tiệt, thằng đó ngắc ngoải rồi." Cảm nhận được dòng sông phía dưới đột ngột chảy xiết hơn, cũng như nhiệt độ của sợi xích dần giảm xuống, Tiêu Long biết con Hỏa Giao kia đã đi đời nhà ma. "Trời đất, không đời nào chơi tôi như thế chứ." Tiêu Long thở dài một tiếng, nhìn vách đá ngày càng đến gần, hắn vẫy vẫy tay về phía bờ xa xa. "Thôi được, hẹn gặp lại dưới đó!" Không biết đã bao lâu, Tiêu Long lờ mờ mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất.

Xung quanh tối đen như mực.

Hắn khẽ động tâm niệm, ngọn Chu Tước Hỏa trên tay lập tức sáng lên, soi rõ cảnh vật xung quanh.

Ai ngờ chỉ một cái nhìn, hắn đã hít một hơi khí lạnh. "Vãi, thứ này cũng xuống đây rồi!" Tiêu Long nhìn con Hỏa Giao dài mười mấy mét

mà thấy đau đầu.

May mắn là sinh vật này trông có vẻ đã chết.

Đôi mắt nó trợn trừng, dáng vẻ chết không nhắm mắt. "Đáng đời, ai bảo cắn Hắc Kim Long Đao của tôi." Hắc Kim Long Đao.

Tiêu Long có chút đau lòng.

Đó là vũ khí bảo bối đã theo hắn bao lâu nay.

Bây giờ đã xuống đây rồi, chẳng lẽ cứ cầm sợi xích mãi sao. "Ơ?" Sợi xích.

Tiêu Long đột nhiên cảm thấy tay mình thiếu cái gì đó.

Hắn vội vàng quay đầu tìm xem sợi xích có bị rơi ở đâu không.

Ai ngờ vừa quay người, sợi xích không tìm thấy, mà lại tìm thấy một người. "Vương Mộng Oánh?" Nhìn cô bé đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, Tiêu Long có chút đau đầu.

Con bé này sao lại ở đây?

Không phải nên ở trên kia cùng Bàn Tử sao? "Này, tỉnh dậy đi." Tiêu Long vươn tay đẩy đẩy, nhưng cô bé không có chút phản ứng nào. "À, còn thở." Hắn đưa tay đặt trước mũi cô bé, có hơi thở yếu ớt.

Tình huống này cũng rõ ràng.

Nếu Tiêu Long không ra tay, cô bé này chắc chắn sẽ chết tươi. "Haizz, cái lòng thương người chết tiệt của mình." Vừa thở dài, Tiêu Long vừa vươn tay ấn vào ngực cô bé.

Vừa đặt tay xuống, mắt cô bé đã mở ra. "Vãi, tỉnh rồi?!" Tiêu Long giật mình nhảy dựng, vội vàng rụt tay lại.

Vương Mộng Oánh lại không hề hoảng sợ, như không thấy gì cả, cô bé ra hiệu bằng tay. "Ở đâu?" "Ở dưới vách đá, cụ thể tôi cũng

không biết." Tiêu Long lắc đầu.

Hắn cũng vừa mới tỉnh dậy, quỷ mới biết đây là đâu.

Mà sao cô bé không ở yên trên kia, lại cũng xuống đây?

Nghe Tiêu Long thắc mắc, cô bé giải thích một chút.

Hóa ra, ngay khoảnh khắc Tiêu Long rơi xuống, Bàn Tử định nhảy xuống cứu.

Thiên Chân vội vàng kéo lại, bảo Bàn Tử tin rằng Tiêu Long sẽ không sao.

Đúng lúc đó, phía thượng nguồn sông ngầm đột nhiên có một bóng đen lao xuống.

Mọi người nhìn thấy thì đều ngây người.

Chỉ thấy dưới sông kia không phải Hỏa Giao thì là cái gì.

Lúc đó họ cũng không biết Hỏa Giao đã chết rồi.

Bây giờ Long ca lại không ở đây.

Trong lúc lo lắng, cô bé nghĩ dù sao cũng chết rồi thì cứ nhảy xuống.

Sau đó tỉnh dậy thì thành ra như thế này. "À, xem ra hai thằng đó chắc cũng xuống đây rồi, chỉ là không ở chỗ này." Thở dài một hơi, Tiêu Long mới phát hiện cô bé có chút run rẩy.

Cũng đúng.

Trên kia thì ấm áp, dưới vách đá này thì lạnh lẽo, cảm giác như hai thế giới vậy.

Mà thôi, một cô gái thì sao chịu nổi.

Nghĩ vậy, Tiêu Long vươn tay ôm Vương Mộng Oánh vào lòng.

Chương 609

Bất ngờ là cô bé cũng không phản đối, ngược lại còn ôm chặt hơn. "Sức hút chết tiệt!" Tiêu Long lắc đầu, bế Vương Mộng Oánh từ dưới đất lên.

Một tay giơ Chu Tước Hỏa lên, bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh.

Đó là một hang động.

Phía trước không xa có một hồ nước sâu.

Xác Hỏa Giao cũng nằm ở mép hồ.

Phía trên là một thác nước khổng lồ.

Chắc vừa rồi đã rơi xuống từ trên đó.

Phía sau là một vách đá lạnh lẽo.

Hang động này không lớn, nhưng tạm thời nghỉ ngơi thì khá ổn. "Cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đã, đợi khi nào thể lực phục hồi một chút thì tôi sẽ ra ngoài tìm đường." Tiêu Long giải thích cho cô bé, rồi đặt cô bé lên một phiến đá xanh dài và nhẵn bóng.

Bởi vì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cả hai đều không mang theo ba lô hành lý.

Sau một hồi chật vật, không biết đã bao lâu Tiêu Long mới tỉnh lại, hắn đã hơi đói rồi. "Không biết thịt rồng có ăn được không nhỉ?" Nhìn con Hỏa Giao kia, đây là sinh vật duy nhất có thể ăn được trước mặt hai người lúc này.

Ma quỷ mới biết trong hồ nước sâu có loài cá nào không.

Nhưng xét đến loại cá ăn thịt ghê tởm của Triết La Khuê trước đó,

Tiêu Long không còn mấy ham muốn với những thứ trong nước nữa.

Nhưng con Hỏa Giao trước mắt thì lại khác, ăn được! "Thịt rồng trên trời, thịt lừa dưới đất, đều là mỹ vị." Khô khốc.

Tiêu Long xắn tay áo đi về phía Hỏa Giao.

Không có công cụ cũng không sợ.

Hai tay chính là công cụ.

Vả lại, mình còn có lửa.

Chỉ cần thịt chín là có thể no bụng.

Một lát sau, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Mộng Oánh, Tiêu Long cầm một miếng thịt rồng nướng vàng ươm, thơm lừng đưa đến trước mặt cô bé. "Này, trên người rồng toàn là bảo bối đấy, ăn nhiều vào." Vừa nói, hắn vừa gặm miếng thịt rồng trong tay. "Không ăn chết người đấy chứ." Cô bé có chút do dự.

Tiêu Long trừng mắt nhìn cô bé. "Đâu ra lắm vấn đề thế, ăn hay không?

Không ăn thì nhịn đói." Nói rồi định lấy lại.

Cô bé vội vàng giật lấy, cũng chẳng quan tâm bẩn hay không, mồm nhỏ cứ thế mà gặm lấy ăn.

Rất nhanh, hai miếng thịt rồng lớn đã được nuốt vào bụng. "A, no quá." Tiêu Long xoa bụng. "Cứ nghỉ ở đây đi, tôi đi xem xét thêm." "Xem gì?" Cô bé hỏi.

Nhưng Tiêu Long không nói.

Dù sao chuyện giết rồng lấy bảo bối này, càng ít người biết càng tốt.

Người xưa nói không sai chút nào.

Da rồng, gân rồng, xương rồng, đều là bảo vật hiếm có khó tìm.

Chưa nói gì khác, bộ xương rồng dài mười mấy mét này, mang ra ngoài, đừng nói là hai chiếc chiến hạm, đổi vài quả tên lửa cũng không thành vấn đề.

Mặc dù tên lửa cũng chẳng có tác dụng gì với Tiêu Long. "Được rồi, nghỉ ngơi xong chưa?" Nhìn thấy thật sự không còn gì hay ho để lục lọi nữa, Tiêu Long quay đầu hỏi cô bé. "Nếu xong rồi thì chúng ta ra ngoài tìm đường đi." Vương Mộng Oánh gật đầu. "Vậy thì nắm chặt tay tôi nhé, trong hồ nước sâu này nguy hiểm lắm đấy." Tiêu Long vươn tay, nắm lấy tay cô bé, đi về phía mép hồ.

Thác nước từ trên cao đổ xuống, những tia nước bắn vào mặt hai người, lạnh buốt.

Tê tái. "Cẩn thận dưới chân, mép bờ trơn trượt." Bởi vì hang động nằm phía sau thác nước.

Muốn đi ra ngoài thì hoặc phải lội qua nước, hoặc phải men theo vách đá mà đi.

Tiêu Long kéo cô bé từ từ di chuyển dọc theo mép bờ.

Khi còn cách mép bờ ba bốn bước chân, Tiêu Long chỉ cảm thấy tay cô bé phía sau đột nhiên siết chặt. "Chết tiệt!" Giây tiếp theo, hắn không kịp phòng bị, bị cô bé trượt chân kéo thẳng vào hồ nước sâu.

Lập tức, ngực hắn như bị bốn năm chiếc xe tải giải phóng đồng loạt đâm vào, đau thấu trời xanh.

Vãi.

Thác nước này từ độ cao bao nhiêu mà đổ xuống thế?

Trong chốc lát, Tiêu Long chỉ cảm thấy mình như bị ném vào máy giặt, quay cuồng trời đất.

Nhưng có một điều không tệ là, mặc dù nước lạnh và chảy xiết, tay cô bé vẫn không buông ra, còn cẩn thận bảo vệ hắn phía sau.

Cũng vào lúc này, trong lúc mơ hồ, Vương Mộng Oánh đột nhiên ôm chặt lấy hắn từ phía sau.

Đồng thời, một cỗ nhiệt huyết cũng từ tận đáy lòng hắn bùng phát không kiêng kỵ. "Đinh!

Nhiệm vụ phụ đã được kích hoạt." Trước khi Tiêu Long bất tỉnh, câu nói cuối cùng này hiện lên trong đầu hắn.

Không biết lại trôi qua bao lâu.

Tiêu Long dường như đã mơ một giấc mơ đầy xuân sắc.

Nhân vật chính là hắn, và có Vương Mộng Oánh. "Vãi!

Miếng thịt rồng kia không có độc chứ." Tiêu Long rùng mình một cái, mắt tối sầm rồi bỗng tỉnh dậy.

Hắn phát hiện mình đang nằm ở mép hồ nước sâu, Vương Mộng Oánh đang ở trong lòng hắn. "Vãi, quả nhiên chỉ là một giấc mơ thôi mà." Tiêu Long ngồi dậy, lắc đầu nghiêng tai đổ nước ra khỏi tai.

Trong lòng hắn vô cùng kỳ lạ, tại sao lại mơ một giấc mơ kỳ quái như vậy.

Chẳng lẽ gần đây không gần gũi nữ sắc, ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ nấy sao?

Bên bờ có khá nhiều củi khô, ước chừng là do dòng sông bên ngoài cuốn vào.

Tiêu Long nhặt một đống lớn, đốt lửa trại.

Dựa vào đống lửa, quần áo của hai người nhanh chóng khô.

Nhưng cô bé vẫn chưa tỉnh.

Chắc vừa rồi chật vật dưới nước, ngay cả Tiêu Long cũng không chịu nổi, huống chi là cô bé.

Chương 610

"Thôi được rồi, trước tiên xem hệ thống vừa thông báo gì đã." Hắn nhớ, trước khi bất tỉnh, hình như mình đã nhận một nhiệm vụ gì đó.

Nghĩ vậy, Tiêu Long mở bảng nhiệm vụ hệ thống.

Quả nhiên, trong cột nhiệm vụ phụ, hắn phát hiện một nhiệm vụ tên là "Phượng Hoàng Mê Tung".

Đương nhiên cũng như những nhiệm vụ khác, ngoài tên nhiệm vụ ra thì không còn thông tin gì khác.

Nhưng lần này phần thưởng nhiệm vụ lại khiến Tiêu Long ngạc nhiên. "Bất Tử Bất Diệt Huyết Mạch?" Bất Tử Bất Diệt.

Đúng như tên gọi, khó bị giết chết, có khả năng tái sinh từ tay chân bị chặt đứt.

Quay lại những năng lực huyết mạch trước đó, quả thật không có cái nào đủ để bảo vệ tính mạng. "Xem ra mấu chốt của Bất Tử Bất Diệt Huyết Mạch nằm ở Phượng Hoàng rồi." Thật là ngẫu nhiên.

Vừa nãy chạm trán Hỏa Giao, ở nơi có Hỏa Giao thì chắc chắn sẽ có Phượng Hoàng.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã nhận được một nhiệm vụ như vậy.

Thực sự là một sự kinh ngạc tột độ.

Không biết Phượng Hoàng nên đi đâu mà tìm đây?

Trong lúc Tiêu Long đang suy tư.

Bên cạnh, Vương Mộng Oánh bất tỉnh chợt "ưm" một tiếng rồi tỉnh dậy.

Tiêu Long vội vàng thu lại bảng hệ thống, đưa chiếc bình nước suối ấm áp mang theo bên người cho cô bé.

Vương Mộng Oánh uống một ngụm nước, nhìn quanh, khàn giọng hỏi: "Em đang ở đâu?" "Còn ở đâu nữa?

Dưới thác nước chứ." Tiêu Long chỉ vào thác nước hùng vĩ vươn thẳng lên trời, thản nhiên nói.

Nhưng trong chớp mắt, mắt cô bé thay đổi. "...Biết nói chuyện?" Nghe hắn hỏi, Vương Mộng Oánh cũng như vừa tỉnh mộng, trừng to mắt. "Em biết nói rồi." Nhưng ngay sau đó, một chuyện khiến Tiêu Long không ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy, vẻ kinh ngạc trên mặt Vương Mộng Oánh biến mất ngay lập tức.

Cô bé lật người, đè Tiêu Long đang không phòng bị xuống bãi sông. "Anh đã làm gì em?" Vãi!

Con bé này như thể đã đổi người vậy, sức lực mạnh thế. "Trước đây đều là giả vờ sao?" Tiêu Long lập tức hiểu ra nguyên nhân, hắn có chút thú vị hỏi.

Người không thể bị hoán đổi, Tiêu Long có khả năng nhận biết điều đó.

Vậy thì chỉ có khả năng là giả vờ. "Vậy, mục đích của cô là gì?" Nhìn lực đạo trên tay Vương Mộng Oánh, cô bé không có ý định giết người.

Chắc cô bé cũng biết hắn không có thực lực đó.

Thực lực của cô bé đại khái ngang A Ninh. "Trước hết hãy trả lời tôi, vừa nãy nhân lúc tôi ngủ, anh có làm gì tôi không?" Nhìn đôi mắt cười của Tiêu Long, Vương Mộng Oánh có chút nghiến răng ken két.

Nhưng lực đạo trên tay quả thật đã nới lỏng hơn một chút. "Tôi cũng mới tỉnh chưa được bao lâu, tôi làm gì được?" Tiêu Long không nói dối.

Nhưng Vương Mộng Oánh lại không tin. "Vậy thì." Nói rồi, cô bé chẳng màng xấu hổ, vén áo lên.

Lập tức, ánh mắt Tiêu Long đờ đẫn. "Vãi!

Thằng khốn nào làm thế này?" Chỉ thấy, trên ngực Vương Mộng Oánh có hai hàng dấu răng lộn xộn rõ ràng.

Nhìn tình hình thì chắc là vừa mới cắn cách đây không lâu. "Haizz.

Ở đây chỉ có hai chúng ta, có thể là ai?" Vương Mộng Oánh lại không tin lời hắn. "Cô không lẽ nghĩ là tôi đã làm gì cô?" Tiêu Long có chút đau đầu, cô bé này đoán giỏi thật đấy.

Nhưng thực tế hắn có làm gì đâu. "Em mặc kệ, anh phải chịu trách nhiệm với em." Câu nói của Vương Mộng Oánh càng khiến Tiêu Long mắt tròn mắt dẹt. "Bằng cách nào?" Tiêu Long không thể tự dưng có thêm một gánh nặng được. "Nếu anh không đồng ý, em sẽ chết trước mặt anh." Nói rồi, mắt Tiêu Long sáng lên.

Trên cổ Vương Mộng Oánh xuất hiện một con dao găm.

Vãi.

Cô bé này giấu đồ ghê thật.

Phi!

Không. "Đừng lấy chiêu đó ra uy hiếp tôi, tôi sẽ không đồng ý đâu." Tiêu Long dứt khoát nói.

Hắn không thể tự nhiên có thêm một người vợ được.

Vả lại, thân phận cô bé hắn còn chưa rõ ràng.

Ma quỷ mới biết cô bé đang toan tính gì. "Vậy được thôi." Nghe hắn nói vậy, Vương Mộng Oánh cũng rất dứt khoát.

Cô bé nhắm mắt lại, con dao trên tay dùng lực cứa vào cổ. "Vãi!

Thật à." Hắn không ngờ cô bé lại làm thật.

Tiêu Long giật mình nhảy dựng, vội vàng vươn tay gạt bay con dao găm trong tay cô bé.

Mặc dù vậy, trên cổ cô bé vẫn hiện lên một vệt đỏ. "Ai, tôi thật sự sợ cô rồi đấy, không phải chỉ bị cắn hai miếng sao?" Mặc dù có thể là cắn vô thức, nhưng cũng không thể cứ thế mà chấp nhận được chứ.

Tiêu Long không thể hiểu được động cơ của cô bé. "Nói trước cho cô biết, nếu tôi phát hiện cô tiếp cận tôi có mục đích gì đó." "Thì tôi sẽ tự tay giết cô đấy." Nghe Tiêu Long cảnh cáo, vẻ mặt cô bé không hề thay đổi chút nào.

Tiêu Long thầm xác định.

Nếu con bé này không phải là diễn viên hạng A, thì chắc chắn là có âm mưu cực lớn.

Dù sao thì trong thời gian ngắn, việc tin tưởng cô bé là không thể. "Thiên Diệp Mộng." Cô bé cũng tiết lộ tên thật đã giấu giếm. "Ồ, họ của nước mặt trời mọc, chẳng lẽ?" Tiêu Long có chút kinh ngạc. "Không sai, tôi là nhị tiểu thư của Thiên Diệp gia tộc của nước mặt trời mọc." "Trước đây là để tìm kiếm hợp tác." Thiên Diệp Mộng nói ra mục đích và thân phận thật của mình.

Vãi!

Chương 611

Người của nước mặt trời mọc cũng bị cuốn vào rồi à.

Tiêu Long lắc đầu. "Dường như bây giờ không phải lúc công khai thân phận nhỉ." "Tại sao cô lại nói với tôi?" Ai ngờ Thiên Diệp Mộng lại lắc đầu, kiên quyết nói: "Vừa nãy đã nói rồi, từ hôm nay trở đi, Tiêu quân là phu quân của Thiên Diệp Mộng tôi." "Mọi chuyện liên quan đến phu quân tôi tự nhiên phải là người đầu tiên biết." "Trời ạ." Tiêu Long lúc này mới hiểu cô bé không phải đang đùa giỡn.

Hắn cảm thấy mình hình như đã rước phải một rắc rối không nhỏ.

Nhưng mà.

Tiêu Long sờ cằm. "Cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa chứ." "Được rồi, tôi biết rồi." Tiêu Long, người đã hiểu cô bé không phải đang đùa giỡn, vươn tay chạm vào cổ cô bé.

Chỉ thấy, vết máu đó nhanh chóng lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Long quân, thật sự rất lợi hại." Cô bé nhà Thiên Diệp gia khen người cũng không còn như trước nữa.

Tiêu Long cũng hiểu tại sao cô bé lại phải giả câm.

Giọng nói của cô bé rất dễ bị người khác nhận ra là người của nước mặt trời mọc mà.

Đúng lúc đó, hạ nguồn bãi sông đột nhiên sáng lên một vệt lửa.

Có tiếng người truyền đến. "Chắc là Bàn Tử rồi." Với thính lực cực tốt của mình, Tiêu Long lập tức nghe ra giọng của Bàn Tử. "Phía sau." "Em cũng vậy, Thiên Diệp biết." Thiên Diệp Mộng lập tức hiểu ý Tiêu Long, khẽ gật đầu. "Biết nói chuyện thật là tiết kiệm tâm sức." Đúng là người của gia tộc lớn có khác.

Tiêu Long lắc đầu.

Nếu không nhầm thì Thiên Diệp gia tộc cũng là một gia tộc lớn ở nước mặt trời mọc.

Nhân tài của gia tộc này trong gần trăm năm qua cũng không ngừng xuất hiện.

Chỉ là không biết tại sao lại phải tìm kiếm hợp tác ở trong nước.

Về phần để một nhị tiểu thư đích thân ra mặt.

Đang suy nghĩ, Bàn Tử đã phát hiện ra.

Hắn gào lên một tiếng, rồi cõng Thiên Chân chạy về phía này.

Khoan đã.

Cõng Thiên Chân?

Tiêu Long nhìn người Bàn Tử đang chạy lảo đảo, khẽ nhíu mày. "Sao vậy?" Đợi Bàn Tử đến gần, Tiêu Long hỏi. "Còn trách ai được, lúc rơi xuống nước bị sặc nước bất tỉnh luôn rồi." Bàn Tử nói thờ ơ.

Chạy cả một đoạn đường dài, hắn thật sự rất mệt.

Nếu không nhìn thấy đống lửa trại của Tiêu Long, chắc hắn cũng không tìm được đến đây. "Ai, cô bé này cũng ổn chứ?" Lúc này, Bàn Tử nhìn Thiên Diệp Mộng đang ngồi một bên, cười hắc hắc.

Quả nhiên.

Thiên Diệp Mộng, người lại trở nên im lặng như trước, gật đầu.

Không nói gì.

Bàn Tử cũng không để ý.

Hắn uống một ngụm nước, lấy đồ ăn ra khỏi cái túi ướt sũng. "Mau chóng sấy khô số đồ ăn này đi, nếu không thì không ăn được nữa." Vừa nướng vừa ăn, Bàn Tử vừa nhìn quanh. "Đây là đâu?

Đi xuống dưới sao?" Tiêu Long lắc đầu. "Đây là hạ du của sông ngầm, thác nước phía trên là sông ngầm lúc nãy." "Còn về việc đi xuống dưới thế nào, tôi cũng chưa kịp xem xét." Đúng lúc đó, Thiên Diệp Mộng bên cạnh dường như đã nhớ ra điều gì.

Cô bé vươn tay kéo tay Tiêu Long, do dự một lát rồi ra hiệu bằng tay nói. "Lúc nãy rơi xuống nước, em hình như nhìn thấy dưới đáy hồ có một số tượng đá." "Giống hệt trong phòng đá ở phía trên." Tiêu Long ngẩn người.

Lúc nãy khi rơi xuống nước, mắt hắn toàn là bọt nước, không kịp nhìn thứ gì dưới nước.

Hiện tại.

Dường như dưới nước quả thật có thứ gì đó. "Vãi, thật hay giả vậy, chẳng lẽ mộ cổ lại được xây dưới nước sao?" Cũng không trách Bàn Tử lại kích động như vậy.

Chủ yếu là vì cách đây không lâu hắn vừa ra khỏi một ngôi mộ cổ dưới nước, bây giờ lại phải xuống nước nữa.

Thay bất kỳ ai cũng không chịu nổi. "Không sao, không nhất định là xây dưới nước, có thể chỉ là một số tượng đá thôi." Tiêu Long nói.

Hắn đứng dậy. "Mấy người cứ đợi ở đây, tôi xuống xem thử." Nói rồi, hắn cởi quần áo, đi về phía mép hồ nước sâu.

Dù sao thì nhiệt độ nước cũng không thành vấn đề với hắn.

Thay vì phải sấy khô quần áo lần nữa, chi bằng cởi sạch sẽ cho gọn. "..." Thấy Tiêu Long muốn đi xuống hồ, Thiên Diệp Mộng không biết xuất phát từ sự quan tâm, bước tới, ở góc độ mà Bàn Tử không thể nhìn thấy, cô bé khẽ hôn lên ngực Tiêu Long. "Em đợi anh về." Giọng nói nhỏ đến mức khó nghe. "Vãi." Tiêu Long có chút đau đầu.

Cô bé này thật sự đã động lòng rồi. "Tôi biết rồi." Nói xong, hắn

lập tức lao thẳng xuống nước.

Chống lại dòng chảy xiết, hắn bơi hơn mười mét về phía trung tâm hồ nước sâu, sau đó bắt đầu lặn xuống đáy hồ.

Khi đã lặn được khoảng một phút, đột nhiên, dưới đáy nước kia, có một điểm sáng mờ ảo. "Thứ này chất lượng tốt thật chứ." Tiêu Long nhận ra ánh sáng đó.

Đó là chiếc đèn pin hắn làm rơi khi rơi xuống từ trên kia.

Dưới nước, không có thứ gì tốt hơn cái này.

Hắn cố gắng bơi vài cái, nhặt lấy chiếc đèn pin.

Lúc này, hắn cũng đã nhìn rõ cảnh tượng dưới đáy hồ.

Không có sinh vật nào.

Nơi nguồn sáng trắng chiếu tới.

Quả nhiên như Thiên Diệp Mộng đã nói.

Một lượng lớn tượng đá xếp ngay ngắn dưới đáy hồ.

Đầu người trên cổ đã mục nát thành xương trắng và rơi ra.

Nhưng Tiêu Long cũng phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Hướng mặt của những tượng đá đó đều nhất quán.

Chương 612

"Chẳng lẽ phía trước có thứ gì đó sao?" Nghĩ vậy, Tiêu Long bơi theo hướng đó về phía thượng nguồn.

Sau khi bơi được khoảng hai phút, những tượng đá dưới đáy nước đột nhiên trở nên dày đặc hơn.

Nhờ ánh sáng đèn pin chiếu rọi, Tiêu Long dường như nhìn thấy phía trên mặt nước phía trước có một bệ đá.

Hắn có chút kinh ngạc, thuận thế nổi lên mặt nước.

Hắn mới phát hiện.

Bất tri bất giác, hắn đã đến một bên khác của hồ nước sâu.

Trên bệ đá đó, nằm một thi thể được bọc vải trắng.

Cảm thấy có chút kỳ lạ, Tiêu Long do dự.

Hắn bơi trở lại theo đường cũ.

Lúc này, Thiên Chân cũng đã tỉnh, đang run rẩy bên đống lửa. "Ôi, Long ca về rồi." Bàn Tử là người đầu tiên phát hiện Tiêu Long trở về.

Thiên Diệp Mộng lại là người đầu tiên chạy tới. "Mẹ kiếp, con bé này không lẽ thích Long ca rồi sao?" Bàn Tử nghĩ thầm.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tiêu Long kể cho mọi người nghe về bệ đá. "Tôi điên mất, trên đó chắc phải có không ít bảo bối chứ." Bàn Tử là người quan tâm điều đó nhất. "Bảo bối tôi không để ý, tôi chỉ thấy một thi thể thôi." Tiêu Long lắc đầu. "Vậy đợi gì nữa?

Chúng ta bơi qua xem trước đi, tôi dám cá là." "Đó chắc chắn là lối vào của cổ mộ." Bàn Tử thề thốt đảm bảo.

Chỉ là đảm bảo cái gì thì mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Sau khi bàn bạc xong, Tiêu Long dẫn mọi người một lần nữa xuống nước, bơi về phía bên kia hồ nước sâu.

Không có bất kỳ sự cố nào.

Họ đã đến được bên kia hồ.

Vừa mới ngoi lên mặt nước, nhìn thấy bệ đá mà Tiêu Long đã nói.

Nhưng khi lên bờ, họ mới phát hiện.

Nơi này không chỉ có một bệ đá.

Mà có đến hai hàng thẳng tắp.

Từ mép bờ kéo dài đến động ở vách núi.

Ước chừng có khoảng bốn năm mươi cái. "Tôi điên mất, bọn này muốn làm nghi thức gì sao?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn trái nhìn phải.

Nếu Thiên Chân không cản lại, có lẽ hắn đã leo lên xem có bảo bối gì không rồi.

Cuối bệ đá là một đoạn cầu thang đá gồm hàng trăm bậc.

Cuối cầu thang là cửa động của hang núi.

Mọi người không do dự, đạp lên cầu thang đi lên.

Khi sắp đi đến cuối cầu thang, Tiêu Long đột nhiên ngẩn người. "Ở đây.

Dường như có một ngôi miếu cổ." "Miếu cổ?" Mọi người cũng ngẩn người.

Nhưng khi họ cũng bước lên bậc thang cuối cùng, họ mới hiểu tại sao Tiêu Long lại nói vậy.

Bởi vì trên khoảng đất trống phía trước, một chiếc lư hương khổng lồ nằm chễm chệ ngay cửa động.

Loại lư hương này giống với những gì thường thấy ở các ngôi

miếu, chùa.

Nhưng.

Không biết tại sao.

Tiêu Long cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật kỳ lạ.

Đặc biệt là cái hang núi này.

Dù sao thì không có ngôi miếu cổ nào lại đặt nhiều thi thể như vậy ở cửa. "Tôi vào xem thử nhé?" Bàn Tử có chút nóng lòng muốn thử.

Hắn ước gì bây giờ có thể vào xem có bảo bối gì không. "Đợi đã, hình như không ổn." Tiêu Long lại cản lại. "Lại sao nữa?" Bàn Tử giật mình. "Nhìn những thi thể ở phía dưới kìa." Nghe Tiêu Long nói, mọi người vội vàng nhìn xuống dưới.

Lập tức, da đầu họ tê dại.

Chỉ thấy.

Những thi thể vốn đang nằm ngay ngắn trên bệ đá, không biết từng cái một như bị co giật, đồng loạt ngồi dậy trên bệ đá. "...Chuyện gì vậy?" Bàn Tử có chút ngây người.

Không làm gì cả mà những thi thể đều đứng dậy.

Giống như xác ướp vậy.

Ngay ngắn, chỉnh tề. "Hả?

Chạy mau." Tiêu Long dường như cuối cùng cũng phát hiện ra điều gì, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Hắn vươn tay kéo Thiên Diệp Mộng chạy vào trong hang núi.

Lúc này, chỉ có hang núi mới có thể ẩn nấp được. "Long ca, chúng ta chạy cái gì chứ, chút đồ chơi này thôi mà." "Một mồi lửa không diệt được sao." Bàn Tử không hiểu điều này. "Chút đồ chơi thôi sao?

Trước hết nhìn bên kia kìa." Bàn Tử ngẩn người.

Hắn nhìn theo ngón tay Tiêu Long chỉ.

Chỉ thấy.

Phía hồ nước sâu bên kia.

Dưới nước như thể nồi bị vỡ vậy.

Từng bộ tượng đá đứng dưới đáy nước bước lên bờ.

Động tác nhanh nhẹn. "Mẹ kiếp, mấy thứ này sao lại giống những tượng da người ở Nam Hải Lạc Vân Quốc vậy chứ." Lập tức, Bàn Tử, người đã biết rõ nguyên nhân, vừa chạy vừa gào thét. "Bởi vì nếu không nhầm thì đây cũng là cổ mộ của Nam Hải Lạc Vân Quốc." Tiêu Long lúc này cuối cùng cũng hiểu tại sao Tam Thúc và những người kia lại ở những nơi này.

Bởi vì vốn dĩ đều là do một người tạo ra.

Chương 613

Một lát sau.

Mọi người chạy đến cửa hang núi.

Không chút do dự.

Họ lao thẳng vào trong. "Tôi điên mất, cái miếu cổ này không có cửa." Bàn Tử nhìn cửa động, có chút ngây người.

Không có cửa.

Vậy lát nữa những thi thể đó chạy vào, chẳng phải là cá trong chậu sao? "Không sao, cửa động này hẹp, tôi có thể phòng thủ được." Tiêu Long ra hiệu cho mọi người lùi lại. "Mấy người tìm xem ở đây có mật đạo hay cửa sau gì không." "Được." Biết thời gian là tính mạng, mọi người cũng không khách khí.

Cầm đèn pin tìm khắp miếu cổ. "Chẳng có gì cả Long ca." Một lát sau.

Bàn Tử hấp tấp chạy ra.

Hang núi này vốn không lớn.

Càng khó nói hơn là bên trong trống rỗng.

Đừng nói là bàn ghế, ngay cả thần tượng cũng không có.

Hèn chi Long ca lúc đầu lại nói không giống một miếu cổ. "Có chỗ nào đáng nghi không?" Tiêu Long hỏi. "Chỉ có hai bức bích họa." Lúc này.

Những người đang đứng ở cửa động có thể nhìn thấy những thi thể kia đã bò lên bậc thang cuối cùng. "Chết tiệt, bây giờ chạy cũng không kịp nữa." Tiêu Long hạ quyết tâm. "Cứ lùi ra phía sau hết mức

có thể." Hắn đã quyết định.

Nếu những thi thể đó thực sự quá nhiều, hắn sẽ trực tiếp dùng lửa lớn thiêu rụi, long trời lở đất.

Còn về hậu quả thì... khoan hãy nói.

Bỗng nhiên.

Đúng lúc này.

Tiêu Long bất ngờ phát hiện.

Những thi thể đó dường như không động đậy nữa.

Lư hương.

Cái lư hương đó.

Mắt hắn sáng lên.

Không kịp nói gì với mọi người, hắn nhanh chóng lao ra ngoài.

Ôm lấy lư hương rồi quay lại.

Quả nhiên.

Khi lư hương bị di chuyển, những thi thể lại bò về phía trước.

Nhưng khi chỉ còn cách cửa động ba bốn mét, chúng lại dừng bước.

Bởi vì Tiêu Long đã đặt lư hương ở cửa hang núi. "Hô, làm tôi sợ chết khiếp." Bàn Tử thở phì phò, ngồi phịch xuống đất. "Vừa rồi có làm gì đâu mà mệt thế." Thiên Chân bất mãn đá một cái. "Đùa à, vừa rồi tôi đã rất cố gắng tìm bảo bối đó chứ." Bàn Tử hừ hừ nói.

Vãi.

Tiêu Long thật sự muốn ném thằng cha này ra ngoài cho xong.

Cứ suốt ngày bảo bối, chẳng biết làm việc gì đàng hoàng cả. "Mà

nói chứ cái lư hương này thật sự là bảo bối đó, lát nữa đi phải mang theo." Quả nhiên.

Bàn Tử đã nhìn chằm chằm vào cái lư hương đó từ lâu. "Thôi được, miễn là anh không chê nặng thì cứ mang đi." Vừa rồi Tiêu Long biết rồi.

Cái thứ đó nặng gần hai trăm cân.

Bàn Tử mà có thể vác đi xuống cầu thang đã là giỏi lắm rồi. "À đúng rồi, dẫn tôi đi xem bức bích họa vừa nãy." Lúc này.

Tiêu Long vừa nói về bức bích họa.

Một lát sau.

Thiên Diệp Mộng và Tiêu Long đã ở trong chỗ bức bích họa.

Thiên Chân thì muốn ở lại cùng Bàn Tử để canh chừng động tĩnh của thi thể, nên không đi vào. "Tiêu Long quân, vừa nãy anh thật sự rất lợi hại." Khi chỉ còn hai người, Thiên Diệp Mộng có thể thoải mái mở miệng nói chuyện. "À, quen rồi mà." Tiêu Long nhíu mày, chăm chú nhìn bức bích họa.

Thiên Diệp Mộng không hề cảm thấy bị lạnh nhạt.

Ngược lại còn thấy người đàn ông nghiêm túc làm việc thật sự rất đẹp trai. "Ơ, cái gì thế này?" Trong lúc cùng Tiêu Long nhìn bức bích họa, Thiên Diệp Mộng đột nhiên phát hiện một hình vẽ ở góc dưới bên phải của bức bích họa. "Một con mèo phải không, Tiêu Long quân?" Tiêu Long cúi đầu nhìn.

Quả nhiên.

Đó là một con mèo.

Chính xác hơn là một hình vẽ mặt mèo. "...Hình như không phải là một bức bích họa." Đúng lúc đó.

Tiêu Long đột nhiên nói một câu. "Hả?..." Nghe vậy, Thiên Diệp Mộng lại nhìn bức bích họa.

Đó là một bức bích họa vẽ sông ngầm.

Ai?

Khoan đã.

Sông ngầm.

Cô bé dường như đã hiểu ý Tiêu Long về việc "không phải là một bức bích họa". "Đúng vậy, vị trí này giống với vị trí mà em vừa trải qua." "Ở đây." Thiên Diệp Mộng có chút phấn khích chỉ vào một điểm trên bản đồ. "Là hồ nước sâu ở phía dưới phải không." Tiêu Long gật đầu.

Chương 614

Thiên Diệp Mộng này thật sự rất thông minh.

Mọi chuyện căn bản không cần giải thích nhiều.

Cô bé đã phát hiện ra rồi. "Mau tìm xem, có vị trí cổ mộ không." "Những người cổ đại không ngốc đến mức xây mộ cổ ở trên này đâu." Tiêu Long cười lắc đầu. "Bây giờ tôi biết, ý nghĩa của cái mặt mèo này rồi." "Lão tử biết cái quái gì chứ, lão tử cứ thấy thứ này giống một cái mặt nạ lắm cơ." Nghe Tiêu Long nói vậy, Thiên Diệp Mộng ngẩn người.

Quả thật.

Cái mặt mèo này rất giống một loại mặt nạ mà họ đã từng thấy trước đây. "Làng Câm." Hầu như cùng lúc.

Hai người cùng thốt ra một đáp án.

Đúng vậy.

Trước đây, khi ở làng Câm.

Trong từ đường đó.

Đêm đó khi Tiêu Long giúp ông lão Vương lấy tai đồng.

Hắn đã thấy cái mặt nạ này.

Chẳng lẽ vừa rồi hắn cứ cảm thấy quen mắt là vì thế.

Hóa ra thứ này là một cái mặt nạ. "Cũng không biết làng Câm và Nam Hải Lạc Vân Quốc có quan hệ gì." Tiêu Long lắc đầu, tiếp tục nhìn bức bích họa.

Bức bích họa đầu tiên vẽ sông ngầm.

Nhìn từ bức vẽ, toàn bộ con sông ngầm này xuyên qua cả Quý Châu.

Và không ngừng chảy ra nước ngoài.

Chỉ là phần phía sau không có.

Rất có thể vào thời cổ đại, phần phía sau đó không thuộc địa phận của Nam Hải Lạc Vân Quốc.

Tiêu Long cũng ghi nhớ trong đầu tất cả các ngã rẽ và lộ tuyến trên bức vẽ.

Dù sao thì.

Bức bích họa này là một bản đồ thực sự.

Có vai trò quan trọng đối với chặng đường tiếp theo, cũng như việc đi ra ngoài sau này.

Sau khi xem xong bức bích họa đầu tiên.

Tiêu Long và Thiên Diệp Mộng lại đi đến bức tường bên trái.

Ở đó khắc bức bích họa thứ hai.

Chỉ một cái nhìn.

Tiêu Long ngẩn người.

Bức bích họa này dường như vẽ một tòa tháp.

Không giống với bức bích họa đầu tiên.

Một tòa tháp cô đơn.

Nếu không nhầm thì Tiêu Long nhớ đã từng nhìn thấy tòa tháp này ở một nơi nào đó. "Lôi Thành." Cuối cùng.

Sau khi vắt óc suy nghĩ nửa ngày.

Tiêu Long cuối cùng cũng nhớ ra tòa tháp mà hắn đã thấy trong

Nam Hải Vương Mộ. "Kỳ lạ, ở đây cũng có hình vẽ Lôi Thành sao?" Nghe Tiêu Long lẩm bẩm, Thiên Diệp Mộng có chút không hiểu. "Không phải chỉ là một tòa tháp thôi sao?

Tại sao lại gọi là Lôi Thành?" "Bởi vì đó là một tòa tháp, chính xác hơn là một tòa tháp chôn sâu dưới lòng đất mấy nghìn mét." "Dùng để Thính Lôi." "Vì vậy mới được người ta gọi là Lôi Thành." Sau khi giải thích đơn giản cho Thiên Diệp Mộng, Tiêu Long đi đến cửa động.

Kể cho Bàn Tử và Thiên Chân nghe những gì mình phát hiện. "Tôi điên mất, ở đây cũng có manh mối về Lôi Thành sao?" Bàn Tử phấn khích. "Haiz, Tam Thúc chắc chắn ở đây." "Xem đi, lần này tôi nói đúng rồi." Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm. "Cũng đừng vội vui mừng quá sớm, bởi vì hiện tại tôi không có chút thông tin nào về Lôi Thành." "Ý gì vậy Long ca?" Nghe Tiêu Long nói, hai người không hiểu. "Ý là, ở đây không có bản đồ Lôi Thành." "..." Hai người đồng loạt thở dài một tiếng. "Không sao, sớm muộn gì cũng tìm được thôi." Đúng vậy.

Vì Tam Thúc ở đây, vậy tự nhiên sẽ để lại manh mối ở đây.

Giống như trước đây ở Nam Hải Vương Mộ, giống như con cá đồng đuôi rắn trước đó. "Những thi thể đó vẫn không nhúc nhích sao?" Thực ra Tiêu Long không cần hỏi.

Hắn cũng nhìn rõ.

Những thi thể bên ngoài cửa động vẫn đứng đó, y hệt như trước khi hắn rời đi. "Chẳng lẽ bên trong lư hương có thứ gì đó sao?" Nghe hắn nói vậy, Bàn Tử ngẩn người.

Hắn đột nhiên nhớ đến lần ở Nam Hải Vương Mộ trước đó.

Trong chính điện, lần con cóc mắt đỏ.

Những tượng da người đó không thể tiến vào chính điện vì sự uy hiếp của con cóc. "Long ca, lợi hại quá đi." Nghĩ vậy.

Bàn Tử định lao về phía lư hương.

Cũng chẳng còn quan tâm đến những thi thể gần kề bên ngoài nữa.

Tiêu Long cũng không ngăn cản.

Có cái lư hương đó ở đó, ước chừng những thi thể đó cũng sẽ không manh động.

Một lát sau. "Vãi, bên trong thật sự có thứ gì đó!" Bàn Tử đào bới trong lư hương nửa ngày, không nhịn được kinh hô. "Ai không phải, Thiên Chân mau nhìn xem, đây là cái gì?" Dường như đã phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường.

Bàn Tử vội vàng gọi Thiên Chân đến nhận dạng. "Có gì hay ho đâu chứ, Bàn gia tôi mà còn không nhận ra được thì có gì hay." Thiên Chân vừa nói mỉa mai, bước chân lại không hề do dự.

Cậu biết.

Nếu Bàn Tử không có phát hiện bất ngờ, thì không thể nào gọi như vậy được.

Quả nhiên.

Khi nhìn thấy thứ Bàn Tử lấy ra từ lư hương, đừng nói Thiên Chân, ngay cả Tiêu Long cũng có chút ngẩn người. "Một cái ba lô?" Một cái ba lô quen thuộc không thể quen thuộc hơn. "Ba lô của đội khảo cổ, trước đây tôi đã thấy ở Nam Hải Vương Mộ." Sợ Thiên Diệp Mộng không biết, Tiêu Long giải thích.

Chương 615

"Là ba lô chuyên dụng của nhóm Tam Thúc." Lúc này.

Thiên Chân cũng mở ba lô ra.

Chỉ thấy bên trong ba lô có chiếc đèn pin cũ nát.

Sách không dùng đến.

Và vài cuộn băng từ.

Chờ đã.

Bàn Tử cuối cùng lấy ra từ bên trong một pho tượng Lôi Công. "Vãi, đám người đó cũng mang theo thứ này sao." Tiêu Long lắc đầu. "Này, bên trong có một cái máy ghi âm, có muốn nghe không." Bàn Tử lấy ra mấy cuộn băng từ.

Muốn nghe.

Tiêu Long gật đầu.

Cũng không ngăn cản.

Dù sao thì ở đây không có thứ tượng da người đó.

Băng từ thật sự có tiếng sấm.

Hắn cũng không lo sẽ xảy ra vấn đề. "Ngày mười tháng ba, ngày thứ năm dưới sông ngầm." "Phát hiện miếu cổ, bích họa." Ban đầu.

Từ băng từ truyền ra một giọng nói không quen thuộc.

Kể lại quá trình tiến vào sông ngầm.

Ngay sau đó.

Giọng nói trong băng từ đột nhiên trở nên ồn ào hỗn loạn.

Giọng nói đó cũng bắt đầu có chút hoảng loạn. "Thi thể.

Những thi thể đó động đậy rồi.

Trời ơi!" "Kỳ lạ, cái lư hương này khiến những thi thể đó không thể đến gần." Quả nhiên.

Nhóm người đó cũng phát hiện ra tác dụng của lư hương có thể ngăn chặn thi thể tấn công. "Dường như không có thông tin hữu ích nào." Nghe những lời này.

Bàn Tử có chút nhàm chán, tua nhanh để nghe.

Ai ngờ. "Dừng, dừng lại, nghe chậm lại!" Đúng lúc này.

Tiêu Long đột nhiên lên tiếng.

Thiên Chân vội vàng giật lấy máy ghi âm không chút do dự tua lại, và bật nghe chậm lại.

Sau khi nghe một lúc.

Trong một đoạn âm thanh tiếng nước ồn ào hỗn loạn.

Có một giọng nói trầm thấp. "Nước, trong nước có lửa." Tiêu Long với thính lực kinh người cũng chỉ nghe được câu này.

Lập tức mọi người đều ngớ người ra.

Trong nước sao lại có lửa được.

Theo lẽ thường.

Nước và lửa không dung hợp.

Nếu trong nước có lửa, chẳng phải là chuyện đùa sao.

Tiêu Long nhíu mày.

Vì đó là thứ nhóm người kia để lại.

Vậy thì tuyệt đối không thể là nói đùa được.

Có thể họ đã nhìn thấy cảnh tượng không thể lý giải, chỉ có thể dùng ngôn ngữ trực tiếp như vậy để ghi chép lại.

Chỉ là không biết tại sao lại để lại ba lô ở đây mà không mang đi.

Hoàn toàn không phù hợp với phong cách trước đó.

Đúng lúc này.

Tiêu Long đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cảm thấy có chút không ổn.

Vừa rồi thi thể phía trước lư hương dường như đã động đậy.

Nhưng khi hắn nhìn lại, thi thể đó lại không động đậy nữa. "Chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi?" Tiêu Long lắc đầu.

Nhưng cảnh tượng xảy ra ngay sau đó.

Lập tức khiến da đầu hắn tê dại.

Chỉ thấy.

Đám thi thể vốn đứng bất động cách lư hương ba mét.

Quay người rút lui.

Cái tiếng động kia có ý gì vậy mọi người?

Nhìn đám xác chết đã rút xuống, trong lòng ai nấy đều không khỏi cảm thấy bất an. "Long ca, không biết có thứ gì lợi hại hơn xuất hiện không?" Trước những gì đã trải qua, Bàn Tử không khỏi có chút do dự.

Tiêu Long gật đầu, nhìn đám xác chết đang rút đi mà suy tư.

Lúc này, Thiên Diệp Mộng lại kêu lên: "Nhìn kìa, mực nước trong hồ có phải dâng cao rồi không?" Nghe vậy, Tiêu Long nhìn về phía hồ sâu, quả nhiên, mực nước hồ dường như cao hơn lúc nãy một chút. "Tôi đi, đừng có thủy triều dâng chứ?" Bàn Tử kinh ngạc nói, nhưng

không thể nào.

Đây đâu phải ở bờ biển, sông ngầm làm gì có thủy triều dâng? "Có thể do mực nước bên ngoài dâng lên, kéo theo mực nước sông ngầm cũng tăng theo." Tiêu Long đoán. "Thế tôi có gặp rắc rối không?" Bàn Tử chẳng quan tâm mực nước hay không mực nước.

Hiện tại mọi người đều đang ở trong hang động, nếu nước dâng quá cao, tất cả sẽ không sống sót được. "Không sao, địa thế của tôi cao hơn chỗ này nhiều." Thiên Chân an ủi.

Nhưng nhanh chóng, Thiên Chân như bị tát một cái thật mạnh vào miệng.

Chỉ thấy mực nước hồ dâng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhanh chóng tràn ngập những bậc đá phía dưới.

Chỉ chớp mắt, những tảng đá đã bị nhấn chìm, mà mực nước thì vẫn không hề có dấu hiệu chậm lại. "Mau đi, đến chỗ hang động kia." Lúc này, một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu Tiêu Long, hắn hô lớn với mọi người: "Lát nữa có thể bám vào vách đá mà leo lên." Bởi vì đã có sợi xích sắt lấy được ở thượng nguồn trước đó, chỉ cần cố định nó vào vách đá, thì mọi người sẽ không phải lo lắng bị dòng nước xiết cuốn trôi.

Chương 616

Còn việc nước có dâng đến đỉnh hang không, thì chỉ đành đi bước nào hay bước đó vậy.

Thực ra, lúc này cách thông minh nhất là tìm kiếm những thứ có thể nổi, nhưng nhìn quanh, thứ duy nhất có thể nổi trong nước có lẽ chỉ có mọi người mà thôi.

Nhanh chóng, Tiêu Long lấy sợi xích sắt ra, cố định nó từ đỉnh hang xuống.

Lúc này, nước đã dâng tới đầu gối mọi người. "Cầu xin chư vị thần tiên bồ tát phù hộ, nước đừng dâng đến đỉnh hang." Bàn Tử bắt đầu cầu nguyện. "Bàn Tử, sao tôi không biết ông lại tin quỷ thần vậy?" Thiên Chân trêu chọc.

Không hiểu sao, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Long, bất kể có nguy hiểm trước mắt, họ đều không còn cảm thấy sợ hãi nữa. "Bất kể có tác dụng hay không, cứ tin đã." Bàn Tử liếc mắt.

Nhưng lời hắn vừa dứt, đột nhiên hắn hét lớn một tiếng: "Đậu mẹ, Bàn Tử muốn hù chết người à." Nhìn Bàn Tử nhảy dựng ba thước, Thiên Chân bực bội nói. "Mẹ kiếp, dưới nước có thứ gì!" Bàn Tử chỉ vào dưới chân mình, kêu lên.

Tiêu Long vội bật đèn pin chiếu tới, chỉ thấy dưới chân Bàn Tử, không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng đen lờ mờ, yên lặng lơ lửng ở đó, không hề nhúc nhích.

Nhưng lúc này, giữ sức nổi theo dòng nước mới là cách làm đúng đắn.

Dù sao thì trong lũ lụt, những người có thể sống sót cuối cùng đều

là những người có thể lực tốt. "Được rồi, Bàn Tử, lư hương ở đâu chứ, chắc chắn không phải những xác chết đó." "Có lẽ chỉ là một đám rong rêu thôi." Thiên Chân bực bội vì tên này nghi thần nghi quỷ.

Không thấy lư hương đã được Long ca mang đi rồi sao?

Có bảo bối ở đó, chẳng lẽ có ai dám không sợ chết sao?

Nhưng nhìn mọi người không chịu rời khỏi mặt nước, Bàn Tử có chút sốt ruột, kéo ống quần lên. "Thứ đó thực sự có thể làm bị thương người, không tin thì nhìn đây." Tiêu Long quay đầu nhìn, mẹ nó chứ.

Chỉ thấy trên bắp chân tên này, có một vết hằn đen sâu hoắm, như bị thứ gì đó cào. "Sao nào, tôi không lừa các ông chứ." Bàn Tử kéo ống quần xuống, hừ một tiếng. "Để tôi xem." Tiêu Long biết da Bàn Tử dày thịt béo, có thể bị thứ đó cào bị thương, xem ra không phải loại tầm thường.

Tiêu Long đi tới chỗ Bàn Tử.

Lúc này nước đã tới ngang hông, hắn chỉ có thể cúi xuống trong nước để xem thứ kia.

Nhưng khi hắn cúi xuống, bóng đen lờ mờ trên mặt nước đột nhiên biến mất. "Mẹ nó, không phải chứ." Tiêu Long bất lực ngoi lên khỏi mặt nước, lắc đầu.

Mọi người cũng thấy cảnh bóng đen biến mất, trong lòng đều có chút cạn lời.

Chẳng lẽ thứ đó sợ Long ca sao?

Nhưng hiện tại không phải lúc cạn lời, bởi vì mực nước dâng cao, mọi người lúc này chỉ có thể nắm chặt sợi xích sắt để tránh bị dòng nước cuốn trôi.

Cuối cùng, nước dâng tới ngực mọi người, ai nấy cũng đều nổi

lềnh bềnh.

Cảm nhận bàn chân dần rời khỏi mặt đất, Tiêu Long chỉ có thể hy vọng mực nước mau chóng dừng lại.

Lúc này, không hiểu sao, cái bóng đen dưới chân Bàn Tử lúc nãy, hắn cảm thấy có chút quen mắt. "Tiêu Long, anh có nhận ra không?" Lúc này tai mọi người đều ù đi vì tiếng nước chảy xiết, cộng thêm Bàn Tử và Thiên Chân ở một bên khác, Thiên Diệp Mộng có thể yên tâm nói chuyện. "Không, cái bóng đen vừa rồi, tôi cứ cảm thấy đã gặp ở đâu đó rồi." Tiêu Long lắc đầu. "Tôi cũng cảm thấy có chút quen thuộc." Thiên Diệp Mộng gật đầu, nhưng cũng không nói rõ quen thuộc ở chỗ nào.

Nhưng mực nước xung quanh không ngừng dâng lên khiến hai người không thể suy nghĩ.

Sau một lúc, Tiêu Long và Thiên Diệp Mộng nắm lấy sợi xích sắt, lại di chuyển lên trên. "Chẳng lẽ lần này chúng ta không thoát được sao?" Lúc này, nhìn mực nước dần dâng cao, Bàn Tử có chút bi quan kêu lên. "Sẽ không có gì đâu, lạc quan một chút." Thiên Chân an ủi. "Tôi lạc quan cái cục cứt." Bàn Tử chửi thề một câu. "Mau đi, nếu lần này tôi thật sự chết chìm." "Đời sau tôi nhất định phải đầu thai thành một con cá, mặc kệ mực nước biển dâng cao." "Tôi cũng sẽ không chết chìm." "Cá?" Nghe tiếng kêu của Bàn Tử, Tiêu Long vốn đang có chút bế tắc bỗng nhiên sáng tỏ.

Thiên Diệp Mộng ở bên cạnh dường như cũng đã hiểu ra. "Tôi biết cái đó là gì rồi." Tiêu Long cười nói. "Ở đây đợi, hôm nay tôi có lẽ được cứu rồi." Nói xong, Tiêu Long buông sợi xích sắt, lặn một hơi xuống nước, bơi về phía vị trí mà cái bóng đen lúc nãy lơ lửng. "Long ca đi làm gì vậy?" Nhìn hắn đột nhiên lặn xuống nước biến mất, Bàn Tử tưởng bị nước cuốn đi, nhưng thấy Thiên Diệp Mộng cũng không

hoảng sợ, bèn hỏi.

Nhưng hỏi cũng vô ích, nếu Thiên Diệp Mộng mà câm như hến, thì hắn và Thiên Chân hai tên gà mờ chỉ có thể nhìn nhau trừng mắt.

Lúc này, "Tôi đã tìm thấy nó rồi." Mặt nước phụt lên, một người ngoi lên, chính là Tiêu Long.

Khi mọi người nhìn thứ hắn đang ôm trong tay, trừ Thiên Diệp Mộng ra, cằm ai nấy đều suýt rớt xuống đất.

Một lát sau, Thiên Diệp Mộng đang trôi nổi trên mặt nước, vừa nhếch miệng hát một bài hát nhỏ.

Dưới mông cô ấy, là một con rùa sông có đường kính khoảng một mét.

Vì mai rùa không lớn lắm, nên Tiêu Long và ba người Bàn Tử chỉ có thể nắm lấy sợi xích sắt buộc vào thân rùa ở đầu kia.

Nhưng nhìn hiện tại, đây cũng là cách duy nhất để thoát thân. "Thật không ngờ, ở đây lại có thứ này." Bàn Tử chậc chậc tán thán. "Nếu không phải Long ca lợi hại, giờ chúng ta không biết đang trôi dạt ở đâu rồi." Thiên Chân gật đầu phụ họa.

Quả thực, ai ngờ cái bóng đen tấn công Bàn Tử lại là một con rùa.

Nếu không phải Tiêu Long đột nhiên nghĩ ra thứ đó. "Được rồi, hiện tại nguy hiểm của chúng ta chưa được giải trừ, mọi người hãy giữ sức." Tiêu Long nói.

Quả thật, mực nước xung quanh tuy có chậm lại, nhưng vẫn chưa dừng hẳn.

Ai mà biết mực nước có tiếp tục dâng lên nữa không.

Nghe lời Tiêu Long, Bàn Tử lập tức ngậm miệng, bắt đầu yên tâm quan sát hang động xung quanh.

Vừa rồi vẫn ở dưới thấp, không thể nhìn rõ xung quanh hang động phía trên.

Bây giờ nhìn kỹ, đúng là có cảm giác như một hang động sông ngầm.

Nhưng khi Bàn Tử đang nhìn ngó xung quanh, đột nhiên hắn phát hiện trên vách đá đỉnh đầu dường như có thứ gì đó. "Long ca, nhìn kìa!" Tiêu Long nhìn theo ngón tay hắn.

Chỉ thấy ở vị trí đỉnh hang lờ mờ, dường như có một bức tranh. "Có thứ gì đó, nhưng bây giờ không nhìn rõ." Tiêu Long lắc đầu.

Hiện tại khoảng cách từ đây đến đỉnh hang là hai tầng lầu, muốn nhìn rõ thứ được vẽ trên đỉnh hang, thật sự có chút khó khăn.

Khó xử là, mực nước xung quanh dường như đã ngừng dâng. "Mẹ kiếp, không phải là chơi khăm người ta chứ." Bàn Tử tức giận chửi thề một câu. "Không nói là có chơi khăm hay không, các vị, có ai phát hiện không?" Lúc này, Thiên Chân ở một bên khác của con rùa đột nhiên nói: "Có ai phát hiện ra, hướng chảy của dòng nước có chút không đúng không?" Mọi người ngớ người.

Tiêu Long nhìn quanh, quả nhiên, dòng nước đang chảy ngược lại.

Ban đầu, dưới thác nước, nó chảy về hạ lưu sông ngầm.

Giờ thì hay rồi, sau khi nước dâng cao hơn thác nước, dòng chảy lại hướng về thượng nguồn.

Chương 617

"Chẳng lẽ là quay ngược lại sao?" Bàn Tử gãi đầu.

Lúc này, Tiêu Long ra một dấu hiệu, chỉ vào một hướng.

Lập tức, mắt mọi người sáng bừng.

Bởi vì mực nước dâng cao, độ cao mặt phẳng hiện tại, so với lúc mới ra khỏi mật đạo trước đó, ít nhất là cao hơn hai mươi mét.

Cũng chính là độ cao này, trước đây dùng đèn pin cũng không thể nhìn rõ.

Trước đây cũng không ai chú ý trên đỉnh hang có thứ gì.

Một là vì hỏa giao không ngừng phun nước, hai là nhìn cũng không thể nhìn rõ.

Bây giờ ở vị trí hiện tại của mọi người, đỉnh hang có thể nhìn rõ.

Theo hướng chảy của dòng nước, Tiêu Long dần phát hiện không gian hang động dường như đang dần hẹp lại.

Chuyện gì thế này?

Mực nước xung quanh không hề cao lên.

Quay đầu nhìn lại phía sau, hắn chợt hiểu ra.

Cái cửa hang đã hẹp lại.

Hiện tại đang ở vị trí cửa sông ngầm.

Con sông ngầm này có hình phễu. "Mẹ nó!" Lúc này, Thiên Diệp Mộng, người luôn chú ý phía trước, đột nhiên nhanh chóng kéo ống tay áo Tiêu Long.

Hắn vội vàng nhìn về phía trước, lập tức mọi người đều im lặng.

Chỉ thấy, ở cuối sông ngầm, trên đỉnh chỗ hai vách đá hợp lại, có một khe hở rộng khoảng mười mét.

Nước sông đang như ngựa hoang thoát cương, cuồn cuộn đổ xuống từ cái khe đó. "Thì ra là vậy." Tiêu Long chợt hiểu ra.

Thì ra toàn bộ sông ngầm là như vậy. "Hiểu ra rồi hả ca?" Bàn Tử gãi đầu hỏi. "Trước đây tôi đã hiểu lầm rồi." Tiêu Long lắc đầu, chỉ tay về phía trước. "Thấy chưa, đó mới là hạ lưu tôi muốn đi lúc nãy." Cái gọi là hạ lưu trước đây, chỉ là thượng nguồn của sông ngầm mà thôi.

Không có cách nào, khi ở trong đó, đang là mùa khô ở phía nam.

Khi vào sông ngầm, mực nước rõ ràng là thấp nhất trong năm.

Vì vậy toàn bộ dòng nước đều đổ dồn về phía hồ sâu.

Bởi vì mọi người bình thường đều quen cho rằng nước chảy xuống chỗ thấp, nên tự nhiên coi hồ sâu là hạ lưu của sông ngầm.

Nào ngờ, hạ lưu thực sự là đi lên từ vị trí vừa mới vào.

Lúc này, Tiêu Long cũng hiểu ra nước trong mật thất phía trên từ đâu đến.

Vào mùa nước dâng của sông ngầm hàng năm, nơi đó không tránh khỏi bị nước chảy vào.

Con rùa La Khuê kia có lẽ cũng bị mắc kẹt ở đó vào lúc đó.

Đến khi một năm sau nước lại dâng, nó lớn lên không thể ra ngoài.

Lúc này, con rùa đưa mọi người đến vị trí cửa khe hở.

Chưa nói Tiêu Long và những người khác, ngay cả con rùa cũng bắt đầu quay vòng. "Nắm chặt sợi xích sắt!" Lời Tiêu Long vừa dứt, mọi người bị cuốn vào khe hở đó, bị ném mạnh vào một cái máy giặt khổng lồ.

Trời đất quay cuồng.

Cũng không biết trôi dạt bao lâu, Tiêu Long cũng không chịu nổi mà ngất đi.

Khi tỉnh lại, xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Tiếng nước gào thét không còn nghe thấy nữa.

Trên người hắn có chút ấm áp.

Mở mắt ra nhìn, cô bé Thiên Diệp Mộng đang như một con bạch tuộc, bám chặt lấy người hắn.

Chả trách lại thoải mái như vậy.

Tiêu Long cẩn thận ngồi dậy.

Dưới ánh sáng của Hỏa Chu Tước trong tay hắn, hắn phát hiện mình đang nằm trên một bãi cát nông đầy đá cuội.

Thiên Chân và Bàn Tử ở một nơi không xa. "Hoàn cảnh thế này mà cũng ngủ được à?" Nghe tiếng ngáy lớn của Bàn Tử, Tiêu Long không khỏi rùng mình.

Nhưng sau một thời gian dài mệt mỏi, khó có được một hoàn cảnh tốt như vậy, lẽ ra nên nghỉ ngơi thật tốt.

Nghĩ vậy, Tiêu Long đốt vài đóa Hỏa Chu Tước, ném vào giữa mọi người.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, dường như hắn thấy có thứ gì đó lóe lên ở đằng xa. "Không phải chứ, ở đây có thứ gì sao?" Tiêu Long cõng Thiên Diệp Mộng trên lưng, đi về phía cái thứ lóe sáng kia.

Nói thật, ở nơi này, hiện tại Tiêu Long chỉ mong gặp được thứ gì đó có ích.

Bởi vì vừa rồi, hắn phát hiện một điều đáng ngại là ba lô của Bàn

Tử cũng mất tích rồi.

Cũng tức là, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể sẽ chết đói dưới lòng đất.

Mặc dù Tiêu Long không đến nỗi đó, nhưng Thiên Diệp Mộng thì không biết.

Không nói nhiều, chỉ vài bước đi, Tiêu Long đã đến nơi có ánh sáng lóe lên.

Lúc này, Thiên Diệp Mộng đang bị xóc nảy cũng tỉnh dậy, hỏi Tiêu Long đang nhìn gì.

Nhưng khuôn mặt kinh ngạc rõ ràng của Tiêu Long lại khiến cô ấy ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lập tức, khuôn mặt Thiên Diệp Mộng cũng đờ đẫn vì kinh ngạc.

Bởi vì thứ đang đứng sừng sững trước mắt là một chiếc xe Jeep quân sự.

Không thể tưởng tượng được.

Trên lòng sông ngầm dưới lòng đất vài trăm mét, lại đậu một chiếc xe Jeep quân sự.

Ngọn lửa trại đang lập lòe trước mặt mọi người.

Mọi người tìm thấy chất dễ cháy trên chiếc xe Jeep đó.

Bàn Tử và Thiên Chân lúc này cũng đã tỉnh.

Khuôn mặt của vài người, dưới ánh lửa, đều có chút sáng lên. "Đoán xem, đám người kia ở đâu?" Tiêu Long nhìn ngọn lửa, hỏi một cách dè dặt.

Thiên Chân lắc đầu.

Bàn Tử chỉ lo cầm lon đồ hộp ăn uống.

Quả thật, trong xe không chỉ có các loại vật tư, mà còn có các loại thiết bị.

Cứ như có người đã chuẩn bị sẵn và để ở đó vậy. "Đám người đó?" Nghe Tiêu Long nghi vấn, Thiên Diệp Mộng cầm lon đồ hộp trước mặt hỏi.

Chương 618

"Đúng vậy, chắc không phải đám người của chú ba Thiên Chân đâu." Tiêu Long lắc đầu giải thích.

Quả thực, đám người Ngô Tam Tỉnh sẽ không tốn nhiều sức lực làm chuyện này.

Họ luôn coi việc trộm mộ là một dạng hưởng thụ, hoặc một dạng rèn luyện.

Nếu là loại sông ngầm thế này, họ cũng chỉ như Tiêu Long và những người khác, mang theo hành lý đơn giản mà lên đường.

Chứ đâu có đại phí công sức lái xe Jeep vào. "Trên xe không có xương cốt, cũng không có tin tức nào để lại." Từ vết nước trên thân xe có thể thấy, chiếc xe này cũng giống như họ, trôi dạt từ thượng nguồn xuống.

Chỉ là, nó tình cờ mắc cạn ở đây.

Nếu không nhầm thì độ mới cũ của chiếc xe này ít nhất là tám phần. "Bao gồm cả những vật tư này, đều có hạn sử dụng." Bàn Tử vừa ăn vừa chỉ vào ngày tháng trên vỏ hộp. "Xem ra, con sông ngầm này hiện tại không chỉ có một nhóm người chúng ta đang thám hiểm." Ngoài điều đó, Tiêu Long còn có một câu trả lời bất ngờ.

Lúc này, trong lòng hắn không khỏi nhớ đến ông chủ Tiêu và đoàn người đã chết. "Được rồi, tạm gác chuyện đó đã." Thấy không khí có chút trầm lắng, Tiêu Long cười nói: "Từ đây nhìn, chúng ta đang ở vị trí nào trên bản đồ?" Thiên Diệp Mộng suy nghĩ. "Theo bản đồ, chúng ta đang ở vị trí cách hạ lưu mật đạo năm cây số." Năm cây số sao.

Xem ra vừa rồi mọi người đã trôi khá xa. "À đúng rồi, vừa nãy

trên xe, tôi đã tìm thấy một thứ này." Dường như nhớ ra, Thiên Diệp Mộng lấy ra một thứ từ trong lòng.

Tiêu Long ngớ người.

Thứ đó trông giống một tấm bản đồ. "Đúng vậy, một tấm bản đồ." Thiên Diệp Mộng nói. "Một tấm bản đồ không bình thường." Tiêu Long cầm lấy nhìn, lập tức sững sờ.

Thiên Diệp Mộng nói không sai, quả thực là một tấm bản đồ không bình thường. "Lôi Thành?" Bàn Tử cũng chen vào nhìn, lập tức kinh ngạc kêu lên.

Không sai.

Trên tấm bản đồ này vẽ tọa độ của Lôi Thành. "Xem ra nguy hiểm chuyến đi này của chúng ta không kém gì Nam Hải Vương Mộ." Tiêu Long không khỏi cảm thán.

Không phải sao?

Ở phía trước, ngoài đám người chú ba, giờ lại có một nhóm người khác cũng đã đi trước họ.

Không chỉ có đầy đủ vật tư, mà còn có bản đồ chính xác.

Hệt như cùng bạn ngồi cạnh đi thi, kết quả phát hiện ra, bạn cùng bàn không chỉ có đáp án của kỳ thi này, mà người phụ trách giám thị lại là chị gái của bạn cùng bàn.

Hỏi xem tâm trạng thế nào? "Dù người có thực lực đến đâu, gặp phải hack, cũng đành bất lực." Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

Không nói lại, đâu có nạp tiền đâu.

Đang cảm thán, đột nhiên từ phía chiếc ô tô truyền đến một trận tạp âm.

Trong hang động trống trải, âm thanh đó càng trở nên rõ ràng.

Bàn Tử lập tức nhảy tới xem xét.

Tiêu Long không kịp ngăn cản.

Tên này nhìn thấy thứ gì đó, bắt đầu vẫy tay về phía mọi người. "Mẹ nó, không sợ dưới nước đột nhiên chui ra một con rùa La Khuê sao?" Tiêu Long bất lực lắc đầu.

Bởi vì chiếc xe mắc cạn ở cạnh sông ngầm.

Âm thanh mà mọi người vừa nghe thấy truyền đến từ dưới nước. "Nhìn thấy gì mà kích động vậy?" Đi tới cạnh ô tô, Tiêu Long tò mò nhìn Bàn Tử đang mặt mày hớn hở.

Bàn Tử lại đưa tay ra hiệu im lặng, hạ thấp giọng. "Ánh lửa.

Tôi thấy đối diện sông có ánh lửa." Ánh lửa?

Tiêu Long ngớ người.

Không thể nào.

Bên này đang đốt lửa trại.

Nếu bên kia sông cũng có người, thì đã sớm rùm beng lên rồi chứ. "Ở đây đợi, tôi đi xem sao." Nói rồi, Tiêu Long quyết định đi điều tra rõ ràng.

Có lẽ đám người kia chưa phát hiện ra họ, vậy thì hắn có thể ra tay trước để giành lợi thế.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng lặn xuống nước.

Nhưng vừa bơi ra chưa được vài mét, Tiêu Long đã phát hiện có gì đó không ổn. "Mẹ nó, thằng Bàn Tử này mù à, ánh lửa đó đâu có ở bờ đối diện." Rõ ràng là ở dưới đáy nước mà.

Không chừng là ánh lửa trại của Tiêu Long và mọi người bị phản chiếu.

Tiêu Long có chút bực bội chuẩn bị bơi về.

Hắn biết thực ra cũng không trách Bàn Tử được.

Dù sao trong hang động tối đen như mực, tên này lại có chút thần kinh thô, thỉnh thoảng nhìn nhầm cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Tiêu Long vô tình quay đầu nhìn lại. "Ơ?" Dường như có gì đó không đúng.

Vừa rồi ánh lửa đó hình như chỉ có một đốm thôi.

Tiêu Long quay đầu nhìn xem trên bờ trông thế nào. "Mà giờ lại biến thành hai đốm?" Cảm thấy có chút kỳ lạ, Tiêu Long không quản có phải là hình ảnh phản chiếu hay không, quyết định lặn xuống đáy nước để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Trên bờ, nhóm người cũng đã phát hiện sự bất thường của Tiêu Long. "Mẹ kiếp, ánh lửa đó lại ở dưới đáy nước sao?" Bàn Tử cảm thấy có chút đỏ mặt, bực bội chửi một câu. "Thật là, cái gì cũng nhìn nhầm được, đủ rồi đấy." Thiên Chân có chút cạn lời lẩm bẩm. "Ấy, không đúng, ánh lửa đó biến thành hai cái?" Lúc này, mọi người cũng nhìn thấy sự bất thường của ánh lửa.

Cùng lúc đó, Tiêu Long cũng đã lặn xuống dưới nước. "Nói Long ca lặn xuống đó không sao chứ?" Thiên Chân có chút lo lắng hỏi. "Sợ cái quỷ gì, Long ca lợi hại như vậy, ngay cả rồng còn bị làm thịt." "Có gì mà phải sợ." Bàn Tử lại một chút cũng không lo lắng.

Không chừng.

Không lâu sau, Tiêu Long đang bơi được nửa đường dưới nước đột nhiên quay người bơi ngược về phía bờ.

Tốc độ nhanh đến kinh người.

Hầu như chỉ vài giây, hắn đã vụt lên khỏi mặt nước, vươn tay kéo

Thiên Diệp Mộng chạy về phía lửa trại.

Chương 619

"Chạy mau!" Vừa chạy ra, hắn mới mở miệng nhắc nhở Bàn Tử và Thiên Chân. "Mẹ kiếp, Long ca cái tên trọng sắc khinh bạn này." Mặc dù miệng nói vậy, nhưng chân Bàn Tử và Thiên Chân lại không hề dừng lại.

Dù sao, nếu Long ca cũng phải chạy, thì chắc chắn có nguy hiểm cực lớn xảy ra rồi.

Tiêu Long chạy đến bên lửa trại không dừng lại, chỉ tiện tay dập lửa trại, kéo Thiên Diệp Mộng chạy thẳng đến một góc khuất trong hang phía sau.

Mãi đến lúc đó mới cúi người dừng lại.

Không lâu sau, Bàn Tử và Thiên Chân cũng đã tới. "Long ca, dưới nước có thứ gì mà anh sợ vậy?" "Suỵt." Tiêu Long lại nhắc nhở đừng nói chuyện. "Nó lên bờ rồi." Hả?

Mọi người ngớ người.

Sau đó chỉ nghe thấy từ phía ô tô truyền đến một trận âm thanh của thứ gì đó chui lên khỏi mặt nước.

Ai nấy đều quay đầu nhìn.

Ánh lửa vừa tắt.

Thứ duy nhất sáng lên, chỉ là ánh sáng từ thứ vừa lên bờ trong nước.

Bàn Tử có chút nhát gan.

Nhìn ánh sáng bên cạnh chiếc xe tải, vai hắn hơi run rẩy. "Không sao, đó không phải quái vật." Tiêu Long lúc này như tiêm một liều

thuốc an thần.

Không phải quái vật?

Mọi người ngớ người, tập trung nhìn về phía ô tô.

Chỉ thấy ở đó mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện.

Mẹ nó!

Có người sao?

Mọi người dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Tiêu Long.

Hắn gật đầu. "Ai?" Thiên Chân nheo mắt. "Xe." Tiêu Long nói một chữ.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Đó chính là đám người mà họ nghi ngờ từ trước.

Hít một hơi.

Lập tức, mọi người cảm thấy như thể đã sống qua một đời.

Thật không ngờ, lại vô tình gặp được nhóm người đi trước.

May mắn thay trước đó hắn đã lặn xuống nước, nếu không bây giờ chưa tỉnh dậy thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi. "Tôi đi xem sao, mọi người cứ ở lại." Để làm rõ đám người kia đang làm gì, Tiêu Long ra hiệu với mọi người, mượn bóng tối rón rén bò về phía ô tô.

Thật ra, lúc nãy khi nhìn thấy đám người đó dưới nước, trong lòng hắn cũng giật mình.

Không chuyển mắt liền lên bờ gặp mọi người.

Giải quyết đám người này không đơn giản.

Trông có vẻ cũng khoảng năm sáu người.

Nhưng, điều Tiêu Long thực sự muốn biết là gì.

Không giống như mục đích của họ là tìm kiếm Lôi Thành.

Nhanh chóng, Tiêu Long đã ẩn mình dưới gầm ô tô.

Ở đó, hắn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện của họ. "Lão Trần à, kỹ năng bắn súng của ông tệ thật, khoảng cách gần như vậy mà cũng để con súc sinh đó chạy thoát?" Một người trong số đó hả hê nói. "Mẹ nó La Sách, có thời gian chọc ghẹo tôi, sao không đi giết nó đi." Một người khác mắng. "Lão Trần đúng là buồn cười, tôi chỉ phụ trách tìm Lôi Thành, chứ đâu có phụ trách giúp ông bắt quái vật." Người đầu tiên cười hì hì nói. "Thứ đó hình như không phải vì tiền mà ở đây." Lúc này, một người khác lên tiếng. "Không nói lại, con quái vật đó thực sự có thể bán được giá cao sao?

Lão Trần." "Đương nhiên rồi, từ bao giờ ông thấy quạ có thể lặn dưới nước chứ?" Lão Trần đó khẳng định chắc nịch. "Tôi cam đoan, nếu chúng ta bắt được thứ đó mang về, ông chủ Tiêu chắc chắn sẽ trả giá cao." Lại ông chủ Tiêu sao?

Tiêu Long đang nghe trộm dưới gầm xe ngớ người.

Không phải đám người này là do ông chủ Tiêu phái đến sao.

Nhưng ông chủ Tiêu không phải đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ đám người này không biết?

Lúc này, một người trong số đó lại nói: "Nói đi, chúng ta vào núi đã một tuần rồi, ông chủ Tiêu nên phái người đến tiếp ứng chúng ta rồi chứ." "Không quên rồi chứ?" "Có lẽ, ông chủ Tiêu nên phái ông chủ thứ hai đến tiếp ứng chúng ta." "Chắc chắn sẽ không thất hứa." "Chà, nhưng mong ông chủ thứ hai mau đến đi, vật tư của chúng ta tôi không biết còn trụ được bao lâu." Nghe đến đây, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu rõ.

Thì ra ông chủ Tiêu mà hắn gặp trước đó chính là ông chủ thứ hai trong lời nói của bọn họ.

Đám người này thì đã vào sông ngầm trước đó.

Ước chừng ông chủ Tiêu đó đã chuẩn bị hai phương án.

Chỉ là, nhóm người đầu tiên vào thì không sao, còn nhóm thứ hai vào lại bỏ mạng rồi.

Nghĩ vậy, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu tại sao Hắc Nhãn Kính lại không đi cùng hắn.

Chắc chắn là đã ra ngoài liên hệ với ông chủ lớn rồi. "Đám người này không thể giữ lại, vì thứ gọi là quạ biết lặn đó." Tiêu Long trầm ngâm.

Bằng trực giác, hắn cho rằng thứ đó có liên quan đến nhiệm vụ phụ tuyến.

Lúc này, "Ấy, Lão Trần, đồ trong xe của chúng ta có gì đó không đúng." "Dường như có người đã động vào." Người đầu tiên mở miệng nói chuyện cuối cùng cũng phát hiện ra đồ trong xe bị lục lọi, có chút kinh ngạc hỏi. "Không thể nào, ở đây ngoài chúng ta ra đâu có ai khác." Lão Trần đó cũng tò mò đi đến trước xe, bắt đầu kiểm tra.

Hiện tại, Tiêu Long trong lòng đã quyết định.

Hắn nhanh chóng chui ra khỏi gầm xe.

Lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện phía sau một người, đưa tay nhẹ nhàng bóp một cái.

Cổ người đó mềm nhũn, ngã ngửa ra sau.

Tiêu Long nhanh chóng đỡ lấy cơ thể đang ngã xuống, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Tiếp theo.

Người thứ hai.

Người thứ ba.

Nhanh chóng, năm người vừa lên bờ từ dưới nước đều đồng loạt quy tiên.

Tiêu Long thở phào một hơi.

Chương 620

Xác nhận không còn ai khác, hắn ra một dấu hiệu, ý bảo ba người Bàn Tử có thể đến. "Tôi đi, Long ca ngầu thật!" Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Bàn Tử suýt vỗ tay.

Cái động tác thần hồ kỳ kỹ đó, cái thủ đoạn ám sát lặng lẽ đó.

Ngay cả sát thủ chuyên nghiệp trong phim cũng đâu có lợi hại như vậy. "Đúng vậy, động tác giết người của Long ca cũng quá đẹp trai." Thiên Chân cũng cảm thán.

Chưa kể hai người đó, Thiên Diệp Mộng lúc này trong lòng cũng dậy sóng.

Thật không ngờ người đàn ông mà cô vô ý si mê lại lợi hại đến vậy.

Nhìn thấy hy vọng gia tộc hoàn thành sự kiện đó cuối cùng cũng thành công.

Nhanh chóng, mọi người lại đến bên ô tô.

Khác với trước đó, lúc này dưới đất có thêm năm bộ thi thể. "Tình hình thế nào, tôi có thể phải xuống nước một lần nữa." Sau khi giải thích thông tin vừa nghe được cho ba người Thiên Diệp Mộng, Tiêu Long dự định sẽ xuống nước lần nữa.

Đây cũng là một chuyện rất đáng để ăn mừng.

Bởi vì hắn sắp lấy được một cực phẩm huyết mạch liên quan đến sinh mệnh.

Sau khi tạm biệt Thiên Diệp Mộng và những người khác, Tiêu Long đeo đèn pin mạnh và mặt nạ lặn rồi lặn xuống nước.

Vừa rồi lão Trần và những người kia cầm hai ngọn đèn vàng sáng rực.

Trong nước mới trông giống hai cụm lửa.

Quả nhiên trang bị không tệ.

Trong nước cũng có thể rảnh tay làm việc rồi. "Tôi thấy nó ở đây." Dựa vào vị trí vừa nhìn trên bờ, Tiêu Long nhanh chóng bơi đến đáy nước.

Ở đó, hắn cũng nhìn thấy một cái hang ngầm đen ngòm.

Chả trách lúc đầu chỉ nhìn thấy một ánh đèn.

Không nghĩ nhiều.

Tiêu Long liền quẫy đôi chân, bơi vào hang ngầm. "Ừm, cái hang ngầm này không lớn lắm, vừa rồi nó rút lui sao?" Vừa bơi vào bên trong, trong lòng Tiêu Long vừa có nghi vấn.

Bởi vì theo cuộc trò chuyện của những người kia trước đó, ở trong hang này hoàn toàn có thể áp chế được con quái vật đó.

Lúc này, Tiêu Long đột nhiên liếc thấy một bóng đen.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn, kết quả mới phát hiện ra.

Đó không phải một xác chết.

Không chỉ một xác chết. "Có bốn người chết ở đây?" Tiêu Long kinh hãi.

Nhìn khuôn mặt của những người đó, hoàn toàn là vừa mới chết không lâu.

Nhìn quần áo, giống hệt đám người lão Trần. "Chẳng lẽ ở đây bị con quái vật đó đánh lui sao?" Suy nghĩ này vừa nảy ra, trước mắt Tiêu Long đột nhiên lóe lên một cụm ánh lửa.

Ánh lửa thật sự. "Ánh mắt của đám người đó thật là..." Kỳ lạ!

Không biết phải nói thế nào.

Khi nhìn thấy kẻ đang phát ra ánh lửa đó, Tiêu Long không khỏi nghi ngờ về thẩm mỹ của đám người lão Trần vừa rồi. "Thứ này lại được gọi là quạ." Chỉ thấy, sâu trong hang động đó.

Một con vật mọc hai cái móng vuốt, toàn thân phủ lông vũ màu xanh lục, đang chằm chằm nhìn Tiêu Long dưới nước.

Tiêu Long cũng có chút kỳ lạ.

Thứ này trông cũng không giống phượng hoàng trong truyền thuyết.

Hắn chưa từng nghe nói phượng hoàng lại sống dưới nước.

Nhưng.

Vừa rồi âm báo của hệ thống trong đầu hắn đã nói.

Con vật trước mắt này chỉ trông giống chim sẻ ngốc nghếch.

Nếu muốn tìm phượng hoàng, tiếp theo lẽ ra phải giết nó. "Đều tại con hỏa giao đó." Nghĩ vậy, Tiêu Long từ từ rút một con dao găm ra từ thắt lưng.

Nếu không phải con Hắc Kim Cổ Đao bị hủy hoại ở chỗ hỏa giao, bây giờ hắn thực sự không đến nỗi phải dùng con dao găm của Thiên Diệp Mộng. "Cũng không biết cô bé đó làm bằng chất liệu gì." Vừa rồi Tiêu Long đã thử một chút.

Con dao găm này không hề gặp trở ngại nào khi cắm vào đá cuội trên bờ.

Phải biết rằng, những tảng đá cuội đó trong hang động đã chịu sự xói mòn của nước sông hàng ngàn năm rồi.

Độ cứng của nó có thể biết được.

Được rồi.

Không nói nhiều.

Tiêu Long cầm dao găm nhìn con phượng hoàng trước mắt.

Đang suy nghĩ có nên trực tiếp đi tới cho nó một nhát dao hay không, thì con phượng hoàng đó cử động.

Trên bờ.

Mọi người đang lo lắng cho Tiêu Long lặn xuống nước.

Đột nhiên.

Thấy trên mặt nước một con sóng lớn vút lên trời.

Trong khoảnh khắc, trong hang động đổ xuống những trận mưa rào như trút.

Nếu không phải ba người họ nhanh chóng chui vào trong xe, thì chắc chắn mỗi người đều sẽ ướt sũng như gà lột. "Chuyện gì vậy?" Thiên Chân kinh hoảng hỏi. "Chẳng lẽ dưới nước cũng có một con hỏa giao?" "Không thể nào." Bàn Tử nghiêm túc lắc đầu. "Chắc chắn Long ca đang đánh nhau với con quạ đó ở dưới." "Ngầu thật, Long ca sao lần nào cũng tạo ra trận thế lớn như vậy." Thiên Chân không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ. "Thế thì mới được chứ, nếu không sao gọi là Long ca." Bàn Tử đắc ý nói. "Xem kìa, cô bé kia mê mẩn đến mức nào rồi." Thiên Chân quay đầu.

Chẳng phải sao.

Cô bé kia hai mắt đều đờ đẫn rồi. "Quả nhiên là Long ca." Dưới nước.

Con phượng hoàng đã chịu một cú đấm mạnh của Tiêu Long, bị ném mạnh xuống đáy nước.

Động tĩnh trên mặt nước vừa rồi chính là hiệu quả của cú đấm đó.

Chương 621

Không có cách nào.

Lông vũ của con phượng hoàng này có chút đặc biệt.

Con dao găm của Thiên Diệp Mộng không đâm xuyên qua được.

Nên hắn chỉ có thể dùng nắm đấm mà ra tay. "Ấy, sao trước đó đám người kia lại dùng súng nhỉ." Một lát sau, Tiêu Long cũng không nhìn thấy vết thương hay dấu vết nào trên người con phượng hoàng.

Xem ra đám người kia thật sự đã phí công vô ích. "Được rồi, giải quyết nhanh đi, sớm lên trên." Vẫy vẫy nắm đấm.

Cú đấm vừa rồi có chút mạnh, tay hắn còn bị rách.

Tiêu Long nhìn con phượng hoàng đang nằm bất động dưới đáy nước.

Chân khẽ động, bơi tới gần.

Hắn dừng lại, con phượng hoàng cũng không hề nhúc nhích.

Xem ra cú đấm vừa rồi đủ để nó chịu đựng.

Nhưng hắn có thể chắc chắn con phượng hoàng chưa chết. "Giết trực tiếp thì cũng đáng tiếc." Tiêu Long thở dài một câu.

Hắn đưa tay chạm vào lông vũ của con phượng hoàng.

Nhưng đúng lúc đó, bất ngờ xảy ra!

Ngón tay tôi vừa chạm vào cánh phượng hoàng.

Máu tươi chảy ra từ vết thương trên tay tôi như được gọi đồng loại, một cách kỳ lạ, nó tự động hòa vào lông vũ phượng hoàng, rồi biến mất.

“Ơ?” Tiêu Long cứ nghĩ mình nhìn nhầm, lại không tin tà đưa tay đến gần phượng hoàng lần nữa.

Quả nhiên, lần này nhìn rõ ràng.

Con phượng hoàng kia đang từ từ hấp thụ máu tươi.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Long có chút không hiểu nổi.Đúng lúc đó, hệ thống đột nhiên ‘đinh’ một tiếng, làm hắn giật mình.

Vội vàng không để ý đến vấn đề phượng hoàng nữa, hắn mở bảng hệ thống ra.

Vừa nhìn thấy nội dung thông báo của hệ thống, Tiêu Long ngớ người.

“Ngã cam, nó biến thành thú cưng của tôi rồi ư?”Chỉ thấy, trên bảng hệ thống, đột nhiên xuất hiện một mục thú cưng chưa từng thấy bao giờ.

Dưới mục đó hiển thị rõ ràng một cái ảnh đại diện.

Nếu Tiêu Long không nhìn nhầm, con phượng hoàng vừa bị hắn đấm choáng váng kia, ngoài ý muốn đã được ký kết trở thành thú cưng.

Nhưng trong lòng Tiêu Long không hề vui vẻ.

“Con chim rách nát này vừa xấu vừa vô dụng thì có ích gì chứ.”Vừa bực bội, vừa nhìn con phượng hoàng dần dần hồi phục tinh thần.

Tiêu Long bất đắc dĩ lắc đầu, bơi về phía mặt nước.Rất nhanh, hắn đã bơi đến bờ.

Nhìn những khuôn mặt đầy mong chờ của mọi người.

“Long ca, bên dưới thế nào rồi?

Thuận lợi không?" Hạo Thiên Chân nhiệt tình hỏi.

"Đương nhiên là thuận lợi rồi, không thấy Long ca vẫn bình an trở về đó sao." Bàn Tử tức giận đập vào đầu thằng nhóc (Hạo Thiên Chân).

Thằng nhóc này không tốt, cứ thích hỏi.

Lẽ nào không biết Long ca lợi hại sao.

"Chuyện gì vậy?" Thấy vẻ mặt Tiêu Long có chút bực bội, Thiên Diệp Mộng đưa quần áo cho hắn.

Vừa nhìn hắn mặc đồ vừa hỏi.Hắn liếc nhìn hai người Bàn Tử đang đi về phía đống lửa.

Tiêu Long thở dài.

"Sao cơ, thuận lợi mà." "Thế thì phải vui mới đúng chứ, sao lại có vẻ mặt bực bội thế kia." "Vì không vui chứ sao." Tiêu Long thở dài.

Đúng lúc đó, mặt nước 'phốc' một tiếng, một cái đầu nhỏ chui lên.

"Ơ?

Ai vậy?" Nhìn cái đầu nhỏ kia, Thiên Diệp Mộng hỏi.

"…" Tiêu Long cũng ngơ ngác.

"Ngã cam.

Tôi ký kết đâu phải là một con phượng hoàng?

Nó biến thành một cô bé rồi."Nếu không phải vì cảm nhận được dòng máu thân cận trong huyết dịch, Tiêu Long đã suýt chút nữa cho rằng dưới nước chui lên là một người thật.

Dù sao chuyện phượng hoàng biến thành người, nói ra chắc cũng chẳng ai tin đâu."À thì, từ hôm nay trở đi, em ấy là một thành viên trong nhóm chúng ta." Tiêu Long nhìn Thiên Diệp Mộng giải thích.

“Cô bé, em tên gì?” Thiên Diệp Mộng cẩn thận tìm quần áo trong xe cho cô bé mặc vào, rồi mới hỏi tên.Tên à?

Cô bé liếc nhìn Tiêu Long, cái miệng nhỏ chúm chím hồng nhạt liền nở một nụ cười.

“Em tên Tiêu Phượng, Phượng trong phượng hoàng.” “Chuyện này là sao đây?” Đối mặt với mọi người, Tiêu Long đành phải ba hoa chích chòe giải thích một lượt.

Dù sao thì mọi người cũng đã quen với năng lực thần bí khó lường của hắn rồi.

Đừng nói là thu phục một con phượng hoàng làm thú cưng, dù hôm nào Tiêu Long có biến thành phượng hoàng thì cũng chẳng ai lấy làm lạ.

“À phải rồi, Tiểu Phượng biết chút ít về Lôi Thành mà chúng ta muốn tìm.” Đúng lúc đó, Tiêu Long lại ném ra một tin tức kinh ngạc khác.

Mọi người nhanh chóng bình tĩnh lại.

Dù sao Tiểu Phượng vẫn luôn sống trong con sông ngầm, chắc chắn là hiểu rõ vị trí bên trong như lòng bàn tay.“Tiểu Phượng, nói sơ qua đi.” Tiểu Phượng đặt lon đồ hộp đã ăn hết xuống, thuật lại khái quát tình hình con sông ngầm cho mọi người nghe.

Từ lời cô bé nói, mọi người biết được.

Phía hạ du con sông ngầm này quả thật có một tòa tháp.

Cũng không biết là do người đời nào xây dựng, dù sao thì khi Tiểu Phượng có ký ức, tòa tháp đó đã tồn tại rồi.Để đến được tòa tháp đó, tuy không đến mức “cửu cửu bát thập nhất nạn” (81 kiếp nạn), nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu.

“May mà bây giờ chúng ta có Tiểu Phượng dẫn đường, có thể tiết kiệm được bao nhiêu rắc rối.” Nghe vậy, Bàn Tử vui vẻ nói.

“Đúng vậy, em có thể đưa mọi người an toàn đến đó.” Tiểu Phượng gật đầu.

“Nhưng, tòa tháp đó em lại không thể đến gần.” “Tại sao?” Tiêu Long có chút kỳ lạ.

“Bởi vì trên tòa tháp đó có thần tiên.” Hít.

Mọi người lập tức kinh ngạc.

Thần tiên?

Trên đời này thật sự có thần tiên tồn tại sao?Suốt cả đêm, Tiêu Long không ngủ ngon được.

Trong đầu hắn cứ suy nghĩ mãi về lời Tiểu Phượng nói.

Bản thân hắn vốn đã có những cuộc gặp gỡ thần bí, đương nhiên biết thế giới này không giống như người thường lý giải.

Nhưng thần tiên… thì hắn có chút không tin.

Dù sao phượng hoàng trong truyền thuyết, bây giờ trước mặt hắn cũng chỉ là một cô bé mà thôi.Cứ như vậy, Tiêu Long mơ màng ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh dậy, Thiên Diệp Mộng và Tiểu Phượng đã làm bữa sáng xong rồi.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, đeo ba lô lên, bắt đầu tiếp tục đi về phía hạ du con sông ngầm.Theo lời Tiểu Phượng nói, trước tiên, họ phải đi qua một cái hang động dài đầy đá lớn.

Chương 622

Cái hang động này không hề đơn giản.

Các loại đá lớn dựng đứng san sát nhau.

Chỉ cần không cẩn thận, sẽ rơi xuống khe hở giữa các tảng đá.

Nhẹ thì bị thương, nặng thì xương cốt không còn.Những người có mặt đều không phải người thường.

Dù cái hang động hiểm trở này có thể chặn được đa số người bình thường, vài lần Hạo Thiên Chân suýt chút nữa trượt chân rơi xuống khe hở, nhưng cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm.

Cuối cùng, mọi người đã mất nửa ngày để đi qua hang động này.

Ngay sau đó là một vách đá.

Nghe tiếng thác nước, nhìn vào sâu thẳm trong lòng đất tối đen trước mắt, trong lòng mọi người không khỏi nảy sinh một cảm giác muốn quỳ bái.

Không phải sợ hãi, mà là sự kính sợ đối với tự nhiên.

Đúng lúc đó, Tiêu Long lấy ra một khẩu súng tín hiệu từ ba lô.

Đây là thứ mà đám người lão bản Tiêu đã chuẩn bị trong xe, đương nhiên bây giờ thuộc về hắn.Mặc dù đã được Tiểu Phượng nhắc nhở từ trước, nhưng khi mọi người nhìn thấy khu vực rộng lớn dưới chân mình, vẫn sững sờ.

Viên đạn tín hiệu màu đỏ vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, rồi tĩnh lặng.

Cả hang động lại tối sầm.

Không biết qua bao lâu, Bàn Tử cũng khóc tang tóc nói một câu:

“Ốc nhật, lại là Vạn Nhân Khanh sao?”Đúng vậy.

Trong lòng Tiêu Long thở dài.

Xem ra đúng là Vạn Nhân Khanh rồi.

“Thi Trận này, là để băng qua con sông ngầm một cách nhanh nhất.” “Đi thẳng qua Thi Trận là cách nhanh nhất.” Tiểu Phượng lắc đầu.

Cô bé đã đoán trước được vẻ mặt này của mọi người, bởi vì lần đầu nhìn thấy Vạn Nhân Khanh này, cô bé cũng chấn động như vậy.

Không phải sợ hãi, mà là có chút ngưỡng mộ người đã tạo ra Vạn Nhân Khanh này.“Tôi xuống trước đây.” Không để mọi người nghi ngờ, Tiêu Long kéo Thiên Diệp Mộng, dùng dây móc nhảy xuống vách đá.

Không còn cách nào khác, hắn cần nhanh chóng xác nhận một chuyện.

Vừa nãy, ngay khoảnh khắc ánh sáng chiếu đến cuối Thi Trận, hắn dường như đã nhìn thấy một nhóm bóng đen kỳ lạ ở phía bên kia Thi Trận.Bàn Tử là người cuối cùng xuống từ vách núi.

Tên này vốn dĩ sợ độ cao, khi xuống dưới chân bước đi có chút lảo đảo, thậm chí còn ‘rắc chi’ đạp phải một cái đầu lâu mục nát, trực tiếp dẫm thủng một lỗ.

Mãi mới thở được một hơi dưới sự dìu đỡ của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử lau mồ hôi trên trán: “Đặc nãi nãi, sau này lão tử sẽ không bao giờ leo cao xuống thấp nữa.” “Thế thì e là không được rồi.” Tiêu Long cười một tiếng, bởi vì phía sau còn có một tòa tháp phải leo lên cơ mà.Bàn Tử cũng biết điều.

Chẳng mấy chốc, hắn hồi phục tinh thần, tay cầm cây đuốc tự chế của Tiêu Long đi về phía trước.Vạn Nhân Khanh nhìn từ trên xuống là

những bộ xương dày đặc.

Nhưng khi xuống dưới, cảm giác ghê tởm lại không còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Mọi người đã sớm xác định phương hướng.

Ước chừng chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ nhanh chóng đi ra ngoài được.

"Đặc nãi nãi, Vạn Nhân Khanh sao lại có đủ loại xương cốt thế này?" Vừa đi, Bàn Tử vừa nghiên cứu những bộ xương trên đường.

Tiêu Long gật đầu.

Quả thật, trong Vạn Nhân Khanh không chỉ có xương người.

"Dù sao thì nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, có thể nghiên cứu thêm về động vật mà." Tiêu Long cười đáp một câu.

Chủ yếu là đi trong Thi Trận này quả thật có chút áp lực.

Nếu không tìm chuyện gì đó để phân tâm thì những người có tâm lý kém một chút sẽ dễ dàng sụp đổ."Ai, không đúng rồi." Đúng lúc đó, sắc mặt Bàn Tử đang vừa đi vừa nghiên cứu xương cốt bỗng thay đổi.

"Cái đầu lâu này cấu trúc có vấn đề à?" "Có vấn đề gì chứ?

Chẳng lẽ lại tìm thấy xương cá voi à?" Hạo Thiên Chân bị cái trò giật mình này làm cho da đầu tê dại, bực bội đáp một câu.

"Không, tôi thật sự không nhìn ra đây là xương của động vật gì, hay là chúng ta tìm thêm chút nữa đi?" Bàn Tử nghiên cứu đến nghiện rồi.

Hạo Thiên Chân vội vàng kéo Bàn Tử vẫn còn muốn chui vào đống xương: "Thôi đi, lão Bàn đã thở hổn hển rồi đó." "Trong này nhiều thi cốt như vậy, không sợ tìm ra một Thi Vương sao?" Nghe

vậy, Bàn Tử cũng hơi sợ hãi.

"Thế thì thôi vậy, dù sao tôi cũng chỉ tò mò." Mặc dù mỗi lần gặp nguy hiểm Long ca đều có thể kịp thời cứu giúp, nhưng Bàn Tử cũng không dám đùa giỡn với sinh mạng.

Hắn thật sự lo lắng nhỡ đâu trong Vạn Nhân Khanh có một Thi Vương thì sao.Lúc này, mọi người đã đi được khoảng hai giờ đồng hồ.

Căn cứ vào tình hình nhìn từ vách đá xuống, Thi Trận này ít nhất đã đi được một phần ba quãng đường rồi.

Vì vậy, sau khi nói xong, Tiêu Long giục Bàn Tử nhanh chóng đi mở đường phía trước.

Thế nhưng đúng lúc đó, Bàn Tử lại đột nhiên ngồi phịch xuống đất.

"Ngã cam, Bàn Tử mỏi chân à?" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng hỏi.

Chú thấy Bàn Tử run rẩy quay đầu lại, chỉ về phía trước: "Long, Long ca, tôi… có lẽ trúng chiêu rồi."Thuận theo hướng tay Bàn Tử chỉ, ánh mắt Tiêu Long thay đổi.

Chỉ thấy trên mặt đất cách Bàn Tử không xa, có một cái đầu lâu bị thủng một lỗ.

Nếu hắn không nhớ nhầm, thì đó chính là cái mà Bàn Tử đã giẫm nát khi xuống từ vách núi cuối cùng.

Hắn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên, đó chính là vách đá mà họ đã xuống."Chuyện gì vậy?" Tiêu Long hỏi Tiểu Phượng đang đứng bên cạnh.

Tiểu Phượng lắc đầu: "Em cũng không rõ, dù sao em chưa từng đi

qua đây.” “Ngã cam, không lẽ Bàn Tử dẫn đường giữa chừng không cẩn thận đi lạc rồi à?” Lúc đó, Hạo Thiên Chân có chút khó hiểu hỏi.

Bàn Tử lập tức kêu oan: “Đùa à, tôi nhớ rõ ràng là tôi không hề đi đường vòng mà.” “Đúng vậy.” Tiểu Phượng gật đầu: “Vừa nãy em có thể xác nhận Bàn Tử không hề đi đường vòng.” “Tiểu muội muội, Bàn ca ca yêu em chết đi được.” Thấy có người làm chứng, Bàn Tử vui mừng đến mức nước mắt suýt trào ra.

Đáng tiếc, Tiểu Phượng không thèm để ý.

“Vậy thì xem ra tôi bị thứ gì đó che mắt rồi.” Vì không đi sai đường, vậy thì xem ra như lời Bàn Tử nói, mọi người đã trúng chiêu rồi.

“Không biết là thứ gì nữa.” Vừa nghe xung quanh có đồ không sạch sẽ, Bàn Tử lập tức ngớ người.

“Ngọa tào, không phải chứ, chẳng lẽ mấy tên này chết rồi còn không quên hại tôi à?” Hạo Thiên Chân cười khổ.

Vạn Nhân Khanh nhiều thi thể như vậy.

Tục ngữ nói, “thiên thi tụ khí” (ngàn xác chết tụ khí), nếu không có thứ bẩn thỉu nào thì ai cũng không tin.

“Nhưng tôi thấy không có khả năng lắm, tôi và Tiểu Phượng đều có Chí Dương Huyết Mạch.” “Anh cũng biết, những thứ đó sợ nhất là loại người như chúng ta mà.” Tiêu Long lại lắc đầu.“Thế thì tại sao chứ?

Long ca lợi hại nhất rồi, mau giải quyết đi.” Bàn Tử bây giờ sắp khóc đến nơi rồi.

Nếu là Thi Tử thì còn có thể chống đỡ được, chứ cái loại thứ vô hình vô ảnh này, cảm giác sau lưng cứ lạnh toát.

“Theo em thấy, sở dĩ chúng ta bị mắc kẹt ở đây, có lẽ là do vấn đề sắp đặt của những thi thể này.” Đúng lúc đó, Thiên Diệp Mộng ra hiệu nói.

“Người xưa không giỏi trận pháp binh pháp sao, chủ mộ có khi nào cũng hiểu chút không?” Ừm.

Nghe Tiêu Long giải thích, mọi người đều sững người.

Quả thật, trong số người xưa, đại sư trận pháp nổi tiếng nhất chắc chắn là Gia Cát Lượng rồi.

Nghe nói vài viên đá cũng có thể nhốt được trăm vạn đại quân.

Chỉ là…“Chị ơi, cái đó chỉ có trong tiểu thuyết thôi, hiện thực đâu có lợi hại như vậy.” Bàn Tử có chút ngại ngùng gãi gãi đầu.

Nếu thật sự trong hiện thực mà vài viên đá có thể nhốt được trăm vạn đại quân, vậy thì quốc gia của họ cần gì phải xây pháo lớn với quân đội.

Trực tiếp chiêu mộ một đám đại sư trận pháp biết di chuyển gạch đá là được rồi.

Hạo Thiên Chân cũng có chút không tin: “À, tiểu thư chị, cái đó trong phim ảnh đều là lừa bịp người ta thôi mà.” “Chúng ta trước đó trên vách đá cũng nhìn rồi, những đống xác chết này hỗn loạn vô chương, không hề có cảm giác bố trí trận pháp gì cả.” “Không chừng những đống xác chết này lại có bố trí mà chúng ta không phát hiện ra thì sao.” Vừa nói xong, Hạo Thiên Chân đột nhiên ý thức được, vội vàng bịt miệng lại, chắp tay về bốn phía: “Đại cát đại lợi, chư vị xin tha lỗi, tại hạ chỉ nói đùa thôi.” “Ai, tôi lại thấy Thiên Diệp Mộng nói khá có lý đó chứ.” Đúng lúc đó, Tiêu Long, người vẫn luôn lắng nghe, lên tiếng.Thiên Diệp Mộng lập tức bật cười.

Trên đời này không có gì khiến người ta vui hơn là sự tin tưởng từ

người mình yêu.

“Nhìn này, chúng ta trên vách đá nhìn thấy những đống xác chết đó được sắp xếp hỗn loạn như vậy.” “Sau đó chúng ta từ giữa tìm ra một con đường thẳng đi đối diện, không sai.” “Nhưng có nghĩ đến không, nếu những đống xác chết đó được sắp xếp hơi lệch một chút thì sao?”Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều sững sờ.

Đúng vậy.

Trong một Vạn Nhân Khanh lớn như vậy, nếu mỗi đống xác chết chỉ dịch chuyển một chút xíu, nhìn bình thường thì căn bản sẽ không phát hiện ra.

Chương 623

Nhưng như vậy, sẽ khiến người đi đường không tự chủ mà đi theo lộ tuyến đã được dẫn dắt sẵn.

Trong vô thức, sẽ đi một vòng lớn.“Không thể không nói, tiểu thư chị thật lợi hại.” “...đều sắp đuổi kịp Long ca rồi.” Hai người nịnh nọt rất thành thạo.

“Vậy chúng ta đi thế nào, hay nói chính xác hơn, phá trận pháp này thế nào?” Tiếp đó, một vấn đề thực tế lại được đưa ra.

“À thì.” Đúng lúc đó, Tiểu Phượng, người vẫn luôn im lặng, lắc đầu.

“Sao chúng ta không cử một người đứng trên vách đá quan sát, sau đó phía dưới em đi một lượt.” “Không biết có được không?” Đúng vậy.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều sững người.

Cô bé nói cũng có lý.

“Không được.” Không được.

Tiêu Long lại lắc đầu từ chối đề nghị này.

“Nếu làm vậy, lỡ có chuyện bất ngờ xảy ra thì quá nguy hiểm.”Đúng vậy.

Nếu làm vậy, gặp nguy hiểm sẽ khó xử lý.

Dù sao ở dưới lòng đất, nếu trên vách đá hoặc trong Vạn Nhân Khanh ai đó gặp chuyện bất ngờ, Tiêu Long dù lợi hại đến mấy cũng không thể ‘sưu’ một cái bay tới được.

Dù sao cũng chỉ có một mình hắn.“Thật ra, có một cách khá đơn

giản.” Đột nhiên, Bàn Tử sờ sờ cằm, lộ ra một nụ cười ngượng nghịu.

“Ngã cam, vừa nhìn thấy cái nụ cười này là biết cách đó khá biến thái rồi.” Bàn Tử lập tức không vui.

“Kháo, tôi tốt bụng đưa ra cách, chỗ nào biến thái chứ.” “Ừm, được rồi, thế cách của anh là gì?” Tiêu Long ra hiệu.

“Chúng ta đốt một mồi lửa thiêu rụi Vạn Nhân Khanh này không phải là được sao.”Mọi người lập tức đau đầu.

Quả nhiên cái cách này đủ biến thái.

Thật không biết trong cái đầu to của Bàn Tử chứa cái gì mà có thể nghĩ ra cách kỳ quái như vậy.“Rồi, cái vẻ mặt đó là ý gì, chẳng lẽ cách đó không hay sao?” “Hay, rất hay.” Tiêu Long vỗ tay, suýt nữa đá cho tên này một phát.

“Nhưng có nghĩ đến không, xương cốt trong này không biết đã bao nhiêu năm rồi.” “Có thể đốt cháy được không?” “Hơn nữa.” Tiêu Long ngăn Bàn Tử đang định biện giải, tiếp tục nói: “Đốt rồi, chúng ta làm thế nào?

Đứng trong đó bị thiêu sao?” “Đúng, tôi có thể đứng trên vách đá bên trên, đợi thiêu xong.” “Nhưng thời gian thì sao, phải thiêu bao lâu?

Một cái hố lớn như vậy.” “…” Bàn Tử bị Tiêu Long liên tục một tràng câu hỏi ngược lại làm cho á khẩu không nói nên lời, suýt nữa thì dùng đầu đập vào tường.Bây giờ hắn cũng đã biết cách của mình ngu xuẩn đến mức nào.

“Vậy thì theo cách của Tiểu Phượng, tôi sẽ đi thử một lượt, mọi người ở trên quan sát nhé.” Có lẽ cảm thấy có chút xấu hổ, Bàn Tử giơ tay tự tiến cử muốn tự mình đi thử nghiệm Thi Trận này cho mọi người.

“Vậy thì…” Tiêu Long cũng cảm thấy đó không phải là một cách tồi, đang chuẩn bị mở miệng đồng ý đề nghị của hắn.Đúng lúc đó, cây đuốc vẫn luôn cháy trong tay hắn, đột nhiên ‘phù xích’ một tiếng, tắt ngấm.

Trong số mọi người, Bàn Tử và Tiêu Long đều cầm một cây đuốc, đột nhiên một cây tắt ngấm, lập tức làm mọi người giật nảy mình.

“Kỳ lạ, cây đuốc đang cháy rất tốt mà.” Tiêu Long nhìn cây đuốc, nó được làm đặc biệt bằng Chu Tước Hỏa, trải qua cuồng phong cũng không tắt được.

Hơn nữa, vừa nãy cũng không hề có gió.

“Chuyện gì vậy?” Thiên Diệp Mộng có chút sợ hãi rúc vào bên cạnh hắn.

“Không sao, không phải vẫn ổn đó sao.” Tiêu Long cười cười, đưa tay đốt lại cây đuốc lần nữa.

Đúng lúc đó, “Hạo Thiên Chân, cái gan này không được rồi đó.” “Uổng công đi theo tôi bôn ba khắp nơi nhiều hầm mộ như vậy.” Hạo Thiên Chân?

Tiêu Long dùng đuốc chiếu về phía trước.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân không biết có đứng vững không, đã ngã vào một đống thi thể, xương cốt rải rác khắp nơi.

Bàn Tử đang định đưa tay ra kéo: “Mọi người à, vừa nãy thật sự có chuyện đấy có được không?”Hạo Thiên Chân gạt tay hắn ra, đứng dậy.

Sắc mặt có chút tái nhợt, đoán chừng thật sự bị dọa rồi, hiếm khi chửi một câu: “Vừa nãy, hình như có thứ gì đó thổi một hơi vào gáy tôi.” “Thật sao?

Không lừa chứ.” “Không phải chứ?” Thấy Hạo Thiên Chân không giống nói dối, Bàn Tử toàn thân run lên, có chút kinh dị nhìn xung quanh: “Chẳng lẽ nơi này thật sự không sạch sẽ?” Nhìn vẻ mặt kinh hãi của Hạo Thiên Chân.Tiêu Long, vốn rất quen thuộc, khẽ nhíu mày.

Vừa nãy cây đuốc đột nhiên tắt đã cảm thấy kỳ lạ, lại nghe Hạo Thiên Chân nói vậy.

Xem ra, Thi Trận này quả thật có chút quỷ dị.

“Vừa nãy em có cảm giác gì không?” Hắn hỏi Tiểu Phượng, người vừa nãy khi đuốc tắt vẫn nhắm mắt.

Nghe thấy tiếng hắn, Tiểu Phượng lắc đầu: “Đột nhiên tắt mà không có lý do, không có thứ gì xung quanh cả.” “Nhưng…” Cô bé chỉ vào Hạo Thiên Chân: “Phía sau anh ấy có thứ gì đó.”Mọi người giật mình.

Bàn Tử càng trực tiếp nhanh chóng kéo dãn khoảng cách với Hạo Thiên Chân.

“Thứ gì đó?” Hạo Thiên Chân có chút khó hiểu, cũng không còn tâm trí mà mắng Bàn Tử là anh em “nhựa” nữa.

Hắn quay một vòng tại chỗ: “Không có gì cả, không có thứ gì cả.” Đúng lúc đó, Tiểu Phượng lại nói: “Không phải trên người, mà là phía sau chỗ đó.”Lúc đó, mọi người mới nhìn rõ.

Tiểu Phượng chỉ vào đống xác chết phía sau Hạo Thiên Chân.

Trên đống xác chết đó toàn là xương khô, nếu có thứ gì đó thì mọi người cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vậy chỉ có một khả năng.

Thứ đó có lẽ đang ẩn nấp phía sau đống xác chết.

Vì vậy, Tiêu Long ra hiệu cho Bàn Tử.

Hắn cầm cây đuốc trong tay, cả hai rón rén lẻn về phía sau đống xác chết.

"Giơ tay lên!" Phía sau đống xác chết, Bàn Tử đột nhiên nhảy ra, lớn tiếng kêu lên.

Chỉ là, phía sau đống xác chết đó không có gì cả.

Lẽ nào Tiểu Phượng cảm ứng sai rồi?

Tiêu Long đang định quay đầu lại hỏi.

Khoảnh khắc hắn quay đầu, trong lòng đột nhiên giật mình.

Bởi vì đúng lúc đó, cây đuốc trong tay hắn và Bàn Tử đồng loạt tắt ngấm.

Cũng cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng kêu lớn của Bàn Tử: "Long ca, Long ca, cẩn thận, trong bóng tối thật sự có thứ gì đó!"Ánh mắt Tiêu Long lạnh lẽo.

Hai tay hắn nhanh chóng bắn ra Chu Tước Hỏa.

Gần như ngay khoảnh khắc ngọn lửa xuất hiện, một luồng bóng đen 'sưu' một cái từ phía sau Bàn Tử biến mất vào sâu trong đống xác chết.

Hai người vội vàng đốt lại đuốc.

Lần này, họ chia đuốc thành bốn cái.

Thiên Diệp Mộng và Hạo Thiên Chân cũng mỗi người cầm một cái.

Trước đây, vì lo lắng Vạn Nhân Khanh đã mục nát quá lâu, gặp lửa sẽ cháy, nhưng bây giờ có thứ đáng sợ kia, mọi người cũng không còn quản nữa.

"Mau tìm đi, cái thứ chết tiệt đó!" Bàn Tử vừa chửi bới vừa cầm

đuốc lật tung đống xác chết.

Trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tiêu Long cũng tìm kiếm ở chỗ đống xác chết mà bóng đen biến mất.

Nhưng ngoài những bộ xương khô bị xáo trộn trong lúc hoảng loạn vừa nãy, trong đống xác chết không còn gì cả.

Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi.

Vừa nãy cây đuốc rõ ràng có thể bị tên đó làm tắt ngay lập tức, có thể thấy khoảng cách rất gần.

Nhưng dù vậy, chỉ trong vài giây, thứ đó đã biến mất không dấu vết.

Chẳng lẽ thật sự gặp quỷ rồi sao?"Vừa nãy Long ca nhìn rõ không?

Không phải Thi Tử chứ?" Bàn Tử có chút nghi ngờ hỏi.

Vẻ mặt hắn hoàn toàn như đối mặt với kẻ địch lớn.

"Không, chúng ta chỉ có một khoảnh khắc, Thi Tử làm gì có nhanh như vậy." Quả thật, Thi Tử đó sẽ không chơi trò trốn tìm với mọi người.

"Thế thì cũng không tốt chút nào, Long ca." Bàn Tử lại lắc đầu: "Nhìn trong này nhiều thi thể như vậy, không chừng thật sự có Thi Vương." "Xương cốt trong này đã mục nát thành cái gì rồi, biến thành Thi Tử, biến thành quỷ thì gần như nhau thôi." Tiêu Long đá đá những bộ xương khô dưới chân, lắc đầu."Vậy ý Long ca là quỷ à?" Bàn Tử mặt mày tái mét.

Chương 624

“Hay là chúng ta quay lại vách đá, đi theo một con đường khác đi.” Suốt đời hắn không sợ Thi Tử, nhưng sợ quỷ, Bàn Tử lúc này thật sự nảy sinh ý thoái lui.

“Thế chẳng phải lãng phí thời gian dài như vậy sao, có gì mà sợ.” Tiêu Long từ chối nói: “Chúng ta cứ đi thẳng về phía trước, thứ đó tôi sẽ đề phòng.” “Nếu nó dám xuất hiện lần nữa thì thiêu rụi nó.” Dù sao quỷ cũng sợ lửa.

Nếu không thì tên đó cũng sẽ không liên tục thổi tắt đuốc của mọi người.Nghe Tiêu Long kiên trì như vậy, Bàn Tử chỉ đành kìm nén sự sợ hãi trong lòng.

Hắn và Hạo Thiên Chân một trước một sau cầm đuốc đi mở đường phía trước.

Tiêu Long thì đưa cây đuốc cho Tiểu Phượng: “Lát nữa nếu đuốc đột nhiên tắt, em hãy đốt lại ngay lập tức.” Tiểu Phượng gật đầu.

Dù sao cô bé cũng có thể bắn ra lửa, đốt một cây đuốc là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cứ như vậy, mọi người một trước một sau, cầm đuốc tiếp tục đi vào trong Thi Trận.Dấu vết mà mọi người đi vừa nãy vẫn còn đó.

Nhớ khi Bàn Tử đi đã cố ý cẩn thận tránh né những đống xác chết kia.

Lần này cũng không né tránh nữa.

Dù sao vừa nãy cần tránh thì cũng đã tránh rồi, cần đạp nát thì cũng đã đạp nát rồi.

Hiện tại, mọi người lấy việc băng qua Thi Trận này nhanh nhất

làm trọng tâm.

Đi được một đoạn, Tiêu Long đột nhiên cảm thấy không đúng.

Bởi vì Bàn Tử đi ở phía trước đã đẩy đống xác chết ra, nên hắn phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ.

Xương cốt trên đống xác chết đó mục nát không đều.

Lớp xương cốt phía trên cơ bản đều không còn da thịt, nhưng lớp xương cốt phía dưới lộ ra lại có chút da thịt.

Theo lý mà nói, đáng lẽ phải ngược lại mới đúng chứ.Đúng lúc đó, phía trước đột nhiên 'quang' một tiếng.

Bàn Tử khi đẩy một đống xác chết ra cũng không biết chạm phải cái gì, phát ra một tiếng động lớn, làm mọi người giật mình ngẩng đầu.

Đúng lúc đó, những cây đuốc trong tay mọi người, 'xoẹt xoẹt' một cái, lần thứ ba tắt ngấm.

Vì đã có lời cảnh cáo của Tiêu Long từ trước, Tiểu Phượng ngay lập tức bắn lửa đốt sáng những cây đuốc trên đầu mọi người.

Tiêu Long thì phóng vọt ra ngoài.

"Ngã cam!

Cái thứ gì vậy?" Chẳng mấy chốc, Tiêu Long xách một cái thứ trông tròn tròn đi trở về.

Đợi đến khi hắn đi gần lại, mọi người mới nhìn rõ hình dạng của cái thứ đó, lập tức đồng loạt kêu lên kinh ngạc: "Thái Tuế?!"Một trận gió thổi qua, cũng không biết là gió thổi từ đâu tới, mọi người không khỏi rùng mình.

Cái thứ giống con mèo nhưng không có lông, tròn xoe như một quả bóng da, lúc này đang bị Tiêu Long nắm trong tay, tức giận dùng

cái đuôi mảnh khảnh quật vào cánh tay hắn.

“Thịt của nó trông như thịt, có cả đầu và đuôi.” Tiểu Phượng không khỏi khẽ đọc: “Ăn vào sẽ nhẹ nhàng thân thể không già, kéo dài tuổi thọ thành thần tiên.” “Thật không, ở đây lại có thể nhìn thấy Thái Tuế trong truyền thuyết.” Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi.

“Đúng vậy, nghe ông nội tôi nói ngày xưa có một vị đại lão muốn tìm thứ này mà không tìm được.” Hạo Thiên Chân cũng lắc đầu nói.

Dù sao loại vật phẩm kỳ lạ này chỉ có thể tìm thấy ở những nơi như chiến trường hoặc Vạn Nhân Khanh.

Nghe nói năm đó, vì để tìm thứ này, vị đại lão kia đã điều động đến tận hai đội quân.“Thứ này khá hung hãn đó, đừng thấy nó thân hình không lớn.” Thấy mọi người đều tò mò về thứ đó, Tiêu Long vẫy vẫy tay, bảo Tiểu Phượng cầm.

Hắn thì quay người, bắt đầu đào bới trên mặt đất.

Vừa nãy để bắt thứ đó, Tiêu Long đã làm đống xác chết bên cạnh tan hoang.

Cũng chính vì vậy, hắn đã phát hiện ra một thi thể không tầm thường.

“Tiêu Long quân, anh đang làm gì vậy?” Đúng lúc đó, Thiên Diệp Mộng, người duy nhất không đi xem Thái Tuế, đi đến bên cạnh Tiêu Long.

“Đánh nhầm lại trúng chiêu, phát hiện ra một bí mật.” Tiêu Long quay đầu nhìn cô cười nói: “Em không đi xem Thái Tuế sao?” “Nó xấu thế, có gì mà đẹp đâu, ở bên anh mới là quan trọng.” Thiên Diệp Mộng lắc đầu, nghiêm túc nói.

Tiêu Long lập tức đưa tay muốn xoa đầu cô, nhưng vừa đưa được nửa chừng, tay hắn dường như vừa chạm vào thi thể, nên lại rụt

xuống.“Được rồi, em xem thứ anh tìm thấy này.” Nói rồi, Tiêu Long nhặt một thứ trên mặt đất.

Đó là một vật giống như phù hiệu trên vai.

Bởi vì niên đại đã hơi xa, chữ viết trên đó không nhìn rõ.

“Cái gì vậy?” Thiên Diệp Mộng tò mò hỏi.

“Phù hiệu của quân nhân.” Tiêu Long ném phù hiệu đó xuống, lại nhặt một thứ khác từ mặt đất: “Nói thẳng đi, em đoán không ra đâu.” Thiên Diệp Mộng lắc đầu.

“Cái huy hiệu mũ này, là thứ trên mũ quân đội của quân nhân đó.” Tiêu Long phủi phủi bụi trên tay, cười nói: “Em có nhớ trước đây Tiểu Hải từng kể cho anh nghe, mấy chục năm trước có quân đội ở đây không?” “Có, thời kỳ Thế chiến thứ hai.” Thiên Diệp Mộng gật đầu.

Lúc đó nghe vậy, cô cứ nghĩ là bịa đặt, không ngờ tình hình lại là thật.

“Những người đó thật sự ở đây.

Không lẽ là vì Thái Tuế sao?”Tiêu Long lắc đầu: “Ở đây chắc chắn không phải vì Thái Tuế, dù sao ai cũng không biết bên trong sẽ có một Vạn Nhân Khanh.” “Có lẽ là vì thứ gì đó quan trọng hơn.” “Ví dụ như, Lôi Thành.” Thiên Diệp Mộng nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ.

Vừa nãy Thái Tuế xuất hiện, cô suýt chút nữa quên mất mọi người đến đây vì cái gì rồi.

“À phải rồi, anh còn có một phát hiện.” Đúng lúc đó, Tiêu Long dường như nhớ ra điều gì, lại nhặt một khúc xương từ mặt đất, nói.

“Em xem khúc xương này.” Thiên Diệp Mộng nhận lấy khúc xương.

Chỉ thấy ở chỗ Tiêu Long chỉ, có một vết cắt phẳng phiu.

Vết cắt đó có màu sắc giống hệt màu của xương.

"Chẳng lẽ những người này…" Thiên Diệp Mộng dường như đã hiểu ra chút gì đó.

"Đúng vậy, căn cứ vào khúc xương này em chắc chắn cũng nhận ra, chính là vị trí đó." Nói rồi, Tiêu Long đưa tay chỉ vào cổ cô.

"Cái vết cắt này, là do trước khi chết tạo thành, nhưng màu sắc của vết cắt…" "Màu sắc vết cắt giống hệt màu xương, chứng tỏ thời gian vết thương này được tạo ra…" "...rất gần với thời gian người này tử vong." Thiên Diệp Mộng tiếp lời hắn nói.

Dù sao là nhị tiểu thư Thiên Diệp gia, những kiến thức như vậy cũng phải được trang bị."Cho nên anh dám khẳng định, năm đó đội quân kia sở dĩ chết ở đây." "Là do gặp phải sự tàn sát của con người." "Nhưng anh không hiểu, một đội quân được trang bị tinh nhuệ, cần phải có loại người như thế nào mới có thể tàn sát tất cả mọi người như vậy?"Trong tình huống đạn dược sung túc.

Vừa nãy Tiêu Long cũng nhìn thấy những thứ rải rác trên mặt đất.

Vỏ đạn các loại tuy đã qua mấy chục năm, nhưng cũng có thể nhìn ra manh mối.

Nhưng điều kỳ lạ là, những viên đạn mà hắn tìm thấy từ mặt đất đều còn nguyên vẹn, thuốc súng bên trong cũng không hề bị hư hại."Ý anh là trong Vạn Nhân Khanh này có nguy hiểm không rõ?" Thiên Diệp Mộng lập tức hiểu ra ý Tiêu Long.

"Cũng có thể không phải là Vạn Nhân Khanh này, mà là phía bên kia." Mặc dù bây giờ không còn ở trên vách đá, nhưng Tiêu Long vẫn nhớ những bóng đen mà hắn đã nhìn thấy ở cuối Vạn Nhân Khanh khi còn ở trên vách đá.

“Dù sao thì trong Vạn Nhân Khanh lại có thứ kia khiến người ta bất ngờ.” Nói rồi, Tiêu Long chỉ vào Thái Tuế đang được Tiểu Phượng vô tư cầm trong tay.

Loại thứ này đều có ý thức lãnh thổ.

Đối với kẻ xâm nhập, chúng thường không hề hữu hảo.Rất nhanh.

Mọi người nghỉ ngơi xong, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Long ca, vừa nãy chúng ta cứ vòng vòng ở đây, có phải là do thứ quỷ kia giở trò không?” Bàn Tử vừa nói, vừa dùng tay gõ gõ vào Thái Tuế trong tay Tiểu Phượng.

Tiêu Long lắc đầu: “Thái Tuế chỉ là thứ được sinh ra khi Vạn Nhân Khanh tồn tại lâu ngày thôi, hơn nữa ở đây cũng không phải Thi Trận.”Từ những thi thể quân đội vừa nãy có thể thấy, căn bản không thể có người nào cứ ở đây mà sắp xếp thi thể thành một trận pháp.

“Có lẽ chúng ta gặp phải “quỷ đả tường” (quỷ chặn đường) trong truyền thuyết rồi.” “Cái gì?” Bàn Tử bị Tiêu Long dùng từ ngữ này làm cho kinh ngạc, bất đắc dĩ thở dài.

“Quỷ đả tường ấy mà, hay là thử cách tôi nghe hồi nhỏ xem sao.” Đúng lúc đó, Hạo Thiên Chân lên tiếng.

“Tôi nghe người già nói, buộc một sợi chỉ đỏ vào chân là có thể đi ra ngoài được.” “Thôi đi, lại không phải năm bản mệnh, ai mà rảnh rỗi đeo chỉ đỏ trên người chứ.” Bàn Tử lắc đầu: “Hơn nữa trong tay chúng ta chẳng phải có súng tín hiệu sao, tôi nghe nói quỷ đả tường chỉ có thể hiệu nghiệm trong bóng tối.” “Bây giờ chúng ta trực tiếp bắn một viên đạn tín hiệu chiếu sáng lên không phải là ra được rồi sao?” “Được thôi.” Nghe vậy, Tiêu Long dường như không có vấn đề gì.

Hắn lấy súng tín hiệu từ trong ba lô ra, bắn một viên đạn tín hiệu

lên trời.

Dù sao thì thứ này trong tay hắn cũng không thiếu, dù sao cũng tốt hơn là bị kẹt chết trong Vạn Nhân Khanh.Theo tiếng 'phanh' một tiếng, viên đạn tín hiệu như sao băng bay vút lên không trung.

Tiêu Long vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chuẩn bị phân biệt phương hướng đầu bên kia Vạn Nhân Khanh.

Không ngờ, viên đạn tín hiệu vốn dĩ có thể bắn lên cao vài trăm mét trên vách đá, vừa mới bay được trăm mét, đột nhiên 'ba' một tiếng, dường như va phải thứ gì đó, nổ tung ầm ĩ.

Cũng ngay khoảnh khắc đó, Tiêu Long nhìn rõ phương hướng cuối Vạn Nhân Khanh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn xong hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.Chỉ thấy ở phía bên kia Vạn Nhân Khanh, sừng sững một pho tượng Đại Phật cao mấy trăm mét.

Viên đạn tín hiệu vừa nãy, đã bắn trúng bảo tọa hoa sen cao hai trăm mét so với mặt đất của pho Đại Phật.

Đúng lúc đó, Bàn Tử lại hét lớn một tiếng.

Chương 625

Tiêu Long cứ nghĩ hắn cũng nhìn thấy pho Đại Phật kia nên mới kêu lên, không ngờ cảnh tiếp theo lại khiến hắn không khỏi há hốc mồm.“Ngã cam, đống pháo hoa này lại bật ngược lại!” Quả thật.

Do bị bảo tọa hoa sen cản trở, viên đạn tín hiệu đó nổ tung ầm ĩ.

Nhưng pháo hoa do vụ nổ tạo ra lại bật ngược về phía sau Tiêu Long và mọi người.

“Chết tiệt, mấy đống xác chết kia!” Tiêu Long kinh hô thành tiếng.

Cái Vạn Nhân Khanh này có nhiều xương cốt như vậy, trời mới biết đã tích tụ bao nhiêu phốt pho.

Đó đều là những thứ rất dễ cháy khi gặp lửa!Lúc đầu, để tránh không cẩn thận làm cháy những đống xác chết này, họ mới chỉ đốt hai cây đuốc.

Bây giờ thì hay rồi, tất cả đuốc đều đã được dùng đến.

Vì vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, những tia pháo hoa ‘sưu’ một cái rơi xuống đống xác chết.

Gần như ngay lập tức, những đống xác chết đó ‘oành’ một tiếng bùng cháy thành ngọn lửa.

“Chạy mau!” Gần như ngay khoảnh khắc pháo hoa rơi xuống đống xác chết, Tiêu Long một tay kéo Thiên Diệp Mộng chạy về phía Đại Phật.

Bàn Tử phản ứng kịp thời phía sau cũng vội vàng cùng Hạo Thiên Chân chạy theo sát nút.

Một con mèo lửa nhỏ vọt ra một bức tường lửa.

Thật không thể tin nổi.

Sau bức tường lửa đó, lối đi nhỏ phía sau mọi người nhanh chóng phun ra vài luồng hỏa long.

“Chết tiệt, chuyện gì vậy?” Thấy sự dị thường này, mặt lão Bàn tái mét.

Nghe tiếng kêu kinh ngạc, Tiêu Long biến sắc.

Hắn dừng bước, nhanh chóng nắm một nắm đất dưới chân rồi đưa lên mũi ngửi.

“Ngã cam, dưới đất đổ đầy dầu hỏa!” E rằng đây là phòng tuyến cuối cùng được thiết lập để ngăn quân đội thông qua.

Ban đầu không được dùng đến, nhưng giờ lại tình cờ phát huy tác dụng.

“Chạy, về phía đại Phật!” Hắn hét lên một tiếng, Tiêu Long nhanh chóng kéo Thiên Diệp Mộng lao về phía đại Phật.

Lúc này hắn không giữ lại chút thể lực nào nữa.

Đám lửa cháy dữ dội như vậy, nếu không nhanh chóng hơn một chút, ở đây ngoại trừ Tiêu Long và Tiểu Phượng, những người còn lại căn bản không có khả năng sống sót.

Tiểu Phượng lúc này cũng không giấu giếm gì nữa, một tay xách Thái Tuế, một tay kéo Thiên Chân mà chạy.

Còn về lão Bàn, tên đó sớm đã gào thét chạy tít đằng trước rồi.

Lửa cháy hung mãnh, Tiêu Long và những người khác chạy không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, dưới ánh lửa chiếu rọi, mọi người vừa vặn chạy đến chân đại Phật trước khi lửa tới.

“Trời đất ơi, mệt chết tôi rồi!” Vừa thấy tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, lão Bàn ngồi phịch xuống đất, cũng chẳng quan tâm bẩn hay không, thở hổn hển.

“Nhanh lên, bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi!” Nói rồi, Tiêu Long thở hổn hển tiến lên đá cho lão Bàn một cái.

Dù tạm thời lửa chưa bén đến bên trong đại Phật, nhưng đám lửa này vẫn cháy, nhiệt độ không khí đã tăng thêm vài độ.

Nếu không nhanh chóng tìm một nơi để trốn, thì không bao lâu nữa, mọi người sẽ bị nướng thành heo sữa.

Hoặc là không bị nướng, khí CO2 do đám cháy dần tạo ra cũng sẽ trở thành chiêu sát thủ cuối cùng giết chết mọi người.

Ngay lúc đó, Tiểu Phượng đứng dưới chân đại Phật đột nhiên gọi Tiêu Long, ý bảo hắn đi xem.

Tiêu Long nghe vậy, liền đi tới.

Chỉ thấy ở vị trí trước mắt Tiểu Phượng, dưới tòa sen của tượng đại Phật, một cái hang đen sì xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cái động này đi lên, phía trên là vị trí ngực đại Phật.

“Mặc kệ, cứ lên trước đã.” Tiêu Long gật đầu, dẫn đầu kéo Thiên Diệp Mộng đi vào trong động.

Lúc này, oxy trong không khí trở nên loãng đi rất nhiều.

Hang động không rộng rãi, cầu thang đá do nhân công tạo ra đã phủ đầy bụi.

Hơi nóng do lửa tạo ra từ bên dưới cửa động thổi lên, lão Bàn đã bắt đầu mồ hôi đầm đìa.

Theo mọi người đi lên, không gian xung quanh đột nhiên rộng mở.

Hai bên hang động, cũng dần xuất hiện một số tượng đất nung đã thấy trước đó.

"Khỉ thật, vì sao phải xây một tượng Phật lớn thế này dưới lòng đất?" Vừa đi, lão Bàn vừa uống nước.

Không còn cách nào khác, vừa nãy cả người hắn suýt chút nữa kiệt sức, nếu không uống chút nước, có lẽ đi một bước cũng không còn sức lực.

"Chắc là cổ nhân dùng để trấn áp thứ gì đó thôi, ngoài việc này ra thì thứ này còn có thể làm gì nữa?" Thiên Chân lắc đầu.

Xây tượng Phật, một là dùng hương hỏa cúng bái, hai là dùng trấn áp tà vật, không có công dụng thứ ba.

Tiêu Long gật đầu biểu thị đồng ý, trên tay cầm bó đuốc, tiếp tục men theo cầu thang đá đi lên phía trên tượng Phật.

"Mấy ông cổ nhân này cũng cố chấp thật, xây thứ này dưới lòng đất." "Khó hơn xây trên mặt đất nhiều." Lão Bàn lắc đầu.

Khối lượng công trình này đến cả cuồng ma xây dựng cơ sở hạ tầng nhìn thấy cũng phải chịu thua.

"Ít nhất trong mười năm không thể hoàn thành được." Thời của cổ nhân không có các loại máy đào, máy móc hạng nặng, hoàn toàn làm bằng tay.

Khối lượng công trình ít nhất phải gấp đôi.

Lại bò một lúc, Thiên Chân bắt đầu không còn sức lực.

Thiên Diệp Mộng vì được Tiêu Long nắm tay nên chỉ hơi thở dốc một chút.

"Hay là nghỉ một lát đi, lửa có trâu bò đến mấy cũng không thể đốt cháy hết oxy trong hang được đâu." Nghe lời Tiêu Long nói, mọi

người như được đại xá, ngả nghiêng ngồi bệt xuống.

"Thứ lợi hại thế này, nếu chúng ta báo cáo quốc gia." "Có được phát cho cái huân chương nào không?" Vừa ngồi xuống, lão Bàn lắm lời lại bắt đầu nghĩ lung tung.

"Thôi đi, được phát huân chương, không bị thương đã là may mắn rồi." Tiêu Long lắc đầu.

Loại phát hiện này ít nhất cũng ở cấp độ kỳ quan văn minh.

Đừng nói gì khác, trước đây cái quần thể tượng đất người da người dưới đáy biển ở mộ vua Nam Hải, đủ để lão Bàn chết cả chục lần rồi chứ không phải chỉ bị thương.

"Thôi vậy, dù sao huân chương cũng chẳng đáng mấy đồng." Lão Bàn xoa xoa đầu.

Bất kể lúc nào, tính mạng là quan trọng nhất.

Ngồi nghỉ thêm một lát, Tiêu Long thấy mọi người đã nghỉ ngơi gần đủ, thúc giục mọi người nhanh chóng lên đường, nhanh chóng tìm Lôi Thành.

Đột nhiên, ngay khoảnh khắc hắn đứng dậy, dường như cảm thấy có gì đó không đúng.

"Ơ, phía dưới có tiếng sột soạt?" Tiểu Phượng nghe thấy, cúi người áp tai vào cầu thang đá.

Nghe một lúc, sắc mặt cô bé biến đổi.

"Chủ nhân, phía dưới có vẻ có thứ gì đó đang bò lên!" Có thứ gì đó đang bò lên trên?

Tiêu Long và những người khác giật mình.

Nơi này ngoài ra thì hẳn là không còn ai nữa chứ.

Lão Bàn trong lòng căng thẳng.

“Không phải Tống Tử chứ?

Bị ngọn lửa vừa nãy đốt, cũng chạy vào đây rồi.” Lời vừa dứt, hắn lại cảm thấy không đúng.

Ngọn lửa vừa nãy nhanh như vậy, cho dù vạn nhân khố có Tống Tử, có lẽ cũng căn bản không kịp.

Hắn chưa từng nghe Tống Tử sẽ lén lút bò cầu thang.

Vậy thì phía trên là gì?

Chương 626

“Bà nội nó, tôi xuống xem thử.” Lão Bàn có chút phiền táo, trực tiếp cầm bó đuốc chuẩn bị đi xuống.

Tiêu Long kéo hắn lại.

“Đừng có mạo hiểm như vậy, đã là thứ đó đang đi lên, thì chúng ta cứ ở đây đợi.” Nói xong, mọi người đồng loạt giơ bó đuốc lên, nhìn về phía dưới cầu thang.

Lão Bàn thỉnh thoảng học theo Tiểu Phượng, áp tai vào mặt đất nghe động tĩnh.

Đương nhiên, thính lực của hắn cũng không nghe ra được đó là thứ gì.

Rất nhanh, tiếng bước chân của thứ đó mọi người đã nghe thấy rất rõ.

Hơi lộn xộn, giống như tiếng của bốn năm người đi bộ, lại hơi giống mười mấy người đi bộ.

Chỉ tiếc ánh sáng của bó đuốc có phạm vi nhìn không lớn, nên lúc này mọi người cũng không nhìn ra được gì cả.

Lúc đó, Tiêu Long có thị lực đáng kinh ngạc dường như nhìn thấy trong bóng tối phía dưới có vài bóng đen lay động.

Dường như là người, lại dường như không phải.

Hắn hơi nghi ngờ nhìn Tiểu Phượng một cái, nhưng lại phát hiện sắc mặt cô bé đã thay đổi.

“Đi mau!” Lập tức quyết đoán, đó chính là phong cách của Tiêu Long.

Và hành động này, phần lớn đã cứu được mạng của lão Bàn.

Một câu nói đã làm mọi người tỉnh giấc, không cần Tiêu Long phải mở miệng lần nữa, tất cả đều nhấc chân lao lên trên.

Cũng chính lúc đó, lão Bàn cảm giác phía sau có một luồng gió lạnh thổi qua, không khỏi liếc mắt nhìn ra phía sau, lập tức gào lên một tiếng kinh hoàng đến hồn phi phách tán.

"Mẹ kiếp, ma à?" Trong thoáng chốc, dường như hắn nhìn thấy một khuôn mặt đầy lông, vẻ mặt hung tợn nhìn chằm chằm.

"Không biết, nhưng chắc chắn nguy hiểm!" Tiêu Long ở phía trước vừa chạy vừa nói.

Vừa nãy hắn cũng không nhìn rõ, chỉ ấn tượng nhớ là nó hơi giống với cái lúc ở trên vách núi, nhờ ánh sáng của pháo hiệu mà nhìn thấy đám bóng đen đó.

Nhưng, thứ có thể khiến Tiểu Phượng lộ ra vẻ mặt như vậy, chắc chắn là thứ cực kỳ nguy hiểm.

Tiêu Long tin là như vậy.

"Không phải chứ, cô bé này cũng có thứ sợ hãi sao?" Lão Bàn cảm thấy không thể tin nổi.

Phượng Hoàng chẳng phải thần thú sao, có thứ gì đáng sợ à?

"Thần thú thì không thể sợ hãi sao?" Tiểu Phượng hung hăng trừng mắt một cái.

"Mà này, chúng ta có nên nghỉ một lát không, thứ đó chạy không nhanh đến mức đuổi kịp mình đâu nhỉ?" Không bao lâu, lão Bàn có chút kiệt sức ngồi phịch xuống bậc thang.

Lần này, ngay cả Tiêu Long cũng không chịu nổi nữa.

"Chạy tiếp đi!

Lửa sắp cháy tới đít rồi!" Thằng cha này đúng là không biết chữ "chết" viết thế nào.

Đã lúc này rồi mà còn muốn nghỉ ngơi.

Nhưng có lẽ hắn cũng chạy suốt đường rồi.

Lão Bàn bị đá một cái cũng không chịu.

"Tôi không tin, cái thân hai trăm cân của tôi lại không làm được gì nó!" Hắn đã định đấu với thứ đó ngay từ đầu.

"Long ca nhìn kìa." Thiên Chân bất lực giang tay.

Thực ra hắn cũng không bò nổi nữa, nhưng so với lão Bàn thì ít nhất còn đứng được.

Tiêu Long nhìn Tiểu Phượng.

Cô bé từ lúc nãy đến giờ vẫn mặt mày tái mét không nói lời nào, cũng không biết là sao nữa.

"Thôi được rồi, chúng ta đợi bọn nó ở đây." Vừa nãy hắn chưa nhìn rõ những thứ đó, đã vọt đi chạy rồi, Tiêu Long cũng cảm thấy hơi mất mặt.

Có gì đáng sợ chứ, trực tiếp ở đây giải quyết mọi chuyện là xong.

Ngồi nghỉ khoảng hai phút, trong tai mọi người lại lần nữa nghe thấy tiếng bước chân đó.

"Hừ!" Lão Bàn hừ lạnh một tiếng, đứng dậy giơ bó đuốc chiếu xuống dưới.

Nhưng lỗ tai run rẩy của hắn đã bán đứng hắn.

Kết quả vừa chiếu xuống, lão Bàn suýt chút nữa hồn phi phách tán.

Chỉ thấy, ở phía dưới cách mọi người khoảng hai ba mét, có một tên giống như con khỉ đang ngồi xổm trên mặt đất, vẻ mặt hung tợn

nhìn chằm chằm mọi người.

“Điên thật, cái quái gì thế?” Vừa nãy chỉ liếc qua loa một cái, lão Bàn cũng không nhìn rõ thứ đó trông như thế nào.

Bây giờ khoảng cách gần như vậy, đương nhiên hắn nhìn rõ đó là một quái vật trông giống con khỉ.

Trên mặt nó mọc đầy lông.

Mặt mèo?

Chết tiệt!

Lão Bàn suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

“Thứ này là khỉ mèo à?” Tiêu Long nhìn những con khỉ mặt mèo đó cũng giật mình.

Hắn chưa từng thấy thứ quái dị có hình dạng như vậy.

Cái mặt mèo đó to bằng hai cái đầu người bình thường.

Đôi mắt sâu thẳm như được khắc bằng đá, không có chút sinh khí nào.

Khi Tiêu Long giơ bó đuốc đến gần hơn một chút để nhìn rõ, những con khỉ mặt mèo đó dường như sợ ánh lửa, không khỏi rụt lại phía sau.

“À, sợ lửa sao?” Mọi người chợt lóe lên ý nghĩ.

Chẳng lẽ những tên này thực sự bị ngọn lửa ở vạn nhân khố phía dưới dồn lên?

“Nếu đã sợ lửa, thì dễ giải quyết rồi.” Tiêu Long cười nói.

Cùng lúc đó, hắn đưa bó đuốc trên tay cho Thiên Diệp Mộng, chuẩn bị tiến lên thi triển tuyệt kỹ Chu Tước Hỏa.

Lúc đó, Tiểu Phượng vẫn im lặng nãy giờ lại kéo tay hắn.

“Không thể dùng lửa, những thứ đó sẽ xuất hiện.” Tiêu Long giật mình.

Những thứ đó?

Thứ gì?

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Phượng, nhưng Tiểu Phượng lại không nói gì, chỉ chỉ vào mặt của những con khỉ mặt mèo đó.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy vai Tiểu Phượng đang run rẩy.

“Tê...

Cái mặt mèo này trông quen quen.” Lúc đó, lão Bàn cũng lầm bầm một tiếng.

Tiêu Long chợt hiểu ra.

Ngôi miếu cổ.

Trước đây ở đầm sâu, trên bức bích họa bản đồ sông ngầm trong ngôi miếu cổ đó, có một hình vẽ mặt mèo.

Lúc đó, hắn đã phân tích thứ đó cho Thiên Diệp Mộng.

“Không hay rồi, không phải khỉ mặt mèo.” “Không phải khỉ mặt mèo, vậy là gì?” Lão Bàn hỏi một câu.

Biết nói chuyện với tên đó vài câu không ăn thua, Tiêu Long trực tiếp bạo phát phi thân áp sát con khỉ mặt mèo gần nhất.

Hắn một quyền đấm vào cái mặt mèo đó.

Chương 627

Mọi người chỉ nghe một tiếng "rầm", cái mặt mèo đó hoàn toàn vỡ nát, sau đó liền lộ ra một khuôn mặt khỉ lông vàng cực kỳ quen thuộc với mọi người.

"Ngọa tào, mặt nạ mặt mèo!" Lão Bàn chửi thề một tiếng.

Quả thật, mọi người đã bị một đám khỉ đeo mặt nạ mặt mèo dọa cho nửa ngày.

Trong lòng hắn, cảm thấy mặt mình nóng ran.

Lão Bàn là người phẫn nộ nhất.

Hắn siết chặt nắm đấm chuẩn bị xông tới đấm nát tất cả mặt nạ trên mặt những con khỉ đó.

Tiêu Long lại vội vàng hét lên một tiếng.

"Đừng động!" Lão Bàn ngớ người quay lại.

Chỉ thấy Tiêu Long đang ra hiệu mọi người nhìn kỹ một mảnh vỡ mặt nạ vừa rơi ra từ mặt con khỉ kia.

Cũng không biết có phải hoa mắt hay không, phía sau mảnh mặt nạ đó dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích.

"Tiểu Phượng lo lắng có lẽ là cái này." Vừa thấy thứ phía sau mảnh mặt nạ, Tiểu Phượng lùi ra xa ba trượng.

Tiêu Long khẳng định nói.

"Chắc là một loại Cổ trùng thịnh hành ở Nam Cương." Thiên Diệp Mộng có chút kiến thức đoán.

"Đúng thế." Tiêu Long gật đầu.

Hắn không để ý đến việc có thứ đó, cũng không biết ai đã phát minh ra loại mặt nạ này để nô dịch những con khỉ đó.

"À đúng rồi, thứ này không sợ lửa sao?" Lờ mờ nhớ lúc nãy Tiểu Phượng nói không được dùng lửa, Tiêu Long liền bắn ra một đóa Chu Tước Hỏa ném lên mảnh mặt nạ đó.

Không ngờ.

Con Cổ trùng đang nhúc nhích đó sau khi dính Chu Tước Hỏa, giống như hấp thụ dinh dưỡng vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, kích thước cơ thể lớn gấp đôi.

Tiêu Long nhanh chóng thu hồi Chu Tước Hỏa.

"Mẹ kiếp, tôi dẫm chết nó là xong." Lão Bàn có chút kinh hãi nhấc chân dẫm.

Tiêu Long căn bản không kịp ngăn cản.

Mọi người nghe thấy tiếng "phụp" nhẹ, con trùng màu trắng to bằng ngón tay người trưởng thành đó, trực tiếp bị dẫm bẹp dí.

"Ngã cam, làm gì vậy?" Tiêu Long có chút ngớ người.

Tên lão Bàn này lại làm ra chuyện khiến người ta bất ngờ như vậy.

"Chẳng phải đã dẫm chết rồi sao, nhìn kìa, cũng không có độc khí gì cả." Lão Bàn ngơ ngác nói.

"Nhìn những con khỉ mặt mèo kia kìa?" Tiêu Long ra hiệu nhìn biểu cảm của những con khỉ đó.

Lão Bàn nhanh chóng quay đầu lại.

Chỉ thấy những con khỉ ban đầu chỉ trừng mắt, lúc này từng con một gầm gừ, mài răng múa vuốt.

Trông có vẻ như chỉ sợ mọi người không chú ý, bọn chúng sẽ lao vào tấn công tập thể.

"Ngọa tào, sao vậy?" Lão Bàn có chút mộng bức.

"Có sao đâu, ông dẫm chết 'đầu' của bọn nó rồi." Tiêu Long chỉ vào con Cổ trùng đã chết trên mặt đất.

"Ngã kháo, không phải chứ?" Lão Bàn có chút kinh hãi lùi lại phía sau.

Bây giờ những con khỉ đó không hề có ý tốt.

Quỷ mới biết đứa đầu tiên bị đánh có phải là mình không.

"Cứ từ từ đi lên trên!" Tiêu Long vươn tay ra hiệu mọi người đi lên trên, quan sát động tĩnh.

Mọi người gật đầu, vừa lùi vừa bắt đầu đi.

Những con khỉ đó thấy mọi người lùi, cũng không nhanh không chậm theo sát một bước.

Khi đi ngang qua mảnh mặt nạ vỡ nát, một trong số những con khỉ đó vươn tay bới con Cổ trùng đã chết.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Tiêu Long biến đổi.

Lời vừa dứt, con khỉ đó liền kêu lớn một tiếng.

Lập tức, mọi người thấy những con khỉ đó như thể nhận được mệnh lệnh, đồng loạt gầm rống một tiếng, lao về phía mọi người.

"Chạy mau!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, dẫn đầu kéo Thiên Diệp Mộng chạy lên trên.

Thiên Chân và lão Bàn cũng nhanh chóng chạy theo.

Nhưng mọi người vốn đã mệt mỏi rã rời, những con khỉ này lại giỏi leo trèo.

Không bao lâu, quần áo của Thiên Chân và lão Bàn đã bị xé rách thành từng mảnh.

"Long ca, cứu em!" Không còn cách nào khác, lão Bàn chỉ có thể dựa vào Tiêu Long.

Tiêu Long quay đầu nhìn tình hình của hai người, bất đắc dĩ nhíu mày.

"Hai người lên trước đi." Hắn bảo Thiên Diệp Mộng và Tiểu Phượng lên trước, rồi lao về phía lão Bàn và Thiên Chân.

Lúc này, phía sau hai người bóng đen lấp lóe, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu con khỉ đang đuổi theo mọi người.

"Ngã cam!" Tiêu Long chưa nói xong.

Hắn một quyền đấm vào mặt con khỉ đang vươn vuốt sắc nhọn chuẩn bị cào sau lưng Thiên Chân.

Một tiếng "rầm", mặt nạ mặt mèo vỡ nát theo tiếng động.

Nhưng nhanh chóng, một con khỉ khác lại vọt tới.

Lại "rầm rầm rầm" ba quyền, Thiên Chân và lão Bàn cuối cùng cũng thở phào một hơi dài.

"Nhanh lên, bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi, tôi sẽ chặn bọn chúng trước." Vừa dặn dò, tay Tiêu Long vẫn đang bận rộn.

Nhanh chóng, dưới chân hắn rải đầy những mảnh vỡ mặt nạ.

Những con Cổ trùng màu trắng đó cũng đang từ từ nhúc nhích tràn ra mặt đất.

"Cứ thế này thì không ổn đâu." Tiêu Long vừa tránh né những thứ dưới chân, vừa suy nghĩ trong lòng.

Nhìn kết cục của những con khỉ này thì biết hậu quả khi bị những

con trùng đó chạm vào rồi.

Hắn không thể cứ thế này mãi được.

"Thôi rồi, vừa đánh vừa lùi vậy." Cứ thế, Tiêu Long bắt đầu thử đi lên trên.

Theo sự di chuyển của hắn, những con trùng đó cũng từng con một bám theo lên.

"Cứ thế này, sớm muộn gì cũng bị bọn chúng đuổi kịp thôi." Nhìn những con trùng và khỉ hung hãn tràn tới, Tiêu Long có chút đau đầu.

Lúc đó, lão Bàn và Thiên Chân sớm đã kiệt sức, cũng đều ngồi bệt xuống đất không đi nữa.

"Thôi rồi, Long ca đi đi, đừng quan tâm tôi nữa." "Hai đứa tôi sống đủ chán rồi, anh thoát ra ngoài là được." "Nhớ có thời gian thì đốt cho hai đứa tôi ít tiền vàng nhé!" Tiêu Long bị hai người chọc cho phiền lòng, không kìm được quát lớn một tiếng.

"Đều im miệng hết cho tôi!" Đúng là, trong lúc tuyệt cảnh còn nói lời hồ đồ.

Ngay lúc đó, lão Bàn tránh né không kịp, một con trùng bò lên mắt cá chân hắn.

Dù vừa nãy hắn nói những lời nghĩa khí lẫm liệt, nhưng khi con trùng vừa lên người, lập tức không giữ được bình tĩnh.

"Ngọa tào, nó cắn tôi rồi, Long ca cứu tôi với!" Tiêu Long không nhịn được liếc mắt trắng dã.

Hắn định động thân đi cứu.

Ngay lúc đó, hắn đột nhiên đứng yên bất động.

"Ngọa tào, Long ca, làm gì vậy, sao lại không động đậy?" Lão Bàn vừa nhìn, lập tức mắt đều đỏ hoe.

Chương 628

Chẳng lẽ Long ca cũng bị trúng chiêu rồi?

Ngừng lại một lát, Tiêu Long tỉnh táo lại với vẻ mặt kinh hỉ.

Hắn nhìn lão Bàn đang tái mét mặt, không nhịn được cười khẽ.

"Ngọa tào, Long ca, tôi đau đến mức này rồi mà anh còn cười?" Lão Bàn không nhịn được mắng.

Nhìn trán hắn co giật thì biết là đau thật.

Tiêu Long lại dừng cười, lắc đầu.

Tên lão Bàn này đúng là phúc tinh của mình.

Vừa bị trùng cắn, khiến hắn xuất hiện dao động linh hồn đã lâu không có.

"Xem ra những con trùng này đều có linh hồn thể." Nghe vậy, lão Bàn giật mình.

"Đại ca ơi, ông nội ơi, đừng quan tâm thứ này có linh hồn hay sinh mệnh gì nữa." "Có thể giết chết nó cho tôi trước không?" "Dù sao cũng đã giết chết 'đầu' của bọn nó rồi, không ngại thêm một con đâu." Nếu hỏi vì sao lão Bàn không tự ra tay, cũng là bất đắc dĩ.

Vì con trùng đó không chết lại chui vào lòng bàn chân của hắn.

Cái cảm giác đó ngoài đau ra còn có chút ngứa, khiến hắn không thể cúi người xuống bắt con trùng đó.

Chưa nói đến, với cái thân hình của lão Bàn thì việc cúi người cũng là chuyện khó khăn.

"Không sao, tôi lập tức giúp anh giải quyết." Nhìn những con khỉ liên tục lao tới, cùng với một lớp trùng có thể nhìn thấy bằng mắt

thường trên mặt đất, Tiêu Long ra hiệu cho lão Bàn im miệng.

Sau đó nhắm mắt lại.

Hai tay từ từ vươn ra, sau đó song song hạ xuống.

"Ngọa tào, Long ca không phải bị trùng cắn đến ngốc rồi chứ, định dùng Chu Tước Hỏa sao?" Nhìn động tác của Tiêu Long, lão Bàn có chút ngớ người.

Nhưng giây tiếp theo, hàm dưới của hắn kinh ngạc đến mức rớt xuống.

Chỉ thấy, những con khỉ ban đầu hung hãn tập thể dừng bước, bắt đầu hỗn loạn xé rách mặt nạ mặt mèo trên mặt.

Đàn Cổ trùng càng quỷ dị hơn.

Không có dấu hiệu gì, cơ thể từng con một vỡ nát.

Không bao lâu, không còn một con trùng sống sót nào trước mắt mọi người, chỉ còn lại bóng dáng những con khỉ đang tán loạn bỏ chạy.

"Ngọa tào, lại là chiêu tiên sao?" Lão Bàn thật sự không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào.

Long ca thật sự quá trâu bò.

Một tay thật sự quá đáng sợ.

Sắp sửa sánh ngang với Gia Cát quân sư phẩy tay đuổi thiên quân vạn mã.

Không đúng!

Phải lợi hại hơn tên đó một trăm lần, một vạn lần!

"Vừa nãy là sao vậy?" Một lúc lâu sau, đợi Thiên Diệp Mộng và Tiểu Phượng đã xác định an toàn quay lại, lão Bàn mới tỉnh lại từ sự

kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Tôi dùng Lực lượng Ý Niệm giết chúng.” Tiêu Long nhẹ nhàng nói.

Mọi người đều không thể tin nổi.

Lần đầu tiên nghe nói dùng Lực lượng Ý Niệm để giết trùng.

“Long ca, thật đấy, dùng chiêu này để diệt trừ sâu bọ chắc chắn hốt bạc!” Thiên Chân không biết dây thần kinh nào bị co giật, nói một câu đùa khiến mọi người dở khóc dở cười.

“Cút đi thằng ngốc, Long ca thiếu gì tiền mà cần mấy cái đó.” Lão Bàn không nói nên lời tát vào lưng tên đó một cái.

Tiêu Long nhìn cười cũng không nói gì.

Thực ra chiêu vừa nãy chỉ là Diệt Hồn Nhất Niệm thôi, chủ yếu dùng để đối phó với những sinh mệnh thể có linh hồn tập trung nhưng yếu hơn hắn rất nhiều.

Trước đây hắn vẫn luôn cho là vô dụng, không ngờ hôm nay lại thực sự phát huy tác dụng.

“Long ca đúng là trâu bò!” Lão Bàn có chút cảm thán nói.

Nhìn tình hình hiện tại, mọi người chắc chắn an toàn rồi.

“À đúng rồi, mấy con khỉ đó là sao vậy?” Lúc đó, cuối cùng cũng có người hỏi câu này.

“Chắc là chủ mộ dùng để canh gác lăng mộ thôi.” Tiêu Long đoán.

Chủ yếu là kết hợp với bức họa mà hắn thấy trong ngôi miếu cổ trước đây, cái mặt nạ mặt mèo trên đó.

Lúc đó, hắn cảm thấy có thể là một số lính gác của quốc gia Nam Hải Vân Lạc.

“Thật trâu bò, còn huấn luyện mấy con khỉ để trông mộ.” Lão Bàn hiển nhiên đã hiểu sai ý của Tiêu Long.

“Không.” Tiêu Long lắc đầu.

“Tôi nói là những cái mặt nạ mặt mèo đó.” Quả thật, khỉ thì sống được bao nhiêu năm, nhưng Cổ trùng thì khác.

Lăng mộ ngàn trăm năm, nếu là khỉ trông giữ thì những con khỉ đó thật sự quá thông minh.

“À, ra vậy.” Nghe Tiêu Long giải thích, mọi người đồng loạt thở phào một hơi.

Quả nhiên thế giới rộng lớn, không thiếu những chuyện kỳ lạ.

Ở đây lại nghỉ ngơi thêm mười mấy phút, cũng không thấy có con khỉ hoặc con trùng nào từ phía dưới lên.

Tiêu Long thở phào một hơi.

Nói thật, liên tục bị giày vò trong thời gian dài, hắn cũng có chút mệt mỏi.

Hắn đang chuẩn bị dựa vào lòng Thiên Diệp Mộng ngủ một giấc ngắn thì, đột nhiên một loạt tiếng va chạm từ phía trên truyền xuống.

Cùng lúc đó, cả cầu thang cũng rung lắc “quang quang quang”.

“Ngã sát, chuyện gì vậy?

Mấy con khỉ đó từ trên đó xuống à?” Lão Bàn có chút không thể tin nổi nói.

Cảm nhận được âm thanh đó, Tiêu Long lắc đầu với phỏng đoán của lão Bàn.

Âm thanh không giống với động tĩnh của lũ khỉ trước đó, chắc không phải những tên đó.

Không, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Tiêu Long ra hiệu mọi người đứng sang một bên, chăm chú nhìn lên trên.

Chỉ thấy, không bao lâu, một bóng đen nhanh như chớp từ trên cao lăn xuống.

Sắc mặt Tiêu Long ngưng trọng, vươn tay chặn đứng đường đi của bóng đen đó.

Mọi người đi lại gần nhìn, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

"Ngọa tào, tên này?

Tôi tưởng hắn đã đi rồi." Chỉ thấy người bị Tiêu Long nắm lấy chính là tên kính đen đã tách ra ở sông ngầm trước đó.

Hắn không biết từ lúc nào đã chạy lên phía trước, không ngờ bây giờ lại thành ra thế này.

"Xương sườn toàn bộ gãy rồi, vừa nhìn đã biết bị va đập cực mạnh." Tiêu Long lắc đầu.

Tên này hết cứu rồi.

"Chẳng lẽ trên đó có một chiếc xe tải giải phóng (xe vận tải) sao?" Lão Bàn có chút buồn bực nhìn vào lồng ngực lõm vào của tên kính đen.

Nếu đổi thành xe tải giải phóng thì hắn sẽ yên tâm hơn một chút.

"Thế thì e rằng anh phải thất vọng rồi." Thiên Chân vỗ vỗ vai hắn.

"Mà này, nếu tên này không phải người của mình, thì chắc là người bên Tiêu lão bản nhỉ?" Lúc đó, Thiên Diệp Mộng đột nhiên kéo kéo cánh tay Tiêu Long.

Chương 629

“À, đúng vậy.” Ngã cam.

Tiêu Long hơi đỏ mặt.

Hắn quên mất không kiểm tra.

Tên kính đen này đã ở đây rồi, thì có khả năng phía trước có một nhóm người.

Tiêu lão bản.

“Mà này, cái người chúng ta gặp trước đây chẳng phải là Tiêu lão bản sao?” Lão Bàn có chút nghi ngờ.

“Xem ra là ông chủ lớn phía sau rồi.” Tiêu Long gật đầu.

“Nhìn dáng vẻ này, từ đây đến phía trên còn một đoạn không ngắn đâu.” Vừa nãy trên người tên kính đen trừ vết thương do va đập, còn lại toàn là vết thương do té ngã và ma sát.

Ước tính thận trọng, từ đây lên phía trên phải vài trăm mét.

“Ngọa tào, vậy có nghĩa là tôi trực tiếp lên đỉnh đầu đại Phật à?” Lão Bàn có chút kinh ngạc.

Nếu không nhầm thì tượng đại Phật đó cũng cao vài trăm mét.

“Không sao đâu, mấy trăm mét đó cứ coi như đường bằng phẳng đi, vài phút là chạy xong thôi.” Thiên Chân an ủi.

“Cút!” Lão Bàn cảm thấy thằng cha này đầu óc có vấn đề.

Tiêu Long vẫy vẫy tay về phía hắn, từ trên người tên kính đen lục lọi một lúc, đào ra một số thứ hữu dụng.

Dây thừng, súng pháo hiệu các loại.

Điều khiến người ta bất ngờ là, hắn tìm thấy một khẩu súng.

“Hắc hắc, thứ tốt.” Lão Bàn không nói hai lời, cất đi.

Tiêu Long nhún vai.

Dù sao thì súng ống cũng chẳng có tác dụng gì với mình.

“Được thôi, chúng ta lên đó gặp Tiêu lão bản một chuyến.” Có súng trong tay, lão Bàn cũng không còn sợ hãi nữa.

Đi thôi, đi thôi.

Mọi người cảm thấy đã nghỉ ngơi gần đủ, lại thêm phía trước có một người đang chặn đường, nên đặt thi thể tên kính đen sang một bên, tiếp tục đi lên phía trên đại Phật.

Khi đi khoảng nửa tiếng, Tiêu Long đột nhiên vươn tay dừng bước.

Mọi người nhìn.

Chỉ thấy.

Phía trước, không có đường.

“Không thể nào, sao lại không có đường?” Lão Bàn không tin tà, bước lên phía trước lại gõ lại sờ.

Nhưng cho dù có làm gì, cuối cầu thang chỉ có một bức tường đá giống hệt xung quanh, không còn gì khác.

“Chẳng lẽ thật sự là hết đường rồi?” Tiêu Long nhìn Tiểu Phượng.

“Đừng nhìn tôi, tôi cũng lần đầu tiên đến đây.” Tiểu Phượng cũng không rõ.

“Ai, vậy chỉ còn cách này.” Tiêu Long nói rồi, sờ vào chén rồng đồng xanh trong lòng.

Lập tức, chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Chỉ thấy bức tường vốn kiên cố trước mắt, hiện ra lối vào phía sau.

Tiêu Long bước lên xem kỹ bức tường đó.

Cuối cùng ở một góc khuất trên đỉnh tường, hắn tìm thấy một vệt máu.

"Thì ra, tên kính đen đó đã ngã từ đây xuống." Tiêu Long nhìn bức tường trước mắt, ánh mắt như xuyên thấu.

"Bức tường này có vẻ có chút không đúng lắm." Lúc đó, lão Bàn cũng phát hiện ra sự bất thường của bức tường, liền dùng tay cậy khe tường, xem có thể cậy ra không.

Tiêu Long lại vội vàng ngăn lại.

"Hả, Long ca?" Tiêu Long không trả lời.

"Tôi đang ở vị trí nào của đại Phật vậy?" Hắn nhìn bốn phía, xung quanh đều tối om.

Vạn nhân khố phía dưới đã tắt lửa từ lâu, bây giờ cũng không nhìn thấy ánh sáng nào.

"Vị trí ngực đại Phật." Tiểu Phượng, người hoàn toàn có năng lực nhìn trong đêm, lên tiếng nói.

"Vậy thì tránh ra một chút, tôi không muốn thấy ai cũng gặp phải kết cục như tên kính đen đó đâu." Tiêu Long lắc đầu, ra hiệu mọi người đứng tránh ra một chút.

Sau đó hắn một cước đá lên.

Mọi người chỉ nghe tiếng "rầm" cực lớn, khối tường đá trông có vẻ cứng rắn vô cùng đó, bị Tiêu Long một cước đá thủng một lỗ lớn.

Những thứ bên trong lỗ lại khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Có cơ quan cảm ứng và thiết bị đàn hồi." Tiêu Long vừa chỉ vào hai thứ đó, vừa giải thích cho mọi người.

"Nếu vừa nãy có người cố gắng dùng xà beng, hoặc dịch chuyển mặt tường." "Thì cái cơ quan này sẽ kích hoạt, kết quả đương nhiên sẽ giống như tên kính đen kia." "Lợi hại quá, Long ca." Lão Bàn may mắn thoát chết, vỗ ngực cảm thán.

"Vậy bây giờ tôi đi vào?" "Tên kính đen kia chắc chắn không phải một mình." Tiêu Long khẳng định nói.

"Vì tôi đang ở vị trí ngực đại Phật, trên đường cũng không thấy bất kỳ ai." "Vậy thì nhóm người đó chắc chắn đã đi vào rồi." Nói xong, Tiêu Long chỉ vào bức tường.

"Khả năng vừa nãy cơ quan kích hoạt, bọn họ đã nhân cơ hội đi vào." "Ngã khứ, cũng quá không tử tế rồi, dùng tính mạng đồng đội để mở đường?" Thiên Chân có chút không thể tin nổi nói.

Lão Bàn và Tiêu Long lại không nói gì.

Thực ra trên con đường trộm mộ, không có ai trong sạch cả.

Lấy Tam Thúc hay những người lớn đó đi, ai mà không dính vài mạng người trên tay.

Đôi khi là vậy, không nỡ thì không cách nào đảm bảo được sự uy nghiêm và lợi ích của mình.

Đừng nói nữa.

Thiên Diệp Mộng cũng khá am hiểu đạo lý này.

Người xuất thân từ các gia tộc lớn, ai mà không tâm ngoan thủ lạt, đương đoạn tắc đoạn (tàn nhẫn quyết đoán).

"Chúng ta sẽ không dùng chiêu đó chứ?" Thiên Chân đột nhiên hỏi

một câu đầy kinh hãi.

"Cút đi thằng ngốc, Long ca mà định dùng chiêu đó thì vừa nãy đã không nhắc anh rồi." Lão Bàn tát vào lưng tên đó một cái.

Đầu óc trẻ con sao mà không chịu dùng.

Tiêu Long gật đầu.

"Tôi đương nhiên không dùng chiêu đó, cánh cửa này thực ra dễ vào." Nói rồi, hắn vươn tay bẻ một cái, bẻ gãy cái cơ quan cảm ứng kia.

Sau đó không nói hai lời, một cước đá bay cả bức tường.

"Ngã kháo, sao mà đơn giản thô bạo vậy?" Hàm dưới của lão Bàn suýt rớt xuống.

Không ngờ cách của Long ca lại trực tiếp đến thế.

"Đúng vậy, thực ra thì đơn giản thôi." Tiêu Long cười nói.

Lão Bàn có chút không nói nên lời lắc đầu.

Thực ra hắn cũng biết.

Phương pháp đơn giản, thực ra không hề đơn giản chút nào.

Lấy điều kiện cơ bản nhất, người có thể đá thủng được bức tường này, không có mấy người làm được.

Tiếng "lạch cạch" tan đi.

Chương 630

Không còn bức tường đó ngăn cách, lộ ra cái hang đen sì.

“Xem ra chúng ta sắp phải đi vào bên trong cơ thể đại Phật rồi.” Tiêu Long hiếm khi nói đùa.

Thiên Diệp Mộng không kìm được liếc mắt một cái.

“Bà nội nó, nếu không phải đầu óc tôi còn tỉnh táo, suýt nữa đã tưởng mình đi vào cổ mộ rồi.” Lão Bàn có chút cảm khái nói.

Thật đấy.

Theo ánh lửa, mọi người nhìn tình hình bên trong hang.

Những chén đèn đồng xanh, vẫn còn dầu bấc chưa dùng hết.

Các loại bích họa trải dài vào sâu bên trong.

Mặt đất được chạm khắc phù điêu tinh xảo, khiến người ta không nỡ dẫm lên, sợ lỡ tay làm bẩn.

“Tôi có cảm giác như cung điện vậy.” Thiên Chân có chút hoảng hốt nói.

“Xí, hoàng cung cũng chẳng kém cạnh gì.” Lão Bàn liếc mắt khinh bỉ.

Hắn có chút tham lam nhìn những chiếc chén đèn đồng xanh trên vách đá.

Hắn chỉ quan tâm có bảo bối hay đồ cổ không, không có hứng thú với những thứ không thể mang đi được.

“Long ca, những chiếc đèn đồng này định giá bao nhiêu?” Tiêu Long nhìn những chiếc đèn đồng đó.

“Chất liệu không tệ, nếu tìm được người mua tốt, thì không dưới mười triệu đâu.” Vừa nghe giá đó, lão Bàn lập tức mắt đều sáng lên.

Nếu không phải Tiêu Long chưa lên tiếng đi vào, hắn đã xông vào rồi.

“Mà này, bên trong không có gì tốt để xem đâu, chúng ta đi vào đi.” Lão Bàn lẩm bẩm nói.

“Anh đang vội vàng đi lấy mấy chiếc đèn đồng đó phải không?” Tiêu Long một lời nói toạc ra.

Lão Bàn không kịp phản bác.

Tiêu Long ngăn lại.

“Đừng vội vào, có cơ quan.” Nói xong, hắn chỉ vào mấy hàng dấu chân trên mặt đất bên trong hang.

Lão Bàn giật mình.

“Những dấu chân này có gì lạ sao?” “Chẳng phải tên kính đen và nhóm người đó vừa vào sao?” Thiên Chân cũng có chút kỳ lạ nói.

“Không phải những cái đó, nhìn kỹ hàng này đi.” Tiêu Long lắc đầu, chỉ vào một chuỗi dấu chân trong số đó.

Mọi người nhìn kỹ, dần dần, ai nấy đều kinh ngạc, bởi vì hàng dấu chân Tiêu Long chỉ là những dấu chân trần gần như không thể nhìn thấy.

“Dấu chân nhỏ xíu, còn nhỏ hơn cả Tiểu Phượng nữa.” Lúc này, Tiêu Long không quên trêu chọc thú cưng của mình, mà Tiểu Phượng hiển nhiên rất thích thú với kiểu trêu chọc này.

“Ừm, chắc phải bé hơn tôi mấy size.” “Mấy vị.” Tiêu Long gật đầu.

“Khi xuống mộ, các vị sẽ mang theo một đứa trẻ chỉ mới bốn năm

tuổi sao?" Mọi người lắc đầu, đùa thôi.

Tiểu Phượng với dáng người nhỏ bé như vậy, nếu không phải vì năng lực siêu quần thì sẽ chẳng ai mang theo.

Khoan đã?

Năng lực siêu quần.

"Ý của Long ca là trong nhóm người đó cũng có một đứa bé năng lực siêu quần?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

"Không nhìn kỹ à, chẳng lẽ không để ý thứ gì trên lớp dấu chân đó sao?" Tiêu Long hơi bực mình, đá nhẹ một cái.

Lúc này, Thiên Chân mới nhìn thấy trên chuỗi dấu chân gần như không thể nhìn thấy kia dường như có một lớp vật chất giống như bã trà.

"Bã thi?!" Với tư cách là người thường xuyên xuống đấu, anh ta rất hiểu rõ loại vật này.

"Chẳng lẽ bên trong có một con Huyết Thi bé tí sao?" Vừa nghĩ vậy, trong đầu Bàn Tử đột nhiên hiện ra hình ảnh một con Huyết Thi bé tí cao chỉ một mét, nhảy nhót tưng tưng.

Khụ khụ, cảnh tượng đó có cần phải 'duy mỹ' đến thế không chứ!

"Không phải Huyết Thi bé tí đâu." Nói rồi, Tiêu Long đưa tay chạm vào lớp bã thi đó.

"Mềm nhũn, sáng bóng." "Trước khi tôi phá bức tường đổ này, nó vừa mới rời đi." Mùi thuốc lá vẫn vương vấn trong miệng, Bàn Tử nghiền nát đầu mẩu thuốc lá.

"Không sao, chẳng phải chỉ là một con Huyết Thi bé tí thôi à, anh em mình xông vào tóm nó." Nói rồi, Bàn Tử định chui vào cái hang.

Tiêu Long lại kéo anh ta lại.

“Tôi không lo con Huyết Thi đó, mấy người không thấy kỳ lạ sao?” “Huyết Thi thì có gì kỳ lạ chứ?” Bàn Tử hơi khó hiểu.

Lúc này, Thiên Chân vẫn đang ngẩn người cuối cùng cũng đã hiểu ra.

“Vạn nhân khanh, lúc tôi ở Vạn nhân khanh không hề gặp Huyết Thi.” “Thấy chưa, Thiên Chân cũng đã hiểu.” Tiêu Long gật đầu.

“Sao tôi vẫn không hiểu?” Đầu Bàn Tử càng thêm mông lung.

“Ý là Vạn nhân khanh lớn như vậy ở phía dưới, cũng không xuất hiện một con Huyết Thi nào.” “Mà ở trên này lại đột nhiên có thêm một con Huyết Thi sao?” Thiên Chân tiếp tục giải thích.

“Có lẽ là ngoài ý muốn cũng không chừng.” Bàn Tử mơ hồ nhận ra có vấn đề, nhưng vẫn cứng miệng.

“Có thể đó không phải Huyết Thi.” Thiên Chân vỗ trán thở dài.

“Vì xung quanh đây có Vạn nhân khanh, vậy thì chỉ có thể xuất hiện hai loại thứ.” “Một loại là Thái Tuế trong tay Tiểu Phượng.” Nói rồi, Tiêu Long chỉ vào Thái Tuế vẫn luôn được Tiểu Phượng cầm trong tay.

Cũng thật kỳ lạ, Thái Tuế trước đây vẫn luôn ngủ say như chết, khi xuất hiện cái động khẩu này lại tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Tiêu Long có chút lo lắng.

“Loại còn lại là Bất Hóa Cốt.” Bất Hóa Cốt?

Bàn Tử lần đầu nghe cái tên này, vẻ mặt mờ mịt.

“Một loại cương thi.” Thiên Chân giới thiệu ngắn gọn.

Chắc chắn không thể giải thích thêm phân loại cương thi được nữa.

“Mẹ kiếp, chẳng phải cũng là một loại Huyết Thi sao.” Bàn Tử chửi thề không nói nên lời.

Nếu là Huyết Thi, thì không có gì phải sợ.

“Còn nhớ Huyết Thi không?” Tình hình bây giờ, Tiêu Long đành phải nhắc đến một con quái vật mà Bàn Tử cực kỳ quen thuộc.

“Ừm, nhớ chứ.” Bàn Tử gật đầu.

“Lấy ví dụ, nếu Huyết Thi là cấp bậc Đồng.” “Vậy Bất Hóa Cốt là cấp Bạch Kim.” Tiêu Long ví von.

“Mẹ kiếp, ghê gớm vậy sao?” Trong khoảnh khắc hiểu được sự lợi hại của nó, cằm Bàn Tử suýt nữa rớt xuống.

“Thứ này kích thước càng nhỏ, càng lợi hại.” Tiêu Long nói thêm một câu.

“Thế nên tôi hỏi ý kiến các người, chúng ta có nên vào không?” Nghe vậy, mọi người im lặng.

Khoảng mười giây sau, Bàn Tử giơ tay hỏi.

“Mấy thứ khác tôi không biết, nhưng tôi biết nó có sợ lửa không?” “Sợ!” Mẹ kiếp.

Bàn Tử chửi thề một câu.

“Vậy lo cái quái gì nữa, vào thôi!” Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Long ca cũng quá giỏi hù dọa người ta rồi.

Sợ lửa thì sớm đã không thành vấn đề.

Đã sợ lửa, vậy Long ca có thể giải quyết phiền phức này.

Vậy tôi sợ cái quái gì chứ?

“Ờ.” Nhìn Tiêu Long có chút bực mình, Thiên Diệp Mộng lén cười

đi đến bên cạnh anh.

Chương 631

“Nói thật, ít khi thấy anh bực bội như vậy.” “Tôi chỉ nhắc nhở mọi người cẩn thận một chút thôi mà.” “Em không lo cho anh sao?” “...” Tiêu Long hơi đỏ mặt.

Mẹ kiếp, cô bé này quá biết trêu người.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều cầm đuốc đi vào trong hang.

“Hay là tôi thắp mấy cái đèn đồng này lên nhé.” Bàn Tử đề nghị.

“Nếu không sợ cơ quan thì cứ làm đi.” Tiêu Long thờ ơ nhún vai.

“Đương nhiên, trước khi thắp đèn, phải để tôi lùi ra đã.” “Vậy thôi.” Thấy rằng thà ít chuyện còn hơn nhiều chuyện, Bàn Tử ngậm miệng.

Đi một lát, Thiên Chân đi phía trước Bàn Tử đột nhiên dừng bước.

“Mẹ kiếp, Thiên Chân, chân mày chuột rút à?” Bàn Tử quan tâm hỏi.

“Cút đi, ai mà chuột rút chứ.” Thiên Chân bực mình đáp.

“Long ca, bên trong có vấn đề.” Tiêu Long nghe vậy, vội vàng bước tới.

“Chuyện gì?” Chỉ thấy, Thiên Chân chỉ vào dấu chân trên đất.

“Những dấu chân này bên trong không còn nữa.” Tiêu Long ngẩn người, cầm đuốc soi khắp mặt đất.

Quả thật, những dấu chân từ cửa động vào bên trong đã biến mất một cách thần kỳ.

“Những người đó sẽ không gặp bất trắc bên trong rồi chứ?” Thiên Chân vốn thấy những người của Tiêu lão bản đi trước dò đường cũng

khá tốt, không khỏi lo lắng hỏi.

“Chắc không đến mức đó, nếu gặp cơ quan thì bên trong hẳn phải để lại dấu vết.” Tiêu Long lắc đầu.

“Đã khó khăn lắm mới đi vào được, làm sao có thể dễ dàng gặp hại như vậy.” Bàn Tử cũng lắc đầu.

“Nếu không phải gặp hại bên trong, vậy thì chỉ có một câu trả lời.” Tiêu Long sắc mặt có chút ngưng trọng, đưa tay mò vào trong ngực.

“Bên trong chắc chắn có một lối đi bí mật hoặc một lối vào.” Lúc này, Thiên Chân lại thấy Bàn Tử đi về phía một cái đèn đồng bên cạnh.

Sau khi dừng bước, anh ta nghiêng đầu quan sát kỹ.

“Bàn Tử, không thể yên ổn một chút à, giúp tìm cách đi chứ?” Bàn Tử không quay đầu lại.

“Tôi chẳng phải đang tìm cách đó sao.” “Tìm cái quái gì, trong đầu suốt ngày chỉ có hai chữ ‘bảo bối’.” “Mẹ kiếp, nói cứ như mỗi lần mày xuống đấu không phải vì bảo bối ấy.” Ờ.

Nói rồi, Bàn Tử đột nhiên ngẩn người.

Dường như nhiều năm qua, Thiên Chân mỗi lần xuống đấu thật sự không phải vì bảo bối.

“Mau quay lại, đừng chạy loạn, chạm vào cơ quan là xong đời đấy.” Thiên Chân lo lắng tên này sờ loạn.

Chuyện đó thật sự sẽ khiến người ta tức chết.

“Không, tôi chỉ cảm thấy cái đèn đồng này có chút kỳ lạ.” Thiên Chân nghe vậy, lập tức không vui.

“Cảm tình tôi nói lâu như vậy, trong đầu cậu chỉ có đồ đồng thôi

sao?" "Mẹ kiếp, ai lừa ai là chó con, không tin thì Long ca nhìn xem." Bàn Tử bất phục, gọi Tiêu Long.

Lúc này, Tiêu Long đang chuẩn bị mở Thanh Đồng Du Long Trản để cảm ứng lối ra.

Nghe Bàn Tử nói, anh đành liếc nhìn về phía đó.

Chỉ một cái liếc mắt, anh không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy cái đèn đồng đó quả thực khác với mấy cái trước đó.

"Tôi nói có vấn đề đúng không." Bàn Tử có chút đắc ý.

Nhìn Tiêu Long quan sát trước ngọn đèn đó, mọi người không khỏi đứng lùi ra xa một chút.

Dù sao thì bọn họ không có khả năng ứng phó mọi bất ngờ như Tiêu Long.

"Đây chắc là một cơ quan, có vẻ như không lâu trước đó đã bị người ta động vào." Tiêu Long kết luận.

"Chắc chắn là nhóm người của Tiêu lão bản." Bàn Tử khẳng định nói.

Dù sao thì trước đó nhóm người kia cũng vừa mới đi vào.

"Vậy để tôi thử xem sao." Nói rồi, Tiêu Long đưa tay thử vặn cái đèn đồng.

Thuận chiều kim đồng hồ không động, anh liền xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Trong tai mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "lạch cạch" rất nhỏ.

Đột nhiên dưới chân mất thăng bằng, cả thế giới dường như mất trọng lực.

Nếu không phải Tiêu Long một tay nắm chặt đèn đồng, nhanh

chóng vung ra dây xích quấn lấy tất cả mọi người, vậy thì khó tránh khỏi có người bị thương.

"Long ca, mau xuống đi." Nhờ ánh lửa, Bàn Tử ở phía dưới cùng hét lên một tiếng.

Dường như đã phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường.

Nghe vậy, Tiêu Long buông tay, thả dây xích xuống.

Sau khi thả mọi người xuống, anh cũng từ phía trên nhảy xuống.

Chân anh vững vàng, ổn định đáp xuống mặt đất.

Nhưng ngay lập tức, cảnh tượng trước mắt khiến anh không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Chỉ thấy, ở vị trí trung tâm nhất của căn phòng, một chóp tháp khổng lồ hiện ra trong tầm mắt mọi người.

"Khụ khụ." Tiêu lão bản bị đặt xuống đất ho khan hai tiếng.

"Chuyện gì thế?" Tiêu Long mở miệng hỏi.

"Không nhìn rõ." Lão già họ Vương lắc đầu.

"Sau vụ nổ tôi định rút lui, nhưng một thứ đen sì đột nhiên vọt ra." Thứ đó chắc là Bất Hóa Cốt.

Tiêu Long lắc đầu.

"Vậy bây giờ hợp tác chứ?" "...Bên trong hẳn cũng đang tìm Thính Lôi Tháp đó chứ?" Lúc này, một chàng trai trẻ luôn ở bên cạnh Tiêu lão bản mở miệng hỏi.

"À đúng rồi, quên giới thiệu, tôi tên Tiêu Thanh, con trai của Tiêu lão bản." Mọi người chợt hiểu ra.

Chẳng trách tên này trông khá giống Tiêu lão bản.

Chỉ là...

“Tiêu Thanh.

Kiểu cách, một thằng đàn ông to lớn sao lại có cái tên như vậy.” Bàn Tử suýt chút nữa bật cười thành tiếng, nhưng cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Dù sao thì trước mắt có quá nhiều súng ống.

“Đúng vậy, chẳng phải cũng vì thứ đó sao?” Tiêu Long nhún vai.

Dù sao thì mục đích của mọi người đều rõ như ban ngày, không cần phải che đậy.

“Tôi sẽ hợp tác với anh, cùng đi tìm tòa tháp đó.” Tiêu Thanh nhìn thoáng qua người cha đang nằm trên đất, rồi quay người nói.

“Cũng là để giúp cha tôi hoàn thành tâm nguyện.” “Trong tòa tháp đó có thứ mà ai cũng đang tìm kiếm.” Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ trong tòa tháp đó có núi vàng núi bạc sao?

“Thứ đó tôi cũng không rõ lắm, bên trong có gì e rằng chỉ có cha tôi biết.” Tiêu Thanh lắc đầu, biểu cảm không giống nói dối.

Tiêu Long nhìn Tiêu lão bản đang nằm bất tỉnh trên đất.

Chỉ có ông ta biết?

Chẳng lẽ...

“Cha anh trước đó đã đến Lôi Thành?” E rằng chỉ có một lý do.

“Đúng vậy, hai mươi năm trước.” Tiêu Thanh đáp.

Chương 632

Hai mươi năm trước?

Mọi người ngẩn người.

Ai nấy đều nhìn thấy sự khó tin trong mắt đối phương.

Chẳng lẽ ông ta cũng là một trong số những người của Tam Thúc năm đó?

"Nhưng tôi chưa từng nghe nói trong đội ngũ đó có người họ Tiêu nào cả?" Thiên Chân và Bàn Tử có chút nghi ngờ.

"Cũng có chút thú vị rồi đấy." Lúc này, Tiêu Long với tâm tư mẫn tiệp đại khái đã hiểu ra.

Tiêu lão bản này, chắc chắn là người vẫn luôn đi theo sau Tam Thúc, là một trong những nhóm người đi trước.

Thật không ngờ, cuối cùng hai bên lại gặp mặt theo cách này.

"Chỉ là... tại sao tôi phải hợp tác với anh?" Tiêu Long cười một tiếng.

Hiện tại đối phương tuy có người bị thương, nhưng bên anh cũng không hề thiếu người.

Kiểu hợp tác tưởng chừng như đôi bên cùng có lợi này, thực chất lại chẳng có chút lợi ích nào cho Tiêu Long.

"..." Tiêu Thanh và lão già họ Vương nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ khó xử.

"Có gì thì cứ nói thẳng đi, nếu không tôi sẽ không hợp tác đâu." "Mẫu Tuyết Hải những năm qua vẫn luôn được tôi tài trợ và chăm sóc." Tiêu Thanh đột nhiên mở miệng nói.

Thiên Chân kinh ngạc lớn.

Mẫu Tuyết Hải này chính là một trong những người của Tam Thúc năm đó.

Hiện tại tuy có chút điên loạn, nhưng dù sao cũng đã từng đến những nơi đó.

Chẳng trách một người điên mà những năm qua vẫn sống khá ổn.

Hóa ra Tiêu lão bản vẫn luôn âm thầm giúp đỡ.

"Tôi dù sao cũng không quen Mẫu Tuyết Hải, thứ này có thể hữu dụng với Tam Thúc." Tiêu Long lắc đầu.

Lấy một người không liên quan đến anh thì căn bản không có tác dụng gì.

Chẳng phải rõ ràng có thể tìm thấy Nam Hải Vương Mộ một cách chính xác, sau lưng chắc chắn là Mẫu Tuyết Hải đã bỏ ra không ít công sức.

"Vậy thì hết cách rồi." Lúc này, Tiêu Thanh thở dài thườn thượt, xòe tay ra.

"Thực ra có một điều kiện mà tôi không muốn nói, nhưng đành vậy." Nói xong, anh ta vỗ tay, ra hiệu cho thủ hạ phía sau lấy ra một chiếc điện thoại, bật một đoạn video.

Mọi người nhìn vào.

Đó là một căn phòng giống như mật thất.

Bên trong căn phòng có một người đang ngồi.

"Nhị Thúc?" Thiên Chân là người đầu tiên nhận ra.

Tiêu Long ngẩn người.

Không phải sao?

Người đó chính là lão già Ngô Nhị Bạch.

Mới mấy ngày không gặp, đã bị người ta nhốt rồi.

"Các người đã làm gì Nhị Thúc tôi?" Thấy Nhị Thúc bị bắt, Thiên Chân định xông lên chất vấn.

May mà Bàn Tử kịp thời kéo lại, nếu không thì súng của đối phương đã nhả đạn rồi.

Tiêu Long lắc đầu.

"Trước hết hãy bỏ súng xuống." "Được, Bàn Tử, trông chừng Thiên Chân!" Thật ra, nhóm người này đều chưa từng thấy nơi quỷ dị dưới lòng đất như vậy.

Hiện giờ thần kinh đã sớm căng thẳng tột độ rồi.

Thiên Chân, có chuyện gì lại kích động như vậy chứ.

"Bắt được từ khi nào?" "Khi vừa mới vào thôn Câm." Tiêu Thanh lắc đầu.

"Không biết có phải là thành ý không." "Không." Tiêu Long lắc đầu.

"Vậy thì có thành ý gì mà đàm phán hợp tác, lại còn bắt người thân của người ta?" "Đó cũng là việc bất đắc dĩ." Tiêu Thanh khẽ cười.

Anh ta thích nhìn đối thủ lộ vẻ bất lực.

"Dù sao thì ban đầu tôi đã nói chuyện tử tế với anh, kết quả là anh chẳng nghe lọt tai." "Vậy là lỗi của tôi sao?" Tiêu Long phá lên cười.

"Tin hay không thì tùy, tôi có thể giết hết bọn anh trong vòng mười giây." Nói rồi, anh trợn hai mắt, phóng thích toàn bộ khí thế trên người.

Lập tức, cuồng phong cuốn cát bay khắp cả đường hầm.

Những người đối diện ngả nghiêng đông tây, định nắm chặt súng, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể cử động một ngón tay.

"Mẹ kiếp, ghê gớm thật, Long ca, đây là thực lực áp chế linh hồn sao?" Nhìn những người đối diện lập tức không thể cử động, còn Bàn Tử ở bên cạnh lại chẳng cảm thấy gì.

Cằm anh ta suýt nữa rớt xuống.

Đặc nương, Long ca luôn khiến người ta bất ngờ mà.

"Một chiêu này cũng quá đỉnh rồi, gần như siêu nhân luôn đấy." Thiên Chân cũng cảm thán.

"Thấy chưa, chủ nhân thật sự lợi hại mà." Tiểu Phượng thở dài một hơi.

Không hiểu vì sao, trong lòng cô vốn nên có chút chua chát, nhưng hiện tại không những không có, mà còn có một tia vui sướng nhỏ khiến cô hoảng hốt.

"Chuyện gì thế?

Sao mình lại như vậy?" Chẳng lẽ mình đã bắt đầu từ tận đáy lòng công nhận hắn là chủ nhân rồi sao?

Tiểu Phượng lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tiêu Long này thật sự quá đáng sợ.

Không chỉ chinh phục cô từ thân thể, bây giờ ngay cả linh hồn cô cũng không buông tha.

Ai ngờ, tất cả đều bị Thiên Diệp Mộng đứng bên cạnh nhìn thấy.

"Người đàn ông của Thiên Diệp ta thật lợi hại!" Lúc này, Tiêu Thanh vẫn luôn bị kẹt trong cuồng phong không thể cử động, mí mắt khẽ nhấc lên, nghiến răng nghiến lợi dậm chân một cái.

Hai tay giơ lên, lòng bàn tay ẩn hiện một tia kim hoàng quang mang.

"Tiêu Long!" Anh ta lớn tiếng hét lên.

"Chẳng lẽ anh thật sự không chút để tâm đến sống chết của lão già kia sao?" Tiêu Long ngẩn người.

Không ngờ trên thế giới này lại có đồng bối có năng lực như vậy.

Mặc dù thực lực không nhất định bằng anh, nhưng nếu cho thêm thời gian, chắc chắn sẽ trở thành đại họa.

"Tuyệt đối không thể thả hổ về rừng!" Nghĩ rồi, Tiêu Long búng hai tay, hai đóa Chu Tước Hỏa *phốc* một tiếng nhanh chóng xuất hiện.

"Dù sao thì bây giờ cũng đang ở đây, không thể liên hệ với bên ngoài." "Ông già đó cùng lắm ra ngoài rồi cứu sau." Nghe lời Tiêu Long nói, Thiên Chân cực kỳ tự tin, lập tức ổn định tâm tình, gật đầu.

Nhưng, ngay khi Chu Tước Hỏa sắp bắn ra, Tiêu lão bản vẫn luôn nằm bất động trên đất đột nhiên động đậy.

Gần như trong nháy mắt, cơn gió trong toàn bộ đường hầm đều dừng lại.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào bàn tay của Tiêu lão bản đang đứng lên.

"Ấn ký Lôi Công?" Tiêu Long nhìn họa tiết trong lòng bàn tay đó, cau chặt mày.

"Hay lắm, đồ chó má tôi biết ông giả vờ mà!" Bàn Tử chửi lớn một câu từ phía sau.

Nghe thấy tiếng chửi, Tiêu Long vội vàng giật mình, trong lòng thầm nhủ không hay rồi.

Chương 633

Tiêu lão bản trợn mắt nhìn anh ta một cái.

Lập tức, một tia sét lóe lên nhanh như chớp, *soạt* một tiếng xông thẳng về phía Bàn Tử.

“Mẹ tôi ơi!” Mắt Bàn Tử trợn tròn.

Nhưng nhanh chóng nhận ra, Tiêu Long đã đứng chắn phía trước anh ta.

Tia sét đó lại bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay, kêu xì xì.

Mẹ kiếp!

Tên này không thể ngậm miệng lại đừng nói nữa sao?

Rõ ràng là lão già vừa nãy quả thật đã bị thương.

Điều này Tiêu Long tự nhiên tin tưởng.

Dưới con mắt của anh, không có sự ngụy trang nào có thể thoát khỏi.

Chỉ là... lão già này nóng tính quá rồi.

Tiêu Long phẩy phẩy tay.

“Ánh sáng đom đóm, cũng dám tranh sáng với mặt trời sao?” Tiêu Long lạnh lùng trào phúng.

“Khụ khụ.” Tiêu lão bản không hề tỏ ra bất ngờ về điều này.

“Tranh đấu ở đây không có ý nghĩa gì.” Lúc này, Tiêu Thanh có chút lo lắng nhìn cha mình, vội vàng mở miệng nói.

“Nếu anh không muốn hợp tác, vậy thì thôi vậy.” “Chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” Nói rồi, anh ta định đưa tay lùi lại.

Bên cạnh, nghe vậy, Bàn Tử ngẩn người.

“Mẹ kiếp, tưởng sắp đánh nhau chứ?

Tôi còn chuẩn bị sẵn cả bom rồi đây.” Thiên Chân nhìn thấy cái xác khô anh ta đang cầm trong tay, mồ hôi lạnh toát ra.

“Tên này thật sự quá liều lĩnh rồi, sau này tốt nhất nên tránh xa anh ta một chút.” Lúc này, Tiêu lão bản lại mở miệng.

“Khoan đã.” Tiêu Thanh ngẩn người.

Tiêu Long cũng ngẩn người.

“Lão già không phải muốn đánh chứ?” Bàn Tử lại cầm xác khô lên.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không động thủ đâu.” Dường như nhìn thấy động tác của anh ta, Tiêu lão bản xua tay, cười.

Chỉ là sắc mặt ông ta cực kỳ tái nhợt.

Không phải kiểu tái nhợt do đột nhiên bị thương, mà là một kiểu tái nhợt bệnh tật do tích tụ nhiều năm.

“Tôi chỉ muốn hỏi.” Tiêu lão bản nói rồi, đưa tay vào trong ngực.

Bàn Tử tưởng ông ta định rút súng, lập tức sợ hãi lùi lại, nhưng lại phát hiện ông ta chỉ lấy ra một thứ.

Tiêu Long vừa nhìn thấy thứ trong tay ông ta, lập tức ngẩn người.

“Xà Mi Đồng Ngư?” Mọi người cũng đồng loạt kinh ngạc.

Trời ạ.

Lão già này trong tay cũng có một con Xà Mi Đồng Ngư.

Con thứ năm sao?

Dường như hài lòng với biểu cảm của mọi người, khóe miệng Tiêu lão bản nhếch lên, như thể đang cười.

Nhưng khóe miệng ông ta vừa nứt ra, một tia máu đen rỉ ra.

“Xem ra bệnh của ông không nhẹ chút nào.” Tiêu Long có chút cảm thán.

“Tất cả những gì tôi có được ngày hôm nay.” Nghe vậy, Tiêu lão bản đưa tay đẩy Tiêu Thanh đang định đỡ ông ta ra, cười khổ.

“Kể cả cái thân thể này của tôi, đều là do thứ đó mà ra.” Ông ta chỉ vào con Xà Mi Đồng Ngư trong tay.

Thực ra, khi ông ta lấy con Xà Mi Đồng Ngư ra, Tiêu Long đã đoán đại khái rồi.

Chỉ là không ngờ lại có thêm một con.

Thế gian này thật sự hỗn loạn rồi.

Tên đó cũng loạn rồi.

Không có việc gì lại để lại nhiều Xà Mi Đồng Ngư như vậy làm gì chứ.

“Được rồi, mặc dù tôi cảm thấy có lỗi về thân thể của ông.” Tiêu Long lắc đầu.

Anh đã nhìn ra thân thể của lão già.

Đó là một loại bệnh nan y mà ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu vãn.

Kiểu như bệnh nan y liên quan đến sinh mệnh.

Rõ ràng mới chỉ hơn năm mươi tuổi, nhưng lại có dấu hiệu sinh mệnh của một người chín mươi tuổi.

Xem ra bệnh của ông ta quả thực không nhẹ.

“Nhưng hiện tại hai bên chúng ta không thích hợp hợp tác, ai đi đường nấy đi.” Anh nhún vai, tỏ ý lực bất tòng tâm.

Lão già lấy ra một con cá, ý là muốn anh ra tay cứu giúp sao?

Trước hết không nói đến việc có năng lực đó hay không.

Hơn nữa, một con Xà Mi Đồng Ngư đáng giá bao nhiêu tiền?

Vật này nói trắng ra cũng giống như một cuốn sổ ghi chép.

Bản thân nó không quan trọng, nội dung bên trên mới quan trọng.

Tình hình bây giờ, cũng chẳng cần dùng đến thứ này.

"Không phải là nguyên nhân không thích hợp hợp tác." Nhưng không.

Tiêu lão bản khá cố chấp, cười cười.

Mặc dù trông còn khó coi hơn cả khóc.

"Tôi chủ yếu là muốn hỏi trong tay anh chẳng phải cũng có một con sao." "Lấy được từ một con sông ngầm." Tiêu Long giật mình, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ gì.

"Trong tay tôi quả thực có một con, nói thẳng đi." Đến nước này rồi, căn bản không cần phải giấu giếm làm gì.

Ngược lại, anh muốn xem Tiêu lão bản định dùng gì để buộc anh hợp tác.

"Nếu quả thực anh đã tìm thấy một con cá như vậy bên trong." Tiêu lão bản khẽ ho khan hai tiếng.

"Vậy thì không còn là vấn đề hai bên chúng ta có muốn hay không nữa rồi, chúng ta bắt buộc phải hợp tác." "Chỉ có như vậy, tôi mới có thể tiến vào tòa tháp đó." "Tại sao?" Tiêu Long ngẩn người.

Không biết muốn vào tòa tháp đó lại cần một con cá.

"Bởi vì tòa tháp đó trước đây tôi đã vào." Lý do của Tiêu lão bản cũng rất chân thực.

“Có lẽ là vậy, nếu chỉ có một con cá, thì dù có tìm dưới lòng đất một trăm năm.” “Cũng không tìm thấy vị trí của tòa tháp đó.” “Nếu điểm này không tin, có thể hỏi con phượng hoàng bên cạnh anh.” Mọi người kinh ngạc.

Tên này ngay cả chân thân của Tiểu Phượng cũng biết.

Xem ra quả thực rất lợi hại.

May mà xem ra mạng ông ta không còn dài nữa.

Nếu không thì thật sự là một tai họa.

Chương 634

Thấy Tiểu Phượng gật đầu, Tiêu Long cười cười.

“Vậy tại sao tôi không thử một phương pháp khác chứ?” “Ý anh là giết tôi, hoặc tôi giết anh, rồi lấy cả hai con cá đúng không?” Lúc này, Tiêu Thanh lại mở miệng.

Tiêu Long gật đầu, thằng nhóc này thông minh giống ông già nó vậy.

Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử.

“Không có tác dụng đâu, hai con cá cùng một nhóm người không thể lấy được, đặc biệt là dính dáng đến huyết mạch.” Tiêu Thanh lắc đầu.

“Không thể nào.” Bàn Tử kinh hô.

“Tôi cũng thấy không thể nào, thế nên tôi mới để em trai tôi đi tìm kiếm.” Tiêu lão bản tiếp lời.

“Nhưng kết cục thì anh cũng đã thấy rồi.” Tiêu Long gật đầu.

“Làm sao tôi biết ông không lừa tôi?” Thiên Chân lúc này cũng không nhịn được nữa.

Dù sao thì chuyện này cũng quá huyền ảo.

Mấy con cáo già này ai cũng tinh ranh hơn ai.

“Thế nên, tôi vừa nãy đã thử lần cuối cùng, nhưng kết cục thì anh cũng đã thấy rồi.” Tiêu lão bản chỉ vào ngực mình.

Nơi đó rỉ ra chút máu tươi đang chứng tỏ những gì ông ta vừa trải qua.

“Tôi là người được Xà Mi Đồng Ngư chọn, chỉ có tôi mới có tư

cách tiến vào Thính Lôi Tháp." "Thế nên tôi đành phải hợp tác." Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, cuối cùng Tiêu Long đã đồng ý hợp tác với Tiêu lão bản.

"Được rồi, bây giờ chúng ta là người nhà rồi." Lúc này, Tiêu Long đột nhiên cười mỉm mở miệng.

"Đã như vậy, vậy thì chúng ta hãy trao đổi thông tin cho nhau đi." "Trước hết là của tôi." Nói rồi, anh ngừng lại, rồi lại cười nói.

"Thực ra các anh cũng biết, tôi vào đây là để tìm tung tích của Ngô Tam Gia." "Đối với bên trong này, thực ra tôi cũng không hiểu biết nhiều." "Ngay cả con Xà Mi Đồng Ngư này, cũng là tôi tình cờ có được." Anh lấy ra con Xà Mi Đồng Ngư mà anh đã lấy từ con Giao Hỏa.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ, vô tình va phải, lại tình cờ có được một con cá.

Nếu không, nếu thật sự như lời Tiêu lão bản nói, vậy thì lần này có lẽ thật sự là một chuyến đi vô ích rồi.

Nghe vậy, Tiêu lão bản bên kia không hề tỏ ra bất ngờ.

"Ngô lão nhị.

À, Ngô Nhị Gia cũng đã nói cho tôi biết rồi." Tiêu Thanh nhìn Thiên Chân đang có chút tức giận, vội vàng mở miệng.

"Thực ra anh ta cũng không hiểu biết nhiều, thế nên tôi đã sớm biết rồi." "Sở dĩ tôi yêu cầu hợp tác, thực ra là vì trong tay anh có thể có con cá đó." "Cha tôi tin rằng, vì Ngô Nhị Gia đã giao phó cho anh." "Vậy thì chắc chắn cũng rất tự tin về việc anh có thể lấy được con cá đó." Tự tin sao?

Mẹ kiếp!

Tiêu Long trong lòng chửi thầm lão già họ Ngô đến mấy lần.

Lão già đó đơn giản là coi anh như thần tiên rồi.

Nếu sớm nói cho anh biết thông tin này, thì cũng đâu đến mức bị động như vậy.

Xem ý của Tiêu lão bản, đối với vị trí Lôi Thành, Ngô lão nhị cũng biết.

Lão hồ ly này.

Mặc dù trong lòng đã nghĩ nhiều như vậy, nhưng trên mặt Tiêu Long vẫn một vẻ bình tĩnh.

"Đã như vậy, vậy thì nói về những gì anh biết về Lôi Thành đi." Tiếp theo, trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Tiêu Thanh dưới sự chỉ dẫn của Tiêu lão bản, đã chia sẻ thông tin liên quan đến Lôi Thành với Tiêu Long và những người khác.

Thực ra, Tiêu lão bản cũng biết một số điều về Lôi Thành.

"Lôi Thành đó là do một cao nhân được Vân Lạc Quốc ở Nam Hải ủy thác xây dựng." "Tác dụng là mượn sức mạnh của Thiên Lôi để thám thính vị trí và bí mật." "Nghe nói Vân Lạc Quốc sở dĩ kéo dài nghìn năm không suy tàn là nhờ vào Thính Lôi Tháp đó." Nghe vậy, Bàn Tử không khỏi cười trộm.

"Cười gì?" Thiên Chân hiếu kỳ hỏi.

"Tôi đang cười cái truyền thuyết đó, cái Vân Lạc Quốc đó ghê gớm vậy, tại sao cuối cùng lại bị diệt quốc chứ?" Mặc dù Bàn Tử và Thiên Chân nói nhỏ, nhưng Tiêu Thanh là người luyện võ.

Thính lực của anh ta cũng khác người thường, tự nhiên nghe thấy tiếng của Bàn Tử, thế nên khẽ cười.

"Bàn gia nói hay lắm, vấn đề nằm ở điểm mấu chốt." "Chính vì

Vân Lạc Quốc có Thính Lôi Tháp lợi hại như vậy, nên mới kéo dài nghìn năm không dứt." "Nhưng tục ngữ nói 'thành bại đều do sông', cuối cùng Vân Lạc Quốc suy vong cũng là vì Thính Lôi Tháp." Thực ra không cần nói, Tiêu Long cũng đã đoán ra.

Trước hết không nói đến yếu tố "mang ngọc có tội".

Chỉ riêng hậu quả của một quốc gia kéo dài nghìn năm không dứt.

Nhìn từ lịch sử văn minh cổ đại, sự suy vong của họ không phải lúc nào cũng do các yếu tố bên ngoài.

Trước khi những nền văn minh ngoại xâm này xâm lược, họ đã sớm mục nát từ bên trong rồi.

Chỉ cần bất kỳ một lực lượng nào đẩy mạnh, sẽ sụp đổ ngay lập tức.

"Nghìn năm không dứt, văn minh không tiến bộ, giai cấp cố hữu." Nguyên nhân một nền văn minh mục nát từ bên trong không ngoài mấy điểm đó.

Quả nhiên, lời giải thích cuối cùng của Tiêu Thanh cũng chứng minh một điều.

Trong lời nói của anh ta có một thông tin thu hút sự chú ý của Tiêu Long.

"Lúc đó Thính Lôi Tháp có một tổ chức chuyên dùng để thám thính." "Cùng với sự diệt vong của Vân Lạc Quốc, nó cũng dần biến mất trong dòng chảy lịch sử." Tổ chức thám thính.

Không hiểu vì sao, Tiêu Long đột nhiên nghĩ đến thôn Câm, và A Quý trước đó.

Cũng không biết có liên quan gì đến tổ chức thám thính này hay không.

“Thủ mộ nhân, Thính Lôi Tháp.” Anh ta lẩm bẩm.

Xem ra thôn Câm có thời gian phải đi một chuyến nữa.

Bí mật ở đó quá nhiều.

“Hai con cá, năm đó vị cao nhân kia chuyên môn chế tạo hai chiếc chìa khóa cho Thính Lôi Tháp.” Một chiếc do tổ chức thám thính bảo quản, một chiếc do hoàng đế Vân Lạc Quốc bảo quản.

Đây cũng là thủ đoạn bảo mật thường dùng của tất cả các tổ chức bí mật.

Đương nhiên, cùng với sự diệt vong của Vân Lạc Quốc, hai chiếc chìa khóa này cũng dần lưu lạc vào dân gian.

“Vị cao nhân đó!” Nghe vậy, Tiêu Long và Bàn Tử nhìn nhau.

Không ngờ tên đó năm xưa lại có một tay như vậy.

Thật sự ở đâu cũng không thiếu bóng dáng tên đó.

“Được rồi, việc cần làm chúng ta cũng đã xong.” Tiêu Long lúc này vỗ vỗ tay.

“Cũng không phí thời gian nữa, chúng ta tìm lối ra tiếp theo đi.” “Trước đó, tôi đã đi hai đường hầm.” Tiêu Thanh gật đầu.

“Kể cả một đường, đều là đường cụt.” “Vậy xem ra nếu có lối ra thì ở đường hầm cuối cùng.” Mọi người đứng dậy.

Chẳng mấy chốc, lại quay về căn phòng có mô hình Thính Lôi Tháp.

Rồi quay người đi vào đường hầm thứ tư.

Nhanh chóng.

Người đầu tiên đi ra dò đường quay lại báo cáo.

Phía trước có lối ra.

Chỉ là...

“Chỉ là?” Tiêu Thanh cau mày.

“Cái lối ra đó có chút kỳ lạ.” Người đó báo cáo.

“Hơi giống cái chúng ta gặp trong mật thất trước đó.” Mật thất?

Tiêu Long ngẩn người.

Đoàn người của Tiêu lão bản vào sau anh.

Chương 635

Điều này có thể biết được từ đoạn đối thoại.

Mặc dù không biết họ đi trước, cũng không biết tuyến đường họ trải qua có giống với của anh và những người khác hay không.

"Lối ra mà tôi đã phát hiện." Nhanh chóng, người đó dẫn mọi người đến cuối đường hầm.

Một căn phòng nhỏ hẹp.

Hẹp đến mức chỉ vừa đủ đặt một cỗ quan tài đá.

Nhìn cái quan tài đá đó, Tiêu Long lập tức hiểu ý "kỳ lạ" của người đó.

"Nếu không nhầm thì cái quan tài đá đó chắc cũng là loại cửa ngầm cơ quan thôi." Vừa nói, Tiêu Thanh vừa ra lệnh cho thủ hạ đi lên tìm cơ quan.

Nhanh chóng.

Kèm theo một tiếng "kẽo kẹt", người đó đã khởi động cơ quan.

Cả cỗ quan tài đá bắt đầu từ từ mở ra, nắp quan tài chuyển sang một bên.

Trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa ngầm đen sì.

Tiêu Long nhìn cái cửa động sâu thẳm đó, trong lòng khẽ động.

Nhìn từ bên ngoài trước đó, tượng Phật lớn đó ít nhất cũng phải mấy trăm mét.

Vị trí hiện tại đoán chừng là ở bụng của tượng Phật.

Chẳng lẽ lối vào này sẽ dẫn mọi người xuống sâu hơn dưới lòng

đất sao?

Tiêu Thanh nhìn Tiêu Long.

Thấy anh cũng đã hiểu ra điều gì đó.

Anh ta vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ đi xuống.

Nhưng tất cả mọi người đều không động đậy, đều nhìn về phía Tiêu Long.

"Mẹ kiếp, để tôi đi mở đường sao?" Bàn Tử có chút tức giận.

Nếu không phải Thiên Chân kịp thời kéo lại, có lẽ anh ta đã vung nắm đấm lên rồi.

May mà cái xác khô đó Thiên Chân đã vứt ở nửa đường từ lâu.

"Cái đó, người có năng lực thì làm nhiều một chút, bên tôi người có năng lực không nhiều mà." Sắc mặt Tiêu Thanh hơi đỏ lên, dường như cũng có chút khó xử.

Bàn Tử định nói, Tiêu Long đã ngăn lại.

"Thôi được rồi, chuyện này đừng chấp nhặt nữa." Nói rồi, anh ta dẫn đầu bước vào cửa ngầm.

Anh ta đâu có ngốc.

Sớm đã đoán ra một chút rồi.

Tiêu lão bản muốn hợp tác với anh ta e rằng là vì coi trọng thân thủ của anh.

Nếu không, hoàn toàn không cần thiết phải nói bí mật về Xà Mi Đồng Ngư cho Tiêu Long.

Nếu muốn hại người, thủ đoạn đâu chỉ có một loại.

Hơn nữa.

Với thực lực của anh và những người khác, cũng không lo Tiêu

lão bản và đồng bọn đột nhiên ra tay.

Một con đường hầm gần như thẳng đứng đi xuống.

Góc độ dốc đứng.

Đèn pin công suất mạnh chiếu thẳng xuống, gần như không nhìn thấy chút dấu vết nào ở phía cuối.

Mãi mãi chỉ là một màu đen sâu thẳm.

"Mẹ kiếp, chúng ta đã đi ít nhất hai mươi phút rồi chứ?" Bàn Tử đột nhiên mở miệng hỏi, có chút hoảng loạn.

Không còn cách nào khác.

Chặng đường hai mươi phút, đã gần đến chân tượng Phật lớn rồi.

Nhưng đường hầm vẫn không có chút dấu hiệu đến đáy.

"Đặc nương, Long ca, anh có phát hiện đường hầm ngày càng nóng không?" Tiêu Long gật đầu.

Sớm đã cảm nhận được rồi.

Điều này cũng chứng minh một điều, mục tiêu đã gần kề.

"Thật hay giả?" Nghe vậy, Bàn Tử có chút hưng phấn, chiếu đèn pin về phía trước.

Nhưng tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì.

"Đương nhiên là thật." Tiêu Long gật đầu.

"Cái độ sâu này đi xuống nữa là gần đến tâm địa cầu rồi, chắc tên đó cũng không điên rồ đến vậy." Bàn Tử cho rằng tên đó điên rồ đến vậy.

Dù sao thì việc xây dựng thứ gì đó ở độ sâu như vậy dưới lòng đất vốn đã là một chuyện điên rồ rồi.

Lại đi thêm hơn mười phút nữa.

Khi Thiên Chân đã bắt đầu sốt ruột, Tiểu Phượng vẫn luôn im lặng đột nhiên vai run lên.

"Sao vậy?" Thiên Diệp Mộng hỏi.

"Tới rồi." Lời Tiểu Phượng vừa dứt, mọi người đều cảm thấy một luồng gió ấm thổi tới.

Ngay sau đó, họ đã đi ra khỏi đường hầm dài dằng dặc.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng tới rồi!" Bàn Tử hưng phấn dùng đèn pin soi xét xung quanh.

Tiêu Long phát hiện bên trong là một hành lang được xây dựng trên vách đá.

Giống như ngôi đền cổ anh nhìn thấy khi mới vào sông ngầm.

Dưới chân là mặt đất bằng phẳng.

Chính giữa hành lang là một cái đỉnh đen khổng lồ.

Cũng không biết có phải do năm tháng hao mòn hay không, phiến đá dưới chân đã có chút lão hóa.

Một chân cái đỉnh đen đó đã lún sâu vào trong đất.

Nhìn lên đỉnh đầu, một màu đen kịt.

Chẳng nhìn thấy gì ngoài màu đen.

"Tôi đi, gì thế này?" Nhìn xung quanh trống rỗng, Bàn Tử bực bội dậm chân.

"Mẹ nó lại hết đường rồi sao?" Tiêu Long lắc đầu.

"Quen đi là vừa, không chừng bên trong có cửa ngầm, dù sao thì tôi không đi nhầm đường." Lúc này, nhận được sự ra hiệu của Tiêu lão bản, Tiêu Thanh gật đầu, lấy ra một khẩu súng tín hiệu từ ba lô. *Phanh* một tiếng, lập tức cả không gian đều bao phủ trong ánh sáng

chói lọi.

Nhờ ánh sáng, mọi người cũng nhìn rõ tình hình xung quanh.

Bên trong thực ra là một khe nứt núi khổng lồ.

Hành lang dưới chân được xây dựng trên một vách đá dốc.

Đối diện, cách khoảng hơn hai trăm mét, là một vách đá khác.

Hai bên xa xa đối diện nhau.

Giống như đang đứng trên vách đá của một hẻm núi khổng lồ ở Châu Phi.

Chương 636

“Mẹ kiếp, đúng là kỳ quan dưới lòng đất.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Nhưng, cùng với sự hạ xuống của viên đạn tín hiệu, không chỉ Bàn Tử, mà những người khác cũng kinh ngạc thốt lên.

Chỉ thấy, trong hẻm núi sâu không thấy đáy phía dưới, vô số dây xích đồng to bằng miệng bát, đan xen ngang dọc hai bên.

Nối liền toàn bộ hẻm núi lại với nhau.

“Thật sự là quá hành hạ người mà, phải là công trình vĩ đại đến mức nào chứ.” Bàn Tử đã có chút chịu không nổi nữa rồi.

Mấy lão cổ nhân này thật sự rảnh rỗi sinh nông nổi mà.

Không có việc gì lại làm ra mấy chuyện bá đạo như vậy dưới lòng đất.

Đầu óc lại còn có vấn đề nữa chứ.

Lúc này, nhìn những dây xích đó, Thiên Chân đột nhiên đờ ra.

“Sao vậy?” Tiêu Long cau mày hỏi.

“Những dây xích này hình như tôi đã từng thấy ở đâu đó.” Thiên Chân suy tư nói.

Tiêu Long giật mình.

“Nam Hải Vương Mộ, những bức bích họa đó.” Chuyện gì thế này.

Mấy thứ này nhìn quen mắt quá.

Hóa ra trước đó ở Nam Hải Vương Mộ, trên những bức bích họa kia có vẽ mấy thứ này.

“Xem ra, những dây xích này không đơn giản chút nào.” Tiêu Long nhớ lại những bức bích họa đó.

Sau khi xâu chuỗi từng cái một, trong đầu anh có chút bối rối.

“Tại sao vậy, Long ca.” “Lát nữa khi xuống dưới, cẩn thận một chút.” Tiêu Long không biết phải nói gì.

Chỉ có thể nhắc nhở trước.

“Có cần nói cho Tiêu lão bản và những người đó không?” Tiêu Long liếc nhìn những người đã sớm nghiêm chỉnh chờ đợi đó, không khỏi bật cười thành tiếng.

“Mấy tên này sớm đã có phòng bị rồi, anh nghĩ có cần nhắc nhở không?” Bàn Tử không khỏi chửi rủa một câu, cũng không biết đang chửi ai.

Quả nhiên.

Nhanh chóng có người tìm thấy lối đi xuống.

Mọi người men theo lối đi đến bên cạnh dây xích.

Bàn Tử là người đầu tiên leo lên.

Anh ta chuyển sang một dây xích khác phía dưới rồi nhảy lên.

Nhanh chóng.

Sau khi xuống được hơn mười mét, thấy không có gì bất ngờ xảy ra, anh ta làm ký hiệu OK với Tiêu Long và những người khác.

“Được rồi, tôi cũng xuống đây.” Nói rồi, anh ta một tay ôm Thiên Diệp Mộng, nhanh chóng trượt xuống từ dây xích.

“Chết tiệt, lại muốn chết sao?” Đám thủ hạ của Tiêu lão bản thấy Tiêu Long ra tay, lập tức kinh ngạc thán phục.

Những kẻ chưa từng trải qua huấn luyện nghiêm ngặt đó, trước

giờ luôn ngẩng cao đầu không chịu thua kém bất kỳ ai.

Trừ Tiêu Thanh, cái thằng lão bản nhỏ kia, hôm nay bọn họ lại gặp một người còn bá đạo hơn cả lão bản của mình.

"Haizz, người này tức chết người khác mà!" Những người đó thở dài một hơi, từng người một buộc chặt dây thừng vào người rồi từ từ trượt xuống.

So với họ, động tác của Tiêu Long giống như đang khiêu vũ giữa khe nứt vậy.

"Chờ chút đã." Nửa giờ sau, lúc mà đài đá phía trên đầu đã trở nên nhỏ xíu, Tiêu Long ngồi trên một sợi dây xích, ôm Thiên Diệp Mộng cười nói.

Hiện tại đã tiến sâu vào khe nứt, theo như những bức bích họa, đoạn đường tiếp theo có thể sẽ nguy hiểm hơn.

Tốt nhất nên đợi mọi người tập hợp đủ rồi hãy đi tiếp.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Mộng dường như thấy thứ gì đó liền thốt lên: "Kìa, cái gì thế?" Tiêu Long nhìn theo hướng ngón tay cô, chỉ thấy trên một sợi dây xích cách hai người không xa, treo lủng lẳng từng chùm đồ vật đen sì.

"Để tôi qua xem." Do khoảng cách khá xa, Tiêu Long cũng không nhìn rõ.

Anh không chần chừ, trực tiếp ôm Thiên Diệp Mộng nhảy vút qua.

Ai ngờ, vừa đáp xuống sợi dây xích, nhìn rõ những thứ kia, da đầu anh liền tê dại.

Thiên Diệp Mộng trong lòng cũng sợ hãi ôm chặt lấy anh.

Thì ra những thứ treo trên sợi dây xích kia đều là những cái xác khô bị gió thổi khô.

Một sợi dây đen như tóc người truyền từ sau gáy ra, treo vào sợi dây xích.

Sau một thoáng kinh ngạc, Tiêu Long bắt đầu cẩn thận đánh giá những xác khô này.

Chỉ thấy, những xác khô này đều mặc giáp trụ rách nát, có cái bị gió thổi khô hoàn toàn, có cái chỉ còn nửa bộ xương.

"Giáp trụ…" Tiêu Long nhìn những bộ giáp trụ, phát hiện kiểu dáng không giống nhau.

"Xem ra những người này không phải từ cùng một triều đại." Đúng vậy, dưới lòng đất không chỉ có một nhóm người.

Lúc này, Tiêu Long đột nhiên nhớ lại chuyện Tiểu Hải đã kể trước đây, quân đội thời cổ đại đều là như vậy.

Cái vạn nhân khanh trước đó cũng đã chứng thực điều này.

Không quản là thời đại nào, đều có những người lợi hại tụ tập ở một nơi.

"Thật không biết nếu đi sâu hơn xuống dưới, có ai đã từng đến đó chưa." Ánh mắt Tiêu Long rơi xuống khoảng không đen kịt dưới chân.

Anh tin chắc, nhất định đã có người đến, ít nhất là Thiết Diện Sinh.

Đúng lúc đó, Bàn Tử kêu lớn, đáp xuống bên cạnh Tiêu Long.

Những người khác cũng sắp đến rồi.

Quả nhiên, không đến mấy phút, mọi người đều đã đến nơi.

Không thể không nói, vì chuyến đi xuống đây, Tiêu lão bản cũng đã dốc hết vốn liếng.

Những thủ hạ của ông ta đều trang bị đầy đủ từ đầu đến chân.

Nếu không phải lúc đầu mối quan hệ hơi căng thẳng, Bàn Tử đã đi xin một bộ rồi.

"Toàn là mấy cái xác cũ rích." Nhìn những xác chết này, Bàn Tử ban đầu hơi giật mình, nhưng sau đó cũng phát hiện ra vấn đề.

"Đúng vậy, nhìn ở đây đã bị bỏ hoang rất lâu rồi." Tiêu Long gật đầu.

"Nhưng cũng có khả năng, những kẻ bảo vệ ở đây đã thay đổi." Bởi vì anh không khỏi nhớ lại những con khỉ mặt mèo mà họ đã gặp trước đó.

Kẻ bảo vệ cổ mộ lúc ban đầu chắc chắn không phải những con khỉ này.

So với con người, khả năng kiểm soát của khỉ kém hơn một chút.

"Được rồi, tôi sẽ xuống nhanh nhất có thể, ở đây càng lâu càng thấy nguy hiểm." Thấy mọi người nghỉ ngơi gần xong, Bàn Tử đề nghị nhanh chóng đi xuống.

Mọi người đều đồng ý, rồi lại bắt đầu đi xuống phía dưới.

Ai ngờ đi chưa được bao lâu, Tiêu Long, người đi đầu tiên, đã dừng lại.

"Sắp đến đáy rồi." Anh giơ tay chỉ xuống phía dưới.

Theo ánh sáng điện trong tay anh, mọi người mơ hồ có thể nhìn thấy đáy khe nứt khổng lồ.

Không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ở đây làm "người nhện" nửa ngày, mọi người sớm đã mệt mỏi rã rời.

Nếu không sớm đặt chân lên mặt đất, e rằng sẽ kiệt sức mất.

Chương 637

“Nhanh lên một chút, chúng ta mau xuống nghỉ ngơi.” Bàn Tử hét lớn một tiếng, rồi rẹt một cái lao xuống.

“Tên này.” Tiêu Long lắc đầu.

“Bám chặt lấy anh.” Anh nói với Thiên Diệp Mộng trong lòng, rồi bay vút xuống.

Tốc độ này nhanh hơn Bàn Tử nhiều, chớp mắt đã bỏ xa tên đó lại phía sau.

Thiên Diệp Mộng nhắm mắt, bên tai là tiếng gió rít ù ù.

Chỉ trong vài giây, cô nghe thấy tiếng “phanh” một cái, rồi cơ thể rung lên.

Bên tai lại vang lên giọng nói dịu dàng của Tiêu Long: “Được rồi, chúng ta đã đến mặt đất.” Thiên Diệp Mộng mở mắt, lúc này mới phát hiện do sợ hãi mà cô bám chặt lấy ngực Tiêu Long.

Tên Bàn Tử đang trêu chọc nhìn cô.

“Được rồi, treo lơ lửng trên không trung nửa ngày rồi, em đi vài bước để thích nghi đã.” Vừa nói, Tiêu Long buông tay, nắm cánh tay cô để cô trượt xuống từ người mình.

Nhân cơ hội đó, Tiêu Long cũng nhìn rõ tình hình dưới đáy động.

Dưới đáy động toàn là những khối đá núi lửa màu đen cực kỳ lởm chởm.

Có cả xương cốt từ trên rơi xuống, không biết đã tích tụ bao nhiêu năm, chất thành một đống xương cốt khổng lồ, không khác gì cái vạn nhân khanh trước đó là mấy.

Bên vách núi khổng lồ phía bên trái, xuất hiện một cánh cửa đồng khổng lồ!

"Mẹ kiếp, lại là cửa đồng khổng lồ!" Tiêu Long lắc đầu.

Những người cổ đại này thích xây dựng những cánh cửa đồng khổng lồ như vậy.

Dường như chỉ có như thế mới có thể thể hiện nền văn minh vĩ đại của họ.

Ai ngờ, năm tháng bào mòn, không có gì là vĩnh cửu.

Con người mãi mãi chỉ nhìn thấy bề mặt.

"Bên trong có gì?" Nhìn cánh cửa đồng cao mấy chục mét, rộng gần trăm mét kia, Thiên Diệp Mộng tò mò hỏi.

"Có thể là mộ táng, hoặc Thính Lôi Tháp cũng không chừng." Tiêu Long chỉ nói bừa.

Anh không tin những người cổ đại này lại xây một tòa tháp bên trong một cánh cửa.

Điều đó rõ ràng là 'cởi quần phóng rắm', thừa thãi.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng "phanh" một cái, Bàn Tử cũng đã đáp xuống.

Chẳng qua, tên đó vừa chạm đất, chân không đứng vững liền loạng choạng chạy về phía bên phải.

"Chạy về phía đó làm gì?" Tiêu Long tò mò hỏi.

"Ở đó có bảo bối." Bàn Tử trả lời ngắn gọn.

Bảo bối?

Tiêu Long sững người, rồi lập tức phản ứng lại.

"Tên này chắc là nhìn thấy quan tài rồi, đi thôi, chúng ta qua xem."

Vừa nói, Tiêu Long kéo Thiên Diệp Mộng đi về phía bên phải.

Quả nhiên, ở phía bên phải đáy động, cách đó năm sáu trăm mét, một ngọn núi đá khổng lồ được mài nhẵn thành một bệ đá nhỏ, giống như một kim tự tháp thu nhỏ.

Giữa bệ có một cầu thang đá dài, hai bên là hai hàng tượng đá giống loại đã gặp trước đó.

Điều thu hút sự chú ý của Tiêu Long chính là những thứ đặt trên núi đá kia.

Đó là một cỗ quan tài đá trắng khổng lồ to như kiệu xe.

Chín con hỏa long đá điêu khắc quấn quanh phía dưới quan tài đá, giống như một bông sen, nâng đỡ cả cỗ quan tài.

Phía trước núi đá, trên mặt đất, có một cái đỉnh đá đen khổng lồ, bên trên có khắc một số thứ, nhưng do khoảng cách quá xa nên cũng không nhìn rõ.

"Mẹ kiếp, Cửu Long Sĩ Thi Quan (chín rồng nâng quan tài) đây mà." Tiêu Long hít sâu một hơi.

Đây đúng là mộ táng tiêu chuẩn của hoàng đế mà.

Chẳng trách tên Bàn Tử lại hưng phấn như vậy.

Ai nhìn thấy loại mộ táng này cũng sẽ hưng phấn nhảy cẫng lên thôi.

"Bàn gia đừng đi, nguy hiểm!" Đúng lúc đó, Tiêu Thanh vừa chạm đất thấy Bàn Tử chạy tới liền đột nhiên hét lớn.

"Mẹ kiếp, lão tử xem trước, không cho tranh giành." Bàn Tử tưởng Tiêu Thanh muốn tranh giành đồ vật, liền hung dữ nói.

"Mẹ nó, bảo đừng đi có nguy hiểm, ai thèm tranh với mày?" Tiêu Thanh cũng chửi bới, chỉ vào cỗ quan tài kia.

Nghe vậy, Bàn Tử sững người.

“Mẹ kiếp, nhìn nó trông yên tĩnh lắm mà, có thể có nguy hiểm gì chứ?” Tiêu Long hơi nhíu mày, cảm thấy Tiêu Thanh không đời nào lừa Bàn Tử, chắc chắn có nguyên nhân.

Thế là anh ngẩng đầu nhìn về phía rìa đài đá.

Ai ngờ, vừa nhìn, tim anh lập tức đập mạnh một cái.

“Ôi trời đất ơi, cái gì kia?” Chỉ thấy, ở rìa đài đá xung quanh cỗ quan tài kia, chín con quái vật khổng lồ đang nằm yên tĩnh, thân hình màu đen hòa lẫn với đài đá.

Nếu không nhìn kỹ, sẽ tưởng đó là những khối đá bị san bằng.

Cũng đúng lúc đó, Thiên Diệp Mộng tinh ý đột nhiên phát hiện Tiểu Phượng bên cạnh, cô hơi kinh hãi che miệng lại.

“Là tộc nhân của cô sao?” Mặc dù những người khác không nhìn rõ những thứ đó, nhưng Tiêu Long lại nhìn thấy rõ mồn một.

Chín con quái vật với hình thái khác nhau kia chính là những con phượng hoàng trong truyền thuyết.

Cửu Phượng Sĩ Thi (chín phượng hoàng nâng quan tài), lần đầu tiên anh thấy.

Tiểu Phượng gật đầu, đó cũng là lý do cô kinh hãi.

“Ai, không đúng nha.” Nghe Tiêu Long nói, Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Những tên này trông không giống lắm nha.” Tiêu Long gật đầu.

Quả thực, chân thân của Tiểu Phượng mọi người đều đã thấy, mấy con trước mắt nhìn không giống lắm, đặc biệt là cái đầu, cũng quá to rồi.

“Là những cái mặt nạ đó.” Tiểu Phượng nói với vẻ u sầu.

Lúc này mọi người mới hiểu phản ứng bất thường của Tiểu Phượng khi gặp những con khỉ mặt mèo trước đó.

Thì ra cô đã sớm biết kết cục của tộc nhân mình.

"Xem ra chúng ta tốt nhất đừng đến đó nữa." Tiêu Long hơi đau đầu nhìn những con phượng hoàng kia.

Chính xác hơn, bây giờ nên gọi là phượng hoàng mặt mèo.

Không nói gì khác, nhìn những con khỉ mặt mèo trước đó mà xem, những con phượng hoàng này đeo mặt nạ mặt mèo thì lực chiến đấu tuyệt đối không đơn giản là một cộng một.

Trên đài đá có tận chín con, Tiêu Long cũng cảm thấy hơi khó nhằn.

"Tiếc quá, tôi cứ tưởng có thể mở quan tài lấy được bảo bối chứ." Bàn Tử tiếc nuối lắc đầu.

Trong mắt hắn, không có gì quan trọng hơn bảo bối.

"Được rồi, mạng sống quan trọng hơn." Thiên Chân vỗ vỗ vai Bàn Tử an ủi.

Nhìn chín con phượng hoàng canh giữ quan tài, mọi người đều lắc đầu, chuẩn bị lùi ra xa.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Mộng bên cạnh đột nhiên khẽ kêu một tiếng: "Anh ta đang làm gì vậy?" Tiêu Long quay đầu nhìn, lập tức tim đập mạnh một cái.

Chỉ thấy bên phía Tiêu lão bản, con trai ông ta là Tiêu Thanh không biết từ lúc nào đã từ sợi dây xích đi đến phía trên quan tài, đang chuẩn bị nhảy xuống.

"Ngọa tào, làm gì vậy?" Bàn Tử cũng giật mình hét lên, không hiểu tên này đang làm gì.

“Là Tiêu lão bản phân phó, muốn lấy một thứ gì đó.” Dường như thấy Tiêu Long và những người khác thắc mắc, lão Vương liền giải thích.

“Dường như có liên quan đến việc mở cánh cửa đồng bên kia.” “Mẹ kiếp, chẳng phải là đi tìm chết sao?” Tiêu Long lắc đầu.

Chương 638

Dưới đó có tới chín con phượng hoàng cơ mà.

“Chắc là không sao đâu, Tiêu lão bản nói rồi, những con phượng hoàng đó đều bị dây xích đồng khóa ở cổ vào đài đá.” “Phạm vi hoạt động của chúng có hạn.” Lúc này, Tiêu Long mới phát hiện trên cổ những con phượng hoàng quả nhiên có một sợi dây xích.

Thật không biết cái Tiêu lão bản đó biết những chuyện này bằng cách nào.

Lão già đó xem ra có một số chuyện không nói.

Đúng là một con hồ ly già.

“Cẩn thận một chút thì hơn, loại quan tài này cơ bản đều có hai tầng bảo hiểm.” Tiêu Long nhắc nhở.

Anh không lo Tiêu Thanh xảy ra chuyện, chủ yếu là lỡ mà kinh động đến phượng hoàng, thì mọi người tuyệt đối sẽ gặp rắc rối lớn.

Ai cũng không thoát được.

“Không sao đâu, thân thủ của tiểu lão bản chúng tôi cũng đã được kiểm chứng rồi, vấn đề nhỏ như vậy không đáng kể.” Lão Vương cười nói, không để ý.

Nhưng lời vừa dứt, Tiêu Thanh, người đang trượt xuống phía trên quan tài, không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người “bạch” một cái rơi xuống mặt quan tài.

Chưa kịp ngồi vững, chín con phượng hoàng đã bao vây lấy hắn.

Cảnh tượng tiếp theo khiến mọi người đều không đành lòng quay đầu đi.

“À…ừm.” Lão Vương vừa nãy còn thề thốt, giờ trừng mắt há hốc mồm.

Tiêu Long thì không có thời gian để ý, chỉ vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Mau, ném quả đạn chiếu sáng.” Ước chừng, với thân thủ của Tiêu Thanh thì chắc chắn không thể xảy ra sai sót như vậy.

Vậy thì chắc chắn đã có điều bất ngờ xảy ra.

Quả nhiên, theo tiếng “bốp” khi Bàn Tử ném một quả đạn chiếu sáng lên không trung, lập tức mọi người phát hiện vô số bóng đen đang thoắt ẩn thoắt hiện trên đầu.

Có mấy con còn treo ngược trên dây xích, trừng mắt nhìn mọi người không chút biểu cảm.

“Ngọa tào, khỉ mặt mèo!” Bàn Tử vừa nhìn đã nhận ra những tên này.

Không ngờ ở đây lại có loại này.

Sợ hãi vội vàng trốn sau lưng Tiêu Long.

“Tôi đi, sợ cái gì, Long ca dọn dẹp mấy thứ này chẳng phải là chuyện nhỏ sao?” Lúc này, Thiên Chân ngược lại không hề lo lắng.

“Đúng rồi!” Bàn Tử sững người, suýt chút nữa đã quên mất chiêu của Tiêu Long.

Nhưng nghe đề nghị này, Tiêu Long lại lắc đầu.

“Kỹ năng đó là Diệt Hồn không phân biệt địch ta, nhưng đừng quên.” Anh chỉ chỉ về phía đài đá.

“Trên đó có tới chín con phượng hoàng cơ mà.” Mọi người sững sờ.

“Chẳng lẽ không thể từ xa giết chết mấy cái mặt nạ đó sao?” Tiêu

Long lắc đầu.

“Những con cổ trùng đó đã kết nối linh hồn với vật chủ làm một.” “Trừ khi gỡ được mặt nạ ra, nếu không vật chủ cũng sẽ chết cùng.” Nhưng vấn đề này khá khó giải quyết.

“Vậy thì…” Bàn Tử không nói hết câu, hơi lo lắng nhìn Tiểu Phượng, rồi lại nhìn những con khỉ mặt mèo dày đặc trên đầu.

“Ra tay đi chủ nhân, nỗi đau khổ nghìn năm cũng nên kết thúc rồi.” Tiểu Phượng lắc đầu không chút thương xót.

“Được thôi.” Vì Tiểu Phượng đã nói vậy, Tiêu Long cũng không còn gì phải lo lắng.

Anh đứng trước mặt mọi người, nhắm mắt lại, rồi từ từ mở hai tay, tập trung toàn bộ linh hồn chi lực.

Sau đó, anh nắm chặt lòng bàn tay.

Lập tức, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, những con khỉ mặt mèo vốn đang nhảy nhót trên dây xích đồng loạt phát ra một tiếng gào thét chấn động trời đất, rồi bắt đầu dùng tay thô bạo giật mạnh những chiếc mặt nạ mặt mèo trên mặt.

Nhưng chưa kịp giật xuống, từng con một như bị ném đá xuống giếng, “phanh phanh phanh” rơi từ trên không xuống đất, khiến mọi người vội vàng tìm chỗ trú ẩn.

Đương nhiên, bên phía Tiêu lão bản có hai kẻ xui xẻo bị đè trúng, nhưng rõ ràng không ai để ý.

Tất cả mọi người đều bị một tay của Tiêu Long làm cho kinh sợ.

“Ngọa tào, lần này nhiều hơn lần trước không chỉ gấp đôi nha.” Bàn Tử có chút thèm muốn.

“Đúng vậy, lần trước thì là cái gì, so với lần này thì kém xa.”

Thiên Chân phụ họa đáp lời.

Những người bên phía Tiêu lão bản thì đều trừng mắt đến lồi cả tròng mắt.

"Mẹ nó, bọn họ là người sao?" "Trước đó chúng ta còn định đối kháng với người ta nữa." "Không bị giết đã là may mắn rồi!" Giữa đám đông, Tiêu lão bản nhìn Tiêu Long vừa ra tay, có chút chua xót nhìn đứa con trai đã không còn hình người trên đài đá, bất lực nhắm mắt lại.

"Quả nhiên sóng sau xô sóng trước mà." "Ta thật sự đã già rồi!" Cuối cùng, Tiêu Long thở dài một hơi, từ từ mở mắt ra.

Có lẽ vì số lượng lần này khá nhiều, linh hồn chi lực tiêu hao vượt ngoài dự đoán của anh.

Nếu không phải Thiên Diệp Mộng thấy không ổn, vội vàng đau lòng đỡ lấy anh, có lẽ anh đã không đứng vững rồi.

"Được rồi, chắc là không sao." Tiêu Long nhàn nhạt nói.

Nhưng lời vừa dứt, phía đài đá lại truyền đến chín tiếng gào thét đầy khí thế.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy, trên đài đá đầy thi thể khỉ mặt mèo, chín bóng dáng khôi ngô từ từ đứng dậy.

"Hỏng rồi!" Tiêu Long lẩm bẩm.

"Chuyện gì vậy?

Không chết sao?" Bàn Tử bên cạnh kinh hô.

"Xem ra là vậy." Tiêu Long lắc đầu.

Lúc này, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, chín con phượng

hoàng vỗ cánh, ánh mắt lạnh lẽo nhanh chóng quét về phía vị trí của mọi người.

"Không thể giao thủ với chúng, chúng là những con quái vật già đã sống mấy nghìn năm rồi." "Ma quỷ mới biết năng lực của chúng mạnh đến mức nào." Tiêu Long lắc đầu, ra hiệu cho mọi người lùi lại.

"Đúng vậy, đạn vô hiệu với chúng, căn bản không thể xuyên thủng phòng ngự." Một bên khác, Tiêu lão bản cũng phân phó thủ hạ lùi lại.

Những con phượng hoàng này căn bản không thể đối kháng được.

"Mọi người mau đi về phía cửa đồng kia." Nhìn bốn phía, cũng chỉ có một cánh cửa ở đó.

Tiêu Long lập tức dứt khoát hét lớn.

Không còn cách nào khác, giờ chỉ có thể liều chết.

"Mọi người đi trước đi, tôi ở lại phòng ngừa vạn nhất." Nhìn chín con phượng hoàng đang 'khởi động' kia, Tiêu Long cắn răng.

Lúc này, thấy Tiểu Phượng cũng đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, không lùi lại theo mọi người.

"Sao em không đi cùng?" Tiêu Long nhíu mày.

"Không, em ở lại với anh." Tiểu Phượng lắc đầu.

Nghe thấy sự quyết tuyệt trong giọng điệu của cô, Tiêu Long quyết định không khuyên nữa.

Anh quay đầu nhìn về phía đài đá.

Cũng thật kỳ lạ, sau khi chín con phượng hoàng đứng dậy, chúng không vội vàng lao xuống đài đá, mà lại cùng nhau tụ tập về phía quan tài.

"Chẳng lẽ chúng không thể thoát khỏi những sợi dây xích đó?"

Tiêu Long có chút nghi ngờ.

“Những sợi dây xích đó đã được tôi luyện qua ngàn năm, căn bản không thể thoát ra được.” Tiểu Phượng từ từ nói bên cạnh anh.

Không biết cô biết rõ đến vậy bằng cách nào.

“Vậy chúng đang làm gì vậy?” Tiêu Long nhìn lên đài đá, không hiểu sao cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Đúng lúc đó, đột nhiên thấy chín con phượng hoàng mặt mèo đồng loạt nhảy lên, đáp xuống bốn góc quan tài, rồi dùng móng vuốt siết chặt lấy những vòng sắt nhô ra trên quan tài.

“Chết tiệt!

Chương 639

Chúng muốn mở quan tài." Tiêu Long lập tức hiểu ra những tên này muốn làm gì.

Anh dậm chân một cái, lao về phía đài đá.

"Quan tài tuyệt đối không thể bị mở ra." Anh lẩm bẩm.

Mặc dù không biết trong quan tài đó chôn ai.

Nhưng, anh có dự cảm đó tuyệt đối không phải thứ dễ đối phó.

"Nếu muốn ngăn cản chúng, cách đầu tiên là phá nát những chiếc mặt nạ mặt mèo đó." Trong đầu Tiêu Long nhớ lại tình hình khi gặp những con khỉ mặt mèo trước đó, anh hướng ánh mắt về phía mặt những con phượng hoàng mặt mèo.

Nhưng nếu cả chín con đều tụ tập ở một chỗ thì anh cảm thấy hơi khó nhằn.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải lúc chần chừ.

Những con phượng hoàng mặt mèo bắt đầu vỗ cánh ra sức bay.

"Xem ra nắp quan tài khá nặng nhỉ." Nhìn cỗ quan tài không hề nhúc nhích, Tiêu Long gật đầu.

Đây là một tin đáng mừng.

Lúc này, anh đã đến dưới đài đá, chỉ cần hai ba bước là có thể lao lên đài đá.

Đúng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Ngay lập tức không chút do dự, anh lóe người tránh né.

Phía sau, một con phượng hoàng mặt mèo không biết đã phát hiện ra anh từ lúc nào, đang trừng mắt nhìn anh không chút biểu cảm.

"Mẹ kiếp!

Sao chúng lại phát hiện nhanh vậy?" Một con phượng hoàng mặt mèo nhanh chóng phát hiện ra anh, Tiêu Long vội vàng lùi lại.

Con phượng hoàng mặt mèo kia sau khi lao một cú trượt mục tiêu, không có bất kỳ động tác nào nữa.

"Không ổn!" Tiêu Long đang ở giữa không trung cảm thấy không ổn, vội vàng xoay người cưỡng ép thay đổi xu hướng rơi xuống.

Cũng trong khoảnh khắc đó, vị trí mà anh lẽ ra sẽ đáp xuống, một bóng đen "rẹt" một cái lướt qua.

"Quả nhiên, một con phượng hoàng mặt mèo khác." Tiêu Long tự nhiên nhìn rõ hình dáng bóng đen kia.

Vừa chạm mũi chân xuống đất, anh liền nhanh chóng lướt về phía xa hơn đài đá một chút.

Lúc này, Tiểu Phượng cũng đã ở bên cạnh anh.

"Chúng phối hợp ăn ý thật." Tiêu Long nhìn cô nói.

"Dù sao cũng là gia nhân đã sống mấy nghìn năm mà." Tiểu Phượng lắc đầu.

"Anh sẽ kiềm chế tầm nhìn của chúng, em nhân cơ hội ra tay." Hiện tại Chu Tước Hỏa không thể dùng được, đối phương lại chiếm ưu thế về số lượng.

Tiêu Long chỉ có thể kéo Tiểu Phượng cùng phát động công kích.

"Những sợi dây xích này được thiết kế khéo léo, nên cứ làm như vậy là được." Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Tiêu Long đã phát hiện ra những sợi dây xích trói những con phượng hoàng mặt mèo kia,

chiều dài chỉ vừa đủ trong phạm vi quanh đài đá.

“Nếu không chống đỡ nổi, hãy giãn khoảng cách ra.” Xong, Tiêu Long lao lên đài đá.

Một con phượng hoàng mặt mèo đang lao thẳng đến cũng không né tránh mà xông lên.

Tiêu Long không né tránh, bởi vì Tiểu Phượng phía sau anh đã cực nhanh nghênh đón nó.

“Bây giờ!” Thấy Tiểu Phượng và phượng hoàng mặt mèo giao chiến tầm gần, Tiêu Long cưỡng ép nâng cơ thể lên thêm vài mét giữa không trung, một quyền đấm thẳng vào chiếc mặt nạ trên mặt con phượng hoàng mặt mèo kia.

Chỉ nghe thấy tiếng “phanh” một cái, chiếc mặt nạ trên mặt con phượng hoàng mặt mèo đó lập tức vỡ tan.

“Con tiếp theo!” Không ngừng nghỉ, Tiêu Long xoay người lao về phía con khác.

Phải nhanh chóng tranh thủ thời gian.

Trên đài đá có năm con phượng hoàng mặt mèo đang cố gắng lật nắp quan tài.

Xa xa, “Mẹ kiếp, là người sao?

Đánh trực diện với phượng hoàng?” Đám thủ hạ của Tiêu lão bản ai nấy đều kinh thán.

“Đánh trực diện với phượng hoàng, nhìn cô bé kia chưa?” Nghe tiếng kinh thán, Bàn Tử có chút đắc ý chỉ vào Tiểu Phượng.

“Đại lão đó cũng chỉ là phượng hoàng chưa trưởng thành, nhưng thì sao chứ?” “Chẳng phải đã bị Long ca của tôi thu làm sủng vật rồi sao?” “Tuyệt vời, tuyệt vời!” Những người đó lại lần nữa kinh thán.

Lúc này, Thiên Chân đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"Đúng rồi, Tiêu lão bản, trước đó lúc ở trên, sao ông lại nhận ra thân phận của Tiểu Phượng ngay lập tức?" Nghe lời Thiên Chân nói, mọi người đột nhiên chợt hiểu ra.

Trước đó Tiêu lão bản đã nói Tiểu Phượng là phượng hoàng.

"Đúng vậy, lão bản biết sao?" Tiêu lão bản lắc đầu.

"Bởi vì lần đầu tiên tôi gặp cô bé đó là khi cô bé vẫn còn là phượng hoàng mà." "Đó là hai mươi năm trước." Theo lời hồi tưởng đại khái của Tiêu lão bản, mọi người mới hiểu ra thì ra hai mươi năm trước khi Tiêu lão bản đến đây, ông ta đã thấy cảnh Tiểu Phượng biến thân thành phượng hoàng.

"Phượng hoàng trên đài đá kia cũng vậy, lần đó Tiểu Phượng đã vì cứu tôi." "Xem ra loại hành vi này không chỉ làm một lần." Mọi người gật đầu.

Chẳng trách cô bé đó dọc đường đi đều cực kỳ quen thuộc với tình hình bên trong.

Thì ra đã đi không biết bao nhiêu lần rồi.

Thật khó tưởng tượng, mấy nghìn năm trôi qua.

"Hỏng rồi!" Đột nhiên, Bàn Tử kinh hô một tiếng.

"Sao vậy?" Mọi người vội vàng nhìn về phía đài đá.

Lập tức đều kinh hô.

Chỉ thấy, cỗ quan tài đá khổng lồ trên đài đá, đã bị những con phượng hoàng mặt mèo hợp lực mở ra một khe hở.

Ba cánh tay màu xanh tím giống như cánh tay người thò ra từ trong quan tài.

“Ngọa tào, quái vật gì vậy?” Mọi người kinh hô.

Bàn Tử vội vàng bắn một quả đạn chiếu sáng.

Lập tức mọi người nhìn rõ tình hình trên đài đá.

Tiêu Long và Tiểu Phượng đã trong thời gian ngắn ngủi đánh nát mặt nạ của bốn con phượng hoàng mặt mèo đang vây công hai người.

Sau khi mặt nạ vỡ nát, bốn con phượng hoàng cứng đờ thân thể, nằm bất động trên mặt đất.

“Long ca cũng quá bá đạo rồi!” Bàn Tử tặc lưỡi khen.

“Vậy còn con quái vật kia thì sao?” Lúc này có người hỏi.

“Sợ gì, có Long ca ở đây mà.” Nghe giọng Bàn Tử, trong lòng mọi người lập tức an tâm.

“Chúng ta những người phàm tục này cứ ở đây thưởng thức màn biểu diễn của Long ca đi.” Bên rìa đài đá.

Nhìn con quái vật thò ra ba cánh tay, da đầu Tiêu Long tê dại.

“Thứ quái quỷ gì vậy?” Tiểu Phượng lắc đầu, cô cũng chưa từng thấy thứ này.

“Được rồi, giải quyết năm con kia trước đã.” Biết quan tài đã mở ra thì không thể ngăn cản được nữa.

Tiêu Long lắc đầu, nhanh chóng lao về phía con phượng hoàng mặt mèo gần nhất.

Ngay lúc này, giải quyết bớt một mối phiền phức là bớt một mối phiền phức.

Bằng không đợi lát nữa con quái vật kia ra ngoài, áp lực của anh sẽ càng khó chịu hơn.

Nghe quyết định của Tiêu Long, Tiểu Phượng không chút do dự,

lập tức theo sát phía sau, giúp Tiêu Long đánh nát tất cả những chiếc mặt nạ trên mặt năm con phượng hoàng mặt mèo còn lại.

"Có hơi thở, xem ra chưa chết." Nhìn những con phượng hoàng nằm bất động trên mặt đất sau khi bị đánh nát mặt nạ, Tiêu Long mắt tinh thấy lồng ngực chúng khẽ phập phồng.

"Như vậy, nguyện vọng của chúng cũng đã hoàn thành rồi." Nghe lời anh nói, Tiểu Phượng gật đầu.

Chương 640

Đúng lúc đó, trên đài đá truyền đến tiếng "phanh" một cái.

Hai người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên đài đá, nắp quan tài đã bị đẩy sang một bên, một thi thể màu xanh đen to lớn đứng dậy.

"Mẹ kiếp, cái quái gì vậy?" Tiêu Long cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

Không ngờ trong quan tài lại chui ra một con quái vật như vậy.

Chỉ thấy, thi thể mặc giáp trụ màu xanh kia, có sáu cánh tay, và ba cái đầu.

Có một điểm kỳ lạ, những khuôn mặt trên cái đầu đó nhìn có một chút quen thuộc.

"Một khuôn mặt tươi cười, một khuôn mặt tức giận, và cuối cùng là một khuôn mặt bình tĩnh." Nhìn rõ biểu cảm của những khuôn mặt đó, Tiêu Long nhíu mày.

"Tạo hình Tam Tướng Kim Cương?" "Khuôn mặt Lôi Công?" Lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu vì sao những khuôn mặt này lại nhìn quen thuộc như vậy.

Trước đó ở Nam Hải Vương Mộ, anh đã nhìn thấy những khuôn mặt như vậy không chỉ một lần.

Trên đời thật sự có người như vậy sao?

Không, không thể gọi là người được nữa.

"Chủ nhân, anh ta làm gì vậy?" Lúc này, Tiểu Phượng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tiêu Long nhìn, chỉ thấy con quái vật ba đầu sáu tay có khuôn mặt Lôi Công đó, sau khi bò ra khỏi quan tài, không hề để ý đến hai người sống sờ sờ đang đứng trước mặt, mà lại nhấc chân đi về phía dưới đài đá.

"Đó là…" Nhìn hướng con quái vật đang đi, trong lòng Tiêu Long khẽ động.

"Chết tiệt, nó muốn đi vào cửa đồng." Lập tức, anh vung hai tay, hai luồng Chu Tước Hỏa cực kỳ nóng rực đột nhiên bắn ra, thẳng tắp lao về phía con quái vật.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, hai quả cầu lửa đủ sức thiêu xuyên thép đó, sau khi chạm vào giáp trụ trên người con quái vật, lại lặng lẽ tắt ngấm, không hề có chút phản ứng nào.

Càng đáng ghét hơn, con quái vật bị trúng hai quả cầu lửa chỉ hơi dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục đi về phía trước, thậm chí còn không thèm nhìn Tiêu Long một cái.

"Tên này cũng quá vô lễ rồi." Tiêu Long không nói nên lời.

Lúc này, đột nhiên anh nhìn thấy khẩu súng của Tiêu lão bản, liền hét lớn: "Mau dùng súng bắn nó, không thể để nó đến gần cửa đồng." Mặc dù không biết tên này vì sao lại không thèm để ý đến những kẻ xâm nhập, mà chỉ một mực muốn đến gần cửa đồng.

Nhưng trực giác mách bảo Tiêu Long, hậu quả đó tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Thế là, sau khi nghe tiếng anh, những người bên phía Tiêu lão bản căn bản không cần Tiêu lão bản ra lệnh, trực tiếp giương súng, xả một tràng đạn vào con quái vật.

"Đát đát đát." Tiếng súng lớn vang vọng khắp hang động.

Bước chân của con quái vật cũng bị trúng đạn mà dừng lại vài lần.

Nhưng cũng chỉ là tạm dừng, hoàn toàn không có tác dụng ngăn cản.

"Bây giờ làm sao đây?" Thấy tạm thời an toàn, Bàn Tử ở bên cạnh Tiêu Long hơi lo lắng hỏi.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy." Tiêu Long lắc đầu, tung người liền lao về phía con quái vật.

Anh giơ tay trước đỡ đòn phòng thủ của con quái vật, rồi một cước liền đá vào một trong những cái đầu của nó.

"Phanh" một tiếng, tai mọi người liền vang lên một tiếng động trầm đục.

Tiêu Long nhe răng lùi lại.

"Mẹ kiếp, cái đầu tên này làm bằng vàng à?" Anh có chút buồn bực nhìn mắt cá chân mình.

Chỗ va chạm với đầu con quái vật có một vết bầm tím.

Phải biết rằng, thể chất của Tiêu Long đã đạt đến mức độ cực kỳ cứng rắn, những thứ bình thường căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh.

"Cứng thật!" Bàn Tử cũng tặc lưỡi.

"Tôi không tin, không trị nổi nó." Lúc này, Tiêu Long đột nhiên nghĩ đến một thứ có độ cứng có thể sánh ngang với con quái vật.

Vội vàng lấy ra một sợi dây xích từ trong túi.

Sợi dây xích đó, chính là thứ mà khi anh vừa mới tiến vào con sông dưới lòng đất, ngay cả con hỏa giao cũng không thể thoát ra được.

"Mọi người tránh ra!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, bay người lên sợi dây xích giữa không trung.

Anh buộc chặt sợi dây xích vào sợi dây xích giữa không trung, rồi lại bay người xuống.

Lợi dụng lúc con quái vật không phòng bị, anh quấn đầu kia của sợi dây xích quanh đầu con quái vật.

Lập tức, "Xong rồi, chắc là không thể tiếp cận cửa đồng được nữa." Thấy con quái vật bị trói, Tiêu Long lại lần nữa bay người lên sợi dây xích, kéo đầu sợi dây xích kia.

Cả người anh nhanh chóng nhảy xuống.

"Thì ra là cách này." Miệng Bàn Tử phát ra một tiếng kinh thán.

Chỉ thấy, theo sự rơi xuống của Tiêu Long, con quái vật bị sợi dây xích trói nhanh chóng bị kéo lên giữa không trung.

Mặc dù tay chân múa loạn xạ, nhưng nó cũng không thể thoát khỏi sợi dây xích.

"Quả nhiên Long ca bá đạo, vậy là giải quyết được con quái vật rồi." Mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

"Đúng vậy, con quái vật đó nhìn đáng sợ thật, tôi suýt chút nữa là mềm nhũn cả chân rồi." "Long ca, là gì vậy?" Có người hỏi.

Tiêu Long cười.

"Từ những hành động trước đó mà xem, nó không có linh hồn, cũng không có trí lực." "Cho nên đối với nó chỉ có thể dùng trí để đối phó." Dùng trí?

Mọi người gật đầu.

Điều đó thì chỉ có Long ca mới làm được.

"Đúng rồi, tại sao tên đó lại muốn đến gần cửa đồng vậy?" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên tò mò hỏi.

“Bởi vì cánh cửa đồng đó chính là cổng thành của Thính Lôi Tháp.” Cái gì?

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Người nói chính là Tiêu lão bản, người vẫn luôn im lặng.

Ông ta run rẩy giơ tay chỉ vào vách núi nơi có cánh cửa đồng, nhàn nhạt nói: “Thính Lôi Tháp không phải là một tòa tháp, mà thực chất nó là một tòa tháp được đục rỗng từ toàn bộ ngọn núi.” “Cũng có thể hiểu là một ngọn núi Thính Lôi Tháp.” Mọi người đều bị tin tức này làm cho chấn động.

Trừ Tiêu Long.

“Dường như anh không hề bất ngờ chút nào?” Tiêu lão bản mỉm cười nói, nhìn Tiêu Long với vẻ mặt bình tĩnh.

“Lúc trước khi nhìn thấy bệ đá kia, tôi đã đoán được đại khái rồi.” Tiêu Long lắc đầu.

Đương nhiên đó cũng chỉ là phỏng đoán.

Khi thật sự nghe Tiêu lão bản xác nhận, trong lòng anh vẫn khá kinh ngạc.

“Không tệ, tiểu tử không chỉ có gan dạ hơn người, mà còn thông minh nữa.” Tiêu lão bản thở dài cảm thán.

Đúng lúc đó, một tiếng sấm sét “tích lý ba lạp” đột nhiên vang lên trong hang động trống trải.

Mọi người đều kinh hãi.

Thiên Diệp Mộng không kịp đề phòng khẽ kêu một tiếng, chui vào lòng Tiêu Long.

“Tiếng gì vậy?” Có người lẩm bẩm.

“Tiếng sấm.” Bàn Tử khẽ nói.

Đối với loại âm thanh này, hắn quá quen thuộc, trong lòng hắn có một dự cảm không lành.

Những thủ hạ của Tiêu lão bản, những người chưa từng trải qua cảnh tượng này, đều phát ra một tiếng kinh hô.

Tiêu Long vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy, cùng với tiếng sấm sét, con quái vật ba đầu sáu tay bị dây xích trói kia, đột nhiên ngừng giãy giụa, trên người cũng tản mát ra một luồng ánh sáng nhàn nhạt.

“Chết tiệt!” Cảm thấy có điều không ổn, Tiêu Long vội vàng ôm Thiên Diệp Mộng tránh ra.

Chương 641

Mọi người thấy vậy, cũng vội vàng tản ra bốn phía.

Ngay giây tiếp theo, vị trí ban đầu của mọi người bị một tia sét to lớn đánh trúng, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố lớn.

Chưa hết, ngay sau đó, lại có thêm hai tia sét nữa từ trên không trung đột nhiên giáng xuống.

"Nhanh, đi về phía cổng Thanh Đồng!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, dẫn đầu ôm Thiên Diệp Mộng chạy về phía cổng Thanh Đồng.

Mọi người theo sát phía sau.

Cuối cùng, giữa những tia sét bao trùm, mọi người mặt mày tro bụi đứng trước cổng Thanh Đồng.

"Kỳ lạ!" Lúc này, Tiêu Long đột nhiên phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Những tia sét giáng xuống không phân biệt đối tượng kia, lại biến mất không dấu vết khi cách cổng Thanh Đồng mười mét.

"Ở đây dường như không có sét." Bàn Tử cũng phát hiện hiện tượng kỳ lạ này.

Nhưng, cách mười mét vẫn là sấm vang chớp giật, cát bay đá chạy.

"Không biết tiếp theo có dị thường gì nữa không." Tiêu Long lắc đầu, nhìn về phía Tiêu lão bản.

"Lần trước cũng có cảnh tượng như vậy sao?" Tiêu lão bản nghe vậy, lắc đầu.

"Lần trước tôi đi rất yên tĩnh, không hề có chuyện này xảy ra."

“Vậy là sao?” Tiêu Long nhíu mày.

“Tôi cũng không biết là sao.” Tiêu lão bản cũng không rõ.

“Vậy cánh cổng này có mở được không?” Trước mắt, cổng Thanh Đồng phía sau mọi người cũng chính là Thính Lôi Tháp trong lời Tiêu lão bản.

Xem ra hiện tại mọi người chỉ có thể tiến vào tháp thôi.

“Xà Mi Đồng Ngư.” Tiêu lão bản từ trong ngực lấy ra Xà Mi Đồng Ngư, nhưng chưa kịp làm gì, trong đám người lại một trận kinh hô.

Tiêu Long vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con quái vật bị xích sắt quấn quanh, không biết từ lúc nào đã thoát khỏi xiềng xích, hung hăng đập xuống mặt đất.

Kỳ lạ là, những tia sét kia dường như cố ý tránh nó, không có tia nào giáng xuống người nó.

“Nó lại tới gần rồi.” Mọi người kinh hô.

Tiêu Long nhướng mày.

“Trong cổng Thanh Đồng có gì, vào đó để làm gì?” “Chỉ cần vào trong đó, là có thể hồi sinh.” Lúc này, Tiêu lão bản tiết lộ một bí mật kinh thiên động địa.

“Không phải chứ?” Bàn Tử hét lớn một tiếng.

“Cái thứ này không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, còn có thể hồi sinh?” Tiêu Long cũng cảm thấy không thể tin được.

Tiêu lão bản lại lắc đầu, giơ bàn tay cho hắn xem dấu sét trên đó.

“Tôi vì năm đó tiến vào Thính Lôi Tháp, mới có được sức mạnh vô địch.” “Trên đời này không có gì là không thể.” Tiêu Long mí mắt giật giật, từ lời nói của Tiêu lão bản nghe ra một chút thông tin khác

thường.

“Ý ông là, tên này là thành viên của tổ chức thần bí phụ trách canh giữ Thính Lôi Tháp?” “Có vẻ là vậy.” Tiêu lão bản gật đầu.

“Nếu không những người cổ đại kia bằng cách nào mà thủ hộ tòa tháp này gần ngàn năm.” “Ông có biết, tòa Thính Lôi Tháp này ẩn chứa sức mạnh gì không?” Tiêu Long chợt hiểu ra.

Chẳng trách nhiều người đều muốn tìm Thính Lôi Tháp.

Bất kể Ngô Tam Thúc, Tiêu lão bản, hay những người năm đó.

Tất cả đều vì sức mạnh của Thính Lôi Tháp.

“Long ca, mau nghĩ cách đi, con quái vật đó tới rồi!” Lúc này, Bàn Tử lại phát ra một tiếng kinh hô.

Tiêu Long ngẩng mắt nhìn.

Quả thật, con quái vật kia đã xuyên qua màn sét, đi tới vị trí cách đó chưa đầy năm mươi mét.

Nếu không nghĩ cách vào Thính Lôi Tháp thì mọi người có thể sẽ bị tên đó đánh chết.

Ai cũng không biết thứ kia không có Xà Mi Đồng Ngư có thể vào được không.

Nhưng không để nó vào rõ ràng là lựa chọn tốt hơn.

“Tiêu lão bản, lúc này rồi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Vừa nói, Tiêu Long lấy ra Xà Mi Đồng Ngư.

“Ba, chúng ta vào đi.” Tiêu lão bản cũng lấy ra cá.

Chỉ vào hai cái khoen cửa trên cổng Thanh Đồng.

“Thấy không, ở đó có hai con mắt.” “Chỉ cần đặt cá vào đó, cánh cửa sẽ tự nhiên mở ra.” Bàn Tử mừng rỡ.

“Vậy mau chóng đặt lên đi, lẩm nhẩm gì nữa.” Vừa nói, hắn muốn từ tay Tiêu lão bản nhận cá để đặt lên.

Nhưng không ngờ Tiêu lão bản lại rụt tay lại, giữ chặt cá.

“Cánh cửa này mỗi lần chỉ có thể cho hai người vào.” Nghe lời đó, mọi người lập tức ngây người.

“Đùa gì vậy, chúng ta đông người thế này.” “Chỉ có hai người vào được, vậy những người còn lại thì sao?” Bàn Tử nổi giận.

“Không có cách nào, thiết lập của tháp là như vậy.” Nghe lời hắn nói, mọi người đều im lặng.

Không ngờ người cổ đại lại lưu lại một chiêu như vậy.

Nhưng nếu chỉ có hai người vào được, vậy những người còn lại không ngoại lệ chỉ có một kết cục: đối mặt với con quái vật bất khả xâm phạm kia.

Vậy thì chỉ có chết ở đây.

“Đệt, Bàn gia tôi đã đổ đấu cả đời, cuối cùng lại phải chôn thây ở nơi này.” Bàn Tử cười có chút bất cần, buông bỏ giãy giụa.

Vì dù sao, hắn cũng sẽ không tiến vào Thính Lôi Tháp.

Hắn vốn dĩ đi cùng Tiêu Long và Thiên Chân vì tiền, chứ không phải vì cái năng lực siêu nhiên quỷ quái gì đó.

Thiên Diệp Mộng cũng mắt lệ nhòe nhìn Tiêu Long.

Không ngờ cô ấy vừa yêu một người đàn ông dũng mãnh, lại phải âm dương cách biệt.

“Nếu em không còn nữa, xin anh hãy quên em đi.” Cô ấy lẩm bẩm bên tai Tiêu Long.

Tiêu Long nghe vậy, trong lòng không thể nói lên tư vị.

Hắn cũng có ngày bất lực như vậy sao?

“Năng lực có mạnh tới đâu thì có tác dụng gì, không cứu được người mình yêu.” Hắn lẩm bẩm trong lòng.

Tôi không phục!

Cái thiết lập chết tiệt này, Tiêu Long tôi không phục!

Hắn ngẩng đôi mắt đỏ ngầu, giận dữ nhìn con quái vật Lôi Công cách đó mười mét.

Hai nắm đấm từ từ siết chặt.

“Đứng yên đó đừng động đậy.” Tiêu Long nhàn nhạt nói một câu.

Rồi lao về phía con quái vật tám đầu sáu tay kia.

Mọi người căn bản không kịp kinh hô, càng đừng nói ngăn cản.

Chỉ thấy Tiêu Long một cước đá vào đầu quái vật.

Đồng thời, Bàn Tử cũng động, chỉ là tốc độ của hắn chậm hơn một chút, vận may cũng kém hơn một chút.

Vừa mới lao tới, hắn đã phải đón lấy nắm đấm mà quái vật định đánh vào Tiêu Long.

Lập tức, một tiếng “bốp” vang lên, thân thể đồ sộ của Bàn Tử bị hung hăng đập vào cổng Thanh Đồng.

Mấy tên thuộc hạ bên cạnh Tiêu lão bản vội chạy tới đỡ hắn.

May mắn là tên này da dày thịt béo, chỉ ho ra một ngụm máu, đứng dậy như không có chuyện gì, định tiếp tục lao tới.

Tiểu Phượng đưa tay kéo hắn lại.

Chương 642

“Khoan đã, đừng lên đó gây thêm phiền phức cho chủ nhân.” Cái gì?

Tôi gây phiền phức?

Bàn Tử suýt nữa thì tức giận bật cười.

Nhưng khi nhìn rõ tình hình chiến đấu bên phía Tiêu Long, mặt hắn lập tức như ăn phải một cân phân vậy.

Ngạc nhiên, chấn kinh, chấn động!

“Đù má, chuyện gì vậy?” Chỉ thấy bên phía Tiêu Long, con quái vật tám đầu sáu tay kia, trước đó uy phong lẫm lẫm, đao thương bất nhập, giờ đây lại bị Tiêu Long giẫm dưới đất mà chà xát.

Giáp trụ trên người nó cũng như vừa từ hiện trường tai nạn xe cộ trở về, rách nát không chịu nổi.

“Mẹ kiếp, Long ca bộc phát rồi sao?” Bàn Tử nhìn dáng vẻ Tiêu Long như thiên thần hạ phàm, ánh mắt sùng bái suýt nữa thì lóe lên những ngôi sao nhỏ.

“Em cũng không rõ, chủ nhân đột nhiên trở nên như vậy.” Tiểu Phượng nhún vai.

Có lẽ ở bên Tiêu Long lâu rồi, cô ấy cũng học được cách biểu đạt như vậy.

“Kệ đi, Long ca trước giờ vẫn luôn bá đạo như vậy, quen rồi.” Thiên Chân liếc nhìn chỗ Bàn Tử bị đá trúng, lắc đầu.

Đúng vậy, đều quen rồi.

Bàn Tử thở dài một hơi.

Nhưng không biết, Tiêu Long bên kia đang phải chịu đựng nỗi đau cực lớn.

Vừa rồi thấy Bàn Tử bị đá văng ra, nắm đấm của hắn cũng đánh trúng đầu quái vật.

Nhưng khoảnh khắc đó, lại khiến hắn phát hiện điều không đúng.

"Trong đầu quái vật dường như có dấu hiệu của sự sống." Hắn lật tay gạt cánh tay quái vật ra, rồi lại đấm thêm một quyền nữa.

Cảm nhận cực kỳ chân thực, không thể sai được.

Trong đầu con quái vật đó quả thực có dấu hiệu của sự sống.

"Hay là thế này." Động tác tay không dừng lại.

Tiêu Long hít sâu một hơi, thử phát động Nhất Niệm Diệt Hồn.

Động tác này, trong não hắn đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

Trong cõi u minh, tiếng sấm đó đã kết nối với sự sống trong đầu con quái vật Lôi Công.

Cũng đúng lúc này, trong đầu hắn lại vang lên một âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Chúc mừng túc chủ, nhận được tư cách Thính Lôi." "Chúc mừng túc chủ, nhận được bảo vật Thính Lôi Tháp." "Chúc mừng túc chủ, lực lượng linh hồn lại một lần nữa thăng cấp." Một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống khiến đầu Tiêu Long một trận đau nhức.

Động tác tay cũng không khỏi chậm lại.

Khoảnh khắc đó, con quái vật Lôi Công kia một cú đấm nhỏ, đập trúng ngực hắn.

Đệt!

Có thể nhẫn nhịn nhưng không thể chịu đựng được nữa.

Một cú đấm đó thật sự rất đau.

Tiêu Long lập tức nổi giận, cũng chẳng quản mấy cái âm thanh nhắc nhở của hệ thống quỷ quái đó.

Hắn vung nắm đấm cũ kỹ của mình, đánh tới tấp vào con quái vật.

Cũng kỳ lạ, từ khi trong đầu hắn vang lên những âm thanh đó, dấu hiệu sự sống trong đầu con quái vật dưới tay hắn đã biến mất.

Suýt nữa thì khiến Tiêu Long cảm thấy, vừa rồi hắn nghe lầm.

Phòng ngự vốn kiên cố không thể phá vỡ trên người nó, lúc này cũng mất đi ánh sáng xanh.

Một quyền xuống, một cái hố.

Ba bốn quyền xuống, con quái vật đó như một cái thùng nước, thủng lỗ chỗ, rách nát bươm.

Nhưng nỗi đau ở ngực Tiêu Long không hề biến mất.

Thế là, cảnh tượng trước mắt đã xảy ra.

Mãi năm phút sau, con quái vật dưới tay hắn không còn nhúc nhích nữa, toàn bộ cơ thể đều bị xé nát tơi tả, Tiêu Long mới thở hổn hển một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía mọi người.

Không, chỉ một cái nhìn.

Xoạt.

Mọi người trước mắt đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh, rồi lùi lại một bước.

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Long sững sờ, nhìn tay mình.

"Có chỗ nào không đúng sao?" Nghe lời hắn nói, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, định nói gì đó thì Thiên Diệp Mộng lại chạy trước khỏi đám đông, lao vào lòng Tiêu Long.

“Vừa rồi thật sự dọa chết em rồi.” “Được rồi được rồi, không sao nữa rồi.” Tiêu Long vỗ lưng cô ấy an ủi.

“Thật đó, vừa rồi anh thật sự quá đẹp trai.” “Thật sao?” Tiêu Long sờ sờ cằm cười nói.

“Đương nhiên là thật rồi!” Mọi người đồng thanh nói.

“Thật sự quá đẹp trai, kiểu bá đạo ngút trời ấy.” “Được rồi được rồi, đừng tâng bốc nữa.” Tiêu Long cười, phất tay.

“Đừng mà đừng mà, tôi xin bái phục anh.” “Anh, đã cứu tất cả chúng tôi mà.” Một số người hô lớn.

“À đúng rồi, vừa rồi chuyện gì vậy, con quái vật đó?” Bàn Tử có chút tò mò mở lời.

“Sao đột nhiên nó trở nên yếu ớt như vậy?” Hắn không thể không ngạc nhiên.

Độ cứng rắn của con quái vật đó mọi người đều tận mắt chứng kiến, thân mình đã thử nghiệm rồi.

“Tôi cũng không biết.” Tiêu Long lắc đầu.

Hiện tại ngực hắn vẫn còn đau, đầu óc cũng mơ mơ màng màng.

Ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao thì những âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu hắn còn chưa làm rõ nữa là.

“Không phải chứ, Long ca.” Bàn Tử có chút không tin, muốn tiếp tục hỏi.

Lúc này, phía sau mọi người một tiếng “bốp” vang trời, dọa hắn nuốt ngược lời định nói vào.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy âm thanh đó từ

bên trong cổng Thanh Đồng truyền ra.

Đi kèm với tiếng động đó, hai cánh cổng Thanh Đồng khổng lồ đã hé mở một chút.

Một khe hở nhỏ tối đen như mực xuất hiện giữa hai cánh cửa.

"Vãi chưởng, cửa mở rồi sao?" Bàn Tử có chút ngơ ngác mở miệng.

Đừng nói hắn, tất cả mọi người có mặt đều vẻ mặt ngơ ngác, chỉ lo có bất ngờ xảy ra.

Tiêu Long vội ra hiệu cho mọi người tránh xa cổng Thanh Đồng.

Hoàn toàn không thể dự đoán được cảnh tượng này.

Mọi người đã mất nửa ngày trời chạy hàng nghìn mét dưới lòng đất, tìm kiếm một tòa tháp.

Vì hai chiếc chìa khóa mà bất đắc dĩ phải hợp tác với nhau.

Không ngờ lúc này, cửa Thính Lôi Tháp lại mở ra?

Đùa nhau sao?

"Hay là, tôi vào xem thử?" Bàn Tử có chút do dự mở lời.

Trong lòng muốn vào xem có bảo bối gì không.

Chương 643

Nhưng trước tiên phải hỏi ý Long ca.

Tiêu Long vừa mở miệng định nói, thấy trong khe hở cổng Thanh Đồng tối tăm đột nhiên sáng lên mấy ngọn đèn.

Quỷ dị.

Cùng với ánh đèn sáng lên, trong khe hở cổng Thanh Đồng cũng bắt đầu bốc lên một làn sương mù xanh lam nhạt, như những làn sóng mây, nhanh chóng lan ra.

Lúc này, trong đầu Tiêu Long đột nhiên lại vang lên một âm thanh.

Lập tức, mắt hắn sáng ngời.

Lúc này, thấy mắt Tiêu Long sáng ngời, Bàn Tử dường như đã hiểu ra.

"Long ca, không phải là do anh đã giết con quái vật kia sao?" Tiêu Long vừa định lắc đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của mọi người, hắn liền gật đầu.

Như vậy cũng tránh phải giải thích nhiều.

"Đù má, thật là như vậy." Mọi người kinh hô.

Chỉ có Tiêu lão bản nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt lộ ra sự khó hiểu cực độ.

"Không thể nào, sao lại như vậy?" "Lão bản, chẳng lẽ như vậy có gì không đúng sao?" Có người hỏi.

"…" Tiêu lão bản không biết nên diễn tả thế nào.

Chỉ có Tiêu Long đại khái đã đoán được một số điều.

Bất kể Ngô Tam Thúc, Tiêu lão bản, khi ở đây, đều đặt cá lên, rồi ngất đi.

Khi tỉnh lại thì đã ở trong tháp, và không biết rốt cuộc mình đã vào bằng cách nào.

Còn muốn hỏi Tiêu Long làm sao hắn biết, thì phải hỏi tòa Thính Lôi Tháp kia.

"Vì từ nay về sau tòa tháp này là của riêng tôi." Tiêu Long lẩm bẩm.

Không phải lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào tòa tháp này sao.

Cũng sẽ có một ngày.

Nhưng hiện tại, có một việc quan trọng hơn phải làm.

Hắn, Tiêu Long không khỏi liếc nhìn Thiên Chân một cái.

"Sao vậy, Long ca?" Thiên Chân có chút khó hiểu hỏi.

"Không có gì, đột nhiên nghĩ tới một vài chuyện." Tiêu Long lắc đầu.

Lợi dụng lúc không ai chú ý, tay hắn đặt trong túi quần nhẹ nhàng véo mấy cái ấn quyết.

Giây tiếp theo, phía sau mọi người đột nhiên vang lên một loạt tiếng tù và sừng hươu.

Trong hang núi trống trải, âm thanh du dương vô cùng.

Mọi người vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy, ở phía cuối hang núi đối diện, đột nhiên xuất hiện vô số bóng đen u tối.

Cùng với tiếng tù và sừng hươu, chúng xếp thành hai hàng dài, từ từ đi về phía cổng Thanh Đồng.

“Vãi chưởng, âm binh mượn đường?” Mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch.

“Đệt mẹ, âm binh mượn đường sao?” Mọi người một trận kinh hô.

Chỉ có Tiêu Long lắc đầu, nhưng kéo Thiên Diệp Mộng đi về phía một tảng đá lớn không xa.

Mọi người vội vàng đi theo.

Núp xuống, rồi nhìn đội ngũ đó đi qua.

Cùng với đó, làn sương mù xanh lam nhạt tỏa ra từ Thính Lôi Tháp càng trở nên nồng đậm.

Mọi người lập tức cảm thấy như ở địa phủ âm ty, toàn thân một trận da đầu tê dại.

Chỉ thấy, những người trong đội ngũ đó, đều mặc giáp đồng hoặc trụ đồng, vác những lá cờ rách nát, tay cầm binh khí gãy nát, hoặc đẩy xe.

Từng khuôn mặt xanh xám, dưới ánh sáng mờ ảo của sương mù, vô cùng đáng sợ.

Dường như họ không hề phát hiện ra có người ở bên cạnh.

Từng người một đi thẳng đến trước cổng Thanh Đồng.

Rồi cổng Thanh Đồng phát ra một tiếng “ầm” rung trời động đất, lập tức mở toang.

Lúc này, Tiêu Long đưa tay kéo Thiên Chân.

“Trước khi tới đây, nhị thúc đã tìm tôi nói chuyện một lần.” “Cái gì?” Thiên Chân không hiểu.

“Nói chuyện gì?” “Nói chuyện gì không quan trọng, quan trọng là

ông ấy muốn tôi đưa cậu vào đó." Tiêu Long nói, lợi dụng lúc Thiên Chân không đề phòng, hắn đưa tay ném cậu lên một chiếc xe trong đội ngũ âm binh.

"Đừng lộn xộn, yên tâm mà vào đi." Thấy thằng nhóc sợ hãi lộn xộn, Tiêu Long vội vàng ra tiếng ngăn lại.

"Năng lực hiện tại của tôi chỉ có thể khiến bọn họ tạm thời không phát hiện ra cậu." "Đợi cậu vào trong rồi tự nhiên sẽ biết phải làm gì." Nghe lời Tiêu Long, mọi người đều kinh ngạc.

Không ngờ hắn lại có năng lực như vậy.

"Thực ra chỉ là tạm thời áp chế sự dao động linh hồn trong cơ thể cậu thôi." Giống như những âm binh kia.

Vừa nói, hắn liếc nhìn Tiêu lão bản.

"E rằng lần này chỉ có thể vào một người thôi." Cổng Thanh Đồng cùng với việc đội ngũ âm binh tiến vào bắt đầu từ từ đóng lại.

Tiêu lão bản nhìn hắn, cũng chỉ có thể bất lực nhắm mắt lại.

Xem ra lần này lại công cốc rồi.

Bàn Tử nhìn hành động của Tiêu Long, thần kinh cũng có chút hỗn loạn.

Nhưng rõ ràng, Tiêu Long không cho hắn thời gian ngẩn người.

Cùng với việc cổng Thanh Đồng đóng lại, sương mù xung quanh dần dần tan đi.

Mọi người nhanh chóng nghe thấy trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng "hoa lạp" rung trời động đất.

"Chết rồi, sông ngầm!" Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, Bàn Tử là người đầu tiên nhảy dựng lên.

Sau khi trải qua trận lụt sông ngầm trước đó, mọi người cũng đều phản ứng kịp.

Không ngờ con sông ngầm đó lại có thể đổ ngược vào nơi này.

Tất cả mọi người bị Bàn Tử quát một tiếng, lập tức sợ hãi luống cuống tay chân.

"Ai, không đúng, vì sông ngầm có thể chảy vào đây, vậy chứng tỏ…" Tiêu Long chưa nói xong, mọi người lập tức hiểu ra.

Vì sông ngầm có thể chảy vào đây, nó sẽ không ở lại.

Vậy chứng tỏ dưới lòng đất chắc chắn có đường ra.

Nếu không, mấy năm nay, nơi này sớm đã biến thành một đầm nước lớn.

"Chắc là ở một bên." Tiêu Long cúi xuống nhìn những vết tích bị nước xói mòn bao năm trên mặt đất, nhanh chóng phán đoán được hướng chảy của dòng sông.

Đi theo hướng đó xuống dưới, chắc chắn có thể tìm thấy cái gọi là lối ra.

"Vậy chúng ta đi." Bàn Tử hét lớn một tiếng, dẫn đầu chạy về hướng đó.

Tiêu Long cũng kéo Thiên Diệp Mộng, chuẩn bị theo kịp.

Lúc này, lại phát hiện Tiêu lão bản không hề động đậy, đứng nguyên tại chỗ, chết lặng nhìn chằm chằm cổng Thanh Đồng.

"Đi thôi, Tiêu lão bản, không đi thì không kịp nữa đâu." Nhưng Tiêu lão bản lại lắc đầu.

"Tôi không đi." "Tôi muốn ở đây đợi cửa mở." "Tôi muốn vào Thính Lôi để chữa khỏi cơ thể mình." Đệt!

Chương 644

Thật là một lão già cố chấp.

Tiêu Long lắc đầu, kéo Thiên Diệp Mộng chạy.

Những tảng đá dưới khe núi vốn nằm lộn xộn như những ngọn đồi nhỏ, cực kỳ khó leo trèo.

May mắn là tất cả mọi người có mặt đều không phải người bình thường.

Không lâu sau, họ đã vượt qua ngã ba cuối cùng như một ngọn núi nhỏ.

Phía sau, vang lên tiếng sông ngầm hung hăng đổ vào khe núi.

"Yên tâm đi, sẽ không sao đâu." Thấy mắt Tiểu Phượng vẫn luôn nhìn về phía đài đá kia, Tiêu Long xoa xoa đầu cô ấy an ủi.

"Em biết mà." Tiểu Phượng lắc đầu, lộ ra một ánh mắt chỉ Tiêu Long mới hiểu.

"Vì tất cả đều là thủ đoạn của chủ nhân." Tiêu Long cười cười, không nói gì thêm.

Quả thật, vừa rồi bất kể âm binh mượn đường, hay tiếng sông ngầm, thực ra đều là do hắn bày ra.

Đương nhiên, hắn chỉ phụ trách bày mưu tính kế, còn người thực sự thi hành lại là Thính Lôi Tháp.

"Thật không ngờ, Thính Lôi Tháp lại bá đạo như vậy." Tiêu Long sờ sờ cái ấn hình tháp trước đó không có trên cổ tay mình, cười cười.

Đúng vậy.

Cả ngọn núi này đều thuộc về Thính Lôi Tháp.

Chỉ cần bố trí một ảo ảnh trong cơ thể hắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Huống hồ, Thính Lôi Tháp đã trải qua ngàn năm, không còn là một tòa tháp bình thường nữa rồi.

"Thiết Diện Sinh, ông đã thấy chưa?" Tiêu Long ngẩng mắt nhìn hư không, khóe miệng đầy vẻ châm chọc.

"Không ngờ, ông đã chăm sóc cây quả ngàn năm, lại để tôi hái được quả đào." Lúc này, trong đám đông vang lên một tiếng hét lớn.

"Mau nhìn bên kia, có một con sông ngầm!" Không cần ai nói thêm.

Tiêu Long dẫn đầu ôm Thiên Diệp Mộng nhảy xuống từ ngọn núi nhỏ, chạy về phía sông ngầm.

Từ khi có được tòa Thính Lôi Tháp, hắn đã cực kỳ quen thuộc với mọi địa hình và lối ra trong ngọn núi này.

Thực ra dưới lòng đất này không hề có lối ra.

Nhưng Tiêu Long có cách đưa tất cả mọi người ra ngoài.

Dù sao thì bây giờ ngọn núi này là của Long gia hắn rồi.

Nhanh chóng, mọi người theo Tiêu Long đến vị trí sông ngầm.

"Đừng quản nữa, nhảy thẳng xuống đi." Vừa nói, Tiêu Long dẫn đầu ôm Thiên Diệp Mộng nhảy xuống.

Đương nhiên, hắn không quên dùng miệng chặn lại cái miệng nhỏ anh đào của Thiên Diệp Mộng.

"Tổng không thể để cô bé kia sặc nước chứ." Tiêu Long nghĩ vậy.

Mọi người ở trong sông ngầm, lập tức có một cảm giác bất lực truyền khắp toàn thân.

Cũng đúng lúc này, ấn Thính Lôi Tháp trên cổ tay Tiêu Long ẩn hiện lóe lên hai cái, tất cả mọi người lập tức biến mất.

Cũng không biết đã đi bao lâu.

Khi mọi người tỉnh lại, đều ở vị trí vừa mới tiến vào sông ngầm.

Tiêu Long đang ở đó nhóm lửa trại, trong lòng ôm Thiên Diệp Mộng.

"Tóm lại thì, mọi chuyện là như vậy, tỉnh lại ở đây rồi." Theo lời giải thích của Tiêu Long, họ bị sông ngầm đổ ngược cuốn về.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều nghe được điều đó.

Chủ yếu là đưa tới nơi khác thì quá vô lý.

Mặc dù tất cả những gì mọi người đã trải qua đều đủ vô lý rồi.

Mọi người ở đây nghỉ ngơi chỉnh đốn, rồi quyết định rời đi.

À đúng rồi, Tiêu lão bản cũng được đưa về.

Vì Tiêu Long luôn cảm thấy nếu tên này ở dưới lòng đất, không chừng sẽ làm hỏng chuyện.

Dù sao trong cơ thể hắn có một số năng lực.

Vạn nhất hắn phát hiện ra Thính Lôi Tháp thật sự đã bị Tiêu Long lấy đi, mà trong núi lại trống rỗng, ai biết tên này sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.

Để hắn về hưởng tuổi già thì tốt hơn.

Hắn cũng đồng ý sau khi ra ngoài sẽ cho thuộc hạ thả Ngô Nhị Gia.

Về điều này, Tiêu Long lại thấy không lỗ.

Sau đó, mọi người nhanh chóng rời khỏi sông ngầm.

Khi ra ngoài vừa vặn là ban ngày.

Tất cả mọi người gần mười ngày không nhìn thấy mặt trời.

Suýt chút nữa bị ánh nắng chiếu đến không mở mắt ra được.

Ước chừng lại dùng mất một buổi sáng, tất cả mọi người đã đến thôn Ách Ba.

Nhìn ngôi làng quen thuộc đó, Tiêu Long không khỏi mỉm cười.

Ban đầu khi mới đến đây, ai nấy đều hùng dũng khí phách ngút trời.

Lúc trở về, lại như những người tị nạn đói kém.

Người trong thôn đều nhớ Tiêu Long.

Thấy mọi người trở về, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Không có cách nào khác, ai bảo lão già Tiêu lão bản bị Tiêu Long lừa lấy một khoản tiền lớn.

Dùng để xây dựng thôn làng, cũng để tích lũy chút âm đức cho vạn năm.

Ba ngày tiếp theo, thôn Ách Ba như ăn Tết vậy, náo nhiệt không thôi.

Mấy ngày nay, Tiêu Long cũng đã sắp xếp kỹ lưỡng những thu hoạch lần này.

Trước tiên, về mặt thực chất: Tiểu Phượng, Thái Tuế, và Thính Lôi Tháp.

Thứ hai, hiểu rõ một số chuyện hai mươi năm trước.

Nhóm người Ngô Tam Thúc quả thật đã vào Thính Lôi Tháp.

Đương nhiên là vì điều gì, không ai biết.

Từ kết quả hiện có, có thể họ đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Cũng là nguyên nhân Thính Lôi Tháp "Thính Lôi" (Nghe Sét).

Tiêu lão bản theo sau, chỉ vì một chút tư lợi.

Không ngờ lại đánh đổi cả thân thể của mình.

Lần này thậm chí còn đánh đổi cả tính mạng của gia đình.

Thu hoạch cuối cùng: lực lượng linh hồn đã thành công tiến vào Thần Cấp sơ kỳ.

Có thể là lần thi triển Nhất Niệm Diệt Hồn dưới đáy khe núi đó.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện một vấn đề khác.

Ngô Tam Thúc ở đó cũng là chuyện của hai mươi năm trước.

Chương 645

Mục đích Ngô Nhị Gia lần này bảo Tiêu Long và những người khác đến đây.

Tiêu Long biết mục đích là vì bệnh tình của Thiên Chân.

Ngay từ đầu Ngô Nhị Gia đã giao phó cho Tiêu Long trước khi đi.

Nên cuối cùng Tiêu Long đã ném Thiên Chân vào Thính Lôi Tháp.

Nhưng về hành tung của Ngô Tam Thúc, dường như hắn biết ông ấy không ở đây.

Vậy tên đó lại đi đâu rồi?

Lúc này, Thiên Diệp Mộng từ ngoài cửa đi vào.

"Tiêu Long quân, có người tìm anh." Tiêu Long ngẩng đầu.

Phát hiện cùng Thiên Diệp Mộng đi vào là một bà lão tóc bạc.

Trong lòng hắn chợt động.

Trước đó Thiên Diệp Mộng đã nói cho hắn.

Lập tức hắn liền biết bà lão này chắc hẳn là người mà Thiên Diệp Mộng đã phỏng vấn rồi.

"Không biết bà lão tìm tôi có chuyện gì?" Bà lão nghe lời hắn nói, cười cười.

"Tổ tiên chúng tôi từng lưu lại một câu nói, vào một ngày nào đó." "Sẽ có một vị thanh niên tài tuấn một lần nữa khiến Thính Lôi Tháp tái hiện thế gian." "Lần trước tôi đã thất vọng, lần này không biết anh có phải là người đó không?" Lần trước?

Tiêu Long đoán chắc đó là lần của Ngô Tam Gia hai mươi năm

trước.

Chắc là bà ấy đã coi lão già đó là cứu thế chủ.

“Nếu tôi không đoán sai, bà chắc là hậu duệ của tổ chức Thính Lôi Tháp Thính Lôi phải không?” Hắn nhàn nhạt nói.

Bà lão gật đầu.

“Vậy A Quý trước đó thì sao?” Tiêu Long có chút nghi ngờ.

“Thực ra đó là tổ chức muốn ngăn cản Thính Lôi Tháp tái hiện thế gian.” “Nhiều năm như vậy, tuy chúng tôi cùng sống trong một thôn làng, nhưng giữa chúng tôi không hề hòa thuận.” Ra là vậy.

Chẳng trách trước đó lại có hành động như vậy.

Sở dĩ A Quý ra sức quảng bá chuyện trộm mộ du lịch ở đây, mục đích cũng là để đánh lừa thế nhân.

Hoặc là muốn ngăn cản những người thực sự Thính Lôi đi vào chăng.

“Không biết, tôi có thể xem cổ tay của anh không?” Lúc này, bà lão đột nhiên mở lời.

Tiêu Long gật đầu, lộ ra ấn tháp trên cổ tay.

Không ngờ.

Bà lão nhìn thấy ấn ký đó, sắc mặt lập tức thay đổi, muốn quỳ sụp xuống.

“Lời tiên tri thành sự thật, tôi cuối cùng cũng đợi được anh rồi.” Những lời nói trước đó, Tiêu Long đại khái cũng đã đoán được.

Đúng là phong cách của người đó, Thiết Diện Sinh.

Chỉ là không ngờ hắn lại thay thế vị trí của tên đó, giành được Thính Lôi Tháp.

Chỉ là, không biết tên đó giờ đây lại trốn ở đâu nữa?

Những chuyện sau đó dễ dàng hơn nhiều.

Có Tiêu Long là người Thính Lôi, dân làng thôn Ách Ba càng thêm cung kính với hắn.

Khiến Bàn Tử và những người khác không khỏi ghen tị.

"Long ca Long ca ơi, anh đi đâu cũng như ngọn lửa trong bóng tối." "Phong thái vô hạn." Tiêu Long lắc đầu.

Đối với việc tâng bốc hắn đã sớm miễn nhiễm rồi.

Lại qua một ngày.

Tiêu Long đang uống trà trong phòng nghe thấy tiếng Bàn Tử từ bên ngoài truyền vào.

Thì ra có người ở ngoài thôn phát hiện Thiên Chân đang bất tỉnh.

Sau khi đưa về, tìm bác sĩ trong thôn xem xét.

Kết quả gần như chỉ là ngủ thiếp đi.

Thực ra, đó cũng là thủ đoạn của Tiêu Long.

Sáng sớm, lợi dụng lúc không ai chú ý, hắn đã đưa Thiên Chân an toàn từ Thính Lôi Tháp ra ngoài, đặt ở ngoài thôn.

Mục đích là để mọi người nghĩ rằng cậu thật sự đã trở về từ trong núi.

Tối đó, Thiên Chân tỉnh lại.

Cơ thể cậu ấy còn tốt hơn trước.

Lúc này, hắn nhận được điện thoại của Ngô Nhị Gia.

"Tiểu Ca đã về!" Sau gần nửa tháng chia ly, một lần nữa nghe tin về Tiểu Ca, mọi người đều vui mừng.

“Xem ra tôi phải nhanh chóng trở về Ngô Châu thôi.” Tiêu Long gật đầu.

Vì trong điện thoại Ngô Nhị Gia không nói chi tiết.

Nhưng trong lời nói của ông ấy tiết lộ rằng Tiểu Ca trong nửa tháng qua đã phát hiện ra một số thứ kỳ lạ.

Hy vọng Tiêu Long và những người khác nhanh chóng trở về để thương thảo.

“Nếu đã như vậy, em cũng phải nhanh chóng trở về.” Lúc này, Thiên Diệp Mộng đến từ biệt Tiêu Long.

Ban đầu cô ấy đến thôn Ách Ba để hoàn thành giao phó của gia tộc, tìm kiếm một thứ gì đó.

Hiện tại, tuy chưa tìm được, nhưng rõ ràng, sau khi gặp Tiêu Long thì thứ đó không còn quan trọng nữa.

“Hy vọng không lâu sau có thể tìm đến Thiên Diệp gia tìm em.” Để lại một nụ hôn, Thiên Diệp Mộng dẫn Tiểu Phượng rời khỏi thôn Ách Ba.

Tiêu Long không ngăn cản.

Câu chuyện giữa hắn và Thiên Diệp Mộng vẫn chưa kết thúc.

Cũng không phải là thời điểm để ở bên nhau.

Đợi chuyện trong nước xong, hắn nhất định phải đến Thiên Diệp gia một chuyến.

Nhưng hắn lo lắng cho sự an toàn của Thiên Diệp Mộng.

Trực giác mách bảo, e rằng hành động lần này của Thiên Diệp gia có liên quan lớn đến cái tên Thiết Diện Sinh kia.

Nên hắn đã sắp xếp Tiểu Phượng đi cùng Thiên Diệp Mộng về để

bảo vệ cô ấy toàn vẹn.

“Được rồi, hai cô bé cũng đi rồi, thôn Ách Ba không còn cần phải ở lại nữa.” Bàn Tử có chút hờn dỗi.

Vốn dĩ Tiểu Ca đã trở về, hắn rất vui.

Nhưng bạn bè ly biệt, khiến hắn thực sự không vui nổi.

“Không sao, sau này chúng ta sẽ gặp lại.” Chiều hôm đó.

Ba người lên máy bay trở về Ngô Châu.

Tại sân bay, ba người gặp Ngô Nhị Gia đang đón họ.

“Hai ngày trước, thứ mà Tiểu Ca mang về.” Trên xe.

Ngô Nhị Gia đưa một gói đồ cho Tiêu Long.

Mọi người có chút kinh ngạc.

Chương 646

Theo lý mà nói, nên đưa cho Thiên Chân mới đúng.

“Tiểu Ca nói, đưa cho Tiêu Long xem.” Ngô Nhị Gia giải thích.

Mọi người chợt hiểu ra.

Nhưng lại càng tò mò về thứ trong gói đồ.

Cũng không biết là thứ quan trọng gì, mà nhất định phải giao trực tiếp cho Tiêu Long.

Tiêu Long cũng có chút kỳ lạ, nhanh chóng mở gói đồ.

Chỉ thấy bên trong có hai chiếc thẻ nhớ.

“…” Ban đầu.

Tiêu Long cứ nghĩ là những chiếc thẻ nhớ của Thiên Diệp Mộng.

Nhưng nghĩ lại, cô bé đó khi đi đã mang tất cả đồ đi rồi.

Có lẽ là rơi vào tay Tiểu Ca.

“Thứ bên trong tôi cũng chưa xem, nên không biết bên trong có gì.” Có lẽ biết mọi người đang tò mò, Ngô Nhị Gia mở lời nói ông ấy cũng không rõ.

Xem ra ông ấy cũng vừa mới biết bên trong là thẻ nhớ.

“Mặc kệ là thứ gì, mở ra xem không phải là được sao.” Bàn Tử nói dứt khoát một câu.

Trên xe có sẵn thiết bị phát.

Nên mọi người nhanh chóng cắm thẻ nhớ vào.

Tuyết hoa lóe lên hơn mười giây.

Màn hình mới bắt đầu xuất hiện hình ảnh.

Chất lượng hình ảnh không rõ nét.

Dường như có người dùng điện thoại quay lén video.

“Hình như là một căn phòng thì phải?” Nhìn hình ảnh trong video, Bàn Tử mở lời.

Tiêu Long bảo hắn đừng nói nữa, yên lặng mà xem.

Quả thật, trong hình ảnh là một căn phòng có chút âm u.

Dưới ánh đèn mờ ảo.

Máy quay luôn quay vào mặt đất ẩm ướt.

Có lẽ vì điện thoại được cầm trong tay, máy quay liên tục rung lắc.

Nhưng rõ ràng, căn phòng này rất lớn.

Máy quay trong video rung lắc liên tục năm phút mà không dừng lại.

“Đù má, không phải quay bóng tối đó chứ.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Ai cũng không biết hình ảnh như vậy sẽ kéo dài bao lâu.

Nên sau khi hỏi ý kiến Tiêu Long, Ngô Nhị Gia bảo thuộc hạ tua nhanh.

Sau khi tua nhanh khoảng năm phút, trên màn hình một bóng đen đột nhiên lóe lên.

“Dừng!

Tua ngược lại.” Tiêu Long vội vàng mở lời.

Thuộc hạ kia vội vàng tua ngược video lại.

Thì ra là một người từ ngoài khung hình đi vào trong khung hình.

Cùng với sự xuất hiện của người này, mọi người nghe thấy tiếng mở cửa.

Chắc là người quay video đang đợi cửa mở.

Tiêu Long nhìn kỹ.

Người mở cửa đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

Mặt không nhìn rõ.

Chỉ có thể thấy hắn mặc đồng phục, loại trang phục tương tự như Hán phục.

"Người này là ai?

Các ông có biết không?" Ngô Nhị Gia mở lời hỏi.

Mọi người lắc đầu.

Lúc này, cánh cửa đã mở.

Cùng với sự rung lắc của máy quay, mọi người thấy lại bước vào một căn phòng càng âm u hơn.

"Đù má, có bệnh không vậy, hết phòng này đến phòng khác, đi thăm dò à?" Bàn Tử làu bàu.

Đã bao lâu rồi.

Cảm giác như đang xem phim tài liệu vậy.

Không ngờ.

Ngay khi lời hắn vừa dứt.

Một khuôn mặt chợt lóe lên trước máy quay.

"Vãi chưởng!" Mọi người đều bị dọa giật mình.

Bao gồm cả Ngô Nhị Gia vẫn luôn ung dung tự tại.

"Nhanh lên, tua ngược lại." Hắn vội vàng mở lời.

Thuộc hạ kia hành động cũng lanh lợi.

Trực tiếp làm chậm khung hình, rồi dừng lại.

Lập tức, mọi người đều nhìn rõ khuôn mặt đó.

Đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

"Tam Thúc!" Thiên Chân là người đầu tiên kêu lên.

Tiêu Long gật đầu.

Không sai.

Người xuất hiện trên màn hình video đó chính là Ngô Tam Gia.

"Sao lại là Ngô Tam Gia?" Bàn Tử cảm thấy có chút mơ hồ như Trượng Nhị Hòa Thượng sờ không ra đầu não, cũng thắc mắc.

Nhưng không ai có thể giải thích được hình ảnh này.

"Video này là do Tiểu Ca lấy được?" Tiêu Long nhíu mày, hỏi.

Ngô Nhị Gia lại lắc đầu.

"Tiểu Ca về tìm tôi, đưa cho tôi cái này, cũng không nói gì." Quả nhiên.

Đúng là phù hợp với tính cách của người đó.

Tiêu Long lắc đầu, ra hiệu cho thuộc hạ có thể tiếp tục phát video.

Nhưng.

Chương 647

Điều khiến mọi người không ngờ tới.

Thuộc hạ kia vừa nhấn nút phát.

Chưa đầy hai giây.

Hình ảnh trên màn hình đã dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Nhị Gia hỏi.

“Hết rồi.” Thuộc hạ trả lời.

Mọi người mới phát hiện.

Video này đã kết thúc.

Chỉ có một video như vậy trong thẻ nhớ.

“Xem gì?” Ngô Nhị Bạch quay đầu nhìn về phía Tiêu Long.

Sau đó hắn gật đầu, ra hiệu cho thuộc hạ phát lại một lần nữa.

Nhanh chóng.

Video nửa tiếng lại một lần nữa phát xong.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Giống như lần xem đầu tiên.

Không có gì đặc biệt.

Ngoại trừ hình ảnh Tam Thúc lóe lên.

“Kỳ lạ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm?” Bàn Tử lẩm bẩm.

Không đúng lắm?

Trong lòng Tiêu Long chợt động.

Nhanh chóng lấy máy tính.

Lại bắt đầu phát từ đầu.

Lần này.

Không tua nhanh.

Mọi người cũng không dám hạ giọng.

Chỉ sợ bỏ sót.

Khi hình ảnh Tam Thúc xuất hiện trong video.

Tiêu Long nhanh chóng nhấn tạm dừng.

Lập tức màn hình máy tính hiển thị hình ảnh mờ ảo, dừng lại ở khuôn mặt rõ nét của Tam Thúc.

"Tôi cuối cùng cũng biết chỗ nào không đúng rồi." Tiêu Long chỉ vào khuôn mặt trên màn hình, nhàn nhạt nói.

"Mọi người có thấy không, mặt Tam Thúc có vẻ hơi trẻ quá phải không?" Nghe lời Tiêu Long, mọi người chợt hiểu ra.

Sự chú ý của họ vừa rồi hoàn toàn tập trung vào khuôn mặt Tam Thúc.

Mà hoàn toàn không phát hiện ra khuôn mặt Tam Thúc trong video.

Thực ra không phải là khuôn mặt quen thuộc của họ.

"Khuôn mặt này không phải là của hai mươi năm trước sao?" Mọi người đều nhìn về phía Ngô Nhị Gia.

Ông ấy trầm tư.

Rồi gật đầu.

"Quả thật, hai mươi năm trước là như vậy." Đù má!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ra là hình ảnh của hai mươi năm trước.

Chẳng trách nhìn thấy rất kinh ngạc.

Chỉ là.

Vấn đề lại xuất hiện.

Video này rơi vào tay Tiểu Ca.

“E rằng phải hỏi Tiểu Ca thôi.” Tiêu Long nhún vai.

Vì lúc này, hắn nhìn thấy căn nhà của Ngô Nhị Gia.

Và Tiểu Ca đang đứng trên ban công đợi họ trở về.

“À đúng rồi, trong thẻ nhớ kia, cũng là video sao?” Trước khi xuống xe.

Tiêu Long đột nhiên cầm một chiếc thẻ nhớ trong tay.

Không biết nội dung bên trên.

“Cái này, phải hỏi Tiểu Ca thôi.” Ngô Nhị Gia lắc đầu.

“Tôi chỉ phụ trách giao cho cậu, rồi đưa cậu xem chiếc thẻ nhớ đầu tiên.” “Còn chiếc thẻ nhớ thứ hai, Tiểu Ca muốn cậu và tôi cùng xem.” “Cùng tôi xem?” Tiêu Long sững sờ.

Sao vậy.

Tiểu Ca lấy được thẻ nhớ rồi cũng không xem nội dung bên trong sao.

Không thể nào.

Nếu không xem thì sao hắn lại khẳng định chỉ cho mọi người xem cái đầu tiên.

Với tâm trạng nghi ngờ.

Tiêu Long đi lên ban công tầng hai.

Gặp Tiểu Ca đang nhắm mắt tắm nắng.

Nửa tháng không gặp.

Tên này vẫn như trước.

Không hề thay đổi chút nào.

“Cái thẻ nhớ đó.” Tiêu Long vừa mở lời.

Tiểu Ca phất tay.

“Có người gửi cho tôi, và ghi tên là giao cho cậu.” Giao cho tôi?

Tiêu Long sững sờ.

Không nhớ trong số những người hắn quen biết có ai làm như vậy.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Tiểu Ca.

Vì không có tên.

Chắc cũng là người không ghi tên.

“Thật đó, một cái như vậy, hai cái cũng như vậy.” Đệch!

Không biết từ đâu.

Chương 648

Tiêu Long vừa từ mộ vua Nam Hải trở về, Ngô Nhị Gia đột nhiên nhận được tin tức về con sông ngầm đó, cũng không có ký tên.

Dường như trong bóng tối, có người đang theo dõi hành động của cậu ta.

Chỉ cần cậu ta hơi dừng bước, người đó lập tức sắp xếp một manh mối khác theo sát, sợ Tiêu Long không có việc gì làm.

"Tiểu Ca, dạo này anh đi đâu vậy?" Tiêu Long lắc đầu, rồi hỏi lại.

Lúc đó, khi xuất phát đi làng Ách Ba, Tiểu Ca không từ biệt, cũng không để lại lời nhắn.

Mọi người đều nghĩ tên đó lại chơi trò mất tích, không ngờ lại đột nhiên quay về.

"Mộ vua Nam Hải có một số đồ vật cần vận chuyển về, tôi đi theo." Tiểu Ca nói ngắn gọn.

Tiêu Long mới hiểu ra.

Lúc đó, sau khi ra khỏi mộ vua Nam Hải, Ngô Nhị Gia đã sắp xếp người đưa những món đồ cổ lấy ra từ địa cung về nội địa, nộp cho bảo tàng.

Kể cả những thứ lần này lấy được từ sông ngầm, cũng phải gửi về.

"Xem ra nhiệm vụ hoàn thành không tệ." Tiêu Long cười nói.

Nhưng Tiểu Ca lại lắc đầu.

"Thất bại rồi sao?" Tiêu Long hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ nhiệm vụ hộ tống lại có lúc thất bại à?

“Không thất bại, tôi phát hiện ra một vài thứ kỳ lạ.” Tiểu Ca gật đầu, nhưng không nói rõ là gì, chỉ chỉ vào túi Tiêu Long.

Tiêu Long nhíu mày.

Trong túi anh ta chỉ có hai cái thẻ nhớ vừa nãy, không còn gì khác.

“Xem mấy thứ quay được trong thẻ nhớ đi.” Tiêu Long cười nói.

“À đúng rồi, cái thẻ nhớ đầu tiên anh đã xem chưa?” Tiểu Ca lắc đầu.

“À.” Tiêu Long kể nội dung video cho cậu ta.

Nghe xong, Tiểu Ca cũng kinh ngạc.

Không ngờ những thứ nhân vật bí ẩn kia gửi lại quỷ dị như vậy.

Chỉ là cậu ta cũng không đoán ra ý nghĩa của việc gửi những thứ này.

“Được rồi, trước tiên hãy xem thu hoạch của cậu đi.” Nói xong, Tiêu Long đi vào nhà, tìm bạn đồng hành đòi máy tính, rồi bật video Tiểu Ca đã quay.

Lần này hình ảnh rõ nét HD.

Tiêu Long thấy kỹ thuật quay của Tiểu Ca có vẻ tiến bộ, nhưng nội dung lại khiến người ta thấy kỳ lạ.

Bên trong là một nhóm công nhân đang chuyển một số đồ vật, sau đó tất cả đồ vật được đưa lên một con tàu chở hàng.

Rồi hết.

“Hả?” Bàn Tử hơi ngây người.

So với cái thẻ nhớ đầu tiên, video của Tiểu Ca quay rõ ràng không khiến cậu ta cảm thấy ngạc nhiên hay kinh hãi.

“À.” Tiểu Ca có vẻ mơ hồ, không biết tại sao lại lộ ra vẻ mặt đó.

Thiên Chân đứng một bên, hơi ngơ ngác gãi đầu.

“Tôi nhớ Nhị thúc đã giao phó nhiệm vụ vận chuyển đường bộ mà, sao lại chuyển hết lên tàu chở hàng?” Một câu nói thức tỉnh người trong mộng.

Tiêu Long mí mắt giật giật, lập tức tỉnh hẳn.

“Đó không phải người Nhị thúc sắp xếp sao?” Tiểu Ca gật đầu.

“Sau khi tôi rời đi, thì người đó đã…” “Đương nhiên họ không biết tôi ở đó, nên không tránh né.” “Xem kìa, người Nhị thúc tìm cũng không đáng tin cậy chút nào.” Bàn Tử lắc đầu.

“Sớm biết mấy thứ đó sẽ bị người ta trộm mất, chi bằng lúc đầu để tôi bán quách đi cho rồi.

Ít nhất cũng mua được hai căn biệt thự lớn để vui vẻ.” Nhưng Tiêu Long không hề bận tâm đến những thứ bị trộm mất này.

Những món đồ tốt nhất trong mấy lần hành động đều đã vào túi của anh ta rồi.

Anh ta không hiểu cách làm của những người này.

Theo lý mà nói, người Ngô Nhị Gia sắp xếp không nên lớn mật như vậy.

Chẳng lẽ có kẻ nào đó giở trò phá hoại?

Không hiểu sao, trong đầu Tiêu Long chợt lóe lên khuôn mặt của lão Tiêu kia.

“À đúng rồi, vừa nãy có lẽ tôi đã bỏ qua một thứ.” Lúc này, Tiểu Ca cầm máy tính, lại bật lại video một lần nữa.

“Gì cơ?

Trong video có cảnh nào đặc biệt à?” Bàn Tử hơi tò mò.

Cuối cùng, khi video sắp phát hết, Tiểu Ca nhấn tạm dừng.

Mọi người nhìn kỹ.

Trên màn hình là một nhóm người đang vận chuyển một chiếc quan tài hình chữ nhật.

"Có gì lạ đâu?" Bàn Tử không hiểu.

"Bên trong là nhân bì dũng." Tiểu Ca thản nhiên nói.

"Trời đất ơi, tên khốn này đào cả nhân bì dũng lên sao?" Bàn Tử kinh hãi.

"Phải biết, bên trong thứ đó toàn là tay người đấy!" "Làm gì mà ồn ào thế?" Đúng lúc đó, bên ngoài cửa truyền đến một tiếng nói.

Ngô Nhị Gia bước vào.

"Nhị thúc đến đúng lúc lắm, xem cái này đi." Thiên Chân vội vàng kéo Ngô Nhị Gia ngồi xuống, chỉ vào máy tính cho ông xem.

"..." "Nhân bì dũng." Tiêu Long thản nhiên nói.

"Hả?

Tôi đâu có cho phép đào thứ đó lên?" Nghe đến nhân bì dũng, Ngô Nhị Gia cũng giật mình kinh ngạc.

Nhưng ông cũng biết sự nguy hiểm của thứ đó.

Đào ra đặt ở bảo tàng, vào một ngày có đông khách du lịch lại xảy ra cảnh tượng kinh hoàng thì chẳng phải quá kích thích sao!

"Mà này, người Nhị thúc tìm để vận chuyển đã làm sai à?" Bàn Tử hỏi thêm vào.

"Thập Nhất Thương." Ngô Nhị Gia thở dài một hơi.

"Thập Nhất Thương?" Mọi người ngớ người.

"Là Thập Nhất Thương nổi tiếng nhất trong nước đó sao?" Ngô

Nhị Gia gật đầu.

“Không ngờ, doanh nghiệp lớn rồi mà dám nhảy múa trên dây điện cao áp thế này à.” Bàn Tử cảm thán.

“Kiểu chuyện này lão Bàn còn không dám làm.” “À đúng rồi, Nhị thúc đã liên hệ với ai vậy?” Thiên Chân lại hỏi.

“...” Lần này Ngô Nhị Gia không nói gì, ông ta đứng dậy đi ra ngoài.

Căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Sau hai phút, bụng Bàn Tử reo lên hai tiếng đầu tiên.

Sau đó, bụng mọi người cũng đồng loạt réo lên.

“Đậu xanh rau má, sao tôi lại đói thế này, hóa ra chúng ta nên ăn cơm rồi!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, nhảy tót vào bếp.

“Tên này.” Tiêu Long cũng cảm thấy đói, nên mọi người đều đứng dậy, người thì bày bàn, người thì tìm nguyên liệu.

Chương 649

Dù sao thì trong phòng của Ngô Nhị Gia cũng không thiếu thứ gì.

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, Bàn Tử gào ầm ĩ, trực tiếp bưng một nồi áp suất lớn vào.

"Đệch, tên này hầm hai con gà luôn!" Mở nắp nồi ra, một mùi hương thơm nức lập tức tràn ngập khắp phòng.

Tiêu Long sắp chảy cả nước miếng.

Những người khác cũng chẳng khá hơn là bao, nhao nhao cầm bát đũa định ăn.

Nhưng Bàn Tử lại gạt tay tất cả mọi người ra.

"Từ từ, mọi người rót đầy rượu trước đã, thịt thì có nhiều mà." "Trong nồi còn hầm hai con cá mú nữa kìa." Mọi người nghe vậy, "Đậu xanh rau má." Tên này khẩu vị thật tốt, lại làm cả hai món lớn.

Ngay lập tức, mọi người đều nâng ly.

"Ly đầu tiên, kính cuộc đời." "Cảm ơn chúng ta đã trở về an toàn và thành công." Bàn Tử mở lời.

Mọi người cạn một ly.

"Ly thứ hai, kính Long ca." Tiêu Long ngớ người.

Tên này lại kính anh.

Nhưng không, nghe câu nói đó, mọi người đều nâng ly rượu, vẻ mặt sùng kính nhìn Tiêu Long.

Trong số đó cả Tiểu Ca cũng vậy.

"Cảm ơn Long ca đã chăm sóc mọi người lâu như vậy." "Không

nói nhiều, tất cả lời muốn nói đều ở trong ly rượu này.” Nói xong, lại định cạn một ly nữa.

Tiêu Long vội vàng ngăn lại.

“Được rồi, anh em không nói những lời như vậy.” “Ly thứ hai, tôi muốn kính...” “Cảm ơn các bạn đã không phụ sự trưởng thành bao năm qua.” “Cảm ơn các bạn đã không quên bản tâm ban đầu.” Nói xong, anh ta dẫn đầu cạn một ly.

Mọi người cũng đều uống cạn.

“Nói hay lắm.” Lúc này, Ngô Nhị Gia đã đi ra ngoài nửa ngày trời quay về.

Dường như ông ta đã nghe được lời Tiêu Long vừa nói, liền đi đến cầm ly rượu tự rót một ly.

“Ly này, tôi một mình kính cậu, vì đã chăm sóc những đứa nhỏ này bấy lâu nay.” Nói xong, ông ta không cho Tiêu Long cơ hội ngăn cản, trực tiếp uống cạn.

“Đừng ngăn cản, sau này còn nhiều chỗ cần nhờ cậu lắm.” “Chẳng lẽ...” Tiêu Long trong lòng khẽ động.

Ngô Nhị Gia cười cười, gật đầu.

Đúng lúc đó, bên ngoài cửa vang lên tiếng ô tô.

“Được, nhanh như vậy sao.” Ngô Nhị Gia nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Long ca, ý của Nhị gia là sao vậy?” Bàn Tử tò mò ghé sát lại.

Mọi người cũng đều tò mò nhìn anh.

Tiêu Long thở dài, chỉ vào các món ăn trên bàn.

“Mọi người cứ ăn đi, cứ uống đi, xem ra số chúng ta định sẵn là

không được rảnh rỗi mà.” “Ha ha ha.” Mọi người cười lớn, đều lại động đũa.

Chỉ là nhìn động tác của họ, ai cũng đang thầm đoán xem tiếp theo sẽ lại có chuyện gì xảy ra.

Nhưng.

Không đợi lâu.

Ngô Nhị Gia đẩy cửa bước vào.

Đồng thời có một người khác đi cùng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, Thiên Chân là người đầu tiên kêu “Ối!” một tiếng.

“Ai vậy?” Giọng điệu đầy kinh ngạc.

Tiêu Long quay đầu nhìn.

Theo sau Ngô Nhị Gia bước vào là một cô gái tuổi tác xấp xỉ anh.

“Ai thế?” Bàn Tử hơi tò mò hỏi.

Tiêu Long lắc đầu.

Thiên Chân đang định mở miệng giới thiệu, thì cô gái đó lại đi thẳng đến trước mặt Tiêu Long.

“Chào anh, tôi là Bạch Phượng Hoàng, quản lý của Thập Nhất Thương.” “Tôi là Tiêu Long.” Tiêu Long đưa tay khẽ nắm tay cô rồi buông ra.

Trên mặt cô gái tự xưng Bạch Phượng Hoàng lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhưng cô ta vẫn gật đầu.

“Tôi biết, Nhị gia đã nói rồi, anh là một nhân vật lợi hại.” “Hy vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.” Hợp tác?

Hợp tác gì?

Mọi người hơi kinh ngạc nhìn Ngô Nhị Gia.

“Chuyện này phải bắt đầu từ chuyến hàng tôi sắp xếp.

Thập Nhất Thương luôn là đối tác hợp tác mạnh mẽ của tôi.

Bao nhiêu năm qua cũng không ít lần giúp tôi vận chuyển đồ vật.

Nhưng lần này xảy ra chuyện như vậy, Thập Nhất Thương khó thoát khỏi trách nhiệm.

Chỉ là năng lực của một mình tôi có hạn, nên hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của cậu.” “Giúp đỡ?” Bàn Tử hơi cạn lời.

“Làm gì có chuyện mất đồ rồi lại đi tìm chủ nhà nhờ giúp đỡ?” “Không phải nên làm rõ ai đang giở trò sao?” Ngô Nhị Gia nói thẳng.

“Đương nhiên.” Bàn Tử nói thẳng thừng.

“Vậy thì hợp tác.” “Tôi...

à, tôi nghe Long ca.” Bàn Tử vừa đáp lời, nhưng vừa quay sang nhìn Tiêu Long, lập tức mừng rỡ như điên.

Chuyện lớn như thế này Long ca quyết định là được rồi, tôi không cần phải bận tâm.

“Tôi chỉ muốn biết, tại sao không tự tay điều tra cho rõ ràng?” Tiêu Long mở miệng.

“Bởi vì gần đây Thập Nhất Thương của chúng tôi cũng xảy ra những chuyện kỳ lạ.” “Tôi không có khả năng giải quyết.” Chuyện kỳ lạ?

Tiêu Long nhíu mày.

Anh ta cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Long ca, tôi hy vọng anh có thể giúp đỡ Thập Nhất Thương.” Lúc

này, Thiên Chân mở miệng.

Bàn Tử lập tức kinh ngạc.

"Đậu xanh rau má, không phải cậu lại để mắt đến cô gái này rồi chứ?" "Đâu có." Thiên Chân lập tức đỏ mặt, đầu sắp chui xuống gầm bàn.

Nhưng Bạch Phượng Hoàng lại không hề thay đổi biểu cảm, chỉ đứng yên bất động nhìn Tiêu Long.

"Xem ra, những chuyện cô gặp phải chắc chắn không phải chuyện đơn giản." Tiêu Long đoán.

"Nếu không như vậy, tôi cũng sẽ không đặt hy vọng vào anh." Bạch Phượng Hoàng đột nhiên mỉm cười, đúng như câu nói kia: Một nụ cười khuynh đảo chúng sinh.

Tất cả những người có mặt, trừ Tiêu Long và Ngô Nhị Gia, đều ít nhiều mê mẩn khoảng hai giây.

Ngay cả Tiểu Ca cũng không ngoại lệ.

"Sức quyến rũ lợi hại thật!" Tiêu Long thầm nghĩ.

Không ngờ cô gái này lại có năng lực kỳ lạ như vậy.

"À đúng rồi, tôi chợt nhớ ra một chuyện." Lúc này, Ngô Nhị Gia đột nhiên nói, vỗ trán một cái.

Chương 650

"Vừa nãy, trang phục trong video của lão Tam kia sao mà quen mắt thế nhỉ?" "Nếu tôi không nhầm, đó là đồng phục của Thập Nhất Thương." "Hả?" Mọi người kinh hãi.

Chỉ có Tiêu Long không ngoài ý muốn mà cười khẽ.

Nếu Ngô Nhị Gia không phải là một diễn viên tài tình, vậy thì đây đúng là một kế sách hoàn hảo, một vòng móc nối một vòng.

Thật sự, anh ta bắt đầu có chút thích người đang thao túng mọi thứ ở phía sau rồi.

Trong biệt thự của Ngô Nhị Gia, Tiêu Long nhìn Bạch Phượng Hoàng ăn xong miếng cá cuối cùng, mãn nguyện lau miệng, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

"Đậu xanh rau má, cô nương này không phải ba ngày chưa ăn gì đấy chứ?" Bàn Tử nhìn bàn ăn một đống lộn xộn, hơi kinh ngạc.

Vừa nãy đó là lượng thịt của hai con cá lận.

Vốn dĩ là để Tiêu Long và mọi người ăn, sợ không đủ nên đặc biệt chọn hai con nặng mười cân.

Ai ngờ.

Mọi người chưa ăn được miếng nào, cô nàng đã ăn sạch cả rồi.

"Được rồi, vì cái bụng của mấy anh em, tôi lại đi trổ tài thêm hai món nữa." Nhìn mọi người có vẻ chưa thỏa mãn, Bàn Tử bực bội đứng dậy, đi về phía bếp.

"Nào, Thập Nhất Thương đã xảy ra chuyện kỳ lạ gì?" Thấy cô nàng đã ăn no, Tiêu Long cũng không chần chừ, đi thẳng vào vấn đề.

Dù sao thì cũng không quen thân, ngay cả Thiên Chân cũng chỉ gặp một hai lần.

"Từ từ, không phải mọi người đều chưa ăn no sao?" Bạch Phượng Hoàng cầm tăm xỉa răng, vẻ mặt nhàn nhã.

"Không sao, vừa nãy tôi đã ăn một ít rồi." Tiêu Long lắc đầu, ra hiệu cho cô ta nhanh lên.

Chưa từng thấy kiểu người như vậy.

Cứ như không phải đang đàm phán hợp tác, mà là đòi đồ ăn thừa.

Nhưng mà, như vậy cũng không thể nào.

Dù sao cũng là Ngô Nhị Gia dẫn đến.

Thiên Chân có thể ngốc chứ lão già kia thì không dễ lừa như vậy.

Thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Tiêu Long, khóe mắt Bạch Phượng Hoàng khẽ giật.

Có lẽ sức quyến rũ của cô ta cũng có ngày thất bại trong việc mưu tính.

Cô ta chỉ có thể bật cười lắc đầu.

"Anh thật sự khác biệt với những người đàn ông khác." "Được rồi, không lề mề nữa, tất cả những chuyện xảy ra ở chỗ tôi đều ở trong cái này." Nói rồi, cô ta lấy từ trong túi ra một thứ.

Tiêu Long nhìn.

Một chiếc túi nhỏ.

Nhưng cảnh tiếp theo, trong lòng anh ta bỗng "thịch" một tiếng.

Có lẽ anh ta cũng đã biết đó là thứ gì.

"Thiên Chân, lấy máy tính đi." Với cảm giác cầm và hình dạng đại khái đó, chỉ có thể là thẻ nhớ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Tiêu Long đưa tay vào túi sờ soạng một hồi, lấy ra một chiếc thẻ nhớ.

Nó cùng kiểu với chiếc thẻ nhớ dùng để quay lại cảnh của Tam thúc trước đó.

"Hôm qua nó được gửi đến văn phòng tôi, vì người gửi khá đặc biệt, nên tôi đã tìm Nhị gia." Bạch Phượng Hoàng cười nói.

"Sau khi Ngô Nhị Gia biết, ông ấy đã bảo tôi tìm anh." Tiêu Long liếc nhìn Ngô Nhị Gia.

Lão già đó gật đầu.

Xem ra ông ấy cũng đã so sánh kiểu dáng thẻ nhớ này với cái của Tiểu Ca, cảm thấy có gì đó không ổn.

"À đúng rồi, người gửi đó có gì đặc biệt?" Thiên Chân đột nhiên tò mò khi nghe cô nàng nói người gửi đặc biệt.

Bạch Phượng Hoàng liếc nhìn Thiên Chân đầy ẩn ý, rồi lại cười như không cười nhìn Tiêu Long.

"Đúng là đặc biệt, đơn chuyển phát nhanh ở trong đây, anh xem." Cô ta lấy ra một tờ đơn chuyển phát nhanh.

Thiên Chân vội vàng nhận lấy, đặt trước mặt Tiêu Long.

Mọi người thò đầu nhìn, lập tức ngây người.

Trên tờ đơn chuyển phát nhanh viết: Gửi Thiên Chân một thẻ nhớ.

"Không phải tôi, tôi không có gửi thứ này." Thiên Chân thấy mọi người nhìn mình, vội vàng xua tay.

"Biết rồi, làm gì mà ầm ĩ thế." Ngô Nhị Gia trừng mắt nhìn Thiên Chân.

“Lớn rồi còn nóng nảy như vậy.” “Mấy ngày nay cậu ta luôn ở cùng tôi, tôi biết cậu ta không gửi.” Tiêu Long lắc đầu.

“Hiển nhiên, người gửi muốn thứ này có thể an toàn đến tay cô ấy.” Nói rồi chỉ vào Bạch Phượng Hoàng.

“Đúng vậy, quả nhiên lợi hại.” Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

“Cô đã xem thứ bên trong chưa?

Là video sao?” Tiêu Long hỏi.

“Xem rồi, nhưng nội dung hơi kỳ lạ, nên tôi chưa xem kỹ.” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu.

Chưa.

Tiêu Long dứt khoát cầm máy tính, trực tiếp cắm thẻ nhớ vào.

Mọi người bắt đầu ngồi xuống xem.

Ngay cả Bàn Tử đang bận rộn trong bếp cũng tò mò chạy ra.

“Bắt đầu rồi.” Bạch Phượng Hoàng nhắc nhở.

Cảnh trong video không khác gì video đầu tiên.

Ban đầu là những cảnh quay rung lắc, bước đi không nhanh không chậm.

Vì đã có kinh nghiệm xem lần đầu, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng cho video trong chiếc thẻ nhớ này.

Nhưng dù vậy, khi khuôn mặt của Tam thúc xuất hiện trên màn hình, mọi người vẫn ít nhiều kinh hãi.

“Mọi người không ngạc nhiên sao?” Bạch Phượng Hoàng hơi kinh ngạc.

Lần đầu tiên xem, cô ta đã rất bất ngờ.

Là hậu nhân của Bạch gia, cô ta có lẽ không nhận ra Thập Nhất

Thương của chính gia tộc mình, cũng như người trong video.

“Có chứ, vừa nãy tôi đã xem qua một lần rồi.” Đúng lúc nói chuyện, video kết thúc.

Mọi người đều hơi thất vọng, cứ tưởng sẽ có phát hiện mới.

“Ồ, thảo nào.” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu, định lấy thẻ nhớ ra khỏi máy tính.

Lúc này, Tiêu Long lại đưa tay ngăn lại.

“Khoan đã, xem lại một lần nữa.” Bàn Tử hơi ngẩn người.

“Không phải chứ, Long ca, cái này có khác gì cái trước đâu?” “Cậu đi xem cá trong nồi đi.” Tiêu Long không thèm để ý.

Bàn Tử nhớ ra trong nồi vẫn còn cá hầm, vội vàng chạy vào bếp.

“Xem lại một lần nữa đi, vừa nãy có một chỗ không ổn.” Tiêu Long nói.

Rồi lại nhấp vào phát.

Nghe Long ca nói có chỗ không ổn, mọi người cũng hứng thú trở lại, ngồi thẳng lưng chờ đợi.

Chương 651

Khi khuôn mặt Tam thúc lóe lên trong video, Tiêu Long đột nhiên nhấn tạm dừng.

“Mặt Tam thúc có vấn đề gì à?” Thiên Chân hỏi.

“Đương nhiên là có vấn đề.” Lúc này, Ngô Nhị Gia cũng phát hiện ra điều không ổn.

Tiêu Long gật đầu.

“Đúng vậy, video này không phải là của hai mươi năm trước.” Chỉ vào khuôn mặt Tam thúc trong video, anh ta thản nhiên nói.

“Nhìn khuôn mặt này, gần giống với Tam thúc mà chúng ta đã thấy trước đây.” Lúc này mọi người mới phát hiện.

Tam thúc trong video này khác với video trước đó.

Hai bên thái dương bạc trắng, giống như khi họ gặp ông ấy ở Trường Bạch Sơn trước đây.

“Chẳng lẽ Tam thúc cách đây không lâu lại đến Thập Nhất Thương sao?” Thiên Chân hỏi.

“Không ổn rồi, không chừng ông ấy đã phát hiện ra điều gì đó ở Thập Nhất Thương.” Tiêu Long phán đoán.

“Còn về việc phát hiện ra cái gì, tạm thời vẫn chưa rõ.” Lúc này, Bạch Phượng Hoàng đột nhiên cười.

“Mặc dù không biết Tam gia đã phát hiện ra điều gì.” “Nhưng tôi đoán chắc chắn nó có liên quan đến những chuyện kỳ lạ gần đây xảy ra ở Thập Nhất Thương.” “Đó cũng là lý do tôi buộc phải tìm Ngô Nhị Gia cầu cứu.” “Đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Long tò mò hỏi.

“Gần đây, Thập Nhất Thương của tôi hơi bị ma ám.” Bạch Phượng Hoàng nói.

Hả?

Mọi người ngớ người.

Ma ám?

Không thể nào.

Mặc dù mọi người ngày nào cũng phải đối phó với xác chết, nhưng chuyện ma ám thì chưa từng gặp bao giờ.

Theo lý mà nói, đáng lẽ chúng ta mới có khả năng gặp phải nhiều hơn chứ.

“Có video ghi lại không?” Thiên Chân hỏi.

“Ma ám thì làm sao mà quay được?” Bạch Phượng Hoàng hỏi lại một câu.

Tiêu Long đưa tay ngăn tiếng cười của mọi người.

“Nếu cô tìm tôi để bắt ma, vậy thì tìm nhầm người rồi.” “Không không không, tôi không phải vì chuyện này.” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu.

“Tôi cảm thấy ma ám thì không thể nào, nên mới mời anh đến xem.” “Vậy được, chiều nay khởi hành.” Tiêu Long gật đầu.

Một chuyện đơn giản như vậy, lẽ ra có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng không ngờ Bạch Phượng Hoàng lại lắc đầu.

“Bởi vì chuyện này không thể công khai, nên tôi muốn anh lấy thân phận nhân viên vào điều tra.” “Đặc nãi nãi, hóa ra cô muốn Long ca của tôi đi làm công cho cô à?” Bàn Tử lập tức tức giận.

Nghe có vẻ không đúng lắm.

Hóa ra cô nàng này đang tính toán gì đó.

“Anh nhầm rồi.” Bạch Phượng Hoàng lại lắc đầu.

“Không phải một người, mà là bốn người.” Nói xong, cô ta đưa tay chỉ vào tất cả mọi người, trừ Ngô Nhị Gia.

“...” Mọi người đều nhíu mày.

“Tôi cảm thấy cô nàng này đang điên cuồng thử thách ranh giới của nguy hiểm.” “Đi hay không?” Bạch Phượng Hoàng hào sảng phất tay cắt ngang lời Bàn Tử.

“Đi chứ, sao lại không đi.” Tiêu Long mở miệng đáp lời.

“Vừa hay tôi cũng muốn xem, rốt cuộc là ai đã cướp đồ của tôi.” Mọi người chợt hiểu ra.

À.

Đồ vật vất vả liều mạng mới lấy ra được, lại bị cô nàng này làm mất rồi.

Chưa kịp tính sổ với cô ta, suýt nữa đã bị cô ta đánh lạc hướng.

“Được rồi, nếu đã quyết định vào làm ở Thập Nhất Thương, vậy thì ký mấy hợp đồng lao động này đi.” Bạch Phượng Hoàng lại lấy ra mấy bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn từ trong túi.

Tiêu Long hơi khó tin nhìn cô nàng.

“Hóa ra cô đã chuẩn bị sẵn rồi à.” “Đa tạ quá khen.” Bạch Phượng Hoàng xua tay.

“Vậy được, chúng ta cũng nên nói chuyện lương bổng trước đã.” “À.” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Phượng Hoàng, mọi người lập tức bật cười.

Đùa à.

Trên đời này có ai có thể làm khó Long ca chứ.

Đã quyết định rồi thì sẽ không dây dưa.

Sáng hôm sau.

Mọi người lên xe buýt công ty đi đến Thập Nhất Thương.

Không còn cách nào khác.

Trước khi đi, Ngô Nhị Gia đã nói rồi.

Đã đi làm thì phải diễn cho giống một chút.

Đi xe buýt công ty đến báo danh thì hợp lý hơn.

"Đệch, bao nhiêu năm rồi mà đây là lần đầu tiên tôi đi xe buýt công ty đấy!" Trên xe, Bàn Tử lầm bầm chửi rủa.

Tiêu Long thì không sao cả.

Dù sao anh ta chỉ quan tâm đến việc lần này đi sẽ có kỳ ngộ gì.

Đối với những hưởng thụ thứ yếu kiểu này thì anh ta không bận tâm.

Biệt thự của Ngô Nhị Gia không cách Thập Nhất Thương xa lắm.

Chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ, mọi người đã đến bên ngoài công ty Thập Nhất Thương.

"Khoát, công ty to thật đấy chứ." Nhìn tòa nhà đồ sộ kia, Bàn Tử hơi kinh ngạc.

"Được rồi, lau nước miếng đi, chúng ta đi báo danh thôi." Tiêu Long vỗ vỗ vai tên đó, dẫn đầu bước vào công ty.

"Mấy người đến phỏng vấn à?" Vị quản lý tuyển dụng dáng người nhỏ bé hỏi.

"Có, quản lý kho." Tiêu Long cười nói.

“Quản lý kho cũng có cấp bậc, trước đây anh đã làm chưa?” “Làm rồi thì có thể làm quản lý luôn sao?” Bàn Tử hơi tò mò.

“Đương nhiên không, quản lý kho.” “Vậy nói nhảm gì nữa.” “Nhanh làm thủ tục nhập chức cho tôi.” Bàn Tử hơi tức giận.

“Được, đây là đồng phục, vì hiện tại chức vụ chỉ là trợ lý ‘manh bào’ cấp một.” “Nên hiện tại chỉ có thể hoạt động ở khu A.” Nghe lời đó, Tiêu Long ngớ người.

“Trợ lý ‘manh bào’?” “Cũng là trợ lý quản lý kho, phụ trách vận chuyển hàng hóa.” Vị quản lý giải thích.

“Ồ.” Tiêu Long gật đầu.

Thật là, trợ lý thì trợ lý, không hiểu sao lại có chữ “manh bào” đó.

“Ý là chạy lung tung khắp nơi chứ gì!” Bàn Tử cạn lời nói.

“Được rồi, chúng ta đi báo danh thôi.” Cầm đồng phục, mọi người đi đến phòng thay đồ.

Sau đó, dưới sự hướng dẫn của tổ trưởng, làm quen với toàn bộ khu A.

Nhanh chóng.

Buổi trưa trôi qua.

Chương 652

Vào lúc tối sắp tan ca.

Mọi người đang chuẩn bị rời công ty về.

Bạch Phượng Hoàng đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

"Cảm giác đi làm hôm nay thế nào?" "Thôi được rồi, tôi mệt quá, có chuyện gì thì nói thẳng đi?" Bàn Tử lầm bầm không chút hứng thú.

"Được, mọi người về đi, Tiêu Long ở lại." Mọi người ngớ người, đều nhìn về phía Tiêu Long.

"Mọi người về hết đi." Tiêu Long xua tay.

"Vâng, Long ca cẩn thận nhé." Bàn Tử và những người khác rời đi.

Tiêu Long nhìn Bạch Phượng Hoàng.

"Bây giờ cô có thể nói chuyện với tôi rồi chứ?" "Đây không phải nơi thích hợp để nói chuyện." Bạch Phượng Hoàng nhìn xung quanh vắng lặng, rồi nói.

Tạo cho Tiêu Long một cảm giác kỳ lạ.

Cô nàng này dường như đang đề phòng ai đó.

Không lâu sau.

Hai người đến bên ngoài một nhà kho.

Nhìn nhà kho tối đen như mực, Bạch Phượng Hoàng thấy không có ai xung quanh, liền lấy chìa khóa từ trong lòng ra mở cửa.

"Đi theo tôi." Nói rồi, cô ta dẫn đầu bước vào.

Tiêu Long cảm thấy buồn cười.

Cứ như đang trốn học vậy, lén lút.

Đã tối muộn, trong nhà kho ngoài ánh đèn an toàn xanh lam u tối, không còn ánh sáng nào khác.

Bạch Phượng Hoàng dẫn Tiêu Long đi vòng vèo, cuối cùng đến trước một căn phòng kho khá hẻo lánh.

Không biết tại sao.

Tiêu Long cứ cảm thấy con đường này hơi giống con đường trong video đã thấy.

Nhưng ở Thập Nhất Thương có quá nhiều con đường như vậy, không chừng chỉ là trùng hợp.

Cánh cửa phòng kho được Bạch Phượng Hoàng mở ra.

Nhưng lần này cô ta không vào.

Tiêu Long ngẩng mắt nhìn.

Chỉ thấy bên trong phòng kho là hai hàng quan tài xếp ngay ngắn.

Xem ra đều là vật phẩm quý giá.

"Dẫn tôi vào đây làm gì, hẹn hò lén lút à?" Tiêu Long không nhịn được trêu chọc.

"Nếu tôi hẹn hò lén lút, cũng sẽ tìm một nơi tốt hơn, chứ không có khẩu vị đặc biệt như vậy." Bạch Phượng Hoàng đáp trả không chút kém cạnh.

"Chẳng lẽ bên trong có chỗ nào kỳ lạ?" "Đúng vậy." Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

"Đây là nơi mà các nhân viên dưới quyền tôi nói là bị ma ám." "Hả, vậy cô cũng chưa thấy à?" Tiêu Long ngớ người.

Hóa ra cô nàng này toàn nghe người khác nói.

Không chừng lần này mình thật sự đến công cốc rồi.

Nhưng không.

Bạch Phượng Hoàng lắc đầu.

“Nếu tôi mà đã thấy, thì bây giờ chắc anh không thể trêu chọc tôi được rồi.” “Đệch, tôi trêu chọc cô lúc nào?

Hả?” Tiêu Long đột nhiên cảm thấy không đúng, hơi hỏi.

“Ý cô là đã có người chết vì vụ ma ám này?” “Đúng vậy.” Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

“Trong hai tháng gần đây, liên tiếp năm nhân viên quản lý kho đã chết một cách kỳ lạ khi tuần tra ban đêm.” “Người duy nhất còn sống sót tuần trước đã nói với tôi, ở đây bị ma ám.” “Vậy cô không hỏi tình huống ma ám sao?” Tiêu Long hơi tò mò.

Cô gái này không giống kiểu người có thể nhịn được không hỏi.

Phụ nữ sợ ma là thiên tính có thể hiểu được.

Nhưng lòng hiếu kỳ chắc chắn là bản năng của mọi phụ nữ.

“Chỉ kịp nói thời gian, rồi ngất đi?” “Mấy giờ?” “Sắp rồi.” Bạch Phượng Hoàng nhìn đồng hồ.

Tiêu Long mới để ý.

Kim đồng hồ sắp chỉ mười hai giờ đêm.

Kim đồng hồ chỉ mười hai giờ.

Ngay khoảnh khắc đó.

Tiêu Long đột nhiên nghe thấy trong phòng kho có tiếng “cô kỷ” một tiếng.

Dường như có một người phụ nữ đang cười.

Trong nhà kho tối tăm, âm thanh đó đặc biệt chói tai.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Long có dự cảm không lành.

Anh ta quay đầu nhìn Bạch Phượng Hoàng, nhưng lại thấy cô nàng đang nhìn chằm chằm vào bên trong nhà kho.

Nhìn theo ánh mắt cô ta.

Một cái lư hương bằng đồng cao gần bằng người.

Âm thanh kỳ lạ đó phát ra từ bên trong cái đỉnh đó.

“Thứ đó là gì?” Tiêu Long mở miệng hỏi.

“Hồn bình.” Bạch Phượng Hoàng thản nhiên nói.

“Một trong năm Quỷ Hóa lớn của Thập Nhất Thương.” “Nó đã được đặt ở đây nhiều năm rồi.” “Hồn bình?” Tiêu Long nhíu mày.

Anh ta biết thứ này.

Nó được dùng làm vật tùy táng trong các ngôi mộ cổ, dùng để đựng ngũ cốc, tạp lương, ngụ ý lo lắng người chết sẽ đói.

Nên nó còn được gọi là cốc thương quán.

“Thứ này có gì kỳ lạ sao?” Ngoài việc hiện tại nó có thể phát ra âm thanh quỷ dị, dường như không có chỗ nào khác kỳ lạ.

Không biết Bạch Phượng Hoàng vì sao lại gọi nó là Quỷ Hóa.

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói năm đó khi phát hiện ra nó.” “Toàn thân nó đều ướt sũng, mọc đầy rêu xanh.” Bạch Phượng Hoàng hồi tưởng.

“Và tình huống này cứ cách một thời gian lại xuất hiện một lần.” “Hồn bình có thể tụ nước?” Tiêu Long ngớ người.

Lần đầu tiên anh ta nghe thấy điều này.

Vậy thì nó quả thực khá kỳ lạ.

Chẳng lẽ những nhân viên quản lý kho đã chết trước đó có liên

quan đến thứ này?

Lúc này.

Âm thanh từ Hồn bình dần biến mất.

Theo sau đó là một loại âm thanh "lạch cạch, lạch cạch".

Cảm giác như có thứ gì đó bên trong Hồn bình đang dùng móng vuốt cào vào thành bình vậy.

Chương 653

“Đệch!” Tiêu Long lắc đầu.

Kể từ khi xuống nhiều ngôi mộ cổ như vậy, anh ta cực kỳ kháng cự loại âm thanh này.

Nghe loại âm thanh này, cảm giác như toàn thân bị cào xé, rất khó chịu.

Lúc này.

Tiếng cười “cô kỷ” đó lại vang lên.

Giây tiếp theo.

Đèn chỉ thị an toàn màu xanh lục nhạt trong nhà kho đột nhiên tắt hết.

Lập tức.

Tiêu Long và Bạch Phượng Hoàng chìm vào một màn đêm đen kịt.

Hầu như theo bản năng.

Tiêu Long “phụt” một tiếng, bật ra Chu Tước Hỏa.

Ngay khoảnh khắc ánh lửa bùng lên.

Anh ta nhìn thấy một bóng đen to bằng con mèo “vụt” một cái, lao đi từ dưới kệ hàng bên cạnh.

“Suỵt!

Có thứ gì đó.” Tiêu Long đưa tay ngăn Bạch Phượng Hoàng đang định mở miệng, ra hiệu cô ta chú ý.

Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

Từ eo rút ra hai thanh đoản nhận.

Thấy vậy.

Tiêu Long không khỏi "chậc chậc" hai tiếng.

Nhìn cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh, giống như búp bê sứ này, lại thích chơi dao găm.

"Có muốn vào xem không?" Tiêu Long nhìn cái Hồn bình ở giữa nhà kho, đề nghị.

Dù sao bên trong tối om om, hai người tách ra không phải là lựa chọn khôn ngoan.

"Được." Bạch Phượng Hoàng hiển nhiên cũng hiểu điều đó một chút, không từ chối.

Hai người liền một tay cầm lửa, một tay cầm đoản đao từ từ đi về phía Hồn bình.

Theo đà từ từ tiến lại gần.

Tiêu Long cũng nhìn rõ hình dáng bên ngoài của cái Hồn bình.

Bề mặt bằng đồng được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Ở phần eo, có tám khuôn mặt quỷ với biểu cảm khác nhau.

"Anh thật sự lợi hại." Bạch Phượng Hoàng đột nhiên mở miệng nói.

"Hả?

Nói gì cơ?" Tiêu Long không biết cô ta đột nhiên nói vậy là có ý gì.

"Có thể điều khiển lửa, lại có thể lực siêu cường, không phải người bình thường nào cũng đạt được." Bạch Phượng Hoàng giải thích.

"Cô cũng không kém đâu, mị thuật lợi hại thật, ngay cả Tiểu Ca cũng không chống cự nổi." Cảnh tượng hôm qua, Tiêu Long trong

lòng còn hơi sợ hãi.

“Nhưng đối với anh thì vô dụng.” Bạch Phượng Hoàng bĩu môi.

“Thể chất của tôi hơi đặc biệt.” Tiêu Long thản nhiên nói.

Nếu những người như anh mà cũng có thể bị mị thuật của cô mê hoặc, thì thực lực đó đã có thể bước vào Thần Cấp rồi.

Bạch Phượng Hoàng.

Đột nhiên ánh mắt thay đổi.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Long đương nhiên là người đầu tiên phát hiện ra.

“Nắp Hồn bình mở ra?” Bạch Phượng Hoàng lẩm bẩm.

Tiêu Long quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trên nắp Hồn bình.

Nó đã mở ra một khe hở đủ để một bàn tay lọt qua.

“Không thể nào, mỗi ngày đều có người chuyên trách tuần tra, nếu mở ra chắc chắn sẽ phát hiện.” Lúc này.

Trong đầu Bạch Phượng Hoàng cũng lóe lên vài khả năng.

Nhưng tất cả đều bị cô ta phủ quyết.

Cô ta biết rõ nhà kho của mình, căn bản không thể xảy ra chuyện như vậy.

Nghĩ vậy.

Bạch Phượng Hoàng định đi vào giữa kệ hàng để đậy nắp lại.

Đột nhiên có thứ gì đó động đậy phía trên Hồn bình.

Cô ta trực tiếp bị giật mình một cái.

Vừa định kêu lên, bên cạnh đã có một bàn tay đưa ra, bịt miệng cô

ta lại.

"Đừng động." Giọng Tiêu Long.

Lúc này.

Bạch Phượng Hoàng thấy thứ trên nắp Hồn bình mềm nhũn động đậy.

Sau đó bên tai cô ta lại vang lên tiếng cười "cô kỷ" quen thuộc đó.

Hóa ra thứ đó đang kêu.

Cô ta đưa tay chỉ chỉ.

Tiêu Long gật đầu.

Sau khi làm một cử chỉ im lặng, anh ta buông tay đang bịt miệng cô ta ra.

Sau đó hai người từ từ lùi lại phía sau.

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ nhà kho trừ tiếng tim đập của hai người, chỉ còn lại tiếng cười "cô kỷ" của thứ không rõ đó.

Khoảng hai phút sau.

Hai người lại lùi ra đến cửa.

"Thứ đó là gì?" Bạch Phượng Hoàng cuối cùng cũng mở miệng.

Vừa mở miệng cô ta mới phát hiện ra.

Lưng mình không biết từ lúc nào đã ướt đẫm một mảng.

"Thi Miết Vương." Tiêu Long thản nhiên đáp.

Trong lòng anh ta cũng thấy lạ.

Sao ở đây lại xuất hiện thứ này.

Bình thường không phải chỉ xuất hiện trong mộ cổ sao?

Chương 654

“Thi Miết?” Bạch Phượng Hoàng lần đầu nghe thấy thứ này, ngớ người.

“Nguy hiểm không?” Tiêu Long gật đầu.

“Nguy hiểm, nếu vừa nãy cô mà đụng vào, Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi.” Nghe lời đó.

Không biết sao.

Bạch Phượng Hoàng thuận miệng tiếp lời một câu.

“Vậy anh có cứu được tôi không?” Tiêu Long ngớ người, rồi cười nói.

“Đương nhiên tôi cứu được.” “Xem ra anh còn lợi hại hơn cả Đại La Kim Tiên, vậy thì tôi sợ gì nữa?” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu.

“Không.” Tiêu Long biết mình đã đánh giá thấp sức sát thương của thứ đó.

“Thứ này là chúa tể trong loài Thi Miết, mặc dù tôi không sợ.” “Nhưng loại này thường sống theo bầy đàn, nếu không cẩn thận sẽ thu hút một đám lớn.” “Lúc đó...” Tiêu Long không nói tiếp.

Anh ta tin Bạch Phượng Hoàng đã hiểu rõ hậu quả.

“Giờ thì tôi đã hiểu vì sao những nhân viên quản lý kho trước đó lại chết rồi.” Có một thứ kinh khủng như vậy ở đây.

Đừng nói là quản lý kho, ngay cả Bàn Tử ở đây trông chừng cũng không trụ nổi mà quy tiên đâu.

“Hay là tôi ra ngoài, rồi quay lại xử lý thứ đó ở đây?” Bạch Phượng Hoàng không kìm được đề nghị.

Có một sát khí lớn như vậy đặt trong nhà kho, cả về công lẫn tư đều không tốt.

Vạn nhất một ngày nào đó xảy ra vụ nổ lớn, e rằng Thập Nhất Thương của gia tộc cô cũng tiêu đời.

"Đợi đã, tôi muốn xác nhận một chuyện." Tiêu Long lại lắc đầu.

Bạch Phượng Hoàng vừa định hỏi chuyện gì, Tiêu Long ra hiệu cô ta nhìn về phía Hồn bình.

"Này..." Chỉ vừa quay đầu nhìn, Bạch Phượng Hoàng đã ngây người.

Chỉ thấy.

Ở miệng Hồn bình.

Không biết từ lúc nào.

Một bàn tay nhỏ đã thò ra.

Nhìn bàn tay nhỏ đó.

Đầu óc Bạch Phượng Hoàng hoàn toàn đông cứng.

Cô ta chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

Trong nhà kho của chính gia tộc mình.

Từ bên trong một chiếc Hồn bình đã được đặt ở đây không biết bao nhiêu năm.

Một bàn tay đã thò ra.

"Xem ra bên trong Thập Nhất Thương đúng là bị ma ám thật." Lúc này.

Tiêu Long nhìn Bạch Phượng Hoàng, cười đầy ẩn ý.

Không còn cách nào khác.

Nhìn thấy thứ này là phản ứng tự nhiên.

Vốn dĩ anh ta tưởng có thể nghỉ ngơi mấy ngày, không ngờ loại thứ này ở đâu cũng có thể gặp.

“Hoặc là đưa trẻ con vào, hoặc là xác khô, không còn khả năng nào khác.” Tiêu Long giải thích.

“Thứ này dễ giải quyết không?” Bạch Phượng Hoàng chỉ quan tâm vấn đề này.

“Đương nhiên là dễ giải quyết rồi, không xem báo thù à.” Lời của Tiêu Long khiến cô ta một trận cạn lời.

“Đến nước này rồi, đừng đùa nữa được không?” Thật sự.

Tên này đúng là không hiểu phụ nữ.

Cũng không xem xét địa điểm, tình huống.

Chẳng lẽ là một tên FA sao.

Đương nhiên lời này cô ta không nói ra.

Nếu không Tiêu Long chắc chắn sẽ cười chết.

Ai cũng có thể không biết tán gái, riêng anh ta thì không.

“Được rồi, thấy cô sợ, để tôi làm cô thả lỏng một chút.” Tiêu Long nhún vai, định quay đầu nhìn cái Hồn bình.

Đúng lúc đó.

Vẻ mặt anh ta đột nhiên đanh lại.

Bởi vì anh ta cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

“Chuyện gì vậy?” Bạch Phượng Hoàng vừa mở miệng, Tiêu Long đã nhìn chằm chằm như gặp phải kẻ địch lớn.

“...” “Suỵt!” Tiêu Long vội vàng ra hiệu đừng động.

“Nó đang ở trên vai cô.” Bạch Phượng Hoàng lập tức không dám cử động nữa.

Tiêu Long cũng nhìn thấy rõ ràng.

Con Thi Miết Vương đó không biết từ lúc nào đã đậu trên vai cô ta.

Lỡ cô nàng không biết tốt xấu mà cử động, vậy thì chắc chắn xong đời.

Đụng vào thứ này là chết.

Không phải chuyện đùa đâu.

Thấy Bạch Phượng Hoàng không động.

Tiêu Long nhanh như chớp đưa tay ra.

Nhanh như điện giật, anh ta tóm lấy con Thi Miết Vương đó, bỏ vào một cái bình thủy tinh tiện tay lấy từ trên kệ hàng bên cạnh.

Trên tay anh ta lập tức nổi lên một lớp mẩn đỏ.

“Tay anh.” Bạch Phượng Hoàng hơi sợ hãi nói, định lại gần xem xét.

Tiêu Long vội vàng đưa tay ngăn lại.

“Không sao, sắp khỏi rồi.” Đùa thôi.

Sợ bị cô lây nên tôi mới ra tay.

Nếu cô mà đụng vào, chẳng phải cô cũng bị lây à.

Nhưng huyết mạch trong cơ thể Tiêu Long rất lợi hại.

Những nốt mẩn đỏ đó chỉ đỏ vài giây rồi nhanh chóng tan đi như thủy triều rút, cứ như chưa từng xảy ra vậy.

“Thần kỳ thật!” Bạch Phượng Hoàng cảm thán.

“Được rồi, tuyệt đối đừng đụng vào thứ này.” Tiêu Long bĩu môi.

Thần kỳ gì chứ.

Đừng quên những nhân viên trước đó đã chết như thế nào.

“À đúng rồi, con côn trùng này không giết đi sao?” “Có ích.” Tiêu Long lắc đầu.

Thi Miết Vương giống như một chiếc chìa khóa.

Chương 655

Có nó rồi, anh ta có thể giải quyết cục diện kỳ lạ ở Thập Nhất Thương.

“Đi thôi, tôi đi xem.” Vẫy tay với Bạch Phượng Hoàng.

Tiêu Long dẫn đầu lần nữa đi về phía Hồn bình.

Bạch Phượng Hoàng đi theo, cẩn thận nhón chân, theo sát phía sau.

Nhưng khi còn cách Hồn bình ba bốn mét.

Hai người nghe thấy một tiếng “loảng xoảng” từ trong Hồn bình.

“Đệch!” Tiêu Long thầm chửi một tiếng, vội vàng nhấc chân lao tới.

Bạch Phượng Hoàng cũng lập tức theo sau.

Một bóng đen nhỏ gầy "sưu" một tiếng chui ra từ bình hồn, chạy về phía sâu trong nhà kho.

“Mau đuổi theo!” Tiêu Long lao chân đuổi.

Sợ lại xuất hiện thứ quỷ dị gì, Bạch Phượng Hoàng cũng mặc kệ, chạy theo.

Lúc này, chỉ có ở bên cạnh Tiêu Long mới an tâm.

Thứ nhỏ đó chạy rất nhanh, với tốc độ của Tiêu Long cũng chỉ có thể bám sát không để nó thoát.

“Đó là thứ gì vậy?” Lúc này, người duy nhất có thể mở miệng hỏi là Bạch Phượng Hoàng.

Nhưng Tiêu Long không trả lời, lại rẽ một góc.

Trước mắt không xa xuất hiện một cánh cửa.

Thứ nhỏ đó không hề dừng lại, đối mặt với cánh cửa bị khóa kín, tốc độ không giảm chút nào, nháy mắt đã đến trước cửa.

Tiếp theo, một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra.

Không hề có bất kỳ trở ngại nào, cái bóng đó "sưu" một tiếng chui vào từ khe hở dưới cánh cửa.

“Ngọa tào.” Bạch Phượng Hoàng ngây người.

Đó là khe cửa mà, một con chuột muốn chui vào còn không thể, thứ đó làm bằng nước à?

Cô ta vừa mở miệng hỏi Tiêu Long thì lại thấy tốc độ dưới chân Tiêu Long không hề chậm lại.

Hắn lao thẳng đến trước cánh cửa bị khóa chặt. "Rầm" một tiếng, một cước đá văng cánh cửa.

“Quả nhiên là thẳng thắn mà.” Bạch Phượng Hoàng cảm thán.

Mặc dù nói vậy, nhưng dưới chân cô ta vẫn theo Tiêu Long lao vào một căn phòng kho nhỏ.

Một căn phòng kho nhỏ chỉ khoảng ba, bốn mươi mét vuông.

Bên trong chất đầy những chiếc hòm gỗ vuông vắn được đóng gói cẩn thận.

Bạch Phượng Hoàng nhận ra, đó là hòm con của Thập Nhất Thương, có từ những năm tám mươi của thế kỷ trước, dùng để lưu trữ những vật phẩm tinh xảo.

“Thứ đó đâu rồi?” Bạch Phượng Hoàng mở miệng hỏi.

Tiêu Long chỉ tay vào góc tường.

Bạch Phượng Hoàng nhìn về phía góc tường, một thân ảnh nhỏ gầy đang run rẩy trong bóng tối.

“?” “Thi thai.” Tiêu Long thản nhiên nói.

“Thời cổ, vương thất chuyên nuôi người lùn để biểu diễn.

Sau khi chết, họ cũng được dùng để chôn cùng, chỉ là bị chế tác thành thi thai.” “Giết nó sao?” Bạch Phượng Hoàng rút đoản đao.

“Đừng đi, trong cơ thể nó toàn là loại thi miết vừa nãy cô thấy đó.” “Được rồi.” Tiêu Long vẫy vẫy tay, ra hiệu Bạch Phượng Hoàng lùi lại.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Bạch Phượng Hoàng, bốn luồng Chu Tước Hỏa đột nhiên xuất hiện, đồng loạt lao về phía thi thai không còn chỗ trốn.

“Cô kỷ, cô kỷ.” Dưới sự bao vây của lửa, thi thai phát ra một loạt tiếng kêu chói tai, bắt đầu nhảy lên nhảy xuống để trốn tránh.

Nhưng Tiêu Long khống chế Chu Tước Hỏa vô cùng hoàn mỹ, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ cơ thể nó đã bị ngọn lửa hùng hồn bao trùm.

Ngay lập tức, trong kho vang lên một tiếng kêu thảm thiết rung trời.

Bạch Phượng Hoàng biết, kẻ đầu têu gây náo loạn trong kho Thập Nhất Thương đã bị diệt.

Nhìn Tiêu Long với vẻ mặt bình tĩnh, tim cô ta đập thình thịch.

Tên này quá lợi hại, quá ngầu.

Trước đây chỉ nghe nói hắn lợi hại, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Hóa ra trong thực tế, hắn còn lợi hại hơn trong lời đồn.

Không biết từ lúc nào, Bạch Phượng Hoàng cảm thấy nội tâm mình bắt đầu “sa ngã”.

“Ơ?” Lúc này, khi nhìn thi thai đã được giải quyết, Tiêu Long vô tình quay đầu nhìn thấy, phía sau cánh cửa bị đá văng, lộ ra một khuôn mặt đang cười.

“...” Nhìn thấy khuôn mặt đó, Bạch Phượng Hoàng kinh hãi bịt miệng lại.

“Ai?” Tiêu Long nhìn Bạch Phượng Hoàng đang kinh ngạc.

Nắm đấm siết chặt của hắn cũng nới lỏng ra, bởi vì lúc đó hắn phát hiện phía sau cánh cửa đó, chỉ có một xác chết không biết đã chết bao lâu.

“Chú hai của tôi.” Sau khi bình tĩnh lại, Bạch Phượng Hoàng đưa ra một câu trả lời khiến Tiêu Long không khỏi ngạc nhiên.

“Chú hai của cô lại chết ở nơi này?” Tiêu Long có chút kinh ngạc.

Một người sống sờ sờ mất tích, lại chết trong kho nhà mình.

“Không biết, chú ấy mất tích mấy năm rồi.” Bạch Phượng Hoàng cũng không hiểu.

“Đây là hòm con của Thập Nhất Thương, từ trước đến nay đều là nơi cất giữ đồ cổ quý giá.” “Anh thấy cái lỗ nhỏ trên cửa không?” Vừa nói, Bạch Phượng Hoàng vừa chỉ vào cánh cửa.

Tiêu Long lúc này mới phát hiện, trên cánh cửa có một cái lỗ nhỏ, vừa rồi thi thai đã chui qua đó.

“Anh còn nhớ mấy tên quản lý kho lùn hôm trước chúng ta gặp không?” “Bọn họ chuyên phụ trách cái kho này.” Tiêu Long thầm thấy lạ.

Ban ngày Thập Nhất Thương còn tuyển nhân viên làm công, hóa ra là để lập ra một kho con chuyên biệt.

“Kỳ lạ thật, cái kho này ngay cả tôi cũng không có chìa khóa.”

“Vậy mà có thể vào được.” Bạch Phượng Hoàng nói với vẻ khó hiểu.

“Chắc phải hỏi rồi, xem ra Thập Nhất Thương có bí mật lớn đây.” Tiêu Long cảm thán.

Ngay cả thiếu đương gia như Bạch Phượng Hoàng còn không hiểu rõ nơi này, vậy chắc chắn có người cố ý giấu giếm.

Có lẽ, là những kẻ đã động tay chân vào bình hồn.

“À phải rồi, trước đó có một quản lý kho không chết khi tiếp xúc với bình hồn, anh ta ở đâu?” “Bệnh viện.” Bạch Phượng Hoàng không biết Tiêu Long hỏi điều này làm gì.

“Có vấn đề gì sao?” “Tôi nghĩ anh ta có thể biết chuyện.” Tiêu Long vỗ tay.

Động tĩnh trong này tối nay không nhỏ rồi.

Giờ phải nhanh chóng rời đi.

Còn về quản lý kho sống sót kia, chờ đến ngày mai sẽ đi tìm hỏi.

Quả nhiên.

Tiêu Long và Bạch Phượng Hoàng không rời đi bao lâu, hai nhân viên bảo an mặc đồng phục Thập Nhất Thương đã đến kho con.

Không thấy cánh cửa kho lớn được khôi phục nguyên trạng, họ cũng rời đi.

Sáng hôm sau.

Tiêu Long sớm đã bị Bạch Phượng Hoàng gọi dậy.

Chương 656

"Đừng đi tìm tên đó nữa, đi sớm một chút thì tốt hơn." Tiểu cô nương này làm phiền giấc mộng của hắn rồi.

Nhưng Tiêu Long cũng không để ý.

Hắn dặn dò Hạo Thiên Chân và những người khác, rồi cùng Bàn Tử lên xe của Bạch Phượng Hoàng.

Ba người lái xe về phía bệnh viện.

Chẳng mấy chốc.

Xe dừng bên ngoài bệnh viện.

Ba người xuống xe.

"Người đó tên Đỗ Lực, là quản lý kho cấp 4 của tôi." "Anh ta chuyên phụ trách kho khu B, cũng là cái kho mà tôi đã đến tối qua." "Đương nhiên, trong nội bộ, tôi đều gọi cái kho đó là kho tầng hai." Tiêu Long không quan tâm Thập Nhất Thương có bao nhiêu tên gọi.

Dù sao hắn cũng không phải thật sự làm quản lý kho ở đó.

"Bây giờ tên đó ở đâu?" "Mới thoát khỏi nguy hiểm không lâu, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh." "Nếu không có gì bất trắc, hai ngày nữa có thể xuất viện rồi." Bàn Tử có chút kinh ngạc.

"Sao lại dễ dàng vậy, cơ thể anh ta hồi phục cũng nhanh đấy chứ." "Đương nhiên rồi." Bạch Phượng Hoàng mím môi.

"Mất một cánh tay rồi thì đương nhiên hồi phục nhanh." Hóa ra là bị cụt tay.

Tối qua Tiêu Long về đã kể cho Bàn Tử chuyện bình hồn trong kho.

Nên Bàn Tử cũng biết tên Đỗ Lực này bị làm sao.

Thật sự không thể không nói, thằng bé này mạng lớn thật.

Đổi thành người khác, chắc đã chết từ lâu rồi, làm gì đợi được đến bệnh viện.

Khu nội trú của bệnh viện.

Dựa theo trí nhớ của Bạch Phượng Hoàng, ba người nhanh chóng tìm thấy phòng bệnh của Đỗ Lực.

Lúc này, Bàn Tử dường như nhìn thấy một người.

"Long ca, anh đi trước đi, tôi gặp một người quen." Tiêu Long gật đầu.

Cùng Bạch Phượng Hoàng đi vào phòng bệnh.

"Chào quản lý Bạch." Đỗ Lực nằm trên giường bệnh thấy hai người vào thì mở miệng chào.

"Ồ, tôi xem anh thế nào rồi, đỡ hơn chưa?" Vì lý do bảo mật, Bạch Phượng Hoàng không giới thiệu Tiêu Long.

Đỗ Lực cũng tưởng hắn là bảo vệ, nên không hỏi gì.

"Đỡ nhiều rồi, mất một cánh tay thôi, không sao cả." Đỗ Lực hào sảng nói.

Bởi vì từ khi xảy ra chuyện, Bạch Phượng Hoàng đã liên hệ với gia tộc và cấp cho anh ta một khoản tiền dưỡng bệnh lớn.

Cho nên Đỗ Lực không hề có chút oán hận nào.

Phải biết rằng, với xuất thân của anh ta, cả đời cũng chưa chắc kiếm được số tiền đó.

Giờ đổi bằng một cánh tay, anh ta cảm thấy đáng giá.

"Không sao là tốt rồi, hôm nay ngoài việc đến thăm, tôi còn muốn

hỏi tình hình hôm đó.” Hôm Bạch Phượng Hoàng bị thương.

Đỗ Lực gật đầu.

“Hôm đó cũng trách tôi, không nên tò mò.” “Công ty quy định, buổi tối kho tầng hai bình thường không thể đi tuần tra một mình.” “Nhưng hôm đó em trai tôi đột nhiên đau bụng, tôi đành đi một mình, không ngờ...” Theo lời kể, Tiêu Long đã nắm rõ đại khái diễn biến sự việc.

Rất đơn giản.

Một phút tò mò đã dẫn đến tàn tật cả đời.

Nhưng không hiểu sao hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Hôm đó quản lý trực ban là ai?” Tiêu Long mở miệng hỏi.

“Là quản lý Đinh ạ.” Mặc dù không biết tại sao Bạch Phượng Hoàng không ngăn Tiêu Long nói, nhưng Đỗ Lực vẫn trả lời.

“Ban đầu tôi định đi tìm quản lý Đinh, nhưng không tìm thấy.” “Nên tôi đành đi một mình.” “Sau đó quản lý Đinh cũng bảo đau bụng đi vào nhà vệ sinh rồi.” Bạch Phượng Hoàng mở miệng nói.

“Thú vị đây.” Tiêu Long cười.

Đồng thời, trong ba người trực ban hôm đó, hai người đều đau bụng đi vệ sinh.

Vấn đề quá rõ ràng.

Có kẻ đã mưu hại Đỗ Lực.

Còn về em trai ruột Đỗ Phi trực ban cùng, rõ ràng là không thể nào.

Vậy thì chỉ có thể là quản lý Đinh.

“Những ngày đó anh không phát hiện tình huống bất thường sao?” Tiêu Long đột nhiên hỏi.

“Không có ạ.” Đỗ Lực không hiểu tại sao hắn lại hỏi.

Tiêu Long lắc đầu.

Không thể nào.

Nếu không phát hiện vấn đề gì trong kho, thì kẻ đứng sau sẽ không phí công mưu hại.

Như vậy quá không đáng.

“À phải rồi, có một điểm tôi thấy rất lạ.” Lúc này, Đỗ Lực đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Sau khi tôi tỉnh lại, không tìm thấy điện thoại, công ty cũng không phát hiện ở hiện trường.” Điện thoại?

Tiêu Long sững người.

“Trong điện thoại có gì sao?” “Không có gì, chỉ là tò mò chụp vài tấm ảnh, liên quan đến hàng hóa.” Vấn đề đã được tìm ra.

Tiêu Long và Bạch Phượng Hoàng liếc nhìn nhau.

Nguyên nhân Đỗ Lực bị mưu hại có thể xuất hiện trên những tấm ảnh trong điện thoại đó.

“Anh có nhớ đã chụp những bức ảnh thú vị nào trong điện thoại không, những bức ảnh chụp những ngày đó?” Cách Tiêu Long đặt câu hỏi rất tinh tế, thu hẹp phạm vi chính xác đến mức Bạch Phượng Hoàng không khỏi khâm phục.

“Nếu có gì đặc biệt thú vị thì... tôi đã chụp một chiếc máy bay.” Đỗ Lực nhớ lại.

Cuối cùng, anh ta bổ sung thêm một câu.

“Ở kho tầng hai.” “Thập Nhất Thương này cũng thú vị thật đấy.” Nghe lời Đỗ Lực, Tiêu Long không khỏi sững sờ.

Rồi quay sang cười với Bạch Phượng Hoàng.

“Ngay cả máy bay cũng dám vận chuyển.” Nhưng Bạch Phượng Hoàng lại lắc đầu.

“Từ khi tôi vào Thập Nhất Thương đến nay, chưa từng nghe nói có máy bay.” “Kho tầng hai tôi cũng đi không chỉ một lần, làm sao có được chứ.” Nghe lời đó, Đỗ Lực rõ ràng sững người.

“Không phải chứ, quản lý Bạch, kho tầng hai của chúng ta có một kho ngầm, cô quên rồi sao?” “Kho ngầm?” Bạch Phượng Hoàng cũng sững sờ.

“Cái kho đó không phải đã bị phong tỏa mấy năm trước rồi sao?

Không vào được mà.” “Bị phong tỏa sao?” Đỗ Lực dùng cánh tay phải còn lại gãi gãi đầu.

“Nhưng tháng trước tôi vừa giúp chuyển đồ vào đó mà.” “Có chuyện này sao?” Bạch Phượng Hoàng đại nộ.

“Xem ra, cô thiếu đương gia này làm việc không xứng chức rồi.” Tiêu Long không khỏi cười nói.

Hắn cũng biết, người có thể giấu Bạch Phượng Hoàng mà làm mọi chuyện bí mật như vậy, chắc chắn không phải tầm thường.

Xem ra, Thập Nhất Thương của Bạch gia nước sâu thật.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Tiêu Long vừa lúc nhìn thấy Bàn Tử đang chào tạm biệt một người phụ nữ.

Chương 657

“Đó là ai vậy?

Trông quan hệ không tệ chút nào.” Đợi Bàn Tử quay lại, Tiêu Long có chút trêu chọc nói.

Không còn cách nào khác, vừa rồi lúc hai người chia tay, khuôn mặt tròn của Bàn Tử cười tươi như một bông cúc.

Khiến Tiêu Long không khỏi nghĩ lệch đi.

“Long ca, đừng có trêu tôi nữa, chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Bàn Tử có chút ngượng ngùng nói.

Ngọa cam!

Nhìn cái biểu cảm đó.

Tiêu Long một trận đổ mồ hôi hột.

Hắn đã quen nhìn Bàn Tử lù đù, giờ đột nhiên thấy ngượng ngùng thế này, thật không quen.

“Thôi được rồi, bạn bè bình thường thì bạn bè bình thường, ngại cái gì chứ.” Tiêu Long bất đắc dĩ vẫy tay.

“Nói chứ, không phải là anh thầm yêu người trong mộng đấy chứ?” Lúc này, Bạch Phượng Hoàng bên cạnh đột nhiên trêu chọc.

Ngay lập tức, ánh mắt của Bàn Tử đờ đẫn.

“...

Sao cô biết?” “Trời ạ, thật sao?” Bạch Phượng Hoàng cũng ngớ người, rồi cùng Tiêu Long cười ha hả.

“Hóa ra tên này cũng có người thầm yêu cơ đấy.” Trên đường về.

Sau lời giải thích đơn giản của Bàn Tử, Tiêu Long và Bạch Phượng Hoàng mới biết.

Người phụ nữ đó là nữ thần mà Bàn Tử đã thầm yêu thời học sinh.

Hắn vì tự ti, lo sợ tỏ tình bị từ chối nên mãi không nói ra.

Nhiều năm trôi qua, nữ thần cũng đã kết hôn sinh con.

Lần gặp này cùng lắm cũng chỉ khiến lòng Bàn Tử dâng trào.

Hắn cũng biết cuộc sống của mình bây giờ là hôm nay không biết ngày mai, nên không đi làm phiền người ta.

"À phải rồi, cô ấy làm gì ở bệnh viện thế?" Bạch Phượng Hoàng có chút tò mò hỏi.

"Con gái của cô ấy, Tiểu Mai, mắc một căn bệnh hiểm nghèo, cũng vì chuyện này mà cô ấy và chồng cũ đã ly hôn rồi." "Bây giờ cô ấy một mình nuôi con." "Ngọa cam, đây là cơ hội tốt đó!" Tiêu Long có chút kinh ngạc nói.

"Nếu anh thật sự thích người ta, thì đây chẳng phải là cơ hội trời cho sao?" "Chỉ cần không chê." "Tôi nào dám chê người ta." Bàn Tử vội vàng xua tay.

"Không thì lúc này tỏ tình có bị nghi ngờ là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không?" "Sợ gì." Tiêu Long phất tay.

"Hành động quang minh chính đại, chỉ cần lương tâm không hổ thẹn là được rồi." "Anh nói có lý." Bạch Phượng Hoàng không khỏi giơ ngón cái.

"À mà, bệnh của con gái cô ấy có chữa được không?" "Tôi chưa gặp, không biết, nghe nói là bệnh nặng." Bàn Tử lắc đầu.

"Ngu ngốc, chuyện như thế này sao không tìm Tiêu Long chứ, hắn

lợi hại như vậy mà.” Bạch Phượng Hoàng nhìn Tiêu Long, đột nhiên nói.

“Long ca biết chữa bệnh sao?” Bàn Tử gãi đầu.

“Chưa khám, không rõ tình hình, hôm khác có thời gian thì hẹn.” Tiêu Long gật đầu.

Dù sao Bàn Tử là anh em của hắn, chuyện của Bàn Tử cũng là chuyện của Tiêu Long.

Chữa bệnh này đối với hắn cũng chỉ là chuyện nhỏ, hà cớ gì không làm.

“À phải rồi, hôm nay thu hoạch thế nào?” Bàn Tử đột nhiên nhớ đến mục đích ba người đến bệnh viện hôm nay.

“Cũng tạm.” Tiêu Long kể tóm tắt chuyện của Đỗ Lực.

“Ngọa tào, Thập Nhất Thương này đúng là đủ loạn rồi, ngay cả máy bay cũng lôi ra được.” Bàn Tử nghe xong, liền hét lớn “Ngọa tào”.

“Lần tới không phải là đại bác cũng có thể lôi ra được chứ.” “Thôi đi, tôi mới về công ty không lâu, làm sao biết nhiều chuyện như vậy.” Bạch Phượng Hoàng cũng bất đắc dĩ.

“Vậy công ty đều do ai quản lý?” Tiêu Long tò mò hỏi.

“Ba tôi, và anh cả của tôi.” “Xem ra chuyện này hai người đó có thể biết.” Bàn Tử lắc đầu.

“Có lẽ vậy, nhưng tôi có hỏi cũng sẽ không nói đâu.” Bạch Phượng Hoàng nhíu mày, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tiêu Long không hỏi tại sao.

Xem ra mối quan hệ của tiểu cô nương này với gia đình cũng không được hòa hợp cho lắm.

“Thôi được rồi, tôi về Thập Nhất Thương trước đây.” Bạch Phượng Hoàng đột nhiên có chút bực bội.

Một cước đạp ga hết cỡ.

Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Quả nhiên tâm trạng của phụ nữ thật đa đoan, đặc biệt là phụ nữ đẹp.

Nhanh chóng.

Ba người đến Thập Nhất Thương.

Vừa vào cổng công ty, đã thấy nhân viên tụ tập ở sảnh lớn.

Không biết đang xem cái gì.

“Đang xem gì thế?

Ai nấy đều vẻ mặt hưng phấn.” Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

“Ồ, đó là danh sách thi thăng cấp của nhân viên, không liên quan đến anh đâu.” Bạch Phượng Hoàng liếc nhìn, biết đó là gì.

“Hôm nay đúng là ngày công bố danh sách thi thăng cấp hàng năm của nhân viên.” “Nhưng chỉ những nhân viên làm việc đủ ba năm trở lên mới có tư cách tham gia.” “Tôi thấy không liên quan đến anh, nên không nói.” “Thăng cấp thì có lợi ích gì sao?” Bàn Tử có chút tò mò.

Công ty có chế độ thăng cấp cho nhân viên.

Nhìn ai nấy đều hưng phấn, có vẻ phúc lợi cũng không tệ.

“Ví dụ như có thể từ quản lý kho cấp một lên cấp hai, lương và phúc lợi tăng ba phần mười.” “Và có quyền vào các kho khác.” “Cái này được đấy chứ.” Bàn Tử cảm thán.

Nếu không phải có một nghề nghiệp triển vọng hơn, thì hắn đã đi làm ở Thập Nhất Thương rồi.

“Quyền vào các kho khác?

Bao gồm kho tầng hai sao?” Tiêu Long lại nhạy bén nắm bắt điều kiện đó trong lời nói.

“Đúng vậy.” Bạch Phượng Hoàng có chút...

“Anh không định đi thi đó chứ?” “Không phải chứ, Long ca, lẽ nào anh định đi làm ở đây dưỡng lão à?” Bàn Tử cũng kinh ngạc nói.

“Không, tôi muốn vào kho tầng hai xem sao.” Tiêu Long nhớ lại lời của Đỗ Lực ở bệnh viện.

Đột nhiên nảy ra ý định muốn vào kho tầng hai xem thử.

Hơn nữa, để đề phòng vạn nhất, dùng thân phận nhân viên có lẽ sẽ an toàn hơn.

Lúc này.

“Long ca!” Bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng của Hạo Thiên Chân.

Tiêu Long quay đầu nhìn, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đang đi về phía hắn.

“Sao thế, hoảng hốt vậy?” Nhìn sắc mặt có chút lo lắng của Hạo Thiên Chân, Tiêu Long hỏi.

“Sáng nay tôi nhận được cái này.” Hạo Thiên Chân cũng không phí lời, trực tiếp lấy điện thoại ra, mở một đoạn video.

“...” Tiêu Long không khỏi mở to mắt.

Chỉ thấy trong video, một cỗ quan tài giống như hộp kính, bên trong nằm một người.

Người này.

Chương 658

Ai cũng nhận ra.

Chính là Ngô Tam Gia.

“Có chuyện gì vậy?” Tiêu Long nhíu mày hỏi.

Lẽ nào Ngô Tam Gia đã chết?

“Không phải, Long ca, anh nhìn mặt Ngô Tam Gia đi.” Hạo Thiên Chân nhìn vẻ mặt có chút lo lắng của Tiêu Long, biết hắn cũng giống mình, thoạt nhìn đã tưởng Ngô Tam Gia chết rồi.

“Nhìn kỹ mà xem, Ngô Tam Gia của hai mươi năm trước đó.” “Ngọa tào, Ngô Tam Gia thấy hay lắm sao?

Cứ thế nằm đó.” Bàn Tử có chút kinh ngạc nói.

“Không phải, nhìn tiếp đi.” Vừa nói, Hạo Thiên Chân vừa bấm phát video.

Theo hình ảnh rung chuyển, mọi người nhìn rõ.

Ngô Tam Gia đang nhắm chặt hai mắt nằm trong hộp kính, bị người ta đẩy vào một chiếc quan tài gỗ.

Sau đó, theo thang máy đi xuống, đến một nơi giống như hồ bơi, rồi từ từ chìm xuống đáy nước.

Video kết thúc.

“Đây là đâu?” Tiêu Long có chút nhìn về phía Bạch Phượng Hoàng.

Bởi vì lúc đầu đoạn video, những cảnh quay đó có chút quen thuộc.

Hình như là kho tầng hai mà hắn đã đến tối qua, cũng là khu B nơi đặt bình hồn.

"Thập Nhất Thương, cái đó là kho ngầm tầng hai của tôi." Mặc dù đoạn video được quay từ lâu, nhưng Bạch Phượng Hoàng vẫn nhận ra ngay cảnh tượng bên trong.

Chính là cái kho ngầm tầng hai mà cô ta đã từng đến.

"Thú vị rồi, ai gửi video này?" Tiêu Long quay đầu hỏi.

"Một số không xác định, không biết ai gửi, nhưng để lại một câu." Vừa nói, Hạo Thiên Chân vừa mở tin nhắn cho mọi người xem.

"Thăng cấp quản lý kho cấp 2, sẽ cho đoạn video tiếp theo." Bàn Tử đọc ra.

"Trời ạ, còn có yêu cầu sao?" "Xem ra bọn họ nắm rõ hành tung của tôi như lòng bàn tay." Tiêu Long lắc đầu.

"À phải rồi, những người đó đang làm gì vậy?" Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng phát hiện nhân viên đang tụ tập bên kia.

Nhìn thấy điều này, lòng Tiêu Long khẽ động.

"Xem ra tôi không thể không tham gia kỳ thi này rồi, thú vị thật đấy." "Tham gia thi?" Mọi người sững sờ.

Bạch Phượng Hoàng cười, đoán được Tiêu Long sẽ làm gì.

"Có hơi không hợp quy định thì phải?" Trong phòng họp.

Một người đàn ông trung niên tóc đã hoa râm nhìn vào danh sách trên tay mà nhíu mày.

"Cứ làm theo đi." Bạch Phượng Hoàng thản nhiên nói.

"Nhưng tiểu thư Bạch." "Trong giờ làm việc xin hãy gọi tôi là quản lý Bạch." Bạch Phượng Hoàng lạnh lùng nói.

“Được rồi, quản lý Bạch, theo quy định của công ty, chỉ những nhân viên làm việc đủ ba năm trở lên mới có tư cách tham gia kỳ thi thăng cấp mà?” Người đàn ông trung niên đó do dự nói.

“Yên tâm, nếu không thể thăng cấp, hắn sẽ không còn tư cách ở lại Thập Nhất Thương nữa.” “Nhưng...” Người đó.

Bạch Phượng Hoàng lại mở miệng cắt ngang.

“Cứ làm theo lời tôi đi, quản lý Đinh.” Sau đó.

Cô ta trực tiếp đi ra khỏi phòng họp.

“Hóa ra là quản lý Đinh.” Ngoài cửa.

Nhìn người đàn ông trung niên đó, liên hệ với lời Đỗ Lực nói sáng nay, Tiêu Long không khỏi thầm ghi nhớ khuôn mặt này.

“Thời gian khảo hạch là sáng mai, hôm nay về nghỉ ngơi cho tốt đi.” Bạch Phượng Hoàng dặn dò Tiêu Long xong, liền đi trước rời khỏi Thập Nhất Thương.

“Trời ạ, tiểu cô nương này không biết ai chọc giận rồi.” Bàn Tử bị vẻ mặt của cô ta dọa giật mình, không hiểu.

“Thôi được rồi, chúng ta về thôi.” Tiêu Long đại khái đoán được chút ít, nhún vai, dẫn đầu rời khỏi Thập Nhất Thương.

Sau khi về nhà.

Mọi người kể cho Ngô Nhị Gia nghe chuyện video.

Ngô Nhị Gia cũng rất kinh ngạc.

Ông đưa điện thoại cho người làm, bảo có thời gian thì điều tra số điện thoại.

Nhưng.

Tiêu Long biết cũng chỉ phí công vô ích.

Một khi kẻ đứng sau đã làm vậy, chắc chắn đã có phòng bị từ trước.

Quả nhiên.

Sáng hôm sau khi thức dậy.

Người làm đã đến báo cáo, không điều tra ra được gì.

Cuối cùng.

Tại công ty.

Quản lý Đinh hôm qua đã thông báo bốn người tham gia kỳ thi thăng cấp.

Địa điểm thi được thiết lập trong một nhà kho lớn.

Bên trong chất đầy hàng hóa.

Những người tham gia thi cần bốn người một tổ, trong vòng năm phút tìm hết và vận chuyển toàn bộ hàng hóa trên hóa đơn ra ngoài.

Như vậy mới có thể vượt qua kỳ thi.

"Ngọa tào, nhà kho lớn như vậy, hóa đơn dài thế này, tìm sao?" Bàn Tử nhìn hóa đơn trong tay, cằm suýt rớt xuống.

"Thế nên mới nói phải có ba năm kinh nghiệm làm việc mới được tham gia kỳ thi này." Tiêu Long lắc đầu.

"Bởi vì đây là kiểm tra khả năng ghi nhớ mã số hàng hóa trong ba năm, cũng như rèn luyện thể lực của bản thân." Những điều này sao có thể làm khó Tiêu Long được?

Với khả năng ghi nhớ không quên, cùng thể chất siêu nhân loại, e rằng cả Thập Nhất Thương cũng không ai là đối thủ của hắn.

"Dù sao thì cứ yên tâm đi, có tôi đây rồi." Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Có Long ca ở đây, sợ cái quái gì chứ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Nhanh chóng.

Đến lượt mọi người trên danh sách.

Vừa hay xếp vào nhóm cuối cùng.

Có lẽ Bạch Phượng Hoàng lo lắng họ không nhớ hết hóa đơn dài như vậy, nên cố ý sắp xếp tên họ vào cuối cùng.

Mặc dù biết họ có năng lực, nhưng Tiêu Long vẫn cảm ơn tiểu cô nương này.

“Đi, chúng ta vào thôi.” Tiêu Long phất tay.

Bàn Tử và những người khác vội vàng theo sau.

Ngay khoảnh khắc bước vào cánh cửa nhà kho, đồng hồ cát trên bàn bên ngoài cũng bắt đầu đếm ngược.

“Bao lâu thì ra được?” Bạch Phượng Hoàng hỏi quản lý Đinh bên cạnh với vẻ thích thú.

Chương 659

“Cái này khó nói.” Quản lý Đinh lắc đầu.

Ông ta không hiểu rõ mấy người này.

Thấy Bạch Phượng Hoàng lại chăm sóc họ như vậy, quỷ mới biết nói sai lời có hậu quả gì.

“Có gì mà khó nói chứ, ông có tin tôi cá với ông, ba phút là họ ra được không?” Bạch Phượng Hoàng khẳng định.

Không biết tại sao.

Từ sau đêm đó.

Cô ta có một sự tự tin khó hiểu vào Tiêu Long.

“Không thể nào chứ, quản lý Bạch.” Quản lý Đinh nhíu mày.

“Từ khi Thập Nhất Thương thành lập đến nay, chưa từng có ai hoàn thành thăng cấp trước bốn phút.” “Kết quả tốt nhất cũng là bốn phút rưỡi.” “Vậy nên tôi mới bảo, chúng ta cá cược đi.” Bạch Phượng Hoàng cười, vẻ mặt đầy tự tin.

Quản lý Đinh nhìn nụ cười của cô ta, trong lòng khẽ sững sờ.

“Được, cá gì?” “Một bữa cơm là được rồi.” Bạch Phượng Hoàng cũng không thiếu tiền, thuần túy là cá cho vui.

“Được, vậy làm thôi.” Xong.

Quản lý Đinh bắt đầu xem đồng hồ.

Kết quả.

Khi thời gian vừa trôi qua ba phút.

Cánh cửa lớn của nhà kho bên kia lại đột nhiên mở ra.

“Không phải chứ... lại nhanh như vậy đã xong rồi sao?” Những người bên ngoài đều kinh hô.

“Đùa thôi, chắc chẳng tìm được món nào, nhận thua rồi chứ gì.” “Ha ha ha ha.” Một số người bắt đầu cười lớn.

Nhanh chóng.

Tiếng cười của họ như bị dao cắt.

Bởi vì ở cửa nhà kho.

Bốn người Tiêu Long đang đẩy một xe hàng hóa đi ra.

Đừng nói là đổ mồ hôi, ngay cả kiểu tóc cũng không hề rối.

“Trời đất, tôi nhìn thấy gì thế này?” Có người kinh hô.

Mấy tên này đúng là quá ngầu.

Ba phút đã hoàn thành.

Có từ trước đến nay sao.

“Không hổ danh, cũng chỉ có hắn mới làm được.” Trên lầu.

Nhìn cảnh tượng này, Bạch Phượng Hoàng cười.

Để lại quản lý Đinh với vẻ mặt ngây ngốc, cô liền đi xuống lầu.

“Mọi người đừng nói chuyện.” Ban đêm.

Tiêu Long dẫn mọi người đến kho tầng hai, nhẹ giọng nói.

“Không sao đâu, dù sao trong này chỉ có mấy người chúng ta.” Bàn Tử nói với vẻ không quan tâm.

Quả thật.

Đêm nay cuối cùng cũng đến lượt họ trực ban.

Trước đó đã thông báo cho Bạch Phượng Hoàng để vào thám hiểm kho ngầm.

Nên trong cái kho tầng hai rộng lớn này chỉ có mấy người họ.

"Cứ cẩn thận một chút thì tốt hơn." Bạch Phượng Hoàng gật đầu đồng ý với đề nghị của Tiêu Long.

Ai mà biết có người đang âm thầm quan sát hay không.

Nhìn xung quanh.

Bốn người cẩn thận cầm đèn pin, rón rén tìm kiếm trong kho tầng hai.

Còn về bên ngoài.

Hắn đã sắp xếp Tiểu Ca ở đó để canh chừng.

Vạn nhất có động tĩnh gì, sẽ lập tức thông báo bằng bộ đàm.

"Cô chắc chắn là ở vị trí này sao?" Tại một lối vào nhà kho.

Tiêu Long nhìn cái kho trông chẳng khác gì những kho khác, nghi ngờ hỏi.

"Tuy thời gian đã lâu, nhưng trí nhớ của tôi không sai lệch." Bạch Phượng Hoàng lườm hắn một cái.

Từ lần cuối cô ta đến đây chỉ mới năm sáu năm, tin rằng vị trí của kho ngầm không thể nhớ sai được.

"Tìm thấy rồi." Dựa vào tín hiệu từ Chiếc Đèn Du Long Bằng Đồng trong lòng, Tiêu Long xác định trong kho có một lối vào ngầm.

Xem ra không sai rồi.

Cánh cửa phòng kho nhanh chóng được mở ra.

Mọi người đến một góc tường bị kệ hàng che khuất.

Di chuyển kệ hàng đi, lộ ra một lối vào ngầm bị khóa chặt.

Mở khóa là sở trường của Tiêu Long.

Hắn chỉ nhẹ nhàng bóp một cái, cái ổ khóa lớn đã bị kéo xuống.

Mở cửa, lộ ra cái hố đen ngòm bên dưới.

Một bước, hai bước.

Tiêu Long dẫn đầu đi xuống.

Phía sau là Bạch Phượng Hoàng và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử là người cuối cùng đi xuống.

"Bên dưới tối om, có đèn đóm gì không vậy." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Thôi đi, vừa bật đèn là khó tránh bị người ta phát hiện." Tiêu Long lắc đầu, lung lay đèn pin.

Lúc này.

Bạch Phượng Hoàng đột nhiên trượt chân.

"Chết rồi." Tiêu Long vội vàng vươn tay túm lấy.

Tiểu cô nương này mới không bị trượt xuống.

"Kỳ lạ thật, sao trong này lại có nước?" Bạch Phượng Hoàng bị Tiêu Long túm lấy tay, không hề hoảng sợ, mà ngạc nhiên nói.

"Đúng là, bên dưới có hơi ẩm ướt thật." Bàn Tử ngồi xuống sờ thử, nói.

"Vậy thì chú ý dưới chân một chút đi." Tiêu Long lên tiếng nhắc nhở.

"À mà, anh có thể buông tay tôi ra trước được không." "Ồ, cảm ơn." Bạch Phượng Hoàng vội vàng buông tay đang nắm chặt ra.

Mặt cô ta đỏ bừng.

Chương 660

Nhưng trong bóng tối, trừ Tiêu Long ra, những người khác cũng không nhìn rõ mặt cô ta, cũng tránh được sự lúng túng.

“Kỳ lạ thật, dạo này tôi bị làm sao vậy?” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu, tự giễu.

Cứ thấy trai đẹp là đi không nổi, rõ ràng không phải phong cách của cô ta.

Lại đi xuống vài bước nữa.

Mọi người nhanh chóng đi ra khỏi lối đi.

Nhưng sau khi nhìn rõ cảnh tượng kho ngầm, ai nấy đều kinh ngạc ngớ người.

“Ngọa tào, đúng là một cái hồ bơi thật!” Mặc dù trước đó đã biết kho ngầm nằm dưới nước qua video, nhưng khi tận mắt chứng kiến, cảm giác đó chấn động hơn nhiều so với trong video.

“Thập Nhất Thương này đúng là biết chơi thật, không có việc gì lại làm cái này dưới lòng đất làm gì?” Bàn Tử có chút trêu chọc nói.

“Chẳng lẽ cứ cách vài bữa lại chạy xuống đây bơi lội?” “Đi đi, tôi đâu có rảnh như vậy.” Bạch Phượng Hoàng lườm hắn một cái.

Cô ta giải thích.

“Cái kho ngầm này ban đầu dùng để cất giữ một số đồ cổ quý giá.

Vì dưới nước an toàn và bảo quản tốt hơn, nên mới xây cái hồ này.” “Nhưng không, tôi nhớ nó không lớn như vậy mà.” Quả thật.

Trong ký ức của Bạch Phượng Hoàng.

Năm đó cái hồ cũng chỉ khoảng năm sáu chục mét vuông.

Nhưng bây giờ nhìn lại.

Ít nhất cũng phải hai trăm mét vuông.

“Tường đã được gia cố trong mấy năm gần đây, xem ra mới mở rộng không lâu.” Tiêu Long đưa tay sờ vào bức tường, khẳng định nói.

“Cái này thì tôi không rõ, mấy năm nay tôi không ở công ty, mới về không lâu.” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu.

Lúc này.

Bàn Tử đang đứng bên cạnh hồ bơi đột nhiên "ngạc" một tiếng.

Dường như hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Mọi người vội vàng nhìn theo.

Chỉ thấy.

Dưới ánh sáng yếu ớt xuyên qua của đèn pin.

Dưới hồ bơi đó.

Quả thật có một cái bóng lớn ẩn hiện.

Trông giống như một chiếc máy bay.

“...” Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Hắn cứ nghĩ Đỗ Lực nhìn nhầm nên mới nói vậy.

Không ngờ thật sự có một chiếc máy bay trong kho ngầm.

“Mẹ kiếp, ai mà xa xỉ thế, giấu một chiếc máy bay ở đây.” Bàn Tử không khỏi chửi thề.

Phải biết rằng bảo quản đồ trong kho, sẽ thu tiền theo kích thước và thời gian.

Nhìn thứ lớn như vậy dưới nước, nếu mới cất giữ không lâu thì

cũng là một khoản chi không nhỏ.

“Trừ khi...” Bàn Tử có chút nghi ngờ nhìn về phía Bạch Phượng Hoàng.

Cô ta lúc đầu sững người, sau đó lại lắc đầu.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tuy nhà tôi có chút tiền nhỏ, nhưng cũng không xa xỉ đến mức mua một chiếc máy bay để đây.” Tiêu Long gật đầu.

Quả thật.

Là một công ty vận chuyển.

Máy bay của gia đình nếu cần đậu, cũng sẽ chọn đậu ở bên ngoài, trên mặt đất.

Để dưới nước rốt cuộc vẫn không hợp lý lắm.

“Xem ra chiếc máy bay này có gì đó mờ ám.” Tiêu Long cười.

Chuẩn bị xuống nước kiểm tra.

Ai ngờ vừa đi được hai bước, hắn lại dừng chân.

“Sao thế, Long ca?

Nước có vấn đề gì à?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi.” Tiêu Long chỉ vào chiếc máy bay dưới nước nói.

“Chẳng lẽ mấy người không nhận ra đó là máy bay chiến đấu thời Thế chiến thứ hai sao?” “Ngọa tào, không phải chứ?” Là một người lính, Bàn Tử có thể nhận ra kiểu máy bay ngay lập tức.

Vừa rồi hắn chỉ nhìn thoáng qua.

Bây giờ được Tiêu Long nhắc nhở, hắn đến gần mép hồ bơi xem xét kỹ lưỡng.

“Mẹ kiếp, đúng là máy bay Thế chiến thứ hai thật, kiểu Nhật.” “Thập Nhất Thương này đúng là ngầu thật, nếu để quốc gia biết thì có thể phải ra tòa án quân sự đó.” Bàn Tử không phải là nói quá để dọa người.

Theo luật, tàng trữ máy bay Thế chiến thứ hai mà không báo cáo, quốc gia có quyền nghi ngờ là vật phẩm cấm.

Nhẹ thì tịch thu, nặng thì vào tù ngồi bóc lịch.

“Ghê gớm thật, Thập Nhất Thương có những chuyện mà ngay cả cô cũng không biết.” Tiêu Long không cần nhìn sắc mặt Bạch Phượng Hoàng cũng biết cô ta hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Có thể thấy.

Tiểu cô nương này cũng đủ chấn động rồi.

“Nói chứ, bên trong máy bay sẽ không giấu bảo bối gì đó chứ?” Bất kể lúc nào, Bàn Tử cũng không quan tâm đến chuyện hợp pháp hay không hợp pháp.

Hắn chỉ muốn biết chiếc máy bay này có đổi được tiền không.

Nếu Tiêu Long không nói trước trong đây có chuyện quỷ dị, thì lúc này hắn đã xuống nước rồi.

“Ấy, không đúng, nhìn kìa, bên dưới chiếc máy bay có gì đó?” Lúc này.

Bàn Tử mắt tinh lại nhìn thấy một số thứ.

Hắn điều chỉnh đèn pin sáng nhất, chỉ vào phía dưới chiếc máy bay nói.

“Đó là...” Tiêu Long quay đầu nhìn.

Ngay lập tức ánh mắt hắn ngưng lại.

Chỉ thấy phía dưới chiếc máy bay bày đầy một hàng dài những cỗ quan tài giống như hộp kính.

Y hệt cái mà Ngô Tam Gia đã nằm trong video.

Một hàng dài quan tài kính nằm dưới máy bay.

Nhìn từ trên mặt nước xuống rất hùng vĩ.

Trong lòng Tiêu Long không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Có lẽ lần này thật sự có thể tìm thấy Ngô Tam Gia lão hồ ly đó cũng không chừng.

Lẽ nào tên đó sau khi mất tích lại đến đây ngủ say sao?

Nếu thật sự là như vậy.

Thì thật là không thể tưởng tượng nổi.

Chương 661

“Thôi được rồi, đừng đứng đây nhìn nữa, dù sao chúng ta cũng là đi điều tra mà.” “Xuống xem không phải hơn sao.” Bàn Tử nói thẳng.

Muốn xuống rồi.

Tiêu Long gật đầu.

Mọi chuyện đã đến nước này, không cần do dự nữa.

Ngay lập tức bốn người "ùm" một tiếng nhảy xuống nước.

“Ngọa tào, nước đúng là lạnh như băng.” Bàn Tử trong nước không khỏi rùng mình.

Tiêu Long gật đầu.

Quả thật.

Nhiệt độ nước đúng là có chút lạnh buốt.

Nhưng mọi người đều là những người không sợ lạnh.

Nhanh chóng thích nghi vài giây, rồi lặn xuống dưới nước.

Nhanh chóng.

Đến bên cạnh chiếc máy bay.

Quả đúng như những gì nhìn thấy từ trên, dưới nước là một chiếc máy bay chiến đấu kiểu Nhật.

Hơn nữa không biết có phải do ở dưới nước lâu hay không, các ký hiệu trên thân máy bay đều đã bong tróc.

Nhưng hiện tại không phải lúc nghiên cứu máy bay.

Tiêu Long cần nhanh chóng xác nhận xem trong những cỗ quan tài bên dưới có tung tích của Ngô Tam Gia hay không.

Thế là.

Mọi người tiếp tục lặn xuống.

Nhanh chóng đến bên cạnh một cỗ quan tài kính.

"Ốc nhật, xác chó Tàu à?" Dưới ánh đèn pin chiếu rọi.

Mọi người nhanh chóng nhìn rõ người trong quan tài kính.

Nhìn bộ trang phục đó.

Mọi người lập tức sững sờ.

Rõ ràng là hình dáng của chó Tàu trong phim ảnh mà.

Lẽ nào những người này đều là chó Tàu thời Thế chiến thứ hai?

Vậy mà lại đặt ở đây thì quá không hợp lý.

Bàn Tử không tin tà.

Lại đi đến một cỗ quan tài kính khác.

Cũng là chó Tàu.

Liên tiếp xem mấy cỗ, đều cùng kiểu trang phục.

Tiêu Long mắt tinh phát hiện.

Những thi thể này không hề có dấu vết mục nát.

"Đệt mẹ, sắp thành thây sống rồi!" Bàn Tử chửi.

Quả thật không sai.

Sắc mặt những thi thể đó xanh mét, tóc và móng tay mọc dài.

Quỷ mới biết đã nằm trong đó bao nhiêu năm rồi.

Một cái không cẩn thận là có thể biến thành thây sống.

Lúc đó thì có mà chơi đến chết.

"Lúc đó cũng không ai mang thây sống đi đâu, lão tử còn chưa

mang búa đen theo nữa chứ.” Bàn Tử suýt nữa thì khóc tang.

“Thôi đi, chưa chắc đã thành thây sống đâu, cứ cẩn thận là được rồi.” Tiêu Long có chút cạn lời chửi.

Nói chuyện dưới nước rất phiền phức, âm thanh cũng quá chói tai.

“Mau xem phía sau đi, xem xem có phải tất cả quan tài đều là chó Tàu không.” Vừa nói vậy.

Tiêu Long dẫn đầu bơi về phía sau.

Lúc này.

Bạch Phượng Hoàng bên cạnh đột nhiên run rẩy.

Ánh mắt có chút kinh hãi nhìn xung quanh.

“Sao thế?” Tiêu Long giật mình, vội vàng hỏi.

“Không biết sao nữa, vừa rồi hình như có thứ gì đó chạm vào cổ tôi.” Bạch Phượng Hoàng giải thích.

“Trời ạ, không phải nhìn mấy cái xác này mà sợ dựng lông rồi đấy chứ?” Bàn Tử cười nói.

“Đi đi, tôi có nhát gan đến thế sao?” Bạch Phượng Hoàng đá hắn một cước.

Lúc này.

Tiêu Long cũng cảm thấy gáy mình trượt một cái, có thứ gì đó chạm vào.

Hắn nhanh chóng vươn tay tóm lấy.

Nắm chặt thứ đó trong tay.

Nhìn kỹ lại.

Không khỏi hít một hơi lạnh.

“Ngọa tào, chỗ này có Rết Biển sao?” Nhìn thấy thứ quen thuộc đó.

Bàn Tử suýt nữa thì nhảy dựng lên trong nước.

Thứ này không phải để đùa giỡn đâu.

Ngày trước ở Nam Hải Vương Mộ đã chịu thiệt lớn.

Không ngờ trong này cũng có thứ đó.

“Mau lên bờ!” Cảm thấy có gì đó không ổn, Tiêu Long vội vàng kêu lớn.

Mọi người lập tức tay chân cùng dùng, bơi về phía bờ.

Nhanh chóng.

Phía sau họ là một đàn Rết Biển đen nghịt đang lao tới.

“Đệt!” Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Trong nước, hắn lập tức lao lên trước như một con hải cẩu.

Thật khó tin, thân hình to lớn như vậy mà bơi nhanh thế.

Mấy người bọn họ vốn không phải người thường.

Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, tất cả đã bò được lên bờ.

Đúng lúc đó, Thiên Chân, người cuối cùng lên bờ, lại đột nhiên mềm nhũn chân, ngã vật xuống đất, co giật không ngừng.

Chương 662

Bàn Tử vội vàng chạy lại xem.

"Ối đệt, bị bạch tuộc cắn rồi." "Thứ này cắn có cứu được không?" Bạch Phượng Hoàng hỏi.

"Chết thì không chết được, dù sao cũng có Long ca ở đây, nhưng chắc chắn sẽ hôn mê nửa ngày." Bàn Tử lắc đầu.

Hắn lật mí mắt Thiên Chân lên, cậu ta đã bất tỉnh rồi.

Thật xui xẻo.

Chưa điều tra được gì, mà đã có một người gục ngã rồi.

"Thôi được rồi, hay là tối nay dừng ở đây?" Thấy Thiên Chân hôn mê, rồi nhìn cái hồ nước đen ngòm đầy bạch tuộc kia, Bàn Tử trong lòng đã chùn bước.

"Mấy con bạch tuộc này từ đâu ra vậy?" Bạch Phượng Hoàng hỏi.

"Quỷ mới biết, cái thằng thiếu gia Thập Nhất Thương còn không biết, tôi hỏi ai đây." Bàn Tử nói với vẻ bực bội, định cõng Thiên Chân lên mặt đất trước.

Đúng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên phát hiện ra điều bất thường.

"Khoan đã." Anh đi tới đỡ Thiên Chân, đưa tay sờ vào gáy cậu ta.

Trong lòng lập tức chùng xuống.

"Sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Nhìn này." Tiêu Long rút tay mình ra.

"!!!" Bạch Phượng Hoàng và Bàn Tử cùng lúc giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy trên tay Tiêu Long có một vệt máu, còn sau gáy Thiên

Chân có một vết đánh rõ ràng.

“Không phải bị đập đầu vào đâu đấy chứ?” Bàn Tử có chút nghi ngờ hỏi.

“Chắc chắn không phải.” Tiêu Long khẳng định.

Va chạm và bị đánh thì khác nhau rõ ràng.

“Nhìn này, dưới này có vẻ hơi bất thường.” Bàn Tử chưa kịp nói gì, Bạch Phượng Hoàng đã “ừ” một tiếng trước.

“Lạ thật, đèn an toàn bên kia tắt rồi à?” Tiêu Long quay đầu nhìn.

Chỉ thấy lúc nãy mới xuống, ở lối vào đường hầm vốn có một đèn an toàn sáng đèn xanh, không biết từ lúc nào đã tắt mất rồi.

Vừa định mở miệng nhắc nhở, thì thấy đám bạch tuộc trong hồ nước đột nhiên tản ra, sau đó đều chìm xuống đáy nước.

“Chuyện gì vậy?

Cảm giác như có người chỉ huy chúng vậy?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

“Nói đùa à, thứ này sao mà nghe người ta chỉ huy được?” Bạch Phượng Hoàng có chút khó hiểu.

Tiêu Long lại đưa tay ngăn lại.

Bởi vì đúng lúc đó, nhìn xuống đáy nước, cái quan tài thủy tinh vừa thấy lúc nãy, nắp quan tài không biết từ lúc nào đã mở ra.

Thi thể chó săn vốn nằm bên trong, giờ đang nhắm mắt, hai tay bám vào thành quan tài từ từ ngồi dậy.

“Ối đệt, xác chết vùng dậy à?” Bàn Tử khẽ kêu một tiếng.

Tiêu Long mắt tinh thì lại thấy.

Dưới đáy nước, dưới chiếc máy bay, một bóng người loé lên.

Sau cảnh tượng này, Tiêu Long xác định ngoài bốn người bọn họ, dưới hầm còn có người thứ năm tồn tại.

Bóng người đó tuyệt đối không phải xác chết.

Nhưng lạ thật, Tiểu Ca đang canh gác ở trên.

Nếu có người vào thì phải thông báo cho mọi người chứ.

Chẳng lẽ có người có thể lén lút lẻn vào dưới mí mắt anh ấy sao?

Khoảnh khắc thi thể vùng dậy, mặt Bạch Phượng Hoàng trắng bệch.

Lần đầu tiên cô tận mắt thấy thứ như vậy, cứ ngỡ mấy lời đồn chỉ để dọa người, không ngờ thật sự có thứ đó.

"Xác chết à?" Nhìn thứ đó bò ra khỏi quan tài, Bạch Phượng Hoàng khẽ hỏi.

Tiêu Long ra hiệu không nên nói gì, đồng thời tắt đèn pin trong tay.

Sau đó đỡ Thiên Chân, đi về phía một góc tường.

Bàn Tử và Bạch Phượng Hoàng vội vàng đi theo.

Ngay lập tức, xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ còn tiếng "hoa lạp hoa lạp" của xác chết trong hồ nước.

Không lâu sau, cái xác chết đó chui ra khỏi nước.

Nhưng rõ ràng, độ cao thành hồ nước rõ ràng vượt quá khả năng của thứ đó.

Nó vòng quanh thành hồ một lượt, cuối cùng đành bất lực lặn trở lại đáy nước.

Bạch Phượng Hoàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên phát hiện cái bóng dưới máy bay động đậy.

“Em ở đây trông Thiên Chân, anh đi xem sao.” Sắp xếp ổn thỏa, Tiêu Long nhẹ nhàng ẩn mình, men theo bức tường lướt ra ngoài.

Gần như cùng lúc đó, ở phía bên kia hồ nước, một tiếng “hoa lạp” vang lên, có thứ gì đó trồi lên khỏi mặt nước.

“Quả nhiên có người.” Tiêu Long cười lạnh.

Nếu tối nay không ẩn nấp kỹ, chắc sẽ bị người khác phát hiện.

Anh nhanh chóng lướt đến phía hồ nước vừa phát ra tiếng động.

Trên mặt đất, quả nhiên thấy hai hàng dấu chân.

Đúng lúc đó, phía sau Tiêu Long đột nhiên có tiếng động.

Quay đầu nhìn lại, lại là Bàn Tử.

“Con bé đó một mình được rồi, để tôi giúp anh.” Tiêu Long gật đầu, chỉ vào dấu chân trên mặt đất.

Sau đó cúi người lướt vào bóng tối.

Bàn Tử vội vàng đi theo.

Rất nhanh, cả hai theo dấu chân đến phía bên kia hồ nước.

Cách đó không xa, một cái bóng đen kịt đang đứng.

Cái bóng rõ ràng là một người, nhưng phần lớn cơ thể đều ẩn trong bóng tối nên không thể nhìn rõ mặt.

“Không phải Tiểu Ca xuống tìm tôi đấy chứ?” Bàn Tử khẽ hỏi.

Tiêu Long lắc đầu.

Nếu anh ấy xuống, chắc chắn sẽ liên lạc qua bộ đàm.

“Được rồi, ra tay trước đã.” Vừa nói, Tiêu Long định lao tới xử lý kẻ đó.

Bàn Tử lại kéo anh lại.

Hắn ta vẻ mặt kinh hãi.

“Lại sao nữa?” “Không Long ca, anh không thấy tên đó kỳ lạ sao?” Bàn Tử run rẩy nói.

“Có phát hiện gì à?” Tiêu Long nhíu mày.

“Tên đó hình như mặc quân phục, không phải cái xác chết vừa bò lên đấy chứ?” Nghe vậy, Tiêu Long cũng chú ý.

Chương 663

Hình dáng bóng người đó đúng là giống con chó săn trong quan tài, cũng mặc quân phục.

"Nếu là xác chết thì dễ xử lý rồi." Tiêu Long búng ngón tay, một đóa Chu Tước Hỏa nhanh chóng lao về phía bóng người kia.

Nhưng.

Ngay khoảnh khắc ánh lửa lóe lên, bóng người đó cũng động đậy.

Khi Chu Tước Hỏa vừa bắn ra, hắn ta "phịch" một tiếng nhảy xuống hồ nước.

"Ối giời, tên này hành động cũng nhanh gớm." Bàn Tử chửi thề một tiếng, cũng nhảy xuống nước theo.

Tiêu Long căn bản không kịp ngăn cản, đành phải thu Chu Tước Hỏa về trước, sau đó cũng nhảy xuống hồ nước.

Không thể không nói, cách làm này rất sáng suốt.

Bởi vì vừa xuống nước, Bàn Tử đã kinh hãi kêu lên: "Ối đệt, Long ca, cái thứ này căn bản không phải người!" Không phải người?

Tiêu Long sững sờ.

Nhìn kỹ lại, lập tức da đầu tê dại.

Sao mà không tê được chứ.

Cái thứ đó đâu phải người.

Tiêu Long căn bản không biết phải hình dung thứ đó thế nào, chỉ có thể nói là một hình nhân được tạo thành từ một đống bạch tuộc.

Khoảnh khắc nhảy xuống nước, nó tản ra biến thành một đống

bạch tuộc.

Cú nhảy vừa rồi của Bàn Tử vừa hay bị một đống bạch tuộc bao vây.

“Đậu má.” Lầm bầm chửi thề một tiếng.

Tiêu Long mũi chân lướt nước, một tay túm lấy tay Bàn Tử, kéo hắn từ dưới nước lên.

Bàn Tử lúc này, mí mắt sụp xuống, hôn mê bất tỉnh.

“Đúng là tên có số lớn.” Tiêu Long bất lực thở dài một tiếng.

Bàn Tử may mà da dày thịt béo, chỉ bị cắn vào cánh tay.

Nếu không với tình huống vừa rồi, hắn đã đi đời nhà ma rồi.

“Về trước rồi tính.” Vừa nói, Tiêu Long kéo Bàn Tử về chỗ Bạch Phượng Hoàng, đặt hắn cùng với Thiên Chân.

“Sao vậy?” Bạch Phượng Hoàng kinh ngạc hỏi.

“Trúng chiêu rồi.” Tiêu Long cũng không biết giải thích thế nào.

Hiện tại không đủ người, chỉ có thể gọi Tiểu Ca xuống qua bộ đàm.

Không lâu sau, Tiểu Ca lần theo đường xuống.

Thấy hai người hôn mê cũng ngạc nhiên.

“Anh đưa hai người này về trước, tôi và Bạch Phượng Hoàng ở lại đây.” Vì lý do an toàn, Tiêu Long để Tiểu Ca đưa Bàn Tử và Thiên Chân về trước.

Quyết định này cũng rất rõ ràng.

Bởi vì không lâu sau khi Tiểu Ca vừa rời đi, bên tai Tiêu Long đột nhiên vang lên tiếng “loẹt xoẹt”.

“Chết rồi, có người mở khóa áp suất nước.” Bạch Phượng Hoàng

đặc biệt quen thuộc với âm thanh này.

Hồi nhỏ cô thích nhất là xem cảnh hầm ngầm xả nước, không ngờ bây giờ lại phải trải qua một lần ở đây.

"Đám bạch tuộc kia..." Cùng với mực nước dâng cao, Bạch Phượng Hoàng nhanh chóng kinh hoàng phát hiện một đám bạch tuộc đen sì, bơi về phía hai người.

Ngay lập tức, cô vùi đầu vào lòng Tiêu Long.

"Thôi rồi, có chết thì chết, bà đây cũng không lỗ!" Bạch Phượng Hoàng nói.

Nhưng đợi mãi, vẫn không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào.

Ngược lại, mực nước đã ngập đến eo.

Chuyện gì vậy?

Cô hơi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt trêu chọc của Tiêu Long.

"Ai, anh không bảo anh có thể giải quyết được à?" Tiêu Long cười nói.

Vừa nãy anh đã dùng Nhất Niệm Diệt Hồn dễ dàng giải quyết đám côn trùng đó rồi.

Nhưng phụ nữ ai cũng có một tính cách, sợ côn trùng mà.

"Mẹ kiếp, lợi hại thế sao không làm sớm đi, làm tôi sợ chết khiếp!" Bạch Phượng Hoàng suýt nữa đã dùng nắm đấm nhỏ đấm vào ngực Tiêu Long.

"Được rồi, là lỗi của anh, được chưa." Tiêu Long lẩm bẩm.

Vừa nãy ở dưới nước nếu không lo xảy ra ngoài ý muốn thì đã xử lý đám côn trùng đó sớm rồi.

Bây giờ xem ra, làm vậy cũng là cần thiết.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Bạch Phượng Hoàng không tự mình quyết định được nữa, giao hoàn toàn quyền quyết định cho Tiêu Long.

Dù sao cô tin anh cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Phải tìm ra kẻ đang ẩn nấp đó đã.” Tiêu Long biết, chỉ tìm được kẻ đó mới có thể giải thích mọi chuyện.

Nếu không, bỏ lỡ đêm nay, ngày mai đối phương nhất định sẽ đề phòng.

Đúng lúc đó, sắc mặt Bạch Phượng Hoàng đột nhiên trắng bệch.

“Sao vậy?” Tiêu Long sững sờ.

Môi Bạch Phượng Hoàng cũng hơi run rẩy.

“Dưới... dưới chân em, có thứ gì đó đang nắm lấy chân em.” Tiêu Long vội vàng bật đèn pin, chiếu xuống nước.

Ngay lập tức, anh hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy dưới đáy nước, không biết từ lúc nào một cái xác chết đã bơi tới, vươn ra một bàn tay khô héo màu xanh tím, nắm chặt lấy mắt cá chân của Bạch Phượng Hoàng.

Tình huống này đúng là nằm ngoài dự đoán.

Tiêu Long vội vàng cúi người, đưa tay đi nắm lấy bàn tay xác chết kia.

Nhưng bàn tay xác chết đó lại không hề nhúc nhích.

Ngay lập tức, Tiêu Long trực tiếp bóp một cái, bẻ gãy bàn tay khô héo của xác chết thành hai đoạn.

Cũng ngay khoảnh khắc đó, cái xác chết kia lại đột nhiên “a nha” một tiếng thảm thiết kêu lên.

“Đậu má, thứ này biết kêu à?” Bị dọa giật mình, động tác của Tiêu Long không khỏi khựng lại.

Cái xác chết đó nhân cơ hội “ao” một tiếng rồi vọt đi.

“Không phải xác chết?!” Tiêu Long phản ứng lại, định đuổi theo, nhưng Bạch Phượng Hoàng lại kéo anh lại.

Mặt cô bé tái mét.

“Yên tâm đi, đó không phải xác chết, là người.” Tiêu Long vội vàng an ủi.

“Người?

Là người sao?” Bạch Phượng Hoàng rõ ràng giật mình kinh ngạc.

“Đúng vậy, vừa nãy lúc nắm lấy mắt cá chân, em không cảm thấy nhiệt độ sao?” Tiêu Long ngạc nhiên.

“Tôi sợ hãi đến mức đó rồi, làm gì còn tâm trí mà chú ý nhiệt độ chứ.” Tiêu Long cứng họng.

Chương 664

Cũng phải.

Nhưng hiện tại nước ngập mênh mông, lại thêm tối đen như mực, muốn tìm lại kẻ giả mạo xác chết kia, quá khó.

Dù bị bẻ gãy tay, hắn ta chắc cũng không chạy được xa đâu.

"À đúng rồi, chỗ mở khóa áp suất nước ở đâu?" Tiêu Long hỏi.

Lúc nãy có người mở khóa áp suất nước.

Xem ra, vừa rồi chắc chắn không chỉ có một mình kẻ đóng giả xác chết đó.

"Đi, em đưa anh đi." Lội nước, Bạch Phượng Hoàng dẫn Tiêu Long đi về phía đường hầm.

Phòng áp suất nước ở phía trên.

Không ngoài dự đoán, Tiêu Long chú ý thấy cửa đường hầm đã bị người ta mở ra.

Tiểu Ca sẽ không mắc sai lầm như vậy.

Chắc chắn là kẻ đóng giả xác chết kia vừa rồi không kịp đóng lại.

"Trong này là chỗ điều khiển áp suất nước." Trong một căn phòng, Bạch Phượng Hoàng nói.

Nhưng rõ ràng, trong phòng tối đen như mực, người đã đi nhà trống.

"Thôi tối nay đến đây thôi, mai điều tra sẽ biết là ai." Bạch Phượng Hoàng nói.

Hiện tại hai người đều ướt sũng, ở lại đây cũng không thích hợp.

Thế là, hai người liền trở về chỗ ở.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bàn Tử và Thiên Chân cũng tỉnh dậy.

Nghe chuyện tối qua có người giở trò, cả hai đều nổi giận.

"Ối đệt, quả nhiên gần chết còn giở trò quỷ." "Bàn gia tôi muốn xem xem thằng nào to gan lớn mật thế, dám dọa nạt tôi." Vừa nói, hắn định đi đến Thập Nhất Thương.

"Thôi được rồi, Bạch Phượng Hoàng sáng sớm đã đi công ty chặn rồi." Tiêu Long xua tay.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ nhanh có kết quả thôi." Không biết vì sao, Tiêu Long luôn cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên.

Không lâu sau, Bạch Phượng Hoàng gọi điện đến.

"Hôm nay có ba nhân viên không đi làm." "Người đâu?" Tiêu Long hỏi.

"Mất tích, lạ hơn là, hồ sơ nhân sự cũng biến mất rồi." Bạch Phượng Hoàng lại báo thêm một tin không hay.

Tiêu Long gật đầu.

Xem ra những kẻ này đã cảnh giác.

Đoán được họ sẽ điều tra, nên đã hủy hết hồ sơ trước.

"Ai là người phụ trách tuyển dụng, em biết không?" "Đinh chủ quản." Tên lão già đó à?

Trong đầu Tiêu Long hiện lên khuôn mặt của người đàn ông đó.

"À đúng rồi, còn một chuyện." Lúc đó, Bạch Phượng Hoàng lại nói.

“Chuyện gì?” “Kho hàng dưới lòng đất đã bị dọn sạch rồi.” Tiêu Long giật mình kinh hãi.

“Chuyện từ khi nào?” “Chắc là sau khi em đi tối qua.” Bạch Phượng Hoàng cũng bất lực.

Sau đó, cô lại nói thêm vài chuyện nhỏ nhặt, không ngoài việc theo dõi những kẻ tối qua đã đình công.

Tiêu Long cũng có thể đoán được, đó không phải việc mà hai ba người có thể làm được.

“Xem ra Thập Nhất Thương có chuột chũi rồi, không ít đâu.” Tiêu Long lắc đầu.

Vừa mới có một chút manh mối, lại bị người ta cắt đứt.

Từ tình hình hiện tại, Thập Nhất Thương của Bạch gia đã sớm bị người khác trà trộn vào rồi.

“À đúng rồi, mấy cái xác chết kia...” Lúc đó, Tiêu Long đột nhiên giật mình, nghĩ đến một khả năng.

“Mấy cái xác chết đó sao?” Bạch Phượng Hoàng sững sờ, không hiểu ý anh.

“Chết tiệt, đáng lẽ phải nghĩ ra sớm hơn.” Tiêu Long bất lực vỗ trán.

“Mấy cái xác trong quan tài đó có lẽ không phải thi thể thật.” Nếu một nhóm người muốn thâm nhập vào một công ty, chắc chắn sẽ không phái quá nhiều người, vì như vậy quá lộ liễu.

Tốn bao công sức thâm nhập vào chắc chắn là để dễ bề thao túng.

Có lẽ mục đích là vì chiếc máy bay đó cũng không chừng.

“Tối qua tôi thấy mấy cái xác đó có lẽ không phải xác chết, mà là người thật.” Hèn chi Tiêu Long lại thấy kỳ lạ.

Trong một đêm dọn sạch một kho hàng, dù có tài giỏi đến mấy, khả năng thâm nhập có mạnh đến mấy cũng không thể làm được.

Chỉ có thể chứng tỏ kho hàng đó đã được bố trí đầy đủ nhân viên.

"Em có biết Đinh chủ quản ở đâu không?" Tiêu Long hỏi.

Nếu không nhầm thì, tên họ Đinh kia phát hiện chuyện bại lộ, hôm nay chắc chắn sẽ không đến công ty.

Có khả năng đã bỏ trốn rồi.

Chi bằng Tiêu Long đến chỗ ở của hắn thử vận may xem sao, biết đâu hắn chưa kịp chạy trốn.

"Em đón anh." Bạch Phượng Hoàng cũng hiểu ra chút ít.

"Không cần, cứ gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đi ngay." Bây giờ thời gian là vàng bạc.

Tiêu Long không thể để tên biết chuyện duy nhất này chạy thoát một cách vô ích được.

Sau khi nhận được địa chỉ Bạch Phượng Hoàng gửi, anh kéo Bàn Tử lên xe rời khỏi trạch viện Ngô Nhị Gia.

Còn Thiên Chân và Tiểu Ca, hai người được sắp xếp đi điều tra camera giám sát gần công ty.

"Dù bọn người đó có giỏi đến mấy, cũng không thể kiểm soát camera giám sát của cả một thành phố được." "Cứ kiểm tra kỹ, chắc chắn sẽ tìm ra." Để lại lời dặn dò, Tiêu Long đạp ga lao xe về nhà Đinh chủ quản.

Đúng lúc đó, Bạch Phượng Hoàng cũng vừa xuống xe.

"Ở tầng mấy?" "Tầng mười hai." Bạch Phượng Hoàng nói.

"Điện thoại tắt máy rồi, có lẽ hắn chạy rồi." Cô lắc lắc điện thoại.

“Có lẽ vậy.

Nhưng trong nhà thế nào cũng sẽ để lại dấu vết thôi.” Tiêu Long không tin điều đó, muốn lên xem thử.

Rất nhanh, anh đứng trước cửa nhà Đinh chủ quản.

Bàn Tử thử gõ cửa, không có tiếng hồi đáp.

Tiêu Long nhìn xung quanh, một cước đạp văng cửa phòng.

Chỉ là, mùi khí phát ra từ căn phòng lại khiến mọi người không khỏi bịt mũi.

“Ối đệt, lão già này không bao giờ dọn phòng à?” Bàn Tử chửi bới.

Tiêu Long lại nhíu mày.

“Nhanh vào đi, tôi có một dự cảm không lành.” Vừa nói, anh dẫn đầu xông vào.

Mùi thối rữa phát ra từ phòng ngủ.

Loại mùi này Tiêu Long cảm thấy rất quen thuộc.

“Mùi thi thể!” Nhìn thi thể thối rữa trên giường trong phòng ngủ, Bạch Phượng Hoàng bất lực lắc đầu.

Chương 665

"Sao vậy?" Nhìn Tiêu Long không màng mùi hôi mà kiểm tra thi thể, Bàn Tử có chút e dè hỏi.

"Lạ thật." Tiêu Long hơi khó hiểu ngẩng đầu.

"Nhìn thi thể thì tên này đã chết nửa tháng rồi." "Ối đệt, không phải chứ, hôm qua chúng ta còn gặp tên đó mà." Bàn Tử kinh ngạc.

Bạch Phượng Hoàng cũng vậy.

Nhưng mắt Tiêu Long sẽ không sai.

Hơn nữa, một người mới chết không thể thối rữa đến mức độ này.

"Tìm pháp y đến xem đi." Tiêu Long nhìn Bạch Phượng Hoàng, cô gật đầu, quay người bắt đầu gọi điện thoại.

"Chỉ cần xác nhận tên này là Đinh chủ quản, thì kẻ chúng ta gặp trước đó có thể xác định là giả mạo." Có chút thú vị rồi đây.

Không chỉ thâm nhập vào Thập Nhất Thương, mà còn thay thế cả Đinh chủ quản phụ trách tuyển dụng nhân sự.

Làm lớn chuyện như vậy là vì cái gì chứ?

Vì chiếc máy bay dưới hầm kia, cũng không phải không có lý.

Nhanh chóng, Bạch Phượng Hoàng liên hệ pháp y.

Sau khi giám định, xác định người chết trên giường chính là Đinh chủ quản.

Kẻ mà họ gặp trước đó là do người khác giả mạo.

"Đúng là một tên đáng thương." Bàn Tử lắc đầu, không khỏi cảm

thán.

Lão già đơn độc chết ở đây, cũng không ai thu thi.

Nghe Bạch Phượng Hoàng nói, lão già này vẫn luôn độc thân, không con không cái.

Chết rồi, chắc công ty sẽ giúp lo hậu sự thôi.

Dù sao cũng là nhân viên cũ lâu năm của công ty.

"Tìm bạn gái đi?" Nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, Tiêu Long lập tức đoán được.

Không khỏi trêu chọc nói: "Cô gái hôm đó cũng được đấy chứ, nếu thích thì đi tỏ tình đi." "Dù sao cũng là 'qua làng rồi thì không tìm được quán nữa'." Bàn Tử gật đầu, trong lòng hạ quyết tâm.

"Yên tâm đi, đợi hai hôm nữa rảnh rỗi tôi sẽ đi xem mẹ con họ." Tiêu Long vỗ vỗ vai hắn.

Trước đó anh đã hứa với Bàn Tử sẽ giúp cô bé kia chữa bệnh, anh đâu có quên.

"Cảm ơn Long ca." "Anh em với nhau, khách sáo gì." Ba người từ trên lầu xuống.

Thiên Chân cũng đã gọi điện thoại để tìm tung tích những người đó.

"Đi thôi, chúng ta về." Ba người Tiêu Long lên xe, rất nhanh đã trở về trạch viện của Ngô Nhị Gia.

"Camera giám sát mà bạn tôi tìm được đây." Thiên Chân xoay máy tính lại.

Vừa nhìn thấy hình ảnh, Bàn Tử không khỏi hít một hơi lạnh.

"Ối giời, không ít người đâu, sắp bằng một đội quân rồi." Tiêu

Long gật đầu.

Đúng vậy.

Hình ảnh giám sát cho thấy, ít nhất có ba chiếc xe tải lớn của Thập Nhất Thương rời khỏi công ty.

Có hơn chục chiếc xe bánh mì đi phía trước dẫn đường, sau đó hướng về phía Tây Bắc mà đi.

"Cứ theo mấy cái quan tài thủy tinh chúng ta thấy tối qua ở kho hàng dưới lòng đất thì, cũng gần đúng." Nếu trên xe là những người mà họ thấy tối qua, vậy thì đúng là gần bằng một đội quân.

Thật không hiểu.

Huy động nhiều người như vậy để làm gì?

Mấy trăm người cũng đâu dùng để khai chiến được.

Thật sự coi quốc gia là lũ ngốc sao?

"Chắc là nhập cảnh hợp pháp hết, dù sao chuyện vượt biên trái phép như vậy cũng không khả thi lắm." Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

Quy trình kiểm tra an ninh rất nghiêm ngặt.

Nhiều người như vậy muốn vượt biên trái phép trừ khi hệ thống an ninh của cả một quốc gia bị thâm nhập.

"Một chiếc máy bay, một đội ngũ hai trăm người, khai chiến là không thể." Tiêu Long gật đầu.

"Nhưng để làm một số công trình quy mô lớn thì chắc là đủ dùng rồi." Không biết vì sao, Tiêu Long đột nhiên nghĩ đến Thiên Diệp Mộng.

Nói chuyện trước đó cũng có nhắc đến trong nước một cách khó hiểu.

Hình như bên bọn Nhật Bổn mấy năm nay rất hứng thú với một số thứ trong nước.

"Ai, xem tình hình thì họ không định rời đi à." Lúc đó, Thiên Chân đột nhiên thốt ra một câu.

"Sao lại nói vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Anh xem, nếu muốn xuất cảnh, thì phải đi về phía đông chứ." "Nhưng họ lại đi về phía Tây Bắc." Thiên Chân chỉ vào hình ảnh giám sát, phác họa lộ trình.

"Đi đường vòng, cũng đâu có làm như vậy." Tiêu Long gật đầu.

"Xem ra những người đó có mục đích, Thập Nhất Thương có lẽ là trạm trung chuyển." "Mẹ kiếp, không phải là đi Đạo mộ chứ?" Bàn Tử có chút cạn lời nói.

"Năm đó trộm bảo bối của tôi cũng không chê nhiều đâu." "Ai lại chê bảo bối nhiều chứ?" Tuy biết Bàn Tử chỉ đoán mò, nhưng trong lòng Tiêu Long lại chùng xuống.

Dù sao đây cũng là...

Thập Nhất Thương chủ yếu cũng phụ trách liên quan đến đồ minh khí.

Những người đó có lẽ sẽ không vô cớ chọn Thập Nhất Thương làm trạm trung chuyển.

"Này, đang nói chuyện gì đấy?" Lúc đó, phía sau mọi người đột nhiên có tiếng mở cửa.

Ngô Nhị Gia đã về.

"Ồ, tối qua Thập Nhất Thương xảy ra chuyện." Bạch Phượng Hoàng kể tóm tắt lại.

Dù sao.

Từ trước đến nay, Bạch gia đều dựa vào Ngô gia mới có được quy mô ngày hôm nay.

Nếu nói về ông chủ lớn đứng sau Thập Nhất Thương, Ngô gia có thể xếp hàng đầu.

"Xem ra không ổn rồi." Ngô Nhị Gia nghe xong tình hình Bạch Phượng Hoàng kể, lông mày cũng nhíu chặt lại.

"Sao vậy, Nhị Thúc?" Thiên Chân không khỏi giật mình.

Cậu ít khi thấy Nhị Thúc như vậy, lần trước là lúc ông tự ý đi Âm Sơn Cổ Lâu.

"Bởi vì tháng trước, khi anh sắp xếp người đi Ách Ba Thôn." "Trong giới có tin tức nói, ở vùng Nội Mông Cổ phía Tây Bắc, đã phát hiện một động đất tự nhiên quy mô lớn." "Tin tức đáng tin cậy cho hay, trong động đất đó cũng có tiếng sấm." "Ối đệt, không phải chứ?" Bàn Tử vừa kết thúc chuyến Thính Lôi Tháp, nghe tin này, lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

"Cho nên anh mới bảo mọi người nhanh chóng xác định tình hình bên Ách Ba Thôn mà." "Dù sao chuyện này cũng thuộc về cơ mật." Ngô Nhị Gia lắc đầu.

Vốn dĩ không muốn nói.

Nhưng với tình hình hiện tại.

"Tôi sớm đã nghe nói thời Thế chiến thứ hai, bọn Nhật Bổn đã tìm kiếm một thứ gì đó ở Tây Bắc, giờ xem ra..." "Thứ chúng tìm kiếm có lẽ là cái động đất đó." Tiêu Long gật đầu.

Hiện tại đây cũng là suy đoán hợp lý nhất.

"À đúng rồi, Tiêu Long, vừa nãy chú phát hiện một phong thư trong hòm thư." Lúc đó, Ngô Nhị Gia đột nhiên nói thêm một chuyện.

Ông lấy ra một phong thư từ trong lòng.

“Hình như là gửi riêng cho cháu, cháu có bạn bè ở nước ngoài à?”

Nước ngoài?

Tiêu Long hơi khó hiểu.

Chương 666

Cầm thư xem.

Hai chữ "Thiên Diệp" nổi bật trên phong bì đập vào mắt anh.

"Ra là con bé đó." Bây giờ là thời đại nào rồi, gửi thư, điện thoại phải tiện hơn nhiều chứ.

Anh không khỏi lắc đầu.

Mở thư ra.

Chỉ nhìn một cái, sắc mặt anh liền thay đổi.

"Sao vậy, Long ca?

Có chuyện rồi à?" Bàn Tử thấy sắc mặt anh không đúng, vội vàng hỏi.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người, cười cười.

"Xem ra chúng ta cũng phải đến Nội Mông Cổ một chuyến rồi." Bởi vì Thiên Diệp Mộng đã kể trong thư chuyện xảy ra ở nhà cô ấy mấy ngày gần đây, cũng như những cuộc nói chuyện kỳ lạ của một số người.

Trong đó, một địa danh đã được nhắc đến nhiều lần: Nội Mông Cổ.

"Xem ra tên đó năm đó đã để lại một nước cờ dự phòng rồi." Tiêu Long không khỏi nghĩ đến kẻ vẫn luôn âm thầm đối đầu với anh.

Không khỏi lắc đầu.

"Nhưng thì sao chứ?" "Tôi thắng được một lần, thì cũng thắng được lần thứ hai." "Một thế, số phận đã định, không phải thời đại!"

Trong mắt Tiêu Long lóe lên một tia nóng rực.

"Đi thôi, nếu không sẽ bị người ta đi trước mất." Chiều hôm đó, Tiêu Long cùng Bạch Phượng Hoàng và những người khác lên máy bay đi Tây Bắc.

Bốn tiếng sau, mọi người đến một nơi gọi là Hà Đông Thôn.

Đã có hướng dẫn viên do Ngô Nhị Gia sắp xếp trước đón tiếp.

Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, tên là Hoa Tử.

Người này nói với Tiêu Long rằng cách đây không lâu trong núi quả thật có rất nhiều người ra vào.

Nhưng vì hiện tại bên trên kiểm tra nghiêm ngặt, muốn vào núi chỉ có thể đi đường tắt.

Tiêu Long cảm thấy không sao cả.

Dù sao chỉ cần có thể đến được cái động đất đó là được.

Chuyện liền được quyết định.

Sắp xếp lại trang bị, lại theo yêu cầu của Hoa Tử mua thêm không ít đồ.

Sáu người cùng một chiếc xe hùng dũng tiến sâu vào trong núi lớn.

Phong cảnh Nội Mông rất đẹp.

Nhìn một cái đều là đồi núi và đồng cỏ trùng điệp.

Thỉnh thoảng lại có những đàn cừu và đàn ngựa lốm đốm trắng.

Khiến Bàn Tử nhìn mà chảy nước miếng.

"Đợi chúng ta đi về, nhất định phải nếm thử thịt bò thịt cừu ở đây cho đã." Đương nhiên.

Ban đầu tên này nói vậy.

Nhưng rất nhanh, nó không còn đẹp đẽ như vậy nữa.

Bởi vì phải đi vào khu vực không người, xe đi theo hướng khe núi, khe núi lại theo hướng dãy núi.

Ở trong núi cứ vòng đi vòng lại thời gian dài, khó tránh khỏi cảm thấy mông đau ê ẩm.

Nhưng rất nhanh.

Đến được địa điểm mục tiêu trong tin tức: một thung lũng.

Đó là khu vực rìa rừng nguyên sinh, gần địa giới ba tỉnh Đông Bắc, bên ngoài giáp với Ngoại Mông.

"Ối đệt, chẳng lẽ chúng ta phải xuất cảnh sao?" Bàn Tử có chút ngờ vực.

Tiêu Long lắc đầu.

Nếu thật sự phải xuất cảnh thì Ngô Nhị Gia chắc chắn đã báo trước rồi.

Trong rừng nguyên sinh không thích hợp để tiếp tục lái xe.

Thế là mọi người lấy trang bị xuống xe.

Sau khi che giấu xe cẩn thận, họ đi vào rừng.

Cùng với việc dần dần đi sâu vào, trong bụi cỏ bên cạnh rừng, Tiêu Long thấy một mảng lớn lưới thép đã rỉ sét và phủ đầy dây leo.

Mắt tinh anh phát hiện.

Trên những cọc gỗ buộc lưới thép, có những dòng chữ tiếng Nhật lốm đốm.

"Xem ra đây là nơi bọn Nhật Bổn năm xưa từng đến." Tiêu Long chợt hiểu ra.

Hèn chi đám người đó lại hiểu rõ biên giới đến vậy.

“Năm xưa bọn Nhật Bổn ở đây đã khai quật được không ít thứ hay ho đâu.” Hoa Tử, người dẫn đường, thở dài nói.

Đoạn lịch sử năm đó ai cũng biết.

Bọn Nhật Bổn đã khai quật đủ thứ trên mảnh đất rộng lớn này.

Dường như có mục đích tìm kiếm thứ gì đó.

Bây giờ xem ra, có lẽ là đang tìm kiếm Thính Lôi Tháp cũng không chừng.

“Đám người kia xuất phát sớm hơn chúng ta, sẽ không phải là đã nhanh chân đến trước rồi chứ?” Lúc đó, Bàn Tử đột nhiên thốt ra một câu.

Cũng phải thôi.

Đối với khu vực này, đây là lần đầu tiên họ đến.

Bọn Nhật Bổn không phải, đây là lần thứ hai rồi.

Chúng hiểu biết nhiều hơn, lại còn xuất phát sớm hơn.

“Yên tâm đi, cứ để chúng đi dò đường trước đã.” Tiêu Long cười cười.

Dù sao cái động đất đó chắc chắn sẽ không đơn giản như bên Ách Ba Thôn.

Mức độ hung hiểm có thể biết được.

Có người đi dò đường trước thì còn gì bằng.

Sau một buổi chiều di chuyển, mọi người đến một khe núi nhỏ.

Theo tọa độ hiển thị, đây chính là vị trí của Ngô Nhị Gia.

“Lấy máy tính ra.” Tiêu Long phân phó.

Thiên Chân nhanh chóng lấy máy tính từ trong túi ra, chuẩn bị sử dụng chức năng Địa chấn Khám Thám.

“Bắt đầu đi.” Sau khi Tiêu Long ra lệnh, anh dẫn Bàn Tử và những người khác bắt đầu dựng trại.

Thiên Chân thì dùng máy tính bắt đầu tạo hình ảnh dữ liệu địa chất.

Chức năng này có thể phản hồi cấu trúc địa chất dưới lòng đất bằng một loại đường cong ba chiều, và tạo thành hình ảnh theo thời gian thực.

Khoảng hai tiếng sau.

Khi Bàn Tử đang vui vẻ hầm canh xương dê, Thiên Chân lớn tiếng kêu lên.

“Tìm thấy rồi!” Mọi người vội vàng chạy đến xem.

Chương 667

Nhưng sau khi nhìn hình ảnh hiển thị trên máy tính, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Kết quả thăm dò cho thấy.

Dưới khu vực này, ở độ sâu một nghìn hai trăm mét, xuất hiện phản xạ bất thường của sóng địa chấn.

Hình ảnh phản hồi hiển thị, có một khối bóng trắng hình dạng bất quy tắc rất nổi bật.

Giống như một cây thập tự.

Độ chính xác đáng kinh ngạc.

Khoảng một khối kim loại dài hơn bốn mươi mét, rộng ba bốn mươi mét, khảm sâu dưới lòng đất.

"Trời ạ, thứ quái quỷ gì vậy?" Nhìn thấy thứ này, mọi người sau một thoáng kinh ngạc đều há hốc mồm.

Trong lòng Tiêu Long lại khẽ động.

"Có thể phóng to thêm chút được không?" Thiên Chân gật đầu, dần dần phóng to hình ảnh đó.

Ngay lập tức.

Mọi người im lặng như tờ, chỉ còn tiếng "cô đô cô đô" của canh xương dê bên cạnh.

"Sao lại thế này?" Bạch Phượng Hoàng kinh ngạc thốt lên.

Hóa ra cái bóng trắng hình thập tự đó.

Sau khi phóng to hai trăm lần, đã lộ ra hình dạng hình học.

Những người có mặt đều nhận ra ngay lập tức: đó là một chiếc máy bay.

“Ối đệt, bọn Nhật Bổn làm cái quái gì vậy?” Bàn Tử kinh ngạc ngẩng đầu.

Tiêu Long lại cười.

“Xem ra tình hình cũng gần giống như tôi đoán.” “Cuối cùng cũng hiểu tại sao đám người đó lại muốn lắp ráp một chiếc máy bay ở Thập Nhất Thương.” Thật vậy.

Ở lãnh thổ nước khác mà lắp ráp một chiếc máy bay, đừng nói là bay.

Vừa lắp ráp xong, sẽ có một đội quân lớn bao vây.

Huống chi là bay.

Lúc đó chỉ có thể dùng pháo đạn mà chào đón.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, thì lại dễ hiểu rồi.

“Chẳng lẽ đám này định bay dưới lòng đất sao?” Bạch Phượng Hoàng hỏi.

Không ngờ Tiêu Long lại gật đầu.

“Đoán không sai, là bay dưới lòng đất.” “Nhưng mà sâu quá vậy sao?” Thiên Chân khẽ rên một tiếng.

Dưới lòng đất một nghìn hai trăm mét.

Đám người này điên rồ đến mức không cần mạng sao?

“So với cái Thính Lôi Tháp kia, thì một chiếc máy bay này...” Tiêu Long sờ cằm.

Phong cách làm việc này cũng phù hợp với tính cách của kẻ đó.

Không thể không nói một chút.

Căn cứ vào Thính Lôi Tháp ở Ách Ba Thôn mà xem, muốn bay dưới lòng đất, vậy thì cái động đất bên dưới e rằng không thể so sánh với khe nứt đó.

Một nghìn hai trăm mét dưới lòng đất.

Cái động đất đó sâu không thể lường được.

Cần một chiếc máy bay để hoàn thành việc thăm dò.

"Có, mọi người có phát hiện ra không, chiếc máy bay này không phải cái chúng ta xem trước đó sao?" Được Tiêu Long nhắc nhở, Bạch Phượng Hoàng và những người đã thấy chiếc máy bay dưới hầm đều không khỏi gật đầu.

Chiếc máy bay này không nhỏ.

Nhưng so với chiếc ở kho hàng dưới lòng đất, thì nhỏ hơn một chút.

"Trời ơi, tốc độ của chúng cũng không nhanh đến thế chứ." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Đám người đó vừa rời khỏi Thập Nhất Thương, liền không ngừng nghỉ đuổi đến đây.

Không thể nào nhanh đến mức đã xuống dưới lòng đất rồi.

Nhưng ngay lúc này, một vấn đề khác lại nảy sinh.

Chiếc máy bay dưới lòng đất này được đưa vào khi nào?

"Chẳng lẽ..." Bàn Tử không khỏi nghĩ đến những cọc gỗ mà hắn vừa thấy, trong lòng giật mình.

Tiêu Long gật đầu.

"Xem ra, nó đã được bố trí dưới lòng đất từ hơn sáu mươi năm trước rồi." "Vậy tại sao lại phải lắp ráp thêm một chiếc máy bay

nữa?" Bạch Phượng Hoàng hỏi.

Chẳng phải đó là thừa thãi sao?

"Nguyên nhân có lẽ là..." Tiêu Long nhìn xuống đất, ánh mắt như xuyên qua mặt đất, thẳng đến độ sâu một nghìn hai trăm mét dưới lòng đất.

"Lần bay đó đã thất bại." Công việc thăm dò kết thúc.

Tiếp theo là chuẩn bị tìm lối vào cái động đất đó.

Thứ này không phải một sớm một chiều là tìm được.

Mặc dù Tiêu Long có Thanh Đồng Du Long Trản làm đại sát khí, nhưng nó cũng có phạm vi hạn chế.

Tiêu Long nằm trong lều, hưng phấn đến mức không ngủ được.

"Một tòa Thính Lôi Tháp khác, nếu tôi có được nó thì thực lực chẳng phải lại tăng lên một tầng sao?".

"Thành Quỷ Đầm Rắn." Một thứ gì đó chợt nảy ra trong đầu Tiêu Long, mắt hắn lóe lên sự khao khát.

Chỗ đó được mệnh danh là nơi chung cực đấy.

Chờ xong chuyện này, tôi phải đi khám phá xem sao mới được.

Hai ngày tiếp theo, mọi người sống trong lo lắng và chờ đợi.

Tất cả đều xuất động, tìm kiếm theo kiểu "thảm trải" để tìm kiếm lối vào hang động ngầm.

Không như đám chó săn kia có vị trí chính xác, bọn tôi chỉ có thể tìm kiếm.

Cuối cùng, vào chiều ngày thứ ba, Tiêu Long đi về hướng đông bắc, cách đó năm cây số, phát hiện một con đường mòn đã bỏ hoang từ lâu trên núi.

Men theo con đường đó đi thêm ba cây số, trong một hõm núi, lại phát hiện một hang động ngầm lớn.

Nó có hình dạng một khe nứt, rộng tới hai mươi mét.

Lối vào bị tấm bạt màu xanh lá che phủ.

Nếu không nhờ tác dụng của đèn đồng Rồng Bơi, tôi chưa chắc đã phát hiện bên dưới lại ẩn giấu một lối vào ngầm.

Lối vào khá lớn, là một cái động thẳng đứng.

Sau khi trở về, Tiêu Long báo cáo tình hình cho mọi người.

Ngày hôm sau, bọn họ liền tiến về phía lối vào ngầm đó.

Sau hai giờ di chuyển gian nan, cuối cùng cũng gần đến lối vào ngầm.

Lúc đó, tất cả mọi người đều phát hiện trên con đường ngầm có mấy vệt bánh xe mới tinh.

“Chết tiệt.” Tiêu Long giật mình.

Chương 668

Đột nhiên, Bàn Tử phía trước khom lưng thoắt cái chạy về.

"Có rắc rối rồi." Bạch Phượng Hoàng vội vàng lấy ống nhòm ra nhìn.

Quả nhiên, xuyên qua những tán cây thưa thớt, cách bọn họ không xa, có mấy chiếc xe tải lớn đang đỗ bên đường.

Gần xe có khoảng hơn trăm người đang huyên náo dựng lều.

"Đinh chủ quản." Bạch Phượng Hoàng liếc mắt một cái đã nhận ra tướng mạo của một người trong số đó, gật đầu.

Quả nhiên là lão già đó.

Có điều, tên này đã rời khỏi Tập Đoàn Mười Một từ lâu, sao lại dùng bộ dạng của Đinh chủ quản?

"Chắc là phẫu thuật thẩm mỹ đổi mặt triệt để rồi, không phải loại mặt nạ da người ngụy trang cấp thấp đâu." Tiêu Long đoán.

Nếu không, muốn trà trộn vào một công ty, mặt nạ da người có độ an toàn quá thấp, dễ bị người quen vạch trần.

"Vậy giờ chúng ta làm thế nào?

Bọn chúng đã đi trước rồi." Bạch Phượng Hoàng lo lắng nói.

Khó khăn lắm mới tìm thấy lối vào hang, vậy mà lại bị đám chó săn này giành trước.

Ai cũng cảm thấy khó chịu.

Tiêu Long lại cười khẩy.

"Đi trước thì tốt nhất chứ sao, đã xuất hiện ở đây rồi thì chứng tỏ

tôi không tìm nhầm chỗ.” Ban đầu còn lo đám người kia xuống trước thì mình phải làm gì.

Giờ có người làm “chim mồi” thì thật là mừng rỡ.

Có điều, Bàn Tử hơi khó chịu, ngồi xổm xuống.

“Long ca, xem kìa, người ta ai cũng súng ống đầy đủ, mình tay không sao mà cướp của người ta được?” Thật vậy, hơn trăm người kia ai cũng cầm súng đạn thật.

Ngược lại bên Tiêu Long, ngoài Bạch Phượng Hoàng giắt hai con dao bên hông, những người khác đều tay không.

Cứ như không phải đi cướp đồ, mà là đi du lịch tham quan vậy.

“Những thứ giải quyết được bằng súng, bọn mình cũng giải quyết được.

Những thứ không giải quyết được bằng súng, bọn mình cũng giải quyết được, cần mấy thứ đó làm gì?” Nghe Tiêu Long nói, Bàn Tử lập tức cứng họng.

“Thôi được rồi, chắc lâu ngày không sờ súng nên ngứa tay hả?” Bị Tiêu Long nói trúng tim đen, Bàn Tử đỏ bừng mặt, suýt nữa vùi mặt vào đũng quần.

Nhưng câu tiếp theo của Tiêu Long lại khiến hắn mừng rỡ.

“Xem ra tối nay bọn chúng sẽ không xuống đâu, tối nay tôi sẽ đi xem tình hình.

Tiện thể mỗi người ‘mượn’ một khẩu về nhé?” Mọi người vội vàng gật đầu sung sướng.

Tối hôm đó, Tiêu Long và mọi người cắm trại nghỉ ngơi cách đám Đinh chủ quản hai cây số.

Bản thân hắn thì lén lút lẻn vào doanh địa của Đinh chủ quản để

thăm dò tin tức.

Vừa thăm dò, hắn giật mình.

Đám người này hiển nhiên biết nhiều hơn hắn.

Từ lời nói của bọn chúng cũng có thể biết, đây không phải lần đầu tiên.

Chiều nay bọn chúng đã tiến hành thăm dò sơ bộ lối vào rồi.

"Đám người này hành động nhanh thật đấy." Tiêu Long lắc đầu.

Hắn vốn tưởng đám chó săn này phải ngày mai mới hành động.

Nhưng lời nói tiếp theo của Đinh chủ quản khiến hắn nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

"Lối vào thẳng đứng sâu hai trăm mười mét, dưới đáy động có dòng nước chảy, là một con sông ngầm.

Ở đáy động, đi ngang xuôi theo dòng nước sáu mươi mét sẽ có một vách đá.

Vì vậy, thiết bị phải chuẩn bị trước." Sau khi nghe xong cuộc thăm dò sơ bộ, Tiêu Long thầm giật mình.

Tình hình địa lý dưới lòng đất ở đây lại tương tự như bên thôn Ách Ba.

Nếu không phải có người cố ý làm, thì đó thật sự là một kỳ tích tự nhiên.

Không biết bên dưới có liên quan đến Nam Hải Vân Lạc Quốc không.

Nhưng không thể nào.

Chỗ này thuộc Nội Mông… Nam Hải Vân Lạc Quốc dù lợi hại đến mấy cũng không thể vươn tay tới vị trí này từ hàng ngàn năm

trước.

Vậy chỉ còn một khả năng.

"Có người cố ý làm." Một khuôn mặt chợt hiện lên trong đầu Tiêu Long.

Năm đó, người này đã gây không ít rắc rối khắp đông tây nam bắc.

Nếu là hắn ta, thì việc dưới lòng đất xuất hiện tình huống này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Chẳng lẽ tên Thiết Diện Sinh đó sớm đã biết Thính Lôi Tháp ở thôn Ách Ba sẽ bị tôi hớt tay trên sao?" Tiêu Long hơi bối rối.

Nếu không, tên đó vì sao lại muốn tạo ra một Thính Lôi Tháp tương tự ở đây?

Rảnh rỗi sinh nông nổi à?

Đúng lúc đó, Đinh chủ quản lại đưa ra một tin tức khiến Tiêu Long chấn động.

"Ngày mai, thiếu gia chủ gia tộc chúng ta sẽ đến, cũng là sự khẳng định cho những nỗ lực của chúng ta." "Thiên Diệp gia tộc vạn tuế!" Những người bên dưới reo hò.

"Thiếu gia chủ?" Nhìn những kẻ đang reo hò đó, Tiêu Long không khỏi trầm tư.

Hắn nhớ Thiên Diệp Mộng từng nói, thế hệ trẻ của Thiên Diệp gia tộc chỉ có Thiên Diệp Mộng và chị gái Thiên Diệp Lê.

Nếu không có gì bất ngờ, gia chủ tương lai không phải là chị gái cô bé.

Cũng không biết thiếu gia chủ của Đinh chủ quản là ai.

Nếu là Thiên Diệp Mộng, thì tốt.

Hắn sẽ rất vui.

Nhưng nếu là Thiên Diệp Lê, Tiêu Long bỗng thấy đau đầu.

Thế thì thật là thú vị.

Hình như cô nàng đó và chị gái là chị em song sinh thì phải.

Lúc hắn trở về, Bàn Tử và những người khác vừa hay đã dựng xong lều, đang nấu cơm.

Phải nói thật, nếu không phải chuẩn bị xuống hang, Tiêu Long thật sự sẽ nghĩ bọn họ đang đi du lịch.

Tay nghề nấu nướng của Bàn Tử kết hợp với cảnh rừng núi sâu thẳm, thật khiến người ta lưu luyến không muốn về.

"Ôm thứ này trong tay, trong lòng thấy yên tâm hẳn." Bàn Tử mân mê khẩu súng Tiêu Long "tiện tay" lấy về, suýt nữa chảy cả nước dãi.

"Thôi được rồi, đã yên tâm rồi thì bọn mình nghỉ ngơi thật tốt.

Mai sẽ biết ai là ai thôi." Tiêu Long kể những gì mình phát hiện cho mọi người, rồi chuẩn bị đi ngủ.

"Thiên Diệp Mộng là ai vậy?" Bạch Phượng Hoàng đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Ơ, tôi quen cô ấy hồi trước đi thôn Ách Ba." Bàn Tử đột nhiên không biết nói sao.

Nói thật liệu có bị Long ca đánh không?

"Chẳng phải cô ấy cũng thích Tiêu Long sao?" Phụ nữ có giác quan thứ sáu mạnh thật.

Bàn Tử cảm thấy điều đó không sai chút nào.

Chương 669

“Quả nhiên.” Nhìn phản ứng của Bàn Tử, Bạch Phượng Hoàng đã hiểu.

Trong lòng cô hơi chua chát.

“Cũng đừng lo lắng quá, cô bé đó không biết nói chuyện, không giành với cô đâu.” Bàn Tử tốt bụng an ủi.

“Cút đi, ai thèm thích cái tên thối đó chứ.” Bạch Phượng Hoàng lườm một cái, hậm hực đi về lều của mình.

“…” Bàn Tử hơi ngơ ngác, không biết mình đã chọc giận con hổ cái nào nữa.

“Không biết nói ít thôi à.” Thiên Chân bên cạnh không vui nói.

Đang nói chuyện hay ho mà.

Không thấy Long ca còn chưa lên tiếng sao.

“Nói chứ, Long ca không lo sao?

Một núi sao có thể dung hai hổ được chứ.” Bàn Tử không để ý Thiên Chân, có chút lo lắng nhìn về phía Tiêu Long vẫn im lặng.

“Long ca không sợ sao?” “Hả, gọi tôi à?” Tiêu Long đang nghĩ chuyện gì đó, giật mình.

Nhìn ánh mắt sốt ruột của Bàn Tử, hắn nói.

“Móa, ông đang làm gì vậy?” Bàn Tử sụp đổ.

“Tôi đang nói chuyện ngày mai, ông nghe không vậy?” Tiêu Long cười.

“À, Bạch Phượng Hoàng đi ngủ trước rồi hả?

Thôi được rồi, ngủ đi, vui vẻ là được.” Bàn Tử hoàn toàn ngơ ngác.

Gặp phải Long ca kiểu gì thế này.

Cũng không biết phải nói sao.

Thôi kệ đi.

Dù sao mình cũng chỉ chịu trách nhiệm xem kịch thôi.

Nhìn bóng lưng Bàn Tử rời đi, Tiêu Long mặt mày vẫn ngơ ngác, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

“Đùa à, người có thể làm được ba việc cùng lúc như tôi sao lại không biết vừa nãy đang nói chuyện gì chứ?” “Chuyện như thế này giả ngu một chút thì tốt hơn, có những lời không thể nói quá rõ ràng.

Chẳng lẽ chưa nghe sao?

Bóc mẽ sạch sẽ thì cuối cùng chẳng còn gì cả.

Giả ngu thì sau này cái gì cũng có.” Hắn lại ngồi thêm một lúc, rồi Tiêu Long cũng về lều nghỉ ngơi, để Tiểu Ca trông đêm.

Một đêm bình yên.

Đến khi mọi người tỉnh dậy vào ngày hôm sau, trong doanh địa đã không còn bóng dáng Tiêu Long.

Bàn Tử đứng trên cây dùng ống nhòm cũng đã nhìn rõ doanh địa bên Thiên Diệp gia.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán.

Khoảng sáu giờ chiều, một chiếc xe địa hình chở theo một đoàn người đã đến cửa hang động.

Một cô gái giống hệt Thiên Diệp Mộng bước xuống xe.

“Tiếc là không thể đến gần xem, nếu không đã xác nhận được có

phải Thiên Diệp Mộng không.” Trên một cái cây cách doanh địa không xa, Tiêu Long xoa cằm suy tư.

Xem ra hôm nay lại không thể hành động được.

Tiêu Long không làm chuyện “tranh mồi” đó đâu.

Chủ yếu là xem Thiên Diệp gia có những ai.

Còn có điều quan trọng nhất: tên lão già đó có đến không.

Mặc dù đã xem mấy lần mà không thấy người nào khả nghi, nhưng Tiêu Long dám chắc chắn một trăm phần trăm rằng tên đó đã đến rồi.

“Đúng là một lão hồ ly xảo quyệt, thấy thôn Ách Ba thất thủ nên tức giận đây mà.” Hắn lại xem thêm một lúc, rồi Tiêu Long trở về doanh địa.

“Thế nào, có phải Thiên Diệp Mộng không?” Dưới sự trợ giúp của ống nhòm, Bàn Tử nhìn thấy Thiên Diệp Mộng, nhưng không xác nhận được có phải cô bé không.

“Không phải, có thể là chị của cô bé.” Tiêu Long lắc đầu.

“Song sinh à?” Bàn Tử kinh ngạc.

Bàn Tử không để ý lắm.

“Khi nào chúng ta có thể xuống đó?” “Xem đã.” Tiêu Long chỉ tay về phía doanh địa của Thiên Diệp gia.

“Khi nào bọn chúng xuống, tôi sẽ xuống.” “Tại sao?” “Giành trước không tốt sao?” Bạch Phượng Hoàng uất ức hỏi.

Tiêu Long hơi nghi ngờ nhìn cô.

“Trong đám bọn chúng có một tên thực lực mạnh, nếu giành trước, tôi sẽ mất đi lợi thế đang ẩn nấp trong bóng tối.” “Thực lực

mạnh?

Là ai vậy?" Bạch Phượng Hoàng ngẩn ra.

"Mạnh hơn anh sao?" "Không mạnh bằng tôi, nhưng cũng xêm xêm, một khi ra tay, mấy người đều không phải đối thủ." Tiêu Long cười.

"Thế nào, chờ bọn chúng hành động đi." Nói xong, hắn liền đi vào lều.

Hắn đã rình từ năm giờ sáng, mãi đến bây giờ mới về.

Nếu không về ngủ bù một giấc, e rằng sẽ khó chịu lắm.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Bàn Tử và những người khác lắc đầu, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

"Ai, tôi mà nói, lần này bọn mình thiếu mang một thứ rồi." Thiên Chân đang gặm đùi cừu, đột nhiên nói một câu.

"Thôi đi, cái gì cần mang thì đã mang hết rồi, còn không biết đủ à?" Bàn Tử cười khẩy.

"Quên mang rượu yêu thích của mình rồi, Bàn Tử." Thiên Chân tiếc nuối nói.

Hắn cứ tưởng tên này sẽ cùng ý kiến với mình.

Ai ngờ, nghe xong câu đó, Bàn Tử chậc một tiếng không hứng thú.

"Tôi tưởng chuyện gì chứ, không phải rượu sao, Long ca không cho mang." "Cái gì?

Long ca tại sao không cho mang?" "Thứ đó không tốt." Thiên Chân hơi gãi đầu.

"Rượu không tốt sao?

Nhưng mỗi lần Long ca uống còn vui hơn ai hết mà." "Không phải

rượu không tốt.” Lúc đó, Hoa Tử, người lớn lên ở đông bắc từ nhỏ, mở miệng giải thích.

“Bởi vì trong rừng núi sâu thẳm, mùi rượu dễ dẫn đến rắc rối.” “Rắc rối?” Bàn Tử cũng tò mò, không biết rượu có tác dụng đó.

“Trong núi sâu cái gì nhiều nhất?” “Cây cối?

Đó chắc chắn là nói nhảm, tôi nói là dã thú.” Hoa Tử thần bí nói.

“Ông có biết vì sao năm xưa Võ Tòng đánh hổ không, bởi vì ông ta uống rượu rồi dẫn dụ hổ đến.

Nếu không thì làm gì có hổ mà đánh.” “Móa, thằng nhóc mày mà không đi viết sách thì thật phí phạm một nhân tài.” Bàn Tử cười mắng một câu.

“À đúng rồi, đám chó săn kia mỗi lần làm việc có uống rượu ăn mừng không nhỉ?” Đúng lúc đó, Bạch Phượng Hoàng đột nhiên hỏi một câu.

“…Chắc không đâu.” Bàn Tử hơi ngạc nhiên gãi đầu.

Hắn cũng đâu có quen bạn bè là chó săn đâu mà rõ về phong tục này.

“Nhưng chiều nay tôi thấy…” Bạch Phượng Hoàng định nói, kết quả từ xa đột nhiên vang lên một tiếng “Auuuu” khiến cô bé nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

“Móa, tiếng gì vậy?” Bàn Tử kinh ngạc đứng bật dậy, mắt đầy kinh hãi.

“Tiếng sói tru.” Có lẽ bị tiếng tru làm tỉnh giấc, Tiêu Long lập tức đứng dậy bên cạnh Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Chương 670

"Móa, đám chó săn kia không phải thật sự uống rượu rồi chứ?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Không chừng đấy, vì chiều nay ở doanh địa tôi thấy không ít rượu." Bạch Phượng Hoàng cuối cùng cũng nói ra câu còn dang dở vừa nãy.

"Móa, lũ ngu xuẩn!" Bàn Tử không biết phải nói gì nữa.

Quả nhiên.

Chẳng mấy chốc, từ doanh địa cách đó hai cây số truyền đến tiếng súng lạch cạch, xen lẫn không ít tiếng sói tru.

Lúc này, Tiêu Long và mọi người đã lên đến sườn một ngọn núi thấp, có thể nhìn rõ khu rừng nguyên sinh bên dưới.

"Trang bị của bọn chúng không tệ, sao lại cứ bỏ chạy mãi thế?" Nhìn cảnh tượng ở doanh địa Thiên Diệp gia, Bàn Tử gãi đầu khó hiểu.

"Bởi vì những con sói đó không phải sói bình thường." Tiêu Long chỉ xuống dưới, giải thích cho hắn.

"Mấy con súc sinh đó có gì khác biệt so với sói thường đâu?" Theo ngón tay hắn, Bàn Tử nhìn đám súc sinh xám xịt lông xù kia, không thấy có gì khác biệt so với những con mình từng thấy.

"Hay là xuống xem thử?" Tiêu Long cười nói.

"Thôi bỏ đi." Mỗi lần nhìn nụ cười đó của Long ca, Bàn Tử lại thấy ghê ghê.

"Đứng ở đây nhìn đương nhiên không thấy, nhưng nếu ở dưới đó

sẽ phát hiện ra.

Những con sói này có kích thước lớn gấp đôi sói bình thường.” “Gần như con nào cũng to như con bò đực.” Tiêu Long có thị lực kinh người, sớm đã phát hiện ra sự bất thường của những con sói này.

Hơn nữa, dưới lòng đất này lại chôn giấu thứ gì đó, hắn liền hiểu ra.

“Cha mẹ ơi, sói hoang mà có thể lớn thế sao?” Bàn Tử kinh ngạc.

“Không liên quan đến sói hoang, giống như gián ở phương Nam lớn gấp hai ba lần gián ở phương Bắc vậy.

Có liên quan đến môi trường địa lý.” Được Tiêu Long nhắc nhở, mọi người cũng lập tức hiểu ra.

Trong lòng không khỏi nảy sinh hứng thú lớn hơn với hang động bí ẩn dưới lòng đất kia.

“Lạ thật, tên đó có thể nhịn được không ra tay sao?

Chẳng lẽ hắn cũng đã phát hiện ra mình rồi?” Tiêu Long nghe tiếng kêu than bên dưới, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Nếu là hắn dẫn đội, thì trong tình huống này ra tay trấn áp bầy sói là chuyện hợp tình hợp lý.

Vừa giữ được thể diện, lại vừa bảo toàn được thực lực của đội ngũ.

Nhưng xem ra, người kia không định làm vậy.

Dù sao thì, thiếu gia chủ bên dưới, kể cả nếu là Thiên Diệp Mộng, trong tình huống như vậy cũng sẽ không bị thương chút nào.

Nên Tiêu Long hoàn toàn không lo lắng, quyết định khoanh tay đứng nhìn.

“Long ca nghĩ phải đợi bao lâu nữa?” Bàn Tử hỏi, thổi hơi vào tay.

Khí hậu núi sâu phía bắc, tối đến có thể chênh lệch mười mấy độ.

Ban ngày không thấy gì, nhưng ban đêm thì lạnh thấu xương.

Nhưng vừa nãy có chuyện bầy sói như vậy, Tiêu Long lo lắng bại lộ hành tung, nên đưa mọi người trốn vào đây, cũng không nhóm lửa.

Vì thế, đừng nói đến Bàn Tử, ngay cả Tiểu Ca cũng hơi run cầm cập vì lạnh.

“Lúc bảo chuẩn bị quần áo ấm, đứa nào đứa nấy không nghe lời.

Xem người ta Bạch Phượng Hoàng kìa, sao lại không lạnh chút nào.” Mọi người nhìn Bạch Phượng Hoàng đang cuộn mình trong áo lông vũ chỉ lộ ra đôi mắt, lập tức cảm thấy xấu hổ.

“Đợi đi, sắp kết thúc rồi, không chừng tôi sẽ phải xuống ngay.” Tiêu Long bình thản nói.

Mọi người chợt hiểu ra.

Xem ra tối nay sẽ phải đi vào hang động kia.

Đúng lúc đó, tai Tiêu Long đột nhiên động đậy, đầu hắn nhanh chóng quay về phía sau bên trái.

“Gì vậy, Long ca?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Tiêu Long không trả lời, từ sau lưng rút ra một thanh Đường đao.

Thanh Đường đao này, sau khi trở về từ thôn Ách Ba, hắn đã nhờ Ngô Nhị gia tìm giúp một vũ khí vừa tay.

Tuy giá cả không đắt, nhưng nghe nói được “Long Tuyền Kiếm Trang” làm ra, nặng mười cân bốn lạng, dài ba thước hai tấc, sử dụng mô hình Đường đao chính tông.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Tiêu Long đã vô cùng thích, nên lần này đi

cũng mang theo.

"Cảnh giác!" Thấy Tiêu Long đã rút vũ khí, Bàn Tử khẽ kêu.

Hắn cũng rút xẻng công binh ra.

Không như Long ca có 'mặt mũi' lớn như vậy, hắn không dám nổ súng vào lúc này, nếu không sẽ kinh động đến người của Thiên Diệp gia bên dưới.

"Sói!" Chỉ trong hai giây, mọi người liền thấy ba con sói chui ra từ khu rừng phía sau bên trái.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Sói mẹ à?" Bàn Tử suýt nữa hét lên.

Không biết người khác có thấy không.

Hắn chưa từng thấy con sói khổng lồ nào có thân hình to như một con ngựa.

Thứ này mà thuần hóa được thì cưỡi được rồi chứ.

"Không phải, không phải bảo to như bò đực sao?" Nếu để Bàn Tử chọn, hắn thà chọn loại to như bò đực.

"Ba con sói đầu đàn và vệ sĩ." Tiêu Long nheo mắt, nhìn con sói ở giữa, nhàn nhạt nói.

"Sói vương?

Thứ này còn có vệ sĩ nữa sao?" Bàn Tử kinh ngạc.

Mũi bọn chúng cũng quá thính rồi chứ.

Cách xa thế mà cũng tìm được vị trí của bọn tôi.

Sớm biết vậy thì trốn xa hơn chút nữa.

"Chắc không phải cố ý tìm, mà là ngẫu nhiên thôi." Tiêu Long lại không cho là vậy.

Hắn đã chọn một vị trí vừa vặn tránh khỏi giới hạn khứu giác của bầy sói.

Cách xa như vậy mà vẫn đụng phải thì chỉ có thể nói là xui xẻo.

"Đúng là đủ xui xẻo thật." Bàn Tử tranh thủ nhìn xuống dưới núi.

Tiếng súng ở đó vẫn còn, nhưng tiếng kêu thảm thiết thì ít hơn nhiều.

Xem ra tình hình đã được kiểm soát.

Còn bọn họ thì lại sắp phải đánh nhau.

Sói vương.

"Sói vương giao cho tôi, Bàn Tử và Tiểu Ca cầm chân hai con còn lại.

Ba người kia tránh xa ra một chút." Sau khi bố trí ngắn gọn xong, Tiêu Long quả quyết lao thẳng về phía con sói vương ở giữa.

Đối với loại súc sinh này phải so độ hung dữ, so sức mạnh, so tốc độ.

Nếu không, đợi bọn chúng tấn công, mình chỉ có phần phòng thủ mà thôi.

Có lẽ lần đầu tiên thấy con người chủ động tấn công, trên mặt ba con sói… Quả nhiên.

Không nhìn lầm.

Trên mặt bọn chúng lộ ra một tia biểu cảm kinh ngạc.

Chương 671

Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng đã bị Tiêu Long bắt được.

"Mấy con sói này đã biến dị rồi." Hắn lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng tay lại không dừng lại.

Thanh Đường đao trong đêm tối không hề phát ra một tia sáng nào, nhẹ nhàng cứa qua cổ sói vương.

Đồng thời, hắn khom người né tránh đòn tấn công của hai con sói hộ vệ.

Sau đó, hắn dùng thân đao hung hăng cứa vào ngực sói vương.

Con sói vương không ngừng co giật kia mới hoàn toàn ngừng lại.

"Móa, ngầu quá đi!" Hai mắt Bạch Phượng Hoàng suýt nữa bắn ra sao nhỏ.

Thế nhưng, đúng lúc đó, một bóng người đột nhiên từ bên cạnh cô ngã văng ra.

Một tiếng "Phanh", biến thành "hồ lô lăn đất".

Ngay sau đó, một trận gió tanh ập đến.

"Móa, tên Bàn Tử này không đỡ nổi sao?" Hầu như cùng lúc đó, Tiêu Long đã chú ý đến tình huống bên cạnh.

Hắn nhanh chóng lao tới, xông về phía con sói hộ vệ đang vồ về phía Bạch Phượng Hoàng.

Cô bé cũng vì chuyện xảy ra quá đột ngột, cả người đều ngây ra tại chỗ.

Mãi đến khi Tiêu Long đá con sói đó ngã lăn ra đất, rồi một đao cắt

đứt cổ nó, cô bé mới muộn màng phản ứng lại.

"Vừa… vừa rồi là chuyện gì vậy?" Cô ngơ ngác hỏi.

"Không có gì, có một cô ngốc nhỏ bị dọa ngơ người thôi." Tiêu Long cười nói.

Nghe lời hắn, Bạch Phượng Hoàng lập tức đỏ bừng mặt.

Nhưng đêm tối đen, ai cũng không thấy.

Nhờ Tiêu Long giúp đỡ, Tiểu Ca và Bàn Tử đã xử lý nốt con sói hộ vệ còn lại.

Hiện trường lại khôi phục yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng súng loạn xạ dưới núi đang dần lắng xuống.

"Tôi gián tiếp giúp bọn chúng một việc lớn rồi nhỉ." Bàn Tử cảm thán.

Không sai.

Sói vương là quan trọng nhất trong bầy sói.

Sói vương vừa chết, bầy sói lập tức mất đi chỗ dựa, đều chạy tán loạn khắp nơi.

Đúng như Bàn Tử nói.

Tiêu Long và mọi người đã giúp đỡ một việc lớn.

Nhưng những người kia hiển nhiên không hề hay biết.

Bởi vì, sau chuyện bầy sói tấn công, bọn chúng đã ý thức sâu sắc được mặt đất nguy hiểm đến mức nào.

Cuối cùng.

Dưới sự theo dõi của Tiêu Long và mọi người, bọn chúng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống hang.

Dưới sự theo dõi của Tiêu Long và mọi người, từng người của doanh địa Thiên Diệp gia được tời kéo từ miệng hang thả xuống.

Cuối cùng, ngoại trừ mười mấy người ở lại canh giữ doanh địa, ngay cả mấy chục thùng gỗ lớn trên xe tải cũng được thả xuống.

Tiêu Long đoán, bên trong đó có lẽ là các bộ phận máy bay được tháo rời thành từng mảnh.

Chắc là phải vận chuyển xuống lòng đất rồi lắp ráp lại.

Chờ đợi khoảng hai giờ đồng hồ, doanh địa mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Thấy cảnh này, Tiêu Long vung tay, mọi người liền theo hắn xuống núi.

Cũng thật trùng hợp.

Vì có cuộc tấn công của bầy sói trước đó, những người ở lại canh giữ doanh địa trên mặt đất… Thực ra, sau khi đại quân xuống hết, tất cả bọn họ đều chui vào trong chiếc xe tải kiên cố không thể phá vỡ để chơi bài "đấu địa chủ".

Mặc cho Tiêu Long và những người khác vô tình đụng phải thứ gì đó phát ra tiếng động bên ngoài, bọn chúng cũng không muốn thò đầu ra nhìn một cái.

"Xem ra đám này sợ thật rồi." Bàn Tử buồn cười nói.

"Thôi đi, nếu không có Long ca ở đây, chắc mày còn nhát hơn." Bạch Phượng Hoàng liếc mắt trắng dã nhìn hắn.

Bàn Tử há miệng ra định cãi, hắn vừa nãy cũng bị sói dọa cho ngơ người mà.

Nhưng nhìn khẩu súng trường trên lưng cô bé, hắn lại nuốt lời vào bụng.

Thôi vậy.

Trai tốt không chấp vặt con gái.

“Hả!” Đúng lúc đó, Tiêu Long kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“Sao vậy, Long ca?” Bàn Tử lo lắng hỏi.

Điều hắn lo nhất là trực giác đáng sợ của Tiêu Long.

“Có ai phát hiện ra từ khi đến gần lối vào này, trong cơ thể có gì đó không ổn không?” Tiêu Long nghi ngờ hỏi.

Nhưng xem xét bản thân, hắn không phát hiện ra điều gì bất thường.

“À, Long ca, anh không phải đa nghi quá đấy chứ?” Thiên Chân thờ ơ nói.

“Không đúng, chỗ này có vấn đề.” Tiêu Long trong lòng giật mình.

Hắn vội vàng đưa tay ra vẩy hai cái.

Không có phản ứng.

Thử lại.

Vẫn không có phản ứng.

Sắc mặt mọi người thay đổi.

Cử chỉ của Tiêu Long, ai cũng biết ý nghĩa.

“Thì ra là vậy, tôi biết rồi.” Ngược lại, Tiêu Long không hề lo lắng chút nào, trên mặt thậm chí còn có vẻ hân hoan.

“Không phải chứ, Long ca, năng lực của anh bị áp chế sao lại vui vẻ thế?” Bàn Tử và Tiểu Ca lúc này cũng đã phát hiện ra điều bất ổn.

Nhưng nhìn vẻ vui mừng của Tiêu Long, ai nấy đều không hiểu.

“Mấy cậu hiểu rồi chứ, nếu là thế này, thì tên đó dù lợi hại đến

mấy, ở chỗ này cũng sẽ giống tôi, chẳng khác gì người bình thường." Tiêu Long giải thích.

Trong lòng hắn nở hoa.

Thảo nào vừa nãy khi bầy sói xuất hiện, tên đó không hề có phản ứng nào.

Hóa ra năng lực bị khu vực này áp chế.

Nói cách khác, bị tòa Thính Lôi Tháp dưới lòng đất kia áp chế.

Đây cũng là điều Tiêu Long cảm thấy mừng rỡ.

Nếu không, nếu hai bên nhân mã thật sự đụng độ, thực lực của tên kia khó tránh khỏi sẽ áp chế mọi người.

Bây giờ thì tốt rồi, không cần lo lắng nữa.

"Thì ra là vậy, vậy thì bọn mình mau đuổi theo đi." Nghe Tiêu Long giải thích xong, Bàn Tử lập tức mừng rỡ, hận không thể lập tức xông xuống dưới đánh một trận sống mái với bọn kia.

Chương 672

“Cứ cẩn thận một chút thì hơn, bọn mình lén lút quan sát là tốt nhất.” Tiêu Long lắc đầu.

Kế hoạch ban đầu không thay đổi.

Sau khi bàn bạc ổn thỏa, mọi người liền bắt đầu xuống hang.

Có hệ thống tời kéo do Thiên Diệp gia đã bố trí sẵn từ trước, việc xuống hang của mọi người trở nên dễ dàng hơn.

Hơn nữa, đã qua lâu như vậy, bên dưới hang chắc chắn không còn nguy hiểm nữa.

Trong vài phút, mọi người lần lượt được thả xuống.

Tiêu Long là người đầu tiên, Bàn Tử là người cuối cùng, cũng là để an toàn.

Độ cao hơn hai trăm mét, giống như đu quay vậy.

Thêm nữa hang động hơi khúc khuỷu, nên khi xuống mất chút công sức.

Nhưng nhanh chóng, từng người đều an toàn xuống dưới.

“Vừa nãy tôi đại khái nhìn qua vách đá, rõ ràng là đá vôi từ kỷ Cambri-Ordovic.” “Đây là một hang động phức hợp, bên dưới có sông ngầm, phải cẩn thận một chút.” Tiêu Long dặn dò.

Dưới đáy động đã dựng sẵn khung sắt, chắc là Thiên Diệp gia mới dựng.

Nhưng nhìn mặt đất hỗn độn tại hiện trường, ban ngày bọn họ đã xuống dò xét tình hình rồi.

“Bên dưới hình như vừa xảy ra một vụ nổ dữ dội?” Lúc đó, Tiêu

Long, người vẫn luôn quan sát vách núi sau khi xuống, nhíu mày nói.

“Nhìn kìa, có vết tích bị đốt cháy sáng bóng, người chuyên nghiệp gọi đó là hiện tượng lưu ly hóa.” Theo ngón tay Tiêu Long, mọi người nhìn.

Ở vị trí đó, trên vách núi như được phủ một lớp men.

“Có khi nào là bị đốt cháy không?” Bàn Tử nói.

Phải biết rằng, ở những nơi như thế này mà gây nổ thì chẳng khác nào gây ra lở núi.

Những người kia chắc không ngu ngốc đến vậy.

“Không thể nào, trừ khi có lý do bất đắc dĩ phải nổ tung ở đây.” Tiêu Long lắc đầu.

Đúng lúc đó, Bạch Phượng Hoàng bên cạnh lại có phát hiện.

Bởi vì sau khi xuống, mấy người kia đều bận rộn quan sát xung quanh, chỉ có Bạch Phượng Hoàng đang giúp Thiên Chân sắp xếp thuyền da.

Và trong lúc rảnh rỗi chờ thuyền da xuống nước, cô bé nhìn thấy dưới đáy nước hình như có thứ gì đó.

“Long ca, anh xem có phải một tấm ván quan tài không?” Thiên Chân, người có kiến thức rộng, kêu lên một tiếng.

Cô bé cũng không chắc chắn.

Dưới nước, cô cũng không dám mạo hiểm xuống.

Nghe tiếng kêu của cô, Tiêu Long phi như bay, trực tiếp nhảy xuống nước.

Vừa nhìn, quả nhiên.

Tấm ván đen thui kia chính là loại ván quan tài gỗ đen thường thấy

ở phương Bắc.

"Sao ở đây lại có một tấm ván quan tài?" Bàn Tử nói.

Hắn tò mò vươn tay kéo tấm ván gỗ ra.

Ai dè, vừa nhấc được một góc, hắn liền "Mẹ ơi" một tiếng rồi lại buông xuống, nhanh chóng nhảy vọt lên bờ.

"Sao vậy?" Nhìn mặt hắn trắng bệch, Tiêu Long nhíu mày hỏi.

"Long ca, móa, dưới nước có thây ma." Thây ma?

Tiêu Long hơi nghi ngờ.

Nơi này đâu có mộ huyệt, vậy thây ma ở đâu ra.

Hắn khó hiểu vươn tay gạt tấm ván quan tài ra.

Không khỏi da đầu tê dại.

Không thể không tê dại.

Dưới tấm ván quan tài thật sự nằm một cỗ thây ma.

Mà lại là một con thây ma bị nổ tan nát mặt mũi.

"Thì ra là gặp phải thứ này." Cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao trước đó lại gây nổ ở đây.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhanh chóng, Tiêu Long phát hiện ra điều không ổn.

Tại sao ở chỗ này lại xuất hiện thây ma chứ?

Hắn cẩn thận đi đến xem xét cỗ thây ma đó.

Tóc dài, móng tay cũng dài.

Có làn da xanh tím.

Đây đều là một thây ma bình thường.

Nhưng nhìn bộ quần áo rách nát trên người thây ma, Tiêu Long dường như cảm thấy đã từng thấy ở đâu đó.

"Không phải quần áo của đám chó săn bị thương dưới lòng đất đó sao?" Lúc đó, Bàn Tử cũng nhìn thấy điều dị thường, không khỏi lẩm bẩm.

Tiêu Long giật mình, lại nhìn kỹ một lần nữa.

Quả nhiên.

Đó đúng là quần áo mà những người đó đã mặc.

Và là một con chó săn chết từ sáu mươi năm trước.

"Đồ chó săn chết tiệt, chết rồi còn muốn biến thành thây ma tai họa người khác." Bàn Tử không khỏi thầm mắng một câu.

Nhưng trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Xem ra tình hình hiện tại, bọn chúng nổ chết người trước, cũng coi như làm được việc tốt.

"Thôi được rồi, tôi sẽ xuôi theo dòng sông ngầm tìm kiếm vậy." Ngồi lên thuyền da, mọi người liền xuôi theo dòng nước đi về hạ lưu.

Cũng thật kỳ lạ.

Mặc dù xuống chậm hơn người của Thiên Diệp gia một lúc, nhưng đoạn đường phía sau hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết đi lại nào.

Cứ như thể bọn họ chưa từng đi trước vậy.

Tiêu Long đại khái tính toán thời gian.

Theo tốc độ chậm hiện tại, nếu không tính đường vòng, chỉ tính thời gian tuyệt đối.

Vị trí hiện tại cách đáy đất thẳng đứng một nghìn hai trăm mét,

khoảng cách là mười sáu cây số.

Nếu không có gì bất ngờ, nếu nghỉ ngơi đúng giờ, thì trước tám giờ tối mai chắc sẽ đến được.

Đương nhiên, tiền đề là con sông ngầm hiện tại đang chảy đúng hướng, và lòng sông không có bất kỳ khúc quanh nào.

Nếu không, thì đó là một ẩn số, quỷ mới biết khi nào mới đến được.

"Bây giờ xem ra, dự đoán trước đó của tôi là chính xác." Nửa giờ sau, khi nhìn áp kế cho thấy đã cách mặt đất khoảng ba trăm hai mươi mét, Tiêu Long cười nói.

Lúc đó, hai bên vách đá bỗng xuất hiện hàng loạt hang động đá vôi đặc trưng.

Mọi người như thể đang lạc vào một bức tranh kinh dị, vừa sợ hãi lại vừa phấn khích.

Nhưng nhanh chóng, sự phấn khích đó biến mất.

Chương 673

Bởi vì sau khi đi qua một thác đá lớn, lòng sông phía trước xuất hiện những tảng đá khổng lồ nhô lên mặt nước.

Toàn bộ lòng sông vì những tảng đá này mà khó đi lại.

Đá đã chặn đường đi.

Dòng nước có thể chảy vòng qua, nhưng thuyền da thì không.

"Sạt lở địa chất." Tiêu Long dùng đèn pin soi lên đỉnh đầu.

"Những tảng đá này rơi xuống từ phía trên khi hang động sụp đổ." "Sao vậy, leo lên xem đi." Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Hắn trèo lên một tảng đá lớn.

Ai dè, lập tức "Móa" một tiếng.

"Thấy gì rồi?" Mọi người hỏi.

"Lên mà xem đi." Giọng Bàn Tử hơi run.

"Để tôi đi xem thử." Tiêu Long gật đầu.

Hắn nhảy một cái vọt lên tảng đá lớn.

Lập tức, nhìn thấy cảnh tượng phía trước.

Đó là một bãi đá lởm chởm.

Trên bãi đá toàn là những tảng đá không đều, lớn thì như đầu xe tải, nhỏ thì chỉ bằng nắm tay.

Nhưng.

Đó không phải trọng điểm.

Điều thực sự khiến Bàn Tử run rẩy, chính là trong các khe hở giữa

những tảng đá lộn xộn đó, nằm la liệt những thi thể giống loại vừa nãy.

"Móa, đây là lần đầu tiên tôi thấy nhiều thây ma như vậy." "Tôi cũng thế." Thiên Chân thở dài một hơi.

Ai cũng chỉ từng thấy một hai con, chứ đâu có lần nào xuất hiện nhiều đến thế này.

Hơn nữa, những thây ma này dường như đều đã chết.

Nhưng từng con tóc dài phất phơ nằm la liệt trên bãi đá lởm chởm, cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

"Những thây ma này không bình thường lắm." Tiêu Long nhíu mày.

Đúng như Bàn Tử và Thiên Chân đã nói.

Thây ma cũng có ý thức lãnh thổ riêng, đâu có chuyện xuất hiện thành đống như vậy.

Hơn nữa, số lượng cũng quá nhiều.

Suýt nữa thì bằng một phiên bản thu nhỏ của "vạn nhân khanh".

Thuyền da không thể dùng được nữa.

Mọi người chỉ có thể đi bộ, lần mò từng tảng đá, từng khối nham thạch mà tiến lên.

Cứ như giẫm trên gai vậy.

"Tại sao đám chó săn này đều chết ở chỗ này?" Trên đường, Bạch Phượng Hoàng hơi tò mò hỏi.

"Sao lại không thể, chắc là không cẩn thận chết rồi chứ gì." Bàn Tử không quan tâm đến lý do cái chết của đám chó săn này.

Đối với hắn, chết càng nhiều càng vui.

“Long ca nghĩ nguyên nhân là gì?” Không biết từ lúc nào, Bạch Phượng Hoàng cũng bắt đầu gọi Tiêu Long là Long ca.

“Đám chó săn đó dù tác chiến hay làm công trình thì đều làm quá nhiều việc.

Nên nguyên nhân không dễ nói.” “Nhưng nhìn tình hình hiện tại, e rằng tối nay bọn mình chỉ có thể tạm nghỉ chân ở đây thôi.” Tiêu Long lắc đầu.

Thật lòng mà nói, nếu để hắn lựa chọn, hắn sẽ không chọn ở đây.

Không phải sợ, chỉ là trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

“Không phải chứ, Long ca, có thể đừng chọn chỗ này không?” Bàn Tử là người đầu tiên nhụt chí.

Bảo hắn làm gì cũng được, nhưng ở đây qua đêm thì chẳng khác nào muốn lấy mạng hắn.

“Bàn Tử, mày sợ rồi à?” Thiên Chân hơi trêu chọc nói.

Nghe lời đó, Bàn Tử mặt đỏ bừng.

“Tôi sợ, anh thì sao, cứ như không sợ vậy.” “Thôi đi, đã đổ bao nhiêu mộ rồi, chưa thấy mày nhát thế này.” Thiên Chân cười nói.

“Bàn Tử, cũng là để xét đến thể lực của bọn mình, bây giờ đã tối rồi.” “Ngày mai còn phải đi đường, bãi đá lởm chởm này tôi đoán nếu đi bộ thì không một ngày không ra được đâu.” Tiêu Long cũng chen vào nói.

“Long ca, phía trước đen ngòm, anh chắc chắn sao?” “Không chừng đi thêm nửa tiếng nữa là ra được rồi.” Bàn Tử kiên trì.

“Nghe kỹ tiếng nước phía trước xem.” Tiêu Long lắc đầu.

“Tiếng nước ổn định, chứng tỏ thủy thế không thay đổi.” “Vậy thì rìa bãi đá lởm chởm này, bọn mình phải mất ít nhất hai ba giờ mới đi

hết được.

Dù sao, cứ mỗi mét bọn mình đến gần lòng đất, năng lực lại bị áp chế càng mạnh.” Bàn Tử phản đối.

Thiên Chân và Tiểu Ca đã bắt đầu tìm kiếm chỗ cắm trại.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ đành ngoan ngoãn đi giúp tìm.

Nhanh chóng, mọi người tìm được một tảng đá phẳng lì khô ráo, hạ hành lý xuống.

Theo ngọn lửa trại được nhóm lên, người mọi người cũng nhanh chóng ấm lại.

“Phiền chết đi được, nhiều thi thể như vậy, đi tắm cũng không được.” Lúc này, người có thể nói ra câu này chỉ có Bạch Phượng Hoàng.

“Cứ coi như mấy thứ đó không tồn tại là được, dù sao nước cũng không có vấn đề gì.” Tiêu Long cười nói.

“Đi chết đi, hay là anh đi cùng tôi?” “Anh không dám.” Tiêu Long đứng dậy, kéo Bạch Phượng Hoàng đến một chỗ nước có vẻ ổn hơn.

Nhưng nhìn cảnh tượng có một cỗ thi thể cách đó không xa, Bạch Phượng Hoàng nghiến răng nửa ngày, vẫn không đành lòng ngồi xuống tắm rửa.

“Tắm hay không tắm đây?

Không tắm thì bọn mình về đi.” Tiêu Long hơi mất kiên nhẫn.

Sao cô bé này tắm rửa cũng rề rà thế chứ.

Bình thường gọn gàng dứt khoát đâu hết rồi.

Hơn nữa, bình thường hung dữ đâu phải dỗ dành lại à?

Tiêu Long hơi quay đầu lại, lại thấy Bạch Phượng Hoàng đang

ngây người nhìn xuống nước.

“Sao vậy?” Tiêu Long hơi kỳ lạ.

“À… à?” Bạch Phượng Hoàng bị giọng hắn làm giật mình.

Tiêu Long lại hỏi một lần nữa.

“Ồ, tôi cảm thấy dưới đáy nước có gì đó kỳ lạ.” “Kỳ lạ?” Tiêu Long nghĩ.

Buổi tối ở chỗ này mà còn nghiên cứu đáy nước làm gì chứ.

“Dưới nước có cá hay loại gì đó không?” Bạch Phượng Hoàng hỏi.

“Không có đâu, loại hang động tự nhiên này khí hậu thấp, không thích hợp cho cá sinh sống.” Tiêu Long lắc đầu.

Vừa nãy tôi hình như thấy một con cua bò lên từ dưới nước.

Bạch Phượng Hoàng nghi hoặc hỏi.

Cua?

Chương 674

Đúng vậy.

Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

Loại cua ẩn sĩ ấy.

Cua ẩn sĩ?

Tiêu Long ngẩn người.

Thứ này mà cũng xuất hiện ở nơi như vậy sao.

Hắn cúi người xuống nhìn một cái, chỉ một cái thôi mà sắc mặt liền thay đổi.

Chạy mau!

Tiêu Long kéo Bạch Phượng Hoàng chạy về phía doanh địa.

Đó không phải cua ẩn sĩ gì cả, mà là Sát nhân giải!

Chết tiệt thật.

Vừa chạy, Tiêu Long vừa thầm chửi rủa trong lòng.

Đáng lẽ phải nghĩ ra sớm hơn.

Đám người Nhật ở nơi này có lẽ cũng vì chúng mà chết thảm đấy.

Nếu không phải gặp phải nguy cơ diệt vong, sao có thể chết nhiều người như vậy?

Sát nhân giải, thích hang động ẩm ướt âm u, là loài ăn thịt, thích nuốt chửng não bộ của con người và gia súc.

Chẳng trách những thi thể dưới nước đều trông như những cái bánh chưng.

Nếu không lầm thì, đó là do độc tố thần kinh đặc biệt của Sát nhân giải gây ra sự biến đổi.

Quan trọng nhất là, thứ này có xúc giác cực kỳ nhạy bén, xung quanh đây nhiều bãi đá lộn xộn thế này, ai mà biết có bao nhiêu Sát nhân giải chứ.

Chẳng trách đám người nhà Thiên Diệp kia dọc đường không thấy tăm hơi, hóa ra bọn họ đã biết trước.

Tiêu Long thở dài, định để người ta đi trước dò đường, không ngờ mình lại mắc bẫy.

Nếu không đoán sai, có lẽ bây giờ bọn họ đã chọn một con đường khác rồi.

Chỉ một lát sau, Tiêu Long và Bạch Phượng Hoàng đã quay về doanh địa nơi Bàn Tử và những người khác đang ở.

Không kịp giải thích kỹ, hắn chỉ nói một tiếng 'nguy hiểm' rồi vác ba lô chạy ra ngoài.

Bàn Tử và những người khác lúc đầu ngớ người, nhưng cũng nhanh chóng vơ lấy hành lý đơn giản rồi chạy theo.

Thực tế chứng minh, cách làm của mọi người là đúng.

Bởi vì, chỉ vài giây sau khi họ rời khỏi phiến đá, một đàn Sát nhân giải đen kịt đã bò lên đó, giống như thủy triều đen vậy.

Nhưng Tiêu Long và những người khác hiển nhiên không có tâm trạng để xem xét chuyện đó nữa.

Bây giờ phải nhanh chóng thoát khỏi bãi đá lộn xộn này.

Nếu không, tối nay mọi người sẽ bỏ mạng ở đây hết.

Năng lực bị áp chế không thể thi triển Chu Tước Hỏa, nếu không Tiêu Long đã sớm ra tay rồi.

Nhất Niệm Diệt Hồn càng không thể dùng.

Ông đây, định chơi chết tôi à!

Vừa chạy, Tiêu Long vừa lầm bầm trong lòng.

Chạy đến trời đất quay cuồng, vì là bãi đá lộn xộn nên chỉ có thể nhảy nhót giữa các tảng đá mà tiến về phía trước.

Đáng tiếc mọi người đều không phải chuột, năng lực lại bị áp chế, mỗi bước nhảy đều vô cùng nguy hiểm.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Long, người đi đầu, dừng lại.

Bởi vì dòng nước ở đây đột nhiên biến mất.

Trước mặt xuất hiện một vách đá.

Gì vậy, Long ca?

Đáy vực này cũng biến mất rồi, ma quỷ mới biết nó cao bao nhiêu.

Nhảy xuống cũng không biết có giữ được mạng không.

Nhưng nhìn lại phía sau, đàn Sát nhân giải đen kịt kia, ở lại đây cũng chỉ có nước chết.

Thôi rồi, không chạy nữa, chạy nữa chắc toi mạng mất.

Bàn Tử bất lực thở hổn hển, cả người ngồi phịch xuống nước.

Vừa rồi chạy ra mồ hôi ướt đẫm.

Thôi thì tắm rửa sạch sẽ, mặc kệ bên trên có bao nhiêu thi thể.

Không.

Rất nhanh, hắn lại đụng phải cái gì đó.

Vãi chưởng, dưới nước sao lại nhiều thi thể thế?

Nhìn Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, Tiêu Long cúi người xuống.

Quả nhiên, dưới đáy nước có vô số thi thể.

Hóa ra ở đây có lưới thép, những thi thể này chắc chắn bị chặn lại, không thể trôi xuống.

Nhanh chóng, Tiêu Long nhìn thấy một hàng lưới thép rỉ sét dưới đáy nước.

Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Nhảy xuống sao?

Mặt Bàn Tử méo xệch.

Vừa nãy còn hào khí vạn trượng, kết quả nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của những thi thể này thì lại nhát gan.

Nếu thật sự phải chọn một cách chết, thì... nhưng phải chết một cách tráng liệt chứ.

Không thể chết cùng với đám chó Nhật này được.

Thử một chút xem sao.

Nhìn những tấm lưới thép đó, Tiêu Long gật đầu, đưa tay giật những tấm lưới thép ra, rồi buộc chặt chúng vào vách đá bên cạnh.

Buộc dây ba lô lên đó.

Nói rồi, Tiêu Long trước tiên buộc dây vào lưới thép, kéo thử thấy khá chắc chắn.

Liền kéo lưới thép nhảy xuống theo vách đá.

Hai phút sau, khi mọi người đợi đến sốt ruột, Tiêu Long cuối cùng cũng trèo lên lại.

Được rồi, bên dưới không cao lắm, từng người một xuống đi.

Nói rồi, hắn bảo Tiểu Ca xuống trước, sau đó là Thiên Chân và Bạch Phượng Hoàng.

Đến lượt Bàn Tử thì, đám Sát nhân giải đã không còn cách hai

người bao xa nữa.

Đi thôi, chúng ta cùng xuống.

Tiêu Long không muốn ở lại đây làm mồi cho Sát nhân giải.

Chương 675

Hắn trực tiếp kéo Bàn Tử nhảy xuống.

Cùng với tiếng 'phịch' một cái, hai người rơi xuống cái hồ sâu bên dưới.

Đột nhiên Bàn Tử kêu lên một tiếng, nhưng tiếng nước quá lớn nên không nghe rõ.

Tiêu Long nổi lên mặt nước nhìn, tên nhóc kia đã biến mất tăm.

Nhưng cũng không sao, rất nhanh, Bàn Tử đã chui lên khỏi mặt nước.

Hai người vừa lên bờ.

Vừa nãy ông kêu gì thế?

Tôi hình như thấy một con rắn nước.

Bàn Tử có vẻ kinh ngạc nói.

Đậu má, sao không thấy rồng đi.

Tiêu Long châm chọc.

Thật đấy, đen sì, to như vậy này.

Bàn Tử khoa tay múa chân miêu tả độ lớn bằng bắp tay.

Tiêu Long có chút băn khoăn, định hỏi thì phía sau truyền đến tiếng kêu của Bạch Phượng Hoàng và những người khác.

Long ca, nhìn mau!

Tiêu Long và Bàn Tử vội vàng đi đến.

Thấy mọi người đang vây quanh một thứ gì đó mà ngẩn người.

Máy phát điện?

Thủy lực sao.

Nhìn thấy thứ đó, Tiêu Long kinh ngạc.

Ở dưới lòng đất mấy trăm mét mà lại có thứ kỳ lạ như vậy.

Chó Nhật.

Bạch Phượng Hoàng chỉ vào những dòng chữ mờ nhạt trên máy phát điện rồi khẳng định.

À, hóa ra là cáp điện à.

Lúc đó, Bàn Tử tặc lưỡi một tiếng.

Mẹ kiếp, suýt nữa thì tôi tưởng là rắn nước, sợ chết khiếp.

Cáp điện?

Tiêu Long lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Vừa nãy ông nhìn thấy cáp điện ở đâu?

Hắn hỏi.

Chúng ta vừa nhảy xuống hồ sâu đó, có một sợi.

Bàn Tử hồi tưởng lại.

Làm tôi giật mình, tôi mới kêu lên một tiếng.

Dưới nước có một sợi cáp điện?

Mắt Tiêu Long sáng lên, không nói thêm gì nữa mà chạy về phía bờ hồ sâu.

Mọi người có chút tò mò, cũng vội vàng đi theo.

Bên bờ nước, Tiêu Long lại lần nữa nhảy xuống nước.

Mọi người trên bờ chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn pin trong tay hắn di chuyển dưới đáy nước.

Cuối cùng, hắn lại nổi lên.

Bàn Tử vội vàng đưa tay kéo Tiêu Long lên.

Mọi người ngồi quanh đống lửa, hỏi cáp điện dưới nước nối với cái gì.

Mọi người có thể không tin.

Tiêu Long thở dốc cười nói.

Dưới cái hồ sâu này, có một xác máy bay.

Xác máy bay?

Mọi người ngớ người, có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ đây là cuối hang động, ở độ sâu một ngàn hai trăm mét dưới lòng đất rồi sao?

Không thể nào, máy đo áp suất hiển thị độ sâu thẳng đứng ở đây chỉ có bốn trăm mét thôi mà.

Thiên Chân có chút khó hiểu nói.

À, vậy chiếc máy bay lớn như vậy, vừa nãy tôi chắc chắn cũng phải nhìn thấy bóng của nó chứ.

Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

Không phải chiếc máy bay đó, mà là một chiếc máy bay nhỏ.

Tiêu Long lắc đầu.

Dưới đáy nước có một xác máy bay nhỏ, có đường ray sắt, bị người ta dùng dây xích cố định vào đường ray.

Chẳng lẽ chó Nhật thật sự bay dưới lòng đất?

Sáu mươi mấy năm trước?

Mọi người... hiện tại nhìn thì quả thực có khả năng.

Sáu mươi mấy năm trước đã có thử nghiệm rồi.

Ừ, chuyến bay thử nghiệm thất bại, cánh đều bị phá hủy hết rồi.

Lúc đó, Bàn Tử, người vừa xuống nước xem máy bay, cũng xác nhận.

Chó Nhật không phải năm đó ở đây xây kho quân sự sao?

Giấu những thiết bị chưa kịp vận chuyển ở đây, chuẩn bị ngày nào đó đánh lại rồi tiếp tục dùng sao?

Tiêu Long lắc đầu.

Thật sự cho rằng chó Nhật đều như những kẻ trong phim sao?

Chỉ biết kêu la 'Baka Yaro' (Đồ ngu ngốc) sao.

Làm việc tuy có hơi không đáng tin cậy, nhưng cũng không phải là đồ ngốc.

Bỏ ra công sức lớn như vậy để giấu một chiếc máy bay thế này cũng không hợp lý.

Có lẽ là bọn họ đã nhìn trúng nơi này, bắt chước người xưa tu tiên.

Cái tên Bàn Tử này.

Trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Đưa cho hắn một bản phát biểu chắc hắn cũng có thể nói lên tận mây xanh.

Chương 676

Lại nói chuyện một lúc, quần áo trên người cũng đã gần khô.

Bàn Tử đột nhiên 'hửm' một tiếng, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Gì nữa vậy?

Bàn Tử lắc đầu.

Tôi tò mò là, đám Sát nhân giải kia liệu có đuổi xuống đây không?

Nghe vậy, da đầu mọi người lập tức tê dại.

Mẹ nó!

Đúng là gãi đúng chỗ ngứa.

Mọi người đều sắp quên mất thứ đó rồi, hắn lại cứ phải nhắc đến.

Chắc là không đâu, nếu muốn đuổi xuống thì bây giờ đã đuổi xuống rồi chứ.

Thiên Chân lắc đầu nói.

Ai ngờ, lúc đó sắc mặt Tiêu Long thay đổi.

Có lẽ chúng thật sự đuổi xuống rồi, nghe xem?

Mọi người vội vàng dựng tai lên.

Ngay lập tức, trong hang động tĩnh lặng, ngoài tiếng nước, có một âm thanh 'xẹt xẹt xẹt' khác, cảm giác như tiếng một bầy Sát nhân giải đang bò.

Hay là chúng ta đi xuống phía dưới đi.

Bạch Phượng Hoàng đề nghị.

Sau khi bàn bạc, Tiêu Long và những người khác đồng ý với quyết định này.

Dưới nước có đường ray sắt, có cáp điện.

Điều đó cho thấy con đường phía sau sẽ dễ đi hơn.

Khi nước không dâng cao, nơi này cũng nông, dự đoán độ dốc phía dưới sẽ không thay đổi nhiều.

Thế là, mọi người cầm đuốc tiếp tục đi.

Đèn pin thì để dành dùng khi cần thiết.

Ma quỷ mới biết phải ở trong hang động bao lâu nữa.

Thực tế chứng minh quyết định này là đúng.

Đi theo cáp điện được khoảng năm trăm mét.

Rẽ một góc, phía trước xuất hiện đèn khẩn cấp.

Hiển nhiên, sáu mươi năm trước chó Nhật đã làm công sự ở đây rất tốt.

Hang động được khai phá đến một mức độ kinh người.

Không ngừng nghỉ, đi dọc theo cáp điện thêm hai ba dặm.

Trên đầu bắt đầu xuất hiện cảnh tượng một lượng lớn cáp điện tập trung.

Điều này cũng báo hiệu rằng, gần đó có một máy phát điện.

Quả nhiên, sau khi đi một đoạn đường, họ thấy một giàn giáo bê tông khá lớn.

Trên vách tường.

Dưới vách tường trong nước có một cái hố thoát nước lớn, xung quanh vây quanh hàng rào sắt.

Tất cả cáp điện đều dẫn vào trong cái hố đó.

Ở đây chắc hẳn là trung tâm phân phối điện rồi, nếu không đoán sai, có một sợi cáp điện dẫn đến cuối hang động.

Tiêu Long khẳng định.

Lúc đó, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên phát hiện dưới giàn giáo đó có hai cái lều.

Chắc không phải là thứ để lại từ sáu mươi năm trước, cái thứ đó cũng không bền đến vậy.

Bàn Tử nói.

Vậy là mới để lại gần đây, nhưng nhà Thiên Diệp đâu chỉ có hai cái lều ở đây.

Tiêu Long lắc đầu.

Đi thôi, đến gần xem.

Leo lên mặt đất bê tông, mọi người lập tức cảm thấy một cảm giác quen thuộc, mặc dù có thể là do chó Nhật tạo ra.

Đi xuống dưới giàn giáo, ở đó quả nhiên đặt hai cái lều.

Có người ở đây.

Mới không lâu trước.

Kỳ lạ, ngoài chúng ta ra, ai còn ở đây chứ?

Bàn Tử thắc mắc.

Tiêu Long cũng không hiểu.

Đặc biệt là hai cái lều.

Lúc ở cửa hang, họ chỉ chọn mang theo một cái lều, bởi vì có Bạch Phượng Hoàng là nữ.

Ở đây có lều, lẽ nào nhóm người kia cũng có phụ nữ sao?

Nhìn xung quanh, cẩn thận một chút.

Tiêu Long dặn dò một tiếng, rồi dẫn đầu leo lên giàn giáo.

Quả nhiên, ở phía trên tìm thấy một phòng nghỉ.

Dưới đất vô cùng lộn xộn.

Dây điện chằng chịt khắp nơi.

Trên giường có bàn viết, trên bàn viết có điện thoại quân dụng kiểu quay số.

Nếu không phải đầu óc tỉnh táo, Tiêu Long còn tưởng mình đã quay về những năm ba bốn mươi.

Kỳ lạ là, trong phòng không hề có bụi bặm.

Cứ như là quân Nhật vừa mới ở đây vậy, chỉ vừa mới rời đi.

Không có gì đặc biệt, toàn đồ cũ cả.

Bàn Tử tiếc nuối.

Lần này không phải đi trộm mộ, cũng không mong tìm được bảo bối.

Nhưng vừa nãy trong lòng cũng có không ít kỳ vọng.

Những cái lều kia liệu có phải Tam Thúc để lại không?

Sau khi tập hợp lại với mọi người, Thiên Chân đột nhiên suy đoán.

Mọi người ngớ người, quả thực có khả năng đó.

Tam Thúc và những người đó chỗ nào cũng muốn chạy đến, khó tránh khỏi ở đây.

Huống hồ, sở dĩ bây giờ họ ở đây là vì ngay từ đầu đã nhận được video của Ngô Tam Thúc.

Chương 677

Chẳng lẽ lão già đó vẫn ở trong hang sao?

Tiêu Long ngớ người, ngay sau đó bị ý nghĩ này làm cho bật cười.

Nếu thật sự là như vậy, thì lão già đó e là thật sự chán cuộc sống sung sướng rồi.

Muốn trải nghiệm cuộc sống người hang động.

Thôi được rồi, vì ở đây có dấu vết thường xuyên được dọn dẹp, điều đó cho thấy có người đang sống ở đây.

Chúng ta lấy nơi này làm trung tâm để tìm kiếm, chắc chắn họ sẽ không đi xa.

Tiêu Long phân phó.

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Chuẩn bị đi ra ngoài tìm kiếm.

Ngay lúc đó, một chuyện khiến mọi người chấn động đã xảy ra.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân 'thích tháp thích tháp' liên tiếp.

Từ phía bên kia hang động, một người đàn ông chân bước cứng nhắc từ từ đi ra.

Là một người Nhật với ánh mắt sáng ngời, tinh thần đầy đủ.

Ối trời, tên này là người hay quỷ vậy?

Nhìn người Nhật mặc quân phục kia, Bàn Tử suýt nữa cắn phải lưỡi.

Phải biết rằng nhìn trên phim và nhìn ngoài đời thực là hai chuyện khác nhau.

Huống hồ cảnh tượng này cũng quá mức quỷ dị rồi.

Chẳng lẽ là người nhà Thiên Diệp sao?

Bạch Phượng Hoàng nói.

Không thể nào, không thể là một người.

Tiêu Long lắc đầu.

Bọn họ đã đi vào đây hơn trăm người, dù có chia nhóm thì cũng phải mười, hai mươi người.

Chẳng lẽ, tên này là quỷ?

Nhưng nhìn không giống lắm.

Tiêu Long vẻ mặt mơ hồ.

Khi chuẩn bị nhìn kỹ người đó thêm lần nữa, người Nhật kia lại đột nhiên ánh mắt tập trung, nhìn về phía phòng nghỉ nơi mọi người đang ở.

Đồng thời, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười nhạt.

Khó mà diễn tả được cảm giác đó.

Cứ như cảnh tượng lịch sử đang tái hiện vậy.

Trong tích tắc, Tiêu Long cảm thấy máu mình như đông cứng lại.

Cẩn thận một chút, tên này có chút quỷ dị.

Kể từ khi bước vào hang động dưới lòng đất này, đây là lần đầu tiên Tiêu Long có cảm giác này.

Người này rất nguy hiểm.

Nếu không phải năng lực của hắn đã bị áp chế gần hết, chưa chắc đã có thể đối đầu với tên này.

Tôi... nhìn... thấy rồi!

Tôi... nhìn... thấy rồi!

Ngay lúc đó, người Nhật kia lại mở miệng.

Nhìn về phía phòng nghỉ nơi mọi người đang ẩn mình, hắn nhàn nhạt nói.

Không biết có phải vì nhiều năm không nói chuyện, giọng nói của hắn nghe như tiếng chuông rỉ sét, trầm đục và khàn khàn.

Bàn Tử đứng cạnh Tiêu Long sợ đến tái mét mặt, há miệng cũng không dám, cũng không dám động đậy.

Phòng nghỉ im lặng rất lâu.

Tiêu Long thở ra một hơi dài, đứng dậy.

Nếu muốn chiến, tôi sẽ chiến!

Hắn rút Đường Đao ra.

Những vấn đề lịch sử còn sót lại rốt cuộc vẫn phải giải quyết.

Ai ngờ, người Nhật kia nhìn động tác này lại khàn khàn cười lên.

Mọi người hơi cau mày, không biết hắn đang cười cái gì.

Mãi vài giây sau, người đó mới ngừng cười.

Các người có biết không?

Hai năm trước cũng có một người như vậy đối với tôi.

Trông rất giống người đó.

Nói rồi, hắn dùng tay chỉ vào Thiên Chân đang đứng sau lưng Tiêu Long.

Trông giống sao?

Thiên Chân ngớ người, ngay sau đó tỉnh ngộ.

Tam Thúc?

Tam Thúc của tôi cũng ở đây sao?

Mọi người chợt hiểu ra.

À, không sai, tôi nghe thấy một người gọi là 'Tam gia'.

Người Nhật kia tiếp tục cười nói.

Nhanh lên, Tam Thúc của tôi sao rồi?

Thiên Chân có chút sốt ruột.

Mặc dù đã sớm đoán Tam Thúc ở đây, nhưng cũng không ngờ lại đụng mặt với tên này.

Lẽ nào... không dám xuống nữa sao.

Nghe lời của hắn, người Nhật kia hiển nhiên ngớ người.

Ông ấy sao rồi?

Tôi làm sao có thể 'làm sao' được ông ấy, tất nhiên là ông ấy đi rồi.

Nói rồi, hắn chỉ xuống hướng bên trái.

Chương 678

Bên đó có một cái hố thoát nước, cũng là nơi mà trước đó Tiêu Long phán đoán có một sợi cáp điện kéo dài xuống.

Bên đó dẫn đi đâu?

Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

Tất nhiên là đến tìm thứ mà tôi muốn tìm rồi, chẳng lẽ không phải vì cái đó sao?

Người Nhật nhàn nhạt nói.

Xem ra không lầm rồi.

Không.

Tiêu Long có chút suy nghĩ rồi cất Đường Đao về vỏ.

Dường như không có ác ý với chúng ta?

Mọi người cũng phát hiện ra.

Từ đầu đến cuối, người Nhật đó không hề có sự phòng bị bằng lời nói hay hành động đối với họ.

Dường như căn bản không có địch ý.

Chuyện gì vậy?

Tôi đã sống ở đây sáu mươi năm.

Chưa từng rời khỏi nơi này, là khách đến thăm, tôi đâu có ác ý gì?

Quả nhiên, đúng như Tiêu Long đã đoán trước.

Tên này đã sống ở đây sáu mươi năm.

Nhưng dung mạo của hắn không hề thay đổi chút nào.

Dung mạo của hắn lẽ nào là vì?

Tiêu Long trong lòng có chút suy đoán, nhưng không dám chắc.

Người Nhật kia lại chẳng hề để ý, gật đầu.

Đúng vậy, là vì năm đó tôi đến gần nơi đó.

Cho nên mới biến thành bộ dạng như bây giờ, sống không ra sống, chết không ra chết.

Người đó nói rồi, trên tay không biết từ đâu biến ra một con dao.

Mọi người không kịp kinh hô, hắn đã cứng rắn chặt cổ tay của mình xuống.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, cổ tay bị chặt đứt không hề rơi xuống đất, cứ như 'bụi về bụi, đất về đất' vậy, biến mất trong không trung.

Nhìn lại người đó, cổ tay vẫn lành lặn như cũ. !!!

Tiêu Long không khỏi trừng lớn mắt.

Tôi tên là Thiên Diệp Thanh Mộc, thực ra tôi đã chết từ lâu rồi, chỉ là tôi lại may mắn sống sót, và có được năng lực bất tử bất diệt.

Người tự xưng Thiên Diệp Thanh Mộc từ từ nói.

Vãi chưởng, năng lực bá đạo vậy, Long ca mà có năng lực này thì chẳng phải vô địch thiên hạ sao.

Lúc đó, Bàn Tử có chút kinh ngạc thốt lên.

Ai ngờ Thiên Diệp Thanh Mộc có thính lực cực tốt, nghe lời của Bàn Tử, hắn 'ha ha' cười lớn.

Các người cũng ghen tị với năng lực này à, nhưng các người có biết tại sao tôi lại không muốn sống không?

Nói xong, không đợi mọi người suy đoán, hắn đi về phía trước,

hướng bên phải.

Tuy nhiên, sau khi đi đến chỗ rẽ đó, dù cố gắng bước tiếp thế nào, hắn vẫn không thể bước thêm một bước nào nữa.

Hóa ra hắn bị giam cầm vĩnh viễn ở đây.

Tiêu Long thở dài.

Mọi người cũng không khỏi tiếc nuối.

Năng lực thì rất tốt, rất tốt.

Nhưng phải bị giam cầm cả đời ở đây, chết cũng không chết được, cái cảm giác đó ai cũng sẽ phát điên.

Sáu mươi năm trời.

Tên này không phát điên đã là may rồi.

Tôi biết chắc chắn là vì sai lầm mà năm đó tôi đã gây ra, nên tôi mới phải chịu hình phạt lớn như vậy.

Thiên Diệp Thanh Mộc nhắm mắt, nhàn nhạt nói.

Hai năm trước người đàn ông đó cũng nói với tôi như vậy.

Mặc dù cuối cùng ông ấy không muốn để lại tên, nhưng tôi thích ông ấy.

Mọi người biết đó là Ngô Tam Thúc.

E rằng đó cũng là một trong những lý do Thiên Diệp Thanh Mộc không có ác ý.

Sau đó thì sao, sau đó ông có gặp lại không?

Thiên Chân vội vàng hỏi, sốt ruột muốn biết tung tích Tam Thúc.

Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu.

Sau khi rời đi thì không quay lại nữa, tôi cũng không biết ông ấy

thế nào rồi.

Hắn... lộ ra một nụ cười nhạt.

Chưa biết chừng ông ấy cũng bị mắc kẹt ở một nơi nào đó giống như tôi.

Nói nhảm!

Tiêu Long khẽ lầm bầm một tiếng, căn bản không quan tâm có bị nghe thấy hay không.

Ông ấy đã ra ngoài rồi, mặc dù sau đó lại mất tích.

Thiên Diệp Thanh Mộc kinh ngạc.

Chẳng trách, chẳng trách.

Hắn cũng không nói ra rốt cuộc là 'chẳng trách' điều gì.

Mọi người cũng không tiện hỏi thêm.

Mặc dù Thiên Diệp Thanh Mộc không có ác ý, nhưng mọi người cứ ở mãi trong phòng nghỉ.

Sau khi nghỉ ngơi năm tiếng, họ quyết định lên đường đến mục tiêu.

Sau khi nói với Thiên Diệp Thanh Mộc ý định rời đi, hắn gật đầu.

Có lẽ năm đó tôi đã sai, nhưng nếu có cơ hội, tôi hy vọng có thể được giải thoát.

Vậy những người vô tội mà ông năm đó đã sát hại, họ có được cơ hội giải thoát không?

Tiêu Long châm chọc đối lại.

Tôi không có tư cách tha thứ, bởi vì những bậc tiền bối cũng không tha thứ.

Vẫn là dáng vẻ đó à.

Chương 679

Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên cười nói.

Thật đấy, rất giống với người có dũng khí nói chuyện như vậy, tất nhiên tôi không nói Tam Thúc của cậu.

Hắn chỉ vào Thiên Chân.

Tiêu Long vốn định hỏi là ai, nhưng Thiên Diệp Thanh Mộc hiển nhiên không có ý muốn trả lời.

Đi xuống cái hố thoát nước đó, có thể nhanh chóng đến căn cứ năm xưa của tôi.

Dưới cùng của căn cứ đó có một cánh cửa, phía sau cánh cửa có câu trả lời mà các người tìm kiếm.

Đi đi.

Nói xong, hắn cúi đầu đi về phía vách núi bên cạnh.

Mọi người lúc này mới phát hiện.

Trên vách núi bên đó đã bị nổ tung thành một quan tài đá tự nhiên lớn.

Chẳng trách lúc đầu không nhìn thấy.

À đúng rồi, có một nhóm hậu duệ nhà Thiên Diệp cũng xuống dưới lòng đất, không chừng ông quen biết đấy.

Nhìn Thiên Diệp Thanh Mộc nằm vào trong quan tài đá, Tiêu Long đột nhiên nói một câu.

Nói xong, hắn cũng không quan tâm Thiên Diệp Thanh Mộc phản ứng thế nào, dẫn mọi người đi về phía hố thoát nước.

Nhà Thiên Diệp sao?

Thiên Diệp Thanh Mộc nằm trong quan tài đá lẩm bẩm, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Bên cạnh Tiêu Long, Thật sự phải đi vào cái hố thoát nước này sao?

Nhìn cái hố thoát nước bị hàng rào sắt chặn lại, Bàn Tử trong lòng có chút chần chừ.

Tất cả các sợi cáp điện như những xúc tu bạch tuộc tập trung ở cửa hố, quấn thành từng cục lớn.

Dòng nước chảy qua giữa những sợi cáp điện đó, rồi chảy vào trong hố.

Tiêu Long gật đầu.

Thiên Diệp Thanh Mộc kia không có lý do gì để hãm hại mọi người.

Dù sao ở đây ngoài con đường tôi đi qua, chỉ còn lại con đường này để đi ra.

Nhìn cái hố thoát nước lạnh lẽo thổi ra từng đợt gió.

Vốn dĩ có một cái lỗ lớn bằng đầu xe tải.

Vì bị cáp điện quấn đầy nên chỉ còn lại một nửa đường kính.

Thực ra dùng từ 'lạc thủy động' (hố thoát nước/hang nước rơi) để miêu tả cái hố này không thích hợp lắm, vì cái hố này không nằm trên mặt đất.

Nhưng nguyên lý tương đồng, chắc chắn là nước đã ăn mòn theo các khe nứt thẳng đứng mà tạo thành.

Cũng không biết sâu bao nhiêu.

Chuẩn bị xuống đi thôi.

Tiêu Long nói một tiếng, rồi đi chuẩn bị.

Thực ra cũng chẳng có gì để chuẩn bị.

Lúc xuống đã sớm đoán sẽ có tình huống này.

Hắn lấy ra sợi dây thừng, thắt một vòng ròng rọc, Tiêu Long trước tiên leo qua hàng rào sắt, đạp lên những sợi cáp điện, trượt xuống hố thoát nước.

Vì xung quanh đều là nước bắn tung tóe, nên Tiêu Long cũng không nhìn rõ tình hình mép hố thoát nước bên cạnh, chỉ có thể nhìn thấy đáy hố sâu hun hút dưới chân.

Có một cái giàn, bên trên có một cái máy, không biết dùng để làm gì.

Chắc là máy phát điện.

Lúc này, Bàn Tử cũng từ bên cạnh đi xuống, lớn tiếng nói, không phải, vì tiếng nước quá lớn, giọng nói của hắn nghe trống rỗng.

Rất nhanh, hai người đã xuống đến giàn sắt dưới đáy hố.

Quả nhiên cái máy đó là máy phát điện.

Trên đó có những chữ Nhật rỉ sét loang lổ, không biết viết cái gì.

Trong lúc chờ đợi Bạch Phượng Hoàng và những người khác xuống, Bàn Tử đột nhiên hỏi một chuyện.

Tại sao đám Sát nhân giải vừa nãy lại không đuổi theo?

Chắc là vì Thiên Diệp Thanh Mộc.

Tiêu Long suy đoán.

Bởi vì trên người tên đó không biết có chuyện gì.

Đã xảy ra đột biến, đến mức đám Sát nhân giải kia đều không dám

đến gần hắn.

Không, như vậy cũng tốt.

Tiêu Long thực sự không biết nếu đám Sát nhân giải đuổi kịp thì phải xử lý thế nào.

Lúc đó, giàn sắt phát ra một tiếng rên rỉ.

Bạch Phượng Hoàng và những người khác cũng đã xuống.

Bàn Tử có chút toát mồ hôi.

Vãi chưởng, cái thứ này không phải không chịu nổi tôi đấy chứ.

Nói rồi, hắn định nhấc chân dậm mạnh.

Nếu không phải Thiên Chân vội vàng ngăn lại, Tiêu Long đã muốn đá hắn xuống trước rồi.

Đến lúc này rồi mà còn có tâm trạng đùa nghịch.

Máy phát điện chắc ở đây lâu rồi.

Thiên Chân cúi xuống quan sát máy phát điện rồi tặc lưỡi nói.

Thật vậy.

Sáu mươi năm trôi qua, bề mặt máy phát điện đều bị bao phủ một lớp vật chất vôi hóa.

Vì là máy phát điện thủy lực, nên cánh quạt cũng toàn chất vôi hóa, bị dòng nước va đập, từ từ quay tròn.

Nhìn mau, ở đây có thể đi xuống.

Bàn Tử đột nhiên có phát hiện.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Ở phía sau máy phát điện, dưới giàn sắt có một thanh sắt bị gãy, lộ ra một khe hở chỉ vừa một người đi qua.

Tiêu Long cúi xuống, dùng đèn pin chiếu vào.

Được, bên dưới là một con dốc thoai thoải như bậc thang.

Cuối cùng cũng không cần phải xuống theo chiều dọc nữa.

So với việc đu dây thừng, từ từ đi xuống an toàn hơn nhiều.

Tiêu Long dẫn đầu bò về phía khe hở đó.

Chỉ thấy.

Bên dưới có một lớp lưới sắt dày đặc.

Chương 680

Ma quỷ mới biết chó Nhật làm gì mà lại bày ra thứ này trong hố thoát nước.

Cảm giác như đang chặn thứ gì đó vậy.

Lòng Tiêu Long thắt lại.

Bên dưới mọi người cẩn thận một chút.

Hắn dặn dò một tiếng, rồi bò xuống phía dưới.

Không, rất nhanh, hắn phát hiện ra điều bất thường trong lưới sắt.

Dường như... có một búi tóc.

Chẳng lẽ là Cấm Bà?

Tiêu Long đã trải qua chuyện dưới đáy biển lần đó, nên sớm có ác cảm với tóc.

Vội vàng dùng đèn pin chiếu sâu vào bên trong lưới sắt.

Ngay sau đó, hắn phát hiện dưới búi tóc đó, có một bóng đen cuộn tròn.

Mờ mịt, có một mùi hôi thối.

Ở đây hình như có một người chết.

Tiêu Long lẩm bẩm.

Bàn Tử bên cạnh cũng nhìn thấy bóng người đó.

Hắn ngớ người, đưa tay kéo lưới sắt xung quanh bóng người đó ra.

Quả nhiên, một khuôn mặt trắng bệch sưng phù như bọt biển, bị kéo ra ngoài.

Vãi chưởng, thật sự là người chết.

Hắn kêu lớn một tiếng.

Khoan đã.

Bạch Phượng Hoàng nghe tiếng chạy đến, nhìn thấy cái xác kia, đột nhiên ngớ người.

Nàng ra hiệu cho Bàn Tử dừng tay.

Gì vậy?

Cô quen biết sao?

Bàn Tử có chút tò mò.

Nhìn quần áo thì giống.

Bạch Phượng Hoàng trả lời ngắn gọn.

Bắt đầu đưa tay gạt những sợi tóc trên khuôn mặt đó ra.

Mặc dù không biết bị ngâm trong nước bao lâu, nhưng ngũ quan vẫn dễ dàng nhìn rõ. !!!

Tiêu Long ngớ người.

Sắc mặt Bạch Phượng Hoàng cũng thay đổi.

Trời ơi, sao lại ở đây?

Thiên Chân bên cạnh cũng kinh hô thành tiếng.

Ai vậy?

Chỉ có Bàn Tử là có chút ngơ ngác.

Tiêu Long vỗ vỗ vai hắn, khẽ nói.

Nếu không nhớ lầm, đây là cha của Bạch Phượng Hoàng.

Để hỏi Tiêu Long làm sao nhận ra.

Trước đó không lâu, khi vào kho số mười một, hắn đã hỏi Ngô Nhị Gia về tài liệu của nhà họ Bạch.

Trong đó có một bức ảnh của cha Bạch Phượng Hoàng, trông giống cái xác này.

Hai năm nay vẫn không có tin tức của ông ấy, hóa ra là ở đây.

Bạch Phượng Hoàng lẩm bẩm.

Mọi người lúc này mới hiểu.

Hai năm trước khi Ngô Tam Thúc ở đây, cha của Bạch Phượng Hoàng đã đi cùng.

Có chút kỳ lạ à.

Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói.

Gì vậy?

Bạch Phượng Hoàng kinh ngạc.

Theo lẽ ra thì cha cô đã ở đây hai năm trước, nhưng nhìn có vẻ như mới chết vài ngày thôi mà. !!!

Nghe phát hiện của Bàn Tử, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Tiêu Long lại lắc đầu.

Trong hang động vốn nhiệt độ thấp, có nhớ những thi thể mà chúng ta gặp ở bãi sông trước đó không?

Những cái đó đã chết sáu mươi năm rồi, trông đâu có giống mới chết vài ngày đâu?

Mọi người chợt hiểu ra.

Hóa ra là vậy.

Xin hãy nén bi thương.

Tiêu Long vỗ vỗ vai Bạch Phượng Hoàng.

Đến lúc này, việc đưa thi thể cha cô ra ngoài là điều không thể.

Không tốt.

Việc có ra được khỏi đây hay không cũng là một ẩn số.

Không, có một nghi vấn tôi không hiểu.

Tiêu Long nói một chuyện.

Nghi vấn gì vậy, Long ca?

Mọi người kinh ngạc.

Ông ấy đi cùng Tam Thúc mà.

Mọi người gật đầu, ra hiệu tiếp tục.

Nhưng ông ấy chết ở đây, vậy Tam Thúc đã đi đâu?

Tiêu Long từ từ nói.

Mọi người đều ngớ người.

Chương 681

Đúng vậy.

Tam Thúc không thể nào bỏ mặc đồng đội.

Vậy chỉ có thể giải thích là, Tam Thúc đã gặp phải tình huống buộc phải từ bỏ việc cứu viện.

Tiêu Long nhìn xuống phía dưới hố thoát nước đen kịt, khẳng định nói.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích hợp lý được.

Dù sao trong mắt Tiêu Long, cái Tam Thúc đó dù có không đáng tin cậy đến mấy, cũng không phải là kẻ tùy tiện bỏ rơi đồng đội.

Thi thể cố gắng đừng chạm vào.

Tiêu Long kéo Bạch Phượng Hoàng.

Mọi việc cứ cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Mặc dù người thân qua đời đau lòng, nhưng đánh đổi cả mạng sống vào đó cũng không hay ho gì.

Nói tóm lại.

Sau một thời gian ngắn chỉnh đốn, mọi người tiếp tục đi xuyên qua giàn sắt, đi về phía đáy hang.

Do vách hang đều khá trơn trượt, nên mọi người đi rất cẩn thận.

Rất nhanh, họ thấy một tầng hang động nhỏ hẹp đang phát triển.

Ở đó không có khe nứt sông ngầm đã phát triển hoàn chỉnh, chỉ có một con suối ngầm.

Nước chỉ sâu đến mắt cá chân mọi người.

Chiều cao của hang cũng chỉ đủ để cúi người mới có thể đi tới.

Mọi người cẩn thận một chút.

Dặn dò một câu, Tiêu Long cúi người đi về phía trước.

Vừa đi được hai bước, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Nhanh lùi lại!

Mọi người vội vàng lùi lại.

Gì vậy, Long ca?

Bàn Tử có chút kinh hồn bạt vía hỏi.

Tiêu Long lại không trả lời, vén ống quần lên dùng đèn pin chiếu vào mắt cá chân.

Mọi người lập tức hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy trên mắt cá chân hắn, toàn là những khối thịt mềm màu đen lớn, nhô lên.

Không, không phải thịt mềm.

Tiêu Long đưa tay búng vào khối thịt mềm đó.

Tiếng 'phốc' một cái, thứ đó rơi xuống khỏi mắt cá chân.

Hóa ra là những con Huyết mã hoàng đã hút no máu.

Đỉa máu!

May mà Tiêu Long phát hiện sớm, nếu không bắp chân của hắn đã toàn những thứ như vậy rồi.

Vãi chưởng, ghê tởm quá!

Bàn Tử có chút sụp đổ định đi giẫm những con đỉa máu đó.

Tiêu Long lại ngăn hắn lại.

Đừng giẫm, đó không phải đỉa máu bình thường, mà là Huyết mã

hoàng.

Một khi giẫm chết một con, tất cả Huyết mã hoàng xung quanh sẽ bò lên người.

Dùng đèn pin chiếu xuống dưới nước.

Thoạt nhìn thì không thấy gì cả.

Nhưng nhìn kỹ thì.

Dưới đáy nước dày đặc toàn là Huyết mã hoàng.

Chỉ là chúng có màu sắc quá giống với đáy nước, không nhìn kỹ thì thật sự không thể phát hiện ra.

Sao ở đây nhiều thứ này vậy?

Bạch Phượng Hoàng có chút ghê tởm.

Vừa nhìn thấy những thứ này đã cảm thấy như có gì đó đang bò trên bắp chân, cả người đều dựng tóc gáy.

Nhiệt độ nước, nhiệt độ nước ở đây cao hơn so với bên trên.

Tiêu Long giải thích.

Chẳng trách vừa nãy vừa bước vào dòng suối đã cảm thấy không ổn.

Thứ này có gây chết người không?

Bàn Tử có chút bất lực nhìn con đường phía trước.

Đen kịt, sâu không thấy đáy.

Ma quỷ mới biết con đường này dài bao nhiêu.

Đỉa máu bình thường không gây chết người, nhìn thì khó chịu thôi, tất nhiên nếu để nó bò vào quần lót thì đúng là chết người rồi.

Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng vén quần lót xem xét.

Chú ý đến tác động đi, ở đây có đồng chí nữ đấy.

Thiên Chân vội vàng ngăn lại.

Không được, tôi phải cởi ra thắt nút lại.

Bàn Tử khăng khăng.

Mọi người một trận cạn lời.

À đúng rồi, Long ca, Huyết mã hoàng khác gì với đỉa máu bình thường?

Thiên Chân đột nhiên hỏi.

Tiêu Long dường như đã nói đó không phải đỉa máu bình thường.

Điểm lợi hại hơn của Huyết mã hoàng so với đỉa máu bình thường là, một khi cắn vào sẽ tiết ra độc tố thần kinh làm tê liệt thần kinh.

Sau đó ký sinh trong cơ thể lâu ngày, trực tiếp hút cạn sinh cơ mà chết đi.

Nghe vậy, Tiêu Long đột nhiên nhớ đến cái xác vừa nãy.

Cha Bạch Phượng Hoàng có lẽ đã trúng loại Huyết mã hoàng này, ban đầu không biết.

Nhưng Huyết mã hoàng sẽ khiến người ta chui vào những nơi ẩm ướt, âm u, rồi hành hạ đến chết.

Đây cũng là lý do Tam Thúc buộc phải từ bỏ việc cứu viện.

Bởi vì thứ này sẽ khiến người ta trúng chiêu mà không hay biết.

Mọi người đều một trận sợ hãi.

Vừa nãy nếu không phải Tiêu Long nhắc nhở kịp thời, e rằng bây giờ mọi người đều đã bị Huyết mã hoàng bò đầy người rồi.

Chương 682

Không.

Bàn Tử đột nhiên phát hiện một vấn đề.

Không chỉ mình hắn.

Tất cả mọi người đều phát hiện ra.

Long ca, hình như anh không sao à?

Nói nhảm.

Tiêu Long cười cười.

Nếu tôi có chuyện thì đã ở đây nói nhảm à, tôi đang thử nghiệm.

Nói rồi, hắn nhìn hai con Huyết mã hoàng đang bám trên mắt cá chân mình.

Mọi người cũng có chút kinh ngạc.

Dường như hai con Huyết mã hoàng kia đã bất động rồi.

Độc tố thần kinh vô hiệu với tôi, tôi thử xem máu của tôi có thể khắc chế chúng không.

Tiêu Long nhàn nhạt nói.

Không, trong lòng hắn cảm thấy một trận bi ai.

Nếu là bình thường, đám Huyết mã hoàng này chỉ một chiêu là có thể giải quyết được.

Nhưng bây giờ trong tình huống linh hồn bị áp chế, chỉ có thể dựa vào huyết mạch trong cơ thể để khắc chế chúng.

Ý của anh là có thể giải quyết được?

Bạch Phượng Hoàng kinh hô.

Tiêu Long cười cười, không nói gì.

Hắn ngồi xổm bên bờ suối ngầm.

Ngón tay khẽ lướt trên Đường Đao, theo dòng máu nhỏ giọt vào dòng suối.

Một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra.

Những con Huyết mã hoàng dày đặc kia như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, túm tụm chen chúc lùi về phía sau.

Quả nhiên có hiệu quả.

Bàn Tử cười lớn một tiếng.

Quả nhiên Long ca bá đạo thật!

Mọi người giơ ngón cái lên.

Bất kể lúc nào, Long ca bá đạo thì chúng ta đừng cản đường.

Vậy thì.

Bàn Tử hừ hừ nói.

Đi theo sau Long ca lúc nào cũng an toàn như vậy.

Được rồi, đừng lắm mồm nữa.

Tiêu Long nhìn đàn Huyết mã hoàng đang rút đi như thủy triều, nhàn nhạt nói.

Tôi phải nhanh chóng đi xuyên qua con đường này, máu của tôi e rằng không thể khắc chế chúng quá lâu.

Linh hồn bị áp chế quá nghiêm trọng rồi.

Quả thật.

Trong lúc Tiêu Long nói chuyện, những con Huyết mã hoàng kia đã

lùi về chỗ cách đó ba mét rồi bất động.

Xem tình hình thì có chút xu thế phản công trở lại.

Ngay lập tức.

Bàn Tử kêu lớn một tiếng Đã đến nơi, việc rơi xuống sông ngầm sáu mươi năm trước chắc chắn không hề dễ chịu.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Long bị dòng nước hung dữ cuốn đi trong tình trạng năng lực bị áp chế.

Cảm giác như sắp bị cuốn xuống tận sâu trong lòng đất vậy.

Hắn bị cuốn đi rất xa.

Ngay bên kia, Vương Bàn Tử, người đầu tiên bị cuốn xuống, đã bật đèn pin.

Tiêu Long mới xác định được phương hướng, kéo Bạch Phượng Hoàng bơi về phía ánh sáng.

"Đậu xanh, đau quá!" Vương Bàn Tử đầu đầy máu do va đập, đang chửi bới ầm ĩ nhưng có vẻ không bị thương nặng.

Theo ánh đèn pin, Tiêu Long phát hiện do sông ngầm quá rộng, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca không biết đã bị cuốn đi đâu rồi.

"Đây là đâu vậy?" Vương Bàn Tử nhìn Tiêu Long, hỏi một cách khẩn đặc.

"Sông ngầm." Tiêu Long ném sợi dây thừng ra, bảo Vương Bàn Tử buộc vào eo để ba người không bị cuốn rời ra.

"Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đâu rồi?" "Không biết, hai người họ chắc không sao đâu." Vương Bàn Tử gật đầu.

Dù sao thì cứ theo Long ca là không cần lo lắng gì cả.

Dòng sông ngầm chảy xiết.

Chỉ trong chốc lát, ba người đã trôi đi rất xa.

Bạch Phượng Hoàng có lẽ đã bị va đập, lại uống thêm nước nên giờ vẫn chưa tỉnh.

Nhưng Tiêu Long biết cô gái nhỏ chỉ là bị ngất đi.

Như vậy cũng tốt, nếu không tỉnh dậy mà thấy mình đang trôi nổi trong nước thế này thì chắc sẽ khó mà chịu được.

May mắn là hắn và Vương Bàn Tử thể lực đều khá tốt.

Sau khi trôi nổi không biết bao lâu, đột nhiên lưng Tiêu Long va vào một thứ gì đó.

Lập tức, cả ba người đều bị dòng nước xiết chặn lại.

"Lưới sắt." Vương Bàn Tử sờ dưới nước rồi khẳng định.

Trên tay hắn còn túm được vài cành cây, chắc là bị lưới sắt chặn lại.

"Xem ra đây là hướng về nơi bọn 'Trung Cẩu' năm xưa từng đến rồi." Nếu không, ở đây sẽ không có lưới sắt.

Tiêu Long gật đầu.

Lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Ánh đèn pin có chút phản xạ.

"Chiếu đèn lên!" Hắn gọi Vương Bàn Tử một tiếng.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử chiếu lên phía trên lưới sắt.

Vừa chiếu, cả hai người đều kinh ngạc há hốc mồm.

"Máy… máy bay?" Bạch Phượng Hoàng, có lẽ đã tỉnh lại do cú va chạm vừa rồi, run rẩy nói.

Quả thực, trước mặt họ là một cảnh tượng không thể ngờ tới.

Chỉ thấy một chiếc máy bay khổng lồ kiểu Nhật thời Thế chiến thứ hai, chìm nghỉm trong lòng sông phía sau lưới sắt.

Hầu hết thân máy bay đều dưới nước, để lại một cái bóng đen khổng lồ.

Chương 683

Đầu máy bay và một cánh máy bay nhô lên khỏi mặt nước.

Điều đáng kinh ngạc hơn là chiếc máy bay này không hề bị phá hủy hoàn toàn.

Trước mắt ba người là một bộ phận còn nguyên vẹn của nó.

"Đậu xanh, bọn 'Trung Cẩu' này đúng là điên rồi!" Tuy rằng trước đó đã đoán đám người này từng làm chuyện rất kinh khủng, nhưng khi tận mắt thấy chiếc máy bay, Vương Bàn Tử mới thực sự chấn động.

Sáu mươi năm trước...

"Thật sự bay vào đây sao?" Tiêu Long nhìn phía sau lưới sắt.

"Không, không phải bay vào." Theo hướng tay hắn chỉ, Vương Bàn Tử nhìn thấy.

Ở phía trước, dưới chiếc máy bay, trong lòng sông, rất nhiều bao cát đệm trải dài từ dưới máy bay đến tận cuối đường hầm.

"Chiếc máy bay này rõ ràng là hạ cánh khẩn cấp, không phải bị rơi." Tiêu Long phân tích.

"Đúng vậy, nếu không thì một chiếc máy bay tốt như vậy sao lại bị hỏng bét thế này." Vương Bàn Tử xót xa nói.

Một chiếc máy bay đó, thứ này có thể đổi được cả một tòa nhà rồi chứ!

Đi trên những bao cát nhấp nhô, ba người cuối cùng cũng lên được một cánh máy bay nhô lên khỏi mặt nước.

Ngâm trong nước nhiều năm, vừa sờ vào đã thấy rỉ sét.

Nhưng không tệ, trên mặt cánh máy bay vẫn khô ráo.

Khi ba người bước lên, cánh máy bay lún xuống hai lần.

“Nếu có cả Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca nữa thì cánh máy bay này không biết có chịu nổi không.” Vương Bàn Tử đột nhiên cười nói, nhưng cũng nhắc nhở Tiêu Long.

Hắn nhìn quanh bốn phía.

“Không biết hai thằng cha đó chạy đi đâu rồi.” “Yên tâm đi, khẳng định sẽ không sao đâu.” Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống.

Hắn thật sự mệt rồi.

Vừa nãy một phen vật lộn suýt chút nữa thì rã rời cả xương cốt.

“Lúc này mà có một điếu thuốc lá thì tốt biết mấy.” Vương Bàn Tử cảm thán.

Đáng tiếc, khi xuống nước đã mấy lần bị ngâm, thuốc lá trong người sớm đã thành bùn nhão, không hút được nữa.

“Thuốc lá?

Tôi có này.” Nghe lời hắn nói, Bạch Phượng Hoàng ngẩn người.

Cô lấy từ trong lòng ra mấy bao thuốc lá được niêm phong kỹ càng.

“Đậu xanh, chị Phượng Hoàng đúng là quá lợi hại!” Vương Bàn Tử nhìn, hai mắt sáng rực.

Hắn vươn tay định lấy, nhưng Bạch Phượng Hoàng rụt tay lại, rút ra một bao đưa cho Tiêu Long.

“Không có phần.” Cô lạnh lùng hừ một tiếng.

“Long ca.” Vương Bàn Tử nhìn Tiêu Long với ánh mắt cầu khẩn.

“Đây.” Tiêu Long lấy thuốc ra đưa cho hắn một điếu.

Hai người châm lửa, hít vào nhả khói.

Đợi hút xong một điếu thuốc, ai cũng muốn nằm ngủ một giấc thật ngon trên cánh máy bay.

Nhưng không thể ngủ được.

Bởi vì, tranh thủ lúc hai người hút thuốc, Bạch Phượng Hoàng cầm đèn pin đi kiểm tra chiếc máy bay thì đột nhiên kinh hô một tiếng: "Trong máy bay có người chết?!" Người chết?

Vương Bàn Tử ngớ người.

"Máy bay bị rơi thì không có người chết mới là không bình thường chứ." Tiêu Long lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nếu không, Bạch Phượng Hoàng đã không kinh ngạc như thế.

Quả nhiên, nghe lời Vương Bàn Tử nói, Bạch Phượng Hoàng giận dữ đáp: "Nhưng người chết rõ ràng không phải bọn 'Trung Cẩu'!" Vương Bàn Tử không thể ngồi yên được nữa.

Không phải 'Trung Cẩu', vậy là ai?

Hắn vội vàng đi tới.

Tiêu Long cũng nhanh chóng đi theo.

Đúng như Bạch Phượng Hoàng nói, người chết trong buồng lái không phải một tên 'Trung Cẩu' mà là một người mặc trang phục hiện đại.

"Chẳng lẽ là một trong số những người của Tam thúc sao?" Vương Bàn Tử suy đoán.

"Có khả năng." Tiêu Long khẳng định.

Đó là một thi thể đã khô quắt, không nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng quần áo trên người rõ ràng không phải của sáu mươi năm trước.

Có một điểm còn quỷ dị hơn.

Màu sắc của thi thể.

Nhìn tình trạng của xác máy bay, lúc đầu máy bay rơi không hề bị cháy.

Nhưng màu sắc của bộ xương lại xanh đen, toàn thân bị lõm những hố sâu, như thể bị súng máy quét qua vậy.

“Chết thảm quá.” Vương Bàn Tử tiếc nuối nói.

Thật không ngờ, lại có người chết theo cách này ở đây.

“Cũng coi như chết đúng chỗ vậy.” Tiêu Long thản nhiên nói.

“Hả?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Tam thúc muốn hoàn thành chuyến bay ở đây, anh thấy độ khó là bao nhiêu?” Tiêu Long hỏi ngược lại.

“...

Độ khó...” Vương Bàn Tử ấp úng.

Hắn cũng đâu biết lái máy bay, làm sao biết độ khó là bao nhiêu.

Bạch Phượng Hoàng dường như đã hiểu, định mở miệng nhưng Tiêu Long đã giơ tay ngăn lại.

Hắn cầm đèn pin nhìn lên trần nhà.

Bên trên dường như không nhìn thấy đỉnh.

Nhưng theo vị trí hiện tại đang ở độ sâu một nghìn hai trăm mét dưới lòng đất, thì độ cao của hang động cũng phải đến một nghìn mét.

Muốn lái một chiếc máy bay ở độ cao như vậy, đội ngũ của Tam thúc rõ ràng không có thực lực lớn đến thế.

“Xem ra là nhóm người của Tam thúc đã đến đây hai năm trước.” “Mang theo một nhiệm vụ bí ẩn.” Tiêu Long không thể không nghĩ

vậy.

Thông thường, những người có thể thực hiện chuyến bay như thế đều là tinh anh trong quân đội.

Không thể nào lại chạy theo Tam thúc được.

Hơn nữa, Tam thúc cũng không có năng lực lớn đến mức đó.

"Ý của anh là..." Vương Bàn Tử không nói ra từ đó, chỉ tay lên đầu.

Tiêu Long gật đầu.

Tất cả mọi người ở đó đều hiểu rõ trong lòng.

Năm phút sau, Vương Bàn Tử thu gom những thứ có thể đốt được trên máy bay.

May mắn thay, hắn tìm thấy một ống thủy lực trong đống đổ nát của khoang máy bay.

Dầu bên trong đã khô hết, chỉ còn lại một lớp bùn đen.

Chương 684

Nhưng Vương Bàn Tử vẫn cạo ra, cùng với ống mà đốt.

Nhiệt lượng đủ dùng.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ làm tốt việc của mình đi." Nhìn Bạch Phượng Hoàng vẫn còn bàng hoàng, Tiêu Long an ủi.

Bạch Phượng Hoàng gật đầu.

Sau mấy giờ vật lộn vừa rồi, mọi người đều kiệt sức.

Vì vậy, dựa vào ánh lửa, cả nhóm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, Tiêu Long mới tỉnh dậy.

Hắn ngủ một giấc thật thoải mái, nhưng vừa mở mắt đã thấy có gì đó không ổn.

Tai hắn ù ù.

"Bên ngoài làm sao vậy?" Lúc đó, Vương Bàn Tử và Bạch Phượng Hoàng cũng tỉnh dậy, ngạc nhiên nhìn ra bên ngoài.

Trong lòng Tiêu Long khẽ động.

Hắn chạy ra khỏi khoang máy bay, mới phát hiện những tiếng ù ù đó truyền đến từ phía cuối những bao cát.

"Nghe như tiếng còi báo động vậy?" Vương Bàn Tử đi theo ra, ngạc nhiên nói.

Tiếng còi báo động.

Sắc mặt Tiêu Long thay đổi, nhìn về phía cuối đường hầm.

Lúc này, xung quanh tối đen như mực.

Tiếng còi báo động phòng không rít lên như quỷ dữ, vang vọng

trên dòng sông ngầm.

Không biết điều gì sắp xảy ra.

Trong lòng Tiêu Long lại càng lúc càng căng thẳng.

"Chắc chắn có chuyện tồi tệ sắp xảy ra." Hắn lẩm bẩm.

Bản năng này là chính xác nhất, không thể sai được.

Đúng lúc đó, ngoài dự đoán, tiếng còi báo động phòng không đột nhiên dừng lại.

Nhưng chưa đợi ba người phản ứng, một tiếng nổ lớn vang lên, giống như tiếng kim loại bị vặn xoắn.

Tiếng nước ở hạ nguồn trong bóng tối cũng vang lên ngay sau đó.

"Chết tiệt, mực nước đã hạ xuống rồi!" Tiêu Long là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường.

Vương Bàn Tử nhìn thấy.

Dòng chảy quanh máy bay đột nhiên trở nên mạnh hơn, mực nước cũng bắt đầu hạ xuống.

"Chẳng lẽ bên dưới có một đập nước sao?" Tiêu Long có chút kinh ngạc.

"Đậu xanh, không phải chứ?!" Vương Bàn Tử suýt chút nữa rớt quai hàm.

"Bọn 'Trung Cẩu' đã xây một cái đập nước dưới lòng đất sao?" Bạch Phượng Hoàng cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng cô chợt hiểu ra.

Nếu dưới lòng đất có thể khiến một chiếc máy bay rơi, thì việc xây một cái đập nước cũng không phải là chuyện khó chấp nhận nữa.

Chỉ là... những kẻ đó xây thứ này để làm gì?

Phát điện chăng?

Vương Bàn Tử nhìn Tiêu Long, người sau nhún vai, tỏ vẻ không rõ.

Rất nhanh, nửa giờ trôi qua.

Mực nước đã hạ xuống thấp nhất.

Những bao cát dưới đất cũng đã lộ ra hết.

Tình huống này có chút đáng sợ.

Bởi vì trong bóng tối, cảm giác không phải mực nước hạ xuống mà là cả máy bay và bao cát đồng thời được nâng lên.

May mắn thay, Tiêu Long nhìn thấy theo dòng nước rút đi, trên mặt đất xuất hiện một con đường được lát bằng ván lưới sắt tạm thời.

Mặc dù con đường này vẫn ngập nước, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc bơi trong nước.

Đây là một cơ hội tốt để thoát khỏi tình cảnh khó khăn.

"Đi thôi, chúng ta đi tìm cái đập nước đó." Nhảy xuống khỏi máy bay.

Không còn dòng sông nữa, đi lại trên đất cũng dễ dàng hơn.

Chạy khoảng hai trăm mét, chiếc máy bay phía sau chỉ còn nhìn thấy một đường nét mơ hồ.

Mọi người nghe thấy tiếng nước gào thét, dường như khoảng cách đến đập nước đã gần hơn.

Lúc này, trên mặt đất cũng xuất hiện đường ray xe lửa, rộng hơn đường ray thông thường không chỉ gấp mười lần.

Trông có vẻ dùng để di chuyển máy bay.

Đồng thời, Tiêu Long nhìn thấy, hai bên đường ray có những bộ biến điện khổng lồ, dường như đang hoạt động ù ù.

Ngoài ra còn có cần cẩu, xe tải và các công cụ vận chuyển khác, nhưng hầu hết đều đã mục nát không ra hình dạng gì.

Thật không biết, bọn 'Trung Cẩu' này tại sao lại vứt những thứ này trong lòng sông.

Đi thêm một trăm mét nữa, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy cái đập nước.

Thực ra không thể gọi là đập nước, mà chỉ là một đoạn tường bê tông đổ nát đứng sừng sững ở đó.

Nhiều chỗ đã bị nứt vỡ.

Nhưng ở một nơi như vậy, việc xây dựng được một thứ như thế cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Dưới đập nước, Tiêu Long thấy một bộ phận báo động đang phát ra tiếng còi.

Không biết thứ này dùng để làm gì.

Báo hiệu sắp xả nước chăng?

Tiêu Long không hiểu.

"Chúng ta có nên lên xem không?" Vương Bàn Tử lúc này đề nghị.

Nhìn cái đập nước cao ngất đó, hắn muốn lên xem phía sau nó có gì.

Tiêu Long gật đầu.

Dọc theo những bậc thang được đục khoét trên thân đập, ba người cẩn thận leo lên.

Ai ngờ, vừa leo lên đập, một trận cuồng phong thổi đến, suýt chút

nữa thổi Vương Bàn Tử ngã sấp mặt.

"Quả nhiên." Trước khi lên, Tiêu Long đã đoán phía sau có thể có thác nước.

Lúc này đứng vững rồi, quả nhiên nghe thấy tiếng nước gào thét.

Điều kỳ lạ là, phía dưới không biết sâu bao nhiêu, không nghe thấy một chút tiếng nước chảy va đập vào mặt nước nào.

"Thật đáng ngạc nhiên, là một nơi như thế này sao?" Vương Bàn Tử nhìn phía sau đập nước, kinh ngạc nói.

Hết cách rồi.

Phía sau con đập giống như một vực sâu không đáy.

Chương 685

Lúc này trước mắt mọi người, nó như một khoảng không vô tận tối đen như mực.

Ánh đèn pin ở đó như thể chiếu vào bầu trời đêm.

Nhưng bầu trời đêm thì ít nhất cũng có chút ánh sao chứ.

“Giống như vũ trụ.” Tiêu Long thản nhiên nói.

Chỉ có thể hình dung như vậy.

Khi ba người đang chấn động trước khoảng không vô tận trước mắt, phía dưới đập nước đột nhiên ‘Oành’ một tiếng.

Mấy cột sáng đột nhiên bật lên từ vị trí giữa đập, chiếu thẳng vào bóng tối trước mắt.

“Trong đập có người sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Không phải Hạo Thiên Chân chứ?” Tiêu Long lắc đầu.

“Chắc không phải đâu, hai người họ không liều lĩnh như vậy.” Nhưng lời nói vừa dứt, lập tức cả ba người đều bị cảnh tượng chấn động trước mắt làm cho đứng sững.

Bởi vì vài cột sáng đó bắn ra, vực sâu vẫn là một khoảng không vô tận tối đen như mực.

“Không hợp lý chút nào.” Tiêu Long lẩm bẩm.

Dù sao ai cũng biết khoảng cách chiếu xạ của đèn pha quân sự.

Đó cũng chỉ là một nghìn năm trăm mét hay hai nghìn mét.

Đèn pha của đập nước này rõ ràng mạnh hơn đèn pha quân sự.

Nhưng cột sáng phía dưới lại chiếu thẳng vào bóng tối trước mắt,

cuối cùng biến thành một đường thẳng.

Cái quái gì vậy?

Rõ ràng bây giờ đang ở độ sâu một nghìn hai trăm mét dưới lòng đất mà.

Tiêu Long suýt chút nữa rên rỉ thành tiếng.

Nhưng lúc đó, đột nhiên lưng hắn lạnh toát.

Bởi vì hắn cảm giác được, sâu trong khoảng không vô tận trước mắt, có một đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm.

Nguy hiểm đến từ trên trời quả thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng Tiêu Long không thể không tin vào trực giác của mình.

Nhiều năm qua, trực giác này luôn chính xác, không thể sai lệch.

"Có phải họ định bay ở phía dưới đó không?" Lúc đó, Bạch Phượng Hoàng lên tiếng.

Ngay cả những linh kiện máy bay khổng lồ mà Thập Nhất Thương đã mang đi.

Nếu không đoán sai, Thiên Diệp gia đang chuẩn bị thực hiện một chuyến bay ở đây.

"Chẳng phải người của chúng ta đã làm một lần rồi sao, có gì mà phải kinh ngạc?" Vương Bàn Tử thờ ơ nói.

"Không biết trong hư không có gì đáng để làm như vậy." Tiêu Long lắc đầu.

Hắn cũng không rõ.

Nếu muốn biết, thì cũng phải vào khoảng không đó thôi.

"Cách này có hơi táo bạo, nhưng tôi thích." Vương Bàn Tử cười hắc hắc.

Nhưng người của Thiên Diệp gia chắc chắn sẽ không cho phép Tiêu Long và những người khác lên máy bay.

Huống chi lại còn có một người kia ở đó.

Phải nghĩ ra cách thôi.

"Chiếm lấy chiếc máy bay." Bạch Phượng Hoàng sờ khẩu súng trên tay, đề nghị.

Hiện giờ đang ở dưới lòng đất, có thể do Thính Lôi Tháp mà sức mạnh của mọi người bị áp chế đến mức chẳng khác gì người bình thường.

Khẩu súng mà bình thường họ chẳng thèm để mắt đến lại trở thành vũ khí tốt nhất.

"Nhiều người, nhiều súng như vậy, cô chắc là chỉ dựa vào mấy người chúng ta sao?" "Không thử thì sao biết được." Bạch Phượng Hoàng hỏi ngược lại.

Cô không phải loại người rề rà.

"Được thôi, đợi xem tình hình rồi tính." Tiêu Long gật đầu, theo dõi sự thay đổi.

Nhưng cũng thật kỳ lạ.

Người của Thiên Diệp gia rõ ràng đã xuống trước, nhưng bây giờ lại không thấy chút tung tích nào.

Thật sự khiến người ta nghi ngờ có phải đã chết giữa đường rồi không.

"Nếu vậy, muốn tiến vào hư không chắc không còn hy vọng nữa rồi." Tiêu Long lắc đầu.

Nếu chưa gặp Thiên Diệp Thanh Mộc trước đây, hắn nhìn khoảng không này có thể sẽ nghĩ rằng một Thính Lôi Tháp khác nằm sâu trong

hư không.

Nhưng Thiên Diệp Thanh Mộc cũng đã nói rồi, muốn tìm câu trả lời thì phải ở dưới cái đập nước này.

Ý là Thính Lôi Tháp thực ra không nằm trong hư không trước mắt, mà là ở dưới lòng đất?

Cũng có thể, đó là lý do vì sao 'Trung Cẩu' năm xưa lại muốn xây một cái đập nước ở đây, mục đích là che giấu vị trí thực sự của Thính Lôi Tháp.

"Cái Thiết Diện Sinh kia chắc chắn biết những chuyện này." "Cho nên cứ đợi rồi sẽ rõ thôi." Trước mắt, nên làm quen với cái đập nước này trước.

Đó cũng là lợi thế tiên quyết duy nhất so với Thiên Diệp gia.

Về số lượng không chiếm ưu thế, vậy chỉ có thể dựa vào địa hình thôi.

Đúng lúc đó, hai chiếc đèn pha chiếu thẳng vào hư không đột nhiên di chuyển nhẹ.

Rõ ràng có người ở dưới đang không ngừng điều chỉnh góc độ.

"Chắc chắn là Hạo Thiên Chân, thằng nhóc đó tò mò nhất." Vương Bàn Tử quả quyết nói.

Tiêu Long tuy không đồng ý với suy đoán của hắn, nhưng cũng biết trong cái đập nước này ngoài mấy người họ ra thì còn ai được nữa.

"Chẳng lẽ lại có một tên 'Trung Cẩu' sống sáu mươi năm?" Tiêu Long không khỏi nghĩ đến Thiên Diệp Thanh Mộc.

Vị trí của đèn pha hẳn là trong phòng máy của đập nước.

Nếu muốn biết thì phải tìm vị trí phòng máy.

“Nhưng làm sao để xuống đó?” Đứng ngay phía trên đèn pha, có thể thấy cột sáng phát ra từ một chỗ nào đó dưới chân đập.

Nhưng ở đó lại không có bất kỳ lối vào nào.

Ngược lại, phía bên kia đập có một cầu thang đá giống như cái mà mọi người vừa leo lên đập, có thể đi xuống.

Nhưng gió quá lớn, vực sâu vạn trượng Tiêu Long không muốn mạo hiểm.

Mọi người đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Nhanh chóng, họ tìm thấy một vị trí có thể đi xuống.

Cái đập nước này đã cũ nát, một số chỗ bị sụp đổ.

Ở chỗ sứt mẻ có một cái cầu thang sắt giống như cầu thang thoát hiểm.

Mọi người đi theo cầu thang thoát hiểm xuống, nhìn thấy một cánh cửa sắt treo lơ lửng nằm ở bên trong đập.

“Vào không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Đương nhiên là vào rồi, chẳng lẽ đứng đây ngây ngốc sao?” Tiêu Long bước tới, mở cánh cửa sắt ra, để lộ một căn phòng đầy những thùng gỗ.

Không biết bên trong đựng gì.

Phủ một lớp vải dầu khô, nhìn đâu cũng thấy bụi.

“Mau nhìn xuống dưới, đó không phải phòng máy sao?” Lúc đó, theo khe hở giữa các tấm sàn gỗ đã mục nát, Bạch Phượng Hoàng nhìn thấy mấy tầng bên dưới có ánh đèn yếu ớt.

Chương 686

Có thể thấy những cỗ máy khổng lồ ở phía dưới.

“Chắc là vậy, chúng ta xuống xem sao.” Tiêu Long gọi Vương Bàn Tử đang chuẩn bị mở thùng gỗ.

Ba người đi xuống phía dưới.

Trong đập, gió đã nhỏ hơn, nhưng tiếng nước vẫn lớn.

“Chúng ta phải xuống bằng cách nào đây?” Vương Bàn Tử nhìn thấy không có bất kỳ cầu thang nào nối xuống các tầng dưới, ngạc nhiên nói.

“Nếu là bình thường thì đã nhảy thẳng xuống rồi, nhưng...” Hắn dùng đèn pin rọi xuống phía dưới.

Ít nhất cũng phải mười mấy mét cao chứ.

Bây giờ mà nhảy thẳng xuống như vậy thì có bị ngã nát thịt không.

“Vừa nãy khi ở trong sông ngầm, dây thừng và một số thiết bị đều bị cuốn trôi rồi.” “Chúng ta chỉ có thể tự làm dây thừng để xuống thôi.” Nói rồi, Tiêu Long kéo tấm vải dầu che trên thùng gỗ xuống.

Kéo đi kéo lại, dù đã sáu mươi năm nhưng chất liệu vẫn khá chắc chắn.

Mấy tấm vải dầu trong phòng được buộc lại với nhau.

Ít nhất cũng có thể giúp họ xuống an toàn.

Vừa làm, Tiêu Long và Vương Bàn Tử nhanh chóng nối liền các tấm vải dầu lại.

Lúc này, Bạch Phượng Hoàng cũng tranh thủ làm rõ những thứ trong thùng gỗ.

Chắc là một số dây điện và bao xi măng được chất vào đây năm xưa để sửa chữa đập.

Nhưng thời gian quá lâu, những thứ này đều đã mục nát cùng với thùng gỗ, không dùng được nữa.

“Buộc xong rồi, khá chắc chắn đó, chúng ta xuống thôi.” Tiêu Long hét lên một tiếng.

Hết cách rồi, tiếng nước quá lớn.

Mọi người gật đầu.

Đúng lúc đó, bên ngoài đột nhiên lại truyền đến tiếng ‘ù ù ù’.

“Không phải tiếng còi báo động phòng không vừa nãy sao?

Lại kêu nữa rồi?” Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Bởi vì lúc này mọi người đều đang ở trong đập, nên tiếng động đó gần như muốn xé tai.

“Chẳng lẽ sắp đóng cửa đập?” Bạch Phượng Hoàng lẩm bẩm.

Bọn ‘Trung Cẩu’ cũng thật lợi hại.

Sáu mươi năm rồi mà hệ thống tự động bảo trì đập vẫn không hỏng.

May mắn là mọi người bây giờ không còn ở chỗ xác máy bay nữa, không cần lo lắng mực nước dâng lên rồi bị mắc kẹt.

“Dường như không đúng lắm.” Nghe tiếng còi báo động chói tai, Tiêu Long lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Dường như âm thanh còn gấp gáp hơn so với lúc trước.

“Chúng ta ra ngoài xem mực nước có dâng lên không thì biết.” Vương Bàn Tử thờ ơ bước ra khỏi phòng.

Nhưng hắn chưa kịp nhìn gì, tiếng còi báo động lại bắt đầu thay

đổi.

“Chết tiệt, còi báo động kéo dài, có không kích.” Vương Bàn Tử từng nhập ngũ, vừa nghe tiếng còi báo động đã lập tức phản ứng.

Đó không phải còi báo động phòng không bình thường, rõ ràng là còi báo động không kích!

“Không kích?” Bạch Phượng Hoàng ngạc nhiên.

Ở đây mà cũng có không kích sao?

Đúng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên quay đầu lại.

Trong hư không phía sau, một đàn vật đen kịt dường như đang lao đến.

“Chạy mau!” Tiêu Long hét lớn một tiếng, quay người chạy vào trong phòng.

“Hả?” Vương Bàn Tử cũng vội vàng cùng Bạch Phượng Hoàng xông vào.

Tiêu Long đã chuẩn bị sẵn, ‘Rầm’ một tiếng đóng sập cửa lại.

“Dơi.” Tiêu Long hổn hển nói.

Thật sự là một cảnh tượng quá kinh hoàng.

Một đàn dơi đen kịt khổng lồ đang lao về phía toàn bộ đập, giống như một trận châu chấu vậy.

“Dơi chắc không sao đâu, chúng đâu có cắn chết người.” Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Cứ tưởng là thứ gì ghê gớm lắm chứ, hóa ra là dơi.

“Dơi bình thường thì đương nhiên không sao.” Tiêu Long dịch người sang một bên, để lộ ô cửa kính trên cánh cửa sắt.

“Cậu xem ngoài kia có phải dơi bình thường không?” Vương Bàn

Tử ngớ người.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Mẹ nó, cái này mà gọi là dơi sao?!" Chỉ thấy, trên đập bên ngoài, từng con vật cao bằng nửa người đang đậu đầy.

Dù tất cả đều nhắm mắt, nhưng hàm răng nanh nhọn hoắt lộ ra ở khóe miệng lại nói cho Vương Bàn Tử biết những sinh vật này không dễ chọc vào.

"Dù sao thì ngoại hình vẫn là dơi không sai, còn hình thể thì quỷ mới biết chuyện gì xảy ra." Tiêu Long thở dài.

Hắn cũng không ngờ những thứ này lại lớn đến vậy.

Vừa nãy trong hư không chỉ liếc mắt một cái, cảm thấy có gì đó không ổn nên mới gọi hai người vào nhanh.

Không ngờ những thứ này con nào con nấy như thể bị tiêm hormone, lớn đến thế.

"Mẹ nó, chúng nó sắp thành tinh rồi!" Vương Bàn Tử nhìn những con dơi mặt xanh răng nanh đó, mặt mày tái mét.

Nếu bị cắn một miếng, chắc chắn nát cả đầu.

Huống chi bên ngoài còn có vô số con dơi khác.

"Mà nói chứ, tôi ở trong này chắc không sao đâu nhỉ?" Lúc đó, Vương Bàn Tử đột nhiên có chút lo lắng hỏi.

"Chắc là an toàn thôi, dù sao đây cũng là cửa sắt mà." Bạch Phượng Hoàng nhẹ nhàng vỗ vào cánh cửa sắt.

Ai ngờ hành động đó.

Những con dơi đột biến vốn đang đậu trên đập đều đồng loạt quay đầu, nhìn về phía cạnh cửa sắt.

“Đậu xanh, sao mà nhạy vậy?!” Vương Bàn Tử giật nảy mình, vội vàng tránh sang một bên.

“Cô quên dơi không dùng mắt để săn mồi à?” Tiêu Long giơ tay gõ vào đầu Bạch Phượng Hoàng, bất lực nói.

“Tôi quên mất.” Bạch Phượng Hoàng có chút tủi thân.

Cô đâu biết mấy thứ này tai lại thính đến vậy.

Chỉ nhẹ nhàng vỗ vào cửa sắt thôi mà.

Con nào con nấy đều trừng mắt nhìn.

Vương Bàn Tử và Tiêu Long vội vàng ra hiệu im lặng.

Chỉ thấy.

Bên ngoài ô cửa kính, một cái đầu khổng lồ đang lởn vởn ở đó.

“Mẹ kiếp, thứ này có thể giết được không?” Vương Bàn Tử dùng khẩu hình không tiếng nói.

“Nếu năng lực của tôi không bị áp chế thì không có vấn đề gì cả.” Tiêu Long đáp lại.

Chương 687

Nhưng tình hình hiện tại rõ ràng không thích hợp để đối đầu trực diện.

Trước hết là vấn đề số lượng.

Chỉ nhìn cái thể hình lớn như vậy, Tiêu Long cảm thấy đã đủ khó nhằn rồi.

Hơn nữa, thứ này còn biết bay.

Ai mà biết được.

Nhìn cái đầu lớn và hai chiếc răng nanh trên đó, Tiêu Long đột nhiên nhớ đến thi thể đầy lỗ thủng trong xác máy bay.

Trong lòng hắn hiểu ra.

Chắc chắn là do mấy thứ này gây ra.

Thật khó mà tưởng tượng được, người đó trong tình huống như vậy lại bị một đàn dơi sống sờ sờ cắn chết.

Căn cứ vào màu sắc của thi thể, những thứ này có thể cực độc.

"Chẳng phải điều đó cũng nói lên một vấn đề sao, cánh cửa sắt này không thể ngăn được mấy tên đó." Ngay cả thân máy bay dày như vậy mà còn không cản được mấy thứ đó, huống chi là một cánh cửa sắt mà hai chân có thể đá văng.

Lúc này, mồ hôi trên trán Tiêu Long đã chảy ròng ròng.

Hắn vừa quay đầu định nhắc hai người đừng hành động hấp tấp, thì tấm sàn gỗ phía dưới có lẽ đã mục nát theo năm tháng, cộng thêm trọng lượng hơi lớn của Vương Bàn Tử, Tiêu Long chưa kịp mở miệng, tấm ván dưới chân Vương Bàn Tử đã 'Phanh' một tiếng gãy

vụn.

Cả người hắn hụt chân. 'Oong long' một tiếng, kéo theo thùng gỗ và vải dầu loảng xoảng rơi xuống.

Mẹ nó!

Tiêu Long căn bản không kịp suy nghĩ.

Một tay nắm Bạch Phượng Hoàng, thuận thế nhảy xuống.

Phía sau, 'Phanh' một tiếng.

Cánh cửa sắt vốn không chắc chắn kia đã bị lũ dơi đâm sầm vào và bung ra, kèm theo đó là một tiếng thét chói tai.

"Đậu xanh, cánh cửa sắt đó sao mà không chắc chắn vậy?!" Chưa kịp tiếp đất, Tiêu Long đã nghe thấy tiếng kinh ngạc của Vương Bàn Tử.

Thằng nhóc này cũng mệnh lớn thật.

Rơi từ độ cao như vậy xuống mà vẫn không hề hấn gì.

"May mà tôi túm được cái cuộn vải dầu, nếu không thì thật sự đã ngã chết rồi." Thì ra là vậy.

Nhưng nguy hiểm trước mắt vừa mới bắt đầu.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lên.

Trong căn phòng phía trên, chỉ trong chốc lát đã có mấy con dơi xông vào, vỗ cánh định lao xuống.

"Chạy mau, tìm chỗ nào đó mà trốn!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, dẫn đầu kéo Bạch Phượng Hoàng chạy sâu vào trong phòng.

Đùa sao.

Những thứ này một khi vồ tới thì cảm giác không thua kém gì một con sư tử.

Không, một đàn sư tử mới đúng.

“Đậu xanh, mấy tên này không có mắt mà sao lại bắt được tôi?” Vương Bàn Tử vừa chạy vừa kêu lớn.

“Chúng dựa vào sóng âm và tai đấy, cậu không học tiểu học sao?” Tiêu Long thực sự muốn mắng hắn một câu đồ ngốc.

“Ai mà rảnh rỗi quan tâm mấy thứ này chứ.” Chân Vương Bàn Tử đã có chút không linh hoạt.

Căn phòng phía dưới tuy có chút ánh sáng, nhưng cũng là truyền đến từ phòng máy bên dưới.

Ánh sáng yếu ớt đáng thương.

Chỉ trong chốc lát, Vương Bàn Tử đã đâm sầm vào bảy tám cái thùng.

Nếu bây giờ có thể bật đèn pin rọi vào mặt hắn thì chắc chắn mũi xanh mặt sưng.

“Mau nhìn, phía trước có thang máy kìa!” Đúng lúc đó, mắt Bạch Phượng Hoàng đột nhiên sáng lên.

“Thang máy?” Vương Bàn Tử ngớ người.

“Bọn ‘Trung Cẩu’ này đúng là biết hưởng thụ thật, xây một cái đập mà không quên lắp cả thang máy.” Tiêu Long lại có chút không tin.

Ba người nhanh chóng chạy tới gần.

Quả nhiên.

“Đâu phải thang máy, rõ ràng là một nhà kho sắt mà.” Hắn vừa nhìn đã nhận ra cái thứ trông giống cửa thang máy kia.

Một cánh cửa sắt lớn của nhà kho.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa đã chửi bậy thành tiếng.

“Không quản nhiều thế nữa, cứ vào trước đã.” Hiện giờ Tiêu Long cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Hắn trực tiếp dẫn hai người không chút do dự chui vào, rồi đóng cửa lại.

“Ê, Long ca, có phát hiện gì không?” Sau khi thở hổn hển mấy hơi, Vương Bàn Tử đột nhiên mở miệng.

“Ừm?

Phát hiện gì?” Tiêu Long hỏi.

Vương Bàn Tử chỉ vào cánh cửa sắt.

“Bên ngoài không có động tĩnh nữa.” Tiêu Long và Bạch Phượng Hoàng vừa nghe, quả nhiên.

Bên ngoài yên tĩnh đến đáng sợ.

Mạc phi...

“Nhà kho này chúng không dám vào.” “Chẳng lẽ bên trong có thứ gì đáng sợ sao?” Vương Bàn Tử lập tức không còn bình tĩnh nữa.

Từ khi xuống động, năng lực của hắn đã yếu đi, mà gan cũng nhỏ lại.

“Được rồi, trời không tuyệt đường sống của ai đâu, chúng ta xem xét đã.” Nói rồi, Tiêu Long đứng dậy, bật đèn pin.

“Hoắc!” Ánh sáng vừa bật lên, cảnh tượng bên trong nhà kho hiện rõ.

Mọi người lại bị giật mình.

Thì ra, ngay chính giữa nhà kho, mười mấy chiếc quan tài sắt đen kịt được đặt ngay ngắn.

Trên thân quan tài vẽ đầy phù chú, giống như một loại phù chú Đạo gia cổ xưa.

“Những phù chú này trông quen mắt, nhưng không biết có ý nghĩa gì.” Vương Bàn Tử gật đầu.

Bình thường hắn xem phim cương thi, phim kinh dị không ít.

Trong đó đạo sĩ bắt quỷ, thích vẽ những loại chú ngữ Đạo gia kỳ lạ.

Trông thì giống, nhưng cũng vô ích.

Tiêu Long lắc đầu.

“Bất kể thế nào, bên trong chắc chắn nhốt thứ gì đó không tầm thường.” “Quỷ mới biết bọn ‘Trung Cẩu’ đã đặt cái gì vào đó, chúng ta cứ xem có lối ra không đã.” Vương Bàn Tử không quan tâm mấy thứ này.

Bây giờ hắn chỉ muốn rời khỏi đây.

Đúng lúc đó, Tiêu Long ‘Bụp’ một tiếng nhấn vào một chỗ trên tường.

Lập tức, đèn trong nhà kho bật sáng.

Không tệ.

Chương 688

Hệ thống điện mà 'Trung Cẩu' xây dựng sáu mươi năm trước vẫn có thể sử dụng được.

Nhờ ánh sáng, mọi người cũng nhìn rõ tình trạng của mười mấy chiếc quan tài sắt đó.

"Vẫn như cũ." Cuối cùng đã hiểu được ý nghĩa của những phù chú đó, Tiêu Long cười gật đầu.

"Ý gì vậy Long ca?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Trên đó vẽ một số pháp chú của Đạo gia dùng để tăng cường thể chất và thôi miên." "Xem ra bọn 'Trung Cẩu' đã bồi dưỡng một nhóm chiến binh sinh hóa khủng khiếp." Nhờ phản hồi của hệ thống, Tiêu Long đại khái đã hiểu rõ những thứ trước mắt.

"Cái gì chiến binh sinh hóa chứ, không hiểu gì hết Long ca?" Vương Bàn Tử nghe mà lùng bùng lỗ tai.

Trong nhà kho cũng đâu thấy thuốc sinh hóa gì đâu.

Trong phim chẳng phải đều diễn vậy sao?

"Ai bảo cậu chế tạo chiến binh sinh hóa nhất định phải dùng thuốc?!" Tiêu Long chỉ vào phù chú trên quan tài sắt nói.

"Cậu xem đi, trong phù chú Đạo gia có ý nghĩa là giải độc, đương nhiên có bay lượn trên không được không thì tôi không rõ." "Tổ tiên chúng ta lợi hại vậy sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Đương nhiên rồi, nếu không thì sao lại sinh ra nhiều đại thần đến thế." Tiêu Long không khỏi nghĩ đến Thiết Diện Sinh.

Tên lão già đó bây giờ không biết đang lởn vởn ở đâu.

Nhưng phải nhanh chóng thôi.

“Ý anh là tất cả những thứ này đều là chiến binh sinh hóa?” Lúc đó, Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi một vấn đề nghiêm túc.

“Vậy chúng ta ở trong này chẳng phải nguy hiểm sao, chúng ta mau chạy đi!” Vừa nói xong, hắn định chạy về phía sau.

“Ê, yên tâm đi, mấy tên này đều chết hết rồi.” Tiêu Long lại ngăn hắn lại, chỉ vào thân quan tài nói.

“Cậu xem những lỗ đạn này, có người đã phá hủy cơ thể người bên trong, thí nghiệm thất bại rồi.” Lúc đó Vương Bàn Tử mới nhìn.

Trên thân những chiếc quan tài sắt này đều có mấy lỗ đạn.

“Ơ?

Những lỗ đạn này hình như là do súng kiểu 95 gây ra thì phải?” Vương Bàn Tử có chút hoài nghi nhìn những lỗ đạn đó.

“Sáu mươi năm trước đâu có thứ này?” “Cho nên... không chừng là Tam thúc làm đó.” Tiêu Long thản nhiên nói.

Tên lão già đó cũng thật lợi hại.

Không quản đường xa vạn dặm chạy đến đây tiêu diệt một đám chiến binh sinh hóa đã chết.

May mà mấy tên này không sống lại, nếu không thì chắc chắn đã bỏ mạng ở đây rồi.

“Vậy tôi yên tâm rồi, tôi cứ lo mấy tên này còn sống.” Vương Bàn Tử mừng rỡ nói.

Lúc đó, sắc mặt Bạch Phượng Hoàng lại thay đổi.

“Không đúng, có một cái còn sống.” Vừa nói xong, cô ra hiệu cho hai người nhìn về phía sau.

Chỉ thấy.

Phía sau những chiếc quan tài sắt bị bắn lỗ chỗ kia, có một chiếc quan tài sắt y hệt.

Điểm khác biệt là cánh cửa quan tài này đã mở.

Tên 'Trung Cẩu' bên trong không biết đã đi đâu.

"Xem ra lần trước có một tên đã tỉnh lại rồi." "Không biết đã đi đâu." Tiêu Long nhíu mày.

"Ai u, kệ đi, miễn là thứ đó không ở trong đập là được." Vương Bàn Tử không nghĩ nhiều như vậy.

Dù sao thì trời sập cũng có người cao hơn chống đỡ.

Không cần lo lắng nhiều đến thế.

Nói rồi, hắn ngồi phịch xuống đất, cũng chẳng quản bẩn hay không.

Ai ngờ.

Vừa nhẹ nhàng ngồi xuống, mặt đất lại phát ra tiếng 'Phanh'.

"Dưới đất rỗng sao?" Tiêu Long ngớ người.

Hắn vội vàng nhấc chân dậm mấy cái.

Quả nhiên, phía dưới rỗng.

"Xem ra trong phòng chắc chắn có lối ra, tìm đi." Nghe lời Tiêu Long nói, Vương Bàn Tử lập tức hưng trí bừng bừng đi tìm.

Không lâu sau, hắn tìm thấy một lối vào dưới đất bị một cái hộp sắt che khuất ở góc tường.

"Đậu xanh, đừng nói chứ, cái hộp này nặng thật đó!" Vương Bàn Tử kêu 'ai u' xoa cổ tay.

Nếu không có công cụ, hắn thật sự muốn cạy cái hộp ra xem bên

trong chứa gì.

“Được rồi, mở cái lối vào đó ra đi.” Vương Bàn Tử đáp một tiếng, cúi người xuống chuẩn bị mở lối vào.

Đúng lúc đó, lại nghe thấy một loại âm thanh ‘sột soạt’ giống như tiếng mèo cào.

“Đậu xanh, dưới đó không phải có người đó chứ?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Tiêu Long vừa nghe.

Âm thanh giống như có người đang cào qua cánh cửa.

Nhưng không thể nào.

Nhóm người Tam thúc đến đây gần nhất, bị nhốt ở dưới, cũng không thể nào sống sót đến bây giờ.

“Chẳng lẽ là thứ đó?” Tiêu Long không khỏi nhìn chiếc quan tài sắt đã mở cửa kia, trong lòng thầm kêu ‘chết tiệt’.

Đồng thời, tiếng ‘sột soạt’ dưới lối vào cũng biến mất.

“Chạy mau!” Tiêu Long hét lớn một tiếng.

Hắn chỉ kịp đưa tay kéo Vương Bàn Tử, bên tai liền truyền đến tiếng ‘Phanh’.

Có thứ gì đó từ dưới đâm thủng cửa xông ra.

“Trời đất quỷ thần ơi!” Đợi đến khi Vương Bàn Tử nhìn rõ thứ đó, cằm hắn suýt chút nữa rớt xuống.

Cao một mét tám nhưng lại nặng ba trăm cân.

Cánh tay màu xám xanh thô to như đùi Vương Bàn Tử.

Điều kỳ lạ hơn là, khóe miệng thứ đó chìa ra hai chiếc răng nanh.

“Mẹ kiếp, cương thi à?” Vương Bàn Tử chửi lớn một tiếng.

Tiêu Long lại lắc đầu.

“Không phải cương thi, chắc là chiến binh sinh hóa mà ‘Trung Cẩu’ nghiên cứu.” “Mẹ nó!” Vương Bàn Tử thắc mắc, tại sao thứ đó lại không giống một chiến binh.

Nhưng nhìn kỹ, cũng thật sự không phải cương thi.

Chỉ có thể nói là sự kết hợp giữa cương thi và chiến binh.

“Ê, tôi hỏi, bọn ‘Trung Cẩu’ có chiều cao như vậy sao?” Không hổ là Vương Bàn Tử.

Nghe đến lúc này mà vẫn còn quan tâm đến chuyện đó.

Tiêu Long suýt chút nữa đá hắn một cái.

“Đều là do cải tạo mà ra, chắc chắn đã tiêm hormone rồi.” Nhưng nhìn thấy chiến binh sinh hóa kia đang chậm rãi đi về phía họ.

Đợi hắn đến gần rồi nói sau.

Chương 689

Nói rồi, tên chiến binh sinh hóa kia bổ nhào tới.

Ba người Tiêu Long vội vàng tránh sang một bên.

Tên chiến binh đó bổ nhào vào quan tài sắt. 'Cô lỗ lỗ' một tiếng, một chiến binh sinh hóa trúng đạn vào giữa trán từ bên trong lăn ra.

Chết không thể chết thêm được nữa.

"Chà, thứ này sức mạnh lớn thật!" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Hai người xuống trước đi." Tiêu Long đột nhiên thấy Chiến Binh Sinh Hóa từ dưới đất chui ra, mắt sáng rực.

Bàn Tử và Bạch Phượng Hoàng vội vàng chạy đi.

Chiến Binh Sinh Hóa định đuổi theo.

Tiêu Long lại nhảy vọt một cái, đạp lên vai nó.

Nhưng một cước đó hình như chẳng ăn thua gì với tên này, ngược lại nó còn quay sang đuổi Tiêu Long.

"Sợ nó không đuổi theo à." Tiêu Long nhìn cánh cửa sắt lúc nãy, lao về phía cửa.

Khi đến gần cửa sắt, anh nhanh chóng mở cửa rồi xông ra ngoài.

Quả nhiên, những con dơi đó đều đang đứng yên cách đó ba mét.

Thấy Tiêu Long xuất hiện, chúng đồng loạt rít lên một tiếng rồi lao tới.

Đúng lúc đó, Chiến Binh Sinh Hóa kia lại lao thẳng ra.

Mặc dù trong động, giữa các sinh vật đều có phạm vi lãnh thổ sức mạnh, nhưng một khi va chạm bất ngờ, ai thèm quan tâm ai đang ở địa

bàn của ai.

Hai bên lập tức giao chiến.

Tiêu Long thì nhân cơ hội đó, lại lén lút chui về kho hàng từ góc tường, đồng thời đóng chặt cửa lại.

"Vãi, Long ca bá đạo thật!" Nhìn Tiêu Long lặng lẽ ra ngoài rồi an toàn trở về, một loạt thao tác này khiến Bàn Tử và Bạch Phượng Hoàng ngây người.

Nhưng hiện tại nguy hiểm chưa giải trừ, họ phải nhanh chóng tìm một chỗ ẩn nấp tiếp theo.

Rồng tranh hổ đấu, cuối cùng sẽ có một bên thắng.

Ai mà biết được kẻ chiến thắng có theo dấu vết mà đuổi tới không.

"Mẹ kiếp, nếu ở bên ngoài thì Bàn gia đây đã vặn đầu nó xuống làm bóng đá rồi!" Bàn Tử chửi bới.

"Thôi được rồi, nó lợi hại được chưa." Tiêu Long lắc đầu.

Mẹ nó chứ, ở bên ngoài thì đến lượt nó ra tay à?

"Mà này, lúc nãy anh có nhìn xuống dưới không?" Tiêu Long kéo lại chiếc tủ sắt chặn cửa vào, quay đầu hỏi.

"Bên dưới là một kho niêm phong, không có lối ra." Tiêu Long ngớ người.

Kho niêm phong.

Chẳng trách tên Chiến Binh Sinh Hóa kia luôn bị mắc kẹt bên dưới.

Nhưng bây giờ đến lượt ba người họ thì thật sự khó chịu rồi.

Anh đi một vòng quanh căn phòng.

Đúng như Bàn Tử nói, đây là một kho hàng hoàn toàn bị niêm phong.

Xem ra chỉ có thể đợi từ phía trên mà rời đi thôi.

“Chúng ta còn bao nhiêu đồ ăn?” Vấn đề oxy Tiêu Long không lo lắng, giờ anh lo vấn đề đồ ăn.

“Bánh quy nén thì đủ ăn, nước uống thì chúng ta không còn nhiều.” “Không sao, đợi chúng ta ra ngoài thì sẽ ổn thôi.” Đối với đồ ăn, Tiêu Long có thể chất tiêu hao thấp từ lâu rồi.

Sở dĩ anh hỏi chủ yếu là quan tâm đến cô nàng Bạch Phượng Hoàng.

Vạn nhất cô ấy chết ở đây, vậy thì Tiêu Long thật sự vô dụng rồi.

“Trước cứ nghỉ ngơi một lát đi, đợi bên trên kết thúc.” Nghe thấy tiếng rít gào và gầm gừ rõ ràng từ bên trên, Tiêu Long biết mình không thể ra ngoài ngay được, đành ra lệnh.

Thế là, Bạch Phượng Hoàng đi nghỉ trước.

Bàn Tử vốn định hút một điếu thuốc, nhưng nhìn Tiêu Long rồi lại thôi.

Cứ thế, trong sự chờ đợi sốt ruột, năm sáu tiếng trôi qua, nhưng cuộc chiến phía trên vẫn chưa kết thúc.

“Vãi, cái tên Chiến Binh Sinh Hóa kia lại mạnh đến thế sao?” Bàn Tử có chút không chịu nổi.

Hắn biết rõ số lượng dơi là bao nhiêu.

Không ngờ một Chiến Binh Sinh Hóa lại dai sức đến vậy.

Hắn cứ nghĩ hai ba phút là nó đã bị lũ dơi xé xác ăn thịt rồi chứ.

“Dù sao thì cũng mượn sức mạnh rồi.” Bỗng nhiên, Tiêu Long

chợt hiểu ra.

Thiên Diệp Thanh Mộc.

Bên dưới cái đập lớn kia có một cánh cửa, đằng sau cánh cửa đó chính là câu trả lời mà anh muốn tìm.

Nếu trước đây Tiêu Long đoán rằng Thính Lôi Tháp nằm sau cánh cửa đó, vậy thì năm đó chắc chắn đã mượn sức mạnh của Thính Lôi Tháp để cải tạo ra một nhóm Chiến Binh Sinh Hóa như vậy.

Nhưng sau đó xảy ra ngoài ý muốn, mới dẫn đến hậu quả như của Thiên Diệp Thanh Mộc.

"Mình phải nhanh chóng đến cánh cửa đó, không thể để Thiết Diện Sinh chiếm tiên cơ." Tiêu Long lẩm bẩm.

Nhưng vấn đề trước mắt là phải ra khỏi cái kho niêm phong này đã.

"Thôi đừng đùa nữa Long ca, cái tên Chiến Binh Sinh Hóa kia ở dưới đó lâu như vậy còn chưa ra được." "Trừ khi chúng ta biến thành chuột đào hang chui ra ngoài thôi." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Chuột?" Tiêu Long sững người, rồi chợt vui mừng trong lòng.

Anh đã quên mất một chuyện.

Kho niêm phong này là thứ được xây dựng trong Thế chiến thứ hai cho những cuộc họp quan trọng, nhưng cũng không thể niêm phong hoàn toàn nghiêm ngặt.

Nếu không, họp chưa được nửa chừng thì mọi người đã chết ngạt hết rồi.

Vì vậy, những công trình như thế này về cơ bản đều có các lỗ thông hơi ẩn.

Nhanh chóng, Tiêu Long tìm thấy một lỗ thông hơi bị lưới chống

chuột che chắn ở góc tường.

Nhưng...

“Long ca, cái lỗ thông hơi này cùng lắm chỉ chui lọt một cái đầu thôi, chui vào sao?” Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Hắn thử rồi, đầu có thể chui vào nhưng vai thì bị kẹt cứng.

“Hình như đúng là hơi nhỏ thật.” Tiêu Long nhíu mày.

Anh thử một chút, cũng không chui lọt.

Thấy cách dùng lỗ thông hơi không được, Bàn Tử có chút chán nản ngồi bệt xuống đất.

Bạch Phượng Hoàng đã ngủ say.

“Không thể tiếp tục ở đây được nữa.” Tiêu Long lẩm bẩm.

Ngay lúc đó, đột nhiên trong phòng phát ra một tiếng “tách”, chuyện tuyệt chồng sương lại xảy ra.

Đèn khẩn cấp trong kho niêm phong đột nhiên tắt ngúm.

Tiếp đó, Tiêu Long ngửi thấy một mùi khét nhẹ, rõ ràng là dây điện cuối cùng cũng lão hóa và cháy đứt.

“Vãi, đồ của thằng chó Trung cẩu này cũng không dùng được nữa à!” Bàn Tử kích động bật đèn pin, tim đập nhanh nói.

Chương 690

"Dù sao cũng sáu mươi năm rồi, có tốt đến mấy cũng hỏng thôi." Tiêu Long lắc đầu.

Bóng tối đột ngột ập đến khiến hai người có chút trở tay không kịp.

Nhưng điều này cũng khiến họ nhìn thấy một tia sáng truyền đến từ vị trí lỗ thông hơi.

Cách lỗ thông hơi không xa, có một căn phòng khác.

"Hay là để tôi trèo lên sửa nhé?" Bàn Tử nhìn bóng đèn trên trần lẩm bẩm.

"Thôi đi, tỉnh táo lại đi, không có dụng cụ thì sửa kiểu gì?" Tiêu Long ngăn cách đó.

Lỡ đèn chưa sửa xong mà bị điện giật thì xấu hổ lắm.

"Được rồi." Bàn Tử thở dài một tiếng bất lực.

Chán nản lại dùng đèn pin rọi vào bóng đèn, nhưng không có tác dụng.

Vô tình lướt qua một cái, Tiêu Long suýt nữa thì nổ tung da đầu.

"Nhanh, rọi đèn pin qua đó!" Tiêu Long vội vàng kêu lên.

Bàn Tử sững người, vội vàng rọi đèn pin qua.

"Sao thế?" Tiêu Long không trả lời, mà đi đến góc tường đó, tìm kiếm khắp nơi.

"Anh đang tìm gì vậy Long ca?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Tiêu Long đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn.

“Bạch Phượng Hoàng đâu?” “Cái gì?” Bàn Tử chợt phản ứng lại, vội vàng cầm đèn pin nhìn quanh.

Thảo nào hắn thấy có gì đó bất thường.

Bạch Phượng Hoàng biến mất rồi.

“Đặc biệt là đây là một kho niêm phong mà.” Bàn Tử có chút ngây người.

Bất kể là góc tường, trên bàn, hay trên trần nhà, đều không có bóng dáng Bạch Phượng Hoàng.

Một người sống sờ sờ trong căn phòng chưa đầy hai mươi mét vuông không thể nào tự dưng bay đi được.

“Đèn tắt được bao lâu rồi?” Tiêu Long ngồi xổm xuống, cố gắng giữ bình tĩnh.

Chuyện trên đời không có gì là thần thông quỷ dị cả, chắc chắn đều có dấu vết để tìm.

Một người sống không thể đột nhiên mất tích.

Vừa nãy đèn tắt và phát hiện ra cũng chỉ khoảng hai phút.

Nếu Bạch Phượng Hoàng có động tĩnh gì thì anh đã có thể phát hiện ngay lập tức.

“Không phải cô ấy chui vào trong đó rồi chứ?” Thấy tìm kiếm không có kết quả, Bàn Tử không khỏi đặt ánh mắt vào cái lỗ thông gió chỉ đủ một cái đầu chui lọt.

Tiêu Long chần chừ một chút, định lắc đầu nhưng lại kìm lại.

Dù sao thì bây giờ nhìn, trong kho niêm phong này, ngoài lối vào đã bị chặn, chỉ còn lại cái lỗ thông gió hẹp nhỏ đó.

“Nhưng thân hình của cô ấy cũng không thể chui lọt vào trong đó

được chứ?" Vừa nói, Tiêu Long vừa cúi người xuống trước lỗ thông gió.

Bàn Tử ở bên cạnh nín thở tập trung nhìn.

Cảm giác kinh hãi đột ngột lúc nãy không những không giảm bớt mà còn mạnh hơn.

Tim Tiêu Long cũng đập thình thịch như sấm.

Anh đã tưởng tượng vô số cảnh tượng bên trong lỗ thông gió, nhưng khi thật sự cúi xuống nhìn vào trong, da đầu anh lập tức nổ tung.

"Mẹ nó!" Anh suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Thấy phản ứng của Tiêu Long, Bàn Tử cũng không nhịn được cúi người xuống, rọi đèn pin vào.

Lập tức, đầu hắn cũng ong lên một tiếng, từ đỉnh đầu đến gót chân, toàn thân lạnh toát như rơi vào hầm băng.

"Mẹ kiếp, bên trong sao lại có người?" Mặc dù đoán Bạch Phượng Hoàng có thể đã chui vào lỗ thông gió, nhưng khi nhìn thấy bên trong có người, cả hai đều giật mình.

Nhưng hai người cũng có thể khẳng định Bạch Phượng Hoàng chắc chắn không chui vào đó.

Bởi vì khuôn mặt của người bên trong lỗ thông gió đã bị ép đến biến dạng nghiêm trọng, trên mặt hoàn toàn không có một chút đặc điểm nào của Bạch Phượng Hoàng.

"Cứ móc nó ra trước đã." Tiêu Long trấn tĩnh lại, đi tìm chân bàn để tháo ra rồi móc thứ đó ra ngoài.

Dù sao bây giờ chưa tìm thấy Bạch Phượng Hoàng, lỗ thông hơi không thể bị bịt kín.

Nhanh chóng, hai người dùng chân bàn móc người bị ép biến dạng đó ra.

Quá trình đó chưa đầy nửa phút.

Tiêu Long đã chuẩn bị tâm lý cho mọi cảnh tượng.

Hầu như không gặp trở ngại gì, anh kéo thứ đó ra.

Khi nhìn rõ thứ đó là gì, anh không thể chịu đựng thêm nữa.

"Mẹ kiếp nhà nó, thằng nào thất đức thế?" Bàn Tử không khỏi chửi ầm lên.

Không còn cách nào khác, ai bị một cái áo mưa cao su biến thành xác chết hù cho cũng sẽ có tâm trạng như vậy thôi.

"Kỳ lạ." Sau khi bình tĩnh lại, Tiêu Long nhíu mày.

"Ai lại nhét cái thứ này vào lỗ thông gió, để làm gì chứ?" "Dù sao thì chắc chắn không phải để giấu đồ." Lúc này, Bàn Tử lanh lẹ lật cái áo mưa cao su qua lại, nhưng không tìm thấy gì.

Đó cũng là điều đương nhiên.

Tiêu Long ngồi xổm xuống ngửi.

Phía lỗ thông gió dường như có một mùi thoang thoảng bay ra, giống như nước vôi, lại giống suối nước nóng.

Chẳng lẽ dưới cái đập lớn này cũng có suối nước nóng sao?

Với cảnh tượng trong núi Thính Lôi Tháp ở làng Acaba, Tiêu Long cảm thấy điều đó không phải là không thể.

Nhưng mùi này không dễ ngửi chút nào.

Cuối cùng, Tiêu Long lại dùng cái áo mưa cao su che kín lỗ thông gió.

"Vậy, Bạch Phượng Hoàng đi đâu rồi?" Vốn dĩ hai người định tìm

Bạch Phượng Hoàng, ai ngờ lại bị cái áo mưa cao su hù cho một trận.

"Không biết, nhưng tôi phát hiện ra một vấn đề này Long ca." Bàn Tử khoanh tay lẩm bẩm.

"Là gì?" Tiêu Long nhíu mày.

"Anh có thấy nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống không?" Nghe vậy, Tiêu Long sững người.

Nhiệt độ quá thấp?

Có sao?

Ừm?

Hình như đúng là có chút thật.

Vì lý do thể chất, Tiêu Long vốn không quan tâm đến nóng lạnh.

Nhưng lời của Bàn Tử đã nhắc nhở anh.

Nhiệt độ trong phòng quá thấp.

Lòng Tiêu Long khẽ động, anh áp tai vào tường.

Bàn Tử có chút ngạc nhiên, cũng làm theo.

Vừa nghe thì không sao, nhưng sắc mặt hắn cũng thay đổi.

Chương 691

"Bên ngoài sao lại có tiếng nước vậy?" "Chẳng lẽ chúng ta đang ở dưới nước sao?" Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

Tiêu Long có chút ngạc nhiên, nhấc chân đạp mạnh một cước vào tường.

Không có tiếng "phanh" nào, âm thanh vô cùng trầm đục.

"Bên ngoài thật sự có nước." Tiêu Long chợt nhận ra.

Hình như đã lâu rồi anh không nghe thấy tiếng rít gào bên ngoài nữa.

Anh vội vàng đi đến vị trí lối vào, nhưng kinh ngạc phát hiện, lối vào vẫn ở đó, nhưng nắp đậy phía trên lại nguyên vẹn không sứt mẻ.

Nếu anh không nhớ nhầm, trước đó khi Chiến Binh Sinh Hóa chui ra ngoài, nắp đậy lối vào đã bị phá vỡ rồi.

Rồi nhìn đến vị trí Bạch Phượng Hoàng nằm, Tiêu Long quả nhiên phát hiện ra manh mối.

Vị trí Bạch Phượng Hoàng nằm, bên dưới dường như rỗng.

"Mình bị người ta gài bẫy rồi." Tiêu Long lẩm bẩm.

"Long ca?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Ngay khi tôi bước vào căn phòng phía trên, tôi đã rơi vào bẫy của người khác." Bất kể là Chiến Binh Sinh Hóa, lỗ đạn, rồi đến kho niêm phong này, không ai có thể từng bước tính toán trước được mọi hành động của người khác.

Tiêu Long chỉ nghĩ đến một người.

"Thiết Diện Sinh." Chẳng lẽ tên khốn đó đã đến đập lớn trước

rồi?

Nhưng tại sao hắn lại phải tự tay giết những Chiến Binh Sinh Hóa đó chứ?

"Hắn vốn đã quen thuộc với nơi này, tốc độ tìm vị trí đập lớn vốn nhanh hơn tôi." Tiêu Long cũng hiểu tại sao ban đầu, ở Lạc Thủy Động, khi anh nói cho Thiên Diệp Thanh Mộc biết thông tin về người của gia tộc Thiên Diệp, tên đó lại không có chút phản ứng nào.

Hóa ra là người ta đã sớm rời khỏi đó rồi.

"Thế nhưng Bạch Phượng Hoàng biến mất kiểu gì?" Bàn Tử có chút không hiểu.

"Trước hết, đừng coi cái kho niêm phong này là một căn phòng." "Hãy coi nó là một không gian di động, ví dụ như thang máy." Tiêu Long giải thích.

Bàn Tử chợt vỡ lẽ.

"Ý anh là tôi đã vô tình đi lên một cái thang máy sao?" "Thằng chó Trung cẩu này nhàm chán đến vậy sao, thật sự xây một cái thang máy à?" "Xem ra là vậy." Tiêu Long gật đầu.

Vừa nãy anh đã đạp vào tường, nghe tiếng động bên ngoài biết rằng mình đang ở dưới nước.

Chẳng trách trước đó lỗ thông gió lại có mùi suối nước nóng.

Bởi vì bây giờ họ không còn ở vị trí đập lớn nữa.

Không chừng, bây giờ họ đang ở dưới cái đập lớn.

"Nhưng, đã có thể hành hạ tôi như vậy, sao lại không giết tôi?" "Tại sao lại trực tiếp mang Bạch Phượng Hoàng đi?" Bàn Tử có chút khó hiểu.

"Vậy thì chỉ có thể đợi gặp mặt rồi nói thôi." Tiêu Long lắc đầu.

Tên đó làm việc không thể nào mềm lòng như vậy.

Bắt Bạch Phượng Hoàng đi chắc chắn có nguyên nhân.

Không biết Bạch Phượng Hoàng bây giờ sống chết ra sao.

Tên đó muốn dùng cô ấy để uy hiếp Tiêu Long?

Không.

Tên đó chẳng lẽ không biết sao?

Với loại người như hắn, sự tồn tại của một người phụ nữ căn bản không thể tạo ra uy hiếp.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Mục tiêu uy hiếp đó có lẽ không phải anh.

Thậm chí cả tính bảo mật của hành động lần trước của Tam Thúc, cộng thêm việc chủ nhà họ Bạch chết ở Lạc Thủy Động, Tiêu Long có thể khẳng định.

Trong hành động lần đó, số người nhà họ Bạch tham gia chắc chắn không chỉ có một.

Thiết Diện Sinh muốn nhắm vào người đó.

"Không được, không thể để lão già đó đi trước được!" Bàn Tử không cam tâm, đi đến lối vào, đưa tay định đẩy cửa ra nhưng nó không hề nhúc nhích.

"Xem ra cánh cửa đó được chế tạo đặc biệt." Tiêu Long nhíu mày.

Sắc mặt anh bình tĩnh.

Dù sao lão già đó đã không giết anh ngay lập tức, vậy thì chắc chắn còn có đường lui.

"Chờ đợi rõ ràng không phải phong cách của tôi." Vừa nói, Tiêu Long đứng dậy, định đi mở cửa.

Đúng lúc đó, cả kho niêm phong đột nhiên rung lên một cái, rồi lại im lặng không chút động tĩnh.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử sững người, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Long thì "suỵt" một tiếng, áp tai vào tường.

"Tiếng nước bên ngoài ngừng rồi." Xem ra thang máy đã dừng lại.

Đúng lúc đó, Tiêu Long và Bàn Tử nghe thấy phía sau cánh cửa lối vào đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng.

"Có người đến rồi." Tiêu Long khẽ nói một câu, ra hiệu cho Bàn Tử ẩn nấp cẩn thận.

Nhanh chóng, chuỗi tiếng bước chân đó dừng lại ở vị trí lối vào.

Đồng thời, từ lối vào truyền đến một trận âm thanh "đinh quang".

Tiêu Long biết, có người muốn mở lối vào này.

"Đứng im đừng nhúc nhích, tôi sẽ ra tay." Tiêu Long lặng lẽ nói.

Chín phần mười khả năng người mở cửa chắc chắn là người của Thiết Diện Sinh.

Vì vậy, ngay khi cửa mở, anh phải chế phục người đó.

Cùng với một chùm sáng, lối vào được mở ra.

Một cái đầu đen lù lù thò vào từ vị trí lối vào.

Đúng lúc này, Tiêu Long mũi chân khẽ nhón, "vù" một tiếng lao tới.

Cùng với một tiếng hét chói tai, Tiêu Long cũng nhìn rõ khuôn mặt của người đó, lập tức sững người.

"?!" Chương 216: Đinh Quản Gia Bí Ẩn.

Tiêu Long cũng không ngờ.

Người đó lại là Đinh Quản Gia mà anh đã gặp ở Thương Hàng thứ 11.

Không, lúc đó nên gọi lão già này là Đinh Quản Gia.

"Lão già, ông làm gì ở đây?" Thấy phía sau lão ta không có ai, Tiêu Long một tay túm lấy Đinh Quản Gia, cùng Bàn Tử nhìn lão ta với ánh mắt không mấy thiện ý.

"Tôi, hai vị, chúng ta cũng quen biết nhau mà." "Vì nể tình tôi từng giúp hai vị, không cần phải khách sáo như vậy chứ." "Mẹ kiếp, ai quen biết với ông hả?" Bàn Tử chửi bới, định đạp một cước.

Tiêu Long lại đưa tay ngăn lại, có chút nghi ngờ nhìn Đinh Quản Gia.

"Từng giúp tôi?" "Đúng vậy." Đinh Quản Gia phủi phủi bụi trên mông, đứng dậy cười nói.

"Hay là tôi gửi video cho cậu xem, cậu sẽ tìm hiểu được đến đây chứ?" Vừa nói, lão ta lấy điện thoại ra, chiếu mấy đoạn video trong điện thoại.

"Thì ra là vậy." Nhìn mấy đoạn video quen thuộc đó, Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu ra.

Hóa ra Đinh Quản Gia chính là người luôn để lại manh mối cho mọi người, bao gồm cả những video gửi cho Hạo Thiên Chân trước đó.

Nhưng vấn đề là, lão già này chẳng phải người của Thiên Diệp gia sao?

Chương 692

Tại sao lại muốn giúp đỡ?

“Cái này đơn giản thôi, thực ra tôi là người của Tam gia.” Đinh Quản Gia đưa ra một tin tức cực kỳ chấn động.

“Vãi, không phải chứ!” Cằm Bàn Tử suýt rớt xuống.

Thật không ngờ lão già này lại là người của Tam Thúc.

“Nằm vùng?” Tiêu Long hỏi.

“Không, nhưng mục đích của tôi cũng giống các cậu, đều muốn tìm Tam gia.” Đinh Quản Gia thản nhiên nói.

“Cho nên tôi mới luôn dùng video để chỉ dẫn cho các cậu.” “Muốn giúp tôi tìm Tam gia?” “Tìm làm gì?” Bàn Tử hỏi ngược lại.

“Nợ tiền à?” “Nợ tôi nhiều lắm, số tiền đó đâu có thể nói rõ ràng được.” Đinh Quản Gia lắc đầu, không định tiếp tục vấn đề này.

“Trộn lẫn vào Thiên Diệp gia?” Tiêu Long biết Thiên Diệp gia.

Anh không tin lời của lão già này.

“Kể từ khi Tam gia gặp chuyện, Nhị gia đã nghi ngờ Thương Hàng thứ 11 bị người khác xâm nhập.” “Vì vậy, khi Đinh chủ quản bị thay thế, Nhị gia lập tức sắp xếp cho tôi thay thế trở lại.” “Mục đích là để làm rõ tung tích của Tam gia.” Đinh Quản Gia cười nói.

“Nhưng lại không liên quan đến đây.” “Những người đó không nói cho ông biết họ làm gì sao?” Bàn Tử cười khẩy.

“Tìm đồ thôi, ban đầu tôi cứ nghĩ là cổ mộ.” Đinh Quản Gia lắc đầu.

“Nhưng cổ mộ thì làm gì mà dùng máy bay được chứ?” “Bây giờ

ông biết rồi à?" Nhìn biểu cảm của lão ta, rõ ràng là không giả vờ.

Tiêu Long tạm tin lời lão.

"Đúng vậy, bọn chó chết đó bay vào vực sâu rồi." "Thật sự mẹ nó quá điên rồ!" Đinh Quản Gia rõ ràng cũng bị hành động này làm cho sợ hãi không ít.

"Tôi nhớ ông xuống trước mà, sao giờ mới lộ diện?" Tiêu Long lúc đó nghĩ rằng lão già này không phải đã sớm xuống rồi sao.

Qua lời giải thích của Đinh Quản Gia, phán đoán của anh cũng được chứng thực.

Vì lý do sát nhân diệt khẩu, họ đã đi vòng từ con sông ngầm phía thượng nguồn.

Cửa động bị nổ tung là để che giấu dấu vết rời đi của họ.

Bởi vì quản sự của Thiên Diệp gia nghi ngờ có người sẽ theo dõi.

Vì vậy, so với Tiêu Long và những người khác, họ đã đến Lạc Thủy Động trước năm sáu tiếng.

Cũng đã gặp Thiên Diệp Thanh Mộc.

Lúc đó, người của Thiên Diệp gia lại không hề kinh ngạc, như thể đã sớm biết có một vị tiền bối như vậy ở đó.

Sau đó cũng xuống Lạc Thủy Động.

Nhưng con sông ngầm đã cuốn trôi trăm người, khiến họ tan tác.

Cuối cùng, đến được đập lớn cũng chỉ có Đinh Quản Gia và một nhóm cán bộ chủ chốt của Thiên Diệp gia.

Còn về vị quản sự và một nhóm người khác, không biết bây giờ họ đã đi đâu.

Sau đó, đột nhiên còi báo động không kích vang lên.

Lũ dơi lại khiến mọi người tổn thất một nửa.

Mọi người liền tản ra bên trong đập lớn.

Đinh Quản Gia cũng hoảng loạn trong lúc đó, đi từ một bên thang máy khác xuống tầng dưới cùng của đập lớn.

Không lâu sau, lại nghe thấy tiếng động truyền đến từ bên thang máy khác.

Cứ ngỡ là người của Thiên Diệp gia, nhưng vừa mở cửa ra nhìn lại là Tiêu Long và hai người họ.

"Như vậy, vị quản sự kia có vào đập lớn không, tôi không biết." Tiêu Long trầm tư.

Anh cũng không thể xác định người đó có phải Thiết Diện Sinh hay không.

Nhưng vị quản sự kia có chút đáng ngờ.

"Mà này, người phụ nữ dẫn đội của Thiên Diệp gia là ai vậy?" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên lại hỏi một chuyện.

"À, cô bé đó à, nghe nói người ta gọi là Đại tiểu thư." Tiêu Long sững sờ.

Anh nghĩ Thiên Diệp gia đã cử chị gái của Thiên Diệp Mộng, Thiên Diệp Lê.

"À, xem ra không phải cô bé đó." Bàn Tử cũng tiếc nuối.

Hắn cảm thấy nếu là Thiên Diệp Mộng thì hành động lần đó chắc chắn sẽ thuận lợi hơn nhiều.

"Đúng rồi, chúng ta đang ở tầng dưới cùng của đập lớn phải không?" Tiêu Long nhớ lúc nãy Đinh Quản Gia nói mình đang ở tầng dưới cùng của đập lớn.

“Đúng vậy, ở tầng dưới cùng của thang máy này, mẹ nó chứ, lạnh chết người rồi.” Đinh Quản Gia thở dài một hơi.

“Lạnh chết người?” Bàn Tử sững người, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

Tối đen như mực, không nhìn rõ gì.

Nhưng mơ hồ, có một luồng khí lạnh lẽo thổi vào.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem sao.” Ở trong thang máy cũng đủ lâu rồi, Bàn Tử đã sớm không thể chịu đựng được nữa.

Nghe Tiêu Long nói vậy, hắn lập tức là người đầu tiên xông ra ngoài.

Có lẽ vì trong không khí có một lớp sương lạnh mờ nhạt, ban đầu Tiêu Long cứ nghĩ căn phòng ở tầng dưới cùng này sẽ rất lớn.

Cộng thêm khả năng xuyên thấu của ánh đèn pin cũng không tốt lắm, nên có sự nhầm lẫn như vậy cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chỉ một lát sau, ba người họ đã đến được miệng thang máy ở phía bên kia.

“Có lối ra nào khác không?” Tiêu Long hỏi.

Đinh Quản Gia lắc đầu.

Vừa nãy lão ta đã ở dưới đó hai ba tiếng, nếu có lối ra thì đã ra ngoài rồi.

“Lão già đó cũng hay thật, ở trong cái kho lạnh này lâu như vậy.” Bàn Tử không khỏi liếc nhìn lão ta với vẻ khó chịu.

Trong lòng vẫn còn ghi hận vụ bị hù dọa trước đó.

“Không còn cách nào khác, bên dưới cũng lạnh hơn một chút, nhưng tốt hơn nhiều so với đám dơi đông nghịt bên trên.” Đinh Quản

Gia cười nói.

“Mà này, lúc ông xuống thì lũ dơi bên trên có còn ở đó không?” Tiêu Long không biết phải nói sao.

Chẳng lẽ nói cho người ta biết là vì bọn họ mà lũ dơi đã xông vào đập lớn gây chiến sao?

“Ấy, khoan đã, chỗ này giống một cái kho lạnh?” Lúc này, Tiêu Long chợt nhớ ra lời Bàn Tử vừa nói.

Đúng vậy, nơi này giống một cái kho lạnh.

Nhưng nơi này không phải Nam Cực hay Bắc Cực mà có kho lạnh tự nhiên.

Năm đó thằng chó Trung cẩu chắc chắn đã làm lạnh nhân tạo ở đây.

Mặc dù không biết để làm gì, nhưng không thể nào không để lại lối ra.

“Nhanh, nhìn xung quanh đi, đặc biệt là trên tường.” Tiêu Long vội vàng ra lệnh cho hai người kiểm tra xung quanh.

“Có gì mà nhìn chứ, ở đây ngoài mấy tảng băng.” Đinh Quản Gia có chút bất lực thở dài.

Tiêu Long thì cầm đèn pin rọi sang bên cạnh.

Tường bị phủ một lớp băng dày.

Đinh Quản Gia không hoảng.

Ngẩng đầu nhìn lên, phía trên tối đen, không biết có gì.

Hướng khí lạnh thổi đến dường như từ dưới đất.

Chương 693

Tiêu Long ngồi xổm xuống nhìn mặt đất bê tông bị băng phủ kín.

Bê tông?

Mắt anh chợt sáng lên.

Anh đưa tay cạy, gạt lớp băng trên mặt đất ra.

Lập tức, bên dưới lớp băng lộ ra một hầm băng đen tối mịt mờ.

Nhìn rõ những cái bóng đen lớn bằng quả lựu đạn nhỏ đó, Tiêu Long không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Vãi, nhiều pháo đạn thế này sao?" Thấy Tiêu Long bất thường, Bàn Tử cũng đi tới, liếc mắt một cái đã nhận ra thứ dưới lớp băng, da đầu hắn cũng nổ tung.

"Năm đó thằng chó Trung cẩu đã định tiến hành nổ phá ở đây sao?" Tiêu Long gật đầu.

Đây không phải chuyện tốt.

Có khả năng thật.

Nếu Thính Lôi Tháp nằm bên dưới, vậy thì có thể họ thật sự đã dùng pháo đạn để phá.

Dù sao đó cũng là một cánh cửa đồng khổng lồ mà.

Anh đã biết cánh cửa đồng ở làng Acaba rồi.

Đinh Quản Gia cũng bị những thứ màu đen này thu hút, không khỏi thầm tặc lưỡi.

Nhưng bây giờ không phải lúc quan tâm đến chuyện này.

Sau khi làm rõ nguồn gốc khí lạnh và công dụng của nó, Tiêu Long

cũng nghĩ ra cách tìm lối ra.

"Vì nơi này chứa pháo đạn, chắc chắn không chỉ coi đây là kho vũ khí." "Nhất định có lối đi xuống." Ở tầng dưới cùng của thang máy.

Đã vận chuyển pháo đạn xuống, chắc chắn là để chuẩn bị phá cửa đồng.

"Chú ý lớp băng, đặc biệt là chỗ nào dày hơn." Sự thật chứng minh phán đoán của Tiêu Long là chính xác.

Chỉ một lát sau, Bàn Tử hét lớn một tiếng rồi tìm thấy.

Ở vị trí giữa căn phòng, dưới tường có một cái công tắc bị lớp băng đông cứng thành cục băng.

Ba người nhanh chóng đập vỡ lớp băng, lộ ra cánh cửa bên trong.

"Để tôi mở cho." Bàn Tử nói, tiến lên cầm xà beng bắt đầu mở cửa.

Nhanh chóng, dưới sự nỗ lực của hắn, cánh cửa được mở ra.

Nhưng vì sương lạnh, trong chốc lát không nhìn rõ bên trong.

Mãi một lúc sau, mọi người mới nhìn rõ một con đường.

Bên trong có các công cụ như xe đẩy vận chuyển.

Cuối con đường, có một cánh cửa sắt lớn khác.

"Đi thôi, ra ngoài xem sao, ở đây nữa là lạnh chết người rồi." Bàn Tử hà hơi vào tay, dẫn đầu đi vào con đường.

Chỉ một lát sau, tóc hắn đã phủ đầy sương trắng.

Đinh Quản Gia cũng lạnh đến mức môi run rẩy.

Tiêu Long đi theo hai người họ vào, tiện tay đóng cửa phía sau lại.

Hai bên con đường, có một hàng dài những cái bóng lớn cao khoảng nửa người.

Phía trên phủ đầy sương băng.

Các ống dẫn kéo dài từ những cái bóng đó, cắm sâu vào mặt đất bê tông.

Bàn Tử tò mò liếc nhìn.

"Máy làm lạnh." Chắc chắn là để chuẩn bị cho cái hầm băng bên ngoài kia.

Đi thêm vài bước, họ đến trước cánh cửa.

Cánh cửa này rõ ràng có người động vào.

"Trên cửa có dấu vân tay của người." Bàn Tử nhìn Đinh Quản Gia, lão ta vội vàng xua tay.

"Nếu tôi có thể vào được thì tôi việc gì phải đến cái hầm băng kia chứ." Tiêu Long cũng nhìn.

Tên này nhìn không giống loại người thích bị hành hạ.

Sau khi cánh cửa được mở ra, trên mặt đất lộ ra hai hàng dấu chân rõ ràng.

"Hình như không phải dấu chân đàn ông?" Tiêu Long có chút nghi ngờ.

Dấu chân rõ ràng nhỏ, cỡ khoảng ba sáu, ba bảy.

Nhìn qua đều là dấu chân của con gái.

"Chẳng lẽ là Bạch Phượng Hoàng?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Cũng có thể là Thiên Diệp Lê." Dù sao bây giờ trong đập lớn, cũng chỉ có hai người phụ nữ.

"Không, bất kể là ai, cứ đuổi theo xem sao là biết." Tiêu Long gật đầu, ra hiệu cho mọi người theo dấu chân mà đuổi theo.

Chạy khoảng nửa điếu thuốc, cuối cùng mọi người cũng đi ra khỏi

hành lang dài đó, đến một khu vực sân thượng.

Trước mắt bỗng nhiên rộng rãi sáng sủa.

"Không gian thật lớn." Bàn Tử lẩm bẩm.

Tiêu Long gật đầu.

Nơi này giống như một nhà xưởng, ngoài rất nhiều bàn làm việc, còn có đủ loại máy móc.

"Đi thôi, chúng ta xuống xem sao." Vừa nói, Tiêu Long dẫn đầu nhảy xuống.

Trên một cái bàn làm việc, anh phát hiện ra một số bản vẽ cấu trúc.

Căn cứ vào hình ảnh hiển thị, lẽ ra phải là linh kiện máy bay.

Dù sao một thứ lớn như vậy được vận chuyển xuống đây, chắc chắn phải được lắp ráp cẩn thận, nếu không thì sẽ bay không được.

"Vậy là không phải ở đây lắp ráp máy bay sao?" Tiêu Long lắc đầu.

"Lắp ráp chắc chắn là ở bên ngoài, chứ không thì lắp ráp ở đây rồi lại vận chuyển ra ngoài à?" "Đều là đồ ngốc hết sao?" "Ấy, đó là gì?" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên thấy bên cạnh có một số thứ được phủ vải bạt.

Hắn tò mò đi đến, giật mạnh tấm bạt lên.

Chưa đến một giây sau, hắn "ao" một tiếng hét lên.

"Sao thế?" Tiêu Long hỏi.

"Xác chết!" Tiêu Long sững người, vội vàng đi đến xem.

Quả nhiên, bên dưới tấm bạt lộ ra một khuôn mặt trắng bệch đáng sợ.

Bên dưới tấm bạt vốn là một số thanh thép và xi măng.

Bàn Tử lúc này cũng bình tĩnh lại một chút, giúp kéo xác chết ra.

Hắn phát hiện xác chết đã cứng đờ hoàn toàn.

Nhưng vì nhiệt độ cực thấp, nó không bị thối rữa.

Tuy nhiên, có thể nhìn thấy từ quần áo, đây không phải là người Trung cẩu sáu mươi năm trước.

"Chẳng lẽ là nhóm người của Tam Thúc?" Tiêu Long nhíu mày nói.

Trong nhóm người đó, ngoài Tam Thúc, anh phát hiện ba thi thể.

Chương 694

Còn những người khác?

Cũng chết ở đây.

"Ấy, không đúng Long ca?" Lúc này, trên mặt Bàn Tử đang tò mò kiểm tra thi thể lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Sao thế?" Tiêu Long hỏi.

"Vết thương!" Bàn Tử kéo áo sau lưng thi thể ra, lộ ra hai lỗ máu lớn bằng ngón cái.

Mọi người quá quen thuộc với loại vết thương này rồi.

Tên này bị người ta dùng súng bắn chết.

"Xem ra trong nhóm người của Tam Thúc cũng không đoàn kết cho lắm." Có thể bị giết chết ở một nơi như thế này, chắc chắn là do nổ súng.

Nhưng với đội ngũ quy mô như Tam Thúc, người ngoài trừ Đinh Quản Gia là nằm vùng, không có khả năng nào khác.

"Chẳng lẽ trong hành động lần đó có kẻ phản bội?" Tiêu Long nói.

Lúc này, anh thấy Bàn Tử đang đặt thi thể trở lại dưới tấm bạt.

"Giấu đi cho kỹ, tránh để người khác phát hiện ra lại không thoải mái." Bàn Tử cảm thấy.

Dù sao cũng là người đã hy sinh vì đất nước.

Che giấu đi không để người khác phát hiện là tốt nhất.

Tiêu Long gật đầu, quay người chuẩn bị tiếp tục tìm manh mối.

Vừa quay người, đột nhiên anh cảm thấy không đúng.

Đèn pin loáng một cái, lập tức da đầu anh nổ tung.

Cả người anh suýt chút nữa thì ngồi bệt xuống đất.

Hóa ra phía sau anh, không biết từ lúc nào, có một người đang ngồi xổm, thò ra một khuôn mặt trắng bệch như xác chết, nhìn chằm chằm.

Loại kinh hãi như thế này, mặc dù anh đã trải qua nhiều lần, nhưng mỗi lần Tiêu Long đều suýt nổ tung da đầu.

"Cũng quá dọa người rồi!" Khác với những lần trước, lần này nó lại quá gần.

Hầu như chỉ cách một bước chân.

Anh cũng không biết nó đến gần từ lúc nào, không một tiếng động.

"Thiên Diệp Mộng?" Bàn Tử sững người.

"Không, Thiên Diệp Lê." Nhìn khuôn mặt giống hệt nhau đó, Tiêu Long suýt nữa thì thốt lên.

Cũng đúng lúc này, cảm nhận được ánh đèn pin quét qua, ánh mắt của Thiên Diệp Lê chợt đờ đẫn, đột nhiên vọt lên, lao như bay về phía bóng tối.

Động tác trong tích tắc đó, hoàn toàn giống một con mèo.

"Nhanh đuổi theo!" Tiêu Long vội vàng kêu lên.

Đồng thời "sưu" một tiếng đuổi theo.

Hiện tại tuy không biết cô bé này đang trong tình trạng gì, nhưng chắc chắn không thể để cô ấy thoát ra ngoài.

Nếu không, Thiết Diện Sinh chắc chắn sẽ biết được hành tung của họ.

Thiên Diệp Lê rõ ràng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, thân pháp và động tác nhanh nhẹn hơn Thiên Diệp Mộng không biết bao

nhiêu lần.

Chỉ trong nháy mắt, cả người cô ấy đã vọt lên lan can, định trèo lên tầng hai.

"Mẹ nó!" Ngay lập tức, Tiêu Long cũng không thèm để ý đến chị gái Thiên Diệp Mộng nữa.

Ánh mắt Tiêu Long lóe lên sát khí, rút Đường đao ra chém về phía sau lưng cô ấy.

"Phanh" một tiếng.

Rõ ràng Thiên Diệp Lê có vận may tốt hơn.

Ngay khi Đường đao sắp đâm vào lưng, tay cô ấy không nắm chắc, ngã từ trên lầu xuống, đập mạnh xuống đất.

Nhưng rõ ràng trong trạng thái gần như điên cuồng, Thiên Diệp Lê không biết đau đớn.

Cô ấy gần như lật mình trên mặt đất, trước khi Tiêu Long và Bàn Tử đuổi kịp, thân hình cô ấy đã vọt vào khu vực chất đống tạp vật được phủ vải bạt, lập tức biến mất không còn dấu vết.

"Vãi, cô bé đó là chuột sao?" Bàn Tử thở hổn hển chửi rủa.

"Ánh mắt của cô ấy có chút bất thường, chắc là bị kinh hãi rồi." Tiêu Long phân tích.

Vừa nãy chỉ thoáng nhìn qua, tôi đã thấy rõ ánh mắt của Thiên Diệp Lê.

Ánh mắt đó hoàn toàn không giống người bình thường, mà cứ như bị kinh hãi đến ngây dại.

"Tìm đã biết rồi." Tiêu Long lắc đầu.

Dù sao thì chỗ này chất đống đồ đạc, cô ta cũng chẳng chạy đi đâu

được.

Bàn Tử nghe vậy, bắt đầu vén từng tấm bạt lên tìm Thiên Diệp Lê đang trốn.

Khu đồ lặt vặt này toàn để lon đồ hộp và mấy thứ giống như lưới lọc.

Tiêu Long nhìn mấy cái phao bơi, không biết có dùng được không.

"Nhanh lên!" Bàn Tử đuổi vào sâu trong khu đồ lặt vặt.

Nhìn quanh đâu đâu cũng là những đống bạt trông y hệt nhau.

"Khó tìm chết đi được." Bàn Tử hơi mỏi tay, nghiến răng lẩm bẩm.

Tiêu Long "suỵt" một tiếng, theo ánh đèn pin chiếu vào, thấy một chỗ dưới tấm bạt nhô ra bất thường, đang không ngừng run rẩy.

Cùng Bàn Tử rón rén đi từ hai phía.

Tiêu Long thò tay giật tấm bạt ra.

Bàn Tử liền lao tới.

Ai dè, động tác của Bàn Tử chậm mất một nhịp.

Gần như ngay khoảnh khắc tấm bạt vừa hé ra một kẽ hở, Thiên Diệp Lê đã vọt ra như một con mèo từ bên dưới, đâm sầm vào bụng Bàn Tử, khiến gã ta la oai oái vì đau.

Chưa xong, thấy Bàn Tử cản đường, cô ta liền quay đầu chuẩn bị xông ra hướng khác.

Tiêu Long đâu chịu để yên, đã sớm thò tay ra.

Ngay khoảnh khắc cô bé chuẩn bị vọt đi, anh đã bóp chặt gáy cô ta.

"Còn động là tôi giết đấy!" Anh lạnh lùng nói.

Cũng không biết cô nhóc có hiểu hay không, dù sao thì ngay

khoảnh khắc bị bóp cổ, tay chân cô ta đã mềm nhũn, co quắp lại trong tay anh.

“Đúng là như một con mèo.” Tiêu Long lắc đầu.

“Hình như ngất rồi.” Quả nhiên, sau khi bị bắt, cô bé liền trợn mắt ngất lịm đi.

“Thật đấy, không biết sao lại biến thành thế này.” Lúc đó, Đinh quản gia vừa chạy tới, tặc lưỡi nói.

Mới chia nhau có hai ba tiếng đồng hồ thôi mà, một người bình thường...

“Trước tiên cứ trói lại đã.” Nói rồi, Bàn Tử đi tìm dây trói Thiên Diệp Lê.

Lúc này, từ dưới tấm bạt vừa bị vén lên, Tiêu Long thoáng nhìn thấy một thứ gì đó khá thú vị.

“Chẳng lẽ là...” Ban đầu anh không tin, liền vén hết tất cả các tấm bạt lên, mới xác định đó là một sa bàn.

“Sa bàn quân sự à?” Bàn Tử cầm dây trở về, vừa nhìn đã nhận ra thứ đó.

“Ừm.” Tiêu Long gật đầu.

Chương 695

Trên sa bàn là mô hình thu nhỏ rõ ràng của ngọn núi lớn, đồng thời còn có một mô hình máy bay thu nhỏ đặt trên đường dây sông ngầm.

Xung quanh đó, xe cẩu, khung đỡ, và vô số thiết bị nhỏ li ti đều có đủ.

"Chắc là cảnh tượng được mô phỏng trước từ năm đó." Tiêu Long khẳng định.

Dù sao thì việc đặt một chiếc máy bay ở một khu vực rộng lớn như vậy, đo đạc khoảng cách đường băng, nếu không có sa bàn mô phỏng trước thì không thể nào.

Trên toàn bộ địa thế sa bàn, Tiêu Long thấy địa hình sông ngầm dưới đất khá rõ ràng.

Rõ ràng là bọn Trung Cẩu đã lấp đầy và cải tạo toàn bộ lòng sông, tương đương với việc xây dựng một nền tảng khổng lồ trên không trung ở lòng sông để làm đường băng.

Trong đó, điều khiến người ta kinh ngạc hơn cả là nền tảng đó có ba đường ray sắt trên không, giống như một khẩu pháo cao xạ ba nòng, thẳng tắp hướng về phía hư không.

Máy bay đậu ở phía sau đường ray.

"Ối, bay vào hư không à?" Bàn Tử có chút kinh ngạc lẩm bẩm.

Tiêu Long cũng thấy khó hiểu.

Nếu Thiên Diệp Thanh Mộc không nói dối, thì Thanh Đồng Môn nằm ở dưới ngọn núi lớn.

Sau Thanh Đồng Môn chắc chắn là Thính Lôi Tháp.

Sao lại phải mất công bay vào hư không làm gì?

Không chỉ thế, nhóm của Tam Thúc cũng vậy.

Chẳng lẽ trong hư không có lý do nào đó buộc phải đi sao?

Tiêu Long cảm thấy đầu óc mình không đủ để nghĩ ra.

Lúc này, Thiên Diệp Lê đang ngất ở bên cạnh khẽ rên một tiếng rồi tỉnh lại.

Cô bé bị dây trói chặt nên cũng chỉ giãy giụa hai cái rồi nằm im.

"Lẽ nào cứ phải trói thế này ư?" Đinh quản gia có chút bất lực.

"Nếu không, vừa thả ra là chắc chắn cô ta sẽ chạy." Tiêu Long lắc đầu.

Đột nhiên, Thiên Diệp Lê từ kẽ răng bật ra một câu tiếng Nhật.

Bàn Tử không hiểu, liền nhìn Tiêu Long với vẻ mặt khó hiểu.

"Cái gì?" Tiêu Long cũng không nghe rõ.

Nhưng nhìn sắc mặt Đinh quản gia thay đổi, chắc chắn gã đã nghe rõ rồi.

"Cẩn thận cái bóng, bên trong có ma." Tiêu Long và Bàn Tử ngẩn người.

Trong bóng có ma?

Câu nói này thật sự khó hiểu.

Nếu có ma, tôi cũng tin.

Nhưng trong bóng có ma?

Cái bóng?

Chẳng lẽ là những cái bóng trong tảng băng bên ngoài?

Những thứ đó không phải đạn pháo sao.

“Được rồi, chúng ta đi tìm chỗ nào nghỉ ngơi đã.” Tiêu Long cũng không nghĩ kỹ vấn đề này.

Dù sao binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đợi chuyện xảy ra rồi tính.

Vật lộn lâu như vậy, anh cũng hơi mệt rồi.

Cứ thế, ba người mang theo Thiên Diệp Lê bị trói đến một chỗ trống trải.

Tìm một ít vật liệu dễ cháy nhóm lửa trại.

Bàn Tử và Đinh quản gia nấu đồ ăn, đã sớm đói meo rồi.

Tiêu Long cũng lấy một miếng bánh quy ra ăn.

Ăn no ngủ.

Dưới ánh lửa trại hồng rực, cả ba đều hơi lim dim buồn ngủ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, lời nói của Thiên Diệp Lê vẫn văng vẳng trong đầu Tiêu Long: trong bóng có ma...

Lúc đó, cánh cửa sắt vốn đang bị khóa chặt đột nhiên “kẽo kẹt” một tiếng, dường như có người muốn vào.

Tiêu Long vội vàng mở bừng mắt.

Gần như ngay lập tức, một luồng gió lạnh thổi tới.

Căn phòng vốn đã có lửa trại, lại thêm việc mọi người nửa mơ nửa tỉnh nên cực kỳ nhạy cảm với gió lạnh.

Tiêu Long theo bản năng cúi thấp người, một thứ gì đó “vèo” một tiếng bay vụt qua đầu anh.

“Đệt!” Tiêu Long chỉ kịp liếc một cái, trán đã lấm tấm hai giọt mồ hôi lạnh.

Đó là một viên đạn.

Chưa kịp ngẩng đầu nhìn xem là ai, ngay sau đó, phía trên lại truyền đến hai tiếng "phốc phốc" rất khẽ.

Tiêu Long cực nhanh né người, chộp lấy thanh đường đao bên cạnh ném về phía phát ra âm thanh.

Chỉ nghe "quang đương" một tiếng, con dao va vào cánh cửa sắt.

Phía trên cũng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Lúc này, Bàn Tử và Đinh quản gia cũng đã tỉnh.

"Đừng động đậy." Tiêu Long bỏ lại một câu, rồi phóng người vọt lên lầu.

Khi đi qua cửa sắt, tiện tay nhặt lấy thanh đường đao.

Tên phía trước có súng, súng giảm thanh.

Rõ ràng là có chuẩn bị.

Ai mà biết đã rình rập ở đây bao lâu rồi.

Nhưng hiển nhiên không hiểu nhiều về Tiêu Long, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm tập kích như vậy.

Nhanh chóng, Tiêu Long đuổi đến đầu kia của hành lang.

Phía sau cánh cửa, tảng băng đó.

Vừa kéo cửa ra một khe nhỏ, hai tiếng "phốc phốc" vang lên, hai viên đạn bắn vào cạnh cửa.

Thấy kẻ đó ở sau cánh cửa, Tiêu Long khẽ thở phào một hơi.

Anh nhanh chóng mở cửa lao ra ngoài, đồng thời thanh đường đao trong tay cũng nhanh chóng được vung ra.

Trong bóng tối, chỉ nghe "phốc" một tiếng, thanh đường đao rõ ràng đã cắm vào thịt.

Nhưng... khi Tiêu Long dò theo tiếng động cẩn thận đi tới, chỉ còn

lại thanh đường đao dính máu trên mặt đất.

Đồng thời, bên trái truyền đến tiếng cửa thang máy được mở ra.

Tiêu Long nhanh chóng cầm dao lao tới, nhưng cánh cửa đã đóng lại.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc đó, xuyên qua ánh đèn trong thang máy, anh đã nhìn rõ trang phục của người đó.

"Đệt!" Tiêu Long ngẩn người.

Chương 696

Cửa thang máy cũng đóng lại ngay lúc đó.

Nhưng trong lòng anh chợt chấn động.

Trung Cẩu?

Kẻ tập kích rõ ràng đang mặc quân phục của Trung Cẩu.

“Không thể nào?” Tiêu Long quay lại.

Nghe thấy lời anh nói, Bàn Tử suýt nữa rớt quai hàm vì kinh ngạc.

Trong ngọn núi lớn này bây giờ, ngoại trừ người của nhà Thiên Diệp và chúng ta, thì còn ai nữa.

Đâu ra Trung Cẩu chứ.

“Có khi nào nhìn nhầm không?” Đinh quản gia có chút nghi ngờ nói.

“Với ánh sáng như vậy, tôi không thể nhìn nhầm được.” Tiêu Long lắc đầu.

“Mà nói đi thì nói lại, trong ngọn núi lớn này có đồ hộp để ăn mà.” Bàn Tử xoa bụng suy tư.

“Sáu mươi năm trôi qua, hẳn là có người nào đó còn sống đến bây giờ chứ?” “Ông tưởng ai cũng như Thiên Diệp Thanh Mộc sao.” Tiêu Long cười khẩy.

Thiên Diệp Thanh Mộc là một trường hợp ngoại lệ, bị giam hãm ở Lạc Thủy Động đó.

“À, nếu Tam Thúc còn sống đến giờ thì rõ ràng là có khả năng.” Bàn Tử cũng cảm thấy không chắc lắm.

Nhưng khi anh vừa dứt lời, Tiêu Long rõ ràng phát hiện Đinh quản gia run lên.

“Sao vậy?” Đinh quản gia lắc đầu.

“Đột nhiên nhớ ra một vài chuyện.” Tiêu Long hỏi lại.

Đột nhiên nghe thấy tiếng động từ phía cửa sắt bên kia.

“Đệt mẹ nó, dám...” Thiên Chân có chút nóng nảy nhảy dựng lên, giơ súng chuẩn bị ra tay trước.

Ai ngờ, người bước vào nhìn thấy khẩu súng liền la lớn một tiếng: “Bàn Tử chết bầm, ám sát à?” Bàn Tử mừng rỡ.

Tiêu Long cũng vội vàng lao tới, nhưng lại ngẩn người ra.

Chỉ thấy từ bên ngoài cửa sắt bước vào ba người mặc quân phục Trung Cẩu.

“Long ca, sao vậy?” Thấy Tiêu Long theo phản xạ sờ dao, Thiên Chân mặc quân phục giật nảy mình, vội vàng mở miệng.

“Sao lại mặc thế này?” Tiêu Long thở phào.

Ba người trước mắt rõ ràng là Thiên Chân và Tiểu Ca, còn lại một người là Bạch Phượng Hoàng.

“Thôi đi, quỷ biết bên dưới lạnh chết được.” Thiên Chân xua tay.

“Cho nên tôi đã tìm thấy quân phục Trung Cẩu trong một căn phòng trên đường.” “Đừng nói nữa, ấm thật.” “Ha ha ha.” Bàn Tử nhìn bộ dạng đó, cũng không nhịn được bật cười.

Bên đống lửa trại.

Bạch Phượng Hoàng kể cho Tiêu Long nguyên nhân thang máy đột nhiên biến mất.

Hóa ra ở vị trí cô ta đang nằm ngủ, có một lối thoát hiểm khẩn cấp

của thang máy.

Trong lúc ngủ say, cô ta vô tình chạm vào nút đó, khiến thang máy lập tức "vụt" một cái rơi xuống.

Lối thoát hiểm khẩn cấp đó lại đóng kín mít, nên Tiêu Long đã không tìm thấy nó.

Sau đó cô ta vô tình gặp được Thiên Chân và Tiểu Ca cũng đang đi vào núi lớn.

Ba người lại theo ký ức mà đi xuống từ chỗ thang máy.

"Vừa nãy có một người đi thang máy lên, có gặp không?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Không có, sao vậy?" Thiên Chân có chút khó hiểu.

"À, vậy chắc là đi thang máy khác." Tiêu Long gật đầu.

Thiên Chân chắc chắn là đi cái thang máy mà bọn họ đã đi trước đó, nên không gặp người kia.

Thấy mọi người có vẻ không hiểu, Bàn Tử liền kể lại chuyện vừa nãy có kẻ đột kích.

"Thật may là không gặp tôi, nếu không tôi đã giết chết hắn rồi." Thiên Chân nghe xong tức giận nói.

"À đúng rồi, sau khi bị tách ra ở sông ngầm, các cậu có gặp chuyện gì không?" Tiêu Long hỏi.

"Không có, nhưng ở một căn phòng phía trên chúng tôi phát hiện một cái xác." Thiên Chân lắc đầu.

"Cái xác đó bị đâm chết." "Không phải vừa mới chết không lâu sao?" Tiêu Long hỏi.

"Sao anh biết?" Thiên Chân kinh ngạc.

Bàn Tử kể lại chuyện cái xác đã được phát hiện trước đó.

“Xem ra trong nhóm người đi cùng Tam Thúc đã xuất hiện kẻ phản bội.” Thiên Chân cũng đoán giống như Tiêu Long.

“Lạ thật đấy, một hành động bí mật như vậy, sao lại có thể xuất hiện kẻ phản bội được chứ?” Bàn Tử không hiểu.

“Bị người ta nhắm vào rồi, những hành động như vậy càng dễ bị kẻ phản bội trà trộn vào.” Bạch Phượng Hoàng lắc đầu.

“Bố tôi, Tam Thúc tôi, có một người trên máy bay, hai người ở trong ngọn núi lớn này.” Thiên Chân đếm từng ngón tay nói.

“Tổng cộng là năm người, cộng thêm kẻ phản bội đó, vậy lần đó xuống đây là sáu người à?” Tiêu Long lắc đầu.

“Không đúng, nhớ lúc ở Lạc Thủy Động không?” “Tôi... trong đội chắc chắn có một người phụ nữ, vậy là bảy người.” Tại sao lại khẳng định?

Bởi vì kẻ vừa nãy tập kích, chắc chắn là đàn ông.

“Bảy người như vậy, không phải quá đáng tiếc sao?” Lúc đó, Đinh quản gia vẫn luôn nhíu mày hút thuốc ở một bên, lại lắc đầu.

“Không, tám người.” Tám người?

Bàn Tử ngẩn người.

“Mẹ kiếp, người nào cũng rõ ràng, người thứ tám là ai?” “Bởi vì có một người đã sống sót ra ngoài.” Đinh quản gia chậm rãi nói.

“Đù má, ai cơ?” Bàn Tử kinh hãi.

Tiêu Long nhíu mày, dường như đã đoán được câu trả lời.

“Chẳng lẽ là Tam Thúc tôi?” Thiên Chân đột nhiên kinh ngạc nói.

Nhưng Đinh quản gia lại lắc đầu, rồi chỉ vào mình.

“Là tôi.” Tĩnh lặng.

Hoàn toàn tĩnh lặng.

Ngoại trừ Tiêu Long đã đoán sai, những người còn lại đều kinh ngạc.

“Vào trong?” Bàn Tử hỏi lại một lần nữa.

Đinh quản gia lại châm một điếu thuốc, gật đầu.

Lập tức, Thiên Chân không giữ được bình tĩnh nữa.

“Vậy Tam Thúc tôi đâu?

Bây giờ đang ở đâu?” Hết cách rồi.

Ban đầu cứ ngỡ Tam Thúc đã ra ngoài.

Nhưng không.

Nếu Tam Thúc đã không ra ngoài, vậy bây giờ ông ấy đang ở đâu?

Chương 697

Trong lòng Thiên Chân đột nhiên có một dự cảm không lành.

"Ở đây." Đinh quản gia thò tay chỉ vào bốn phía xung quanh.

"Ở dưới đất, tôi đã không tìm thấy ông ấy." "Vì vậy Ngô Nhị Gia mới để tôi trà trộn vào nhà Thiên Diệp và dẫn vào đây." "Mục đích là để tìm Tam Thúc." "Để đề phòng bất trắc, cũng để tôi xuống dưới." Tiêu Long và những người khác ngẩn người.

Trong khoảnh khắc, tất cả đều không giữ được bình tĩnh.

"Ý ông là Nhị Thúc ngay từ đầu đã biết kế hoạch này?" "Nếu không đồng ý, ông nghĩ tôi có thể vào đây nhanh như vậy sao?" Đinh quản gia hỏi ngược lại.

Tiêu Long ngẩn ra.

Đúng là vậy.

Mấy lần hành động, lần nào trông có vẻ ngẫu nhiên, nhưng đều được lão già đó sắp xếp.

Bao gồm cả việc đi đến Lăng mộ dưới biển, và cả bên thôn Ách Ba.

"Lão già đó giấu kỹ thật đấy, về tôi nhất định phải moi móc một khoản ra mới được." Bàn Tử lẩm bẩm với vẻ mặt hằn học.

Nhưng Tiêu Long nhìn thấy.

Chờ về rồi, trước mặt Ngô Nhị Gia, Bàn Tử chắc chắn sẽ ngoan ngoãn lắm, nhiều lắm là ăn thêm hai con cá của người ta thôi.

Cái gan của gã tuyệt đối không có.

"Vậy bây giờ ý ông là Tam Thúc chắc chắn vẫn ở trong ngọn núi

lớn này mà chưa ra ngoài phải không?" Một câu hỏi.

Thiên Chân cảm thấy vấn đề đã làm mình bối rối bao năm sắp được giải quyết.

Không vui.

"Vậy trước đây tin nhắn gửi cho tôi dùng danh nghĩa Tam Thúc là..." "Dùng cái gì mà dùng, chắc chắn là của Nhị Thúc đấy." Bàn Tử đáng thương vỗ vỗ vai Thiên Chân.

Tên nhóc này, cả nhà đều là những người như vậy à.

"Mục đích của việc xuống đây, một mặt là tìm Tam Thúc." Đinh quản gia hút cạn hơi thuốc cuối cùng, lẩm bẩm nói.

"Thứ hai, không thể để Trung Cẩu có được thứ đó." "Thứ đó?" Bạch Phượng Hoàng theo phản xạ hỏi một câu.

Tiêu Long xua tay với cô ta.

Bởi vì lúc đó Thiên Diệp Lê đã tỉnh.

"Chị Thiên Diệp Mộng sao?" Sự chú ý của Bạch Phượng Hoàng lập tức bị cuốn theo.

"Hóa ra Thiên Diệp Mộng trông như vậy à." Cô ta có chút chua chát nói.

Mọi người đều có chút cạn lời.

"Được rồi, bây giờ không phải lúc ghen tuông, phụ nữ cùng là phụ nữ, chăm sóc cô ta đi." Tiêu Long vỗ vỗ vai Bạch Phượng Hoàng nói.

Thật đấy.

Phụ nữ ghen tuông không phân biệt hoàn cảnh sao?

Bên đống lửa trại.

Tiêu Long và những người khác đã di chuyển cái sa bàn lại gần.

“Chúng ta bây giờ đang ở vị trí này.” Bàn Tử chỉ vào một điểm trên sa bàn.

Rõ ràng đang ở giữa ngọn núi lớn, hướng xuống dưới, không phải tầng đáy.

“Theo phỏng đoán trước đó, Thanh Đồng Môn nằm ở dưới cùng của ngọn núi lớn phải không?” Tiêu Long nhìn Đinh quản gia.

Người sau gật đầu.

“Ở dưới đó quả thật có một cánh Thanh Đồng Môn.” Mọi người chưa kịp phấn khích, lại bị dội một gáo nước lạnh.

“Nhưng cánh cửa đó lại không thể mở ra được.” Nói rồi, Đinh quản gia chỉ vào cánh cửa sắt ở phía trên lầu.

“Tôi cũng đã xem bên ngoài rồi, đầy đạn pháo.” “Hồi đó khi tôi xuống dưới, bên ngoài Thanh Đồng Môn toàn là đạn pháo.” “Tam Thúc đề nghị nổ tung, nhưng kết quả thì ai cũng biết, cánh cửa đó thực sự quá kiên cố.” Mọi người đều tặc lưỡi hai tiếng.

“Vậy sau đó mọi người đã chuyển sự chú ý vào phía này phải không?” Tiêu Long thò tay chỉ vào một bên khác của ngọn núi lớn trên sa bàn, hướng về phía hư không.

“Đúng vậy, bởi vì năm đó Trung Cẩu đã nói với tôi một chuyện.” Đinh quản gia gật đầu.

“Cũng sau khi trải qua việc Thanh Đồng Môn không thể nổ tung, chúng tôi đã chuyển sự chú ý vào vực sâu.” “Mặc dù không biết có bay vào vực sâu đó không.” “Nhưng tôi thì khác.” Nói rồi, Đinh quản gia đổi giọng, chỉ vào một vị trí nào đó trên sa bàn ngọn núi lớn.

“Các anh biết chỗ này không?

Phòng phát tín hiệu.” Phòng phát tín hiệu?

Tiêu Long ngẩn người.

Trung Cẩu xây một phòng phát tín hiệu ở đây cũng là chuyện bình thường.

Dù sao ngọn núi lớn này cũng là một công trình kiến trúc khá lớn.

Nhưng ý của Đinh quản gia rõ ràng không đơn giản như vậy.

“Cái phòng phát tín hiệu này có liên quan đến hư không sao?” “Có liên quan.” Đinh quản gia gật đầu.

“Lúc tôi ở đó, đã nhận được một đoạn điện báo trong phòng phát tín hiệu.” “Các anh biết không?

Đoạn đó là điện báo mật mã từ sáu mươi năm trước.” Nghe thấy lời đó, tất cả mọi người có mặt đều tê dại cả da đầu.

“Mẹ kiếp, sáu mươi năm trước ư?” Bàn Tử không biết nên nói gì.

“Đúng vậy, điều đó có nghĩa là năm đó Trung Cẩu đã đi vào vực sâu.” Chẳng trách.

Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu tại sao ngọn núi lớn này trông như vậy.

Không phải là phong cách rời đi nhất quán của Trung Cẩu trong lịch sử.

Không có đốt phá, không có tiêu hủy.

Giống như cảnh tượng rời đi bình thường.

Hóa ra họ vẫn luôn ở trong vực sâu mà chưa từng rời đi.

“Mặc dù không biết đã có bao nhiêu người đi xuống, nhưng có thể khẳng định là chỉ bay một lần.” Chiếc máy bay đó nhiều nhất cũng chỉ có thể chở được khoảng trăm người.

Nhưng Đinh quản gia xác định là đã bay một lần.

“Bởi vì ban đầu tôi đến đây là vì quốc gia đã phát hiện ra mảnh vỡ máy bay ở bên dưới.” “Đương nhiên, mảnh vỡ ban đầu đó đã bị tiêu hủy, nhưng bây giờ cái kia chắc cũng đã bị phát hiện.” “Tôi dùng linh kiện dự phòng của Trung Cẩu để lắp ráp.” Khoan đã.

Tiêu Long đột nhiên giơ tay ngăn lại.

“Chiếc máy bay bên ngoài rõ ràng cũng có vẻ như đã bay trở về, chẳng lẽ nó cũng đã bay xuống dưới?” “Nhưng tổng cộng chỉ có mấy người?

Khối lượng công việc đó không thể được.” Nghe vậy, mọi người cũng bừng tỉnh.

Vừa nãy quá sốc, suýt chút nữa bỏ qua mấy chi tiết này.

“Bởi vì ban đầu, những người thực sự chủ trì và tham gia khám phá chỉ có vài người chúng tôi, nhưng với tư cách là người dự phòng...” Nói rồi, Đinh quản gia liếc nhìn Thiên Diệp Lê.

“Nếu không, các anh nghĩ tại sao lần này lại phải dẫn theo nhiều người như vậy?” “Chẳng trách.” Tiêu Long gật đầu.

Cũng phải.

Một hành động bí mật như vậy, quốc gia chắc chắn sẽ không bỏ qua việc sắp xếp hậu cần.

Nhưng dù là vậy, vẫn xuất hiện kẻ phản bội.

“Vậy đã bay rồi sao?” Đinh quản gia gật đầu.

“Cũng bay một chuyến?” Anh ta tiếp tục gật đầu.

Mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“Vậy trong hư không đó rốt cuộc có gì?” Ai đó hỏi ra câu hỏi mà mọi người quan tâm nhất.

Chương 698

Đinh quản gia nghiến răng hút một hơi thuốc, lộ ra vẻ mặt không biết nên cười hay khóc.

“Chung Cực!” “Trong hư không đó là Chung Cực.” Khi Đinh quản gia nói những lời này, giọng điệu rất nhẹ.

Nhưng tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy một sự rợn người không thể diễn tả bằng lời.

Sáu mươi năm trước, Trung Cẩu điều khiển máy bay bay vào hư không dưới lòng đất một nghìn hai trăm mét.

Hai năm trước, nhóm người của Tam Thúc cũng bay vào hư không dưới lòng đất.

Đinh quản gia là người duy nhất còn sống, và đã nhìn thấy Chung Cực trong hư không.

“Chung Cực?” Bàn Tử có chút hoang mang hỏi.

“Không thể diễn tả bằng lời.” Đinh quản gia chỉ có thể nói như vậy, rồi bổ sung thêm: “Nó đã vượt ra ngoài nhận thức của thế giới chúng ta.” Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu tại sao trong ngọn núi lớn lại có nhiều hàng hóa và vật tư đến vậy.

Rõ ràng năm đó Trung Cẩu đã chuẩn bị để tiến vào hư không khổng lồ kia.

Nếu không phải sau đó bị thất bại, có lẽ họ đã tiếp tục thăm dò phía dưới.

“Vậy tại sao lại không tiếp tục xuống nữa?” Bạch Phượng Hoàng đột nhiên hỏi.

“Bởi vì mỗi lần bay đều phải trả cái giá quá đắt.” Đinh quản gia hút một hơi thuốc.

“Trong hư không đó có vô số sinh vật kỳ dị, tôi cũng đã chứng kiến kết cục của các phi công điều khiển của mình.” “Dưới hư không có gì sao?” Tiêu Long nhíu mày.

Bọn Trung Cẩu đột nhiên biến mất trong núi lớn.

Trước đây Thiên Diệp Thanh Mộc hỏi cũng không chịu trả lời.

Vì vậy, anh chỉ có thể hỏi Đinh quản gia.

Vì đã thăm dò cả hư không rồi, không có lý do gì lại không đi thăm dò phía dưới vực sâu cả.

“Không xuống được, hoặc căn bản không có đường xuống.” Đinh quản gia lắc đầu.

“Cho nên tôi mới chuẩn bị sau khi sửa chữa xong sẽ tiến hành thăm dò lớn hơn.” “Chỉ là không...” “Lúc đó trong đội ngũ đã xuất hiện kẻ phản bội.” Tiêu Long đoán.

Đinh quản gia gật đầu.

“Đúng vậy, cũng vì sự phản bội của người đó mà tôi và Tam gia đã bị phân tán.” “Sau đó, trong bóng tối, tôi mò mẫm quay trở về mặt đất.” Tiêu Long lắc đầu.

Cách đây đã lâu như vậy, anh cũng không thể phán xét Đinh quản gia làm đúng hay sai.

Đúng như lời anh ta nói, nếu không quay lại mặt đất, có lẽ sẽ không bao giờ có ai biết được tung tích của Tam Thúc.

“Tôi nghi ngờ Tam Thúc chắc chắn cũng đã trở về mặt đất rồi.” Thiên Chân khẳng định.

Đinh quản gia lại lắc đầu.

“Các anh không hiểu Tam Thúc lắm, ông ấy là loại người không nghiên cứu thấu đáo thì tuyệt đối không bỏ cuộc.” “Mục đích thực sự của kẻ phản bội đó có lẽ không chỉ là phá hoại hành động của chúng ta.” “Vì đã ở đây rồi, Tam Thúc không có lý do gì để rời đi.” Tiêu Long gật đầu.

Lão già đó từ trước đến nay đã là kẻ ngông cuồng.

Có kẻ dám “tè lên đầu” ông ta, chắc ông ta sẽ không để yên đâu.

Không chừng, hai người đã chiến đấu dưới lòng đất này suốt hai năm cũng không chừng.

Hoặc có lẽ ông ấy đã mệt mỏi rồi.

Mọi người ăn uống bên đống lửa trại.

Bây giờ mục tiêu đã rõ ràng hơn bao giờ hết.

Theo Tiêu Long đoán, bước tiếp theo nên là đến tầng đáy của ngọn núi lớn, xem cánh Thanh Đồng Môn đó đã.

Dù sao, theo thiết kế của căn phòng này, cũng như việc có nhiều đạn pháo ở tảng băng bên ngoài, thì vị trí hiện tại cách tầng đáy của ngọn núi lớn cũng không còn xa.

“Để đề phòng vạn nhất, chúng ta trước tiên đi lấy mấy đầu đạn ra.” “Lỡ như cánh Thanh Đồng Môn đó thật sự không mở được, chúng ta dùng thuốc nổ thử xem sao.” Bàn Tử đề nghị.

Tiêu Long không ngăn cản.

Nghe ý của Đinh quản gia, cánh Thanh Đồng Môn đó rõ ràng cực kỳ khó mở.

Có thêm một phương án dự phòng cũng tốt.

Thế là.

Sau khi ăn uống no say, Bàn Tử dẫn Tiểu Ca và Đinh quản gia ba người ra tảng băng bên ngoài.

Vốn không xa, nên Tiêu Long ở trong cũng có thể nghe thấy không ít tiếng động.

Còn về kẻ phản bội đang ẩn nấp kia, có nhiều người ở đây như vậy, chắc cũng không dám lộ diện.

Thời gian chờ đợi khá là nhàm chán.

Sau khi trò chuyện với Thiên Chân một lúc, anh ta đề nghị đi ra ngoài xem sao.

Tiêu Long gật đầu, để Bạch Phượng Hoàng ở lại trông chừng Thiên Diệp Lê.

Anh cùng Thiên Chân cũng đi ra tảng băng bên ngoài.

Hai người khoác chặt áo khoác.

Men theo tiếng động đến tảng băng.

Mới đi được mười mấy bước trong hành lang đã cảm thấy không ổn.

Ở đây dường như lạnh hơn nhiều.

Đến mức thở ra hơi cũng thấy rõ.

Trước đây không lạnh đến mức này.

Hai người xoa xoa tay.

Không lâu sau, thấy bóng người phía trước, liền đi tới.

Thấy Đinh quản gia vừa dậm chân vừa la hét, dường như đang chỉ huy Bàn Tử và Tiểu Ca đập phá cái gì đó.

Ở giữa tảng băng, khi đến gần, Tiêu Long phát hiện.

Ba người đang đào hố trên mặt băng.

Bàn Tử và Tiểu Ca cầm dụng cụ đào mà không biết tìm ở đâu ra, đang ra sức đào hố.

Nhưng hiệu quả dường như không lớn.

Mãi lâu như vậy, mới đào được một mảng băng lớn và một cái hố cạn.

"Dưới đó có thể có thuốc nổ, đào mạnh như vậy không sao chứ?" Thiên Chân lo lắng hỏi.

Môi Đinh quản gia đã đông cứng lại.

Nhìn Tiêu Long hai người, anh ta chỉ vào lớp băng giải thích: "Cái bóng dưới đó có chút không ổn, nhưng chắc chắn không phải đầu đạn." "Cái kia mới đúng." Anh ta chỉ vào góc tường bên kia.

Tiêu Long ngồi xổm xuống xem.

Dưới mặt băng là một mảng lớn hình bóng.

Do bị đập thành từng hố to nhỏ nên cũng không thể phân biệt rõ là cái gì.

Nhưng chắc chắn không phải đầu đạn.

Dù sao đầu đạn đâu có nhỏ xíu, mảnh khảnh như sợi ăng-ten kia.

"Ăng-ten?" Nghe Tiêu Long phân tích, Đinh quản gia rõ ràng ngẩn người, rồi lắc đầu.

"Trên ngọn núi lớn có phòng phát tín hiệu chuyên dụng để lắp đặt ăng-ten." "Không cần thiết phải lắp đặt một cái ở đây nữa." "Không, tôi lại nghĩ đến một thứ khác." "Cái gì?" Tiêu Long hơi khó hiểu.

"Radar Würzburg." "Cái quái gì vậy?" Thiên Chân vẻ mặt mờ mịt.

"Giải thích rõ ràng cho anh thì hơi khó, đó là một loại radar theo dõi." "Là một thứ của Đức trong Thế chiến thứ hai, được Trung Cẩu

dùng để theo dõi và khóa mục tiêu vào ban đêm." "Chẳng trách." Tiêu Long gật đầu.

Chương 699

Cái thứ này e rằng năm đó Trung Cẩu đã dùng làm radar dẫn đường cho máy bay.

Dù sao trong hư không cũng cần dẫn đường chính xác.

Chỉ là không biết tại sao những tên đó lại chôn nó ở đây.

“Vậy bây giờ chúng ta phải đào nó ra à?

Để làm gì?” Thiên Chân có chút hiểu ra.

“Chắc chắn là không thể dùng được nữa, tôi muốn tìm hiểu tình hình bay lượn năm đó.” “Bởi vì loại radar này đều có chức năng tự động ghi lại dữ liệu chuyến bay, chúng ta có thể tìm hiểu.” Tiêu Long gật đầu.

“Nói thật thì lúc đó đã bay trong hư không bao lâu?” “Cái máy bay đó, ban đầu tôi đã bay mười tiếng đồng hồ, nếu không gặp phải những sinh vật kỳ dị đó thì...” Đinh quản gia tiếc nuối lắc đầu.

Lúc đó.

Tiêu Long đột nhiên “ừm” một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu.

“Sao vậy Long ca?” Thiên Chân tò mò hỏi.

“Lại có tiếng còi báo động phòng không.” Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

“Kêu dài ba phút, tần suất báo động giải trừ.” “Vậy là những sinh vật kỳ dị kia đã rút lui rồi phải không?” Mắt Thiên Chân sáng lên.

Tiêu Long gật đầu vừa định mở miệng, bên phía Bàn Tử đã reo lên một tiếng kinh ngạc, dường như đã đào được thứ gì đó không tầm

thường.

Hai người vội vàng quay người nhìn sang.

Chỉ thấy.

Bàn Tử và Tiểu Ca hai người từ trong hố sâu khiêng lên một tảng băng.

Chính là cái thiết bị radar mà Đinh quản gia đã nói trước đó, lớn cỡ một cái vali.

Tiêu Long định đến giúp, nhưng Bàn Tử lại xua tay không cần.

Nói rồi.

Tiểu Ca từ trong hố ném ra một tảng băng.

Tảng băng này to bằng một cái quan tài.

Cũng không biết lấy ra làm gì.

"Có một cái xác." Tiểu Ca lật người từ đáy hố nhảy lên, lật tảng băng cho Tiêu Long xem.

Quả nhiên, trong tảng băng đó đông cứng một người chết.

Người chết trong tảng băng đang ôm cánh tay, mặt khô héo.

Tiêu Long nhìn một cái đã nhận ra đó là người đã chết sau khi hôn mê do nhiệt độ thấp.

Ở trong tảng băng đã lâu, mặt mũi có chút biến dạng.

Nhưng nhìn từ vóc dáng, cái xác khá nhỏ, giống như một người chưa thành niên.

Cuối thời kỳ chiến tranh Trung Cẩu, binh lực thiếu thốn, những người được cử đi đại lục cơ bản đều là vị thành niên.

Thêm nữa, thể trạng của Trung Cẩu nhìn chung cũng không cao, nếu không cũng sẽ không bị gọi là Trung Cẩu mãi.

“Dưới đó có xác chết, không đào nữa.” Bàn Tử cười nói.

“Cái gì?” Đinh quản gia có chút bất ngờ.

“Hình như là một nữ binh à?” Lúc này, Tiêu Long có chút giật mình hỏi.

“Hả?” Đinh quản gia ngẩn người.

“Cái tên khốn kiếp này không có việc gì lại đào một nữ binh ra làm gì?” Bàn Tử cười hắc hắc, không nói.

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, chắc chắn không có thô bỉ như vậy đâu.” Tiêu Long thò tay lật tảng băng có nữ binh.

Xem xét kỹ lưỡng.

Chắc Bàn Tử thấy cái xác này có “tóc búi” nên mới kêu Tiểu Ca đào ra.

“Đi thôi, khiêng vào trong, chúng ta làm tan băng ra xem sao.” “Đù má, không phải chứ, Long ca có ý gì vậy?” Thiên Chân có chút kinh ngạc.

“Đệt!” Tiêu Long vỗ vỗ tảng băng.

“Trong Thế chiến thứ hai, nữ binh có thể xuất hiện trong quân đội Trung Cẩu đều không phải binh lính bình thường.” “Hoặc là thư ký sĩ quan, hoặc là có chức vụ quân sự cao.” “Tôi nghi ngờ trên người cô ta chắc chắn có tài liệu gì đó.” Nói rồi, anh lật tảng băng cho mọi người xem phía sau.

Quả nhiên.

Trên lưng nữ binh đó dường như có một cái ba lô hình hộp vuông vức.

“Thấy cái ba lô này, tôi mới khiêng ra cho mọi người xem đấy.” Bàn Tử lúc này cũng bổ sung thêm.

Nhưng Tiêu Long luôn cảm thấy tên nhóc này chỉ vì thấy thú vị mới đào ra thôi, nếu không thì đã nói ngay từ đầu rồi.

“Đi thôi, khiêng vào.” Tiêu Long nói xong, dẫn đầu đi vào trong.

Việc khiêng xác chết tự nhiên lại rơi vào vai Bàn Tử.

Trở về bên đống lửa trại.

Bạch Phượng Hoàng thấy mọi người khiêng về một tảng băng cũng không hiểu.

Nhưng sau khi nghe nguyên nhân, cô ta cũng tò mò.

Có người muốn dùng nước sôi làm tan chảy tảng băng.

Tiêu Long ngăn lại.

“Không thể dùng nước sôi làm tan chảy, nhiệt độ tảng băng quá thấp, dễ bị nứt vỡ.” “Lúc đó xác chết sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.” Mọi người gật đầu.

Đặt tảng băng cạnh đống lửa trại, để nó từ từ tan chảy.

Bàn Tử lại không ngồi yên được, đi xung quanh xem có lối đi hay căn phòng nào xuống dưới không.

Không lâu sau, cái xác trong tảng băng đã tan ra.

Lúc này mọi người cũng nhìn thấy cái ba lô mà Tiêu Long đã nói.

“Đúng là một cái hộp sắt mà?” Đinh quản gia lắc đầu.

Đeo trên người cảm giác như một con ốc sên bằng sắt vậy.

“Thứ này trông quen mắt quá nhỉ?” Lúc đó, Thiên Chân đột nhiên mở miệng.

“Quen mắt?

Thấy ở đâu vậy?” Mọi người ngẩn người.

Thiên Chân lắc đầu, nửa ngày không nhớ ra.

“Nếu Bàn Tử ở đây thì chắc chắn sẽ biết.” Nhưng mọi người ngẩng đầu nhìn xuống.

Tên đó không biết chạy đi đâu lộn xộn rồi.

Lâu như vậy mà không quay lại.

Mà nhà kho cũng không lớn lắm.

Nếu tên đó có chuyện gì cũng sẽ la lên.

Mọi người cũng không để ý nữa.

“Loại đồ này ngoài đựng tài liệu ra thì còn có thể đựng gì nữa.” Nói rồi, Tiêu Long thò tay giật giật cái hộp sắt đó.

Anh giật nó xuống.

Ba hạ năm trừ hai đã mở được ra.

Chương 700

"..." Sau khi nhìn thấy thứ bên trong hộp sắt, Thiên Chân và Tiểu Ca đều ngẩn người.

"Băng ghi hình?" Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu tại sao Thiên Chân lại thấy quen mắt.

Bởi vì trước đây có người mượn danh nghĩa Tiểu Ca gửi cái thứ này.

Lần đó vốn dĩ mọi người định đi Tháp Mộc Đà, nhưng sau đó đã gác lại.

"Bây giờ cũng không có thiết bị phát, cầm thứ này cũng vô ích." Thiên Chân bất lực thở dài, ném băng ghi hình sang một bên.

"Khoan đã." Đinh quản gia ngăn lại.

"Trong ngọn núi lớn có một căn phòng chuyên dùng để phát băng ghi hình." "Tôi đã thấy trước đây, lát nữa có thể cùng đi xem thử." Tiêu Long gật đầu.

"Vậy thì cất băng ghi hình này đi, lát nữa Bàn Tử về, chúng ta cùng đi xem." "Tôi cũng muốn biết năm đó tên đó đã ghi hình những gì." "Mà khoan đã, Bàn Tử vẫn chưa về sao?" Mọi người có chút khó hiểu.

Tên nhóc đó ra ngoài gần hai mươi phút rồi.

Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Thấy sắc mặt mọi người có vẻ không ổn.

"Tiểu Ca và tôi đi tìm thử, mọi người ở đây chờ, có chuyện gì thì gọi tôi là được." Mọi người gật đầu.

Tiêu Long và Tiểu Ca cầm đèn pin đi về phía Bàn Tử đã đi.

Nhà kho rất sâu, chất đầy vật tư.

Trước đó xuống đây chưa kịp vào kiểm tra.

"Tên đó đúng là lơ đễnh thật, không biết đường quay lại sao?" Tiêu Long lắc đầu, đi về phía sâu hơn.

Trên mặt đất có thể thấy rõ dấu chân lớn của Bàn Tử.

Nhưng sau khi rẽ mấy khúc cua, hai người ngẩn người.

Bởi vì phía trước đã hết đường.

Trước mặt hai người xuất hiện một bức tường bê tông.

Trên đó có vẽ khẩu hiệu, viết gì đó không rõ lắm, chắc là về an toàn lao động hay đại loại thế.

Nhưng Tiêu Long biết, nhà kho này đã hết đường rồi.

Dấu chân của Bàn Tử...

"Ơ, lại quay đầu về rồi à?" Lúc đó Tiêu Long mới phát hiện.

Tên Bàn Tử đó có lẽ sau khi thấy nhà kho hết đường thì đã quay lại.

Nhưng không biết tại sao lại biến mất.

"Chúng ta cũng quay lại xem thử, không tin tên đó có thể biến mất như làm phép được." Dặn dò Tiểu Ca một tiếng, Tiêu Long men theo dấu chân quay lại.

Quả nhiên.

Không đi xa lắm sau khi quay lại, ở một đống vật tư, dấu chân của Bàn Tử đã biến mất.

Tấm bạt trên đống vật tư rõ ràng đã bị người ta lật lên.

Không lẽ Bàn Tử đã gặp nạn ở đây?

Trong lòng Tiêu Long chợt chùng xuống.

Anh liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Ca, rồi từ sau lưng rút ra thanh đường đao.

Cùng Tiểu Ca một trái một phải bao vây về phía chỗ dấu chân biến mất.

Dưới tấm bạt đó.

Tiêu Long thò tay vén tấm bạt lên, đồng thời thanh đường đao cũng đặt ngang trước người để phòng bất trắc.

Nhưng... cảnh tượng trước mắt lại khiến anh ngẩn người.

Một cánh cửa sắt?

Do niên đại lâu đời, trên cánh cửa sắt dính đầy mạng nhện.

Nhưng bây giờ đã bị người ta lau sạch.

Chắc chắn là tên Bàn Tử đó.

"Biển báo nguy hiểm điện áp cao, bên dưới có thể là tầng cáp điện." Đinh quản gia vừa chạy tới, nhìn tấm biển trên cửa sắt giải thích.

"Xem ra ở đây có thể thông xuống dưới." Nói rồi, anh định đi lay cánh cửa sắt đó.

Tiểu Ca vội vàng tiến lên giúp.

Cánh cửa sắt dày đến nửa mét.

Sau khi mở ra, Tiêu Long nhìn vào bên trong.

Quả nhiên toàn là cáp điện to bằng cổ tay.

Và bên dưới dường như cũng có thiết bị làm lạnh.

Các cáp điện đều bị một lớp băng bao phủ.

“Bàn Tử rõ ràng đã xuống dưới từ đây rồi.” Tiêu Long chỉ vào một khối băng bị đập vỡ, nói với mọi người.

“Không lẽ gã lạc đường ở dưới đó rồi sao?” Thiên Chân nói.

“Không đâu, loại nơi này Trung Cẩu sẽ không làm những ngõ ngách phức tạp.” Đinh quản gia lắc đầu.

“Chúng ta cũng xuống xem sao.” Sau khi dặn Tiểu Ca quay lại chăm sóc Bạch Phượng Hoàng, Tiêu Long dẫn Thiên Chân và Đinh quản gia đi xuống từ cánh cửa sắt.

Nhiệt độ dưới đó thấp một cách bất thường.

Có từng đợt gió thổi tới.

Đinh quản gia đoán có lẽ nó nối liền với tảng băng bên ngoài, dùng quạt thông gió để vận chuyển khí lạnh vào trong.

“Dùng tảng băng để bảo quản đầu đạn thì tôi cũng hiểu.” “Làm gì mà lại đưa gió lạnh vào trong?

Dưới này cũng có đầu đạn à?” Vừa ôm chặt áo khoác, Thiên Chân vừa làu bàu lẩm bẩm.

“Hay là hai cậu lên trước đi, tôi một mình đi tìm.” Tiêu Long vẫy tay nói, nhìn hai tên bị đông lạnh đến nỗi không ra hình dạng gì nữa.

Nghe lời đó như được đại xá, hai người vội vàng chạy ngược về phía cửa sắt.

Hết cách rồi.

Bên dưới lạnh quá.

“Long ca đúng là trâu bò thật, lạnh như vậy mà cũng chịu được.” “Mà, hình như anh không mặc áo khoác quân đội nhỉ.” Sau khi tiếng

của hai người biến mất, Tiêu Long sờ sờ thanh đường đao.

Tiếp tục đi sâu vào trong.

Nhưng trong lòng cũng đã có dự cảm.

“Bên dưới có thứ gì đó cần đến thiết bị làm lạnh như vậy.” Tên Bàn Tử đó đúng là quá không đáng tin cậy.

Tiêu Long đang đi, phía trước hắn đột nhiên xuất hiện một cánh cửa sắt lớn, giống hệt cánh cửa sắt ở lối vào lúc nãy.

Trên đó cũng vẽ biểu tượng cảnh báo mức độ nguy hiểm cao.

Tiêu Long không nói gì nhiều, nhìn vào ô cửa kính trên cánh cửa sắt.

Nào ngờ, vừa mới ghé sát vào thì một khuôn mặt bỗng áp lên ô cửa sổ.

“Đệt mẹ!” Bị dọa cho giật mình, Tiêu Long vội lùi lại một bước, mới nhận ra đó là mặt của Bàn Tử.

Chương 701

Hắn nhìn Tiêu Long, có vẻ kích động, đang vẫy tay và há miệng nói gì đó.

"Thằng cha này không phải bị nhốt vào trong đấy rồi chứ?" Tiêu Long nhíu mày, định đi mở cửa.

Ai ngờ đúng lúc đó, lưng hắn chợt lạnh toát, một cảm giác sởn gai ốc dâng lên tận óc.

Định quay đầu lại thì đã muộn.

Ngay sau đó, một cảm giác như bị điện giật truyền khắp toàn thân.

Tiêu Long bất tỉnh, chỉ còn một chút ký ức cuối cùng.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

"Long ca?

Long ca!

Anh tỉnh rồi!" Tiêu Long mở mắt, thấy một khuôn mặt đáng ghét đang ghé sát trước mặt, sợ đến nỗi vung luôn một quyền ra.

"Vãi chưởng, Long ca làm gì thế?" Tiêu Long nghe ra giọng của Bàn Tử, khó hiểu nhìn sang.

Chỉ thấy hắn đang ôm mũi kêu gào thảm thiết.

Hóa ra là do nhiệt độ thấp, tóc và lông mày của hắn đều đóng băng, trông rất đáng sợ nên Tiêu Long mới giật mình ngay lập tức.

"Đệt mẹ, lần sau đừng có dọa người kiểu đấy được không!" Bàn Tử nghe vậy, suýt nữa thì khóc.

"Tôi gọi anh dậy mà!" "Đây là đâu?" Nghe vậy, Tiêu Long mới

nhớ ra mình đã ngất đi.

Hiện tại hắn đang ở trong một căn phòng rộng hơn hai mươi mét vuông.

"Tôi cũng không biết nữa, không phải là bên dưới nhà kho sao?" "Nói nhảm cái gì?" Nghe hắn nói vậy, Tiêu Long cạn lời.

Nếu không phải thằng cha này nửa ngày không trở về, ai thèm đến cái nơi quỷ quái này mà tìm.

"Thôi rồi, bọn mình không ra ngoài được nữa rồi." Bàn Tử rầu rĩ nói.

"Hả?" Tiêu Long ngạc nhiên.

"Nhìn này." Bàn Tử chỉ vào góc tường cho hắn xem.

Tiêu Long nhìn theo, thấy ở góc tường chất đống hơn mười thi thể, trông có vẻ là người của Thiên Diệp gia.

"Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc tôi vào thì họ đều đã chết hết rồi." Bàn Tử lắc đầu.

"Cái nơi quỷ quái này không ra ngoài được sao?" Tiêu Long lặp lại lời hắn.

"Đã vào rồi, bọn mình ra ngoài kiểu gì?" Bàn Tử thở dài.

"Nói xem, anh có biết mình vào đây bằng cách nào không?" "Lúc đấy tôi ngất rồi." Tiêu Long nhíu mày.

"Cái bóng." Bàn Tử ngắt lời hắn.

"Lúc nãy tôi đứng ở cửa sổ nhìn vào cứ thấy cái gì đó nhắc nhở mãi, mà..." "Đệt mẹ, nhắc nhở cái gì?

Anh thấy ai lại nhắc nhở kiểu đấy?" Tiêu Long nhăn nhó.

"Lạnh quá, anh còn làm được vẻ mặt đấy thì cũng tài thật đấy."

“Anh nói cái bóng?

Cái bóng nào?” Tiêu Long có chút mờ mịt.

“Cái bóng của anh ấy.” Bàn Tử chỉ vào cái bóng dưới chân.

Vì căn phòng này chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt từ lỗ thông gió lọt vào, nên cái bóng trên mặt đất chỉ là một vệt mờ.

“Cái bóng của tôi á?” “Đúng thế, vừa nãy anh không nhìn thấy, cái bóng của anh đột nhiên động đậy.” “Rồi anh ngất đi.” Bàn Tử nói có chút khoa trương.

“Thế rồi anh cứ đứng nhìn tôi bị cái bóng ném vào đây mà không làm gì sao?” Tiêu Long tiếp lời hắn.

“Trời đất lương tâm, căn bản không phải bị ném vào đây đâu nhé!” Bàn Tử kêu oan.

“Gần như ngay giây phút anh ngất đi, người anh ‘xoẹt’ một cái đã nằm gọn trong này rồi.” Hắn chỉ vào vị trí dưới chân.

“Anh không phải đang lừa tôi đấy chứ?” Tiêu Long nhíu mày nói.

Chuyện từ miệng thằng cha này nói ra cứ như biến ảo thuật vậy.

“Đúng rồi, gần giống ma thuật ấy.” Bàn Tử khẳng định.

“Nói bậy, dưới nghìn hai trăm mét đất mà còn ma thuật với tôi, tôi thà tin có quỷ còn hơn!” Tiêu Long thật sự muốn đấm cho hắn một quyền.

“Đừng mà, tôi cũng bị rồi.” Bàn Tử giải thích một cách nghiêm túc.

Thấy hắn không giống nói dối, Tiêu Long lắc đầu.

“Ngoài cánh cửa này ra, còn có lối thoát nào khác không?” “Có chứ, cái lỗ thông gió kia kìa.” Tiêu Long nhìn xuống cái lỗ thông gió

mà chỉ một con mèo mới có thể chui lọt, rồi lắc đầu.

"Thế giờ mình phải làm sao?" Bàn Tử gãi đầu.

"Còn làm sao được, chỉ có thể hy vọng đám người bên ngoài có thể phát hiện ra rồi đến cứu bọn mình thôi." Tiêu Long thở dài.

Thật ra đó cũng chỉ là hạ sách.

Nếu không phải năng lực bị áp chế, cái cánh cửa sắt chống bạo động dày nửa mét này, hắn một cước đã giải quyết xong rồi.

Ma quỷ mới biết đám người kia bao giờ mới tìm được đến đây.

Chưa được mười phút, Bàn Tử tò mò nhìn ra ngoài ô cửa sổ trên cánh cửa, rồi kinh ngạc kêu lên.

"Long ca!

Long ca!

Mau nhìn kìa, Tiểu Ca!" Tiêu Long ghé mắt nhìn, đúng là Tiểu Ca thật.

Chắc đám người kia đã đi tìm Tiêu Long và Bàn Tử sau khi họ đi mãi không trở về.

Rất nhanh, Tiểu Ca nhìn thấy Tiêu Long ở sau cánh cửa sắt.

Bàn Tử nhiệt tình vẫy tay chào hỏi.

Đúng lúc đó, ánh mắt Tiêu Long chợt đọng lại.

Bởi vì hắn thấy, phía sau Tiểu Ca, cái bóng mờ nhạt trên mặt đất đột nhiên động đậy.

Chương 227: Tín ngưỡng của quỷ Nhật Bản, tượng Lôi Công?

Rất nhanh, trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Long, Tiểu Ca ngất đi.

Sau đó, chuyện càng gây chấn động hơn đã xảy ra.

Một cách đột ngột đến vậy, Tiểu Ca biến mất bên ngoài cánh cửa sắt.

Bên trong cánh cửa sắt, trên mặt đất vốn trống rỗng, Tiểu Ca đang bất tỉnh đột nhiên xuất hiện.

"…" Tiêu Long hơi trợn mắt há mồm.

"Thấy chưa, tôi có nói dối đâu." Bàn Tử nhún vai.

Lúc nãy hắn đi xuống tầng dưới xem, tò mò đi kiểm tra.

Không ở ngoài cánh cửa sắt, hắn chạm vào cánh cửa sắt, ngoài ý muốn mà ngất đi.

Đến khi tỉnh lại thì đã ở trong căn phòng này rồi.

Hắn cũng kể cho Tiêu Long một chuyện, lúc hắn xuống, cánh cửa sắt đó đã bị ai đó mở ra rồi.

Từ đó có thể biết, Thiên Diệp Lê trước đây hắn là đã đi ra từ trong đó.

Chẳng trách lúc tỉnh lại hắn cứ nói mãi về chuyện cái bóng động đậy hay gì đó.

"Vậy, làm sao để ra ngoài đây?" Tiêu Long hỏi.

Chương 702

Bàn Tử lắc đầu, không hiểu nổi hiện tượng thần kỳ này.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca cũng tỉnh lại.

Bàn Tử đã giải thích cho anh ta.

Tiểu Ca ban đầu cũng vẻ mặt khó tin, nhưng nhìn Tiêu Long, anh ta cũng ngầm thừa nhận.

"Tôi cảm giác bị thứ gì đó túm lấy mắt cá chân." Quả nhiên, ấn tượng cuối cùng của Tiểu Ca cũng không giống Tiêu Long.

Hiện tại tình huống chia làm ba loại: Bàn Tử ngất đi vì chạm vào cánh cửa sắt, Tiêu Long ngất đi vì bị cái bóng điện giật, còn Tiểu Ca thì bị cái bóng túm lấy mắt cá chân.

"Cái bóng không phải là bọn Nhật Bản nghiên cứu ra vũ khí bá đạo gì đấy chứ?" Bàn Tử hơi lo lắng nói.

Dù sao thì thời kỳ Thế chiến thứ hai, không chỉ bọn Nhật Bản, các cường quốc lớn đều đã đạt được đột phá siêu lớn trên con đường thần học.

Bất kể là thí nghiệm Godzilla, hay hành động mất tích trên núi tuyết của người Nga, đều là những bí ẩn chưa được giải đáp cho đến nay.

Khó có thể phủ nhận rằng bọn Nhật Bản cũng đã tiến hành nghiên cứu kiểu này ở đây.

Huống chi bên dưới còn có một cánh cửa đồng.

Trong ấn tượng của Tiêu Long, phàm là những thứ dính dáng đến cửa đồng đều không thể giải thích bằng lẽ thường.

“Khó đấy.” Tiêu Long gật đầu.

“Dù sao thì nơi này cũng khá quỷ dị.” Không được, bây giờ phải tìm cách ra ngoài.

Dù sao thì Thiên Diệp Lê trước đó đã ra ngoài từ đây rồi, tuy có hơi ngơ ngác, cũng không thể hỏi được.

Tiêu Long quyết định bắt đầu từ căn phòng này để điều tra.

Sau khi đi quanh căn phòng một vòng, Bàn Tử nói không sai chút nào.

Ngoại trừ cánh cửa sắt và lỗ thông gió, không còn lối thoát nào khác.

Tiêu Long đưa mắt nhìn ra ngoài lỗ thông gió.

Bên ngoài tối đen như mực, có ánh đèn yếu ớt từ phía trên chiếu xuống.

“Đèn chiếu?” Đúng lúc đó, hắn chợt nhớ ra trước khi đi vào đại bá, ở eo đại bá có vài chùm đèn chiếu.

Chẳng lẽ đây là đáy của đại bá?

Tiêu Long mượn ánh sáng yếu ớt nhìn sâu vào trong vực.

Ngoại trừ một màn sương mù dày đặc, không nhìn thấy gì cả.

“Hơi phản nhân loại quá, bọn Nhật Bản này rốt cuộc đã làm gì vậy.” Bàn Tử nhìn Tiêu Long cũng không có cách nào, có chút khổ não dậm dậm chân xuống đất.

Hai động tác này khiến Tiêu Long chú ý đến điểm bất thường trên mặt đất.

“Hình như có vẻ hơi rỗng ruột.” Tiêu Long ngồi xổm xuống, đưa tay gõ gõ.

Quả nhiên, có tiếng "thình thịch" truyền đến, bên dưới trống rỗng.

Đúng lúc đó, Tiêu Long nhìn thấy trên mặt đất hình như có những đường nét giống như dây.

"Có mang đèn pin không?" Hắn mở miệng hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu.

Ngược lại, Bàn Tử móc từ trong túi ra một cái bật lửa.

"Cái này được không?" "Tạm được." Tiêu Long ra hiệu bật lửa.

Sau đó đưa tay gạt lớp bụi trên mặt đất.

Dần dần, những đường nét trên mặt đất hiện rõ ra, dần dần tạo thành một bức tranh.

Chính xác hơn, là một bức tượng mà cả ba người chưa từng thấy.

"Tượng Lôi Công?!" Tiêu Long hơi kinh ngạc.

Vì sao ở đây lại xuất hiện tượng Lôi Công?

"Long ca, bọn Nhật Bản cũng tín ngưỡng thứ này sao?" Bàn Tử có chút khó hiểu.

"Hỏi tôi, tôi hỏi ai đây?" Tiêu Long bực mình nói.

"Không, việc ở đây xuất hiện thứ này cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Bởi vì đột nhiên trước đây, Ngô Nhị Gia từng được phát hiện ở đây.

Bởi vì người ta phát hiện có tiếng sấm trong hang động ngầm.

Nhưng đã xuống đây lâu rồi, cũng chưa từng nghe thấy cái gọi là tiếng sấm.

"Xem ra người tham gia thiết kế cái đại bá này năm đó không phải là người đơn giản đâu." Trong đầu Tiêu Long không khỏi hiện ra người đó.

Nhưng không, không phải chứ.

Kẻ đó năm đó đã đến đây rồi, tại sao không trực tiếp lấy đi Thính Lôi Tháp, mà lại phải đợi thêm sáu mươi năm nữa?

Đúng lúc đó, một luồng gió lạnh đột nhiên thổi vào từ lỗ thông gió.

Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm chửi rủa rồi siết chặt quần áo.

"Bọn Nhật Bản xây cả cái lỗ thông gió ở đây, tìm chỗ nào để lách qua đây?" Nghe lời này, Tiêu Long trong lòng chợt động.

Hắn vội vã ghé sát vào lỗ thông gió nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy, sâu trong màn sương mù, hình như có thứ gì đó đang chầm chậm đi về phía đại bá.

Trong chốc lát, hắn có thể nghe thấy tiếng xiềng xích.

"Không phải đâu Long ca, anh đừng có dọa tôi!" Bàn Tử nổi hết da gà.

Cảm giác sao mà giống như đường Hoàng Tuyền trong phim cổ trang vậy.

Hắn không tin, cũng ghé tai ra nghe.

Quả nhiên, lần này tiếng động rõ ràng hơn.

Kèm theo từng trận gió lạnh, tiếng xiềng xích loảng xoảng ma sát trên mặt đất truyền rõ vào tai.

"Long ca, không ổn rồi." Đúng lúc đó, Tiểu Ca vốn đang đứng cảnh giới phía sau đột nhiên lên tiếng.

Tiêu Long và Bàn Tử vội quay đầu lại.

Chỉ thấy, những thi thể của người Thiên Diệp gia vốn bị vứt lộn xộn ở góc tường, có chút bất thường.

"Không phải thi thể, là cái bóng." Rất nhanh, Tiêu Long và những

người khác đã nhìn rõ.

Dưới những thi thể đó, từng cái bóng mờ ảo chậm rãi hiện ra.

Bóng người.

“Không phải người chết thì không có bóng nữa sao?” Bàn Tử hơi run rẩy.

“Anh tin cái đó sao?” Tiêu Long trêu chọc.

“Không, trước mắt tình hình thế này, anh còn tâm trí mà trêu tôi sao?” “Nhìn cho kỹ đây.” Tiêu Long cười tự tin.

Hắn rút Đường Đao ra lao về phía những cái bóng đó.

Không ngoài dự đoán, lưỡi đao xuyên qua những cái bóng đó.

Nhưng Tiêu Long đã đoán trước.

Đường đao không ngừng, trực tiếp chém vào những thi thể đã chết kia.

Một tiếng “phốc” vang lên.

Theo thi thể bị một đao chém làm đôi, những cái bóng đó cũng lặng lẽ đứt làm đôi.

Chương 703

"Thì ra là thế." Bàn Tử mắt sáng rực.

Quả nhiên những thi thể này có vấn đề.

Ngay lập tức, hắn và Tiểu Ca cùng ra tay xử lý những thi thể đó, mỗi người một quyền đập nát đầu.

Rất nhanh, những cái bóng bất thường đó đều biến mất.

"Long ca lợi hại quá, anh đúng là..." Bàn Tử thán phục giơ ngón tay cái lên.

"Cách tốt nhất để tiêu diệt cái bóng chỉ có hai cách." "Một là tiêu diệt nguồn sáng, hai là tiêu diệt bản thể của cái bóng." Tiêu Long lắc đầu.

Vấn đề này quá dễ giải quyết rồi.

"Chỉ là những cái bóng này từ đâu mà ra?" Nghe tiếng xiềng xích càng ngày càng rõ ràng từ ngoài lỗ thông gió truyền vào, Tiêu Long trong lòng chợt động.

Ánh mắt hắn rơi vào bức tượng Lôi Công mờ nhạt trên mặt đất.

Kẻ đó cũng không có lý do gì mà lại để lại bức tượng Lôi Công điêu khắc ở đây.

Trong đó khẳng định có nguyên nhân.

Chẳng lẽ bên ngoài… "Sao thế Long ca?" Bàn Tử nhìn vẻ mặt của hắn, có chút không chắc chắn hỏi.

"Bên ngoài có khả năng là cái thứ đó." Tiêu Long một tay chỉ ra ngoài lỗ thông gió, một tay chỉ xuống mặt đất trong phòng.

Bức tượng Lôi Công đó trong ánh sáng yếu ớt hiện lên vẻ mặt

hung tợn.

“Không phải đâu Long ca, trên đời này làm gì có thứ đó?” Bàn Tử có chút không dám tin.

Ngay cả Tiểu Ca cũng hơi ngạc nhiên, cũng không chắc chắn lời Tiêu Long nói.

“Có lẽ tôi sai rồi, nhưng không loại trừ khả năng đó.” Tiêu Long đoán không phải không có căn cứ.

Người xưa thích coi một số kỳ trân dị thú còn sót lại làm totem, hoặc tổ totem.

Tuy một số thứ hiện tại không thể khảo chứng, nhưng thói quen này đã được lưu truyền lại.

Chẳng lẽ bọn Nhật Bản ban đầu đã nhìn thấy thứ đó bên ngoài, nên mới để lại họa tượng ở đây?

“Tiếng động đang truyền đến gần đây, đợi lát nữa tôi xem sao rồi sẽ biết.” Tiêu Long gật đầu, ra hiệu đợi.

Hai người gật đầu.

Cứ như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu.

Bên ngoài, ngoài tiếng xiềng xích càng ngày càng rõ ràng ra, lại không có thứ gì đến gần đại bá.

Trong màn sương mù cũng không nhìn thấy gì.

Đến khi Tiêu Long đã chuẩn bị bỏ cuộc, bức tượng Lôi Công trên mặt đất đột nhiên rung lên.

“Rung lên?” Bàn Tử có chút ngây người.

Tiêu Long gật đầu, hắn còn mong mình hoa mắt rồi.

Nhưng rất nhanh, Tiểu Ca cũng khẽ ừ một tiếng.

“Bức họa tượng đó quả thật đã rung lên.” Anh ta cũng khẳng định.

Lời vừa dứt, bức họa tượng trên mặt đất lại động đậy.

Và dần dần mặt mũi biến hóa, vẻ mặt đau khổ, dường như muốn chui ra khỏi mặt đất.

Đột nhiên, ba người như rơi vào hầm băng.

“...

Chuyện gì thế?” Bàn Tử khẽ hỏi.

“Ma quỷ mới biết, hay là thử dẫm vài cái xem sao.” Tiêu Long đề nghị.

Bàn Tử suýt nữa bị câu nói đó dọa cho ngốc.

“Thôi được rồi, tôi biết anh không có cái gan đó, nhưng anh không phát hiện ra sao?” Nói xong, Tiêu Long ngồi xổm xuống, nhìn bức họa tượng trên mặt đất.

“Thứ này hình như không thoát ra được?” Nghe lời hắn nói, Bàn Tử và Tiểu Ca ngây người.

Nhìn xuống mặt đất, quả thật.

Thứ này như con thỏ bị dây thừng trói, liều mạng giãy giụa, nhưng cũng không thoát khỏi sợi dây thừng đó.

“Không phải tượng Lôi Công hoạt động, mà là thứ bên dưới.” “Tượng Lôi Công là phù trận do cao nhân bố trí.” Tiêu Long đột nhiên nói.

“Long ca ngầu quá, anh nhìn ra sao?” Bàn Tử suýt nữa ngũ thể đầu địa.

Không phải chứ.

“Không phải tôi nhìn ra, anh có nhớ công dụng của Lôi Công

không, trấn áp tà khí.” Tiêu Long lắc đầu.

“Có, anh có nhớ lúc ở tầng trên đại bá có cái chiến binh sinh hóa đó không?” “Cái thứ trông như zombie đó hả?” “Thật ra lúc đó tôi đã hiểu sai rồi.” Tiêu Long gật đầu.

“Không nên gọi là chiến binh sinh hóa, ở đất nước tôi, có một cách gọi phổ biến hơn.” Đúng lúc đó, Tiểu Ca hình như cũng hiểu ra.

“Linh Thi?” Tiêu Long gật đầu.

“Thời cổ đại, có một số cao nhân thích chọn những thi thể cường tráng dùng bí pháp tôi luyện.” “Có người gọi quá trình này là luyện thi, cũng có người gọi là khôi lỗi thuật.” “Không phải kết quả đều là Linh Thi sao?” Bàn Tử thở phào một hơi dài.

Vượt quá nhận thức của hắn.

Cứ nghĩ rằng loại thứ này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết thôi.

“Tiểu thuyết đều bắt nguồn từ cuộc sống mà.” Tiêu Long cười nói.

“Vậy thì nó có khác gì cái phù trận đó không?” Bàn Tử có chút khó hiểu.

“Luyện thi không đơn giản như vậy, cái cần không chỉ là phù chú của Đạo gia, mà còn có một thứ quan trọng nhất.” “Linh Hồn Chi Lực, là bản nguyên để mỗi cỗ Linh Thi có thể hành động.” Tiêu Long giải thích.

“Loại Linh Hồn Chi Lực này đương nhiên càng mạnh càng tốt.” “Anh cũng biết, trong Đạo gia, phù chú có thể dùng để tăng cường, cũng có thể dùng để vây khốn.” “Tôi đoán, bọn Nhật Bản năm đó khẳng định đã phát hiện ra một thứ thần kỳ ở đây.” “Nên mới nhờ cao nhân nhốt thứ đó ở đây.” Mặc dù không biết thứ bị trấn áp bên dưới là gì.

Nhưng hiện tại xem ra, khẳng định có liên quan không nhỏ đến cái bóng trước đó.

"Ngầu thật, cái cao nhân tìm được năm đó đúng là ghê gớm." Bàn Tử có chút bội phục nói.

Không có cách nào.

Cái Linh Thi đó hắn đã cảm nhận được rồi.

Thứ đó nếu có thể làm ra mười vạn, tám vạn.

Không.

Không cần nhiều đến vậy.

Chỉ cần một, hai vạn thôi.

Chẳng phải càn quét châu Á, càn quét cả toàn cầu có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên, với tiền đề là không ai dùng vũ khí hạt nhân.

Bọn Nhật Bản hiển nhiên cũng biết một điểm.

Nên mới chuẩn bị làm ra một đội quân như vậy ở bên dưới.

Chỉ là không.

Hai quả bom nguyên tử sau đó đã khiến nó sụp đổ.

"Thật ra bây giờ nhìn lại, nếu năm đó không từ bỏ kế hoạch đó." "Thì cục diện thế giới hiện tại e rằng đã khác rồi." Mặc dù Tiêu Long không thừa nhận.

Nhưng thứ năm đó có thể làm ra như vậy.

Cho sáu mươi năm thời gian.

Chương 704

Hiện tại bọn Nhật Bản tuyệt đối cũng sẽ là một bá chủ.

“Trời phù hộ đất nước tôi.” Tiêu Long lẩm bẩm.

“Bất kể lựa chọn ban đầu là gì, tôi của ngày nay ai cũng không thể coi thường.” “Có một thứ.” Hắn nhìn bức tượng Lôi Công dưới chân.

Ánh mắt dường như xuyên qua rơi xuống dưới lòng đất.

“Sáu mươi năm trước không có được.

Sáu mươi năm sau cũng đừng hòng.” Bây giờ Tiêu Long có thể xác định.

Thiên Diệp gia lần này khẳng định là căn cứ của Linh Thi.

Còn về Thính Lôi Tháp, có lẽ là mục tiêu của kẻ đó.

Nhưng bất kể là cái nào, Tiêu Long đều muốn.

Đúng lúc đó, bức tượng Lôi Công trên mặt đất đột nhiên không động đậy nữa.

Cũng không biết có phải nó đoán được tâm tư của Tiêu Long hay mệt rồi không giãy giụa nữa.

“Thứ này cũng có lúc mệt sao?” Bàn Tử cười dậm dậm mặt đất.

“Như con thỏ bị trói, giãy giụa một lúc thì mệt, anh không tò mò sao?” Tiêu Long lắc đầu.

“Xem ra tôi sở dĩ vào được căn phòng này, khẳng định cũng là do ma quỷ dẫn lối.” Không.

Đằng sau phép thuật thần kỳ thật sự có một pháp sư.

Không.

Là một kẻ còn lợi hại hơn pháp sư.

"Vậy thì mình ra ngoài kiểu gì?" Bàn Tử quan tâm nhất vấn đề này.

"Cái này đơn giản." Tiêu Long cười nói.

Hắn chỉ vào bức tường phía trước, làm động tác đấm.

"Không phải đâu Long ca, đập vỡ sao?" Bàn Tử ngây người, suýt nữa không phản ứng kịp.

"Là phương pháp đơn giản và thô bạo nhất rồi." Tiêu Long cười nói.

"…" Bàn Tử nhìn sang Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng gật đầu.

"Được rồi, nghe anh, đập vỡ bức tường này!" Bàn Tử cười một tiếng.

Không đơn giản.

Trong phòng ngoài một thanh Đường Đao ra, có mười mấy cỗ thi thể.

Chẳng lẽ thật sự phải dùng nắm đấm đập thủng bức tường sao?

Đúng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên ra hiệu "suỵt" một tiếng.

Bàn Tử đang cúi nửa người thì cứng đơ lại tại chỗ, quay đầu khó hiểu nhìn hắn.

"Tiếng động biến mất rồi." Tiêu Long lạnh nhạt nói.

Bàn Tử nghe vậy.

Quả nhiên.

Không biết từ lúc nào, tiếng "loảng xoảng" của xiềng xích bên ngoài đã biến mất.

Bên ngoài trở nên yên tĩnh.

"Chẳng lẽ thứ đó đi rồi sao?" Bàn Tử có chút tò mò ghé mắt vào lỗ thông gió.

Nào ngờ, giây tiếp theo, hắn ôm miệng, mặt tái nhợt ngồi phịch xuống đất.

"Sao thế?" Tiểu Ca kinh ngạc hỏi.

Bàn Tử cứ run rẩy, không nói được câu nào.

Chỉ có bàn tay run rẩy cứ chỉ ra bên ngoài.

Tiêu Long ánh mắt chợt đọng lại.

Hắn chậm rãi ghé mắt nhìn vào.

Đột nhiên, vẻ mặt hắn cũng tái nhợt.

Chỉ thấy, bên ngoài lỗ thông gió, một bàn chân khổng lồ xuất hiện ngay trước mắt Tiêu Long, cách đại bá không xa.

"Trời đất ơi, cái thứ quái quỷ gì thế này!" Tiêu Long trong lòng thầm than.

Tiêu Long có một cảm giác.

Thứ quái vật bên ngoài đó so với tượng Phật khổng lồ dưới lòng đất ở Ách Ba thôn, còn có thể sánh ngang.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao năm đó bọn Nhật Bản lại muốn xây dựng một cái đại bá như vậy.

Có khả năng là để ngăn chặn một quái vật như thế này.

Đồng thời, trong lòng hắn có một thắc mắc.

"Tại sao Thiết Diện Sinh năm đó lại xây một Thính Lôi Tháp ở nơi này?" Từ khi vào hang động ngầm cho đến nay, hắn cũng chưa từng nghe thấy một tiếng sấm nào.

Chẳng lẽ trong đó có bí mật gì?

Rất nhanh, thắc mắc trong lòng hắn đã được giải quyết bởi một tiếng nổ lớn.

"Kia… tiếng sấm?" Nghe tiếng gào rú gần như tiếng sấm truyền đến từ ngoài lỗ thông gió, Bàn Tử và Tiểu Ca trợn mắt há mồm.

Tiêu Long thật sự muốn tóm cổ cái tên Thiết Diện Sinh đó đánh cho một trận.

"Tiếng sấm sao?" Chẳng lẽ thứ quái vật bên ngoài thật sự là Lôi Công sao?

Chỉ là lỗ thông gió thực sự quá nhỏ.

Tiêu Long và những người khác cố gắng hết sức cũng chỉ có thể nhìn thấy một bàn chân của quái vật đó, không thể nhìn thấy toàn bộ.

Nhưng bàn chân đó cũng đủ quái dị.

Trên đó không biết bị ai quấn đầy vô số xiềng xích đồng.

Nên khi quái vật đó di chuyển thì phát ra tiếng "loảng xoảng".

Cũng không biết vì lý do gì, quái vật đó sau khi gào rú một lúc bên ngoài thì kéo lê xiềng xích quay trở lại sâu trong vực thẳm.

Bàn Tử suýt nữa đã nghĩ rằng kẻ đó muốn đứng trên đại bá để quyết chiến với kẻ địch.

"Mẹ nó cái thám hiểm này, rõ ràng là Ultraman đánh quái vật mà." Bàn Tử cảm thán.

Không biết từ lúc nào, lưng hắn đã ướt đẫm một lớp mồ hôi.

"Tôi thấy, bọn mình mau rời khỏi nơi này thôi." Tiêu Long gật đầu.

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải ra khỏi căn phòng này.

Những thứ dưới mặt đất trong phòng đã khôi phục lại yên tĩnh.

Rõ ràng là không thể đi ra từ cánh cửa sắt được.

Mọi người đành phải đặt tầm nhìn vào vị trí lỗ thông gió.

“Cấu trúc đại bá bằng bê tông, muốn mở rộng cái lỗ này mà không có công cụ thì không khả thi.” Bàn Tử nhìn cái lỗ mà chỉ một bàn tay mới có thể thò ra ngoài, có chút nản lòng.

“Không sao, tôi có thể mở rộng nó.” Tiêu Long lắc đầu.

Chương 705

“Làm sao hả, anh có thể biến bọn mình thành chuột rồi chui ra ngoài sao?” Bàn Tử có chút hài hước làm động tác chui.

Không.

Tiêu Long gật đầu.

“Anh đoán đúng rồi.” Nói xong, hắn vỗ vỗ tay.

Đầu ngón tay ma sát.

“Hai người nhắm mắt lại trước đi.” Nghe lời hắn nói, Bàn Tử và Tiểu Ca tuy trong lòng không hiểu, nhưng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Long ca, anh đừng có lừa bọn tôi đấy nhé.” “Yên tâm đi.” Tiêu Long đặt hai tay lên vai hai người, sau đó âm thầm điều động Linh Hồn Chi Lực trong cơ thể.

Hai giây sau, hắn buông tay.

“Được rồi, mở mắt ra đi.” “Nhanh vậy đã xong rồi sao?

Long ca lừa người đấy hả?” Bàn Tử lẩm bẩm.

Hắn mở mắt ra.

Không, giây tiếp theo, hắn “oao” một tiếng kêu, đồng thời đưa tay ôm chặt lấy Tiêu Long.

“Vãi chưởng, thật sự ra ngoài rồi sao?” Chỉ thấy, lúc này bọn họ đang ở bên ngoài đại bá.

Phía sau.

Cái lỗ thông gió mà lúc nãy chỉ con chuột mới có thể chui lọt.

“Trời đất của tôi ơi, anh làm cách nào vậy?” Nhìn đáy đại bá bị

sương mù bao phủ dưới chân, Bàn Tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Chỉ là một chút ma thuật thôi." Tiêu Long cười nói, không định giải thích thêm.

Hắn chỉ vào cái cầu thang không xa bên cạnh.

"Đi lên từ đây, hẳn là có thể đến nhà kho của bọn mình trước đó." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy cách cầu thang đi lên không xa, có một cái bệ giống như ban công.

Theo khoảng cách, hẳn là bên ngoài nhà kho.

Nhưng trước đó hắn nhớ trong nhà kho bị bịt kín.

"Được rồi, lên xem sao rồi sẽ biết." Tiêu Long dẫn đầu leo lên cầu thang.

Bàn Tử và Tiểu Ca tuy đối với "ma thuật" trước đó có chút khó hiểu, nhưng vội vàng đi theo.

Sương mù bên ngoài đại bá rất dày, một chút bất cẩn thôi là có thể bị lạc phương hướng.

Rất nhanh, ba người đã đến cái bệ đó.

Ở đó có một cánh cửa khóa chặt.

"Lần này Long ca nghỉ ngơi đi, để hai bọn tôi." Nhìn cánh cửa rỉ sét đó, Bàn Tử tự cáo phấn dũng kéo tay áo lên.

Tiêu Long gật đầu.

Vừa hay cái "ma thuật" lúc nãy cũng tiêu hao không ít Linh Hồn Chi Lực.

Nên hắn nhân cơ hội nghỉ ngơi.

Thật ra vừa nãy không phải ma thuật.

Hắn đã mượn năng lực Thính Lôi Tháp trong cơ thể để dịch chuyển ba người ra khỏi phòng.

Nhưng chuyện này không thể nói với Bàn Tử và Tiểu Ca được.

Hắn cũng chỉ ôm ý nghĩ thử một chút thôi.

Không ngờ thật sự đã thành công.

Xem ra hang động ngầm tuy có thể áp chế phần lớn năng lực trong cơ thể, nhưng những thứ giống như pháp bảo thì không thể bị áp chế.

"Vậy thì có ý tứ rồi, đối phó với kẻ đó thì có cửa thắng rồi." Rất nhanh, Bàn Tử và Tiểu Ca đã mở được cánh cửa căn phòng đó.

"Phòng điện báo?" Nhìn cảnh tượng trong căn phòng nhỏ, Bàn Tử ngây người.

"Phòng điện báo không phải ở phía trên sao?" Tiêu Long cũng hơi kinh ngạc.

"Tôi không biết, có lẽ là phòng điện báo dự phòng chăng." Bàn Tử nhún vai.

Ba người đi vào.

Căn phòng nhỏ này, thật ra cũng không nhỏ.

Chỉ là bên trong có rất nhiều dây cáp điện.

Chúng phân bố không đều trong căn phòng hẹp dài, khiến không gian trở nên chật chội.

Mỗi sợi dây cáp đều to bằng cổ tay.

Tiêu Long dặn dò hai người cẩn thận một chút, đừng để bị điện giật.

Đi vào trong được năm sáu mét thì hết đường.

Cuối đường là một bức tường.

Trên tường có những lỗ cáp điện.

Dây cáp điện xuyên qua lỗ, khe hở đều bị xi măng bịt kín.

“Thôi rồi, bọn mình làm sao mà vào được?” Bàn Tử trợn tròn mắt.

Tiêu Long lại cười.

Hắn nhấc chân đá vào bức tường.

Bàn Tử còn chưa kịp kinh hô, bức tường đã nứt ra.

“Trong công sự vì tiện sửa chữa, người ta dùng vôi trắng để trát tường.” “Trông có vẻ kiên cố, thật ra dùng tay cũng có thể cạy ra, nhiều nhất bên trong sẽ có một lớp lưới thép gai.” “Vãi chưởng, Long ca cái gì cũng biết sao?” Bàn Tử tặc lưỡi khen ngợi.

Tiến lên hai ba phát đã cạy thủng một lỗ trên tường.

Quả nhiên.

Bên trong lộ ra một lớp lưới thép gai.

Tiêu Long dùng Đường Đao trực tiếp cắt ra.

“Lưới thép gai dùng làm gì?” Nhìn lớp lưới thép gai cơ bản không có tác dụng gì, Bàn Tử tò mò hỏi.

“Chống chuột, trong đại bá khẳng định có chuột.” Mất hai phút.

Bức tường bị chặn cuối cùng cũng bị ba người dỡ bỏ.

Lộ ra cảnh tượng phía sau bức tường.

Tiêu Long mới phát hiện.

Nơi này không phải là nhà kho.

Mà là tầng hai của nhà kho.

Một căn phòng hình vuông, đại khái rộng bằng một phòng học.

Ghé mắt vào ô cửa sổ, có thể nhìn thấy đống lửa của Bạch

Phượng Hoàng và những người khác.

Trước đó do mọi người vẫn luôn tìm kiếm ở tầng dưới nhà kho, nên đã bỏ qua thông tin tầng hai.

"Căn phòng này hình như không giống những căn phòng khác." Nhìn mấy cái bàn, cũng như một hàng thiết bị khổng lồ cổ kính ở cạnh phòng, Bàn Tử sờ cằm lẩm bẩm.

"Anh đi ra ngoài gọi bọn họ vào đây, bọn mình sẽ tập hợp ở đây để chỉnh đốn." Tiêu Long phân phó.

Chương 706

Tiện thể quan sát căn phòng này.

Các thiết bị trong phòng đều được xử lý chống rỉ.

Nhưng không biết dùng làm gì.

Tiêu Long không động vào.

Chỉ là hắn nhìn thấy một thứ thú vị trên một bức tường.

Trên bức tường đó có một tấm sắt khổng lồ.

Trên đó dùng các đường nét màu sắc khác nhau in hình bản đồ thiết kế của cả đại bá.

Hơi đơn giản.

Đánh dấu các loại đèn báo hiệu màu sắc khác nhau.

Dưới tấm sắt là một cái hộp sắt.

So với những hộp sắt khác thì cái này có nhiều nút hơn.

"Bàn điều khiển?" Tiêu Long nhíu mày.

Điều khiến hắn không phải là cái bàn điều khiển đó.

Mà trên bàn điều khiển đó hiển nhiên có dấu vết bị người ta lau chùi.

Phòng điều khiển.

"Căn phòng này có người." Tiêu Long khẳng định.

Ngay cả kẻ giả dạng bọn Nhật Bản tấn công trước đó, hắn cũng khẳng định một trăm phần trăm.

"Quái quái, phòng điều khiển." Lúc đó, Đinh Quản Gia đi theo Bàn

Tử vào cửa, liếc mắt một cái đã nhận ra cách bài trí của căn phòng này.

"Điều khiển tất cả các thiết bị của đại bá." Hắn chỉ vào những hộp sắt đó nói.

"Cả những cái này." Hắn lại chỉ vào bản đồ đường nét trên tấm sắt.

"Các loại đèn báo hiệu." "Nhìn này." Tiêu Long chỉ vào thứ mà hắn phát hiện ra cho hắn xem.

"Xem ra trước đây bất kể là đèn chiếu hay thang điện, đều do kẻ đó điều khiển." "Kẻ đó gọi tôi xuống đây làm gì?" Đinh Quản Gia có chút khó hiểu.

Nếu kẻ đó thật sự là kẻ phản bội, theo lý thì phải cực lực che giấu những thứ bên dưới mới phải chứ.

"Chắc là tính tập hợp bọn tôi lại để tóm gọn một mẻ cũng không chừng." Tiêu Long lắc đầu, không suy nghĩ thêm về vấn đề này.

"À, vừa nãy tôi phát hiện ra một thứ." Nói xong, Tiêu Long ra hiệu cho mọi người nhìn về phía góc tường.

Chỉ thấy.

Trên mặt đất ở đó có một tấm sắt có chốt cắm to bằng cổ tay.

Một hàng dấu chân lộn xộn cũng kéo dài ra.

"Cái gì bên dưới?" "Tôi không biết, kiến trúc quân sự của bọn Nhật Bản ngày xưa đều kiểu này, ẩn giấu rất sâu." Tiêu Long lắc đầu.

"Nhưng kẻ đó đã ở đây, bên dưới khẳng định là một căn phòng quan trọng." Bàn Tử nghe vậy, đi đến kéo cánh cửa sắt ra.

Lộ ra một cái thang thẳng đứng, cũng như căn phòng tối đen bên dưới.

“Tôi xuống xem trước đã.” Bàn Tử cầm súng đi xuống.

Vài giây sau, hắn lại leo lên.

“Bên dưới không có người, an toàn.” Tiêu Long gật đầu.

“Tiểu Ca ở phía trên nghỉ ngơi, tôi xuống xem sao.” Nói xong, Đinh Quản Gia cũng đi theo xuống.

Bên dưới là một căn phòng gần như rộng gấp đôi bên trên.

Phía bức tường bên ngoài đại bá có sáu chiếc máy điện báo.

Trên bệ máy chất đống lộn xộn những điện báo.

Những nơi khác đều được làm bằng bàn sắt.

Khắp nơi đều là tài liệu phủ đầy bụi.

“Đây hẳn là trung tâm chỉ huy của đại bá.” Đinh Quản Gia nhìn bức bản đồ bình diện đại bá khổng lồ trên tường.

Trên một chiếc bàn dài bên cạnh, hắn nhìn thấy một chiếc microphone.

Hẳn là dùng để phát sóng gì đó.

“Năm đó thư đầu hàng của quỷ Nhật Bản, hẳn là được đọc ở đây.” Bàn Tử tặc lưỡi khen ngợi.

Hắn thử khởi động thiết bị phát sóng.

Nhưng điều chỉnh nửa ngày, đèn cũng không sáng.

Đã sáu mươi năm rồi, hỏng hóc cũng là điều hiển nhiên.

Sau khi xuống, Tiêu Long đi về phía bên kia kiểm tra.

Hướng dấu chân đi tới.

Nó dẫn đến hai hướng.

Một bên là một cánh cửa sắt đôi, một bên là một cánh cửa gỗ màu

xanh sẫm.

Cánh cửa sắt đôi rõ ràng là chống bạo động và bịt kín.

Bên ngoài hẳn là thông đến những nơi khác.

Phía sau cánh cửa gỗ?

"Chẳng lẽ là nhà xí?" Bàn Tử cũng nhìn cánh cửa gỗ đó, đoán.

Hắn đi đến mở cánh cửa gỗ ra.

Ba người mới phát hiện bên trong là một văn phòng.

Cả căn phòng đều bám đầy bụi.

Cách bố trí và trang trí đều đơn giản.

Hiển nhiên bọn Nhật Bản lúc đó không có tâm trí để trang hoàng văn phòng.

Trên tường có thể nhìn thấy dấu vết treo đồ trang sức ban đầu.

Có lẽ là quân đao.

Khắp nơi trong đống bụi đều có dấu vết bị lục lọi.

Để lại rất nhiều dấu tay.

Cũng không biết kẻ đó đang tìm kiếm gì.

Trở lại sở chỉ huy bên ngoài.

Ba người đi về phía cánh cửa sắt đôi còn lại.

Đẩy ra.

Không ngoài dự đoán.

Bên ngoài là một hành lang dài.

Tối đen như mực.

May mà Bàn Tử có mang theo đèn pin.

Chương 707

Dấu chân trên mặt đất một đường lại quay trở lại.

Hiển nhiên ở đây có lối thoát.

Ba người liền đi về phía trước.

Cuối hành lang là một đại sảnh độc lập.

Nhìn vào cách bố trí bên trong, mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

Trên bức tường đối diện chính diện căn phòng, treo một tấm vải bạt lớn cỡ năm mét vuông.

Trong phòng có ghế ngồi thấp, phía sau đặt một cỗ máy kỳ lạ.

"Máy chiếu?" Đinh quản gia kinh ngạc cất tiếng.

"Không, là phòng chiếu phim." Tiêu Long cười nói.

Đột nhiên, Đinh quản gia khẽ "à" một tiếng.

Tiêu Long đi tới, trên máy chiếu cũng có vết lau chùi.

"Xem ra có người đang tìm kiếm thứ gì đó." Tiêu Long trong lòng khẽ động.

Ông ta tìm một thứ.

"Cuộn phim đó, cuộn phim trên người nữ binh sĩ ấy." Bàn Tử "nga" một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài.

Khoảng năm phút sau, Bạch Phượng Hoàng cùng những người khác và Bàn Tử mang cuộn phim trở về.

"Tên khốn đó tại sao lại muốn tìm thứ đồ này?" Trong lúc Bàn Tử và Thiên Chân đang loay hoay với máy chiếu, Đinh quản gia đột nhiên hỏi.

Tiêu Long biết ông ta đang hỏi gì, nhưng hắn cũng không biết.

Mọi chuyện trước đó đã rõ ràng.

Quân Nhật đã xây dựng một con đập lớn dưới lòng đất, đồng thời vận chuyển xuống một chiếc máy bay khổng lồ, mục đích là để đi vào cái vực sâu hư không rộng lớn kia.

Quỷ thần biết năm đó bọn họ đã phát hiện ra cái gì bên trong.

Có lẽ là vì dầu mỏ, có lẽ vì mỏ than, hoặc có lẽ… là do sự nhắc nhở của một người nào đó.

Dù sao thì cuối cùng tất cả đều tham gia vào một hành động vô cùng lớn lao.

Nhưng người đó hiển nhiên cũng không hề biết rằng một nước cờ nhỏ của nghìn năm trước, sau nghìn năm sẽ tạo ra một chấn động lớn đến nhường nào.

Càng không biết rằng, Thính Lôi Tháp để lại đã không thể mở ra được nữa.

Tiêu Long đoán vậy, nhưng có thể khẳng định rằng phỏng đoán của hắn là chính xác.

So với Thính Lôi Tháp ở thôn Ách Ba, cái này rõ ràng đã xảy ra dị biến.

Nếu không, quân Nhật đã chẳng tốn công xây dựng một con đập lớn như vậy, còn bố trí cả Phù Trận.

Có lẽ, sự tình cờ là Thính Lôi Tháp trong Thanh Đồng Môn đã ảnh hưởng đến bên ngoài, quân Nhật phát hiện ra tình hình Linh Thi, và bắt đầu nghiên cứu cải tạo Linh Thi.

Sau đó, chắc chắn lại có chuyện gì đó xảy ra trong vực sâu, dẫn đến việc quân đội phải khẩn cấp rút lui.

Nhưng những người bị ảnh hưởng bởi Thanh Đồng Môn, như Thiên Diệp Thanh Mộc, đã bị mắc kẹt ở đây, không ra người không ra quỷ.

"Hiện tại, tôi đã biết năm đó quân Nhật đã quay gì trong hư không." "Liệu có phải là cái mà Đinh quản gia gọi là 'Chung Cực' không?" Tiêu Long gật đầu.

Từ "Chung Cực" không phải lần đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn.

Lần này có cơ hội được nhìn thấy một phần diện mạo của nó, chắc chắn phải xem cho kỹ.

Sáu mươi năm trước, cả Bàn Tử và Thiên Chân đều có kinh nghiệm loay hoay với những cỗ máy cũ kỹ như vậy.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã lắp đặt xong.

Ngay lập tức, trên tấm vải bạt trên tường xuất hiện những hình ảnh đen trắng.

Kỹ thuật quay chụp trên không sáu mươi năm trước còn rất kém, những hình ảnh đen trắng mờ ảo, có chút rung lắc, không nhìn rõ được.

Sau đó, Bàn Tử quay trục cuộn phim, và trên tấm vải bạt bắt đầu xuất hiện những hình ảnh chuyển động.

Mọi người đều có chút phấn khích.

Năm đó quân Nhật đã thấy gì trong hư không, và cái gọi là "Chung Cực" của Đinh quản gia, sắp có câu trả lời rồi.

Những hình ảnh đầu tiên là màu trắng, có chút đốm đen, chắc là phần phim bị hỏng.

Giống như phần đầu cuộn phim chụp ảnh thường có màu đen vậy.

Bàn Tử từ từ quay trục, những đốm đen trên màn hình nhảy nhót.

Khoảng một phút sau, màn hình vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Thiên Chân có chút sốt ruột, không biết là do Bàn Tử thao tác quá chậm hay máy chiếu có vấn đề.

Ngay khi chuẩn bị mở miệng, trên tấm vải bạt đột nhiên lóe lên một dòng chữ.

"Lùi lại!" Tiêu Long vội vàng lên tiếng.

Bàn Tử hiển nhiên cũng thấy dòng chữ đó, vội vàng dừng tay, từ từ lùi lại, đưa dòng chữ đó ra và dừng lại trên tấm vải bạt.

"Viết cái gì vậy?" Bàn Tử hỏi.

Chỉ thấy trên tấm vải bạt là một dòng chữ tiếng Nhật viết nguệch ngoạc, xen lẫn một vài chữ Hán.

"Trong tiếng Nhật có nghĩa là 'cảnh cáo'." Tiêu Long gật đầu, ra hiệu có thể tiếp tục.

Tiếp đó, mọi người lại thấy một dòng chữ khác hiện ra.

"Đơn vị công trình thành phố trúc tuyệt mật tình báo 07." Mấy chữ này vừa xuất hiện, Tiêu Long suýt nữa thì nghĩ đến quốc gia mình mở đầu, nhưng hắn cũng biết, quân Nhật vẫn luôn xưng hô đơn vị của bọn họ như vậy.

Nếu theo thói quen của nước mình, thì tương đương với binh đoàn xây dựng của chúng ta.

"Ấy, dòng chữ này hình như là viết tay thì phải?" Bạch Phượng Hoàng đột nhiên lên tiếng.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, dòng chữ đó không phải là font chữ in bình thường, mà là viết tay.

Chắc là sau khi quay xong cuộn phim, người ta đã dùng bút viết lên đó.

“Tiếp tục chiếu đi.” Bàn Tử gật đầu, lại bắt đầu quay tay cầm.

Mấy giây sau, trên màn hình cuối cùng cũng xuất hiện hình ảnh.

Mọi người lại nín thở xem.

Cuộn phim thực ra không dài, chỉ mất khoảng một tiếng để chiếu hết.

Nhưng những hình ảnh bên trong lại khiến tất cả mọi người có mặt kinh hãi đến mức không thở nổi.

Bộ phim đại khái có thể chia thành hai phần.

Phần đầu tiên là cảnh trên mặt đất.

Trên màn hình đen trắng xuất hiện một sân bay.

Vì là ban ngày, có thể nhìn thấy bầu trời rất sáng, khiến mọi người có mặt chói mắt hồi lâu.

Trên sân bay đậu mấy chiếc máy bay, xung quanh có lính Nhật đang vận chuyển đồ đạc.

Sau khi máy quay quay mấy tên quỷ đó, nó lại chuyển hướng, quay một người mặc quân phục sĩ quan.

Cảnh này lặp lại mấy lần, nhưng do máy quay rung lắc và nhảy cảnh nhanh, mọi người không nhìn rõ mặt của viên sĩ quan đó.

Hình ảnh nhanh chóng chuyển thành cảnh quay từ cửa sổ máy bay xuống dưới.

Có thể nhìn thấy làng mạc, rừng cây và sông suối.

Đó đúng là quay từ trên không, chứ không phải dưới đất.

Chương 708

Chắc là một chiếc máy bay vận tải, bên trong chật kín lính Nhật.

Khi thân máy bay rung lắc, nó rất giống với cảnh mọi người ngồi trong thùng xe tải phía sau.

Sau đó, hình ảnh chuyển cảnh, sang đoạn tiến vào rừng cây.

Mọi người thấy doanh trại của quân Nhật bên ngoài một hang động.

Lúc này, máy quay lại quay viên sĩ quan Nhật đó.

Lần này mọi người đều nhìn rõ.

"Không phải là Thiên Diệp Thanh Mộc sao?" Tiêu Long nhíu mày.

Trong hình ảnh, mặt Thiên Diệp Thanh Mộc trông khá kỳ lạ, không hề có vẻ ôn hòa như lần hắn nhìn thấy ở động Lạc Thủy.

Có thể chiến tranh đã hủy hoại tâm trí một người nào đó.

Máy quay dừng lại trên người ông ta khá lâu, sau đó quay một người phụ nữ.

Không biết có phải là người trong hang băng không.

Dù sao mọi người cũng chưa nhìn rõ mặt của xác chết nữ kia.

Chưa đợi mọi người xem kỹ, máy quay đột nhiên tối đen.

Tiêu Long đang thắc mắc, trên màn hình lại xuất hiện một hình ảnh kỳ lạ.

Hình ảnh đó lập tức khiến mọi người kinh hãi.

Đó là một quả cầu ánh sáng, to cỡ cái chậu rửa mặt.

Bên trong quả cầu ánh sáng, dường như có thứ gì đó đang nhúc

nhích.

"Trăng??" Mọi người có chút kinh ngạc.

Nhưng quả cầu ánh sáng đó cũng quá tròn.

Mặt trăng đêm Trung Thu cũng đâu có tròn đến thế.

Cảnh trong vực sâu?

Không thể nào.

Ngay sau đó, quả cầu ánh sáng đó bắt đầu di chuyển trên tấm vải bạt.

Lúc này, Tiêu Long cuối cùng cũng biết thứ đó là gì.

Đèn chiếu sáng.

Đèn chiếu sáng trên đập thủy điện.

"Chắc là đang thử nghiệm đèn chiếu sáng." Nghe Tiêu Long giải thích, mọi người chợt hiểu ra.

Lúc này, máy quay khẽ rung lắc, quay hình ảnh những đốm sáng nhúc nhích.

Tiêu Long biết, hình ảnh đó được cố định trên máy bay.

Sự nhúc nhích đó chắc là dòng nước ngầm.

Trong tích tắc, mọi người đều rùng mình.

Phần thứ hai quan trọng nhất đã đến.

Vài giây sau, màn hình lại nhấp nháy.

Đầu tiên là một khoảng không vô định màu đen.

Đốm sáng vừa thấy lúc nãy đã nhỏ lại.

Nhìn từ hình ảnh rung lắc, máy bay lúc bay, lúc thì màn hình cho thấy trải nghiệm vực sâu tối tăm.

Có thể thấy dưới vực sâu có một tầng sương mù dày đặc.

Sau đó mười mấy phút, hình ảnh không thay đổi, nhưng mọi người căn bản không dám rời mắt, luôn lo lắng bỏ lỡ điều gì đó.

Lúc này, đột nhiên màn hình trắng xóa.

Tiêu Long cũng bị giật mình.

Tiếp đó trên màn hình nhanh chóng lóe lên một dòng chữ.

Hắn vội vàng bảo Bàn Tử quay ngược lại.

"Chắc là độ cao bay, thời gian, và một số dữ liệu định vị." Đinh quản gia tấm tắc khen.

Dù sao chuyến bay của quân Nhật năm đó cũng không kém lần này là bao.

Ngay sau đó, hình ảnh bắt đầu rung lắc dữ dội, thậm chí máy quay cũng chập chờn liên tục.

Đồng thời, Tiêu Long phát hiện máy bay dường như đang thực hiện một cú bổ nhào với góc độ cực lớn, đồng thời đang chuyển hướng.

"Đang đến gần một đám sương mù à?" Thiên Chân hỏi.

Đinh quản gia thì bất động nhìn chằm chằm vào tấm vải bạt.

Tiêu Long biết phần quan trọng nhất đã đến.

Bởi vì trên màn hình hiển thị, bên trong đám sương mù kia, dường như có một bóng đen khổng lồ đứng thẳng, cao khoảng sáu bảy tầng lầu.

Máy bay bổ nhào về phía bóng đen đó.

Mọi người nín thở.

Chỉ sau khi máy bay lao thẳng vào đám sương mù khoảng năm sáu

phút, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ hình dáng của bóng đen đó.

Trong khoảnh khắc, ai nấy đều mắt chữ O mồm chữ A.

Mặc dù khi ở dưới đã có suy đoán, nhưng đến lúc này Tiêu Long mới thực sự tin vào thứ đó.

Một người.

Một người khổng lồ có cái đầu lâu to lớn.

Thân thể hiện ra một cảm giác gù lưng kỳ dị.

Thân hình khổng lồ đứng thẳng trong sương mù, hai tay buông thõng.

Với một cảnh quay trực diện của máy bay, mọi người đều nhìn rõ mặt trước của cái đầu lâu đó.

"Lôi… Lôi Công ư?" Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi hàm dưới rớt xuống đất, định rút điếu thuốc ra để trấn tĩnh Đinh quản gia, nhưng chiếc bật lửa trên tay cứ đánh mãi không cháy.

"Tượng Lôi Công khổng lồ?" Thiên Chân, người chưa trải qua cảnh tượng ở cửa thông gió trước đó, ngạc nhiên hỏi.

Nhưng anh ta thấy mặt Bàn Tử trắng bệch.

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Long lắc đầu.

"Quỷ biết, thứ này có lẽ thật sự tồn tại." Chẳng lẽ phải nói với Thiên Chân rằng thứ này không phải là một pho tượng Lôi Công hay thứ gì đó tương tự, mà là thứ có thể chạy và di chuyển?

Bản thân việc có một không gian ngầm sâu đến một nghìn hai trăm mét dưới lòng đất đã đủ gây sốc rồi.

Giờ lại xuất hiện một người khổng lồ trông giống Lôi Công, có

thể chạy nhảy lung tung.

Chả lẽ Tam Thúc không thèm tìm kiếm nữa, mà sẽ lập tức quay về mặt đất sao.

"Cái mà mấy ông gọi là 'Chung Cực' đây à?" Sau một hồi hoảng hốt, Bàn Tử đột nhiên cười một tiếng, "Cũng chả có gì to tát." Nhưng tay cầm thuốc của hắn thì vẫn run bần bật.

Đinh quản gia cũng không vạch trần, chỉ cười nói: "Mấy cậu phải biết là đoạn phim quay sáu mươi năm trước, hai năm trước tôi xem còn sốc hơn nhiều." "Chẳng lẽ thứ quay được đang chạy?" Tiêu Long thăm dò hỏi.

Nhưng Đinh quản gia lại lắc đầu: "Không có cách nào miêu tả cho cậu được, trừ khi cậu tự mình đi xem." Lẽ nào lại có điều gì kỳ lạ nữa?

Tiêu Long lắc đầu.

Chương 709

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Căn phòng dường như có chỗ nào đó không đúng.

Hắn quay đầu lại, mới phát hiện cửa phòng đã bị đóng lại từ lúc nào không hay.

“Kỳ lạ, vừa nãy tôi là người cuối cùng vào, đâu có đóng cửa đâu.” Bàn Tử đi đẩy thử.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

“Sao vậy?” Thiên Chân vội vàng hỏi.

Bàn Tử có chút không thể tin được nhìn về phía Tiêu Long.

“Vãi, có người bên ngoài đã khóa cửa rồi.” Không phải chứ?

Tiêu Long vội vàng cúi xuống kiểm tra.

Quả nhiên, cánh cửa sắt đã bị người ta khóa từ bên ngoài.

“Toang rồi.” Đây là một cơ sở quân sự hoàn toàn.

Tất cả các cánh cửa đều là cửa sắt bọc thép có ba lớp chức năng, bên ngoài là xi măng, bên trong là tấm sắt và bông.

Loại cửa này một khi đã bị khóa, có dùng thuốc nổ cũng khó mà phá được, huống hồ mọi người căn bản không mang theo thuốc nổ.

“Chắc chắn là tên phản đồ đó.” Đinh quản gia khẳng định.

Tên khốn đó chắc chắn đã lợi dụng lúc mọi người đang xem say sưa, thừa cơ khóa cửa lại từ bên ngoài.

Phòng chiếu phim này cách âm cực tốt, mọi người đã không hề hay biết.

“Mẹ kiếp, có giỏi thì đừng khóa cửa, ra đây đọ sức tay đôi với ông đây!” Bàn Tử tức giận đá mấy cái vào cửa.

Tiêu Long lắc đầu.

Tên khốn đó có súng trong tay.

May mà vừa nãy hắn không thừa cơ nổ súng, nếu không mọi người chắc chắn sẽ có vài người thương vong.

“Mục đích của hắn tuyệt đối không phải là giết chúng ta, mà có mục đích khác.” Tiêu Long phỏng đoán.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm cách, nếu không bị mắc kẹt ở đây sẽ rất bị động.” Bàn Tử thì lại không cho là như vậy.

“Cửa chắc chắn không thể phá được, hắn có thể làm gì chúng ta?” Nào ngờ, lời vừa dứt, đèn phòng chiếu nhấp nháy rồi đột nhiên tắt hết.

Rõ ràng là có người đã cắt điện từ bên ngoài.

Bàn Tử lập tức bật đèn pin, chửi thề một tiếng.

Đồng thời, Tiêu Long nghe thấy trong các bức tường xung quanh, truyền đến một tiếng động kỳ lạ.

Dường như có một cỗ máy nào đó đã được khởi động.

“Mau tìm xem có lối thoát nào khác không.” Nghe lời Tiêu Long, mọi người vội vàng hành động.

Nhưng chỉ tìm thấy một cửa thông gió.

Bàn Tử định cạy bức tường ra, nhưng bức tường bên trong không phải loại không được gia cố.

“Đồ của quân Nhật đúng là chắc chắn đến kinh người.” Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Vừa rồi động tác gõ chỉ làm rơi một ít mảnh xi măng vụn.

Lúc này, Tiêu Long đột nhiên ngửi thấy một mùi lạ.

Hắn ý thức được có điều không ổn, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy dưới cánh cửa sắt, không biết từ lúc nào đã bị người ta cố ý mở ra một khe hở.

Bàn Tử vội vàng chạy tới định kéo cửa sắt ra, nhưng một luồng khói đậm đặc ập vào theo.

Bị sặc một ngụm, Bàn Tử vội vàng lùi lại.

"Hắn dùng khói hun chết chúng ta!" Đinh quản gia phản ứng lại.

"Mau, bịt kín cái khe hở đó!" Kéo cửa ra là điều không thể.

Hiện tại phải nhanh chóng ngăn khói độc vào.

Mọi người tìm mọi thứ có thể dùng để chặn khe cửa.

Nhưng khe hở quá lớn, không chỉ cửa sắt không kéo ra được, mà khói độc ngược lại càng dày đặc hơn.

"Vãi!" Bàn Tử hoàn toàn nổi giận, vừa chửi bới ầm ĩ, vừa dùng gậy sắt chọc vào khe cửa.

Nhưng dù hắn gào thét thảm thiết đến đâu, gậy sắt đều bị cong vẹo mà hoàn toàn vô dụng.

Lúc này, Tiêu Long thấy ở cửa thông gió cũng có khói độc tràn vào.

Rõ ràng tên khốn đó rất quen thuộc với nội bộ con đập này.

Tiếng máy móc khởi động vừa rồi, chắc là hắn đã khởi động máy móc, thay đổi hướng gió của cửa thông gió, dẫn khói độc vào trong phòng.

"Xong rồi, xong rồi, tôi có lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi." Sắc

mặt Đinh quản gia cũng trở nên trắng bệch.

Tiêu Long lắc đầu.

Hắn đang chuẩn bị lần nữa sử dụng sức mạnh Thính Lôi Tháp trong cơ thể.

Lúc này, hắn đột nhiên bị một thứ gì đó thu hút sự chú ý.

"Bàn Tử, đưa đèn pin đây." Hắn ra hiệu Bàn Tử chiếu vào một chỗ dưới cái bàn ở giữa phòng.

Chỉ thấy, tại vị trí đó, khói độc dường như đang bị hút vào trong.

"Bên dưới có lối thoát sao?" Mọi người mừng rỡ, vội vàng dời cái bàn ra, cạy tấm ván sàn lên.

Ngay lập tức, bên dưới lộ ra một lối vào vuông vức.

"Nhanh xuống đi!" Lúc này, khói độc trong phòng nhanh chóng kích thích khiến mọi người không thể mở mắt.

Tiêu Long vội vàng dẫn mọi người nhảy xuống từ lối vào.

Đó là một đường hầm âm u và dài.

Tiêu Long nhìn xung quanh.

Chắc đây là đường trục chính vận chuyển bên trong con đập.

Dọc theo đường hầm, bọn họ bò được khoảng năm sáu mươi mét, liền nhìn thấy một dãy tủ sắt, có xe vận chuyển và những thứ tương tự.

Sau khi đi đến cuối, phía trước xuất hiện các lối đi và căn phòng, nhưng tất cả các cửa lối đi và căn phòng đều bị người ta đóng đinh bằng những tấm ván gỗ rất dày.

"Đây trông giống nơi nghỉ ngơi, tại sao lại bị phong tỏa hết vậy?" Bàn Tử nói.

“Trước đây ông đã xuống đây chưa?” Đinh quản gia lắc đầu.

“Sau khi tôi đến, tôi phụ trách đi theo máy bay, chưa từng xuống bên trong con đập.” Cũng đúng.

Nếu không, Đinh quản gia cũng sẽ không sau khi xuống con đập này lại như một con ruồi không đầu, hỏi gì cũng không biết.

“Tại sao bên trong lại bị phong tỏa?” Thiên Chân thắc mắc.

Bàn Tử thì thò tay nhặt một cây gậy sắt từ bên cạnh, cười một tiếng.

“Đơn giản thôi.” Nói rồi, hắn dùng gậy đập vào tấm ván gỗ.

Tiêu Long căn bản không kịp ngăn cản.

“Ông đây!

Tên này không lo bên trong có thứ nguy hiểm sao?” Nếu không, quân Nhật đã chẳng tốn công phong tỏa doanh trại.

Chương 710

"Vạn nhất bên trong có vài con zombie thì thảm rồi." Nghĩ vậy, Tiêu Long lập tức vào tư thế phòng thủ.

Nào ngờ, sau khi tấm ván gỗ bị đập nát, cảnh tượng bên trong lại khiến mọi người kinh ngạc lớn.

Dưới ánh đèn pin, bên trong những doanh trại đó toàn là giường tầng.

Trên giường, chất đầy người.

Ánh đèn pin trong tay Bàn Tử rất mờ ảo, nhưng mọi người có thể thấy trên những chiếc giường đó, đều nằm một bóng đen, bất động.

"Trời đất quỷ thần ơi, chẳng lẽ những lính Nhật đó đều chết ở đây rồi?" Bàn Tử lẩm bẩm.

Tiêu Long nhíu mày.

Nhìn từ đoạn phim trước đó, trên chiếc máy bay kia có không ít lính Nhật.

Nếu tất cả đều chết ở đây, vậy thì cũng có thể giải thích được tung tích cuối cùng của căn cứ này.

Chỉ là, Tiêu Long liếc nhìn hành lang rộng lớn xung quanh, và những doanh trại bị đóng đinh bằng ván gỗ.

Nếu tất cả đều chết ở đây, thì ước tính số người trên một chiếc máy bay chắc chắn không đủ.

"Chẳng lẽ năm đó quân Nhật ở đây không chỉ có một chiếc máy bay?" Biết được nghi vấn của Tiêu Long, Bàn Tử cười cười: "Loại hành động này một liên đội cũng không ít." "Chuyện thường." Tiêu

Long cũng gật đầu, gạt bỏ nghi vấn đó.

Hắn quay người bước vào trong doanh trại đã bị phá.

"Đi thôi, xem thử xem có phải tất cả đều đã chết rồi không." Nếu thật sự đột nhiên tất cả đều chết ở đây, vậy thì việc điều tra nguyên nhân cũng giúp bọn họ chuẩn bị tâm lý cho hành trình tiếp theo.

"Đi thôi, người sống còn không sợ, lẽ nào lại sợ người chết?" Thấy mọi người không dám động, Bàn Tử theo Tiêu Long là người thứ hai bước vào doanh trại.

Vừa vào, Tiêu Long mới phát hiện, những thứ nằm trên giường tầng có chút khác so với tưởng tượng.

Chúng đều là những gói lớn như túi ngủ.

Trông giống như những cái túi xác, cùng màu với quân phục lính Nhật.

Nhìn thoáng qua giống như những con kén màu vàng xanh.

Càng khiến người ta rợn tóc gáy hơn là, trên nhiều giường tầng như vậy, tất cả đều là màu vải bố, bề mặt toàn những mảng bám bẩn.

Tiêu Long nhận ra, đó là màu huyết sắc thấm ra từ bên trong.

May mắn thay, loại chuyện ghê tởm này Bàn Tử lại thích làm nhất.

Hắn cũng không biết vì tò mò, liền trực tiếp dùng gậy sắt lật túi vải bố lên.

Hắn tìm chỗ mở, rồi cạy ra.

Từ trong túi xác lộ ra một bàn tay đen kịt cứng ngắc.

Ở trong đây lâu như vậy, mọi người đều đã quen với người chết, nên cũng không có cảm giác kỳ lạ.

Chỉ đến khi Bàn Tử lôi toàn bộ thi thể ra ngoài, Bạch Phượng Hoàng là người đầu tiên quay người nôn mửa.

"Vãi, thứ này đều đã mốc rồi." Bàn Tử nhìn những thi thể phía sau lưng mọc đầy lông trắng, cũng có chút ghê tởm.

Vội vàng lật thi thể lại.

"Khoan đã." Lúc này, Tiêu Long phát hiện ra một điều bất thường, hắn ngăn cản động tác của Bàn Tử.

Hắn cúi xuống nhìn kỹ.

"Sao vậy Long ca?" Mọi người có chút khó hiểu.

"Nhìn cái này." Tiêu Long chỉ vào lưng thi thể cho mọi người xem.

Đó là một vết thương màu đen.

"Vết thương?" Bàn Tử ngây người.

"Lính Nhật những năm đó ai mà không có vết thương, có gì lạ đâu." "Tôi biết." Tiêu Long gật đầu.

"Nhưng vết thương này không phải là vết thương cũ lâu năm." "Ý anh là…" Bàn Tử sững sờ.

"Là nguyên nhân dẫn đến cái chết?" Tiêu Long gật đầu.

Bàn Tử trầm tư, rồi đi về phía một chiếc giường khác.

"Để tôi xem những thi thể khác." Nói rồi, hắn lại nhanh chóng mở một túi xác.

Quả nhiên, thi thể đó cũng bị vết thương.

Nhìn màu sắc vết thương, cũng là vết thương do súng đạn gây ra.

"Nhìn từ lỗ đạn thì chắc là súng của quân ta." Bàn Tử, người quen thuộc với vũ khí, khẳng định.

"Chẳng lẽ năm đó khi lính Nhật hành động ở đây, đội quân công

của ta cũng tiến vào?" Tiêu Long sững sờ.

Suy nghĩ của tên này vĩnh viễn luôn kỳ lạ như vậy.

Nếu cứ bị hắn dẫn dắt nữa, cốt truyện sẽ nhanh chóng chuyển sang phim điệp viên mất.

"Không thể nào, năm đó quân ta trên mặt đất còn đang bận bù đầu, làm gì có thời gian xuống dưới." Năm đó nếu không phải binh lực và trang bị khan hiếm, quân ta đã sớm tiêu diệt toàn bộ quân Nhật trên mặt đất.

Làm gì có chuyện để bọn chúng hoành hành ở nước ta suốt tám năm.

Vì vậy, quân Nhật cũng đã cướp đi rất nhiều tài sản quý báu của chúng ta trong những năm đó.

"Vậy giải thích thế nào?" Bàn Tử chỉ vào lỗ đạn hỏi.

Tiêu Long nhìn những thi thể trước mặt, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

"Này, tôi nhớ trong đoạn phim kia, đơn vị đó là đơn vị công binh phải không?" Bàn Tử gật đầu, hắn cũng nhớ có cảnh đó.

"Tên này hình như không phải của đơn vị đó thì phải." Tiêu Long chỉ vào phù hiệu trên ngực thi thể nói.

"Thật!" Bàn Tử thò đầu nhìn.

Phù hiệu trên ngực thi thể quả thật không phải phiên hiệu của đơn vị công binh.

Nhưng niên đại quá lâu, cũng không nhìn rõ là đơn vị nào.

Lúc này, Thiên Chân lại có phát hiện.

Ở chỗ cánh cửa gỗ bị phá, anh ta tìm thấy một thứ.

“Một danh bạ, dùng để ghi chép nhân sự trong doanh trại.” “Không kỳ lạ.” Anh ta chỉ vào tấm ván gỗ nói.

“Phía trước chắc là tên, còn phía sau?” Chuỗi số giống như năm tháng đó.

“Không phải là ngày sinh của thành viên chứ?” Đinh quản gia nghi ngờ hỏi.

“Chắc không phải.” Tiêu Long lắc đầu, lấy tấm ván gỗ từ tay Thiên Chân.

“Xem này, năm 1943 tháng 8, có lẽ mới sinh ra.” Mọi người gật đầu.

Trong lòng Tiêu Long khẽ động.

“Có thể là ngày chết không?” “Không thể nào?

Đây là doanh trại mà.” Bàn Tử lắc đầu, nhưng trong lòng cũng có chút lưỡng lự.

Tiêu Long theo tấm ván gỗ nhìn xuống.

“Có của năm 44, cũng có của năm 45, cách nhau không mấy tháng.” “Cũng có thể là chết trong mấy tháng đó.” “Không phải tất cả thi thể đều được vận chuyển về nước sao?” Bàn Tử hỏi.

Thời kỳ Thế chiến thứ hai, phàm là lính Nhật tử trận trên đại lục, về cơ bản đều được tốn công sức vận chuyển về nước.

Đó là tập tục và tín ngưỡng.

Không có lý do gì lại để ở đây.

Chẳng lẽ bọn chúng coi đây là phòng tạm giữ xác chết?

Chương 711

“Muốn chứng minh có đúng hay không, cứ xem những cái khác là biết thôi.” Tiêu Long cười nói, đề nghị.

Mọi người vội vàng tách ra hành động, bắt đầu kiểm tra một dãy doanh trại.

“Đây là của Liên đội Kongben.” “Đây là chết vào mùa xuân năm 45.” “Ở đây có một Bàn gia đầu to.” Không lâu sau, mọi người lại tụ tập lại một chỗ, chia sẻ những gì đã phát hiện.

“Xem ra quân Nhật thật sự coi đây là phòng tạm giữ xác chết.” Bàn Tử tấm tắc khen.

Những tên khốn đó từ xa vạn dặm đến đại lục, chết ở đây.

Thi thể bị vận chuyển xuống một nghìn hai trăm mét dưới lòng đất.

Thật sự tốn công tốn sức, chả ích gì.

“Chưa chắc đã không có mục đích nào.” Thiên Chân nói không để tâm.

“Mục đích?” Một câu nói đó nhắc nhở Tiêu Long.

Đúng vậy, trước đó cũng vậy.

Quân Nhật không phải kẻ ngốc, không phải là những kẻ chỉ biết la hét “Baka Yarou” trong phim thần tượng.

Làm việc gì cũng có tính toán.

Ví dụ như con đập này.

“Linh thi.” Tiêu Long nghĩ đến những Linh Thi đã thấy trước đó.

“Chắc chắn là muốn biến tất cả những thi thể này thành Linh Thi.” Nghe Tiêu Long đoán, mọi người đều kinh hãi.

Trước đó cũng đã giải thích, con đập này có thể đã được quân Nhật phát hiện ra một lượng lớn Linh Hồn Chi Lực.

Sở dĩ xây dựng căn cứ ở đây là để cải tạo Linh Thi.

“Trời đất quỷ thần ơi, ý anh là muốn biến những lính Nhật đã chết này sống lại sao?” Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi hàm dưới muốn rớt xuống.

Dù sao phỏng đoán này cũng quá huyền huyễn, đến cả huyền huyễn cũng không dám tin có một kế hoạch điên rồ như vậy.

“Kế hoạch Linh Thi, quân Nhật năm đó có thể làm được.” Tiêu Long lắc đầu.

Nếu thật sự là như vậy, thì tất cả mọi chuyện đều thông suốt.

Tại sao lại bố trí nhiều phòng tạm giữ xác chết như vậy ở tầng dưới cùng.

Tại sao nhiều năm trước lại phái người đến nhà Thiên Diệp tìm kiếm.

Nếu thật sự thành công, thì đại lục nước ta tuyệt đối lại sẽ có một trận mưa máu gió tanh.

Thật sự quá ti tiện.

Đáng sợ hơn là, quỷ biết năm đó có thành công hay không.

Nhìn từ Linh Thi ở tầng trên con đập trước đó, hiển nhiên là đã thành công một phần.

“Tiếp theo, nguy hiểm mà chúng ta phải đối mặt có lẽ sẽ tăng lên một bậc nữa.” Tiêu Long lắc đầu.

Thanh Đồng Môn chưa tìm thấy, Thính Lôi Tháp không có một chút manh mối nào, vậy mà đã phát hiện ra những cảnh tượng chấn động đến vậy.

"Tình hình thật sự quá phức tạp." Tiêu Long đột nhiên nghĩ đến tên phản đồ luôn ẩn nấp trong bóng tối đó.

Hắn cũng không biết tên đó có biết tình hình bên dưới hay không.

Nếu không biết, nhưng lại rõ ràng quen thuộc với con đập này đến vậy.

Nếu biết, tại sao lại ép mọi người xuống dưới.

Cứ như là cố ý để mọi người phát hiện ra những tình huống này vậy.

"Sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra hắn để chất vấn." Hắn lẩm bẩm trong lòng.

Đang chuẩn bị bảo mọi người tìm lối ra.

Lúc này, sắc mặt hắn chợt thay đổi.

Mọi người lúc này cũng nghe thấy.

Trong hành lang bên ngoài, đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân nặng nề.

"Lạch cạch lạch cạch." Tiếng bước chân nặng nề.

Tiêu Long có chút rợn người.

Nhìn những thi thể trong doanh trại đó.

Bàn Tử trực tiếp giơ gậy sắt trong tay lên.

"Thứ gì vậy?" Thiên Chân kinh ngạc hỏi.

Hắn lấy hết can đảm nhìn ra ngoài một chút.

Nhưng chỉ thấy một màn đen kịt.

Ngoài tiếng bước chân truyền đến từ bốn phương tám hướng đó, không nhìn thấy gì cả.

"Có thể là loại thi thể này đã sống lại rồi." Bàn Tử khẳng định.

Tiêu Long không phủ nhận.

Ở nơi như thế này mà xảy ra tình huống như vậy là quá bình thường.

Năm đó nghiên cứu của quân Nhật có thể đã đạt được tiến triển rất lớn.

Nhìn mấy con Linh Thi ở tầng trên là biết.

Ngay lúc này, Tiêu Long ra hiệu im lặng.

Mọi người sững sờ.

Ngay sau đó, thấy ở cuối hành lang xuất hiện những bóng người chậm rãi lắc lư.

Giống như thây ma xuất hang vậy.

Những xác chết lính Nhật dày đặc, lắc lư thân thể, từ cuối hành lang bên đó đi tới.

"Ông đây!

Ra thật rồi à?" Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi hàm dưới muốn rớt xuống.

Tiêu Long nhíu nhíu mày.

Không ngờ những thứ này thật sự đã ra.

"Nhanh chạy!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, định rút lui sang một bên khác.

Nhưng vừa quay người, hắn đã sững sờ.

Chỉ thấy từ một phía khác của hành lang, cũng có những thi thể

dày đặc đang đi về phía này.

"Tên khốn đó chắc chắn biết tình hình bên dưới, cố tình đẩy chúng ta vào chỗ chết." Tiêu Long rút đường đao ra.

Hiện tại, ngoài chiến đấu ra, không còn cách nào khác.

Mấy người hít một hơi thật sâu.

Vội vàng ai có vũ khí thì cầm vũ khí, ai không có thì tìm vũ khí.

"Cái này, cầm lấy." Bàn Tử "phanh phanh" hai chân đá nát mấy cái giường tầng, nhặt mấy cây gậy sắt đưa cho Thiên Chân và những người khác.

Sau đó dùng vải bố quấn gậy sắt vào tay.

"Đi về phía nào?" Theo thói quen của Tiêu Long, chắc chắn sẽ không ngồi yên chờ chết ở đây.

Bàn Tử nhìn về phía hắn.

Chương 712

Tiêu Long liếc nhìn bên ngoài, quả quyết chỉ về phía cuối hành lang nơi thi thể xuất hiện đầu tiên.

"Đi về phía đó." Hướng còn lại, hiển nhiên không thể quay về.

"Vậy xông thôi!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, dẫn đầu xông về phía thi thể.

Tiêu Long ra sau mà tới trước, nhát đao đầu tiên chém bay đầu một thi thể.

Thi thể không đầu đó loạng choạng đổ xuống đất.

"Có cửa!" Thấy cảnh tượng đó, mọi người đều nhắm vũ khí vào đầu thi thể.

Ngay lập tức, trong hành lang vang lên tiếng "phanh phanh phanh".

Tiêu Long cũng không biết đã đánh bao lâu, chỉ cảm thấy thi thể trước mặt ngày càng ít đi.

Nhát đao cuối cùng của hắn trực tiếp chém vào một cánh cửa phòng đóng chặt.

Lúc này hắn mới phát hiện xung quanh không còn thi thể nào đứng.

"Vãi, cảm giác như mấy thằng du côn đánh nhau vậy." Lúc này Bàn Tử đã hết hơi, lết bết ngồi xuống đất, cũng không quan tâm bẩn hay không bẩn.

Ngược lại những người khác cũng không khá hơn là bao.

Chỉ có Bạch Phượng Hoàng tốt hơn một chút.

Vì cô ấy luôn chăm sóc Thiên Diệp Lê bị trói, nên được mọi người

bảo vệ ở phía sau.

“Nhanh, tiếp tục đi về phía sau.” Nhìn tư thế ngồi lôi thôi của Bàn Tử, Tiêu Long không thể nhìn nổi nữa, hắn đá một cái vào mông hắn.

“Làm gì vậy Long ca, không phải đã đánh xong rồi sao?” Bàn Tử thắc mắc.

“Nhiều doanh trại thế này, không sợ lại có zombie xuất hiện sao?” Tên này thật sự không biết chữ “chết” viết thế nào.

Đã đến lúc này rồi, không phát hiện ra điều bất thường sao?

Ngay lập tức, hắn dẫn đầu đi về phía cuối hành lang.

Bàn Tử, nghe Tiêu Long nói vậy, liếc nhìn hành lang âm u, vội vàng rùng mình một cái.

Hắn đứng dậy theo Tiêu Long đi sâu vào trong.

Hành lang rõ ràng sâu hơn.

Dọc đường có đến hơn mười cánh cửa phòng đều bị người ta cố ý phá hủy.

Xem ra có người đang nhắm vào bọn họ.

Đúng là ‘minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng’.

Tiêu Long lẩm bẩm một tiếng.

Ở bên cạnh, một số cánh cửa phòng rõ ràng không bị phá hủy.

Nhưng nhìn từ tiếng lách cách bên trong phòng, việc có zombie xuất hiện cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thật quái dị.

Những thứ này cứ như chuông báo thức vậy, đồng loạt tỉnh dậy.

Ở đây, Tiêu Long không khỏi hít hít mũi.

Dường như trong không khí có một mùi hương chưa tan hết.

“Mùi hương này.” Sắc mặt hắn thay đổi.

Thứ mà người kia đã đốt trong phòng chiếu phim, hiển nhiên không phải thứ bình thường.

Có lẽ chính là thứ khí này.

“Đáng chết!” Nghe Tiêu Long phân tích, mọi người vội vàng ngửi ngửi trên người mình.

Quả nhiên, có một mùi hương thoang thoảng.

Chẳng trách trước đó ngửi thấy luồng khói đó đã cảm thấy không ổn.

“Khử bỏ nó đi.” Mọi người nhìn Tiêu Long, đều có chút luống cuống tay chân.

“Không còn cách nào rồi, mọi người nhắm mắt lại đi, tôi sẽ xịt chút nước hoa để át đi.” Gì cơ?

Mọi người rõ ràng sững sờ.

“Long ca, anh bá đạo quá, không ngờ lại mang theo nước hoa?” Bàn Tử kinh ngạc nhắm mắt lại.

“A a.” Tiêu Long nhìn những người đang nhắm mắt, khẽ cười.

Hắn sẽ không vô duyên vô cớ mang theo thứ đó đâu.

Chỉ là hắn chuẩn bị dùng năng lực Thính Lôi Tháp để loại bỏ mùi hương.

Nhưng loại chuyện siêu năng lực này thì không nên để mọi người biết.

“Được rồi, ngửi lại xem.” Nhanh chóng, Tiêu Long dùng Thính Lôi Tháp hút hết mùi hương trên người mọi người.

Hắn ra hiệu mọi người có thể mở mắt ra.

Rồi, chân anh có rồi.” Bàn Tử ngửi một cách nghiêm túc, trên mặt nở nụ cười: “Long ca của tôi, nước hoa mua ở đâu vậy, ra ngoài rồi dẫn tôi đi mua một chai với.” “Được, được.” Tiêu Long cười cười.

Mua Thính Lôi Tháp?

E rằng gã bán sạch gia tài cũng không mua nổi.

Quả nhiên, Tiêu Long đoán không sai.

Sau khi mùi hương trên người mọi người được loại bỏ, hai căn phòng bị phong tỏa hai bên không còn tiếng động bất thường nữa.

“Gã kia ở dưới đó bao lâu rồi mà quen thuộc với xác chết như vậy?” Lúc rảnh rỗi, Bàn Tử hỏi một câu.

“Xem ra chắc chắn không chỉ hai năm, gã này chắc chắn cũng tham gia vào kế hoạch Linh Thi năm đó.” Tiêu Long khẳng định.

“Không thể nào, Long ca, kế hoạch Linh Thi đó đã sáu mươi năm trước rồi.” Đinh quản gia có chút không chắc chắn nói: “Chẳng lẽ gã ta có thể sống sáu mươi năm không già sao?

Đội ngũ hai năm trước cũng không có người như vậy mà.” Kỳ nhân lại không nghĩ vậy.

Kể cả Thiên Diệp Thanh Mộc còn có thể sống sáu mươi năm mà không hề thay đổi thì khó mà nói năm đó trong Đại Bá không có ai có thể tồn tại bằng cách đó.

“Nói đến, năm đó làm sao mà biết được địa điểm đó?” Theo lời Thiên Diệp Thanh Mộc nói, để có được khả năng đó không phải không có cái giá phải trả.

Người đó chắc chắn cũng không thể ra ngoài, nếu không đã không để Tam Thúc nhận được tin tức mà đi vào.

Gia tộc Thiên Diệp cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới xuống.

“Thẹn quá, tôi cũng chỉ là một tiểu lâu la chạy việc, sao mà biết rõ ràng như vậy.” Đáng tiếc, Đinh quản gia cũng không biết.

Nguồn tin đó chỉ có Tam Thúc, cái tên đó mới biết.

Chỉ là lão già đó bây giờ cũng không biết đang ở đâu.

Thật đau đầu.

Đúng lúc đó, Tiêu Long, người vẫn luôn đi phía trước, đột nhiên làm một động tác ra hiệu im lặng.

“Tam Thúc?!” Cả bọn ngẩn ra, quay đầu lại cũng đều nghe thấy từ sâu trong hành lang âm u phía trước, đột nhiên xuất hiện một tiếng động cực kỳ nhỏ.

“Giống như có người đang đẩy tấm gỗ.” Tiêu Long đoán.

“Nằm mơ đi, chắc chắn là cái tên kia, thả ra những con Linh Thi đó!” Bàn Tử gầm nhẹ một tiếng, lao về phía trước.

Tiêu Long vừa ngẩn người, gã đã lao ra ngoài.

Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Tiếng bước chân của Bàn Tử trong hành lang trống trải rất lớn.

Chương 713

Tiêu Long lo lắng người kia nghe thấy sẽ bỏ chạy, nhưng tiếng động vẫn không ngừng lại, cứ cách một đoạn thời gian lại vang lên vài tiếng, rất có quy luật, cảm giác như có người đang sửa chữa ván gỗ vậy.

Trong hành lang trống trải, mọi người nhanh chóng lần theo.

Nhưng khi đến gần tiếng động, lại không phân biệt được tiếng động phát ra từ căn phòng nào.

Tiêu Long và Bàn Tử áp tai vào tường, lắng nghe vị trí phát ra tiếng động.

"Dường như phát ra từ căn phòng kia." Bàn Tử chỉ vào căn phòng không xa, nơi có một tấm ván gỗ mới được đóng lên.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, có thể nhìn rõ vết nứt của tấm ván gỗ, có người cố tình cạy ra.

"Tiếng động từ bên trong truyền ra sao?" Bàn Tử ngẩn ra, có chút đáng suy nghĩ.

Ban đầu cứ nghĩ cái tên kia đang tháo ván gỗ để xác chết bên trong đi ra.

Bây giờ xem ra lại không phải vậy.

Chẳng lẽ là tiếng động do Linh Thi bên trong phát ra?

"Không giống, rõ ràng là tiếng động do một người phát ra." Tiêu Long khẳng định, tiếng động này có thể phân biệt được.

Bàn Tử trực tiếp tiến lên giật tấm ván gỗ đó xuống, lộ ra một cái lỗ vừa đủ cho một người ra vào.

Chiếu đèn pin vào bên trong, không có gì bất thường.

“Không phải chúng ta nghe nhầm rồi chứ.” Thiên Chân nghi ngờ nói.

Lời vừa dứt, bên trong căn phòng lại truyền ra một trận tiếng “bộp bộp bộp”.

Lần này rõ ràng hơn.

“Cái quần què!” Bàn Tử chửi thề một tiếng, trực tiếp đá bay tấm ván gỗ xông vào.

Mọi người mới phát hiện đây không phải một căn phòng, mà là lối vào của một hành lang khác.

“Nhiệt độ bên trong hơi lạnh.” Tiêu Long là người đầu tiên cảm nhận được không khí lạnh lẽo.

Có thể là do gần với hầm băng phía trên, nên nhiệt độ bên trong hơi thấp.

Bên trong cũng có những căn phòng bị phong tỏa, đều bị ván gỗ đóng đinh kín mít.

“Mẹ nó, bọn chó này đã làm bao nhiêu phòng chứa xác ở đây vậy?” “Không phải là mang tất cả xác chết tử trận trong Thế chiến thứ hai đều đặt ở đây đó chứ.” Bàn Tử lẩm bẩm nói.

Cũng không phải không có khả năng.

Chỉ riêng mấy căn phòng vừa xem, đã có mấy vạn người rồi.

“Trước tiên đi tìm người đó đã.” Tiêu Long nói.

Mọi người mới phát hiện, tiếng động đó vẫn không biến mất.

Từng người cẩn thận đi sâu vào hành lang.

Tiếng động cũng càng lúc càng rõ ràng.

Cuối cùng, Tiêu Long dừng bước ở một ngã tư hành lang.

Tiếng động truyền đến từ sâu trong hành lang bên trái, rất rõ ràng, khoảng hai ba chục mét.

"Ai ở đó?" Đúng lúc đó, Tiêu Long mắt tinh đột nhiên nhìn thấy có một thứ mông lung đang động đậy ở bên kia, giống như một người.

Bàn Tử lập tức nghe tiếng lao tới.

Người kia cũng bắt đầu chạy sâu vào trong.

"Nhanh đuổi theo, không thể để hắn chạy thoát!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, xông tới.

"Bắt sống!" Thiên Chân không quên nhắc nhở thêm một câu, thật sợ Bàn Tử một quyền đánh chết người kia.

Nhanh chóng, mọi người theo bóng người đó xông vào một căn phòng bị cạy tấm ván gỗ.

Bóng người đó biến mất bên trong.

"Cẩn thận có phục kích!" Tiêu Long dặn dò một tiếng.

Bàn Tử chui vào như mèo.

Ai ngờ vừa vào không bao lâu, đột nhiên từ phía sau cửa vọt ra một bóng người, một tay túm lấy đèn pin của Bàn Tử.

Trong lúc bất ngờ, bị người kia cướp mất.

"Mẹ nó!" Bàn Tử chửi rủa, chui vào.

Tiêu Long cũng phi thân vọt vào.

Vừa đi chưa được hai bước, trong lòng chấn động: "Không ổn, Tiểu Ca, mau chặn cửa!" Lúc đó, thì chậm mà nhanh.

Lời vừa dứt, chiếc giường bên cạnh cửa đột nhiên đổ xuống.

Đồng thời, một bóng đen vọt ra ngoài cửa.

Đáng tiếc, phản ứng của Tiểu Ca không tồi.

Đã dùng thân mình chặn kín lối ra.

Người kia thấy không ra được, lại quay ngược lại.

Lúc đó, vừa đúng lúc một con dao đặt trên vai hắn.

"Chạy đi, tiếp tục chạy đi!" Bàn Tử đắc ý cúi người, giật lấy đèn pin, chiếu lên mặt người kia.

Vừa nhìn, lập tức ngây người: "Mẹ nó, Tam Thúc?!" Tiêu Long cũng lập tức ngẩn ra.

Người đó là Tam Thúc.

Thiên Chân nghe tiếng liền vội vàng xông vào xem.

Đúng là vậy.

Tuy mặt mũi đen nhẻm, nhưng rõ ràng, người đó chính là Ngô Tam Gia đang ở trong tình trạng cực hạn.

"Tam Thúc." Thiên Chân định đỡ.

Chưa kịp đỡ, Tam Thúc đã lao tới, sức lực lớn đến kinh người, trực tiếp húc Thiên Chân và Bàn Tử ngã lăn quay.

Thân hình nhanh nhẹn chui ra từ lỗ cửa.

"Mẹ kiếp, Tiểu Ca mau đuổi theo!" Bàn Tử ôm chiếc mũi bị húc chảy máu, lẩm bẩm nói.

Tiểu Ca bên ngoài không cần nhắc nhở, đã bám sát theo Tam Thúc từ lúc ông ta vọt ra ngoài.

"Lão già đó chẳng lẽ đã ở trong này hai năm rồi sao?" Thiên Chân có chút khó hiểu nhìn Tiêu Long.

"Hỏi tôi, tôi hỏi ai đây?" Tiêu Long bất lực nói.

Lão già đó ở trong này, thật là quái dị.

Thảo nào vẫn không có tin tức của ông ta.

Ở dưới đó mà có tin tức mới là lạ.

Nói đi thì nói lại, lão già đó thật mạng cứng.

Sống dưới đất hai năm.

Nếu không phải mọi người đến lần này, lão già đó chẳng phải cũng phải sống già ở trong này sao?

Không được, bây giờ mau tìm đã.

Nói rồi, mấy anh em xông ra khỏi phòng.

Ở xa, ánh đèn pin trong tay Tam Thúc vẫn nhấp nháy.

Chương 714

“Chúng ta cũng đuổi theo!” Tiêu Long nói một tiếng, đuổi theo.

Ai ngờ đúng lúc đó, ánh đèn pin phía trước lóe lên, lão già đó đã tắt đèn pin.

“Đúng là một lão hồ ly.” Tiêu Long lẩm bẩm nói.

“Tiểu Ca đâu rồi?” Vừa gọi vừa lao về hướng đó.

“Tôi ở đây!” Phía trước, Tiểu Ca gầm lên một tiếng.

Mọi người vội vàng đi theo.

Đuổi theo một hồi, Tiêu Long nhìn thấy bóng dáng đứng im của Tiểu Ca, nhưng không thấy Tam Thúc.

“Người đâu?” Bàn Tử thở hổn hển hỏi.

“Ở trong này.” Tiểu Ca giơ tay chỉ.

Nguyên lai cuối hành lang, đầy rẫy các loại tạp vật.

Chắc chắn lão già đó đang trốn trong đó.

“Tam Thúc, con Thiên Chân đây, ra đi ạ!” Thiên Chân cầm đèn pin gọi lớn.

Không ai trả lời.

Tiêu Long đã sớm đoán được rồi.

Lão già đó ở dưới đất lâu như vậy, điên rồi cũng không chừng.

Ngay lập tức sắp xếp mọi người tìm kiếm xung quanh.

Cuối cùng, phía sau một cái thùng đạn, Tiêu Long phát hiện ra tung tích của Tam Thúc.

Gã đang co ro ở đó run rẩy.

"Ở đây!" Hắn gọi lớn với mọi người.

Tiêu Long đứng trước mặt Tam Thúc.

Mấy năm không gặp, lão già đó đã già đi nhiều.

Do ở dưới đất quá lâu, ông ta cũng không dám nhìn ánh đèn pin của Tiêu Long.

"Đừng sợ, Tam gia, tôi là Tiêu Long, bạn của Thiên Chân." Tiêu Long cúi người, nhẹ giọng nói.

Lúc đó, hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì càng đến gần, vai Tam Thúc càng run rẩy dữ dội hơn.

Đôi mắt ông ta, không tự chủ được mà liếc về một bên.

"Một người điên?" Tiêu Long đột nhiên ý thức được.

Lão già đó có lẽ không phải đang trốn, nếu không chắc chắn sẽ trốn sang phía bên kia của thùng đạn.

Lập tức, một cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Tiêu Long vội vàng chiếu đèn pin theo ánh mắt của Tam Thúc.

Nhìn thấy, ở cuối hành lang, đứng một bóng người xa lạ.

"Bàn Tử!" Tiêu Long gọi lớn một tiếng.

Đồng thời, bóng người đó gần như ngay lập tức lao tới.

Không kịp rút dao, Tiêu Long phi một cước, đá văng người kia vào tường.

Chính xác là, một cước đá văng vào tường, loại mà không thể gỡ xuống được.

Nghe tiếng Tiêu Long, Bàn Tử lao tới ngay khi gã kia chưa kịp

chạm đất.

Đến khi Tiêu Long đến, gã kia đã bị Bàn Tử đè nghiến xuống đất, suýt nữa bị trói năm hoa.

“Chắc chắn tên này là kẻ phản bội!” Tiêu Long rút dao định ép cung.

Ai ngờ, đúng lúc đó, Bạch Phượng Hoàng, người đã nhìn thấy diện mạo thật của gã kia, lại ngẩn ra.

“Cha?” Câu nói của Bạch Phượng Hoàng khiến Tiêu Long ngẩn ra.

“Cha?

Có mấy người cha vậy?” Bàn Tử ngạc nhiên nói.

“Tôi chỉ có một người cha thôi mà.” Bạch Phượng Hoàng giải thích.

Nếu không phải Tiêu Long cản lại, e rằng cô đã xông tới rồi.

“Quả nhiên, y hệt.” Bàn Tử ngạc nhiên so sánh ngoại hình của người kia.

Đúng là cha của Bạch Phượng Hoàng.

Vậy thì vấn đề là, người chết đuối ở hang nước năm đó là ai?

“Không rõ lắm, nhưng người này chắc chắn là thật.” Đinh quản gia phân tích.

Theo kinh nghiệm ngụy trang nhiều năm, nhìn người này trước mặt không có chút thành phần ngụy trang nào.

Hơn nữa nếu là ngụy trang, ở dưới đất lâu như vậy đã sớm lộ ra bộ mặt thật rồi.

“Không có mặt nạ da người, không có vết sẹo phẫu thuật, chắc

chắn là thật.” “Xem ra người chết đuối ở hang nước năm đó là kẻ trà trộn vào.” Tiêu Long đoán.

“Có vẻ là vậy.” “Mà nhìn dáng vẻ cũng điên rồi, giống như Tam Thúc.” “Chắc chắn rồi, ở cái nơi này, đổi thành ai ở hai năm cũng sẽ điên thôi.” Đinh quản gia gật đầu nói: “Nói đi thì nói lại, có thể nào nể mặt tôi chút không?” “Có cách nào khống chế gã này không?” Đúng lúc Bàn Tử đang đè cha của Bạch Phượng Hoàng thì mở miệng hỏi.

Có lẽ do bị điên nên sức lực đặc biệt lớn.

Tiểu Ca đè Tam Thúc thì ổn.

Bàn Tử vốn sức lực không bằng, bây giờ sắp không đè nổi nữa rồi.

“Được rồi, cha của cô.” Nói rồi, Tiêu Long phất tay.

Lập tức, tay Bàn Tử trống rỗng, cả người ngã vật xuống đất.

Tam Thúc và cha của Bạch Phượng Hoàng đều biến mất.

“Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?” Cả bọn đều suýt rớt hàm.

Cái bản lĩnh phất tay biến người đi chỉ thấy trên TV thôi.

“Không có gì, chỉ là ảo thuật biến người sống thôi mà, muốn tôi biến lại không?” “Thôi, đừng.” Bàn Tử có chút sợ hãi vội vàng xua tay: “Long ca thật là quá lợi hại, lúc nào cũng dạy tôi với.” Gã ta mặt đầy nịnh nọt.

“Thôi đi, tư chất của cậu mà học được mới là lạ, dạy tôi đi.” Thiên Chân ở bên cạnh ngưỡng mộ nói: “Cái này cậu cũng không học được đâu, đừng nói nữa.” Tiêu Long lắc đầu.

Đùa à.

Năng lực của Thính Lôi Tháp mà có thể kiểm soát được thì sao gọi là pháp bảo chứ?

“Ôi, sao lại có một bài hát này?” Bạch Phượng Hoàng hai mắt sáng lấp lánh.

Bây giờ thấy cha mình không chết, tâm trạng của cô cũng tốt hơn.

“Nếu em thích, sau này ngày nào anh cũng biến cho em xem.” Nghe lời Tiêu Long nói, Bạch Phượng Hoàng suýt nữa ngất đi.

Có thể tỏ tình sao?

Bên cạnh, Bàn Tử và Thiên Chân đều ghen tị muốn chết.

Đúng là kỹ năng thần tiên để tán gái mà.

“Được rồi, cũng đã giải quyết được điều mà chúng ta vẫn luôn thắc mắc.” Có thể tìm thấy Tam Thúc, có thể tìm thấy cha của Bạch Phượng Hoàng, cũng là hai điều đại hạnh.

“Vấn đề quan trọng hiện tại là, hai người họ có phải là người đã ra tay với chúng ta trước đó không?” Bàn Tử có chút do dự xoa xoa tay.

Chương 715

Nếu thật sự là hai người đó làm, thì đừng nói trả thù, phải cùng chịu đựng và hưởng thụ mới được.

"Tôi không nghĩ vậy." Tiêu Long lắc đầu: "Người tấn công tôi trước đó tôi đã gặp mặt." "Mặc quân phục Nhật Bản, Tam Thúc và Bạch thúc thúc đều không có." Mọi người mới nhận ra.

Tam Thúc và Bạch thúc thúc đều mặc quần áo rách nát.

Thật khó tin cơ thể của họ có thể chịu đựng được đến bây giờ.

Nếu trong Đại Bá có kẻ phản bội đó, bây giờ xem ra, hai người họ biến thành ra nông nỗi này chắc chắn cũng có công của kẻ đó.

"Mẹ nó, thật sự phải nhanh chóng tìm ra tên đó và giết đi!" Suốt dọc đường đi, Bàn Tử ghét nhất là kẻ vẫn luôn trốn trong bóng tối ám hại mọi người.

Giống như một kẻ điên, dùng mọi thủ đoạn để đẩy mọi người vào chỗ chết.

"Đúng rồi, Long ca, hay là dùng thuật của anh biến cô gái này đi đi." Lúc đó, Bạch Phượng Hoàng liếc nhìn Thiên Diệp Lê bên cạnh, mở miệng đề nghị.

Mọi người cũng gật đầu.

Dắt theo cô bé này quá phiền phức rồi.

Đã có thể biến Tam Thúc và Bạch thúc thúc biến mất, thì biến thêm một người nữa cũng đâu có sao.

Nghe đề nghị của cô, Tiêu Long lại lắc đầu: "Không cần thiết." "Vì sao?" Mọi người hỏi.

“Phải hỏi quý cô Thiên Diệp Lê thân yêu của tôi rồi, phải không?” Tiêu Long đột nhiên quay đầu lại cười với Thiên Diệp Lê đang bị trói.

“Cái gì?

Ý anh là gì?” Bạch Phượng Hoàng có chút kinh ngạc nhìn Thiên Diệp Lê.

Cô bé này chẳng lẽ không bị ngốc sao?

Tiêu Long gật đầu.

Với năng lực của mình, hắn đã sớm phát hiện ra sự bất thường của cô bé này.

“Mẹ kiếp, hóa ra vẫn luôn giả vờ!” Bàn Tử là người tức giận nhất.

Suốt dọc đường đi, một người sống lớn như vậy, không thể nào lúc nào cũng do Bạch Phượng Hoàng chăm sóc.

Cơ bản đều là hắn giúp đỡ.

Một cô bé lại giả vờ ngốc nghếch, nước mắt suýt nữa đã rơi ra.

Nếu không phải nể mặt Long ca, bây giờ chắc chắn hắn đã giết chết cô nương này rồi.

“Lúc nào anh phát hiện tôi giả vờ?” Lúc đó, Thiên Diệp Lê cũng biết việc ngụy trang đã bại lộ, đôi mắt khôi phục sự trong sáng.

“Ở cái căn phòng bóng tối tôi xuống, tôi đã phát hiện ra.” Tiêu Long thản nhiên nói.

“Vậy những người của Thiên Diệp gia đó đều là anh giết à?” Tuy hỏi lại, nhưng vẻ mặt lại rất khẳng định.

“Mẹ kiếp, không phải chứ, cô bé này ngay cả người nhà cũng dám ra tay?” Mọi người chấn kinh.

Cô bé này thật sự quá độc ác.

Tuy nhiên, điều kinh hoàng hơn vẫn còn ở phía sau.

Tiêu Long cúi xuống trước mặt Thiên Diệp Lê, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, chậm rãi nói: "Đó không phải là người nhà của cô, và cô cũng không phải Thiên Diệp Lê." Không phải Thiên Diệp Lê?

Bàn Tử và Thiên Chân ngẩn người.

Họ là những người hiểu rõ Thiên Diệp Mộng nhất.

Cô gái này rõ ràng trông y hệt Thiên Diệp Mộng.

Theo Thiên Diệp Mộng có một người chị song sinh, chị cô ấy là Thiên Diệp Lê mà.

Nhưng họ đều biết Tiêu Long khẳng định không lừa dối.

Vì vậy: "Vậy cô là ai, Long ca?" "Tôi cũng không biết cô là ai." Tiêu Long cười đứng dậy: "Nếu cô ấy nguyện ý nói." Cả bọn đều nhíu chặt mày lại.

Long ca cũng không biết.

Nhưng Tiêu Long có thể khẳng định, cô gái này chắc chắn có liên quan đến Thiết Diện Sinh đó.

Đầy xác chết ở đường hầm dưới đất.

Đúng lúc đó, đèn phía trên hành lang đột nhiên sáng lên.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Chắc chắn là tên đó phát hiện chúng ta biến mất, đã khôi phục điện lực rồi." Bàn Tử đoán.

Trong hành lang có không ít đèn không bị hỏng.

Mọi người tắt đèn pin.

Thật là tốt.

Tốt hơn nhiều so với trong bóng tối.

Nhưng đúng lúc đó, Thiên Diệp Lê lại đột nhiên ngẩng đầu mạnh, nhìn về sâu trong hành lang.

"Mau tắt đèn!" "?" Bàn Tử ngẩn ra, cười rồi.

Cô bé này vừa lừa dối mình lâu như vậy, lại định lừa mình sao?

"Vì sao?" Tiêu Long trong lòng khẽ động.

Phản ứng này chắc chắn có nguyên nhân.

Nhưng Thiên Diệp Lê lại không nói gì, chỉ nói: "Mau tắt đèn, mau tắt đèn!" "Tổng phải nói cho tôi nguyên nhân chứ." Bàn Tử bất lực nói: "Bởi vì trong bóng tối có quỷ." Cả bọn ngẩn ra.

Lúc đầu gặp Thiên Diệp Lê, cô ấy vẫn luôn nói câu đó.

Sau đó Tiêu Long và Bàn Tử đã phát hiện ra căn phòng đó.

Bóng tối?

Tiêu Long nhìn ánh đèn lờ mờ đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Mau tắt đèn!" Lúc đó, thì chậm mà nhanh.

Theo mấy tiếng "bụp bụp bụp", trong hành lang lại chìm vào bóng tối.

"Có thể bật đèn pin, những cái đèn đó có vấn đề." Tiêu Long bật đèn pin, thở phào nhẹ nhõm.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Bàn Tử hỏi.

Không chỉ hắn, trong số mọi người, trừ Thiên Diệp Lê ra chỉ có Tiêu Long là không hoang mang.

"Thực ra không phải trong bóng tối có quỷ, mà là đèn được thiết kế có vấn đề." Mẹ nó.

Biết cái tên đó không có lòng tốt như vậy.

Có thể là một chiêu sát thủ dự phòng khác.

Những cái đèn này rõ ràng đã bị động tay động chân.

Nếu bật lên, chắc chắn sẽ dẫn đến những bất thường của bóng tối.

Đừng quên, không xa phía trên có những phù trận đó.

Tuy không biết phía dưới đó phong ấn cái gì, nhưng chắc chắn là nguy hiểm rồi.

Chỉ riêng những cái bóng đó cũng đủ cho mọi người chịu đựng rồi.

“Cái tên đó chắc chắn đã tham gia vào việc xây dựng Đại Bá năm đó, nếu không sẽ không quen thuộc như vậy.” Tiêu Long khẳng định.

“Quả nhiên thông minh.” Lúc đó, Thiên Diệp Lê mở miệng.

“Ai?” Bàn Tử hỏi.

Thiên Diệp Lê lại không nói gì, chỉ nhìn Tiêu Long.

Chương 716

Tiêu Long trong lòng khẽ động: "Em biết hắn?" "Nếu muốn gặp, thả tôi ra, tôi sẽ dẫn anh đi." Thiên Diệp Lê ngậm miệng không nói, bắt đầu đưa ra điều kiện.

"Hừ, thả ra em lại chạy thì sao?" Bàn Tử lắc đầu.

"Nhiều người như vậy còn lo tôi chạy thoát sao?" Thiên Diệp Lê cười nói.

"Thả ra đi." Tiêu Long gật đầu.

Hắn tin Thiên Diệp Lê đã nói vậy thì chắc chắn sẽ không chạy.

Hắn cũng có sự tự tin rằng cô ấy không thể chạy thoát.

Bị cởi trói, Thiên Diệp Lê quả nhiên không chạy, xoa xoa cổ tay: "Đi theo tôi." Nói rồi đi sâu vào hành lang.

Tiêu Long gật đầu, ra hiệu cho mọi người đi theo.

"Long ca có âm mưu gì không?" Suốt dọc đường đi, nhìn bóng người phía trước, Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

"Yên tâm đi, có vấn đề gì tôi cũng có thể giải quyết được." Tiêu Long lắc đầu.

Nếu cái tên đó ra tay, sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhìn tình hình của Thiên Diệp Lê, có vẻ đã sớm đoán được cục diện này rồi.

Trong đường hầm không có đèn, chỉ có ánh đèn pin của mấy người.

Rõ ràng Thiên Diệp Lê cũng quen thuộc với nơi này.

Dẫn mọi người rẽ trái rẽ phải, đến một lối vào đường hầm dài.

“Đi theo đường này xuống, sẽ gặp được hắn.” Thiên Diệp Lê chỉ vào đường hầm nói.

“Yên tâm đi, không có âm mưu, anh đã sớm gặp hắn rồi.” Có lẽ lo lắng Tiêu Long nghi ngờ, cô ấy giải thích.

Tiêu Long gật đầu, dẫn đầu đi vào đường hầm.

Bên trong đường hầm tối đen, ánh đèn pin cũng không chiếu được xa lắm.

Tốc độ của Thiên Diệp Lê cũng rõ ràng chậm lại, đi khập khiễng.

Mọi người mới phát hiện, dưới đường hầm nằm đầy người.

“Người của Thiên Diệp gia.” Tiêu Long chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của những người này.

Không rõ ràng, những người này đều đã chết rồi.

Chỉ là kỳ lạ là, trên người họ không có vết thương, miệng và mũi đều có chất bẩn đã khô lại.

Rõ ràng là, đều chết do trúng độc.

“Những người này đều do cô làm sao?” Bàn Tử hỏi sau khi liên tưởng đến trước đó.

“Nếu không anh nghĩ tôi đưa anh đến đây làm gì, tham quan à?” Thiên Diệp Lê nói mà mặt không đỏ.

Cô ấy cũng không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này.

“Cũng là một phần của kế hoạch Linh Thi thôi.” Tiêu Long đoán.

“Quả nhiên thông minh.” Thiên Diệp Lê không phủ nhận: “Xác chết sáu mươi năm trước đa số đều không thể bảo quản được đến bây giờ.” “Cho nên phải khởi động lại kế hoạch Linh Thi, chỉ có thể dùng

xác chết tươi mới." "Cho nên đã đưa nhiều người như vậy sao?" Tiêu Long nói: "Mà làm vậy để làm gì?

Một chút Linh Thi đó không thể nào xưng bá quốc gia được chứ." "Cũng khá thông minh, nhưng cũng chỉ thông minh đến thế thôi." Thiên Diệp Lê lắc đầu: "Xưng bá thế giới, tôi không có hứng thú." "Mục tiêu của tôi từ đầu đến cuối chỉ là Thính Lôi Tháp mà thôi." Quả nhiên, lần này đến đây là để tìm Thính Lôi Tháp.

Vì mục đích này, cố ý lừa Thiên Diệp gia để họ khởi động kế hoạch Linh Thi.

Thiên Diệp gia bị lừa một vố, ngu ngốc cung cấp nhân lực vật lực.

"Nghe ý cô, cô biết Thính Lôi Tháp ở đâu sao?" Tiêu Long trong lòng khẽ động.

Nếu vậy thì có lẽ không cần phải đi tìm nữa.

"Không phải là Thanh Đồng Môn sao?" Bàn Tử xen vào hỏi: "Hiểu biết khá nhiều nhỉ, Thanh Đồng Môn cũng biết sao." Thiên Diệp Lê cười nói.

Hắn lắc đầu: "Thanh Đồng Môn chỉ là thủ đoạn che mắt người khác, Thính Lôi Tháp thật sự..." Bên trong, cô ấy lại lắc đầu: "Xin lỗi, tôi không thể nói cho anh biết." "Nếu anh muốn biết, đợi gặp mặt rồi hỏi chủ nhân của tôi đi." Bên trong, Tiêu Long khẳng định chủ nhân của cô ấy chính là Thiết Diện Sinh đó.

Không biết vì sao, sắp sửa gặp được Thiết Diện Sinh đó.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia nóng bỏng.

Cách biệt ngàn năm tranh đấu, cuối cùng cũng sắp một trận tử chiến sao?

Nhanh chóng, mọi người theo Thiên Diệp Lê đến cuối đường

hầm.

Bên trong là một cái giếng ngầm.

Theo lời Thiên Diệp Lê nói, từ đó lặn xuống sẽ đến lối vào của Thanh Đồng Môn.

Bất kể là thật hay giả, lúc này, cũng chỉ có thể đi theo lộ tuyến mà cô ấy đưa ra.

Dù sao Tiêu Long cũng không lo cô ấy giở trò.

Cái giếng ngầm không sâu lắm, chỉ sâu hơn mười mét.

Sau khi xuống đất, địa thế thay đổi, chuyển hướng chảy về một bên khác.

Mọi người theo Thiên Diệp Lê chậm rãi bơi trong nước.

Nhanh chóng, Tiêu Long phát hiện trên đầu đột nhiên xuất hiện vô số ánh đèn.

Tiếp đó, cả đầu hắn nhô lên khỏi mặt nước.

Trước mắt xuất hiện vài khuôn mặt xa lạ.

Sau đó, những người này rõ ràng đã đợi từ lâu.

Vươn tay kéo Tiêu Long ra khỏi mặt nước.

Bên kia, những người khác cũng được kéo ra khỏi mặt nước.

Lúc đó, mọi người mới nhìn thấy, đã đi ra khỏi Đại Bá, đến thượng du của con sông ngầm.

Trong không gian đó chật kín người của Thiên Diệp gia, có rất nhiều đèn chiếu sáng đã được lắp đặt, chiếu sáng toàn bộ hang động.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử ngẩn ra: “Thanh Đồng Môn tốt đẹp đâu rồi?” “Thanh Đồng Môn ở dưới con sông ngầm mà.” Thiên Diệp Lê ngẩn ra: “Không đúng.” Bàn Tử ngẩn ra: “Người kia rõ ràng ở dưới

Đại Bá mà.” Tiêu Long lại cười cười.

Bởi vì trong đám đông, hắn nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc: Thiên Diệp Thanh Mộc.

“Người đó không phải ở hang nước kia không thể rời đi sao?” Bạch Phượng Hoàng cũng nhìn thấy người đó.

“Xem ra tôi cũng bị lừa rồi.” Tiêu Long nhún vai, đối với kết quả này không hề bất ngờ.

Bởi vì hắn đã đoán được thân phận thật sự của Thiên Diệp Thanh Mộc.

Nếu là hắn, thì đó chỉ là một chiêu trò che mắt đơn giản mà thôi, dễ như trở bàn tay.

“Thật đúng là, lần đầu gặp mặt không nhận ra người này.” Tiêu Long lẩm bẩm nói.

Lúc đó, người kia phát hiện ra Tiêu Long và những người khác, đi về phía này.

“Có lẽ anh nhận ra thân phận của tôi, nhưng đời này tôi tên là Thiên Diệp Thanh Mộc.” “Trước đó tôi không hề lừa dối.” Điều bất ngờ là, Thiên Diệp Thanh Mộc đi đến trước mặt Tiêu Long, thân thiện vươn tay.

“Lừa hay không lừa thì sao chứ, xem ra anh vẫn cao tay hơn một bậc.” Tiêu Long vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy, nhún vai thờ ơ nói.

Một con hồ ly già sống ngàn năm như vậy, thua một nước cũng không oan.

“Thực ra ban đầu tôi định giết anh, nhưng anh biết không?” Lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên ghé sát vào bên Tiêu Long, nhẹ giọng nói: “Tôi không thể giết anh, không những không thể, mà còn

phải hợp tác với anh.” Tiêu Long ngẩn ra, vô thức buột miệng hỏi vì sao.

“Ngôi Thính Lôi Tháp ở Ách Ba Thôn đó anh đã có rồi phải không?” Thiên Diệp Thanh Mộc lại chuyển lời nói.

Tiêu Long biết đó là Thính Lôi Tháp, gật đầu, không có gì để che giấu.

Với loại người có thực lực như vậy, không thèm nói dối.

Đó là biểu hiện của sự tự tin.

Chương 717

“Dùng thuận tay không?” Tiêu Long cười rồi.

“Được thôi.” “Được?” Nghe lời hắn nói, Thiên Diệp Thanh Mộc đầu tiên ngẩn ra, sau đó phá lên cười ha hả: “May quá, tôi thật sự sợ anh dùng không thuận tay.” “Thôi được rồi, anh cứ đi nghỉ ngơi đi, nhiều ngày như vậy cũng mệt rồi.” Nói rồi, Thiên Diệp Thanh Mộc vẫy tay gọi đội y tế.

Sắp xếp người đưa Tiêu Long và những người khác vào lều nghỉ ngơi.

Tiêu Long cũng không từ chối, ra hiệu cho mọi người đi nghỉ.

Dù sao trong cục diện này, hắn có bị người khác khống chế cũng không sao.

Những người vốn đã mệt mỏi rã rời, thấy Tiêu Long cũng đã như vậy, cũng đều đường hoàng tìm lều để nghỉ ngơi.

Tiêu Long tìm một cái lều.

Công tác chuẩn bị của Thiên Diệp gia làm khá tốt.

Nước nóng và đồ ăn sáng đều đầy đủ.

Tiêu Long biết tên đó cũng sẽ không làm ra chuyện quá đáng.

Ngay lập tức ăn no uống đủ, sớm nghỉ ngơi.

Hắn ngủ một mạch đến tận sáng hôm sau mới tỉnh, bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức.

Bước ra khỏi lều, Tiêu Long nhìn thấy, tuy chỉ mới một ngày, Thiên Diệp Thanh Mộc đã sắp xếp người biến con sông vốn mục nát này trở nên đèn đóm sáng trưng.

Phần còn lại của chiếc máy bay không biết đã được dọn đi đâu.

Thay thế vào đó là một số bộ phận máy bay đang được lắp ráp, những thứ đó ở kho hàng dưới đất tầng mười một.

"Lại định bay một lần nữa sao?" Tiêu Long có chút không hiểu Thiên Diệp Thanh Mộc có sự cố chấp lớn đến vậy với hư không kia để làm gì.

Đúng lúc đó, một người từ bên cạnh bưng chậu nước đi tới.

Tiêu Long vừa nhìn, mẹ nó.

Không phải Bàn Tử sao.

Cũng không biết gã bị làm sao, lại để người ta cạo trọc đầu.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Long suýt nữa không nhận ra.

"Bàn Tử!" Nghe tiếng quay đầu lại, Bàn Tử kinh ngạc: "Mẹ kiếp, Long ca tỉnh rồi sao?" Nhìn Tiêu Long, Bàn Tử rõ ràng cũng rất vui.

Nhưng nhanh chóng, hắn nhìn xung quanh, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Sau đó, nhanh chóng kéo Tiêu Long vào lều của mình, tiện tay kéo rèm lại.

"Sao vậy?" Tiêu Long nhìn vẻ kỳ lạ của hắn.

"Tôi đang định đi tìm anh đây, không ngờ Long ca tỉnh rồi." Bàn Tử lấy một điếu thuốc châm lửa.

"Mặt cậu sao vậy?" Tiêu Long mới phát hiện, trên mặt Bàn Tử không biết sao lại xuất hiện những nốt mẩn đỏ li ti.

Theo thể chất của hắn thì không nên xuất hiện phản ứng dị ứng như vậy chứ.

"Chuyện dài lắm, có thể là trúng độc rồi, cũng là vấn đề mà tôi

muốn nói với anh." Bàn Tử rít một hơi thuốc: "Long ca, tôi phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi đây." Tiêu Long nhíu mày: "Không phải cậu đã phát hiện ra rồi chứ." "Đinh quản gia chết rồi." Tiêu Long ngẩn ra.

Đinh quản gia đó sao?

Đang yên đang lành sao lại đột nhiên chết chứ.

"Tôi cũng không rõ, lúc tôi tỉnh dậy, nghe bên ngoài có người kêu la." "Nhanh chóng chạy ra xem, người đó không ổn rồi." Bàn Tử lắc đầu, hắn cũng không biết nhiều về chuyện này.

"Ý cậu là Thiên Diệp Thanh Mộc ra tay sao?" Tiêu Long có chút khó hiểu.

Gã kia hôm qua còn tốt mà.

Không cần thiết phải ra tay với Đinh quản gia chứ.

Nếu không bây giờ Tiêu Long cũng sẽ không sống tốt như vậy.

"Cũng là một phần của tôi." Bàn Tử gật đầu, chỉ vào mặt mình: "Sáng nay, mặt tôi cũng bị như vậy, nghi ngờ là dị ứng." Nói rồi chỉ chỉ vào người của Thiên Diệp gia bên ngoài: "Nhưng tôi nghi ngờ có thể là trúng độc." Tiêu Long gật đầu.

Giống như hắn đoán.

Hôm qua sau khi vào lều, mọi người ở dưới đất lâu như vậy.

Ít nhiều gì cũng đã nhận được sự tiếp tế y tế của Thiên Diệp gia.

Bàn Tử có lẽ đã trúng chiêu như vậy.

"Cũng không biết Thiên Chân có sao không." "Tôi đi xem rồi, mặt cậu ấy cũng bị như vậy." Bàn Tử chỉ vào mặt mình nói: "Có lẽ là vấn đề về thể chất." "Không kỳ lạ là Bạch Phượng Hoàng cũng không sao." Tiêu Long lập tức hiểu ra.

Bởi vì Bạch Phượng Hoàng là nữ.

“Vậy, kẻ phản bội trong Đại Bá trước đó không phải là người của Thiên Diệp Thanh Mộc.” Tiêu Long khẳng định.

Người đó chắc chắn là nam.

Hôm qua sau khi nhìn thấy mọi người ra ngoài, đã bỏ độc vào tất cả các vật tư y tế.

Nhưng vì lý do thể chất, cuối cùng chỉ có Đinh quản gia chết.

Bạch Phượng Hoàng do là nữ, không thể vào lều của hắn.

“Có khả năng là người của Thiên Diệp Thanh Mộc không?” Bàn Tử đoán.

“Không, nếu là hắn thì căn bản không cần hạ độc.” Gã đó muốn giết thì quá đơn giản rồi.

Cùng lắm Tiêu Long sẽ phiền phức một chút.

Vì sao khẳng định?

Bởi vì hôm qua khi bắt tay với Thiên Diệp Thanh Mộc, Tiêu Long phát hiện trên cổ tay hắn cũng có một dấu ấn Thính Lôi giống mình.

Mẹ nó.

Lão già đó không biết từ bao giờ đã có được Thính Lôi Tháp, ẩn giấu sâu như vậy.

Hôm qua bắt tay, thực ra cũng là để Tiêu Long thấy, đừng hành động liều lĩnh.

Cũng dùng tính mạng của Bàn Tử và những người khác làm uy hiếp.

Cho nên mới không làm ra chuyện giết gà lấy trứng không đáng.

“Đúng rồi, lúc Đinh quản gia chết, trong tay có một thứ.” Lúc đó,

Bàn Tử đột nhiên nhớ ra, từ trong ngực móc ra một nắm giấy nhỏ: "Anh xem đi." Tiêu Long trong lòng khẽ động, nhận lấy nắm giấy đó, mở ra.

Chỉ thấy trên nắm giấy viết nguệch ngoạc: "Có người hạ độc".

"Xem ra đã bị kẻ phản bội đó theo dõi." Tiêu Long thở dài: "Cho nên tôi nghi ngờ có người đã hạ độc vào thuốc của tôi." Bàn Tử lắc đầu.

Từ khi phát hiện Đinh quản gia chết, hắn không còn uống thuốc nữa, tránh khỏi cùng chung số phận.

Quỷ mới biết thể chất của hắn có chịu đựng được loại độc nào.

"Thiên Diệp Thanh Mộc có biết không?" Có kẻ phản bội trà trộn vào người của Thiên Diệp gia để hạ độc những người bên cạnh Tiêu Long.

Thiên Diệp Thanh Mộc không nên không phát hiện ra mới đúng.

"Tôi nghĩ chắc là biết." Bàn Tử thở dài: "Không nên nghi ngờ tôi làm, dù sao Đinh quản gia là người của tôi." "Không nên đâu." Tiêu Long lắc đầu: "Với năng lực của lão hồ ly đó thì không thể nào không phát hiện ra việc Đinh quản gia ngụy trang." "Sở dĩ giữ lại không trừ bỏ, có thể là muốn lợi dụng." Nhìn xung quanh rõ ràng có thêm nhiều người cảnh giới, Thiên Diệp Thanh Mộc rõ ràng cũng lo lắng Tiêu Long và những người khác xảy ra chuyện.

Chính xác hơn là, lo lắng Tiêu Long xảy ra chuyện.

Tuy không biết gã đó vì sao lại lo lắng, nhưng Đinh quản gia rõ ràng không phải do người đó sắp xếp ra tay.

"Kẻ phản bội đó trà trộn vào, lợi hại thật." Bàn Tử vẫn còn sợ hãi.

Thật sự lo lắng một ngày nào đó ngủ một giấc rồi không tỉnh dậy

được nữa.

"Trước đó tôi cứ nghĩ chắc là người của Thiên Diệp Thanh Mộc." Tiêu Long chậm rãi nói: "Bây giờ xem ra, chắc là người của bên thứ ba." "Nếu không, sẽ không có năng lực lớn đến vậy ở đây." "Ý anh là..." Bàn Tử kinh ngạc há to miệng, nhưng không nói hết lời.

Tiêu Long biết, Bàn Tử cũng biết.

Chương 718

Lúc này muốn gây rối chỉ có thể là người chủ nhân thật sự của mảnh đất lớn này, quốc gia.

Cũng có thể thông cảm được.

Vì sao người đó luôn đối xử với mọi người theo kiểu giết không tha, không để lại hậu họa.

Phù hợp với tính cách của những người đó.

“Long ca, tôi nghĩ, lần hành động này mục đích của chúng ta đã đạt được rồi.” Một lát sau, Bàn Tử chậm rãi nói: “Tôi ở lại đây e rằng cũng không giúp được gì, tôi đề nghị mấy anh em chúng ta nên về mặt đất trước.” Nghe lời hắn nói, Tiêu Long hiểu ý hắn.

Ở dưới đất, vì Thiên Diệp Thanh Mộc có ý hợp tác, vậy thì Bàn Tử và những người khác ở lại đây cũng không có tác dụng gì.

Ngược lại sẽ trở thành gánh nặng cho Tiêu Long.

“Thế nào, không phải anh nghĩ tôi sợ chết chứ.” Bàn Tử xé nát nắm giấy đó vứt vào chậu nước.

“Đã nói với Thiên Chân chưa?” Tiêu Long hỏi.

“Chưa kịp, trước tiên hỏi ý anh đã.” Bàn Tử lắc đầu.

“Lát nữa tôi sẽ đi nói chuyện với Thiên Diệp Thanh Mộc.” Tiêu Long trầm tư nói.

Bàn Tử và những người khác ở lại đây thực sự không có nhiều tác dụng.

Ngược lại sẽ bị đe dọa đến tính mạng.

Để họ sớm rút lui cũng tốt.

Chắc chắn Thiên Chân cũng sẽ không từ chối.

Dù sao Tam Thúc cũng đã tìm thấy rồi, cũng có cha của Bạch Phượng Hoàng.

Nhanh chóng, Bàn Tử đi ra tìm Thiên Chân và những người khác.

Mấy người tập trung trong một cái lều không lớn.

Nghe đề nghị của Tiêu Long, Thiên Chân không phản ứng.

Ngược lại Bạch Phượng Hoàng phản ứng kịch liệt: "Không được, quỷ mới biết Thiên Diệp Thanh Mộc ôm tâm tư gì, nhỡ đâu hắn thừa cơ lúc tôi rời đi." "Giết anh thì sao?" Tiêu Long ngẩn ra: "Em quan tâm tôi sao?" "Ai... ai quan tâm, tôi sợ anh chết rồi không ai thu xác." Bạch Phượng Hoàng đỏ mặt nói: "Tùy em, dù sao lát nữa tôi sẽ đi nói chuyện với Thiên Diệp Thanh Mộc." "Ai ở lại tôi sẽ không ngăn cản." Tiêu Long cười rồi, rời khỏi lều.

Sau đó tùy tiện hỏi một người, tìm được vị trí của Thiên Diệp Thanh Mộc.

Lều của hắn được dựng trên đỉnh Đại Bá.

Gió ở đây rất lớn.

Quỷ mới biết gã này nghĩ gì.

Trong lều chỉ có Thiên Diệp Thanh Mộc và Thiên Diệp Lê.

Rõ ràng gã này rất tự tin vào khả năng đối phó với an toàn của mình.

"Chuyện Đinh quản gia tôi biết." "Đó không phải là tôi ra tay." Vừa vào, Thiên Diệp Thanh Mộc đã nói như vậy.

Tiêu Long cũng không vòng vo: "Tôi biết anh không ra tay." Hắn lắc đầu: "Tôi tìm anh vì chuyện khác." Tiếp đó, hắn nói về việc Bàn Tử và những người khác muốn rời đi trước.

Thiên Diệp Thanh Mộc không hề bất ngờ: “Xem ra anh tin tưởng tôi nhỉ.” “Đều là đôi bên cùng có lợi mà thôi.” Tiêu Long không nói nhiều.

Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Loại chuyện này hắn cũng không để tâm.

Huống hồ Tiêu Long đã nói rồi.

“Để họ đi thì không sao, nhưng anh muốn rời đi thì tôi không thể thả được.” Hắn cười nói: “Đây cũng là địa bàn của tôi.” Tiêu Long ngồi xuống, lấy một cái đùi gà trên bàn gặm.

Thật không ngờ, gã này sống lâu như vậy, đối với chuyện ăn uống cũng rất cầu kỳ.

“Không có gì, dù sao tất cả mọi người đều nghĩ tôi đến đây vì Thính Lôi Tháp.” Tiêu Long gật đầu: “Nhưng anh cũng đã phát hiện ra rồi, tôi đã sớm có được ngôi Thính Lôi Tháp đó rồi.” “Chắc là lần hành động sáu mươi năm trước đó nhỉ.” Tiêu Long cười cười.

Thiên Diệp Thanh Mộc không phủ nhận.

Xem ra hắn đã đoán đúng rồi.

“Năm đó, hành động đó vốn là vì Thính Lôi Tháp, ai cũng nghĩ tôi đã thất bại.” Tiêu Long thầm nghĩ: “Thật ra, tôi cũng không thành công.” Dù sao, thứ đã được đặt xuống đâu thể dễ dàng lấy đi được.

Bảo sao Ngô Tam Tỉnh lại nghi ngờ, luôn cảm thấy nơi này so với Thôn Ách Ba lại thiếu tiếng sấm.

Hóa ra tên đó đã lấy Thính Lôi Tháp đi từ sớm rồi.

Thiên Diệp Thanh Mộc nói: “Trong địa bàn của tôi, đã lấy được rồi.

Vậy tại sao sáu mươi năm sau lại quay về đây với động tĩnh lớn

như thế?" Tiêu Long gật đầu.

Sao mà không ồn ào cho được?

Ngay cả những người cấp trên cũng đã bị kinh động rồi.

Nếu không thì Tam Thúc đã chẳng liên hợp với cấp trên đến đây thám hiểm hai năm trước.

Hai năm sau lại cố ý thả tiếng sấm để thu hút mọi người đến.

"Vì năm đó khi tôi lấy Thính Lôi Tháp, tôi đã phát hiện ra một thứ kỳ lạ bên trong." Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói.

"Thật sự không ngờ, chỉ trong ngàn năm, nơi này lại thay đổi nhiều đến vậy.

Hoặc có lẽ, tòa Thính Lôi Tháp mà tôi vô tâm đặt xuống lại có thể thu hút được thứ kỳ lạ đến thế." Tiêu Long thầm nghĩ: Có phải thứ kỳ lạ đó chỉ con quái vật Lôi Công khổng lồ không?

Nhưng tôi không nói ra.

"Thứ kỳ lạ đó, không biết đã thấy chưa, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ thấy thôi.

Tôi nói trước với cậu bây giờ cũng không thích hợp.

Không, đó cũng là lý do tôi muốn hợp tác với cậu." Thiên Diệp Thanh Mộc tiếp tục nói, rồi chậm rãi bảo: "Tin tôi đi, bỏ qua lập trường khác biệt của hai chúng ta, lần hợp tác này đối với cậu tuyệt đối là ổn kiếm không lỗ." Ổn kiếm không lỗ?

Tiêu Long cười nhạt trong lòng.

Giao thủ với một lão hồ ly như thế này, sợ nhất chính là những phi vụ "ổn kiếm không lỗ".

Cuối cùng, không khéo thì sẽ bị nuốt chửng luôn.

Ai ngờ, lời Thiên Diệp Thanh Mộc nói tiếp theo lại khiến Tiêu Long kinh ngạc.

Hắn nói: "Tôi biết cậu vẫn luôn muốn tìm Chí Tôn Lôi Linh." "Tôi giúp cậu được không?" Tiêu Long sửng sốt.

Giúp tôi?

Có chuyện tốt như vậy sao?

"Thật ra, bây giờ nói ra nguyên nhân cũng không sao." Thiên Diệp Thanh Mộc dường như thích vuốt ve ngón tay khi nói chuyện.

Thiên Diệp Lê ân cần rót trà bên cạnh.

"Cô bé Phượng Hoàng mà cậu đã sắp xếp bên cạnh Thiên Diệp Mộng ấy.

Ngay từ đầu tôi đã biết rồi.

Cậu có biết tại sao tôi không động đến cô ấy không?" Tiêu Long lắc đầu.

Từ khi biết Thiên Diệp Thanh Mộc là Thiết Diện Sinh chuyển thế, tôi đã khá lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Phượng.

Dù sao thì, trên danh nghĩa nó cũng là thú cưng, để lạc mất thì đáng tiếc lắm.

"Vì khi tôi nhìn thấy cô ấy, tôi biết cậu đã lấy được Thính Lôi Tháp.

Lý do là vì..." Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ vào Thiên Diệp Lê.

Tiêu Long sửng sốt.

Chẳng lẽ...

Chương 719

"Đúng vậy, năm đó khi tôi xuống động tìm lại Thính Lôi Tháp, tôi đã gặp được Thiên Diệp Lê, người đã tu luyện thành hình từ Thính Lôi Tháp.

Bản thân nó vốn là một con Khôi Xà." Tiêu Long chợt hiểu ra.

Bảo sao.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Diệp Lê, tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Bây giờ xem ra, trên người cô ấy tôi cảm nhận được dao động linh hồn giống hệt Tiểu Phượng.

Chỉ là sau khi xuống động, năng lực bị hạn chế, nên tôi không thể điều tra kỹ càng hơn.

"Về sau, tôi không thể lấy được tòa Thính Lôi Tháp đó.

Nhưng đã thế này thì tôi không thể không hợp tác với cậu." "Tại sao?" Tiêu Long cau mày.

Lấy được Thính Lôi Tháp lại liên quan đến việc hợp tác sao?

Dường như biết Tiêu Long đang nghĩ gì, Thiên Diệp Thanh Mộc cười nói: "Cậu có biết tại sao năm đó tôi lại thiết lập hai tòa Thính Lôi Tháp không?" "Chẳng lẽ không phải để lại một tay sau sao?" Tiêu Long ngạc nhiên.

Tôi vẫn luôn nghĩ tên đó vì lo bị người khác cướp mất nên mới để lại một kế dự phòng.

"Đương nhiên không phải." Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu.

"Thính Lôi Tháp căn bản người thường không thể khống chế, tôi

lo lắng.” “Vậy nên, sự xuất hiện của cậu là một bất ngờ, khiến kế hoạch của tôi bị cản trở.

Tôi không thể không hợp tác với cậu.

Ban đầu tòa Thính Lôi Tháp đó tôi định để lại cho Thiên Diệp Lê.” Tiêu Long đã hiểu.

Trước đó phái Thiên Diệp Mộng đi Thôn Ách Ba, một mặt là để thăm dò Thính Lôi Tháp còn ở đó không, mặt khác có lẽ là để chuẩn bị cho hành động của cô ta, nhưng không ngờ lại bị Tiêu Long cướp mất trước.

Còn về việc tại sao ban đầu không trực tiếp dẫn Thiên Diệp Lê đi lấy Thính Lôi Tháp, Thiên Diệp Thanh Mộc không nói, Tiêu Long cũng không hỏi.

Dù sao đó cũng là chuyện riêng của hắn.

“Tóm lại, vì cậu đã lấy được tòa Thính Lôi Tháp đó, tôi không thể không hợp tác với cậu.

Mặc dù tôi có sát ý.” Khi Thiên Diệp Thanh Mộc nói đến sát ý, trong mắt Thiên Diệp Lê lóe lên một tia sát ý.

Nhưng Tiêu Long không hề bận tâm.

Khi chưa có toàn bộ Thính Lôi Tháp, Tiểu Phượng không làm gì được tôi.

Với tu vi tương tự, Thiên Diệp Lê đương nhiên cũng chẳng thể làm tôi bị thương chút nào.

Huống hồ, Thiên Diệp Thanh Mộc cũng không muốn thấy cảnh đó.

“Ở đó.” Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ ra ngoài lều.

Phương hướng đó Tiêu Long biết, là phương hướng Hư Không.

“Có thứ cậu muốn, cũng có thứ tôi muốn.

Nhưng ở đó cũng có thứ canh giữ, một mình tôi không đối phó được.” Tiêu Long gật đầu.

Nếu thứ đó là con quái vật Lôi Công đã thấy trước đó, vậy đừng nói đến việc nó có bị trấn áp năng lực hay không, chỉ dựa vào một người thì rất khó đối phó.

Dù sao, lần đầu tiên Tiêu Long nhìn thấy cũng vô cùng chấn động.

Khoan đã, nếu Thiên Diệp Thanh Mộc lấy Thính Lôi Tháp, vậy rốt cuộc thứ trong động vẫn luôn trấn áp năng lực là gì?

“Thần.” Thiên Diệp Thanh Mộc giúp tôi giải thích.

“Cậu cũng luôn tin vào sự tồn tại của thần phải không?

Thật ra, đó là lý do tôi đặt Thính Lôi Tháp ở đây.

Vì tôi muốn báo thù.” Báo thù?

Tiêu Long lắc đầu.

“Thật ra tôi hình như không hiểu lắm.” Với năng lực của tên này, ai có thể khiến hắn phải báo thù, chờ đợi cả ngàn năm chứ?

“Đương nhiên là có.” Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

“Trong ngàn năm, tôi đã xuống đó tổng cộng mười lần.

Mỗi lần đều bị đánh cho Thần Mạch tận phá, không thể không trốn đi dưỡng thương.

Lần gần đây nhất là sáu mươi năm trước.” Tiêu Long giật mình.

Thần Mạch tận phá?

Đó là năng lượng lớn đến mức nào chứ?

“Cậu có thể không tin, nhưng tòa Thính Lôi Tháp cậu đang sở hữu chính là thứ đã bỏ rơi tôi sau những lần thất bại liên tiếp.” Pháp bảo

nhận chủ, Tiêu Long biết điều đó.

Nhưng pháp bảo cũng có độ trung thành, chúng thích chủ nhân có thực lực mạnh, chứ không phải kẻ cứ mãi thất bại.

“Ban đầu tôi định đợi sau khi dưỡng thương xong sẽ để Thiên Diệp Lê đi lấy, cùng tôi đối kháng với tên đó.

Nhưng không ngờ lại để cậu lấy mất.” Tiêu Long nhìn tách trà trước mặt, trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói: “Nếu ngàn năm rồi mà vẫn không được, tại sao tôi lại phải hợp tác với cậu lần này chứ?

Cùng lắm thì tôi không cần Chí Tôn Lôi Linh nữa.” Thiên Diệp Thanh Mộc sửng sốt.

Hắn không ngờ Tiêu Long lại nói vậy.

“Mặc dù những thứ cậu nói có chỗ giấu giếm, nhưng tôi không quan tâm.” Tiêu Long ám chỉ chỗ giấu giếm đó đương nhiên là liên quan đến việc Thính Lôi Tháp bỏ rơi hắn.

Tôi không hề bận tâm.

Thứ đó đối với tôi không quan trọng đến thế.

Mục tiêu của tôi vẫn luôn là Chí Tôn Lôi Linh.

Còn về việc Thiên Diệp Thanh Mộc nói trong Vực Sâu có, thì không có chứng cứ, không đáng tin.

Tiêu Long cũng không phải là kẻ dễ bị lừa gạt.

Hơn nữa, nếu thật sự có, tôi tin Thiên Diệp Thanh Mộc cũng không tốt bụng đến mức không hề tính toán gì.

So với việc bị một lão hồ ly lợi dụng, chi bằng lùi một bước biển rộng trời cao.

“Cậu đúng là một hậu sinh có ý tứ.

Ban đầu Thiên Diệp Lê còn đề nghị tôi dùng Tuyết Lỵ Dương để uy hiếp cậu đấy.

May mà tôi không làm vậy.” Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên nói.

Không biết dụng ý là gì.

Tiêu Long không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ an tĩnh uống trà.

Hắn thật sự không bận tâm.

Tôi đã có Thần Mạch, có cả sự Vĩnh Sinh rồi.

Dù không làm gì, tôi vẫn có thể sống tự do tự tại hàng ngàn năm.

Thời gian nhiều lắm, không thiếu chút nào.

“Uy hiếp đối với loại người như chúng ta không có tác dụng đâu.” “Tôi cũng biết.” Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Tiêu Long nói không sai, không có tác dụng.

“Vậy nên, xin cậu đừng vội quyết định, đợi tôi cho cậu xem một thứ rồi hẵng nói cũng không muộn.” Thiên Diệp Thanh Mộc cười cười, quay đầu nhìn Thiên Diệp Lê.

Cô ấy gật đầu, rồi đi ra khỏi lều.

“Nói thật, nếu cậu muốn, chúng ta có thể làm bạn.” Thiên Diệp Thanh Mộc uống một ngụm trà, đột nhiên nói.

“Cậu đùa rồi, cậu biết điều đó là không thể mà.” Tiêu Long lắc đầu.

Chương 720

Chưa nói đến việc một núi không thể có hai hổ.

Chỉ riêng Thiên Diệp Thanh Mộc.

Hắn đã sống hơn ngàn năm.

Với năng lực của hắn, tìm vài hồng nhan và tri kỷ dễ như trở bàn tay.

Thậm chí có thể ban cho họ Thần Mạch, khiến họ Vĩnh Sinh.

Nhưng hiện nay bên cạnh hắn chỉ có Thiên Diệp Lê, người hắn chỉ mới quen biết sáu mươi năm.

"Loại người như vậy sợ nhất là cô độc và bị người khác vượt qua." Tiêu Long chậm rãi nói.

Nói xong, hắn dừng lại một chút.

"Tôi cũng vậy." Cái mâu thuẫn này, tôi cũng mang về từ Vực Sâu.

Nhưng đó cũng là điểm chung của đa số thần linh.

Một mặt muốn coi thường thiên hạ, một mặt lại muốn có thần tiên quyến lữ.

Con người đâu có đơn thuần đến vậy.

Thần cũng từ người mà thành thần, căn bản không thể thoát khỏi thất tình lục dục.

Dù là hoàng đế thời cổ đại, hay đại đa số kiêu hùng ngày nay, cũng đều như vậy.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Lê bưng một chiếc hộp gỗ quay về.

Tiêu Long đặt ánh mắt lên chiếc hộp đó.

Thiên Diệp Thanh Mộc thận trọng mở hộp ra.

Tiêu Long nhìn thấy thứ bên trong, lập tức sửng sốt.

“Một bàn tay?” Chính xác hơn, là một chiếc xương bàn tay.

Không hiểu tại sao Thiên Diệp Thanh Mộc lại coi trọng nó đến thế.

“Đây không phải xương bàn tay bình thường đâu.” Thiên Diệp Thanh Mộc ra hiệu cho tôi nhìn kỹ.

Tiêu Long nhìn kỹ khối xương bàn tay đó.

Kỳ dị.

Xương không phải chất xương bình thường, mà giống như chất ngọc vậy.

Thiên Diệp Thanh Mộc mở miệng nói: “Thần thủ cốt.” “Thần?” Tiêu Long sửng sốt.

“Nếu là thần thủ cốt, vậy...” “Thần cũng sẽ chết.” Thiên Diệp Thanh Mộc cười cười, đưa tay chỉ vào Vực Sâu.

“Năm đó tôi đã tìm thấy nó trong Vực Sâu.

Tốn của tôi nửa cái mạng.” Thần cũng sẽ chết.

Tiêu Long trong lòng kinh ngạc.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng thể chất bán thần hiện nay đã gần như bất tử rồi.

Vậy rốt cuộc là tồn tại như thế nào mới có thể giết chết một thần cấp?

“Bây giờ nếu hai chúng ta giao thủ, cậu nghĩ thắng thua thế nào?” Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói.

Tiêu Long lắc đầu.

“Nếu không có gì bất ngờ, tôi sẽ thua.” Đó cũng là chuyện hợp lý.

Giao thủ với một tên đã sống ngàn năm.

Dù Tiêu Long có toàn bộ Thính Lôi Tháp, khai mở toàn bộ năng lực, cũng chắc chắn sẽ thua.

Nhưng có thể khẳng định, tôi chỉ thua, chứ không chết.

Vì thần hồn của tôi sẽ không bị diệt.

Thiên Diệp Thanh Mộc dù có năng lực đến mấy cũng không thể hủy diệt thần hồn của tôi.

“Đó cũng là lý do tôi không giao thủ với cậu.” Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Một kẻ không thể giết chết bán thần.

Nếu không giết được, vậy thì không cần phải chọc vào.

Ai mà biết được tên đó sau khi dưỡng thương xong, có quay lại báo thù không.

Thiên Diệp Thanh Mộc là một ví dụ điển hình.

Sở dĩ hắn có thể sống lâu như vậy, là nhờ thần hồn bất diệt.

“Nhưng dưới Vực Sâu đó có hài cốt thần, không chỉ một bộ.” Tiêu Long lại một lần nữa chấn kinh.

Tin tức này thật sự quá kinh người, vượt xa nhận thức của tôi.

Chẳng lẽ thần không phải là điểm cuối cùng, không phải là tồn tại lợi hại nhất thế giới này sao?

“Đúng vậy, trên tôi, còn có tồn tại lợi hại hơn.” Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

“Vậy nên, cậu sẽ không chờ đến khi tôi có được loại năng lực đó rồi thăng cấp, giết cậu đi chứ.” Tiêu Long lập tức hiểu ra.

Lão hồ ly này bảo mình xem thứ đó rồi hẵng quyết định, bảo sao không muộn.

Vì hắn đốc định Tiêu Long nhất định sẽ đồng ý hợp tác.

Dù sao thì ai cũng sẽ không chấp nhận một kẻ có thực lực gần ngang mình, có cơ hội đứng trên đầu mình, và sẽ giết hắn.

Tên này không dùng người khác để uy hiếp tôi, mà đang dùng chính tôi để uy hiếp tôi.

"Thật sự đã tìm ra một lý do mà tôi không thể không chấp nhận rồi." Tiêu Long thở dài một hơi, cười nhẹ.

Đúng vậy.

Sau khi thấy xương thần, tôi đồng ý hợp tác.

Không phải vì Chí Tôn Lôi Linh, mà vì mạng sống cũng phải đáp ứng.

"Nếu đã như vậy." Thiên Diệp Thanh Mộc đưa tay ra.

"Hợp tác vui vẻ!" Sau khi ra khỏi lều Thiên Diệp Thanh Mộc, Tiêu Long liền đến lều của Bàn Tử.

Sau khi được thông báo rằng nếu rời đi sẽ có người đưa ra ngoài, hắn liền lấy hai chai rượu.

Uống xong, hắn liền lao thẳng xuống con sông ngầm.

Phía bên trong Đại Bá từ sớm đã có người qua lại, có không ít người đang vui đùa trong sông ngầm.

Nên không ai để ý đến hành động của Tiêu Long.

Nước sông ngầm lạnh lẽo, Tiêu Long không hề bận tâm.

Thể chất của hắn sẽ không bận tâm đến những thứ này.

Hắn chỉ mượn dòng nước ngầm để tiêu hóa mọi chuyện từ Thiên

Diệp Thanh Mộc.

Đầu tiên, có thể khẳng định mục tiêu của Thiên Diệp Thanh Mộc luôn là thứ bên trong Hư Không, và hắn đã nỗ lực vì nó hàng ngàn năm.

Thứ hai, thứ trong Hư Không đó khiến Tiêu Long cảnh giác, nhưng không phải vì Thiên Diệp Thanh Mộc phô bày thần cốt mà hoảng sợ.

Dù sao thì loại thần cốt này rất khó phân biệt thật giả.

Tiêu Long cũng nghe qua rồi, nhưng không thể đánh cược.

Nếu Thiên Diệp Thanh Mộc đã tỏ vẻ như vậy, thì hắn hẳn có đủ tự tin rằng một ngày nào đó sẽ đạt được loại năng lực đó.

Chương 721

Việc hợp tác với Tiêu Long không phải là bị ép buộc.

Lão hồ ly có vẻ không hề vội vã.

Dù ẩn giấu sâu đến đâu, Tiêu Long vẫn có thể cảm nhận được dao động linh hồn của hắn.

Lão hồ ly vẫn luôn điềm nhiên, bao gồm cả khoảnh khắc rút thần cốt ra, đều tỏ vẻ nắm chắc phần thắng.

Tiêu Long không thể đánh cược tên đó có hậu thủ hay không.

Vạn nhất thua, vậy thì bao nhiêu nỗ lực bấy lâu nay thật sự là làm áo cưới cho người khác.

Từ dưới sông bò lên, Tiêu Long lại trở lại vẻ thần thái rạng rỡ như thường.

Không ai nhìn ra được tâm lý hắn đã từng dao động.

Sau khi về lều ăn cơm, tôi vừa kịp gặp Bàn Tử.

Vì hai ngày nữa sẽ phải chia ly, tối nay mọi người tụ tập lại vui vẻ.

Chơi bài poker, ăn lẩu.

Thật khó mà tưởng tượng được, người nhà họ Thiên Diệp lại mang theo những thứ giải trí như bài poker.

Lẩu thì dễ làm, đầu bếp giỏi nhất đang ở đây.

Mọi người chỉ ăn đến mức chảy nước mũi ròng ròng.

Giữa bữa, Tiêu Long dặn dò mọi người: “Sau khi ra ngoài, mọi người tuyệt đối không được nói ra bất cứ điều gì, cũng không được

kể cho bất kỳ ai, bao gồm cả tin tức của Tam Thúc." Dù sao thì, nếu suy đoán trước đó của tôi là chính xác, bên ngoài chắc chắn sẽ có người theo dõi nơi này.

Khó tránh khỏi việc họ sẽ tìm mọi người để nói chuyện.

Sức mạnh của quốc gia rất lớn, không phải là thứ mà những kẻ như Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc có thể xem thường.

"Nếu bị tra tấn thì sao?" Bàn Tử có chút lo lắng hỏi.

Nỗi lo của hắn cũng không phải không có lý.

Dù sao đôi khi vì một số thứ, những người đó chắc chắn sẽ làm ra những chuyện quá đáng.

"Yên tâm đi." Tiêu Long đã sớm đề phòng điểm này.

"Đợi trước khi rời đi vào ngày mai, tôi sẽ hạ một đạo cấm cố linh hồn vào trong não của mọi người.

Mọi người sẽ quên hết mọi chuyện xảy ra ở đây." "Ngọa tào, Long ca cái này cũng biết sao?" Bàn Tử kinh ngạc.

Loại thủ đoạn huyền huyễn thế này mà Long ca cũng biết, thật sự quá siêu phàm.

"Không sao, nếu cậu thích, tôi có thể khiến cậu trở về ký ức ba tuổi ngay lập tức." Tiêu Long cười nói.

"À, vậy thôi đi." Bàn Tử vội vàng xua tay.

Không thể quay về ba tuổi được.

Chẳng phải thế thì thành trẻ con thiểu năng trí tuệ sao.

Tiêu Long cũng cười.

Đang lúc đó, bên ngoài lều đột nhiên truyền đến động tĩnh lớn.

Từ cửa lều đang mở cũng có thể thấy người ta đang chạy về phía

Đại Bá.

Bàn Tử tò mò, dưới sự phân phó của Tiêu Long, liền chạy ra ngoài kéo một người nhà họ Thiên Diệp lại hỏi chuyện.

Người đó nói: "Phía dưới Đại Bá có thứ gì đó đang bò lên." Cái gì?

Tiêu Long vừa nghe xong lập tức sửng sốt.

Trong nháy mắt, tôi nghĩ đến con quái vật Lôi Công kia, và Nhân Bì Dũng.

Rõ ràng Bàn Tử cũng nghĩ đến rồi.

"Ở đây đợi, đừng động đậy, tôi đi xem sao." Tôi dặn dò mọi người.

Tiêu Long và Bàn Tử chạy về phía Đại Bá.

Nếu thật sự là tên đó thoát ra, thì gay to rồi.

Theo đám đông lên Đại Bá, Tiêu Long nhanh chóng xác nhận không phải con quái vật Lôi Công đó.

Vì nếu là con quái vật đó, đứng trên Đại Bá, tôi đã thấy từ sớm rồi.

Chỉ vì người quá đông, nên tạm thời không nhìn thấy thứ đó.

Những người được Thiên Diệp Thanh Mộc sắp xếp đang dồn một số người không quan trọng xuống dưới.

Tiêu Long và Bàn Tử khá đặc biệt, nên đứng ở đó cũng không ai dám ngăn họ lại.

Cả hai tiện thể đứng cạnh Thiên Diệp Thanh Mộc.

"Thứ gì bò lên?" Tiêu Long hỏi.

Nghe vậy, Thiên Diệp Thanh Mộc cũng lắc đầu.

“Trước đó khi người của tôi tuần tra ở đó, thấy có thứ gì đó đang bò lên phía trên.

Chỉ vì tốc độ quá nhanh, nên không tìm được.” “Ngọa tào, người của cậu kém cỏi quá mà.” Bàn Tử hắc hắc nói.

Thiên Diệp Thanh Mộc cũng không bận tâm đến lời châm chọc, nhìn Tiêu Long.

“Cậu nghĩ là thứ gì?” Tiêu Long lắc đầu.

Tôi thầm nghĩ: Nơi này hắn còn quen thuộc hơn tôi, hỏi tôi chẳng phải là xem thường tôi sao.

Hắn không phải những con dơi đó.

Thứ đó có thể bay, đâu cần bò.

Thấy Tiêu Long không nói gì, Thiên Diệp Thanh Mộc cười cười cũng không nói thêm.

Vài người trên Đại Bá an tĩnh chờ đợi.

Đang lúc đó, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy một người kỳ lạ trong khe hở đám đông bên cạnh.

Đợi đến khi hắn muốn nhìn kỹ hơn, thì người đó đã biến mất.

“Người kỳ lạ đó là gì vậy?” Nghe câu hỏi của Bàn Tử, Tiêu Long bảo hắn mô tả lại vẻ ngoài của người đó.

“Mặt trắng.” Kết quả, Bàn Tử nói ra đặc điểm này.

“Mặt trắng, đó là đặc điểm gì?” Thiên Diệp Thanh Mộc sửng sốt.

Đừng nói là người thường, ngay cả một số người da trắng, sắc mặt cũng trắng bệch mà.

Đặc điểm này đâu có gì kỳ lạ.

“Không, tên đó không phải người da trắng, tôi có thể khẳng định.”

Bàn Tử khẳng định.

Tiêu Long sửng sốt.

“Tôi hiểu ý cậu rồi.” Tên đó chắc chắn là kẻ phản bội.

Vì ở dưới đất quá lâu, thời gian dài không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, nên khi đứng cùng những người khác, hắn trông tái nhợt.

Nghe Tiêu Long phân tích, Thiên Diệp Thanh Mộc trầm tư.

Hắn vẫy tay ra hiệu cho Thiên Diệp Lê, bảo cô đi tìm.

Để tránh đánh rắn động cỏ, hắn không thông báo cho những người khác.

“Chúng ta cứ đứng đây ngây ngốc cũng chẳng giải quyết được gì, hay là quay về đi.” Thấy đã gần nửa tiếng trôi qua, phía dưới Đại Bá vẫn không có động tĩnh truyền lên, Bàn Tử muốn rút lui về tiếp tục ăn lẩu.

Đúng lúc đó, phía dưới Đại Bá đột nhiên bắn ra hai luồng lửa.

Chương 722

Tiêu Long nhận ra.

Đó là đạn tín hiệu.

“Đã cử người xuống tìm rồi sao?” Tôi quay đầu hỏi Thiên Diệp Thanh Mộc.

Hắn không trả lời rõ ràng.

“Mức độ trung thành của những người này đối với gia tộc Thiên Diệp không thể như hắn tưởng tượng.” Tiêu Long lắc đầu.

Tính cách của tên này thật sự đã đạt đến mức coi thường thiên hạ rồi.

E rằng trong lòng hắn, mạng sống của những người thường này chẳng đáng nhắc đến.

Cũng không biết tôi có một ngày như vậy không.

Không nói nhiều.

Cùng với hai quả đạn tín hiệu bay lên không trung, lập tức có người chạy đến rìa Đại Bá kéo dây thừng.

Tiêu Long mới phát hiện hắn đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Chỉ là... tốc độ kéo dây thừng tuy nhanh, nhưng cảnh tượng sau đó lại khiến tôi kinh ngạc.

“Trống rỗng?” Thiên Diệp Thanh Mộc cau mày.

Đầu kia của sợi dây vốn được buộc vào thắt lưng của năm người, giờ đây trống rỗng.

Không biết những người đó đã đi đâu.

“Chẳng lẽ họ ở dưới đó nhìn ngắm mấy cô gái, không lên sao?” Bàn Tử nói một câu đùa vụng về, nhưng không ai ở đó cười.

Một lúc sau, Thiên Diệp Thanh Mộc lại sắp xếp người xuống kiểm tra.

Lần này, hắn sắp xếp Thiên Diệp Lê dẫn đội xuống.

Dù sao thì Thiên Diệp Lê có năng lực, đồ vật bình thường cũng không làm tổn thương được cô ta.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, mười người thắt dây vào thắt lưng, vèo một cái biến mất vào vực sâu vô tận.

Tiêu Long bảo Bàn Tử kê một cái ghế ngồi chờ ở đó.

Tôi cũng biết dưới Đại Bá có thứ gì đó.

Đèn chiếu sáng liên tục chiếu vào người Thiên Diệp Lê và những người khác, cho đến khi họ dần dần chìm vào bóng tối.

Tất cả mọi người đều không nói gì, lắng nghe tiếng gió rít, chờ đợi đạn tín hiệu báo tin bay lên.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Khoảng nửa tiếng sau, chỉ nghe thấy một tiếng “phanh” vang lên, một quả đạn tín hiệu vụt lên trời.

Thiên Diệp Thanh Mộc nhanh chóng vẫy tay, người dưới quyền lập tức lắc dây tời.

Không lâu sau, vài sợi dây đứt được kéo lên.

“Ngọa tào, lại biến mất nữa rồi sao?” Bàn Tử thấp giọng kêu lên.

Tiêu Long không nói gì, an tĩnh chờ đợi sợi dây cuối cùng.

Sắc mặt Thiên Diệp Thanh Mộc cũng thay đổi một chút, không vui vẻ gì.

Chỉ là sắc mặt hắn dịu lại, vì Thiên Diệp Lê đã lên.

Hơn nữa, trong tay cô ấy còn nắm một thứ đen sì.

"Kia hình như là một người phải không?" Bàn Tử nghi ngờ nói, nhìn Tiêu Long.

Tôi gật đầu.

Mặc dù thứ đó đen sì, nhưng vẫn có thể đại khái nhìn ra hình người.

Thiên Diệp Lê vừa đặt chân xuống đất đã nói ngay: "Những người còn lại đều chết rồi." Ngay sau đó liền ném thứ trong tay xuống đất trên Đại Bá.

"Thứ này đã tấn công tôi." Tấn công?

Tiêu Long hơi cau mày, nhìn thứ trên mặt đất.

Hình như có chút quen mắt, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

"Thứ gì?" Thiên Diệp Thanh Mộc hỏi.

"Không biết, nhưng chắc chắn không phải con người." Thiên Diệp Lê đáp.

"Long ca, cậu có thấy nó quen mắt không?" Bàn Tử khẽ lầm bầm.

Tiêu Long gật đầu.

Vật đó đen sì, quỷ mới biết là thứ gì.

Chỉ là vì Thiên Diệp Thanh Mộc không nói gì, nên tôi cũng không đi lại gần xem.

Vạn nhất thứ đó có nguy hiểm gì thì sao?

"Quả thực không phải con người." Thiên Diệp Thanh Mộc ngồi xổm xuống, đưa tay sờ vào thứ đó.

"Có vẻ bên trong rỗng ruột.

Và có hoa văn trên người nó.” Rỗng ruột?

Hoa văn?

Hai từ này lọt vào tai Tiêu Long, lập tức khiến tôi sửng sốt.

“Ngọa tào, không phải Nhân Bì Dũng đó chứ?” Bàn Tử bên cạnh cũng hiểu ra.

“Chắc là vậy.” Tiêu Long đứng dậy đi đến bên cạnh thứ đó, ngồi xổm xuống nhìn.

Quả nhiên.

Thứ bị cháy đen như than, chính là loại Nhân Bì Dũng đã gặp trong Lăng Mộ Nam Hải Vương.

“Sao nơi này lại xuất hiện Nhân Bì Dũng chứ?” Tiêu Long còn chưa nói dứt lời thì phát hiện sắc mặt Thiên Diệp Thanh Mộc đã thay đổi.

Kẻ phản bội đã phản công.

“Cái gì?” Tiêu Long sửng sốt.

Thiên Diệp Thanh Mộc vội vàng kéo Thiên Diệp Lê dặn dò vài câu, cô ấy lập tức chạy về phía sông ngầm.

“Chuyện không hay rồi, có thể những người cấp trên đã ra tay.” Ra tay?

Tiêu Long giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ trại sông ngầm.

Cùng lúc đó, vô số ánh lửa bùng lên.

“Đùng!” Bàn Tử bị dọa giật mình.

Tiêu Long lại phản ứng nhanh hơn.

“Nhanh đi tìm Thiên Chân, bảo vệ an toàn cho cậu ấy.” Bàn Tử

vội vàng cũng chạy về phía sông ngầm.

Xem ra chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra rồi.

Nếu không sai, thì kẻ ẩn mình trong bóng tối đã ra tay.

Và tên Thiên Diệp Thanh Mộc này đã mang theo Nhân Bì Dũng từ Lăng Mộ Nam Hải Vương ra ngoài.

Giờ đây, chúng lại trở thành vũ khí của người khác.

"Xem ra trong số những người cấp trên cũng có dị năng giả." Lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đứng bên cạnh chậm rãi nói.

Chương 723

Tiêu Long không trả lời rõ ràng.

Một cường quốc lớn như vậy, không thể nào không có vài dị năng giả được cấp trên trưng dụng.

Việc xuất hiện ở đây cũng là chuyện sớm muộn.

Không biết tên đó có năng lực thế nào, lại có thể thao túng Nhân Bì Dũng.

"Cậu nói thật cho tôi biết, đã mang bao nhiêu Nhân Bì Dũng xuống dưới rồi?" Tiêu Long hỏi.

"Cũng không nhiều, chỉ mang hết số tìm được ở Lăng Mộ Nam Hải Vương ra thôi." Thiên Diệp Thanh Mộc dang tay bất lực nói.

Ban đầu định để lại làm hậu thủ, phòng khi thứ trong Hư Không quá lợi hại, thì dùng để tấn công.

Không ngờ lại bị người khác lợi dụng trước, thật sự bất lực.

"Nói trắng ra, Nhân Bì Dũng chỉ có thể bị thao túng bởi những cao nhân hiểu chút Linh Hồn Chi Lực.

Tên đó cũng thật lợi hại, đã thao túng được tất cả." Chỉ trong chốc lát, cả khu trại sông ngầm đều có bóng đen nhảy nhót.

Cũng không thể phân biệt được đâu là người nhà họ Thiên Diệp, đâu là Nhân Bì Dũng.

Không phải với thủ đoạn của những kẻ đó, việc cùng lúc kích hoạt tất cả cũng là chuyện bình thường sao.

Ngay lúc đó, trong trại sông ngầm vang lên tiếng súng dày đặc.

Tiêu Long nhìn tình hình.

“Không ra tay sao?” Dù hai người linh hồn chi lực đều bị áp chế, nhưng với Thính Lôi Tháp, việc chế ngự những Nhân Bì Dũng bị linh hồn thao túng này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao thì tên đó cũng không phải là người điều khiển bậc thầy.

Xa xa không đạt được khả năng thao túng hoàn hảo.

Chỉ là không biết Thiên Diệp Thanh Mộc tại sao không động thủ.

“Được rồi, để tôi xem mục tiêu của tên đó là gì.” Thiên Diệp Thanh Mộc nhún vai.

Nhân Bì Dũng không thể bị thao túng hoàn hảo, cùng lắm chỉ có thể tạo ra một chút hỗn loạn, không đạt đến mức giết người hay phá hủy trên diện rộng.

Những người vừa nãy xuống Đại Bá chắc chắn đã trúng chiêu khi dây thừng bị cắt đứt giữa không trung, nhưng hắn không lo lắng.

Hắn có cùng suy nghĩ với Tiêu Long, biết tên kia muốn làm gì.

“Vậy nên, chúng ta cứ ẩn nấp đi.” Tiêu Long gật đầu.

Tôi đi theo Thiên Diệp Thanh Mộc ẩn nấp trong bóng tối.

Quả nhiên.

Cùng với tiếng súng dày đặc bên phía trại, khi tất cả mọi người đều đang chạy về phía trại sông ngầm, có một bóng người lại lặng lẽ tiến về phía Đại Bá.

Tuyệt đối có vấn đề.

“Chắc là kẻ đó rồi, ra tay không?” Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn Tiêu Long.

Tôi lại lắc đầu.

“Loại người này có biện pháp bảo mật rất tốt, tin hay không thì

chỉ có thể tìm thấy thi thể của hắn thôi.” Thiên Diệp Thanh Mộc hiểu ra, gật đầu.

Cả hai đều không động.

Kẻ đó có lẽ đã nhận ra điều gì đó, nên đã dừng lại khá lâu ở rìa Đại Bá.

Sau khi thấy không có phản ứng bất thường, mới lộn người xuống.

Tiêu Long gật đầu.

Bàn Tử quả nhiên trước đó nói không sai.

Một tên mặt trắng bệch.

Không biết đã ở dưới đất bao lâu rồi.

“Làm gì?” Thấy kẻ đó sau khi lên Đại Bá không dừng lại ở rìa Đại Bá mà lại nhìn xuống phía dưới, Thiên Diệp Thanh Mộc ngạc nhiên.

Theo suy đoán, người này chắc chắn phải tìm thứ gì đó.

Dù sao thì chỉ trong chốc lát, tiếng súng bên phía trại đã dần dần lắng xuống.

Nếu động tác chậm một chút thì sớm muộn cũng bị phát hiện.

Tiêu Long đang trầm tư, xác định tên đó đang tìm kiếm cái gì đó.

“Cậu không mang vũ khí sát thương lớn xuống chứ?” Tôi hỏi Thiên Diệp Thanh Mộc.

“Thứ đó ở dưới này đâu có tác dụng gì, mang xuống làm gì.” “Vậy mà đột nhiên...” Tiêu Long thầm nghĩ có điều không đúng.

“Người của chúng ta đông như vậy, nếu cấp trên muốn giết tôi, cách tốt nhất là gì?” Tôi có linh cảm bất an.

“Tất nhiên là dùng bom hạt nhân đánh sập hết ở đây rồi, chẳng

phải đó là tác phong ưu việt của họ sao?" Thiên Diệp Thanh Mộc không bận tâm nói.

"Bên trong Đại Bá." Tiêu Long mắt ngưng lại.

Đồng thời, Thiên Diệp Thanh Mộc cũng hiểu ra.

"Tên đó sẽ không tìm đường vào bên trong Đại Bá chứ?" Vì cả hai đều nghĩ đến cùng một lúc: tầng đáy Đại Bá có thể đã được cài đặt đầu đạn từ sớm.

"Đều tại tôi." Thiên Diệp Thanh Mộc có chút ngại ngùng nói.

"Năm đó rảnh rỗi bày đặt đặt nhiều đầu đạn xuống dưới đó làm gì." Tiêu Long không có vẻ gì tốt, đồng thời thân hình nhanh chóng lao ra.

Mục tiêu chính là bóng người đang tìm kiếm lối vào chỗ hư hại của Đại Bá.

Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn bóng lưng tôi, thở dài.

Lúc đó, tôi mở rộng thính giác.

Kẻ đó cảm thấy luồng gió mạnh phía sau lưng.

Không kịp quay người, hắn cúi thấp người lăn đi.

Tiêu Long đá hụt một cú, cứng rắn dừng lại giữa không trung.

Nhanh chóng rút đường đao ra.

Kẻ đó kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn phản thủ rút dao, rồi nhảy xuống dưới Đại Bá.

"Ông đây thề!" Tiêu Long rõ ràng bị động tác đó làm cho sững sờ.

"Mới vừa giao thủ, tên đó sao lại dứt khoát nhảy xuống tự sát như vậy?" Thiên Diệp Thanh Mộc cũng bước tới.

"Cũng hèn nhát quá rồi." Tiêu Long thu đường đao vào vỏ, chậm

rãi nói: “Động tác chậm rồi.” “Ừm, bên sông ngầm đã kiểm soát được rồi.” Thiên Diệp Thanh Mộc nói.

Tiêu Long quay đầu.

Trại sông ngầm bên đó đã yên tĩnh.

Ngoài một vài ánh lửa, không còn tiếng súng bất thường nào nữa.

“Xác định chỉ có một người sao?” Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn xuống dưới Đại Bá hỏi.

Tiêu Long lắc đầu.

Không chắc chắn.

Mặc dù từ đầu đến cuối tên đó không lộ mặt hoàn toàn, nhưng số lượng người thì thật sự không dễ xác định.

“Vậy thì cẩn thận một chút, tôi sẽ để Thiên Diệp Lê đi kiểm tra.” Thiên Diệp Thanh Mộc quay người đi sắp xếp.

Không còn cách nào khác.

Chương 724

Vì những người cấp trên đã biết chuyện ở đây, việc phái người xuống trong thời gian ngắn cũng là chuyện hợp lý.

Nếu không thể loại trừ gián điệp sớm nhất có thể, thì e rằng không lâu nữa, đại quân sẽ mang theo vũ khí sát thương đến đây hủy diệt tất cả.

Tiêu Long lắc đầu, lại quay người nhìn xuống dưới Đại Bá.

Đúng lúc đó, một chùm lửa từ dưới nhanh chóng bay lên.

"Đạn tín hiệu?" Tiêu Long sửng sốt nhìn chùm lửa nổ tung.

Thiên Diệp Thanh Mộc cũng sửng sốt.

"Tên đó tay không mà lại cầm đạn tín hiệu?" Tiêu Long lập tức nghĩ đến một khả năng.

"Chẳng phải những người xuống trước đó vẫn còn sống sao?" "Có khả năng." Dù sao thì những người đó xuống cũng chỉ mới mười mấy phút.

Đại Bá không cao lắm.

Nhân Bì Dũng chỉ cắt đứt dây thừng, chứ không giết chết họ.

"Vậy là người của cậu vẫn còn sống." Tiêu Long trầm tư nói.

"Vậy là có ý gì?" Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn chùm tín hiệu đạn dần lụi tàn.

Lại một quả đạn tín hiệu nữa vụt lên.

Không những thế, ngay sau đó có thêm ba quả.

"Ba quả?" Thiên Diệp Thanh Mộc sửng sốt, sắc mặt thay đổi.

“Đây là tín hiệu cực kỳ nguy hiểm tôi đã quy định.

Bên dưới có vấn đề.” Tiêu Long sửng sốt.

“Chết tiệt!” Chỉ là đột nhiên, tôi phát hiện ở rìa Đại Bá, dưới ánh sáng của đạn tín hiệu, có một vài thứ lộ ra.

Tôi thò tay sờ, một sợi dây thừng căng chặt buộc vào lưới sắt.

“Ông đây thề, tên đó đã lừa tôi một vố rồi!” Tiêu Long sắc mặt thay đổi.

“Tên đó đã xuống dưới rồi.” Chương 251: Tiến Vào Vực Sâu Tầng Thứ Nhất “Thật sự muốn xuống sao?” Nửa tiếng sau.

Bàn Tử đứng ở rìa Đại Bá nhìn xuống vực sâu thăm thẳm, lo lắng nói.

“Bây giờ cậu không thấy quá muộn rồi sao?” Tiêu Long, người đang bắt đầu thắt dây thừng vào người, nhàn nhạt cười nói.

Vừa nãy tôi đã thương lượng với Thiên Diệp Thanh Mộc.

Quyết định xuống dưới tìm tên phản bội kia.

Việc giữ tên đó lại luôn là một tai họa.

Với tư cách là điều kiện, Thiên Diệp Thanh Mộc đồng ý sẽ lập tức đưa Bàn Tử và những người khác rời đi.

Nếu không, đợi bên ngoài bị vây khốn rồi, muốn đi cũng không kịp nữa.

Cả hai cũng đang tranh giành từng giây từng phút.

Và Thiên Diệp Thanh Mộc cũng đã sắp xếp Thiên Diệp Lê đi cùng tôi xuống, để phòng ngừa vạn nhất mà.

Lúc này, Đại Bá đã đóng cửa áp suất nước được hai ngày, sương mù bên dưới đã tan bớt.

“Chú ý an toàn, tôi đợi cậu ở Ngô Châu.” Bàn Tử dặn dò.

“Yên tâm đi, tôi sẽ an toàn trở về.” Tiêu Long nhìn thoáng qua Hạo Thiên Chân bên cạnh, cười nói: “Dù sao cũng phải an toàn đưa Tam Thúc về mà.” Bạch Phượng Hoàng bên cạnh nói: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cẩn thận một chút là được.” Trong đầu cô ấy đã bị Tiêu Long hạ cấm chế.

Sau khi ra ngoài sẽ tự động kích hoạt, quên hết mọi chuyện xảy ra ở đây.

Trừ khi có những người có thực lực như Tiêu Long hoặc Thiên Diệp Thanh Mộc mới có thể giải trừ.

Nên không cần phải lo lắng chút nào.

Thiên Diệp Lê thấy tôi đã chuẩn bị xong, liền làm ký hiệu “mọi thứ đã ổn” cho nhân viên phía sau.

Lập tức.

Hai người nắm chặt dây thừng vụt một cái biến mất vào bóng tối.

“Chỉ có Long ca mới có thể xuống dưới như vậy.” Bàn Tử lắc đầu.

Nếu phải xuống dưới cái nơi chưa biết đó, không biết sẽ sợ hãi đến mức nào.

“Được rồi, nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Thiên Diệp Thanh Mộc vẫy tay ra hiệu cho nhân viên đã sớm chuẩn bị sẵn sàng bên cạnh.

Chuẩn bị hộ tống Bàn Tử ra ngoài.

“Này, lão hồ ly.” Khi rời đi, Bàn Tử không quên hét lớn một tiếng: “Nếu dám động thủ với Long ca, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu đâu.” Thiên Diệp Thanh Mộc nghe vậy, lắc đầu, không nói gì, chỉ nhìn Bàn Tử từ từ rời khỏi Đại Bá.

Khi Tiêu Long xuống, ánh sáng của đèn chiếu dần dần biến mất trên đỉnh đầu.

Tốc độ hai người rơi xuống nhanh hơn trong tưởng tượng.

Tiêu Long trong lòng cảm khái khi nhìn Vực Sâu dần dần đến gần dưới chân.

"Không biết xuống dưới có gặp phải con Lôi Công Quái Vật đó không." Nếu thật sự gặp phải, e rằng một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Cầu cho tự mình đa phúc.

Từ độ cao mấy trăm mét, chưa đến nửa phút hai người đã đến đáy Đại Bá.

Khi chưa hạ cánh, Tiêu Long nhìn thấy vài bóng đen đang nằm rạp trên mặt đất.

"Người của nhà họ Thiên Diệp." Thiên Diệp Lê nhàn nhạt nói.

Những người đó quả nhiên đã gặp nạn rồi.

"Cổ đều bị vặn gãy hết, đúng là một kẻ tàn nhẫn." Tiêu Long nhanh chóng lướt nhìn những thi thể đó.

Những người đã chết đều do bị vặn gãy cổ.

Đáy Đại Bá là một bãi sỏi đá vụn, toàn là đá đen sì.

Sương mù dày đặc, ánh đèn pin căn bản không thể chiếu xa được.

"Tiếp theo chúng ta tìm gì?" Thiên Diệp Lê hỏi.

"Cậu quen thuộc nơi này hơn, cậu quyết định đi." Tiêu Long nhún vai tỏ vẻ không quan trọng.

Dù sao Thiên Diệp Lê cũng là sinh vật sinh ra và lớn lên ở đây, hẳn phải hiểu rõ nơi này hơn mới phải.

“Dưới đáy Đại Bá không có lối vào bên trong Đại Bá, nên kẻ đó chắc chắn sẽ dưỡng thương ở phía dưới.” Trước đó tôi đã dùng đao đâm bị thương tên đó, nên nhất thời hắn chắc chắn sẽ tìm một nơi để dưỡng thương.

Tiêu Long suy đoán.

“Vậy chúng ta cứ đi tìm dọc theo rìa đáy một lượt trước, cậu bên trái tôi bên phải.” Thiên Diệp Lê nghĩ một lát, quyết định đi tìm dọc theo rìa đáy Đại Bá trước một lượt.

“Được.” Tiêu Long gật đầu.

Tôi đi về phía trái.

Đi được vài phút, phát hiện trong làn sương mù xuất hiện một bóng đen rất mờ ảo.

Tiêu Long đi tới, phát hiện một tòa tháp xi măng ba tầng đã đổ nát đến mức biến dạng.

“Xem ra năm xưa đúng là đã từng bị chôn vùi.” Ở dưới đập lại thấy có một tòa tháp.

Ẩm ướt như vậy, vẫn còn bảo tồn khá tốt đã là không tệ rồi.

Đi đến gần tháp xi măng, nhìn thân tháp nghiêng ngả, nứt toác, Tiêu Long thực sự sợ rằng vừa vào bên trong thì nó sẽ sập mất.

Chắc chắn tên kia cũng không ngu đến mức trốn ở đây.

Tôi tùy tiện dùng đèn pin chiếu thử.

Chương 725

Tầng thứ nhất không có gì, chỉ có một cầu thang dẫn lên trên.

Lúc đó, trên mặt đất có vài dấu chân lộn xộn thu hút sự chú ý của tôi.

Lẽ nào hắn ta thật sự ở đây?

Tiêu Long "soạt" một tiếng rút đao ra, chầm chậm bước lên tầng thứ hai.

Tầng hai của tháp xi măng rất chật hẹp, không có bất kỳ cửa sổ nào, chỉ rộng bằng một căn gác mái.

Lên đến nơi, Tiêu Long dùng đèn pin chiếu qua.

Bên trong xếp ngay ngắn những vò gốm, mỗi vò cao đến nửa người.

".Vò rượu?" Tiêu Long hít hà mũi, mùi rượu nồng nặc.

Cái tên chó này đúng là biết hưởng thụ thật, đến một nơi như thế này mà vẫn không quên mang rượu theo.

Đúng lúc đó, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân.

Tiêu Long quay đầu nhìn lại, Thiên Diệp Lê đã đến.

"Bên kia em xem xong rồi, không phát hiện ra gì cả, nên quay lại tìm anh." Con bé này hành động nhanh thật.

Tiêu Long gật đầu.

"Sao vậy?" Thiên Diệp Lê tò mò nhìn những vò rượu kia.

Tiêu Long ừ một tiếng.

"Không phải do Vương Bàn Tử năm xưa đào xuống à, không biết

sao?" Thiên Diệp Lê sững sờ.

"Vò rượu ư?

Chắc Vương Bàn Tử mang thứ này xuống rồi." "Không tốt sao?

Lần trước chẳng phải anh cũng mang rượu theo à?" Tiêu Long trêu chọc.

Thiên Diệp Lê cũng...

À, cái đêm đầu tiên ở bên ngoài, vì uống rượu mà thu hút bầy sói tấn công.

Mặt cô ấy không khỏi ửng hồng.

"Ở đây cũng chẳng có gì đáng xem, chúng ta đi tìm chỗ khác đi." Tiêu Long thấy bên trong ngoài vò rượu ra cũng chẳng còn gì.

Định rời đi, bước được hai bước thì lại phát hiện Thiên Diệp Lê không đi theo.

Quay đầu nhìn lại, con bé đang ngồi trên vò rượu trầm tư.

"Em làm gì vậy?" Tiêu Long có chút tò mò.

"Em đang nghĩ tại sao lại để rượu ở đây." "Thật sự muốn biết thì lên hỏi chủ nhà không được sao?" Tiêu Long xua tay, một vấn đề đơn giản như vậy thì cần gì phải...?

"Không, em cảm thấy hơi tiếc." "Lẽ nào…" Lời Tiêu Long chưa dứt, Thiên Diệp Lê không biết từ đâu rút dao găm ra, cạy nắp một vò rượu.

Ngay lập tức, một mùi hương đặc biệt bay ra.

Nhìn Thiên Diệp Lê, trong mắt cô ấy hiện lên một tầng men say mê ly.

"Mẹ kiếp, cô nói tiếc à, rõ ràng là cơn nghiện rượu của cô tái phát

rồi!” Tiêu Long cảm thấy vô cùng cạn lời.

Hắn vẫn luôn nghe nói loài rắn thích rượu, cứ ngỡ là chuyện đùa, ai ngờ lại là thật.

Vừa nhìn thấy rượu ngon là cô ta đã không thể nhấc chân nổi rồi.

Rượu có màu đen, rất đặc.

Lượng nước bên trong gần như đã bay hơi hết, chỉ còn lại nửa vò.

Nhưng những người sành rượu đều biết, đó mới chính là tinh hoa của rượu lâu năm.

Thật sự quá quyến rũ.

Đừng nói Thiên Diệp Lê, đến tôi cũng không kìm được mà nuốt nước bọt.

Nhưng nhìn Thiên Diệp Lê trực tiếp ôm vò rượu uống một ngụm lớn, tôi giật mình.

“Này, rượu sáu mươi năm đấy, không sợ uống vào có vấn đề gì à?” “Sợ gì, em có phải con người đâu.” Thiên Diệp Lê vừa ôm vò rượu nốc thêm hai ngụm vừa cười nói.

Mẹ kiếp, suýt nữa tôi quên mất con bé này không phải người bình thường.

“Tiêu Long, anh không uống một ngụm à?” Vừa uống, Thiên Diệp Lê không quên gọi tôi.

“Thôi, thôi, đâu có ai tranh giành với em đâu.” Tiêu Long xua tay.

Vì sức khỏe của mình, tôi sẽ không làm bậy.

Mắt thấy vò rượu trong tay Thiên Diệp Lê càng ngày càng được nâng cao, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy cũng càng lúc càng đỏ ửng.Tiêu Long nhìn đồng hồ.

Thời gian cũng sắp hết rồi, anh liền gọi cô bé dừng uống.

Đúng lúc đó, tay Thiên Diệp Lê đột nhiên lỏng ra, vò rượu "bộp" một tiếng rơi vỡ tan tành trên đất.

Lập tức, rượu đen và bã rượu dưới đáy vò đều đổ ra khắp nơi.

"Mẹ kiếp, lên cơn say à?" Tiêu Long giật mình.

Chưa kịp tức giận, tôi nhìn vào thứ bã rượu đen như bùn kia, dường như có một vài thứ bất thường.

"Thứ gì đây?" Tiêu Long cúi người xuống nhìn.

Lập tức, sắc mặt hắn thay đổi.

Những thứ bất thường kia không phải là một bộ hài nhi thi đã bị ngâm thối rữa hoàn toàn sao?

"Hầu đầu thi?" Tiêu Long nhận ra thứ đó, trong lòng cảm thấy một trận buồn nôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Diệp Lê đã trở lại bình thường.

"Cơ thể em không có phản ứng gì chứ?" Tiêu Long hơi cạn lời hỏi.

"Có vấn đề gì đâu, dù sao em cũng đâu có ăn người." Tiêu Long vỗ trán.

Con bé này là xà tinh mà, lo lắng cho nó làm quái gì chứ.

"Em nghe nói loại rượu này có thể giúp trường sinh bất lão đúng không?" "Trường sinh bất lão hay không thì tôi không biết, nhưng nghe nói công hiệu tráng dương thì không tồi đâu." Tiêu Long cười hắc hắc.

"Anh đang trêu chọc em đó à?" Thiên Diệp Lê khúc khích cười.

Xem ra con bé đã say rồi.

Dù sao nửa vò rượu kia cũng phải nặng ba đến năm cân, lại là phần tinh hoa nhất.

Say là chuyện bình thường.

"Thôi đi, em có đi được không?

Chúng ta còn phải đi tìm tên nội gián kia nữa." Tiêu Long xua tay với cô bé.

"Vội gì, con người chẳng phải luôn nói 'xuân tiêu một khắc' sao?" Vừa nói, Thiên Diệp Lê lao vào Tiêu Long.

Anh ta giật mình thất sắc.

Nhưng Thiên Diệp Lê sau khi say rượu thì sức lực lại lớn đến kinh người.

Cộng thêm việc cô ấy lớn lên trong động từ nhỏ, năng lực bị áp chế cũng bằng như không bị áp chế.

Tiêu Long uất ức nhận ra...

Cũng không biết đã bao lâu, đột nhiên có tiếng hét chói tai.

"Cái gì vậy?" Tiêu Long giật mình tỉnh giấc, vội vàng ngồi dậy, nhưng một cái tát đã giáng thẳng vào mặt.

Chương 726

Nếu không kịp thời né tránh theo bản năng, chắc chắn trên mặt tôi sẽ in hằn vài vết ngón tay.

"Mẹ kiếp, con bé này bị điên à?" Tiêu Long nắm lấy tay cô ấy chất vấn.

"Chuyện tốt anh làm đấy!" Thiên Diệp Lê nghiến răng nghiến lợi, "soạt" một tiếng rút dao găm từ thắt lưng ra.

"Này, trước khi động thủ thì nói chuyện rõ ràng một chút được không?" Tiêu Long "vù" một cái đứng dậy, kéo giãn khoảng cách với cô ấy.

"Vừa rồi em đã đẩy tôi ngã mà, đừng có không nói lý lẽ như vậy chứ?" "Hả?" Thiên Diệp Lê sững sờ.

Nói thật, đi theo Thiên Diệp Thanh Mộc lâu như vậy mà vẫn giữ được sự trong sạch cũng là một kỳ tích rồi.

Xem ra lão hồ ly đó không còn "trung dụng" nữa rồi.

Tiêu Long ác ý nghĩ.

"Xin lỗi, vừa nãy là em quá vội vàng." Thiên Diệp Lê hờ hững nói.

"Làm phiền anh quay người lại, em muốn mặc quần áo." Tiêu Long ừ một tiếng, quay lưng đi.

Nào ngờ, Thiên Diệp Lê phía sau nhìn theo dáng vẻ của anh, cây dao găm trong tay giơ lên rồi lại hạ xuống, do dự hồi lâu.

Đến khi ra khỏi tháp xi măng, sương mù bên ngoài đã loãng đi vài phần, có thể nhìn rõ mọi thứ cách năm mét.

Sau khi trải qua cảnh vừa rồi, Tiêu Long đối mặt với Thiên Diệp

Lê có chút ngượng ngùng.

Dù sao thì con bé này tuy là thân rắn, nhưng dù sao cũng đã sống trong xã hội loài người sáu mươi năm.

Mọi cử chỉ, hành động, bao gồm cả tính cách đều chẳng khác gì con người.

Anh ta đã chịu thiệt thòi trong chuyện này.

Tiêu Long nhìn bãi đá vụn trái phải.

"Đi đường nào đây?" Thiên Diệp Lê trầm ngâm một lát, nhìn trái phải rồi chỉ về bên trái nói.

"Đi bên này." "Vì sao?" Tiêu Long theo bản năng hỏi.

Thiên Diệp Lê liếc tôi một cái, chỉ xuống dưới bãi đá lởm chởm.

"Nhìn kìa." Chỉ thấy, bên dưới bãi đá lởm chởm dường như có chôn vùi thứ gì đó.

Vừa nãy vì sương mù nên tôi không chú ý.

Tiêu Long cúi người xuống.

Có một sợi cáp điện rất dày, kéo dài từ dưới tháp xi măng ra, dán vào khe đá lởm chởm.

Nếu không nhìn kỹ thì thật sự không dễ phát hiện.

"Không phải dây cáp điện mà Vương Bàn Tử năm xưa chôn xuống à, có gì lạ đâu?" Tiêu Long không hiểu.

"Ai bảo anh nhìn dây cáp điện, nhìn tảng đá bên cạnh kìa." Thiên Diệp Lê trách móc.

"À." Tiêu Long nhìn sang tảng đá bên cạnh.

Quả nhiên, trên tảng đá đen đó có một chút màu đỏ sẫm.

Dùng tay chạm vào, chỉ thấy đó là máu chưa đông hoàn toàn.

“Tên đó ở đây!” Tiêu Long chợt hiểu ra.

“Vậy thì cứ theo dấu vết này xuống dưới chắc chắn sẽ tìm thấy hắn.” Thiên Diệp Lê gật đầu.

“Bên dưới đó có gì?” Tiêu Long nhìn về phía dây cáp điện kéo dài ra, có chút tò mò.

“Đi tiếp ba trăm mét nữa, là nơi phát hiện Thần Cốt.” Thần Cốt?

Tiêu Long giật mình.

Tôi đã thấy khối xương tay óng ánh như ngọc thạch kia.

“Chết tiệt, nếu tên đó biết tin tức về Thần Cốt thì không ổn rồi.” Nghe vậy, Thiên Diệp Lê cũng phản ứng.

Đúng vậy.

Nếu tên đó phát hiện ra tin tức Thần Cốt, chắc chắn sẽ không gặp lại mọi người nữa.

Hắn sẽ bí mật vòng qua mọi người để truyền tin tức về cho cấp trên.

Mức độ coi trọng của cấp trên đối với hắn ta chắc chắn sẽ tăng lên.

E rằng điều chờ đợi mọi người không chỉ đơn giản là sự hủy diệt tàn nhẫn đâu.

“Mau đuổi theo, nhất định phải giết chết tên đó ở bên dưới.” Tiêu Long gật đầu, dẫn đầu xông về phía trước dọc theo dây cáp điện.

Bãi đá lởm chởm vô cùng nguy hiểm.

Chỗ nào cũng có những tảng đá lớn bằng đầu xe tải, nhỏ nhất cũng bằng một người.

Vì vậy hai người đi rất chậm.

Nhưng theo dấu máu trên mặt đất, chẳng mấy chốc hai người đã đến nơi Thần Cốt mà Thiên Diệp Lê nhắc đến.

Đó là một hố sâu ước chừng bằng một sân bóng rổ.

Dưới hố sâu, có một cột sáng yếu ớt đang lay động.

"Có phải hắn không?" Thiên Diệp Lê khẽ nói.

Vì đèn pin của hai người đều đã tắt, nên hoàn toàn không cần lo lắng bị phát hiện.

Tiêu Long gật đầu.

Hiện tại dưới đây ngoài hai người họ ra không còn ai khác.

Tên ở dưới chắc chắn là tên đó.

Xem ra hắn không phát hiện ra tầm quan trọng của những thứ này.

"Đi, xuống đó." Tiêu Long khẽ nói một tiếng, rồi cùng Thiên Diệp Lê lén lút mò xuống đáy hố.

Hầu như không có sự phản kháng nào.

Người kia đã bị Tiêu Long và Thiên Diệp Lê liên thủ chế phục.

Hắn vốn đã bị thương, cộng thêm việc chạy trốn dưới này lâu như vậy, tên đó sớm đã rơi vào tình trạng nguy kịch.

Không chút do dự, Tiêu Long một đao cứa đứt cổ họng người đó.

Đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, có khuôn mặt chữ điền kiên nghị.

Nếu là bình thường, tôi cũng không ngại kết bạn với hắn.

Nhưng lúc này, mỗi người một phe, không cần thiết phải giữ lại, cũng không cần phải hỏi gì.

Bởi vì sau lưng hắn chỉ có những người đó.

“Hộc, cuối cùng cũng giải quyết được một phiền phức.” Tiêu Long nhún vai đút đao vào vỏ.

Tiếp theo có thể quay trở lại trên đập rồi.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Lê lại “ừ” một tiếng.

Cô ấy bật đèn pin chiếu về một hướng.

Đó là nơi thi thể của tên vừa chết lúc nãy.

Tiêu Long sắc mặt khẽ động, đi theo cô ấy.

Đến gần, sắc mặt tôi cũng thay đổi.

Bởi vì chỗ đó nằm một thi thể khác, xem tình hình thì vừa mới chết không lâu.

Chương 727

Ngay lập tức, sắc mặt Thiên Diệp Lê cũng thay đổi.

Đây là hố Thần Cốt.

Đây là nơi mà vị thần đã chết không biết từ bao nhiêu năm trước.

Tại sao lại xuất hiện một thi thể tươi mới như vậy?

Thi thể này trông có chút kỳ lạ.

"Thi thể này tôi đã thấy rồi." Tiêu Long lẩm bẩm.

Cái thứ ba đầu sáu tay đó.

Không phải dưới cái làng Ách Bà có thứ gì như vậy sao?

Lẽ nào thứ này là một vị thần?

Nghe Tiêu Long giải thích, ánh mắt Thiên Diệp Lê cũng thay đổi, dường như đã hiểu ra.

Cô ấy lật thi thể kia lại, lập tức kêu khẽ một tiếng.

"Sao vậy?" Tiêu Long vội vàng hỏi.

"Người này tôi quen." Lời Thiên Diệp Lê nói ra lại khiến Tiêu Long giật mình.

"Người của Thiên Diệp gia." Người của Thiên Diệp gia lại biến thành ra bộ dạng này?

Tiêu Long có chút không hiểu.

Nhưng nhìn y phục trên thi thể, trong lòng anh chợt lóe lên một tia sáng.

"Sáu mươi năm trước?" Thiên Diệp Lê gật đầu.

Thoáng chốc, Tiêu Long dường như đã nắm bắt được điều gì đó, nhưng nhanh chóng xua tan khỏi đầu.

“Không phải đâu.” “Không phải?” Thiên Diệp Lê hỏi.

“Có lẽ tôi đa nghi rồi, nhưng tôi cảm thấy Thiên Diệp Thanh Mộc có vấn đề.” Vì Thiên Diệp Lê đang ở trước mặt, nên Tiêu Long cẩn thận nói.

Anh không biết Thiên Diệp Lê biết bao nhiêu về chuyện đó.

“Em ở bên cạnh hắn lâu như vậy, có biết về ‘Linh Thi Kế Hoạch’ không?” “Em biết chứ.” Thiên Diệp Lê gật đầu.

Điều đó có liên quan gì đến thi thể này sao?

“Bởi vì tôi nghi ngờ Thiên Diệp Thanh Mộc mượn danh nghĩa ‘Linh Thi Kế Hoạch’ để lừa dối.” “Thực chất là đang nghiên cứu ‘Tạo Thần Kế Hoạch’.” Tiêu Long chậm rãi nói ra suy đoán của mình.

Đồng thời, tay hắn cũng đặt lên đao, đề phòng vạn nhất.

Nhưng rõ ràng là anh đã nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì sau khi nghe suy đoán của anh, Thiên Diệp Lê cũng giật mình kinh ngạc.

“Tạo Thần Kế Hoạch?

Ý anh là sao?” “Tên đó định tạo ra một lượng lớn thần.” Tiêu Long thu tay lại.

“Anh lo lắng tôi sẽ giết người diệt khẩu sao?” “Chẳng lẽ không phải sao?” Tiêu Long hỏi ngược lại.

Thiên Diệp Lê trầm tư, rồi gật đầu.

“Nếu là trước đây, tôi sẽ làm vậy.” Tiêu Long sững sờ.

“Nếu là trước đây”?

“Bởi vì anh chỉ biết thi thể này là người của Thiên Diệp gia, nhưng còn một thân phận nữa anh không biết.” Thiên Diệp Lê thở dài.

Ánh mắt nhìn thi thể kia cũng trở nên phức tạp.

“Sao vậy, chẳng lẽ là người yêu cũ của em?” “Đi chết đi!” Thiên Diệp Lê trừng mắt giận dữ.

“Nếu là người yêu cũ của tôi, thì vừa nãy đã không có chuyện gì rồi.” Tiêu Long ngậm miệng lại, anh đã hiểu.

Chuyện kia hẳn là lần đầu tiên của cô ấy.

Không biết tại sao, nhưng con bé này có vẻ rất coi trọng lần đầu tiên.

Chẳng phải loài rắn đều dâm loạn sao?

Sao lại bận tâm đến chuyện này chứ?

Thôi, lúc này không thể nhắc đến chuyện đó.

Nhỡ đâu con bé thật sự nổi giận diệt khẩu thì xong đời.

“Được rồi, là tôi hiểu lầm.

Vậy thân phận khác của người đó là gì?” Tiêu Long lắc đầu.

“Là đệ tử của Thiên Diệp Thanh Mộc, sư huynh của tôi.” Thiên Diệp Lê nói ra thân phận của thi thể kia.

“Ai, thật đáng tiếc, chết ở đây.” Tiêu Long ngoài miệng tiếc nuối nói, trong lòng lại chấn động.

Thiên Diệp Thanh Mộc có đệ tử?

Với tu vi cao thâm như vậy, quỷ mới biết hắn có bao nhiêu đệ tử.

Sau này khi giao thủ, đây tuyệt đối là một ẩn họa.

“Anh có biết không?

Sư phụ tôi.” “Hắn nói với tôi rằng sư huynh năm xưa vì cứu tôi mà bị thứ trong hư không giết chết.” Tiêu Long sững sờ.

“Vậy thì bình thường thôi mà, chết ở đây.” Không ngờ lão hồ ly đó dạy đệ tử cũng có một bộ.

Không giống như mình, đừng nói đệ tử, đến tri kỷ cũng không có lấy hai người.

“Nhưng nhìn thi thể này, tôi biết là nói dối rồi.” Thiên Diệp Lê lại lắc đầu.

“Anh nhìn kìa.” Vừa nói, cô ấy chỉ vào vị trí trán của thi thể kia.

Tiêu Long nhìn rõ ràng.

Vị trí đó có một vết chưởng ấn.

Trong lòng anh không khỏi động đậy.

“Ý em là sao?” “Dùng thuật pháp đoạt lấy linh hồn, sư huynh tôi không phải bị quái vật đó giết chết.” Thiên Diệp Lê có chút bi phẫn nói.

Tiêu Long không ngờ con bé này lại đa cảm như vậy.

Hóa ra năm xưa cô ấy và sư huynh thật sự có ý gì đó với nhau.

Đáng tiếc, một người lại yểu mệnh chết sớm.

Khoan đã.

Đoạt lấy linh hồn?

Thuật pháp?

“Thiên Diệp Thanh Mộc động thủ?” Nhìn Thiên Diệp Lê gật đầu, Tiêu Long không khỏi hít một hơi lạnh.

Lão hồ ly đó ra tay thật độc ác.

Ngay cả đệ tử cũng có thể xuống tay.

Nhưng tại sao hắn ta lại làm như vậy?

Đúng lúc đó, Tiêu Long đột nhiên nhớ lại chuyện trò chuyện với Thiên Diệp Thanh Mộc trên đập trước đó.

Nhớ là lão hồ ly đó đã sống ngàn năm.

Chương 728

Cơ thể hắn đã bị thứ trong hư không hủy hoại mấy lần, mỗi lần đều suýt chết mà thoát được.

Theo hắn nói, vì thần hồn không bị phá hủy nên mới có thể sống sót an toàn.

Nhưng sau này lão hồ ly đó cũng đã biết, để hủy diệt một loại thần hồn cấp Thần cấp vượt qua đẳng cấp thực lực này, không hề đơn giản.

Dù có thể thoát chết mà không bị diệt, cũng sẽ chịu hậu quả là thần hồn bị tổn thương.

"Thì ra lão hồ ly đó dựa vào thủ đoạn này để sống sót." Tiêu Long lập tức hiểu ra.

Lão hồ ly đó nói hay ho là bồi dưỡng một đệ tử cấp Thần, nhưng nói trắng ra là để lại một hậu chiêu phòng thân "thần hồn bất diệt".

Nếu bị đả kích trí mạng, hắn sẽ dùng thuật pháp đoạt lấy linh hồn đệ tử để tu bổ thần hồn của mình.

Quả nhiên là đủ ngoan độc.

"Kẻ sống hơn ngàn năm quả nhiên không tầm thường." Nhìn tâm trạng bi thương của Thiên Diệp Lê, Tiêu Long bỗng nhiên có chút đồng cảm.

Bởi vì, có lẽ Thiên Diệp Thanh Mộc mang cô ấy theo bên mình cũng là để làm một "bia đỡ đạn" như vậy.

Chẳng trách con bé này lại khó khăn đến thế.

"An tâm đi, yên tâm đi, có tôi ở đây, em sẽ không sao đâu." Cũng

không biết tại sao, Tiêu Long cũng không biết tại sao mình lại nói ra câu này.

Nhưng nhìn biểu cảm kinh ngạc của Thiên Diệp Lê, anh đã hiểu.

Một cô gái đáng thương như vậy dễ dàng khơi gợi lòng bảo vệ của đàn ông.

Ngay cả trai thẳng cũng không thoát được.

"Chuyện đó... tuy trước đây là hiểu lầm, nhưng tôi đã hứa rồi." "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em, nên tôi sẽ không để bất kỳ ai làm hại em." Tiêu Long lại nói thêm một câu trọng yếu.

Quả nhiên, mắt Thiên Diệp Lê lóe lên, suýt nữa bật khóc.

Cảm giác này Tiêu Long hiểu rõ nhất.

Dù sao trên đời này, anh cũng giống như Thiên Diệp Lê, chỉ có một mình.

Điều sợ nhất là ngày chết đi cũng không có ai để gặp mặt lần cuối.

Anh vươn tay ôm cô bé vào lòng.

Tiêu Long thở dài.

Đúng lúc đó, anh cảm nhận được một tia khí tức quỷ dị.

Tiêu Long vội vàng quay đầu lại, phát hiện.

Thi thể bị cắt cổ kia không biết từ lúc nào đã đứng dậy.

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị là vết thương ở cổ cũng đã lành lại.

Trong tích tắc, Thiên Diệp Lê cũng phát hiện ra sự bất thường của tên đó, kinh hô một tiếng.

"Tên đó còn sống sao?" Tiêu Long nheo mắt, rút Đường Đao từ thắt lưng ra.

Mặc kệ tên đó là thứ quái quỷ gì, giết chết hắn là xong.

Đúng lúc chuẩn bị ra tay, tên đó lại cười lớn một tiếng âm hiểm.

“Hai tên bán thần, một con xà yêu, lần này ta kiếm lời rồi.” Hai tên bán thần.

Chỉ Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc.

Một con xà yêu đương nhiên chỉ Thiên Diệp Lê.

Kiếm lời là ý gì?

“Rốt cuộc là ai?” Thiên Diệp Lê khẽ kêu.

Cô ấy ngửi thấy một tia khí tức quen thuộc trên người tên đó.

Tiêu Long thì mặc kệ, vung đao liền lao về phía tên đó.

Sau khi lùi lại một bước tránh một đao, tên đó lại mở miệng.

“Đợi đấy, những tên này chắc chắn sẽ chết.” “Thật ồn ào!” Tiêu Long quay người lại, vung thêm một đao.

Thiên Diệp Lê cũng hạ thấp cơ thể, nhanh chóng cầm dao găm cứa vào cổ tên đó.

Hai người có thực lực bán thần đồng thời ra tay, tên đó cũng biết không thể tránh được, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Hắn ta hứng trọn hai đòn tấn công từ phía trước và phía sau.

Ngay lập tức, hai cột máu “phốc” một tiếng bắn ra từ cơ thể hắn.

“Chủ tử vạn tuế!” Sau khi nghiến răng kêu khẽ một câu, tên đó khụy người xuống, phủ phục lên trên Thần Cốt.

Chỉ có Tiêu Long lại lộ ra một biểu cảm kinh ngạc.

Trong cơ thể tên đó dường như có thứ gì đó đã được kích hoạt.

“Đồng loại?!” Lúc này, Thiên Diệp Lê bên cạnh lại lẩm bẩm.

Tiêu Long nhìn lại.

Quả nhiên là vậy.

Tên đó vì bị hai người chém giết mà đã khôi phục nguyên hình, biến thành bản thể thân rắn.

Chẳng trách vừa nãy Thiên Diệp Lê lại cảm thấy quen thuộc với hắn.

Chắc là cảm ứng giữa đồng loại với nhau.

"Đây là gì?" Tiêu Long mắt tinh, phát hiện trên thi thể của tên vừa chết có một khối u lồi.

Hắn là thứ này được giấu bên trong cơ thể, sau khi hiện nguyên hình thì mới lộ ra.

"Một thiết bị theo dõi đã được kích hoạt." Một đao cắt mở chỗ lồi đó ra, ánh mắt Tiêu Long ngưng lại.

Hắn cũng nhận ra rằng những người phía trên lúc này đã nhận được vị trí chính xác của nơi này.

Mọi chuyện đang diễn biến theo chiều hướng xấu hơn.

Trong vòng một ngày, những người phía trên chắc chắn sẽ có hành động.

"Nó chết rồi sao?" Thiên Diệp Lê đột nhiên hỏi.

"Trong tình huống bình thường, thần hồn nó sẽ được phục hồi và tỉnh lại sau một thời gian nhất định, nhưng e là không còn cơ hội nữa." Tiêu Long nói như vậy.

Anh đặt lòng bàn tay lên trán tên đó, vận dụng "Nhất Niệm Diệt Hồn" trong cơ thể.

Nhờ có Thính Lôi Tháp là một cái "bug" (lỗi hệ thống), năng lực

vận dụng trong tích tắc có thể sử dụng được.

Không giống như rượu trong vò, dùng một chút là ít đi một chút.

Trừ khi quay lại mặt đất thì linh hồn chi lực mới có thể hồi phục.

“Xem ra Thiên Diệp Thanh Mộc cũng không phải dạng vừa.” Thiên Diệp Lê nhìn tôi, sắc mặt phức tạp nói.

“Chỉ cần em không nói, hắn sẽ không biết.” Tiêu Long nói với hàm ý sâu xa.

Thiên Diệp Lê sững sờ.

“Anh đang uy hiếp em sao?” “Em nghĩ tôi sẽ uy hiếp phụ nữ à?” Tiêu Long hỏi ngược lại.

Cô ấy sững sờ, sau đó trên mặt xuất hiện một vệt ửng hồng.

“Thôi được rồi, tôi sẽ lên trên nhanh nhất có thể, dù sao tạm thời cũng phải hợp tác với lão hồ ly đó.” Chuyện dưới này.

Thời gian để lại cũng không còn nhiều.

Chương 729

Tiêu Long cố gắng xem có thể lấy được Chí Tôn Lôi Linh sớm hơn không.

Như vậy khi đối phó với Thiên Diệp Thanh Mộc cũng có thêm sự bảo đảm.

“Tiếp theo tôi hy vọng quan hệ của chúng ta trở lại như trước.” Tiêu Long dặn dò.

“Em hiểu rồi.” Thiên Diệp Lê gật đầu.

Đây cũng là vì Tiêu Long muốn bảo vệ cô ấy.

Nếu không, bị tên kia phát hiện quan hệ của hai người, khó tránh khỏi sẽ có hành động.

Chuyện tiếp theo thì đơn giản rồi.

Trở lại đáy đập.

Theo dây thừng trở về trên đập.

Quả nhiên.

Vừa trở lại trên đập, Thiên Diệp Lê lập tức khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng băng giá kia.

Khiến Tiêu Long không khỏi thầm than trong lòng.

Phụ nữ xinh đẹp quả nhiên đều là cao thủ diễn xuất.

Sau khi nghe Tiêu Long và Thiên Diệp Lê kể lại, Thiên Diệp Thanh Mộc trầm tư một lát.

“Mấy người nghĩ tiếp theo chúng ta nên làm gì?” “Không phải đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?

Hỏi tôi chẳng phải là thừa sao.” Tiêu Long cười ha ha.

Vừa nãy khi lên đập, anh phát hiện ở khu cắm trại sông ngầm, người ta đã bắt đầu tấp nập đi lại.

Đang bận rộn khuân vác những thứ đồ khổng lồ.

Tiêu Long thoáng nhìn qua đã nhận ra.

Đó là các bộ phận máy bay được đưa ra từ dưới kho hàng số 11.

Đúng vậy.

Trong khoảng thời gian anh và Thiên Diệp Lê đi xuống, Thiên Diệp Thanh Mộc, lão hồ ly đó, chỉ đang chuẩn bị phương án dự phòng, lắp ráp máy bay.

Sau khi thấy phản ứng của Tiêu Long, Thiên Diệp Thanh Mộc nhún vai, không nói gì thêm.

Chỉ bảo anh và Thiên Diệp Lê nghỉ ngơi cho tốt.

Dù sao thì thời gian còn lại cho mọi người cũng không nhiều.

Tiêu Long không rõ nên đồng ý hay không.

Thời gian để lại cho hai người quả thực không nhiều.

Chỉ hai tiếng đồng hồ sau, Thiên Diệp Lê báo cho Tiêu Long trong liều rằng máy bay đã lắp ráp xong.

“Hắn ta không nghi ngờ gì chứ?” Tiêu Long hỏi.

Thiên Diệp Lê lắc đầu.

“Không phát hiện ra, hắn chỉ bảo em chuyến đi tiếp theo phải cẩn thận một chút.” “Lúc nói chắc trong lòng hắn đầy sự thương hại nhỉ?” Tiêu Long cười hắc hắc.

“Loại người như vậy cũng biết thương hại sao?” Thiên Diệp Lê hỏi ngược lại.

“Có lẽ vậy.” Tiêu Long ngừng cười.

Lão hồ ly đó tuy đã sống hơn ngàn năm, nhưng cơ bản nhân tính chắc chắn ít nhiều sẽ còn lại một chút.

Trong lòng hắn, sự cô độc chắc chắn là điều không thể thiếu.

Còn sự thương hại thì, chắc chắn ít nhiều cũng sẽ có.

Dù sao cũng đã sáu mươi năm sớm tối ở cùng nhau, không thể không có chút cảm giác nào.

Nhưng Thiên Diệp Lê chắc chắn biết rằng hắn ta có thương hại cũng sẽ không tha thứ.

Dù sao thì tên đó đã định bồi dưỡng cô ấy thành một “hồn khí dự phòng”.

Chỉ là không ngờ, Tiêu Long lại chen ngang một đao.

Nhanh chóng, hai người thu dọn trang bị đơn giản rồi ra khỏi lều.

Lúc này, trên dòng sông ngầm đã xuất hiện một chiếc máy bay khổng lồ.

Về vấn đề máy bay, Tiêu Long cũng từng hỏi Thiên Diệp Lê tại sao không dùng trực thăng, một loại phương tiện tiện lợi và tiết kiệm hơn.

Nhưng cô ấy bảo cứ chờ đến khi vào hư không thì sẽ biết.

Mẹ kiếp, con bé này học được cả cách kiêu ngạo rồi.

Tiêu Long thầm nghĩ.

“Công tác chuẩn bị mặt đất đã hoàn tất, mọi người chú ý.” Thiên Diệp Thanh Mộc hưng phấn nói trong khoang máy bay.

“Tôi sắp bay đây.” Ngay lập tức, bên trong khoang máy bay rộng lớn bỗng nhiên im phăng phắc.

Dù sao thì ngoài Thiên Diệp Thanh Mộc ra, những người trên máy bay đều chưa từng trải qua chuyện kích thích như vậy.

Bay dưới lòng đất một nghìn hai trăm mét.

Ai nấy đều cảm thấy chuyện này có thể khoe khoang cả đời.

Nhưng Tiêu Long thì không như vậy.

Nhìn từ những mảnh vỡ máy bay trước đó, e rằng số người có thể sống sót trở về không quá mười người.

Đó là ước tính lạc quan.

Nhưng điều quan trọng là, chỉ cần lần này có thể lấy được Chí Tôn Lôi Linh.

Đừng nói một chiếc máy bay người, lấy toàn bộ người trên thế giới mà đổi, tôi cũng bằng lòng.

Cuối cùng, không đợi lâu, máy bay chao đảo cất cánh.

Bay trên dòng sông ngầm, cuối cùng cũng không thuận lợi như bay trên mặt đất.

Nhưng dù sao Thiên Diệp Thanh Mộc cũng tìm được phi công đáng tin cậy.

Chỉ chao đảo vài cái, cảm giác đó nhanh chóng biến mất.

Không chỉ vậy, ngay cả tiếng ồn lớn từ sự rung lắc của máy bay cũng biến mất, thay vào đó là tiếng luồng khí và động cơ.

Đúng lúc đó, thân máy bay đột nhiên trầm xuống.

Máy bay nghiêng hẳn, đầu máy bay nhanh chóng hạ thấp.

Tiêu Long biết, máy bay đã bay ra khỏi đập.

Cảm giác mất trọng lực khiến anh nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Dần dần, cảm giác mất trọng lực biến mất, mọi thứ đều trở nên

ổn định.

“Chúng ta đã vào giai đoạn bay ổn định, có thể bắt đầu công việc.” Trong bộ đàm, giọng Thiên Diệp Thanh Mộc truyền đến.

Những người của Thiên Diệp gia xung quanh nhanh chóng bắt đầu di chuyển.

Tiêu Long cũng hiểu ra.

Anh đứng dậy, đến cửa sổ và nhìn ra bên ngoài.

Trên thân máy bay đã được lắp đặt rất nhiều đèn chiếu sáng, nên anh có thể dễ dàng nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

Lúc này, trước mắt Tiêu Long hiện ra một vách động phủ đầy những tầng đá hoa cương đen khổng lồ.

Chương 730

Dưới ánh đèn chiếu sáng, chúng trông vô cùng quỷ dị.

“Chí Tôn Lôi Linh, tôi đến đây.” Tiêu Long thầm nghĩ.

Bay liên tục hai tiếng đồng hồ.

Ngoài cửa sổ là sương mù dày đặc như tầng mây, và đỉnh đầu vĩnh viễn không thể nhìn thấy.

Mẹ kiếp.

Không phải ở dưới lòng đất một nghìn hai trăm mét sao?

Hiện tại độ cao máy bay hiển thị ba nghìn mét.

Chẳng lẽ thật sự đã thoát ly khỏi địa cầu, không còn ở dưới lòng đất nữa sao?

Tiêu Long thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng cũng có một khả năng.

Đáy vực sâu rất sâu, nên mới hiển thị độ cao như vậy.

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Đúng lúc đó, Thiên Diệp Lê đột nhiên mang theo một ly rượu vang đỏ đi tới.

À, trên máy bay đã chuẩn bị sẵn rồi.

Nói trắng ra, đó là một bữa tối ngon lành nhất dành cho tất cả mọi người của Thiên Diệp gia.

“Tôi biết sẽ không sao đâu, tôi biết mà.” Tiếp đó, Tiêu Long không chút chần chừ, khẽ kể cho Thiên Diệp Lê nghe về con quái vật Lôi Công kỳ lạ mà anh đã thấy dưới đáy đập lúc trước.

Kỳ lạ là, Thiên Diệp Lê đối với chuyện này lại tỏ ra bình thản.

“Theo tôi được biết, tôi chưa từng thấy thứ như vậy.” Cô ấy lắc đầu.

“Về hình dạng của ‘Cực’, thì không thể nào hình dung được.” “Chỉ có thể đợi đến đó rồi mới thấy.” Con quái vật Lôi Công kia không phải là ‘Cực’ sao?

Tiêu Long vô cùng kinh ngạc.

Vậy thì... dưới vực sâu này...

Chết tiệt!

Tiêu Long không kịp nghĩ kỹ.

Bên cửa sổ cạnh đó, một người của Thiên Diệp gia dường như đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, há miệng kinh hô.

“Trời ơi, đó là cái gì vậy?” Tiêu Long quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy.

Trong sương mù xuất hiện một con quái vật đen khổng lồ.

Giống như con quái vật Lôi Công mà anh đã thấy trước đó.

Tiêu Long vội vàng xông vào buồng lái.

Lúc này, phi công cũng đã nhìn thấy con quái vật kỳ lạ đó.

Anh ta định kéo đầu máy bay lên.

Nhưng Thiên Diệp Thanh Mộc bên cạnh lại ngăn cản.

“Bay thẳng tới đó.” Tiêu Long sững sờ.

Lão già này định làm gì?

Chẳng lẽ hắn ta biết thứ đó là gì?

Nhanh chóng, Thiên Diệp Thanh Mộc đã dùng hành động thực tế để nói cho tôi biết điều cần làm.

Khi máy bay cách con quái vật vài trăm mét, Tiêu Long có thể nhìn rõ khuôn mặt khổng lồ của nó.

Trông giống hệt Lôi Công, mắt trợn tròn giận dữ.

Thấy có thứ gì đó lao tới, nó vươn bàn tay ra, định vỗ xuống.

Giống như tôi bình thường vỗ ruồi vậy.

So sánh này có lẽ không mấy phù hợp, nhưng tình huống thực tế là như vậy.

Chiếc máy bay này trước mặt con quái vật Lôi Công khổng lồ, bé nhỏ như một con ruồi vậy.

Nhanh chóng, máy bay đã ra khỏi phạm vi tấn công của quái vật Lôi Công.

Bàn tay khổng lồ kia lơ lửng trong không trung, giống như Thần chưởng vỗ xuống Hầu tử vậy, hung hăng đập xuống.

Tiêu Long có thể nhìn rõ những đường vân trên lòng bàn tay đó.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên hành động.

Hắn đột nhiên vươn lòng bàn tay, từ xa chỉ vào con quái vật Lôi Công.

Trong tích tắc.

Tiêu Long phát hiện dấu ấn Thính Lôi trên cổ tay mình ánh sáng tối lưu chuyển.

Dường như tên đó đang vận dụng năng lực của Thính Lôi Tháp.

Ngay sau đó, bàn tay của con quái vật Lôi Công kia khựng lại, dường như gặp phải trở ngại nào đó.

Toàn bộ cơ thể nó đều run rẩy.

Cuối cùng, khi máy bay sắp va vào ngực nó, "soạt" một cái.

Ngay cả sương mù cũng không hề có bất kỳ dao động nào.

Con quái vật Lôi Công khổng lồ đó cứ thế mà biến mất.

Tiêu Long phát hiện, dấu ấn trên cổ tay Thiên Diệp Thanh Mộc đã trở lại yên tĩnh.

"Thằng ranh này, đang lợi dụng Thính Lôi Tháp để thu phục quái vật Lôi Công." Tiêu Long thầm khen ngợi trong lòng.

Chuyện này đã mở ra một cánh cửa mới cho anh.

Trước đây anh vẫn luôn lo lắng năng lực của Thính Lôi Tháp đối phó với loại quái vật này sẽ có phần lực bất tòng tâm.

Nhưng Thiên Diệp Thanh Mộc đã dùng hành động thực tế để nói cho anh biết: mọi chuyện đều có thể.

Nhưng Tiêu Long lại có chút tò mò.

Tên đó đưa con quái vật Lôi Công vào tháp để xử lý sao?

Dù sao thì thứ đó đâu phải ruồi bọ, đập nát rồi phủi tay là xong đâu.

"Anh cũng có Thính Lôi Tháp, lát nữa khi con quái vật tiếp theo xuất hiện, hãy thử xem." Đúng lúc đó, giọng Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên vang lên bên tai Tiêu Long, truyền âm nhập nhĩ.

Loại kỹ năng này đối với Tiêu Long cũng rất đơn giản.

"Con tiếp theo?" Tiêu Long có chút bàng hoàng.

Xem ra loại quái vật Lôi Công này trong vực sâu không chỉ có một con.

Nếu không thì Thiên Diệp Thanh Mộc cũng sẽ không nói như vậy.

Chẳng trách vừa nãy tôi cảm thấy con quái vật đó lớn hơn con tôi đã thấy trước đó.

Nhưng tên này định làm gì?

Tuy không biết hắn ta muốn làm gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Sẽ không phải là không gian Thính Lôi Tháp không đủ chứa rồi chứ?” Tiêu Long nửa đùa nửa thật đáp.

Chương 731

“Thứ có lợi, muốn hay không thì tùy.” Thiên Diệp Thanh Mộc cười ha ha.

“Được, tôi cũng đang muốn thử đây.” Tiêu Long nhún vai, đồng ý với đề nghị của hắn.

Khoảng năm phút sau, phi công lại kinh hô một tiếng.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lại.

Phía trước máy bay lại xuất hiện một con quái vật khổng lồ.

Nhưng con này lại không có hình dạng Lôi Công.

Mà là một con quái vật có hình dáng đầu ngựa.

Giống như Mã Diện trong truyền thuyết.

“Người xưa chắc chắn đã thấy thứ này, nên mới có những câu chuyện ma quỷ về Ngưu Đầu Mã Diện.” Tiêu Long cảm khái.

“Nếu không thì anh nghĩ những câu chuyện linh dị đó đều là giả sao, chúng luôn có nguyên mẫu của nó.” Thiên Diệp Thanh Mộc nói đầy cảm xúc.

“Một con nữa.” “Được.” Tiêu Long không từ chối.

Khi máy bay cách con quái vật không xa, anh từ từ giơ cổ tay lên.

Trong lòng, theo lời Thiên Diệp Thanh Mộc, thầm niệm “Thu”.

Quả nhiên.

Từ sâu trong linh hồn, anh cảm nhận được một cảm giác không rõ ràng.

Dường như linh hồn của mình đã kết nối với linh hồn của con

quái vật đầu ngựa phía trước.

Ngay sau đó, cùng với sự dao động đột ngột của Thính Lôi Tháp ở cổ tay, con quái vật kia "soạt" một cái, lao thẳng vào cổ tay anh.

Chỉ trong hai giây ngắn ngủi, Thính Lôi Tháp dường như đã "ăn no" vậy.

Một tiếng "cách" vang lên từ sâu trong linh hồn Tiêu Long.

Đồng thời, linh hồn chi lực của anh cũng dường như tăng lên một chút.

"..." Tiêu Long có chút chấn động nhìn về phía Thiên Diệp Thanh Mộc.

"Không lừa anh chứ, đó là chuyện tốt mà." Lão già kia cười ha ha nói.

Quả nhiên là chuyện tốt.

Lợi ích của việc tăng cường linh hồn chi lực.

Chuyện như vậy có cầu cũng không được.

Thiên Diệp Thanh Mộc đã không chút giữ lại mà nói cho anh biết.

Mục đích là gì?

Chẳng lẽ hắn ta không biết hai người họ định mệnh không thể trở thành bạn bè sao?

Tiêu Long thầm nghĩ.

Không cho phép anh nghĩ nhiều, nhanh chóng, một bóng đen khổng lồ lướt qua trên đỉnh đầu.

Kèm theo tiếng kinh hô của Thiên Diệp Thanh Mộc, Tiêu Long phát hiện.

Đó là một con dơi khổng lồ lướt qua từ trên không trung.

“Thứ này e rằng có kích thước bằng năm chiếc máy bay của chúng ta mất.” Phi công run rẩy nói.

Những gì nhìn thấy ngày hôm nay đã vượt quá nhận thức cả đời của anh ta.

Nhưng không có ai trả lời.

Bởi vì trong khoảnh khắc con dơi khổng lồ đó vẫy cánh, Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc đồng thời phát hiện.

Sâu trong những bóng đen lởm chởm dưới vực sâu, có một vùng ánh đèn mờ ảo đang nhấp nháy phát sáng.

“Đó là gì?” Tiêu Long có chút khó hiểu hỏi.

“Tôi chưa từng thấy.” Thiên Diệp Thanh Mộc cũng nói.

Lần trước khi đến đây, không hề có những ánh đèn nhấp nháy này.

Đúng lúc đó, máy bay nhanh chóng tiến về phía trước.

Vùng ánh đèn kia nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Tiêu Long quay đầu lại.

Không thể nào nhìn nhầm được.

Đó chắc chắn là ánh đèn.

Không biết ánh đèn đó phát ra từ đâu.

“Năm xưa ông không sắp xếp người ở đó sao?” Tiêu Long hỏi Thiên Diệp Thanh Mộc.

Theo tính cách của tên đó, làm ra chuyện như vậy một chút cũng không ngạc nhiên.

Thiên Diệp Thanh Mộc lại lắc đầu.

“Nếu tôi đã làm loại công tác chuẩn bị đó, thì còn lái máy bay làm gì.” Tiêu Long giật mình.

Tên đó cũng không ngu, làm những chuyện vô ích.

“Có muốn điều tra thử không?” Phi công đột nhiên hỏi.

Thiên Diệp Thanh Mộc trầm tư.

Lắc đầu.

“Thôi đi, mục tiêu của chúng ta không phải ở đó.” Tiêu Long cũng đồng ý.

Cứ như vậy, máy bay tiếp tục bay về phía trước.

Không biết qua bao lâu.

Cửa buồng lái đột nhiên bị đẩy ra.

Thiên Diệp Lê nhìn Tiêu Long, rồi nói với Thiên Diệp Thanh Mộc: "Phía sau, phía sau có chuyện rồi." Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc ngẩn ra, đều đi về phía sau khoang máy bay. "Tình huống gì?" Trên đường đi, Tiêu Long hỏi khẽ. "Mấy cái đèn đó." Thiên Diệp Lê chỉ ra ngoài cửa sổ máy bay. "Mấy cái đèn đó đang bám theo sau chúng ta."Theo hướng ngón tay chỉ, Tiêu Long nhìn rõ.

Trong màn sương mù dày đặc bên ngoài, ngay dưới máy bay, quả nhiên xuất hiện vài đốm sáng mờ ảo, xuyên qua sương mù bay về phía máy bay. "Trông giống một chiếc máy bay nhỉ, lẽ nào người bên trên đã tìm ra nhanh thế?" Thiên Diệp Thanh Mộc nói.

Tiêu Long lại không nghĩ vậy.

Lúc này bọn họ không nhất định đang ở bên ngoài miệng vực, lẽ ra không thể nhanh vậy xuống được, sắp xếp máy bay rồi lại bay.

Cũng không thể mang theo máy bay xuống đây, lắp ráp nhanh như vậy.

Nhanh chóng, mấy đốm sáng đó xuyên qua sương mù, xuất hiện cách máy bay không xa.

Sắc mặt Thiên Diệp Thanh Mộc lập tức thay đổi, gần như hét toáng lên: "Bay nhanh lên, bay hết tốc lực!" Sắc mặt Tiêu Long lúc này cũng thay đổi.

Đệt!

Đâu phải mấy cái đèn đó.

Rõ ràng là một đàn dơi to như con đỉa trâu, không biết trong vực sâu có thứ gì mà trên thân chúng nhiễm một lớp vảy sáng, trong sương mù nhìn cứ như những cái bóng đèn vậy.Cuối cùng cũng biết tại sao nhóm người Ngô Tam Gia và đội trưởng cũ lại gặp phải đàn dơi kiểu này, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải lột da.

Chương 732

May mà tốc độ chúng không nhanh như vậy, tạm thời chưa đuổi kịp máy bay.

Nhưng chúng đã ở trong hư không lâu như vậy, rõ ràng là quen thuộc đường đi hơn.

Sau vài vòng lượn, chúng đã đến một vị trí không còn xa máy bay nữa.

Xem ra, việc đuổi kịp máy bay chỉ là vấn đề thời gian. "Chuẩn bị chiến đấu!" Cùng lúc đó, Thiên Diệp Lê cũng ra lệnh.

Người của nhà Thiên Diệp đã sớm cải tạo máy bay, súng phòng không trên khoang đầy đủ cả, đối phó loại thứ này thì không thành vấn đề. "Xem ra tạm thời tôi không cần ra tay." Nhìn những người đang khẩn cấp chuẩn bị chiến đấu, Tiêu Long nhún vai, tìm một chỗ ngồi xuống, chờ đợi trận chiến kết thúc.Nhanh chóng, đàn dơi đã lọt vào tầm bắn.

Người của nhà Thiên Diệp vội vàng bóp cò.

Lập tức, trong hư không vang lên một loạt tiếng súng lớn. "Đám này..." Không biết chuyện gì, nghe những tiếng súng này, tim Tiêu Long đột nhiên đập thình thịch hai cái.

Nhưng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài đàn dơi đen kịt kia ra, không có chuyện gì khác xảy ra.

Từng con dơi như rụng như sung, rơi xuống ào ào.

Có lẽ chưa từng nghe thấy loại âm thanh này, đám dơi nhanh chóng tán loạn, biến mất trong màn sương mù vô tận.

Bên trong khoang máy bay nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Nhưng người của nhà Thiên Diệp vẫn không hề thả lỏng cảnh giác.Tiêu Long đang thắc mắc thì thấy bên ngoài cửa sổ lại có biến hóa.

Đám dơi không biết từ lúc nào đã bay vòng lên phía trên máy bay, nơi có hỏa lực yếu nhất. "Đệt, lũ súc sinh này thông minh phết." Tiêu Long lắc đầu, đứng dậy, ngăn Thiên Diệp Lê lại.

Rảnh rỗi lâu như vậy, cũng nên vận động một chút.

Sau khi bị con quái vật kia hấp thụ, linh hồn chi lực của hắn đã đầy tràn đến mức không thể chứa thêm.

Nếu không giải phóng thì hắn thực sự lo lắng sẽ bị nổ tung mất. "Làm gì vậy?" Thiên Diệp Lê có chút khó hiểu. "Không có gì, cứ ngồi yên xem pháo hoa đi." Tiêu Long ra hiệu cho cô ngồi xuống, rồi đứng ở cửa sổ nhắm mắt lại.Thiên Diệp Lê không biết hắn đang làm gì, chỉ đành dặn dò cấp dưới đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Ai ngờ, lúc đó linh hồn chi lực của Tiêu Long đã thoát ly khỏi cơ thể, đứng trên nóc máy bay.

Hắn không biết gió mạnh bên ngoài có ảnh hưởng gì đến mình không, nhưng Tiêu Long không hề cảm thấy gì cả.

Ở bên ngoài, hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu, đặc biệt khi nhìn đàn dơi đen kịt như châu chấu tràn ngập. "Chu Tước ở phương Nam, ngũ hành thuộc Hỏa!" Theo tiếng nói nhẹ nhàng của hắn, quanh thân Tiêu Long xuất hiện từng đóa hoa sen lửa rực rỡ, chiếu sáng cả hư không thành một màu đỏ rực. "Đi!" Nhìn đám dơi, Tiêu Long khẽ lắc người, vươn tay ra.

Ngay lập tức, vô số quả cầu lửa từ quanh thân hắn bắn ra.

Đàn dơi đang bay với tốc độ cực nhanh căn bản không kịp né tránh, từng con từng con kêu chi chít, rơi thẳng từ hư không

xuống.May mà kỹ thuật của phi công nhà Thiên Diệp rất tốt, vài cú lộn nhào khéo léo giúp máy bay tránh được những xác dơi như đạn pháo.

Nếu không, chỉ một tay của Tiêu Long có lẽ không chỉ chôn vùi đàn dơi.

Mọi người trong máy bay nhìn cảnh tượng này, trừ Thiên Diệp Thanh Mộc, tất cả đều không kìm được há hốc mồm. "Vãi, anh ấy trâu bò thế!" "Nghe nói đó là bạn của gia chủ mà." "Thế thì chắc chắn không phải người bình thường rồi." Nghe những lời này, hư ảnh Tiêu Long trên nóc máy bay khẽ cười.

Hắn hơi mở miệng, lập tức một tiếng truyền âm rõ ràng truyền vào tai Thiên Diệp Lê: "Người đẹp, màn trình diễn pháo hoa này có đẹp không?" Thiên Diệp Lê khẽ mở đôi môi đỏ mọng, lẩm bẩm: "Đẹp lắm!" "Nếu em thích, sau này ngày nào anh cũng biểu diễn cho em xem." Tiêu Long không quên trêu chọc Thiên Diệp Lê.

Ai ngờ, mặt cô nàng đỏ bừng.

Chỉ tiếc là hắn không nhìn thấy.Trong buồng lái. "Gã này quả thực rất mạnh, lại có Chu Tước Hỏa." Thiên Diệp Thanh Mộc lẩm bẩm trong lòng.

Lần này xuống vực sâu có vẻ không được suôn sẻ cho lắm. "Hỏa khắc Mộc, Thủy khắc Hỏa." Trời cao quả nhiên đã chơi một trò đùa không nhỏ, lại sắp xếp một Chu Tước phương Nam chặn đường.

Chẳng lẽ đây là thử thách mà trời cao dành cho mình sao?

Thiên Diệp Thanh Mộc thầm nghĩ.

Đúng lúc đó, phi công bên cạnh ồ một tiếng: "Gia chủ, hình như bên kia có gì đó?" Thiên Diệp Thanh Mộc mở mắt ra, ở vị trí cách đó một trăm mét về bên phải, hình như có một cái bóng đen. "Bay đến

đó." "Vâng." Phi công điều khiển máy bay bay về phía vị trí đó.Lúc này, Tiêu Long trên nóc máy bay cũng phát hiện ra bóng đen đó.

Hắn cố sức nhìn, phát hiện đó là một đôi mắt to lớn trũng sâu.

Chỉ một cái nhìn đã khiến người ta sởn gai ốc.

Theo máy bay đến gần, ngoài đôi mắt đó ra, khuôn mặt cũng lộ ra. "Giống cái bóng trong phim kinh dị vậy." "Không ngờ lại to thế." Rốt cuộc to đến mức nào?

Không cần nói đến các vị trí khác, chỉ riêng cái hốc mắt khổng lồ kia thôi, cả chiếc máy bay cũng không lấp đầy được.

Linh hồn trở về thân xác, Tiêu Long vừa lúc bắt gặp ánh mắt sùng bái của Thiên Diệp Lê.

Tiêu Long giật mình, vội vàng nhìn quanh. "Kiềm chế đi, đừng để người khác thấy." Nghe vậy, Thiên Diệp Lê cũng biết mình thất thố, vội vàng thu liễm lại, nhưng trong đáy mắt vẫn không giấu được sự vui mừng khôn xiết.Đó cũng là điều hợp lý.

Một pho tượng đá khổng lồ, sánh ngang với quái vật khổng lồ trong Ultraman, xuất hiện trước mặt.

Cho dù có chuyện quan trọng đến mấy cũng phải dừng lại. "Ơ?

Trên cái đầu tượng đó hình như có gì đó lạ." Lúc đó, Tiêu Long đột nhiên phát hiện, theo một chùm sáng từ máy bay chiếu qua, trên mặt pho tượng đá khổng lồ kia hình như có chỗ kỳ lạ. "Pháo sáng chiếu sáng!" Thiên Diệp Lê ra lệnh cho người bên cạnh.

Nhanh chóng, vô số pháo sáng bắn về phía khuôn mặt đó.

Theo ánh sáng lóe lên, tầm mắt mọi người đều tập trung vào khuôn mặt kia.Theo tượng đá khổng lồ càng lúc càng gần, Tiêu Long nhìn thấy toàn thân pho tượng đầy những lỗ nhỏ màu đen, dày đặc, cứ

như bị sâu đục khoét vậy.

Tiêu Long cũng hiểu ra, những lỗ đen đó trông nhỏ là vì khoảng cách quá xa.

Thực tế, những lỗ đó hẳn phải rất lớn.

Điều này khiến Tiêu Long không khỏi nhớ lại lúc ở Nam Hải Vương Mộ, nhìn những hang ổ trên lưng người kia, những lỗ dày đặc trên thi thể chủ mẫu. "Chẳng lẽ đây là hang ổ của đám dơi kia?" Tiêu Long lẩm bẩm. "Không, không thể nào.

Nếu là hang ổ thì khoảng cách gần như vậy chắc chắn sẽ kinh động chứ." Vì không có lấy một con dơi nào, pho tượng này có chút quái dị.Bây giờ nhìn lại, đó là một pho tượng điêu khắc bằng đá khổng lồ.

Vì độ bóng trên thân và độ bóng của đá trên vách núi xung quanh hoàn toàn giống nhau, từ đó có thể suy đoán rằng nó không phải do con người điêu khắc.

Khác với pho tượng Phật ở thôn Ách Ba, khuôn mặt trên tượng đá này không phải tượng Phật, cũng không phải khuôn mặt nào mà Tiêu Long có ấn tượng.

Chỉ là một bức tượng đá bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng dù vậy, Tiêu Long vẫn cảm thấy chấn động vì bức tượng đá này.

Ai?

Lại có thể tạo ra một kỳ tích như vậy dưới vực sâu rộng lớn này, và vì mục đích gì? "Đây là tượng điêu khắc thời viễn cổ." Lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc không biết từ lúc nào đã rời khỏi buồng lái, đến bên cạnh Tiêu Long, lẩm bẩm: "Nghe nói là do thiên thần sáng tạo ra." "Thiên thần thực sự tồn tại sao?" Tiêu Long có chút buồn cười

nhìn hắn.

Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ chỉ vào hắn rồi lại chỉ chỉ vào mình.

Tiêu Long hiểu, ý của hắn là hai người bọn họ chính là bằng chứng tốt nhất.Đúng lúc đó, máy bay bay ngang qua khuôn mặt khổng lồ.

Chương 733

Tiêu Long nhìn thấy, trong những lỗ hổng trên khuôn mặt kia hình như có thứ gì đó đang nhẹ nhàng nhúc nhích.

Nhưng tốc độ máy bay quá nhanh, hắn không kịp nhìn rõ. "Đó là gì?" Hắn hỏi Thiên Diệp Thanh Mộc.

Ai ngờ, gã này cười nói: "Xuống xem thử thì biết thôi." Tiêu Long ngẩn ra.

Ngay sau đó, hắn thấy Thiên Diệp Lê cầm hai cái dù. "Chúng ta đến đích rồi, nên xuống thôi." Thiên Diệp Thanh Mộc vừa nhận dù đeo lên lưng, vừa cười nói. "Tại sao?" Tiêu Long có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ thứ này là mục tiêu cuối cùng của Đinh Quản Gia sao?

Không đúng lắm.

Cái tượng đá này cùng lắm chỉ gây chấn động, không đến mức không thể hình dung ra được."Nếu không xét đến yếu tố con người xuống thì phía trước vẫn có thể bay được." "Chỉ là..." Thiên Diệp Thanh Mộc hạ giọng nói, "Nếu cứ như vậy, chúng ta sẽ tìm thấy những thứ không nên tìm." Tiêu Long giật mình, hiểu ra đó là Chí Tôn Lôi Linh của hắn.

Hắn liền nhận lấy cái dù. "Một ngày sau, tôi sẽ quay lại đón cậu đúng giờ." Thiên Diệp Thanh Mộc nói thêm, dường như để Tiêu Long yên tâm.

Nhưng Tiêu Long biết, e rằng theo suy nghĩ của Thiên Diệp Thanh Mộc, chỉ có đi rồi mới đúng."Nam Thiên Môn, Nam Thiên Môn trong truyền thuyết." Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói, ánh mắt thâm thúy, dường như xuyên thẳng lên mây trời.

Thế sự kỳ diệu.

Tiêu Long vốn tưởng rằng cây tinh đó đã từ bỏ việc săn đuổi.

Ai ngờ, khi đang chấn động bởi Nam Thiên Môn mà Thiên Diệp Thanh Mộc nói, đột nhiên từ trong hố sâu, một bàn tay nhỏ dài vươn ra, túm chặt lấy mắt cá chân hắn.

Mọi người căn bản không kịp phản ứng, đột ngột bị kéo vào trong hố sâu đó. "Đệt, biết thế nên đứng xa cái hố này một chút." Tiêu Long chỉ kịp lẩm bẩm một câu như vậy.

Hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, cùng với những cú va chạm mạnh.

Không nhìn thấy gì, cũng không sờ được gì, trong lòng vô cùng bực bội.Khi hắn đang chuẩn bị không màng việc bị đội tuần tra phát hiện mà vận dụng năng lực Thính Lôi Tháp, một số thứ trên vách hố lại nhanh chóng lướt qua tầm mắt hắn. "Ơ, hình như là do con người xây dựng?" Đúng vậy.

Ở dưới đáy hố sâu có vài phiến đá được mài giũa, nhìn qua không phải là hình thành tự nhiên.

Trên đó có một số hoa văn.

Nhưng chưa kịp để Tiêu Long nhìn rõ, cây tinh đã xẹt xẹt chui xuống dưới.

Đúng lúc đó, bên tai hắn đột nhiên truyền đến một luồng gió mạnh, hình như có thứ gì đó bay qua sau lưng hắn.

Tiêu Long không nhìn rõ, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ đang túm hắn đột nhiên buông ra.

Cây tinh cũng theo đó kêu thảm một tiếng, chui xuống phía dưới.Không, không chạy thoát được rồi.

Bởi vì bên tai Tiêu Long truyền đến một tiếng "Thu" nhẹ nhàng.

Cây tinh khổng lồ kia như một làn khói, "xẹt" một cái biến mất trong hố sâu khổng lồ.

Thiên Diệp Thanh Mộc.

Ấn Thính Lôi Tháp trên cổ tay hắn đang ẩn hiện lấp lánh. "Anh không lo sẽ thu hút sự chú ý của đội tuần tra sao?" Tiêu Long khẽ cau mày hỏi. "Tình huống khẩn cấp, không lo được nhiều như vậy nữa." Thiên Diệp Thanh Mộc cười cười. "Được rồi, ân lớn không cần tạ, chúng ta coi như huề nhau." Vừa rồi Tiêu Long cứu hắn, bây giờ hắn lại cứu Tiêu Long.

Vừa đúng lúc huề nhau."À đúng rồi." Sau đó, Tiêu Long miêu tả phiến đá mà mình vô tình phát hiện lúc nãy cho hắn nghe.

Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu: "Đó cũng là lý do tôi quyết định dùng Thính Lôi Tháp để thu nó lại." "Vì sao?" "Bởi vì đoạn đường tiếp theo, tôi không muốn kinh động đến đội tuần tra kia." "Họ cũng sẽ phát hiện ra tôi." Tiêu Long giật mình.

Hèn gì.

Lão hồ ly này đâu có tốt bụng đến thế. "Thực ra bây giờ nói cho cậu biết cũng không sao, theo tôi thấy, đội tuần tra đó giống như Thiên Binh trong thần thoại vậy." Sau đó, Thiên Diệp Thanh Mộc lại bất ngờ đưa ra một thông tin khác. "Thiên Binh?" Trong đầu Tiêu Long nhanh chóng lóe lên hình ảnh những Thiên Binh trong phim thần thoại."Đương nhiên, sẽ không có hình tượng như vậy đâu." Dường như hiểu được hắn đang nghĩ gì, Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu cười nói: "Lát nữa thấy rồi cậu sẽ biết tại sao tôi lại nói vậy." Tiêu Long gật đầu, rồi chuyển sang hỏi: "Anh thấy cái hố sâu này thế nào?" Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn quanh.

Dưới ánh đèn pin chiếu sáng, cái hố sâu này thực ra khá lớn, cảm giác như một đường cống thoát nước khổng lồ. "Ờ, có hơi giống, nhưng có bằng chứng không?" Đối với cách miêu tả của gã này, Tiêu Long bày tỏ sự cạn lời. "Bằng chứng đương nhiên có." Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ ra bên ngoài nói: "Cậu nhìn bãi đá lộn xộn bên ngoài đi, lần trước tôi đến thì không có." "Đó là một con sông lớn." Đệt!

Tim Tiêu Long co thắt lại.

Một con sông lớn.

Bãi đá lộn xộn kia trông rộng đến ba bốn trăm mét rồi, làm gì có dáng vẻ của một con sông lớn chứ."Đương nhiên, có một lý do." Nói đến đây, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên có chút chần chừ, khiến Tiêu Long cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng hắn không biết ngay, bởi vì Thiên Diệp Thanh Mộc nói tiếp: "Lần trước tôi từ trong đó chui vào." Tiêu Long thở dài một hơi thật dài, bày tỏ sự chấn kinh.

Đường đường là một gã có thực lực bán thần, lại chui vào cống thoát nước.

Đi ra ngoài không thấy mất mặt sao chứ?

Cảm nhận được sự khinh bỉ của hắn, Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu: "Không cần nhìn tôi như vậy, nếu đội tuần tra đó ai nấy đều có thực lực bán thần..." "E rằng cậu sẽ không còn cảm thấy tôi hèn nhát nữa." "Ờ, hình như là vậy." Tiêu Long lắc đầu.

Nghe hắn nói vậy, Tiêu Long thực sự cảm thấy hai người họ như những tiểu tiên lần đầu hạ giới lên Thiên Đình vậy, nhìn khắp Thiên Đình đâu đâu cũng là những người chỉ chuyên đi tuần tra.

Đừng nói Thiên Diệp Thanh Mộc, Tiêu Long chỉ nghe thôi đã thấy đau lòng rồi.Tiêu Long thầm đếm.

Hắn rơi xuống đáy cây đại thụ mất ít nhất nửa phút.

Cũng tức là cây đại thụ phía sau hắn cao ít nhất hơn hai trăm mét. "Trời đất ơi, đúng là thần thụ không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm rồi." Tiêu Long cảm thán.

Hắn không khỏi cảm thấy mình như một lão nhà quê lần đầu tiên vào Đại Quan Viên, bởi vì ở đây đâu đâu cũng là những cây cao chót vót như vậy.

Quỷ mới biết có bao nhiêu cây, đúng là một khu rừng rậm rộng lớn.

Khi đang cảm thán, trên đỉnh đầu truyền đến động tĩnh, Thiên Diệp Lê cũng đã hạ xuống. "Cây gì mà cao thế." Vừa chạm đất, Thiên Diệp Lê cũng cảm thán. "Em cũng là lần đầu tiên vào đây sao?" Tiêu Long có chút kinh ngạc.

Nhìn cô bé này từ nhỏ đã lớn lên ở đây, cứ tưởng là đã chạy khắp nơi rồi."Lần đầu tiên chứ, nếu muốn vào đây thì đâu có cần biết Thiên Diệp Thanh Mộc." "Cũng đâu có cần biết anh." Thiên Diệp Lê thầm nghĩ.

Bởi vì lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đã xuất hiện theo tiếng động.

Nhìn thấy hai người đang đứng cùng nhau, hắn cũng không để ý, chỉ chỉ về hướng bên trái nói: "Tượng đá khổng lồ bên kia, bên trong không có gì cả." "Thứ tôi cần tìm ở bên này." Hắn chỉ về bên phải.

Tiêu Long không hề bất ngờ chút nào.

Bởi vì nếu tượng đá khổng lồ đó là mục tiêu, thì Thiên Diệp Thanh Mộc đã chẳng phải tốn công tốn sức nhảy dù xuống đất làm gì.Sau khi xác nhận hướng đi, Thiên Diệp Thanh Mộc dẫn hai người đi về phía bên phải.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính.

Vừa mới đi được hai bước, một tràng tiếng lích kích lạch cạch truyền đến từ phía sau.

Tiêu Long quay đầu nhìn lại, một đàn chuột mắt xanh lè, loại có cánh. "Vãi, hai người vừa làm gì vậy?" Thiên Diệp Thanh Mộc há hốc mồm kinh ngạc. "Ờ, vừa nãy tôi tiện chân dẫm chết một con." Tiêu Long gãi gãi đầu.

Chắc không sao đâu nhỉ? "Thôi, chúng ta chạy thôi!" Nói rồi, Thiên Diệp Thanh Mộc chạy vọt lên trước.

Chương 734

Tiêu Long và Thiên Diệp Lê không hiểu gì cũng vội vàng đuổi theo."Trông cũng không nhiều lắm, giải quyết bọn chúng là xong mà?" Vừa chạy, Tiêu Long vừa thắc mắc. "Đó cũng là điều tôi chưa kịp nói cho cậu biết trước." Thiên Diệp Thanh Mộc quay đầu nói. "Trong khu rừng này đừng tùy tiện trêu chọc bất kỳ sinh vật nào." "Bình thường chúng sẽ không làm hại, trừ khi cậu trêu chọc chúng." "Có hậu quả gì à?" Tiêu Long có chút khó hiểu.

Giết trực tiếp là xong chuyện rồi, có gì to tát đâu. "Nếu trêu chọc sẽ thu hút sự chú ý của đội tuần tra, nếu bị phát hiện dấu vết thì chúng ta chết chắc." Đội tuần tra?

Đệt!

Vực sâu rốt cuộc là cái quỷ quái gì mà lại có đội tuần tra chứ."Cứ coi đây là Thần Giới đi." Thiên Diệp Thanh Mộc lẩm bẩm. "Lần đầu tiên tôi đến, vì không cẩn thận giết chết một con, kết quả là suýt mất nửa cái mạng mới thoát khỏi vực sâu." Đệt!

Ghê gớm thế.

Tiêu Long bị lời nói của hắn dọa cho giật mình.

Cứ tưởng vận dụng năng lực Thính Lôi Tháp giải quyết mấy thứ này thì không có hậu quả gì nghiêm trọng. "Thôi, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, nhẫn một chút vậy." Nhìn đám chuột kêu chi chít đang truy đuổi không tha phía sau, Tiêu Long có chút đau đầu.

Nhanh chóng, trong rừng diễn ra một màn săn đuổi chuột đầy nguy hiểm.

May mà ba người đều là cao thủ kinh nghiệm chiến đấu phong

phú, nếu không bị lũ chuột cắn chết thì thật sự là chết không nhắm mắt.Chẳng mấy chốc, mọi người đến bìa rừng.

Phía trước một con sông dài chắn ngang đường đi. "Nhanh, bơi qua!" Thiên Diệp Thanh Mộc không chút do dự nhảy xuống nước.

Tiêu Long và Thiên Diệp Lê cũng bám sát theo sau.Bơi được nửa đường, Tiêu Long thò đầu ra quay lại nhìn.

Đám chuột trợn tròn mắt đứng ở bờ sông, hậm hực nhìn chằm chằm bọn họ, nhưng không xuống sông. "Không biết bơi chăng?" Tiêu Long đoán. "Không phải." Lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc cũng trồi đầu lên, cười nói: "Vì đây không phải là phạm vi thế lực của chúng." "Phạm vi thế lực?" Tiêu Long giật mình.

Đúng lúc đó, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi. "Chết tiệt, có thứ gì đó đang kéo chân tôi." Nói rồi, hắn trực tiếp trượt xuống dưới nước.

Thiên Diệp Thanh Mộc dường như đã lường trước cảnh tượng này, không hề lo lắng mà lặn theo xuống đáy sông.Lúc đó, Tiêu Long kinh ngạc há hốc mồm.

Hắn cũng không quan tâm nước sông có lạnh không, bởi vì nhờ ánh đèn pin, hắn phát hiện thứ đang ghì chặt lấy mắt cá chân mình dưới đáy sông, là một người có đuôi cá. "Mỹ nhân ngư?" Tiêu Long thầm nghĩ. "Giao nhân." Thiên Diệp Thanh Mộc truyền âm vào tai hắn.

Giao nhân?

Tiêu Long nhớ, đó là một chủng tộc trong thần thoại tiên giới.

Không phải bên phương Tây thích gọi loại này là mỹ nhân ngư sao. "Thế bây giờ làm thế nào?" Mặc dù nhìn thấy giao nhân rất chấn động, Tiêu Long thừa nhận.

Nhưng gã này cứ trợn mắt kéo chân hắn không cho đi thì là sao."Không sao, tôi đã chuẩn bị sẵn rồi." Thiên Diệp Thanh Mộc nói.

Hắn lấy từ trong lòng ra một viên dạ minh châu, đưa đến gần bàn tay đang nắm chặt mắt cá chân Tiêu Long.

Lập tức, mắt cá chân Tiêu Long lỏng ra.

Con giao nhân buông tay, chuyển sang nắm lấy dạ minh châu, rồi "xẹt" một cái biến mất trong dòng nước sông mờ tối. "..." Tiêu Long nhận ra.

Đó không phải là một viên ngọc trai mẹ, mà là một viên dạ minh châu thật sự.

Thiên Diệp Thanh Mộc đúng là đã bỏ ra một khoản lớn. "Không sao, đó chẳng phải chỉ là một viên dạ minh châu thôi sao, bên dưới còn nhiều mà." Đệt!

Tiêu Long thầm nghĩ.

Suýt chút nữa đã tưởng lão già này cải tà quy chính rồi.

Nhưng vừa nãy là chuyện gì vậy?"Hối lộ." Không sai.

Sau khi nhìn thấy sự thắc mắc của hắn, Thiên Diệp Thanh Mộc đưa ra câu trả lời đó. "Ý anh là vừa nãy đó là đang hối lộ?" Tiêu Long có chút không thể tin nổi. "Đúng vậy, lẽ nào cậu không cảm thấy gì sao?" Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu, chỉ vào dòng nước sông dưới thân đang tĩnh lặng như tờ, chậm rãi nói: "Chẳng lẽ cậu không thấy con sông này giống như Hoàng Tuyền ở Địa Phủ trong truyền thuyết sao?" Hoàng Tuyền?

Không biết sao, từ này từ miệng Thiên Diệp Thanh Mộc thốt ra, Tiêu Long không hề cảm thấy buồn cười chút nào."Truyền thuyết kể rằng, bên bờ sông Hoàng Tuyền có những oan hồn ác quỷ, chỉ có hối lộ mới có thể đi qua." Thiên Diệp Thanh Mộc tiếp tục nói.

Tiêu Long nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, không khỏi gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn thầm mắng một câu.

Hoàng Tuyền cái quái gì chứ.

Chẳng qua chỉ là một con cá hình dạng kỳ dị thôi.

Chờ khi hắn đột phá giới hạn Thần Cấp, một chiêu là diệt sạch. "Đệt, đó là một viên dạ minh châu giá trị liên thành đấy." Nếu để Bàn Tử thấy, hắn ta chắc chắn sẽ liều mạng cướp về.

Nhưng mà, Hoàng Tuyền hay không Hoàng Tuyền thì kệ. "Ơ, Thiên Diệp Lê đâu rồi?" Lúc đó, Tiêu Long lại phát hiện trên mặt sông không còn bóng dáng Thiên Diệp Lê nữa."Không sao, cô ấy là rắn, sẽ không chết chìm đâu." Thiên Diệp Thanh Mộc phẩy tay.

Hắn bơi trước về phía bờ bên kia.

Phía sau, Tiêu Long cũng biết mình suýt nữa để lộ tình cảm thật.

Hắn thầm nghĩ may mà thoát.

Suýt chút nữa bị lão hồ ly này phát hiện.

Hai người còn chưa kịp trèo lên bờ, cả dòng sông đột nhiên "Ầm" một tiếng.

Hạ lưu đột nhiên nổ tung một cái lỗ, đồng thời, một cái bóng đen khổng lồ lướt qua trên mặt nước.Tiêu Long không kịp nhìn rõ, đã bị con sóng khổng lồ hất văng lên bờ.

Cả người hắn như ngồi xe trượt núi, bị một cú ngã lộn nhào lên bờ, suýt chút nữa đâm vào tảng đá lớn bên cạnh sông. "Đệt, bên dưới là cái quái gì vậy?" Hắn quay đầu nhìn Thiên Diệp Thanh Mộc, nhưng thấy gã kia cũng ngơ ngác.

Mông Tiêu Long bị ngã đau điếng.

Dường như mặt đất dưới vực sâu đặc biệt cứng rắn, cứng đến mức ngay cả thể chất của hắn cũng cảm thấy đau.

Lạ là, rõ ràng là một con sông bình thường, vậy mà bây giờ lại có động tĩnh lớn như vậy.

Thiên Diệp Lê cũng không lộ diện.

Nếu không phải Thiên Diệp Thanh Mộc đang ở bên cạnh, Tiêu Long đã định quay lại sông tìm cô rồi.Lúc này, hạ lưu sông lại một trận sóng lớn bùng nổ.

May mà Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc đã có chuẩn bị, sớm tránh sau tảng đá lớn.

Nhưng dù vậy, hai người vẫn ướt sũng. "Cẩn thận một chút, trong nước có thể có thứ gì đó." Thiên Diệp Thanh Mộc phát hiện có gì đó không ổn.

Tiêu Long gật đầu, rút Đường Đao phía sau ra.

Tuy thanh đao này có thể chỉ bình thường, nhưng dù sao cũng tốt hơn là trong tay không có gì cả.

Chẳng mấy chốc, bóng đen trong nước đã đến gần hai người.

Chương 735

Tiêu Long đang định nhìn rõ thứ đó thì bên bờ sông, một người trồi lên khỏi mặt nước.

Là Thiên Diệp Lê.

Không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, lúc này cô mới lên bờ.Tiêu Long chưa kịp mở miệng, Thiên Diệp Thanh Mộc bên cạnh đã khẽ kêu lên: "Thiên Diệp, nhanh lên, trong sông có một con rắn khổng lồ!" Thiên Diệp Lê giật mình.

Cùng lúc đó, cô cảm thấy một luồng lực lớn truyền đến từ phía sau, cả người như bị đầu xe lửa đâm phải, bị hất mạnh lên bờ.

Tiêu Long thấy vậy, lập tức nhảy vọt tới, ôm Thiên Diệp Lê vào lòng.

Nhưng dù vậy, hai người vẫn lăn lóc trên đất như bánh quai chèo.

Đợi đến khi hai người ngồi dậy trong tình trạng đầu óc ong ong, lập tức bị cảnh tượng chấn động bên bờ sông làm cho ngây người."Trời ơi, cái gã đó gọi thứ này là rắn sao?" Tiêu Long thầm rên rỉ trong lòng.

Thiên Diệp Lê bên cạnh cũng lộ vẻ mặt chấn động tương tự.

Chỉ thấy, bên bờ sông, một cái đầu khổng lồ sừng sững trên mặt nước.

Một đôi mắt to bằng quả bóng đá xanh biếc, trợn tròn nhìn chằm chằm bọn họ.

Trên đỉnh đầu, hai chiếc sừng lệch lạc vặn vẹo phát ra ánh sáng trắng lấp lánh trong bóng tối. "Rõ ràng là một con rồng mà." Tiêu Long lẩm bẩm.

Nhìn sang Thiên Diệp Thanh Mộc bên kia, mặt hắn ta đã xanh lè. "Tình huống gì vậy, Quái Thú chẳng phải thứ mà người xưa bịa đặt ra sao?" Tiêu Long vừa xoa eo, vừa hừ hừ đứng dậy."Lời nói của những con Quái Thú đó mà cũng tin được, trừ khi đầu óc có vấn đề." Thiên Diệp Lê hừ lạnh nói.

Lúc này, đối mặt với mọi người, con quái vật đang ẩn phục trong nước sông không hề động đậy.

Ba người trên bờ thì chậm rãi đi về phía trước một chút.

Tiêu Long vươn tay chỉ vào thứ đó. "Không phải rồng sao?" "Đừng sợ, chỉ là trông giống thôi, lại chưa thấy toàn thân nó." Sắc mặt Thiên Diệp Thanh Mộc khôi phục bình thường, nhưng trông vẫn không được tốt lắm.

Rõ ràng là hắn cũng không ngờ sẽ gặp phải thứ này.

Chẳng lẽ trước đây bao nhiêu lần hắn chưa từng thấy nó sao?"À đúng rồi, vừa nãy em làm gì dưới nước vậy?" Lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên quay đầu hỏi.

Tiêu Long biết, hắn đang hỏi Thiên Diệp Lê. "Vừa nãy em phát hiện một chút thứ hay ho dưới nước, nên tốn thời gian xem xét một chút." Thiên Diệp Lê nhàn nhạt nói. "Thứ hay ho?" "Cái này." Thiên Diệp Lê lấy từ trong lòng ra một vật dài khoảng hơn mười centimet.

Nhưng Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc đều lộ ra vẻ mặt chấn kinh."Thanh Đồng Thụ Chi?" Thiên Diệp Lê gật đầu. "Tại sao lại có thứ này ở đây?" "Không biết, dưới đáy sông có không ít." Thiên Diệp Lê gật đầu.

Cô thấy thứ này có chút kỳ lạ nên mới lấy một cái ra cho hai người xem. "Nó xuất hiện ở đây không bình thường sao?" Tiêu Long hỏi. "Quá không bình thường, bây giờ tôi cũng không có cách nào nói

cho cậu biết, lát nữa cậu sẽ hiểu thôi." Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu.

Thấy hắn không muốn nói, Tiêu Long liền đặt câu hỏi về sinh vật trong nước."Thế bây giờ chúng ta làm thế nào, giải quyết nó rồi đi tiếp à?" Thiên Diệp Thanh Mộc trầm tư một lát, chậm rãi nói: "Không cần thiết phải tự tìm chết, nếu kinh động đến đội tuần tra thì không hay đâu." Tiêu Long gật đầu.

Mặc dù hắn muốn xác nhận xem thứ đó có phải là con rồng trong truyền thuyết hay không, nhưng hiện tại việc đi đường gấp gáp hơn.

Không ngờ, mặc dù hắn không muốn dây dưa với thứ đó, nhưng nó lại không muốn buông tha.

Khi ba người xoay người định rời đi, trong nước sông, thứ đó đã động.

Gần như ngay lập tức, một luồng kình phong ập đến sau lưng ba người.

Chữ "Cẩn thận" trong miệng Tiêu Long còn chưa kịp thốt ra, cả người hắn đã bị một lực lớn đẩy văng ra ngoài.

Trong lúc hoảng hốt, hắn thấy Thiên Diệp Thanh Mộc cũng bị hất văng đi, như một cái bao cát, thoáng chốc đã không thấy đâu.Còn Thiên Diệp Lê.

Ngay khoảnh khắc lực lớn sắp đâm vào, cô phát ra một tiếng gầm rống không thuộc về loài người, cả người nhanh chóng biến thành thân rắn, vung cái đuôi quật mạnh vào đầu con quái vật.

Nhưng Tiêu Long lại không có tâm tình chú ý đến chuyện này.

Ánh mắt hắn bị hình dáng con quái vật kia thu hút hoàn toàn.

Sừng hươu, vảy rắn, móng gà. "Đệt, đúng là một con rồng khổng

lồ!" Không biết qua bao lâu, tiếng gầm rống trên bờ sông ngừng lại.

Tiêu Long đang choáng váng cũng ngồi xuống dưới sự giúp đỡ của Thiên Diệp Lê."Con rồng đâu rồi?" Hắn hỏi. "Nó rút lui rồi." Thiên Diệp Lê bình thản trả lời.

Nhưng nhìn vết máu bên khóe môi, việc rút lui đó không phải là không có cái giá. "Em bị thương rồi." Tiêu Long có chút đau lòng sờ lên.

Hắn vươn cổ tay định dùng năng lực Thính Lôi Tháp giúp cô hồi phục, nhưng Thiên Diệp Lê lại ngăn cản. "Đừng như vậy, lát nữa phía sau linh hồn chi lực không đủ sẽ rất phiền phức." "Phiền phức hay không thì lát nữa tính, đừng động đậy." Tiêu Long lại không quản những lời đó.

Vừa rồi nếu không e ngại lời nói của Thiên Diệp Thanh Mộc về đội tuần tra, hắn đã dùng Thính Lôi Tháp chế phục con rồng khổng lồ kia rồi.

Đâu cần Thiên Diệp Lê phải liều mình bị thương mà ra mặt.Nhanh chóng, vết thương trong cơ thể Thiên Diệp Lê đã hoàn toàn hồi phục, khiến Tiêu Long không khỏi tán thán sự diệu dụng của Thính Lôi Tháp. "Lát nữa đừng để lão hồ ly kia nhìn ra sơ hở nhé." Thiên Diệp Lê đỏ mặt gật đầu, bởi vì lúc Tiêu Long nói câu đó, hắn đã kề sát lại gần. "Cứ quen đi." Hắn an ủi như vậy.

Theo hướng mà hắn nhớ Thiên Diệp Thanh Mộc bị hất văng, hai người tìm kiếm.

Mười phút sau, Tiêu Long và Thiên Diệp Lê nhìn thấy Thiên Diệp Thanh Mộc đang ngồi ngay ngắn dưới một gốc cây.

Chỉ có điều hơi kỳ lạ là lão hồ ly này nghe thấy động tĩnh của hai người mà không mở mắt, chỉ lù lù ngồi đó đối mặt với họ.

Thoạt nhìn, trên mặt hắn ta phảng phất một màu xanh tím."Bị trúng độc à?" Khu vực đó không có rừng cây rậm rạp.

Theo ánh đèn pin, chỉ có thể nhìn thấy lác đác vài cây đại thụ, cùng với một bãi đá lộn xộn hoang vắng.Theo lý mà nói, Thiên Diệp Thanh Mộc, một lão hồ ly như hắn, dù bị con rồng khổng lồ kia đánh cho một trận, cũng không đến nỗi ra nông nỗi này.

Nhưng bây giờ nhìn xem, đặc biệt là cái màu xanh tím trên mặt hắn, khiến người ta không khỏi lo lắng lẩm bẩm. "Hình như có chuyện rồi." Thiên Diệp Lê bên cạnh cũng nhận ra điều bất thường.

Tiêu Long cau mày.

Hắn không biết nên vui hay buồn.

Từ lập trường cá nhân, hắn mong lão hồ ly này chết ngay lập tức.

Nhưng từ góc độ lợi ích, lão hồ ly hiện tại không thể xảy ra bất trắc, nếu không sẽ không có ai dẫn hắn đi tìm Chí Tôn Lôi Linh.Hai người dần dần mò mẫm theo đường đi, từ từ tiếp cận vị trí của Thiên Diệp Thanh Mộc.

Hắn không thấy có vật gì bất thường ở xung quanh, ngoài cái cây đại thụ cao ngất trời kia.

Khi đi được khoảng bốn năm mét, Tiêu Long ra hiệu cho Thiên Diệp Lê im lặng, ý bảo cô chờ ở đó.

Hắn rút Đường Đao ra và tiến về phía Thiên Diệp Thanh Mộc.

Nhanh chóng, Tiêu Long đến bên cạnh Thiên Diệp Thanh Mộc.

Lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc nhắm mắt lại với vẻ mặt đờ đẫn, cứ như đang ngủ vậy.Tiêu Long khẽ cau mày.

Hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Ánh mắt hắn quét qua xung quanh, đặc biệt là trên cái cây phía sau

lưng Thiên Diệp Thanh Mộc.

Mắt hắn sáng lên.

Hắn quay lại vẫy tay với Thiên Diệp Lê, bắt đầu lùi lại. "Chuyện gì vậy?" Sau khi lùi lại, Thiên Diệp Lê mở miệng hỏi. "Rắc rối rồi, cái cây phía sau lưng hắn có vấn đề." "Vấn đề gì?" "Cái cây đó thành tinh rồi." Thiên Diệp Lê lập tức trợn mắt há mồm.

Chương 736

Mẹ nó!

Một cái cây cũng thành tinh được sao?

Ờ.

Hình như mình cũng là một con rắn mà.Nhìn vẻ mặt khó tin của cô, Tiêu Long kéo tay cô, bắt đầu vòng sang bên cạnh.

Nhanh chóng, hai người đã đến vị trí có thể nhìn thấy phía sau lưng Thiên Diệp Thanh Mộc.

Lúc đó, Thiên Diệp Lê mới hiểu ý của Tiêu Long khi nói "thành tinh rồi".

Chỉ thấy, phía sau lưng Thiên Diệp Thanh Mộc đang ngồi, trên cái cây kia quỷ dị vươn ra một bàn tay.

Đúng vậy, một bàn tay.

Nhẹ nhàng nhéo vào gáy Thiên Diệp Thanh Mộc.

Đương nhiên, "nhẹ nhàng" chỉ là nhìn từ bên ngoài thôi.

Còn có đau hay không thì phải hỏi cảm giác của Thiên Diệp Thanh Mộc."Chắc hẳn là một cây cổ thụ không biết đã sống bao nhiêu năm mới thành tinh được." "Nó có thể hóa ra một phần hình người." "Thành tinh ở loại địa phương này cũng ghê gớm đấy." "Nhìn xung quanh mà xem, không có lấy một cây cỏ hoa lá nào, chắc chắn đều bị nó ăn hết rồi." Tiêu Long phân tích.

Thiên Diệp Lê gật đầu.

Yêu quái đều như vậy, một khi có thể tu luyện thành hình thì cơ bản sẽ không cho phép đồng loại tồn tại.

Thực ra mà nói, sở dĩ nó có thể thành hình nhanh như vậy, cũng có liên quan không ít đến việc ăn thịt đồng loại.

Tục ngữ có câu: ăn gì bổ nấy mà. "Thế bây giờ chúng ta làm thế nào?" Tiêu Long nhàn nhạt nói.

Thiên Diệp Thanh Mộc không thể không cứu.

Nhưng còn phải xem cứu như thế nào.

Vừa không thể làm hắn bị thương, cũng không thể làm bị thương cây tinh, để tránh thu hút đội tuần tra."Hay là em ra tay đi, cùng lắm thì bị thương thêm lần nữa thôi." Thiên Diệp Lê cắn răng nói. "Đừng đừng đừng." Tiêu Long đưa tay ngăn lại.

Đùa gì chứ.

Vì hắn mà cô lại bị thương sao.

Không đời nào.

Đúng lúc đó, khi Tiêu Long và Thiên Diệp Lê chưa quyết định cứu Thiên Diệp Thanh Mộc, bên kia lại có động tác.

Chỉ thấy cái cây kia đột nhiên rung lên một cái, cả rễ lẫn thân nhổ bật khỏi mặt đất, nhanh chóng túm lấy Thiên Diệp Thanh Mộc chạy về một hướng khác.

Thiên Diệp Thanh Mộc cứ thế bị kéo đi, không hề có chút phản ứng nào. "Nhanh đuổi theo!" Thấy vậy, Tiêu Long và Thiên Diệp Lê vội vàng đuổi theo.

Phải giữ lại cái cây tinh đó, nếu không nó kéo Thiên Diệp Thanh Mộc đi mất thì quỷ mới biết tìm đường tiếp theo như thế nào.

Cái cây đó thấy phía sau có người đuổi theo, cũng lập tức tăng tốc độ.

Thế là Thiên Diệp Thanh Mộc liền lăn lộn trên mặt đất như chiếc

xe đồ chơi trong tay trẻ con.

Tiêu Long cũng không để ý nhiều đến thế, giơ tay kéo Thiên Diệp Lê lướt qua bãi đá lởm chởm.

"Nhanh lên!" Hắn nhanh chóng rút ngắn khoảng cách.

Nào ngờ, cái cây to lớn ngông nghênh kia đang chạy bỗng chốc biến mất.

Tiêu Long kinh hãi, chạy đến đó, lập tức thấy một cái hố sâu dưới bãi đá.

Cái cây đó đã kéo Thiên Diệp Thanh Mộc chui vào trong, chỉ còn lại một phần ngọn cây chưa hoàn toàn chui lọt.

Tiêu Long nhảy vọt lên, cùng Thiên Diệp Lê nhẹ nhàng đáp xuống ngọn cây như một con chuồn chuồn.

Ngay sau đó, hắn vươn tay, tóm lấy chỗ thân cây to nhất trên ngọn, một phát kéo thụ tinh ra ngoài.

Hắn không quan tâm có làm Thiên Diệp Thanh Mộc hay thụ tinh bị thương hay không, vung ngược dao đường chém vào cái tay đang bám chặt lấy Thiên Diệp Thanh Mộc.

Lập tức, trong hố sâu truyền ra một tiếng gào rít chói tai.

Cái tay kia nhanh chóng rụt lại.

Thiên Diệp Thanh Mộc được Thiên Diệp Lê bên cạnh kéo ra ngoài.

"Tôi điên mất, đánh giá thấp rồi." Tiêu Long nhìn cái miệng hố đen kịt, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Không ngờ tay của thụ tinh lại cứng đến thế, cú chém hết sức vừa rồi thậm chí còn không để lại vết xước nào.

Nhưng may mà Thiên Diệp Thanh Mộc đã được cứu, cũng không

cần lo lắng nữa.

Nhanh chóng, với chút hồn lực của Tiêu Long, Thiên Diệp Thanh Mộc khẽ hắng giọng rồi tỉnh lại.

Trong lúc đó, trong hố sâu không có động tĩnh gì.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Diệp Thanh Mộc không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thiên Diệp Lê kể vắn tắt.

Thiên Diệp Thanh Mộc có chút cảm kích nhìn Tiêu Long, nhưng Tiêu Long lại xua tay.

Cả hai đều biết bây giờ là lúc hợp tác, có những lời không cần nói ra cũng hiểu.

Đợi khi đối đầu nhau, thì tính sổ cũng chưa muộn.

"Mà nói, thụ tinh cũng tồn tại sao?" Tiêu Long vẫn luôn thắc mắc một vấn đề.

"Vậy nên cậu mới phát hiện sự bất thường của nơi này, đúng không?" Uống một ngụm nước, Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói.

Vừa rồi đường đi xóc nảy khiến hắn cũng mệt mỏi.

"Thụ tinh, cự long, hoàng tuyền…" "Thật ra, Thiên Cung trong truyền thuyết…" Thiên Diệp Thanh Mộc lẩm bẩm.

Tiêu Long có chút kinh ngạc trước lời hắn nói.

Tuy nghe có vẻ khó tin, nhưng sự đời vốn vậy, nơi này quả thật rất giống với Thiên Cung trong thần thoại.

Không biết vì sao, Tiêu Long đột nhiên nghĩ đến Tôn Hầu Tử.

Cũng không biết thứ đó có thực sự tồn tại không.

“Thật ra, những gì Đinh quản gia nói không hoàn toàn đúng.” Đột nhiên, Thiên Diệp Thanh Mộc thốt ra một câu.

“Không đúng sao?” Tiêu Long ngẩn ra.

“Quan Vũ Chung Cực…” Thiên Diệp Thanh Mộc nhàn nhạt nói.

“Có thể ông ta chưa bước vào khu vực này, chỉ nhìn thấy một số cảnh tượng hùng vĩ.” “Ông ta tưởng rằng mình đã nhìn thấy tận cùng thế giới.” “Thật ra, bây giờ tôi đi một đường, tùy tiện lấy ra một thứ.” “Thứ đó chẳng phải chính là ‘Chung Cực’ trong miệng ông ta sao?” Tiêu Long gật đầu.

Đáng tiếc, những thứ này lão già kia vĩnh viễn không bao giờ biết được.

Thật đáng buồn, bị những kẻ tầm thường giết chết dưới lòng đất.

“Đợi chút, tôi sẽ đưa cậu đi xem một thứ hay ho, tôi tin cậu sẽ hiểu vì sao tôi lại gọi nơi đây là Thiên Cung.” Thiên Diệp Thanh Mộc khẽ cười.

Dáng vẻ như dẫn bạn tốt đi xem bảo bối cất giữ vậy.

Tiêu Long không chịu nổi sự tò mò, vô thức hỏi: “Thứ hay ho gì?” “Thiên Môn, Nam Thiên Môn trong truyền thuyết.” Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói, ánh mắt sâu thẳm, dường như xuyên thẳng lên mây xanh.

Mọi sự thật kỳ diệu.

Tiêu Long vốn tưởng thụ tinh đã từ bỏ việc săn bắt, nào ngờ, khi đang chấn động trước “Nam Thiên Môn” mà Thiên Diệp Thanh Mộc nói, đột nhiên trong hố sâu, một bàn tay nhỏ nhắn, mảnh khảnh vươn ra.

Nó tóm chặt lấy mắt cá chân hắn.

Chương 737

Mọi người căn bản không kịp phản ứng, đột nhiên bị kéo mạnh vào cái hố sâu đó.

"Ngã cam, biết thế tôi đã tránh xa cái hố sâu này một chút rồi!" Tiêu Long chỉ kịp lẩm bẩm một câu.

Hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, cùng với những cú va đập lạch cạch.

Hắn không nhìn thấy gì, cũng không chạm vào được gì.

Trong lòng cảm thấy vô cùng bực bội.

Khi đang định không màng đến việc bị đội tuần tra phát hiện mà dùng năng lực của Thính Lôi Tháp, một số thứ trên vách hố lại nhanh chóng lướt qua tầm nhìn của hắn.

"Ồ, hình như được xây dựng nhân tạo?" Đúng vậy.

Dưới đáy hố sâu có một số phiến đá được mài giũa, nhìn không phải do tự nhiên hình thành.

Trên đó có một số hoa văn, nhưng Tiêu Long chưa kịp nhìn rõ thì thụ tinh đã lạch bạch chui xuống dưới.

Trong lúc đó, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gió nhẹ, dường như có thứ gì đó bay qua phía sau hắn.

Tiêu Long chưa kịp nhìn rõ, cảm thấy bàn tay nhỏ đang nắm lỏng ra.

Thụ tinh cũng theo đó thét lên một tiếng thảm thiết rồi chui xuống dưới.

Nhưng, không chạy thoát rồi.

Bởi vì bên tai Tiêu Long truyền đến một tiếng "Thu" nhàn nhạt.

Cái thụ tinh khổng lồ đó như một làn khói, "sưu" một tiếng, biến mất trong cái hố sâu khổng lồ.

Thiên Diệp Thanh Mộc, ấn ký Thính Lôi Tháp trên cổ tay hắn đang ẩn hiện lấp lánh.

"Cậu không lo sẽ thu hút sự chú ý của đội tuần tra sao?" Tiêu Long hơi nhíu mày hỏi.

"Tình huống khẩn cấp, không lo được nhiều như vậy nữa." Thiên Diệp Thanh Mộc cười cười.

"Được rồi, đại ân không lời cảm tạ, chúng ta hòa." Vừa nãy Tiêu Long đã cứu hắn, bây giờ hắn lại cứu Tiêu Long, vừa vặn hòa nhau.

"À phải rồi." Sau đó, Tiêu Long kể lại chi tiết những phiến đá mà mình vô tình phát hiện.

Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

"Đó cũng là lý do tôi quyết định dùng Thính Lôi Tháp để thu nó lại." "Vì sao?" "Vì đoạn đường tiếp theo, tôi không muốn kinh động đến đội tuần tra đó." "Chúng cũng sẽ phát hiện tôi." Tiêu Long ngẩn ra.

Chẳng trách.

Lão hồ ly này không tốt bụng đến thế.

"Thật ra bây giờ nói cho cậu cũng chẳng sao, theo tôi thấy, đội tuần tra giống như thiên binh trong thần thoại." Sau đó, Thiên Diệp Thanh Mộc lại đột nhiên nói ra một thông tin khác mà không báo trước.

"Thiên binh?" Trong đầu Tiêu Long nhanh chóng lướt qua hình ảnh những thiên binh trong phim thần thoại.

“Đương nhiên, chúng sẽ không có hình tượng như vậy đâu.” Dường như hiểu được Tiêu Long đang nghĩ gì, Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu cười nói.

“Đợi lát nữa gặp, cậu sẽ biết vì sao tôi lại nói vậy.” Tiêu Long gật đầu, rồi chuyển sang hỏi: “Cậu thấy cái hố sâu này thế nào?” Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn xung quanh.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, cái hố sâu này thực ra khá lớn, cảm giác như một đường ống thoát nước khổng lồ.

“À, hơi giống, nhưng cậu có bằng chứng không?” Tiêu Long tỏ vẻ câm nín với cách miêu tả của tên kia.

“Bằng chứng đương nhiên là có.” Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ ra ngoài nói: “Cậu thấy bãi đá lởm chởm bên ngoài rồi chứ, lần trước tôi đến thì không có.” “Đó là một con sông lớn.” Ngã cam!

Tim Tiêu Long đập mạnh một cái.

Một con sông lớn!

Cái bãi đá lởm chởm kia nhìn cũng phải rộng ba bốn trăm mét rồi, còn ra cái dáng dấp con sông lớn nào nữa.

“Đương nhiên, còn có một nguyên nhân nữa.” Nói xong, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên hơi do dự, khiến Tiêu Long cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng hắn lập tức hiểu ra, vì Thiên Diệp Thanh Mộc tiếp lời: “Lần trước tôi chui vào từ bên trong.” Tiêu Long hít một hơi thật dài, biểu lộ sự kinh ngạc.

Đường đường là một kẻ có thực lực bán thần mà lại chui xuống cống nước, đi ra ngoài có mất mặt không chứ.

Cảm thấy hắn đang khinh bỉ mình, Thiên Diệp Thanh Mộc lắc

đầu: “Cậu đừng nhìn tôi như vậy, nếu những đội tuần tra kia mỗi tên đều có thực lực bán thần.” “E rằng cậu sẽ không nghĩ tôi hèn nhát đâu.” “À, hình như là vậy thật.” Tiêu Long lắc đầu.

Nghe một chút, hắn thật sự cảm thấy hai người như hai tiểu tiên đệ lần đầu xuống hạ giới, đi Thiên Đình.

Vừa nhìn thấy toàn Thiên Đình chỉ có thể tuần tra.

Đừng nói Thiên Diệp Thanh Mộc, Tiêu Long chỉ nghe thôi đã thấy đau lòng rồi.

Ai, không đúng.

Hai người?

Tiêu Long quay đầu lại, cô bé Thiên Diệp Lê lại biến mất rồi.

Khi đang định mở miệng hỏi Thiên Diệp Thanh Mộc, cô bé đột nhiên đèn pin lóe lên, từ bên ngoài đi vào.

Hóa ra cô bé chỉ đang cảnh giới bên ngoài.

Khi đi vào, cô bé cũng báo cho hai người bên trong một tin không tốt: “Bên ngoài có đội tuần tra xuất hiện.” Chắc là do Thiên Diệp Thanh Mộc đã nói với cô bé, nên vừa có gì bất thường là cô bé vào ngay.

Tiêu Long cũng lười hỏi đội trưởng đội tuần tra trông như thế nào.

Vì Thiên Diệp Thanh Mộc đã ấn đầu hắn xuống thấp ngang mặt đất.

Thiên Diệp Lê cũng vậy.

Biết rằng, đội tuần tra đã đến.

Trong không khí đều có một loại cảm giác không rõ ràng, âm thầm truyền đến.

Nó đè nặng lên linh hồn Tiêu Long.

"Đây là cái gọi là uy áp linh hồn sao?" Chưa kịp suy nghĩ kỹ, bên ngoài hố sâu truyền đến tiếng "ầm ầm ầm".

Cảm giác đó giống như có một chiếc xe tải đang chạy trên nóc nhà vậy.

Ngay sau đó, bên ngoài hố sâu truyền đến một tiếng rống uy nghiêm.

Xem tình hình, dường như chúng đang nói chuyện, nhưng không ai nghe hiểu.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn xem những tên đó trông như thế nào, nhưng chỉ một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Trong lúc đó, tiếng nói chuyện gào rống bên ngoài biến mất, nhưng cái cảm giác uy nghiêm đó lại không biến mất, mà càng lúc càng đậm đặc hơn.

Chẳng lẽ những tên đó có thể chui vào cống nước được ư?

Nghĩ vậy, Tiêu Long không kìm được mà ngẩng đầu lên trên.

Lập tức, cảnh tượng phía trên hố sâu suýt nữa làm hắn hồn phi phách tán.

Chỉ thấy, một con mắt sáng như ban ngày đang lơ lửng phía trên hố sâu, gần như chiếm trọn cả bầu trời.

Trong một khoảnh khắc, Tiêu Long chỉ cảm thấy da đầu nổ tung.

Lúc đó, con quái vật đó dường như cũng phát hiện sự bất thường dưới hố sâu, đồng tử hơi hội tụ.

Tiêu Long hiểu rằng, đây là tín hiệu nguy hiểm.

Ngay lập tức, hắn không chút do dự, chống tay xuống đất, lao

thẳng về phía con mắt đó.

Đồng thời, Thiên Diệp Thanh Mộc đang nằm bò bên cạnh cũng ý thức được có gì đó không ổn.

Gần như ngay khoảnh khắc Tiêu Long hành động, hắn lập tức theo sát phía sau vọt lên.

Đi được nửa đường, hai người dường như có thần giao cách cảm, đồng thời giơ cổ tay lên, lộ ra ấn ký Thính Lôi trên cổ tay.

Lập tức, hai tiếng "Thu" đồng thanh vang lên, âm vang nhẹ nhàng trong hố sâu.

Ra tay chớp nhoáng, tốc độ hành động vô cùng nhanh.

Chương 738

Con mắt khổng lồ kia chưa kịp né tránh, "sưu" một tiếng, đã bị hút vào trong Thính Lôi Tháp của Tiêu Long.

Ngay sau đó, một tiếng rống trầm như dao cắt bên ngoài cũng nhanh chóng biến mất.

Tất cả là nhờ Thính Lôi Tháp của Thiên Diệp Thanh Mộc đã phát huy tác dụng.

Mãi đến lúc này, Tiêu Long mới phát hiện nhịp tim của mình đã ngừng đập từ lúc nào không hay.

"Phù…" Hắn nhanh chóng thở gấp, khôi phục nhịp tim.

Thiên Diệp Thanh Mộc hiển nhiên cũng chậm chạp ngồi phịch xuống đất.

"Tiểu tử, gan không nhỏ nhỉ?" "Không lo bên ngoài không chỉ có hai tên tuần tra sao?" Tiêu Long lắc đầu.

"Vậy cũng còn hơn là bị phát hiện, phải ra tay trước thì hơn, đúng không?" Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Không hiểu sao, trong lòng hắn cảm thấy Tiêu Long thật đáng sợ.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác đó lại bị sự buồn cười đè nén xuống.

"Chắc chắn là ảo giác." Hắn tự an ủi.

"À phải rồi, tôi chưa kịp nhìn rõ bọn chúng trông như thế nào." Lúc này, Tiêu Long đột nhiên có chút tiếc nuối nói.

Thiên Diệp Thanh Mộc cười cười.

"Cậu dùng linh hồn đi vào Thính Lôi Tháp mà xem, chẳng phải sẽ

biết sao." "Có thể sao?" "Thứ của cậu, muốn vào lúc nào mà chẳng được." Tiêu Long ngẩn ra, chuẩn bị vận dụng hồn lực để vào.

Nhưng Thiên Diệp Thanh Mộc lại ngăn lại: "Đợi lát nữa đến chỗ an toàn rồi xem, hiện giờ cứ trốn đã." Tiêu Long chợt hiểu ra.

Ngã cam.

Vừa mới xử lý hai tên lính tuần tra của người ta, đứng đây đợi người ta đến chẳng phải là "ba trăm lạng bạc không dấu vết" sao.

Tốt nhất là mau chạy thôi.

Nghĩ vậy, hai người nhanh chóng đi xuống hố sâu.

Sau khi hội họp với Thiên Diệp Lê, họ đi vào bên trong hố sâu.

Theo kinh nghiệm của Thiên Diệp Thanh Mộc, loại đội tuần tra bên ngoài này thường quay lại sau mỗi hai tiếng.

Nhưng hắn cũng dành thời gian cho mọi người, e rằng chỉ có khoảng một tiếng.

Khoảng thời gian này đủ để mọi người đi hết cái hố sâu này, nếu không có gì ngoài ý muốn.

Nhanh chóng, khi mọi người đi sâu hơn, Tiêu Long phát hiện, cái hố sâu này bắt đầu nghiêng xuống khoảng tám mươi độ.

Dần dần, độ nghiêng giảm xuống còn khoảng bốn mươi độ.

Lúc đó, không nhìn thấy phía trên hố sâu, nên ba người cũng không lo lắng mà bật đèn pin lên.

"Có mây, có hình mặt trời." Khi ánh đèn sáng lên, Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ vào những phiến đá hai bên mà Tiêu Long trước đây có chút tò mò nói.

"Nhìn thế này, tôi tin cậu đã hiểu đây là Thiên Cung trong truyền

thuyết rồi chứ.” Tiêu Long gật đầu.

Vừa rồi trên đường đi xuống, hắn đã tranh thủ phân ra hồn lực tiến vào Thính Lôi Tháp xem xét.

Hình dáng của những tên lính tuần tra đó thực sự làm hắn giật mình.

Hai con mắt khổng lồ.

Đúng, không sai.

Chỉ là mắt thôi.

Thế giới này thật rộng lớn, ngay cả thứ này cũng có thể thành tinh được.

Cũng không biết có phải tất cả lính tuần tra của Thiên Cung đều là mắt không.

Nếu vậy, những vị thần sống ở đó chắc hẳn rất thú vị.

Ngày ngày đối mặt với một đống mắt, thật là buồn nôn.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Lê đang đi phía trước đột nhiên dừng bước.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lên.

Hóa ra cái cống nước này đã đến tận cùng.

Phía trước chỉ có một hàng rào sắt khổng lồ, khe hở ở giữa chỉ đủ cho một người chui qua.

“Quả nhiên là cống nước, lại có cả thứ chắn đường.” Tiêu Long chậc chậc nói.

“Thôi được rồi, ít nhất cũng không bắt tôi chui hang chó, thế là tốt rồi.” “Chui qua đó có phải là Nam Thiên Môn không?” Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu, không nói gì, dẫn đầu chui vào.

Tiêu Long nhún vai, không hiểu ý tên này.

Sau khi chui qua hàng rào, bên trong vô cùng tối.

Ánh đèn pin cũng không chiếu xa được.

Dưới đất có nước, không biết có ý gì.

Ở một số chỗ, Tiêu Long nhìn thấy những dấu vết hoạt động của con người.

Hắn hỏi Thiên Diệp Thanh Mộc, tên kia nói đó là do hắn để lại lần trước.

Sau đó, hành trình không có quá nhiều sự kinh tâm động phách, rất yên tĩnh.

Đi khoảng một tiếng đồng hồ, ba người nghe thấy từ xa phía trên đầu truyền đến vài tiếng gầm trầm đục.

Chắc là những người đó đã phát hiện hai tên lính tuần tra trước đó không quay lại.

Nhưng ba người đang ở dưới, những người đó trong thời gian ngắn cũng sẽ không tìm thấy được ở đây.

Cứ đi mãi, đột nhiên xung quanh truyền đến tiếng nước.

Ngẩng đèn pin lên nhìn, hóa ra phía trên đầu có vài cái lỗ, nước đang chảy xuống từ đó.

Trông giống như thác nước.

Lúc này, Tiêu Long cũng có chút mệt rồi.

Trước đó lại chạy lại ra tay, lẽ ra đã phải nghỉ ngơi từ lâu.

Hắn muốn nghỉ ngơi bên cạnh hồ nước, nhưng Thiên Diệp Thanh Mộc lại lắc đầu.

"Ở đây không an toàn." Nói rồi, hắn chỉ vào vài cái bóng mờ bên

cạnh thác nước.

Tiêu Long nhìn, lần đầu không phát hiện ra, nhưng nhìn kỹ hơn, lại không khỏi rùng mình.

Chỉ thấy, ở những chỗ bóng mờ bên cạnh thác nước, có vài khối đá xám khổng lồ lồi ra.

Lần đầu nhìn cứ tưởng là đá, nhưng nhìn kỹ lại, lại phát hiện đó là những con dơi.

Những con dơi to như bụng trâu.

"Ngã cam, ở đây cũng có thứ này sao?" Tiêu Long bực bội.

Nếu không phải Thiên Diệp Thanh Mộc nhắc nhở, hắn đã không phát hiện ra những thứ xám xịt này.

"Nơi này chỗ nào cũng có thứ này, quen rồi thì tốt hơn." Tiêu Long nghe vậy, nhìn xung quanh.

Quả nhiên, ở những chỗ bóng mờ xung quanh, gần như bò đầy dơi.

Chúng bất động, dường như đã chết vậy.

"Lão đại, chúng ta đã vào hang dơi rồi sao?" Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu: "Những súc sinh này vốn thích những nơi ẩm ướt, tối tăm như thế này." "Không ở đây thì chúng đi đâu?" "Những thứ này nếu không bị kích thích thì thường không tỉnh, chúng ta đi nhanh đi." Tiêu Long gật đầu.

Hiện giờ mọi người đang cẩn thận từng li từng tí.

Ai ngờ, vừa định nhấc chân, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên đưa tay trái ra, ra hiệu đừng động.

Chương 739

Đồng thời, hắn tắt đèn pin trong tay.

Tiêu Long cũng vội vàng tắt đèn pin.

Lập tức, xung quanh chìm vào một vùng bóng tối vô tận.

Hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhanh chóng, hắn nghe thấy một tiếng động sàn sạt.

Dường như có thứ gì đó đang bơi trong nước.

Đồng thời, gần như tất cả dơi trên khắp vách tường xung quanh, đều trong một khoảnh khắc vì tiếng động đó mà mở to đôi mắt xanh biếc.

Trong bóng tối, chúng trông như những ngọn đèn xanh, vô cùng huyền ảo.

"Chắc cậu chưa thấy cảnh tượng kích thích thế này bao giờ nhỉ?" Trong tai Tiêu Long đột nhiên vang lên giọng nói của Thiên Diệp Thanh Mộc.

Nghe giọng điệu hơi trêu chọc đó, Tiêu Long biết rằng tình huống hiện tại không nguy hiểm, nếu không thì hắn đã không nói như vậy.

Nhưng sau đó lại có chút buồn cười.

Sống được ngàn năm rồi, có lúc lại như một đứa trẻ con vậy.

Khi Tiêu Long và những người khác đang bất động vì cảnh tượng huyền ảo, đột nhiên từ sâu trong nước, vài điểm sáng đỏ khổng lồ lóe lên.

Lập tức, tất cả ánh sáng xanh huyền ảo xung quanh biến mất.

Tất cả dơi đều nhắm mắt lại.

Đồng thời, Tiêu Long nghe thấy Thiên Diệp Thanh Mộc hít một hơi lạnh.

Trong bóng tối, giọng nói của Thiên Diệp Thanh Mộc lại vang lên trong tai Tiêu Long: "Dưới nước còn có thứ đáng sợ hơn, nhân lúc nó chưa phát hiện ra chúng ta." "Mau rời đi." Nói rồi, Thiên Diệp Thanh Mộc bật đèn pin, lén lút đi về phía trước.

Tiêu Long muốn hỏi bật đèn pin không sợ bị thứ dưới nước phát hiện sao, nhưng hắn đã kìm lại.

Tên Thiên Diệp Thanh Mộc này rõ ràng rất quen thuộc với nơi đây.

Hắn cũng bật đèn pin lên.

Ánh sáng đỏ dưới nước lập tức biến mất.

Xung quanh lại khôi phục lại vùng bóng tối vô tận đó.

Không khỏi khiến người ta cảm thán, nơi này thực sự quá kỳ diệu.

Bất kể là dơi, hay thứ dưới nước kia, đều có năng lực tự vệ khiến người ta phòng bị không kịp.

Nếu không tắt đèn pin, cứ tưởng là một vị trí yên tĩnh.

Ba người thu liễm tâm thần, tiếp tục men theo vách tường và giữa dòng nước từ từ đi về phía trước.

Cẩn thận từng li từng tí đi qua vị trí thác nước.

Phía sau, số lượng dơi dần giảm bớt.

Những chỗ lồi ra cũng ít thấy hơn.

Rõ ràng, những tên đó, như lời Thiên Diệp Thanh Mộc nói, thích ở những nơi có nước.

Không còn mối đe dọa ẩn giấu, Thiên Diệp Thanh Mộc cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Vừa cười xong, chân hắn chợt trượt.

Trong lúc cấp bách, hắn vịn vào tường mới không bị ngã.

"Kỳ lạ, ở đây sao lại có chất tiết dính dính thế này." Tiêu Long nhìn khối đen tối mà Thiên Diệp Thanh Mộc vừa trượt qua lẩm bẩm.

Lúc đó, sắc mặt Thiên Diệp Thanh Mộc thay đổi.

"Có gì?" "Cảm giác tay không đúng." Thiên Diệp Thanh Mộc đặt tay lên vách tường lay động.

Ngay sau đó, mọi người nhìn vào bức tường đó, giây tiếp theo há hốc mồm.

"Ngã cam, chỉ là dơi thôi sao?" Tiêu Long giật nảy mình.

Có lẽ con dơi đó cũng không ngờ vừa mở mắt đã thấy ba người sống sờ sờ, lập tức kinh hãi thét lên một tiếng.

Phía sau, khu vực thác nước đó, trong khoảnh khắc, đã sáng lên vô số ngọn đèn xanh, dày đặc ken đặc.

"Chạy mau!" Nhìn cảnh tượng này, sắc mặt ba người đều thay đổi.

Tiêu Long vội vàng gầm lên một tiếng, phóng người về phía trước.

Thiên Diệp Thanh Mộc cũng vừa vặn tránh được một cú chộp của con dơi đó, rồi theo sát phía sau.

"Vô tình lại chọc vào tổ ong vò vẽ rồi." Thiên Diệp Thanh Mộc có chút câm nín.

Thực sự là quá sơ suất.

Hắn không ngờ mình lại phạm phải loại sai lầm này.

Nhưng ở nơi tối đen như mực này, dù ba người có năng lực không

tệ, chạy nhanh cũng cứ vấp ngã liên tục.

Mắt thấy những con dơi sắp đuổi kịp mọi người, nhưng một cảnh tượng buồn cười lại xuất hiện.

Bởi vì những con dơi đó căn bản không để ý đến những người ở phía dưới, chúng nhanh chóng lướt qua phía trên.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Diệp Thanh Mộc ngẩn ra.

"Không tấn công chúng ta." Tiêu Long ngẩn người.

"Ngã cam, tiện ghê, kiếm chỗ đánh nhau." Thiên Diệp Thanh Mộc.

Thiên Diệp Lê lại mở miệng nói: "Nhìn, phía sau đó?" Nghe vậy, Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức thấy.

Phía sau đàn dơi, vài con quái vật nhe nanh múa vuốt đang lao về phía chúng.

Sắc mặt Thiên Diệp Thanh Mộc lập tức thay đổi, hắn gầm lên một tiếng: "Chạy mau!" "Thứ đó là gì?" Tiêu Long có chút tò mò.

"Chính là thứ dưới đáy nước vừa rồi đó." Hai người kinh hãi, nhanh chóng theo Thiên Diệp Thanh Mộc bỏ chạy.

Nhưng chạy mãi, mắt thấy tốc độ của tên đó vô cùng nhanh, sắp đuổi kịp mọi người.

Tiêu Long linh cơ chợt động, nhảy vọt lên, giẫm lên lưng một con dơi.

May mà con dơi đang bận chạy trốn, căn bản không thèm để ý đến tên muốn đi nhờ xe này.

Thiên Diệp Thanh Mộc và Thiên Diệp Lê thấy vậy, cũng nhanh chóng nhảy vọt lên một con dơi.

Lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Long cũng có thời gian quan sát hình dạng của con quái vật đang truy đuổi phía sau.

Sáu cái chân dài ngoẵng, hai cái càng lớn vẫy vẫy theo mỗi bước chạy.

Trên cái đầu nhọn hoắt, có hai viên bi nhỏ lấp la lấp lánh.

"Tôm hùm đất?" Tiêu Long có chút không dám tin.

"Trông khá giống tôm hùm đất, nhưng chắc là loài biến dị." Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói.

Nhìn những con quái vật giống tôm hùm đất đó, chúng nhẹ nhàng bật nhảy, dùng cái càng lớn cắt phập một con dơi làm đôi.

Trong lòng ba người đều co rút lại.

Nếu bị dính một đòn, e rằng sẽ tàn phế mất.

"Nhanh lên một chút, không thể để thứ đó đuổi kịp được." Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Đồng thời ra sức đánh mạnh vào lưng con dơi dưới thân.

Lập tức, ba con dơi bị dùng làm xe ôm đó, gầm lên một tiếng lớn, nhanh chóng vọt lên phía trước đồng loại.

Chương 740

Khi qua một khúc cua, phía trên phía trước xuất hiện một cái lỗ động có chút ánh sáng lấp lánh.

"Đó, tôi sẽ chui vào đó trốn." "Được." Thiên Diệp Thanh Mộc rất quen thuộc nơi này, nên vừa đề nghị, ba người liền điều khiển dơi lao tới đó.

Khi đến phía dưới cửa động, nhờ vào thân thể của dơi, ba người nhẹ nhàng nhảy vọt chui vào cái lỗ động đó.

"Ố, những con dơi đó hình như đều vòng xuống dưới mà đi thì phải." Lúc này, Thiên Diệp Lê đang nghỉ ngơi đột nhiên phát hiện.

Tiêu Long nhìn xuống dưới.

Quả nhiên, ngoài ba con dơi mà hắn vừa điều khiển, những con dơi còn lại đều tránh xa chỗ đó.

Kỳ lạ hơn nữa là những con quái vật tôm hùm đất đuổi theo, khi gần đến phía dưới cửa động đó, cũng dừng hành động, đi vòng sang hai bên, dường như ở đó có thứ gì đó đáng sợ vậy.

"Không cần hỏi, ở đây chúng ta chắc chắn có thứ gì đó đáng sợ rồi." Tiêu Long suy tư.

"Lão đầu Thanh Mộc, cậu là người quen thuộc nhất nơi này, ở đây chắc hẳn cậu biết có gì đúng không." "Đương nhiên." Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu, hiển nhiên không để ý đến cách Tiêu Long gọi mình.

Tính theo tuổi, Tiêu Long nhỏ hơn hắn rất nhiều.

"Nhìn vẻ mặt của cậu, chắc là không còn nguy hiểm nữa rồi." Tiêu Long hắc hắc nói.

“Chuyện đó thì chưa chắc, đợi lát nữa gặp rồi đừng nói tôi lừa cậu nhé.” “Tôi điên mất, phía trên sẽ không có một con rồng nữa chứ?” Tiêu Long có chút kinh hãi.

Nghĩ đến con cự long trong con sông kia trước đây.

Nếu thật sự là thứ đó, thì quả thật có chút nguy hiểm.

Bây giờ ở đây, Thính Lôi Tháp không dám tùy tiện dùng.

Khó mà đảm bảo đội tuần tra bên ngoài đang tìm kiếm mọi người sẽ không lần theo dao động linh hồn mà tìm đến.

Đúng lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên tai hơi động, đưa ngón tay lên ra hiệu “suỵt” một tiếng.

Ba người lập tức im lặng, đồng thời tắt đèn pin.

Nhanh chóng, từ phía trên đầu, bốn tiếng bước chân trầm đục chậm rãi đi đến.

Tiêu Long hơi ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức, da đầu hắn nổ tung.

Chỉ thấy, xuyên qua khe hở trên lỗ động phía trên, nhìn thấy bốn cái đầu rồng khổng lồ đang lấp ló.

“Ngã cam, thật sự là cự long!” Tiêu Long thầm thì trong lòng.

Bốn con, thế này thì thật sự muốn lấy mạng người ta rồi.

Nhanh chóng, tiếng bước chân dần xa.

Ba người đang nín thở không dám thở mạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, dần bình tĩnh lại sau cú sốc về cự long.

“Tôi nói lão đầu, phía trên rốt cuộc là chỗ nào?” “Sao lại có bốn con cự long đang lảng vảng thế kia.” Tiêu Long có chút há hốc mồm.

“Trước đó tôi chẳng phải đã nói muốn đưa cậu đi xem một thứ

sao?" "Chính là ở bên ngoài đó." Tiêu Long ngẩn ra.

"Nam Thiên Môn?" Hắn nhớ trước đó khi mình tò mò về nơi này, Thiên Diệp Thanh Mộc đã cười nói nơi đây là Thiên Cung trong truyền thuyết, muốn đưa hắn đi xem cái gọi là Nam Thiên Môn.

Tiêu Long cứ tưởng tên này đùa.

Không ngờ.

Bây giờ nhìn, hình như là thật.

"Ừ." Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Tiêu Long trong lòng có chút kích động.

Ba người không nói chuyện nữa.

Men theo cửa động, từ từ đi vào bên trong.

Ở đây là mặt đất và tầng kẹp giữa đường hầm dưới lòng đất, nên không gian có chút chật hẹp.

Nhưng ba người vẫn thông qua dễ dàng.

Men theo tầng kẹp đi về phía trước.

Ánh sáng cũng càng lúc càng sáng hơn.

Trong thoáng chốc, sương mù xung quanh cũng có chút dày đặc.

Khi đi thêm khoảng năm sáu mươi mét nữa, Tiêu Long đột nhiên dừng bước.

Ngay sau đó, bên ngoài cũng truyền đến tiếng bước chân.

Nhưng ánh sáng ở đây cũng đã sáng rõ hơn, nên ba người nhanh chóng áp sát vào tường.

Lúc này, Thiên Diệp Thanh Mộc lại đưa tay chỉ chỉ, ra hiệu Tiêu Long nhìn lên trên.

Tiêu Long tò mò ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng được nửa chừng, hắn có chút ngây người.

Tiếng bước chân, tiếng thở dốc, đều không còn tồn tại nữa.

Dưới ánh sáng trắng chiếu rọi bên ngoài, hai cây cổ thụ khổng lồ màu vàng óng vươn thẳng lên mây xanh.

Trên thân cây, có hai con rồng béo tròn đang chậm rãi bơi lội lên xuống.

Phía dưới cây cổ thụ màu vàng, hai người khổng lồ màu vàng đứng lặng yên ở đó, dường như đã chết vậy.

Nhưng Tiêu Long biết chắc chắn không phải.

Đó hẳn là những Thiên Binh trong miệng Thiên Diệp Thanh Mộc.

Chẳng lẽ đây là Nam Thiên Môn?

Tiêu Long nhìn hai cây cổ thụ màu vàng đó, cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến vậy.

"Đi thôi, có thời gian rồi chấn động sau." Lúc này, Thiên Diệp Thanh Mộc mở miệng nhàn nhạt nói.

Tiêu Long mới phát hiện, tiếng bước chân phía trên đã biến mất.

"Thứ này thật sự là kỳ tích mà." Tiêu Long cảm thán.

"Bây giờ cảm thán e rằng hơi sớm đấy." "Vì sao?" Tiêu Long có chút khó hiểu.

"Nhìn đằng kia." Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ về phía sau cây cổ thụ màu vàng đó.

Tiêu Long nhìn theo.

Dưới ánh sáng không rõ nguồn gốc chiếu rọi, ở tận cùng hướng đó, một quần thể kiến trúc hùng vĩ.

Trong sương mù lượn lờ, ẩn hiện.

Toàn bộ là thành trì màu vàng.

Mặc dù không thể nhìn rõ toàn cảnh, nhưng cũng có thể cảm nhận được áp lực sâu thẳm từ linh hồn.

"…" Tiêu Long có chút chấn động.

Không biết vì sao hắn luôn cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Những kiến trúc này chắc chắn đã từng thấy ở đâu đó.

Dường như biết hắn đang nghĩ gì, Thiên Diệp Thanh Mộc chậm rãi nói: "Bên kia là Thiên Cung." "Cũng chính là bản thể của Thiên Cung mà cậu thấy ở Trường Bạch Sơn đó." Chẳng trách.

Tiêu Long đã hiểu.

Năm đó Vương Tàng Hải đã xây dựng một địa cung ở Trường Bạch Sơn có hình dạng giống hệt với hình dáng này.

Mặc dù là mô phỏng, nhưng năm đó vẫn mang đến cho Tiêu Long một sự chấn động không nhỏ.

Chương 741

Như vậy, lão Uông năm đó cũng là một đại lão ở đây.

Nếu không thì đã không thể mô phỏng chân thực đến thế.

“Chúng ta đi thôi, nếu không lát nữa đội tuần tra đến, lại phải đợi một lúc nữa.” Thiên Diệp Thanh Mộc thúc giục.

Tiêu Long gật đầu, theo sát bước chân của hắn.

Đi được một đoạn khá xa, trên mặt Tiêu Long vẫn không thể che giấu được sự phấn khích.

Đặc biệt, Thiên Diệp Lê cũng vậy.

Thiên Diệp Thanh Mộc không nói gì, dù sao lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt cũng chẳng khác là bao.

Khi đi qua phía dưới cây cổ thụ màu vàng, Tiêu Long nhìn những đoạn thân cây lộ ra ở tầng kẹp, đưa tay muốn chạm vào.

Nhưng nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của Thiên Diệp Thanh Mộc bên tai, hắn từ bỏ ý định quyến rũ đó.

Cây cổ thụ màu vàng à!

Trong truyền thuyết thần mộc cũng không quá lời.

Thứ này nếu lấy ra được cả cây, đừng nói là giá trị liên thành, e rằng lão Bàn kia cũng có thể cười nửa tháng không ngủ được.

Chờ đã.

Ngã cam.

Tiêu Long trong lòng ngẩn ra.

Chẳng lẽ ở với tên lão Bàn kia lâu quá, mình cũng trở nên tham

lam rồi sao.

Nhưng không được.

Không phải lão Bàn.

Cũng không biết khi nào đoàn người đi, trên mặt đất không còn ai.

Nếu sau này kể lại cảnh tượng này cho hắn, tên đó có hối hận đến xanh ruột không.

Đi qua phía sau cây cổ thụ màu vàng, phía trước xuất hiện một con đường thẳng tắp.

Ngoài việc cứ cách mấy chục mét lại xuất hiện một cái lỗ động ở giữa hành lang, thì không có gì bất thường cả.

Và lờ mờ có thể nhìn thấy ở cuối hành lang có một cánh cửa lớn bị khóa chặt.

"Chúng ta đi thế nào?" "Đương nhiên." Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

"Đoạn đường tiếp theo không có gì ngoài ý muốn, cánh cửa đó hơi nguy hiểm." Hắn không nói nguy hiểm thế nào, mà nhanh chóng chạy vọt về phía đó, dường như đang lo lắng điều gì vậy.

Tiêu Long cũng không để ý.

Dù sao tên này cũng không phải lần đầu tiên làm vậy.

Nghe không sai.

Nhanh chóng, ba người đã đến trước cánh cửa lớn.

Nhìn ổ khóa lớn đó, Tiêu Long không mở miệng.

Thiên Diệp Thanh Mộc đưa tay ra, vận dụng năng lực của Thính Lôi Tháp thu cả cánh cửa lớn đó vào.

Ngã cam.

Tiêu Long thầm nghĩ.

Sao lại bạo lực thế?

Tham lam hơn cả tên khốn lão Bàn nữa.

"Mau vào đi, nếu không sẽ bị phát hiện." Ai ngờ.

Thấy Tiêu Long đang ngây người tại chỗ, Thiên Diệp Thanh Mộc đứng trong cửa vội vàng đưa tay kéo hắn vào.

Ngay sau đó.

Hắn vung tay một cái, cánh cửa lớn đó lại nguyên vẹn xuất hiện tại chỗ cũ.

Đồng thời, phía trên đầu mọi người truyền đến một tiếng động nhẹ.

Thiên Diệp Thanh Mộc vội vàng kéo mọi người áp sát vào tường đứng yên.

Giây tiếp theo, nghe thấy bên kia cánh cửa lớn, tiếng bước chân vội vàng "khịt khịt khịt" truyền đến.

Tiêu Long mới hiểu ra.

Vừa rồi Thiên Diệp Thanh Mộc đã dùng Thính Lôi Tháp làm biến mất cánh cửa lớn, rồi lại khôi phục nguyên trạng.

Hắn cứ tưởng lão hồ ly này nhìn trúng cánh cửa đó.

Không ngờ.

Điều đó cũng khiến hắn phát hiện ra một công năng mới của Thính Lôi Tháp.

Chủ nhân của tiếng bước chân bên ngoài cánh cửa đó, sau khi nhìn thấy cánh cửa lớn nguyên vẹn, lại chậm rãi rời đi.

Rõ ràng là công lao của Thính Lôi Tháp.

Chắc tên đó cũng tưởng mình bị ảo giác.

“Xem ra lão hồ ly này vận dụng Thính Lôi Tháp đã đến trình độ đăng phong tạo cực rồi.” Tiêu Long thầm nghĩ.

Sau này phải học hỏi nhiều hơn, đề phòng vạn nhất vẫn tốt hơn.

Mãi đến khi tiếng động đó hoàn toàn biến mất, Thiên Diệp Thanh Mộc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Người gác cửa.” “Chỉ cần cánh cửa có gì bất thường là lập tức có thể phát hiện.” Tiêu Long hiểu ra tiếng bước chân vừa rồi.

“Đi thôi, phía trước còn nhiều hiểm nguy.” Thiên Diệp Thanh Mộc nói, rồi đi về phía trước.

Tiêu Long đi theo phía sau Thiên Diệp Lê, nhìn cô bé chạy.

Dường như từ lúc nãy cô bé không nói chuyện nữa.

Cũng không biết có tâm sự gì không.

Đột nhiên, Tiêu Long đang suy tư thì đâm sầm vào lưng Thiên Diệp Lê.

Cô bé quay đầu lườm hắn một cái đầy trách móc.

Tiêu Long mới phát hiện.

Thiên Diệp Thanh Mộc phía trước không biết đã dừng lại từ lúc nào.

Ánh mắt hắn đang co rút lại, trừng trừng nhìn phía trước.

“Sao vậy?” Thiên Diệp Thanh Mộc quay đầu, nhìn Tiêu Long.

Sắc mặt hắn có chút khó coi.

“Thật không ngờ, hôm nay lại gặp phải.” “Tên đang trực ban này.” Trực ban?

Tiêu Long ngẩn ra.

Cách nói của tên này thật có mùi vị hiện đại, nhất thời không hợp với khung cảnh xung quanh.

Ngay lập tức, hắn đi đến bên cạnh Thiên Diệp Thanh Mộc, ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức, tâm trạng của hắn không tốt rồi.

Vì, ở phía trên đầu hai người không xa, một con heo đầu to tai lớn đang nằm đó ngáy khò khò.

"Ngã cam, thứ này là gì?" Ở nơi này lại xuất hiện một con heo, Tiêu Long cảm thấy quá mất hứng rồi.

Chương 742

"Đừng xem thường con heo này." Thiên Diệp Thanh Mộc thấy vẻ mặt không quá để tâm của Tiêu Long, liền lên tiếng nhắc nhở: "Ngàn năm rồi, nếu là tôi, thứ đáng sợ nhất là gặp phải con heo này." "Khó đánh sao?" Tiêu Long hỏi.

"Không, khó nhằn." Qua lời giải thích của Thiên Diệp Thanh Mộc, Tiêu Long mới biết.

Con heo tinh này phòng ngự cực kỳ lợi hại.

Thính Lôi Tháp không thể thu nó xuống ngay lập tức.

Năng lực không hề nhỏ.

Hoàn toàn là một phiên bản Trư Bát Giới.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là tên này không có Cửu Xỉ Đinh Ba.

Căn bản chỉ là một con heo, chứ không phải hình người.

"Ngã cam, chúng ta không thể đi vòng sao?" Tiêu Long nhìn tên kia, cũng có chút nhát gan.

Thiên Diệp Thanh Mộc lại lắc đầu: "Không thể, chúng ta muốn qua đó, chỉ có thể bơi qua con sông hộ thành phía trước." "Đó là địa bàn của tên đó, vừa xuống nước sẽ bị phát hiện." "Không có đường nào khác sao?" Thiên Diệp Lê hỏi.

"Không có, chỉ có một con đường, nếu không thì chỉ có thể quay lại." Tiêu Long sững sờ.

Quay lại chẳng phải là tìm chết sao.

Phải có cách để xuyên qua đó chứ.

“Mà nói, cậu đều xuyên qua con sông hộ thành đó sao?” Tiêu Long có chút tò mò hỏi.

“Trước đây tôi đều lợi dụng năng lực tàng hình của Thính Lôi Tháp mà qua đó.” Ông đây chịu rồi.

Cái trò này còn có thể tàng hình.

Tiêu Long thật sự cảm thấy mình quá thiếu sót. "Lần đó không được sao?" Thiên Diệp Lê hỏi. "Sóng linh hồn của Thính Lôi Tháp quá lớn, tên đó có thể cảm nhận rõ ràng." Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu. "Hơi ghê gớm đấy, tên đó cái gì cũng cảm ứng được." Tiêu Long tặc lưỡi. "Đó là đương nhiên, Thính Lôi Tháp vốn là bảo bối của Thiên Cung." Thiên Diệp Thanh Mộc tiết lộ một tin tức khiến Tiêu Long chấn động.

Thính Lôi Tháp là đồ của Thiên Cung ư?

Không chỉ Tiêu Long, ngay cả Thiên Diệp Lê cũng hơi kinh ngạc.

Cô không khỏi gật đầu đồng ý.

Quả thật, Thính Lôi Tháp vốn không phải thứ mà sức người có thể tạo ra.

Nếu nó là sản phẩm tự nhiên của nơi đây, vậy thì hoàn toàn có thể hiểu được. "Đương nhiên, tôi ở đây tình cờ gặp kỳ ngộ, đoạt được hai tòa Thính Lôi Tháp." "Cũng vì thế mà tổn thất một nửa thần hồn." Thiên Diệp Thanh Mộc trên mặt lộ vẻ hoài niệm. "Chỉ là cuối cùng lại tiện cho thằng nhóc nào đó." Tiêu Long cười cười, không nói gì.

Là đồ vốn dĩ thuộc về số mệnh.

Lão hồ ly có không cam tâm đến mấy thì thứ đó giờ cũng là của tôi rồi, làm gì được tôi nào. "Còn về việc tên đó tại sao có thể cảm ứng được, thật ra cũng là tại tôi." Lúc này, trên mặt Thiên Diệp Thanh Mộc lộ ra một nụ cười gian xảo chưa từng thấy, khiến Tiêu Long và

Thiên Diệp Lê không quen. "Tại sao?" "Bởi vì tên đó vốn canh giữ hai tòa tháp này." "Vì năm xưa tôi đã trộm đi, nên nó mới bị bỏ lại đây canh giữ sông Hộ Thành." Tiêu Long chợt hiểu ra.

Thảo nào tên đó có thể cảm ứng được Thính Lôi Tháp.

Thì ra tên đó đã canh giữ Thính Lôi Tháp không biết bao nhiêu năm từ cả ngàn năm trước.

Không quen thuộc mới là lạ.

Không khỏi thấy hơi đáng thương cho con lợn đó.

Cũng không trách Thiên Diệp Thanh Mộc lại có vẻ mặt gian xảo như vậy.

Ai mà làm được chuyện ngầu như thế này mà không khoe ra, thì thật sự là quá đáng tiếc.

Nếu là Vương Bàn Tử thì chắc cả thế giới sẽ biết mất. "Tên đó có điểm yếu nào không?" Tiêu Long lại hỏi. "Cái này thì không biết." Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu. "Đó là lợn mà, ít nhiều gì cũng có thói quen khó bỏ, tôi chưa thử bao giờ." "Vậy chưa chắc chúng ta đã phải đi đường vòng." Tiêu Long gật đầu, vẫy tay với Thiên Diệp Lê. "Đi thôi, hai chúng ta đi gặp mặt tên đó." Thiên Diệp Thanh Mộc ngẩn ra, không biết Tiêu Long đang tính toán gì.

Trong nháy mắt, ông ta còn nghi ngờ Tiêu Long có khi lại bán ông ta cho con lợn đó.

Dù sao thì chuyện như vậy mà Tiêu Long làm ra cũng không có gì là lạ, nếu là ông ta thì chắc chắn cũng sẽ làm vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cảm thấy không đúng.

Một, Tiêu Long đi cùng, con lợn đó có ngốc đến mấy cũng sẽ không thả ông ta đi.

Hai, Thiên Diệp Thanh Mộc rất quen thuộc với nơi này, nếu ông ta chết thì Tiêu Long khó lòng tiếp tục đi tiếp.

Thế là, ông ta đứng tại chỗ, chờ xem Tiêu Long định làm gì.

Thiên Diệp Lê không chút do dự, đi theo Tiêu Long, vì cô biết Tiêu Long sẽ không làm hại mình.

Khi cách con lợn đó khoảng ba bốn chục mét, Tiêu Long dừng lại, vì khoảng cách đã gần rồi. "Lát nữa sẽ làm thế này." Tiêu Long nhẹ giọng truyền âm cho Thiên Diệp Lê, kể lại kế hoạch của mình.

Nghe xong, trên mặt Thiên Diệp Lê lộ ra vẻ không thể tin nổi. "Làm vậy được sao?" "Thử xem là biết ngay thôi." Tiêu Long cười nói. "Nếu tên đó có gì bất thường, tôi sẽ lập tức ra tay." Suy nghĩ một chút, Thiên Diệp Lê gật đầu.

Dưới ánh mắt của Thiên Diệp Thanh Mộc, Thiên Diệp Lê đang đứng cạnh Tiêu Long, thân hình chợt biến đổi, hóa thành một cô gái xa lạ.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Thiên Diệp Thanh Mộc kinh ngạc đã xảy ra.

Bởi vì, ngay sau đó, cô gái do Thiên Diệp Lê biến hóa thành kia, khoan thai cất bước đi về phía con lợn đó. "Ối trời, hai người đang làm gì thế?" Trong tích tắc, tim Thiên Diệp Thanh Mộc đã nhảy lên tận cổ họng, chân ông ta cũng không khỏi lùi lại.

Chỉ cần con lợn đó có động tĩnh gì, ông ta sẽ lập tức quay người bỏ chạy.

Dù sao thì thà chết đạo hữu còn hơn chết bần đạo.

Hai người này muốn chơi với lửa, ông ta tuyệt đối không thể cùng chịu chết được.

Nhưng, rất nhanh, một cảnh tượng khác khiến Thiên Diệp Thanh Mộc chấn động lại xuất hiện.

Con lợn đó, ngay khi Thiên Diệp Lê xuất hiện đã có động tĩnh.

Không, không phải kiểu gầm thét một tiếng rồi lao vào chém giết Thiên Diệp Lê.

Nó trợn tròn hai mắt, rồi chảy nước dãi.

Chuyện gì thế này?

Thiên Diệp Thanh Mộc không hiểu nổi. "Mỹ nhân kế." Lúc này, Tiêu Long lặng lẽ xuất hiện trước mặt Thiên Diệp Thanh Mộc, nhẹ giọng nói. "Mỹ nhân kế?

Chẳng lẽ đó là..." Thiên Diệp Thanh Mộc kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Long, người sau gật đầu. "Hằng Nga." Thì ra Tiêu Long, khi biết được Uông Tang Hải mô phỏng chân chính Thiên Cung, trong lòng đã có một suy đoán.

Chương 743

Trong truyền thuyết, thứ mà Trư Bát Giới thích nhất không phải là mỹ nữ sao?

Trong Thiên Cung, đẹp nhất chính là Hằng Nga.

Thiên Diệp Thanh Mộc càng kinh ngạc hơn. "Đang dùng mạng mình để đánh cược đó." Tiêu Long nhún vai. "Không phải đã cược đúng rồi sao?" Đúng vậy.

Nhìn phản ứng của con lợn đó lúc này, hiển nhiên, Tiêu Long đã cược đúng. "Nhưng..." Thiên Diệp Thanh Mộc có chút hoài nghi. "Thiên Diệp Lê biết Hằng Nga trông như thế nào sao?" "Tôi nói cho em ấy biết đó." Tiêu Long gật đầu. "Đương nhiên tôi cũng không biết Hằng Nga trông như thế nào." "Tôi chỉ mượn năng lực của Thính Lôi Tháp, bố trí một lớp ngụy trang trên vẻ ngoài của Thiên Diệp Lê." Cũng phải toàn bộ nhờ Thiên Diệp Thanh Mộc nhắc nhở, mới khiến Tiêu Long biết được năng lực chân chính của Thính Lôi Tháp.

Trên đời, dường như không có chuyện gì có thể làm khó Thính Lôi Tháp.

Còn về việc lo lắng sóng linh hồn của Thính Lôi Tháp bị con lợn đó phát hiện?

Làm ơn đi.

Con lợn đó vừa mở mắt đã nhìn thấy Hằng Nga do Thiên Diệp Lê hóa thân, tự nhiên sẽ quy kết sóng linh hồn cho Thiên Diệp Lê. "Được rồi, mau xem trò hay đi." Một lúc sau, Thiên Diệp Lê đã đi đến trước mặt con lợn đó.

Tiêu Long nhắc nhở Thiên Diệp Thanh Mộc xem trò hay.

Con lợn đó nhìn thấy một tiên tử Hằng Nga xuất hiện trước mặt, đến cả đường cũng không biết đi.

Mặc dù trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng rất nhanh, dục vọng đã chiếm thượng phong.

Nhìn con lợn đó hai mắt đều bốc ra hồng quang, Thiên Diệp Lê cắn răng, cố nhịn cảm giác ghê tởm trong lòng, tiến lên một cước đá vào đầu con lợn đó. "Ối trời, làm vậy được sao?" Thiên Diệp Thanh Mộc bị hành động này làm cho giật mình, suýt chút nữa tè ra quần. "Không sao đâu, cứ xem đi." Tiêu Long lại một mặt không lo lắng.

Quả nhiên, con quái vật lợn bị đá một cước thì ngẩn người ra.

Nhưng ngay sau đó lại vẫy vẫy tai một cách đáng ăn đòn, nằm phục trên đất bất động. "Chuyện gì vậy?" Thiên Diệp Thanh Mộc tò mò hỏi. "Nỗi bi ai của chó liếm." Tiêu Long thản nhiên nói.

Trong thế giới của hắn, những kẻ chó liếm chính là kiểu người đối xử với những cô gái xinh đẹp như vậy.

Hành vi còn tệ hơn cả Thiên Diệp Lê.

Không, một bên cam tâm đánh, một bên cam tâm chịu.

Có những người phải nhận lấy kết cục bi thảm, có liên quan lớn đến lựa chọn của họ.

Giống như con quái vật lợn này, đừng nói Thiên Diệp Lê đá một cước, cho dù bắt nó nằm bò trên đất liếm nước bọt, bắt nó học tiếng chó sủa, thậm chí một số hành vi nhục nhã hơn, nó cũng sẽ lập tức làm không chút do dự.

Tại sao?

Bởi vì nó là một con chó liếm mà.

Nếu nói chó liếm có sinh mệnh không?

Trong mắt những người xung quanh, có.

Nhưng trong mắt nữ thần mà nó thích, thì chỉ là một món đồ chơi.

Một con sâu bọ không có sinh mệnh, không có trái tim.

Chơi chán rồi thì một cước đá xuống vực sâu.

Rất nhanh, Thiên Diệp Lê dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Long đã điều giáo con quái vật lợn đó trở nên ngoan ngoãn. "Đi thôi, đến lượt tôi xuất hiện rồi." Tiêu Long vươn tay vỗ vai Thiên Diệp Thanh Mộc, dẫn đầu đi về phía Thiên Diệp Lê.

Thiên Diệp Thanh Mộc ngớ người, rồi cũng đi theo.

Rất nhanh, hai người đã đến trước mặt con quái vật lợn.

Con quái vật lợn cũng phát hiện sự bất thường của hai người, đang chuẩn bị hành động.

Thiên Diệp Lê lại đưa tay ra, quát: "Không được động, quỳ xuống!" Nghe vậy, con quái vật lợn quả nhiên ngoan ngoãn quỳ xuống đất, bất động.

Nhìn thấy cảnh đó, Thiên Diệp Thanh Mộc không khỏi thầm tặc lưỡi.

Con quái vật lợn ngầu đến mức đuổi theo ông ta mấy nghìn dặm mà giờ lại thế này ư?

Quả nhiên, người so với người thì tức chết người.

Nhìn Thiên Diệp Lê với vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, đừng nói con quái vật lợn, ngay cả Thiên Diệp Thanh Mộc cũng suýt chút nữa nảy sinh ý niệm muốn quỳ phục dưới chân cô ấy.

May mà còn chút lý trí, ông ta đã kìm nén ý niệm đó xuống.

Cảnh tượng này vừa vặn bị Tiêu Long ở một bên nhìn thấy, trong

lòng thầm cười trộm.

Xem ra lão hồ ly này cũng đã trúng chiêu rồi.

Không ngờ một chút tiểu kế mà mình ngẫu nhiên thi triển lại có thể tạo ra hậu quả ngoài ý muốn như vậy.

Đúng vậy, khi nãy vận dụng năng lực của Thính Lôi Tháp để ngụy trang cho Thiên Diệp Lê, trong đầu hắn chợt lóe lên một ý, muốn thêm một tầng áp lực linh hồn nhiễu loạn tâm trí lên lớp ngụy trang của Thiên Diệp Lê.

Ban đầu chỉ lo lắng nhỡ đâu sức mạnh ngụy trang không đủ, nên mới tăng thêm một chút thủ đoạn.

Không ngờ, con quái vật lợn đã hoàn toàn bị luân hãm.

Thủ đoạn kia lại không có tác dụng.

Ngược lại, nó lại có hiệu quả ngấm ngầm đối với Thiên Diệp Thanh Mộc.

Thật sự ứng với câu nói: hữu tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu thành cành. "Một khi có ý niệm nảy sinh, nó sẽ như hạt giống vậy." "Chỉ chờ mùa xuân, tuyệt đối sẽ bùng phát." Tiêu Long thầm nghĩ.

Thiên Diệp Thanh Mộc, cả đời chú định không phải đối thủ của tôi.

Hắn lắc đầu, nhìn về phía Thiên Diệp Lê.

Cô ấy một mặt hưng phấn, hiển nhiên không lợi hại như Tiêu Long.

Có cơ hội nghiền ép một kẻ lợi hại như vậy, nếu không có Thiên Diệp Thanh Mộc ở bên cạnh, cô ấy chắc chắn đã ôm Tiêu Long hôn một cái thật mạnh, khen hắn lợi hại rồi. "Được rồi, thời gian lâu dễ

sinh biến cố, chúng ta ra tay thôi." Tiêu Long nhận được tin tức sùng bái từ ánh mắt của cô ấy, quay đầu cười nói với Thiên Diệp Thanh Mộc. "Tôi và ông cùng lúc thi triển Thính Lôi Tháp, hạ gục tên đó." Không còn cách nào khác, không thể không hai người liên thủ.

Bởi vì thực lực của tên đó gần như bằng hai người cộng lại. "Tên đó, thật sự khiến tôi kinh ngạc." Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu.

Thằng nhóc này thật sự là một tai họa lớn, tuyệt đối không thể giữ lại.

Ông ta ngầm đoán được ý định của Tiêu Long, khẽ cười, giơ cổ tay lên. "Ha, tôi cũng không nghĩ có một ngày sẽ chém giết một vị Chân Thần." Vừa thi triển Thính Lôi Tháp, vừa lẩm bẩm.

Đúng vậy, con quái vật lợn đó là một vị Chân Thần.

Hơn hẳn hai Bán Thần.

Đó chính là một vị thần tiên chân chính.

Tiêu Long cũng cảm thấy hưng phấn.

Chương 744

"Không được động, ngoan ngoãn quỳ xuống." Dường như phát hiện ra điều bất thường, con quái vật lợn muốn ngẩng đầu lên, nhưng lại nghe thấy một giọng nói uy nghiêm từ phía trên đầu truyền đến.

Nó nhớ rồi, đó là nữ thần của nó.

Nó thầm yêu nữ thần sâu đậm.

Vì nữ thần không cho phép động, vậy thì không động vậy.

Dù có chết cũng không động. "Quả nhiên là một con chó liếm." Thiên Diệp Thanh Mộc thở dài, giơ cổ tay lên.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực chung của Tiêu Long và ông ta, con quái vật lợn đó, toàn bộ thân thể đã bị cắt đôi như dao xẻ, và bị hai tòa Thính Lôi Tháp vững vàng hút vào bên trong tháp.

Trên trán hai người cũng phát ra ánh sáng vàng lấp lánh rõ rệt.

Lực lượng linh hồn đã đạt đến mức viên mãn. "May mắn làm sao, chỉ cần có được Chí Tôn Lôi Linh, tôi có thể tấn thăng Chân Thần rồi." Tiêu Long trong lòng mừng thầm.

Ai ngờ, đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một giọng nói cực kỳ uy nghiêm. "Kẻ nào đã chém giết Thiên Tướng của ta, kiếm!" Một câu nói vang vọng sâu vào linh hồn, cho thấy thần lực trong lời nói cực kỳ nồng hậu.

Tiêu Long kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy.

Trên bầu trời, một thanh kim kiếm khổng lồ ẩn hiện ngưng tụ giữa mây.

Mũi kiếm, chĩa thẳng vào vị trí của mọi người. "Chết tiệt!" Thiên

Diệp Thanh Mộc kêu khẽ một tiếng, lập tức lao vút về phía bờ sông Hộ Thành.

Tiêu Long cũng không chần chừ, kéo Thiên Diệp Lê chạy theo.

Bên bờ sông, không chút do dự, ba người "phịch" một tiếng nhảy xuống sông.

Nhanh như chớp, gần như ngay khoảnh khắc mọi người chui vào trong sông, một thanh quang kiếm khổng lồ, "ầm" một tiếng giáng xuống vị trí mà mọi người vừa đứng. "Ngẩn người ra làm gì, có người đến rồi!" Thiên Diệp Thanh Mộc thấy Tiêu Long đang ngẩn ngơ, kéo hắn chui xuống đáy sông.

Rất nhanh, xuyên qua làn nước sông, mọi người nhìn rõ.

Bốn năm tên binh sĩ áo vàng từ trên trời cấp tốc hạ xuống.

Sau khi nhìn thấy trong hố sâu do kiếm quang tạo ra không có gì, số còn lại rút vũ khí ra, từ từ tìm kiếm xung quanh. "Giờ làm sao?" Tiêu Long truyền âm cho Thiên Diệp Thanh Mộc. "Đi theo tôi." Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu, bám sát lòng sông, bơi ngược dòng lên.

Rất nhanh, ba người đã thoát khỏi tầm nhìn của đám binh sĩ áo vàng đó, chui ra khỏi mặt nước. "Họ không xuống sông tìm sao?" Tiêu Long có chút nghi hoặc hỏi. "Bởi vì sông này là Thiên Hà, họ không dám xuống." "Chẳng lẽ trong sông có thứ gì đáng sợ sao?" Tiêu Long lập tức phản ứng.

Thiên Diệp Thanh Mộc lại kéo hắn, ra hiệu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy.

Trên mặt sông phía trước, ba sợi xích vàng ẩn hiện dưới đáy nước. "Đó là..." Tiêu Long nhìn về phía Thiên Diệp Thanh Mộc. "Đó là Xích Hồn Tác, lát nữa em hãy tránh xa ra một chút." Nói rồi, Thiên Diệp Thanh Mộc ra hiệu cho Tiêu Long nhìn xuống phía dưới sợi xích.

Người sau lặn xuống nước, lập tức nhìn thấy trên ba sợi xích đó có những cái bóng đen lơ lửng trong nước.

Nhìn hình dạng của những cái bóng, chắc hẳn là một số người chết. "Mấy tên binh sĩ áo vàng đó cũng không dám xuống sông Hộ Thành, nếu không thì kết cục sẽ như vậy." Tiêu Long gật đầu.

Hắn đang định gọi Thiên Diệp Lê bơi sang bên cạnh, nhưng lại thấy lão già Thiên Diệp Thanh Mộc bơi thẳng về phía sợi xích. "Chết tiệt, tên này sẽ không thật sự ham tài không màng mạng sống chứ?" Tiêu Long nhìn ánh sáng đỏ trong mắt tên đó, có chút kinh ngạc.

Hóa ra cũng giống như Vương Bàn Tử, đều là kẻ hám tiền không màng mạng sống. "Làm gì thế?" Tiêu Long vội vàng hỏi.

Thiên Diệp Thanh Mộc lại không trả lời, cứ thế bơi thẳng đến gần sợi xích. "Dường như muốn đến gần cái xác khô kia." Lúc này, Thiên Diệp Lê đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Quả nhiên.

Tiêu Long nhìn theo hướng của Thiên Diệp Thanh Mộc.

Lão hồ ly ở một nơi không xa sợi xích, vòng qua một bên, đi về phía cái xác gần nhất. "Đó là..." Nhìn bộ quần áo trên cái xác đã bị nước ăn mòn đến không ra hình dạng, Tiêu Long có chút tỉnh ngộ.

Nhìn quần áo, giống như quân phục của Quốc Dân Đảng.

Không khỏi nhớ đến lời Thiên Diệp Thanh Mộc đã nói trước đó, sáu mươi năm trước, bà của ông ta cũng đi xuống một cái vực sâu.

Không ngờ không chỉ xuống đó, mà còn xuống cả Thiên Cung.

Nhìn dáng vẻ này, là chết ở trong đó.

Thiên Diệp Thanh Mộc cẩn thận từng li từng tí tiếp cận cái xác đó.

Khi cách khoảng hai bước, trên sợi xích lóe lên một đạo ánh sáng.

Ông ta vội vàng lùi lại một bước.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt vẫn không rời khỏi cái xác đó. "Năm xưa, nếu không phải tôi hoảng loạn không chọn đường, thì cô ấy cũng sẽ không chết thay tôi ở đây." Trong tai Tiêu Long, vang lên giọng nói của Thiên Diệp Thanh Mộc, nghe có chút thê lương. "Không dùng Thính Lôi Tháp cứu cô ấy sao?" Tiêu Long vừa thốt ra lời, đã cảm thấy không đúng.

Quả nhiên.

Giọng nói của Thiên Diệp Thanh Mộc lại truyền đến. "Tôi đã thử vô số lần, không thành công." "Trên sợi xích có một cấm chế lợi hại." "Thính Lôi Tháp cũng không chống lại được." Tiêu Long gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Ai, không ngờ lão già Thiên Diệp Thanh Mộc này cũng là một kẻ đa tình.

Hắn không đành lòng nhìn tiếp, liền quay sang một bên.

Không ngờ, vừa quay đầu, lại nhìn thấy một con cá. "Chết tiệt, trong sông lại có cá à?" Tiêu Long kinh ngạc.

Bởi vì con cá này trông rất kỳ lạ.

Ước chừng chỉ to bằng cánh tay, nhưng chiều dài lại đến một mét.

Thấy Tiêu Long đang nhìn, con cá đó lộ ra một nụ cười mang tính người.

Tiêu Long ngẩn ra, cảm thấy không ổn.

Gần như ngay lập tức, hắn rút Đường Đao ra. "Rầm" một tiếng, con cá đó hoàn hảo đâm vào lưỡi đao, chảy ra một vũng máu xanh. "Máu xanh?" Tiêu Long ngẩn người.

Lúc này, Thiên Diệp Thanh Mộc nghe thấy động tĩnh quay đầu lại,

vừa vặn nhìn thấy xác con cá đó, lập tức sắc mặt biến đổi. "Chết tiệt, tôi đã giết một con cá sao?" Ông ta kinh hãi.

Chương 745

"Nó tự đâm vào." Tiêu Long không hiểu tại sao ông ta lại kinh ngạc. "Xong rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Thiên Diệp Thanh Mộc như thể trời sắp sập, nói một câu rồi nhanh chóng bơi ngược dòng lên.

Tiêu Long cảm thấy không ổn.

Lúc này, nghe thấy trên mặt nước có người lớn tiếng hô. "Trong sông có động tĩnh, mau đuổi theo!" Ngay sau đó là vài tiếng "phịch phịch" vang lên ở hạ lưu.

Chết tiệt.

Bọn chúng phát hiện rồi à?

Lão hồ ly không phải nói bọn chúng không dám xuống nước sao?

Tiêu Long vội vàng bơi theo bóng dáng lão hồ ly.

Dọc đường, Thiên Diệp Thanh Mộc giải thích.

Thì ra loại cá mà hắn vừa giết đó, có trách nhiệm dọn rác ở sông Hộ Thành.

Nhưng có một chức năng khác, đó là không thể giết.

Nếu không sẽ gây ra sóng linh hồn cực lớn.

Năm xưa, vì không biết nên ông ta đã giết một con.

Kết quả vì bị binh sĩ áo vàng truy đuổi, người phụ nữ kia mới bị sợi xích đó móc lấy.

Chỉ có ông ta là may mắn thoát chết.

Cứ thế, ba người đến bên cạnh sợi xích.

Bởi vì sợi xích rủ dài trên lòng sông, nên ba người chỉ có thể đi dọc bờ sông. "Cẩn thận một chút, chỉ cần đến gần mấy sợi xích đó, chúng ta sẽ tiêu đời." Thiên Diệp Thanh Mộc dặn dò.

Tiêu Long thầm nghĩ.

Ông đây biết rồi.

Chỉ là đám binh sĩ áo vàng phía sau đang ngày càng đến gần thôi.

Đang lúc đó, Thiên Diệp Thanh Mộc đã đi đến tận cùng của sợi xích ở thượng nguồn, đứng ở đó nhìn hai người. "Chết tiệt, tôi cứ tưởng ông có cách nào kéo chúng ta đi chứ." Tiêu Long hết cách.

Chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí bám sát bờ sông đi về phía trước. "Đừng vội, mấy tên đó còn xa lắm, không nhanh như vậy đâu." Thiên Diệp Lê ở một bên nhỏ giọng nói. "Cũng không phải là vội, chỉ là mấy cái xác trên sợi xích trông hơi rợn người thôi." Tiêu Long cười nói. "Có gì mà rợn, chẳng phải là xác chết sao, cô thấy cũng không ít rồi mà." "Cứ coi như một đống đá là được." Thiên Diệp Thanh Mộc nghe vậy, ở thượng nguồn lẩm bẩm.

Chết tiệt.

Bà của lão hồ ly còn đang treo ở trên đó kìa, còn có ý gì mà nói chứ.

Tiêu Long định trêu chọc một câu.

Kết quả vừa ngẩng đầu, lại đột nhiên ngẩn ra.

Ngay sau đó da đầu tê dại, suýt chút nữa ngã bệt xuống sông.

Chỉ thấy.

Phía sau Thiên Diệp Thanh Mộc, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một khuôn mặt không chút biểu cảm.

Tên đó hoàn toàn không hề hay biết.

Thiên Diệp Lê cũng giật mình, không khỏi lùi lại một bước. "Làm sao vậy?" Thiên Diệp Thanh Mộc vốn đang thản nhiên nhìn hai người đi dọc bờ, bỗng bị phản ứng kỳ lạ của hai người làm cho giật mình.

Ông ta không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn ánh mắt của hai người, ông ta lập tức ý thức được có thứ gì đó phía sau.

Theo bản năng, ông ta quay đầu nhìn về phía sau.

Kết quả.

Vừa nhìn, đã đối mặt với khuôn mặt đó.

Thiên Diệp Thanh Mộc lập tức chết sững, cả người cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, Tiêu Long phản ứng rồi.

Đường Đao trong tay "xoẹt" một tiếng phóng đi, chính xác đâm vào giữa trán người đó.

Hành động này cũng khiến Thiên Diệp Thanh Mộc giật mình, mất một lúc lâu mới hoàn hồn. "Chuyện gì vậy?" Tiêu Long và Thiên Diệp Lê vội vàng lại gần, nhìn về phía cái xác. "Chắc là Tống Tử." Tiêu Long ngẩn ra. "Thiên Cung cũng có Tống Tử ư?" Thiên Diệp Thanh Mộc ra hiệu cho hắn đừng nói nữa, nhìn sang bờ sông Hộ Thành bên kia, ra hiệu cho Tiêu Long động thủ.

Giúp ông ta nhấc tấm ván đá ở bờ sông lên, dưới đất lộ ra một đường hầm đen kịt. "Đi, vào trong." Nói rồi, Thiên Diệp Thanh Mộc dẫn đầu kéo cái xác đó chui vào.

Tiêu Long và Thiên Diệp Lê cũng chui vào.

Sau đó, Thiên Diệp Thanh Mộc lại che lấp cửa động lại. "Trước đây tôi đào địa đạo, không sợ bị phát hiện." Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn ánh mắt tò mò của hai người, giải thích. "Tại sao Thiên Cung lại

có Tống Tử chứ?" "Hơn nữa Tống Tử còn trông kỳ lạ như vậy." Tiêu Long có chút tò mò.

Quả thật kỳ lạ.

Dù sao thì Tống Tử này có khuôn mặt giống như khỉ, có sáu cánh tay, nhưng không có ba cái đầu.

Nếu không thì Tiêu Long đã nghi ngờ có phải là Ách Ba Thôn cái xác đó rồi. "Cái thứ này có khi nào là Na Tra không?" Thiên Diệp Lê đột nhiên nói.

Tiêu Long kinh ngạc nhìn cô ấy. "Em biết Na Tra sao?" "Ừm, gần đây đang xem anime." "..." "..." Thiên Diệp Thanh Mộc lắc đầu. "Chắc chỉ là Tống Tử thôi, mặc dù trông hơi kỳ lạ." "Chẳng phải trên Thiên Cung cái nào cũng trông kỳ lạ sao?" Nghe lời này, Tiêu Long và Thiên Diệp Lê cũng cảm thấy đúng.

Nơi này đều cổ quái như vậy, có thêm một con Tống Tử kỳ lạ cũng là lẽ đương nhiên.

Lúc này, bên ngoài đường hầm đột nhiên vang lên một loạt tiếng nước và tiếng người gấp gáp.

Mọi người vội vàng ngậm miệng lại, chui sâu vào trong đường hầm.

Còn về con Tống Tử kia, bị bỏ lại ở đó rồi.

Dù sao thì nó đã bị Tiêu Long đâm một nhát xuyên tim rồi.

Rất nhanh, không còn nghe thấy tiếng động bên ngoài đường hầm nữa.

Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn đường hầm sâu hun hút, hắn tò mò hỏi. "Đường hầm này dẫn đến đâu?" "Nơi mà cậu hứng thú nhất." Tiêu Long ngẩn ra, rồi

hớn hở nói. "Chí Tôn Lôi Linh?" Thiên Diệp Thanh Mộc gật đầu.

Chương 746

Chết tiệt.

Không phải chứ.

Sắp tìm thấy nhanh như vậy sao?

Tiêu Long có chút không dám tin vào tai mình. "Cũng đừng vội mừng quá sớm, cái thứ đó hơi khó lấy." Tiêu Long gật đầu.

Cũng phải.

Dù sao thì Chí Tôn Lôi Linh là loại đồ vật đó, cũng không phải bảo bối bình thường.

Chắc chắn không dễ lấy.

Nhưng nửa giờ sau, Tiêu Long nhìn đại điện được canh gác nghiêm ngặt dưới lòng đất, trên trán nổi lên mấy đường gân đen.

Cái này mà gọi là khó lấy à?

Lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc này quản lý cái kiểu gì mà gọi là khó lấy chứ. "Tôi có thể đi từ phía trên đại điện." Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ vào phía trên đại điện nói.

Tiêu Long gật đầu.

Quả thật chỉ có thể làm như vậy.

Thế là, ba người cẩn thận từng li từng tí đi vòng ra phía sau đại điện.

Phía sau không có lính gác, cũng không có cửa ra vào hay cửa sổ, chỉ có bốn cây cột lớn.

Rất nhanh, ba người nhẹ nhàng leo lên mái vòm của đại điện theo

những cây cột.

Nói thật, mấy tấm ngói vàng đó khá trơn, không biết bình thường những tên này dùng gì để lau dọn mái vòm.

Vực sâu bên dưới chắc là không có mưa đâu nhỉ. "Lát nữa nhảy xuống mái nhà phải cẩn thận một chút, đừng kinh động bên dưới." Thiên Diệp Thanh Mộc nói nhỏ. "Nói thừa." Tiêu Long thầm nghĩ.

Nói rồi, hắn đưa tay cạy tấm ngói trên mái nhà, lộ ra cảnh tượng bên trong đại điện. "Trời ơi, phải nhảy xuống à?" Nhìn đại điện trống không, Tiêu Long ước chừng.

Ít nhất cũng phải cao bằng ba tầng lầu.

Thật không biết mấy tên này tại sao lại xây một đại điện cao lớn như vậy. "Nhìn kìa, thứ trên bệ đó chính là Chí Tôn Lôi Linh." Lúc này, Thiên Diệp Thanh Mộc giơ tay chỉ.

Tiêu Long nhìn theo.

Ở phía dưới đại điện, trên một cái bàn vàng nằm ở góc khuất nhất, có một pho tượng tiểu Lôi Công màu vàng, đang ẩn hiện phát sáng. "Cái thứ đó là Chí Tôn Lôi Linh ư?" Tiêu Long lẩm bẩm trong lòng.

Cảm thấy cũng không có gì đặc biệt. "Lát nữa xuống dưới có thể thử dùng linh hồn chạm vào, để biết thật giả." Thiên Diệp Thanh Mộc nghĩ Tiêu Long không tin, nên nói vậy. "Được thôi, chúng ta xuống đi." Tiêu Long gật đầu.

Chỉ có thể xuống dưới xác nhận.

Hắn định quay đầu tìm Thiên Diệp Lê, nhưng vừa quay đầu nhìn lại, thì phát hiện cô bé đã biến mất.

Nhìn xuống phía dưới một lần nữa, hắn phát hiện cô bé không biết từ lúc nào đã đạp lên xà nhà trên đại điện mà đi xuống. "Nha đầu này

động tác nhanh thật." Tiêu Long lắc đầu.

Đi xuống theo xà nhà cũng là một cách hay.

Hắn khẽ nhảy một cái, cũng theo xuống.

Thiên Diệp Lê ra tay nhanh thật, lúc này đã xuống đến trong đại điện, đứng trên mặt đất.

Cô nhìn Tiêu Long và Thiên Diệp Thanh Mộc đang đi xuống.

Rất nhanh, Tiêu Long khẽ nhảy một cái, đáp xuống đất.

Hắn trực tiếp sải bước đến trước cái bàn, cầm pho tượng tiểu Lôi Công đó trong tay.

Trong khoảnh khắc, lực lượng linh hồn trong cơ thể dường như sắp bùng phát.

Hắn vội vàng dùng sức đè nén lại.

Nếu không bị lính gác bên ngoài phát hiện thì hỏng bét rồi. "Là thật." Trong lòng hắn vui sướng.

Không phải bây giờ không hấp thu được, động tĩnh quá lớn.

Đợi sau khi thu cất xong, hắn quay người lại thì phát hiện.

Thiên Diệp Thanh Mộc đang làm gì đó ở một góc khác mà hắn không biết. "Đang làm gì thế?" Tiêu Long đến bên cạnh Thiên Diệp Lê hỏi. "Không biết, mắt ông ta sáng lên." Thiên Diệp Lê cũng không biết, lắc đầu. "Đi thôi, chúng ta lên trên chờ." Tiêu Long nói.

Thuận theo cây cột trong điện, hắn leo lên xà nhà.

Lên trên xong, mới phát hiện Thiên Diệp Thanh Mộc đang ở cái góc khuất đó xem xét một cái xác khô. "Chết tiệt, người Thiên Cung thiết kế đại điện giống như mộ thất vậy." "Lại còn đặt một cái xác khô?" Tiêu Long lắc đầu.

Hắn đang định rời mắt đi.

Lúc này, hắn cảm thấy có chút không ổn.

Cái xác khô đó dường như có gì đó bất thường. "Sắc mặt vàng óng, chẳng lẽ là Kim Thân?" Thiên Diệp Lê đứng phía sau Tiêu Long ngẩn người, lẩm bẩm. "Kim Thân?" Tiêu Long có chút tò mò. "Đúng vậy, trước đây tôi nghe nói, ở đây vì muốn thu thập một số Kim Thân." Thiên Diệp Lê gật đầu.

Tiêu Long nhìn bóng người đang ở góc khuất mân mê cái xác khô đó bên dưới.

Trong lòng hắn tự hỏi.

Tên đó thu thập Kim Thân làm gì chứ?

Chẳng lẽ cái thứ này có thể ăn được sao?

Khi Tiêu Long đang suy nghĩ, bên ngoài đại điện đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Nghe tiếng động, dường như đang đi về phía đại điện.

Trong góc khuất, tay Thiên Diệp Thanh Mộc run lên.

Cái xác khô đó cũng biến mất tăm. "Xong rồi, tên đó không kịp rồi." Nghe tiếng động bên ngoài, Tiêu Long khẽ cau mày.

Nhưng ở giây tiếp theo.

Thiên Diệp Thanh Mộc đột nhiên biến mất trong góc khuất.

Chương 747

"Chết tiệt.

Tên đó tàng hình rồi." Tiêu Long phản ứng nhanh chóng, cũng lập tức đưa tay đặt lên vai Thiên Diệp Lê.

Vận dụng năng lực tàng hình của Thính Lôi Tháp.

Giây tiếp theo, cửa đại điện bị mở ra.

Mấy tên binh sĩ áo vàng đi vào.

Dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Vào trong nhìn một lượt không thấy gì, sau đó lại lui ra ngoài và đóng cửa lại.

Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

Vừa hiện thân, cửa đại điện đột nhiên lại bị đẩy mạnh ra.

Mấy tên binh sĩ áo vàng vừa rồi lại quay lại.

Chúng đi thẳng đến góc khuất mà Thiên Diệp Thanh Mộc vừa ở. "Kim Thân ở đây biến mất rồi?" Một người trong số đó nói. "Vừa nãy còn ở đây mà." Đám người đó nhìn xung quanh tìm kiếm.

Đúng lúc này, một người trong số đó phát hiện ra tấm ngói trên mái nhà đã bị người ta cạy ra. "Tiêu rồi." Tiêu Long thầm nghĩ.

Giây tiếp theo, một âm thanh chói tai xé tan sự yên tĩnh của cả đại điện. "Có kẻ xâm nhập!" "Tìm kiếm toàn diện!" Theo mấy tiếng còi báo động vang vọng chói tai, bên ngoài.

Vang lên tiếng bước chân ồ ạt.

Giống như một đội quân lớn đang di chuyển.

Tiếng động dày đặc. "Đi nhanh!" Tiêu Long kéo Thiên Diệp Lê chui ra khỏi cái lỗ trên mái nhà, quay người lao về phía sau đại điện.

Phía sau, đại điện đó bị vô số binh sĩ áo vàng bao vây dày đặc.

Nếu chậm thêm một giây, hậu quả sẽ khôn lường.

Những tên này chắc chắn có kỹ thuật phá giải tàng hình.

Phải nhanh chóng tìm một nơi để ẩn nấp. "Cũng không biết lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc đã đi đâu rồi." Tiêu Long thầm nghĩ.

Dù sao thì Chí Tôn Lôi Linh đã có trong tay, sống chết của tên đó thì không cần bận tâm nữa.

Mặc kệ ông ta.

Khắp nơi đều là binh sĩ áo vàng tuần tra gấp gáp.

Sau đó lại có vô số cửa điện.

Chỉ có thể tìm một cửa điện để trốn.

Rất nhanh, Tiêu Long đến trước một cửa điện bình thường.

Hầu như không có lính gác bên trong.

Đây là một nơi ẩn náu tốt.

Tiêu Long kiểm tra kỹ càng trước khi đi vào, rồi mới né người dẫn Thiên Diệp Lê vào.

Sau đó, hắn khôi phục lại cánh cửa lớn như cũ. "Phù, hú vía." Tiêu Long giải trừ hiệu quả tàng hình, thở hổn hển.

Lực lượng linh hồn cấp Bán Thần, muốn duy trì hiệu quả tàng hình lâu như vậy, tiêu hao thật sự không đủ.

Phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn để nâng cao lực lượng linh hồn, hấp thu Chí Tôn Lôi Linh đó. "Ơ, trong điện cũng có một pho Kim Thân sao?" Lúc này, Thiên Diệp Lê đột nhiên phát hiện ở một góc

trong điện cũng đặt một pho Kim Thân.

Không biết có dụng ý gì.

Tiêu Long trong lòng khẽ động. "Chẳng lẽ mỗi đại điện trong Thiên Cung đều có một pho Kim Thân sao?" Trước đây đi vội vàng, cũng không có thời gian xem xét.

Đây là pho Kim Thân thứ hai được đặt trong điện rồi.

Chắc chắn những chỗ khác cũng sẽ như vậy.

Vậy thì vấn đề là.

Pho Kim Thân này có tác dụng gì?

Lão già Thiên Diệp Thanh Mộc thu thập thứ này lại có dụng ý gì?

Không biết.

Tiêu Long luôn cảm thấy tác dụng của thứ này có liên quan đến lực lượng linh hồn. "Được rồi, tôi sẽ lấy cái này đi, sau này có thời gian sẽ nghiên cứu." Nói rồi, Tiêu Long đưa tay thu pho Kim Thân đó vào trong Thính Lôi Tháp.

Trong khoảnh khắc đó, dường như hắn cảm thấy có một số chỗ trong đại điện này không giống bình thường.

Nhưng không kịp nhìn kỹ.

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. "Thật sự là truy cùng giết tận mà!" Tiêu Long thầm cau mày.

Vội vàng lần nữa thi triển tàng hình, ẩn giấu mình và Thiên Diệp Lê.

Ngay sau đó, cửa đại điện bị mở ra.

Nhưng người bước vào lại khiến Tiêu Long ngẩn ra.

Đó là lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc.

Không biết trong tình huống bị bao vây như vậy, lão hồ ly đó đã trốn thoát kiểu gì.

Trên người ông ta có thêm mấy vết thương. "Tốt nhất là đừng gặp mặt ông ta." Tiêu Long thầm nghĩ.

Hắn kéo Thiên Diệp Lê leo lên xà nhà.

Cơn gió thổi trong điện khiến Thiên Diệp Thanh Mộc cảm thấy có chút bất thường.

Nhưng không kịp suy nghĩ.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Đám binh sĩ áo vàng đã đuổi đến. "Chết tiệt, nhanh vậy sao!" Thiên Diệp Thanh Mộc ngẩn ra, không khỏi tự lẩm bẩm. "Tất cả là tại cái tên Tiêu Long đó, nhanh vậy đã học được tàng hình rồi." "Đáng lẽ phải để hắn chịu tội thay mình chứ." Trên xà nhà, Tiêu Long và Thiên Diệp Lê nghe lời của tên đó, lập tức trong lòng kinh hãi.

Không ngờ lão hồ ly này vừa rồi ở đại điện kia lại đang tính kế hai người.

May mắn là Tiêu Long thiên tư trác việt, lập tức thi triển được năng lực tàng hình.

Nếu không.

Chương 748

Bây giờ hai người chắc chắn đã chết không thể chết hơn được nữa.

Nhưng bây giờ thì sao?

Hừ hừ.

Tiêu Long ôm vai Thiên Diệp Lê, ra hiệu chờ xem trò hay.

Quân truy đuổi bên ngoài đã đến gần.

Thiên Diệp Thanh Mộc bên dưới do dự.

Có lẽ vừa rồi chạy trốn đã tiêu hao quá nhiều lực lượng linh hồn.

Dưới sự chú ý của Tiêu Long, ông ta thử mấy lần đều không thể tiêu trừ thân hình.

Dưới cái cười lạnh của Tiêu Long, khi trên mặt Thiên Diệp Thanh Mộc bắt đầu hiện vẻ tuyệt vọng.

Những tiếng bước chân đó đã dừng lại bên ngoài đại điện.

Dường như giây tiếp theo sẽ xông vào.

Thiên Diệp Thanh Mộc đã chuẩn bị tinh thần chờ chết.

Nhưng sau đó.

Đám binh sĩ áo vàng đó lại không đẩy cửa vào.

Vẫn luôn ở bên ngoài không vào.

Từ vị trí của Tiêu Long nhìn xuống.

Bên ngoài tuy chật kín binh sĩ áo vàng, nhưng không có ai dám đến gần đại điện.

Càng kỳ lạ hơn.

Khi một tên binh sĩ áo vàng muốn đến gần đại điện.

Dường như bị người ta tấn công vậy.

Cả người đột nhiên bị hất văng ra không trung.

Nếu không có đồng đội nhanh chóng đỡ lấy, e rằng cái mông chắc chắn đã bị vỡ làm đôi rồi.

Rất nhanh.

Hàng trăm binh sĩ áo vàng bên ngoài đã tan tác như chim vỡ tổ.

Trong đại điện.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Long và Thiên Diệp Lê đều ngây người.

Bọn chúng rút lui rồi.

Chẳng lẽ trong đại điện này có thứ gì mà bọn chúng sợ hãi sao?

Bên dưới.

Thiên Diệp Thanh Mộc hoàn toàn không biết mình vừa thoát chết.

Sau khi đợi mãi không thấy người vào, ông ta ngồi phịch xuống đất.

Mắt bắt đầu đảo quanh trong điện.

Khi nhìn thấy góc khuất nơi Kim Thân vốn được đặt.

Ông ta rõ ràng ngẩn ra. "Chẳng lẽ lần trước mình đã lấy cái này rồi sao?" Ông ta lẩm bẩm.

Tiêu Long cười lạnh.

Không, ông ta không lấy.

Nó đang ở chỗ tôi đây.

Hiện tại tuy đám binh sĩ áo vàng đã bỏ đi.

Nhưng lão hồ ly rõ ràng có ý đồ bất chính.

Biết không thể giữ lại.

Chuyện không nên chậm trễ.

Hắn chuẩn bị rút đao xuống chém giết tên đó.

Đúng lúc này.

Cửa điện đột nhiên "xoảng" một tiếng bị mở ra.

Đừng nói Thiên Diệp Thanh Mộc, ngay cả Tiêu Long trên xà nhà cũng biến sắc.

Chẳng lẽ đám binh sĩ áo vàng đó lại quay lại?

Nhưng sau khi cửa mở, qua mấy giây, bên ngoài vẫn không có người vào.

Thiên Diệp Thanh Mộc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Tiêu Long, cảm thấy chắc là không sao rồi.

Nhưng đúng lúc này.

Trong điện đột nhiên xuất hiện một giọng nói từ không trung. "Con ruồi đáng ghét nào, làm phiền bản tôn ngủ!" Sắc mặt Tiêu Long biến đổi.

Ngay khi giọng nói đó vang lên, Tiêu Long lập tức chuyển ánh mắt về hướng truyền đến.

Vị trí đối diện chính diện của đại điện, vốn dĩ có đặt một chiếc ghế cổ kính.

Nhưng Tiêu Long nhớ là không có ai.

Thế mà, vừa quay đầu, hắn thấy không biết từ lúc nào, trên chiếc ghế đó đã có một kẻ cao chưa đến một mét, nhưng lại có ba con mắt

ngồi chễm chệ.

"Mẹ kiếp!" Thật thần xuất quỷ một!

"Gây ra động tĩnh lớn đấy chứ." Kẻ đó lại mở miệng nói.

Tiêu Long không biết có phải mình cảm giác sai không, nhưng khi nói câu này, kẻ đó liếc nhìn xà nhà.

Dường như hiệu quả ẩn thân trước mặt hắn không có tác dụng.

"Thời gian thấm thoắt thoi đưa, ta nhớ rõ, nhóc con." Kẻ đó nhìn Thiên Diệp Thanh Mộc đang không biết phải làm sao, cười hờ hờ nói, "Sáu mươi năm trước, bị bản tọa tha một mạng, giờ lại…?" "Tôi… tôi…" Thiên Diệp Thanh Mộc ấp úng, nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh.

Tiêu Long hơi kinh ngạc.

Lão hồ ly này dường như nhận ra kẻ đó, và đang sợ sệt như một đứa cháu vậy.

"Sao?

Vẫn còn âm mưu kim thân của bản tọa à?" Kẻ đó thấy Thiên Diệp Thanh Mộc không nói gì, lại cười, ánh mắt liếc nhìn một góc trống không.

"Thật thú vị, dám đánh chủ ý lên ta." "Ngươi quên lời cảnh cáo lần trước của ta rồi sao?" Lời vừa dứt, Thiên Diệp Thanh Mộc dường như bị người ta tát một cái, cả người lăn ra xa.

Khi đứng dậy, trên mặt đã có một vết tát.

Tiêu Long kinh ngạc nhìn.

Kẻ đó rõ ràng không hề động đậy.

"Không… không phải tôi lấy, Thần tôn tha mạng." Thiên Diệp

Thanh Mộc bị tát một cái xong, miệng cũng trở nên lanh lợi hơn.

Mắt láo liên, vội vàng nói, "Là hai người kia, tôi nghe nói Thiên Cung muốn bất lợi cho Thần tôn nên mới đuổi theo." "Thật sự không phải tôi làm đâu." Mẹ kiếp!

Chương 749

Đồ khốn nạn này!

Đúng là vua phản bội mà!

Tiêu Long suýt nữa thì tức đến phì cả khói.

Hắn cũng dứt khoát giải trừ ẩn thân ngụy trang, kéo Thiên Diệp Lê từ xà nhà nhảy xuống.

“Lão hồ ly, tôi biết ông là đồ không đáng tin mà.” Thấy Tiêu Long và Thiên Diệp Lê đột nhiên xuất hiện, Thiên Diệp Thanh Mộc sững sờ.

Nhưng kẻ được gọi là Thần tôn trên ghế lại không hề tỏ vẻ bất ngờ chút nào.

“Vừa rồi kim thân của ta bị lấy đi phải không?

Nhóc con.” “Là tôi lấy.” Tiêu Long lấy cái xác khô ra từ Thính Lôi Tháp, đặt xuống đất.

“Dù sao thì tôi chỉ tò mò thôi, nếu ông muốn thì tôi trả.” So với ánh mắt tham lam của Thiên Diệp Thanh Mộc khi nhìn kim thân, vị Thần tôn kia lại “ừ” một tiếng, không thèm nhìn cái xác khô.

Hắn thú vị nhìn Tiêu Long.

“Thính Lôi Tháp?

Ngươi lấy từ đâu ra vậy?” Vừa nói, hắn liếc nhìn Thiên Diệp Thanh Mộc.

Người sau lập tức mở miệng: “Thần tôn, hắn cướp của tôi, ngài phải giúp tôi chứ.” “Nhóc con này nguyện ý làm trâu làm ngựa, đời đời kiếp kiếp phục vụ ngài.” Mẹ kiếp!

Lão hồ ly này sao lại vô sỉ thế chứ.

"Đúng vậy, là tôi cướp đó, nếu muốn ra mặt cho hắn ta, thì ra tay đi." Tiêu Long lạnh lùng nói, đồng thời rút đao từ bên hông ra.

Trong lòng Thiên Diệp Thanh Mộc đại hỉ, thầm nghĩ Tiêu Long đúng là thằng nhóc không biết thời thế.

Chẳng lẽ hắn không biết rút đao trước mặt cường giả như vậy là tự tìm đường chết sao?

Chẳng phải quá tốt sao.

Có người giúp mình loại bỏ một mối họa lớn.

Thiên Diệp Thanh Mộc có nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Nhưng ngoài dự liệu của Thiên Diệp Thanh Mộc, thấy Tiêu Long rút đao, vị Thần tôn kia không những không ra tay, ngược lại còn hơi tán thưởng gật đầu.

"Nhóc con, thú vị đấy, có gan đấy." Toi rồi!

Thiên Diệp Thanh Mộc trong lòng hơi hoảng, đang định mở miệng thì Thần tôn dường như đã phát hiện ý đồ của hắn.

Hắn vung tay lớn, Tiêu Long thấy, Thiên Diệp Thanh Mộc như bị một sợi xích vô hình trói buộc, ngay cả mắt cũng không thể chớp.

"Thật lợi hại!" Trong lòng Tiêu Long không khỏi dâng lên một khát vọng, khát vọng một ngày nào đó mình cũng có được loại thực lực như vậy.

"Sẽ có thôi." Thần tôn đột nhiên lên tiếng, dường như hiểu được Tiêu Long đang nghĩ gì.

Hắn phất tay, Thính Lôi Tháp gắn liền với linh hồn trong cơ thể Thiên Diệp Thanh Mộc, từ từ sáng lên trên cổ tay hắn, sau đó hóa thành một tòa tháp nhỏ, bay đến trước mặt Tiêu Long.

“Cầm lấy!” Nhìn Tiêu Long đang khó hiểu, Thần tôn nhàn nhạt mở miệng.

“Vì sao ông lại giúp tôi?” Tiêu Long hơi nhíu mày, không hiểu ý đồ của kẻ này.

“Không có gì, ta cảm thấy nhóc con rất giống ta năm đó.” Thần tôn mỉm cười nhàn nhạt.

“Cho nên ta muốn xem sau khi ta cho ngươi hai tòa tháp nhỏ, ngươi có thể đi được đến đâu.” “Cái gì?” Tiêu Long hơi ngạc nhiên.

Không có lợi thì không chiếm, dù sao cũng là đồ của Thiên Diệp Thanh Mộc kia, hắn đã thèm muốn từ lâu rồi.

“Trong tháp chắc hẳn có không ít đồ tốt.” “Bao gồm cả những kim thân kia.” Thần tôn nhìn Tiêu Long đã thu lấy tòa Thính Lôi Tháp đó, gật đầu.

“Còn về công dụng của kim thân, ta không thể nói cho ngươi, ngươi cần tự mình suy nghĩ.” Tiêu Long gật đầu.

Vốn dĩ hắn không mong kẻ này sẽ nói.

“Ta thấy trên người ngươi dường như có một thứ gì đó.” “Kết hợp với những động tĩnh vừa rồi ngươi gây ra.” “Ta đoán, ngươi định dùng thứ đó để nâng cao thực lực đúng không?” Tiêu Long gật đầu.

“Đúng vậy.” Hắn đang chỉ Chí Tôn Lôi Linh.

“Ngươi cứ yên tâm hấp thu nó ở đây, yên tâm, không ai làm phiền đâu.” Thần tôn từ từ đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

“Còn về ta, ta cần dẫn theo thứ hữu dụng.” Vừa nói, hắn vung tay lớn.

Thiên Diệp Thanh Mộc vốn đang ngồi dưới đất, như bị một luồng gió vô hình nâng đỡ, theo sau kẻ kia, bay ra ngoài.

Ngay sau đó, cánh cửa đại điện cũng đóng lại.

“Đờ mờ, bá đạo vãi.” Tiêu Long cảm thán.

“Người mạnh.” Thiên Diệp Lê, người đã lâu không lên tiếng, cũng mở miệng.

Vừa rồi từ khi xuất hiện, không biết vì sao, cô ấy không thể nói được, cũng không động đậy được.

Tiêu Long biết, áp lực linh hồn đó, chắc là của vị Thần tôn kia.

Trước mặt hắn, khả năng hủy thiên diệt địa của mình có lẽ không đáng là gì.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi cũng sẽ trở thành tồn tại như vậy.” Tiêu Long lẩm bẩm.

“Em tin anh.” Thiên Diệp Lê ôm lấy hắn.

“Em sẽ canh cửa, anh mau hấp thu đi.” Nói rồi, cô ấy đi về phía cửa lớn.

Tiêu Long gật đầu.

Hắn lấy Chí Tôn Lôi Linh ra từ trong tháp, ánh mắt nóng rực nhìn cái tiểu nhân lôi công bé nhỏ đó.

“Đồ thần thánh thật… ông đây phát tài rồi!” Trong đại điện yên tĩnh, không biết đã qua bao lâu.

Thiên Diệp Lê nhìn Tiêu Long đang nhắm chặt mắt, ngồi xếp bằng dưới đất, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Khi quay đầu nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt cô ấy đột nhiên đọng lại.

Chỉ thấy, nhóm binh lính áo giáp vàng mà cô ấy đã thấy trước đó đã quay lại.

Người dẫn đầu chính là kẻ mà vết tát trên mặt chưa biến mất.

“Chết tiệt, bọn đó quay lại rồi.” Thiên Diệp Lê thầm mắng.

Không còn cách nào khác.

Hiện tại vị Thần tôn kia không còn ở đây.

Nhóm người này có vẻ như muốn xông vào, không hề chần chừ.

Không kịp nữa rồi.

Nhìn Tiêu Long đang tĩnh tọa, Thiên Diệp Lê nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, cô ấy đã giác ngộ.

“Mệnh tôi vốn dĩ là của anh, vì anh…” “Tôi nguyện ý liều mình.” Nghĩ vậy, khi nhóm người kia chỉ còn cách cửa điện mười mét, Thiên Diệp Lê mở cửa điện bước ra ngoài.

Sau đó, cô ấy nhanh chóng đóng cửa lại.

“Một người phụ nữ?” Nhóm người kia rõ ràng sững sờ, ngay sau đó phản ứng lại.

“Mặc kệ là ai, bắt lấy tiện công đó.” Nói rồi, một nhóm người định xông về phía Thiên Diệp Lê.

Ngay khi Thiên Diệp Lê chuẩn bị ra tay trước, phía sau cô ấy đột nhiên vươn ra một bàn tay.

“Để tôi.” Giọng nói quen thuộc.

Thiên Diệp Lê quay đầu lại.

Chính là Tiêu Long.

Hắn lạnh lùng nhìn đám người trước mặt.

Chương 750

Vừa rồi vào phút cuối, hắn đã cố gắng hấp thu Chí Tôn Lôi Linh.

Điều này cũng dẫn đến một hậu quả: cả người hắn khó chịu vô cùng, muốn giải phóng vô tận lực lượng linh hồn ra ngoài.

Chẳng phải đám người này tự đưa mình đến cửa sao?

Sau khi để Thiên Diệp Lê lùi vào trong đại điện, hắn nhìn đám binh lính áo giáp vàng.

"Không một tên nào, bắt hết." Nhóm binh lính áo giáp vàng đối diện đã phản ứng lại.

Nhưng chưa kịp nhấc chân, Tiêu Long phía trước đã động.

Cũng không thấy hắn có động tác gì.

"Rắc, rắc" hai tiếng.

Dường như hắn vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng hai tên binh lính áo giáp vàng phía trước đã đầu rơi xuống đất.

"Xì!" Đám người đó đều kinh ngạc há to miệng.

Kẻ này lộ diện, lợi hại đến vậy sao?

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, Tiêu Long lại động.

Lần này không phải tiếng "rắc, rắc" mà là tiếng "bùm, bùm".

Nhìn lại Tiêu Long, đao trong tay hắn đã tra vào vỏ.

Hắn vung vẩy nắm đấm.

Bên cạnh, mấy tên binh lính áo giáp vàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lồng ngực lõm xuống.

"Chết tiệt, dám giết người của ta, ta sẽ bẩm báo lên cấp trên." Tên

binh lính áo giáp vàng đó hung hăng nói, bắt đầu lùi lại.

"Đi đâu?" Tiêu Long phát hiện ý đồ của hắn, chuẩn bị ra tay giết chết tên này trước.

Nhưng chưa kịp có động tác nào, tay hắn bị một người nắm lấy.

Là Thần tôn.

"Ra tay giết người?" Tiêu Long sững sờ, theo bản năng gật đầu.

Giây tiếp theo, vị Thần tôn kia đá một cước vào ngực Tiêu Long.

"Ầm!" Cả người hắn bị đá văng vào trong điện.

"Mau đi." Ngay khi đang nghĩ lực đạo của cú đá này sao lại nhẹ nhàng đến vậy, tai Tiêu Long đột nhiên vang lên giọng nói của Thần tôn.

Hắn hiểu ra kẻ này đang giúp mình.

Hắn lật người, kéo Thiên Diệp Lê nhảy ra khỏi cửa sổ phía sau điện.

Ngoài điện.

Đám binh lính áo giáp vàng đang kinh ngạc vì cảnh tượng vừa rồi.

"Sao?

Hắn ta giết người rồi sao?" "Có ý kiến gì à?" Thần tôn trừng mắt.

"Không… không có." Đám người kia vội vàng bỏ chạy tán loạn.

"Chỉ mong nhóc con có thể sống sót rời khỏi đây." Nhìn về hướng Tiêu Long và Thiên Diệp Lê rời đi, Thần tôn lẩm bẩm trong lòng.

Nói rồi, phía Tiêu Long.

Hai người vừa nhảy ra khỏi phía sau điện, đã thấy một đám người đông đảo đang từ xa đổ về phía đó.

Lập tức, họ chạy về hướng Nam Thiên Môn.

Có Chí Tôn Lôi Linh trong tay, và Thiên Diệp Thanh Mộc cũng đã được giải quyết.

Chuyến đi này đã đạt được mục đích.

Còn lại là phải thoát ra ngoài.

Vừa rồi nếu không có vị Thần tôn kia giúp đỡ, Tiêu Long e rằng không thể thoát được.

"Nhưng tại sao kẻ đó lại giúp mình chứ?" Tiêu Long thắc mắc trong lòng khi đi về hướng Nam Thiên Môn.

Vốn dĩ họ định đi theo con đường dưới cống nước, nhưng rõ ràng bây giờ là điều không thể.

Vì vậy, Tiêu Long đã tập kích đánh ngất hai tên binh lính áo giáp vàng tuần tra, thay quần áo của họ.

Hai người ngang nhiên đi về phía Nam Thiên Môn.

Dọc đường.

Khắp nơi đều là binh lính áo giáp vàng đang đổ xô vào bên trong.

Vì vậy, hai người đi ngược chiều rất nổi bật.

Họ đã tránh được hết đợt tuần tra này đến đợt tuần tra khác.

May mắn thay, họ cũng đã đến được Nam Thiên Môn.

Lúc này, ở cổng chỉ còn bốn con rồng khổng lồ canh giữ.

Các binh lính áo giáp vàng khác có lẽ đều đã vào trong để tìm người.

"Hai người đi vào từ đâu vậy?" Một con rồng khổng lồ dẫn đầu lên tiếng hỏi.

"Để đề phòng có người từ trong trốn ra, tôi phụng mệnh đến đây

canh giữ.” Tiêu Long nói dối mà mặt không đỏ.

Bốn con rồng khổng lồ kia cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, để mặc hai người đi ra ngoài.

Nào ngờ, vừa đi được vài bước, Tiêu Long cảm thấy phía sau có kình phong đột ngột ập đến.

Hắn vội vàng kéo Thiên Diệp Lê lăn một vòng né tránh.

Quay đầu chém một đao.

Lập tức, phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Bắt lấy!

Gián điệp!” Tiêu Long quay đầu nhìn, là một con rồng khổng lồ đang lao tới.

Lưỡi dao vừa vặn xẹt qua mắt con rồng đó.

Quỷ sứ nó biết tại sao tên đó lại đột nhiên lao tới chứ.

“Đi chết đi!” Biết không thể chần chừ thêm ở đây, sắc mặt Tiêu Long lập tức ngưng trọng.

Hắn giơ hai tay lên, đồng thời vận dụng sức mạnh của hai tòa Thính Lôi Tháp.

“Thu!” Cùng với tiếng hô nhàn nhạt, ba con rồng khổng lồ đang quấn quanh cây kim sắc và con rồng dưới đất, tất cả đều bị thu vào trong Thính Lôi Tháp.

Tiêu Long có chút chưa đã thèm nhìn hai cây kim sắc cao chọc trời kia.

Hắn tham lam liếm môi.

Không thể đi nhầm đường.

Ngay lập tức, hắn lại giơ tay thổ tự.

Lập tức, Nam Thiên Môn rộng lớn ban đầu càng trở nên rộng lớn hơn.

“Tôi đi, cái gì dã man thế này?” Thiên Diệp Lê bên cạnh giật mình thon thót.

“Về nhà anh sẽ xây cho em một căn nhà hoành tráng.” Tiêu Long nhẹ nhàng thở phào một hơi, kéo Thiên Diệp Lê bay về phía trước.

Đúng vậy, hắn không nhìn nhầm.

Chương 751

Hắn đã dùng cách bay.

Sau khi trở thành Chân Thần, bay lượn không còn là chuyện khó khăn nữa.

“Sau này đi đâu cũng không cần ngồi máy bay nữa.” Tiêu Long lẩm bẩm trong lòng.

Nửa giờ sau.

Tiêu Long cuối cùng cũng đưa Thiên Diệp Lê đến vị trí ban đầu mà họ đã nhảy xuống từ máy bay.

Nơi đó cây cối cao vút.

Chỉ là Tiêu Long không phải cái tên “con chuột biết bay” đã không nhịn được mà kinh hô đó.

Sau đó, hai người đến rìa khu rừng.

Phía trước.

Một bóng đen khổng lồ cao chót vót.

Tiêu Long biết, nếu không lầm, bóng đen đó chính là bức tượng đá khổng lồ mà họ đã thấy trên máy bay lúc trước.

Lúc đó, hắn tò mò nhìn, nhưng lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc lại nói không có gì đáng xem.

Chỉ là bây giờ, khi nhìn thấy bia đá đó, Tiêu Long đột nhiên có một dự cảm không lành.

Không nên như vậy.

Bởi vì sau khi trở thành Chân Thần, không nên còn cảm giác như

vậy nữa.

Chẳng lẽ phía trước có nguy hiểm đang chờ đợi sao?

Đúng lúc đó.

Thiên Diệp Lê bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu.

Tiêu Long sững sờ, cũng ngẩng đầu theo.

Chỉ thấy.

Trên bầu trời bị sương mù bao phủ, không biết từ lúc nào, một đôi mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm.

Nhìn chằm chằm.

Tiêu Long lại nhìn kỹ.

Đôi mắt đó chính là mắt của bức tượng đá khổng lồ kia.

"Mẹ kiếp!

Bức tượng đá này sống rồi!" Nhìn cái ánh mắt đó, suýt nữa thì hắn lại giật mình sợ hãi.

Lại có trò vui rồi.

Bức tượng đá này rõ ràng cao hơn một tòa nhà chọc trời.

Đứng trước mặt nó, Tiêu Long cảm thấy mình như một con kiến hôi.

Nhưng không chỉ là kích thước.

Thế giới đôi khi lớn không nhất định đại diện cho mạnh.

"Đừng lo lắng, vào trước đi." Tiêu Long an ủi Thiên Diệp Lê, bảo cô ấy đừng phản kháng, rồi thu cô ấy vào trong Thính Lôi Tháp.

"Sao?

Lo lắng tiểu nữ nhân của ngươi bị thương à?" Kẻ người khổng lồ

đó lên tiếng.

Tiêu Long gật đầu, không phủ nhận.

Kẻ người khổng lồ này tuy không biết thực lực thế nào, nhưng chắc chắn là một kẻ mạnh mẽ khác mà Tiêu Long gặp phải sau khi thăng cấp Chân Thần, trừ Thần tôn ra.

Vì vậy, nếu Thiên Diệp Lê ở bên cạnh, khó tránh khỏi bị liên lụy.

"Chuyến du ngoạn Thiên Cung của ngươi thu hoạch thế nào?" Kẻ người khổng lồ lại hỏi.

"Thu hoạch rất phong phú." Tiêu Long không biết tại sao hắn lại hỏi, nên trả lời ngắn gọn.

"Vậy thì tốt, thu hoạch phong phú là tốt." Không.

Nghe câu trả lời của Tiêu Long, kẻ này khá vui mừng.

Tiêu Long không biết có phải hắn vui mừng thay mình không.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Long đã hiểu ra nguyên nhân.

Bởi vì kẻ này lại mở miệng.

"Vì đã thu hoạch phong phú, vậy thì cùng ta đánh một trận thật đã đi." Mẹ kiếp!

Đúng là một tên cuồng võ ngứa tay!

Tiêu Long có chút rợn người.

Nhưng hiện tại, rõ ràng nếu không đánh với kẻ này, sẽ không thể rời đi an toàn.

Cũng là tồn tại Chân Thần, chạy cũng không thoát.

Chỉ có thể đánh bại hắn rồi mới đi.

"Sao?

Không đánh một trận à?" "Không không không." Ai ngờ, nghe Tiêu Long nói, kẻ người khổng lồ kia lại lắc đầu, nói, "Không phải đánh một trận, mà là đánh chết ta, hoặc bị ta đánh chết." Ngữ khí.

Có một phong vị của kẻ cuồng võ.

Vì đã đến mức này, thì còn gì để nói nữa.

Tiêu Long không chần chừ nữa.

Hắn rút đao bay lên không trung.

Một đạo đao khí sắc bén gọn gàng chém về phía người khổng lồ.

"Yếu quá." Kẻ người khổng lồ nhìn Tiêu Long dùng thứ đồ chơi không đủ để hắn nhét kẽ răng kia, lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ một chưởng.

Nào ngờ, như vậy lại trúng kế của Tiêu Long.

Trên không trung, hắn nhẹ nhàng giơ tay, từ từ thổ tự.

"Thu!" Lập tức, trên mặt bức tượng đá khổng lồ lộ ra vẻ kinh ngạc chớp nhoáng.

Giây tiếp theo, nó biến mất tại chỗ.

Dấu ấn Thính Lôi trên cổ tay Tiêu Long lại lóe lên.

"Đồ ngốc, kẻ ngốc mới đánh nhau thật sự chứ." Tiêu Long cười điên cuồng.

Đúng vậy.

Vừa mới trốn thoát khỏi Thiên Cung.

Nếu ở đây lâu hơn nữa, chẳng phải sẽ bị đám người kia phát hiện sao?

Mặc dù làm vậy có hơi ti tiện một chút, nhưng… "Thật sự quá sảng khoái!" Tiêu Long không nhịn được mà cười lớn.

Trong Thính Lôi Tháp.

Kẻ người khổng lồ với vẻ mặt kinh ngạc đang chửi ầm lên.

Tiêu Long làm sao không giữ lời hứa.

Hắn còn nhắc đến Thiên Diệp Thanh Mộc năm xưa thế này thế kia.

Chương 752

Tiêu Long giả vờ như không nghe thấy.

Người khác là người khác.

Kẻ đó như thế nào, liên quan quái gì đến mình chứ.

Hơn nữa.

Kẻ đó bây giờ không biết còn sống hay không.

Nghĩ vậy, Tiêu Long bay vút lên, hướng về phía con đập lớn mà bay đi.

Sau ba bốn giờ.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy bóng dáng con đập lớn.

Nơi đó.

Cột sáng của đèn pha đang lắc lư.

Trong lòng mừng rỡ, Tiêu Long bay về phía con đập lớn.

Ngay khi hắn sắp hạ xuống con đập lớn, cơ thể Tiêu Long đột nhiên chấn động.

Trên linh hồn đột nhiên cảm nhận được một áp lực chưa từng có.

Cả người hắn không tự chủ mà rơi xuống vực sâu bên dưới.

"Chuyện gì thế này?" Tiêu Long thắc mắc trong lòng.

Trong khoảnh khắc, đầu óc hắn trống rỗng.

Mọi thứ trước mắt như tua nhanh.

Nhanh chóng trượt từ hai bên lên trên.

Tốc độ rơi cực nhanh.

Tiêu Long cảm thấy mình đã quay mấy vòng trên không trung.

Nhưng lực lượng linh hồn trong cơ thể lại không hề động đậy.

Ngay lập tức.

Một loạt ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn.

Bãi đá lộn xộn bên dưới.

Không dễ chết đâu.

Còn có những thần cốt đó.

Khoan đã!

Thần cốt.

"Là vậy!" Tiêu Long chợt hiểu ra, dường như mơ hồ nắm bắt được nguyên nhân tình trạng trong cơ thể.

Chắc chắn rồi.

Cái hố thần cốt kia.

Chắc chắn là cái bẫy mà đám người Thiên Cung đã giăng ra.

Bao gồm cả bức tượng đá khổng lồ trước đó.

Tất cả đều là để chặn không cho những kẻ từ Thiên Cung thoát ra ngoài.

Chẳng trách bao nhiêu năm qua, bên ngoài vẫn luôn không có dấu vết của thần.

Trước đây Tiêu Long còn thắc mắc chuyện này.

Bây giờ thì có duyên do rồi.

Vào lúc đó.

Tiêu Long mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng trắng lấp lánh trên những thần cốt bên dưới.

Ánh mắt hắn ngưng lại.

"Cái gì mà chết?

Ông đây Tiêu Long mới vừa trở thành Chân Thần, lẽ nào lại chết ở đây?" Trong lòng kiên định.

Hắn dang hai tay ra, ôm lấy cái hố thần cốt dưới mặt đất.

Liều một lần!

Không tin vận may của mình lại tệ đến vậy.

"Ngưng!" Nhớ lúc trước lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc kia nói, năng lực của Thính Lôi Tháp không gì là không làm được, chỉ có không dám làm.

Hắn không tin thứ này lại khó khống chế đến vậy.

Quả nhiên.

Theo tiếng "Ngưng" bật ra, không khí xung quanh rõ ràng ngưng đọng lại.

Tốc độ giảm dần cũng bắt đầu hạ xuống.

Tiêu Long vừa thở phào một hơi.

Nhưng ngay sau đó.

Sâu trong linh hồn hắn như bị ai đó đánh một cú nặng nề.

Đau đến mức hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu.

"Kẻ này thật sự gặp mạnh thì mạnh hơn." Tiêu Long rõ ràng đã đoán được một chút.

Hắn không thể không chịu một cú đấm này, nhưng cũng đã lấy được thứ mình muốn.

Trong tay "xẹt" một tiếng.

Một sợi xích "lạch cạch" xuất hiện trong tay hắn.

Nhớ lại.

Sợi xích này vẫn luôn được giấu trong Thính Lôi Tháp.

Lấy được ở Ách Ba Thôn.

Lúc đó, lực lượng linh hồn chỉ có thể bị áp chế để lấy ra một món đồ nhỏ như vậy.

Nhưng đủ để Tiêu Long bảo mệnh rồi.

Nhìn những tảng đá khổng lồ không xa bên ngoài hố thần cốt.

Tiêu Long nhắm chuẩn một tảng đá hơi lớn hơn.

Hắn vung sợi xích trong tay ra.

"Ầm!" Sợi xích quấn chặt lấy tảng đá.

Cùng lúc đó.

Cơ thể Tiêu Long đã ở phía trên cái hố sâu.

"Không biết những thần cốt này có thể thu đi được không." Biết mình đã sống sót, Tiêu Long tham lam nhìn những thần cốt phát ra ánh sáng nhàn nhạt bên dưới.

Giây tiếp theo.

Cơ thể hắn như bị thứ gì đó kéo đi.

Chương 753

Cả người hắn va vào rìa hố sâu.

Nhờ công hiệu của sợi xích.

Tiêu Long hít sâu một hơi.

Buông sợi xích ra.

Cả người hắn nhẹ nhàng lật người, đáp xuống trên những thần cốt.

Hạ cánh hoàn hảo.

Cổ tay hắn, nơi vừa nắm chặt sợi xích, hơi tê dại.

Nhưng Tiêu Long không thể bận tâm đến điều đó.

Mắt hắn trừng trừng nhìn những thần cốt dưới đất.

Cảm nhận lực lượng linh hồn dần dần phục hồi trong cơ thể.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Thu!" Tiêu Long cảm thấy cơ thể mình bắt đầu xảy ra một số thay đổi.

Đầu óc không biết chuyện gì.

Lại có một cảm giác nồng nhiệt bùng phát từ sâu trong huyết mạch, nhanh chóng tràn khắp toàn thân.

Hắn ho khan vài tiếng.

Một vệt máu tươi từ mũi từ từ chảy ra.

Chảy xuống cằm.

"Thật là không ngờ, thứ này năng lượng lại mạnh đến vậy." Hắn

lẩm bẩm.

Chẳng phải sao.

Những kẻ chết ở đây đều là cường giả cấp Chân Thần.

Đều là những kẻ đã trốn thoát khỏi Thiên Cung.

Dù thân xác đã chết, chỉ còn thần cốt tồn tại, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó cũng không hề nhỏ.

Ước tính dưới đất cũng phải có hơn trăm bộ thần cốt rồi.

Mất đúng hai điếu thuốc thời gian, Tiêu Long mới hồi phục.

Cảm nhận năng lượng dồi dào trong cơ thể.

Hắn run rẩy đứng dậy.

Nhưng trên mặt lại lộ ra một tia kinh hỉ.

"Trực tiếp đột phá Chân Thần đỉnh phong!" Thật không thể tin được.

Vừa mới đạt đến cấp độ Chân Thần không lâu.

Lại nhanh chóng đạt đến Chân Thần đỉnh phong.

"Cũng không biết cấp độ trên Chân Thần là gì nữa." Tiêu Long lẩm bẩm.

Không phải lúc để hưởng thụ lúc này.

Tiêu Long nhẹ nhàng đứng dậy.

Cảm nhận pháp trận vẫn còn tồn tại dưới chân.

Đó hẳn là nguồn gốc của năng lực cấm cố lúc trước.

"Không thể lãng phí." Tiêu Long nghĩ.

Hắn đưa cổ tay ra, thu toàn bộ pháp trận sâu dưới lòng đất vào trong Thính Lôi Tháp.

Thứ này đúng là đồ tốt.

Giống như mang theo một pháp trận suy yếu bên mình vậy.

Sau này gặp kẻ mạnh, trực tiếp ném ra.

Kẻ địch không phòng bị chắc chắn sẽ trúng chiêu.

Tiêu Long thầm nghĩ.

Mọi việc ở đây đã kết thúc.

Nhìn con đập lớn cao hơn trăm mét không xa, hắn vung tay, rồi bay vút lên không.

Độ cao vài trăm mét không phải là cao lắm.

Không lâu sau.

Tiêu Long ổn định hạ cánh trên con đập lớn.

Đập vào mắt đầu tiên là chiếc máy bay đang đậu trên dòng sông ngầm.

Thân máy bay hơi bị hư hại.

Chắc hẳn là do người của gia tộc Thiên Diệp đã dùng cách hạ cánh khẩn cấp khi quay về.

Nhìn từ khu doanh trại, các nhân viên đều đang chờ đợi sự trở về.

Ai ngờ.

Gia chủ Thiên Diệp Thanh Mộc của họ sẽ không bao giờ quay lại nữa.

“Ra đi.” Tiêu Long nhàn nhạt mở miệng.

Dấu ấn trên cổ tay hắn lóe lên.

Thiên Diệp Lê xuất hiện trước mặt Tiêu Long.

“Khí tức của anh.” Vừa xuất hiện.

Thiên Diệp Lê đã cảm nhận được cơ thể Tiêu Long không bình thường.

“Không sao, năng lực lại tăng lên một chút rồi.” Tiêu Long nhàn nhạt nói.

Trong lòng cô ấy lại thầm kinh ngạc.

Mới có một lúc thôi, thực lực của Tiêu Long lại được nâng cao.

Mặc dù không biết hắn đã gặp được kỳ ngộ gì, nhưng trong lòng cô ấy thật sự rất vui.

Dù sao thì, người đàn ông của mình, năng lực càng mạnh càng khiến cô ấy vui.

Thiên Diệp Lê gật đầu.

Lính canh của gia tộc Thiên Diệp trên con đập đã phát hiện ra tung tích của hai người, vội vàng đi tới.

“Ủa, gia chủ đâu rồi?” Người đó lẩm bẩm.

Thiên Diệp Lê trực tiếp mở miệng.

“Lão gia chủ đã chết.” “Từ hôm nay trở đi, tôi là gia chủ mới.” Mẹ kiếp!

Cô bé này làm gì thế?

“Chẳng lẽ không muốn một gia tộc lớn như vậy sao?” Thiên Diệp Lê truyền âm nói.

“Gia tộc Thiên Diệp là một trong những gia tộc hàng đầu ở đó, có họ, đồng nghĩa với việc sở hữu tài nguyên của nửa quốc gia.” Tiêu Long sững sờ.

Không ngờ gia tộc Thiên Diệp lại lợi hại như vậy.

Chương 754

Nhưng đó là cơ nghiệp mà kẻ đó đã gây dựng bao năm, nếu không có quy mô thì mới là không bình thường.

“Gia chủ mới?” Người kia nghe Thiên Diệp Lê nói vậy, rõ ràng sững sờ.

Nhưng khi Tiêu Long lộ ra dấu ấn trên cổ tay, hắn cũng không nói gì nữa.

Dù sao thì dấu ấn đó của gia tộc Thiên Diệp ai cũng biết là của Thiên Diệp Thanh Mộc.

Bây giờ nó nằm trong tay Tiêu Long.

Đương nhiên hắn cho rằng Thiên Diệp Thanh Mộc đã giao phó lại trước khi lâm chung.

Tiêu Long cũng lười giải thích.

Như vậy càng tốt.

Khỏi phải giải thích.

Bây giờ với thực lực này, hắn lười giải thích những thứ như vậy.

Tiếp đó.

Dưới sự ra hiệu của Thiên Diệp Lê.

Người của gia tộc Thiên Diệp bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi lòng đất.

“Chuyện lần này xong rồi, tôi quay về gia tộc, có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.” Tiêu Long gật đầu.

Nhưng ngay sau đó hắn nhớ đến Thiên Diệp Mộng, cô bé kia, bèn

tiện miệng hỏi.

“À, cô bé đó, vì chuyện của anh nên bị Thiên Diệp Thanh Mộc giam lỏng.” “Về rồi thì thả cô ấy ra đi.” Thiên Diệp Lê cười trộm.

Tiêu Long đổ mồ hôi.

Không ngờ cô bé đó lại bị giam lỏng.

Theo tính khí của cô ấy, không biết có phát điên lên không.

“Đúng rồi, em có biết chuyện của anh và cô ấy không?” Tiêu Long lại hỏi.

Thiên Diệp Lê dường như đã đoán được từ sớm.

Cô ấy thờ ơ lắc đầu.

“Người đàn ông có thực lực như anh, em biết không thể một mình độc chiếm.” “Yên tâm đi, em sẽ không ghen đâu.” Quả nhiên là một cô bé hiểu chuyện.

Nếu không phải xung quanh có người nhìn, hắn thật sự muốn ôm cô bé này hôn thật mạnh một cái.

Rất nhanh.

Khu doanh trại đã được dọn dẹp xong.

Tiêu Long gật đầu.

Chuẩn bị dẫn mọi người quay trở lại mặt đất.

Đúng lúc đó.

Phía trước đột nhiên xuất hiện động tĩnh lớn.

Dường như có người đang mò vào bên trong.

Nghe tiếng động.

Bước chân không ít.

“Đi xem thử.” Tiêu Long phân phó Thiên Diệp Lê.

Người sau gật đầu.

Thân hình nhẹ nhàng “xẹt” một cái xuyên qua bóng tối, biến mất ở phía xa.

Tiêu Long ra hiệu cho mọi người đứng yên chờ đợi.

Trong lòng hắn lại nhớ đến lời của kẻ phản bội trước chuyến đi Thiên Cung.

Chẳng lẽ người ở phía trên lại nhanh đến vậy?

Theo thời gian thì cũng gần đủ rồi.

Quả nhiên.

Không lâu sau.

Thiên Diệp Lê đã quay trở lại.

Theo quan sát.

Đó là không ít quân nhân.

Chắc chắn là do người cấp trên phái đến.

Đội ngũ này mang theo không ít thứ cồng kềnh.

Đoán chừng là không ít thiết bị gây nổ.

“Không sao, chúng ta đông người như vậy, liều với chúng nó thôi.” Nghe tin tức này.

Người dưới quyền nhao nhao rút súng ra.

Trước đây họ đã lường trước tình huống này, nên đối với sống chết đã sớm coi thường.

“Gia chủ và tiểu thư đi trước đi, chúng tôi ở lại đoạn hậu.” Những người đó lúc này không quên bảo Tiêu Long đi trước.

“Nói nhảm, làm gia chủ sao có thể bỏ rơi người nhà của mình.” Không.

Thấy phản ứng của họ.

Tiêu Long lại mỉm cười.

“Được thôi, vậy thì để gia tộc Thiên Diệp chúng ta ở đây cùng chúng nó liều chết một trận.” Những người dưới quyền cứ nghĩ Tiêu Long sẽ đối đầu trực diện với đám người đó, nên sĩ khí tăng vọt.

“Ai nói tôi muốn đối đầu trực diện với chúng nó?” Tiêu Long lại lắc đầu.

“Tôi sẽ vòng qua, để chúng nó không thể bắt được ai.” Nói rồi.

Tiêu Long ra hiệu cho mọi người không được động đậy.

Hắn đưa tay ra, thu tất cả mọi người vào trong Thính Lôi Tháp.

Nhìn đội ngũ người đang lờ mờ xuất hiện trong bóng tối, Tiêu Long cười.

Hắn đưa tay ra ẩn thân.

Đùa à.

Đánh với chúng nó?

Tôi mới không ngu như vậy chứ.

Nếu không.

Sức mạnh của một quốc gia.

Đối phó với một gia tộc quá đơn giản.

Tôi không thể để lộ chuyện ở đây là do tôi làm được.

Hơn nữa.

Những kẻ trong Thiên Cung không lâu sau sẽ tràn ra ngoài.

Lúc đó sẽ có những tên ngốc chịu trận.

Chương 755

Nghĩ vậy.

Tiêu Long đạp không hành.

Sát vai với đội ngũ đó.

Nếu không có gì bất ngờ.

Đám người này ở trong đó chắc chắn sẽ không phát hiện ra hắn.

Quả nhiên.

Hai ngày sau.

Tiêu Long đang nhàn nhã uống trà trong một biệt thự cao cấp ở bên kia bờ biển.

Hắn xem tin tức trong nước báo cáo.

Tin tức về một trận động đất quy mô lớn xảy ra ở một nơi nào đó phía Bắc.

"Xem ra đám người Thiên Cung kia có động tĩnh rồi." Tiêu Long nhớ đến đám người trong Thiên Cung.

Không khỏi lắc đầu.

Đất nước xem ra sẽ không yên bình rồi.

Nhưng điều đó không liên quan đến hắn.

Một quốc gia nghìn năm, ít nhiều gì cũng có những người có năng lực xuất chúng để giải quyết vấn đề này.

Không nên lo lắng nữa.

Tình huống như vậy kéo dài một tuần.

Tiêu Long không thấy tin tức nào được báo cáo nữa.

Chắc hẳn trong nước đã kiểm soát được tình hình.

Trong vòng ba ngày.

Hắn cũng đã thả Ngô Tam Thúc và Bạch Thúc Thúc ra khỏi Thính Lôi Tháp.

Không chỉ giúp hai người hồi phục thần trí, mà còn giải quyết những vấn đề ẩn chứa bấy lâu trong cơ thể họ.

Ví dụ như những căn bệnh kinh niên do việc xuống mộ nhiều năm gây ra.

Nhưng khi lão Ngô Tam Gia tỉnh lại thì có chút chuyện ngoài lề.

Tiêu Long dường như bất ngờ.

Nếu không phải hắn ra tay đánh ngất lão ta sau đó, chắc lão già đó có thể sẽ định ở lì lại đây.

Đùa à.

Tôi ở đây có mỹ nữ bầu bạn.

Có thêm một ông già thì chẳng phải ngại ngùng sao?

Trong tiếng cười trộm của Thiên Diệp Lê và Thiên Diệp Mộng.

Tiêu Long sắp xếp người đưa hai người lên máy bay về nước.

Và thông báo cho Bàn Tử và Thiên Chân ở trong nước nhớ ra đón.

Biết tin Tiêu Long và những người khác đã an toàn thoát ra, đám người đó cũng vui mừng.

Nhưng Thiên Chân cũng nói cho Tiêu Long một tin tức kỳ lạ.

Là có người đang tìm hắn.

Hai ngày trước.

Một người lạ mặt.

Tự giới thiệu là bạn của Long ca.

Đến tìm.

Bàn Tử thì sắp xếp cho tên đó ở Ngô Châu.

Bởi vì tên đó cứ lì lợm không chịu đi.

Bàn Tử cũng chẳng biết làm gì với hắn ta.

"Tên đó trông thế nào?" Tiêu Long kinh ngạc hỏi.

"Chỉ là một người bình thường, không có gì đặc biệt." Mẹ kiếp!

Ai mà biết là ai chứ.

Tiêu Long đang định mở miệng.

Thiên Chân nhớ ra một chuyện.

"À, tên đó nói quen anh ở Thiên Cung, Long ca khi nào đi Kinh Thành vậy?" Thiên Cung.

Thiên Chân biết ở Kinh Thành có một khách sạn tên là Thiên Cung.

Hình như thuộc về Hoắc gia.

Nhưng nghe trong tai Tiêu Long lại không phải ý đó.

Hắn không khỏi nghĩ đến một người.

"Xem ra hai ngày tới tôi cần quay về trong nước một chuyến rồi." Cúp điện thoại xong.

Tiêu Long nói với Thiên Diệp Lê và Thiên Diệp Mộng.

"Chú ý an toàn nhé." Hai cô gái cũng không nói gì.

Dù sao thì chuyện của người đàn ông của mình, họ cũng sẽ không hỏi.

Ngày thứ hai.

Tiêu Long một mình lên máy bay về nước.

Không thông báo cho bất kỳ ai.

Không biết Thiên Chân và đám người đó có bị giám sát không.

Cho nên bảo mật một chút sẽ tốt hơn.

Sau khi về Ngô Châu.

Thời tiết hơi lạnh.

Ngô gia trạch tử vẫn như mọi khi ồn ào.

Dù sao thì có tên Bàn Tử kia ở đó.

Ăn uống không phải lo.

Vui chơi lại càng không thiếu.

Tên này căn bản là người không thể ngồi yên.

Từ dưới đất ra đã lâu.

Trong tay không có nhiều tiền dư.

Cứ suốt ngày cùng Thiên Chân nói chuyện lúc nào sẽ đi tìm một cái mộ nữa để làm một vụ.

Thiên Chân cảm thấy thật sự muốn vứt hắn ra ngoài.

Chương 756

Sau khi Tiêu Long vào cửa.

Mọi người vui mừng khôn xiết.

Dù sao thì lâu ngày không gặp lại.

Có thể nhìn thấy bạn bè cũng kích động.

Sau khi hàn huyên.

Tiêu Long không thấy người lạ ở đại sảnh.

"Tên đó ở tầng hai." Thiên Chân hiểu ý, chỉ chỉ lên tầng hai.

Tiêu Long đi lên tầng hai.

Gõ cửa căn phòng mà Thiên Chân đã chỉ.

Cửa mở.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc đó.

Hắn cười.

"Quả nhiên." Người đứng trước mặt chính là vị Thần tôn mà hắn đã gặp ở Thiên Cung.

Lúc này, hắn không còn dáng vẻ lùn tịt như ở Thiên Cung.

Hắn đã thay đổi một bộ dạng khác.

Tuy không thể nói là đẹp trai, nhưng cũng không thể nói là xấu.

Đúng như Thiên Chân đã nói.

Một khuôn mặt bình thường.

"Đến rồi à?" Tiêu Long tìm một chỗ ngồi tùy ý.

Thần tôn không mở miệng.

Ngược lại, hắn đánh giá Tiêu Long từ đầu đến chân.

Trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Không tồi đấy, thực lực đã là Chân Thần viên mãn rồi.” Mẹ kiếp!

Tiêu Long trong lòng kinh hãi.

Kẻ này vừa nhìn đã nhận ra thực lực của mình.

Nhưng hắn lại không nhìn ra thực lực của kẻ này.

Chẳng lẽ thực lực của kẻ này còn trên Chân Thần sao?

“Chỉ là một chút kỳ ngộ, nên mới viên mãn.” Tiêu Long giả vờ không quá để ý nói.

“Không tồi.” Thần tôn cười cười, gật đầu.

“Thực lực tiến triển nhanh như vậy, xem ra ta tìm đúng người rồi.” “Vốn dĩ ta muốn ngươi tránh đi một chút.” Đúng vậy đó?

Tiêu Long nhíu mày. "Có chuyện gì à?

Không phải cậu tiện tay xử lý cái thổ bao tử luôn rồi đấy chứ?" Thổ bao tử?

Tiêu Long nghĩ một hồi, mới đoán ra chắc là cái tượng đá khổng lồ. "Tôi không có giết, nó đang ở trong tháp của tôi này." "Vậy thì tốt." Thần Tôn nghe xong thở phào nhẹ nhõm. "May mà cậu không giết nó, không thì tôi chẳng bảo vệ cậu nổi đâu." Tiêu Long một bên điều động Linh Hồn Chi Lực trong cơ thể, chuẩn bị thả thổ bao tử ra, một bên hỏi. "Tại sao?" "Bởi vì thằng cha đó là Đại Địa Thủ Vệ của Thiên Cung chúng tôi." Thần Tôn nói. "Giết nó thì chẳng khác nào tuyên chiến với Thiên Cung, nghiêm trọng hơn mấy chuyện trước nhiều." Ngã cam.

Ghê vậy sao?

Tiêu Long hơi đổ mồ hôi hột.

Thiên Cung không còn bị giam giữ nữa, đại cao thủ bên trong tùy tiện lôi ra một người cũng đủ đánh hắn tơi bời.

May mà bọn họ bận bịu không có thời gian dọn dẹp Thính Lôi Tháp, coi như cứu hắn một mạng.

Việc đã đến nước này, Tiêu Long vội vàng thu nhỏ cái thổ bao tử rồi thả ra, nhét vào tay Thần Tôn như nhét một củ khoai. "Nhanh, nhanh, may mà tôi không giết nó." Một củ khoai lang có thể nổ tung, đúng là một quả bom hẹn giờ mang bên người. "Không sao, tôi đưa nó về thì mấy người kia sẽ không truy cứu nữa." Thần Tôn nhìn con thổ bao tử trong tay đang mở to mắt lanh lợi, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì có một điều Tiêu Long không biết: Trước khi ông ta rời đi, cấp trên đã hạ lệnh, nếu Tiêu Long thật sự giết chết thổ bao tử, vậy Thần Tôn phải ra lệnh bắt Tiêu Long về, chế tác thành Đại Địa Thủ Vệ, thay thế thổ bao tử canh giữ Thiên Cung. "Vậy thì, cái chuyện của thằng cha này coi như xong đi, còn chuyện gì khác không?" Một rắc rối được giải quyết, Tiêu Long thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn dáng vẻ Thần Tôn, có vẻ như ông ta không phải chỉ đến vì chuyện này.

Dường như còn có chuyện khác. "Chuyện khác ấy à, không vội, từ từ thôi, dù sao thì chuyện đó cũng không quan trọng lắm với tôi." Thần Tôn cười cười, nhưng Tiêu Long lại cảm thấy một chút trêu chọc. "Với thằng cha này không quan trọng?

Chẳng lẽ với tôi thì quan trọng sao?" "Thôi được rồi, tôi chưa ăn cơm mà, hay là chúng ta đi kiếm gì ăn trước đi?" Tiêu Long suýt nữa rớt quai hàm.

Cái tên Thần Tôn bá đạo này lại còn phải ăn cơm sao? "Này, Thần

Tôn cũng là người mà, phải không?" Thần Tôn ủy khuất nhún vai. "Với lại, đồ ăn ở nhân gian ngon quá trời luôn." "Cũng đúng." Tiêu Long gật đầu, chuẩn bị ra ngoài bảo Bàn Tử chuẩn bị đồ ăn. "À đúng rồi, sau này đừng gọi tôi là Thần Tôn Thần Tôn nữa, nghe phiền chết đi được." Ngã cam.

Thằng cha này cũng có tính khí à. "Vậy tôi gọi là Tiểu Nhị Lang?" Tiêu Long nhớ lần đầu gặp ông ta có ba con mắt, không khỏi cười khẩy.

Ai dè, nghe cái tên gọi đó, Thần Tôn lại ngớ người ra. "Ngọa tào, cậu biết tên cúng cơm của tôi sao?!" "Ngã cam, không phải chứ." Đến lượt Tiêu Long ngớ người.

Trong phòng khách của Ngô gia đại trạch.

Tiêu Long nhìn Tiểu Nhị Lang ăn món cá Bàn Tử nấu mà hai mắt sáng rực.

Hắn không khỏi lắc đầu.

Thằng cha này chắc ở dưới lòng đất lâu quá rồi, cảm thấy đồ ăn trên mặt đất ngon thật sự.

Nhìn hắn ăn mà Tiêu Long cũng thấy có chút thèm ăn. "Nói thật đồ ăn nhân gian ngon quá, tôi không về nữa đâu." Tiểu Nhị Lang lộ ra vẻ mặt say mê.

Câu nói đó lại làm Bàn Tử giật mình. "Ngọa tào, vị gia này là người ở đâu vậy, tôi... nhân gian." Vương Bàn Tử tranh thủ lúc rảnh, lén hỏi Tiêu Long. "Nếu mà tin ấy à, thằng cha này là thần tiên đấy." Thần tiên?

Bàn Tử có chút ngớ người.

Nhưng Tiêu Long lại không để ý, hắn quan tâm đến chuyện mà Tiểu Nhị Lang muốn nói.

Chương 757

"Ăn cũng gần xong rồi, có thể nói chuyện chính được chưa?" Nghe hắn nói vậy, Tiểu Nhị Lang cầm một cái tăm, thỏa mãn xỉa răng. "Cậu còn nhớ cái tên mà tôi bắt đi không?" Thiên Diệp Thanh Mộc?

Tiêu Long đương nhiên nhớ.

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến lão ta? "Đương nhiên có liên quan, cũng không biết tên đó được ai 'để mắt' đến nữa." "Đã được thả ra rồi." Tin tức này khiến Tiêu Long chấn kinh.

Nhìn nét mặt mấy người xung quanh, Tiêu Long đại khái đã giải thích thân phận của tên đó.

Lập tức, mấy thằng cha xung quanh cũng không còn bình tĩnh nữa. "Chuyện gì vậy?

Thần tiên lại có thể thả cái loại đó ra sao?" Bàn Tử không hiểu. "Tôi cũng không biết nữa, lúc tôi nhận được tin thì thằng cha đó đã biến mất dạng rồi.

Tôi vội vàng đi tìm." Tiểu Nhị Lang cho biết cũng không rõ tình hình.

Tiêu Long tin rằng ông ta không nói dối, nếu không cũng chẳng cần chạy xa đến đây để ăn chực. "Không sao, dù sao bây giờ thực lực của tôi mạnh hơn nhiều, chỉ cần hắn dám lộ diện là tôi giết hắn." Thấy vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tiểu Nhị Lang lại lắc đầu. "Chẳng lẽ có tin tức không tốt sao?" Tiêu Long đoán. "Đúng vậy." Tiểu Nhị Lang gật đầu. "Xét theo pháp tắc của thế gian, một khi đã thành Chân Thần, vậy thì phải tuân thủ quy tắc của Thiên Cung, không được tùy tiện động đến thần lực."

Tiêu Long gật đầu.

Linh Hồn Chi Lực tương đương với đao kiếm bình thường, tuy có uy lực nhưng không thành đại khí, không khiến người ta cảm thấy mối đe dọa lớn.

Nhưng thần lực thì khác, tương đương với súng pháo.

Ở nhân gian, thứ này bị cấm phát tán tràn lan.

Một khi bị phát hiện, vậy sẽ gặp rắc rối lớn. "Thật ra Thiên Cung của chúng tôi ở nhân gian cũng có đội chấp pháp.

Có một bộ pháp trận chuyên dụng để trinh sát thần lực.

Chỉ cần động đến thần lực, không quá nửa phút, là có thể tìm ra.

Sau đó tống về Thiên Cung đại lao." Tiêu Long hơi ngớ người.

Bá đạo vậy sao?

Chẳng trách trước đây khi còn là bán thần, hắn cứ nghĩ một đất nước lớn mạnh mấy nghìn năm, mà chỉ có mỗi Thiên Diệp Thanh Mộc là bá đạo.

Hóa ra đại đa số đều ẩn mình cả.

Quả nhiên là phong thái của đại quốc, ngọa hổ tàng long.

Cứ như là sau khi hùng hục thi đậu đại học, mới phát hiện ra, hóa ra sinh viên đại học đầy rẫy, thật ra cũng không ghê gớm đến thế.

Tiêu Long bây giờ có một cảm giác tương phản trong lòng. "Yên tâm đi, trên không bằng, dưới có thừa, không sợ đâu.

Bây giờ cậu cũng là phượng mao lân giác rồi, có thực lực chống đỡ thiên quân vạn mã.

Đừng gây chuyện là được, không sao đâu." Tiểu Nhị Lang thong thả vắt chéo chân. "Có cách nào đột phá cái quy tắc này không?" Tiêu

Long đột nhiên mở miệng hỏi.

Bởi vì hắn tin rằng quy tắc là chết, người là sống.

Không thể có chuyện ai cũng vĩnh viễn làm việc theo quy tắc.

Cái xã hội đó quá hài hòa rồi, sẽ không có nhiều chuyện đi cửa sau đến vậy.

Quả nhiên.

Nghe hắn nói vậy, Tiểu Nhị Lang không chút ngạc nhiên, gật đầu. "Đương nhiên là có, cậu cũng biết mà, quy tắc tồn tại vốn là để bị phá vỡ." Tiêu Long mừng rỡ, vội vàng hỏi. "Cách nào?" "Đó là đột phá khỏi tầng thứ Chân Thần, đạt đến tầng thứ thực lực mạnh mẽ hơn nữa.

Như vậy, loại quy tắc này không thể hạn chế được nữa." Tiểu Nhị Lang thong dong nói. "Dù sao thì cách thực lực đó cũng chỉ còn một bước chân thôi." Đột phá Chân Thần?

Tiêu Long mừng rỡ. "Trên Chân Thần?

Bây giờ ông là tầng đó à?" Tiểu Nhị Lang gật đầu. "Cho nên bây giờ tôi có bay đi đâu thì bọn họ cũng chẳng quản tôi đâu." Đúng vậy.

Thằng cha này từ Thiên Cung đến Ngô Châu, ít nhất cũng phải bay nửa ngày đường.

Mà ông ta không có tiền, khẳng định cũng không thích đi máy bay.

Có thể khẳng định là bay đến. "Nhưng mà thằng cha kia đã ra ngoài được một thời gian rồi, cậu phải tăng tốc độ lên đấy." Lúc đó, Tiểu Nhị Lang không quên nhắc nhở Tiêu Long về rắc rối Thiên Diệp Thanh Mộc. "Vậy có cách nào nhanh chóng nâng cao thực lực không?" Tiêu Long tiện miệng hỏi. "Đương nhiên là có." Tiểu Nhị Lang nghiêm túc trả lời. "Chỉ cần... cậu bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá

tầng thứ đó." "Cách nào?" Tiêu Long vội vàng hỏi. "Đó cũng là một trong những lý do tôi đến tìm cậu trước đây." Tiểu Nhị Lang lắc đầu, ý bảo những lời tiếp theo người khác không thể nghe.

Nhanh chóng, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Long và Tiểu Nhị Lang. "Thôi được rồi, không còn ai nữa đâu." Tiêu Long sốt ruột mở miệng. "Cậu có biết một nhân vật tên Tây Vương Mẫu không?" Tiểu Nhị Lang lại hỏi một câu.

Tiêu Long ngớ người.

Tây Vương Mẫu.

Chẳng phải đó là đại thần bá đạo trong thần thoại, người cai quản vườn đào sao?

Chẳng lẽ việc tăng thực lực có liên quan đến bà ấy?

Đúng rồi.

Bàn đào. "Đúng vậy, bàn đào." Tiểu Nhị Lang thích nhất là cái đầu óc bá đạo của Tiêu Long.

Chuyện không cần nói nhiều cũng biết. "Tương truyền, một quả bàn đào có thể tăng thêm năm trăm năm thần lực, ba quả có thể khiến một người bình thường trở thành Chân Thần.

Nếu có thứ đó, việc đột phá Chân Thần sẽ chỉ là chuyện trong phút chốc." Lúc đó Tiêu Long lại nghĩ đến một vấn đề khác. "À đúng rồi, ông cứ nói 'trên Chân Thần' mãi, vậy rốt cuộc đó là tầng thứ gì?" Tiểu Nhị Lang cười cười. "Thánh Nhân.

Chương 758

Thánh Nhân trong truyền thuyết." Sau đó, Tiểu Nhị Lang lại nói thêm vài chuyện linh tinh.

Nhưng Tiêu Long lại nhớ rõ.

Sau khi đột phá Chân Thần là Thánh Nhân.

Tầng thứ đó sẽ không còn bị đội chấp pháp ước thúc nữa. "À đúng rồi, cậu có biết tại sao thằng nhóc kia lại ba lần năm lượt đến Thiên Cung không?" Lúc đó, Tiểu Nhị Lang lại đổi giọng, nói về Thiên Diệp Thanh Mộc. "Nghe nói là để tìm Kim Thân." Tiêu Long gật đầu.

Đương nhiên hắn biết.

Thiên Diệp Lê đã nói rồi.

Mấy hôm trước, lúc dọn dẹp Thính Lôi Tháp, hắn phát hiện ra trong tòa Thính Lôi Tháp của Thiên Diệp Thanh Mộc cất giấu một trăm linh năm pho Kim Thân.

Cũng không biết thằng cha đó thu thập mấy thứ này rốt cuộc để làm gì. "Thật ra nói cho cậu cũng chẳng sao." Biết Tiêu Long có hứng thú với chuyện này, Tiểu Nhị Lang cười cười. "Mấy pho Kim Thân đó đều là do Chân Thần thăng cấp Thánh Nhân thất bại mà hóa thành.

Thằng cha đó chắc là muốn dùng mấy thứ này để phụ trợ một lần trở thành Thánh Nhân." Mấy cái xác khô đó lại có ích sao?

Thật sự ngoài dự liệu của Tiêu Long.

Xem ra lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc kia rất thành thạo các bước thành thần, thành thánh.

Nếu không phải có người chỉ điểm, hoặc bản thân hắn vốn là

người của Thiên Cung, thì làm sao mà biết được?

Mà không cần liên hệ đến lời Tiểu Nhị Lang vừa nói, Tiêu Long càng tin vào nguyên nhân đầu tiên. "Nhưng mà thằng cha đó bây giờ thảm rồi, Thính Lôi Tháp đã rơi vào tay cậu rồi.

Kim Thân cũng mất hết, đoán chừng phải đợi mấy nghìn năm nữa thôi." Tiểu Nhị Lang cười hả hê.

Nhưng Tiêu Long lại không cho là vậy. "Hắn ta chắc chắn sẽ không cam lòng chờ đợi, thời gian dài như vậy đủ để tôi giết hắn mấy chục lần rồi.

Hắn ta nhất định sẽ đi tìm cách nhanh hơn để nâng cao thực lực." "Ý cậu là sao?" Tiểu Nhị Lang bị hắn nhắc nhở mà ngớ người ra.

Khoảnh khắc sau liền nghĩ đến một khả năng.

Tiêu Long gật đầu, cùng ông ta đồng thanh nói. "Bàn đào!" Đúng vậy.

Nếu theo phán đoán của Tiêu Long, lão hồ ly đó phía sau cũng có một kẻ chống lưng giống như Tiểu Nhị Lang, vậy thì, hắn ta chắc chắn cũng sẽ để ý đến bàn đào của Tây Vương Mẫu. "Thảo nào tôi nói, tại sao thằng cha đó sau khi ra ngoài lại biến mất tăm.

Hóa ra tôi đã tìm sai hướng rồi." Tiểu Nhị Lang có chút buồn bực nói.

Tiêu Long vội vàng hỏi chuyện gì.

Hắn mới giật mình.

Hóa ra lần này ra ngoài, ông ta tiện tay giúp Tiêu Long giải quyết cái rắc rối đó.

Xong xuôi mọi chuyện, ông ta không lần theo khí tức của Tiêu Long và những người khác, cứ thế đi xuống.

Ngược lại không tìm thấy thằng cha kia.

Chỉ có thể trước tiên nhắc nhở Tiêu Long.

Lúc này, qua lời của Tiêu Long, ông ta cũng phản ứng lại.

Thằng cha đó chắc chắn đã trực tiếp đi tìm bàn đào rồi. "Mà nói, cái Tây Vương Mẫu đó ở đâu vậy?" "Tây bắc." Tiêu Long cười khẩy.

Xem ra phải chạy khắp nam bắc đông tây rồi.

Nhưng nếu có thể đến trước tên đó thì chắc chắn sẽ tốt hơn.

Việc không nên chậm trễ.

Một khi đã làm rõ hành tung của lão hồ ly kia, vậy Tiêu Long cũng nên khởi hành rồi.

Sau khi nghe Tiêu Long nói, mắt Bàn Tử đã sáng rực lên.

Đó chính là bàn đào đấy!

Thứ đó so với danh tiếng thì cơ bản là vô giá. "Tôi cũng đi." Bàn Tử và Thiên Chân lớn tiếng kêu.

Tiêu Long suy nghĩ một chút, gật đầu.

Dù sao một mình đi đến đó, lạ nước lạ cái cũng không tiện.

Đôi khi hắn cũng không quen hành động một mình.

Có thêm người cũng đỡ phiền phức phần nào.

Thật ra điều hắn lo lắng nhất là, vạn nhất lão hồ ly kia không đi tây bắc thì sao.

Chân trước hắn vừa đi, chân sau tên đó đã quay lại giết Thiên Chân và những người khác.

Vậy thì thật sự rắc rối rồi.

Hai người duy nhất có thể nghiền ép Thiên Diệp Thanh Mộc là

Tiêu Long thì phải đi tây bắc, Tiểu Nhị Lang thì phải về Thiên Cung.

Chuyện như vậy ai cũng không lường trước được. "Nếu đã vậy, tôi cũng đi." Tiểu Ca trầm tư một lúc.

Cân nhắc lợi hại.

Rồi cũng quyết định đi cùng. "Vậy được, nếu đã vậy thì tối nay chúng ta xuất phát." Tiêu Long gật đầu. "Thôi được rồi, vậy tôi đi trước đây, chúc cậu sớm thành Thánh." Tiểu Nhị Lang thấy mọi chuyện đã xong xuôi, cười cười.

Búng tay một cái, cả người "sưu" một tiếng biến mất.

Nhưng trong cảm ứng của Tiêu Long, thằng cha đó trong nháy mắt đã xuất hiện cách xa ngàn dặm.

Đúng là dịch chuyển không gian thật sự. "Ngã cam, năng lực của Thánh Nhân sao?" Tiêu Long trong lòng có chút hâm mộ.

Buổi tối.

Bởi vì muốn đi cùng mọi người, cộng thêm mối đe dọa của đội chấp pháp trong bóng tối, Tiêu Long cùng mọi người lên máy bay đi Tây Bắc.

Ngô Nhị Gia cũng bắt đầu sắp xếp người quen ở Tây Bắc, chuẩn bị đón máy bay.

Sau bốn giờ bay, Tiêu Long dẫn mọi người bước xuống máy bay, đón lấy cơn gió lạnh buốt mặt. "Ngã sát, thời tiết Tây Bắc sao mà đã đông sớm vậy?" Cảm nhận cái lạnh buốt, Bàn Tử không khỏi siết chặt quần áo.

Mặc dù bây giờ là tháng chín, nhưng thời tiết Tây Bắc đã trở nên lạnh giá, thiếu chút nữa là có tuyết rơi rồi. "Đoán chừng nửa tháng nữa là sẽ có tuyết rơi rồi." Lúc đó trong sa mạc sẽ không dễ đi.

Trong thời gian ngắn, phải nhanh chóng tìm được Tây Côn Luân trong truyền thuyết.

Người quen của Ngô Nhị Gia rất đáng tin cậy, đã chuẩn bị sẵn xe cộ và hành lý.

Chương 759

Mọi người trực tiếp lên xe. "Chuyện Nhị Gia bảo tôi đi dò la, đã có manh mối rồi.

Hôm qua, thật sự có một người lạ mặt thuê một đội xe." Trên xe, người quen lái xe báo cáo công việc cho Tiêu Long.

Ngô Nhị Gia đã dặn dò từ trước.

Tiêu Long nghe vậy, biết chín mươi phần trăm chắc chắn là Thiên Diệp Thanh Mộc.

Xem ra sau khi rời khỏi Thiên Diệp gia tộc, tình hình của hắn có chút không ổn.

Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến hành động của hắn. "Biết hắn đi đâu không?" "Tháp Mộc Đà." Người quen thành thật trả lời. "Tháp Mộc Đà á?" Bàn Tử ngớ người. "Vương quốc Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, quả nhiên mục tiêu của lão hồ ly đó là ở đó." Cái mùa này mà đi Tháp Mộc Đà thì cơ bản không có ai.

Cho nên Tiêu Long khẳng định, người đó một trăm phần trăm là Thiên Diệp Thanh Mộc.

Hắn tự tin như vậy, lại để lộ tin tức này ra.

Chẳng lẽ hắn không lo Tiêu Long biết sao?

Có mục đích đặc biệt gì chăng?

Tiêu Long không biết. "Sợ gì, gặp tên đó thì xử lý xong mọi chuyện thôi." Bàn Tử to mồm nói.

Tiêu Long gật đầu.

Đúng vậy.

Dù sao không động đến thần lực, Tiêu Long có đủ năng lực để thu thập tên đó.

Không sợ hắn xuất hiện, chỉ sợ hắn không xuất hiện mới là điều buồn bực nhất.

Nhanh chóng.

Một ngày sau, người quen của Ngô Nhị Gia đưa mọi người đến bãi Gobi.

Nhiệt độ ở đây rõ ràng đã giảm xuống không chỉ vài độ.

Bàn Tử sớm đã nghe lời mặc lên bộ áo lông vũ dày cộp. "Thiên Chân lạnh cóng, chẳng lẽ mùa đông lớn không ai đi Tháp Mộc Đà à?" Tiêu Long gật đầu.

Thật sự có chút lạnh.

Suốt dọc đường đi, xe cộ cũng ít thấy.

Đi về phía trước, đoán chừng nửa tháng cũng chưa chắc đã gặp người lạ.

Lúc đó, Tiểu Ca bên cạnh đột nhiên cầm ống nhòm "hừ" một tiếng. "Long ca, nhìn kìa, bên kia hình như có người." Nghe vậy, Tiêu Long nhận lấy ống nhòm, nhìn về phía Tiểu Ca chỉ.

Quả nhiên.

Ở vị trí cách hai cây số, có một đội xe đang chậm rãi tiến về phía trước.

Chẳng lẽ là Thiên Diệp Thanh Mộc?

Tiêu Long nghĩ.

Không phải hắn đã xuất phát hai ngày trước rồi sao?

Đội xe mười chiếc đó, không nhìn rõ có bao nhiêu người.

Nhưng chắc chắn là nhiều hơn bên Tiêu Long.

Cộng thêm hai người quen do Ngô Nhị Gia sắp xếp, tổng cộng chỉ có sáu người.

Hai chiếc xe cũng chưa ngồi kín. "Có phải lão già đó không?" Bàn Tử cũng cầm ống nhòm nhìn. "Không rõ, tạm thời không nhìn thấy được." Tiêu Long lắc đầu. "Đi theo xem thử, nếu đúng là hắn thì trực tiếp giải quyết luôn." "Được." Bàn Tử gật đầu.

Phân phó người quen lái xe đuổi theo.

Đồng thời để đề phòng, mấy người đều rút súng ra.

Không phải chuyện đùa đâu.

Đối phương đông người như vậy.

Thiên Diệp Thanh Mộc đương nhiên có Long ca đối phó, nhưng những người còn lại chắc chắn phải do Bàn Tử đối phó.

Đối phương không chừng cũng có súng, nên chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

Nhanh chóng.

Xe của Tiêu Long rút ngắn khoảng cách với đội xe kia, có thể nhìn rõ.

Đội xe Jeep đó, đang phi nhanh trên bãi Gobi hoang vu vô tận, bụi vàng bay mù trời.

Ngồi trong xe, Tiêu Long chăm chú nhìn chằm chằm đội xe phía trước, suy nghĩ lão hồ ly kia có thể đang ở chiếc xe nào.

Nhưng nhanh chóng.

Bàn Tử đã phá vỡ sự yên tĩnh trong xe. "Long ca, không đúng rồi, hình như mấy người này không phải lính đánh thuê." Tiêu Long ngớ

người.

Quay đầu nhìn sang.

Lúc này chiếc xe của hắn đang đi song song với chiếc xe phía sau của đội xe kia.

Có thể nhìn thấy những người bên trong qua cửa sổ xe.

Bàn Tử nói không sai.

Những người này không phải lính đánh thuê.

Ngược lại, từng người đều văn chất bân bân, trông như mấy sinh viên đang đi giao lưu.

Ngã cam.

Chẳng lẽ lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc kia nghèo đến mức chỉ có thể mời sinh viên giúp đỡ sao?

Tiêu Long gãi gãi đầu.

Không phải chứ.

Thực lực của tên đó đủ để thu hút sự chú ý của đội chấp pháp, lại còn có kẻ chống lưng phía sau.

Tùy tiện tìm mười mấy tên lính đánh thuê có thực lực thì có gì mà khó. "Hình như là sinh viên." Thiên Chân cũng phát hiện ra.

Ngay sau đó, đội xe kia nhìn sang đội xe của họ, cũng thấy lạ, đều dừng lại.

Tiêu Long phát hiện ra.

Đội ngũ này đại khái có hơn ba mươi người.

Trừ tám chín người trông như lính đánh thuê, những người còn lại đều khá trẻ.

Chương 760

Bốn năm người ở độ tuổi trung niên, nhìn qua đều là mấy ông già học giả.

Cũng không biết cái mùa này lại lên bãi Gobi làm gì.

Tiêu Long vốn định kéo giãn khoảng cách.

Nhưng sự xuất hiện của bọn họ đã thu hút sự chú ý của mấy cô gái trong đội ngũ kia.

Dù sao thì mấy thằng cha bên Tiêu Long, trừ Bàn Tử ra, ai nấy cũng đều có tướng mạo đẹp trai, tự nhiên thu hút được sự hâm mộ của mấy cô gái mê trai.

Cuối cùng.

Không chịu nổi cái tên phản đồ Bàn Tử kia, hắn ta cứ mềm mỏng cứng rắn thuyết phục đối phương, Tiêu Long đành đồng ý hai đội xe hợp nhất đi cùng.

Dù sao cũng không ảnh hưởng gì.

Qua trò chuyện, họ biết được những người này đều là sinh viên khoa khảo cổ của một trường đại học nào đó.

Lần này đi ra để nghiên cứu một số di tích cổ.

Việc lựa chọn thời gian như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Dù sao thì kinh phí có hạn, giáo sư lại không chịu cấp giấy tờ, thủ tục quá nhiều.

Vốn dĩ là nghiên cứu mùa hè, lại bị ép sang mùa thu. "Kinh phí có hạn?" Tiêu Long thầm cười trong lòng.

So với đội xe sang trọng kia, thì hắn trông giống đội thiếu kinh phí

hơn.

Nhưng có người đi cùng cũng tốt, ít nhất cũng có thể làm vỏ bọc.

Vừa hay vị trí nghiên cứu của đội xe kia cũng gần Tháp Mộc Đà, nên Tiêu Long cũng không để ý.

Về Tháp Mộc Đà, Tiêu Long cũng chẳng biết gì cả.

Mấy ông già học giả trong đội xe đối phương cũng chỉ nghe nói, vị trí cụ thể cũng không rõ lắm.

Buổi tối.

Đội xe dừng lại nghỉ ngơi.

Mọi người quây quần bên đống lửa trại.

Những nam nữ thanh niên bắt đầu ca hát nhảy múa.

Bàn Tử và Thiên Chân cũng vui vẻ tham gia.

Tiêu Long thì một mình ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao.

Không biết tại sao.

Kể từ khi thực lực thăng cấp, tâm cảnh của hắn bắt đầu trở nên sùng bái sự hòa mình vào thiên nhiên.

Chắc là do các cổ nhân nói 'Đại Đạo Tự Nhiên' chăng? "Chào, có thể làm quen không?

Tôi tên Giang Nam Nguyệt." Trong lúc mơ màng, bên cạnh Tiêu Long đột nhiên truyền đến một giọng nữ thanh thúy.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Nhớ ra.

Đó là một cô gái khá trầm tính trong số các sinh viên.

Ban ngày, cô ấy ôm một cuốn sách, không thích nói chuyện.

Sở dĩ thu hút sự chú ý của hắn là vì cô bé đó đang đọc một cuốn tiểu thuyết huyền huyễn nổi tiếng.

Hắn không nhớ tên.

Dù sao cũng là loại khá huyền huyễn.

Bình thường Tiêu Long nhớ là con trai mới thích đọc loại đó, con gái thì chắc thích đọc truyện tình yêu hơn.

Võ hiệp tình yêu.

Tiên hiệp tình yêu.

Đạo mộ tình yêu.

Huyền nghi tình yêu.

Nếu cứ theo tốc độ này mà phát triển, thì thế giới của phụ nữ có thể thiếu mọi thứ, nhưng không thể thiếu tình yêu. "Chào cô, tôi tên Tiêu Long." Mặc kệ là gì.

Đã thấy người ta chào hỏi, thì đáp lại cũng không mất lịch sự.

Tiếp đó.

Hai người trò chuyện.

Đúng như Tiêu Long dự liệu.

Mặc dù cô gái này có chút đặc biệt, nhưng suy cho cùng vẫn là một cô gái.

Khi nói chuyện với người khác, vĩnh viễn không thể thoát khỏi các chủ đề như cung hoàng đạo.

Giống như đàn ông nói chuyện, trừ game ra thì là phụ nữ.

Nhanh chóng.

Đến lúc nghỉ ngơi.

Nằm trong lều, Tiêu Long lần đầu tiên ở bãi Gobi, cảm giác không ngủ được.

Những người xung quanh cũng không ngủ được, tiếng gió mang theo những lời thì thầm khe khẽ.

Nhưng.

Một ngày dài đường trường bôn ba cũng có tác dụng của nó.

Sau nửa giờ, âm thanh xung quanh dần dần yên tĩnh lại.

Bên ngoài có người gác đêm.

Tiêu Long đương nhiên không cần gác.

Hắn mở mắt nhìn đỉnh lều, lắng nghe tiếng động vật gầm gừ mơ hồ truyền đến từ xung quanh.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại chuyến đi Thiên Cung dưới lòng đất trước đây.

Còn có lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc kia.

Cũng không biết lão ta bây giờ đang ở đâu rồi.

Lần này tuyệt đối không thể để hắn ta chạy thoát nữa.

Nhất định phải tự tay giết hắn.

Nếu không giữ lại thì chắc chắn là một tai họa.

Cứ như vậy.

Vừa nghĩ linh tinh, vừa từ từ nhắm mắt lại.

Khi Tiêu Long mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong màn sương mờ ảo.

Đột nhiên.

Chương 761

Hắn cảm thấy có người đi đến bên ngoài lều của mình.

Hắn lập tức tỉnh táo. "Là ai lại đến muộn vậy?" Tiêu Long nghĩ vậy.

Mở bừng mắt, nhìn chằm chằm cửa lều.

Nhanh chóng.

Tấm rèm cửa bị vén lên một khe hở, một cái đầu nhỏ thò vào.

Tiêu Long nhìn, là cô bé Giang Nam Nguyệt.

Ngã cam.

Nửa đêm lại chui vào lều của hắn.

Chẳng lẽ cô ta có ý đồ bất chính sao?

Tiêu Long lập tức lật người, một tay khóa chặt cổ cô bé, trầm giọng nói. "Lén la lén lút vậy, làm gì?" Giang Nam Nguyệt bị dọa giật mình.

Mặt đỏ bừng, đập vào tay Tiêu Long.

Tiêu Long nới lỏng tay.

Nhưng không hoàn toàn buông ra. "Thôi được rồi, tìm tôi có chuyện gì?" Nhanh chóng thở hổn hển mấy hơi.

Giang Nam Nguyệt khẽ nói. "Anh ra tay mạnh thật đấy, không biết 'liên hương tích ngọc' là gì sao?" Liên hương tích ngọc?

Cái đó cũng phải xem là đối với ai.

Tiêu Long lắc đầu, không nói gì thêm. "Thôi được rồi, đúng là một tên chẳng biết phong tình gì cả." Giang Nam Nguyệt thè lưỡi. "Tôi

muốn tìm một chỗ trú ẩn an toàn, được không?" Ngã cam.

Bây giờ mấy cô bé đều trực tiếp vậy sao?

Tiêu Long có chút ngớ người.

Tiêu Long nhìn Giang Nam Nguyệt, có chút khó hiểu.

Nửa đêm chạy vào lều của hắn để tìm sự an ủi?

Đang đứng trước mỹ sắc.

Lúc đó, Giang Nam Nguyệt lại mở miệng. "Nếu anh biết nguyên nhân thì đi theo tôi." Nói xong.

Cô ấy xoay người chui ra khỏi lều.

Tiêu Long trầm tư một chút.

Cũng không lo cô ta giở trò gì.

Hắn trực tiếp đi theo.

Đi xuyên qua gần như toàn bộ khu cắm trại.

Giang Nam Nguyệt dừng lại trước một cái lều khá lớn.

Lúc này, mọi người trong khu cắm trại đều đã ngủ.

Có thể có người chưa ngủ, nhưng chắc chắn không chỉ có Tiêu Long và Giang Nam Nguyệt.

Ví dụ như cái lều trước mắt này.

Tiêu Long nhớ ra.

Đó là lều của giáo viên hướng dẫn đám sinh viên trong đội xe kia.

Nghe nói là giáo sư, tên thì hắn quên rồi, chỉ nhớ là họ Lâm.

Vén tấm rèm lều ra.

Tiêu Long đoán không sai.

Trên tấm thảm lông dày, Giáo sư Lâm đang yên tĩnh cầm một cuốn sách đọc.

Ông ta không hề tỏ ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tiêu Long. "Đến rồi, mời ngồi." "Không sai, tôi cũng là một Chân Thần." Giáo sư Lâm trực tiếp tự báo tu vi.

Đồng thời nói ra mục đích để Giang Nam Nguyệt gọi Tiêu Long đến. "Tôi hy vọng có thể đại diện quốc gia hợp tác với cậu, không biết cậu có đồng ý không?" Đại diện quốc gia?

Tiêu Long trong lòng khẽ động.

Xem ra nhân vật đứng sau Giáo sư Lâm này cũng không hề đơn giản.

Chỉ là. "Tại sao tôi phải hợp tác với các ông?

Có lợi ích gì sao?" Tiêu Long trực tiếp như vậy.

Giáo sư Lâm rõ ràng ngớ người.

Ngay sau đó cười nói. "Những điều kiện cậu đưa ra đều có thể được đáp ứng, chỉ cần không vi phạm đạo đức.

Tôi hy vọng cậu hợp tác và cống hiến cho quốc gia." Điều kiện gì cũng có thể đáp ứng?

Xem ra quốc gia thật sự rất coi trọng những nhân tài có thực lực.

Nhưng Tiêu Long cũng không dễ bị lừa gạt như vậy.

Nhìn những tấm gương từ cổ chí kim, những người mang danh hiệu đó cơ bản đều không có kết cục tốt đẹp.

Nghe hay thì là hứa hẹn vinh hoa phú quý, nghe không hay thì là bắt giam, để khỏi bị mất kiểm soát. "Xin lỗi, tôi là người quen sống tự do rồi, e rằng không chịu được quy tắc." Tiêu Long lắc đầu, từ chối đề nghị hợp tác.

Giáo sư Lâm cũng đã đoán trước được kết quả này.

Dù sao thì tuổi trẻ khí thịnh mà, ai cũng từng trải qua giai đoạn đó.

Suốt bao nhiêu năm, ông ta đã gặp quá nhiều thanh niên tài tuấn.

Nhưng ông ta vẫn luôn tin tưởng một câu nói: Thiên hạ nhuyên nhuyên, đều vì lợi.

Thiên hạ huyên huyên, đều vì lợi mà đi.

Một đạo lý vĩnh cửu bất biến.

Có thể bị từ chối, hoặc là lợi ích chưa đủ, hoặc là chưa nắm được điểm yếu.

Đối với Tiêu Long, Giáo sư Lâm tin vào trường hợp đầu tiên.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông ta đã nhận ra Tiêu Long không phải loại người có điểm yếu.

Bất kể là tình thân, tình bạn, hay tình yêu.

Chương 762

Loại người này sẽ không quan tâm. "Vậy thì, khoan hãy vội đồng ý hay từ chối.

Dù sao thì cậu cũng chưa hiểu rõ về chúng tôi, đợi chuyện này xong rồi chúng ta bàn kỹ hơn được không?" Giáo sư Lâm đành hạ thấp giọng, lùi một bước. "Thời gian này ở Tây Bắc, tôi tin cậu cũng không rảnh rỗi mà đi du ngoạn đâu.

Chắc chắn là vì thần lực dị động ở hướng Tây Bắc hai ngày trước phải không?" Thần lực dị động?

Tiêu Long ngớ người ra.

Chuyện này hắn thật sự không biết.

Hắn đến vì lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc, tiện thể xem có tìm được bàn đào để nâng cao thực lực không. "Thật ra quốc gia vẫn luôn coi trọng những người như chúng ta, cho nên vẫn luôn giám sát sự dao động thần lực trên toàn quốc.

Bao gồm cả những dị động trước đây ở các nơi, nhưng không ảnh hưởng đến sự cân bằng.

Và cũng chưa từng tiếp xúc với cậu." Giáo sư Lâm tiết lộ rằng Tiêu Long thật ra vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát.

Điều này tương đương với một lời cảnh cáo ngầm.

Tiêu Long cũng biết.

Trước đây Tiểu Nhị Lang đã nhắc nhở rằng thế gian có đội chấp pháp tồn tại.

Lời của Giáo sư Lâm lúc này vừa hay chứng thực một điểm.

Xem ra quốc gia vẫn luôn hợp tác chặt chẽ với đội chấp pháp. "Lần dao động thần lực ở Tây Bắc này xảy ra hai ngày trước, cũng là sau khi chuyện ở Đông Bắc kết thúc.

Liên hệ với vị trí Tháp Mộc Đà trong truyền thuyết, tôi đã sắp xếp người đi xem xét." Nghe lời đó, Tiêu Long gật đầu.

Dù sao thì đó là địa bàn của Tây Vương Mẫu.

Nói không hay thì đó là một sự tồn tại ngang hàng với Thiên Cung.

Thực lực của Tây Vương Mẫu Tiêu Long không rõ, nhưng chắc chắn là trên Chân Thần.

Nếu không, lần này sẽ không phải là Giáo sư Lâm, một Chân Thần cấp bậc này, đến đây. "Thật ra tôi không quen thuộc với nơi này, đến đây chỉ vì một chút chuyện nhỏ thôi." Tiêu Long từ tốn nói.

Biểu rõ lập trường của mình.

Hắn cũng không sợ nữa.

Không cần thiết phải đối kháng với quốc gia.

Đợi sau khi thực lực thăng cấp, lúc đó có muốn bắt tay cũng không kịp.

Không cần thiết phải tự làm tổn hại tiền đồ của mình. "Cho nên ý tôi là chuyện hợp tác có thể tạm gác lại.

Trong chuyến đi Tháp Mộc Đà sắp tới, chúng ta có thể thử hợp tác trước, không biết cậu thấy thế nào?" Có lẽ ở vị trí cao lâu rồi.

Lời nói của Giáo sư Lâm luôn không thể bỏ được cái ngữ khí của kẻ bề trên.

Tiêu Long cũng không để ý.

Thái độ của lão già này cũng khá tốt rồi.

Đổi thành người bình thường, e rằng ông ta còn chẳng thèm để ý.

Bất kể ở đâu, nơi nào, đều luôn lấy thực lực làm trọng.

Đã thấy đối phương nể mặt, Tiêu Long cũng không làm mất hứng.

Hắn lập tức gật đầu. "Được, vậy thử hợp tác xem sao." Dù sao thì chuyến đi Tháp Mộc Đà lần này kết thúc.

Nếu không có gì bất ngờ, hắn sẽ thăng cấp Thánh Nhân.

Lúc đó có hợp tác hay không cũng chẳng quan trọng nữa.

Giáo sư Lâm không hiểu Tiêu Long đang tính toán gì, cứ nghĩ Tiêu Long đã bị trấn nhiếp.

Trong lòng ông ta có chút vui mừng.

Dù sao thì một quốc gia lớn mạnh bao nhiêu năm, nhân vật thực lực Chân Thần không thiếu.

Nhưng lại không có ai trẻ tuổi như vậy.

Thành tựu tương lai có thể thấy rõ.

Nếu có thể chiêu mộ được Tiêu Long về, thì vị giáo sư này, bất kể danh dự hay địa vị, đều không phải là thứ có thể so sánh được với hiện tại. "Được, được, vậy thì chúc chuyến hành trình tiếp theo hợp tác vui vẻ." Giáo sư Lâm thân thiện vươn tay ra.

Tiêu Long gật đầu, khẽ nắm lấy.

Hắn đứng dậy. "Nếu không có chuyện gì, tôi xin phép về trước." Khi đi ngang qua Giang Nam Nguyệt.

Tiêu Long dừng lại.

Quay đầu cười nói với Giáo sư Lâm. "À đúng rồi, như một sự thành ý hợp tác, tôi có thể đề nghị một điều kiện tiên quyết không?" Giáo sư Lâm ngớ người.

Liếc nhìn Giang Nam Nguyệt.

Gật đầu. "Mời cậu nói." "Tôi hy vọng trong chuyến hành trình sắp tới, cô Giang có thể luôn đồng hành cùng tôi.

Điều kiện này không biết có quá mạo phạm không?" Tiêu Long hờ hững nói.

Giáo sư Lâm rõ ràng có chút khó xử.

Không dám mở miệng quyết định.

Ngược lại, Giang Nam Nguyệt gật đầu. "Được, giáo sư, tôi thấy yêu cầu này cũng không quá đáng, cũng coi như thành ý của chúng ta đi." Nghe cô ấy đã đồng ý, Giáo sư Lâm cũng đành bất đắc dĩ gật đầu. "Vậy được rồi, hy vọng mọi người hợp tác vui vẻ." Tiêu Long gật đầu.

Cười với Giang Nam Nguyệt.

Rồi rời khỏi lều.

Ai mà ngờ được.

Sau khi tấm rèm cửa khép lại.

Sắc mặt Giáo sư Lâm lập tức trở nên hoảng sợ. "Thằng cha sắc phôi này!

Kẻ hèn này đáng chết, đã để cô Giang bị kinh sợ rồi." Giáo sư Lâm, người vừa rồi còn mang khí chất của kẻ bề trên trước mặt Tiêu Long, sau khi Tiêu Long đi khỏi, lập tức biến thành bộ dạng nô tài.

Giang Nam Nguyệt thì tùy ý phất phất tay, hiển nhiên mang khí chất của một người ở vị trí cao. "Không sao, vì quốc gia, chút chuyện nhỏ này không đáng gì." Giang Nam Nguyệt hờ hững nói.

Gợi ý cho Giáo sư Lâm.

Chương 763

"Thật ra không có gì, Tiêu Long này thực lực không tệ, nhưng phẩm hạnh thì cũng không tệ lắm." "Lần này thật sự đã nhìn lầm rồi." Giáo sư Lâm thở dài nói. "Sao cơ, chẳng lẽ cô thật sự nghĩ hắn là tên sắc phôi sao?" "Chẳng phải sao?" Giáo sư Lâm có chút khó hiểu.

Cuộc sống thâm cung nhiều năm khiến ông ta không nhìn thấu lòng người.

Nhưng Giang Nam Nguyệt thì khác.

Cô ấy khẽ cười. "Tiêu Long, thật sự rất thú vị." Tiêu Long thật sự là sắc phôi sao?

Đương nhiên không phải.

Giang Nam Nguyệt tuy rằng không xấu, nhưng so với chị em Thiên Diệp Lê, Thiên Diệp Mộng, thì không đủ sức quyến rũ.

Cổ linh tinh quái cũng không bằng Bạch Phượng Hoàng.

Nếu thật sự có thể hấp dẫn được Tiêu Long, thì thật sự không có.

Trở về lều, trên mặt Tiêu Long hiện lên nụ cười đầy ác ý.

Câu nói vừa rồi rõ ràng là một màn khoe khoang phát ra tùy hứng.

Vãi cả!

Dám tính kế tôi trước mặt quốc gia à?

Thật sự coi ông đây Tiêu Long là bị hù dọa lớn lên à?

Thật sự coi ông đây mù không nhìn ra Giang Nam Nguyệt mới là kẻ cầm đầu sao?

Dám tính kế tôi.

Tiêu Long tôi tuy không thể đánh trả lại, nhưng làm cho cô ta ghê tởm thì được.

Có điều, Giang Nam Nguyệt lại khiến Tiêu Long có chút cảm giác không mấy tốt đẹp.

"Giang... họ Giang." Trong đầu Tiêu Long đột nhiên lóe lên một khuôn mặt uy nghiêm.

"Chắc không phải đâu." Hắn lắc đầu.Sáng hôm sau tỉnh dậy, đoàn xe đã thu dọn xong, chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Rời khỏi rìa sa mạc Gobi, đoàn xe tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Trên bản đồ cũng không có khu vực không người này.

Gió lạnh ào ào, cộng thêm xe cộ xóc nảy, mọi người gần như ngã tới ngã lui, giả vờ ngủ để tìm chút việc làm.

Giang Nam Nguyệt thì vẫn say sưa đọc một cuốn sách.

Từ sáng sớm, cô bé đã tự giác dũng cảm leo lên chiếc xe của Tiêu Long, đẩy lão Bàn đang phấn khích ra ngoài, ngồi chung ghế sau với Tiêu Long.

Mà cũng chẳng nói năng gì, vẫn giữ vẻ lạnh lùng như băng.

Mặc cho bên ngoài gió lạnh ào ào, cô bé vẫn hai mắt không rời khỏi sách.

Tiêu Long hiểu.

Sau một đêm, cô bé chắc chắn đã hiểu ra lời hắn nói tối qua chỉ là để chọc tức cô, nên chắc hẳn cũng có chút hờn dỗi.

Nhưng không sao.

Đường còn dài, thời gian còn nhiều, có đủ thời gian để chơi đùa.

Hắn không tin cô bé có thể lạnh nhạt được bao lâu.Sau khi đi dọc

con sông được hai ngày, cơn gió lớn đã lâu không gặp cuối cùng cũng thổi tới.

Tiêu Long cuối cùng cũng được chứng kiến uy lực của tự nhiên.

Chiếc xe trước tự nhiên, giống như một đứa trẻ con, khó lòng di chuyển một tấc.

Tiêu Long nhìn ra ngoài cửa xe, trời đất bị cát vàng bao phủ.

Hắn không phân biệt được là xe đang chạy hay trời đất đang chuyển động.

Cũng không phải là không thể dùng thần lực để giải quyết trận bão cát này, chẳng qua hắn không muốn động đậy mà thôi.

Tiêu Long thu lại suy nghĩ, bởi vì Giang Nam Nguyệt vẫn bình chân như vại, trong lòng không ngừng suy tính xem có nên để Tiêu Long ra tay hay không.

Dù sao thì trận bão cát này cũng không làm chết người được.Theo đó, bão cát ngày càng lớn.

Xe cộ căn bản không thể nhìn thấy nhau.

Dần dần, không biết từ lúc nào, Tiêu Long cảm giác xung quanh chỉ còn lại chiếc xe hắn đang ngồi.

Giang Nam Nguyệt cũng đặt sách xuống, khẽ nhíu mày nhìn ra ngoài.

“Kỳ lạ, bão cát hơi kỳ lạ a.” Lúc này, cậu thanh niên tài xế lẩm bẩm nói.

Hắn còn cảm thấy xe không còn chạy nữa, vì bão cát quá lớn.

Tiêu Long nhìn bóng đen ngoài cửa sổ, đột nhiên tỉnh ngộ.

“Nhanh, nhanh ra ngoài!” Nói rồi, hắn mạnh mẽ đẩy cửa xe, tức

thì một luồng bụi cát tràn vào.

Nhưng Tiêu Long có thần lực hộ thể nên chẳng sợ.

Ngược lại, cậu thanh niên tài xế suýt bị bão cát chôn vùi, nếu không phải Tiêu Long ra tay kéo cậu ta ra.

“Chết tiệt, suýt nữa thì chôn vùi cả chiếc xe rồi.” Cậu thanh niên lẩm bẩm nói.

Tiêu Long lắc đầu.

Đúng vậy, ai mà ngờ bão cát lại lớn đến vậy, trong thời gian ngắn ngủi đã chôn vùi nửa chiếc xe.

Nếu phát hiện chậm thêm một chút, e rằng ba người họ bây giờ đã ngẩn ngơ dưới lớp cát rồi.

“Không biết những chiếc xe khác có sao không, đi tìm thử xem.” Giang Nam Nguyệt bên cạnh lên tiếng.

Lúc nãy, cô bé thấy Tiêu Long mở cửa liền đeo ngay kính bảo hộ và các thiết bị phòng hộ khác đã chuẩn bị sẵn.

Đúng là thông minh thật.

Tiêu Long và cậu tài xế đều đeo bộ đàm, theo Giang Nam Nguyệt tìm về phía trước.

Đi được khoảng năm sáu mươi mét, nhìn thấy đèn xe của chiếc xe tiếp theo, nó bị nghiêng đầu trong cát.

Có điều, đám người kia lại hoàn toàn không hay biết gì.

Tiêu Long kéo cửa xe ra.Quả nhiên, Bàn Tử cái tên này, đang cùng hai người khác đánh địa chủ.

Nếu không phải Tiêu Long, chắc hẳn đã phải xuống Diêm La Điện mà đánh địa chủ rồi.Sau khi giải thích xong, mọi người từ trong xe ra.

Rất nhanh, những người trong các chiếc xe khác cũng lần lượt được tìm thấy.

Mọi người tụ tập phía sau một tảng đá lớn, khó khăn né tránh bão cát.

“Mẹ kiếp, cái thời tiết chó má này bao giờ mới kết thúc đây?” Lão Bàn nhổ ra một bãi cát, lẩm bẩm nói.

“Cái này phải xem tâm trạng ông trời, không nói trước được đâu.” Lão Lâm mở lời, cười tủm tỉm nhìn Tiêu Long.

“Vãi cả!

Lão già này nhìn tôi làm gì?

Muốn tôi ra tay à?” “Ối giời ơi, nhìn tâm trạng ông trời à?

Nếu thổi ba ngày ba đêm thì chúng ta chẳng phải chết hết rồi sao?” Lão Bàn suýt rớt hàm.

“Trên sa mạc này không có xe thì chắc chắn không đi được đâu.” Lão Lâm lắc đầu.

“Bão cát cứ tiếp tục thổi như vậy, xe cộ cũng sẽ biến mất hết.” “Không sao, cứ đào ra là đi tiếp được thôi.” Tiêu Long chẳng quan tâm bão cát thổi bao lâu.

Chương 764

Dù sao đối với hắn, xe cộ chỉ cần... lúc nào cũng có thể đào ra.

Kẻ sốt ruột phải là lão Lâm mới đúng.

Quả nhiên, thấy Tiêu Long vẫn dửng dưng, lão Lâm đành bất lực nhìn Giang Nam Nguyệt.

Cô bé cắn răng.

"Tiêu Long, xin anh ra tay đi." Trong tai hắn truyền đến giọng nói của cô nhóc.

Tiêu Long không có ý kiến gì, cô bé này cũng là bán thần, thiên phú nhìn qua cũng không kém hắn là bao.

Chẳng qua là chưa có cơ duyên thôi.

Hắc hắc.

"Ta có thể ra tay." Tiêu Long thản nhiên nói.

Giang Nam Nguyệt biết chưa hết, không mở lời.

"Nhưng tôi hy vọng cô nói cho tôi biết mục đích thật sự của Tháp Mộc Đà." Đầu dây bộ đàm im lặng.

Tiêu Long không vội, hắn chờ được.

Quả nhiên, sau khi im lặng được hai phút, giọng Giang Nam Nguyệt lại vang lên.

"Em vì muốn tìm một thứ gì đó cho ông cố của em." "Thứ gì?" Tiêu Long truy vấn.

"Bàn đào." "Bàn đào có thể kéo dài tuổi thọ trong truyền thuyết." Tiêu Long không hề ngạc nhiên.

Hắn không tiếp tục hỏi thêm.

Nếu không đoán sai, cô bé này là chắt gái của người đó.

Không ngờ, cái người từng che trời lấp đất như vậy, giờ cũng cần dùng bàn đào để kéo dài tuổi thọ rồi.

"Điều đó cũng chứng tỏ, bao nhiêu năm qua, người đó vẫn luôn tìm kiếm sự trường sinh." Tiêu Long lẩm bẩm.

Dù sao thì đối với loài người có tuổi thọ ngắn ngủi, ai mà chẳng muốn đạt được sự trường sinh.

Huống chi là người đó.

Đặt ở thời cổ đại, một vị quân vương của một nước, một đế vương nắm giữ thiên hạ.

Từ xưa đến nay, vị đế vương nào mà không hy vọng có được sự trường sinh?

"Cô bé, coi như là thù lao cho việc tôi có được bí mật này, tôi đồng ý giúp." Tiêu Long không hề giả vờ, lần này hắn thật sự muốn thực hiện lời hứa.

Trong lúc những người khác không chú ý, tay Tiêu Long giấu trong túi khẽ siết lại, miệng khẽ thốt ra một từ mà chỉ mình cô bé có thể nghe thấy: "Tán!" Vừa dứt lời, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện.

Bão cát dày đặc xung quanh như đột nhiên bị một bàn tay đập xuống, đột ngột ngưng lại giữa không trung.

Ngay sau đó, tất cả đều rơi lả tả xuống đất, làm mặt đất cao thêm đúng ba centimet.

"Anh... anh làm sao vậy?" Trong tai hắn vang lên giọng nói không thể tin được của Giang Nam Nguyệt.

"Tôi thần à, chuyện này quá đơn giản." Tiêu Long đáp lại một cách

lạnh lùng.

Dù sao thì từ khi đạt tới cấp độ chân thần, khả năng kiểm soát tự nhiên đã trở nên dễ dàng.

Còn về việc đội chấp pháp phát hiện ư?

Làm ơn đi, trong đội ngũ có một chân thần đây mà.

Kẻ cùng hội cùng thuyền với đội chấp pháp thì sợ cái gì.Điều mà Tiêu Long không biết là, một câu nói đơn giản như vậy đã dấy lên một làn sóng lớn trong lòng Giang Nam Nguyệt.

Cô bé biết sự khác biệt giữa bán thần và chân thần là rất lớn, nhưng không ngờ Tiêu Long, một chân thần, lại lợi hại đến vậy.

So với lão Lâm, đúng là kém xa.

Cô bé cũng không biết hắn lại mạnh đến thế, đơn giản như thần tiên vậy.

Không, còn lợi hại hơn cả thần tiên.

Tất nhiên, nếu Tiêu Long nghe được những lời đó, chắc chắn sẽ cười rụng răng.

Lão Lâm chỉ là chân thần sơ kỳ, làm sao có thể so sánh với một chân thần đỉnh phong được?

Nhưng dù có biết, hắn cũng chẳng buồn giải thích, lười giải thích lắm.

Mọi người thấy bão cát dừng lại, trừ lão Lâm và Giang Nam Nguyệt ra, những người khác đều tưởng ông trời hiển linh, nhao nhao hoan hô chạy về phía xe.

Lão Lâm nhìn Tiêu Long một cái, mỉm cười gật đầu.

Trong lòng lão ta cũng vô cùng chấn kinh.

Một màn vừa rồi, lão ta tự tin mình cũng có thể làm được, nhưng chắc chắn không thể nhẹ nhàng như Tiêu Long.

Thật sự quá sức tưởng tượng rồi.

Quả nhiên, 'sóng sau xô sóng trước', thế hệ sau mạnh hơn thế hệ trước!

"Đi mau, kéo hết xe chúng ta ra!" Lão Bàn hô hào.

May mắn là bão cát thổi lâu như vậy cũng chỉ chôn vùi nửa chiếc xe.

Mọi người đều không phải người bình thường, kéo xe ra thì đơn giản thôi.

Rất nhanh, tất cả các chiếc xe đều được kéo ra khỏi lớp cát.

Cát trong xe cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Mọi người lên xe tiếp tục đi về phía trước.

"Anh vừa rồi thật lợi hại." Bị chấn động bởi cảnh tượng vừa rồi, Giang Nam Nguyệt cũng không đọc sách nữa, nhìn chằm chằm Tiêu Long, khiến hắn thấy dựng tóc gáy, không biết trong lòng cô bé đang tính toán quỷ kế gì.

Tiêu Long đang nói chuyện thì xe đột nhiên dừng khựng lại.

"Chuyện gì vậy?" Hắn hỏi cậu tài xế.

"Chiếc xe phía trước đột nhiên dừng lại, không biết chuyện gì nữa." Cậu tài xế chỉ về phía trước.

Tiêu Long nhìn.

Chiếc xe phía trước có bóng người lảo đảo, không biết đang làm gì.

Hắn ngồi trong xe chờ, nhưng chưa được bao lâu, lão Bàn gõ cửa

kính xe.

“Long ca, Tiểu Ca xảy ra chuyện rồi, anh xem thử đi.” Tiểu Ca?

Tiêu Long giật mình.

Bước xuống xe đi theo lão Bàn.

Đến chiếc xe của Tiểu Ca, hắn mới hiểu ý lão Bàn.

Chỉ thấy Tiểu Ca nằm trong xe, mặt mũi tím tái, bất động.

Tiêu Long biết anh ta bị trúng độc.

Nhưng sao lại trúng độc được?

Thực lực của Tiểu Ca cũng là Thần Cấp sơ kỳ, thể chất của anh ta cũng không dễ dàng trúng độc được chứ.

Hắn định đưa tay ra xem xét.

Lão Bàn bên cạnh lại kéo hắn lại.

“Long ca, cái thứ đó ở trong.” Theo ánh mắt của hắn, Tiêu Long nhìn.

Chương 765

Trước ngực Tiểu Ca, phồng lên, hơi động đậy, dường như có thứ gì đó bên trong.

"Không sao, tôi sẽ cẩn thận." Nói rồi, Tiêu Long đưa tay về phía ngực Tiểu Ca.

Rất nhanh, một bóng xanh lao vút ra, cắn vào bàn tay Tiêu Long đang thò ra.

Đó là một con rắn nhỏ, to bằng ngón tay.

Những người xung quanh đều kinh hô, nhưng giây tiếp theo, ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

Bởi vì không thấy Tiêu Long có động tác gì, con rắn kia "phanh" một tiếng, bị bật văng ra, rơi xuống đất, cả cái đầu nhỏ bị đập nát bươm.

Cảm giác như bị người ta lấy gạch đập vậy.

"Ngọa tào, chuyện gì vậy?" Lão Bàn dụi dụi mắt, không dám tin.

Nhưng điều không dám tin hơn còn ở phía sau.

Tiêu Long đưa tay khẽ véo vào cổ Tiểu Ca.

Dưới ánh mắt của mọi người, sắc xanh đen trên mặt Tiểu Ca nhanh chóng tiêu tan.

Kỳ diệu hơn, anh ta từ từ mở mắt ra, như người không có chuyện gì vậy.

"Mẹ kiếp, Long ca biến thành thần y từ lúc nào vậy?""Thần y?" Tiêu Long cười cười.

"Một chút thủ pháp Đông y thôi, đừng kinh ngạc như vậy." Mọi

người chợt hiểu ra.

Dù sao thì Đông y đã truyền thừa ngàn năm, các loại thủ pháp thần kỳ xuất hiện không ngừng, khiến người ta không thể không tin.

Nhưng Giang Nam Nguyệt bên cạnh lại khẽ cười.

Thấy Tiêu Long nhìn lại, cô bé thè lưỡi ra, hoàn toàn khác với hình tượng trước đây.

Tiêu Long hơi sững sờ.

Chẳng lẽ cô bé này là kiểu người ngoài lạnh trong nóng?

Không phải là thích mình rồi chứ?

Từ lúc nãy đã bắt đầu trêu chọc như vậy.

Vãi cả!

Sớm biết đã mang Thiên Diệp Lê theo rồi, cho cô bé biết thế nào là 'hoa đã có chủ'.

"Tôi vừa bị gì vậy?" Lúc này, Tiểu Ca đã hồi phục thì thầm hỏi.

Lão Bàn nói liến thoắng: "Vừa rồi bị rắn cắn trúng độc, nếu không phải Long ca cứu thì..." "Mà này, con rắn lúc nãy đáng sợ lắm, màu xanh..." "Ê, sao không thấy đâu nữa rồi?" Nghe những lời đó, Tiêu Long giật mình.

Hắn vội vàng nhìn về phía con rắn nhỏ vừa bị bật văng ra.

Quả nhiên, trên mặt đất ngoài cát ra thì trống rỗng, không có xác con rắn nhỏ nào.

Dường như vừa rồi căn bản không có rắn vậy.

Nhưng Tiêu Long là chân thần, ánh mắt của hắn không thể nhìn nhầm được.

Chẳng lẽ việc Tiểu Ca bị rắn cắn vừa rồi là âm mưu của ai đó?

Hắn vô thức nhìn về phía lão Lâm.

Nào ngờ, ngay lúc đó, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng sột soạt.

Vì ở đây toàn cát, nên nghe như có ai đó đang quét dọn vậy.

Tiếng sột soạt từ bốn phương tám hướng.

"Chết tiệt!" Tiêu Long như có giác quan, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Lập tức, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Từng đàn rắn dày đặc, theo lớp cát, bao vây đội xe.

Hơn nữa, tất cả đều là loại rắn nhỏ màu xanh giống con rắn vừa rồi.

Chúng uốn lượn như một dòng sông xanh biếc.

"Chỗ khỉ ho cò gáy này mà cũng có nhiều rắn như vậy sao?" Lão Bàn lẩm bẩm.

Hắn sợ nhất loại rắn trơn trượt này.

Nếu không có Tiêu Long bên cạnh, chắc hắn đã bỏ chạy từ lâu rồi.

"Không sao, chỉ là rắn thôi mà." Tiêu Long thản nhiên cười.

Dù sao thì đám rắn này cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

"Đứng yên đó, tôi sẽ giải quyết đám rắn này." Nói rồi, Tiêu Long dang hai tay ra, chỉ về phía đàn rắn.

Đồng thời, lực lượng linh hồn trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng hội tụ.

Cuối cùng, cùng với một tiếng "Diệt!" nhẹ nhàng của Tiêu Long.

Khoảnh khắc tiếp theo, những con rắn kia như bị sét đánh trúng,

toàn thân run rẩy, từng con từng con lật ngửa bụng lên.

Một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lão Bàn và Tiểu Ca vì đã sớm chứng kiến năng lực "Nhất Niệm Diệt Hồn" của Tiêu Long nên vẫn giữ được bình tĩnh.

Nhưng bên phía Giang Nam Nguyệt thì khác.

Tuy lão Lâm và Giang Nam Nguyệt biết thực lực chân thần của Tiêu Long, nhưng những người khác thì không biết.

Nhìn cảnh tượng này, họ cho rằng đó là uy năng của thần tiên, lập tức há hốc mồm đứng đó, hoàn toàn không để ý đến cát bay vào miệng.

"Mẹ kiếp, là người hay thần vậy?" "Suỵt, đừng để người ta nghe thấy rồi diệt khẩu!" Những người đó thì thầm to nhỏ.

Nhưng tất cả đều cảm thấy Tiêu Long quá bá đạo.

Một thủ đoạn thật sự kinh thiên địa khấp quỷ thần, đã gây ra một chấn động không nhỏ trong lòng mọi người.

"Được rồi, giải quyết xong rồi, chúng ta lên xe đi." Giải quyết xong đàn rắn, Tiêu Long thản nhiên nói, dẫn đầu bước lên xe.

Không còn cách nào khác.

Lúc nãy khi vận dụng linh hồn lực, hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức bất thường.

Dựa theo linh hồn của đàn rắn, những con rắn này đều thuộc về một con rắn mẹ.

Điều này có nghĩa là?

Hắn không khỏi nhớ lại lần ở lăng mộ Nam Hải Vương khi gặp

những người sứa tay, những người sứa tay đó cũng đều xuất phát từ một tổ sứa mẹ.Chẳng lẽ đàn rắn chặn đường này cũng có người cố ý nuôi dưỡng sao?

Vậy thì kẻ đứng sau đó là vì cái gì?

Tiêu Long không biết.

Nhưng trong thâm tâm, hắn cảm thấy đàn rắn này không hề đơn giản, phía sau chắc chắn có chuyện lớn.

Vì vậy, hắn vội vàng nhắc nhở mọi người rời đi.

Lão Lâm cũng không ngốc, thấy hành động này của Tiêu Long, lập tức nhận ra vấn đề nghiêm trọng, vội vàng ra lệnh cho cấp dưới lái xe rời đi.

Rất nhanh, đoàn xe với tốc độ cực nhanh đã rời khỏi nơi đầy rác rắn.

Theo chỉ dẫn của GPS, đoàn xe tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Sau khi lái xe được khoảng nửa tiếng, dưới ánh hoàng hôn xuất hiện hình bóng của địa hình Nhã Đan.

Một ngọn núi đá lớn mọc lên giữa vùng đất bằng phẳng.

Rất nhanh, một "thành lũy" khổng lồ đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chương 766

“Lý Phong Thành, còn được gọi là Thành Ma Quỷ.” “Vì gió thổi qua đây sẽ phát ra âm thanh như ma quỷ nên mới có tên đó.” Giang Nam Nguyệt ân cần giải thích cho Tiêu Long.

“Tối nay xem ra phải cắm trại ở đây rồi.” Tiêu Long gật đầu.

Vị trí cắm trại ở đây không tệ, ít nhất có thể tránh được bão cát.

Trong bộ đàm, Giang Nam Nguyệt ra lệnh cho đoàn xe phía trước chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi.

Đúng lúc đó, một tiếng động lớn đột nhiên truyền đến từ phía trước, làm kinh động Tiêu Long đang trầm tư.

“Chuyện gì vậy?” “Hình như chiếc xe phía trước bị lật rồi, Long ca.” Cậu tài xế cũng đã học cách gọi Tiêu Long là Long ca.

Lật xe?

Tiêu Long giật mình.

Địa thế không hề xóc nảy, sao lại lật xe được chứ?

Hắn dừng xe lại, nhìn về phía trước.

Quả nhiên, trong tầm mắt, chiếc xe vốn đang chạy ở phía trước nhất đã lật nghiêng sang một bên mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Nhiều người đang vội vàng chạy tới cứu viện.

“Đội y, đội y!” Lão Lâm vội vàng gọi bác sĩ.

Xem ra người trong xe bị thương khá nặng, nếu không thì lão già cũng sẽ không sốt ruột như vậy.

Xem ra biện pháp bảo mật của quốc gia rất nghiêm ngặt.

Theo Tiêu Long thì cứ trực tiếp dùng năng lực cứu người là được, cần gì đến bác sĩ chứ.

Hiện trường phía trước đã ổn định, chắc chỉ có một hai người bị thương.

Tiêu Long bắt đầu quan sát địa hình thành Ma Quỷ trước mắt.

Đột nhiên, hắn thấy một bóng người nhanh chóng xuất hiện trong thành Ma Quỷ, sau đó lại biến mất không thấy tăm hơi.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Bên cạnh, Giang Nam Nguyệt đột nhiên lên tiếng, khiến Tiêu Long giật mình.

"Thành Ma Quỷ có người vào sao?" "Không có đâu." Giang Nam Nguyệt lắc đầu.

"Thành Ma Quỷ không phải là điểm du lịch, bên trong rất rộng." "Có hố cát lún, một khi vào rất khó ra." Rồi cô bé dừng lại.

"Đương nhiên, chắc chắn không thể ngăn cản được những cao thủ như anh." Tiêu Long gật đầu.

Vừa rồi chắc không phải là ảo giác.

Trong thành Ma Quỷ có người.

Tối nay đóng quân ở đây chắc chắn không được yên ổn lắm.

Hắn nói nỗi lo lắng của mình cho Giang Nam Nguyệt.

Cô bé lại không quan tâm.

"Không sao, em tin có một đại thần như anh ở đây, em sẽ không sao đâu." Nói xong, cô bé còn thè lưỡi với Tiêu Long.

Vãi cả!

Cô bé này lại lên cơn "phát xuân" rồi sao?

Tiêu Long quyết định không để ý tới.

Dù sao lát nữa hắn sẽ dặn dò lão Bàn, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân, bảo họ buổi tối chú ý một chút, tránh xảy ra bất ngờ.

Hắn cũng không thể canh chừng 24 tiếng được.

Rất nhanh, doanh trại được thiết lập.

Người bị tai nạn xe hơi chỉ bị trật tay, chắc nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.

Theo lời kể, chiếc xe đột nhiên đâm vào một thứ gì đó, dẫn đến lật xe.

Nhưng sau khi kiểm tra gầm xe thì không có gì cả.

Tiêu Long lại âm thầm để tâm.

Xem ra trực giác của hắn không sai.Hắn hơi do dự, rồi nói với lão Lâm, bảo lão ta buổi tối chú ý một chút.

Lão ta gật đầu.

Ban đêm, sau khi ăn uống xong, ngoài người canh gác ra, mọi người đều nhanh chóng đi ngủ.

Tiêu Long cũng ngủ thiếp đi.

Suốt đêm không có động tĩnh gì.

Cho đến sáng sớm, một tiếng la lớn vang vọng khắp doanh trại.

"Giáo sư, giáo sư mau ra, xảy ra chuyện rồi!" Tiêu Long mở mắt, với tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi lều.

Có hai lính đánh thuê đang la lớn báo có chuyện.

Tiêu Long lao tới, chỉ thấy trên mặt đất chỉ còn đống lửa đã tắt và một vũng máu tươi.

Người canh gác thì đã biến mất.

"Chẳng lẽ bị dã thú tha đi?" Sa mạc Gobi là nơi hoang vắng nhất,

có nhiều dã thú nhất, bị tha đi cũng là chuyện bình thường.

"Không." Tiêu Long lắc đầu.

Nếu là dã thú, thì người canh gác đâu phải là người câm?

Chắc chắn sẽ la lớn, mọi người đều sẽ nghe thấy.

"Dấu máu hình như đi về phía đó, tìm thử xem." Lúc này, Tiêu Long phát hiện vết máu trên mặt đất có vẻ không ổn.

Hắn lần theo dấu vết máu đến một gò đất bên cạnh thành Ma Quỷ, lật qua một cái hố lớn.

Dưới hố có một người nằm, chính là một người của lão Lâm, người canh gác đêm qua.

"Đáng tiếc thật, chết ở đây rồi." Tiêu Long không cần chạm vào cũng biết người đã chết.

Thời gian tử vong đã hơn ba tiếng.

"Kỳ lạ thật, sao người lại chết ở đây mà không có chút động tĩnh nào?" Tiêu Long định lật thi thể lên.

Lúc này, ngực thi thể lại thu hút sự chú ý của hắn.

Tiêu Long đưa tay vén áo người đó ra, không khỏi mắt ngưng lại.

Chỉ thấy một con rắn nhỏ màu xanh nằm yên ở đó.

Nếu không nhìn nhầm, đầu con rắn nhỏ này bị dẹp lép.

"Ủa?" Bên cạnh truyền đến một tiếng kêu.

Lão Bàn nghe thấy liền chạy tới, nhìn con rắn.

"Không phải là con rắn mà Long ca đã xử lý hôm qua sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Tiêu Long gật đầu.

Có chút giác ngộ, hắn nhảy lên một gò đất, nhìn xung quanh đội

xe.

Quả nhiên.

“Cảnh cáo.” Lão Bàn nghe tiếng, theo ngón tay của hắn nhìn tới, chỉ thấy bốn phía đội xe, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một biển rắn màu xanh biếc, bao vây toàn bộ doanh trại, dày đặc không kẽ hở.

“Vãi cả!” Ánh mắt lão Bàn thay đổi.

Chẳng phải đám rắn đó hôm qua đã chết hết rồi sao?

Chương 767

Sao lại xuất hiện ở đây?

“Tây Vương Mẫu đang cảnh cáo.” Tiêu Long thản nhiên nói.

Xem ra nỗi lo của hắn không sai.

Lúc này, Giang Nam Nguyệt cũng nhìn thấy những xác rắn đó, đi đến bên cạnh Tiêu Long.

“Chuyện gì vậy?

Huyễn hoặc quá đi thôi.” Tiêu Long lắc đầu.

“Xem ra hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, Tây Vương Mẫu đã biết tôi đến rồi.” “Bà ta đang cảnh cáo tôi.” Giang Nam Nguyệt kinh hãi.

“Vậy phải làm sao?” “Làm sao thì làm!

Thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, sợ cái gì!” Tiêu Long lạnh lùng cười nói.

Đôi mắt Giang Nam Nguyệt lập tức biến thành hình ngôi sao nhỏ, nhìn Tiêu Long khiến hắn không quen.

Trời ạ.

Cô bé này tính cách hơi đa biến đó nha.

“Mà này, lão Lâm đâu rồi?” Động tĩnh lớn như vậy, mà lão già kia cũng không thấy tăm hơi.

Hơi bất thường.

Tiêu Long hỏi.

“Không có, hơi bất thường, em đã cho người đi gọi rồi.” Giang

Nam Nguyệt gật đầu.

Lúc này, một người đi tới bên cạnh.

Đó là người mà Giang Nam Nguyệt đã cử đi gọi lão Lâm.

Điều kỳ lạ là, phía sau anh ta không có bóng dáng lão Lâm.

Trong lòng Tiêu Long chợt giật mình.

"Cô Giang, lão Lâm..."Người đó nhìn Tiêu Long bên cạnh một cái, không nói gì.

"Không sao, người đi rồi, có chuyện gì sao?" Giang Nam Nguyệt an tâm phất tay, rất có phong thái của ông nội cô bé năm xưa.

"Giáo sư Lâm lều trống không, không tìm thấy người đi đâu." Vãi cả!

Quả nhiên có chuyện.

Không cần Tiêu Long nói cũng biết, lão Lâm chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Nếu không thì sẽ không biến mất khỏi doanh trại mà không một tiếng động như vậy.

"Bây giờ phải làm sao, Tiêu Long?" Lúc này, Giang Nam Nguyệt cuối cùng cũng có chút hoảng loạn.

Dù cô bé có tinh quái, tiểu ma nữ đến mấy, nhưng khi mất đi chỗ dựa duy nhất, cô bé cũng chỉ là một cô gái nhỏ đáng thương mà thôi.

Cô bé chỉ có thể đặt ánh mắt hy vọng lên người Tiêu Long.

"Không sao, có tôi đây mà." Tiêu Long gật đầu, ý bảo không cần hoảng.

Giáo sư Lâm thân là chân thần, tuy chỉ là sơ kỳ, nhưng có thể biến mất một cách không tiếng động dưới mí mắt Tiêu Long, loại năng lực

này không phải người bình thường có thể làm được.

Chẳng lẽ là Thánh Nhân trên cả chân thần?

Nhưng như vậy thì không cần phải bỏ lại Tiêu Long đâu.

"Không quản nữa, tôi đi tìm.

Chắc chắn có manh mối." Nói rồi, Tiêu Long dẫn Giang Nam Nguyệt đến lều của lão Lâm.

Bên trong vẫn giữ nguyên dáng vẻ tối qua.

Chăn màn được đặt gọn gàng, không hề lộn xộn.

Dường như chủ nhân rất bình tĩnh trước khi rời đi, không giống như có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ lão Lâm quen biết người nào đó?

Tiêu Long không dám chắc.

Lúc này, một cuốn sách trên bàn lọt vào tầm mắt hắn.

Nếu không nhầm thì đây là cuốn sách huyền huyễn mà Giang Nam Nguyệt đang đọc.

Chẳng lẽ lão Lâm cũng có sở thích này sao?

Hắn tò mò lật trang bìa ra, rồi giật mình.

Chỉ thấy trang đầu tiên của cuốn sách đã bị xé mất.

"Hôm qua đưa cho thầy giáo, vẫn còn nguyên vẹn mà." Giang Nam Nguyệt bên cạnh cảm thấy kỳ lạ.

"Chắc thầy ấy sẽ không làm chuyện vô ích như vậy, nhìn này." Tiêu Long nói, chỉ ngón tay vào trang giấy thứ hai cho cô bé xem.

Quả nhiên, trên trang sách ẩn ẩn như có dấu vết của chữ viết để lại.

“Chữ!” “Xem ra thầy giáo chắc chắn đã phát hiện ra rồi.” Tiêu Long khẳng định.

“Có bút không, lấy cho tôi dùng một chút.” Giang Nam Nguyệt vội vàng sai người lấy bút.

Rất nhanh, sau khi Tiêu Long nhanh chóng bôi vẽ, hắn phát hiện ra những gì được viết trên trang thứ hai.

“Hướng đông.” Hướng đông hình như là phía đó thì phải.

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn về phía thành Ma Quỷ.

Chẳng lẽ lão già đó chạy vào trong thành Ma Quỷ rồi sao?

Chuyện không nên chậm trễ.

Bất kể thật giả, đều phải đi xem.

Biết đâu lão ta đã phát hiện ra điều gì đó nên mới để lại manh mối.

Đã quyết định, Tiêu Long nói với Giang Nam Nguyệt.

Kết quả là nghe nói muốn vào trong thành Ma Quỷ, cô bé cũng muốn đi theo.

Lời cô bé nói là: “Đi theo anh là an toàn nhất.” Vãi cả!

Coi tôi Tiêu Long là vệ sĩ riêng à?

Không còn cách nào khác.

Tình hình hiện tại không cho phép cãi cọ.

Tiêu Long dẫn Giang Nam Nguyệt lên đường đến thành Ma Quỷ.

Hắn cũng không dẫn theo người khác.

Dù sao ở cấp độ này, những người khác cũng không giúp được gì.

Nơi đội xe đóng quân là rìa thành Ma Quỷ.

Muốn đi vào bên trong thì phải leo lên một con dốc cao.

“Oa, cái thành Ma Quỷ này thật lớn.” Giang Nam Nguyệt kinh hô.

Tuy đã sớm biết thành này không nhỏ, nhưng nghe nói là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác.

“Được rồi, định vị vị trí của lão Lâm, tôi dẫn cô đi tìm.” Tiêu Long không nói nhảm, nói thẳng.

“Anh biết em có định vị sao?”Giang Nam Nguyệt kinh ngạc.

Chương 768

“Những người như cô chắc chắn sẽ tự trang bị định vị mà.” Không phải Tiêu Long đoán mò.

Chủ yếu là nhờ thiết bị định vị trên người tên phản đồ lần ở hang động dưới lòng đất đã nhắc nhở hắn.

Quả nhiên, Giang Nam Nguyệt cũng không hỏi nhiều, lấy điện thoại ra khỏi túi, bật định vị.

“Đại khái là ở vị trí đó.” Cô bé chỉ vào một gò đất đen kịt ở sâu trong thành Ma Quỷ.

“Chắc chắn là ở đó sao?

Vậy được, đưa tay cho tôi.” Tiêu Long xác nhận một lần rồi đưa tay nắm lấy tay Giang Nam Nguyệt.

Ngay sau đó, giữa tiếng kinh hô của cô bé, cả người hắn “sưu” một tiếng bay vút qua gò đất, hướng thẳng tới mục tiêu.

“Oa, bay ư, thật là tuyệt vời quá!” Phía sau lưng Tiêu Long truyền đến giọng nói phấn khích của cô bé.

Hắn không khỏi khẽ cười.

Cô nhóc này nhìn có vẻ trưởng thành, nhưng tâm trí lại như một thiếu nữ tuổi mười sáu.

Thật sự thú vị.

Nói thật, có chút hấp dẫn.

Rất nhanh, vài nghìn mét dưới tốc độ bay của Tiêu Long cũng chỉ là khoảng cách vài giây.

Hai người nhẹ nhàng đáp xuống gò đất đen, trở lại mặt đất.

Giang Nam Nguyệt hơi nghiêng người, không thể tin được.

"Sau này anh có thể bay như vậy nữa không?" Cô bé mắt long lanh nhìn Tiêu Long.

"Điều đó còn phải xem cô có nghe lời không đã." Tiêu Long khẽ cười.

"Em chắc chắn sẽ nghe lời, em sẽ nghe lời mà." Nói rồi, Giang Nam Nguyệt nhón chân chủ động hôn Tiêu Long một cái.

Vãi cả!

Trực tiếp vậy sao?

Chủ động vậy sao?

Tiêu Long hoàn toàn ngây người.

Không ngờ cô bé này lại chủ động đến thế.

Quả nhiên, thế hệ sau biết "thả thính" hơn thế hệ trước rất nhiều!

"Khụ khụ, chúng ta đi tìm lão Lâm trước đã." Tiêu Long vội vàng lảng sang chuyện khác, tránh để cô bé lại làm ra chuyện táo bạo.

Thật sự, cô bé hai mươi tuổi này, thật sự quá táo bạo.

"Vị trí của thầy ấy hiển thị ở gần đây." Sau khi xem điện thoại, Giang Nam Nguyệt khẳng định lão Lâm ở gần đó.

Nhưng không biết vì sao, hai người lại không nhìn thấy.

Chỗ này trống rỗng không có gì cả.

Tiêu Long nói.

"Tránh ra một chút." Sau khi Giang Nam Nguyệt đứng ra xa một chút, Tiêu Long nhắm mắt lại bắt đầu quét linh hồn khu vực này.

Rất nhanh, một luồng dao động nhàn nhạt truyền ra từ bên dưới gò đất này.

“Tìm thấy rồi.” Tiêu Long chỉ vào một vị trí dưới đất, cười nói.

“Ở phía dưới.” “Không phải chứ, chỗ này đâu có lối vào?” Giang Nam Nguyệt mở to mắt, không thể tin được.

“Sẽ biết ngay thôi.” Tiêu Long kéo cô bé đứng ra xa một chút, rồi nhảy vọt lên không trung.

Trong tay lóe lên, một thanh Đường đao với ánh sáng lạnh nhạt xuất hiện.

Từ khi thăng cấp chân thần, hắn đã dùng thần lực để rèn luyện thanh Đường đao này một phen.

Giờ đây, độ sắc bén cũng như độ khế hợp linh hồn đã phi thường.

Hơn nữa, bây giờ thanh đao này khi không dùng có thể tự do co rút vào trong cơ thể hắn, không còn lo bị người khác phát hiện nữa.

Cầm đao trong tay, Tiêu Long nhìn gò đất đen trên mặt đất, nơi phát hiện ra dao động linh hồn, thản nhiên thốt ra một tiếng: “Nhất Trảm Định Sơn Hà!” Cùng với một câu nói, một đạo đao mang không tiếng động chém xuống gò đất đen.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Giang Nam Nguyệt, gò đất trên mặt đất lặng lẽ bị cắt đứt một tầng, lộ ra một cái hang tối đen.Dưới đất ư?” Giang Nam Nguyệt rõ ràng giật mình.

Lúc này, một trận gió thổi qua, một loại âm thanh không rõ từ đâu đột nhiên truyền vào tai Tiêu Long.

Đó là một loại tiếng cười “cô kỷ cô kỷ”.

“Âm thanh gì vậy?” Giang Nam Nguyệt cũng nghe thấy.

“Hình như là tiếng cười của một người.” Tiêu Long cảm thấy buồn cười.

Cô bé này chắc còn ít kinh nghiệm.

Chẳng lẽ thấy ai cười mà lại phát ra âm thanh như vậy sao?

Từ trên không trung xuống, Tiêu Long đứng ở cửa hang, lắng nghe kỹ.

Loại âm thanh đó rõ ràng hơn vài phần.

Thật sự rất giống một loại tiếng cười.

Nhưng không phải tiếng cười vui vẻ, mà là tiếng cười lạnh.

Tiếng cười oán độc đó.

Cảm giác không giống người bình thường có thể phát ra, mà giống như người điên hoặc bệnh nhân tâm thần phát ra vậy.

Chỉ là, Tiêu Long từ tiếng cười đó nghe ra một chút dị thường.

Tuy nhẹ, nhưng rõ ràng nghe thấy một chút âm thanh khác biệt so với tiếng cười.

"Âm thanh gì vậy?" Giang Nam Nguyệt căn bản không nghe thấy.

Nghe Tiêu Long nói vậy, cũng không đoán ra được.

"Cảm giác như tiếng đồng hồ cơ khí vậy, chẳng lẽ lão Lâm có mang đồng hồ sao?" Tiêu Long suy nghĩ rồi hỏi.

Giang Nam Nguyệt lắc đầu.

"Thầy giáo không có thói quen đeo đồng hồ, chắc là âm thanh khác." "Có phải do thứ khác phát ra không?" Tiêu Long sững sờ, đột nhiên nhận ra.

"Nếu lão Lâm thật sự ở phía dưới, chắc chắn đã bị hạn chế hành động rồi." "Tôi hiểu rồi, là tiếng của thiết bị định vị trên người thầy ấy." Chẳng trách Tiêu Long luôn cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc.

Hồi ở hang động dưới lòng đất, cũng vì âm thanh này mà hắn đã

phát hiện ra thiết bị định vị trên người tên phản đồ.

Chỉ là, âm thanh trên người lão Lâm lại lớn đến vậy, ngay cả ở bên ngoài cũng nghe rõ ràng như thế.

Chẳng lẽ lão ta ở không xa sao?

Nghĩ vậy, Tiêu Long dẫn Giang Nam Nguyệt đi vào trong hang.

Đó là một cái hang rất sâu thẳm, bên trong tối đen như mực.

Giang Nam Nguyệt bật đèn pin mang theo, mới thấy rõ hơn một chút.

Nhưng đi được một lúc, Tiêu Long phát hiện ra điều bất thường.

Lẽ ra lúc này phải đi xuống dưới lòng đất, nhưng cảm giác lại như đang đi vào một căn phòng.

Không chỉ vậy, trong lỗ mũi dường như ngửi thấy một mùi tanh.

Không phải mùi đất, mà là mùi tanh của rắn.

“Xem ra phía dưới có rắn.” Tiêu Long gật đầu.

Chương 769

Lo lắng xảy ra bất ngờ, hắn lại dẫn Giang Nam Nguyệt lùi ra ngoài.

“Không vào tìm nữa sao?” Giang Nam Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên phải tìm, nhưng tôi muốn xác định một chuyện trước đã.” Sau khi lùi ra, Tiêu Long ra hiệu Giang Nam Nguyệt đứng ra xa một chút.

Hắn lại lần nữa rút Đường đao ra.

Cùng với Đường đao trong tay xoay tròn, bề mặt gò đất đen cũng nhanh chóng bị bóc tách.

Dần dần, thứ bị chôn vùi dưới lòng đất cũng lộ ra.

Giang Nam Nguyệt thật sự chấn động, nhìn thấy vật thể khổng lồ đó không khỏi kinh hô.

“Trời ơi!” Tiêu Long nheo mắt lại.

Quả nhiên.

Chỉ thấy sau khi lớp đất bị bóc tách, một chiếc thuyền xuất hiện trước mặt.

Không, nói chính xác hơn, là một con thuyền đổ nát.

Thân thuyền bị hư hại không ít, nhưng vẫn có thể nhìn rõ vẻ oai phong hùng vĩ ngày xưa.

Một nửa chôn vùi trong đất, một nửa lộ ra mặt đất.

“Một con thuyền đắm.” Tuy không biết tại sao nơi này lại xuất hiện một con thuyền đắm, nhưng bây giờ không phải lúc nghiên cứu nó.

Bởi vì cùng với việc thân thuyền được lộ ra, âm thanh "cô kỷ cô kỷ" kia cũng ngày càng rõ ràng hơn trong không trung.

Bất ngờ là, một loạt hành động vừa rồi không hề xảy ra bất ngờ.

Tiêu Long còn tưởng sẽ có một bầy rắn lớn lao ra chứ.

"Đi thôi, tôi vào tìm xem." Nói rồi, Tiêu Long kéo Giang Nam Nguyệt đứng lên trên thân thuyền.

Lúc này, tiếng động rõ ràng vọng lên từ dưới chân.

Không, à, cả thân thuyền đều bị bùn đất bao phủ kín mít.

Lâm giáo sư, cái lão già đó đã vào trong.

"Thôi, chúng ta cứ trực tiếp đi." Tiêu Long giậm chân một cái, dẫm ra một cái lỗ đen ngòm dưới đất.

Hắn dùng đèn pin soi vào trong.

"Ôi, nhiều hũ thế này?" Lần đầu tiên, Tiêu Long nhìn thấy những chiếc hũ.

Chúng được bảo quản khá tốt.

May mà cái tên Bàn Tử không đi cùng, nếu không thấy mấy thứ này chắc nó vui vẻ hú hét ầm ĩ.

"Thầy ơi, nhìn kìa!" Lúc này, Giang Nam Nguyệt mắt tinh đã nhìn thấy màu vải ở góc tường, nhận ra đó là quần áo của Lâm giáo sư.

Quả là học trò giỏi, nhớ rõ.

"Đứng sau lưng tôi." Tiêu Long phân phó.

Ngay lập tức, hắn giơ tay vén cả nóc thuyền lên, để lộ cảnh tượng bên trong khoang thuyền.

Một khoang thuyền vuông vức.

Góc bên trái đặt ba bốn mươi chiếc hũ sành đen sì cao nửa người.

Bên phải thì đặt bảy tám chiếc thùng gỗ hình vuông.

Vì thời gian lâu năm, những chiếc thùng gỗ đó đã mục nát, lộ ra những thứ giống như sợi bông bên trong, không biết là vải lụa hay quần áo.

Lâm giáo sư đang nằm úp sấp phía sau mấy cái thùng gỗ này, nên Tiêu Long nhất thời không phát hiện ra điều bất thường.

Hiện tại hắn hứng thú với những chiếc hũ sành cao nửa người ở bên trái, chúng dường như giống loại "hầu đầu thiêu" mà hắn đã thấy trước đây.

"Không thể nào trùng hợp đến vậy chứ?" Tiêu Long thầm nghĩ.

Lúc này, Giang Nam Nguyệt đã chạy đến bên Lâm giáo sư.

Lo lắng cho cô bé xảy ra chuyện, Tiêu Long quyết định tạm thời không để ý đến những chiếc hũ đó.

Dù là hầu đầu thiêu đi chăng nữa, trước mặt Tiêu Long cũng chẳng đáng là gì.

Giang Nam Nguyệt vươn tay định kiểm tra tình trạng của Lâm giáo sư.

Tiêu Long vội vàng kéo cô lại.

Đùa à, ai mà biết có vấn đề gì không.

Chỉ cần chạm vào là trúng chiêu thì sao.

Nghĩ vậy, Tiêu Long nhẹ nhàng giơ tay.

Một luồng thanh phong cuốn Lâm giáo sư lên.

Lão già mặt đầy bùn đất, trông như vừa lăn lộn trong bùn vậy.

Nhưng nhìn thấy lỗ mũi vẫn còn hơi thở, chắc là chưa chết.

Dường như cảm nhận được Tiêu Long, Lâm giáo sư khó khăn mở

mắt, cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn: "Đừng, đừng chạm vào tôi." Chẳng lẽ?

Tiêu Long nhìn về phía ngực ông ta.

Quả nhiên, ngực của lão già có chút bất thường.

Không hề do dự, Tiêu Long vươn tay vén áo ngực ông ta ra, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy, trên ngực Lâm giáo sư chi chít những lỗ máu li ti.

Không chảy máu, nhưng dày đặc, phải đến hai ba mươi cái.

"Vết thương ạ?" Giang Nam Nguyệt trấn định hỏi.

"Trông có vẻ bị cắn." Tiêu Long gật đầu, nhưng hiện tại cũng không nhìn ra là thứ gì cắn, không thể phán đoán.

"Ôi, trong vết thương dường như có thứ gì đó đang động đậy." Giang Nam Nguyệt kinh ngạc nói.

Tiêu Long nheo mắt nhìn.

Vết thương trên ngực Lâm giáo sư đang khẽ nhúc nhích, dường như có thứ gì đó muốn chui ra.

Ngay lập tức, trong lòng hắn chợt rùng mình.

Nhanh như chớp, một vật thể nhỏ bé nhanh chóng chui ra từ vết thương.

Hắn vội vàng giơ tay thúc đẩy thần lực.

Chỉ nghe "ding" một tiếng, có thứ gì đó va vào lớp phòng hộ bên ngoài.

"Mạnh thật đấy." Tiêu Long trong lòng kinh hãi.

Cú va chạm của vật đó giống như một chiếc xe tải, khiến lòng bàn tay hắn hơi tê dại.

Lúc này, hắn không dám chần chừ, nắm tay Giang Nam Nguyệt nhanh chóng lùi lại phía sau.

Khẩn trương sau đó, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Những vết thương trên ngực Lâm giáo sư dường như bị cú đánh vừa rồi làm kinh động, "sưu sưu sưu" những thứ bên trong lũ lượt chui ra.

Nếu Tiêu Long không lùi nhanh, thì có lẽ cả hắn và Giang Nam Nguyệt đều đã bị đánh thành cái sàng rồi.

"Trời ơi, cái gì thế kia?" Không nhìn rõ tình hình, Giang Nam Nguyệt kinh hô.

Tiêu Long nheo mắt lại.

Nếu hắn không nhìn nhầm, những thứ nhỏ bé chui ra đó là một loại côn trùng bé như hạt gạo.

Chương 770

Thật là quỷ dị, từ trước tới nay hắn chưa từng gặp loại côn trùng nào "trâu bò" đến thế.

Mấy thứ này từ đâu ra vậy trời?

Đúng lúc này, trong khoang thuyền vốn yên tĩnh lại vang lên một tiếng cười lạnh quái dị.

Tiêu Long khựng lại, ánh mắt từ từ chuyển hướng, dừng lại trên những chiếc hũ sành vẫn luôn bất động.

Lúc nãy Tiêu Long và Giang Nam Nguyệt đã theo tiếng động đó vào đây.

Sau khi gặp Lâm giáo sư thì không còn nghe tiếng nữa, cứ tưởng âm thanh phát ra từ người Lâm giáo sư.

Không ngờ, giờ lại nghe thấy tiếng phát ra từ những chiếc hũ sành bên cạnh.

Tiêu Long kinh ngạc, cảm thấy có gì đó không ổn.

"Mấy chiếc hũ đó lạ thật, bên trong chẳng có gì." Giang Nam Nguyệt nói một cách khó hiểu.

"Bên trong chắc là mấy thứ không hay ho gì, cô không biết đâu." Tiêu Long lắc đầu.

Giang Nam Nguyệt vội vàng hỏi tại sao.

Tiêu Long kể cho cô bé nghe về những "hầu đầu thiêu" mà hắn đã gặp trước đó.

Ngay lập tức, cô bé không còn bình tĩnh nữa.

"Trong lịch sử lại có thứ ghê tởm như vậy ư?" Tiêu Long lắc đầu,

thầm nghĩ.

Bình thường thôi, đó là phiên bản đã được cắt giảm rồi.

Nếu thật sự cho cô bé xem cảnh tượng đó, chắc sau này cô bé sẽ chuyển sang ăn chay mất.

"Những chiếc hũ này hẳn là sản vật thời Đường, xuất hiện ở đây…" "Chẳng lẽ có liên quan đến Tây Vương Mẫu?" Giang Nam Nguyệt trầm tư.

"Có khả năng, nhìn những hoa văn trên các chiếc hũ đó kìa." Tiêu Long chỉ vào những chiếc hũ.

"Loại đồ đằng này gọi là Tam Thanh Điểu, truyền thuyết là của quốc gia Tây Vương Mẫu sử dụng." "Mặc dù không loại trừ các quốc gia nhỏ khác cũng dùng, nhưng nếu ở đây…" Tiêu Long lắc đầu.

Chín mươi phần trăm là có liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Đúng lúc này, âm thanh "cô kỷ cô kỷ" lại vang lên.

Lần này nghe rõ ràng hơn, truyền đến từ vị trí của những chiếc hũ sành.

Tiêu Long vẫy tay ra hiệu cho Giang Nam Nguyệt, rồi đi về phía sau những chiếc hũ.

Chỉ thấy, phía sau những chiếc hũ, có một chiếc hũ đã vỡ tan.

Trên mảnh vỡ còn sót lại một cục lông tròn vo.

Tiếng động phát ra từ cục lông đó.

"Cục lông à?" Tiêu Long hơi cau mày.

Quái lạ, nhìn thứ này cứ như một cái đầu người.

Chẳng lẽ thật sự là "hầu đầu thiêu" sao?

"Tiêu Long, nhìn kìa, mấy con côn trùng đó!" Lúc này, Giang Nam

Nguyệt bên cạnh hét lên.

Tiêu Long quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, những con côn trùng vừa nãy chui ra từ cơ thể Lâm giáo sư lại đen kịt bay ngược trở về từ trên không trung.

"Ngã cam, Thi Miết Vương!" Khi đã nhìn rõ hình dạng của những con côn trùng đó, Tiêu Long ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười.

Thi Miết Vương, loại này hắn quen thuộc nhất.

Xử lý chúng dễ như trở bàn tay.

Ngay lập tức, hắn giơ tay, chuẩn bị dùng "Nhất Niệm Diệt Hồn" để tiêu diệt lũ Thi Miết Vương này.

Đúng lúc đó, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Đừng, đừng chọc mấy con côn trùng đó." Giọng nói yếu ớt là của Lâm giáo sư.

Có lẽ do những con côn trùng đã chui ra hết khỏi cơ thể nên sắc mặt ông ta đã hồi phục đôi chút, nhưng vẫn thở hổn hển.

Tiêu Long không hiểu.

Là một Chân Thần, lão già này đúng là mất mặt thật.

Bị một đám Thi Miết Vương hành cho ra nông nỗi này.

"Không sao, một đám Thi Miết Vương thôi, dễ xử lý." Tiêu Long nói bâng quơ.

"Không, đó không phải Thi Miết Vương." Lâm giáo sư lại lên tiếng.

Lúc này Tiêu Long hơi sững lại.

Không phải Thi Miết Vương?

Hắn quay đầu nhìn lại những con côn trùng đang đứng yên trên không.

Hắn cũng phát hiện ra vấn đề.

"Thi Miết Vương mà tôi từng thấy có màu đỏ, mấy con này thì không." Tiêu Long gật đầu.

Quả thật, những con côn trùng này có màu vàng nhạt.

"Đây là Cổ Trùng, từ Nam Cương bên kia." Lâm giáo sư thở hổn hển giải thích.

"Vì được nuôi dưỡng bằng thần lực của Chân Thần, nên thần lực đối với chúng vô hiệu." Chân Thần?

Tiêu Long không khỏi nhìn về phía những chiếc hũ sành kia.

"Trong những chiếc hũ đó đều là Chân Thần sao?" Lâm giáo sư gật đầu.

"Ngã cam, thủ bút lớn thật." Tiêu Long sững sờ, cười lạnh nói.

Dùng Chân Thần để bồi dưỡng Cổ Trùng.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không có thủ bút lớn như vậy.

Ai có thể làm ra chuyện này?

Chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu?

Nhưng chiếc thuyền đã bị đắm ở Tháp Mộc Đà, không thể nào Tây Vương Mẫu nghiên cứu ra rồi lại vận chuyển về đây.

"Thôi, mặc kệ mấy thứ này, cứ thử giải quyết chúng trước đã." Nghĩ vậy, Tiêu Long không màng đến sự phản đối của Lâm giáo sư, giơ tay thi triển Nhất Niệm Diệt Hồn.

Không có bất kỳ bất ngờ nào.

Những con côn trùng trên không trung khựng lại, "tích tích tác tác"

rơi rụng đầy đất.

Giang Nam Nguyệt mừng rỡ, giơ chân đá thử một con.

Nó bất động, xem ra đã chết.

“Thầy ơi, chúng chết rồi!” Cô bé kêu về phía Lâm giáo sư.

“Tiêu Long, thật là tuổi trẻ khí thịnh, nhìn bên kia kìa?” Ai ngờ, nghe lời Giang Nam Nguyệt nói, Lâm giáo sư lại cười khổ lắc đầu, chỉ về phía những chiếc hũ sành ý bảo hắn nhìn.

Chỉ thấy, cùng với cái chết của vạn côn trùng, cục lông tròn vo lộ ra phía sau chiếc hũ sành run rẩy hai cái, rũ bỏ lớp bùn đất trên người, để lộ ra bộ xương bên trong.

“Quả nhiên là đầu người.” Nhìn cái đầu lâu đó, Tiêu Long gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, cái đầu lâu đó tự nhiên nứt ra từ đỉnh đầu, để lộ ra một thứ giống như tổ ong bên trong.

“Thứ đó đang động đậy!” Giang Nam Nguyệt kinh hô.

Tiêu Long nheo mắt lại.

Quả thật, cái thứ giống tổ ong đó như có sinh mệnh, đang co duỗi hít thở.

Chương 771

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của Lâm giáo sư, một con sâu lông màu trắng sữa từ từ bò ra từ bên trong.

"Đi mau, tôi cản chúng lại!" Lâm giáo sư không biết từ lúc nào đã bò dậy, khó khăn đứng chắn trước mặt hai người, thở hổn hển nói: "Cô Giang, nếu có thể an toàn trở về, xin hãy nói với Chủ tử rằng kẻ hèn này đã không làm mất mặt." "Chỉ là một con sâu lông thôi mà, có nguy hiểm lắm sao?" Giang Nam Nguyệt cảm thấy có chút làm quá.

"Không giống đâu, thứ này là Thần Cổ, giết không chết được." Lâm giáo sư lắc đầu, nhìn con côn trùng dường như vừa tỉnh giấc, lẩm bẩm nói: "Tôi từng tận mắt chứng kiến một Chân Thần bị loại Thần Cổ này hút cạn thần lực trong hai giây." "Mà không thể kháng cự chút nào." "Mau đi đi, tôi có thể giúp cô tranh thủ vài giây thời gian." Vừa nói, Tiêu Long đã thấy con côn trùng đó xòe đôi cánh trong suốt trên lưng ra.

Xem ra lời Lâm giáo sư nói không sai.

Thứ này quả thật rất lợi hại.

Nhưng.

"Đùa à, từ khi nhập thế đến giờ, tôi chưa từng biết chạy trốn là gì." Tiêu Long lạnh lùng nói, vươn tay đẩy Lâm giáo sư ra, bảo Giang Nam Nguyệt đỡ ông ta.

"Cứ để tôi giải quyết." Chẳng phải chỉ là một Thần Cổ thôi sao?

Tôi còn có thể giải quyết được cả Chân Thần, một con côn trùng nhỏ bé thì có gì khó khăn.

Dường như cảm nhận được chiến ý trên người Tiêu Long, con

côn trùng đó "cô kỷ cô kỷ" cười hai tiếng.

Quả nhiên là nó phát ra tiếng đó.

Hắn là Lâm giáo sư đã vô tình trúng chiêu, nhưng Tiêu Long thì không.

Lo lắng cái quỷ gì.

"Không, cứng rắn đối đầu thì không được đâu." Đối phó với loại côn trùng này, phải dùng trí.

Nghĩ vậy, ánh mắt Tiêu Long dừng lại trên cổ tay mình.

Giây tiếp theo, cằm Giang Nam Nguyệt và Lâm giáo sư suýt rơi xuống đất.

Bởi vì con côn trùng kia cùng với tất cả những chiếc hũ sành, dường như bốc hơi tại chỗ, lặng lẽ biến mất không dấu vết.

"Chuyện gì vậy?" Giang Nam Nguyệt kinh ngạc nhìn Tiêu Long.

Hắn đang cười nhạt.

"Chỉ là một chút ảo thuật nhỏ thôi mà." Tiêu Long nhẹ nhàng cười nói.

Nghe vậy, ánh mắt Giang Nam Nguyệt và Lâm giáo sư nhìn hắn thay đổi.

Có thể chỉ phất tay một cái là làm cho thứ "trâu bò" như vậy biến mất, mà gọi là ảo thuật ư?

Phải gọi là thần tích mới đúng!

"Tiêu Long, cậu thật sự khiến người khác bất ngờ đấy." Lâm giáo sư lắc đầu, thở dài than thở.

Ông ta cảm thấy có chút bi tráng của anh hùng cuối thời.

Trước đây ông ta chưa từng gặp loại Thần Cổ này, lần đó tổ chức

đã tổn thất số lượng Chân Thần lớn nhất từ trước đến nay.

Thế mà Tiêu Long chỉ phất tay một cái đã giải quyết được.

Nếu không phải xác định hắn chỉ là một Chân Thần thì Lâm giáo sư đã phải nghi ngờ hắn là Thánh Nhân rồi.

Giang Nam Nguyệt cũng chấn kinh tương tự.

Nhưng thứ khiến cô ấy chấn kinh không chỉ là thủ pháp Tiêu Long làm cho khoang thuyền trống rỗng trong tích tắc.

Từ khi tiếp xúc với cấp độ tu luyện này, cô chưa từng thấy nhân vật nào "trâu bò" đến thế, vậy mà hôm nay lại được tận mắt chứng kiến.

"Khi nào thì anh dạy em cái ảo thuật đó?" Tiêu Long cười.

"Em muốn học à?" Giang Nam Nguyệt gật đầu.

"Không dạy đâu." Tiêu Long cười ha hả.

"Xí, đồ keo kiệt!" Giang Nam Nguyệt bị đả kích.

Lâm giáo sư thì kéo cô ra.

Loại kỹ năng "trâu bò" này trong mắt Chân Thần cơ bản đều là tuyệt kỹ giữ mạng, sao có thể tùy tiện dạy cho người khác.

Ai ngờ, Tiêu Long cũng không có cách nào dạy.

Nó thật sự không phải kỹ năng, mà là chức năng tự có của Thính Lôi Tháp.

Đương nhiên, chuyện này không thể nói cho bọn họ biết.

"Được rồi, đã giải quyết xong chuyện ở đây, chúng ta về thôi." Thấy không có hy vọng học tập, Giang Nam Nguyệt cũng chỉ có thể chuyển sang chuyện chính.

"Đúng rồi, cái đó, tối qua đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, Tiêu

Long đột nhiên hỏi Lâm giáo sư.

"Thầy ơi, tối qua có chuyện gì vậy, sao thầy lại xuất hiện ở đây?" "Vết thương nữa." Giang Nam Nguyệt cũng hỏi.

"Ai, chuyện này nói ra thì dài dòng, nhưng không ngờ lại nhắc nhở tôi." Lâm giáo sư vỗ trán, dường như nhớ ra.

Ông ta lấy ra một tờ giấy từ trong lòng.

Hai người nhận ra, chính là trang giấy bị xé ra từ cuốn sách kia.

Tiêu Long cầm lấy, mở ra xem.

Ngay lập tức, đó chính là hai chữ "Hướng Đông".

"Không phải thầy viết à?" Tiêu Long đoán ngay ý tứ của ông ta.

Lâm giáo sư lắc đầu.

"Đùa à, tôi không có việc gì rảnh rỗi mà viết cái đó làm gì, tôi phát hiện có người viết nó nên tôi mới ra ngoài." Qua lời giải thích, Tiêu Long mới biết.

Đội ngũ này, nói cho hay là yểm hộ hành tung của Giang Nam Nguyệt, đối ngoại là đi du ngoạn khảo cổ.

Nhưng tình hình thực tế khá phức tạp.

Trong đội ngũ có đủ loại thế lực đan xen nhau.

Tóm lại, tất cả mọi người đều hiểu như vậy.

Bên trong có người của đủ loại thế lực, nhưng ít nhất mọi người đều có một mục đích, đó là tìm Tháp Mộc Đà và hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chức giao phó.

Vì vậy, tối qua sau khi phát hiện tờ giấy, Lâm giáo sư tưởng rằng có đồng đội nào đó tìm được manh mối, muốn hiệp đàm.

Không ngờ đó lại là quỷ kế của kẻ địch, không cẩn thận liền trúng

chiêu.

"Ý là từ đầu đến cuối thầy không hề nhìn thấy người đó sao?" Tiêu Long cau mày hỏi.

"Nếu tôi nhìn thấy, cậu nghĩ tôi còn sống không?" Lâm giáo sư cười khổ.

Đối phương chắc chắn nghĩ ông ta đã chết rồi, nên mới dùng chiêu này để rời đi.

Nhưng không ngờ, Lâm giáo sư mệnh lớn, không chết.

"Xem ra, trong đội ngũ có gián điệp." Tiêu Long gật đầu, không hề bất ngờ.

Bởi vì theo lời Lâm giáo sư, trong đội ngũ này có đủ loại thế lực.

Vậy thì việc có thế lực bên ngoài hoặc thế lực đối địch cài người vào cũng không phải là không thể.

Tình huống này trong các hành động do tổ chức sắp xếp trước đây đã quá quen thuộc, cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Dù sao một hành động lớn như vậy, muốn kiểm soát chặt chẽ tổ chức của tất cả mọi người là một việc khó khăn.

Bởi vì gián điệp đâu có viết hai chữ "gián điệp" lên mặt.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Giang Nam Nguyệt đặt ánh mắt hy vọng lên người Tiêu Long.

Cô không phải là kẻ ngốc.

Có người đã ra tay hiểm độc với Lâm giáo sư, nhưng một lão già tồi tàn thì đáng giá bao nhiêu tiền?

Mục đích cuối cùng của bọn chúng là không muốn Giang Nam Nguyệt mất đi chỗ dựa, để trong những hành động sau này có thể tự

do ra tay với cô.

Chương 772

Chỉ cần ông ta chết, thì những người khác cũng sẽ không dám.

Dù sao không phải người của một thế lực, ai cũng không muốn gánh lấy phiền phức đó.

Hơn nữa, mọi người đều đã chết rồi, ai cũng không có cách nào điều tra.

Trong hoạt động khảo cổ, việc chết một hai người là chuyện hết sức bình thường.

Nghi ngờ thì cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Yên tâm đi, đã hợp tác với cô, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu." Tiêu Long nói một cách nhạt nhẽo.

Nhìn từ góc độ lâu dài, hợp tác với Giang Nam Nguyệt là một giao dịch chắc chắn có lời.

Hiện tại hắn cũng có việc cần đến cô.

Lâm giáo sư tuy bị thương không nhẹ, nhưng chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể cứu được.

Dù sao ông ta cũng là một con hổ mất răng, tương đối an toàn hơn.

Đó cũng là một trong những lý do Tiêu Long sẵn sàng đồng ý ra tay bảo vệ Giang Nam Nguyệt.

Huống hồ, sau hai ngày ở chung, cô bé này khá hợp khẩu vị của hắn.

"Vậy lần hành động này mạng nhỏ của tôi giao vào tay anh đấy." Tiêu Long cũng không nói gì.

Cô bé tin tưởng hắn, cảm giác thẳng thắn quá mức, cứ như một

cô gái đang yêu vậy.

Hay là hắn nhầm?

“Chúng ta mau trở về đi, đi lâu như vậy rồi, nếu thật sự có gián điệp thì…” “Không biết bọn chúng sẽ có hành động gì nữa.” Tiêu Long nhắc nhở.

Dù sao hắn cũng là một người ngoài, lại đưa Giang Nam Nguyệt ra ngoài một mình.

Trong mắt những kẻ đó, đây có thể là cơ hội tốt nhất để ra tay.

Khó mà đảm bảo không có ai theo dõi.

“Được, vậy khi về tôi sẽ cố gắng cẩn thận hơn.” “Còn về tên gián điệp đó, về rồi chưa chắc đã phát hiện ra là ai.” Lâm giáo sư cũng gật đầu nói.

Nhưng đối với việc tìm ra gián điệp, Tiêu Long lại không ôm hy vọng.

Gián điệp có thể trà trộn đến cấp độ này thì làm sao có thể dễ dàng để lộ sơ hở.

Giống như lần ở hang động dưới lòng đất, tên đó không phải đến cuối cùng vì quá nóng vội mới bị Tiêu Long tóm được cái đuôi sao?

Một đòn chí mạng.

“Đi thôi.” Nói rồi, Tiêu Long dẫn Giang Nam Nguyệt ra khỏi thuyền.

Hắn xác định phương hướng, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, dưới lòng đất đột nhiên truyền đến một tiếng động lạ.

Sắc mặt Tiêu Long không khỏi thay đổi.

“Chết tiệt!” Lời vừa dứt, một hố lớn xuất hiện trên mặt đất phía sau hắn.

Ngay sau đó, vô số đá núi xung quanh cũng bắt đầu rung lắc.

“Chết tiệt, động đất!” Tiêu Long lẩm bẩm.

Nhanh như chớp.

Gần như ngay khoảnh khắc mặt đất xuất hiện vết nứt, Tiêu Long kéo Giang Nam Nguyệt nhanh chóng bay lên không.

Lâm giáo sư tuy bị thương, nhưng vẫn có khả năng bay lượn.

Ông ta chao đảo bay lên trời, sắc mặt khó coi nhìn xuống mặt đất đang lún xuống.

“Thật là không ngờ, chúng ta vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến rồi.” Tiêu Long gật đầu.

Trận động đất này rõ ràng là do con người gây ra.

Mùa này làm sao có thể xảy ra động đất?

Xem ra đối phương cũng có một Chân Thần, mới có thể làm được chính xác và có uy lực như vậy.

“Kẻ thù của cô xem ra không nhịn nổi nữa, muốn cho cô chết.” Lúc này, chỉ có Tiêu Long mới có thể nói đùa như vậy.

Nhưng Giang Nam Nguyệt hiển nhiên không bận tâm.

Vì đã giao vấn đề an toàn cho Tiêu Long, cô chỉ việc yên ổn ở đó là được.

Cô không lo lắng cho tên đó.

Bởi vì sao?

Người nào có thể sống sót thì không quan tâm đến mấy thứ vớ vẩn đó.

Nếu đổi sang một nơi khác, cô chắc chắn sẽ cho Tiêu Long một cú đấm.

Đương nhiên, là loại cú đấm mềm nhũn.

"Đi thôi, trận động đất không giết được chúng ta khi chúng ta không kịp trở tay, những người đó chắc chắn sẽ không ra tay nữa." Hai giây vừa rồi, Tiêu Long tuy bề ngoài không làm gì, nhưng sâu trong linh hồn hắn đã quét một trăm dặm xung quanh, không phát hiện ra bất thường nào.

Chỉ có thể nói, kẻ đó là một sát thủ chuyên nghiệp, tuân theo nguyên tắc "một đòn không trúng, rút lui ngàn dặm", tuyệt đối không cho đối phương cơ hội truy đuổi.

Một kẻ chuyên nghiệp.

"Được rồi." Nhìn cái hố lớn trên mặt đất, Giang Nam Nguyệt vẫn còn sợ hãi.

Trong khoang thuyền vừa rồi có vô số Thần Cổ.

Nếu Tiêu Long không ra tay thu chúng vào sớm, thì bây giờ ba người đang bay trên không trung, những Thần Cổ chui ra từ động đất kia cũng sẽ cướp đi mạng sống của cô và Lâm giáo sư.

Trong tình huống đó, dù Tiêu Long có cứu cũng chỉ là cửu tử nhất sinh.

Thật là một kế sách nối tiếp một kế sách hoàn hảo.

Ai cũng còn sợ hãi.

Cô không khỏi ngước mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Long.

Nói thật, góc độ này hắn rất đẹp trai.

Trong lòng Giang Nam Nguyệt bỗng dâng lên một tầng gợn sóng.

Tiêu Long lại không biết cô đang nghĩ gì.

Vì trong lòng đã quyết định, hắn lập tức dẫn cô bé bay về phía doanh trại bên ngoài Ma Quỷ Thành.

Còn về Lâm giáo sư, nếu lão già đó mà ngay cả khả năng bay lượn cũng không có thì cũng uổng cho danh xưng Chân Thần của ông ta rồi.

Nhanh chóng, ba người rời khỏi Ma Quỷ Thành.

Từ xa, họ đã thấy bóng người nhấp nhô trong doanh trại.

Thấy ba người trở về, từng người một hưng phấn reo hò.

Đặc biệt là Bàn Tử, tên đó còn vứt cả miếng sườn cừu đang cầm trong tay đi.

Đương nhiên, hắn đã ăn gần xong rồi.

"Quả nhiên, cái tên Bàn Tử này đáng yêu thật." Đi đến đâu cũng không quên tham lam kiếm tiền, không quên làm đồ ăn ngon.

Loại Bàn Tử như vậy đáng để mọi người đàn ông "thẳng" sở hữu.

"Ngọa tào, cuối cùng cũng về rồi, nếu không về nữa tôi với Tiểu Ca sẽ vào tìm Long ca đấy." Vừa đặt chân xuống đất, người đầu tiên đón là Bàn Tử với cái ôm gấu to lớn.

Tiêu Long vội vàng tránh đi.

Đùa à, tay tên này toàn mỡ bóng loáng.

Chương 773

Quần áo của tôi mới mặc mà.

“Được rồi, khả năng của tôi anh còn không biết sao, sợ gì.” Tiêu Long tự tin nói.

“Đúng vậy, Long ca ngầu như vậy, sợ gì.” Thiên Chân bên cạnh bước tới, ôm Tiêu Long một cái.

Trước khi buông ra, anh ta thì thầm: “Người ở toa xe số ba, bốn đã biến mất giữa đường.” Tiêu Long gật đầu.

Xem ra người trên toa xe số ba, bốn có lẽ là tên gián điệp mà hắn đã đoán.

Sau này phải cẩn thận lưu ý rồi.

Còn việc Thiên Chân sẽ để ý cái này, đương nhiên là do hắn đã dặn dò khi sáng rời doanh trại.

Trong tình huống đó, Tiêu Long tuy không biết đội ngũ này có thế lực đan xen, nhưng hắn vẫn để ý một chút, dặn Bàn Tử chú ý xem có gì bất thường không.

Dù sao hiện tại hắn vẫn luôn ở cùng mọi người, cũng là để phòng vạn nhất.

Không ngờ lời dặn dò đó lại có tác dụng, quả nhiên đã phát hiện ra vấn đề.

Đúng lúc hắn đang nghĩ có nên nói tin tức này cho Lâm giáo sư không, Tiêu Long đột nhiên phát hiện Lâm giáo sư đang ngẩn người nhìn tên lính gác đã chết, trong mắt ông ta có một vẻ quen thuộc.

“Xem ra không cần nói nữa rồi.” Tiêu Long thầm nghĩ.

Hiện tại có thể đoán rằng, Lâm giáo sư này cũng có vấn đề.

Đương nhiên không phải loại vấn đề bị đánh tráo, sau này cũng phải đề phòng.

Hơn nữa, một tên nô tài thường xuyên sống trong hoàng thất, sao có thể nửa đêm bỏ mặc tiểu chủ tử mà yên tâm đi gặp người khác hẹn hò được?

"Ai, cô bé này đúng là phiền phức." Nhìn Giang Nam Nguyệt bên cạnh chỉ lo ăn uống lấp đầy bụng, Tiêu Long có chút buồn bực.

Cô bé này đôi khi trông rất tinh ranh, đôi khi lại ngốc nghếch, thẳng thắn.

Thật không biết đâu mới là con người thật của cô ấy.

"Chắc không phải là giả vờ đâu nhỉ?" Tiêu Long thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng.

Theo ánh mắt của hắn nhìn sang, Tiêu Long cũng không khỏi kinh ngạc há to miệng.

Chỉ thấy, chân trời xa xa không biết từ lúc nào đã trở nên u ám, nhiệt độ trong không khí cũng giảm xuống.

"Xem ra, sắp có tuyết rơi rồi." Tiêu Long cũng không ngờ, mùa đông trên sa mạc lại đến sớm như vậy.

Trước đây hắn vẫn luôn ở phương Nam, mùa đông đừng nói tuyết, nhiệt độ cũng không quá thấp.

Mà giờ nhìn xem, mới giữa tháng Chín, đã chuẩn bị có tuyết rơi rồi.

E rằng hành trình phía sau sẽ trở nên khó khăn hơn.

Không giống như sự lo lắng của hắn, thấy cảnh tượng này, Bàn

Tử lại có chút hưng phấn reo hò ầm ĩ, vừa lẩm bẩm vừa chạy về phía chiếc xe.

"Sao vậy?" Tiêu Long có chút khó hiểu.

"Ai, tên này đã mong chờ ngày này lâu rồi." Thiên Chân bất lực xoa trán.

"Từ khi tôi nói muốn đến Tháp Mộc Đà, tên này đã mua sắm một lượng lớn thiết bị nướng BBQ." "Này!" Nói rồi, anh ta chỉ vào Bàn Tử đang quay lại từ chiếc xe, bảo Tiêu Long nhìn.

Tiêu Long nhìn sang, lập tức bật cười.

Chỉ thấy tên đó đang vác một cái bếp nướng BBQ trở về.

Ngã cam.

Hèn gì lúc tên đó vừa xuống máy bay thì thầm kéo đồng đội đi lẩm bẩm cả buổi.

Lúc đó hắn thấy lạ nhưng cũng không để ý.

Không ngờ lại là lẩm bẩm chuyện này.

Trời ơi.

Thám hiểm mà không quên mang theo thiết bị nướng BBQ, có lẽ từ xưa đến nay cũng chỉ có một mình Bàn Tử thôi.

"Thôi được rồi, xem ra tối nay phải ăn BBQ ở đây rồi." Tiêu Long bất lực than thở.

Bàn Tử bắt đầu dựng bếp nướng.

Bởi vì Lâm giáo sư bị thương, cộng thêm có người chết, sáng nay mọi người đều chưa thu dọn đồ đạc.

Hôm nay không thể xuất phát được.

Nếu không thì tên đó cũng sẽ không vác bếp nướng ra.

Trong lúc hắn đang bận rộn, mấy người đồng đội bên cạnh cũng bắt đầu lấy ra những miếng sườn cừu đã chuẩn bị sẵn.

"Anh ta lúc nào cũng thú vị như vậy sao?" Lúc này, Giang Nam Nguyệt bước đến bên cạnh hắn, cười hỏi nhìn Bàn Tử đang bận rộn.

"Đúng vậy, lúc nào cũng thú vị như vậy." Tiêu Long cảm thán.

"Xem ra tối nay có lộc ăn rồi." Giang Nam Nguyệt quay đầu nhìn hắn, nháy mắt.

"Anh có biết không?

Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay đấy." "Có ý nghĩa gì sao?" Tiêu Long có chút không hiểu.

Tại sao mấy cô gái này lại đều quan tâm đến "lần đầu tiên" của đủ thứ như vậy?

Chẳng lẽ thật sự quan trọng?

"Đương nhiên là có ý nghĩa rồi!" Trên mặt Giang Nam Nguyệt không khỏi thoáng hiện một tia ửng hồng, ánh mắt cũng không khỏi liếc sang chỗ khác.

"Vì được cùng anh ngắm trận tuyết đầu tiên mà." "Ưm…" Tiêu Long có chút đau đầu.

Cảm giác cốt truyện có vẻ không đúng lắm, phát triển nhanh quá thì phải.

Bên ngoài Ma Quỷ Thành, mọi người đã nghỉ ngơi trọn vẹn hai ngày.

Bởi vì tối hôm đó tuyết rơi rất dày.

Tuyết trên sa mạc khác với những nơi khác, nó phủ kín khắp núi đồi.

Khắp nơi đều trắng xóa một màu.

Đừng nói là xuất phát, ngay cả lều bạt cũng không dựng được.

Xuất phát trong thời tiết như vậy là tự tìm đường chết.

Bàn Tử cũng từ chỗ hưng phấn ban đầu giờ trở nên cằn nhằn liên tục, không thể ngồi yên được.

Dù sao thì cũng không còn cách nào khác.

Đến ngày thứ ba, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi.

Mọi người vội vàng thu dọn lều bạt, chuẩn bị xuất phát.

Còn về vấn đề đường xá, đã chuẩn bị sẵn sàng trước khi xuất phát rồi.

Chiếc xe đi đầu chịu trách nhiệm dọn đường phía trước.

Những chiếc xe phía sau cơ bản không phải lo lắng.

Khổ nhất là người lái xe đầu.

Trước mắt họ ngoài màu trắng ra thì không còn gì khác.

Sau đó hai ngày, đoàn xe men theo GPS đi sâu dần vào sa mạc.

Vì tuyết rơi nên đi chậm, nhưng theo lời Giang Nam Nguyệt, Tháp Mộc Đà là một nơi mà có người đi trên sa mạc cả năm trời cũng chưa chắc tìm được, có người chỉ mất một tuần là tìm thấy.

Chuyện này phải xem vận may.

Chương 774

“Truyền thuyết Tháp Mộc Đà bốn mùa như xuân, mùa đông tuyết trắng xóa cũng là một màu xanh biếc.” Giang Nam Nguyệt quả quyết nói.

“Nói nhảm cái gì thế cô bé, sách viết cô cũng tin sao?” Bàn Tử ngồi phía trước xe hào sảng cười khẩy.

Người đồng đội vốn lái xe đã bị hắn đuổi sang xe khác.

Hắn muốn lái, tay ngứa ngáy cần tìm việc gì đó làm.

Quả thật, hai ngày nay hắn rảnh rỗi đến mức sắp phát điên rồi.

May mà kỹ thuật lái xe không tệ, nếu không Tiêu Long đã không đồng ý để hắn lái.

Vạn nhất không chết trong tay kẻ địch, lại chết trong tay tên này, vậy chẳng phải chết không nhắm mắt sao?

“Thật đấy, trên đời không có gì là không thể tin đâu.” Giang Nam Nguyệt lấy sách gõ vào đầu hắn.

Không ngại Tiêu Long đang ở bên cạnh, cứ thế mà ra tay.

“Dù sao tôi cũng không tin, quá là bịa đặt.” Bàn Tử lắc đầu nói.

Tiêu Long mỉm cười, vừa định mở miệng.

Đột nhiên Bàn Tử chửi thề một tiếng lớn, phanh gấp.

Tiêu Long và Giang Nam Nguyệt không kịp trở tay, đập vào lưng ghế phía trước.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Long hỏi.

“Không biết, phía trước đột nhiên dừng lại, đồ chó má!” Bàn Tử

bực mình, vừa chửi thề vừa mở cửa xe chạy về phía trước.

Nhưng không bao lâu, tên đó tái mặt chạy trở về, giữa đường còn vấp ngã một cái.

"Ngọa tào, chết rồi, Long ca mau nhìn!" Mở cửa xe, giọng tên đó run run lắp bắp.

Tiêu Long sững người, đẩy cửa xuống xe.

Giang Nam Nguyệt cũng kéo chặt quần áo đi theo xuống.

Theo Bàn Tử, hai người đi đến phía trước đoàn xe, bên cạnh một vách đá.

Lúc này, mọi người đang tụ tập đông đúc, đều hưng phấn hò hét.

"Đúng là náo nhiệt quá." Giang Nam Nguyệt lẩm bẩm.

Nhanh chóng, cô ấy cũng hưng phấn ôm lấy cánh tay Tiêu Long mà reo lên.

Chỉ có Tiêu Long là vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt hắn cũng thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Bởi vì, dưới vách đá, xuất hiện một lòng chảo khổng lồ.

Sương mù lượn lờ, nhưng đó không phải lý do khiến mọi người hò hét.

Lý do thực sự là, dưới lớp sương mù đó, một ốc đảo khổng lồ rộng nghìn dặm.

"Trời đất ơi, đúng là bốn mùa như xuân thật!" Bàn Tử lẩm bẩm.

Lúc này, hắn hoàn toàn tin lời Giang Nam Nguyệt.

Đây chắc chắn là Tháp Mộc Đà.

Nếu không, sẽ không xuất hiện cảnh tượng kỳ dị như vậy.

Cảnh tượng trước mắt, căn bản không thể dùng ngôn ngữ hay

khoa học để diễn tả.

“Đi thôi, lên xe.” Tiêu Long nói.

Vì đã tìm thấy rồi.

So với tuyết phủ bên ngoài, hắn càng muốn tiến vào ốc đảo bí ẩn này hơn.

“Tháp Mộc Đà ơi, tôi cuối cùng cũng đến rồi!” Đoàn xe vòng một vòng lớn.

Tại một vị trí cách vách đá khoảng bốn cây số về phía trái, họ tìm thấy lối vào thung lũng.

Đoạn đầu có thể đi xe.

Đoàn xe cứ thế chạy vào.

Nhưng đến vị trí sâu nhất bên trong, một bãi đá lởm chởm đã chặn đường đi của mọi người.

Những tảng đá lớn nhỏ đó rõ ràng không thể lái xe qua được.

Không còn cách nào, chỉ đành bàn bạc.

Những lính đánh thuê và một số người tự nguyện ở lại, canh giữ xe cộ và vật tư ở đó.

Những người còn lại, thu dọn hành trang đơn giản, rồi đi bộ vào ốc đảo.

“Mẹ kiếp, cảm giác cứ như giữa mùa đông rét buốt đột nhiên từ Bắc Cực đến phương Nam vậy.” Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm chửi.

Lúc này, hắn đã cởi bỏ chiếc áo lông vũ dày cộp, thay bằng một chiếc áo ba lỗ mỏng manh.

Dù vậy, hắn vẫn đầm đìa mồ hôi.

Ốc đảo giống như một rừng mưa cận nhiệt đới, không chỉ xanh

tươi mơn mởn, chim hót hoa nở.

May mắn thay, mọi người đều không phải kẻ ngốc.

Dưới sự nhắc nhở của Lâm giáo sư và những người khác, ai cũng mặc áo dài tay và quần dài để chống lại côn trùng cắn.

Dù sao, ở đây có thể có muỗi và đỉa khắp nơi.

Chỉ cần không cẩn thận, là xong đời.

Tiêu Long thì không bận tâm.

Thể chất của hắn không sợ mấy con côn trùng bình thường.

Ngay cả loại Thi Miết kia cũng không thể gây hại cho hắn.

Nhưng cô bé Giang Nam Nguyệt thì sợ hãi lắm.

Cô ấy quấn kín mít cả người.

Nếu Tiêu Long không ngăn lại, chắc cô ấy đã xịt cả chai thuốc chống muỗi rồi.

Phải biết rằng, loại đó có thể thu hút dã thú.

"Không sao, nếu thu hút dã thú thì Bàn gia tôi sẽ giúp làm món thịt rừng." Bàn Tử không hề bận tâm.

Dù sao có Long ca là nhân vật "trâu bò" ở đây, hắn không lo lắng gì.

Vừa hay tay hắn đang ngứa ngáy muốn tìm thứ gì đó để luyện tập.

Đúng lúc này, người dẫn đường phía trước đột nhiên giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó.

"Bàn Tử, đi xem thử." Dưới sự phân phó của Tiêu Long, Bàn Tử "sưu" một cái vọt lên phía trước.

Không lâu sau, hắn thở hổn hển quay về.

“Phát hiện một pho tượng đá, lão già đó bảo anh đi xem thử.” Lão già đó đương nhiên là Lâm giáo sư.

Tiêu Long cũng không chần chừ, cùng Giang Nam Nguyệt đi về phía trước.

Không lâu sau, hắn thấy một pho tượng đá kỳ dị bị rêu xanh bao phủ.

Sở dĩ dùng từ kỳ dị để miêu tả, bởi vì pho tượng đá này có mặt người thân chim, giống hệt với hoa văn mà Tiêu Long từng thấy trên những chiếc hũ sành ở chiếc thuyền đắm trước đây.

“Xem ra đây đích thực là địa bàn của Tây Vương Mẫu rồi.” Sau khi trao đổi ánh mắt với Lâm giáo sư, Tiêu Long cũng nhìn thấy sự xác nhận trong mắt ông ta.

Trước đây mọi người chỉ đoán, bây giờ có thể xác định nơi họ đang ở chính là Tháp Mộc Đà, quốc gia Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

“Tam Thanh Điểu.” Tiêu Long lẩm bẩm cái tên đó.

Chương 775

Thật không biết cái tên đó có gì hay mà lại dùng thứ đó làm đồ đằng.

"Ai, đừng nghiên cứu mấy tảng đá vỡ nát đó nữa." Lúc này, Bàn Tử mồ hôi đầm đìa chạy đến.

"Xem ra trời sắp mưa rồi, chúng ta phải làm sao đây?" "Nếu không sẽ biến thành gà ướt hết." Tiêu Long ngẩng đầu.

Quả thật.

Khi ở bên ngoài ốc đảo, vì tuyết rơi nên hắn không hề để ý đến thời tiết.

Sau khi vào ốc đảo, thời tiết đột nhiên trở nên nóng bức, cộng thêm ốc đảo quá đẹp nên hắn cũng không chú ý.

Giờ nhìn lại, bầu trời dường như đen kịt, cảm giác sắp mưa rồi.

"Thế này đi, trước tiên tìm một chỗ trú mưa đã." Tiêu Long phân phó.

Không còn cách nào khác.

Mọi người vừa tiến vào đã gặp mưa.

Lều bạt cũng không thể dựng ở nơi cây cối chằng chịt như vậy.

Chỉ còn cách tìm chỗ trú mưa tự nhiên thôi.

Nhanh chóng, dưới sự nỗ lực chung của mọi người, trước khi mưa đổ xuống, có người đã tìm thấy một hốc cây lớn có thể che mưa.

Mọi người vội vàng chui vào.

Chưa đầy hai phút, mưa đã ào ào trút xuống từ trên trời.

“Thật là thú vị, trong một ngày mà thay đổi ba kiểu thời tiết,” Bàn Tử cười ngây ngô, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt oán hận của Giang Nam Nguyệt bên cạnh.

Cô ấy chỉ cảm thấy hôm nay thật tệ.

Đang lúc cảm thán, Bàn Tử lại đột nhiên không yên phận, vặn vẹo cái mông to của mình, khiến cái hốc cây vốn đã chật chội lại càng thêm đông đúc.

“Đù má, thằng nhóc mày làm gì đấy?

Ngứa đòn à?” Thiên Chân mắng mà không có ý tốt.

Bàn Tử lại cau mày: “Tao cũng không biết chuyện gì nữa, cái mông tự nhiên ngứa chết đi được.” Vừa nói, hắn lại bắt đầu cọ cọ mông vào một bên thân cây.

Tiêu Long sững người, cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn vội ra hiệu Bàn Tử đừng động, rồi nhìn về phía sau lưng hắn.

Vừa nhìn, da đầu hắn đã muốn nổ tung.

“Côn trùng?!” Mọi người đều né tránh, nhưng lúc này, đã muộn rồi.

Trên người không ít người cũng đã bám đầy côn trùng.

“Ở đây này.” Tiêu Long chỉ ra phía sau mọi người.

Lập tức, mọi người đều quay đầu nhìn lên thân cây dựa vào.

Trong nháy mắt, mặt ai nấy đều xanh lè.

Chỉ thấy, trên thân cây xung quanh hốc cây, chi chít loại côn trùng mà Bàn Tử đang gãi mông.

Chúng chỉ lớn bằng nửa móng tay út, dường như bò ra từ các kẽ hở trên thân cây.

Chẳng mấy chốc, trừ Tiêu Long, trên người mọi người cũng đều bám đầy chúng, vỗ thế nào cũng không rụng.

"Đù má!" Bàn Tử chửi ầm lên.

Mấy người đều giậm chân, nhưng dường như chẳng có tác dụng gì.

Bọn côn trùng kia cứ như xem mọi người là thân cây, không chút do dự bò dọc theo ống quần lên.

Nếu không phải mọi người đã thắt chặt ống quần từ trước, chắc chúng đã bò khắp người rồi.

"Nhanh, nhanh dùng Linh hồn chi lực đi." Lúc này, Lâm giáo sư truyền âm cho Tiêu Long.

Ông ấy bị thương nặng, Linh hồn chi lực bị tổn hại, tạm thời không thể dùng thần lực, chỉ có thể dựa vào Tiêu Long.

Nhưng Tiêu Long lại từ chối: "Bây giờ tôi đang ở địa bàn của Tây Vương Mẫu, vừa động Linh hồn lực chắc chắn sẽ bị phát hiện." "Vậy làm sao bây giờ?" Tiêu Long vừa giúp Giang Nam Nguyệt vỗ côn trùng, vừa suy nghĩ.

"Thính Lôi Tháp không dùng được, Linh hồn lực cũng không dùng được." "Xem ra chỉ có thể dựa vào cái này thôi." Nói rồi, trong tay hắn xuất hiện một đoạn mũi dao.

Từ lúc nãy hắn đã phát hiện ra, những con côn trùng này không hề bò lên người hắn.

Rõ ràng, chúng đang lo sợ điều gì đó.

Thế là, hắn không chút do dự xoay mũi dao, lướt qua đầu ngón tay.

Hai giọt máu nhỏ bắn ra.

Lập tức, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện trước mắt mọi

người.

Những con côn trùng đang chi chít bò về phía mọi người, như thể ngửi thấy mùi nguy hiểm, nhanh chóng lùi lại.

Không chỉ thế, kể cả những con đang bám trên người mọi người cũng đều lạch cạch rơi xuống, như thể mất trọng tâm, rớt đầy đất.

Mọi người vội vàng nhấc chân lên.

Những con côn trùng đó đều theo thân cây bò đi hết.

"Đù má, thằng nhóc này đỉnh thật!" Giọng Lâm giáo sư đầy kinh ngạc.

Bao nhiêu năm rồi, ông ấy chưa từng thấy cách đuổi côn trùng nào như vậy, thậm chí không hề kinh động đến một chút Linh hồn ba động nào.

Xong việc rồi sao?

Giang Nam Nguyệt cũng nhìn Tiêu Long với vẻ mặt sùng bái.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn là do Tiêu Long ra tay.

Con quỷ hút máu này thật lợi hại.

Cô thầm nghĩ: "Không hổ là người đàn ông mà mình đã chọn." Bàn Tử và Thiên Chân đã quen với những cảnh tượng như vậy.

Từng người một đều bình tĩnh gãi mông.

Không biết có phải do tâm lý hay không, những chỗ côn trùng bò qua, dù cách lớp quần áo, nhưng giờ lại cảm thấy ngứa vô cùng.

"Mấy con côn trùng này chắc không có độc chứ?" Thiên Chân lo lắng hỏi.

"Không biết, chúng ta cứ rời khỏi đây trước đã." Tiêu Long lắc đầu.

Cái hốc cây này không thể ở lại được nữa, nhiều côn trùng như vậy thật kinh tởm.

Thế là, mọi người đều đi ra khỏi hốc cây.

Mưa rừng đến nhanh đi cũng nhanh, lúc này chỉ còn những giọt nước mưa đọng lại trên cây rồi nhỏ xuống, nên cũng không đáng lo.

"Mẹ kiếp, lúc nãy đó là mấy con côn trùng gì thế?" Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa.

Trên mông hắn còn dính mấy xác côn trùng xanh lè.

Tiêu Long đưa tay nhặt một xác côn trùng lên xem xét.

Đó là một con côn trùng nhỏ trông giống nhện, hơi giống một con bọ cạp nhỏ không có đuôi.

"Thảo Ba Tử, ở chỗ tôi nó có thể cắn chết một con bò đấy," lúc này Thiên Chân sững người giải thích khi nhìn thấy hình dạng côn trùng.

"Đù má, vậy có độc không?" Bàn Tử hơi ngớ ra.

"Độc tính chắc chắn là có một chút, nhưng không đến mức chết người đâu." Thiên Chân nói rồi, bắt đầu thò tay kéo dây lưng của Bàn Tử.

"Này, cởi quần ra!" "Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình, vội vàng túm lấy dây lưng.

"Nhiều đồng chí nữ ở đây thế này, bình tĩnh chút đi chứ!" "Bình tĩnh cái quái gì, nhiều người thế mà nó cắn chết hai con trên mông rồi đấy." "Nếu không cởi quần ra thì sau này mày sẽ phải nằm sấp để ngủ đấy." Bàn Tử nghe vậy, giật mình nhảy dựng lên, rồi kéo Tiêu Long đi sang một bên.

Chương 776

“Không được, để Long ca xem đi, mẹ kiếp, tôi không tin đâu.” Tiêu Long cùng mọi người đứng sau cái cây mà người khác không nhìn thấy.

Tên này nhanh chóng tụt quần xuống.

Tiêu Long suýt nữa thì mặt xanh lè.

Thiên Chân nói không sai.

Dịch thể từ xác Thảo Ba Tử đã thấm qua quần áo và dính vào mông của Bàn Tử.

Chỉ thấy, trên cái mông trắng nõn của hắn, trong thời gian ngắn như vậy đã nổi lên ba bốn cái mụn nước đỏ hồng, trông y như mụn mủ.

Nếu không nhanh chóng khử độc, e rằng sau này thằng nhóc này thật sự sẽ phải nằm sấp để ngủ mất.

“Nhịn một chút nhé.” Về khoản khử độc, Tiêu Long là người giỏi nhất.

Hắn lấy bật lửa hơ lưỡi dao mấy cái, rồi ấn vào cái mông trắng nõn của Bàn Tử.

Lập tức, một tiếng kêu gào vang vọng khắp núi rừng phát ra từ miệng Bàn Tử.

Ai không biết còn tưởng Tiêu Long đã “thông nát cúc hoa” của hắn.

“Long ca, chuyện gì cũng không nhiều, nhưng chuyện này tuyệt đối không được để người ngoài biết nhé,” sau khi khử độc xong, Bàn

Tử vừa mặc quần vừa lẩm bẩm.

“Yên tâm, kể cả có ai nói cho người khác biết, tôi cũng sẽ ngăn lại.” Tiêu Long gật đầu.

Chuyện như thế này quả thật khó mà nói ra.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tôi còn đang tính đi tìm vợ nữa chứ.” “Đù má.” Tiêu Long thật sự muốn đá vào mông hắn một cái.

Một lúc sau, không dài cũng không ngắn.

Khi trở về, mọi người đã nhóm lò lửa.

Vừa rồi bị mưa rừng, lại thêm lũ côn trùng kia, mọi người đều có chút mệt mỏi rã rời.

Ai nấy quyết định ăn chút đồ ăn, uống chút nước nóng.

Đặc biệt là Giang Nam Nguyệt, bây giờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy trắng bệch.

Thấy Tiêu Long quay về, cô ấy suýt nữa thì cả người treo lên người hắn.

“Máu của anh không kỳ lạ sao, lũ côn trùng kia đều không dám lại gần.” Cô bé vốn dĩ đang tính toán như vậy trong lòng.

“Chắc là sát khí của tôi khiến chúng sợ hãi đó mà,” Tiêu Long nói đùa.

Nhưng nguyên nhân thực sự hẳn là huyết mạch trong cơ thể hắn, mới khiến lũ côn trùng đó sợ hãi.

Nếu không, Tiểu Ca và Bàn Tử đã không bị cắn rồi.

Huyết mạch của hai người họ hơi thấp, nên mới bị loại côn trùng đó lại gần.

“Em nghe nói Thảo Ba Tử đều ẩn mình trong bụi cỏ mà, sao lại tụ

tập trên cây chứ?" Giang Nam Nguyệt hơi khó hiểu.

Vấn đề này vừa rồi Tiêu Long và Bàn Tử cũng đã nói qua.

Chắc là do yếu tố địa lý.

"Không, ở đây có nhiều Thảo Ba Tử như vậy thì sau này phải cẩn thận đấy." "Loài này giỏi nhất là hút máu, đặc biệt là máu của mấy cô gái đẹp đó." Giang Nam Nguyệt biết hắn đang trêu mình, nhưng vẫn lắc đầu.

"Không sao, sau này em sẽ đi sát bên anh không rời, không tin mấy con côn trùng đó dám làm gì." Đúng là một cô bé thông minh.

Tiêu Long cười cười.

Lúc này, hắn chợt phát hiện trong đội ngũ thiếu mất một người.

"Tiểu Ca đi đâu rồi?" Giang Nam Nguyệt đưa tay chỉ về phía trước.

Tiêu Long quay đầu nhìn, mới phát hiện Tiểu Ca không biết từ lúc nào đã bò xuống dưới một cái cây phía trước.

Hắn vén lớp thực vật che phủ dưới gốc cây, không biết đang nhìn gì.

"Cậu ta đang nhìn gì vậy?" Tiêu Long hơi tò mò.

"Em không biết, người bạn đó của anh hơi kỳ lạ, không thích nói chuyện với ai," Giang Nam Nguyệt lắc đầu, không mấy hiểu.

Tiêu Long cười cười.

Tính cách của Tiểu Ca vẫn luôn như vậy, có thể không nói thì sẽ cố gắng không nói.

Có lẽ là bẩm sinh không thích nói chuyện.

Ở cùng hắn lâu như vậy, cứ cảm giác như một người gỗ vậy, cảm

giác tồn tại cực kỳ thấp.

“Tôi đi xem sao.” Tiêu Long vỗ vai cô bé, ra hiệu cô ấy đợi ở đây, rồi đi về phía Tiểu Ca.

Hai ba bước chân đã đến sau lưng Tiểu Ca.

Hắn vỗ vỗ lưng Tiểu Ca.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Tiểu Ca quay đầu, rõ ràng sững người, rồi lại xoay đi.

Hắn vén dây leo ra: “Nhìn vào trong.” Theo ánh sáng, Tiêu Long nhìn thấy bên dưới dây leo mọc đầy rêu xanh.

Khi Tiểu Ca vén ra, một mùi khó ngửi xộc ra.

Sâu bên trong là một khối bóng đen.

Nhìn kỹ mới phát hiện, đó là vô số Thảo Ba Tử.

“Đù má, cậu ta đang nghiên cứu côn trùng à?” Tiêu Long thầm nghĩ.

Nhưng rõ ràng Tiểu Ca không rảnh rỗi đến vậy.

Hắn đưa tay về phía khối bóng đen đó.

Ngửi thấy mùi vị của Tiêu Long, những con Thảo Ba Tử nhanh chóng tản ra như dòng nước, thoáng chốc biến mất.

Và khối bóng đen cũng lộ ra diện mạo.

“…” Ánh mắt Tiêu Long khẽ đanh lại.

Đó là một đống hài cốt đã thối rữa, không phải của người.

Nhìn hình thể thì hẳn là một loài động vật lớn.

Chắc là không cẩn thận dính phải Thảo Ba Tử, bị mắc kẹt ở đó và bị hút khô máu.

“Một con mãng xà khổng lồ, tôi từng thấy ở Nam Cương,” Tiểu Ca nhàn nhạt nói.

“Nhưng không phải con này.” Nói rồi, hắn thò tay vào bên trong hài cốt mãng xà.

Từ trong đó lấy ra một thứ.

Tiêu Long nhìn xem, đó là một cái đèn pin.

“Trông kiểu dáng khá mới.” Nhưng một con mãng xà khổng lồ đâu có lý do gì để nuốt thứ này chứ?

Lại không thể tiêu hóa được.

Chẳng lẽ bên trong còn có gì khác?

Nghĩ vậy, Tiêu Long đưa tay nhấc cả bộ hài cốt ra.

“Phanh” một tiếng, nó rơi xuống đất.

Ngay sau đó, hắn dùng dao rạch mở hài cốt, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Quả nhiên, bên trong hài cốt mãng xà khổng lồ, có một bộ hài cốt gầy gò đang cuộn mình ở đó.

“Trông có vẻ như bị mãng xà nuốt chửng,” Tiểu Ca lẩm bẩm.

“Ừm, một người yêu văn học.” Theo ngón tay của Tiểu Ca, Tiêu Long nhìn thấy bộ xương đang cuộn tròn đó ôm trong lòng một cuốn sách đã mục nát không thể đọc được.

Chương 777

Thời gian quá lâu, không nhìn rõ chữ viết, chỉ còn lại một đống bột giấy.

"Người yêu văn học thì chắc không vô vị đến thế, nhìn dáng vẻ thì tuổi cũng không lớn." Nói rồi, Tiêu Long ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn bộ hài cốt.

Vừa nhìn, hắn lập tức sững sờ.

"Một người phụ nữ?" "Ồ?" Tiểu Ca hơi ngạc nhiên ngồi xuống.

Ánh mắt hắn theo Tiêu Long nhìn vào cổ tay của bộ hài cốt.

Đó là một chiếc đồng hồ đeo tay nữ.

Mặc dù không nhìn rõ kiểu dáng, nhưng rõ ràng đó là màu sắc mà đàn ông sẽ không đeo.

"Chẳng lẽ trước đây có người từng ở đây?" Tiêu Long hơi suy đoán.

"Được rồi, gọi mọi người đến xem đi." Nói rồi, hắn vẫy tay về phía sau.

Giang Nam Nguyệt là người đầu tiên chạy đến, nhảy nhót vui vẻ, sau đó là Bàn Tử.

"Đù má, ở đây có tiền bối chết ở đây à, tiếc thật đấy." Bàn Tử vừa mở miệng đã không có hình dáng đàng hoàng, ánh mắt lướt qua bộ hài cốt.

Chắc là bệnh cũ của hắn lại tái phát rồi.

Đáng tiếc, trên bộ hài cốt ngoài chiếc đồng hồ nữ ra, không có thứ gì đáng tiền cả.

“Nhưng con rắn này cũng hơi to quá rồi, nuốt chửng cả tôi cũng không thành vấn đề đâu nhỉ.” Tiêu Long gật đầu.

Lời Bàn Tử nói không sai.

Nhìn xương rắn mà xem, dáng người Bàn Tử cũng chỉ là một miếng mồi.

“Được rồi, một cái đồng hồ, chẳng có gì đáng giá cả, tôi về nấu cơm đây.” Bàn Tử nhìn chiếc đồng hồ, đưa tay gỡ ra, nhìn hai cái rồi tiếc nuối.

“Sau này có cô gái nào tôi thích, tôi cũng sẽ đi mua một cái là được.” “E rằng anh không mua nổi đâu.” Lúc này, Giang Nam Nguyệt chen vào một câu.

“Nói đùa à, cái đồng hồ này có thể đắt đến mức nào, Bàn gia tôi lại không mua nổi sao?” Bàn Tử không tin.

“Nè, phiên bản giới hạn năm triệu tệ, anh mua nổi không?” Giang Nam Nguyệt cười một tiếng, đưa cổ tay ra.

Ánh mắt Bàn Tử khẽ đanh lại.

“Đù má, cô cũng có một cái đồng hồ như vậy sao?” “Tôi vừa nhìn đã nhận ra, nhưng chắc chắn không đẹp bằng cái của tôi.” Giang Nam Nguyệt có chút đắc ý lắc lắc cổ tay khoe khoang.

Đồng hồ?

Nữ giới?

Trong lòng Tiêu Long đột nhiên rung động.

“Cô bé, đưa đồng hồ của em cho tôi xem.” Giang Nam Nguyệt không chút do dự tháo đồng hồ ra, đặt vào tay Tiêu Long.

Tiêu Long lại lấy cái đồng hồ kia ra, so sánh một chút.

Thật sự là cùng một kiểu dáng, chỉ có điều một cái mới tinh, một cái thì cũ hơn một chút.

“Không, chắc chắn là cùng một kiểu,” Tiểu Ca lẩm bẩm.

“Đúng vậy, ngoài mới cũ ra, không có điểm nào khác biệt.” Tiêu Long gật đầu.

“Xem ra người chết này cũng là người giàu có, quyền quý.” “Thật đáng tiếc, chết ở nơi như thế này, chắc cũng đã ba năm rồi nhỉ.” Tiểu Ca gật đầu.

Giang Nam Nguyệt lại sững người.

“Không thể nào, mẫu đồng hồ này năm ngoái mới được thiết kế ra, sao có thể ba năm rồi chứ?” Cô ấy lắc đầu.

“Chắc chắn là anh nhìn nhầm rồi, năm ngoái là sinh nhật mười tám tuổi của em, ông nội đặc biệt mua cho em làm quà trưởng thành.” “Ồ?” Tiêu Long sững sờ.

“Thì ra em mới mười tám tuổi à.” Hắn vẫn luôn nghĩ cô bé này hai mươi tuổi rồi.

Không chỉ trông có vẻ trưởng thành, mà tính cách thất thường như vậy cũng có thể hiểu được.

“Chắc chắn rồi, chiếc đồng hồ của anh chắc chắn là đồ giả, đồ nhái!” Giang Nam Nguyệt có chút tức tối.

“Có lẽ vậy, nhưng ông nội tôi rất thích tôi, nên mới mua cho tôi một chiếc đồng hồ xa xỉ như vậy.” Tiêu Long lắc đầu cười.

Cô bé lập tức vênh váo.

“Nè, ông nội thích tôi nhất, còn đặc biệt khắc tên tôi lên đồng hồ nữa chứ.” “Đây nè.” Nói rồi, Giang Nam Nguyệt lật ngược đồng hồ lại, đưa cho mọi người xem mặt đối diện.

Chỉ thấy trên đó khắc rõ ràng: "JNY.HAPPY!" Tiêu Long đọc thành tiếng.

"Giang Nam Nguyệt vui vẻ," Bàn Tử dịch ra, không khỏi sững người.

Một số người nhìn Giang Nam Nguyệt với vẻ mặt phức tạp.

"Mấy người nhìn em làm gì?" Cô bé trong lòng hơi run sợ.

"À, em cứ xem đi." Tiêu Long cũng không biết giải thích thế nào.

Hắn trực tiếp đưa chiếc đồng hồ còn lại trong tay cho cô ấy.

Giang Nam Nguyệt liếc nhìn một cái, lập tức sững người, sau đó che miệng nhỏ lại.

"Không thể nào, chuyện gì thế này?" Chỉ thấy, mặt sau của chiếc đồng hồ tháo từ cổ tay bộ hài cốt kia cũng in cùng một dòng chữ: "JNY.HAPPY." "Chuyện gì thế này?" Giang Nam Nguyệt nhìn chiếc đồng hồ giống hệt trong tay mình, lẩm bẩm.

Bàn Tử lắc đầu: "Cái này không thể giải thích được." "Xem ra chân tướng chỉ có một thôi." Tiêu Long trong lòng khẽ động.

"Cô bé, đưa tay ra đây." Giang Nam Nguyệt ngoan ngoãn đưa tay ra theo lời hắn.

Trong lòng cô ấy không thể chấp nhận được sự thật này.

"Đừng động đậy." Dặn dò một câu, Tiêu Long ngồi xổm xuống, đặt một bàn tay khác lên bộ hài cốt đó.

Lập tức, một tin tức phản hồi trong đầu hắn.

Cơ thể hắn không khỏi rung lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Giang Nam Nguyệt.

"Kỳ lạ, hình như đây là thi thể của em." Sắc mặt Giang Nam

Nguyệt lập tức trắng bệch, cứng đờ.

Bàn Tử và Tiểu Ca đều bị lời nói của Tiêu Long làm cho sững sờ.

"Không thể nào chứ, không phải cô ấy đang đứng sờ sờ trước mặt chúng ta sao?" Tiêu Long lắc đầu.

Vừa rồi hắn không hề dùng thần lực, mà dùng năng lượng hệ thống để kiểm tra mối liên hệ giữa hài cốt và Giang Nam Nguyệt.

Hắn phát hiện hai người là cùng một nguồn gốc.

Có nghĩa là gì?

Trừ phi Giang Nam Nguyệt có một người chị em song sinh.

Rõ ràng Bàn Tử cũng đã nghĩ đến điểm này.

"Không phải cô ấy có một người chị em song sinh đấy chứ?" Giang Nam Nguyệt với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lắc đầu.

"Bố em nói em là con một, đâu có chị em song sinh nào." Bàn Tử bất lực thở dài.

Nguyên nhân của con ngoài giá thú thì không thể nói ra.

Lần này cũng không thể tin được nữa.

"Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, có lẽ là trùng hợp thôi." Tiêu Long an ủi cô bé, nhưng trong lòng lại âm thầm để ý.

Giang Nam Nguyệt chắc chắn không có vấn đề gì.

Vậy thì vấn đề nằm ở bộ hài cốt kia.

Một người sống sờ sờ không thể chết ở đây ba năm trước được.

Giang Nam Nguyệt cũng không phải là ma.

Sau khi về đến doanh trại.

Chương 778

Hắn đã nói cho mọi người về những gì họ phát hiện.

Đương nhiên, Tiêu Long giấu đi phần về bộ hài cốt.

Hắn chỉ nói rằng trong rừng có thể có mãng xà khổng lồ, mọi người nên cẩn thận một chút.

Mọi người đều kinh ngạc, liên tục gật đầu.

Trong đó, mấy tên đã lôi súng ra.

Bàn Tử nhìn mà thèm thuồng, cũng mượn hai khẩu.

Cầm thứ này trong tay, ngủ cũng sẽ yên tâm hơn một chút.

Vì trời mưa, hôm nay không thể khởi hành được.

Các lều bạt đều đã được dựng sớm.

Sau khi sắp xếp xong người gác đêm, mọi người chui vào lều nghỉ ngơi.

Cô bé Giang Nam Nguyệt do chuyện ban ngày mà vẫn còn kinh hồn bạt vía, chết cũng không chịu ngủ một mình trong lều.

Mọi người thấy cô ấy lén lút chui vào lều của Tiêu Long, đám đồng bào nam trong đội đều ghen tị một phen.

Nhưng cũng chẳng có cách nào khác, ai bảo Tiêu Long lại bá đạo như vậy chứ.

Mới mấy ngày mà đã cưa đổ được Giang tiểu thư rồi.

Trong lều.

Tiêu Long thật ra rất đau đầu.

Cô bé này rõ ràng không hề xem hắn là người ngoài.

Đi thám hiểm cứ như đi chơi vậy.

Ở bên cạnh hắn, dũng khí của cô bé càng ngày càng lớn.

Mặc đồ ngủ chui vào chăn.

Nếu không phải Tiêu Long lo lắng những người bên ngoài nghe thấy, hắn đã chuẩn bị "làm" rồi.

Suy nghĩ lung tung, cô bé đã ngủ say.

Tiêu Long ngẩng mắt nhìn ra bên ngoài.

Đêm nay, hai tên Bàn Tử và Tiểu Ca chịu trách nhiệm gác đêm.

Có lẽ vì chuyện xảy ra ở Ma Quỷ Thành trước đó, những người khác trong đội đều sợ gác đêm.

Bàn Tử cũng sợ, nhưng có Tiêu Long ở đây thì hắn cũng bạo gan hơn.

Mặc dù nói vậy, nhưng trong điều kiện này, ở cùng Tiểu Ca trầm tính, cơn buồn ngủ cứ ập đến liên tục.

"Hay là ngủ một lát nhỉ?

Dù sao cũng có Tiểu Ca ở đây rồi," Bàn Tử vừa nói vừa ngáp, lơ mơ ngủ thiếp đi.

Không biết đã bao lâu, hắn nửa mê nửa tỉnh, cảm giác như đang mơ một giấc mơ đẹp.

Nhưng Bàn Tử lại cảm thấy có người đi ngang qua mình.

Vừa mở mắt, hắn thấy người đó bịt miệng mình.

Hắn giật mình tỉnh hẳn.

Nhìn kỹ, chính là Tiêu Long đang bịt miệng hắn.

Tiểu Ca ở một bên cũng lén lút đứng dậy, đi về phía hai người họ.

Đồng thời, ánh mắt của hắn đang nhìn chằm chằm sang một bên khác.

Bàn Tử cũng tò mò quay đầu nhìn.

Lập tức, da đầu hắn muốn nổ tung.

Chỉ thấy, trên cái cây lớn cách ba người không xa, tán cây không ngừng rung lắc, trông cực kỳ đáng sợ.

Nhìn kỹ hơn, lần này hắn nhìn rõ, đó là một con mãng xà khổng lồ màu nâu, đang từ từ trườn xuống dưới thân cây.

"Đù má!" Bàn Tử suýt nữa thì hét lên.

Nếu không phải Tiêu Long bịt miệng hắn lại.

"Đừng gây ra tiếng động, ở đây đề phòng vạn nhất, tôi sẽ đi giải quyết." Sau khi truyền âm cho hai người, Tiêu Long lặng lẽ rút Đường đao ra, đi về phía cái cây đó.

Không xa, thật ra cũng cách hai ba chục mét, nhưng con mãng xà này quả thực có thân hình khổng lồ.

Từ vị trí của Bàn Tử, hắn vẫn có thể nhìn rõ những đường vân trên mắt và vảy trên thân nó.

"Sao mà kịch tính thế này." Bàn Tử lắc đầu, ôm chặt khẩu súng trong tay.

Nhìn bóng dáng Tiêu Long, trong lòng hắn bớt lo lắng đi không ít.

Lúc này, Tiêu Long đi đến chỗ cái cây cách mười mét.

Hắn nhận ra, đó là một con xà thụ.

Chỗ to nhất của nó to bằng một cái thùng nước.

Tán cây rậm rạp, phần lớn thân rắn đều ẩn bên trong, không biết dài bao nhiêu.

Điều đáng kinh ngạc là, vảy trên cổ con xà thụ dưới ánh lửa phản chiếu ánh sáng vàng nâu, như thể được mạ vàng vậy.

Điều đó không khỏi khiến Tiêu Long liên tưởng đến những binh lính giáp vàng trong chuyến đi Thiên Cung.

Hắn có thể khẳng định, vào ban ngày, xung quanh không hề có mãng xà.

Chắc là lợi dụng lúc mọi người nghỉ ngơi mới âm thầm xuất hiện.

Nếu không phải Tiêu Long có cảm ứng linh hồn nhạy bén, với trình độ của Bàn Tử, thật sự không dễ phát hiện ra mãng xà.

Tiểu Ca cũng vậy.

Lúc này, con xà thụ dường như cũng đã phát hiện ra thân ảnh của Tiêu Long.

Nó chắn trước mặt hắn, không phát hiện ra cũng khó.

Nhưng, con dao trong tay Tiêu Long không phải đồ trưng bày.

Con xà thụ dường như cũng nhận ra Tiêu Long không dễ chọc, nó do dự, rồi rụt đầu vào tán cây, chuẩn bị rút lui.

Bàn Tử không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nào ngờ, lúc đó, trong lều của Tiêu Long lại truyền ra một tiếng hét.

"Có rắn!" Là Giang Nam Nguyệt.

Tiêu Long giật mình.

Đù má.

Con xà thụ này còn biết "minh tu sạn đạo, ám độ trần thương" sao (công khai sửa cầu, lén lút vượt sông, tức là nghi binh).

Hắn lập tức không chần chừ, một cú nhảy đã vào trong lều.

Đồng thời, dao trong tay hạ xuống.

Trong nháy mắt, một cái đầu rắn áp sát mặt Giang Nam Nguyệt đã lướt ra ngoài.

Cô bé suýt nữa thì lật mắt ngất đi.

Nhưng Tiêu Long cũng biết, cô ấy không hề bị thương.

Chương 779

Chỉ là một con rắn nhỏ cỡ bắp tay.

Giang Nam Nguyệt phát hiện sớm, Tiêu Long ra tay cũng nhanh, nên con rắn cũng chết nhanh.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận gió mạnh.

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi.

Chết rồi.

Suýt nữa thì quên mất bên ngoài còn có một con rắn nữa.

Lập tức, hắn lao ra khỏi lều.

Lúc này, con xà thụ đó đang lao thẳng về phía Bàn Tử và Tiểu Ca bên đống lửa.

Một loạt đạn của Bàn Tử bắn vào người nó, nhưng cứ như những viên bi thủy tinh, chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn bị bật ngược lại.

Điều đó đã kinh động tất cả mọi người.

"Đồ ngốc!" Tiêu Long lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn trực tiếp nhảy vọt lên, vung dao chém ngược xuống.

Lập tức, con xà thụ khổng lồ khi sắp sửa đâm vào Tiểu Ca thì đột ngột dừng lại.

Cả cơ thể nó bị một nhát dao của Tiêu Long chém đứt làm đôi.

"Mẹ kiếp, dao của anh từ lúc nào mà bá đạo vậy rồi!" Nhìn khẩu súng trong tay mình, rồi lại nhìn con dao trong tay Long ca, Bàn Tử suýt nữa thì nghĩ mình đang cầm đồ giả.

“Đành chịu thôi,” Tiểu Ca thì lại hiểu chuyện hơn.

Hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử nhàn nhạt nói.

“Cậu cũng vậy, cứ nhất quyết dùng súng thường mà so với thần binh của người ta, không phải tự ngược đãi mình sao.” “Mọi người có sao không?” Tiêu Long nhìn những người đã tỉnh giấc, nhún vai, theo thói quen hỏi.

Dù sao thì mấy tên này thấy một con mãng xà lớn như vậy, bị kinh hãi cũng là điều khó tránh khỏi.

Mọi người liên tục lắc đầu nói không sao.

Ngay sau đó là một tràng tiếng hâm mộ.

Lúc này, giọng Lâm giáo sư đột nhiên vang lên: “Giang tiểu thư đâu rồi, Giang tiểu thư biến mất rồi?” Nghe vậy, Tiêu Long sững người, vội vàng đi về phía lều của mình.

Giang Nam Nguyệt vẫn luôn ở trong lều của Tiêu Long.

Vừa rồi Tiêu Long vào xem, cô bé vẫn ổn, ngoài việc bị giật mình một chút ra thì không có gì.

Nhưng lúc này, Lâm giáo sư, người quan tâm đến Giang Nam Nguyệt, lại đứng ở cửa lều với vẻ mặt hoảng hốt.

Tiêu Long đi tới, vén lều lên.

Bên trong, ngoài xác rắn vừa nãy, không hề có bóng dáng cô bé.

Cô ấy có thể đi đâu được chứ?

“Vừa nãy rõ ràng cô ấy vẫn ở bên trong mà.” Tiêu Long hơi nghi hoặc nhìn Lâm giáo sư.

“Tôi cũng có thể chứng minh, vừa rồi cô ấy đã hét lên.” Bàn Tử phụ họa nói.

Nhưng hiện tại, Giang Nam Nguyệt biến mất là điều rõ ràng.

Mọi người đều lắc đầu.

“Chẳng lẽ vừa rồi lại xuất hiện một con rắn khác bắt cô ấy đi rồi sao?” Có người kinh ngạc hỏi.

“Chắc là không phải.” Tiêu Long lắc đầu.

Mặc dù vừa rồi hắn đang đối phó với xà thụ, nhưng Linh hồn ba động xung quanh vẫn luôn nằm trong sự giám sát của hắn, không hề có điều gì bất thường.

Không thể có con rắn thứ ba từ trong lều chui ra được.

Lúc này trời đã tối đen, xung quanh tối om, không nhìn rõ gì cả.

Tiêu Long cau mày nhìn bốn phía, suy nghĩ xem vấn đề nằm ở khâu nào.

“Hay là vừa nãy cô ấy sợ quá, nên tìm chỗ nào đó trốn đi rồi?” Bên đống lửa, Bàn Tử phân tích.

Tiêu Long lắc đầu.

Cách nói này không mấy hợp lý.

Vừa rồi mọi người đều đã ra ngoài.

Nếu Giang Nam Nguyệt muốn trốn, cô ấy cũng sẽ tìm nơi mọi người tụ tập để trốn, chứ đâu có ngốc.

Tự dưng lại đi sâu vào rừng cây tối om để làm gì chứ.

Một cô bé sao lại làm chuyện ngốc nghếch như vậy.

“Hay là, tôi đi tìm thử xem sao.” Lâm giáo sư nghiến răng nói.

Giang Nam Nguyệt mà xảy ra chuyện gì, ông ấy sẽ phải chịu trách nhiệm lớn hơn.

Nói thẳng ra là, dù ông ấy có chết đi, Giang Nam Nguyệt cũng

không thể xảy ra chuyện.

Tiêu Long không chần chừ, gật đầu.

Chỉ có thể làm như vậy.

Thậm chí những người thuộc thế lực khác trong đội cũng có thể lợi dụng lúc hỗn loạn mà giấu Giang Nam Nguyệt đi, điều đó cũng không phải là không thể.

Trong thời gian ngắn như vậy, chắc chắn cô bé chưa kịp bị giải quyết.

Thế là, Tiêu Long và Lâm giáo sư, Bàn Tử và Tiểu Ca, hai người một tổ cầm đuốc tản ra xung quanh tìm kiếm.

Phải nhanh chóng, nếu thời gian kéo dài, chắc chắn sẽ bất lợi cho cô bé.

"Hay là tôi thử dùng Linh hồn sưu tầm khu vực này xem sao." Lâm giáo sư đề nghị.

Tiêu Long lắc đầu.

Chiêu đó vừa rồi hắn đã thử rồi, không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Chỉ có thể chứng tỏ một điều.

Cô bé đó đã chết rồi.

Nhưng nói như vậy, trong thời gian ngắn như thế này để hoàn thành một loạt thao tác, rõ ràng là không đủ.

Với niềm tin "sống phải thấy người, chết phải thấy xác", Tiêu Long quyết định không vội vàng kết luận mù quáng.

Nhanh chóng, hắn và Lâm giáo sư đến chỗ phát hiện hài cốt rắn ban ngày.

Không ngoài dự đoán, Lâm giáo sư cảm thấy hứng thú với bộ hài

cốt này.

“Bộ hài cốt rắn này.” Nói rồi, Tiêu Long kể cho Lâm giáo sư nghe về chuyện kỳ lạ xảy ra ban ngày.

Ông ấy rõ ràng sững sờ.

“Không thể nào chứ.” Tiêu Long gật đầu.

“Ban ngày tôi cũng cảm thấy không thể, nhưng bây giờ xem ra mọi việc đều có điềm báo.” “Hoặc có lẽ là điềm triệu cũng không chừng.” Lâm giáo sư lại không đồng ý.

“Chẳng lẽ cậu thật sự nghĩ đó là Giang tiểu thư đã chết sao, chuyện đó cũng quá kỳ quái rồi.” Hơi kỳ quái.

Nhưng điều kỳ quái hơn còn ở phía sau.

Tiêu Long hít sâu một hơi, đi về phía bộ hài cốt rắn.

Từ lúc nãy nhìn bộ hài cốt rắn, trong tiềm thức hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Dường như bộ hài cốt này lớn hơn một vòng so với khi nhìn thấy vào ban ngày.

Chương 780

Hắn không biết có phải ảo giác hay không, nhưng vẫn quyết định kiểm tra.

Nói rồi, hắn đưa tay vén lớp xương rắn che phủ.

Giây tiếp theo.

Tiêu Long sững sờ.

Lâm giáo sư cũng sững sờ.

Chỉ thấy.

Bên dưới bộ xương rắn.

Cái hài cốt mà Tiêu Long nhìn thấy lúc trước đã biến mất không còn dấu vết.

Thay vào đó là một thân thể thiếu nữ.

"Giang Nam Nguyệt." Lâm giáo sư khẽ kêu lên.

Vừa dứt lời, Tiêu Long đã ngăn cản hành động định đưa tay ra của ông ấy.

"Có vấn đề." Lâm giáo sư sững người.

Có vấn đề sao?

Tiêu Long nheo mắt lại.

Đương nhiên là có vấn đề.

Ban ngày, bộ xương rắn rõ ràng chỉ còn lại một lớp da.

Bây giờ trên bộ xương rắn lại có máu thịt.

Cảm giác như vừa mới chết không lâu.

Nhìn kỹ, không khác gì con xà thụ vừa bị chém giết lúc nãy.

Tiêu Long tin vào mắt mình, sẽ không nhìn nhầm đâu.

Lâm giáo sư cũng phát hiện ra vấn đề này.

Lập tức, hai người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Tiêu Long khẳng định không hề nói dối.

Cũng không cần thiết phải nói dối như vậy.

Dù sao thì một con rắn lớn như vậy, việc chém giết chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh cực lớn.

Mọi người ban ngày không thể nào không phát hiện ra.

Lúc này, tai Tiêu Long đột nhiên động đậy.

Cả hai người đều nghe thấy một loạt tiếng kêu "lạc lạc lạc" phát ra từ bên dưới cơ thể Giang Nam Nguyệt.

Giống như tiếng gà kêu, trong rừng cây trống trải càng trở nên rõ ràng.

"Tiếng gì vậy?" Lâm giáo sư nổi cả da gà.

Tiêu Long không khỏi liếc nhìn ông ấy.

Dù sao thì ông ấy cũng là một Chân thần, mà lại sợ hãi đến mức này.

Nhưng cũng chẳng có gì là không thể.

Theo tiếng động, hắn chiếu đèn pin tới.

Lập tức, một thứ đứng thẳng phía sau thân thể Giang Nam Nguyệt lộ ra.

Tiêu Long trừng mắt nhìn thứ đó hai ba giây, nhưng cũng không nhìn rõ nó là cái gì.

Ngược lại Lâm giáo sư, lúc này đã nhận ra hình dáng của nó, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Ông nhận ra nó sao?" Tiêu Long hỏi.

Đó là một con rắn có độ lớn bằng cổ tay, đứng thẳng phía sau Giang Nam Nguyệt.

Loại rắn này không phải mãng xà.

Toàn thân nó đỏ rực như lửa, dưới ánh đèn pin chiếu vào thì lấp lánh phát sáng.

Điều kỳ dị hơn nữa là, trên đầu nó mọc ra một cái mào gà.

Trong ấn tượng của Tiêu Long, hắn chưa từng thấy con rắn nào quái dị như vậy, lại còn có thể đứng thẳng trên mặt đất.

Cảm giác như một con người không có tay chân vậy.

"Quay mặt đi, đừng nhìn vào mắt nó." Lúc này, Lâm giáo sư lại nói thêm một câu.

Tiêu Long sững người.

Hắn mới phát hiện ra.

Đôi mắt của con rắn đó lộ ra hung quang, dường như có một ma lực vô tận, thôi thúc Tiêu Long đừng rời mắt khỏi nó.

"Ma xà." Giọng Lâm giáo sư lại truyền đến, run rẩy.

"Thật không ngờ, trên đời lại có Ma xà tồn tại." Nghe vậy, lòng Tiêu Long khẽ rùng mình.

Lập tức, hắn hiểu vì sao lão già kia lại sợ hãi đến vậy.

Ma xà.

Đó là loài có khả năng tạo ra huyễn cảnh mê hoặc ngũ quan.

Trong ghi chép của hệ thống, truyền thuyết nói rằng nó đã biến

mất trong dòng chảy lịch sử hàng ngàn năm trước.

Sao lại xuất hiện ở đây chứ.

Điều càng khiến Tiêu Long kinh ngạc hơn là, khả năng của con vật này đến cả một Chân thần như Lâm giáo sư cũng không thể chống cự.

Chẳng lẽ thứ này thật sự lợi hại đến vậy sao?

"Bây giờ tôi phải làm sao?" Lâm giáo sư truyền âm hỏi.

Nhìn tình hình này, e rằng Tiêu Long vừa mở miệng, ông ta sẽ lập tức co chân bỏ chạy.

Nhưng Tiêu Long không nghĩ Ma xà sẽ để hai người họ trốn thoát.

Nhìn vào sự bất thường của bộ xương rắn, con rắn này không biết đã từ lúc nào giăng huyễn cảnh lên ngũ quan của hai người họ.

Nếu không, bộ xương rắn đã không biến thành bộ dạng kia, bộ hài cốt đó cũng không biến thành thân thể của Giang Nam Nguyệt.

Không!

Lòng Tiêu Long đột nhiên ngừng lại.

Có lẽ vào ban ngày khi nhìn thấy bộ xương rắn đó, hắn đã trúng huyễn cảnh của rắn rồi.

Không hay rồi.

Bao gồm cả những người khác trong doanh trại, e rằng cũng đều đã trúng chiêu rồi.

"Quả nhiên lợi hại, không hổ là Ma xà." Tiêu Long thầm than trong lòng.

Có thể trong vô thức khiến tất cả mọi người, bao gồm cả hai Chân thần, rơi vào huyễn cảnh mà không bị phát hiện.

Loại Ma xà này thật đáng sợ.

Chẳng trách nó lại bị người ta diệt trừ trong dòng chảy lịch sử.

Mọi chuyện bất thường đều có nguyên nhân.

Chương 781

Những thứ quá mạnh mẽ, về cơ bản đều không thể tồn tại quá lâu.

"Không biết thứ này có thể bị tôi thuần phục không." Hắn không biết tại sao.

Sau khi biết đó là Ma xà trong truyền thuyết, Tiêu Long không những không sợ hãi, ngược lại trong lòng còn nảy ra ý nghĩ đó.

Đến Lâm giáo sư cũng giật mình, huống chi là con Ma xà có thể đọc được Linh hồn ba động trước mặt này.

Cùng với bộ xương rắn trước mắt khẽ rung động.

Tiêu Long có thể khẳng định.

Những thứ trước mắt này hoàn toàn là ảo giác.

Bởi vì con Ma xà này, do vừa rồi hắn dám nghĩ như vậy đã khiến Linh hồn chi lực kiểm soát huyễn cảnh bị dao động.

Nhưng, điều đó lại cho Tiêu Long cơ hội ra tay.

"Thu!" Không chút chần chừ.

Thính Lôi Ấn trên cổ tay Tiêu Long lóe sáng.

Con Ma xà cảm thấy không đúng, muốn bỏ chạy.

Nhưng nào có cơ hội.

Giây tiếp theo, cả thân rắn đã bị thu vào trong Thính Lôi Tháp.

Lập tức, cảnh tượng trước mắt chao đảo.

Bộ xương rắn khôi phục lại nguyên dạng.

Bộ hài cốt cũng khôi phục lại nguyên dạng.

Không xa phía sau, Bàn Tử và Tiểu Ca đang nằm trên đất ngủ mê man.

Huyễn cảnh đã được giải trừ.

Cùng với việc Ma xà bị khống chế.

"Thật đúng là thu hoạch không tồi." Tiếp nhận tin tức phản hồi từ hệ thống, Tiêu Long trong lòng đại hỉ.

Dựa theo phản hồi của hệ thống, con Ma xà này có thể được cải tạo thành Thần khí chuyên dụng của Tiêu Long.

"Ma Giới." Hai mắt của Ma xà được cô đọng thành một chiếc nhẫn.

Cứ như vậy, sau này Tiêu Long không chỉ không cần lo lắng bị huyễn cảnh của Ma xà mê hoặc nữa, mà còn có thể chủ động tạo ra huyễn cảnh để tấn công.

Thật đúng là thu hoạch lớn.

Nhưng.

Hành động bá đạo này hiện tại chỉ có hắn biết.

Ngay khoảnh khắc huyễn cảnh được giải trừ vừa rồi, Lâm giáo sư cũng đã ngất xỉu.

Tất cả mọi người.

Tất cả những người bị huyễn cảnh mê hoặc.

"Haizz, không ngờ một Chân thần đường đường như tôi lại rơi vào kết cục như người bình thường." Sau khi giáo sư Lâm và Bàn Tử mang đồ về doanh trại.

Tiêu Long liếc nhìn lều.

Quả nhiên, xác rắn đã biến mất.

Giang Nam Nguyệt đang ngủ rất say.

Bên ngoài doanh trại, xác của con trăn cây cũng không thấy đâu nữa.

"Kệ đi, thực lực lại tiến thêm một bước thì có gì không tốt chứ?" Tiêu Long hài lòng ngồi xuống bên đống lửa, sờ cằm, khóe miệng cong lên một đường.

Không lâu sau, mọi người trong doanh trại đều lần lượt tỉnh dậy khi trời sáng.

Việc đầu tiên họ làm là kinh ngạc chạy ra khỏi lều.

"Ủa, tôi nhớ tối qua có trăn cây tấn công mà nhỉ?" "Tiểu thư Giang đâu rồi?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Bàn Tử và Tiểu Ca cũng ngạc nhiên.

"Lẽ nào mình đang mơ sao?" Chỉ có Tiêu Long biết sự thật là đang ngáp một cái.

Tối qua không ngủ ngon, cảm thấy hơi thiếu tỉnh táo.

Nhưng cô nhóc Giang Nam Nguyệt đã làm ấm chăn rồi, vừa hay vào ngủ bù một giấc.

Gần trưa, hắn mới vươn vai lười biếng bước ra khỏi lều.

Lúc này, mọi người đã bình tĩnh trở lại.

Kết luận cuối cùng là, tối qua chắc chắn họ đã mơ.

"Sao anh cứ nhìn tôi kỳ lạ vậy?" lúc ăn cơm, Giang Nam Nguyệt có chút khó hiểu hỏi Tiêu Long.

"Chắc là ghen tị vì tối qua cô ngủ cùng tôi đấy." Tiêu Long cười ha hả nói.

Quả nhiên, nghe lời giải thích này, mặt cô nhóc Giang Nam Nguyệt

lập tức đỏ bừng.

“Anh này, tối qua tôi gặp ác mộng, anh cũng không giúp tôi.” Tiêu Long không cần hỏi cũng biết là cô không mơ, bởi vì giấc mơ đó không phải là mơ, mà là chuyện đã xảy ra thật.

Nhưng không nói cho cô ấy biết thì tốt hơn.

Hắn nhìn lên trời, trời đã quang đãng trở lại, trông thật khác biệt với biển tuyết ở phía xa.

Xung quanh vang lên tiếng chim hót.

Nếu không phải đã trải qua mọi chuyện tối qua, Tiêu Long cũng không muốn tin rằng ốc đảo xanh này lại nguy hiểm trùng trùng.

Sau khi mọi người yên tĩnh dùng xong bữa trưa, Bàn Tử lên tiếng hỏi: “Tiếp theo đi hướng nào?” Tiêu Long chỉ về phía đông: “Bên đó.” Đừng hỏi tại sao hắn biết, tóm lại là hắn biết.

“Haiz, phiền thật, giấc mơ tối qua thật quá.” Nhắc đến giấc mơ đó, Bàn Tử có chút chán nản đấm đấm vào khẩu súng trong tay.

“Thứ này chả có tác dụng gì cả, cứ phải đấm đá tay không mới sướng.” Hết cách, nếu không phải Tiêu Long cảnh báo trước đó, rằng việc sử dụng linh hồn chi lực sẽ khiến chủ nhân của mảnh đất này phát giác, hắn đã sớm oai phong lẫm liệt đi trước mở đường rồi.

Ai ngờ, nghe câu phàn nàn đó, Tiêu Long lại cười.

“Không phải là linh hồn chi lực thôi sao, cứ dùng thoải mái đi.” “Hả?” Giáo sư Lâm ở bên cạnh ngẩn ra.

“Không lo bị Tây Vương Mẫu phát hiện à?” “Cứ yên tâm dùng đi, không chỉ linh hồn chi lực, mà thần lực của các người cũng có thể dùng.” Tiêu Long cười nói.

Đùa gì vậy, bị phát hiện?

Sớm đã bị phát hiện rồi.

Nếu không thì hôm qua cũng chẳng có con ma xà đó tấn công.

Cũng chẳng có gì đáng sợ.

Dưới trướng Tây Vương Mẫu có thứ gì đáng sợ chứ, cùng lắm là mấy thứ như thần cổ thôi.

Thay vì co đầu rụt cổ, chi bằng cứ mạnh dạn giết thẳng một đường.

Như vậy, tỷ lệ thương vong cũng sẽ nhỏ hơn một chút.

Nghe lời hắn nói, mọi người đều không khỏi ngẩn ra.

Nhưng Bàn Tử chẳng quan tâm nhiều đến thế.

Hắn vứt khẩu súng xuống, tiện tay bẻ một cành cây to bằng miệng bát, vung vẩy vài cái, cảm thấy khá thuận tay.

"Mẹ kiếp, chúng ta cứ thế giết thẳng một đường, xem con mụ già đó có làm gì được Bàn gia này không." "Đừng chủ quan, cẩn thận một chút vẫn hơn, dù sao thì kẻ đó cũng không dễ chọc đâu." Thiên Chân có chút lo lắng dặn dò.

"Sợ gì, tôi có Long ca." Bàn Tử coi thường vung tay, đập tan những dây leo trước mặt, mở ra một con đường.

Chương 782

“Tôi cũng có Long ca.” Giang Nam Nguyệt cười hì hì, đưa tay kéo lấy cánh tay Tiêu Long. ...

“Ôi chao, tay hơi bẩn rồi, em đi rửa một chút.” Dù sao cũng là con gái, sau khi thấy tay mình làm bẩn quần áo trên cánh tay Tiêu Long, cô có chút ngượng ngùng lè lưỡi.

Cô nhìn quanh, rồi đi về phía con suối nhỏ cách đó không xa, chuẩn bị cúi xuống rửa tay.

Đúng lúc này, khóe mắt Tiêu Long chợt lóe lên một tia sáng đỏ.

Hắn thấy một vệt đỏ lóe lên trong dòng suối.

Đồng thời, tai hắn mơ hồ nghe thấy tiếng “lạc lạc”.

Lập tức cảm thấy không ổn.

“Cẩn thận!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một con ma xà màu đỏ rực đột nhiên từ dưới suối phóng vọt lên, quấn chặt lấy cổ Giang Nam Nguyệt.

Giang Nam Nguyệt hét lên một tiếng, định đưa tay ngăn cản.

Nhưng con ma xà rõ ràng đã có chuẩn bị, không chút do dự, hai chiếc răng nanh sắc nhọn, lóe lên ánh sáng xanh lục, hung hăng cắn vào chiếc cổ mềm mại của Giang Nam Nguyệt.

Thân hình Tiêu Long nhanh như chớp, lao vút tới, đưa tay giật con ma xà ra.

Giang Nam Nguyệt ôm cổ ngã xuống nước.

Lúc này, con rắn trong tay Tiêu Long không hề sợ hãi, nó kêu “lạc lạc” trên cánh tay hắn, đồng thời nhe ra cặp răng xanh lét.

“Tìm chết!” Thấy con rắn định cắn mình, Tiêu Long cười lạnh một tiếng, tay hơi dùng sức, thân con ma xà đột nhiên nổ tung, tan xương nát thịt.

Giáo sư Lâm lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đỡ Giang Nam Nguyệt từ dưới nước lên.

Chỉ thấy vẻ mặt của cô gái nhỏ đã cứng đờ, cổ họng khẽ động như muốn nói gì đó, khóe mắt còn vương lệ.

Nhưng rất nhanh, chưa kịp thốt ra một chữ, ánh mắt cô đã tan rã, cả người mềm nhũn.

“Haiz!” Tiêu Long bất đắc dĩ quay đầu đi.

“Không cứu được sao?” Bàn Tử ở bên cạnh hỏi nhỏ.

Tiêu Long lắc đầu.

Người chết không thể sống lại, đừng nói là cấp Chân Thần, ngay cả Thánh Nhân cũng không có khả năng cứu một người đã chết.

“Tôi khá thích cô nhóc này, thật đáng tiếc.” Bàn Tử lắc đầu.

Nhưng nói nhiều cũng vô dụng, Giang Nam Nguyệt đã chết, hành trình vẫn phải tiếp tục.

“Được rồi, rời khỏi đây trước đã.” Tiêu Long gật đầu, vỗ vỗ vai giáo sư Lâm.

Nơi này đã có thể xuất hiện con ma xà thứ hai, thì cũng có khả năng xuất hiện con thứ ba, thứ tư.

Không nên ở lại đây lâu.

Nhưng không thể bỏ lại thi thể của Giang Nam Nguyệt ở đây.

Vết thương trên người giáo sư Lâm chưa lành hẳn, Tiêu Long không từ chối, nhận nhiệm vụ cõng thi thể.

Mọi người đi dọc theo dòng suối, tiến về phía đông.

Suốt đường đi không ai nói lời nào.

Cây cỏ trong ốc đảo mọc um tùm, đường vốn đã khó đi, trong đội lại có người chết, tâm trạng ai cũng nặng nề.

Lảo đảo đi được hai tiếng đồng hồ, cũng không tìm được nơi nào khô ráo để mọi người nghỉ ngơi.

Ngay khi Tiêu Long đang nghĩ có nên nghỉ tạm tại chỗ hay không, phía trước đột nhiên xuất hiện một khoảng đất trống, cây cối cũng trở nên thưa thớt.

Đi tiếp về phía trước là một vùng đầm lầy rộng lớn, cây cối rậm rạp ngâm mình trong đầm lầy, sâu không thấy đáy.

"Nghỉ ngơi ở đây đi." Đặt thi thể Giang Nam Nguyệt xuống, Tiêu Long bình thản nói.

Mọi người không có ý kiến.

Nhưng nhìn vùng đầm lầy phía trước, ai nấy đều không khỏi nhìn nhau.

Vốn dĩ hôm qua chỉ cần đi thêm hai tiếng nữa là có thể ra khỏi đoạn hẻm núi đó, nếu không cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ như vậy.

Có lẽ...

Tiêu Long nhìn giáo sư Lâm đang tự mình dựng lều, khẽ thở dài.

Lều nhanh chóng được dựng xong, Tiêu Long giúp đưa thi thể Giang Nam Nguyệt vào trong.

Lúc đi ra, Bàn Tử và Thiên Chân đang quan sát vùng đầm lầy.

"Long ca, xem ra vùng đầm lầy này chính là di chỉ của nước Tây

Vương Mẫu.” Chỉ vào một tảng đá nhô lên khỏi mặt nước trong đầm lầy, Bàn Tử giải thích: “Vốn dĩ sau khi nước Tây Vương Mẫu tan rã, cổ thành đã bị đầm lầy nuốt chửng.” “Cũng có nghĩa là, chúng ta muốn vào cổ thành, chỉ có thể tìm lối vào từ trong đầm lầy.” Tiêu Long khẽ nhíu mày.

Không sai, nước Tây Vương Mẫu bị nhấn chìm dưới lòng đất.

Cũng thật kỳ lạ, trong truyền thuyết Thiên Cung ở sâu dưới lòng đất, Tháp Mộc Đà nơi Tây Vương Mẫu ở cũng ở dưới lòng đất.

Tiêu Long nghi ngờ không biết có phải họ đã bàn bạc với nhau không, để tránh bị người đời phát hiện.

“Đúng rồi, chuyện anh bảo tôi chú ý lúc nãy đã có manh mối rồi.” Lúc này, thấy xung quanh không ai để ý, Bàn Tử lấy từ trong lòng ra một miếng vỏ cây, rõ ràng là vừa mới bóc từ trên cây xuống.

Nhưng đó không phải là điểm chính, điểm chính là, trên miếng vỏ cây có ba hình tam giác được nối với nhau bằng một đường thẳng.

“Quả nhiên, có kẻ đã không nhịn được nữa rồi.” Tiêu Long thầm gật đầu, truyền âm cho Bàn Tử: “Ký hiệu gốc của người ta cậu không động vào chứ?” “Sao có thể chứ, tôi sao chép lại đấy.” Trong giọng điệu của Bàn Tử có chút đắc ý.

Sau khi đi khỏi, Tiêu Long thầm dùng sức trong tay, biến miếng vỏ cây thành mảnh vụn.

Bây giờ xem ra, sau cái chết của Giang Nam Nguyệt, gián điệp ẩn nấp trong đội cuối cùng đã hành động.

Tuy không biết ký hiệu đó có ý nghĩa gì, nhưng rõ ràng, ở phía sau bọn họ, rất có thể có một đội ngũ đang ẩn mình trong bóng tối.

Điều mà Tiêu Long không nói ra là, nếu không phải hai người trong đội vẫn luôn bị theo dõi chặt chẽ có hành động khác thường

giữa đường, thì hắn cũng không biết sau lưng lại có một con dao nhọn đang treo lơ lửng.

May mà phát hiện sớm.

Nhưng, từ ký hiệu xem ra, hôm nay, rất có thể chúng sẽ hành động.

Phải cẩn thận một chút.

Đúng giữa trưa, Bàn Tử làm chút đồ ăn, thuận tiện nghiên cứu phương án tiến vào cổ thành.

Trước đó không ai nghĩ cổ thành lại bị chôn vùi dưới đầm lầy, nên một số trang bị cần đội xe phía sau vận chuyển tới.

Nhưng rõ ràng là không thể đi bộ quay về hoặc chờ họ mang tới, nên giải quyết trực tiếp bằng cách thả dù.

Sau khi liên lạc với đội xe phía sau, phương án cũng được chốt lại.

Buổi chiều sẽ có hai nhóm đi tìm lối vào cổ thành, ngày mai bắt đầu hành động.

Những chuyện này Tiêu Long không cần quan tâm, nên sau khi ăn cơm xong, hắn lấy thuốc lá Bàn Tử mang theo ra hút.

Nơi này độ ẩm quá cao, nếu không hút vài hơi, có lẽ chưa đến hai ngày cơ thể sẽ hỏng mất.

Chân Thần cũng vậy thôi, ai biết được Tây Vương Mẫu có đặt cấm chế gì ở dưới đó không.

Phòng ngừa vẫn hơn.

Bên cạnh, Tiểu Ca không biết hút thuốc, trực tiếp bóp nát lá thuốc rồi nuốt vào bụng, khiến Bàn Tử la toáng lên vì lãng phí.

Buổi chiều, đội xe dùng máy bay không người lái thả dù trang bị

xuống.

Mọi người lại ra ngoài tìm lối vào cổ thành.

Tiêu Long không có việc gì làm, quay về lều ngủ.

Một giấc ngủ thẳng đến tối, lúc ăn cơm.

Hắn bước ra khỏi lều, thấy Bàn Tử đang nấu đồ ăn ngon ở không xa, chai rượu xếp đầy bên cạnh.

Chương 783

Xem ra tối nay định không say không về.

Tiêu Long lắc đầu, đi đến chiếc lều bên cạnh, bên trong đặt thi thể của Giang Nam Nguyệt.

Nhưng vừa vén lều lên, Tiêu Long đã phát hiện có gì đó không ổn.

Bởi vì chiếc túi ngủ vốn bọc thi thể Giang Nam Nguyệt, không biết đã bị ai mở ra, trông rất lộn xộn.

"Giáo sư Lâm?" Hắn vội nhíu mày gọi giáo sư Lâm.

Vài giây sau, nghe tiếng truyền âm, giáo sư Lâm vội chạy tới, nhìn cảnh tượng trong lều cũng ngẩn ra.

"Chuyện gì thế này?".

Tiêu Long lắc đầu: "Xem ra có người đã nhân lúc ông không có ở đây mà động tay động chân vào rồi." Giáo sư Lâm sững người, thoáng chốc không biết phải nói gì.

Sắc mặt ông ta thay đổi, tất cả đều không thoát khỏi mắt Tiêu Long.

Hắn cười cười: "Chắc là đang tìm thứ gì đó?" Nghe vậy, giáo sư Lâm ngẩn ra, rồi gật đầu.

"Nhưng xem ra không tìm thấy, nếu không cũng sẽ không để lại hiện trường lộn xộn như vậy." Khóe miệng giáo sư Lâm giật giật, định nói gì đó, nhưng Tiêu Long đã đưa tay ngăn lại.

"Ông không cần nói cho tôi biết, tôi cũng không muốn biết, dù sao cũng không liên quan đến tôi." Nói rồi, hắn cúi xuống sắp xếp lại thi thể Giang Nam Nguyệt cho ngay ngắn, rồi bọc túi ngủ lại.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi.” Lúc sắp ra ngoài, ánh mắt Tiêu Long vô tình lướt qua chiếc túi ngủ, đặc biệt là những dấu chân lộn xộn trên mặt đất bên cạnh.

Khóe miệng hắn cong lên một đường.

Rất nhanh, sau khi ăn no uống say, mọi người đều tự trở về lều, chìm vào giấc ngủ.

Trừ hai người gác đêm.

Tiêu Long cũng không ngoại lệ, trở về lều nghỉ ngơi.

Lập tức, cả khu lều trại chìm vào yên tĩnh.

Không biết đã qua bao lâu, ở vùng đầm lầy không xa phía sau lều của Giang Nam Nguyệt, đột nhiên nhô lên một cái đầu đen thui.

Sau khi liếc nhìn hai người gác đêm, gã khẽ búng ngón tay, hai người bên đống lửa đầu gục xuống, ngủ say như chết.

Thấy vậy, cái đầu đen thui đó lẳng lặng trèo ra khỏi đầm lầy, mò về phía lều của Giang Nam Nguyệt.

Cùng lúc đó, trong lều của Tiêu Long, một đôi mắt đột nhiên mở ra.

“Cuối cùng cũng đợi được ngươi!” Ngay khi bóng đen kia sắp tiếp cận chiếc lều của Giang Nam Nguyệt, xung quanh đột nhiên “bùm bùm bùm” xuất hiện mấy cột sáng.

Bóng đen thầm kêu không hay, rõ ràng đây là một cái bẫy nhắm vào gã.

Gã quay người định bỏ chạy, nhưng phía sau lưng, đã có ba bóng người đang nhìn gã với vẻ âm hiểm.

“Đi đâu thế, Kẻ Chơi Rắn?” Bàn Tử cười một cách bỉ ổi.

Đồng thời, khẩu súng trong tay hắn "cạch" một tiếng lên đạn.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Bàn Tử thay đổi.

Bởi vì bóng người đó sau khi thấy bị bao vây, thân hình liền biến đổi, giống như một đống bùn nhão, trong nháy mắt tan chảy ra trên mặt đất.

Nhưng điều quỷ dị nhất không phải là chuyện đó, mà là những bóng đen tan chảy trên mặt đất kia, nhanh như chớp lao về bốn phía.

Nếu không phải một ngọn lửa đột nhiên xuất hiện chặn đám bóng đen lại, e là những thứ nhỏ bé màu đen này đã trở về với biển lớn rồi.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ quái gì vậy?" Nhìn người đang dần dần tụ lại thành hình trong vòng lửa, Bàn Tử kinh hãi nói.

"Đương nhiên không phải là người rồi." Tiêu Long vừa vung tay vừa bước ra khỏi lều, cười hì hì nói.

Vòng lửa vừa rồi chính là kiệt tác của hắn.

Từ lúc bóng đen xuất hiện, hắn đã luôn giữ lại một chiêu để đề phòng gã chạy thoát.

Không sai, quả nhiên hắn đã đoán đúng.

"Đừng vùng vẫy vô ích nữa, lão già, ngươi không chạy được đâu." Tiêu Long lắc đầu, nhìn khuôn mặt âm u trong vòng lửa, chậc chậc nói.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy, Tiêu Long?" Lúc này, giáo sư Lâm với vẻ mặt kinh ngạc bước tới, ngỡ ngàng hỏi.

"Nhìn kỹ khuôn mặt đó xem, ông có nhận ra không?" Tiêu Long bình thản nói.

Giáo sư Lâm nhìn một cái, rồi lắc đầu.

“Không quen.” “Thật sự không quen?” Tiêu Long lập tức bật cười.

“Nếu ông không quen, vậy tôi giết gã nhé.” “Dù sao thì Giang Nam Nguyệt cũng bị rắn cắn chết.” Nghe vậy, sắc mặt giáo sư Lâm hơi thay đổi.

“Ý cậu là... cô Giang bị gã hại chết?

Đó không phải là ma xà sao?” “Đúng vậy, ma xà.” Tiêu Long gật đầu, châm một điếu thuốc.

“Nếu tôi nhớ không lầm, cái tên ma xà này cũng là ông nói cho tôi biết mà nhỉ?”.

“Là tôi nói.” Giáo sư Lâm không hiểu ý hắn.

“Vậy thì lạ thật.” Tiêu Long nhả ra một ngụm khói.

“Ông quen thuộc với ma xà như vậy, lẽ nào lại không biết thứ đó sợ nước sao?” “Cái gì?” Giáo sư Lâm lập tức trợn tròn mắt.

Lúc này, Bàn Tử thẳng tính cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Mẹ kiếp, sao mày lại có thể giả vờ giỏi hơn cả tao thế hả, đồ chơi rắn thối tha.” “Cái gì?

Ông không phải giáo sư Lâm sao?” Những người xung quanh nghe lời Bàn Tử nói, đều kinh ngạc thốt lên.

“Đừng để bị lừa, gã này không phải giáo sư Lâm đâu.” Bàn Tử vỗ tay, lớn tiếng nói.

“Từ thành Ma Quỷ, kẻ này đã mượn ngoại hình của giáo sư Lâm để trà trộn vào đội của chúng ta.” “Không phải giáo sư Lâm.” Mọi người lập tức kinh hô một tiếng.

Thấy mình bị vạch trần, “giáo sư Lâm” giả, không, nên gọi là Kẻ Chơi Rắn, khóe miệng giật giật, khuôn mặt dần dần thay đổi.

Trong nháy mắt, gã đã biến thành một người lạ mặt.

Nhìn lại bên trong vòng lửa, người được tạo thành từ những bóng đen kia "vèo" một cái liền biến mất trong biển lửa.

Tiêu Long thản nhiên vung tay, vô số ngọn lửa Chu Tước lập tức biến mất tại chỗ.

Nhìn màn này, Kẻ Chơi Rắn gật đầu.

"Kẻ đó rất nguy hiểm, ban đầu tôi không tin, bây giờ tôi tin rồi." "Kẻ đó?" Tiêu Long nhướng mày.

"Là ai?" Nhưng Kẻ Chơi Rắn không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Tiêu Long, dường như muốn khắc ghi khuôn mặt này.

"Tự giới thiệu, vì cả đời chơi rắn, nên trong tổ chức, biệt danh của tôi là Xà Gia." "Hôm nay tôi thất thủ, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau." Lần sau?

"Ngươi nghĩ hôm nay có thể sống sót rời khỏi đây sao?" Tiêu Long cười, trong tiếng cười đầy vẻ khinh thường.

"Ta và ngươi đều là Chân Thần, nếu ta muốn đi, ngươi không cản được ta, ngươi nên biết điều đó." Xà Gia cười lạnh, chậm rãi nói, dường như rất tự tin vào tình thế của mình.

Tiêu Long gật đầu.

"Không sai, chúng ta đều là Chân Thần, nhưng hôm nay ngươi không đi được đâu, không tin thì cứ thử xem." Nghe lời hắn nói, Xà Gia ngẩn ra, rồi bật cười, có lẽ đây là chuyện buồn cười nhất gã từng nghe trong đời.

Ở đây ngoài Tiêu Long ra, không còn một Chân Thần nào khác.

Sau hai ngày tiếp xúc, gã tin rằng Tiêu Long cũng là Chân Thần giống mình.

Ở cấp độ này, chỉ cần một người muốn toàn lực chạy trốn, người còn lại căn bản không thể ngăn cản.

"Hy vọng lần sau gặp lại, ngươi vẫn có thể tự tin như vậy." Xà Gia cười lạnh, khẽ búng tay một cái, rồi bay thẳng lên trời.

Nhìn Tiêu Long đang ngẩng đầu nhìn mình ở phía dưới, gã hừ lạnh một tiếng định rời đi.

Nhưng giây tiếp theo, một chuyện kinh người đã xảy ra.

Chương 784

Chỉ thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi chóng mặt, bầu trời trong nháy mắt biến mất, thay vào đó gã vẫn đứng trên mặt đất, như thể chưa từng di chuyển.

“Chuyện gì thế này?” Xà Gia có chút không tin vào mắt mình, liếc nhìn Tiêu Long vẫn đang ung dung, trong lòng quyết tâm, lao tới vung quyền đấm thẳng vào mặt Tiêu Long.

Mắt thấy nắm đấm sắp chạm vào mặt Tiêu Long, giây tiếp theo, gã lại quay về chỗ cũ, như thể những gì vừa xảy ra lại là một giấc mơ.

“Ảo cảnh?” Lúc này, Xà Gia cuối cùng cũng phản ứng lại, trong lòng kinh hãi.

“Không thể nào, ngươi không có khế ước với tộc ma xà, làm sao có thể khống chế loại ảo cảnh này?” “Vậy sao?” Tiêu Long cười nhạt, xoa xoa chiếc nhẫn ma trên ngón tay, không giải thích.

“Thôi được, ngươi giấu giáo sư Lâm thật ở đâu rồi, giao ông ta cho ta, biết đâu ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”.

“Ra điều kiện sao?” Xà Gia không khỏi ngẩn ra, nhưng rồi lắc đầu.

“Giết ta đi, dù sao nhiệm vụ lần này của ta cũng đã hoàn thành.” “Giết được đại tiểu thư của nhà họ Giang, kèm theo một Chân Thần, chết cũng đáng.” “Vậy à?” Nghe lời gã nói, Tiêu Long lại không hề kinh ngạc, ngược lại còn cười tủm tỉm nhìn gã.

Nói thật, nụ cười này đã kích thích Xà Gia.

Gã ghét nhất kiểu cười này, đầy vẻ khinh thường, đầy vẻ mỉa mai.

“Có lẽ kẻ thuê ngươi đã không nói cho ngươi biết, phàm là chuyện gì cũng đều có ngoại lệ, đúng không?” Cười khẽ, Tiêu Long vỗ tay.

Từ phía sau hắn, một bóng người nhỏ nhắn chậm rãi bước ra.

Dưới ánh đèn, Xà Gia dần dần nhìn rõ khuôn mặt của người đó.

Lập tức, sắc mặt gã từ bình thản dần chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng biến thành sợ hãi.

“Không thể nào, không thể nào!” Gã lẩm bẩm.

“Mọi thứ đều có thể, lão già.” Người đó cất giọng nói trong trẻo, cả khuôn mặt cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Lập tức, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Tất cả mọi người.

Bởi vì người nói chuyện, chính là Giang Nam Nguyệt, người đã bị ma xà cắn chết.

Chuyện gì thế này?

Không phải đã chết rồi sao?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Long.

Còn hắn, lại hoàn toàn phớt lờ những ánh mắt này.

“Ảo cảnh?

Ngươi đã lợi dụng ảo cảnh?” Hai giây sau, trong đầu Xà Gia đã có manh mối, trên mặt lộ ra một tia cay đắng.

Tiêu Long thì không phủ nhận suy đoán của gã, bởi vì gã nói không sai.

Từ lúc Giang Nam Nguyệt bị tấn công vào buổi sáng, đến lúc Xà Gia bị nhốt vừa rồi, tất cả đều là ảo cảnh do một tay hắn điều khiển.

Phải thừa nhận rằng, ma xà tuy là do Xà Gia mang đến, nhưng

người thực sự khiến nó phát huy tác dụng to lớn, lại chính là Tiêu Long.

Cái danh xưng Xà Gia, gã này không xứng sở hữu nữa rồi.

"Không, ta không tin." Lúc này, Xà Gia dường như bị tất cả mọi chuyện làm cho đả kích, có chút điên cuồng hét lớn.

Ngay sau đó, thân hình gã run lên, cả người lao về phía Giang Nam Nguyệt đang đứng trước mặt Tiêu Long.

Xem ra, gã định cá chết lưới rách.

Nhưng, cá có thể sẽ chết, nhưng lưới có thật sự sẽ rách không?

Tiêu Long lắc đầu, nhìn Xà Gia đang lao tới, giơ tay khẽ ấn xuống.

Giây tiếp theo, bóng dáng Xà Gia đột nhiên khựng lại.

Tiếp đó, cả người gã như bị xe tải đâm phải, "bịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Vẫn chưa hết.

Không đợi gã đứng dậy, Tiêu Long tùy ý vung tay, cả người Xà Gia bị ghì chặt xuống mặt đất, từ từ thu nhỏ lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

"Hít." Những người vây xem đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lẽ nào đây là thực lực của Chân Thần sao?

Cũng quá lợi hại rồi.

Cùng là Chân Thần, Xà Gia ở trước mặt Tiêu Long lại giống như một con kiến hôi, không có chút cơ hội ra tay nào.

Không, là ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Nào biết rằng, trong mắt Tiêu Long, thực lực của Xà Gia cùng lắm chỉ ở mức Chân Thần sơ cấp.

Trước mặt một người có thực lực Chân Thần viên mãn như hắn, có kết cục như vậy cũng không có gì là lạ.

"Dọn dẹp chỗ này đi, cẩn thận với xác rắn trên mặt đất." Tiêu Long đứng thẳng người lên tiếng dặn dò, sau đó kéo Giang Nam Nguyệt đi về phía lều.

Vòng lửa kia tuy đã thiêu chết ma xà của Xà Gia, nhưng độc tính còn sót lại cũng rất đáng kể, bảo Bàn Tử cẩn thận một chút cũng là chuyện bình thường.

"À mà, tên gián điệp kia thì sao?" Trên đường đi, Giang Nam Nguyệt hỏi nhỏ.

"Cứ để đó xem sao đã." Tiêu Long cười khẽ.

Thả dây dài câu cá lớn, chiêu này hắn rất thích.

Giang Nam Nguyệt gật đầu.

Biến mất cả một ngày khiến cô có chút không ngủ được.

Nếu không phải biết tối nay có kịch hay để xem, cô đã sớm lén lút chui vào lều Tiêu Long tìm an ủi rồi.

"À mà, anh định khi nào đến nhà em cầu hôn vậy?" "..." Tiêu Long có chút đổ mồ hôi hột.

Hình như chuyện của chúng ta còn chưa đâu vào đâu mà.

Nhưng hắn không nói ra câu đó, ai biết được cô nhóc bạo dạn này sẽ lại nói ra câu gì khiến người ta kinh hồn bạt vía nữa.

"Đi thôi, chúng ta về lều trước, có một việc cần xác nhận." Tiêu Long lảng sang chuyện khác, khiến cô nhóc Giang Nam Nguyệt bật cười khúc khích.

Về đến lều, Tiêu Long khoanh chân ngồi xuống, linh hồn chi lực từ từ dung nhập vào bên trong Thính Lôi Tháp.

Trong tháp, một bóng người đang ngồi ở đó, chính là Xà Gia.

"Đây là đâu?" Thấy Tiêu Long xuất hiện, Xà Gia có chút điên cuồng.

Vừa rồi Tiêu Long dùng Thính Lôi Tháp thu gã đi, ai biết trong lòng gã sợ hãi đến mức nào.

Gã cứ tưởng mình đã chết rồi.

Nhưng không phải, bên trong Thính Lôi Tháp cũng quá đáng sợ rồi.

Khắp nơi đều là loại Cán Thi với khóe miệng cong lên cười, dọa chết người.

"Nói nhảm không nhiều, ta cũng không nói điều kiện với ngươi, nói ra tung tích của giáo sư Lâm." Tiêu Long vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề.

Xà Gia sững người, thoáng chốc bật cười.

Nhưng ngay sau đó, một ngọn lửa bùng lên trên bắp chân của gã.

Lập tức, một tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp cả tòa tháp.

Trong tiếng hét thảm, Tiêu Long lạnh lùng nói: "Ở trước mặt ta, ngươi không có tư cách hỗn xược, một cái chân là lời cảnh cáo." "Hiểu chưa?" Xà Gia đầu đầy mồ hôi nhìn bắp chân đang dần bị lửa thiêu thành than, vội vàng gật đầu, cả người quỳ rạp xuống đất.

"Tôi nói, tôi nói." "Giáo sư Lâm đã bị người kia đưa đi rồi, không có ở chỗ tôi." Tiêu Long gật đầu, điều này đã chứng thực suy đoán của hắn.

Trên người Xà Gia không có pháp bảo nào có thể chứa một người, nên giáo sư Lâm không thể nào ở trong tay gã.

Một Chân Thần cũng không thể dễ dàng bị giết chết.

Chương 785

Nên nhiều nhất là gã sẽ giao giáo sư Lâm cho đồng đội, hoặc giam cầm ở đâu đó.

Lời của Xà Gia đã chứng thực suy đoán đầu tiên.

"Vấn đề thứ hai, người đó là ai?" Tiêu Long tiếp tục hỏi.

Nghe vậy, Xà Gia sững người.

"Không biết?" "Ngươi muốn chết." Vẻ mặt Tiêu Long lạnh đi, xem ra định ra tay lần nữa.

Cảm giác đau đớn vẫn còn đó, Xà Gia vội vàng xua tay.

"Tôi không biết người đó tên gì, đơn hàng là do tổ chức giao xuống, sau khi bắt được người thì người kia phái người đến đón." "Từ đầu đến cuối tôi đều không gặp mặt." "Nhưng." "Nhưng sao?" Tiêu Long truy hỏi.

"Lúc tôi giao giáo sư Lâm cho người đó, người đó có nói một câu, là đại nhân nhà gã bảo tôi phải cẩn thận Tiêu Long." "Một khi bị phát hiện phải nhanh chóng chạy trốn." Nói đến đây, Xà Gia lộ ra vẻ đã hiểu.

"Đáng tiếc tôi đã đánh giá thấp thực lực của ngươi, không thể chạy thoát." Có thể chạy thoát mới là có quỷ.

Nhưng bề ngoài Tiêu Long lại không có biểu hiện gì thay đổi.

Hắn đang nghĩ, người kia quen thuộc với hắn như vậy, lại thuê một tổ chức thần bí để tính kế, chắc chắn là người quen.

Lại được gọi là đại nhân, cũng chỉ có lão già Thiên Diệp Thanh Mộc kia thôi.

Tiểu Nhị Lang không phải ở bên cạnh gã sao.

Cho nên chắc chắn không thể nghi ngờ.

Thực ra Tiêu Long đã sớm đoán ra, nhưng cần xác nhận lại với Xà Gia.

Bây giờ đã có đáp án, hắn hài lòng gật đầu.

"Nếu đã không còn giá trị gì nữa, vậy thì đi chết đi." Nói xong, một tia sét từ trên trời giáng xuống!

"Không..." Trong ánh mắt kinh hoàng, Xà Gia chỉ kịp thốt ra một chữ, đã bị thiên lôi của Thính Lôi Tháp đánh thành tro bụi.

"Ta nói rồi, ta đâu có nói là sẽ không giết ngươi." Tiêu Long bất lực lắc đầu.

Gã này chẳng lẽ tưởng hắn sẽ thả đi sao.

Thật quá ngây thơ.

Giải quyết xong Xà Gia, Tiêu Long rời khỏi Thính Lôi Tháp, mở mắt ra.

"Sao rồi anh?" Đối diện là ánh mắt mong chờ của Giang Nam Nguyệt.

Xem ra cô rất quan tâm đến giáo sư Lâm.

Cũng phải, tuy có một đại thần siêu cấp là Tiêu Long ở đây, nhưng giáo sư Lâm dù sao cũng là người của nhà họ Giang, tổn thất một người chung quy cũng không yên tâm.

"Không sao." Tiêu Long an ủi cô, rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Theo suy đoán của hắn, nếu giáo sư Lâm bị gã kia bắt đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cùng lắm là dùng làm con bài đàm phán với nhà họ Giang.

Mục đích cuối cùng của gã kia là Giang Nam Nguyệt, dù sao một tên nô tài sao có thể có giá trị bằng một đại tiểu thư.

"Ngủ đi, ngày mai chúng ta vào cổ thành biết đâu có thể tìm thấy." An ủi một hồi, Tiêu Long chuẩn bị đi ngủ.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ của Bàn Tử.

"Ai ở đó?" Lẽ nào lại xảy ra chuyện?

Tiêu Long ngạc nhiên, liền kéo Giang Nam Nguyệt "vèo" một cái lao ra khỏi lều.

Chỉ thấy, Bàn Tử đang cầm đèn pin soi vào sâu trong đầm lầy.

Ở đó, dường như có một người đầy bùn đất, đứng trong làn nước sâu đến thắt lưng, nhìn chằm chằm vào lều của mọi người.

"Người hay quỷ vậy?" Giang Nam Nguyệt có chút sợ hãi lẩm bẩm.

Đúng lúc này, dường như nghe thấy tiếng của cô, người đó liền liếc mắt nhìn sang đây.

Ánh mắt lập tức sáng lên.

Nhưng giây tiếp theo, một chuyện kinh ngạc đã xảy ra.

Người đó đột nhiên quay người lặn xuống nước, biến mất không thấy đâu.

Chuyện gì vậy?

Bên này, thấy bóng người đó bỏ chạy, Bàn Tử gầm lên một tiếng định lao tới.

Thiên Chân vội vàng kéo hắn lại.

"Đừng động, không muốn sống nữa à." Tiêu Long gật đầu: "Đừng

đuổi theo, không cần thiết.” Thật vậy, từ lúc người đó xuất hiện đến lúc bỏ chạy, trên người không hề toát ra sát khí hay gì cả.

Xem ra không có ác ý với mọi người.

Nhưng đây cũng là điều khiến Tiêu Long thắc mắc.

Đêm hôm khuya khoắt, xuất hiện bên ngoài doanh trại của mọi người, lại không giống như Xà Gia có mục đích rõ ràng.

Vậy mục đích của gã là gì.

Tiêu Long lắc đầu, liếc nhìn Giang Nam Nguyệt bên cạnh, trong lòng thầm nâng cao cảnh giác.

Cái nhìn cuối cùng vừa rồi, hắn cũng đã chú ý.

Hắn có thể chắc chắn, mục tiêu của gã đó chính là Giang Nam Nguyệt.

Sau khi bị kinh động, mọi người cũng không còn hứng thú ngủ nữa, đều vây quanh đống lửa, chuẩn bị tán gẫu.

Lúc này, Bàn Tử làu bàu đứng dậy.

“Ngọn lửa nhỏ này trông có hơi giống đèn chiêu hồn, tôi đi kiếm thêm củi cho nó to hơn.” “Kẻo lát nữa lại chiêu dụ cô hồn dã quỷ đến.” Tiêu Long gật đầu, đống lửa quả thực hơi nhỏ.

Nhưng Bàn Tử chắc chắn không lo chiêu dụ cô hồn dã quỷ, gã này chắc là đói rồi.

Quả nhiên, lúc Bàn Tử từ trong lều quay lại, trong tay xách theo một túi đồ ăn lớn.

“Đêm dài đằng đẵng, chúng ta cứ ngồi không thế này thì chán lắm, làm chút đồ nướng đi.” “Được.” Mọi người đều cảm thấy không tồi, đặc biệt là Giang Nam Nguyệt, cô vẫn luôn tấm tắc khen ngợi tay nghề nướng đồ của Bàn Tử.

Vừa nghe sắp được ăn đồ nướng, nước miếng sắp chảy cả ra rồi.

Trong chốc lát, hương thơm lan tỏa khắp doanh trại, đủ các loại chuyện trên trời dưới đất được đem ra chém gió.

"Đợi chút, chỗ tôi có rượu." Một chàng trai trẻ thấy chai rượu đã cạn, liền đứng dậy chạy về lều của mình.

"Nào, chúng ta tiếp tục." Bàn Tử cầm chai rượu lên ra hiệu không được dừng lại.

Hai phút trôi qua, chàng trai đi lấy rượu vẫn chưa quay lại.

"Hầu Tam, mẹ nó mày không phải mượn cớ đi lấy rượu để chuồn đi giải rượu rồi đấy chứ?" Bàn Tử nghẹo cổ hét lên.

Chàng trai vừa đi lấy rượu tên là Hầu Tam, hai ngày nay quan hệ với Bàn Tử không tồi, luôn miệng gọi "Bàn gia" rất thân thiết.

Lúc này, gã đi lấy rượu nửa ngày không về, khiến Bàn Tử không khỏi phải gọi.

Nhưng sau khi tiếng gọi vang đi, phía sau lại không có tiếng đáp lại.

"Mẹ kiếp, thằng này không phải ngủ quên rồi chứ?" Bàn Tử lầm bầm chửi rủa đứng dậy, đi về phía lều của Hầu Tam.

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử "vèo" một cái chạy về, liếc nhìn mọi người, rồi cúi người ghé vào tai Tiêu Long.

"Long ca, Hầu Tam biến mất rồi." Biến mất rồi?

Tiêu Long sững người.

Vừa rồi sự chú ý của hắn vẫn luôn bao trùm toàn bộ doanh trại, không hề phát hiện điều gì bất thường.

Chẳng lẽ gã đó chạy ra xa đi vệ sinh rồi.

Chương 786

Tiêu Long có chút nghi ngờ đứng dậy, đi đến lều của Hầu Tam.

Rượu vẫn còn đó, người thì không thấy đâu.

Giang Nam Nguyệt khẽ nhíu mày.

"Gã này chắc là chưa kịp lấy rượu đã biến mất rồi." Tiêu Long gật đầu.

"Xem ra có người đến rồi." Bàn Tử vừa định hỏi ai, thì nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng động lớn, cảm giác như có thứ gì đó từ dưới nước phóng lên.

Ba người vội vàng chui ra khỏi lều, liền thấy một cảnh tượng kinh người.

Chỉ thấy, một con trăn khổng lồ thô kệch từ trong đầm lầy lao ra, đang nhìn chằm chằm vào đám người đang vây quanh đống lửa.

"Mẹ kiếp, sao lại có con trăn khổng lồ to như vậy?" Lưỡi Bàn Tử suýt nữa thì líu lại, rượu cũng tỉnh mất một nửa.

"Không, không phải trăn khổng lồ." Tiêu Long lắc đầu, chỉ vào cổ con trăn ra hiệu cho Bàn Tử nhìn.

"Vảy màu vàng?" Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Trên cổ con trăn khổng lồ đó có hai vòng vảy màu vàng.

Không phải hai ba miếng, mà là trọn vẹn hai vòng.

Điều này đại biểu cho cái gì?

"Vảy đã thành màu vàng, không phải trăn khổng lồ nữa." Tiêu Long không khỏi nhớ lại mấy con cự long lúc ở Thiên Cung.

“Xem ra, con vật này cách hóa rồng cũng không còn xa.” Nhưng trong lòng hắn có chút thắc mắc.

Cho dù con súc sinh này sắp hóa rồng, về thực lực, cũng chỉ có thể ở cấp bán thần, ngang ngửa với Bàn Tử.

Tuy Bàn Tử muốn xử lý nó có thể sẽ hơi tốn sức, nhưng nếu có thêm Tiểu Ca, hai người tuyệt đối có thể hạ gục con trăn khổng lồ này.

Càng không cần phải nói trong doanh trại còn có một Chân Thần như Tiêu Long.

Nhưng loài súc sinh này khứu giác đối với nguy hiểm đều rất nhạy bén, tại sao lại xuất hiện ở đây?

“Hầu Tam có phải bị nó ăn rồi không?” Bàn Tử lẩm bẩm.

“Chắc là không, nếu vậy ta đã phát hiện ra rồi, chắc không phải do nó làm.” “Vậy sợ gì, trực tiếp xử nó là được.” Nói rồi, Bàn Tử định ra tay.

“Đợi chút xem sao, ta nghi có gì đó không ổn.” Tiêu Long ngăn lại, đồng thời ra hiệu cho Giang Nam Nguyệt theo sát mình.

Hai phút trôi qua, có lẽ thấy không có ai ra tay, con trăn khổng lồ sắp hóa rồng kia lè lưỡi, ánh mắt có chút tham lam nhìn miếng thịt nướng mọi người đang đặt trên đống lửa.

Đầu nó co rụt lại, định lao tới.

Tiêu Long khẽ nhíu mày, lẽ nào mình cảm giác sai?

Ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, trên không trung phía trên con trăn, đột nhiên một bóng người “vèo” một cái xuất hiện, một chân đạp lên đầu con trăn.

Chỉ một cú đạp nhẹ như vậy, cả đầu con trăn khổng lồ lập tức

bẹp dúm, thân thể khổng lồ của nó tức thì rơi xuống đầm lầy.

"Ầm" một tiếng, một con sóng lớn cuộn về phía cả doanh trại.

"Đồ ngu!" Tiêu Long cười lạnh một tiếng, rồi vươn tay ra.

Lòng bàn tay hắn siết chặt, luồng sóng khổng lồ đang cuộn về phía doanh trại liền như bị một bàn tay bóp chặt cổ họng, lập tức bị ép trở lại đầm lầy.

"Ồ, không ngờ ở đây lại có một vị Chân Thần?" Chứng kiến cảnh này, trong đầm lầy truyền ra một giọng nói kinh ngạc.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đó chính là kẻ đã đạp chết con mãng xà khổng lồ kia.

Thấy hắn xuất hiện, ánh mắt Tiêu Long khẽ ngưng lại, không tự chủ vươn tay kéo Giang Nam Nguyệt, giấu cô sau lưng mình.

"Sao vậy, Long ca?" Bàn Tử có chút kinh ngạc, khẽ hỏi.

"Cẩn thận một chút, tên này khá lợi hại đấy." "Tôi đi, không phải chứ." Mắt Bàn Tử trợn tròn.

Tên kia trông tướng mạo bình thường, có gì khác đâu chứ.

"Thật đấy, thực lực có lẽ không khác tôi là bao, chú ý một chút." Tiêu Long lắc đầu.

Đối với sự xuất hiện của kẻ này, hắn cũng không sợ.

Trước khi chưa làm rõ mục đích của hắn, quỷ mới biết hắn là bạn hay thù.

Cứ quan sát đã.

Nếu là bạn thì chẳng có gì.

Nhưng nếu là kẻ địch thì Tiêu Long cũng chẳng lo lắng.

Chẳng phải chỉ là một Ngụy Thánh thôi sao?

Có gì mà không dám chứ?

“Sao thế, không mời tôi ngồi xuống sao?” Hắn chờ lâu mà không thấy ai nói chuyện, tên kiêu ngạo đó liền dẫm nước lên bờ từ đầm lầy, thong thả nói.

Mời ngồi?

Bàn Tử suýt nữa bật cười thành tiếng.

Mặc dù Long ca nói tên này có thể khá lợi hại, nhưng Bàn gia là ai chứ?

Chẳng bao giờ sợ ai cả.

Đến thần tiên cũng không để vào mắt đâu.

“Đừng tưởng giúp tôi giết một con rắn nhỏ mà oai phong lẫm liệt nhé.” “Tôi căn bản không cần giúp đâu nhé.” Bàn Tử cười lớn, nói.

“Ồ, xem ra anh có ý kiến với tôi rồi.” Người kia cười khẽ.

Hắn vươn tay ra, nhưng không phải để tấn công, mà là giữ nguyên tư thế bắt tay.

“Được rồi, tôi là Hà Yêu, cả khu đầm lầy này đều do tôi quản lý.” “Đương nhiên, nếu các anh muốn, cũng có thể gọi tôi là Hà Thần.” Hà Thần?

Phì.

Bàn Tử không nhịn được bật cười thành tiếng.

Rồi hắn cũng vươn tay ra.

“Được rồi, tôi tên là Bàn Tử, ai cũng gọi tôi là Bàn gia.” “Đương nhiên, nếu anh muốn, gọi tôi một tiếng gia gia tôi cũng không từ chối đâu.” “Ngã cam.” Cái tên Bàn Tử này mồm mép thật là lanh lợi.

Tiêu Long suýt chút nữa bật cười vì sự hài hước của hắn.

Hiển nhiên, vẻ mặt của kẻ tự xưng là Hà Yêu kia không được tốt lắm.

“Tên kia, muốn làm gia gia của tôi sao?” Hắn lạnh lùng nói.

Bàn Tử thì chẳng hề bận tâm đến sự bất mãn của hắn.

“Nếu anh không ngại, tôi đương nhiên cũng chẳng ngại.” “Ha ha ha.” Thật bất ngờ, Hà Yêu nghe Bàn Tử nói vậy, không khỏi phá lên cười.

Mọi người đều có chút khó hiểu.

Chỉ có Tiêu Long biến sắc mặt, thân hình thoắt cái đã đứng trước mặt tên kia.

Hắn vươn tay nắm chặt lấy tay đối phương, mỉm cười nhàn nhạt nói.

“Hà Yêu đúng không, có chuyện gì vậy?” Ở nơi mà mọi người không nhìn thấy, lòng bàn tay của Hà Yêu lóe lên một tia sáng.

“Thì ra anh là người dẫn đầu, vừa nãy anh làm mất một người.” “Tôi trả lại anh đây.” Nói rồi, trên tay Hà Yêu vốn không có gì, chợt “soạt” một tiếng ném ra một người.

Mọi người nhìn kỹ, chính là Hầu Tam đã mất tích.

Chỉ là, khác với trước đây, trên người hắn giờ đây toàn là chất lỏng nhớp nháp.

Hà Yêu giải thích: “Vừa nãy tên này ra bờ nước rửa mặt, không cẩn thận bị con mãng xà khổng lồ kia nuốt chửng.

Chương 787

Tôi đã giúp cứu hắn về, sao?

Có thể mời tôi ngồi xuống không?" Bàn Tử đỡ Hầu Tam từ dưới đất dậy.

Hắn ta vẫn còn thở, miệng lầm bầm lầu bầu, xem ra đúng là say rượu rồi.

Nhưng Tiêu Long lại khẽ giật mình trong lòng.

Bị rắn nuốt chửng?

Hắn lại không hề phát hiện ra chút dị thường nào.

"Cũng không trách được." Hà Yêu nhìn thấu suy nghĩ của Tiêu Long, cười nói.

"Cả khu đầm lầy này đều là địa bàn của tôi, anh không phát hiện ra cũng là lẽ đương nhiên.

Bởi vì mọi thứ đều đã bị thần lực của tôi cô lập rồi." Vậy sao?

Tiêu Long cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt không để lộ dấu vết gì.

"Vậy thì thật sự cảm ơn anh, nếu có thể, mời anh ngồi xuống uống một ly." Nói rồi, hắn kéo tên kia đến bên đống lửa, ngồi xuống.

Hai chai rượu đã cạn.

Hà Yêu nhanh chóng hòa đồng với Bàn Tử, dường như sự căng thẳng ban nãy chưa từng tồn tại.

"Tên đó có ác ý với anh không?" Giang Nam Nguyệt khẽ hỏi nhỏ.

Tiêu Long lắc đầu.

“Tạm thời không phát hiện, hắn có thể đang ôm mục đích khác, cứ cẩn thận là tốt nhất.” Quả thật.

Giữa đêm khuya khoắt, đột nhiên một kẻ không mời mà đến ở đây.

Lại còn là địa bàn của Tây Vương Mẫu.

Thân phận của tên này thật quá đáng ngờ.

Quỷ mới biết hắn có phải đồng bọn của Tây Vương Mẫu hay không.

“Hay là dùng huyễn cảnh thử xem?” Giang Nam Nguyệt đề nghị.

Tiêu Long lắc đầu.

“Không được, thực lực của hắn không khác tôi là bao, huyễn cảnh rất dễ bị phát hiện.” Điểm này Tiêu Long cũng không nói dối.

Cùng là Chân Thần ở cùng một cảnh giới, nếu muốn dùng năng lực huyễn cảnh, nhất định phải lợi dụng lúc đối phương không chú ý mới có thể khiến hắn trúng chiêu.

Nếu hành động liều lĩnh, có thể sẽ bị phát hiện dị thường, như vậy huyễn cảnh thử nghiệm sẽ mất đi ý nghĩa.

“Ai, hắn ta ở đây thật không thoải mái.” Cái này cũng không được, cái kia cũng không được.

Giang Nam Nguyệt có chút không vui.

Tiêu Long vươn tay gõ nhẹ lên trán cô, cười nói.

“Không sao đâu, có tôi ở đây, hắn ra tay cũng chẳng được lợi lộc gì đâu.” “Chắc hắn cũng lo lắng như em thôi, nên cứ yên tâm đi.” Giang Nam Nguyệt gật đầu, không nói gì thêm.

Bên đống lửa, Hà Yêu không hề có chút dị thường nào, uống rượu với Bàn Tử rất vui vẻ.

Nhưng Tiêu Long hiểu rõ, đây chỉ là giả tượng.

Trên người Hà Yêu vẫn luôn căng thẳng, sẵn sàng ứng phó mọi bất ngờ.

Mặc dù không biết hắn có đang đề phòng Tiêu Long hay không, nhưng điều này khiến Tiêu Long lưu tâm.

Lúc này, Hạo Thiên Chân vô tình ngẩng đầu lên, chợt kêu lên.

"Nhìn kìa, đằng kia!" Mọi người đang uống hăng say, nghe thấy tiếng kêu, không hẹn mà cùng nhìn về phía đó.

Lúc này, chân trời đã hửng sáng.

Sau một đêm uống say sưa, trời sắp sửa sáng rõ.

Nhưng ở sâu trong đầm lầy phía đông, một làn khói lại từ từ bốc lên, lượn lờ bay vào không trung.

Tiêu Long nhìn theo.

Đó là một làn khói đỏ.

Thoạt nhìn, nó như một con rắn ma khổng lồ, từ dưới tán cây xa xa chui ra.

"Có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ trong đầm lầy có người sao?" Bàn Tử lẩm bẩm.

Sâu trong đầm lầy, hẳn là nơi tọa lạc của cổ thành Tây Vương Mẫu.

Ở đó, ngoài Tây Vương Mẫu và thuộc hạ, chỉ có lão hồ ly Thiên Diệp Thanh Mộc thôi.

Chẳng lẽ vào lúc này lại phải thả khói sao?

Để nhắc nhở Tiêu Long là hắn biết rồi ư?

Chắc hắn cũng không ngốc đến vậy.

“Mau nhìn, lại bốc lên một làn nữa!” Lúc này, Bàn Tử cũng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy phía sau làn khói đỏ kia, lại vọt lên một làn khói xanh lam.

Chưa hết, đồng thời lại vọt lên một làn khói vàng.

Ba làn khói đồng thời xuất hiện trên bầu trời, mang theo một chút khí vị quỷ dị.

“Chẳng lẽ bọn này đang đốt pháo hoa chào đón tôi sao?” Bàn Tử cười hắc hắc một tiếng.

Nhưng rất nhanh, tiếng cười của hắn chợt tắt ngúm! ! !

Bởi vì, sau khi ba làn khói cùng bay lên không trung, chúng dần dần tạo thành một đồ án.

Nếu Bàn Tử không lầm thì ba cái hình tam giác đó, khung cảnh này không khỏi khiến hắn nhớ đến ký hiệu mà tên chơi rắn kia đã để lại hôm qua.

“Không phải là tổ chức thần bí đó chứ, Long ca?” Bàn Tử đi đến bên cạnh Tiêu Long, khẽ nói.

Tiêu Long không nói gì.

Ở một bên khác, Hà Yêu đột nhiên cười nói.

“Nếu tôi không nhầm, hôm qua anh đã bắt một kẻ chơi rắn đúng không?” Bàn Tử ngớ người.

“Chẳng lẽ anh là đồng bọn của tên chơi rắn đó?” Hà Yêu vội vàng xua tay.

“Không không không, tôi không phải đồng bọn của hắn, tôi nói cho anh biết.” “Tuyệt đối đừng giết tên chơi rắn đó, bởi vì trước khi hắn đến đây.” “Có một đội người đã đi vào trước rồi, nghe cuộc nói

chuyện thì hình như hắn ta là đồng bọn của đám người đó." "Ngã cam." Không phải chứ.

Tiêu Long giật mình.

Hắn vẫn luôn nghĩ tên chơi rắn kia đang để lại ký hiệu cho những người phía sau.

Thế mà không ngờ, hắn lại đi trước.

"Ối trời, chuyện gì vậy, bọn người đó đi trước sao?" Bàn Tử cũng có chút há hốc mồm.

"Nhìn xem, mục tiêu của bọn người đó không chỉ có một." Tiêu Long liếc nhìn Giang Nam Nguyệt.

"Chỉ là, tại sao không thể giết tên chơi rắn đó?" Câu sau, Tiêu Long hỏi Hà Yêu.

Nghe vậy, Hà Yêu mỉm cười nhàn nhạt.

"Bởi vì trong đám người đó, có hai Ngụy Thánh." "Anh nghĩ mình có đối phó được không?" Hai Ngụy Thánh?

Chương 788

Tiêu Long giật mình.

Nhưng không ngoài dự liệu của Hà Yêu, trên mặt hắn không hề xuất hiện bất kỳ sự hoảng sợ nào.

"Hình như anh không hề sợ hãi chút nào?" Tiêu Long lắc đầu cười.

"Dù sao cũng là giết, giết một tên cũng là giết, giết hai tên cũng là giết, sợ gì chứ?" Một câu này thực sự khiến Hà Yêu không nói nên lời.

Hắn chỉ có thể im lặng giơ ngón cái lên.

Bàn Tử ở bên cạnh khẽ hừ hừ hai tiếng.

Chẳng phải chỉ là Ngụy Thánh thôi sao?

Long ca tôi sợ bao giờ?

Lúc còn là Bán Thần mà dám giết Chân Thần, chuyện đó tôi có kể cho anh nghe đâu.

Không để ý đến ánh mắt khinh thường của Bàn Tử, Hà Yêu xua tay.

"Không ngờ anh lại mạnh như vậy, nếu đã thế, vậy chúng ta có thể hợp tác." Hợp tác?

Lần này đến lượt Tiêu Long ngạc nhiên.

Tên này bày ra trận địa lớn như vậy, lãng phí thời gian lâu như thế, là để hợp tác với Tiêu Long sao?

Quả nhiên, tên đó muốn hợp tác với Tiêu Long.

Ngay lập tức, Hà Yêu đã đưa ra câu trả lời.

“Bởi vì trên người anh, tôi cảm nhận được một luồng khí vị vô cùng quen thuộc.” “Có lẽ là đồng loại đi, nên tôi quyết định giúp anh.” Tiêu Long giật mình.

Đồng loại.

Hắn không khỏi nghĩ đến Thiên Diệp Lê và Tiểu Phượng.

Một kẻ là khế ước, một kẻ là bạn lữ của hắn.

Cũng không biết tên này...

Thôi được, vì Hà Yêu không có ác ý, Tiêu Long cũng không hỏi.

Chỉ cần hắn không có ác ý là được.

“Anh muốn gì?” Tiêu Long tin rằng, trên đời này không có sự hợp tác nào là vô duyên vô cớ.

Đừng thấy tên này không có ác ý.

Hắn cần phải xem lợi ích hợp tác mà tên này muốn là gì.

“Tôi biết chuyện này.” Hà Yêu chậm rãi nói.

Chỉ là khi nói câu này, hắn dùng truyền âm, nên không cần lo lắng người khác nghe thấy.

Cũng đủ cẩn thận rồi.

“Tôi hy vọng nếu anh lấy được nó, có thể chia cho tôi một viên.” “Đổi lại, tôi sẽ giao vị trí lối vào và bản đồ của cổ thành cho anh.” Quả nhiên.

Mục đích của tên này cũng là Bàn Đào.

Tiêu Long sớm đã đoán ra.

Nhưng đối với giao dịch hắn đưa ra, Tiêu Long lại thoáng kinh ngạc.

Không ngờ tên này lại có bản đồ cổ thành.

Phải biết rằng, với tư cách là một Ngụy Thánh, việc có thể tồn tại ở địa bàn của Tây Vương Mẫu cho đến bây giờ đã không phải là chuyện dễ dàng.

Việc nắm giữ bản đồ cổ thành thì càng bất phàm.

Trừ phi...

Tiêu Long nhìn đôi mắt trong veo của hắn, trong đầu không thể nào ghép hắn với gián điệp được.

Chắc không phải Tây Vương Mẫu phái gián điệp đâu.

Người phụ nữ kia không có nhiều chiêu trò như vậy.

"Được thôi, nếu anh có thể giúp tôi tiến vào cổ thành thành công, tôi có thể chia thứ đó cho anh." Tiêu Long gật đầu, vươn tay ra.

Hà Yêu khẽ nắm lấy.

"Vậy thì, giao dịch của chúng ta thành lập." Hai bàn tay vừa chạm nhau, một luồng dao động linh hồn truyền ra từ tay Hà Yêu.

Tiêu Long không từ chối, trong đầu hắn nhanh chóng tiếp nhận một tấm bản đồ và vài tọa độ.

Lập tức, khu đầm lầy trước mắt trở nên rõ ràng trong mắt hắn.

Hà Yêu tên này rõ ràng rất thành ý.

Đối với một số khu vực nguy hiểm và những nơi có khả năng xuất hiện nguy hiểm, hắn đều đã đánh dấu.

Trong lòng Tiêu Long cũng yên tâm hơn vài phần.

"Nếu bọn người kia đã đi trước, vậy tôi cũng phải nhanh chóng xuất phát thôi." Sau khi nhận bản đồ và tọa độ lối vào, Tiêu Long liền vội vã muốn tiến vào cổ thành.

Thiên Diệp Thanh Mộc đã vào rồi, tổ chức thần bí cũng đã vào rồi.

Nếu không nhanh chân, e rằng đừng nói Bàn Đào, đến hạt Bàn Đào cũng chẳng thấy được.

"Đừng vội, thời gian còn sớm, vội vã đi vào nhiều nhất cũng chỉ thành pháo hôi thôi." Hà Yêu lại ngăn Tiêu Long đang vội vã rời đi, lắc đầu.

"Thời gian còn sớm?" Tiêu Long giật mình.

"Thời gian gì?" "Thời gian Bàn Đào kết trái." Hà Yêu nhàn nhạt nói.

"Năm trăm năm khai hoa một lần, năm trăm năm kết trái một lần, năm trăm năm chín muồi một lần." "Hiện tại còn cách lần chín muồi trước mười ngày nữa." "Trước khi khoảng thời gian đó đến, bất kể ai đi vào cũng đều phải đợi." Tiêu Long chấn động.

Tên này lại hiểu biết về Bàn Đào kỹ càng đến vậy.

Chẳng trách những kẻ kia đều tranh thủ vào trong khoảng thời gian này.

E rằng nếu Tiêu Long không có mặt, tên Hà Yêu này cũng sẽ chọn thời điểm đó để nhúng tay vào.

"Cứ đi trước đợi cũng chẳng sao, không chừng có thể thu thập trước những kẻ kia." "Thời gian cũng sắp đủ rồi." Đối với lời "pháo hôi" mà Hà Yêu nói, Tiêu Long không hoàn toàn tán thành.

Hắn không hiểu tại sao lại mô tả như vậy.

"Bởi vì đây là địa bàn của Tây Vương Mẫu, tất cả Bàn Đào đều là của cô ta." Người phụ nữ đó?

Tiêu Long vỗ trán.

Suýt nữa thì quên mất người phụ nữ này.

“Anh có biết thực lực của cô ta không?” Ôm tâm lý biết thêm một phần địch nhân thì thêm một phần thắng, Tiêu Long không khỏi mở miệng hỏi.

Hà Yêu ở đây lâu như vậy, chắc chắn hiểu biết về Tây Vương Mẫu nhiều hơn hắn.

“Vị thần từ thuở sơ khai trong thần thoại cổ đại, đoán xem thực lực của cô ta là bao nhiêu?” Hà Yêu cười nói.

“Thánh Nhân?” Tiêu Long khẽ nhíu mày.

“Chắc là trên Thánh Nhân rồi, tôi cũng không biết chính xác thực lực của cô ta.” Hà Yêu xua tay, ý nói hắn cũng không rõ.

Hắn chỉ đưa ra một ước tính đại khái.

Điều đó cũng đúng.

Là một vị thần từ thuở sơ khai của thần thoại cổ đại, không thể nào chỉ có thực lực Thánh Nhân.

Hơn nữa, người phụ nữ đó còn có Bàn Đào thụ giúp tăng cường thực lực không kém gì hack, nếu thực lực chỉ có Thánh Nhân thì e rằng là một sự sỉ nhục.

“Xem ra thứ này không dễ lấy rồi.” Tiêu Long thở dài một tiếng.

Chương 789

Hà Yêu lại vươn một ngón tay.

“Theo những gì tôi thấy, có không dưới mười Ngụy Thánh, và vô số Chân Thần.” “Trong vòng năm trăm năm qua, đã có rất nhiều người tiến vào cổ thành đó.” “Nhưng không có ngoại lệ, không một ai trở ra.” Ồ hố.

Vậy thì đi cái quái gì nữa.

Chi bằng về nhà trồng khoai lang còn hơn.

Khi Tiêu Long nghe câu này, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy, nhưng ngay lập tức đã bị trấn áp.

“Nhưng đợi ở đây, chắc chắn có ngoại lệ đúng không?” Hà Yêu cười cười.

Nói chuyện với người thông minh thật đỡ rắc rối.

Hắn lắc lắc ngón tay.

“Tôi sẽ nói cho anh một điều duy nhất.” “Có một người đã đi ra từ đó.” “Chỉ có một người.” “Ai?” Tiêu Long vội vàng hỏi.

Nhìn vào mắt hắn, Hà Yêu khẽ mấp máy môi, nói ra một cái tên khiến Tiêu Long chấn động.

Thẳng đến khi Hà Yêu ăn no uống say, tiện tay lấy thêm hai chai rượu rồi rời đi rất lâu, Tiêu Long vẫn không có phản ứng gì.

Lúc này, Bàn Tử và Tiểu Ca cùng những người khác đều đã dọn dẹp xong doanh trại, thu thập trang bị, chuẩn bị tiến vào cổ thành.

“Long ca, sao anh lại thẫn thờ thế?” Giang Nam Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tiêu Long.

Cuối cùng, lại có thêm một người thích gọi hắn là Long ca.

Như bừng tỉnh khỏi mộng, Tiêu Long nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, lắc đầu.

"Không sao, đồ đạc đã thu dọn xong hết chưa?" Giang Nam Nguyệt gật đầu.

"Đã thu dọn xong hết rồi, đang chờ anh ra lệnh xuất phát đây." Tiêu Long gật đầu.

Vừa định mở miệng, nghe thấy Bàn Tử phía trước kinh hô một tiếng.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy.

Cách đó khoảng năm cây số, một ngọn núi nhỏ đột nhiên nhảy nhót tại chỗ, rung lên ba cái trên đường chân trời.

"Cái gì?

Một ngọn núi có thể nhảy sao?" Giang Nam Nguyệt lẩm bẩm.

Tiêu Long lại cười.

Sự chấn động trước đó cùng với ngọn núi đang nhảy nhót này, lập tức tan thành mây khói.

"Xem kìa, hai đội người kia gặp nhau rồi." Mọi người kinh hãi.

Thực lực của Thiên Diệp Thanh Mộc, Bàn Tử và Tiểu Ca đều biết.

Thực lực của đội người kia ở phía trước, Hà Yêu vừa nãy cũng đã nói cho mọi người rồi.

Hai đội người đụng độ nhau, cứ như một chiếc xe đạp đụng phải tàu hỏa vậy, không hề gây ra chút sóng gió nào.

Thế nhưng.

Cảnh tượng trước mắt lại khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

"Đặc biệt là dời núi lấp biển đúng không?" Bàn Tử chửi thề.

Tiêu Long lại cảm nhận được chấn động dưới lòng đất.

Hắn vươn tay kéo Giang Nam Nguyệt.

"Cẩn thận, chấn động dữ dội kìa!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay khi lời Tiêu Long vừa dứt, một loại chấn động từ lòng bàn chân xộc thẳng lên não, từ dưới đất không ngừng tuôn ra.

Mọi người không chuẩn bị kịp liền ngã chổng chơ, đồ đạc đã thu dọn lại "đinh đinh quang quang" rơi vãi khắp nơi.

Chỉ có Tiêu Long kịp thời kéo Giang Nam Nguyệt bay lơ lửng giữa không trung, không hề bị ảnh hưởng.

"Thực lực Ngụy Thánh sao?" Tiêu Long nhìn ngọn núi nhỏ đã thấp đi ba phần, khẽ mỉm cười.

Hắn cũng thấy kỳ lạ.

Trước đó ở trên mặt đất không phát hiện ra.

Bây giờ bay lơ lửng giữa không trung, Tiêu Long thấy rõ ràng.

Dù có dao động lớn như vậy, cả vùng lục địa cũng chỉ hơi rung chuyển, chứ không hề gây ra phá hủy lớn.

"Người phụ nữ kia đúng là rất bảo vệ địa bàn của mình." Không cần nói cũng biết, đây chắc chắn là trận pháp phòng hộ của Tây Vương Mẫu.

"Được rồi, tạm thời không sao, chúng ta xuất phát thôi." Từ trên trời hạ xuống, Tiêu Long nhàn nhạt mở miệng, dẫn đầu kéo Giang

Nam Nguyệt đi về phía trước.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân phía sau không khỏi nhìn nhau cười.

Long ca vẫn như mọi khi, thấy sắc quên bạn mà.

Rất nhanh.

Mọi người mang theo trang bị, đi theo Tiêu Long xuất phát.

Vào ban ngày, việc đi qua vùng nước rìa đầm lầy rất dễ dàng.

Bởi vì nước đầm lầy tụ lại từ nước mưa, mực nước cao và trong vắt.

Ở những chỗ cạn có thể dẫm đá mà đi.

Những chỗ sâu hơn thì bơi hoặc dùng năng lực đạp nước cũng qua được.

Cơ bản chỉ trong vòng hai nén nhang, mọi người đã đến rìa vùng sâu trong đầm lầy.

Ở đó, cũng là nơi trước đó đã phát hiện tổ chức thần bí phát ra khói.

Một vùng rừng mưa tương đối thưa thớt.

Địa thế rõ ràng có chút cao hơn.

Các cụm cây liên kết với nhau nhô lên khỏi mặt nước, trông như một vài hòn đảo khổng lồ.

Tiêu Long nhìn thấy.

Có một số tượng đá khổng lồ lẫn lộn dưới nước trong khu đầm lầy này.

Kết hợp với tọa độ mà Hà Yêu đã cung cấp, gần đây hẳn là lối vào của cổ thành.

"Cũng lạ thật đấy nhỉ." Lúc này, Bàn Tử thấy đội ngũ dừng lại,

liền móc trong túi ra một điếu thuốc, rít một hơi, có chút khó hiểu nói.

“Chúng ta đã đi được một đoạn rồi đấy chứ, sao tiếng động lại càng lúc càng yên tĩnh thế này.” “Mẹ kiếp, đến tiếng chim hót cũng không còn.” Tiêu Long khẽ nhíu mày.

Quả thật, nơi này thực sự có chút tà môn.

Không hổ là địa bàn của Tây Vương Mẫu.

Dường như ngoài tiếng bước chân di chuyển, không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Cứ như đi vào một vùng chân không vậy.

Hạo Thiên Chân cười cười.

“Có khi nào ở đây rắn nhiều quá, ăn hết các sinh vật khác rồi không?” “Ôi trời ơi, rắn mà biết bay sao?” Bàn Tử lại không tin điều đó.

Hắn nhấc chân đá vào cái cây bên cạnh.

Vừa đá xong, một người lập tức “phanh” một tiếng rơi xuống từ trên cây.

Đó không phải là người chết.

“Ối trời!” Bàn Tử giật mình nhảy dựng, suýt nữa ngồi phịch xuống đất.

Chương 790

Hạo Thiên Chân thấy người chết, định lại gần xem.

Nhưng Tiểu Ca lại ngăn lại.

"Đừng động, có gì đó không ổn." Từ xa, nghe thấy động tĩnh, Tiêu Long đi tới.

Nhìn thấy cái xác, hắn ngớ người.

Lại nghe lời Tiểu Ca nói, hắn đi đến bên cạnh cái xác.

"Quả thật, tên này bị rắn cắn chết." Trên cổ thi thể đó, rõ ràng có hai lỗ nhỏ đen sì.

Đây là đặc trưng của vết rắn cắn.

Trên mặt và da của người đó không có gì dị thường, nhưng nhãn cầu lại đen kịt.

"Chết vì trúng độc." Tiêu Long phán đoán.

"Nếu không thì cũng không chết trong thời gian ngắn như vậy.

Xem ra gần đây có rắn." Nhưng trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Nhìn thể trạng, thực lực của tên này ít nhất cũng phải ở giai đoạn giữa Bán Thần.

Rắn bình thường chắc chắn không thể tạo ra sức phá hoại đáng sợ như vậy.

Xem ra đây không phải là rắn bình thường.

Điều thực sự khiến Tiêu Long khó hiểu là, trong đội ngũ đó, theo lời Hà Yêu, có hai Ngụy Thánh.

Không thể nào họ lại không phát hiện ra mối đe dọa như vậy ngay

lập tức.

Tại sao lại để chuyện như thế xảy ra?

Trong đó có gì đó mờ ám.

Tiêu Long nghĩ thầm.

“Chẳng lẽ không phải người của tổ chức đó sao?” Nói rồi, hắn lật cổ áo thi thể.

Chỉ thấy.

Bên trong cổ áo, ba hình tam giác màu đỏ, vàng, xanh lam hiện ra.

“Là người của tổ chức đó, thật kỳ lạ.” Xem ra không nên ở lại đây lâu.

Phải nhanh chóng rời đi.

Nói rồi, Tiêu Long đứng dậy.

“Chúng ta đi tiếp đi, phía trước không xa là lối vào cổ thành.” Nghe hắn nói, mọi người vội vàng đứng dậy.

Vốn dĩ đang định nghỉ ngơi thật tốt, kết quả đột nhiên nhìn thấy một cái xác.

Tâm trạng nghỉ ngơi cũng không còn.

Nhanh chóng tiến vào cổ thành thôi.

Mọi người căng thẳng thần kinh, tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu sau.

Tiêu Long đi phía trước, nhìn thấy phía sau khu rừng rậm ở bên trái, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Lớn bằng cả đầu xe tải.

Trên mặt đầy những vết loang lổ màu xanh lục, mắt to mũi cao.

“Đây là một tượng đá.” Tiến lại gần hơn, Tiêu Long phát hiện cả thân thể của tượng đá đó đã chìm sâu vào đầm lầy, chỉ còn lại cái đầu lâu lộ trên mặt đất.

Trông khá rợn người.

Nhưng, điều này cũng chứng thực lời Hà Yêu nói trước đó.

Đây là lối vào cổ thành.

Theo lời tên đó, tượng đá vốn được đặt ở cửa chính cổ thành, là một trong hai pho tượng.

Không biết vì lý do gì, một pho đã được bảo tồn.

“Chuẩn bị sẵn sàng đi, chúng ta sắp tiến vào cổ thành rồi.” Bàn Tử hò hét, dẫn đầu đi về phía sau tượng đá.

Hắn thích làm những chuyện xông pha đi đầu nhất.

Thật kích thích.

Nhưng chỉ một giây sau.

Tán cây phía sau tượng đá đột nhiên phát ra tiếng cành cây gãy.

Khiến Bàn Tử giật mình nhảy dựng.

Nhìn những tán cây đang lay động kia, cảm giác như có thứ gì đó đang di chuyển bên trong.

Bàn Tử “soạt” một tiếng lùi lại.

Mọi người nghiêm túc đề phòng.

Nhưng đợi rất lâu, ngoài âm thanh ban đầu kia, không còn xuất hiện dị thường nào nữa.

Bàn Tử không khỏi vỗ vỗ ngực.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ tôi căng thẳng quá mức rồi sao?” Nói rồi, hắn lại muốn đi về phía tượng đá.

Nhưng chưa đi được hai bước, Tiêu Long đã lên tiếng gọi hắn lại.

"Sao vậy Long ca?" Tiêu Long chỉ vào mặt tượng đá, ra hiệu cho mọi người nhìn.

"Cái mặt tượng đá này không đúng rồi." Mọi người lùi lại hai bước, cùng nhau nhìn lên mặt tượng đá.

Thoạt nhìn, không có gì dị thường.

Nhưng nhìn kỹ lại, liền phát hiện ra điều bất ổn.

Lập tức, từng người lại lùi thêm một bước.

Bởi vì khuôn mặt của tượng đá đó, trong vòng hai giây, đã thay đổi ba biểu cảm.

"Mẹ kiếp, tượng đá sống sao?" Tượng đá đương nhiên không thể sống.

Tiêu Long hiểu rõ.

Mọi người hiển nhiên cũng lần lượt phát hiện ra dị thường.

Chỉ thấy.

Trên mặt tượng đá đó, đầy rẫy vô số con bướm đêm.

"Mẹ kiếp, tôi cứ tưởng chúng ta gặp phải yêu quái đá." Bàn Tử chửi thề.

"Được rồi, chẳng phải một lũ bướm đêm thôi sao, sợ quái gì." Nói rồi, hắn đột nhiên rút súng ra, chĩa vào khuôn mặt khổng lồ của tượng đá, "phanh" một tiếng bắn ra một phát.

Mọi người đều giật mình vì hành động khó đỡ này.

Chỉ thấy.

Khuôn mặt tượng đá lập tức tan nát, bong tróc xuống.

Từng con bướm đêm màu xám bị kinh hãi bay lên không trung.

Rất nhanh.

Bầu trời như bị phủ đầy những mảnh vụn màu xám.

Chương 791

Sắc mặt Tiêu Long biến đổi.

“Mau cúi xuống!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Một con bướm đêm bay thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn rõ con bướm đó có hai chiếc răng nanh sắc nhọn, lấp lánh dưới ánh nắng.

“Ối trời, có độc!” Hắn vội vàng cúi người xuống.

Con bướm đó vừa vặn lướt qua đỉnh đầu hắn.

“Long ca, nhiều bướm như vậy, đến lượt anh ra tay thể hiện thần uy rồi.” Bên cạnh, Hạo Thiên Chân cười nói.

Nhưng không.

Tiêu Long lắc đầu.

“Vừa nãy tôi đã thử Nhất Niệm Diệt Hồn rồi, nhưng thất bại.” Cái gì?

Mọi người lập tức kinh hãi.

Nhất Niệm Diệt Hồn vốn trăm thử trăm linh lại thất bại.

Điều đó có nghĩa là gì?

Chẳng lẽ những con bướm đêm này không có linh hồn?

“Đứng yên tại chỗ, tôi sẽ bắt một con để nghiên cứu.” Nói rồi.

Tiêu Long đứng dậy.

“Cẩn thận nhé, Long ca.” Tiêu Long gật đầu.

Hắn vươn tay về phía con bướm đêm gần nhất.

Dường như có cảm ứng, con bướm đó "soạt" một tiếng bay tới, trông có vẻ muốn cắn trực tiếp vào tay hắn.

Sao mà được chứ.

Tiêu Long lật tay bóp một cái, bắt được nó.

Hắn điều động thần lực trong cơ thể nhanh chóng dò xét.

Lập tức nhíu mày.

"Đây không phải là bướm đêm." Không phải bướm đêm.

Mọi người giật mình.

Rõ ràng là bướm đêm mà.

Không phải bướm đêm thì là gì?

"Xem này." Nói rồi.

Tiêu Long khẽ dùng lực ở ngón tay.

Con bướm đêm đó bị bóp thành hai nửa, lộ ra cấu tạo bên trong.

Chỉ thấy.

Bên trong con bướm đêm là một khối đá vụn.

Cảm giác như có người dùng đá nặn ra vậy.

"Ối trời, ai mà bá đạo thế." Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Không biết, nhưng tượng đá này chắc chắn có vấn đề." Tiêu Long lắc đầu.

Ánh mắt hắn lóe lên, rơi vào tượng đá kia.

Lúc này.

Mọi người cũng phát hiện ra điều bất thường.

Tượng đá mà vừa nãy cả thân hình đều chìm dưới nước, không biết từ lúc nào, nửa thân đã chui lên khỏi mặt nước.

Nó vẫn đang.

Vẫn đang tiếp tục chui ra.

“Lùi lại!” Kỳ thực không cần Tiêu Long mở miệng, mọi người đều tự động lùi lại.

Nơi này quá quỷ dị.

Một pho tượng đá sống dậy.

Có còn thiên lý nữa không chứ.

Dần dần.

Pho tượng đá đó hoàn toàn bò lên khỏi mặt nước.

Những con bướm đêm bay đầy trời cũng từ từ đáp xuống lại trên mặt tượng đá, tạo thành một biểu cảm lạnh lùng.

“Ai, lại dám tự ý xông vào cấm địa!” Bàn Tử không khỏi ngớ người.

“Tôi sát liệt, một cục đá nói chuyện rồi.” Tiêu Long lại để ý đến lời nói của tượng đá: “Lại?” Xem ra đội ngũ của tổ chức thần bí trước đó đã kinh động đến nó.

Cái xác chết kia chắc chắn là do lũ bướm đêm này gây ra.

Hắn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

May mà phát hiện sớm.

Nếu không, với vô số bướm đêm như vậy, chắc chắn sẽ có người thương vong.

Nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, tượng đá kia liếc nhìn hắn một cái.

“Kẻ nào tự ý xông vào cấm địa, chết!” Nói rồi, cánh tay khổng lồ của nó vung về phía Bàn Tử.

Lập tức.

Bàn Tử kinh hãi biến sắc.

Bởi vì không biết có chuyện gì, tượng đá vừa nâng cánh tay lên, toàn thân hắn đã không thể nhúc nhích một phân nào.

“Long ca, cứu tôi.” Ánh mắt Tiêu Long ngưng lại.

Hắn phát hiện Bàn Tử có điều không ổn.

Tượng đá này tuyệt đối có vấn đề lớn.

Hắn vung tay.

Đường đao “soạt” một tiếng lướt về phía cánh tay kia.

Kết quả.

“Phanh” một tiếng.

Cánh tay không hề suy suyển.

Đường đao bị bật trở lại.

“Chết tiệt!” Một kích không trúng.

Tiêu Long hai chân đạp mạnh.

Thân hình lập tức bay vọt lên, giẫm mạnh lên trán tượng đá.

“Ầm” một tiếng.

Chương 792

Tượng đá khổng lồ dưới một cú giẫm của hắn, ầm ầm vỡ nát.

“Ối trời, cái quái gì mà bá đạo thế?” Mọi người liên tiếp kinh hô.

Bàn Tử đã khôi phục lại hành động, lập tức lau mồ hôi lạnh trên trán, lùi về phía sau.

“Bà nội nó.

Sau này tuyệt đối không khoe khoang nữa.

Mấy chuyện nguy hiểm như này không làm nữa.

May mà hôm nay có Long ca ở đây.

Nếu không thì chắc chắn chết toi rồi.” “Cảm ơn Long ca!” Tiêu Long xua tay.

Thật hiếm khi Bàn Tử lại cảm ơn.

Nhưng hắn không có thời gian để ý đến, cúi người xuống nhìn một khối đá vụn lăn đến chân.

“Sao vậy Long ca?” Người duy nhất dám lại gần Tiêu Long lúc này chỉ có Giang Nam Nguyệt.

“Tượng đá này dường như không đơn giản.” Giang Nam Nguyệt cười cười.

“Tên này biết cử động thì đương nhiên không đơn giản rồi.” “Không phải cái đó, em nhìn này.” Tiêu Long nói.

Hắn đưa khối đá vụn kia cho cô xem.

Chỉ thấy.

Trên khối đá đó đầy những lỗ nhỏ li ti.

Bên trong những lỗ trống đó, có một chút gì đó màu trắng.

“Cái gì?” Giang Nam Nguyệt tò mò nhìn.

“Trứng côn trùng.” Tiêu Long ném khối đá đó xuống, nhàn nhạt nói.

“Không, không chắc là trứng côn trùng.” “Có phải trứng bướm đêm không?” Giang Nam Nguyệt nghĩ đến những con bướm đêm vừa nãy.

“Không phải đâu, trứng bướm đêm không lớn đến vậy.” Tiêu Long ngẩng đầu nhìn những khối đá vụn vỡ nát khắp nơi.

Chỉ thấy.

Cùng với việc tượng đá vỡ nát, một số trứng bên trong các lỗ trống đều rơi xuống đất.

Mỗi quả trứng lớn bằng khoảng móng tay út.

Bướm đêm thì bé tí, căn bản không thể nào.

Lúc này.

Ánh mắt Tiêu Long vô tình lướt qua phần thân dưới của tượng đá bị chìm dưới nước.

Dường như.

Phần thân dưới bị đứt lìa kia đã động đậy.

“Có vấn đề, lùi lại.” Tiêu Long xua tay về phía Giang Nam Nguyệt, rồi đi về phía bờ nước.

Dần dần.

Cuối cùng hắn cũng nhìn rõ thứ dưới nước.

Lập tức.

Mắt hắn trợn tròn.

Đuôi rắn.

Thân người.

Vô số con rắn nhỏ quấn quanh cổ.

“Medusa?” Tiêu Long không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Hóa ra tượng đá đó có thể cử động là bởi vì bên trong cơ thể nó có một con dị thú như vậy.

Hắn cũng hiểu tại sao Bàn Tử chỉ bị tượng đá nhìn một cái mà không thể động đậy được rồi.

Xem ra.

Con Medusa này đang ngủ say.

Cảm nhận thần lực dần dâng cao dưới nước, Tiêu Long không khỏi siết chặt cây đao trong tay.

Lúc này.

Bởi vì tượng đá đã hoàn toàn vỡ nát, con Medusa vốn đang ngủ say trong cơ thể tượng đá, cũng đột ngột mở mắt.

Lập tức.

Một cảm giác khó tả xuyên qua từng lớp mặt nước, truyền vào trong đầu Tiêu Long.

Cảm giác đó không thể diễn tả bằng lời, dường như có chút tương tự với điều khiển linh hồn.

Tiêu Long đương nhiên không sợ loại tấn công cấp độ linh hồn này.

Nhưng.

Nhìn con Medusa đó, trong lòng hắn không khỏi khẽ động.

Hắn buông bỏ sự chống cự, mặc cho cơ thể bị Medusa khống chế.

Quả nhiên.

Thấy Tiêu Long bất động, con Medusa đó từ dưới nước chậm rãi vẫy đuôi, bơi lên mặt nước.

Nó liếc nhìn mọi người đang kinh hoàng thất sắc, mỉm cười vươn tay về phía Tiêu Long.

"Ôi, một tiểu gia hỏa đáng thương, để tỷ tỷ ôm em thật chặt nào." Từ xa.

Bàn Tử và những người khác vốn định bất chấp tất cả mà xông lên, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Tiêu Long.

Chân họ không khỏi khựng lại.

Medusa tưởng rằng mọi người chỉ là đang sợ hãi, không hề nghi ngờ gì.

Bàn tay của ả tiếp tục sờ về phía mặt Tiêu Long.

Chỉ là.

Khi sắp chạm vào, một con dao đột nhiên "phập" một tiếng xuyên ra từ ngực ả.

Tiêu Long vốn đang đứng trước mặt ả, cũng "soạt" một tiếng biến mất.

"Medusa sao?

Tôi thu nhận cô." Tiêu Long nắm đao, nhàn nhạt nói một câu.

Con dao trong tay hắn nhẹ nhàng xoay một vòng.

Lập tức.

Medusa phát ra một tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời đất.

Nhưng rất nhanh.

Hình bóng của ả bị chặt đứt ngang cổ họng.

Thẳng đến khi không còn hô hấp, Tiêu Long mới rút đao ra.

Hắn vung tay, thi thể Medusa "soạt" một tiếng bay vào Thính Lôi Tháp.

Chương 793

Hai giây sau.

Trên tay hắn lại có thêm một chiếc nhẫn khảm mắt rắn.

"Nhẫn Medusa." Tiêu Long khẽ cười.

Lại có thêm một món bảo bối nữa.

Món đồ chơi này ngay cả Ngụy Thánh cũng có thể trúng chiêu, vậy thì hành trình phía sau hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa rồi.

"Xong rồi sao?" Từ xa.

Chứng kiến cảnh này, mọi người không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Trận chiến này cũng quá nhanh chóng rồi.

Căn bản không hề có chút hồi hộp nào mà.

"Long ca vẫn như mọi khi, bá đạo thật." Bàn Tử lắc đầu, thở dài nói.

"Ai, quen rồi thì tốt hơn." Hạo Thiên Chân vỗ vai hắn, tiện thể chỉ vào Giang Nam Nguyệt đang chạy về phía Tiêu Long, cười nói.

"Loại hiện tượng như này, cứ quen dần đi." Bàn Tử nhún vai, không tỏ ý kiến.

"Vừa nãy có chuyện gì vậy?" Giang Nam Nguyệt tò mò hỏi Tiêu Long bên cạnh.

"Không có gì, chỉ là một chút kế sách nhỏ để dụ nó cắn câu thôi." Tiêu Long cười cười.

"Được rồi, vừa nãy tôi có một phát hiện, em có muốn xem

không?" Giang Nam Nguyệt đương nhiên đồng ý.

Tiêu Long ôm cô bên hông, đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Những mảnh vỡ của pho tượng đá đã chìm hết xuống đáy nước, nhưng phần đế của pho tượng lại lộ ra một cái hố lớn.

"Chắc là lối vào cổ thành rồi, giấu kỹ thật đấy." Tiêu Long lẩm bẩm.

Xem ra Hà Yêu nói không sai, có thể chắc chắn rằng nhóm người của tổ chức bí ẩn kia không đi ra từ đây.

Nếu không, chúng cũng sẽ không bỏ lại một đống xác chết rồi rời đi.

Hơn nữa, Thiên Diệp Thanh Mộc cũng đã chạm trán tổ chức bí ẩn ở ngọn núi bên kia, vậy là chúng cũng không đi ra từ lối đó.

Pho tượng đá vẫn còn nguyên vẹn đã chứng minh điều này.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng chưa vào được cổ thành, dù sao một cổ thành lớn như vậy không thể nào chỉ có một lối vào.

Sau khi tìm được lối vào và dọn dẹp mối nguy hiểm, mọi người đều vây quanh.

Bàn Tử nhảy xuống nước, dùng dao chặt đứt hết những dây leo quấn quanh đế tượng, dọn sạch lối vào.

Giữa lúc đó có một chuyện nhỏ xảy ra.

Tại lối vào, Bàn Tử phát hiện ra da rắn lột.

"Mẹ kiếp, kinh tởm thật, con súc sinh đó không biết đã sống ở đây bao nhiêu năm rồi." Tiêu Long gật đầu.

Bên dưới, trong khe hở của pho tượng đá, gần lối vào, đâu đâu cũng là da rắn màu trắng xám, số lượng phải đến mấy tấn.

“Này, Bàn Tử, thứ này là thuốc bắc đấy.” Thiên Chân có chút trêu chọc nói với Bàn Tử.

“Một cân bán được mấy trăm tệ đấy, không muốn à?” “Cút mẹ mày đi, thứ kinh tởm như vậy ai thèm thì cứ lấy hết đi.” Bàn Tử tuy tham lam, nhưng không chịu nổi thứ này.

Toàn là da lột từ trên người rắn, nghĩ thôi đã thấy nổi da gà.

Thiên Chân cũng chỉ nói đùa, anh ta cũng chẳng có hứng thú gì với thứ này.

“Đi thôi, chúng ta xuống dưới đi.” Tiêu Long nhìn lên trời, dường như lại sắp mưa.

Chẳng trách ốc đảo này lại phát triển tốt như vậy, mưa nhiều thật.

Mọi người nghe vậy liền lần lượt chui vào trong hố.

“Mẹ kiếp, mùi khó ngửi thật.” Vừa chui vào, Bàn Tử suýt nữa bị mùi tanh của rắn hun cho ngất.

May mà trước đó đã có phòng bị, đa số mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, đề phòng dưới cổ thành có khí độc.

Cái hố này không sâu lắm, chẳng mấy chốc mọi người đã xuyên qua và xuống đến lòng đất.

Đó là một căn phòng rất lớn, một con mương sâu ngăn cách căn phòng với lối vào.

Nước từ đầm lầy chảy theo con mương xuống dưới như một thác nước.

Tiêu Long nhìn thử, sâu không thấy đáy.

Tây Vương Mẫu rõ ràng đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc chống lụt, công trình thoát nước của cổ thành được làm rất tốt.

Điều kỳ lạ là trong phòng có không ít thực vật, không hiểu sao những loài cây này có thể phát triển tốt ở nơi không có ánh mặt trời như vậy.

Bị thác nước xối qua, người ai nấy đều hơi ướt.

"Long ca, trong cổ thành có đồ cổ không?" Lúc này, người có thể hỏi ra câu hỏi như vậy chỉ có thể là Bàn Tử.

Đối với câu hỏi tham lam này, Tiêu Long cũng không biết trả lời sao.

"Lát nữa tìm xem, không chừng sẽ có." Cổ thành này là thành trì của Tây Vương Mẫu, chắc chắn sẽ có không ít bảo vật tốt.

Nhưng nó đã bị ngâm trong đầm lầy quanh năm, những món đồ cổ có giá trị trên thị trường chắc chắn không còn giữ được.

Thứ còn lại có lẽ chỉ là những món bát đĩa nồi niêu chẳng ai thèm, hoặc là những loại thần đan diệu dược vô giá.

Nhưng đã qua cả ngàn năm, ai biết người thường ăn vào có chết không.

Nghe Tiêu Long nói vậy, Bàn Tử lập tức bình tĩnh lại.

"Thôi được rồi, xem vận may vậy, nếu có thì đừng có tranh với tôi đấy nhé." Mọi người vội vàng lắc đầu.

Bọn họ đến đây không phải vì đồ cổ, ai mà thèm thứ đó.

Ước chừng ở đây chỉ có Bàn Tử là còn tâm tư đó.

Mọi người vừa bật đèn pin đi vào trong, vừa tán gẫu chuyện phiếm.

Nhưng dần dần, ai nấy đều cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, đặc biệt là cây cối, ngay cả ánh đèn cũng nhạt đi.

“Đậu má, không lẽ ở đây có chướng khí?” Bàn Tử sợ hãi vội sờ lên mặt nạ phòng độc trên mặt.

Ốc đảo kiểu này có nhiều chướng khí nhất, nhưng mình đã đeo mặt nạ phòng độc rồi, chắc là không trúng chiêu đâu nhỉ.

Cảm thấy có điều khác thường, Tiêu Long dừng bước nhìn quanh, rồi nhanh chóng ngẩn người.

“Không phải chướng khí, là sương mù.” Sương mù ư?

Mọi người đều kinh ngạc.

Cổ thành dưới nước mà lại có sương mù, đây không phải là điềm tốt.

Đặc biệt là trong tình huống tầm nhìn vốn đã bị cản trở.

Tiêu Long cũng phát hiện ra vấn đề, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Nhưng chỉ trong một lát, mọi người đã không còn nhìn thấy gì trước mắt.

Vốn dĩ, theo tính toán của Tiêu Long, nếu mọi người không dừng lại, chỉ cần khoảng năm, sáu tiếng là có thể vào sâu trong trung tâm cổ thành, tìm được nơi có cây bàn đào.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cổ thành dưới nước lại nổi sương mù dày đặc.

Cứ như vậy, họ hoàn toàn không thể tiến lên bình thường.

Dựa vào cảm giác đi thêm nửa giờ nữa, cũng không biết xung quanh ra sao, hiện đang ở nơi nào.

Tiêu Long bèn truyền âm ngăn mọi người tiếp tục đi tới, nếu không đi tiếp nữa, tuy sẽ không lạc nhau, nhưng chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Dựa vào dò xét linh hồn, Tiêu Long tìm được một căn phòng tương đối khô ráo.

Chương 794

Mọi người đốt một đống lửa rồi ai nấy nghỉ ngơi.

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng cơ thể không còn lạnh nữa.

“Thôi được rồi, mọi người ngủ một lát đi, đợi sương tan rồi chúng ta lại lên đường.” Bàn Tử đề nghị.

Tiêu Long cũng cảm thấy hợp lý, hắn ôm Giang Nam Nguyệt ngủ thiếp đi.

Có lẽ vì ôm một người bên cạnh, Tiêu Long ngủ rất ngon, linh hồn lực bị tổn thất ban ngày cũng hồi phục không ít.

Mở mắt ra, sương mù xung quanh đã tan.

Mọi người đang nằm ngả nghiêng quanh đống lửa, ngủ rất say.

Trừ Tiểu Ca.

Anh ta đang ngồi xổm ở đó, ngẩng đầu nhìn thẳng lên trên.

“Nhìn gì vậy?” Tiểu Ca nghe tiếng liền quay đầu lại, thấy là Tiêu Long bèn “suỵt” một tiếng, rồi chỉ tay lên đỉnh đầu.

Tiêu Long ngẩn ra, bất giác ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên đầu mọi người là một cây đại thụ to lớn, nhưng đó không phải là điểm chính.

Điểm chính là trên cây có bóng người lay động, dường như có người ở trên đó.

“Bàn Tử?” Tiêu Long nhìn về phía Tiểu Ca.

Gã này không lẽ không ngủ được, chạy lên cây nghỉ ngơi rồi à.

“Ở trên đó phát hiện ra một số tình hình, tôi định lên xem.” Tiểu Ca

còn chưa nói xong, trên cây đã truyền đến một tiếng "suỵt", ra hiệu hai người đừng nói chuyện.

Cùng lúc đó, Bàn Tử vẫy vẫy tay với hai người, bảo họ lên trên.

Tiêu Long không do dự, nhẹ nhàng nhảy một cái đã lên cây.

Cổ thành dưới nước quanh năm ẩm ướt, cây cối không dễ đứng vững, nhưng ba người họ đều không phải người thường, dễ dàng giữ được thăng bằng.

Nơi Bàn Tử đang đứng là đỉnh tán của cả cây đại thụ, ở đó cành lá thưa thớt, trên đỉnh đầu có chút ánh sáng lọt qua.

Xem ra khi Tây Vương Mẫu thiết kế cổ thành này, đã tính đến cảnh bị nước nhấn chìm như hôm nay.

Đến bên cạnh Bàn Tử, Tiêu Long truyền âm hỏi tình hình.

Bàn Tử đưa tay chỉ về phía trước.

"Trên cái cây đằng kia hình như có người." "Ở đâu?" Tiêu Long quay đầu nhìn, chẳng thấy gì cả.

Nhìn từ trên này, đâu đâu cũng là cành lá đen kịt, ai biết Bàn Tử nhìn thấy gì.

"Vốn dĩ tôi cũng không thấy, chỉ là gã đó vừa động đậy." Bàn Tử vừa nói vừa vén những cành lá rậm rạp, chỉ vào tán cây cách đó hơn năm mươi mét cho Tiêu Long xem.

Tiêu Long nhìn kỹ, trong khe hở của tán cây đó có một hình dạng giống như bóng người, đang nằm rạp ở đó, dường như cũng đang rình mò.

Cả người co rút trong tán cây, không nhìn rõ, nhưng có thể thấy rõ bàn tay của người đó, dính đầy bùn đất, dưới ánh sáng mờ ảo trông như móng vuốt của động vật.

Là ai vậy?

“Có phải là người của tổ chức kia không?” Bàn Tử nghĩ đến những xác chết thấy bên ngoài, đưa ra một khả năng.

“Rất có thể, không chừng chúng đã xuống cổ thành từ một lối vào khác.” Tiêu Long gật đầu.

“Nếu vậy, chúng ta lén lút mò qua, đánh úp một trận.” “Không chừng tóm gọn được cả đám đấy.” Bàn Tử đề nghị.

Tiêu Long suy nghĩ một chút, cách này không tồi.

Nhưng trong đội của đối phương có hai tên Ngụy Thánh, nếu bị phát hiện thì sẽ bứt dây động rừng.

“Long ca, gan lớn thì cưỡi rồng, gan nhỏ thì cưỡi hổ, liều một phen đi.” Nhìn ánh mắt khao khát của gã này, Tiêu Long biết nếu không đồng ý, không chừng gã sẽ tự mình xông lên mất.

Thế là, ba người di chuyển, chuẩn bị lén lút mò qua.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Long lại nhìn về hướng đó, rồi đột nhiên cúi người xuống, không động đậy nữa.

“Lại sao nữa vậy Long ca?” Tiêu Long ra hiệu hai người lắng nghe kỹ.

Lập tức, trong thoáng chốc, từ khu rừng phía trước truyền đến những tiếng người rất nhỏ, loáng thoáng, dường như có người đang nói chuyện.

“Bỏ mẹ, sao thế này, chẳng lẽ bọn chúng phát hiện ra mình rồi?” Bàn Tử mặt mày buồn bực.

Tiêu Long lắc đầu.

“Không giống lắm, nếu phát hiện ra chúng ta, với thực lực của chúng thì đã trực tiếp xông tới rồi.” “Vậy thì còn sợ cái đếch gì, xông

lên là được.” Bàn Tử không do dự, liền mò tới.

Tiêu Long suýt nữa bị gã làm cho giật mình.

Nhưng chỉ một lát sau, Bàn Tử đã nhanh chóng đến gần mục tiêu.

Ngay lập tức, hắn vỗ vỗ Tiểu Ca, cả hai cùng xông lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ trong hai hơi thở, hai người đã đến bên cạnh Bàn Tử.

Nhưng gã lại đang đứng bất động nhìn về phía trước, ngây người ra.

Phía trước ba người, trên thân cây vốn có người nằm rạp, giờ đã không còn tung tích.

“Người đâu?” Tiểu Ca có chút khó hiểu.

“Tôi cũng không thấy đâu nữa.” Bàn Tử gãi đầu, có vẻ ngập ngừng.

Có lẽ Tiêu Long đã phát hiện ra điều gì đó.

“Đừng có nhìn lung tung nữa, nói đi.” Bàn Tử “ừ” một tiếng.

“Lão tử vốn không định nói, sợ dọa các người.” “Nhưng Long ca đã lên tiếng rồi, tôi đành phải nói thôi.” “Nói nhanh, lề mề quá.” Tiểu Ca hiếm khi nổi nóng.

“Ừm, vừa rồi tôi đến trước, thấy gã đó…” “Mẹ kiếp, tôi không biết sao, vừa rồi tôi cũng thấy.” Bàn Tử cũng không hiểu sao, cái miệng bình thường lanh lợi hôm nay lại lắp ba lắp bắp, nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh.

Đúng lúc này, Tiêu Long đột nhiên lên tiếng.

“Có phải cậu thấy người đó giống như một con rắn, ngẩng đầu nhìn lên từ trên cây không?” Bàn Tử vội vàng gật đầu.

“Đúng, đúng vậy, ừm?

Long ca sao anh biết?” Tiêu Long không nói gì, chỉ chỉ ra sau lưng Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử trong nháy mắt thay đổi, hắn vội vàng quay đầu lại.

Lập tức, hắn nhìn thấy trong tán cây sau lưng, một cái bóng vừa giống rắn vừa giống người, đang yên lặng quấn trên thân cây, ngẩng đầu nhìn chằm chằm ba người họ.

“Đậu má, ma à?” Bàn Tử sợ đến mức chân trượt một cái, suýt nữa ngã khỏi cây.

Đúng lúc này, cái bóng đó đột nhiên lên tiếng.

“Đương nhiên là người, người sống sờ sờ.” Lần này đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Tiểu Ca cũng hai mắt trợn tròn, da đầu tê dại.

Chỉ có Tiêu Long, khẽ nhíu mày, nhìn gã kỳ dị kia.

“Xưng hô thế nào?” Người kia hiển nhiên không ngờ Tiêu Long lại bình tĩnh như vậy.

“Tiêu Long.” Nghe hắn tự báo danh, người kia nhướng mày, cơ thể đứng thẳng lên với một tư thế kỳ quái.

Gã này giống như một con rắn không xương, khiến Bàn Tử nhìn mà mặt mày tái nhợt.

“Cậu là Tiêu Long đó à?

Nghe nói Xà Lão bị cậu bắt rồi?” Người kia nhàn nhạt lên tiếng.

Tiêu Long cười cười, quả nhiên, kẻ có thể nói chuyện như vậy chắc chắn là người của tổ chức kia.

Hắn bất giác vung tay, Đường đao xuất hiện.

Người kia rõ ràng giật mình.

Chương 795

"Cậu định động thủ với tôi?" Tiêu Long không nói, chỉ vung vẩy thanh đao trong tay.

"Có câu nói thế này, nghé con mới sinh không sợ hổ?" Dường như kinh ngạc trước dũng khí của Tiêu Long, gã kia hoàn toàn không biết thực lực của hắn, lắc lắc đầu.

"Ta đây, trong tổ chức đứng trước cả Xà Lão, danh hiệu là Xà Tôn." "Thực lực cũng bình thường thôi, Ngụy Thánh." Ngoài dự đoán của gã, Tiêu Long không hề có chút kinh ngạc nào, khiến gã trong lòng có chút bất an.

"Cậu có vẻ không sợ chút nào nhỉ?" Tiêu Long cười cười, thanh đao trong tay lóe lên.

Người kia trong lòng kinh hãi, đang định giơ tay xuất chiêu ứng phó.

Nhưng quá nhanh, gã phát hiện tay mình hoàn toàn không nhấc lên được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh đao trong tay Tiêu Long nhẹ nhàng lướt qua cổ mình.

Một dòng máu tươi bắn ra.

"Ồn ào!" Lợi dụng nhẫn Medusa và Đường đao để dễ dàng giết chết Xà Tôn, Tiêu Long lạnh lùng cười một tiếng.

"Đậu má!" Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, cằm suýt nữa rớt xuống đất.

Đây là Ngụy Thánh á?

Trước mặt Long ca lại giống như người đất sét.

Nếu thế này cũng gọi là Ngụy Thánh, thì thật là nực cười.

Nhưng Bàn Tử biết, không phải Xà Tôn này quá yếu, chỉ có thể trách gã đã gặp phải Long ca.

Chẳng lẽ gã không biết trong mắt Long ca, Ngụy Thánh chỉ là đồ bỏ đi sao?

Bàn Tử cúi người xuống, định sờ xem trên người Xà Tôn có bảo bối gì không.

Tiêu Long đưa tay ngăn lại.

"Khoan đã, nghe đi!" Bàn Tử và Tiểu Ca ngưng thần lắng nghe, phát hiện trên các tán cây xung quanh, có những tiếng xì xì rất nhỏ và mơ hồ, truyền đến từ tứ phía.

"Tiếng gì vậy?" Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Chắc là rắn." Tiêu Long suy đoán.

Gã kia tên là Xà Tôn, chắc chắn có không ít rắn con rắn cháu.

Nghe tiếng thì không ít.

"Mẹ kiếp, hay là chúng ta rút trước?" Bàn Tử có chút sợ hãi.

Nhiều rắn như vậy cũng chỉ có Long ca ra tay được, chứ gã không có gan đó.

"Sợ gì, một mồi lửa đốt hết là xong." Tiêu Long lắc đầu.

Vừa nói, trên tay hắn đã bùng lên một chuỗi cầu lửa, bay vút ra xung quanh một cách có trật tự.

Lập tức, một tràng tiếng kêu như khóc như cười truyền đến từ tứ phía.

Cũng không biết là loại rắn gì mà Xà Tôn nuôi, lại có tiếng kêu như vậy.

Bàn Tử ngửi thấy mùi thịt thơm, yết hầu bất giác chuyển động.

Mẹ nó chứ, nếu không lo mấy con rắn này có độc, gã đã đi bắt vài con về ăn rồi.

Dù sao cũng là do chính tay Long ca nướng chín, bình thường đâu có được ăn.

Tiêu Long không biết Bàn Tử đang nghĩ gì.

Cảm nhận xung quanh không còn dao động của lũ rắn nữa, hắn vung tay, thu hồi toàn bộ Chu Tước Hỏa.

"Chúng ta về thôi." Vừa nói, hắn đi đầu men theo thân cây quay trở lại doanh địa.

Lúc quay về, mọi người trong doanh địa đều đã tỉnh.

Thấy ba người trở lại, họ liền hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Bàn Tử bắt đầu phun nước bọt tung tóe kể lại sự uy vũ của Long ca.

Khi nghe đến chuyện chém chết Xà Tôn, mọi người đều nhìn Long ca với vẻ kinh ngạc.

Trời ạ, một Ngụy Thánh, trước mặt Long ca không có chút sức chống cự nào.

Tu vi của Long ca rốt cuộc là gì vậy?

Chẳng lẽ đã trên cả Ngụy Thánh rồi sao?

Tiêu Long không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang nhảy múa, không biết đang suy nghĩ gì.

"Sao vậy?" Cảm thấy có chút bất thường, Giang Nam Nguyệt khẽ hỏi.

Tiêu Long lắc đầu.

“Tôi đang nghĩ về những con rắn vừa rồi.” “Không phải đều bị đốt chết hết rồi sao?” Giang Nam Nguyệt không hiểu.

Nào ngờ, Tiêu Long lại ra hiệu cho cô lắng nghe xung quanh.

Lập tức, Giang Nam Nguyệt ngẩn người.

Bởi vì trong bóng tối xung quanh, mơ hồ vang lên một loại âm thanh xì xì, đứt quãng, giống như ma quỷ đang thì thầm.

Lúc này, Bàn Tử và những người khác cũng nghe thấy, tất cả đều cứng người tại chỗ.

“Đậu má, chẳng lẽ lũ rắn đó chưa chết sạch?” Tiêu Long nhìn quanh, ném ra mấy quả cầu lửa làm cho đống lửa lớn hơn một chút.

“Chắc là không phải, tôi chắc chắn đã giết hết rồi.” Bàn Tử nhìn quanh.

Đúng vậy, Long ca đã ra tay, làm sao có chuyện bỏ sót.

Nhưng âm thanh xung quanh lại không thể là giả được.

Chẳng lẽ là một đàn rắn khác?

Lúc này, Tiêu Long nghe âm thanh đó liền ngẩn ra.

“Không đúng, hình như không phải rắn.” Không phải rắn?

Vậy là gì?

Bàn Tử đang định mở miệng hỏi, thì nghe trong bóng tối đột nhiên truyền ra một tiếng cười.

“Không tệ, có thể bắt được một con cá lớn ở đây, ha ha ha.” “Cá lớn?” Nghe câu này, Bàn Tử lập tức bừng tỉnh.

“Bà nội nó, không phải rắn, là người.” Vừa nói, gã định lấy súng sau lưng.

Đột nhiên, một bóng đen vèo một cái lao về phía Bàn Tử.

Tiêu Long mắt nhanh tay lẹ, tóm lấy thứ đó trong tay.

Vừa bóp, hóa ra là một con rắn.

Trong bóng tối, truyền đến một tiếng "hử" kinh ngạc.

"Gã này lợi hại, bắt được rồi." "Chẳng lẽ là tên Ngụy Thánh trong tình báo?

Toi rồi, mau rút!" Giọng nói vừa dứt, những người đó chuẩn bị rút lui.

Tiêu Long cười lạnh một tiếng.

Nơi này là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao.

Ngay lập tức, không chút do dự, hắn lao ra, Đường đao trong tay xuất hiện, vung nhanh về phía phát ra âm thanh.

Mọi người chỉ thấy mấy vệt đao quang lóe lên trong bóng tối, rồi trong bóng tối truyền ra mấy tiếng "phập phập phập" của đao chém vào da thịt.

Sau đó, mấy bóng đen "bịch" một tiếng rơi xuống mặt đất trước mặt.

Bàn Tử vội vàng bước lên xem xét, quả nhiên là người của tổ chức bí ẩn.

Nhưng dưới tay Tiêu Long, tất cả đều đã tắt thở.

Chương 796

“Bà nội nó, định bao vây chúng ta à, có mà bị Long ca nhà mình bao vây ngược thì có.” Bàn Tử có chút đắc ý.

Chẳng mấy chốc, trong bóng tối không còn âm thanh nào truyền đến nữa.

Tiêu Long dùng linh hồn cảm ứng một lượt, không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại.

Hắn từ trên không trung hạ xuống, không để ý đến ánh mắt sùng bái của mọi người, đưa tay kéo Giang Nam Nguyệt.

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Rời đi?

Bàn Tử có chút không hiểu.

“Tại sao chứ, chúng ta vừa mới giết sạch bọn chúng không còn một mảnh giáp.” Tiêu Long lắc đầu.

“Mấy người tôi vừa giết chắc là thuộc hạ của Xà Tôn, không có một Ngụy Thánh nào.” Theo tình báo mà Hà Yêu đưa ra trước đó, đội ngũ này phải có hai Ngụy Thánh.

Xà Tôn là một, vậy thì phải còn một tên nữa.

Bây giờ lại không thấy đâu.

Chắc chắn là không đi cùng đám người này.

Nếu gã đó đang ẩn nấp trong bóng tối quan sát động tĩnh ở đây, một cú đánh lén bất ngờ có thể khiến họ trở nên bị động.

Trước đó có thể giết được Xà Tôn là vì nhân lúc gã không phòng bị, mới có thể một đòn tất sát.

Nghe Tiêu Long phân tích, mọi người trong lòng kinh hãi, vội vàng

dập tắt đống lửa, cầm trang bị theo Tiêu Long tiến vào bóng tối.

Vì lý do an toàn, mọi người ngay cả đèn cũng không bật, dù sao cũng không thể để mình trở thành bia sống được.

Chẳng mấy chốc, mọi người theo Tiêu Long đi về phía trước được nửa giờ.

Trong khoảng thời gian này, xung quanh không còn âm thanh lạ nào phát ra, thậm chí cả tiếng nước cũng ít nghe thấy.

Vùng đất dưới lòng đất này dường như tĩnh lặng như chết, không một tiếng động.

Cứ như vậy đi thêm một lúc, Tiêu Long đi đầu đột nhiên dừng bước, mắt nhìn chằm chằm lên đỉnh đầu.

"Sao vậy, Long ca?" Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Giọng nói vừa dứt, liền nghe thấy tán cây trên đầu rung động, tiếp theo có người trên đó khe khẽ gọi một tiếng.

"Ai đó?" Tiếng gọi này khiến mọi người sợ đến mức da đầu nổ tung.

Chuyện gì vậy?

Trên đó đột nhiên truyền ra tiếng người?

"Chẳng lẽ là địch nhân?" Bàn Tử trực tiếp cầm súng lên.

Lúc này, trên cây lại không còn tiếng động nữa.

Yên tĩnh một lúc lâu, Tiêu Long đưa tay ra, một quả cầu lửa vèo một cái bay vút lên tán cây.

Nhưng nó giống như hòn đá ném vào ao nước, ngoài việc tán cây rung lên, không có chuyện gì xảy ra.

"Hay là chúng ta trực tiếp mò lên?" Bàn Tử đề nghị.

Tiêu Long gật đầu, chuẩn bị lên xem gã kia đang giở trò ma quỷ gì.

Đúng lúc này, trên mặt hắn đột nhiên có cảm giác mát lạnh, có thứ gì đó từ trên cây nhỏ xuống.

Tiêu Long đưa tay sờ, là máu.

"Mẹ nó." Bàn Tử nổi điên, khẩu súng trong tay "đoàng đoàng đoàng" bắn lên.

Tiếng súng vang dội trong không gian tĩnh lặng dưới lòng đất như sấm nổ, khiến cả tán cây rung lên.

Trong ánh lửa chập chờn, Tiêu Long nhìn thấy một khối bóng đen lớn, "bịch" một tiếng rơi từ trên thân cây xuống.

Hắn không do dự, chém một đao tới.

Bóng đen kia cũng không tránh né, mặc cho lưỡi đao chém vào người, vỡ làm hai nửa.

Bàn Tử cầm súng chạy tới xem, lập tức ngẩn người.

"Là một người chết." Bật đèn pin lên, mọi người thấy trên người kẻ đó bị đạn vừa rồi bắn cho lỗ chỗ, chết không thể chết hơn.

Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Tiêu Long, mày nhíu lại.

Màu sắc của thi thể này rõ ràng không thuộc về tổ chức bí ẩn kia, đã biến thành xác khô, không biết đã chết bao lâu rồi.

Tiếng nói vừa rồi chắc chắn không phải do nó phát ra.

Vậy thì là ai?

Vừa rồi trong cảm ứng linh hồn, trên cây không có dao động linh hồn nào, xung quanh ngoài bọn họ ra cũng không có sinh mệnh nào tồn tại.

Chẳng lẽ gặp ma?

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu mọi người, sâu trong tán cây, lại một lần nữa truyền ra một giọng nói.

"Ai đó?" Tiêu Long nghe rất rõ, là giọng của một người đàn ông, ngữ điệu đau khổ.

"Mẹ kiếp." Thần kinh vừa mới thả lỏng của Bàn Tử lại căng lên, gã cầm súng định bắn.

Tiểu Ca đưa tay ngăn lại.

"Để tôi lên xem." Vừa nói, thân hình anh ta khẽ động, vọt lên thân cây.

Dưới ánh trăng yếu ớt, anh ta lén lút mò về phía phát ra âm thanh.

Ở dưới, mọi người lùi ra xa, ngẩng đầu chờ đợi.

Vốn dĩ họ nghĩ rằng với năng lực của Tiểu Ca, trận chiến sẽ nhanh chóng kết thúc, sau đó anh ta sẽ nhảy từ trên cây xuống.

Nhưng Tiêu Long lại phát hiện, trên đó không hề có tiếng đánh nhau, Tiểu Ca cũng không phát ra âm thanh nào.

Điều này có chút bất thường.

Bàn Tử không đợi được nữa.

"Tiểu Ca!" Trên đó vẫn không có động tĩnh gì.

Gã có chút sốt ruột, vác súng lên, định vọt lên cây.

Tiêu Long kéo gã lại.

"Để tôi đi xem." Vừa định đi, thì tán cây trên đầu lại rung động.

Một bóng người ôm vai từ trên đó rơi xuống, chính là Tiểu Ca.

"Đậu má, cậu không sao chứ?" Bàn Tử vội vàng chạy tới đỡ.

Chỉ thấy, nửa thân trên của Tiểu Ca toàn là máu, dường như bị thương rất nặng.

Nhưng anh ta nhìn về phía Tiêu Long, thoi thóp nói.

“Long ca, mau chạy!” Tiêu Long nhướng mày, đang định hỏi, thì thấy trong bụi cây sau lưng Tiểu Ca, đột nhiên đứng lên một bóng đen khổng lồ.

Nó tóm lấy chân Tiểu Ca, kéo cả Bàn Tử vào trong bụi cây.

“Mẹ kiếp, thứ quái gì vậy?” Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mặt Thiên Chân trắng bệch.

Sau khi phản ứng lại, anh ta định xông vào bụi cây.

Tiêu Long túm lấy anh ta.

“Cậu ở yên đây, để tôi đi.” Nói xong, hắn vèo một cái lao vào bụi cây.

Vừa xông vào, hắn thấy trên mặt đất có một vệt kéo dài, không thấy bóng dáng của Bàn Tử và Tiểu Ca đâu.

Chương 797

Nhưng ở phía xa xa truyền đến tiếng súng "đoàng đoàng đoàng", xen lẫn tiếng gầm giận dữ của Bàn Tử.

"Rốt cuộc là thứ gì?" Tiêu Long vừa đuổi theo âm thanh, vừa lẩm bẩm.

Nếu là quái vật bình thường, Tiểu Ca sẽ không bảo hắn chạy nhanh.

Gã đó không phải không biết thực lực của hắn.

Nhưng ở đây có thể xuất hiện thứ gì?

Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu đích thân ra mặt?

Không nghĩ nhiều, Tiêu Long nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng rất nhanh, vết máu trên mặt đất đã biến mất.

Tiêu Long chuyển tầm mắt, vết máu biến mất sau một cây đại thụ.

Dưới gốc cây là khẩu súng mà Bàn Tử đánh rơi.

Lập tức, Tiêu Long cảnh giác, xem ra thứ đó đang ở gần đây.

Nhưng Bàn Tử và Tiểu Ca lại không có chút động tĩnh nào.

Chẳng lẽ chết rồi?

Bị nó treo lên cây rồi?

Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lên tán cây.

Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ lặng lẽ treo mình từ trên cây xuống.

Hai con mắt to như chuông đồng, vừa vặn đối diện với Tiêu Long.

“Mẹ nó!” Suýt nữa bị dọa cho giật mình, Tiêu Long không nhịn được lùi lại nửa bước nhỏ.

Lúc này mới phát hiện, đó là một con trăn cây, nhưng đã chết, có lẽ vừa mới chết không lâu, trên người vẫn đang chảy máu, cũng không biết là ai giết.

Nhưng rõ ràng không phải là con đã kéo Bàn Tử và Tiểu Ca đi.

Tiêu Long lắc đầu, đang chuẩn bị quay người đi tìm tung tích của Bàn Tử và Tiểu Ca.

Nào ngờ, xác con trăn cây trước mắt đột nhiên động đậy, không phải tiến lên, mà là thụt lùi lại, cảm giác như có người đang kéo nó từ phía sau.

Ánh mắt Tiêu Long sáng lên, vèo một cái bay lên tán cây.

Cảnh tượng chấn động trước mắt khiến hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, một con quái vật khổng lồ như một ngọn đồi nhỏ, đang ngay trước mặt Tiêu Long từ từ nuốt con trăn khổng lồ vào miệng.

Đôi mắt to hình tam giác đang lờ đờ trừng mắt nhìn vị khách không mời mà đến là Tiêu Long.

“Kim Thiềm?” Tiêu Long khẽ lẩm bẩm, không ngờ có ngày lại được thấy một con Kim Thiềm thực sự, lại còn to như vậy.

“Bàn Tử?” Đúng lúc này, Tiêu Long mắt tinh nhìn thấy bóng dáng Bàn Tử bên mép miệng Kim Thiềm, chỉ trong giây tiếp theo, gã đã bị nuốt vào bụng Kim Thiềm và biến mất.

Tiểu Ca có lẽ cũng chung số phận.

“Thật sự là tìm chết.” Thấy Bàn Tử và Tiểu Ca bị Kim Thiềm nuốt chửng, Tiêu Long cười lạnh một tiếng, Đường đao trong tay lại

hiện ra, thân hình bật lên, xông về phía con Kim Thiềm khổng lồ.

Nhìn bộ dạng này, Kim Thiềm cũng không biết đã sống bao nhiêu ngàn năm, có lẽ thực lực đã sánh ngang với Chân Thần.

Nhưng xem ra nó không thể hóa hình được.

"Ngụy Thánh ta còn không để vào mắt, ngươi thì là cái thá gì?" Nhanh chóng, Tiêu Long xông đến trước cổ họng Kim Thiềm, tránh được lưỡi của nó, rồi một đao dọc theo cổ họng chém thẳng xuống bụng.

Lập tức, một tiếng gầm rú kinh thiên động địa vang vọng khắp lòng đất.

Nếu không có gì bất ngờ, hai nhóm người kia cùng với chủ nhân của cổ thành là Tây Vương Mẫu đều có thể nghe thấy.

Nhưng vậy thì sao?

Né được máu phun ra từ trong cơ thể Kim Thiềm, Tiêu Long mắt nhanh tay lẹ phóng ra xích khóa, kéo cả cái dạ dày của Kim Thiềm ra ngoài, rồi dùng Đường đao rạch mở thành dạ dày, lôi hai kẻ xui xẻo chưa kịp chết ra.

"Ái ui, tôi đang ở đâu đây?" Nằm trên mặt đất, Bàn Tử choáng váng đầu óc.

Có lẽ cả đời này, bao gồm cả kiếp sau, gã cũng không ngờ sẽ có một chuyến du lịch một ngày trong cơ thể Kim Thiềm như vậy.

Tiểu Ca thì tỉnh táo hơn, dùng linh hồn chi lực chữa trị vết thương trên vai.

Đó là do bị lưỡi của Kim Thiềm móc phải.

Trong mắt anh ta, tuy không nói ra, nhưng tràn đầy sự cảm kích đối với Long ca.

Vừa rồi trên cây nhìn thấy con Kim Thiềm kia, phản ứng đầu tiên của anh ta là liều mạng nhảy xuống cây, bảo Long ca mau chạy.

Chỉ tiếc là, Long ca cũng quá bá đạo rồi.

Người khác thấy con Kim Thiềm này, chỉ có nước bó tay chịu trói.

Nhưng nhìn Long ca xem, trực tiếp một đao làm thịt nó.

Thật là oai phong!

"Mẹ ơi, Kim Thiềm à." Lúc này, Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, hét lớn một tiếng rồi nhảy dựng lên.

Nhưng sau khi nhìn thấy cái xác to như ngọn đồi của Kim Thiềm, gã lập tức ngẩn người.

"Long, Long ca." "Được rồi, dọn dẹp một chút rồi chúng ta về thôi." Tiêu Long đưa tay thu xác Kim Thiềm vào Thính Lôi Tháp.

Thứ này là bảo bối, ai biết có thể chế ra được thứ gì tốt.

Nhưng không thể để lại đây, làm lợi cho người khác thì không hay.

Bàn Tử gật đầu, nhìn xác Kim Thiềm biến mất mà mắt đầy vẻ tham lam.

Trời ạ, cũng chỉ có Long ca mới đủ bá đạo để thu được một món bảo bối như vậy.

Người khác nhìn thôi đã thấy hoảng rồi.

Không được không được, đợi sau khi chuyện này kết thúc, nhất định phải nhờ Long ca nâng cao thực lực cho mình.

Không cần nhiều, sau này nhìn thấy quái vật như Kim Thiềm mà chân không mềm nhũn là được rồi.

Nhìn Long ca người ta xem, đừng nói chân mềm, mày còn không nhíu một cái.

Đúng là người so với người, tức chết người mà.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử và Tiểu Ca dùng nước rửa sạch đồ bẩn trên người, ba người cùng nhau quay về.

Từ cuộc nói chuyện, họ cũng biết được, con Kim Thiềm này đừng nhìn thân hình to lớn, thực lực cũng chỉ ở mức Chân Thần mà thôi.

"Chân Thần." Hai người nhìn vẻ mặt thản nhiên của Tiêu Long, lập tức nước mắt lưng tròng.

Hai chúng tôi chỉ mới ở cấp bán thần, Long ca có thể đừng làm chúng tôi xấu hổ được không?

"Được rồi, đợi chuyện này xong nhất định sẽ đưa các cậu đi nâng cao thực lực." Nhận được câu trả lời, hai người vui như đứa trẻ.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt lại trở nên nghiêm trọng.

Bởi vì khi đến gần nơi mọi người nghỉ ngơi, Tiêu Long đưa tay ra hiệu, dừng lại trong bụi cây, và nhặt một bộ quần áo từ dưới đất lên.

"." Nhìn hoa văn trên bộ quần áo đó, Bàn Tử ngẩn người.

"Vừa rồi không để ý, nhìn đằng kia." Tiêu Long chỉ tay về hướng con Kim Thiềm.

Hai người lập tức hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, sau khi Kim Thiềm biến mất, vị trí nó vốn đứng xuất hiện một nửa gò đất.

"Đúng vậy, các cậu không nhìn lầm đâu." Tiêu Long gật đầu.

Nơi này chính là ngọn đồi nhỏ mà ban ngày họ nhìn thấy từ xa.

Chương 798

“Đậu má, ngọn đồi nhỏ đó?” Cằm Bàn Tử suýt nữa rớt xuống đất.

“Là Kim Thiềm!” “Xem ra.” Tiêu Long có chút đau đầu xoa xoa trán.

Hóa ra mọi người đã đi một mạch đến tận trung tâm của đầm lầy, nơi mà ban ngày họ đoán là địa điểm tổ chức bí ẩn và Thiên Diệp Thanh Mộc giao chiến.

Như vậy xem ra, suy đoán trước đó có sai lầm.

Hoặc có lẽ, những gã đó chỉ đang chiến đấu với con Kim Thiềm này.

Nhưng xem ra, chúng đã thất bại, nếu không cũng sẽ không bỏ chạy khỏi đây.

Có vẻ tổn thất không nhẹ.

“Tổ chức kia cũng chẳng ra sao cả, một con Kim Thiềm cũng không xử lý được.” Bàn Tử vẫn lạc quan như mọi khi.

“Lúc gặp lại cứ chế nhạo chúng một phen, dù sao cũng không đánh lại được Long ca.” Tiêu Long cười cười.

Bàn Tử này không sợ chết.

Người ta dù sao cũng là Ngụy Thánh, ít nhiều cũng phải cho chút mặt mũi chứ.

Vừa tán gẫu như vậy, ba người quay trở lại doanh địa.

Mọi người đã chờ đợi từ lâu.

Thấy họ bình an trở về, Giang Nam Nguyệt suýt nữa đã khóc.

“Được rồi, nơi này bây giờ không còn an toàn nữa, chúng ta mau chóng rời đi.” Tiêu Long dặn dò.

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, không thể không thu hút sự chú ý.

Vì vậy phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Nghe lời hắn, mọi người vội vàng cầm đồ đạc rời đi.

Sau khi lãng phí thời gian lâu như vậy, trời cũng sắp sáng.

Họ đi không bao lâu, trời đã sáng.

Nhưng vì đang ở dưới lòng đất, ánh sáng không quá rõ.

Đi khoảng hai tiếng đồng hồ, Tiêu Long đột nhiên ngửi thấy một mùi vị khác lạ.

Hắn đưa tay ra hiệu mọi người dừng lại, rồi nhảy lên cây.

Vén tán cây ra, cách đó năm, sáu mươi mét xuất hiện một ngôi miếu thần khổng lồ, một ngôi miếu thần cổ kính.

Nhưng đó không phải là điều Tiêu Long chú ý, ánh mắt của hắn rơi vào khu đất trống bên cạnh miếu thần.

Ở đó có hơn chục cái lều lớn nối liền nhau.

“Đậu má, có người cắm trại ở đây?” Bàn Tử không biết từ lúc nào đã mò lên, kinh ngạc nói.

“Chắc là một nhóm trong số bọn chúng.” Tiêu Long gật đầu.

Hắn từ trên cây xuống, nói tình hình cho mọi người.

“Tôi và Bàn Tử đi xem trước, các người ở đây chờ.” “Vậy anh cẩn thận nhé.” Giang Nam Nguyệt dặn dò.

Tiêu Long gật đầu, rồi cùng Bàn Tử biến mất trong bóng tối.

Không có mọi người làm gánh nặng, hai người trong bóng tối như hai con báo săn, vượt qua tán cây, băng qua thác nước, trong nháy mắt

đã đến phía sau miếu thần.

Nhìn doanh địa yên tĩnh đó, trong mắt Bàn Tử lóe lên tia sáng.

“Long ca, chúng ta trực tiếp lẻn vào.” Gã làm một động tác cắt cổ.

Tiêu Long không phản đối.

Trong tình huống này không cần phải nói đến chuyện đạo đức hay không, chỉ dặn dò Bàn Tử cẩn thận.

Nếu doanh địa này thật sự là của tổ chức kia, thì tên Ngụy Thánh còn lại chắc cũng ở đây.

Đừng để đánh lén không thành lại bị bắt làm con tin thì xấu hổ lắm.

Bàn Tử biết rõ, hai người lén lút mò vào doanh địa.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Long đã phát hiện ra điều không ổn.

Lều lớn như vậy, ngay cả một người gác đêm cũng không có?

Vừa nghĩ, hắn lén lút mở một cái lều.

“Trống không?” Lúc này, Bàn Tử cũng mở một cái lều khác, vẻ mặt ngẩn ra.

“Long ca, không có người?” Tiêu Long nhắm mắt cảm ứng một lúc.

Trước đó vì lo bị tên Ngụy Thánh kia phát hiện nên vẫn chưa dùng linh hồn cảm ứng.

Nhưng bây giờ dùng thử, mới phát hiện, doanh địa này dường như không có dấu hiệu của sự sống, trống rỗng, giống như đã bị bỏ hoang.

“Tất cả bọn họ đã đi đâu rồi?” Bàn Tử thở hổn hển.

Tôi vừa mới kiểm tra tất cả lều trại một lượt, thậm chí cả đống lửa trại cũng xem qua, nhưng không phát hiện ra chút bất thường nào.

Cứ như thể chúng được bày ra đây cho người khác xem vậy.

"Xem ra, vận may của chúng ta không tốt rồi," Tiêu Long lẩm bẩm.

Nhanh chóng, Bàn Tử dẫn mọi người chiếm lấy khu lều trại.

So với trang bị của đám người Tiêu Long, những thứ mà tổ chức thần bí kia cấp cho hiển nhiên đầy đủ hơn nhiều.

Có đủ cả, chỉ thiếu một cái TV nữa thôi.

Bàn Tử cảm thấy, sau khi chạy ròng rã dưới lòng đất cả một ngày, đột nhiên nhìn thấy một cái ổ ấm cúng thế này, mọi người đều có cảm giác vui đến quên cả đường về.

Nhưng Tiêu Long bảo mọi người nhỏ tiếng một chút, kẻo đám người kia chỉ ra ngoài đi dạo một vòng, lỡ bị chúng úp sọt thì không hay.

Nhưng rõ ràng, nỗi lo này là thừa thãi.

Bàn Tử nhanh tay nhóm lại lửa trại, rồi chuẩn bị chút đồ ăn.

Mọi người ăn no nê mà vẫn không thấy có gì bất thường.

"Thôi được, đi ngủ một lát đi, không có phúc hưởng thụ rồi." "Tôi có đấy," Bàn Tử làu bàu, tìm một cái lều rồi chui vào ngủ.

"Mọi người đi ngủ đi, tôi canh một lát." Sau khi vẫy tay bảo mọi người đi nghỉ, Tiêu Long ngồi xuống bên đống lửa, suy nghĩ xem đám người kia đã đi đâu.

Ngay lúc tiếng ngáy của Bàn Tử đã vang lên từ trong lều phía sau, Tiêu Long chợt nghe thấy một giọng nói yếu ớt, dường như là của Hạo Thiên Chân.

"Long ca." Tôi đột ngột quay đầu, nhìn về phía lều của Hạo Thiên Chân.

Nhưng kỳ lạ thay, bốn phía tĩnh lặng, chẳng có âm thanh nào khác.

“Chẳng lẽ là ảo giác?” Tiêu Long lắc đầu, quay lại.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng lại vang lên một tiếng “Long ca”.

Tiêu Long “vèo” một tiếng xoay người, nhìn về phía phát ra âm thanh, ánh mắt cũng thay đổi.

Lần này tôi nghe rất rõ, âm thanh đó đúng là của Hạo Thiên Chân, phát ra từ trong lều của cậu ta.

Thế là, tôi đi về phía lều của Hạo Thiên Chân, xem thử gã này có gặp chuyện gì không.

Lều chỉ khép hờ, bên trong ngoài tiếng gọi vừa rồi ra thì không có động tĩnh gì khác.

Tiêu Long đưa tay vén rèm cửa lều lên, nhưng trong nháy mắt liền sững người.

Chỉ thấy, trên rèm cửa lều có một dấu tay dính đầy bùn, thứ mà trước đó không hề có.

Tôi nhớ rất rõ.

Chương 799

Xem ra có thứ gì đó đã vào lều của Hạo Thiên Chân.

Trên tay Tiêu Long, thanh Đường đao lặng lẽ xuất hiện.

Tôi nhẹ nhàng vén rèm cửa, nhìn vào bên trong.

Quả nhiên, một người toàn thân dính đầy bùn đang ngồi xổm bên cạnh Hạo Thiên Chân đang nằm.

Thanh Đường đao trong tay Tiêu Long khẽ rung lên, chuẩn bị ra tay trước để chiếm thế thượng phong.

Đúng lúc này, người đó lại quay đầu lại.

Nhìn thấy khuôn mặt của người đó, Tiêu Long lập tức sững sờ.

"Tam thúc?" Tôi còn tưởng là người của tổ chức thần bí, suýt chút nữa đã chém một đao xuống.

Không ngờ người đó vừa quay mặt lại, tôi phát hiện ra đó là Tam thúc.

Nhưng Tam thúc lúc này trông có vẻ khá thảm hại, cả người đầy bùn đất, gần như che kín từ đầu đến chân.

Nhưng xem ra, con đường của ông ấy còn yên ổn hơn chúng tôi, ít nhất trên người không có vết thương nào.

Tiêu Long không ngờ sẽ gặp ông ấy ở đây, một Ngô Tam Tỉnh đáng lẽ phải đang ngoan ngoãn dưỡng bệnh ở Ngô Châu.

Cất đao đi, Tiêu Long cười nói: "Tam thúc, sao ông lại ở đây?" Tam thúc không trả lời, chỉ vỗ vỗ đánh thức Hạo Thiên Chân: "Ra ngoài tìm chút gì ăn đi." Cậu nhóc lập tức lon ton chạy ra ngoài tìm đồ ăn.

Tam thúc lúc này mới vỗ vỗ xuống đất: “Này, ngồi đi!” Tiêu Long nhún vai.

“Trong lòng chắc có nhiều thắc mắc lắm nhỉ?” Tam thúc mở miệng cười nói.

Đây không phải là nói nhảm sao.

Tiêu Long không thèm đáp lại.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cầm đồ ăn quay lại.

Tam thúc cũng chẳng quan tâm tay có bẩn hay không, trực tiếp cầm lấy ăn ngấu nghiến, trông như thể ba ngày rồi chưa được ăn cơm, đói đến phát hoảng.

Tiêu Long cũng không hỏi tại sao ông ấy lại ở đây.

Lão cáo già này nếu không muốn nói, thì chẳng ai hỏi ra được.

Sau khi ăn no uống đủ, những người bên ngoài cũng đều tỉnh dậy.

Biết được Tam thúc cũng đã đến, Bàn Tử kinh ngạc: “Lão già, ông làm sao thế, cả người toàn bùn là bùn?” “Tôi tự bôi lên đấy,” Tam thúc cười tủm tỉm nói.

“Cũng vì đám rắn rết kia thôi.” Qua lời giải thích, mọi người mới biết.

Lão cáo già này trên đường đi phát hiện rắn rết khá nhiều, nên nghĩ ra cách này để tự bảo vệ.

Cũng đủ thông minh.

Nhưng ông ấy cũng vừa mới đến đây thôi, nếu không phải thấy Tiêu Long, có khi còn tưởng là ai đó đang cướp trại.

Ngay sau đó, Tiêu Long nói cho Tam thúc biết những điểm đáng ngờ của khu lều trại này.

Tam thúc trầm tư một lúc rồi nói: "Xem ra đám người kia không chỉ đơn thuần là rút đi, khu lều trại này chắc chắn có vấn đề." Tiêu Long gật đầu: "Cho nên tôi mới hỏi ông, liệu có tình huống nào xảy ra, khiến chúng phải rời đi mà không mang theo bất cứ thứ gì như vậy." Tam thúc im lặng một lúc: "Lúc tôi vừa đến đây có phát hiện ra một vài tình huống, đang định nói cho các cậu biết." "Đi xem thử xem." Nói rồi, ông ấy đi đầu ra khỏi lều, hướng về phía thác nước bên cạnh.

Tiêu Long và Bàn Tử đi theo sau.

Chỉ thấy, Tam thúc ngồi xổm xuống bên cạnh thác nước, ra hiệu cho hai người nhìn xuống dưới.

Tiêu Long nhìn theo, trên bệ đá cạnh thác nước, vài mảng rêu xanh đã bị người ta cố ý cạo đi, giống như có người đã từ đây đi xuống.

"Đám người kia đi xuống từ đây à?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Nhưng cũng không cần phải rút đi khẩn cấp như vậy chứ?" Trầm mặc một lát, Tam thúc suy đoán: "Hoặc là ở đây đã xảy ra chuyện gì đó đột ngột, buộc chúng phải khẩn cấp rút lui." "Cũng có thể hiểu là, bên dưới thác nước có khả năng là lối vào bên trong cổ thành." Tiêu Long sững người.

Thì ra là vậy.

Cũng đúng.

Đám người kia đã phát hiện ra lối vào bên trong cổ thành ở đây.

Không biết trong khu lều trại đã xảy ra biến cố gì, không còn cách nào khác, chúng chỉ có thể vội vã rút lui khẩn cấp để vào bên trong cổ thành.

"Ý của ông là, chúng đã phát hiện ra lối vào trước khi xảy ra chuyện?" "Hoặc có lẽ, chính vì xảy ra chuyện nên mới phát hiện ra lối vào cũng không chừng." Nhưng những điều này đều không có ý nghĩa.

Bây giờ, lối vào đã tìm thấy, việc mọi người nên làm là có nên đi xuống hay không.

Vừa nghĩ đến đây, Tiêu Long quay người định thông báo cho mọi người chuẩn bị rời đi.

Không ngờ, đúng lúc này, cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Vốn dĩ ở dưới lòng đất, ánh sáng có hơi mờ ảo cũng là chuyện bình thường.

Lúc đầu, Tiêu Long còn tưởng là thời tiết bên ngoài thay đổi, khiến ánh sáng ở đây tối đi.

Nhưng trong nháy mắt, tôi phát hiện ra không phải vậy.

Bầu trời đột nhiên tối đi, rồi nhanh chóng trở nên đen kịt, đến mức ngay cả ánh lửa từ đống lửa trại cũng dần dần không nhìn thấy nữa.

"Mẹ kiếp, tôi không phải bị mù rồi đấy chứ, sao không thấy gì cả?" Bên cạnh, Bàn Tử cũng phát hiện ra điều bất thường, còn tưởng mình bị mù.

Tiêu Long truyền âm cho cậu ta, gã này mới yên lặng lại một chút.

"Xem ra có tình huống đột xuất rồi," Tam thúc lẩm bẩm.

Tiêu Long thử ném ra một ngọn lửa Chu Tước, nhưng chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ chứ không nhìn thấy gì.

"Mau quay lại lều!" Dường như cảm nhận được nguy hiểm, Tiêu Long dùng xích sắt nối mấy người lại với nhau, nhanh chóng lao về phía lều trại.

Mọi người cũng đã tỉnh dậy từ trong lều, phát hiện ra điều bất thường, nhưng dưới sự trấn an của Tiêu Long, ai nấy đều bình tĩnh lại.

"Chúng ta có thể đến chỗ thác nước trước." Nghĩ vậy, mọi người

bắt đầu đi về phía thác nước.

Trong khoảng trống này, một chàng trai ở cuối đội ngũ đột nhiên hét lên một tiếng, rồi âm thanh im bặt như bị dao cắt.

Có chuyện rồi.

Tiêu Long lập tức dùng linh hồn cảm ứng quét qua, nhưng người đã không thấy đâu.

Trong bóng tối, chỉ có một luồng kình phong "vèo" một tiếng biến mất, không hề có bất kỳ dao động linh hồn nào.

"Cái gì vậy?" Bàn Tử run giọng hỏi.

Tiêu Long cũng không biết, ra hiệu cho mọi người đi nhanh lên.

Đúng lúc này, xung quanh lại có mấy luồng kình phong "vèo" một tiếng lao tới.

Lần này Tiêu Long đã có phòng bị, trực tiếp vung đao đón đỡ.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "bốp", rồi tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Tiêu Long đưa tay sờ thử.

"Cành cây?" Thứ chạm vào tay là lớp vỏ cây ẩm ướt.

Sao lại là cành cây?

"Không thể nào, Long ca, chẳng lẽ cây thành tinh rồi?" Cũng có khả năng.

Tiêu Long tập trung thần lực vào hai mắt.

Lập tức, trong bóng tối, thị lực của tôi dần dần hồi phục.

Dần dần, tôi nhìn rõ thứ đang vây quanh mọi người.

Không khỏi da đầu tê dại.

Thì ra, không biết từ lúc nào, từ cửa cống thoát nước bên dưới thác nước xung quanh khu lều trại, vô số dây leo và cành cây đã chui ra, đang vung vẩy muốn quật ngã và bắt người.

Nếu không phải Tiêu Long mắt nhanh tay lẹ, e rằng mọi người đã lần lượt bị nó kéo xuống giống như chàng trai kia.

Chương 800

"Mẹ nó, đó không phải là lối vào bên trong." Trong nháy mắt, Tiêu Long hiểu ra chuyện gì đã xảy ra với những vết tích bên cạnh thác nước, liền vội vàng hét lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tam thúc và những người đang dẫn đầu đi về phía thác nước vội vàng dừng bước.

Đúng lúc này, Tiêu Long nhìn rõ, từ cửa cống thoát nước, "vèo" một tiếng, một gã có đầu mọc sừng hươu chui ra.

Giây tiếp theo, một giọng nói truyền vào tai mỗi người: "Những kẻ ngoại lai xâm nhập thánh địa Tháp Mộc Đà, tất cả đều phải chết!" Nghe thấy giọng nói này, mọi người đều sững sờ.

Nhưng giây tiếp theo, một chuyện kinh người đã xảy ra.

Gã mọc sừng trên đầu vung tay một cái, vô số dây leo cuộn lại thành một quả cầu khổng lồ, đập xuống đầu mọi người.

Đáng tiếc, mọi người bây giờ đều như người mù, không nhìn thấy gì.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn tất cả sẽ bị đập thành thịt nát.

Nhưng, Tiêu Long là ai chứ?

Tôi có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Ngay lập tức, hai ngọn lửa Chu Tước "vèo" một tiếng bay lên đón quả cầu kia.

Lập tức, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ "bốp", thứ gì đó trên đầu "vèo" một tiếng biến mất.

Mặt Bàn Tử tái xanh: "Mẹ kiếp, con quỷ gì vậy?" "Ồ, không sao, một cái cây thôi," Tiêu Long thản nhiên nói.

Câu này không nói thì thôi, vừa nói ra mặt Bàn Tử đã đen lại.

Mẹ nó, một cái cây mà cũng trâu bò như vậy sao.

Tiêu Long lắc đầu.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Ngay lập tức, tôi không do dự, một bước lao về phía cây yêu kia.

Gã đó hiển nhiên không ngờ trong tình huống này lại có người phát hiện ra vị trí của mình.

Ngay lập tức, nó giơ tay về phía Tiêu Long.

Cùng lúc đó, sau lưng nó xuất hiện vô số cành cây, xem ra định tấn công Tiêu Long.

Nhưng Tiêu Long sao có thể để nó được như ý.

Người đang ở giữa không trung, chiếc nhẫn trên tay khẽ lóe lên.

Động tác của gã đó không khỏi khựng lại, ngay cả những cành cây phía sau cũng ngừng chuyển động.

Trong khoảnh khắc đó, thanh đao trong tay Tiêu Long nhanh như chớp chém từ trán gã đó một đường xuống tận gót chân.

Gã đó căn bản không kịp kêu thảm, trực tiếp vỡ thành hai nửa.

"Phì, thì ra chỉ là một Ngụy Thánh," Tiêu Long cảm nhận dao động linh hồn, phát hiện cây yêu này chỉ là một Ngụy Thánh.

Nhưng số Ngụy Thánh chết trong tay tôi cũng không phải là một hai người, giết thì cũng giết rồi.

Nhưng trong lòng, tôi đã có một nhận thức mới về thế lực của Tây Vương Mẫu.

Bên cạnh người đàn bà đó chắc chắn không thiếu người tài.

Sau này phải cẩn thận hơn.

Đúng lúc này, theo sau cái chết của cây yêu, bóng tối xung quanh cũng dần tan đi.

Mọi người từ từ nhìn rõ tình hình xung quanh, lập tức đều kinh ngạc đến ngây người.

Vừa rồi bị cây yêu giày vò một phen, cả khu lều trại đều sụp đổ, giống như vừa trải qua một trận lốc xoáy khổng lồ.

Bàn Tử chửi một tiếng, ngồi phịch xuống đất, cầm một chai rượu lên tu ừng ực.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại nghe thấy sau lưng có tiếng người ngã xuống.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là Tiêu Long đã ngất xỉu trên mặt đất.

"Long ca!" Cậu ta hét lớn một tiếng định lao tới, nhưng Tam thúc đã đưa tay giữ lại.

"Xem sắc mặt của cậu ta, là trúng độc rồi." "Không thể nào!" Cằm Bàn Tử suýt nữa rơi xuống đất.

Tiêu Long chính là tồn tại ở đỉnh phong Chân Thần, gần đến Thánh nhân, sao có thể trúng độc được?

"Chắc là do cây yêu kia giãy giụa lúc lâm chung, nhưng không lẽ nó vẫn chưa chết?" Tam thúc suy đoán.

Suy đoán của ông ấy cũng không sai.

Hơn mười phút sau, sắc đen trên mặt Tiêu Long dần lui đi.

Lại một lúc sau, mắt tôi từ từ mở ra, ngồi dậy.

"Mẹ nó, thật không ngờ trong cơ thể gã kia lại có cài mìn," Tiêu

Long lắc đầu nói.

Suy đoán trước đó của Tam thúc không sai, tôi đúng là đã trúng độc.

Nhưng, không phải là đòn phản công lúc lâm chung của cây yêu.

Trong cơ thể gã đó đã bị người ta cài sẵn cấm chế, chỉ cần bị giết là sẽ kích hoạt.

Người bình thường, cho dù là Ngụy Thánh, sau khi chiến đấu với một Ngụy Thánh cùng cấp, chắc chắn sẽ bị thương nặng, lại thêm cấm chế trong cơ thể cây yêu, chắc chắn sẽ toi mạng.

Chỉ là, người đứng sau đó hiển nhiên không ngờ Tiêu Long lại đặc biệt như vậy.

Một chiêu giết chết cây yêu thì thôi, lại còn không hề bị thương, ngay cả trúng độc cũng bị thần lực trong cơ thể xóa sạch.

Có thể nói trận này, tôi chẳng thiệt thòi chút nào.

Thấy Tiêu Long tỉnh lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có Tiêu Long, đừng nói là tiếp tục đi về phía trước, e rằng ra ngoài cũng khó.

Những kẻ may mắn như Tam thúc không phải ai cũng có được.

Đoán chừng thủ đoạn của Tây Vương Mẫu chắc chắn không dễ dàng kết thúc như vậy.

Vì vậy, mọi người chuẩn bị ăn một bữa no nê ở đây, bổ sung thể lực, rồi đi sâu vào trong cổ thành.

Đồ ăn trong khu lều trại không thiếu, nhưng không có dược liệu để Bàn Tử thể hiện tài năng, nên cậu ta chỉ có thể ôm một hộp đồ hộp ăn mà làu bàu không ngớt.

Nếu không phải Tam thúc không nhịn được đá cho một cái, gã này e là còn tiếp tục cằn nhằn.

Hết cách, cậu ta đành một mình chạy ra bên thác nước ngồi xổm ở đó.

Tiêu Long thì vừa ăn vừa suy nghĩ xem lối vào bên trong cổ thành ở đâu, và cả tổ chức thần bí kia nữa, sau khi rời khỏi khu lều trại này đã đi đâu.

Nếu đã chết thì không thể nào ngay cả thi thể cũng không để lại.

Đang suy nghĩ, tôi nghe thấy tiếng Bàn Tử ở bên thác nước: "Long ca, lại đây xem này?" Tiêu Long thu hồi suy nghĩ, đi đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ.

Chỉ thấy, trên vách đá bên dưới thác nước, có một số hoa văn nhỏ.

"...

Phù điêu?" Tiêu Long sững người, vội bảo Bàn Tử quay về khu lều trại lấy một ít than đen.

"Vì thời gian quá lâu, phù điêu nhìn không rõ lắm, chỉ có thể dùng bột than mới phân biệt được." Nói rồi, Bàn Tử quay đi, lấy than đen bôi lên tường.

Rất nhanh, một mảng hoa văn lớn hiện ra.

Tiêu Long nhìn lướt qua, có lẽ là miêu tả một trận chiến.

Một bên là một lượng lớn người thân rắn đầu người, là người của Tây Vương Mẫu.

Bên còn lại thì không biết là ai, tôi không nhận ra.

Tiểu Ca cũng tò mò đi tới xem, nhưng vừa nhìn hai cái đã sững người.

Chương 801

"Tôi biết người này!" Tiêu Long nhìn sang, Tiểu Ca đang chỉ vào một người ngồi trên chiến xa.

Mọi người đều biết, gã Tiểu Ca này cũng không biết đã sống bao nhiêu năm, nên nhận ra một vài người cổ đại cũng là chuyện bình thường.

Nhưng người này, Tiêu Long không có ấn tượng, không biết là ai.

"Tần Vương, đây là Tần Vương," nhìn ánh mắt của mọi người, Tiểu Ca giải thích.

"Ồ, là vị đã thống nhất sáu nước đó hả?" Bàn Tử hiểu ra.

Tiểu Ca gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Là ông ta, nhưng người thống nhất sáu nước không phải là ông ta." "Vớ vẩn," Bàn Tử chửi.

"Chỉ cần là người thì ai cũng biết, Tần Vương đã thống nhất sáu nước, kết thúc chiến loạn." Tiểu Ca lắc đầu: "Không phải ông ta." "Ý cậu là có người khác?" Tiêu Long thấy Tiểu Ca không giống người hay nói đùa, liền ngăn Bàn Tử lại, bảo cậu ta nói tiếp.

"Tây Vương Mẫu, hãy xem bức phù điêu này," Tiểu Ca nói, chỉ vào hoa văn trên tường giải thích.

Qua lời giải thích, Tiêu Long cũng kết hợp với hoa văn để hiểu ý của cậu ta: "Xem ra năm đó Tần Vương đã đến đây để cầu trường sinh." "Nhưng đó cũng là chuyện vớ vẩn," Bàn Tử cười khì khì.

"Cuối cùng lão già đó cũng đâu có được trường sinh." "Không," Tiêu Long lại lắc đầu.

"Ông ta đã có được." "Mẹ kiếp, Long ca sao anh biết?" Bàn Tử kinh ngạc.

Không chỉ cậu ta, ngay cả Tiểu Ca cũng kinh ngạc nhìn tôi.

Theo lý mà nói, bí mật này ngoài cậu ta ra, đáng lẽ không ai biết nữa chứ.

Tiêu Long lại cười cười, nhìn thác nước dưới chân.

Thật ra nếu không phải trước đó đã có tình báo, tôi cũng không biết.

Năm đó, Tần Vương thật sự đã nhận được bàn đào từ Tây Vương Mẫu, có được sự vĩnh sinh.

Và, trong hai nghìn năm sau đó, gã này vẫn luôn tiêu dao trong dòng chảy lịch sử cho đến ngày nay.

"Mẹ nó, nếu tôi là gã đó, nhất định sẽ bẻ gãy cả cái cây." Tiếp tục nhìn theo những bức phù điêu trên tường, Tiêu Long gật đầu.

Có thể xác nhận Tần Vương năm đó quả thực đã đến đây.

Nhưng, trong lòng tôi cũng không khỏi nảy sinh một nghi vấn.

Nếu lão già đó đã nhận được bàn đào ở đây và có được sự vĩnh sinh, tại sao cuối cùng nhà Tần lại bị diệt vong?

Chẳng lẽ sau khi vĩnh sinh, lão già đó không còn coi trọng đế quốc nữa?

Không có khả năng lắm, chấp niệm của gã đó mạnh không phải dạng vừa.

Tiêu Long lắc đầu, quyết định không nghĩ đến vấn đề này nữa.

Đúng lúc này, Bàn Tử lại nhìn vào một bức phù điêu mà hít một hơi khí lạnh: "Bà nội nó, tiểu nương Tây Vương Mẫu này cũng biết giày vò ghê, làm ra nhiều kim cương nhân như vậy." Kim cương nhân?

Tiêu Long ngạc nhiên nhìn sang.

Chỉ thấy trên bức phù điêu, dưới chân một người phụ nữ ung dung hoa quý đang ngồi, mười tám bóng người khổng lồ đang đứng yên lặng, trong tay cầm mười tám loại binh khí.

"Đây không phải là mười tám người đồng mà Tần Vương đã tốn bao công sức của cả nước để làm ra sao, chẳng lẽ đã tặng cho Tây Vương Mẫu rồi?" Bàn Tử sững người: "Mẹ nó cũng quá xa xỉ rồi, tặng không cho người khác như vậy à?" "Vì trường sinh có lẽ cũng đáng," Tiêu Long nhún vai.

Đến đây, phù điêu cũng không còn gì để xem, tôi chuẩn bị quay lại tìm Tam thúc thương lượng, tìm lối đi vào cổ thành.

Đúng lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh lại "ồ" lên một tiếng, kéo dây leo trên tường ra, chỉ vào một bức phù điêu khổng lồ bị che khuất, cười một cách bỉ ổi: "Thật không ngờ, lại ghi chép cả loại chuyện này nữa." Tiêu Long quay đầu lại nhìn, lập tức choáng váng.

Chỉ thấy, trên bức phù điêu, hai con mãng xà khổng lồ đang quấn lấy nhau, đặc biệt là bộ phận thân dưới, càng rõ ràng hơn.

Chắc chắn là hai con mãng xà đang giao phối.

Chẳng trách Bàn Tử lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nhưng, rất nhanh, Tiêu Long phát hiện ra một vấn đề.

Hai con mãng xà này dường như có vấn đề.

"Long, đây không phải là rắn," một bên, Tiểu Ca vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Long?

Tiêu Long sững người.

Theo lời đồn, vương quốc Tháp Mộc Đà của Tây Vương Mẫu có

rất nhiều rắn rết, nhưng ít khi nghe nói có rồng tồn tại.

Mà, thứ này tôi cũng không phải chưa từng thấy.

Lúc ở thiên cung, nơi đó có không ít rồng.

Nhìn Tiêu Long, Tiểu Ca cười cười: "Long ca, anh có biết định nghĩa về rồng không?" Câu hỏi này thật sự làm khó người ta.

Vì thứ trong thần thoại này chẳng ai có một định nghĩa chính xác cả.

"Tôi cũng không biết, trên đời này vốn không có rồng." "Thực ra cách nói này cũng đúng," Tiểu Ca sờ vào bức phù điêu giải thích.

"Nhưng rắn khi trưởng thành đến một mức độ nhất định sẽ xảy ra biến hóa, lúc này không thể tiếp tục gọi là rắn nữa." "Thế là người ta nâng nó lên một cấp, gọi là long." Thực ra, nói cho cùng, chẳng qua chỉ là một con rắn biết bay mà thôi.

Câu này Tiểu Ca không nói ra, nhưng Tiêu Long cũng hiểu.

"Như vậy thì thực ra chúng không phải đang giao phối," Tiểu Ca tiếp tục giải thích.

"Bởi vì nếu là giao phối thì không cần phải cố ý khắc phù điêu để lại, đây hẳn là quá trình tấn thăng thành long." "Chẳng trách lại được lưu giữ lại," Bàn Tử lẩm bẩm, không khỏi vì suy nghĩ vừa rồi của mình mà đỏ mặt.

Nhưng, nghe giải thích như vậy, Tiêu Long nảy ra một vấn đề: "Ở chỗ của Tây Vương Mẫu có nhiều rắn như vậy, bao nhiêu năm qua đã có bao nhiêu con long rồi?" Bàn Tử và Tiểu Ca lập tức sững người.

"Trời đất, hóa ra chúng ta không phải đến ổ rắn, mà là long sào." Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bầu trời lúc này vẫn xám xịt, nhưng trong lòng lại có một niềm

vui bất ngờ.

Chẳng lẽ, ở sâu trong khu cổ thành này, thật sự có long sào trong truyền thuyết sao?

Tôi không khỏi nhẹ nhàng sờ cằm.

Nếu vậy thì, kế hoạch sau khi từ thiên cung trở về có thể thành hiện thực rồi.

Từ bên thác nước quay về, mọi người đang ngồi bên đống lửa ăn uống.

Ngửi thấy mùi thịt đã lâu không thấy, Tiêu Long cũng không khỏi thèm thuồng.

Không cần nói nhiều, trực tiếp bổ sung dinh dưỡng.

Trong lúc đó, tôi đem những gì phát hiện ở bên thác nước nói cho Tam thúc.

Lão cáo già cũng không khỏi sững sờ, nhưng cũng khá vui mừng, có lẽ là vì có thể nhìn thấy rồng trong truyền thuyết nên mới phấn khích như vậy.

Tiêu Long không hỏi nhiều.

Sau khi ăn no uống đủ, Tiêu Long và Tam thúc bắt đầu nghiên cứu môi trường xung quanh.

Tổ chức thần bí có khả năng đã đi xuống từ thác nước, nhưng lối vào thực sự chắc chắn không phải ở đó.

Tam thúc phân tích, bên dưới đó có thể là cống thoát nước, tuy cũng có thể vào bên trong, nhưng tóm lại vẫn hơi đáng sợ.

Quỷ mới biết bao nhiêu năm qua bên trong có yêu ma quỷ quái gì không.

Dù sao thì cây yêu vừa rồi cũng đã gióng lên hồi chuông cảnh báo cho mọi người.

Nếu vậy, đi theo lối vào chính của cổ thành không phải tốt hơn sao?

Nghĩ đến đây, Tiêu Long và Tam thúc không khỏi cùng nhau nhìn về phía ngôi miếu thần.

Vừa rồi ở đây, chỉ mải mê nghiên cứu thác nước mà bỏ qua sự tồn tại của ngôi miếu này.

Tổ chức thần bí chắc chắn cũng vì ngôi miếu này mới dựng trại ở đây.

Rất có khả năng, bên trong miếu thần sẽ có lối vào cổ thành.

Nghĩ vậy, Tiêu Long và Tam thúc tiến vào ngôi miếu cổ.

Nói là miếu chứ thực ra cũng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ ba bốn mươi mét vuông, lại trống không, ngoài bốn bức bích họa trên tường xung quanh ra thì không có gì khác.

Chương 802

Tiêu Long đưa mắt nhìn xuống sàn nhà trong miếu.

Bởi vì nếu như tòa cổ thành này không bị nước nhấn chìm, thì vị trí hiện tại của họ hẳn là ở tầng trên cùng của miếu thần.

Cũng có nghĩa là, trong miếu chắc chắn có chỗ để đi xuống.

Nghĩ đến đây, Tiêu Long đưa tay sờ vào Thanh Đồng Du Long Trản trong ngực.

Quả nhiên, trong đầu lập tức nhận được phản hồi rõ ràng.

Nhưng, nhìn thông tin đó, Tiêu Long không khỏi sững người.

Bởi vì phản hồi cho thấy, dưới đất không có lối vào, mà bên ngoài lại có một cái.

Mang theo nghi ngờ trong lòng, Tiêu Long bước ra khỏi miếu thần, nhìn quanh bốn phía.

Một phiến đá xanh ở cửa đã thu hút sự chú ý của tôi.

Đây vốn là bậc thềm để vào miếu, đối với người bình thường mà nói, có lẽ không có vấn đề gì.

Nhưng dưới khả năng gia trì của Thanh Đồng Du Long Trản, bên dưới chắc chắn có vấn đề.

Nói rồi, Tiêu Long đưa tay lật phiến đá lên.

Quả nhiên, một cửa hang đen ngòm lộ ra, khiến mọi người kinh ngạc.

Không ngờ Tây Vương Mẫu lại thiết kế lối vào như vậy.

Nếu không có Thanh Đồng Du Long Trản giúp đỡ, trừ phi đào tung

cả trong lẫn ngoài miếu thần lên, nếu không tuyệt đối không thể phát hiện ra.

Nói cho cùng, Long ca vẫn là trâu bò nhất.

Bàn Tử đi đầu thò đầu vào trong hang, nhưng nhanh chóng lại mặt mày tái mét rụt lại: "Mẹ nó, bên trong thối quá, không phải có ai đi vệ sinh trong đó chứ?" Tiêu Long sững người.

Gã này chắc chắn đang nói nhảm.

Ai lại rảnh rỗi đi vệ sinh trong đó, trừ phi là Tây Vương Mẫu.

Nghĩ vậy, tôi cũng thò đầu vào.

Quả nhiên, một mùi hôi thối nồng nặc xộc lên.

Nhưng, ngay sau đó, một tiếng hít thở yếu ớt, xuyên qua bóng tối vô tận, cũng truyền vào tai Tiêu Long.

Ngẩng đầu lên, nhìn đám người đang háo hức chờ đợi, Tiêu Long nhướng mày: "Bên dưới có thể có thứ gì đó đang canh giữ." Bàn Tử ngây người, nhớ lại phân tích trước đó của Long ca: "Bỏ mẹ, chẳng lẽ chúng ta thật sự đến long sào rồi?" Trong hang có sinh vật sống.

Tiêu Long vừa nghĩ, một kế hoạch đã nảy ra trong đầu.

"Chờ tôi một chút, tôi quay lại ngay." Nói rồi, tôi chạy về phía thác nước ở xa.

Giang Nam Nguyệt có chút không hiểu, cũng chạy theo.

"Nếu bên dưới có thứ gì đó, chúng ta nhiều người như vậy mà mạo hiểm đi vào chắc chắn không ổn," Tiêu Long giải thích.

Mặc dù tôi có thể đi trước giết chết gã đó, nhưng nếu thật sự là long sào, quỷ mới biết có bao nhiêu con long đã sống ở đây bao nhiêu năm.

Vì vậy, Tiêu Long định xem có thể ép chúng ra ngoài không, rồi giết từng con một.

Nói rồi, hai người đến bên thác nước.

Tiêu Long đưa tay ra, vận dụng năng lực của Thính Lôi Tháp hút toàn bộ dòng thác vào trong tháp.

Rất nhanh, khoảng mấy trăm tấn nước đã biến mất, xem ra cũng đủ dùng rồi.

Tiêu Long lại chạy về cửa miếu thần, đưa tay vào trong hang, thầm niệm: "Thả!" Lập tức, một dòng thác cuồn cuộn đổ ngược vào trong hang động đen ngòm.

Không lâu sau, tiếng hít thở trong hang dừng lại.

Ngay sau đó, một tiếng gầm phẫn nộ mơ hồ truyền ra.

"Mọi người lùi ra xa đi, nó sắp ra rồi." Sau khi ra hiệu cho mọi người lùi ra xa, Tiêu Long một mình đứng ở cửa hang, hai mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào bên trong.

Không lâu sau, hai chiếc đèn lồng màu đỏ đồng quả nhiên ló ra.

Khi khoảng cách gần hơn, quả nhiên đó là đôi mắt của một con long.

Không chút do dự, Tiêu Long xòe tay ra, con súc sinh đó không chút phản kháng đã bị thu vào trong Thính Lôi Tháp.

Nước từ thác tiếp tục đổ vào bên trong, rồi con long thứ hai, thứ ba.

Cảnh tượng này khiến đám người xung quanh sững sờ.

Không, chính xác là, nghe mà sững sờ.

Bởi vì tiếng gầm của những con cự long đó về cơ bản chỉ vang

lên được nửa tiếng rồi biến mất.

Ai cũng biết, chúng đã bị Long ca tiêu diệt rồi.

Gương mặt mỗi người đều lộ ra ánh mắt sùng bái.

"Trời ơi, gã này quả nhiên trâu bò, đó là quái vật đấy." Những người không biết thì thôi, còn những người biết như Bàn Tử, trong lòng lại nghĩ khác.

"Long ca vẫn là Long ca, không gì có thể làm khó được." "Mẹ nó, đây chắc là con cự long thứ năm rồi chứ?" Rất nhanh, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, trong hang không còn tiếng động nữa.

Tiêu Long cũng thu tay lại, đứng thẳng người: "Được rồi, chắc là không sao nữa." Nước trong hang cuối cùng cũng bị tôi xử lý.

Bàn Tử không khỏi tiến lên, thò đầu vào ngửi ngửi.

Trong hang không còn mùi hôi thối, chỉ có mùi đất trong lành vô tận.

Lúc này trời đã sáng, là thời điểm tốt nhất để vào bên trong.

Không cần bàn bạc nhiều, mọi người đeo trang bị theo Tiêu Long vào trong hang.

Đoạn đầu là một lối đi khá chật hẹp, cảm giác như đang đi vào một cái giếng ngầm.

Nhưng rất nhanh, năm phút sau, trước mắt bỗng trở nên rộng rãi.

Một hang động khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên mặt đất có đủ loại vết kéo lê, chính là của những con cự long vừa rồi.

Mọi người đều có chút sợ hãi, nếu không có Long ca ra tay, liều lĩnh tìm được lối vào này, cũng sẽ bị đám cự long này giết chết.

Thật sự quá may mắn.

Đúng lúc này, tai Tiêu Long khẽ động, ra hiệu cho mọi người không được động đậy, rồi áp tai vào vách tường bên cạnh.

Mọi người cũng không biết chuyện gì, đều yên lặng chờ đợi.

Một lúc sau, Tiêu Long quay lại: "Phía trước hình như có người." Mọi người kinh ngạc.

Có người?

Nơi này sao có thể có người.

"Có phải là người của tổ chức kia không?" Bàn Tử suy đoán.

"Có khả năng, cho nên mọi người cứ ở đây, tôi qua đó xem thử." Nói rồi, Tiêu Long lộn một vòng lao ra ngoài, mò mẫm về phía bóng tối phía trước.

Hầu như cùng lúc, trong bóng tối truyền ra một giọng nói kinh ngạc, tiếp theo là tiếng quay người bỏ chạy.

Bàn Tử và những người khác không khỏi nhìn nhau, không hiểu tại sao đám người kia lại bỏ chạy.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Long từ trong bóng tối quay lại, đồng thời, trong tay còn xách theo một người, "bịch" một tiếng ném xuống đất.

Mọi người nhờ ánh đèn, lập tức nhìn rõ khuôn mặt của người đó, không khỏi sững sờ.

"Giáo sư Lâm?" Lúc này giáo sư Lâm cả người đầy bụi đất, không biết đã trải qua những gì, sắc mặt có chút hoảng hốt.

Nhưng khi nhìn thấy xung quanh đều là người quen, dù sao cũng là một Chân Thần, gã này nhanh chóng bình tĩnh lại: "Không ngờ, lại gặp được mọi người ở đây." "Thầy Lâm, không phải thầy bị đám người kia bắt đi rồi sao?" Giang Nam Nguyệt mở miệng hỏi.

Câu hỏi này cũng là điều mọi người muốn biết.

Chương 803

Theo lời Xà lão trước đó, giáo sư Lâm đã được đưa đến một nơi an toàn để giam giữ.

Nhưng ở nơi này, e là chỉ ở trong tay người của mình mới tương đối an toàn.

Nhưng không biết tại sao bây giờ giáo sư Lâm lại một mình chạy ra đây, bên cạnh không có người trông coi.

"Ở bên trong, tôi bị lạc mất họ, một mình mò đến đây," giáo sư Lâm giải thích.

Là một Chân Thần, bình thường ở đâu mà không uy phong lẫm liệt, lần này thật sự quá mất mặt, đặc biệt là trước mặt chủ tử nhà mình.

Nhưng Tiêu Long lại không quan tâm đến những gì gã này gặp phải, nhướng mày: "Tại sao lại lạc, đã gặp phải chuyện gì?" Giáo sư Lâm do dự một lúc, rồi lắc đầu: "Thực ra tôi cũng không nhìn rõ, 'vèo' một tiếng hai người đã bị thứ gì đó đâm xuyên ngực mà chết." "Không biết là gì, đó là hai Chân Thần có thực lực tương đương tôi đấy." Năng lực như vậy?

Tiêu Long nghĩ đến cây yêu trước đó, nhưng nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ này.

Nếu là cây yêu đó, vậy thì, nó sẽ tiếp tục truy đuổi, chứ không quay lại tấn công đám người Tiêu Long.

"Đúng rồi, con quái vật đó có một điểm kỳ lạ," lúc này, giáo sư Lâm nhớ ra một chuyện.

"Lúc thứ đó đâm xuyên ngực họ, tôi thấy hình như đó là một bàn

tay.” Một bàn tay?

Chẳng lẽ bên trong có nhân vật lợi hại nào đó?

Trực tiếp ra tay giết người?

Tiêu Long nghe đến đây, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Bàn Tử mồ hôi lạnh túa ra.

Bị đâm xuyên ngực mà chết, nghe thôi đã thấy đau.

“Ở đây ngoài con đường này ra, còn có đường nào khác không?” Giang Nam Nguyệt hỏi.

Giáo sư Lâm lắc đầu.

“Vậy được rồi, chúng ta tự tìm.” Thấy không hỏi được gì, Tiêu Long quyết định tự mình hành động.

Nào ngờ đúng lúc này, một tiếng sáo kỳ lạ đột nhiên từ xa truyền đến.

Nghe thấy âm thanh này, ánh mắt giáo sư Lâm chấn động, đột nhiên thân hình bật mạnh từ dưới đất lên.

Bàn Tử đứng gần nhất vội vàng đưa tay ngăn lại, nhưng không ngờ sức lực của gã này lại kinh người, hất văng Bàn Tử, “bốp” một tiếng, điên cuồng chạy vào trong bóng tối.

“Chết tiệt!” Tiêu Long chau mày, đuổi theo sau lưng gã.

Mọi người sợ xảy ra chuyện, cũng lần lượt đi theo.

Tiêu Long và giáo sư Lâm chạy rất nhanh, mọi người nhanh chóng mất dấu cả hai.

Nghe tiếng sáo cổ quái đó, ai cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng lại không nói được là kỳ lạ ở đâu, chỉ có thể tìm giáo sư Lâm hỏi xem có biết gì không.

Tin rằng dưới tay Tiêu Long, gã đó cũng không chạy được bao xa.

Rất nhanh, mọi người đã nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Long, và cả giáo sư Lâm bị bắt lại.

Gã lúc này thở hổn hển, rõ ràng không phù hợp với thực lực Chân Thần của mình, ngược lại có vẻ già nua suy yếu.

"Giáo sư Lâm, ông ấy chạy rồi sao?" Giang Nam Nguyệt lên tiếng hỏi trước.

"Tôi đây là người tốt, đừng có làm như mèo vờn chuột thế chứ." Bàn Tử lẩm bẩm, đi về phía giáo sư Lâm.

Nhưng đúng lúc này, tiếng sáo du dương đột nhiên ngừng bặt.

Giáo sư Lâm hét lớn một tiếng.

Mọi người còn chưa nghe rõ, đã thấy lão ta vèo một cái thoát khỏi tay Tiêu Long, cả người dùng một tư thế kỳ quái luồn qua giữa đám người rồi lao ra ngoài.

"Chạy rồi?" Tiêu Long kinh ngạc.

Với thực lực của lão ta mà muốn chạy thoát khỏi tay mình là điều không thể.

Sao có thể chạy được chứ?

Cái tư thế đó… Tiêu Long nhíu mày.

"Giống hành động của động vật bò sát nhỉ?" Mọi người thoáng chốc hiểu ra đó là con rắn.

Nhưng thấy lão ta sắp biến mất vào bóng tối một lần nữa, Tiêu Long không thể không ra tay.

Hắn vươn tay chỉ về phía xa.

Chỉ thấy, giáo sư Lâm ở phía xa như bị đóng băng, ngây người tại

chỗ.

Mọi người nhìn lại, hóa ra Tiêu Long đã dùng Nhẫn Medusa.

"Vãi chưởng, lão già này thân thủ cũng lanh lẹ phết nhỉ?" Bàn Tử vừa cười vừa chửi.

Tiêu Long lắc đầu.

"Chắc không phải bản lĩnh của ông ta." Hạo Thiên Chân cũng nói.

Chắc chắn là đám người kia đã hạ cấm chế lên người ông ta.

Cái tên Ngụy Thánh kia làm sao… Không, loại vấn đề này sao có thể làm khó được Tiêu Long.

Hắn bước đến trước mặt giáo sư Lâm, đặt tay lên vai ông ta.

Thần lực bắt đầu nhảy múa.

Rất nhanh, hắn phát hiện một cái khóa vàng ở chỗ trái tim của giáo sư Lâm.

"Màu vàng?" Tiêu Long không khỏi ngẩn người.

Bởi vì hắn nhớ, dưới cấp Thánh nhân như Tiểu Nhị Lang, thần lực đều không có màu.

Chỉ khi đạt đến Thánh nhân, nó mới hiện ra màu vàng.

Ngụy Thánh cũng không được.

"Chẳng lẽ trong số bọn họ có một Thánh nhân?" Tiêu Long lẩm bẩm.

Hoặc là, Thánh nhân đó có sở thích gì đó khác với những Ngụy Thánh khác.

Không đúng, đây chính là một Thánh nhân.

"Sao rồi, Long ca?" Thấy hắn ngẩn người, Giang Nam Nguyệt cẩn thận bước tới hỏi.

“À, không có gì.” Đáp lại một câu ngắn gọn, Tiêu Long dùng thần lực xóa bỏ cái khóa kia.

Tuy là cấm chế do Thánh nhân hạ xuống, nhưng không làm khó được hắn.

Thính Lôi Tháp có khả năng giải trừ cấm chế, bất kể là ai đặt ra.

Rất nhanh, cái khóa vàng từ từ biến mất.

Ánh mắt giáo sư Lâm cũng dần khôi phục lại sự trong sáng.

Đầu ông ta nghiêng đi, rồi ngất lịm.

“Không sao, thần lực tiêu hao quá lớn thôi.” Tiêu Long lắc đầu.

Lũ kia đúng là độc ác, không chỉ hạ cấm chế lên người ông ta, mà còn rút cạn thần lực trong cơ thể.

Chắc là sợ lão này chạy trốn.

Nhưng thần lực là thứ có khả năng tự vệ nhất định trước các loại cấm chế từ bên ngoài này.

Kể từ khi bị hạ cấm chế, thần lực trong cơ thể giáo sư Lâm vẫn luôn ở trong trạng thái tự vệ và tiêu hao.

Vì vậy, nó đã sớm cạn kiệt.

Vừa giải khai cấm chế, ông ta liền ngất đi là phải.

Thấy tình hình này, tạm thời cũng không có cách nào tiến lên được.

Chương 804

Không thể vác lão ta đi về phía trước được, đó tuyệt đối là một gánh nặng.

Vì vậy, Tiêu Long liền sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhân thời gian này, hắn nói cho Bàn Tử và những người khác về cái cấm chế kia.

Lập tức, mặt mũi mấy người đều trắng bệch.

"Mẹ kiếp, Thánh nhân á?

Thế chẳng phải chúng ta sẽ kéo chân anh ấy lại sao?" Hiện giờ, trong nhóm của Tiêu Long, hắn là người có thực lực mạnh nhất.

Những người khác đều chỉ có năng lực Bán Thần, một Chân Thần khác thì đang trong trạng thái bán tàn phế.

Nếu chạm mặt nhóm người kia, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

"Hay là chúng ta rút lui trước đi, Long ca?" Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

Tam Thúc cũng gật đầu.

"Giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt, chúng ta còn nhiều thời gian." Nghe vậy, Tiêu Long trầm tư.

Nếu đối phương thực sự có một Thánh nhân, vậy thì thực lực có thể ngang với Tiểu Nhị Lang.

Nếu gặp phải, chắc chắn sẽ rất khó chịu, huống chi là đám người thực lực thấp như Bàn Tử.

Lời của họ không sai.

Nhưng, Tiêu Long chưa bao giờ là người lâm trận lùi bước.

Lâu như vậy rồi, hắn chưa từng lùi bước.

"Hay là, mọi người lui ra trước, một mình tôi đi xem thử." Dù sao cũng chỉ đi xem một chút, Tiêu Long cũng không có ý định đối đầu trực diện với đám người kia.

Nhưng lời này nghe vào tai Bàn Tử lại có chút không đúng vị.

"Không được, Long ca, anh định nuốt trọn bàn đào một mình à, không được đâu!" Tiêu Long cười.

Hắn biết Bàn Tử nói vậy là để đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, nguyên nhân thực sự là lo lắng cho hắn.

"Không sao đâu, năng lực của Long ca tôi các cậu không phải không biết, nếu thật sự gặp phải…" "Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu." Mọi người vừa định gật đầu, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng cười.

"Xem ra cậu rất tự tin vào thực lực của mình nhỉ." Giọng nói này quá đột ngột, khiến mọi người đều giật nảy mình.

"Vãi chưởng, ai ở đó, mau cút ra đây!" Bàn Tử lập tức bật dậy.

"Thôi rồi!" Tiêu Long mắt lanh tay lẹ, thầm nghĩ không ổn, trực tiếp vươn tay kéo Bàn Tử xuống.

Một vệt sáng sượt qua ngay trên đỉnh đầu Bàn Tử.

Trong bóng tối, vang lên một tiếng "di" nhẹ.

"Không tồi, ý thức khá đấy." Tiêu Long đưa mắt nhìn lại, phát hiện thứ vừa tấn công Bàn Tử chỉ là một hòn đá nhỏ.

Ánh mắt hắn không khỏi ngưng lại.

Lúc này, Bàn Tử run rẩy kéo kéo ống tay áo của hắn.

Quay đầu lại, hắn thấy trong bóng tối, một người đàn ông trung niên mặc trường bào đen đang từ từ bước ra.

Trên tay ông ta cầm một cây sáo dài.

Kẻ thổi sáo trước đó chính là ông ta, cũng là Thánh nhân trong đội ngũ của tổ chức bí ẩn kia.

"Chàng trai trẻ, không tồi, ta rất ngưỡng mộ cậu." Nhìn Tiêu Long, người nọ dừng bước.

"Nếu cậu không ngại, ta muốn mời cậu gia nhập tổ chức của ta." "Không biết, có được không?" Mọi người không khỏi ngẩn người.

Gã này đánh nhau thì đánh nhau, lại đi cướp người à.

Lời thoại này sao không hợp với màn ra mắt chút nào.

Tiêu Long không lên tiếng, ngược lại Giang Nam Nguyệt đứng dậy.

"Ông là ai?

Tại sao lại ra tay với chúng tôi." "Cô là đại tiểu thư nhà họ Giang nhỉ, không ngờ đấy, mới mấy chục năm không gặp." "Cháu gái nhỏ đã lớn thế này rồi." Tiêu Long ngẩn ra.

"Rốt cuộc ông là ai?" "Ta là ai ư?" Người mặc đồ đen kia bị câu hỏi này làm cho ngớ người, một lúc lâu không có phản ứng.

"Ta à, chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng nhắc đến trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi." "Đương nhiên, nếu cậu muốn." "Xin hãy gọi ta là Gia Cát đại nhân." Gia Cát đại nhân?

Tiêu Long suy nghĩ một chút.

Trong lịch sử, những người nổi tiếng mang họ này cũng chỉ có vài người.

Rõ ràng, gã này không phải một trong số họ.

Chắc là dùng tên giả.

“Tại sao lại mời tôi?” Tiêu Long hỏi.

“Không vì gì cả, chỉ vì ngưỡng mộ cậu.” Ngưỡng mộ tôi ư?

Tiêu Long bất giác cười thầm.

Đến lúc này mà mình cũng có ngày bị người khác “ngưỡng mộ” à.

Lời này nghe thật là chói tai.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Khi nói câu này, tay Tiêu Long đã giấu trong ống tay áo, sẵn sàng ra đòn.

Chỉ cần gã này có một chút động tĩnh khác thường, hắn sẽ lập tức ra tay.

Kệ là Ngụy Thánh hay Thánh nhân, hắn không tin không giết được cũng không thể đánh cho tàn phế.

Nào ngờ, nghe lời Tiêu Long, Gia Cát chỉ lắc đầu.

“Nếu cậu không muốn gia nhập, ta cũng không ép buộc.” “Chỉ có thể hạ sách hơn, hợp tác với cậu vậy.” Hợp tác?

Không biết tại sao, có lẽ vì nghe từ này quá nhiều, bây giờ mỗi lần nghe ai đó nói từ này, hắn đều có cảm giác dở khóc dở cười.

“Một Thánh nhân không cần thiết phải tìm một Chân Thần như tôi hợp tác đâu, cho một lý do đi.” Gia Cát không hề ngạc nhiên khi Tiêu Long nói thẳng ra thực lực của mình, cũng không có bất kỳ biểu cảm thay đổi nào, chỉ từ từ bước đến, ngồi xuống bên cạnh một tảng đá lớn.

“Nguyên nhân à, mục tiêu của chúng ta đều giống nhau, chẳng phải đều vì bàn đào sao?” “Ừm, đúng vậy.” Câu này không sai, Tiêu

Long gật đầu.

“Nhưng đó không đủ để làm lý do hợp tác.” “Đương nhiên rồi, bởi vì cậu hoàn toàn không biết rằng với thực lực của cậu, đừng nói là hái bàn đào.” “Ngay cả tiếp cận vườn đào cũng không thể.” Gia Cát nói ra sự thật, cũng là tiết lộ một thông tin.

Tại sao không nói cho Tiêu Long biết cây bàn đào khi nào chín, và vị trí cụ thể của nó.

Nhưng đối với mức độ nguy hiểm của nơi đó thì lại không nói.

Có thể ông ta không biết.

Nhưng theo ý của Gia Cát, chẳng lẽ vườn đào đó có vệ binh cấp Thánh nhân trấn giữ hay sao?

“Không không không, vệ binh cấp Thánh nhân thì không có, nhưng có vài Ngụy Thánh.” Gia Cát đưa ra thông tin chi tiết.

Chỉ vài Ngụy Thánh thôi sao?

Tiêu Long cười mà không lộ vẻ gì.

“Với thực lực Thánh nhân của ông, chẳng lẽ lại sợ vài Ngụy Thánh?” Không thể không đề phòng.

Một Thánh nhân hoàn toàn khác với Ngụy Thánh.

Không phải là một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Có thể nói, mấy Ngụy Thánh cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của một Thánh nhân sơ cấp.

Có thể thấy sự chênh lệch thực lực lớn đến mức nào.

“Nếu chỉ là vài Ngụy Thánh bình thường, đương nhiên không thành vấn đề.” “Thì tôi đã ở dưới gốc cây bàn đào chờ cậu rồi.” Gia Cát xua tay.

Chương 805

"Bởi vì đó không phải là những Ngụy Thánh bình thường." Nhưng gã này nói đến đây lại im bặt.

Mọi người còn đang chờ nghe tiếp đây này.

"Hết rồi à?" Bàn Tử rõ ràng ngẩn người.

Gia Cát liếc nhìn gã một cái.

"Nếu cậu đồng ý hợp tác với tôi, tôi có thể nói cho cậu biết điểm phi thường của chúng." Câu này là nói với Tiêu Long.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía Tiêu Long.

Hắn cũng đang trầm tư nhìn Gia Cát.

Vài giây sau, ngoài dự đoán của Gia Cát, Tiêu Long lắc đầu.

"Tôi từ chối!" Trong số tất cả mọi người ở đó, có lẽ người bất ngờ nhất là Giang Nam Nguyệt.

"Thôi được, nếu đã vậy thì ta cũng xin cáo từ." Gia Cát nghe vậy, cũng đứng dậy.

"À phải rồi, về tình hình của vị bên cạnh cậu, ta xin lỗi." "Chúng ta sau này còn gặp lại." Nói xong, Gia Cát bước một bước ra.

Nhưng, bước chân chưa chạm đất, cả người đã biến mất trong bóng tối.

"Không gian thần lực?" Ánh mắt Tiêu Long ngưng lại.

Nếu hắn không nhìn lầm, gã kia vừa dùng không gian thần lực giống hệt Tiểu Nhị Lang.

Nếu vậy, sự hiểu biết của gã về thực lực của vườn đào cũng có

thể lý giải được.

Tháp Mộc Đà này không lớn không nhỏ, trong mắt gã Gia Cát này, chắc chỉ cần hai ba bước là đi hết một vòng rồi.

Nhưng, điều này cũng cho thấy ông ta không nói dối, bên ngoài vườn đào đó quả thực có Ngụy Thánh mạnh mẽ canh giữ.

Sau khi Gia Cát rời đi, mọi người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử đến bên cạnh Tiêu Long.

"Long ca, sao vừa rồi anh không hợp tác với ông ta?" Tiêu Long liếc nhìn gã một cái, thở dài, không lên tiếng.

Ngược lại, Hạo Thiên Chân đã hiểu ra nguyên do, hung hăng khinh bỉ Bàn Tử không hiểu chuyện.

"Cậu đúng là ngốc đáng yêu." "Vãi chưởng, tôi ngốc chỗ nào, không phải đang hỏi sao?" Bàn Tử không hiểu.

"Chính vì thế nên mới nói cậu ngốc.

Gã kia lợi hại như vậy, cậu nghĩ tại sao lại muốn hợp tác với chúng ta?" Hạo Thiên Chân hận rèn sắt không thành thép nói.

"Bởi vì… bởi vì…" Thấy Bàn Tử nửa ngày không nói ra được lý do, Hạo Thiên Chân đưa tay búng vào trán gã một cái.

"Đó là cùng hổ cầu da." Lập tức, một lời nói đánh thức người trong mộng.

Bàn Tử vẻ mặt bừng tỉnh.

"Ra là vậy." "Bây giờ chúng ta làm sao, Long ca?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Làm sao ư?

Đương nhiên là chuẩn bị nghênh chiến rồi.” Tiêu Long lắc đầu, đứng dậy.

Nghênh chiến?

Mọi người ngẩn ra.

Gia Cát đã chạy rồi, nghênh chiến cái gì?

Đánh với không khí à?

Không đúng.

Trong lúc họ đang suy nghĩ, trong hành lang tối đen phía trước, đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú, theo sau là tiếng bước chân khổng lồ.

“Còn nhớ con quái vật của giáo sư Lâm lúc trước không?” Tiêu Long sờ cằm nói.

“Tôi đoán, Gia Cát chắc chắn lo bị quái vật hớt tay trên, nên mới tha cho chúng ta.” Bàn Tử kinh hãi.

“Mẹ nó, lão già đó chơi chúng ta một vố.” Lối vào duy nhất rõ ràng ở phía trước.

Gã kia rõ ràng hy vọng đám người họ không thể ra khỏi đây, không có cách nào tranh giành bàn đào với hắn.

“Nhưng xem ra bây giờ, thuộc hạ của gã kia chắc cũng toi rồi.” Tiêu Long phỏng đoán.

Nếu không, vừa rồi gã kia sẽ không xuất hiện một mình.

Về thực lực của hắn, Tiêu Long cũng đã có một phỏng đoán sơ bộ.

Trên thế giới này có nhiều cách để tăng cường thực lực, không phải chỉ có ăn bàn đào mới có thể nhanh chóng lên Thánh nhân.

“Quả nhiên đủ độc ác.” Tuy nói vậy, nhưng con đường phía trước vẫn phải đi.

Tiêu Long dẫn mọi người, men theo hành lang đi về phía trước.

Rất nhanh, khoảng cách với tiếng gầm rú cũng dần dần gần hơn.

Hai phút sau, mọi người rẽ qua một khúc quanh, trước mắt đột nhiên sáng sủa.

Chỉ thấy, một hồ nước rộng lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhưng, chưa kịp vui mừng, bên bờ hồ, một con quái vật khổng lồ bị một sợi xích to lớn buộc vào eo đã khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

“King Kong?” Mắt Bàn Tử đều xanh lè.

Tây Vương Mẫu đúng là biến thái, bắt một con King Kong to như vậy xích lại đây làm chó giữ cửa.

Thật là kích thích!

Chỉ thấy, con King Kong đó cao bằng tòa nhà ba bốn mươi tầng, thân hình lại to bằng năm sáu tòa nhà.

Nếu không phải sợi xích buộc eo nó đủ thô, e rằng, con quái vật này tuyệt đối đã sớm thoát ra ngoài rồi.

Nhưng nó bị xích trong hồ nước, cô đơn khoanh tay đứng đó.

Cùng lúc đó, Tiêu Long mắt tinh phát hiện, trên cánh tay con mãnh thú King Kong dường như bị mất một miếng thịt, trông như vừa bị thương không lâu, vết thương còn đang chảy máu.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do gã Gia Cát kia làm lúc rời đi.

Nếu không, gã kia chân trước vừa đi, chân sau con quái vật này đã

gầm lên một tiếng, ai mà tin được.

"Xem ra, phải có một trận ác chiến rồi." Tiêu Long lắc đầu, ra hiệu cho mọi người dừng lại tại chỗ, đừng đi ra.

Con quái vật này để hắn xử lý.

Bởi vì nếu không nhìn lầm, con King Kong này thực lực ở cấp Ngụy Thánh.

Tiêu Long xử lý nó, ngược lại không có gì đáng lo, nhưng không gian dưới lòng đất quá nhỏ, hắn lo mọi người bị ảnh hưởng.

Sự thật chứng minh, cách làm này rất sáng suốt.

Vừa thấy Tiêu Long xuất hiện, con King Kong không nói ba bảy hai mốt, vung nắm đấm gào thét lao tới.

Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

Đúng là lãng phí thực lực.

Không có bất kỳ chiêu thức nào, khó trách chỉ có thể bị xích ở đây.

Cũng không biết gã Gia Cát kia tại sao không giết quách nó đi.

Nhưng, câu hỏi này, rất nhanh, Tiêu Long đã biết được đáp án.

Vì khoảng cách còn xa, Tiêu Long tiện tay ném một quả cầu lửa lớn về phía King Kong.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến hắn ngẩn người.

Chương 806

Bởi vì con King Kong không né không tránh, Chu Tước Hỏa rơi vào người nó, không có chút hiệu quả nào.

Tiếp theo đó, Nhẫn Medusa, Ma Giới, tất cả đều vô hiệu.

"Trời đất, con quái vật này cứng mềm đều không ăn?" Tiêu Long vịn trán kinh ngạc.

Phía bên kia, thấy khoảng cách với con mồi ngày càng gần, đáy mắt King Kong lộ ra một tia trào phúng như người.

Hóa ra sau hàng ngàn năm tu luyện, nó đã sớm có tâm trí của con người.

Biểu hiện trước đó, phần lớn đều là giả vờ, mục đích là để làm tê liệt đối thủ.

"Bé ngoan của ta, ngoan ngoãn làm phân bón cho ta đi." Trong lòng lẩm bẩm, King Kong vươn móng vuốt về phía Tiêu Long.

Trong hành lang, mặt mọi người đều trắng bệch.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân ngăn lại, Bàn Tử đã lao ra rồi.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Long lại vươn ra hai ngón tay, kẹp lấy cú đấm uy mãnh của con King Kong.

"Cái gì?" King Kong không khỏi lẩm bẩm ra tiếng.

"Cái cái con khỉ!" Tiêu Long hét lớn một tiếng, hai ngón tay nhẹ nhàng vung lên.

Con King Kong nặng hàng vạn tấn lập tức như một bao cát nhỏ, bị ném mạnh xuống hồ nước.

Lập tức, nước trong hồ bắn tung tóe.

Mọi người trong hành lang gặp họa, suýt nữa thành gà rù.

“Chiêu thức thật uy mãnh!” Bàn Tử không màng đến nước trên mặt, lẩm bẩm nói.

Bên này, Tiêu Long vừa ném con King Kong ra, ngay sau đó, chân nhấc lên, cả người vèo một cái xuất hiện trên đầu con King Kong còn chưa đứng vững.

Một chiêu, cơ thể to lớn của King Kong bị ấn sâu vào trong lòng đất.

Lúc này nếu nhìn kỹ, không phải là cơ thể King Kong lún xuống lòng đất, mà là toàn bộ cơ thể nó bị sức mạnh của Tiêu Long nén lại đến cực hạn.

Vẫn chưa xong.

Mắt của con King Kong đang thoi thóp còn chưa mở ra, Tiêu Long xòe lòng bàn tay, sau đó nhanh chóng thu lại.

Lập tức, cơ thể bẹp dúm của King Kong lại bị nén một lần nữa, nén thẳng thành một quả bóng thịt cỡ trái banh.

Lúc này, trong cơ thể King Kong không còn bất kỳ sinh khí nào.

Dùng lời của Bàn Tử là, toi rồi.

“Vãi chưởng!” Bàn Tử không có tu dưỡng văn hóa, chỉ có thể dùng hai từ để hình dung tâm trạng của mình.

Mọi người tuy không mở miệng, nhưng cũng đều có biểu cảm như vậy.

Thật sự là kinh ngạc đến ngây người.

Long ca thật sự quá ngầu.

Mẹ nó chứ, đó là Ngụy Thánh đấy, không phải Bán Thần, cũng

không phải Chân Thần.

Đó là Ngụy Thánh đã một chân sắp bước vào cảnh giới Thánh nhân đấy.

"Thật, thật không thể tin được!" Cách đây vài cây số, Gia Cát vừa mới biến mất cũng kinh ngạc lẩm bẩm.

"Không có gì là không thể." Dường như đang đáp lại, Tiêu Long thản nhiên nói.

Ánh mắt hắn cũng nhìn xa xăm về phía đó.

Gia Cát ngẩn người, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười giả tạo.

"Chúc mừng, đã tiến vào Thánh nhân!" "Nhờ phúc của ông!" Nghe lời của Tiêu Long, mặt Gia Cát đều đen lại.

Nhưng lời của Tiêu Long không hề giả.

Vừa rồi có thể tiến vào cảnh giới Thánh nhân, quả thực là nhờ phúc của tên nhóc này.

Nếu không phải gã thích khoe khoang, thi triển không gian thần lực trước mặt Tiêu Long, Tiêu Long cũng không thể chạm tới ngưỡng cửa này, càng đừng nói, trong vài giây ngắn ngủi, hoàn thành thăng cấp.

Nếu thật sự phải tìm một cách nói, đó chính là mệnh.

Nhân mệnh, trước nay đều không thể so sánh được.

Không để ý đến Gia Cát ở xa, Tiêu Long như đi dạo trong không trung, từng bước từng bước đi về phía mọi người trong hành lang.

Thấy vậy, mọi người không khỏi lùi lại một bước.

"Sao vậy?" Tiêu Long khó hiểu.

"Một khắc không gặp, anh như biến thành người khác." Bàn Tử

không kìm được mà nói.

Nghe vậy, Tiêu Long ngẩn người, rồi cười.

“Không phải chỉ thăng cấp thôi sao, có gì mà phải ngạc nhiên.” “Mẹ nó chứ, nói nhẹ nhàng ghê.” Lời này không nói thì thôi, vừa nói ra, Bàn Tử liền khóc hu hu.

“Tôi đây Thần cấp sơ kỳ còn đang dậm chân tại chỗ, anh thì mẹ nó vèo vèo vèo như tên lửa lên Thánh nhân.” “Sau này mấy anh em chúng ta còn có thể vui vẻ chơi đùa được nữa không?” Thì ra là vì cái này à.

Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

“Được rồi, kinh ngạc thì kinh ngạc, có cần phải thế không.” “Đợi tìm được bàn đào, mọi người cùng nhau nâng cao thực lực là được chứ gì.” “Được đấy, chờ câu nói này của anh.” Bàn Tử lẩm bẩm, lập tức ngừng khóc.

Lần này đến lượt Tiêu Long không bình tĩnh được.

“Hay cho cậu, dám lừa cả Long ca rồi.” Bàn Tử cười hắc hắc, chạy ra ngoài.

Mọi người cũng theo Tiêu Long chạy ra ngoài.

Con King Kong đã được giải quyết, mọi người đều vui vẻ, đặc biệt là thấy Tiêu Long cũng đã thăng cấp thành Thánh nhân, đó mới là chuyện vui nhất.

Lúc này, trong hồ nước, lại đầy nước.

Bàn Tử chạy ra, không nói một lời, nhảy xuống.

Tiêu Long cũng không lên tiếng ngăn cản.

Dù sao vừa rồi hắn đã nhìn dưới đáy hồ rồi, chẳng có gì cả.

Hơn nữa, mọi người vừa rồi mặt mày lấm lem nửa ngày rồi, cũng

nên rửa ráy một chút.

Chỉ là, ở đây thật sự an toàn rồi sao?

Khi mọi người lần lượt nhảy xuống nước hoặc ở bên bờ hồ rửa ráy, trên đỉnh đầu, một màn sương mù dày đặc lặng lẽ bao phủ.

Chỉ là, ngoại trừ Tiêu Long, những người khác đang bận rộn đều không phát hiện ra.

"Xem ra nơi này không nên ở lâu." Tiêu Long thầm nghĩ.

Hắn đang định mở miệng gọi mọi người rửa ráy xong lên bờ rời đi, trong màn sương mù đó, đột nhiên một bóng đen vèo một cái lao xuống, rơi vào hồ nước.

Lập tức, trong hồ nước vang lên một tiếng "phanh", giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Sau đó, ở trong nước, bên bờ hồ, không một ai may mắn thoát khỏi, đều bị sóng nước cuốn văng lên bờ.

Cảnh tượng này quá đột ngột, Tiêu Long không kịp phản ứng, chỉ có thể kịp thời nắm lấy tay Giang Nam Nguyệt, bay lên không trung.

Nhưng cũng kỳ lạ, khi bay lên không trung, màn sương mù đó lại biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Chỉ còn lại là sóng nước đầy đất, và đám người ướt sũng.

"Tình hình gì vậy?

Có phải là do người phụ nữ kia ra tay không." Giang Nam Nguyệt run rẩy hỏi.

Người phụ nữ kia tự nhiên là chỉ Tây Vương Mẫu.

Nhưng rõ ràng không phải.

Chương 807

Theo phong cách của người phụ nữ đó, làm sao có thể dễ dàng tha cho mọi người như vậy, chắc chắn là không chết không thôi.

Nhưng nếu không phải bà ta, vậy thì là ai?

Chẳng lẽ là gã Gia Cát kia?

Không thể nào.

Nếu là ông ta, Tiêu Long có thể phát hiện ngay lập tức.

Trước đó tuy nhờ vào kim thân cất giữ trong Tháp Thính Lôi mà bước vào Thánh nhân sơ cấp, nhưng gã kia chắc thực lực cũng tương đương, chỉ cần xuất hiện, sẽ bị Tiêu Long phát hiện.

Gã kia không ngu đến thế.

Không hiểu được, Tiêu Long định đưa Giang Nam Nguyệt xuống xem mọi người thế nào, có bị thương không.

Đúng lúc này, đột nhiên ở phía bên kia, trong hồ nước vang lên một tiếng nước, lại có thứ gì đó rơi xuống.

Tiêu Long vội vàng ra tay, muốn ngăn cản trước khi vụ nổ xảy ra.

Nhưng vài giây sau, không có gì bất thường, ngược lại trên mặt nước, hiện ra một bóng đen.

Từ trên không trung từ từ hạ xuống, Tiêu Long đến gần bóng đen đang nổi trên mặt nước.

Dường như là một người.

Cả người đều ở dưới nước, chỉ lộ ra một cái đầu béo ú.

"Bàn Tử?" Tiêu Long kinh ngạc, vươn tay lôi người đó ra khỏi

nước.

Quả nhiên, là Bàn Tử.

Lại là Bàn Tử từ trên trời rơi xuống.

Phía hành lang, mọi người mới phát hiện không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu.

Ai mà biết tên nhóc này biến mất lúc nào.

Tiêu Long đặt tay lên trán Bàn Tử.

Tên nhóc này chưa chết, chỉ ngất đi thôi.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trên cổ lại có một vết thương nhỏ màu đen, cũng không biết có từ lúc nào.

Hắn vừa lôi Bàn Tử ra khỏi nước, gã đang trong cơn hôn mê liền mở miệng, phun ra một ngụm nước màu xanh lục.

Ngụm nước xanh đó cực kỳ tanh hôi, khiến Tiêu Long cau mày khó chịu.

Nhìn vào ngụm nước xanh đó, lẫn lộn những quả trứng nhỏ màu trắng, Tiêu Long thầm nghĩ không ổn.

Hắn xé toạc áo trên của Bàn Tử, phát hiện bụng gã cực lớn, cũng không biết đã ăn thứ gì, sờ vào cứng ngắc.

"Thôi rồi, chẳng lẽ có thứ gì đó chui vào bụng nó?" Kéo Bàn Tử lên bờ, Tiêu Long ra hiệu cho mọi người không được đến gần.

Hắn truyền thần lực vào cơ thể Bàn Tử.

Quả nhiên, trong bụng gã có dao động linh hồn bất thường.

Nói cách khác, gã này hoặc là mang thai, hoặc là đã nuốt một sinh vật sống vào trong cơ thể.

Bất kể là tình huống nào, đều không phải là điều Tiêu Long muốn

thấy.

Thần lực quấy động trong bụng Bàn Tử, nắm lấy dao động linh hồn đó, dùng sức kéo nó ra khỏi cơ thể Bàn Tử.

Lập tức, một lượng lớn nước xanh và một số thứ giống như mảnh vỡ trứng gà màu trắng bị kéo ra, nằm trên mặt đất bên cạnh Bàn Tử.

Thật kinh tởm.

Nhưng, làm như vậy xong, hơi thở của Bàn Tử lại thông suốt, chắc là không có chuyện gì.

Tiêu Long quyết định đi xem thứ vừa kéo ra khỏi cơ thể gã.

Dùng một cành cây khều khều, không có gì bất thường.

Rõ ràng, dưới sự can thiệp của thần lực, những thứ này đã mất đi dấu hiệu sinh mệnh.

Tiêu Long cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, định đứng dậy.

Lúc này, một cảnh tượng bất thường xảy ra.

Bầu trời trên đầu mọi người đột nhiên bị một vật thể khổng lồ che khuất ánh sáng.

Tiêu Long đột ngột ngẩng đầu.

Chỉ thấy, bầu trời trên đầu nhanh chóng biến ra một khuôn mặt lớn vô cảm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Chưa hết, hai mắt của khuôn mặt lớn đó lục quang dâng trào, dường như đang nổi giận.

Ngay sau đó, từng bóng đen lao về phía vị trí của Tiêu Long.

"Thứ gì vậy?" Tiêu Long giật nảy mình, vội vàng né tránh.

Vị trí ban đầu của hắn vang lên những tiếng nổ lớn.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, những bóng đen đột ngột lao ra đó là những nắm đấm to bằng trái banh.

"Quả nhiên nắm đấm to bằng bao cát không phải nói suông." Tiêu Long vịn trán than thở.

Nhìn theo những nắm đấm đó lên trên, xuyên qua từng lớp sương mù, phía trên cánh tay nối liền với bên cạnh cổ của khuôn mặt lớn đó.

"Mẹ kiếp, Thiên Thủ Quan Âm?" Tiêu Long ngẩn người.

Con quái vật này trông thế nào cũng giống một Thiên Thủ Quan Âm.

Chỉ là, không phải loại tiên khí phiêu phiêu, mà là loại lấy mạng người.

Nhưng dù sao đi nữa, sức phá hoại của thứ này thật đáng kinh ngạc.

Vị trí Tiêu Long vừa đứng đã xuất hiện một cái hố lớn.

Phải biết rằng, vừa rồi con King Kong lợi hại như vậy cũng không thể tạo ra bao nhiêu phá hoại trên mặt đất.

Có thể thấy, uy lực của Thiên Thủ Quan Âm mạnh đến mức nào.

Trong lúc Tiêu Long đang suy nghĩ, Thiên Thủ Quan Âm thu toàn bộ nắm đấm đen kịt lại, sau đó lại nhanh chóng lao xuống.

"Kệ là thứ gì, giết rồi nói sau." Tiêu Long lẩm bẩm.

Xung quanh hắn vèo vèo xuất hiện vô số quả cầu lửa.

Ai cũng biết lửa khắc gỗ, Tiêu Long không tin, gã này không sợ những quả cầu lửa này.

Quả nhiên, vào khoảnh khắc quả cầu lửa xuất hiện, trên mặt Thiên Thủ Quan Âm rõ ràng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Nhưng bản năng thôi thúc nó lại vung nắm đấm xuống.

Lần này, mục tiêu của nó không chỉ là Tiêu Long, mà bao gồm cả mọi người đang đứng ở cửa hành lang.

"Mau né ra!" Biết được uy lực của những nắm đấm này, Tiêu Long vội vàng hét lớn.

Đồng thời, tay hắn động, những quả cầu lửa vèo vèo lao về phía Thiên Thủ Quan Âm trên không trung.

Giây tiếp theo, một chuyện khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người đã xảy ra.

Những nắm đấm đó khi chưa chạm vào mục tiêu, đột nhiên dừng lại.

Một con hỏa long men theo cánh tay lao lên toàn thân Thiên Thủ Quan Âm.

Lập tức, một đám khói đen từ trên trời rơi xuống đất.

Không chút do dự, Tiêu Long nhanh chóng lao về phía hành lang, tiện thể, dùng thần lực ngăn cách cửa động với bên ngoài.

Trong tai mọi người truyền đến từng trận gầm rú, như thể đang ở trong thế giới tận thế, địa ngục có lẽ cũng không thảm khốc đến vậy.

Chương 808

Cuối cùng, khói đen bên ngoài động dần dần tan đi.

Trước mắt mọi người lại sáng sủa trở lại.

Thiên Thủ Quan Âm khổng lồ trên bầu trời đã biến mất, chỉ để lại một đống cành lá tàn úa trên mặt đất.

"Trời đất, thứ vừa rồi là gì vậy?" Mọi người bừng tỉnh vội vàng hỏi Tiêu Long.

"Chắc là thụ yêu." Tiêu Long thản nhiên nói.

Nhìn bộ dạng của gã kia, có chút giống với thụ yêu mà họ gặp ở doanh địa bên ngoài.

Không biết sao nó lại to như vậy.

Trong một lúc, mọi người trong lòng đều cảm thấy sự uy mãnh của Tiêu Long đã tăng lên một cách dữ dội.

Thiên Thủ Quan Âm vừa rồi, ít nhất cũng uy mãnh hơn con King Kong kia nhiều.

Trong chốc lát, đã bị Long ca chém giết.

Có thể thấy, Tiêu Long cấp Thánh nhân lợi hại đến mức nào.

Dùng thần lực cảm ứng tình hình bên ngoài một chút, Tiêu Long cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đang định dẫn mọi người ra ngoài, thì, Bàn Tử vốn đang ngủ say không tỉnh, mí mắt động đậy, thu hút sự chú ý của Hạo Thiên Chân.

"Long ca, Bàn Tử hình như sắp tỉnh rồi." Nghe vậy, Tiêu Long quay lại, quyết định xem tình hình của Bàn Tử trước.

Hắn vừa cúi người xuống, nhìn Bàn Tử đang mở mắt, không khỏi ngẩn người.

Bởi vì, hai mắt của Bàn Tử không biết tại sao, toàn bộ biến thành màu xanh lục.

Vị trí thái dương, hai mầm cây xanh lục phá thịt chui ra, nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Vừa khi Tiêu Long giải quyết xong Thiên Thủ Quan Âm, trong cơ thể Bàn Tử đã xảy ra dị biến.

"Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Xem ra, Bàn Tử đã bị thụ yêu nhập vào, trở thành vật chủ." Tiêu Long khẳng định.

Cũng không biết Bàn Tử trúng chiêu lúc nào, lại xảy ra dị biến như vậy.

Tạm thời cũng không biết là tốt hay xấu.

Tiêu Long dùng thần lực nhanh chóng thăm dò cơ thể Bàn Tử, không khỏi ngẩn người.

"Sao rồi Long ca, không phải là toi rồi chứ?" Tiêu Long lại lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Vận may của tên này cũng quá tốt rồi đi." Nói rồi, Bàn Tử hoàn toàn tỉnh táo.

Thấy hai người đàn ông to lớn đang cúi người bên cạnh, gã không khỏi ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra biểu cảm e thẹn.

"Sao hai người lại nhìn tôi thế, không phải có ý đồ xấu với tôi chứ?" Mẹ nhà cậu.

Ý đồ xấu.

Hạo Thiên Chân lập tức nổi giận, vung chân đá vào ngực Bàn Tử.

Lập tức, trong động vang lên một chuỗi tiếng kêu la thảm thiết.

Thấy tình hình này, Tiêu Long yên tâm gật đầu.

Xem ra Bàn Tử vẫn là Bàn Tử đó, không có gì bất thường, xem ra không phải chuyện xấu.

Đúng lúc này, Bàn Tử đang bị đánh đột nhiên hét thảm một tiếng.

"Trời đất, linh hồn chi lực của tôi, sao lại đậm đặc thế này?" "Đó là tự nhiên, bởi vì cậu không còn là Thần cấp sơ kỳ nữa." Tiêu Long quay đầu cười nói.

Không phải Thần cấp sơ kỳ?

Mọi người có mặt đều không khỏi ngẩn người.

"Thử điều động linh hồn chi lực xem." Nghe chỉ thị của Tiêu Long, Bàn Tử nửa tin nửa ngờ thử.

"Trời đất, Chân Thần sơ kỳ?" Lần này, đến lượt giáo sư Lâm kinh ngạc lên tiếng.

Cùng là Chân Thần, tự nhiên một mắt đã nhìn ra sự bất thường trong linh hồn chi lực mà Bàn Tử phát ra.

So với linh hồn chi lực của ông, nó đã xảy ra biến đổi về chất, thành thần lực.

"Ha ha ha, ta là Chân Thần rồi." Bàn Tử bừng tỉnh đắc ý nói.

Nhưng ngay lập tức bị Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca cho một trận đòn.

Đúng vậy, Tiểu Ca cũng tham gia vào.

Hai người là Bán Thần tự nhiên phải thể hiện sự ghen tị.

Bàn Tử tuy miệng kêu la thảm thiết, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa.

Còn không phải sao, cuối cùng cũng vượt qua hai người họ, là người đầu tiên bước vào Chân Thần.

Chỉ là, nghĩ đến việc Long ca vừa nhẹ nhàng bước vào Thánh nhân, lòng lại chua xót.

Đúng là người so với người tức chết người, không thể so sánh với Long ca được.

Sau khi đùa giỡn xong, mọi người đều nhìn về phía Tiêu Long, chờ nghe hắn giải thích tình huống của Bàn Tử.

"Chắc là thụ yêu đó nhân lúc cậu không chú ý, đã tiêm bào tử màu trắng vào cơ thể cậu." "Mục đích là muốn biến cậu thành phân bón của nó." "Nhưng không ngờ lại bị tôi xen vào một tay, đánh chết bản thể của nó, không còn cách nào." "Toàn bộ năng lượng của hàng vạn bào tử đều bị Bàn Tử hấp thu, linh hồn chi lực đã xảy ra biến đổi về chất." Nghe vậy, mọi người đều nhìn Bàn Tử với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Gã cũng thích hợp lộ ra nụ cười kiêu ngạo.

Nếu không phải Tam Thúc ngăn lại, e rằng Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca lại sắp ra tay rồi.

"Được rồi, nếu đã bước vào hàng ngũ Chân Thần, vậy thì tiếp theo cậu đi trước mở đường đi." Bàn Tử không nói gì.

Trong số nhiều người như vậy, Tam Thúc là người đen tối nhất.

Nhưng, hắn có lựa chọn sao?

Rất nhanh, mọi người chỉnh đốn xong, vòng qua hồ nước, tiếp tục đi về phía sau.

Chẳng mấy chốc, một tấm bia đá khổng lồ xuất hiện trong tầm

mắt của mọi người.

"Tại sao ở đây lại có một tấm bia đá?" Tiêu Long có chút tò mò.

Đến gần tấm bia đá, mới phát hiện, đó không phải là một tấm bia đá đơn giản, mà là một tấm bia mộ.

Trên bia mộ khắc tên, cũng khiến Tiêu Long kinh ngạc.

"Tần Vương?" Lập tức, mọi người đều kinh hãi.

Tuy Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân đã sớm biết hai ngàn năm trước, Tần Vương đã đến đây, nhưng không ngờ lại ở đây, thấy bia mộ của gã.

"Thật hay giả vậy?" Bàn Tử run giọng nói.

Lão già đó không phải đã đắc được vĩnh sinh rồi sao?

Sao lại chết ở đây.

Tiêu Long cũng có chút không hiểu, vươn tay dùng linh hồn chi lực thăm dò xuống dưới bia đá, kỳ lạ phát hiện, bên dưới có một khoảng trống khổng lồ.

Nói cách khác, không có gì bất ngờ, bên dưới sẽ là một mộ thất.

Lập tức, Bàn Tử là người đầu tiên không bình tĩnh được.

"Đào, phải đào, mẹ nó chứ." Có mộ thất là có đồ cổ, có đồ cổ là đổi được tiền.

Chạy xa đến đây, không phải vì đồ cổ sao.

"Tỉnh lại đi, Tây Vương Mẫu mà lại tốt bụng dựng bia mộ cho Tần Vương ở đây sao?" "Cậu không nghĩ bên trong sẽ có lính canh à?" Tuy nhiên, hắn dò xét một hồi cũng không có bất kỳ phản ứng dao động linh hồn nào ở phía dưới.

Chương 809

Nhưng đã là địa bàn của Tây Vương Mẫu thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bàn Tử ngẩn ra.

"Thôi bỏ đi, mạng nhỏ quan trọng hơn." Sau khi thăng lên Chân Thần, Bàn Tử đã không còn tham tiền như trước nữa, biết quý trọng mạng sống của mình hơn.

Nhưng trong tình huống này, Tiêu Long sao có thể để yên cho hắn được.

Vừa rồi, hắn đã phát hiện ra lối vào mộ thất ở phía sau tấm bia đá.

Hắn dậm chân một cái, một cái hố đen ngòm liền lộ ra.

Không chút do dự, Tiêu Long một cước đá Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vào trong.

Sau đó, hắn ôm lấy Giang Nam Nguyệt, dẫn đầu cả đám người lao vào mộ thất tối om kia.

Phụt!

Tõm!

Tiêu Long đốt lên ngọn lửa Chu Tước, phát hiện ra đây là một gian mộ thất vừa tối tăm vừa rộng lớn.

"Thả tôi ra!" Giang Nam Nguyệt trong lòng hắn xấu hổ lay động thân mình, muốn thoát khỏi tay Tiêu Long.

Cô lúc này mới phát hiện tay hắn đang đặt trên ngực mình, cảm giác thật mềm mại.

"Được thôi, nhưng dưới đây toàn là nước đấy, em có chắc muốn

xuống không?" Tiêu Long cười, ra vẻ muốn buông tay.

"Đừng, đừng, đừng buông ra." Vừa nghe dưới chân toàn là nước, Giang Nam Nguyệt vội vàng ôm chặt lấy cánh tay Tiêu Long, cả người gần như treo trên người hắn.

Tiêu Long lắc đầu, bắt đầu quan sát gian mộ thất này.

Mọi chuyện không hề đơn giản.

Mặt đất của mộ thất này ngập đầy nước.

Vừa rồi Bàn Tử đã kêu một tiếng "tõm" rồi rơi xuống nước.

Nếu không phải Tiêu Long phản ứng nhanh, kịp thời ra tay thì những người đi sau chắc chắn không sót một ai đều sẽ rơi vào vũng nước sâu đến ngang hông này.

Được thần lực nâng đỡ, cả đám người nhìn mặt nước đen ngòm dưới chân mà không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên Long ca quá đỉnh, trong tình huống này mà vẫn có thể dùng thần lực đỡ được nhiều người như vậy.

Đổi lại là giáo sư Lâm thì chắc chắn không dám làm thế.

"Nơi này có vẻ không giống mộ thất." Tiêu Long mượn ánh lửa quan sát một vòng rồi đưa ra kết luận.

Căn phòng này đầy rẫy các loại phù điêu, cùng với vô số tác phẩm điêu khắc bằng gỗ chằng chịt trên không trung.

Nhìn thế nào cũng không giống một gian mộ thất, ngược lại có chút giống cung điện.

Chẳng lẽ tên Tần Vương kia đã cải tạo mộ thất thành cung điện?

Cũng không phải là không có khả năng, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên hắn làm vậy.

“Không sao, mặc kệ là mộ thất hay cung điện, chỉ cần có đồ tùy táng là được.” Bàn Tử từ dưới nước bò lên, để lộ lòng tham không đáy.

“Tránh ra.” Hạo Thiên Chân lắc đầu, tên này đúng là không khen nổi.

Nhưng cậu đến đây không phải vì đồ tùy táng, cậu muốn trở nên mạnh hơn, ít nhất là phải nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Bàn Tử, không thể để tên đó đè đầu cưỡi cổ mình.

Tiểu Ca cũng có chung suy nghĩ này.

Đừng thấy anh ta lúc nào cũng lạnh lùng, đó là vì chưa so với nhân vật bá đạo như Tiêu Long thôi.

Nhưng Bàn Tử thì khác, cái vẻ mặt vênh váo của tên đó khiến Tiểu Ca nhìn mà thấy ngứa mắt.

Chẳng mấy chốc, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đã tìm thấy một lối ra, đó là một cánh cửa có cơ quan dao chém.

Một tia sáng lóe lên khiến Tiêu Long nghi ngờ, vì vậy hắn lên tiếng ngăn Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân đang định đi tới, ra hiệu cho Bàn Tử đi trước.

Tên này gần đây có hơi bốc đồng, phải để hắn nếm mùi đời.

Bàn Tử cũng không làm hắn thất vọng.

Khi hắn đang vênh váo bước về phía cánh cửa, một hòn đá đã bay vọt ra trước.

Chỉ nghe một tiếng “xoẹt”, hòn đá bị một lưỡi đao vô hình chém thành hai nửa.

Trong phút chốc, Bàn Tử sợ đến xanh mặt, vội vàng rụt chân lại.

“Đáng sợ quá, thứ quỷ gì vậy?”.

“Cổng Trảm Đao, bất cứ vật gì đi qua đều sẽ bị thần lực chém đứt.” Tiêu Long lắc đầu giải thích.

Tây Vương Mẫu này đúng là chịu chơi, lại chuẩn bị cho Tần Vương một cơ quan cao cấp như vậy.

Nếu không trở thành Thánh nhân, không cảm ứng được thần lực ẩn chứa trên cánh cửa này thì e rằng cả đám người sẽ thương vong nặng nề.

“Để tôi.” Nói rồi, Tiêu Long ra hiệu cho mọi người nắm tay nhau, rồi bước một bước về phía trước.

Ngay lập tức, trước mắt mọi người lóe lên một cái, họ đã xuất hiện ở phía bên kia của lối đi.

“Dịch chuyển nhóm?” Giáo sư Lâm không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Nhưng không đợi Tiêu Long trả lời, mọi người đã phát hiện phía trước lối đi xuất hiện hàng loạt tiếng “chi chi”.

“Có chuyện bất thường.” Tiêu Long cảm thấy không ổn, liền đi lên phía trước.

Mọi người vội vàng đi theo.

Rất nhanh, họ bị một cánh cửa đá chặn đường.

Tiêu Long áp tai vào cửa đá, nghe thấy âm thanh bên trong từ “chi chi” biến thành “ùng ục ùng ục”, dường như có ai đó đang hầm canh ở phía sau.

“Mẹ kiếp, ai lại đi hầm canh trong này chứ?” Bàn Tử có chút ngớ ngẩn.

“Không rõ, mở cửa ra là biết thôi.” Tiêu Long nói rồi một cước đá vào cửa đá.

Một luồng kim quang lóe lên, cánh cửa đá vỡ tan tành.

Một hồ bơi khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Đương nhiên, đó chỉ là cái nhìn đầu tiên.

Khi nhìn kỹ lại, họ mới phát hiện ra đó là một cái ao máu đỏ rực.

Trong ao, vô số bóng đen đang bơi lội.

"Toàn là rắn!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Đó đều là những con rắn cấp Chân Thần.

Dường như ngửi thấy mùi của mọi người, lũ rắn đồng loạt ngẩng đầu, nhe nanh nhọn, bơi về phía họ.

"Ha ha, Bàn gia ta đang ngứa tay đây." Bàn Tử gầm lên một tiếng, vung nắm đấm xông vào ao máu.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca cũng không chịu thua kém, lao theo.

Tiêu Long nhún vai, ngồi xuống tại chỗ.

Dù sao thì mấy tên này gần đây cũng khá buồn chán, để họ ra tay một chút cũng tốt, vả lại cũng không có nguy hiểm gì.

Trong phút chốc, cả căn phòng lớn vang lên tiếng rắn rít, tiếng nước và tiếng gầm giận dữ của ba người, hỗn loạn thành một đoàn.

Nửa giờ sau, ao máu cuối cùng cũng được dọn dẹp sạch sẽ, bên trong toàn là xác rắn.

Nếu không phải Tiêu Long cảnh báo rằng lũ rắn này chắc chắn có độc, thì tên tham ăn Bàn Tử có lẽ đã nổi lửa nướng thịt rắn tại chỗ rồi.

Sau khi dọn dẹp xong căn phòng này, mọi người không dừng lại mà đi sang phòng tiếp theo.

Rất nhanh, ở căn phòng khác, vô số thụ yêu vung vẩy cành cây chào đón họ.

Chương 810

Không chút do dự, ba người Bàn Tử đang thở hổn hển, cộng thêm giáo sư Lâm, lại bắt đầu một cuộc tàn sát quy mô lớn.

Tiêu Long đến một ngón tay cũng không động, trong đầu hắn lại cứ suy nghĩ về một vấn đề.

Mộ thất này có vấn đề.

Tuy thiết kế có hơi giống cung điện, nhưng xem ra nó càng giống một bãi luyện tập hơn.

Lũ rắn trước đó, rồi đám thụ yêu bây giờ, đều là những thứ đã gặp ở bên ngoài.

Tuy thực lực của bọn chúng ở đây không cao, nhưng nếu lợi dụng tốt thì đây quả thực là một nơi luyện tập không tồi.

Để chứng minh suy đoán này, sau khi giải quyết xong đám thụ yêu trong phòng, Tiêu Long không cho Bàn Tử thời gian nghỉ ngơi mà trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng tiếp theo.

Quả nhiên, trong phòng này có hàng chục con du long cấp Chân Thần đang cuộn mình nằm đó.

"Quả nhiên là nơi thí luyện." Nhìn những con du long đã bị kinh động, Tiêu Long lùi lại một bước.

"Lên!" Nghe vậy, bốn người Bàn Tử đều ngớ ra.

Nhưng rõ ràng Tiêu Long không cho họ thời gian để thở.

Hắn trực tiếp đá một cước, bốn thân ảnh bay lên không, đối mặt với lũ du long đang lao tới.

Không còn cách nào khác, họ chỉ có thể mệt mỏi ứng phó.

Cuối cùng, sau gần hai tiếng đồng hồ, bốn người đầy thương tích thở hổn hển nằm sõng soài trên mặt đất.

Xung quanh toàn là xác du long.

"Trời ạ, Long ca," Hạo Thiên Chân vừa thở dốc vừa lẩm bẩm, "anh không định giết bọn tôi đấy chứ?" Vì Bàn Tử đã là Chân Thần nên không có cảm giác gì nhiều.

Nhưng Hạo Thiên Chân chỉ mới là Bán Thần, vừa rồi cậu đã thực sự cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Lúc đó, cậu không khỏi nghi ngờ dụng ý của Long ca.

Tiêu Long không giải thích, chỉ hỏi ngược lại: "Cảm nhận thử linh hồn chi lực trong cơ thể xem sao?" "Linh hồn chi lực, không… Hả?" Lúc này, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường.

Tiểu Ca bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì, linh hồn chi lực trong cơ thể họ đã mạnh hơn trước ít nhất ba phần, nói cách khác, thực lực hiện tại của họ đã đạt đến Bán Thần đỉnh phong, sắp bước vào hàng ngũ Chân Thần.

Giáo sư Lâm và Bàn Tử do đã là Chân Thần nên linh hồn chi lực tăng không nhiều, nhưng cũng có tiến bộ.

Cứ như vậy, hai người họ cũng phát hiện ra.

Đương nhiên, Tiêu Long đã phát hiện ra ngay từ đầu, điều này cũng chứng minh suy đoán của hắn là đúng.

Linh hồn chi lực chỉ có thể được nâng cao thông qua chiến đấu và rèn luyện không ngừng.

Nhưng trước đây khi gặp nạn, cơ bản đều là Tiêu Long ra tay, khiến họ mất đi phương pháp để thăng cấp, dẫn đến thực lực tiến bộ

chậm chạp.

Giờ đây, bãi luyện tập dưới lòng đất này đã bù đắp cho thiếu sót trước đó, giúp thực lực của họ tiến triển nhanh chóng.

Nghe xong lời giải thích của Tiêu Long, không chỉ Bàn Tử và những người khác, mà ngay cả đám người phía sau Giang Nam Nguyệt cũng lộ ra ánh mắt tham lam.

Thực lực, dù ở đâu, thực lực mới là đạo lý vua.

Nắm đấm to mới là chân lý.

Vì vậy, không cần Tiêu Long thúc giục, họ gào thét lao về phía căn phòng tiếp theo.

Chỉ có Giang Nam Nguyệt vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh Tiêu Long, cười tủm tỉm nhìn hắn.

"Thôi được rồi, chúng ta lười biếng một chút vậy." Tiêu Long hiểu ý cô, bất đắc dĩ thở dài.

"Hì hì, em biết anh tốt với em nhất mà." Giang Nam Nguyệt vui vẻ ôm lấy hắn.

Đúng là hết cách với cô nhóc này.

Tiêu Long kéo tay cô, đi theo mọi người vào căn phòng đó.

Vừa vào phòng, hắn đã ngẩn người.

Bởi vì đứng sừng sững trong căn phòng này là hai con King Kong khổng lồ.

Tuy không to bằng con đã gặp bên ngoài, nhưng cũng không phải là thứ mà mọi người có thể đối phó.

Nhưng Tiêu Long chưa kịp mở miệng, mọi người đã gào thét xông lên, hoàn toàn không để ý rằng đại đa số bọn họ không đủ sức chịu

nổi một quyền của hai con King Kong này.

Tiêu Long cũng hiểu ý của họ, khao khát nâng cao thực lực là điều mà ai cũng mong muốn.

Nếu không phải thực lực của hắn không có cơ hội được nâng cao ở nơi này, thì chắc chắn hắn cũng đã ra tay rồi.

Cuối cùng, sau bốn tiếng đồng hồ kịch chiến, mọi người rút lui trong tình trạng ai cũng bị thương nặng.

May mắn là không có thương vong, nhưng hai con King Kong cũng chỉ còn nửa tàn.

Tiêu Long lắc đầu, thực lực của mọi người vẫn còn yếu một chút, nhưng cơ hội để nâng cao thì có thừa.

Sau khi ngồi xuống nghỉ ngơi, Tiêu Long đồng ý cho mọi người có thể tiếp tục thí luyện ở đây.

Dù sao thì ngày bàn đào chín muồi vẫn còn xa.

Nhưng lúc này, hắn phát hiện ra một hiện tượng.

Vết thương do mọi người gây ra trên cơ thể hai con King Kong nửa tàn đang từ từ lành lại.

Kỳ lạ hơn nữa là, ở căn phòng phía sau, nơi họ đã đi qua, trong nháy mắt, mười mấy luồng dao động linh hồn lại "vèo" một tiếng xuất hiện trong cảm ứng của Tiêu Long.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ lũ du long kia lại xuất hiện?

Mang theo thái độ nghi ngờ, Tiêu Long lóe người quay lại xem thử.

Quả nhiên.

Trong căn phòng đó, xác của những con du long vốn đã bị giết đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một lứa du long y hệt như trước.

"…Căn cứ tạo thần?" Tiêu Long cuối cùng cũng hiểu ra một hiện tượng mà hắn vẫn luôn không lý giải được.

Tại sao Tháp Mộc Đà của Tây Vương Mẫu, bao nhiêu năm qua vẫn luôn có vô số cường giả muốn đến đây.

Tại sao ngay cả Thiên Cung cũng có nhiều binh sĩ giáp vàng như vậy.

Nguyên nhân là vì tất cả đều có một căn cứ tạo thần.

Điều này cũng hợp lý, giống như quân đội của chúng ta, bồi dưỡng hàng loạt các loại nhân tài.

Căn cứ tạo thần này tồn tại để bồi dưỡng những Chân Thần canh gác.

Nhưng không biết vì lý do gì, Chân Thần của thế giới này, dù hoạt động thường xuyên, số lượng lại không nhiều.

Nhưng sự cân bằng này sắp bị phá vỡ.

Khoảng cách đến ngày bàn đào chín muồi còn sớm, Tiêu Long quyết định lợi dụng thời gian này để bồi dưỡng ra một đội ngũ Chân Thần của riêng mình.

Hắn tin rằng có Giang Nam Nguyệt làm con cừu đầu đàn, những người này dù là người của thế lực khác, Tiêu Long cũng có cách để trói buộc họ.

Hắn là tổ chức bí ẩn kia cũng có mục đích tương tự, chỉ tiếc là vận may của Tiêu Long tốt hơn họ.

Trong một tuần tiếp theo, lợi dụng căn cứ tạo thần này, Tiêu Long

dẫn dắt mọi người lặp đi lặp lại việc thí luyện và chiến đấu.

Cuối cùng, vào chiều tối ngày thứ bảy, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân cũng đã đạt đến Chân Thần trung cấp.

Bàn Tử đạt đến Chân Thần đỉnh phong, giống như giáo sư Lâm.

Còn về việc thăng lên Thánh nhân, cấp độ thí luyện hiện tại không đủ để họ có bất kỳ sự thăng tiến nào.

Sau khi nghỉ ngơi, Tiêu Long dẫn mọi người vào phòng tiếp theo.

Cửa phòng này vừa mở ra, những người đang hừng hực khí thế chiến đấu đều phải kinh ngạc đến ngây người.

Chương 811

Bởi vì, trong phòng này không hề xuất hiện quái vật như họ tưởng tượng, chỉ có một người, một người khổng lồ cao ba mươi mét.

Với kiến thức sâu rộng của mình, Tiêu Long nhận ra ngay.

Người khổng lồ này giống hệt những người đồng mà Tần Vương năm đó đã dốc toàn lực quốc gia để đúc thành, chỉ khác là trên người gã này lại có kim quang lấp lánh lưu chuyển.

"Thánh nhân!" Mọi người đều hít vào một hơi lạnh, không khỏi quay đầu nhìn Tiêu Long.

"Đừng sợ!" Tiêu Long xua tay.

"Lên đi, tôi yểm trợ." Đùa à, cơ hội tốt như vậy mà còn biết sợ là sao.

Có câu nói của Tiêu Long, mọi người nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiến về phía người khổng lồ.

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử cấp Ngụy Thánh đã bị người khổng lồ một cước đá bay trở lại, nằm trên đất nửa ngày không dậy nổi.

"Trâu bò quá." Mọi người không khỏi sợ hãi lùi lại hai bước.

"Mẹ kiếp, đúng là một lũ nhát gan." Tiêu Long lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng ấn xuống.

Chẳng thấy có động tĩnh gì, kim quang trên người gã khổng lồ rung lên, cả thân hình co lại không ít.

Mọi người nhìn lại, thực lực của người khổng lồ đã bị ép xuống cấp Ngụy Thánh.

Ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

“Long ca mới thực sự là trâu bò, đó là Thánh nhân đấy.” Tiêu Long khinh thường lắc đầu.

Chỉ là một Thánh nhân thôi mà, lũ nhát gan này tưởng rằng bao nhiêu ngày qua tôi chỉ ngồi chơi sao?

Thực không dám giấu, mấy ngày nay, khả năng khống chế thần lực của Tiêu Long đã đạt đến một mức độ kinh người.

Bởi vì căn cứ tạo thần này liên tục cung cấp thần lực, hắn cũng đã hấp thu không ít.

Hắn tin rằng, nếu tên Gia Cát kia bây giờ đứng trước mặt Tiêu Long, cũng không chịu nổi một đòn của hắn.

“Chỉ là một vườn bàn đào thôi mà, một mình tôi cũng có thể vào được.” Hợp tác?

Tiêu Long khinh thường cười nhạt.

Bên kia, thấy thực lực của người khổng lồ giảm xuống, những người đã kịp phản ứng lại gào thét xông lên, bao gồm cả tên Bàn Tử vừa bò dậy từ mặt đất.

Nhưng, người khổng lồ tuy chỉ có thực lực Ngụy Thánh, nhưng năng lực lại là năng lực của Thánh nhân.

Mọi người đã phải chịu không ít thiệt thòi.

Nửa giờ trôi qua, ai nấy đều bị thương không ít, nhưng may mắn là không có ai tử vong.

Đùa à, có Long ca ở đây, dù chết cũng có thể được cứu sống ngay lập tức.

Cứ như vậy, người khổng lồ bị giết chết, rồi lại được thần lực của căn cứ hồi sinh.

Sau khi bị giết ba bốn lần như vậy, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân

cũng đã đạt đến Ngụy Thánh đỉnh phong, giống như Bàn Tử và giáo sư Lâm, chỉ còn một bước nữa là bước vào cấp Thánh nhân.

Nhưng về sau thì không còn cách nào nữa.

Bởi vì như Tiêu Long đã nói trước đó, muốn thăng lên Thánh nhân, chỉ có chiến đấu thôi thì không thể đột phá, cần phải chuẩn bị nhiều thứ khác, bàn đào là thứ không thể thiếu.

Cuối cùng, sau lần thứ năm giết chết người khổng lồ, mọi người không cần Tiêu Long ra tay áp chế nữa mà đã có thể dễ dàng đánh bại gã.

Đương nhiên, việc thổ ra vài ngụm máu là không thể tránh khỏi.

Những người còn lại cũng đều bước vào hàng ngũ Chân Thần.

Nhân dịp này, Tiêu Long âm thầm cấy vào cơ thể họ một loại cấm chế thần lực, để phòng ngừa những tình huống đột xuất sau này.

"Được rồi, thực lực của chúng ta cũng đã nâng cao gần đủ rồi, đi xem căn phòng cuối cùng có gì nào." Tiêu Long nói, dẫn mọi người đi về phía căn phòng cuối cùng.

Đúng vậy, trong căn cứ dưới lòng đất khổng lồ này, chỉ còn lại căn phòng cuối cùng chưa vào.

Tiêu Long rất tò mò, bên trong sẽ có gì đang chờ đợi mọi người.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa được Tiêu Long mở ra.

Một cỗ quan tài bằng đá màu vàng khổng lồ cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

"Quan tài?" Nhìn thấy quan tài, người vui mừng nhất không ai khác chính là Bàn Tử.

Hắn vốn đến đây với mục đích tìm đồ tùy táng, bây giờ nhìn thấy quan tài, ý định của hắn sắp thành hiện thực, không vui mới là lạ.

Thế là, bất chấp lời cảnh báo của Tiêu Long, hắn phi thân đến bên cạnh quan tài, đưa tay định đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ là, tay hắn còn chưa chạm vào, một luồng năng lượng khổng lồ đã đánh văng Bàn Tử ra ngoài.

Tên này ho ra một ngụm máu rồi trực tiếp ngất đi.

Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Bàn Tử là Ngụy Thánh cơ mà, phải cần uy lực như thế nào mới có thể một chiêu đánh bại hắn chứ.

Tiêu Long tự nhẩm tính, muốn thu thập Bàn Tử, trong trường hợp không sử dụng các năng lực khác, cũng phải cần đến hai hiệp.

Dù sao cũng là Ngụy Thánh, dù chênh lệch thực lực quá lớn, cũng không thể dễ dàng đánh cho không còn sức phản kháng.

Vì vậy, đối với cỗ quan tài này, mọi người càng thêm tò mò.

Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc biến thành nỗi sợ hãi.

Bởi vì cùng lúc Bàn Tử bị đánh bay, nắp quan tài khổng lồ bị một sức mạnh vô hình đánh bật ra.

Một người đàn ông đầu đội ngọc quan, sắc mặt khô héo đứng dậy từ trong quan tài.

Cùng lúc đó, mấy sợi xích vàng cũng "vèo" một tiếng quấn quanh người hắn.

"Kẻ nào?

Dám làm phiền giấc ngủ ngàn thu của bản vương!" Tiêu Long nhìn thấy khuôn mặt đó, lập tức kinh ngạc.

Tần Vương?

Tuy đã sớm có suy đoán, nhưng khi thực sự nhìn thấy Tần Vương,

Tiêu Long thực sự giật mình.

Không ngờ Tần Vương thật sự được chôn cất ở đây.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện ra điểm bất thường.

Bởi vì Tần Vương này có vấn đề.

"Khôi lỗi?" Dưới sự cảm ứng của thần lực, Tiêu Long phát hiện Tần Vương này không phải là người thật, mà là một con khôi lỗi được cao nhân chế tạo giống hệt.

Chất liệu thì không nhìn ra, nhưng chắc chắn không phải là người thật.

"Mẹ nó, dọa lão tử giật cả mình!" Bàn Tử vừa tỉnh lại đã chửi ầm lên, nhưng lại không dám đứng quá gần.

Cú đánh vừa rồi khiến hắn sợ hãi quá.

Nếu trúng thêm hai phát nữa, chắc chắn sẽ thần hồn vỡ nát.

Trừ phi có bàn đào hoặc tiên đan, nếu không thì phải ngủ yên mấy trăm năm đừng mong tỉnh lại.

"Làm sao bây giờ?

Long ca." Nhìn con khôi lỗi Tần Vương bị xích vàng trên quan tài trói buộc, mọi người không biết nên làm gì.

"Còn làm sao nữa?

Đương nhiên là giết rồi." Tiêu Long nói, trong mắt lóe lên sát khí nồng đậm.

Tên này đã có thực lực Thánh nhân trung kỳ, chất liệu chế tạo ra nó cũng là dược liệu vạn dặm mới có một.

Lấy được nó, chắc chắn sẽ có trợ giúp lớn cho Đường đao cũng như các trang bị khác.

Sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Chương 812

Lúc này, hắn cũng không quan tâm đến vấn đề tôn kính vị đế vương thiên cổ nữa, chỉ là một con khôi lỗi thôi, không cần phải nhân từ như vậy.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt của con khôi lỗi quét qua, dừng lại trên người Tiêu Long, rồi mở miệng nói: "Thật thú vị, mấy ngàn năm đã qua, lại có một Thánh nhân chỉ mới hai mươi mấy tuổi?" "Chẳng lẽ thế giới bên ngoài bây giờ toàn dân tu hành hết rồi sao?" Tiêu Long không nói gì, chỉ đang suy nghĩ dùng cách đơn giản nhất để nhanh chóng hạ gục tên này.

Thính Lôi Tháp rõ ràng là không được, đối với một con khôi lỗi Thánh nhân trung kỳ, Thính Lôi Tháp có vẻ hơi yếu, chỉ có thể dùng cách khác.

"Ồ, muốn giết ta?" Con khôi lỗi nhìn ra ý đồ của Tiêu Long, không khỏi cười ha hả.

"Lũ sâu bọ các ngươi, cũng xứng động thủ với bản tôn?" Tiếng cười của nó cực kỳ vang dội, cả căn phòng đều rung chuyển.

Tai của mọi người như sắp điếc đến nơi.

"Bản tôn, chỉ là một con chó già xuống nước mà thôi." Tiêu Long nhìn những sợi xích vàng đang quấn quanh con khôi lỗi, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng.

"Ngươi đang muốn chọc cười ta sao?

Một tiểu quỷ Thánh nhân sơ kỳ?" Con khôi lỗi dường như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, tiếng cười càng thêm chấn động, khiến những tảng đá trên trần nhà cũng rơi lả tả.

Không để ý đến nó, Tiêu Long quay đầu nhìn mọi người: "Các người lui ra trước đi, tên này, để tôi lo." Nghe vậy, mọi người gật đầu.

Tuy họ muốn giúp Tiêu Long một trận, nhưng cũng biết thực lực của mình, ở lại đây chỉ thêm gánh nặng mà thôi.

Thế là, từng người một đều lui về căn phòng trước đó.

Dù sao thì gã khổng lồ kia muốn hồi sinh cũng phải mất nửa giờ, nếu gặp phải cũng có thể giết lại lần nữa, không có nguy hiểm.

Sau khi mọi người rời đi, Tiêu Long mới rút Đường đao ra.

Con khôi lỗi kia "di" một tiếng, dường như không hiểu hành động này của hắn.

Nhưng, ngón tay nó vừa động, hai luồng chỉ phong bắn về phía Tiêu Long.

Người sau giơ đao đỡ, "keng" một tiếng, thân đao gãy đôi.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Tiêu Long, mục đích của hắn vốn không phải dùng đao để giết con khôi lỗi này.

Nhanh chóng vứt bỏ thanh đao gãy, thân hình Tiêu Long lóe lên, "vèo" một tiếng xuất hiện trên đỉnh đầu con khôi lỗi.

Cùng lúc đó, trên tay hắn xuất hiện một quả cầu lửa to bằng nắm đấm.

Tuy chỉ là một quả cầu lửa, nhưng thần lực ẩn chứa bên trong đến Tiêu Long cũng không dám dùng tay đỡ trực diện.

Hắn vừa đáp xuống đỉnh đầu con khôi lỗi, vừa ấn quả cầu lửa đó vào trán nó.

"Chết đi, tên ngốc này!" Giây tiếp theo, trán của con khôi lỗi nổ tung.

Tiêu Long nhẹ nhàng lộn một vòng, đáp xuống mặt đất, hai mắt híp lại nhìn về phía con khôi lỗi.

Hắn biết, khôi lỗi không dễ chết như vậy, chiêu vừa rồi cũng chỉ là thử nghiệm.

Quả nhiên, khói bụi do vụ nổ tạo ra nhanh chóng tan đi, con khôi lỗi cũng xuất hiện trước mặt Tiêu Long mà không hề hấn gì.

Quả cầu lửa kia không để lại một chút dấu vết nào trên trán nó.

Ở căn phòng bên ngoài, gã khổng lồ đã bị đánh chết lần thứ ba.

Thời gian bên trong cũng đã trôi qua hai giờ.

Mọi người đều đang vô cùng lo lắng nhìn cánh cửa đóng chặt kia.

"Long ca có đánh thắng được tên đó không?" Hạo Thiên Chân lo lắng nhìn sang Tiểu Ca.

Bàn Tử lại vỗ vỗ vai cậu: "Yên tâm đi, Long ca ra tay, không ai có thể sống sót." "Nhưng…" Hạo Thiên Chân có chút lo lắng nhìn Ngô Tam Tỉnh, chú Ba lại ngắt lời cậu.

"Cháu trai à, phải tin tưởng Long ca, anh ấy vĩnh viễn là người giỏi nhất." "Đúng vậy, chúng ta phải tin tưởng Long ca." Giang Nam Nguyệt cười duyên nói.

Mọi người lập tức nhìn cô gái nhỏ này bằng ánh mắt khác.

Tại đây, e rằng người bình tĩnh nhất cũng chỉ có cô.

"Ừm, chúng ta đợi anh ấy." Bên trong phòng, Tiêu Long đang cùng con khôi lỗi tiến hành trận chiến gay cấn.

Thực ra, Tiêu Long đã sớm phát hiện ra nhược điểm của con khôi lỗi, đó là lồng ngực.

Ở đó có một trái tim khôi lỗi, chỉ cần tiêu diệt nó, con khôi lỗi sẽ

lập tức không thể động đậy.

Nhưng Tiêu Long là ai chứ, Nhẫn Mỹ Đỗ Toa có thể dễ dàng giải quyết.

Thứ này có thể tăng cường theo thực lực của người sử dụng, định trụ một con khôi lỗi Thánh nhân trung kỳ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng Tiêu Long không làm vậy.

Bởi vì, hắn đã sớm phát hiện ra con khôi lỗi này sử dụng thần lực đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao.

Hắn kéo dài thời gian như vậy là để thông thạo chiến lực của Thánh nhân đến cực hạn.

Giống như một thiếu niên thiên tài đi đá bóng, tuy có sức mạnh hơn người khác, nhưng kỹ xảo là thứ vĩnh viễn phải dựa vào sự thông thạo.

Tiêu Long đang làm chuyện đó, nói trắng ra là đang lấy con khôi lỗi để luyện công.

Trên thế giới này, không có đối luyện nào tốt hơn khôi lỗi.

Dù sao phía sau còn nhiều nguy hiểm như vậy, hắn lại vừa mới bước vào cảnh giới này, không chuẩn bị và thông thạo cho tốt, sau này có thể sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Không sai, hai giờ đồng hồ, Tiêu Long từ lúc đầu ngang tài ngang sức với con khôi lỗi, bây giờ đã hoàn toàn áp đảo nó.

Con khôi lỗi không hề phát hiện ra điều này, cứ nghĩ rằng Tiêu Long không giết được nó.

"Hừ, nhân loại đáng chết, ngươi không giết được ta đâu, ta là đế vương vạn cổ." Con khôi lỗi toàn thân có chút nhếch nhác, nhưng vẫn

giữ được khí chất cao quý.

“Vậy sao?” Tiêu Long nhàn nhạt cười.

Dù sao thì luyện tay cũng gần đủ rồi, giết tên này thôi.

Thế là, ngón tay hắn vừa động, một luồng sức mạnh kỳ dị nhanh chóng bao phủ toàn thân con khôi lỗi.

Trong phút chốc, nó không thể động đậy được nữa.

“Chơi với ngươi lâu như vậy, ta rất vui.” “Vì vậy, thánh khu của ngươi ta nhận đây.” Tiêu Long đưa tay ra, từ lồng ngực của con khôi lỗi moi ra một vật lấp lánh kim quang.

Giây tiếp theo, kim quang trong mắt con khôi lỗi tan hết, biến thành một vật chết không còn chút khí tức nào.

“Thật không biết tên nào đã tạo ra con khôi lỗi lợi hại như vậy.” Tiêu Long lắc đầu, đưa tay thu con khôi lỗi vào trong Thính Lôi Tháp.

Không có trái tim khôi lỗi gia trì, Thính Lôi Tháp muốn thu nó chỉ là chuyện trong một ý niệm.

“Xong.” Nhìn cỗ quan tài trống không, Tiêu Long mỉm cười, rời khỏi căn phòng.

Tại một vương tọa xa hoa cách đó vạn dặm, một người đàn ông trung niên đột nhiên mở mắt.

“Kẻ nào?

Dám hủy đi con khôi lỗi mà ta đã dày công tạo ra.” “Chủ thượng, đã xảy ra chuyện gì?” Ngoài cửa, một người đàn ông mặc giáp trắng anh khí bước vào.

“Bạch, đi một chuyến đến Tháp Mộc Đà, xem đã xảy ra chuyện gì.” “Vâng!” Đáp một tiếng, người đàn ông giáp trắng liền từ từ lui khỏi đại điện.

Quay người lại, trong mắt hắn lóe lên một tia hồng quang.

Sau khi ra khỏi phòng của con khôi lỗi, Tiêu Long liền chuẩn bị đưa mọi người trở về mặt đất.

Bỗng nhiên, một luồng sáng lóe lên, ba người đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, lạnh nhạt nhìn họ.

Sự xuất hiện của ba tên này không khỏi khiến tim Tiêu Long đập nhanh hơn.

Bởi vì trong ba người có hai người là người quen cũ, chính là Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc.

Còn người ở giữa, do mặc áo choàng đen che mặt nên không có chút ấn tượng nào.

Nhưng nhìn vào tình huống hắn đứng ở vị trí trung tâm, thân phận chắc chắn không hề tầm thường.

Để đảm bảo an toàn, Tiêu Long ngay lập tức mở Thính Lôi Tháp thu mọi người vào trong.

Lát nữa nếu có đánh nhau, một mình hắn đi lại tự do, bọn chúng cũng không thể ngăn cản được.

Chương 813

Thấy hành động của Tiêu Long, ba người bên kia không hề ngăn cản.

Thiên Diệp Thanh Mộc cũng không có chút biểu cảm khác thường nào, ngược lại còn cười ôn hòa: "Nửa tháng không gặp, thực lực của ngươi tiến bộ đến mức ta cũng phải ghen tị." "Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước, một thế hệ mạnh hơn một thế hệ." "Dùng thời gian cực ngắn đã đạt đến độ cao mà ta phải đi mất mấy ngàn năm." "Quả không hổ là người được trời chọn!" Đồng tử của Tiêu Long hơi co lại, sắc bén như kim.

Tên này đúng là cáo già, chỉ vài câu nói đã đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió.

Quả nhiên, người áo choàng đen không có cảm giác gì, nhưng Gia Cát bên cạnh đã lộ ra vẻ ghen tị rõ ràng.

Nếu không phải kiêng dè thực lực của Tiêu Long, tên này chắc chắn sẽ trực tiếp ra tay.

"Chàng trai, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó không?" Người áo choàng đen cuối cùng cũng mở miệng nói.

Tiêu Long không biết ý hắn, lắc đầu: "Đại thúc, chúng ta quen nhau sao?" "Ha ha, gọi ta là đại thúc, đúng là một người trẻ tuổi thú vị." Không biết vì sao, nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Long, người áo choàng đen lại cười ha hả.

Không những vậy, ngay cả Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc đứng bên cạnh cũng cười theo.

Cùng lúc đó, hai người lặng lẽ nhìn nhau một cái.

Bây giờ là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Tiêu Long.

Bất luận thế nào, cũng không thể để người trẻ tuổi có tư chất ưu việt này sống sót.

Đạo lý này, Gia Cát hiểu, Thiên Diệp Thanh Mộc càng hiểu hơn, vì vậy phải giết hắn bằng bất cứ giá nào để trừ hậu họa.

"Lần trước vội vàng chia tay, không ngờ ngươi tiến bộ nhanh như vậy, hay là chúng ta giao đấu một trận?" "Xem xem ngươi có thụt lùi không." Nói rồi, Gia Cát nhẹ nhàng vung tay, đi về phía Tiêu Long.

"Giao đấu?

Ta thấy là muốn giết ta thì đúng hơn." Tiêu Long cảm thấy buồn cười trong lòng, đối với tình cảnh của mình không chút lo lắng, bởi vì trong cảm ứng linh hồn của hắn đã xuất hiện một khí tức quen thuộc.

Hắn không khỏi lắc đầu cười nói: "Ở đây, hình như không phải là nơi tốt để tỷ thí đâu nhỉ?" "Đúng vậy." Đúng lúc này, một giọng nói sang sảng cũng từ một nơi rất xa truyền đến.

Âm thanh phảng phất như ở tận chân trời, nhưng giây tiếp theo, một thân ảnh đã ung dung xuất hiện trong tầm mắt của bốn người.

Thêm một bước nữa, trong nháy mắt, đã đứng bên cạnh Tiêu Long.

Người này mặc một bộ trường bào màu vàng, thần thái khí độ lịch sự nhã nhặn.

Xung quanh trời đất u ám, cũng không hề làm lay động vẻ ung dung tự tại của người đó.

Khí tức quen thuộc mà Tiêu Long đột nhiên cảm ứng được, người quen không nhiều, người ở cảnh giới này càng không nhiều.

Tự nhiên là Tiểu Nhị Lang từ Thiên Cung đến.

Anh ta vừa xuất hiện, đừng nói là Thiên Diệp Thanh Mộc và Gia Cát, mà trong mắt Tiêu Long, người bí ẩn mặc áo choàng đen trước mặt cũng lặng lẽ rung mình.

Ngay sau đó, ba người họ hơi cúi đầu hành lễ với Tiểu Nhị Lang.

Dù sao thì, Tiểu Nhị Lang là người của Thiên Cung.

Ở cấp bậc này, rất ít người không nhận ra Tiểu Nhị Lang lừng danh.

"Chúng tôi xin bái kiến Thần Tôn!" Người áo choàng đen nhẹ nhàng mở miệng.

"Ây, chúng ta trước nay đều lấy thực lực làm trọng, không luận tuổi tác." "Tuy ta, Nhị Lang Tiên Tôn, có lớn hơn mấy tuổi, nhưng đừng hành lễ như vậy." Tiểu Nhị Lang xua tay, nhưng lời nói ra lại khiến Tiêu Long giật mình.

Mẹ kiếp, tên này là người quen cũ của Tiểu Nhị Lang?

Xem ra lát nữa phải hỏi kỹ thân phận của người áo choàng đen này mới được.

Ai mà biết được hắn tự nhiên lại nhắm vào mình.

Nghe ý tứ thì thực lực của hắn còn cao hơn cả Tiểu Nhị Lang.

Hiện tại hắn là Thánh nhân trung cấp, nhưng vẫn không nhìn thấu được thực lực của Tiểu Nhị Lang.

Chẳng lẽ thực lực của người áo choàng đen này đã siêu thánh nhập cảnh?

Nói xong, Tiểu Nhị Lang cười tủm tỉm nhìn về phía Tiêu Long: "Sao nào, nhóc con tiến triển khá nhanh đấy nhỉ, có được bàn đào rồi à?" Tiêu Long lắc đầu: "Nếu có được bàn đào thì tôi đã sớm tìm anh uống rượu rồi, đâu có ở đây tán gẫu với mấy người này." "Vậy ở đây

làm gì, đánh nhau à?" Tiểu Nhị Lang giả vờ không biết, quét mắt qua mặt mấy người, rồi dừng lại trên mặt Thiên Diệp Thanh Mộc.

Tên này bị dọa giật mình, vội vàng chắp tay hành lễ.

"Không dám, chúng tôi tình cờ gặp được Tiêu Long ở đây, vì quen biết." "Vì vậy vui mừng trước sự tiến bộ thần tốc của cậu ấy, nên định giao đấu một trận hữu nghị." "Ồ, ra là vậy." Tiểu Nhị Lang cười nhạt, cũng không quan tâm lời hắn nói là thật hay giả, quay đầu hỏi Tiêu Long: "Ý cậu thế nào?" Tiêu Long đương nhiên từ chối ngay lập tức: "Đùa à, có gì hay ho mà giao đấu, tôi còn phải giữ sức để đi lấy bàn đào nữa." Đáp án này, Tiểu Nhị Lang đã sớm đoán được.

Người áo choàng đen cũng không có chút ngạc nhiên nào.

Ngược lại, Thiên Diệp Thanh Mộc và Gia Cát không biết tình hình lại bị lời nói của Tiêu Long làm cho choáng váng.

Thân phận của Tiểu Nhị Lang, ở Thiên Cung đó là Tiên Tôn một người dưới vạn người trên.

Nói chuyện với ngài ấy mà Tiêu Long lại cà lơ phất phơ như vậy.

Nhị Lang Tiên Tôn cũng không hề tức giận.

Xem ra quan hệ của hai người không tầm thường.

Chẳng lẽ Tiêu Long có được thành tựu ngày hôm nay là vì có Nhị Lang Tiên Tôn chống lưng?

Vậy sau này đánh giá về mối đe dọa từ Tiêu Long, phải nâng lên một bậc nữa.

Đúng lúc Thiên Diệp Thanh Mộc và Gia Cát đang tìm lý do để rút lui, một trận tiếng đàn tỳ bà bỗng nhiên vang lên ở phía xa.

Âm thanh như từ thiên đường, lúc đầu nhẹ nhàng, dần dần như gió xuân mưa phùn thổi qua mặt đất, khiến mọi người nghe mà say

sưa ngây ngất.

Nhưng rất nhanh, tiếng tỳ bà lại dồn dập, tiếng nhạc biến ảo như gió lốc gào thét trong mùa đông giá lạnh.

Mọi người phảng phất như từ mùa xuân tháng ba, tháng tư bị ném vào băng thiên tuyết địa.

Tiêu Long có tâm trí siêu cường, cũng có một khoảnh khắc như bị tiếng tỳ bà làm cho say đắm.

Tiêu Long thầm kinh hãi, hệ thống trong não đột nhiên rung lên, một luồng sức mạnh vô danh bùng nổ khắp toàn thân, hoàn toàn xua tan cái cảm giác lạnh lẽo như đang ở trong địa ngục băng giá.

Người áo choàng đen đối diện cũng kịp thời vỗ tay: "Hay!

Hay cho một khúc Đạp Tuyết Hành!" Tiêu Long mắt tinh phát hiện, biểu hiện của người áo choàng đen này rõ ràng không bằng mình, cần phải vỗ tay mới có thể xua tan ảo cảnh tiêu cực do tiếng nhạc mang lại.

Càng không ngờ rằng, một kẻ có thực lực mạnh như hắn cũng bị tiếng đàn tỳ bà ảnh hưởng.

Có thể thấy, chủ nhân của cây tỳ bà này lợi hại đến mức nào.

"Khúc này say lòng người, dư âm ba ngày không dứt a!" Ngay sau gã áo đen, Tiểu Nhị Lang cũng kịp thời thoát khỏi ma âm.

Tại hiện trường, chỉ có Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc là yếu nhất, không kiềm được mà vừa há miệng đã phun ra một luồng khí lạnh như tên băng.

Trong căn phòng, những con Du Long chỉ có thực lực Chân Thần sớm đã bị đóng thành từng pho tượng băng.

Ma âm rót vào tai, uy lực thật đáng sợ.

Kẻ nào đây?

Tiêu Long thầm kinh ngạc.

Đúng lúc này, Tiêu Long nhạy bén phát hiện gã áo đen đang quan sát mình tỉ mỉ, liền vội vàng giả vờ bị ma âm ảnh hưởng, thở hổn hển liên hồi.

Hành động này lại khiến mọi người có mặt ở đó đều sững sờ.

Mẹ nó, cũng biết diễn quá rồi đấy.

Thật sự coi bọn này mù cả à?

Nhưng bây giờ không phải lúc để ý đến tên nhóc này.

Mọi người đều tò mò, nhân vật lợi hại có thể đàn một khúc nhạc như vậy rốt cuộc là ai?

Hoặc, đang đứng về phía nào?

Vì vậy, trong nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn về hướng tiếng đàn tỳ bà truyền đến, không có bất kỳ hành động nào.

Chẳng bao lâu, một người phụ nữ xinh đẹp ôm đàn tỳ bà, khoác một chiếc áo choàng trắng như tuyết, bước sen nhẹ nhàng từ phía chân trời chậm rãi đi tới.

Người chưa đến, hương thơm đã ngào ngạt.

Mẹ kiếp, quả nhiên là phụ nữ.

Chương 814

Tiêu Long không khỏi lắc đầu.

Người phụ nữ ôm đàn tỳ bà nhanh chóng đến trước mặt mọi người.

Cô ta đầu tiên kính cẩn hành lễ với Tiểu Nhị Lang, rồi lại hơi gật đầu với gã áo đen, sau đó nhìn thẳng về phía Tiêu Long.

Còn Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc thì bị lơ đi hoàn toàn.

"Cuối cùng cũng gặp được." "Tôi quen cô à?" Thấy người phụ nữ này không có ác ý, Tiêu Long hỏi, nghe ý tứ thì có vẻ như cô ta đã nghe về mình.

"Đương nhiên không quen biết, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt," người phụ nữ nhẹ nhàng gảy đàn tỳ bà, cười nói.

"Nhưng hai ngày qua cậu đã chiếm cứ toàn bộ nơi thử luyện của ta, ta đã quan sát rất lâu rồi." Tôi sợ đấy?

Tiêu Long sững người, bất giác đoán ra thân phận của người phụ nữ này.

Rõ ràng, cô ta là người tạo ra nơi thử luyện này.

Toàn thiên hạ có bản lĩnh này, ngoài đại tướng số một dưới trướng Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ ra thì còn ai!

Liên hệ với việc cô ta vừa hành lễ với Tiểu Nhị Lang, chắc chắn không phải Tây Vương Mẫu.

"Trời ạ, cô nàng này không phải đến tìm tôi tính sổ đấy chứ." Ánh mắt Tiêu Long trầm xuống.

Hành động này khiến cô gái chơi đàn tỳ bà khẽ cười, lắc đầu.

“Yên tâm đi, ta không đến tính sổ, nhưng nếu cậu đồng ý.” “Trả một chút tiền thuê ta cũng không phiền đâu.” “Trả tiền thuê?” Tiêu Long ngẩn ra.

“Đùa à, muốn tiền không có, muốn mạng có một.

Nhưng mạng của tôi quý lắm, sợ cô lấy không nổi, hay là cô tặng nơi thử luyện này cho tôi đi?” “Tôi sẽ xem xét việc tha mạng cho cô.” “Phụt!” Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc đứng bên cạnh không khỏi ngã ngửa.

Cái miệng của Tiêu Long này quá lanh lợi rồi, những lời vô sỉ như vậy cũng nói ra được.

Nếu là họ, chắc chắn sẽ cho tên không biết điều này một trận.

Nhưng, hành động tiếp theo của cô gái chơi tỳ bà lại khiến họ kinh ngạc đến ngẩn người.

Nghe xong lời của Tiêu Long, Cửu Thiên Huyền Nữ có chút hờn dỗi lộ ra vẻ mặt ‘ta đang giận đây’.

“Haizz, cậu thật là không đứng đắn, nơi thử luyện này không thể tặng cho cậu được, nhưng nếu cậu thích.” “Sau này cứ thường xuyên đến là được.” Có câu nói, người so với người tức chết người.

Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc bây giờ chính là tâm trạng đó.

Nhưng Tiêu Long rõ ràng còn lợi hại hơn họ tưởng.

Hắn vẫy vẫy tay với Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Thế thì không được, nơi này tôi ở không quen, hai ngày qua đã làm tinh thần tôi tổn hại nặng nề rồi.” “Hay là cô cứ bồi thường cho tôi hai quả bàn đào để tôi bớt kinh sợ đi?” Đây mới gọi là ngầu chứ?

Quá ngầu rồi.

Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc chỉ muốn ôm nhau khóc ròng.

Đừng nói là hai người họ, ngay cả mặt của Tiểu Nhị Lang cũng có chút co giật.

Không biết cái miệng của tên này sao lại ranh mãnh đến thế.

"Bình thường cậu cũng hay bắt nạt người khác như vậy sao?" Cửu Thiên Huyền Nữ hiển nhiên cũng không ngờ tới, không khỏi đỏ mặt, quay đầu hỏi Tiểu Nhị Lang.

Người sau vội ho nhẹ hai tiếng, đưa tay kéo tay áo Tiêu Long.

"Vị này là Cửu Thiên Huyền Nữ, người quản lý đại quân dưới trướng Tây Vương Mẫu, không thể vô lễ như vậy." Tuy sớm đã đoán ra, nhưng khi được xác nhận từ miệng Tiểu Nhị Lang, Tiêu Long vẫn hơi kinh ngạc.

"Không biết Cửu Thiên Huyền Nữ đến đây có việc gì?" Phải làm rõ ý đồ của người phụ nữ này trước rồi tính.

Đừng thấy bây giờ mọi người đang đứng cùng nhau nói cười vui vẻ, nhưng rất có thể giây sau sẽ vì vấn đề lợi ích mà đại chiến.

Trong thế giới thực lực vi tôn, đây là quy luật bất biến.

"Chẳng qua là vì Bàn đào sắp đến kỳ chín muồi, khiến cả thiên hạ đều kéo đến đây hóng chuyện." "Thực sự đã ảnh hưởng đến sự thanh tịnh của Vương Mẫu lão nhân gia, nên bà ấy mới để tiểu nữ ra ngoài giải quyết vấn đề." Quả nhiên, Cửu Thiên Huyền Nữ đến đây là vì vấn đề Bàn đào.

Tiêu Long tự nhiên không có vấn đề gì.

Dù sao bây giờ hắn đã là Thánh nhân trung kỳ, sớm đã vượt xa dự kiến ban đầu.

Chỉ là, những người khác thì không biết thế nào.

"Ý của đại nhân là muốn tất cả chúng tôi rút khỏi Tháp Mộc Đà?"

Người nói chuyện rõ ràng là Thiên Diệp Thanh Mộc.

Tuy không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì để nâng thực lực lên Thánh nhân sơ kỳ, nhưng thấy kẻ thù lớn nhất là Tiêu Long đã ở Thánh nhân trung kỳ, hắn hận không thể lập tức xông vào vườn Bàn đào ăn sạch tất cả.

Bây giờ người phụ nữ này xuất hiện, một câu đã muốn hắn rút lui.

Không thể nào.

Đừng có ép hắn quá, ép quá hắn sẽ phóng một mồi lửa san bằng cả Tháp Mộc Đà này.

Nào ngờ, Cửu Thiên Huyền Nữ lại lắc đầu.

"Chúng ta ở Tháp Mộc Đà cũng không phải không nói lý, Bàn đào vốn là của chung thiên hạ." "Người có thực lực mạnh đều có thể lấy, chỉ là năm nay người đến quá đông, nên chủ thượng hy vọng có thể cạnh tranh công bằng." "Cạnh tranh công bằng?" Vấn đề này không chỉ Thiên Diệp Thanh Mộc muốn biết, mà Tiêu Long cũng muốn biết.

Chuyện tốt thế này, không thể để người khác độc chiếm được.

Khó khăn lắm mới vượt qua tên kia, trước khi giải quyết được hắn, không thể lơ là dù chỉ một chút.

Nhìn ánh mắt khẩn thiết của mọi người, Cửu Thiên Huyền Nữ hài lòng gật đầu.

"Nửa năm trước, ở sâu trong khu rừng phía Tây, chủ thượng đã phát hiện một di tích thượng cổ, hẳn là do cao nhân tiền bối để lại." "Nhưng vì Bàn đào sắp chín, chủ thượng không có thời gian rảnh để đi khám phá, nên đã gác lại chuyện này." "Bây giờ thấy mọi người đông như vậy, liền nghĩ đến di tích thượng cổ đó." "Di tích thượng cổ?" Tiêu Long hơi nhíu mày, có vẻ không hiểu.

Tiểu Nhị Lang lặng lẽ truyền âm giải thích.

“Thế giới này thực ra có không ít di tích thượng cổ, do các cổ thần tiền nhân để lại.” “Không ngờ ở đây cũng có một cái.” Tiêu Long gật đầu, tiếp tục nghe Cửu Thiên Huyền Nữ nói.

“Sau khi thỉnh thị chủ thượng, chủ thượng đã đồng ý, dùng di tích thượng cổ này làm ranh giới.” “Tất cả những ai muốn nhận Bàn đào đều phải tiến vào di tích thượng cổ, người cuối cùng có thể toàn thây trở ra.” “Sẽ có được tư cách tiến vào vườn Bàn đào.” Rõ ràng, đây là một phương pháp đầy rẫy nguy hiểm.

Chưa nói đến việc trong di tích thượng cổ có nguy hiểm hay không, nguy hiểm lớn nhất thực ra lại chính là tất cả những người đi vào.

Mọi người bên cạnh đều là đối thủ cạnh tranh Bàn đào.

E rằng thời điểm đầu tiên khi vào trong, chắc chắn sẽ là thanh trừ đối thủ.

“Ta, Thiên Diệp Thanh Mộc, nguyện ý đi.” Thiên Diệp Thanh Mộc biểu quyết đầu tiên, còn đắc ý liếc nhìn Tiêu Long một cái.

Ánh mắt đó khiến người ta khó chịu.

Nhưng Tiêu Long không phải loại người dễ bị kích động.

Hắn đang định mở miệng từ chối, Tiểu Nhị Lang bên cạnh đã lớn tiếng cười nói.

“Nếu Long huynh có hứng thú đi xem, vậy thì ta nguyện ý đi cùng một chuyến.” Đồng thời, truyền âm bảo Tiêu Long đừng lên tiếng, cứ gật đầu là được.

Tin rằng tên này sẽ không hại mình.

Tiêu Long gật đầu.

“Tôi nguyện ý đi.” Một đoàn người mỗi người một tâm tư, rời khỏi căn cứ thử luyện, theo Cửu Thiên Huyền Nữ đến di tích thượng cổ được nói tới.

Trên đường đi, Tiêu Long và Tiểu Nhị Lang đang nói chuyện.

“Tại sao lại muốn tôi đồng ý?” “Ngốc à, di tích thượng cổ là bí cảnh vạn năm khó gặp, đồ bên trong không phải tầm thường đâu.” “Đừng nói với tôi là cậu không nghe, đến cả Tây Vương Mẫu còn muốn vào xem cho rõ cơ mà.” Tiểu Nhị Lang không khách khí mắng.

Ngay cả điều này mà Tiêu Long cũng không biết.

Thật không hiểu sư phụ của tên này là ai, dạy dỗ kiểu gì.

À đúng rồi, hình như tên này không có sư phụ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tiểu Nhị Lang lộ ra một nụ cười không mấy tốt lành, khiến Tiêu Long nhìn mà khó hiểu.

“Này, Tiêu Long à, cậu có muốn tìm một sư phụ không?” “Cút!” Tên này vừa nhếch mông lên là Tiêu Long đã biết hắn định nói gì, quả quyết từ chối.

Đùa à.

Chương 815

Tên này muốn gì không có nấy.

Làm anh em với tôi thì còn tạm được.

Làm sư phụ tôi á.

Đừng có mơ.

"Xì!" Biết sẽ có kết quả này, Tiểu Nhị Lang cũng không bực mình, chỉ có thể thầm than trong lòng tên này không biết điều.

Nhưng, Tiêu Long như vậy mới là người hắn khâm phục.

Mà nói đi cũng phải nói lại, tư chất của tên này không tệ.

Mới hơn hai mươi tuổi mà đã là Thánh nhân trung kỳ rồi.

So với hắn, tên Thanh Mộc kia và gã còn lại thật sự kém xa.

Suốt đường không có gì để nói.

Mấy người có mặt ở đây đều là những kẻ một bước đi vạn dặm.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến cực tây của Tháp Mộc Đà.

Theo chân Cửu Thiên Huyền Nữ, mọi người đến một chân núi.

Không dừng lại, Cửu Thiên Huyền Nữ một bước đã đạp vào trong vách núi.

Tiêu Long theo mọi người đi vào.

Hóa ra, bên trong lại là một thế giới khác.

Chỉ là, thế giới này có chút đáng sợ.

Ngoài những trận động đất rung chuyển núi non thỉnh thoảng xảy ra, còn có những viên thiên thạch khổng lồ vẽ nên những vệt lửa rực

rỡ trên bầu trời, rơi xuống mặt đất.

Theo Tiêu Long thấy, cảnh này chẳng khác gì ngày tận thế.

"Đây là Thiên Ngoại Thiên, nói cách khác, chúng ta hiện tại không còn ở nhân gian ban đầu nữa." Sợ Tiêu Long không hiểu, Tiểu Nhị Lang tận tình giải thích.

Thiên Ngoại Thiên?

Tiêu Long sững người.

Chẳng lẽ là thế giới song song trong truyền thuyết sao.

Không ngờ ngoài Thanh Đồng Thụ, ở đây cũng có một không gian song song khác.

Cửu Thiên Huyền Nữ dẫn mọi người vào một thung lũng được bao quanh bởi năm ngọn núi lửa.

Nếu không phải Tiểu Nhị Lang đảm bảo, Tiêu Long có đánh chết cũng không theo vào đây.

Ai biết được lão già Tây Vương Mẫu kia có phải đang mượn cớ di tích thượng cổ để lừa tất cả tu hành giả trong thiên hạ vào đây rồi tiêu diệt sạch không.

Trong mắt hắn, không có chuyện gì mà lão già đó không làm được.

Ở giữa thung lũng, có một vách đá cheo leo, trên đó có một pháp trận đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Nếu không phải Cửu Thiên Huyền Nữ giải thích, không ai có thể nghĩ rằng ở một nơi bình thường thế này lại có một lối vào di tích thượng cổ.

"Là truyền tống trận mà chủ thượng dùng thần lực để duy trì, chỉ cần đi vào bên trong, có thể đến được di tích viễn cổ." Tiểu Nhị Lang tiến lên xem xét, gật đầu với mọi người, xác nhận bên trong quả thực

có khí tức của di tích thượng cổ.

Không chút do dự, mọi người theo Cửu Thiên Huyền Nữ bước lên truyền tống trận.

Nhưng giây tiếp theo, ngoài Cửu Thiên Huyền Nữ, tất cả mọi người đều giật mình.

Bởi vì Thiên Ngoại Thiên kia cực kỳ nóng bức.

Nhưng, bên trong di tích thượng cổ lại cực kỳ lạnh giá.

Hoàn toàn là hai không gian khác nhau.

Nếu mọi người không nhanh chóng dùng thần lực hộ thể, e rằng chỉ trong hai giây, sẽ bị đóng thành tượng băng.

Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc vội vàng gầm lên một tiếng, triển khai toàn thân thần lực để chống lại khí lạnh.

Cửu Thiên Huyền Nữ chắc chắn đã hiểu rõ nơi này, sớm đã có phòng bị.

Tiểu Nhị Lang và gã áo đen cũng nhanh chóng chống lại khí lạnh.

Chỉ có Tiêu Long, vẫn bình tĩnh, không hề điều động thần lực, cũng không thi triển năng lực nào.

Chỉ có ánh sáng trên cổ tay khẽ lóe lên, quanh thân không có chuyện gì xảy ra.

Đừng nói là khí lạnh, ngay cả vẻ hồng hào trên mặt cũng không thay đổi chút nào.

Chuyện gì vậy?

Mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ có một người nhanh chóng phản ứng.

“Hừ, dùng Thính Lôi Tháp tuần hoàn khí lạnh quanh thân, tự nhiên

là không sao rồi.” Người nói chuyện tự nhiên là Thiên Diệp Thanh Mộc.

Đối với bộ dạng này của Tiêu Long, hắn quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Bởi vì hắn hiểu rõ năng lực của Thính Lôi Tháp đó hơn ai hết.

Mẹ nó, đó vốn là bảo bối của ta mà.

Hu hu hu.

Tiêu Long không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc hay ghen tị của mọi người, khẽ hít thở hai hơi.

“Chúng ta có thể xuất phát được chưa?” Tiểu Nhị Lang ha ha cười lớn, cười nói có thể, có thể.

Thấy Tiêu Long lợi hại như vậy, tự nhiên hắn là người vui nhất.

Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người phát hiện ra một tình huống.

Bên trong di tích thượng cổ này không thể bay.

Nói cách khác, di tích thượng cổ này tràn ngập cấm chế của cổ thần.

Không thể bay, đối với những người đã quen bay lượn thì không mấy dễ chịu.

Điều đó cũng có nghĩa là, khi gặp nguy hiểm, ngoài chiến đấu ra, không còn con đường nào khác.

“Ở bên trong phải cẩn thận đấy nhé, nếu không mất mạng thì không hay đâu.” Một bên, Cửu Thiên Huyền Nữ cười nói.

Tiêu Long “ừ” một tiếng, nhưng nhanh chóng phản ứng lại.

“Khoan đã, không phải chỉ có những người như chúng tôi mới được vào sao, cô vào làm gì?” “Ta đương nhiên là vào để khám phá di

tích thượng cổ rồi, sao, chỉ có các người mới được vào tìm bảo bối à?" Cửu Thiên Huyền Nữ lộ ra vẻ mặt hơi giận dỗi.

"Ách ách ách, vậy thì đương nhiên là được rồi." Ở trên địa bàn của người ta, Tiêu Long đương nhiên không thể nói không được.

Nhưng điều này cũng vừa hay chứng minh một điều.

Đối với di tích thượng cổ này, phía Tây Vương Mẫu có lẽ thật sự không hiểu biết nhiều.

Sau khi quen với cấm chế không gian, mọi người liền chuẩn bị tách ra đi tiếp.

Thiên Diệp Thanh Mộc và Gia Cát liếc nhìn Tiêu Long một cách mờ ảo.

E rằng họ đang tính toán để lại tai họa lớn là Tiêu Long này vĩnh viễn ngủ yên ở đây.

Đúng lúc này, tai của Cửu Thiên Huyền Nữ lại động đậy.

"Ở phía đông khoảng mười cây số có tiếng đánh nhau kịch liệt, có thể có người đã xảy ra xung đột." "Có muốn cùng đi xem không?" Tiêu Long không quan trọng.

Dù sao đi theo người phụ nữ này cũng không thiệt.

Vốn tưởng ba người áo đen sẽ không đồng ý, không ngờ nghe câu này, họ đều gật đầu.

Chương 816

“Lẽ nào muốn nhân cơ hội trừ khử mình sao?” Tiêu Long thầm cười lạnh.

Thế thì thật sự quá coi thường mình rồi.

Gã áo đen có lẽ không đối phó được.

Nhưng Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc thì có thể hành hạ thoải mái.

Đến lúc đó có biến cố, Tiểu Nhị Lang giữ chân gã áo đen, mình nhanh chóng chém chết Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc.

Vậy thì kết cục của gã áo đen có thể biết trước.

Chắc chắn lời chứ không lỗ.

Nghĩ vậy, mọi người đều mang tâm sự riêng mà lao về phía đông, nơi có tiếng động truyền đến.

Mười cây số bên ngoài, trong một hẻm núi băng vĩnh cửu khổng lồ.

Khi Tiêu Long đón gió, đáp xuống đỉnh hẻm núi, đột nhiên nhìn xuống, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, bên dưới hẻm núi, gần trăm con mãng xà ba đầu khổng lồ đang chặn ở hai đầu hẻm núi.

Hàng chục con kim cương to lớn hơn nữa đang ôm những tảng băng khổng lồ, ném về phía một nhóm người mặc áo bào đen ở trung tâm hẻm núi.

Ngoài ra, hơn mười con băng long khổng lồ không ngừng bổ nhào xuống, phun ra long tức cực hàn.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, những người bị vây khốn đó không có một chút đoàn kết nào.

Cái chết cận kề, họ vẫn đang nội chiến.

"Đó là quân đội của Tháp Mộc Đà sao?" Nhìn những con rắn, rồng, kim cương đó, Tiêu Long có chút tò mò hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ.

Nhưng người sau lại lắc đầu.

"Không phải, e là yêu ma trong di tích thượng cổ, ta không hề phái người vào." Tiêu Long gật đầu, xem ra Tây Vương Mẫu gần đây thật sự đang eo hẹp, không dám tùy tiện điều động nhân thủ đi khám phá cổ tích.

"Ai?" Đúng lúc này, Tiểu Nhị Lang dường như đã phát hiện ra điều gì, lao xuống hẻm núi.

Tiêu Long nhìn theo ánh mắt của hắn, trong số những người bị người áo đen bao vây, dường như có mấy binh sĩ mặc giáp vàng.

Lúc này, trong lòng hắn khẽ động, thân hình bay về phía trước, lướt xuống hẻm núi.

Đồng thời, khóe miệng lộ ra một nụ cười chế giễu.

"Áo đen, muốn động thủ với tôi à?

Hay là chúng ta chơi một chút đi." Phía trên đỉnh hẻm núi, nhìn Tiêu Long đang ở giữa không trung, gã áo đen thu lại bàn tay đã đưa ra một nửa.

"Áo đen?

Lão tử là Hắc Long." Lẩm bẩm xong, hắn vèo một tiếng cũng lao xuống hẻm núi.

Cửu Thiên Huyền Nữ và Gia Cát đám người cũng lao xuống theo.

Phía dưới, những người đang chiến đấu có cả người áo đen và binh sĩ giáp vàng, có lẽ là người của các phe phái khác nhau.

Tiêu Long cũng không nhận ra ai.

Nhưng khi mượn lưng một con băng long để đáp xuống đất, hắn mới phát hiện, lý do hai bên đang tranh đấu, đều là vì một cái truyền tống trận đang lấp lánh ở giữa mặt đất.

Lẽ nào trong di tích thượng cổ này, còn có một di tích thượng cổ khác?

Rõ ràng là không có khả năng.

Nhưng hai bên đánh nhau dữ dội như vậy, bên trong chắc chắn có bảo bối.

"Tất cả dừng tay, đã đến lúc nào rồi còn đánh nhau?" Tiểu Nhị Lang hiển nhiên nhận ra người của cả hai bên.

Sau khi đáp xuống, hắn đứng trước mặt các binh sĩ giáp vàng, ra hiệu cho hai bên dừng tay.

Các binh sĩ áo đen đối diện vừa thấy một nhân vật lớn từ trên trời rơi xuống, nhất thời đều giật mình, vội vã lùi lại.

"Gặp qua Nhị Lang Tiên Tôn!" Các binh sĩ giáp vàng vừa thấy Tiểu Nhị Lang, từng người một đều mừng rỡ như điên.

"Lẽ nào truyền tống trận ở đây, cũng dẫn đến di tích thượng cổ?" Từ trên trời hạ xuống, Cửu Thiên Huyền Nữ vui mừng nhìn truyền tống trận ở giữa mặt đất.

"Hắc Long quân thượng, chúng thần gặp qua chủ nhân." Ở phía bên kia, những người mặc áo bào đen thấy Hắc Long xuống, lập tức cung kính quỳ xuống.

Tiêu Long choáng váng.

Tên này thật sự tên là Hắc Long à.

Lẽ nào bản tôn của hắn là một con rồng?

“Tại sao các ngươi lại ở đây?” Hắc Long cũng bất ngờ trước sự xuất hiện của những thuộc hạ này, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Mấy ngày trước trong Tháp Mộc Đà xảy ra dị động, cả thiên hạ đều biết, quân sư nói có di tích thượng cổ xuất hiện.” “Vì vậy phái chúng thần đến đây điều tra, không ngờ vừa vào đã gặp phải đám người này.” Nói đến đây, hắn chỉ vào các binh sĩ giáp vàng đối diện.

“Còn những con vật ở hai bên, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên xuất hiện.” “Nếu đã như vậy, chúng ta giết sạch lũ súc sinh này đi.” Thiên Diệp Thanh Mộc nhìn những con vật đó, trong mắt lộ ra dục vọng cực lớn.

Cũng không biết là vì mục đích gì.

Tiêu Long lại không ưa cái bộ mặt của tên này.

Kệ đi, chen vào một chân cũng không sai.

“Không được làm hại động vật, nếu mọi người đều đến tìm di tích, tại sao phải tàn sát lẫn nhau?” Đối phương bị câu này làm cho nghẹn họng.

Không được làm hại động vật?

Tiêu Long từ khi nào lại yêu động vật như vậy?

Một người đàn ông trung niên trong đám đông bất mãn đứng ra.

“Ngươi là cái thá gì?

Cũng dám mở miệng, tin hay không ta giết luôn cả ngươi?” Tiêu Long cười một tiếng.

“Chỉ bằng một con quạ đen như ngươi?” Câu nói này, hoàn toàn

chọc giận đám người mặc áo bào đen.

Họ ghét nhất là bị người khác gọi là quạ đen.

Về sau, Tiêu Long mới biết từ miệng Tiểu Nhị Lang, đám người này đều có bản thể là quạ đen.

Chẳng trách lại tức giận như vậy.

Tiêu Long kêu oan thấu trời.

"Người đó là ai, sao mà ngầu vậy?" Ở phía bên kia, các binh sĩ giáp vàng tò mò về Tiêu Long, người dám lên tiếng vào lúc này, đồng loạt nhìn về phía Tiểu Nhị Lang.

Người sau cười một tiếng.

"Các ngươi có nhớ Nam Thiên Môn ở Thiên Cung của chúng ta cách đây không lâu không?" Mọi người gật đầu.

"Bị tên này bê đi mất rồi." Ngay lập tức, không khí trong không gian này như bị hút chân không.

Vãi chưởng.

Hóa ra là vị nhân vật ngầu đến mức cả Thiên Đế cũng phải vỗ tay ba cái khen hay.

Bê cả Nam Thiên Môn đi.

Đó là chuyện mà ngay cả Thiên Đế cũng không dám làm.

Hành động vĩ đại này đã được ghi vào thiên thư, lưu truyền đời đời.

Nhưng không phải vì thế, mà vì tên này đã làm một việc quá ngầu.

Giống như Đại Thánh đại náo thiên cung năm xưa.

Đặc biệt là phải nổi bật.

Đó có thể là chuyện để khoe khoang cả đời.

Chương 817

Đừng nói là bị đè dưới núi năm trăm năm, một vạn năm cũng nguyện ý làm.

Bởi vì những nhân vật có thể được ghi vào thiên thư trong lịch sử, ngoài Tam Thanh Ngũ Đế, các vị cổ thần, thì đều là những cái tên cực kỳ ngầu.

Cả thiên hạ đều đã truyền tai nhau rồi.

E rằng, hiện tại chỉ có bản tôn Tiêu Long là cảm thấy mình không làm gì to tát.

Nghe tiếng kinh hô phía sau, Tiêu Long tưởng là họ đang kinh ngạc vì mình lên tiếng bảo vệ động vật, kiêu ngạo vẫy tay.

"Không sao, tôi chỉ không ưa những kẻ rác rưởi chuyên bắt nạt kẻ yếu thôi." Lần này, tất cả binh sĩ áo đen đối diện đều tức giận.

Nếu không phải vì có Tiểu Nhị Lang ở đây, e rằng không cần Hắc Long mở miệng, họ đã xông lên rồi.

"Mà cái truyền tống trận này để làm gì, một di tích thượng cổ khác à?" Không để ý đến tiếng la hét của đám rác rưởi đó, Tiêu Long quay đầu nhìn Tiểu Nhị Lang.

Người sau liền kể lại thông tin vừa hỏi được.

Hóa ra di tích thượng cổ này vốn đang yên ổn.

Nhưng sau khi vào trong, mới phát hiện bên trong có không ít truyền tống trận.

Ở phía trước, đã có hai nhóm người từ những nơi khác nhau truyền tống vào.

Truyền tống trận chỉ là tạm thời, chỉ có thể duy trì nửa giờ.

Vì vậy khi hai bên tìm thấy truyền tống trận này, đã bất chấp tất cả mà lao vào đánh nhau.

"Ồ, ra là vậy." Tiêu Long gật đầu.

Điều này cũng hợp lý.

Nếu là hắn, người khác đánh nhau, làm hỏng truyền tống trận cũng là chuyện có thể làm ra.

Mình không có được, thì đám rác rưởi kia cũng đừng hòng có.

Tiểu Nhị Lang hiển nhiên không nghĩ vậy.

Hiện tại hai bên có nhiều động vật cấp Ngụy Thánh đang rình rập, gặp được một cái truyền tống trận của di tích thượng cổ không dễ dàng gì.

Cứ đánh nhau thế này rõ ràng không ai được lợi.

"Hay là thế này đi, chúng ta thương lượng, cùng nhau vào trong, thế nào?" Hắn nói với Cửu Thiên Huyền Nữ và Hắc Long.

Cửu Thiên Huyền Nữ tự nhiên không có ý kiến gì.

Hắc Long trầm tư một lát, cũng gật đầu.

Như vậy, việc vào truyền tống trận đã có thứ tự.

Tiểu Nhị Lang hiển nhiên không thể vào đầu tiên, nếu không Hắc Long chắc chắn sẽ ra tay với Tiêu Long.

Vì vậy, những binh sĩ giáp vàng và binh sĩ áo đen đi vào truyền tống trận trước.

Tiếp theo là Hắc Long.

"Lát nữa vào trong, những truyền tống trận thượng cổ này đều không ổn định." "Vì vậy điểm rơi có thể sẽ thay đổi, phải cẩn thận, có

gì bất trắc thì tạo ra động tĩnh lớn." "Ta sẽ nhanh chóng chạy đến." Nói xong câu đó, Tiểu Nhị Lang bước vào truyền tống trận, biến mất không thấy.

Cửu Thiên Huyền Nữ liếc nhìn Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc, rồi hỏi Tiêu Long.

"Thời gian sắp hết rồi, chúng ta có thể vào được chưa?" "Đương nhiên là được rồi." Giọng nói vừa dứt, trong tay Tiêu Long đột nhiên xuất hiện một thanh đường đao lấp lánh ánh vàng.

Hắn hung hăng chém một nhát, vào truyền tống trận đang phát sáng.

Ngay lập tức, truyền tống trận phát ra một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, rồi vỡ tan tành.

Cùng lúc Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc biến sắc, Tiêu Long giơ tay ném một thứ xuống đất.

Vốn dĩ, khi Tiêu Long ra tay phá hủy truyền tống trận, trên mặt Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc đã lộ ra một tia chế giễu.

Nhưng khi thấy thứ Tiêu Long ném ra, sắc mặt họ lập tức tái nhợt.

Đồng thời, một món bảo vật màu vàng giấu trong tay Thiên Diệp Thanh Mộc, ầm một tiếng vỡ nát.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cột sáng màu vàng.

Nhưng vì thứ Tiêu Long ném ra, cột sáng cũng lặng lẽ mờ đi.

Thân ảnh Hắc Long bên trong cột sáng cũng theo đó biến mất, chỉ để lại một tiếng gầm gừ cực kỳ không cam lòng.

Thấy cảnh này, Tiêu Long cười nhạt, nói ra bốn chữ.

“Truyền tống thất bại!” Nhìn Thiên Diệp Thanh Mộc mặt đầy kinh ngạc, hắn vẫy vẫy tay.

“Này bạn cũ, phiền cậu lần sau nói chuyện riêng với người khác, có thể cách âm được không?” “Lẽ nào cậu không biết thần lực của tôi cao hơn cậu rất nhiều sao?

Muốn giết tôi thì cứ trực tiếp ra tay là được.” “Còn bày đặt tạo truyền tống thần lực cho tên Hắc Long kia, may mà tôi có pháp trận cấm tuyệt thần lực này.” “Nếu không, chẳng phải đã để các người đắc ý rồi sao?

Lũ già không chết các người sao lại không biết xấu hổ thế nhỉ?” “Ha ha, thật thú vị.” Cửu Thiên Huyền Nữ đứng bên cạnh cười cười, vung tay một cái.

“Lên cho ta, giết hắn!” Nghe câu này, Tiêu Long và ba người Gia Cát đều sững người.

Ngay sau đó, họ thấy vô số rắn, kim cương và băng long ở hai bên hẻm núi, đều xông về phía Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc.

“Mẹ kiếp, không phải cô nói đây không phải người của cô sao?” Tiêu Long thầm kinh ngạc.

“Đúng vậy, không phải người của ta, nhưng là con rối của ta.” Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhẹ.

“Cậu không phải thật sự nghĩ rằng ta dám một mình tiến vào di tích thượng cổ đấy chứ?” Tiêu Long vội vàng lắc đầu.

Trời ạ, lời của phụ nữ thật sự không thể tin.

Đặc biệt là phụ nữ đẹp.

Nếu không, đến lúc bị giết, cũng không biết là ai ra tay.

Nhìn vô số Ngụy Thánh vèo một tiếng đã bao vây mình, trên mặt

Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tuy cả hai đều là Thánh nhân sơ kỳ, nhưng Cửu Thiên Huyền Nữ và Tiêu Long đều có thực lực mạnh hơn họ.

"Sư phụ của ta, sẽ báo thù cho ta." Thiên Diệp Thanh Mộc hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Long, nghiến răng nói.

"Được, di ngôn của ngươi ta biết rồi." Tiêu Long cười lạnh, thanh đao trong tay vèo một tiếng xuất hiện, một đao chém về phía Thiên Diệp Thanh Mộc.

Người sau giơ tay chống đỡ.

Nhưng rõ ràng, cùng với một tiếng "beng", nửa bả vai của hắn đã bị chém bay.

Có lẽ hắn không biết, thanh đao trong tay Tiêu Long đã được cải tạo bằng vật liệu của con rối.

Đừng nói là tên Thiên Diệp Thanh Mộc này, ngay cả thực lực của Hắc Long, cũng không chắc dám đỡ cứng một đao.

Sau một đao, Tiêu Long xoay người tung một cước, tả hữu khai cung, đường đao trong tay vèo vèo hai tiếng.

Ngay lập tức, trên ngực của Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc đang tàn phế đều lộ ra một mũi đao.

"Vật liệu đó thật tốt, có thể luyện được hai thanh đường đao." Tiêu Long lẩm bẩm.

Một trận chiến thoải mái, cũng rất nhanh chóng.

Không như Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc tưởng tượng, căn bản không cần Cửu Thiên Huyền Nữ ra tay.

"Nhanh quá!" Cửu Thiên Huyền Nữ bây giờ cuối cùng cũng có chút hiểu ra, tại sao tên Hắc Long kia lại phải hạ mình ra tay với một

vãn bối.

Một tài năng trẻ như vậy, nếu cho hắn thời gian và cơ hội để trưởng thành, việc bị vượt qua trong tương lai là điều chắc chắn, không cần phải nghi ngờ.

Ngay sau đó, Tiêu Long ra tay dùng Thính Lôi Tháp thu thi thể của hai người lại.

Dù sao cũng là hai cái xác Thánh nhân, không thể lãng phí, có giá trị nghiên cứu.

"Được rồi, người cũng giết rồi, chúng ta có thể xuất phát được chưa?" Thấy Tiêu Long đã xong việc, Cửu Thiên Huyền Nữ gảy đàn tỳ bà, cười nhẹ nói.

Tiêu Long lại lắc đầu.

Chương 818

"Chưa đi được, còn có chuyện chưa xong." Cửu Thiên Huyền Nữ đang định hỏi chuyện gì, thì thấy trên bầu trời, một thân ảnh khổng lồ từ trên trời hạ xuống.

Chính là Hắc Long.

Hắn liếc nhìn mặt đất, không thấy bóng dáng đệ tử Thiên Diệp Thanh Mộc và Gia Cát của mình.

Trong lòng đã có quyết định, nhưng giọng nói lại dị thường ôn hòa, lịch sự cười nói.

"Tiêu Long tiểu đệ, không biết cậu có thấy đệ tử của ta và bạn của hắn không?" "Nếu cậu tìm được họ, chắc chắn sẽ có hậu tạ." "Ồ, vậy à, không phải họ đã theo cậu vào truyền tống trận rồi sao?" Tiêu Long cười nhạt, khiến Cửu Thiên Huyền Nữ bên cạnh không nói nên lời.

Tên này nói dối mà mặt không đỏ.

Người ta đã tận mắt thấy cậu phá hủy truyền tống trận rồi, còn ở đây giả ngu.

Nhưng cô cũng tò mò tại sao Tiêu Long lại bình tĩnh như vậy.

Lẽ nào, hắn không biết thực lực của Hắc Long này còn cao hơn cả Tiểu Nhị Lang sao?

Cửu Thiên Huyền Nữ ước chừng, khả năng chạy trốn là rất lớn.

Chỉ không biết là chạy trốn bằng cách nào.

Dù sao trước mắt là Hắc Long.

Bỗng nhiên, trong lòng Cửu Thiên Huyền Nữ dâng lên một tia tò

mò.

Tên Tiêu Long này, tiếp theo sẽ làm gì.

"Cậu thật biết đùa." Hắc Long thấy Tiêu Long dầu muối không vào, trong mắt lóe lên một tia sát khí.

Nhưng trong lòng lại đầy nghi ngờ.

Tên nhóc này thực lực nhiều nhất chỉ có Thánh nhân trung kỳ, tại sao lại bình tĩnh như vậy trước mặt mình.

Lẽ nào, hắn còn giấu bài tẩy?

Sợ có bẫy, Hắc Long từ từ thu lại sát khí trong lòng, lẳng lặng nhìn Tiêu Long.

Người sau cười lại với hắn.

"Sao vậy?" Thấy Hắc Long không động thủ, Cửu Thiên Huyền Nữ có chút ngạc nhiên cúi đầu hỏi.

Tiêu Long nhún vai.

"E là hắn lo tôi có người giúp." Câu nói này hình như không hề hạ thấp giọng, để cho Hắc Long đối diện có thể nghe thấy.

Rõ ràng, mí mắt Hắc Long giật giật hai cái.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng phát hiện ra động tác này, không khỏi ngẩn ra.

Không ngờ một người mạnh mẽ như vậy cũng bị trúng kế nhỏ này.

Nhưng cô có thể chắc chắn, bên cạnh Tiêu Long không có người giúp đỡ, ngoài cô ra.

"Vậy tiếp theo làm thế nào?

Chờ Tiểu Nhị Lang sao?" Nghe vậy, Tiêu Long cười với Cửu

Thiên Huyền Nữ, không nói gì.

Nhưng hành động tiếp theo lại khiến Cửu Thiên Huyền Nữ giật mình.

Bởi vì tên này, trực tiếp rút đường đao lao về phía Hắc Long.

"Mẹ kiếp, tên nhóc này sao lại ngông cuồng vậy?" Tim đập thình thịch.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt Tiêu Long đã đến trước mặt Hắc Long.

Không quan tâm gì cả, một đao chém xuống.

Cùng lúc đó, phía sau Hắc Long cũng xuất hiện một khe không gian màu đen.

"Hừ, ta biết ngay tên này có người giúp mà." Hắc Long vừa né tránh công kích, vừa cười lạnh quay đầu lại.

Chỉ là, tình hình phía sau lại khiến hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy, từ trong khe không gian phía sau, ba bốn người lặng lẽ chui ra.

Tuy Hắc Long liếc mắt một cái đã nhận ra thực lực của họ không cao, không phải Thánh nhân, nhưng có thể lặng lẽ xuất hiện sau lưng mình mà không gây ra một chút động tĩnh nào, cũng khiến hắn giật mình.

Lẽ nào đã dùng bảo vật truyền tống?

Không kịp suy nghĩ kỹ, Hắc Long đối mặt với thế công trước sau giáp kích, chỉ có thể liên tục lùi về phía sau.

Cảnh tượng này khiến Cửu Thiên Huyền Nữ không khỏi lắc đầu.

Tên này thật là nhát gan.

Nhưng với tâm tư nhạy bén, cô cũng có chút lo lắng.

Bởi vì lỡ như Hắc Long phản ứng lại, Tiêu Long cộng thêm cô cũng không phải là đối thủ của hắn.

Ở trong di tích thượng cổ này, Hắc Long có giết họ, chủ thượng cũng sẽ không tìm hắn gây phiền phức.

Thế giới thực lực vi tôn này luôn có quy định bất thành văn như vậy.

Bên này, Tiêu Long liên hợp với Bàn Tử tấn công Hắc Long, trong lòng cười như điên.

Cảm giác này quá đã.

Một Thánh nhân liên hợp với mấy Ngụy Thánh ép một Siêu Thánh nhân phải đánh.

Chuyện này hắn trước đây không dám nghĩ tới.

Nhưng, thời gian không thể kéo dài quá lâu.

Tên Hắc Long kia chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối.

Quả nhiên, hai phút sau, Hắc Long dần dần phản ứng lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Hai tay hắn nắm hai tia sét màu đen, đánh về phía Tiêu Long và đám người.

"Thu!" Biết là phiền phức, Tiêu Long vội vàng vận dụng năng lực của Thính Lôi Tháp, thu Bàn Tử vào trong.

Sau đó, vèo một tiếng lùi về bên cạnh Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Hóa ra tên nhóc nhà ngươi nãy giờ vẫn luôn lừa ta." Hắc Long âm hiểm cười lạnh.

Tiêu Long nhún vai.

“Không hẳn, là do ngươi bị ta lừa thôi.” “Hy vọng lát nữa khi bị ta dùng nắm đấm nghiền thành bã, ngươi vẫn có thể bình tĩnh như vậy.” Hắc Long mặt âm trầm, từ từ đi về phía hai người Tiêu Long.

“Bây giờ làm sao đây?

Tiêu Long.” Cửu Thiên Huyền Nữ có chút hoảng, vội vàng quay đầu nhìn Tiêu Long.

“Hay là ta ở đây giữ chân hắn, cậu đi trước đi.” Hắc Long định xông lên, nhưng Tiêu Long đã kéo hắn lại.

“Không sao, tôi sẽ không có chuyện gì đâu.” Thấy vậy, Hắc Long có chút mất hứng, cắm mạnh con dao xuống mặt băng dưới chân.

Lập tức, một tiếng động đinh tai nhức óc vang vọng khắp hẻm núi.

Hắc Long giật nảy mình, tưởng tên kia định tấn công, nhưng không.

Tiêu Long rút đao ra xong, vẫn ung dung đứng đó, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Hắc Long biết mình bị chơi xỏ, gầm lên một tiếng rồi lao về phía hai người.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng sáng vàng đột nhiên vụt qua trước mắt Hắc Long.

“Ai?” Hắn tức giận dừng bước, nhìn về phía tây bắc trên bầu trời.

“Tiểu huynh đệ Tiêu Long, quả nhiên không làm tôi thất vọng.” “Có thể dưới tay hắn mà không hề hấn gì, thật bội phục, bội phục!” Từ trên không, một người lấp lánh ánh vàng nhanh chóng lao đến.

Chính là Tiểu Nhị Lang.

Chương 819

“Nhanh thế!” Hắc Long vừa thấy, sắc mặt lập tức đại biến, vẻ tiêu sái không còn nữa.

Hắn vội bình tĩnh lại.

“Không ngờ Nhị Lang Tiên Tôn tốc độ lại nhanh như vậy, xem ra thực lực cũng sắp đuổi kịp ta rồi.” Tiểu Nhị Lang đến rồi, bây giờ muốn giết Tiêu Long càng khó hơn.

Tuy thực lực của Tiểu Nhị Lang không bằng hắn, nhưng cộng thêm Tiêu Long và Cửu Thiên Huyền Nữ, tình hình cũng sẽ không khá hơn chút nào.

Hắc Long uất ức, nhưng đành nhịn xuống.

Ở phía bên kia, Tiểu Nhị Lang cũng thấy bực bội.

Thực ra hắn rất hiếu chiến, vốn nghĩ tên Hắc Long này có thể đánh một trận ra trò.

Không ngờ, gã này lại nhát gan như vậy.

Mà hắn lại không thể ra tay trước đánh gã một trận, nếu không sẽ khó ăn nói với Thiên Cung.

“Chúng tôi đi đây!” Tiểu Nhị Lang cảm thấy ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, chuẩn bị cùng Tiêu Long rời khỏi hẻm núi này.

“Chậm đã.” Hắc Long lại không để họ rời đi dễ dàng như vậy.

Hắn còn đang muốn giết Tiêu Long để báo thù cho đồ đệ mình nữa.

“Sao, đánh nhau à?” Tiêu Long quay đầu cười nói.

Hắc Long lắc đầu.

“Không đánh nữa, tôi chỉ nghĩ chúng ta khó khăn lắm mới gặp nhau.” “Cùng nhau đi tìm thượng cổ bí bảo trong di tích chẳng phải tốt hơn sao?” Hắn nhìn Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ, dường như mâu thuẫn lúc trước chưa từng xảy ra, rồi thành khẩn cúi người.

“Nếu thật sự tìm được bí bảo, chúng ta xem ai có năng lực lấy được, thế nào?” Lời nói của hắn khiến Tiêu Long phải suy nghĩ.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cùng đi tìm đi.” Tiểu Nhị Lang không nói gì, chỉ nhìn sang Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cô gật đầu.

Chẳng ai đoán được trong hồ lô của Tiêu Long bán thuốc gì.

Nhưng chính vì vậy mới cảm thấy Tiêu Long đáng sợ.

Có thể thản nhiên đồng ý đi cùng với tai họa lớn như Hắc Long, khí lượng quả không tầm thường.

Cửu Thiên Huyền Nữ gảy đàn tỳ bà, ra hiệu cho lũ dã thú đang chặn lối ra của hẻm núi tản đi.

Trận pháp dịch chuyển trong hẻm núi đã bị Tiêu Long phá hủy lúc ra tay vừa rồi.

Nhưng đúng như mọi người đoán, trong di tích thượng cổ này chắc chắn còn có những trận pháp dịch chuyển khác.

Quả nhiên, sau khi đi thêm vài chục cây số, Hắc Long là người đầu tiên phát hiện ra dao động của một trận pháp dịch chuyển.

Nhưng trận pháp này cũng nằm trong một hẻm núi băng khổng lồ không tưởng.

Nếu nhìn từ vị trí của mọi người, sẽ thấy ở nơi chân trời xa tít tắp, có một dải băng trắng bạc cao chót vót, đâm thẳng vào mây xanh, lớn hơn hẻm núi vừa rồi không chỉ gấp mười lần.

Cả nhóm đi về phía trận pháp dịch chuyển.

"Cứu mạng!" Đúng lúc này, xa xa có một bóng người màu đen, đang chạy trốn từ sâu trong hẻm núi, chật vật chạy về phía Tiêu Long và những người khác.

Nhưng chưa đợi họ nhìn rõ tình hình, phía sau người đó đã nhanh chóng xuất hiện một con dã thú ba đầu khổng lồ, cao năm sáu mươi mét, tay cầm hai thanh đại khảm đao sáng loáng, mang theo một luồng sức mạnh băng tuyết cuồng bạo, chém về phía người kia.

Tiểu Nhị Lang đang chuẩn bị ra tay cứu giúp thì Cửu Thiên Huyền Nữ đã vội kéo hắn lại.

"Ma vật viễn cổ, chắc là kẻ kia đã tự ý xông vào lãnh địa của nó." "Nó sẽ không tấn công chúng ta đâu, nếu anh ra tay, chúng ta sẽ bị vây công." Lúc này, mọi người mới phát hiện ra, trong dải băng ở phía xa, có một đàn ma vật viễn cổ đang ngủ say.

Chỉ trong chốc lát, con ma vật viễn cổ kia đã đuổi kịp bóng người nọ, một đao chém xuống, bổ người đó thành hai nửa.

Thân thể hóa thành mảnh vụn rồi tan biến giữa không trung.

"Lợi hại thật!" Tiêu Long giật mình.

Nhưng đúng như Cửu Thiên Huyền Nữ đã nói, con ma vật viễn cổ sau khi giết kẻ xâm nhập liền thu lại khảm đao, từ từ quay về hang ổ của tộc đàn trong dải băng.

Chỉ có điều hơi kỳ lạ, Tiêu Long cảm giác lúc con ma vật đó xoay người, dường như nó đã vô tình liếc nhìn mình một cái.

Lẽ nào là ảo giác?

Trận pháp dịch chuyển ở ngay lối vào, thỉnh thoảng có những lỗ đen xé toạc không gian xung quanh, đây là biểu hiện của việc trận

pháp không ổn định.

“Mọi người cẩn thận, bên trong có thể sẽ có tình trạng không gian vỡ nát.” “Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị lưu đày đến thế giới khác, không bao giờ quay về được nữa.” Cửu Thiên Huyền Nữ dặn dò trước khi vào.

Tiêu Long có chút tò mò, tại sao cô ấy lại quen thuộc với tình hình bên trong như vậy.

Cả Tiểu Nhị Lang và Hắc Long cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, chắc hẳn trước đây họ đã từng vào không ít di tích thượng cổ.

Suy nghĩ một lát, tay Tiêu Long lóe lên, thanh Đường đao đã được rút ra.

Mọi người đều có chút kinh ngạc.

Còn chưa vào trong mà gã này đã rút vũ khí ra rồi.

Thực ra, đây cũng là để Tiêu Long phòng hờ.

Những di tích thượng cổ này, ít nhiều đều có những nguy hiểm ẩn giấu.

Bất kể Tiểu Nhị Lang có thủ đoạn bảo mệnh gì, đến lúc đó chắc chắn vẫn phải dựa vào chính mình.

“Vậy chúng ta vào thôi.” Cửu Thiên Huyền Nữ mỉm cười, có chút tán thưởng tính cách cẩn thận này của Tiêu Long.

Ngược lại, Hắc Long trong khoảnh khắc thanh Đường đao xuất hiện, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Qua lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, hắn biết thanh Đường đao này không đơn giản, nhưng lại không nhìn ra nó được làm từ chất liệu gì, khiến hắn cũng có chút kiêng dè.

Sau khi đi vào từ trận pháp dịch chuyển, vừa đặt chân xuống đất,

Cửu Thiên Huyền Nữ đã khẽ cau mày.

“Lạ thật, trận pháp dịch chuyển này vào mà không có kẻ bảo vệ.” “Liệu có phải không gian này không có người bảo vệ không?” Tiêu Long hỏi.

“Không thể nào.” Tiểu Nhị Lang lắc đầu.

“Loại di tích thượng cổ này không thể không có người bảo vệ, trừ phi…” “Là loại kẻ bảo vệ giỏi ẩn thân, cho nên chúng ta phải cẩn thận.” Trong giọng nói của hắn lộ ra một tia bất an.

Nếu là kẻ bảo vệ có thể ẩn thân, vậy thì sự an toàn của Tiêu Long thực sự là một vấn đề lớn.

Với thực lực của hắn, chưa chắc đã chống đỡ nổi loại nguy hiểm ẩn giấu này.

Mọi người cẩn thận dò xét một hồi rồi bắt đầu di chuyển vào trong.

Đó là một lối đi dài hun hút, ngoài những bức tường tựa như pha lê ở hai bên ra thì không có gì cả.

Cứ như vậy đi được vài trăm mét, Cửu Thiên Huyền Nữ có chút bất an dừng lại.

“Quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bất thường.” “Hay là chúng ta nên quay lại.” Tiểu Nhị Lang đề nghị.

Tiêu Long lắc đầu.

“Nhìn phía sau đi.” Tiểu Nhị Lang lúc này mới phát hiện con đường mà mọi người vừa đi qua đã biến thành một mảng tối đen.

“...Hố đen không gian?” Một hố đen lớn như vậy, Tiểu Nhị Lang lần đầu tiên nhìn thấy.

Xem ra không thể quay lại được nữa, chỉ có thể đi về phía trước.

Nhưng chẳng bao lâu, Tiêu Long đã dừng bước.

“Sao vậy?” Lần này đến lượt Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi.

“Mọi người có từng thấy loại kẻ bảo vệ nào có thể sao chép hình ảnh của người khác không?” Tiêu Long như có điều suy nghĩ, hỏi.

“Chưa từng, sao vậy?” Tiểu Nhị Lang lắc đầu.

“Bởi vì…” Tiêu Long nói rồi, đột nhiên dùng sức, chém một đao thật mạnh về phía Hắc Long đang đứng một bên nãy giờ không nói lời nào.

“Tôi phát hiện ra gã này đã bị thay thế rồi.” Cùng với nhát đao chém ra, Hắc Long đang im lặng kia sắc mặt biến đổi, nhanh như chớp né tránh đòn tấn công.

Tiểu Nhị Lang cũng phát hiện có điều không ổn, chân dùng sức dậm mạnh, một luồng kim quang từ dưới chân bắn ra, lao về phía Hắc Long.

Chương 820

Quả nhiên, khi Hắc Long lùi lại, toàn bộ lối đi bằng pha lê dường như bị một loại tia sáng nào đó quét qua, cả không gian rung chuyển.

Cảnh vật trước mắt mọi người trở nên rõ ràng.

Hóa ra, đi lâu như vậy mà họ vẫn đứng ở nơi bắt đầu.

Bên cạnh, xuất hiện thêm một Hắc Long với vẻ mặt kinh ngạc.

Còn kẻ bị Tiêu Long tấn công, thân hình lóe lên, từ trên người hắn lại tách ra thêm một "Hắc Long" nữa.

"Quả nhiên là giả." Tiểu Nhị Lang hung hăng nói.

Hắn đang định ra tay thì thân hình của Hắc Long vừa bị tách ra lại lóe lên, phân chia một lần nữa.

Trong nháy mắt, trước mắt mọi người hoa cả lên.

Đợi đến khi có thể nhìn rõ, trong lối đi pha lê đã xuất hiện năm, sáu Hắc Long, bao gồm cả Hắc Long thật, không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.

"Chết tiệt, Ảnh Ma." Tiểu Nhị Lang chửi rủa.

Tiêu Long vội vàng hỏi Cửu Thiên Huyền Nữ, biết được Ảnh Ma là kẻ bảo vệ khó nhằn nhất trong di tích thượng cổ.

Chúng không chỉ sao chép được ngoại hình của người mà chúng nhìn thấy, đôi khi còn có thể sao chép cả năng lực.

Nhưng đó chỉ là lời đồn, chưa ai từng thấy.

"Đúng là trâu bò thật, phải mà bắt được một con thì tốt." Tiêu Long cảm thán.

“Vậy bây giờ làm sao?

Giết hết?” Tiểu Nhị Lang cau mày nói.

“Đùa à, ông đi mà đánh.” Tiêu Long không làm cái chuyện đục nước béo cò đó.

Không phải hắn trở nên nhân từ, mà là đám Hắc Long kia đều đang hung hăng trừng mắt nhìn họ.

Lỡ như chúng cùng xông lên, ba người bọn họ chắc chắn toi đời.

“Hắc Long, ông cứ chơi với chúng nó một lúc nhé, tôi đi tìm bảo vật trước đây.” Tiêu Long cười lớn, gọi Cửu Thiên Huyền Nữ và Tiểu Nhị Lang nhanh chóng chạy vào trong.

Hắc Long tức giận gào thét ở phía sau.

Tiếc là hắn không thể thoát thân được, bởi vì ngay khoảnh khắc Tiêu Long và những người khác rời đi, đám Ảnh Ma xung quanh đã đồng loạt lao về phía hắn.

Chẳng mấy chốc, cả lối đi vang lên một trận gào thét và tiếng chém giết.

“Chúng ta làm vậy có thật sự tốt không?” Nghe những âm thanh đó, Cửu Thiên Huyền Nữ cười trộm.

“Được rồi, so với đánh nhau, tôi thích bí bảo hơn.” Chỉ có kẻ ngốc mới đi cứu gã đó.

Chết trong tay đám Ảnh Ma thì càng tốt.

Nhưng Tiêu Long đoán, với thực lực của Hắc Long, chắc sẽ không chết nhanh như vậy.

Quả nhiên, không lâu sau, phía sau truyền đến một tiếng động đinh tai nhức óc, dường như Hắc Long đã dùng đến chiêu thức lợi hại nào đó.

Nhưng Tiêu Long không còn quan tâm nữa, bởi vì trước mặt hắn, có thứ tốt đến mức khiến cằm hắn cũng muốn rớt xuống đất.

Tại một quảng trường pha lê khổng lồ.

Khi Hắc Long thở hồng hộc giải quyết xong đám Ảnh Ma bảo vệ và đuổi theo, hắn cũng kinh ngạc giống như Tiêu Long.

Bởi vì cả quảng trường pha lê này siêu lớn, rộng khoảng mấy trăm sân bóng đá cộng lại.

Nhưng đó không phải là điều khiến người ta kinh ngạc, mà là ở chính giữa quảng trường, bên dưới một cột thủy tinh màu tím khổng lồ, đặt ngay ngắn bốn cái rương: vàng, bạc, đồng, và một cái rương gỗ bình thường.

"Dễ dàng tìm thấy thượng cổ bí bảo vậy sao?" Tiểu Nhị Lang ngạc nhiên.

"Cũng quá đơn giản rồi đi." Cửu Thiên Huyền Nữ cũng cảm thấy không thể nào.

Dù sao bên ngoài cũng có đám Ảnh Ma lợi hại bảo vệ, bên trong mà không có cạm bẫy thì Hắc Long cũng không tin.

Chỉ có Tiêu Long không trả lời, hắn đi một vòng quanh cột thủy tinh, mắt sáng rực lên.

"Này, trên đó có viết gì đó." Tiểu Nhị Lang có chút kinh ngạc.

"Tiếc là không đọc được." Tiêu Long cười ha hả.

"Sao, ngươi đọc được à?" Hắc Long hếch lỗ mũi về phía Tiêu Long.

Không ngờ, Tiêu Long lại gật đầu.

"Chuyện nhỏ như con thỏ." Thực ra Tiêu Long cũng không nhận ra những chữ trên cột thủy tinh, nhưng hắn là ai chứ?

Hắn là Tiêu Long.

Trong cơ thể hắn có một cái hệ thống không gì làm khó được.

Chỉ trong khoảnh khắc, hắn đã hiểu trên đó viết gì.

"Bốn cái rương chọn một, người có duyên có thể nhận được thượng cổ bí bảo." "Thật hay giả vậy?" Tiểu Nhị Lang nửa tin nửa ngờ.

Cái này chẳng khác gì rút thưởng sao.

"Đương nhiên là thật, giờ chỉ xem vận may của mọi người thế nào thôi." Tiêu Long lắc đầu.

"Bởi vì trên đó nói, vận khí tốt thì có thể nhận được thượng cổ bí bảo." "Vận khí kém một chút, sẽ bị trục xuất ra ngoài." "Thế còn vận khí quá tệ thì sao?" Tiểu Nhị Lang nhìn chằm chằm vào cái rương gỗ, vội vàng hỏi.

Kẻ ngốc cũng biết, rương gỗ chắc chắn là tệ nhất.

Lát nữa nhất định phải lấy rương vàng trước.

"Vận khí tệ thì sẽ rút ra một con thần thú thượng cổ, loại không đánh không được ấy." Nghe lời Tiêu Long, mọi người đều giật mình, ánh mắt không khỏi dán chặt vào cái rương vàng.

Thấy cảnh này, Tiêu Long lại cười.

"Các ngươi nghĩ đơn giản vậy sao?

Rương vàng cũng có thể là vận khí tệ mà." "Chủ yếu là xem tay của ai thối thôi." Mọi người sững sờ.

Lẽ nào không phải dựa vào chất liệu của rương sao?

Nếu không phải như vậy, thì đúng là quá đơn giản rồi.

Không khỏi từng người đều do dự.

Nhưng, sau một hồi im lặng ngắn ngủi.

“Ngươi chọn trước đi!” Hắc Long chỉ thẳng vào Tiêu Long nói.

“Tại sao?” Tiêu Long có chút kỳ lạ.

Gã này lại giao quyền lựa chọn đầu tiên cho mình, đối xử với mình tốt quá nhỉ.

“Ta đây tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ mà, ai bảo ngươi trẻ nhất.” Hắc Long viện cớ đạo đức truyền thống mà không hề đỏ mặt.

Tôi lạy ông, đừng có nói chuyện tuổi tác.

“Không được, chúng ta rút thăm đi.” Tiểu Nhị Lang không muốn Tiêu Long là người đầu tiên lấy thân thử hiểm.

Lỡ như tay gã này thực sự thối, rút ra cả một con thần thú thượng cổ, vậy chẳng phải cả bốn người đều phải chết chắc sao.

“Vậy được, rút thăm.” Hắc Long gãi đầu.

Đối phương có ba người, lời nói của hắn rõ ràng không có nhiều trọng lượng quyết định.

Để rút thăm quyết định cũng tốt.

Sau khi mọi người đồng ý, Tiểu Nhị Lang từ trong lòng lấy ra một bộ bài poker, quyết định dựa theo lớn nhỏ để phân chia rương.

“Không ngờ gã này lại có sở thích như vậy.” Tiêu Long lắc đầu.

Tiểu Nhị Lang đã học thói xấu của Bàn Tử, học được cách mang theo bài poker bên mình.

Chương 821

"Sở thích thôi mà, quyết định vậy đi, chúng ta xem bài ai lớn nhất thì lấy trước." Tiểu Nhị Lang cười nói.

Như vậy, sẽ công bằng hơn.

Vả lại, những người có mặt đều không thể dùng thần lực để gian lận.

Mọi người đều là người lớn, làm chuyện đó cũng xấu hổ.

Nhưng đối với chuyện này, Tiêu Long trong lòng không khỏi cười khẩy.

Với thực lực của những người này, ai mà không có pháp bảo lợi hại chứ.

Muốn gian lận quá dễ dàng.

Nếu không có gì bất ngờ, lá bài của hắn chắc chắn sẽ là lớn nhất.

Không vì gì khác, chỉ vì có tên Hắc Long này ở đây.

Quả nhiên, rất nhanh, bốn người mỗi người rút một lá bài.

Sau khi lật bài, Tiêu Long là K cơ, Hắc Long là mười chuồn, Cửu Thiên Huyền Nữ là sáu rô, Tiểu Nhị Lang nhỏ nhất, một chuồn.

"Cái này…" Tiểu Nhị Lang gãi đầu, không biết nên nói gì.

Tiêu Long lắc đầu, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Tiểu Nhị Lang so với Hắc Long còn non lắm.

"Thấy chưa, tôi đi rút trước." Hắc Long có chút dương dương đắc ý, trên mặt không hề có chút xấu hổ vì gian lận.

"Không sao, nếu các vị đại lão đã yêu thương người mới như tôi

như vậy.” “Thì tôi cũng cung kính không bằng tuân mệnh.” Tiêu Long ném lá bài xuống, có chút châm biếm nhìn Hắc Long rồi đi về phía bốn cái rương.

Trong lòng Hắc Long lập tức giật thót.

“Chết tiệt, thằng nhóc này không giở trò đấy chứ.” Dù sao người đầu tiên nhận ra chữ trên cột thủy tinh là Tiêu Long, giải thích quy tắc cũng là hắn.

Ai biết được hắn có cố ý lừa gạt hay không.

Nếu như vậy, bảo bối thật sự bị hắn chọn mất, vậy chẳng phải mình thiệt to sao.

Lúc này, Tiêu Long đã đi đến trước mặt các rương, chỉ vào cái rương bạc.

“Tôi chọn cái này.” “Chậm đã!” Hắc Long vội vàng lên tiếng.

Mẹ kiếp, suýt nữa bị thằng nhóc này lừa.

Tiêu Long ôm lấy cái rương bạc, nhìn Hắc Long đang lên tiếng ngăn cản, cười lạnh nói.

“Nếu tôi không nhớ nhầm, mười giây trước là do rút bài công bằng quyết định.” “Chẳng lẽ bây giờ ông muốn nuốt lời?” Hắc Long biểu cảm cứng đờ, nhưng phản ứng nhanh chóng xua tay.

“Không, đương nhiên không, chỉ là cậu rõ ràng đã hiểu lầm ý của tôi rồi.” “Tôi để cậu chọn trước, không có nghĩa là tất cả bảo vật này đều là của cậu.” “Dù sao chúng ta cũng cùng nhau tìm bảo vật, là đồng bạn, có rủi ro và lợi ích đương nhiên phải cùng nhau gánh vác.” “Hay là đợi mọi người chọn xong hết rồi cùng mở ra phân chia, thế nào?” Tôi lạy ông.

Lời nói vô liêm sỉ như vậy cũng nói ra được.

Không chỉ Tiểu Nhị Lang, mà cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng có chút khinh thường cách làm của Hắc Long.

Nhưng họ không lên tiếng, muốn xem Tiêu Long sẽ làm gì.

Nào ngờ, nghe xong lời Hắc Long, Tiêu Long hào phóng ném cái rương bạc vào lòng hắn.

"Không nhiều không ít chỉ là cái rương bạc thôi mà, tôi đây rộng lượng, cho các người đó." Hắc Long cũng không để ý đến lời châm chọc mỉa mai, vội vàng ôm chặt cái rương bạc vào lòng.

Thần lực trên tay từ từ vận động, "phập" một tiếng mở rương ra.

Lập tức, một cột sáng trắng phóng thẳng lên trời.

Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ đều biết, đây là đặc trưng quan trọng khi bí bảo xuất thế trong di tích thượng cổ.

Hắc Long cũng lờ mờ thấy, dưới đáy rương, dường như có một vật phẩm màu vàng.

Thật sự có bảo bối!

Hắn vội vàng vui mừng thò tay vào, chộp lấy món bảo bối đó.

"Này, vừa nãy đã nói rồi, món bảo bối này tôi cũng có phần đấy nhé." Tiêu Long tỏ ra bất mãn với hành động này.

"Không sao, chẳng phải mới là rương bảo vật đầu tiên sao, tôi giữ hộ trước mà, đợi mở hết rồi phân chia." Hắc Long đắc ý nói.

"Ồ, tôi thấy tốt nhất ông nên lập tức đặt món bảo vật đó xuống." Tiêu Long cười lạnh.

"Không, tôi thấy để trong tay tôi bảo quản là tốt nhất." Hắc Long vội vàng lắc đầu.

Đùa à, bảo lão tử đặt bảo vật xuống, cửa cũng không có.

Đúng lúc này, sắc mặt Tiểu Nhị Lang đột nhiên biến đổi.

"Chết rồi, đó có thể không phải bảo vật." Tiếc là, lời cảnh báo có chút muộn.

Món bảo vật màu vàng trong tay Hắc Long đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, cả người hắn biến mất tại chỗ.

"Chuyện gì vậy?" Tiểu Nhị Lang có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Long.

Kẻ sau nhún vai.

"Tôi cũng không biết." Mới là lạ.

Cửu Thiên Huyền Nữ và Tiểu Nhị Lang nhìn nhau.

Gã này thật sự quá đáng sợ.

Một người mạnh mẽ như Hắc Long mà bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay.

"Thôi được rồi, nếu Hắc Long đi rồi, vậy ba cái rương còn lại chúng ta chia nhau đi." Tiểu Nhị Lang lắc đầu, nhìn về ba cái rương còn lại trên đất.

"Tiêu Long, cậu muốn cái nào?" "Tôi à." Tiêu Long cười khà khà, đột nhiên rút đao, thân hình lóe lên, đập nát cả ba cái rương còn lại.

"…" Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ kinh hô.

Nhưng nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Bởi vì ba cái rương đều trống không, ngay cả ánh sáng khi bí bảo xuất hiện cũng không có.

"Chuyện gì vậy?" Cả hai đều kinh ngạc nhìn Tiêu Long.

Người sau lắc đầu.

"Tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy ba cái rương này đều trống

rỗng.” “Chết tiệt, vậy là chúng ta công cốc rồi.” Tiểu Nhị Lang có chút chán nản nói.

“Không sao, di tích thượng cổ này lớn như vậy, chúng ta đi nơi khác tìm.” Tiêu Long an ủi.

Nào ngờ, lời vừa dứt, cả quảng trường pha lê đột nhiên rung chuyển.

Cột thủy tinh phía sau ầm ầm hạ xuống.

Trên mặt đất, cũng lặng lẽ xuất hiện một cầu thang xoắn ốc bằng thủy tinh khổng lồ.

Bên dưới tối đen như mực, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Lẽ nào bí bảo thật sự ở dưới đó?

Cả ba đều có chút kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, trên đầu ba người, một luồng kiếm khí khổng lồ ầm ầm xuất hiện.

Tiêu Long vội ngẩng đầu, đồng tử lập tức co rút.

Chỉ thấy, phía trên quảng trường pha lê, không biết từ lúc nào, xuất hiện một quả cầu ánh sáng khổng lồ lấp lánh cột sáng màu máu.

Bên trong, là một thiếu niên tóc dài đang ngủ say, tay cầm một thanh cự kiếm màu vàng, cao khoảng hơn trăm mét.

Trên cơ thể cậu ta, những đường vân màu vàng không ngừng lưu chuyển.

Kẻ ngốc cũng biết thực lực của gã này không dễ chọc.

Chương 822

Đừng nói là Tiêu Long, ngay cả Tiểu Nhị Lang cũng sợ đến mức hồn bay phách lạc.

"Chuyện gì vậy?" Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ hô.

"Suỵt, tôi nghĩ chúng ta nên rút lui trước." Tiêu Long đoán đây có thể là thần thú thượng cổ.

E rằng đợi người ta tỉnh lại, ba người bọn họ không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Hiện tại, quan trọng nhất là chuồn là thượng sách.

Nào ngờ, lời vừa dứt, lối đi pha lê cách đó vài trăm mét, *ầm* một tiếng, đóng sập lại.

Đừng nói là lối đi, ngay cả một khe hở cũng không còn.

Lúc này, quả cầu ánh sáng màu máu lơ lửng trên không cũng từ từ hạ xuống.

Tâm trạng của ba người Tiêu Long đều có chút chùng xuống.

Mẹ nó, tên keo kiệt nào để lại cái di tích thượng cổ này vậy?

Một món bảo bối cũng không có thì thôi, bây giờ còn nhốt người thả chó thì không nói, lại còn hạ một con thần thú thượng cổ xuống bắt nạt người khác.

Mẹ nó có để cho người ta sống không vậy?

"Hây!" Tiểu Nhị Lang đột nhiên gầm lên một tiếng.

Toàn thân hắn phình to lên gấp mấy lần, trên người cũng khoác lên một lớp áo giáp lấp lánh ánh vàng.

Đồng thời, một cây trường thương ầm ầm xuất hiện trong tay hắn.

"Mẹ kiếp, chẳng phải là thần thú thượng cổ thôi sao, hai người đừng động, để tôi đi thịt nó." Nói rồi, hắn vung trường thương trong tay, dốc sức lao về phía quả cầu ánh sáng sắp hạ xuống.

"Chịu chết đi, yêu nghiệt!" Nói rồi, Tiểu Nhị Lang đâm một thương tới.

Lập tức, một cơn cuồng phong cuốn qua cả quảng trường pha lê, xé toạc mặt đất trống không.

Trường thương trong tay Tiểu Nhị Lang bộc phát ra một luồng năng lượng sấm sét vạn quân, xé trời nứt đất, hung hăng đập vào đầu của thiếu niên tóc dài vừa mới mở mắt trong quả cầu ánh sáng.

Lập tức, dưới đòn đánh lén đê tiện của gã này, thiếu niên tóc dài lại một lần nữa nhắm mắt bất tỉnh.

Sau khi một đòn thành công, Tiểu Nhị Lang không dừng lại, ngược lại còn được thế không tha người, trường thương trong tay như mưa rơi, liên tục giáng những đòn nặng nề vào trán của thiếu niên tóc dài, mang theo ý muốn đánh chết con thần thú thượng cổ này tại chỗ.

Tiêu Long lại khẽ cau mày.

"Hình như có gì đó không ổn." Bởi vì lúc này, từ cầu thang xoắn ốc dưới đất, xông ra không ít con người và dã thú.

Lúc này họ không lao về phía Tiêu Long hay Tiểu Nhị Lang, mà mỗi người đều trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Nhị Lang, như thể đã thấy một chuyện không thể tin nổi.

"Lẽ nào thứ đó không phải là thần thú thượng cổ?" Tiêu Long đang định hét lên ngăn Tiểu Nhị Lang lại thì trong quảng trường pha lê đột nhiên xuất hiện một luồng năng lượng mênh mông như biển, hung

hăng cọ rửa thân thể mọi người.

Luồng năng lượng này, đừng nói là Tiêu Long, ngay cả Tiểu Nhị Lang cũng có ý niệm muốn quỳ lạy thần phục.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một câu nói.

"Một phút sau, đấu trường tử vong mở ra, người tham gia phải giết sạch tất cả kẻ địch nhìn thấy." "Khi thời gian kết thúc, tất cả thành viên tham gia có điểm tích lũy dưới một trăm, quy tắc tử vong sẽ có hiệu lực." Tôi lạy ông.

Cái quái gì vậy?

Tiêu Long có chút trợn mắt há mồm.

Nhưng ngay sau đó, cả quảng trường pha lê đột nhiên nâng cao, và bức tường pha lê phía đông vỡ tan không một tiếng động, biến mất, để lộ ra một lối đi bằng pha lê rộng đến ngàn mét.

Và cách đó năm cây số, một đấu trường còn lớn hơn cả quảng trường pha lê, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Cùng lúc đó, Tiêu Long nhạy bén cảm nhận được, ở ba hướng khác của đấu trường, có một lượng lớn khí tức mạnh mẽ ầm ầm xuất hiện.

Trong đó, ba luồng khí tức không thuộc về thiếu niên tóc dài khiến Tiêu Long đặc biệt ấn tượng sâu sắc.

Nếu không đoán sai, nếu thiếu niên tóc dài tỉnh lại, thì sẽ là người thứ tư.

Đông, Tây, Nam, Bắc.

Biết được tình hình này, Tiêu Long vội vàng hét lớn với Tiểu Nhị Lang.

"Thằng ngốc kia, mau dừng tay, người ở trên đó là tuyển thủ hạt

giống của phe ta đấy!" "Đánh chết cậu ta, chúng ta toi đời rồi!" "Hả?" Tiểu Nhị Lang ngẩn người.

Mẹ nó, đây không phải là thần thú thượng cổ sao?

Tình hình gì đây?

Cửu Thiên Huyền Nữ cảm thấy đau đầu vô cùng.

Bây giờ cô cuối cùng cũng hiểu, đúng là không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn.

Chính là nói về tên ngốc Tiểu Nhị Lang này.

Cô vội vàng giải phóng linh hồn của mình ra cảm ứng một chút.

Quả nhiên, trong đấu trường cách đó vài cây số, một lượng lớn sát khí ẩn hiện truyền đến.

Còn những người và dã thú xa lạ trong quảng trường này, lại không hề có chút ác ý nào.

Đúng vậy, hoàn toàn không có.

"Thằng ngu này, mau mang thiếu niên tóc dài lại đây cho ta chữa trị!" Đúng là phụ nữ nổi giận, thần linh cũng phải né xa ba thước.

Tiêu Long thấy, sau khi Cửu Thiên Huyền Nữ gào thét xong, Tiểu Nhị Lang giống như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt, thu lại toàn bộ thần lực, đứng trên đất không dám ngẩng đầu.

"Mẹ kiếp, tôi đâu có biết thứ đó không phải là thần thú thượng cổ, tôi cũng là vì muốn cứu hai người mà." Tiểu Nhị Lang có chút buồn bực, nhưng những lời này cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Nếu nói ra thật, e rằng Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ phế hắn tại chỗ.

Tiêu Long cũng vội vàng chạy đến bên Cửu Thiên Huyền Nữ, lo lắng hỏi.

“Tình hình thế nào?” “Không lạc quan chút nào.” Cửu Thiên Huyền Nữ lắc đầu, nhìn thiếu niên tóc dài trong lòng mình vì bị thương mà thu nhỏ lại hình thể, rõ ràng là một tiểu chính thái.

Tên trời đánh Tiểu Nhị Lang này, ngay cả trẻ con cũng xuống tay được sao?

Tiêu Long vội vàng kéo Cửu Thiên Huyền Nữ đang định đi tìm Tiểu Nhị Lang tính sổ lại.

“Được rồi, để tôi thử xem.” Tiêu Long có biết chữa trị không?

Đương nhiên là không.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức.

Bởi vì, lúc này, ở phía đấu trường, ba hướng Đông, Nam, Bắc, đều đã vang lên tiếng bước chân của những người khổng lồ.

Tiểu Nhị Lang cũng có chút hoảng sợ, bởi vì dựa theo những khí tức cảm ứng được, những người khổng lồ ở ba hướng Đông, Nam, Bắc, mỗi người đều vượt xa hắn rất nhiều.

Một khi liên thủ tấn công, đừng nói là bảo vệ Tiêu Long, tự vệ cũng là một vấn đề.

“Bây giờ tôi phải làm sao?” Tiểu Nhị Lang ngẩng đầu run rẩy hỏi.

“Anh đánh người ta tàn phế rồi hỏi tôi làm sao?

Cút đi, đừng cản trở Tiêu Long cứu người.” Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn gã này mà tức điên.

Cũng không quan tâm hắn có phải là Tiên Tôn của Thiên Cung hay không, lời nào cũng buột ra ngoài.

“Thôi được, tôi ra giữ ở lối vào vậy.” Ở lại đây chỉ tổ bị ghét.

Tiểu Nhị Lang đứng dậy, xách trường thương đi về phía lối vào.

Phía sau hắn, những người và động vật đi ra từ cầu thang dưới đất, cũng từng người một cầm vũ khí đi theo.

Mỗi người đều lộ ra vẻ bi thương trên mặt.

Rõ ràng, họ đều không nghĩ rằng mình có thể sống sót qua khỏi cuộc đấu kỹ tử vong này.

Tiêu Long nhìn những người đó, không biết họ từ đâu đến, cũng không biết tại sao lại xuất hiện ở đây.

Chỉ biết rằng, những người này trong tình huống biết chắc sẽ chết, vẫn kiên quyết tiến lên chịu chết, không một lời oán thán.

Chương 823

Ngay lập tức, phải nhanh chóng cứu tỉnh tuyển thủ hạt giống này.

Nếu không, muốn giúp cũng không giúp được.

"Chuyện gì vậy?" Bỗng nhiên, trong quảng trường pha lê, một bóng người có vẻ chật vật xuất hiện, lên tiếng hỏi.

Người này chính là Hắc Long bị cột sáng dịch chuyển đi lúc trước.

Thấy nơi này thay đổi lớn, xuất hiện nhiều người như vậy, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiêu Long lười để ý đến hắn.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt gã này ngưng lại, một tia kinh hãi hiện lên trong mắt.

Rõ ràng, trong đầu hắn chắc chắn cũng đã nhận được câu nói đó.

"Lần này phiền phức to rồi." Thấy hắn xuất hiện, trong lòng Tiêu Long lóe lên một tia bất tường.

Khi thấy Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc đã bị giết cũng xuất hiện, cả người hắn đều run rẩy.

"Chuyện gì vậy, hai người không phải đã chết rồi sao?" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng kinh ngạc không kém.

Tiêu Long lắc đầu.

"Xem ra không ổn rồi." Bởi vì Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc sống lại rõ ràng cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là sau khi nhìn thấy Tiêu Long, hai người đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cũng biết không đánh lại Tiêu Long, đều nhát gan đứng sau lưng Hắc Long.

"Ta hiểu rồi." Lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên nhớ ra một truyền thuyết thượng cổ, mắt đầy vẻ kinh hãi.

"Ta từng nghe chủ thượng nói, Thần giới của chúng ta cứ vạn năm lại có một lần viễn cổ chiến tranh." "Ta vẫn luôn cho rằng đó chỉ là truyền thuyết, không ngờ ta lại vô tình bị cuốn vào." Tiêu Long lại lắc đầu.

"Không phải vô tình, chắc chắn có người đã làm, kích hoạt điều kiện mở ra." Bởi vì theo gợi ý của hệ thống, Tiêu Long không phải là người của Thần giới, theo lý không có tư cách tham gia vào cuộc đấu kỹ tử vong này.

Nhưng hắn đã tham gia, tại sao?

Chắc chắn có người ngầm giở trò.

Chỉ là, Tiêu Long không biết là ai lại dụng tâm như vậy nhắm vào mình.

Bởi vì, ở phía lối đi, đại chiến sắp bắt đầu.

Hắc Long nhìn về phía Tiêu Long, biết bây giờ là thời cơ tốt nhất để giết hắn.

Nhưng thiếu niên tóc dài trong lòng Cửu Thiên Huyền Nữ lại khiến hắn sợ hãi.

Vì vậy, hắn liền kéo Thiên Diệp Thanh Mộc và Gia Cát ngồi xuống nghỉ ngơi, không hề có ý định giúp đỡ Tiểu Nhị Lang.

Bên này, sau khi Tiêu Long dùng hết mọi cách, ngay cả Thính Lôi Tháp cũng đã dùng đến, thiếu niên tóc dài cuối cùng cũng từ từ mở mắt, tỉnh lại.

Chỉ là mắt cậu đầy vẻ mờ mịt, dường như đã mất trí nhớ.

"Cậu có nhớ đây là đâu không?" Tiêu Long nhỏ giọng hỏi.

Thiếu niên kia lắc đầu, định đứng dậy, nhưng thân thể lại lảo đảo, lại ngồi xuống đất.

"Đầu đau, không, các người là ai?" Tiêu Long không biết phải làm sao.

Cửu Thiên Huyền Nữ vội chỉ về phía lối đi.

"Ở đó có kẻ địch, lát nữa giúp chúng tôi giết chúng đi." Thiếu niên tóc dài vừa nghe có kẻ địch, lập tức dường như nhớ ra điều gì đó, hét lớn một tiếng.

"Phong!" Một tiếng hét lớn, suýt nữa làm Tiêu Long choáng váng.

Chỉ thấy, vô số ánh sáng vàng từ trong cơ thể thiếu niên tóc dài tuôn ra, rực rỡ như mặt trời, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Đúng, đúng vậy, đi giết chúng đi." Tiêu Long bị luồng năng lượng này hất văng mấy vòng, vội vàng cổ vũ.

Chỉ là vui mừng chưa được hai giây, thiếu niên tóc dài đang đứng dậy gầm thét lại ôm lấy trán mình, thân thể lảo đảo mấy cái.

"Chóng mặt quá." *Rầm* một tiếng, lại ngất đi.

"Tôi lạy ông." Không chỉ Tiêu Long, tất cả mọi người đều nhìn mà sững sờ.

Quỷ mới biết lúc Tiểu Nhị Lang đánh gã này đã dùng bao nhiêu sức lực.

Nhưng rõ ràng, cậu nhóc này không thể chiến đấu bình thường được nữa.

Tiêu Long bất lực nhìn sang Hắc Long.

Người sau không hiểu tại sao, gãi đầu.

“Ra ngoài đánh một lúc nhé?” Hắc Long vội vàng lắc đầu.

Mẹ kiếp, hắn đâu có ngốc.

Bên ngoài nguy hiểm như vậy, hắn mới không đi nộp mạng.

Cũng chỉ có tên ngốc to xác Tiểu Nhị Lang mới đi thôi.

Tiêu Long lắc đầu, biết gã này không thể trông cậy được.

May mà hắn không biết chuyện Tiểu Nhị Lang vừa làm.

Nếu không, theo thói quen của hắn, không cần đám người bên ngoài ra tay, Hắc Long đã diệt Tiểu Nhị Lang trước rồi.

Không phải vì đạo đức, mà hoàn toàn là bỏ đá xuống giếng.

Lúc này, tại đấu trường bên ngoài lối đi pha lê, đã tập kết vô số kẻ địch.

Từ hướng đông, một giọng nói sắc như kiếm truyền vào tai mỗi người.

“Huyết mạch Long Quân, không phải luôn là kẻ đầu tiên xông ra sao?” “Hôm nay nửa ngày rồi mà không dám ló đầu ra?” Từ phía nam, một giọng nói ồm ồm.

“Tôi đoán là sợ đến tè ra quần rồi chứ gì.” “Ha ha ha ha.” Từ phía bắc.

“Nghe đồn là huyết mạch Long Quân kiêu ngạo nhất, lần này ngay cả lối đi pha lê cũng không dám ra.” “Chỉ là hư danh thôi.” Huyết mạch Long Quân?

Tiêu Long khẽ sững sờ, rồi trong lòng nổi giận.

Tôi lạy mấy ông.

Mấy gã này sao mà kiêu ngạo ngông cuồng vậy.

Thật là một đám ăn phải gan hùm mật gấu.

Lẽ nào không có thiếu niên tóc dài thì bọn họ chỉ có thể rúc ở đây sao?

Vậy thì thật sự ứng với lời chế nhạo của người ta rồi.

Uổng cho huyết mạch Long Quân.

Không phải là cường giả sao?

Ta, Tiêu Long, kể từ khi đến thế giới này, giết toàn là cường giả!!!

Kẻ yếu không có quyền từ chối.

Trong lòng Tiêu Long cũng có một thắc mắc.

Tại sao những tên này lại gọi bọn họ là truyền nhân của Rồng?

Chẳng lẽ ở thời thượng cổ, truyền nhân của Rồng rất lợi hại sao?

Không đợi Tiêu Long suy nghĩ nhiều, ở cuối đường hầm thủy tinh, có sáu cái bóng lao đến nhanh hơn tia chớp gấp trăm lần.

Gần như trong nháy mắt, từ đầu bên kia của đấu trường, bọn họ dễ dàng vượt qua đám Tiểu Nhị Lang đang chặn ở cửa đường hầm, đáp xuống trung tâm quảng trường thủy tinh.

Tuy nhiên, nhìn qua thì có vẻ không có địch ý.

Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng quay lại, đứng ngay bên cạnh Tiêu Long.

Chương 824

Sáu gã kia hình thái quái dị, cứ hai người lại đứng tựa lưng vào nhau, dường như cũng sợ bị kẻ địch đánh lén.

Tiêu Long nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện thực lực của mấy kẻ này có chút nhìn không thấu, cho nên quyết định trước tiên cứ tĩnh quan kỳ biến.

Bên kia, sắc mặt Hắc Long cũng không đẹp chút nào.

Thực lực của sáu người này đều cao hơn gã, đặc biệt là nam tử thanh tú tóc dài đang nhắm nghiền hai mắt đứng ở đằng trước kia, khiến gã cảm nhận được một luồng khí tức tử vong.

Còn hai gã đàn ông toàn thân bốc lửa và gã đàn ông toàn thân như làm bằng kim loại kia thì cảm giác áp bách không mãnh liệt bằng.

Trên thế giới lại tồn tại loại sinh mệnh có cấu tạo như vậy sao?

Không chỉ đám Hắc Long, ngay cả Tiêu Long cũng có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ đều đến từ thế giới khác? "Có chuyện gì vậy?" Lúc này, gã đàn ông toàn thân bốc lửa nhìn thằng nhóc đang nằm bên cạnh Tiêu Long, có chút trợn mắt há hốc mồm: "Sẽ không phải là đánh ngất Vị thần hộ mệnh cấp Chiến Thần rồi chứ?" "A ha ha ha." Gã đàn ông toàn thân kim loại nghe vậy, lập tức cười đến mức không đứng thẳng người được, ngay cả trên đầu cũng bốc khói trắng.

Tiêu Long thật lo lắng tên này vui quá sẽ tự nung chảy bản thân mất. "Bạch si, đúng là đồ ngu bẩm sinh!" Tiểu Nhị Lang nghe vậy, suýt chút nữa thì chui đầu vào đũng quần.

Quá bi kịch, cũng quá nan kham rồi.

Tuy nhiên hắn không hiểu, sáu gã này đến đây vào lúc này để làm gì?

Lúc này, nam tử thanh tú đang nhắm mắt bỗng nhiên mở miệng: "Ta là Hoàng Tuyền, đại đệ tử tọa hạ của Chuyển Luân Vương Minh Giới, đã lịch luyện trong lục giới một vạn năm.

Minh Giới lần này tham gia Tử Vong Cạnh Kỹ Thần Tuyển Giả, xin hỏi Thần Tuyển Giả của Nhân Giới là ai?" Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Thần Tuyển Giả?

Minh Giới?

Bọn họ chưa từng nghe nói đến Minh Giới, càng không cần nói đến Thần Tuyển Giả.

Ngay cả cái trò chơi Tử Vong Cạnh Kỹ này cũng là lần đầu tiên nghe thấy. "Thần Tuyển Giả a, ta chưa bao giờ nghe nói?" Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi.

Trong lòng đồng thời cũng đang thầm lo lắng.

Chẳng lẽ nơi này không phải di tích thượng cổ?

Vậy thì trò đùa này lớn chuyện rồi.

Theo lệnh chủ thượng phái nàng dẫn theo đám người Tiêu Long đi tìm bí bảo, sớm biết vậy đã không dính vào cái trận thi đấu này. "Trời ơi, các ngươi không phải ngay cả Thần Giới cũng chưa từng nghe nói đấy chứ?" Tên người lửa (Hỏa Nam) lộ ra biểu tình như bị sét đánh ngang tai. "Này, đám nhà quê, rốt cuộc các ngươi từ xó xỉnh nào chui ra vậy?

Chẳng lẽ định dùng loại truyện cười nhạt nhẽo ấu trĩ này để cười chết ta sao?" Tên người kim loại (Kim Cương) cười lăn lộn trên mặt

đất: "Nếu đã như vậy, thì xem ra lần Tử Vong Cạnh Kỹ này, Nhân Giới thua chắc rồi." "Theo quy định, trước trận quyết chiến cuối cùng, nhất định phải giao ra ba mươi đồng bạn để ta giết, nếu không ta tuyệt đối sẽ giết sạch tất cả." Hoàng Tuyền nói với vẻ mặt đương nhiên: "Không còn cách nào khác, ta là kẻ mạnh, các ngươi không có quyền từ chối!" Mẹ kiếp, tên này khẩu khí lớn thật.

Tiêu Long suýt chút nữa trực tiếp rút đao lao lên chém hắn.

Nhưng hiện tại có việc quan trọng hơn trong lòng hắn là một nghi vấn.

Bởi vì ba mươi đồng bạn mà Hoàng Tuyền nói, khẳng định sẽ không chỉ là những chiến sĩ thượng cổ và dã thú kia.

Đám người Tiêu Long cộng thêm thằng nhóc kia cũng mới có 7 người.

Đào đâu ra ba mươi người, càng đừng nói đến việc giao cho hắn giết. "Được rồi, khoan nói những chuyện có hay không, có thể giải thích trước cái gì là Tử Vong Cạnh Kỹ không?" Tiêu Long phất tay, quyết định tìm hiểu từ cái đơn giản nhất. "Không phải chứ, thật sự đều không biết?" Hỏa Nam biểu tình kinh ngạc. "Cái đó... thật không dám giấu, Nhân Giới chúng tôi thực ra đã bế quan tỏa cảng mười vạn năm rồi." Tiểu Nhị Lang trầm tư, nói ra một sự thật khiến mọi người chấn kinh. "Không thể nào." Đừng nói Hỏa Nam, ngay cả Hoàng Tuyền cũng vẻ mặt chấn kinh. "Nhân Giới luôn luôn là mạnh nhất, không chỉ chủng tộc, mà còn bao gồm cả thiên phú." "Nếu như không biết chuyện này mà lại tiến vào đấu trường, vậy thì phải tới Thiên Giới mới có thể rút thăm tư cách." Hỏa Nam gật gật đầu, "Chắc chắn có người ở Thiên Giới giúp các ngươi rút thăm, mới mở ra trận Tử Vong Cạnh Kỹ này.

Bởi vì như vậy, Thần Giới và Tiên Giới mới không có tư cách

tham gia." Lúc này, gã đàn ông kim loại cũng bổ sung: "Đúng rồi, nếu là Thần Tuyển Giả, sẽ nghe thấy thanh âm của quy tắc thượng cổ, ai nghe thấy rồi?" Mẹ kiếp?

Tình huống gì đây.

Chẳng lẽ ông đây là Thần Tuyển Giả?

Trong lòng Tiêu Long giật thót một cái.

Bởi vì lúc bắt đầu, trong đầu hắn đã nghe thấy thanh âm quy tắc kia.

Lúc đó cứ tưởng tất cả mọi người đều nghe được, xem ra là đoán sai rồi. "Cái đó, ai nghe thấy thanh âm quy tắc đó?" Tiêu Long giả ngu, vừa ăn cướp vừa la làng, hy vọng tên Hắc Long ngốc nghếch kia sẽ giơ tay giúp hắn gánh cái nồi này.

Đáng tiếc tên kia quá nhát gan, thấy ánh mắt Tiêu Long quét tới, suýt chút nữa quay người bỏ chạy.

Toàn thể trầm mặc. "Không thể nào." Hỏa Nam vung tay, cười lạnh nói: "Đã đến lúc này rồi còn giấu giếm, nhất định có Thần Tuyển Giả, xem ra các ngươi chuẩn bị chịu chết rồi?" "Sợ cái chim, không phải là Thần Tuyển Giả thôi sao, ông đây nhận hết." Tiểu Nhị Lang tính tình nóng nảy nhất không nghe được loại lời này, kích động gào thét.

Nhưng Hoàng Tuyền lại bình tĩnh giơ tay ra hiệu mọi người bình tĩnh lại.

Hiện tại không phải lúc tranh đấu, bởi vì mọi người cũng không phải kẻ địch. "Kẻ địch chân chính là những thượng cổ ma thú bên ngoài kia, quy tắc thi đấu của chúng ta là giết sạch bọn chúng." "Đã như vậy, tại sao lại muốn bọn ta giao trước ba mươi người cho ngươi giết?" Mọi người lập tức không hiểu.

Thi đấu là giết sạch thượng cổ ma thú bên ngoài, vậy mọi người liên hợp lại giết sạch không được sao?

Hà tất phải tương tàn làm tổn thương hòa khí.

Hoàng Tuyền lắc đầu: "Bởi vì đợi lát nữa sau khi thi đấu bắt đầu, những thượng cổ ma thú kia mỗi khi giết chết một người của chúng ta, sẽ sinh ra thêm một đồng loại.

Trong đám người các ngươi, ngoại trừ ngươi, không có ai có thể ngăn cản một đòn công kích của thượng cổ ma thú." Hắn chỉ tay về phía Hắc Long.

Hắc Long trong lòng thầm mừng rỡ.

Bao gồm cả Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc sau lưng hắn đều hân hoan. "Cho nên đám kẻ yếu này, thay vì chết trong tay lũ ma thú kia, không bằng bị ta giết chết.

Như vậy đối với các ngươi cũng công bằng hơn." Công bằng?

Tiêu Long suýt chút nữa cười điên cuồng thành tiếng.

Xem ra, bất kể ở đâu đều có một quy tắc: Kẻ yếu thì không có nhân quyền. ...

Một lát sau.

Trong lòng Hắc Long cười đến phát điên.

Bởi vì không cần động thủ cũng có thể đem tất cả những kẻ ngứa mắt giết sạch, có thể không vui sao.

Bất kể là Tiêu Long hay Tiểu Nhị Lang, đều phải trừ khử cho sướng.

Còn về Cửu Thiên Huyền Nữ, chẳng qua chỉ là một đại tướng dưới trướng Tây Vương Mẫu mà thôi.

Tuy rằng Hắc Long cũng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng nghe nói nữ nhân dưới trướng Tây Vương Mẫu đều rất cương liệt, cứu rồi cũng sẽ không lĩnh tình.

Thôi bỏ đi, không thuộc về mình thì không cưỡng cầu, chỉ là một nữ nhân thôi. "Vậy thì, đã không nguyện ý chọn lựa, thì để ta giúp các ngươi chọn." Hỏa Nam nói xong, bắt đầu dùng ngón tay chậm rãi di chuyển trên người mọi người.

Hắc Long dường như đã nhìn thấy hình ảnh đám người Tiêu Long từng người một chết thảm, khóe miệng suýt chút nữa toác đến tận mang tai.

Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Chương 825

Còn về phần đám người Tiêu Long, đều tuyệt vọng rồi.

Duy nhất một người có thực lực là Hắc Long lại không dựa vào được, người có thể dựa vào thì lại đánh không lại người ta.

Thật uất ức.

Rất nhanh, ngón tay Hỏa Nam dừng lại.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng toàn thân run rẩy. "Ngươi!" Theo tiếng nói nhàn nhạt của Hỏa Nam, trong tay hắn "phụt" một tiếng xuất hiện một thanh hỏa diễm đao, hướng về phía Cửu Thiên Huyền Nữ chém xuống.

Đúng lúc này, Tiêu Long đột nhiên ưỡn người bước ra, thân hình hùng tráng như núi đứng chắn trước mặt Cửu Thiên Huyền Nữ. "Bản tiên ít khi giết phụ nữ, không ngờ cái tên nhóc loài người này dường như có ý kiến bất đồng a." Hỏa Nam thấy thế, cười hắc hắc, "Vậy thì, giết ngươi trước cũng tốt." Tiêu Long đã nhịn tên này từ lâu rồi.

Toàn thân bốc lửa, người không ra người quỷ không ra quỷ. "Giết ta?

Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không." Cười lớn một tiếng, Tiêu Long trong tay "keng" một tiếng nắm chặt Đường Đao, lạnh lùng nhìn Hỏa Nam. "Vãi chưởng!" Không chỉ Hắc Long, ngay cả mọi người đều kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Tên này cũng quá trâu bò rồi đi.

Đối phương chính là kẻ còn mạnh hơn cả Hắc Long đấy.

Cái thân hình nhỏ bé, lông còn chưa mọc đủ kia lại dám khiêu khích người ta?

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vội vàng đưa tay kéo Tiêu Long, ra hiệu đừng xúc động.

Tiêu Long trở tay gạt tay nàng ra, khuyên ngược lại: "Đều đứng xa ra một chút, tôi biết hắn rất trâu bò, nhưng thế thì đã sao?

Tôi Tiêu Long chuyên trị những kẻ trâu bò!" Mọi người lần nữa chấn kinh.

Tất cả mọi người đều đối với hắn cạn lời.

Tên này không phải bị ngốc hay là điên rồi chứ.

Rõ ràng là một hành động không biết tự lượng sức mình.

Hỏa Nam đều cảm thấy buồn cười: "Dựa vào cái gì?

Nói thật, ta rất thưởng thức đảm lược của ngươi, đương nhiên, ta cũng chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi.

Nhưng trước khi khiêu chiến, có thể cho ta biết tên ngươi không?

Dù sao, ngươi cũng là nhân loại đầu tiên khiến ta có dục vọng giết chóc." Tiêu Long đang định xua tay, đánh nhau làm gì mà lằng nhằng như đàn bà thế.

Hắc Long đứng một bên lại mở miệng: "Vị thiếu niên này tên là Tiêu Long, là thiên tài thiếu niên trẻ tuổi nhất, ưu tú nhất Nhân Giới ta.

Đừng nhìn hắn hiện tại chưa đến ba mươi tuổi, thực lực lại sắp đuổi kịp ta.

Nhưng các ngài không biết đâu, vài tháng trước, hắn chỉ là một nhân loại bình thường." Lời vừa nói ra, không chỉ tất cả kẻ địch, ngay cả tất cả mọi người bên cạnh Tiêu Long đều chấn kinh.

Ngoan ngoãn a, tiểu tử này là người sao?

Thánh nhân trẻ tuổi như vậy.

Chưa đến ba mươi tuổi, chỉ dùng vài tháng.

Mẹ kiếp đổi lại là ai cũng không dám để cho hắn tiếp tục sống sót!

Nếu cho hắn thêm vài tháng nữa, đừng nói loại thực lực Tiên Tôn như Hắc Long, mà ngay cả cấp bậc cao hơn là Thánh Tôn, e rằng tên này cũng sẽ không để vào mắt.

Trong lòng sáu kẻ kia đều dùng ánh mắt "ngươi phải chết" nhìn về phía Tiêu Long.

Đối với việc này, Tiêu Long chẳng thèm để ý.

Mẹ nó Hắc Long không phải muốn kéo hận thù cho ông đây sao.

Không sợ.

Ông nội đây giết một tên cũng là giết, giết sáu tên cũng là giết.

Không phải là thực lực Tiên Tôn sao, toàn bộ làm thịt hết.

Bên cạnh, Hắc Long sau khi thành công kéo một đợt hận thù cho Tiêu Long liền mang theo Gia Cát và Thiên Diệp Thanh Mộc lặng lẽ lui về phía sau, chờ xem kịch vui. "Tôi lên cùng anh." Cửu Thiên Huyền Nữ cắn chặt môi ngọc, quyết định liên thủ với Tiêu Long.

Cho dù bị kẻ địch đánh giết, nàng cũng không nguyện ý nhìn hắn cô quân phấn chiến.

Cùng chung suy nghĩ còn có Tiểu Nhị Lang.

Hắn sái thoát vung vung trường thương, cười nói: "Tiểu tử, bản tôn năm đó dùng năm trăm năm thăng Thánh nhân đã tưởng là ghê gớm lắm rồi.

Không so được với cậu, thật sự không đáng nhắc tới a.

Không sao, hai anh em ta cùng ra trận, chết cũng làm một đôi

huynh đệ tốt." Tiêu Long có chút cảm động.

Tên này tuy rằng ngốc một chút, nhưng tính cách thật sự tốt.

Từ trước đến nay, quan tâm đến Tiêu Long cũng là nhiều nhất.

Nhưng hắn lắc lắc đầu, từ chối ý tốt của hai người: "Không cần, một mình tôi là đủ rồi." Cửu Thiên Huyền Nữ và Tiểu Nhị Lang định nói gì đó, nhưng sau khi Tiêu Long âm thầm truyền âm cho hai người, mắt bọn họ lóe lên, thu vũ khí, lùi về phía sau. "Lần này, nếu cậu sống sót trở về, ta mời cậu tới Thiên Cung uống rượu." Đối diện, Hỏa Nam nhẹ nhàng lắc đầu: "Yên tâm đi, hắn sẽ không sống sót trở về đâu, trong tay bản tôn chưa từng có người sống." Vừa nói, trên tay hắn biến ra hai thanh hỏa diễm đao, đầu lắc một cái, nháy mắt giải phóng ra thực lực Tiên Tôn hậu kỳ.

Lúc này, Tiêu Long mới biết, trên Thánh Nhân là Tiên Tôn.

Tiểu Nhị Lang là Tiên Tôn sơ kỳ, Hắc Long là Tiên Tôn trung kỳ.

Mà tên Hỏa Nam trước mặt này thì là Tiên Tôn hậu kỳ.

Túc túc vượt qua bốn giai vị.

Xem ra trận này không dễ đánh a.

Nhưng là ai cơ chứ?

Hắn là Tiêu Long, sở trường nhất là lấy yếu thắng mạnh, vượt cấp khiêu chiến.

Tiêu Long không nói gì, cũng không giải phóng thần lực của mình, chỉ nhẹ nhàng nắm Đường Đao, đạm nhiên nhìn Hỏa Nam đối diện đang tăng lên khí thế.

Động tác này, đừng nói Hỏa Nam đang cảnh giác, ngay cả Hoàng Tuyền đang nhắm mắt đạm nhiên đứng một bên cũng phải nhíu mày.

Tên này quá bình tĩnh, xem ra không giống như chỉ có chút thực

lực bề ngoài kia.

Có đòn sát thủ ẩn giấu?

Hỏa Nam cẩn thận ổn định dao động thực lực, thấy Tiêu Long không có phản ứng, từ từ đi về phía hắn.

Lúc này, Tiêu Long lại mở miệng nhẹ nhàng nhả ra bốn chữ: "Hỏa diễm bác đoạt." Mọi người sững sờ, vội vàng nhìn về phía Hỏa Nam.

Chỉ thấy ngọn lửa hừng hực thiêu đốt bên ngoài cơ thể hắn, sau khi Tiêu Long mở miệng, lấy một loại hình dạng quỷ dị từ từ biến mất trong không khí.

Thần lực của Hỏa Nam cũng đang từ từ tụt xuống. "Chơi lửa với lão tử, ngươi còn non lắm." Tiêu Long thầm nghĩ, trên tay giơ lên Đường Đao.

Mặc dù mượn năng lực hệ thống tạm thời tước đoạt ba thành thần lực của Hỏa Nam, nhưng thời gian có hạn, trạng thái này không duy trì được bao lâu.

Phải nhanh chóng giải quyết tên này.

Cho nên, vừa ra tay chính là tuyệt kỹ đắc ý nhất. "Nhất trảm đoạn sơn hà!" ...

Cảm nhận được thần lực trong cơ thể trôi đi, Hỏa Nam cũng hiểu loại năng lực nghịch thiên này sẽ không duy trì bao lâu.

Cho nên ham muốn giết người trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Chương 826

"Tốt, có thể giết chết loại thiên tài thiếu niên này, đủ vị!" Nói rồi, Hỏa Nam ngưng tụ tất cả thần lực trong cơ thể, một mạch quán nhập vào song đao, hung hăng nện về phía Tiêu Long.

Lập tức, mọi người phát hiện toàn bộ quảng trường thủy tinh phảng phất bị một bàn tay khổng lồ vô hình ấn xuống, nháy mắt biến thành trạng thái chân không, khiến người ta không thở nổi.

Có người thực lực thấp kém, càng khẩn cấp chớp chớp mắt.

Nhưng chỉ trong công phu một cái chớp mắt, bọn họ phát hiện toàn bộ mặt đất quảng trường thủy tinh bị một đạo kiếm khí dài trăm mét chia làm hai.

Hai nhân vật chính ở trung tâm trường đấu, đao chạm đao, vẫn không nhúc nhích. "Xảy ra chuyện gì?" Nhìn hai người bất động kia, mọi người trong lòng không khỏi thắc mắc.

Nhưng người vừa rồi không chớp mắt cũng không hiểu, chỉ trong công phu một nháy mắt, hai người đã giao thủ, không có vụ nổ oanh oanh liệt liệt, cũng không có bất kỳ bên nào ngã xuống. "Lại!" Lúc này, Tiêu Long lại rống to một tiếng, thu đao chém tiếp. "Nhị trảm, thiên địa băng!" Đây là chiêu thức hắn mới lĩnh ngộ tại căn cứ thí luyện thời gian trước, vừa vặn dùng Hỏa Nam để thử nghiệm.

Đệ nhị trảm so với đệ nhất trảm càng thêm gấp gáp.

Hỏa Nam không kịp phản ứng, chỉ có thể rút đao đỡ đòn.

Nhưng một giây sau, Tiêu Long lại hét một tiếng: "Tam trảm giang sơn di!" Lần này, Hỏa Nam cảm giác được áp lực, bởi vì uy lực đao thứ ba mạnh hơn đệ nhất trảm vô số lần, căn bản không phải hai

thanh đao có thể ngăn cản.

Trong lúc tình thế cấp bách, hắn vội vàng vận toàn bộ thần lực để kháng cự.

Dù vậy, cả người Hỏa Nam lùn đi một đoạn, bị Tiêu Long một đao chém lún xuống mặt đất thủy tinh. "Ta nhất định phải giết ngươi!" Cảm thấy mặt mũi không còn, Hỏa Nam rống to một tiếng, muốn từ dưới đất bật lên.

Nhưng khóe mắt Tiêu Long lại lóe lên: "Quá muộn rồi!" Lời vừa dứt, ánh sáng trên tay biến đổi tốc độ.

Lập tức, Hỏa Nam cảm giác không thể động đậy.

Tiêu Long vung Đường Đao lần nữa: "Tứ trảm, càn khôn nghịch!" Hỏa Nam lập tức sợ đến hồn phi phách tán.

Tuy rằng dựa vào thần lực nhanh chóng giãy thoát khỏi sự trói buộc mạc danh kỳ diệu, nhưng chút thời gian đó cũng đủ để Đường Đao tới nơi.

Một giây sau, nương theo một tiếng thét thê lương, một nửa bả vai của Hỏa Nam rời khỏi thân thể, hóa thành tro tàn.

Tiêu Long hiển nhiên đối với kết quả này không hài lòng, giơ tay chuẩn bị đao thứ năm.

Hỏa Nam lại xoay người một cái, chạy về phía sau.

Mọi người lập tức bị một màn này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Tên này đang...

đào mệnh!

Thật vãi cả linh hồn.

Một đại thần Tiên Tôn hậu kỳ trâu bò, lại bị một tiểu tử Thánh nhân trung kỳ đánh cho như cún, bị phế một cánh tay.

Mẹ kiếp nói ra ngoài ai tin a.

Hỏa Nam may mắn thoát được một kiếp vừa chạy trốn, vừa phá khẩu đại mạ: "Đáng chết, tên lừa đảo, ta bị lừa rồi, tên này tuyệt đối là Thần Tuyển Giả.

Nếu không ta sẽ không bị đánh thê thảm như vậy.

Mấy người các ngươi không định ra tay sao?" Hoàng Tuyền - người đã biến mất vẻ kinh hãi trên mặt, nghe hắn nói vậy, y nguyên vẫn là bộ dáng lạnh lùng kia: "Kẻ yếu thì không có nhân quyền, đánh không lại bị ăn đòn là bình thường." "Mẹ kiếp!" Hỏa Nam vô cùng phát điên.

Hắn biết thực lực và kinh nghiệm chiến đấu của mình đều ở trên Tiêu Long.

Nếu liều mạng chiến đấu thì cũng ước tính có thể thắng.

Nhưng như vậy, bị trọng thương thì khẳng định không gánh nổi trận Tử Vong Cạnh Kỹ tiếp theo.

Tân tân khổ khổ làm áo cưới cho người khác sao?

Hắn không có ngu như vậy.

Cho nên hắn mạnh mẽ dừng bước, xua tay với Tiêu Long đang xách đao truy đuổi: "Được rồi được rồi, ta không đánh với ngươi nữa, cũng đừng đuổi theo ta." Tiêu Long sững sờ, thuận tiện hiểu được ý tứ tên này, cũng thu tay lại.

Hỏa Nam lo lắng cái gì hắn cũng lo lắng cái đó, không thể để người khác ngư ông đắc lợi.

Hắn chỉ quay đầu nhìn về phía năm người đang xem kịch kia:

"Này, có ai muốn đánh với tôi nữa không?" Kim chúc nam (Kim Cương) vội vàng lắc lắc đầu.

Đùa gì vậy, Hỏa Nam đều bị bắt nạt đến thê thảm, năng lực và thực lực của hắn ta cũng biết rồi, làm gì phải đánh?

Lãng phí thể lực sao?

Lại đánh không chết. "Nếu đã xác định là Thần Tuyển Giả, vậy thì ta không có sự cần thiết phải đánh nữa.

Dù sao mục đích cuối cùng của ta đều là thắng trận Tử Vong Cạnh Kỹ này, không phải tương tàn lẫn nhau." Hoàng Tuyền cuối cùng lên tiếng.

Tiêu Long trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hú hồn.

Thật lo lắng đám này thật sự lại đánh một trận, vậy thì tuyệt đối sẽ không chống đỡ nổi.

À không, có Thính Lôi Tháp, khẳng định là không chết được, chỉ là như vậy thì quá uất ức, cũng không phải tính cách của hắn. "Còn về cô ta, cũng cùng tham chiến đi." Hoàng Tuyền chỉ chỉ Cửu Thiên Huyền Nữ, chậm rãi nói.

Tuy rằng không thể ai cũng là nhân vật trâu bò như Tiêu Long có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng cũng không thể khinh thị.

Dù sao Nhân Giới luôn luôn mạnh nhất, Hoàng Tuyền biết rõ tin tức này. "Đã không đánh nhau nữa, vậy tôi hỏi một vấn đề." Tiêu Long đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Vừa rồi chỉ lo bảo vệ Cửu Thiên Huyền Nữ nên quên mất.

Lúc này thấy Hoàng Tuyền định đi, hắn vội vàng lên tiếng gọi lại. "Chuyện gì?" "Cái Tử Vong Cạnh Kỹ này không thể chỉ là đánh đánh

giết giết đơn giản như vậy chứ, đã có quy tắc nghiêm khắc như vậy, đánh xong còn có bảo bối thưởng không?" Tiêu Long nhàn nhạt hỏi.

Bảo bối mới là thứ hắn quan tâm nhất.

Còn về cái danh Thần Tuyển Giả gì đó hắn không thèm để ý.

Không thể bạch bạch thám hiểm một di tích thượng cổ, tham gia một trận sinh tử kịch liệt, kết quả lại chẳng có chút lợi lộc gì, vậy thì quá ghê tởm người ta rồi. "À, quên mất các ngươi không biết." Kim Cương vỗ đầu một cái, suýt chút nữa quên đám này không biết gì về Tử Vong Cạnh Kỹ.

Dù sao Thần Tuyển Giả cũng không cần nói cho bọn họ biết, vốn dĩ không cần thiết nói cho một đám người sắp chết.

Nhưng trải qua trận chiến vừa rồi, cũng không còn tâm tư khinh thị Tiêu Long nữa, đương nhiên quyết định nói cho hắn biết. "Theo quán lệ vãng lai, người sống sót cuối cùng trong Tử Vong Cạnh Kỹ đều sẽ nhận được một số bí bảo thượng cổ thích hợp với thể chất.

Nghe nói người thắng cuộc đứng đầu sẽ hoạch đắc một kiện Thần khí thượng cổ." Thần khí thượng cổ?

Tiêu Long có chút đỏ mắt rồi.

Mẹ kiếp, không phải vì bí bảo thượng cổ, chỉ vì kiện Thần khí thượng cổ kia cũng phải thắng trận này a.

Không chỉ phải thắng, còn phải tranh thủ đứng nhất.

Sau khi chia tay đám người Hoàng Tuyền, tâm trạng mọi người đều vui vẻ.

Chỉ có đám Hắc Long rúc ở góc biên, giống như chó nhà có tang.

Tuy rằng khó chịu vì đám Tiêu Long không chết, nhưng lúc này cũng không dám ra tay với Tiêu Long nữa.

Dù sao nhiều chiến sĩ thượng cổ và động vật như vậy, còn có một thằng nhóc trâu bò tuy chưa tỉnh nhưng cũng rất giỏi chịu đòn. "Chỉ có thể hy vọng Tử Vong Cạnh Kỹ sớm chút mở ra, như vậy Tiêu Long tuyệt đối chắc chắn chết." Hắc Long lẩm bẩm.

Ô ô ô cũng khéo, không biết là ý trời hay gì, ngay sau câu nói đó, một tiếng tù và du dương đột nhiên vang lên khắp đấu trường.

Chương 827

Tử Vong Cạnh Kỹ bắt đầu rồi! ...

Thánh Tôn cấp thượng cổ ma thú!

Trung tâm quảng trường.

Không đợi Tiêu Long vừa ác chiến một trận xong kịp thở dốc, trò chơi giết chóc Tử Vong Cạnh Kỹ bên ngoài đã chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy, nương theo tiếng tù và ngừng lại, từ trên khung đỉnh cực cao ầm ầm chiếu xuống mười cột ánh sáng đỏ siêu chói mắt. "Đều ở lại, toàn lực cứu trị cái tên nhóc kia." Tiêu Long nói với mọi người. "Được." Những chiến sĩ thượng cổ kia đều hơi khom người trước Tiêu Long.

Trải qua trận chiến vừa rồi, bọn họ đối với Tiêu Long ngôn nghe kế tòng.

Bởi vì nếu không có Tiêu Long ra tay, tin rằng vừa rồi bọn họ thảy đều hóa thành xương trắng dưới chân địch nhân.

Đây là đãi ngộ mà một cường giả nên có.

Tiêu Long "vút" một cái xuất hiện ở cuối đường hầm thủy tinh.

Chỉ thấy trong đấu trường, theo cột sáng biến mất, mười con thượng cổ ma thú da đỏ thẫm xuất hiện.

Thể hình bọn chúng như những con tinh tinh khổng lồ nhưng lại mọc đầu hổ, đặc biệt là nửa thân trên to hơn nửa thân dưới gấp mấy lần, móng vuốt trên song ti dài đến mười mét. "Mẹ kiếp, những súc sinh này thực lực mạnh quá!" Bên cạnh, Tiểu Nhị Lang đến sau một chút chấn kinh nói. "Đích xác, là thượng cổ ma thú cấp bậc Thánh Tôn." Tiêu Long nhàn nhạt nói. "Sao cậu biết?" Tiểu Nhị Lang có chút

chấn kinh.

Hắn chỉ cảm giác những con ma thú này mạnh hơn Hắc Long, bèn đoán trắc có khả năng là thực lực Thánh Tôn, nhưng không dám xác định.

Không ngờ Tiêu Long một câu liền nói toạc ra thực lực.

Tiêu Long cười cười, không lên tiếng.

Chẳng lẽ ta phải nói cho anh biết vừa rồi đánh nhau với Hỏa Nam một trận, hệ thống trong đầu ta đã mở Thiên Nhãn cho ta sao?

Tiêu Long cũng không ngờ đánh với Hỏa Nam một trận lại có chỗ tốt này, mở ra một đôi Thiên Nhãn có thể dòm ngó đẳng cấp thực lực kẻ địch.

Loại chuyện này không cần thiết phải giải thích với người khác.

Hệ thống là chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Long, hắn cũng càng ngày càng phát hiện thứ này giống như phần mềm, có thể liên tục cập nhật theo đà tăng tiến sức mạnh.

Không kìm được có chút tò mò, không biết đánh nhau với tên Hoàng Tuyền thâm sâu khó lường kia thì sẽ thế nào, có niềm vui bất ngờ hơn không? "Địa Ngục Hỏa Thạch, Kim Cương, còn có tên Hắc Long kia, ba người các ngươi cùng ta liên thủ cách sát đội trưởng thượng cổ ma thú.

Những người khác kiềm chế đám ma thú còn lại." Đối mặt với những thượng cổ ma thú thực lực Thánh Tôn kia, túng nhiên là Hoàng Tuyền - kẻ mạnh nhất trong bốn quảng trường thủy tinh Đông Tây Nam Bắc cũng không dám lơ là.

Một khi không nhanh chóng đánh giết con đội trưởng kia, vậy thì e rằng không quá một phút, tất cả những người có thực lực dưới Tiên Tôn tại đây tuyệt đối đều sẽ bị tàn sát đãi tận.

Con đó bắt buộc phải bị tiêu diệt trước. "Đã rõ." Hắc Long cùng những kẻ kia ứng tiếng, liền phi thân nhảy xuống cửa đường hầm, lao về phía con ma thú lớn nhất trong đấu trường.

Tiêu Long nhún vai, cùng Tiểu Nhị Lang lao về phía những con ma thú thể hình nhỏ hơn.

Lúc này hắn cũng nhìn rõ.

Hoàng Tuyền ở phía Đông, là một nam tử mặc hắc bào rộng thùng thình treo lơ lửng trên hư không phía trên đường hầm, ước chừng là Chiến Thần tham chiến của Minh Giới rồi.

Phía Nam, đường hầm nơi Kim Cương trấn giữ, Chiến Thần tham chiến là một con robot khổng lồ, Tiêu Long đoán không ra là của giới nào trong lục giới.

Đảo lại phía Bắc nơi Hỏa Nam trấn giữ thì dễ nhận biết hơn, một con sói lửa khổng lồ đứng ở đó, xem ra Hỏa Nam thuộc về Thần Tuyển Giả của Yêu Giới.

Kim Cương thuộc về Ma Giới.

Chiến Thần tham chiến của ba phương đều đang đứng sừng sững ở cửa đường hầm, chặn những con ma thú muốn tiếp cận cửa đường hầm ở bên ngoài.

Tuy nhiên nhìn qua tình hình tịnh không lạc quan.

Bởi vì vẻn vẹn hai con thượng cổ ma thú mà ba vị Chiến Thần kia đã sắp không gánh nổi.

Tiêu Long nhìn mà âm thầm lắc đầu.

Đây mới là đợt đầu tiên.

Theo lời Hoàng Tuyền, trận Tử Vong Cạnh Kỹ này không chỉ có một đợt thượng cổ ma thú.

Đợi đợt sau xuống thì mọi người còn thực lực tiếp tục nghênh chiến không? "Bên ta không có Chiến Thần, làm sao bây giờ?" Nhìn người ta đều có Chiến Thần thủ môn, bên mình đại môn rộng mở, nếu không có gì bất ngờ, đợi lát nữa tất cả thượng cổ ma thú sẽ phát hiện ra bên trong này.

Tiểu Nhị Lang đầy mặt lo âu nói. "Mẹ kiếp, chẳng lẽ tay ta bị thối, xui xẻo đến mức này sao?" Tiêu Long cáu kỉnh.

Nhưng hiện tại không phải lúc cáu kỉnh, cần phải nhanh chóng nghĩ cách. "Hay là chúng ta dẫn từng con một vào trong quảng trường thủy tinh, ở đó không gian nhỏ." Cửu Thiên Huyền Nữ đề nghị.

Cục diện tốt nhất là tên nhóc Chiến Thần kia kịp thời tỉnh lại, đại phát thần uy xử lý đám ma thú.

Nhưng vấn đề là vạn nhất nó không tỉnh thì nguy hiểm to.

Tiêu Long lo lắng cũng là vấn đề này.

Bên này thực lực vốn dĩ yếu hơn, vạn nhất lại xuất hiện thương vong, vậy thì khả năng thật sự toàn bộ chết ngắc.

Không chỉ bên này, bao gồm cả Đông Nam Bắc kia, một ai cũng chạy không thoát.

Người khác chết hắn không quan tâm, Tiêu Long không thể chết ở đây.

Vận mệnh của hắn phải nắm trong tay hắn.

Bên ngoài đại chiến bắt đầu.

Hoàng Tuyền cùng đội trưởng thượng cổ ma thú đã chiến đấu, uy lực vụ nổ khủng khiếp cách rất xa đều có thể cảm nhận được.

Tiêu Long vung tay: "Không sao, Tiểu Nhị Lang chạy nhanh, nhân lúc chúng chưa phát hiện thì dẫn trước một con vào, tôi giết.

Giúp tôi lược trận." Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn nhau, không hỏi vì sao, gật đầu, lựa chọn vô điều kiện tin tưởng Tiêu Long.

Bởi vì bọn họ nhìn ra được, tiểu tử này là một nhân tài, tin tưởng hắn, không chừng mọi người thật sự có thể hóa hiểm vi di.

Nói làm là làm.

Tiểu Nhị Lang "vút" một cái liền rời khỏi đường hầm, đến trước mặt một con thượng cổ ma thú đang bồi hồi cách đó mấy trăm mét, nện một đạo kim quang vào nó rồi xoay người bỏ chạy.

Tiểu tử này xem ra làm không ít chuyện như vậy rồi, rất thông thạo.

Tiêu Long giơ tay ra hiệu Cửu Thiên Huyền Nữ lùi về sau, trong tay nắm Đường Đao.

Ngay sau khi Tiểu Nhị Lang phi tốc lao vào đường hầm, hắn cũng phi tốc nhảy lên vai con ma thú kia.

Sau khi nghiêng người tránh thoát móng vuốt công kích, hắn hung hăng cắm một đao vào mắt con ma thú.

Ngay từ đầu, mục tiêu của hắn chính là đôi mắt.

Những tên này da dày thịt béo, cho dù là Đường Đao cũng không dễ dàng phá vỡ phòng ngự.

Sự thật chứng minh Tiêu Long đã cược đúng.

Thượng cổ ma thú phản ứng phi thường linh mẫn, móng vuốt vội vàng chộp tới Đường Đao trước mắt.

Hai bên tương chàng, một đạo hỏa hoa mang theo tia điện nổ lách tách.

Nhưng đúng lúc này, trên Đường Đao của Tiêu Long bỗng nhiên

diên thân xuất kiếm quang dài vài mét, xuyên qua khe hở móng vuốt, hung hăng đâm vào mắt thượng cổ ma thú.

Chương 828

Ai cũng biết nhãn châu là nơi thúy nhược và bạc nhược nhất.

Nương theo một tiếng bạo liệt trầm muộn, Tiêu Long bị một cỗ cự lực hất văng ra ngoài.

Nhưng thượng cổ ma thú cũng không dễ chịu, mù một con mắt, hai móng vuốt loạn xạ vung vẩy, cả cơ thể nhanh chóng lăn từ cửa đường hầm xuống, bắt đầu liên tiếp lăn lộn trên mặt đất. "Hiện tại làm sao bây giờ?" Tiểu Nhị Lang quay lại nhìn tình huống này, xoắn xuýt nhíu mày.

Thượng cổ ma thú điên cuồng như vậy, mười người cũng không lại gần được, giết kiểu gì?

Tiêu Long lại ra hiệu không cần kinh hoảng, hai tay hung hăng chắp lại, trong miệng khẽ nhả: "Bạo!" Lập tức, trong hốc mắt con thượng cổ ma thú bị mù kia, một đạo kim quang kịch liệt tràn ra.

Ngay sau đó là một tiếng nổ chấn nhĩ dục lung.

Đợi Tiểu Nhị Lang quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy con ma thú kia đã mất một nửa cái đầu. "Vãi chưởng, làm thế nào vậy?" Tiểu Nhị Lang chấn kinh. "Không có gì, trong đao mang kia tôi đã chú nhập thần lực của mình." Tiêu Long xua xua tay không để ý nói.

Nhưng Tiểu Nhị Lang lại biết, biện pháp này nói thì đơn giản, làm lại rất khó.

Đem tự thân thần lực dung nhập vào đao quang, lại phải chú nhập vào cơ thể địch nhân rồi mới sản sinh vụ nổ, cần một loại lực khống chế tinh xác đến mức nào.

Tiểu Nhị Lang không biết, bởi vì hắn làm không được.

Bên kia, nương theo một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, đội trưởng thượng cổ ma thú một quyền hất văng kẻ địch trước mặt ra ngoài.

Giữa không trung, bốn người Hoàng Tuyền ánh mắt quét qua, vừa vặn nhìn thấy Tiêu Long đang vân đạm phong khinh cùng với con thượng cổ ma thú mất nửa cái đầu dưới chân hắn.

Trong lòng bọn họ đều trầm xuống.

Tên này một mình, tóc cũng không rối mà đã xử lý xong một con thượng cổ ma thú.

Thực lực thật trâu bò.

Đám người bọn họ liên thủ còn chưa xử lý xong một con, tuy rằng là thực lực đội trưởng nhưng cũng mất mặt a.

Nhưng sự việc khiến bọn họ chấn kinh hơn còn ở phía sau.

Từ sau khi phát hiện điểm yếu của thượng cổ ma thú, Tiêu Long và Tiểu Nhị Lang bắt đầu hành trình đồ sát.

Nửa giờ sau, khi bốn người Hoàng Tuyền quần áo tả tơi đang thở dốc đối mặt với con đội trưởng thượng cổ ma thú đang sống dở chết dở, thì dưới chân Tiêu Long đã nằm chín cái xác thượng cổ ma thú.

Vô nhất lệ ngoại, đều là đầu nổ tung, trăm lần như một.

Tiểu Nhị Lang đứng bên cạnh tuy rằng thở hồng hộc nhưng đầy mặt đều là hưng phấn quang.

Mẹ kiếp đây chính là tráng cử chưa từng có của Nhân Giới a, thật sự quá nở mày nở mặt.

Đương nhiên hắn không quên tất cả đều nhờ Tiêu Long ban tặng.

Nếu không có năng lực siêu cường kia, đừng nói xử lý chín con, một con e rằng cũng không thể.

Tiêu Long nhìn thời gian, lúc này cự ly đợt thượng cổ ma thú tiếp theo còn hơn hai mươi phút, nhưng đám Hoàng Tuyền vẫn chưa giải quyết xong.

Hắn bèn quát to một tiếng: "Thống thống tránh ra!" Đồng thời thân hình hắn lao vút đi, chân đạp hư không, ý niệm vừa động, dưới chân xuất hiện một con phượng hoàng được tạo thành từ lửa.

Mọi người chấn kinh.

Chuyện gì vậy?

Tên này còn có chiêu này?

Tiêu Long nhìn ánh mắt chấn kinh của mọi người, trong lòng đắc ý.

Không tệ nha, từ sau khi tiến vào di tích thượng cổ cấm bay này, hắn cứ thử nghiên cứu xem thần lực của mình có thể tạo ra tọa kỵ biết bay không, không ngờ thật sự nghiên cứu ra được.

Dưới chân là hỏa phượng hoàng, tuy rằng dựa vào thần lực duy trì, nhưng nhìn qua lại rất lạp phong, thực dụng.

Chỉ là, tiếp đó sự tình khiến mọi người chấn kinh lại lần nữa phát sinh.

Chỉ thấy con đội trưởng thượng cổ ma thú đang điên cuồng nhảy nhót kia, sau khi nhìn thấy Tiêu Long đạp hỏa phượng hoàng thì lập tức xoay người bỏ chạy.

Xem ra nó không dám đối chiến với Tiêu Long.

Sao lại thế? "Chẳng lẽ tên này sợ lửa?" Tiêu Long đoán.

Chỉ là rất nhanh hắn lại lắc đầu.

Vừa rồi lúc Hỏa Nam công kích, toàn thân đều bốc lửa, nếu có tác dụng thì đã sớm hiệu quả.

Như vậy chỉ có một khả năng: Con kia sợ thứ biết bay.

Quả nhiên, đòn tấn công bằng lửa của Tiêu Long ném về phía tên đội trưởng Thượng Cổ Ma Thú chẳng có chút tác dụng nào.

Nhưng tên kia vẫn né tránh Hỏa Phượng Hoàng của Tiêu Long, không dám đối đầu trực diện. "Không được, cứ giằng co thế này thì hỏng bét." Nghĩ là làm, Tiêu Long thôi động thần lực, lao nhanh về phía trước, đuổi kịp đến đỉnh đầu con ma thú.

Hắn nắm chặt đao, nhảy lên không trung rồi giẫm mạnh lên vai nó, cắm phập một đao vào mắt đối phương.

Nhưng chỉ nghe "keng" một tiếng, tên đội trưởng Thượng Cổ Ma Thú đã kịp thời nhắm mắt lại, chặn đứng đòn tấn công.

Tiêu Long cười lạnh.

Hắn biết không dễ dàng đắc thủ như vậy.

Mục đích thực sự của hắn là ép súc sinh này nhắm mắt.

Quả nhiên, ngay khi nó nhắm mắt, chiếc nhẫn trên tay Tiêu Long lập tức lóe lên một luồng sáng.

Khi tên đội trưởng mở mắt ra, trước mắt nó chỉ toàn là sự mê mang.

Đương nhiên, Ma Nhẫn trên tay Tiêu Long đã phát huy tác dụng.

Điều khiến Hoàng Tuyền khiếp sợ là ngay sau đó, Tiêu Long rời khỏi vai con quái vật, còn kẻ kia lại vung lợi trảo tự móc vào mắt mình.

Móc mắt ra chưa hả giận, nó còn thọc sâu móng vuốt vào hốc mắt.

Hai phút sau, tên đội trưởng Thượng Cổ Ma Thú cuối cùng cũng tắt thở vì hành vi tự sát.

Đến đây, mười con Thượng Cổ Ma Thú đã bị tiêu diệt toàn bộ. "Để nó tự sát sao?

Tình huống gì thế này?" Kim Chúc Nam nói năng cũng lắp bắp.

Tiêu Long cười nhạt, bay người về phía thông đạo nơi Tiểu Nhị Lang đang đứng.

Trận chiến tiếp theo còn một khắc nữa mới bắt đầu, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Dù sao vừa rồi dùng Ma Nhẫn bố trí ảo cảnh khống chế tên đội trưởng cũng tốn kha khá sức lực.

Nhìn Tiêu Long rời đi, nhóm Hoàng Tuyền đều cười khổ lắc đầu. "Tên Tiêu Long này đúng là quá lợi hại." "Thực lực nhìn thì không cao, nhưng thủ đoạn lại rất ghê gớm." "Haizz, người của Nhân Giới lúc nào cũng lợi hại như vậy sao?" Chỉ có Hắc Long đứng một bên là nhìn theo bóng lưng Tiêu Long với ánh mắt âm trầm.

Hắn hiểu, chỉ lộ ra một thủ đoạn này, Tiêu Long đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng nhóm Hoàng Tuyền.

Muốn ra tay với hắn càng khó hơn.

Đáng sợ hơn là, lỡ như Tiêu Long ra tay với hắn, không khéo đám người kia sẽ giúp đỡ Tiêu Long.

Thật đáng sợ.

Tại quảng trường thủy tinh, Tiêu Long đang ngồi hưởng thụ Cửu Thiên Huyền Nữ tẩm quất.

Không còn cách nào, là đại công thần mà lỵ.

Đừng nói massage, dù có bắt múa hát thì mọi người cũng phải sắp xếp.

Chương 829

Ai bảo thằng nhóc này trâu bò thế chứ.

Nhưng Tiêu Long hiện tại không có tâm trạng hưởng thụ.

Hắn đang kinh ngạc vì chuyện vừa xảy ra khi giết tên đội trưởng kia.

Trong đầu hắn nhận được một tin nhắn từ quy tắc viễn cổ: "Đinh!

Chúc mừng hoàn thành trận tử vong cạnh tái đầu tiên, thưởng 10 điểm tích phân." "Ngoài ra, do một mình giết chết đội trưởng, thưởng thêm 5 điểm tích phân." Nghe xong hai câu này, Tiêu Long muốn điên lên vì sướng.

Không ngờ một mình đánh giết đội trưởng lại có phần thưởng riêng.

Điểm này e là Hoàng Tuyền không biết.

Tiêu Long quyết định giữ bí mật này đến khi kết thúc giải đấu.

Hắn tự nhận mình không phải người tốt, loại chuyện tốt này hoàn toàn không cần thiết phải nói cho kẻ khác.

Đặc biệt là tên Hắc Long kia.

Nhất định phải để gã chết ở đấu trường này, nếu không ra ngoài sẽ là hậu hoạn khôn lường.

Vì vậy, không chỉ vì món thượng cổ thần khí, mà còn vì để trừ khử Hắc Long, hắn cũng phải làm một "thánh cướp điểm".

Đừng hòng tranh giết đám thú thượng cổ kia với ông đây, bản tôn ta là cao thủ đấy.

Nghĩ đến câu nói đó, Tiêu Long quyết định sẽ xử lý Hắc Long vào

khoảnh khắc hắn sắp chết. ...

Lại có một đợt Thượng Cổ Ma Thú được thả xuống từ cột sáng.

Tiêu Long lần này nhanh chóng lao lên tàn sát sạch sẽ.

Hoàng Tuyền nhìn hành động này của Tiêu Long thì rất vui mừng, không hề nghi ngờ gì.

Hắn vạn lần không đoán được Tiêu Long đang tính toán gì, càng không biết việc giết đội trưởng sẽ được thêm điểm.

Hắn chỉ thấy vui vẻ khi Tiêu Long một mình lao lên giết hết quái, mong Tiêu Long càng nỗ lực càng tốt.

Vì hắn nghĩ Tiêu Long tiêu hao càng nhiều thì uy hiếp đối với hắn càng nhỏ.

So với một Tiêu Long toàn lực ứng phó, thì tên Hắc Long thâm tàng bất lộ kia mới khiến hắn cảnh giác.

Nào biết đâu, đây chính là kết quả Tiêu Long muốn.

Đương nhiên hắn hiểu tâm lý đám người này.

Hắn càng biết rõ khó khăn lớn nhất lần này là gì.

Một bên là ba thế lực Đông - Nam - Bắc đã chuẩn bị cho tử vong cạnh tái cả vạn năm, một bên là Hắc Long luôn rình rập ra tay độc thủ.

Hiện tại hắn phải nắm quyền chủ động.

Dù sao đã có Thính Lôi Tháp, chỉ cần tích phân đủ, hắn sẽ thu Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ vào tháp, không tin Hắc Long làm gì được mình.

Chống đỡ đến khi kết thúc, không cần động thủ thì đám kia cũng chết chắc.

Lúc đó thần khí sẽ là của hắn. "Ông đây giết tiếp!" Tiêu Long gầm lớn, lao vào đám ma thú mới xuất hiện.

Mười phút sau, nương theo tiếng ầm ầm, con ma thú cuối cùng ngã xuống.

Tiêu Long đã nắm rõ kỹ năng giết chóc nên giải quyết rất nhanh. "Nghỉ ngơi một lát, ngồi đợi đợt sau." Tiêu Long xoay người đi về phía quảng trường thủy tinh.

Lúc này, Hoàng Tuyền lại đi theo. "Hôm nay chắc sẽ không còn Thượng Cổ Ma Thú xuống nữa đâu." "Tại sao?" Tiêu Long ngạc nhiên. "Vì mỗi ngày chỉ xuất hiện ba đợt thôi," Hoàng Tuyền giải thích. "Ồ, thế thì tôi có thể nghỉ ngơi đàng hoàng, mai đánh tiếp." Nói xong Tiêu Long định đi, nhưng Hoàng Tuyền dường như chưa muốn rời khỏi. "Có chuyện gì à?" Tiêu Long hỏi. "Tên Hắc Long kia có vẻ muốn gây chuyện, hắn cũng đi theo tôi rồi," Hoàng Tuyền chần chừ nói. "Tên đó á?" Tiêu Long ngẩn ra.

Hắc Long không có việc gì đi theo Hoàng Tuyền làm gì?

Nhờ Hoàng Tuyền xử lý Tiêu Long à? "Hy vọng tôi có thể làm thuyết khách, hóa giải cừu hận giữa hai người." Lời của Hoàng Tuyền làm Tiêu Long ngớ người.

Hóa giải cừu hận?

Cừu hận cái lông ấy.

Tên Hắc Long kia không phải đang giở trò chứ? "Hỏng bét!" Phản ứng lại, Tiêu Long thầm kêu không ổn. "Đáng lẽ hắn không nên rời đi, mau quay lại!" Hoàng Tuyền sững sờ, dường như cũng hiểu ra, lập tức bay người quay lại.

Đúng lúc này, trong đấu trường đột nhiên vang lên tiếng thảm thiết.

Tiêu Long và Hoàng Tuyền chưa nghe rõ là ai phát ra, nhưng nhìn lên khung đỉnh, hàng chục cột sáng đang giáng xuống. "Mẹ kiếp, không phải kết thúc rồi sao?" Tiêu Long giật mình.

Vì lần này hạ xuống hàng chục con, không phải mười hay năm con. "Tình huống này chỉ xảy ra khi người của ta bị Thượng Cổ Ma Thú giết chết, nhưng sao có thể?" Hoàng Tuyền giải thích, mặt mày biến sắc.

Bay nhanh ra khỏi thông đạo thủy tinh, hai người liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy bên rìa đấu trường, hàng chục chiến binh thượng cổ của ba phe Đông Nam Bắc đã bị một bóng đen cao lớn tàn sát hầu như không còn.

Khi bóng đen kia nghe tiếng động quay lại, Tiêu Long mới phát hiện đó chính là Hắc Long.

Chỉ có điều, Hắc Long lúc này không còn hình dạng ban đầu, nghiễm nhiên biến thành bộ dạng khủng long bụng bự phương Tây, nhìn không khác gì Thượng Cổ Ma Thú. "Hả, thằng cha này không phải con riêng của Thượng Cổ Ma Thú đấy chứ?" Tiêu Long giật mình. "Xem ra tên này quả nhiên không đơn giản," Hoàng Tuyền gật đầu. "Hahaha!" Hắc Long cười điên cuồng, đặc biệt khi thấy Tiêu Long và Hoàng Tuyền xuất hiện thì càng đắc ý. "Chỉ bằng mấy tên nhãi ranh cũng đòi đấu với tao, thật ngây thơ.

Biết lão tử là ai không?

Lão tử là người Thần Giới!

Đừng nói là các ngươi, Nhân Hoàng năm đó chẳng phải cũng chết dưới mưu kế của ta sao?" "Cái quái gì thế?" Tiêu Long mù tịt lịch sử thượng cổ nên nghe như vịt nghe sấm.

Nhưng Hoàng Tuyền bên cạnh cùng đám Tiểu Nhị Lang vừa chạy đến lại kinh hãi tột độ. "Hóa ra năm đó Nhân Hoàng chiến tử, thông đạo Nhân Giới đóng cửa, đều là do tên này giở trò?" "Nhân Hoàng cái chó gì, chẳng qua là anh hùng hết thời, dựa vào đâu mà khiêu chiến địa vị Thần Giới của ta?

Dựa vào cái gì?

Dũng khí sao?" Hắc Long cười khinh miệt. "Ta thừa nhận tên đó là thiên tài, nhưng dù có thiên tài đến đâu, cường đại đến đâu cũng không thể lay chuyển địa vị Thần Giới.

Bởi vì ta là Thần cư ngụ trên Cửu Trọng Thiên!" "Ồ, xin hỏi vị 'Thần', nhiều Thượng Cổ Ma Thú xuống như vậy, ông không lo bị giết sao?" Tiêu Long thản nhiên nói.

Trong trận tử vong cạnh tái này, gã cũng là người tham dự, không sợ ma thú quá nhiều sẽ giết luôn gã à?

Chương 830

"Sao?" Nghe vậy, Hắc Long ngạo nghễ hỏi lại rồi vung tay lên.

Chỉ thấy hàng chục con Thượng Cổ Ma Thú vừa giáng xuống đều nằm rạp xuống đất.

Trong đó, con đầu đàn rõ ràng là đội trưởng chậm rãi đi tới, quỳ xuống trước mặt Hắc Long, ồm ồm nói: "Thuộc hạ tham kiến Hắc Long chủ thượng!" Mọi người bừng tỉnh đại ngộ. "Hóa ra cái tử vong cạnh tái này là do Thần Giới giở trò?" "Nếu không các ngươi nghĩ tại sao trong Lục Giới chỉ có Thần Giới và Tiên Giới không tham gia?

Thật là một lũ ngu xuẩn." Hắc Long cười đắc ý. "Vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở Nhân Giới?" "Bởi vì vì hắn a." Hắc Long chỉ tay vào Tiêu Long. "Nếu không các ngươi nghĩ Nhân Giới với thông đạo đã đóng lại sao có thể tham gia trò chơi này?

Tiêu Long, ta thừa nhận ngươi lợi hại, nhưng ngươi trưởng thành quá nhanh, ta bắt buộc phải mượn cái tử vong cạnh tái này để giết ngươi." Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Mẹ nó, hóa ra Tiêu Long thực sự là Thần Tuyển Giả (God's Chosen).

Nãy giờ tham gia là vì Thần Giới muốn mạt sát thiên tài này. "Ý của ngươi là..." Tiểu Nhị Lang dường như đã hiểu, ánh mắt ngưng trọng. "Không sai, đúng như ngươi nghĩ, thằng nhóc này là Nhân Hoàng tương lai!" Hắc Long nói ra sự thật khiến mọi người càng chấn động hơn. "Nếu không, các ngươi nghĩ vì sao thằng nhóc này chỉ trong vài tháng ngắn ngủi có thể đạt được cảnh giới mà người khác mất cả ngàn năm?

Cũng không lạ, sau khi Nhân Hoàng đời trước chết, Nhân Giới lại

có thể thai nghén ra một Nhân Hoàng nữa.

Thật nằm ngoài dự liệu của Thần Giới ta." "Bất quá..." Đang nói lý lẽ, Hắc Long đột nhiên vươn tay tóm lấy một đội viên bên cạnh Hỏa Nam (Fire Man).

Trong lúc Hỏa Nam chưa kịp phản ứng, hắn đã bẻ gãy cổ người kia. "Cái Nhân Hoàng này, cũng kết thúc ở đây đi thôi." Lời vừa dứt, trong đầu Tiêu Long đột nhiên vang lên một giọng nói: "Đinh!

Đồng đội của ngươi phản bội tiểu đội, số người chết trong đấu trường vượt quá năm mươi người.

Một vị Vương giả Thượng Cổ Ma Thú sắp hàng lâm!!!" "Mẹ kiếp!" Tiêu Long mở Thiên Nhãn.

Hắc Long lúc này đã từ người biến thành Thượng Cổ Ma Thú.

Hay cho một chiêu phản bội, hay cho một bậc thầy ngụy trang.

Giây tiếp theo, một cột sáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Rõ ràng Vương giả Thượng Cổ Ma Thú trong hệ thống thông báo đã xuất hiện. "Rút trước đã!" Tiêu Long hiểu rõ tình thế, ưu tiên rút lui, còn đám ma thú kia từ từ tính sau.

Tên Hắc Long này quả thật gây bất ngờ quá lớn.

Nghe vậy, đám Hoàng Tuyền không chần chừ, chạy thục mạng theo sau Tiêu Long về phía thông đạo thủy tinh.

Bà nội nó, tên Hắc Long gọi cả Vương giả xuống.

Xem tình hình, thực lực con Vương giả này đã đạt tới Thánh Tôn đỉnh phong.

Hoàng Tuyền ở trước mặt nó cũng không chịu nổi một kích. "Tạm tránh mũi nhọn." Chạy về quảng trường thủy tinh, Tiêu Long không chút do dự dùng Thính Lôi Tháp thu tất cả mọi người vào trong. "Vô

dụng thôi, đợi tử vong cạnh tái kết thúc, bọn mày đều phải chết!" Hắc Long cười điên cuồng phía sau.

Tiêu Long nhìn mà khó chịu vô cùng. "Mẹ nó, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng, cứ đợi đấy." Nói xong, hắn biến mất khỏi quảng trường.

Ngay sau đó, cả quảng trường thủy tinh bị Vương giả Thượng Cổ Ma Thú tàn phá thành cám. "Đây là đâu?" Nhìn thấy mình từ quảng trường chui vào trong một tòa tháp cổ thần bí, đám Hoàng Tuyền kinh ngạc. "Đây là bảo tháp của tôi, chúng ta tạm thời cứ ở trong này," Tiêu Long giải thích.

Nếu không lo đám người này ở ngoài bị giết sẽ khiến độ khó tăng lên, Tiêu Long cũng chẳng thèm thu bọn họ vào.

Dù sao làm vậy cũng rất nguy hiểm, lỡ đám Hoàng Tuyền làm phản thì mất nhiều hơn được.

Bất quá, hiện tại đám Hoàng Tuyền rõ ràng chỉ có lòng cảm kích cứu mạng, không hề có ý định ra tay với Tiêu Long. "Vậy giờ tính sao?

Tuy ở trong này an toàn, nhưng nếu tử vong cạnh tái kết thúc...

điểm tích phân không đủ sẽ bị quy tắc viễn cổ trực tiếp xóa sổ," đám Hoàng Tuyền lo lắng.

Tiêu Long gật đầu.

Ở đây ngoài hắn ra, đại bộ phận đều chưa đủ 100 điểm.

Cho nên phải tìm cách giết đám ma thú bên ngoài. "Đã như vậy, thì chúng ta làm thế này..." Tiêu Long ra hiệu cho mọi người, nói kế hoạch của mình.

Mọi người nghe xong trố mắt: "Có được không?

Hay là tìm cách khác tốt hơn?" Chúng nhân xua tay. "Cứ thế đi." Thực ra cách của Tiêu Long cũng không quá khó, đó là dẫn dụ từng con ma thú vào giết.

Đương nhiên nói thì dễ, làm mới phiền, vì bọn ma thú đâu có đứng yên cho dụ.

Nhưng Tiêu Long có Ma Nhẫn tạo ảo cảnh.

Từ khi thực lực đạt Thánh Nhân cảnh, năng lực Ma Nhẫn cũng tăng theo.

Dù không mê hoặc được tất cả, nhưng lừa từng con một thì dư sức.

Rất nhanh, nhờ năng lực Ma Nhẫn, Tiêu Long rời khỏi Thính Lôi Tháp, nhắm vào một con ma thú ở gần.

Trước khi Hắc Long phát hiện, hắn nhanh chóng thu con ma thú vào tháp.

Bên trong, đám Hoàng Tuyền đã chuẩn bị sẵn, không nói hai lời liền xông vào chém chết.

Đơn giản nhanh gọn.

Không còn cách nào khác, Tiêu Long lại ném vào thêm một con nữa.

Việc ma thú bị giết sớm muộn gì cũng bị Hắc Long phát hiện, chi bằng tranh thủ giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Cứ thế, một ngày căng thẳng lại trôi qua.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Hắc Long cảm giác đấu trường có chút trống trải.

Trực giác mách bảo có vấn đề.

Cả ngày không có chiến đấu, cũng không thấy nhóm Tiêu Long.

Chẳng lẽ bọn chúng nhận mệnh rồi?

Hắc Long lắc đầu, ấn tượng về tên nhóc đó không đơn giản như vậy.

Hắn vội vàng đi kiểm tra.

Vừa nhìn đã hoảng hồn, phát hiện số lượng ma thú gần phế tích quảng trường thiếu mất mười con, trong đó có cả một con cấp đội trưởng.

Nghĩa là trong một ngày, Tiêu Long đã âm thầm giết mười con ngay dưới mí mắt hắn mà hắn không hề hay biết. "Là thằng nhóc đó làm?" Đám ma thú này lúc nào cũng đi tuần tra hai ba con một nhóm, đồng đội thiếu mà không phát hiện ra sao?

Lũ phế vật!

Hắc Long tức đến xì khói lỗ mũi, giậm chân bình bịch, quay lại giữa đấu trường gọi con Vương giả kia.

Hắn không cho ma thú đi tuần tra nữa, tất cả tụ tập một chỗ chờ kết thúc, thi gan với Tiêu Long.

Chương 831

Trong Thính Lôi Tháp, thấy cảnh này Tiêu Long thở dài.

Tên Hắc Long này cũng ngu thật, lâu thế mới phát hiện.

Nhưng tưởng làm thế là hắn hết cách sao?

Ngây thơ.

Thế là dưới sự chú ý của Hắc Long, ma thú cứ từng con một biến mất, nhưng hắn hoàn toàn bó tay.

Trong thời gian này, Tiêu Long cũng kiềm chế ý định lôi cả Hắc Long vào làm thịt.

Tên này ẩn nấp ở Nhân Giới bao năm, chắc chắn có pháp bảo phòng thân, lỡ lôi vào làm hỏng tháp thì toi.

Cách hiện tại vẫn tốt hơn.

Trong một ngày tiếp theo, Tiêu Long lại dùng phương thức cũ "thịt" thêm hai mươi con.

Hắc Long tức điên nhưng bất lực.

Đám người trong tháp thì tung hô Tiêu Long lên tận mây xanh, nếu không phải thời gian không đúng thì đã lôi rượu ra uống mừng rồi.

Mẹ kiếp, đây là Nhân Hoàng tương lai đấy, không lo nịnh bợ thì sau này hắn phát đạt biết làm sao.

Nếu Thần Giới gây chiến, chắc chắn Tiêu Long sẽ không tha cho đám kia, lúc đó bọn họ cũng phải lên đạp bồi thêm mấy cái.

Nhanh chóng, sau ngày thứ hai bị tra tấn, trong đấu trường chỉ còn lại năm con đội trưởng và con Vương giả.

Nhưng mọi người đều không vội, chỉ cần ngày thứ ba phát huy tốt là kết thúc hoàn hảo.

Lúc đó sẽ là giờ tính sổ với Hắc Long.

Nhưng sáng ngày thứ ba, khi Tiêu Long định ra tay xử nốt đám đội trưởng thì trên khung đỉnh lại giáng xuống năm cột sáng.

Cột ở giữa thô to hơn hẳn con Vương giả trước đó.

Chuyện gì vậy?

Lại có ma thú xuống?

Mọi người đang hoang mang thì cột sáng truyền ra tiếng nói: "Mọi người không cần lo lắng, ta không can thiệp thi đấu, chỉ làm trọng tài thôi.

Để trận đấu công bằng hơn chút!" Nghe giọng nói này, Tiêu Long có dự cảm chẳng lành.

Kẻ đứng sau thao túng tử vong cạnh tái này không cần đoán cũng biết là người Thần Giới.

Lúc này thấy mọi người sắp thắng lại nhảy ra, chắc chắn là muốn mạt sát toàn bộ Thần Tuyển Giả, diệt trừ hậu họa cho Thần Giới.

Tiêu Long không cấm muốn vỗ tay khen ngợi kẻ nghĩ ra phương pháp này.

Thần Giới muốn mãi mãi cao cao tại thượng, các giới khác chỉ có thể làm chó săn.

Nhưng Tiêu Long không lo lắng lắm, vì vừa rồi người cuối cùng trong nhóm cũng đã đủ 100 điểm.

Chỉ cần trốn trong tháp, hết hôm nay là xong.

Thần Giới cũng không thể dựa vào quy tắc viễn cổ xóa sổ bọn họ.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Đúng lúc này, giọng nói của quy tắc viễn cổ lại vang lên trong đầu: "Nhân Giới có đồng đội mới gia nhập." Nghe vậy, Tiêu Long suýt phát điên.

Mẹ nó ai thế?

Lúc này còn chạy vào thêm phiền.

Cửu Thiên Huyền Nữ bỗng kéo tay hắn: "Mở tháp ra, có người muốn vào." Tiêu Long đành mở tháp.

Một nữ tử tiên y phiêu phiêu nháy mắt xuất hiện.

Chưa kịp mở miệng, Cửu Thiên Huyền Nữ bên cạnh đã vội quỳ xuống: "Thuộc hạ bái kiến chủ thượng!" Chủ thượng?

Vãi chưởng.

Chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu - bà cô già kia?

Ơ khoan, không đúng, nữ tử này nhìn đâu có già.

Tiêu Long ngạc nhiên.

Tây Vương Mẫu thì nhìn hắn thật sâu: "Ngươi tên Tiêu Long?

Không tệ, rất tốt." Nếu là người thường được Tây Vương Mẫu khen một câu lạnh lùng thế này chắc sướng ngất.

Nhưng Tiêu Long là ai?

Là Nhân Hoàng tương lai.

Nhân Hoàng là người cai quản Nhân Giới, bất kể Tiên Tôn hay Tây Vương Mẫu - chủ nhân Dao Trì, trước mặt hắn đều là hạ vị giả.

Không cần thiết phải vì một lời khen của hạ vị giả mà vui mừng.

Cho nên, Tiêu Long chỉ đạm nhiên "Ừ" một tiếng.

Hành động này khiến Tây Vương Mẫu nhướng mày.

Cửu Thiên Huyền Nữ toát mồ hôi lạnh. "Một Thánh Nhân nhỏ bé, gặp ta sao không quỳ?" Tây Vương Mẫu lạnh lùng như băng.

Tiêu Long cười nhạt: "Bà không phải sư phụ tôi, cũng chẳng phải trưởng bối của tôi, tại sao tôi phải quỳ?" Tây Vương Mẫu khẽ phất tay, một chiếc ghế ngọc xuất hiện, bà ta khoan thai ngồi xuống. "Tại sao ư?

Vì ta mạnh hơn ngươi." Nói rồi bà ta khẽ nhấc ngón tay.

Chỉ thấy đám Hoàng Tuyền đang đứng, thân hình loạng choạng rồi "bịch" một cái quỳ rạp xuống. "Vãi thật, liên quan quái gì đến tôi!" Nội tâm Hoàng Tuyền ai oán, nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Sự tích về Tây Vương Mẫu hắn nghe không ít.

Từ khi Nhân Hoàng biến mất, bà ta là người mạnh nhất Nhân Giới.

Kẻ tự xưng trọng tài bên ngoài ít nhất là Thánh Tôn đỉnh phong, nhưng Tây Vương Mẫu đã ở cấp bậc Thần Tôn, trên cả Thánh Tôn.

Cả năm tên bên ngoài cộng lại chưa chắc là đối thủ của bà ta.

Thần Tôn đấy, cả hồng hoang được mấy người?

Thấy đám Hoàng Tuyền không có sức phản kháng phải quỳ xuống, Tiêu Long biết Tây Vương Mẫu đang dằn mặt.

Nhưng hắn vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực. "Bà không có tư cách bắt tôi quỳ.

Nếu không thì giết tôi đi." Cửu Thiên Huyền Nữ kinh hãi định cầu xin nhưng không mở miệng được do uy áp.

Dưới uy áp này, đến tiểu chính thái (cậu bé) vừa tỉnh lại cũng phải

quỳ, dù thực lực là Thánh Tôn sơ kỳ.

Bà cô này quá mạnh.

Nhưng Tiêu Long ở trung tâm uy áp vẫn điềm nhiên như không.

Bởi vì trong cơ thể hắn có một nguồn sức mạnh thần bí giúp kháng lại, chắc là do hệ thống.

Mẹ kiếp, cuối cùng cũng thấy hệ thống "ngầu" một lần.

Tiêu Long suýt rơi lệ vì xúc động.

Thấy Tiêu Long vẫn phong khinh vân đạm, Tây Vương Mẫu đột nhiên thu lại uy áp, cười nhạt: "Quả nhiên là Thiên sinh Hoàng giả, không thể không nói ngươi thật giống như trong truyền thuyết." Khi nói câu này, trên mặt bà ta mang theo một nụ cười.

Tiêu Long nhìn đến ngẩn ngơ.

Chương 832

Gương mặt vốn lạnh như băng ngàn năm nay lại cười, đẹp như gió xuân, ngàn vạn cây lê nở hoa.

Nhất thời Tiêu Long cũng bị nụ cười ấy mê hoặc.

Tiếc là ngoài hắn ra, mọi người đều đang quỳ rạp, không dám ngẩng đầu.

Rất nhanh, Tây Vương Mẫu thu lại nụ cười: "Được rồi, tất cả đứng lên đi.

Tiểu nha đầu, nói cho ta biết tình hình bên ngoài." "Dạ..." Cửu Thiên Huyền Nữ đứng dậy.

Tiêu Long thấy buồn cười, gọi là "tiểu nha đầu" trong khi hai người nhìn trạc tuổi nhau.

Thấy Tiêu Long nhìn, Tây Vương Mẫu lườm yêu một cái.

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng hình.

Trời ơi, chủ thượng vốn không biểu cảm lại cười với một thiếu niên chưa đến ba mươi tuổi.

Thế giới này điên rồi, Tiêu Long trâu bò quá.

Tây Vương Mẫu khẽ ho khan, Cửu Thiên Huyền Nữ vội thu lại suy nghĩ, bắt đầu báo cáo sự việc hai ngày qua, kể cả suy đoán của Tiêu Long về cục diện. "Những kẻ trọng tài này tuyệt đối không có ý tốt.

Mục đích của chúng có thể là giết tất cả mọi người, nhưng mục tiêu chính khả năng là Tiêu Long." Tây Vương Mẫu lắc đầu. "Thực ra tích phân của tôi đủ rồi," Tiêu Long nói chen vào, giọng có chút bất

mãn.

Tây Vương Mẫu nghe ra ngay: "Nếu ngươi chỉ muốn cả đời đông trốn tây nấp ở Nhân Giới thì đương nhiên là đủ.

Nhưng ngươi không phải người thường, địa vị của ngươi không chỉ ở Nhân Giới.

Từ cổ chí kim, người thành Hoàng giả không ai lại đi so đo được mất thắng thua kiểu này.

Nam nhi tại thế, phải làm bá giả, ngạo thế thiên hạ, nhìn xuống chúng thần như cỏ rác, mới là thế gian Hoàng giả." Lời nói này như sét đánh giữa trời quang, chấn động tâm can Tiêu Long.

Đúng vậy, lấy võ luận tôn, nếu thực lực đủ mạnh thì cần gì mưu kế?

Mọi âm mưu quỷ kế trước sức mạnh tuyệt đối đều không chịu nổi một kích.

Thảo nào gần đây Tiêu Long cảm thấy sau khi lên Thánh Nhân cảnh, hắn cứ bị bó tay bó chân.

Hóa ra tâm cảnh có vấn đề.

Nguy hiểm, cường giả, tất cả đều là chó má.

Một đao giết hết, đạp lên xác tất cả cường giả bước lên vương tọa, đó mới là Nhân Hoàng.

Nhờ Tây Vương Mẫu điểm hóa, Tiêu Long rơi vào trạng thái kỳ diệu.

Trong mắt người ngoài, thực lực hắn từ Thánh Nhân viên mãn tụt xuống Thánh Nhân sơ kỳ, nhưng khí thế lại tăng vọt, uy hiếp như Tiên Tôn sơ kỳ.

Thật giả lẫn lộn? "Không thể không nói, tu luyện không nhất định

là cần cù nhất, nhưng ngộ tính của hắn tuyệt đối không ai bằng," Tây Vương Mẫu kinh ngạc.

Bà ta chỉ nói hắn cần có trái tim cường giả, không ngờ hắn đốn ngộ luôn. "Tu luyện bản thân mới là vĩnh viễn.

Đừng nhìn hắn hiện tại chỉ có Thánh Nhân sơ kỳ, nếu thực sự đánh nhau, Tiên Tôn viên mãn cũng chưa chắc thắng được hắn.

Bởi vì người đời vì theo đuổi thực lực bề nổi quá nhiều, như ví tiền phồng lên mà bên trong toàn giấy lộn." "Như vậy, đám Thượng Cổ Ma Thú bên ngoài..." Cửu Thiên Huyền Nữ thông minh hỏi, "Thực lực bọn chúng nhìn cao như vậy đều là giả?" "Thần Giới những năm nay an dật quá nên đọa lạc rồi," Tây Vương Mẫu lắc đầu.

Bên ngoài Thính Lôi Tháp, tại trung tâm đấu trường, một nam tử mặt mày âm trầm đang nhìn Hắc Long quỳ rạp dưới chân. "Chuyện gì thế này?

Không phải mọi thứ đều tốt đẹp sao?" Hắc Long cường đại lúc này không còn chút tôn nghiêm: "Hạo Thiên đại nhân, trong đám đó xuất hiện một Nhân Hoàng nên thất thủ rồi." "Nhân Hoàng?

Cái thứ đó đáng giá mấy đồng, chỉ cần hắn dám ra ta sẽ giết," nam tử được gọi là Hạo Thiên đại nhân cười khẩy. "Vậy giờ tính sao?

Bọn chúng trốn hết rồi." "Hết cách, đành lên trên phục mệnh trước, để Hộ Pháp đại nhân định đoạt," Hạo Thiên lắc đầu, định lấy đồ vật rời đi.

Đúng lúc này, một con đội trưởng Thượng Cổ Ma Thú gần đó thảm thiết hét lên một tiếng, cả cái đầu bị cắt đứt.

Một bóng người xuất hiện sau cái xác.

Hắc Long quay lại: "Tiêu Long?" Tiêu Long cười với hắn một cái, không nói gì, xoay người lao vào con đội trưởng gần nhất.

Hắc Long định lên ngăn cản nhưng chân không nhấc nổi.

Vì lần ra tay này của Tiêu Long khác hẳn trước kia.

Miểu sát (giết trong nháy mắt).

Trước kia đánh một con còn tốn sức, giờ giết đội trưởng như ngoé.

Chuyện gì thế này?

Hắn cắn thuốc lắc à?

Rõ ràng thực lực chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ mà?

Hắc Long chết đứng.

Chẳng lẽ cảnh giới tụt mà thực lực tăng?

Đây là đặc quyền của Nhân Hoàng à?

Đấu trường trong nháy mắt biến thành sân khấu biểu diễn cá nhân.

Nửa giờ trước còn trốn chui trốn lủi, giờ Tiêu Long xách Đường Đao chém ma thú như chém dưa hấu. "Kẻ này là Nhân Hoàng tương lai?" Hạo Thiên nhìn bóng người đang lao vút đi, cười nói.

Hắc Long gật đầu. "Có chút thú vị.

Tiểu Hắc, đi chơi với hắn một chút." Nghe lệnh, con Vương giả Thượng Cổ Ma Thú lao về phía Tiêu Long. "Đến hay lắm!" Tiêu Long đã sớm chú ý đến nó, đao trên tay nhoáng lên, cả người biến mất tại chỗ. "Đồ nhát gan, chạy rồi?" Hạo Thiên ngẩn ra.

Nhưng ngay giây sau, Tiêu Long xuất hiện trên đỉnh đầu con Vương giả, giáng một cước xuống. "Rầm!" Con Vương giả Thánh Tôn đỉnh phong rú lên thảm thiết, quỳ rạp xuống đất. "Vãi chưởng, không phải chứ?" Trừ Hắc Long, ai nấy đều há hốc mồm nhét vừa nắm đấm.

Thế giới này điên rồi.

Một thằng nhóc Thánh Nhân sơ kỳ đánh con Vương giả Thánh Tôn đỉnh phong không còn sức đánh trả.

Thế này còn gọi là người sao? "Xem ra thằng nhóc này đã có tiến bộ không nhỏ," Hắc Long than thở.

Rất nhanh, Tiêu Long đã tàn sát toàn bộ Thượng Cổ Ma Thú.

Ánh mắt hắn sắc bén nhìn về phía đám người Hạo Thiên. "Trọng tài?

Các người làm cái gì thế?" Tiêu Long biết rõ còn cố hỏi. "Khụ khụ, tôi làm trọng tài để đảm bảo trận đấu công bằng." Hạo Thiên nhíu mày nói. "Ồ, vậy anh cảm thấy tôi thi đấu có công bằng không?" Tiêu Long vặn lại.

Chương 833

"Công bằng.

À không, không công bằng." Hạo Thiên suýt chút nữa bị lừa vào tròng.

Công bằng cái rắm ấy.

Một người xử lý hết tất cả Thượng Cổ Ma Thú, đây là đơn phương đồ sát chứ công bằng nỗi gì.

Không được, tôi phải báo cáo lên trên là tiểu tử này dùng hack.

Tiêu Long cũng chẳng thèm quan tâm Hạo Thiên nghĩ gì: "Ồ, tôi cũng thấy không công bằng, bởi vì các người gian lận." Hạo Thiên suýt bị câu nói này làm cho tức cười.

Tôi còn chưa tố cáo cậu gian lận mà cậu đã tố cáo ngược lại tôi?

Làm người phải nói chuyện có chứng cứ chứ. "Cái tên kia, đúng rồi, kẻ tham dự trận đấu ban đầu ấy, hiện tại lại biến thành Thượng Cổ Ma Thú." Tiêu Long chỉ vào Hắc Long, nói: "Các người thấy nên xử lý thế nào?" "Ách." Hạo Thiên ngẩn người.

Đờ mờ, đúng là gian lận thật, lại còn bị người ta bắt quả tang. "Kẻ gian lận, theo quy tắc thì phải xử lý sao?" Tiêu Long truy vấn. "Nên...

à không, không có gian lận." Hạo Thiên suýt chút nữa buột miệng nói "nên giết", vội vàng sửa lời, phủ nhận Hắc Long gian lận. "Ồ?

Vậy xem ra trọng tài cũng chẳng công bằng chút nào nhỉ." Tiêu Long giả bộ bừng tỉnh đại ngộ. "Đúng thế, tao không công bằng đấy, mày làm gì được tao?" Hạo Thiên đắc ý cười nói. "Chẳng phải chỉ là một tên Nhân Hoàng thôi sao?

Ông đây cũng không phải chưa từng giết." Dứt lời, hắn phất tay, ra hiệu cho mọi người bao vây. "Không phải chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, tự xưng cái gì mà Hoàng giả Nhân giới sao?" "Tôi đúng là có chút trẻ, nhưng không đại biểu Nhân giới tôi không có cường giả." Tiêu Long mỉm cười. "Thế à?

Vậy chỗ nào có cường giả?" Hạo Thiên cười lớn ngạo mạn.

Nhưng ngay lúc này... "Ngươi đang cười sao?" Một giọng nói như thiên lại đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Hạo Thiên cảm giác như bị ai đó bóp nghẹt cổ họng, tiếng cười tắt ngúm như bị dao chém đứt.

Đồng bạn đứng bên cạnh hắn lập tức quay đầu lại, nhưng giây tiếp theo, hai người bọn họ văng ra ngoài.

Không phải tự bay, mà là bị một ngón tay búng bay. "Vãi." Hạo Thiên quay đầu, thấy sau lưng lơ lửng một mỹ nữ mặc bạch y phiêu phiêu.

Kỳ quái là hoàn toàn không nhìn ra thực lực của cô gái này, trông cứ như một cô bé yếu đuối mong manh.

Nhưng hắn biết không đơn giản như vậy, bởi vì đấu trường đã bị bố trí cấm không pháp tắc, thực lực cỡ nào cũng không thể bay được, vậy mà cô gái này lại làm được.

Người vừa xuất hiện chính là Tây Vương Mẫu.

Cô lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, ngón tay ngọc ngà chậm rãi vạch một đường trước mắt.

Không ai hiểu ý nghĩa của hành động đó, ngoại trừ Tiêu Long với Thiên Nhãn.

Hắn thấy rõ, tại nơi ngón tay Tây Vương Mẫu lướt qua, không

gian nứt ra một khe hở thực sự.

Không phải dao động không khí, mà là trực tiếp cắt đứt không gian!

Ngay sau đó, Tây Vương Mẫu khẽ nắm tay, khe nứt không gian kia vỡ vụn trong tích tắc.

Cùng lúc đó, không gian bên cạnh Hạo Thiên cũng nứt toác.

Kèm theo sự vỡ vụn của khe nứt, toàn bộ vai của Hạo Thiên cũng bị nghiền thành vô số mảnh nhỏ.

Không có máu tươi, cũng không có vụn thịt, không gian vỡ nát khiến Hạo Thiên căn bản không kịp thảm thiết kêu đau.

Hắn muốn lùi lại né tránh, nhưng đã muộn.

Tiêu Long sớm đã chờ cơ hội, xuất hiện ngay sau lưng hắn.

Đường Đao trong tay mang theo kiếm khí sắc bén, đâm thẳng từ sau gáy hắn xuyên qua.

Thực lực đã đạt Thánh Tôn viên mãn, nửa bước đạp vào Thần Tôn sơ kỳ như Hạo Thiên, thân hình loạng choạng rồi vô lực quỳ rạp xuống đất.

Miểu sát!

Một đòn chết ngay lập tức.

Dù công lao của Tây Vương Mẫu rất lớn, nhưng cú ra tay của Tiêu Long không chỉ khiến Hắc Long mà ngay cả đám người trong Thính Lôi Tháp cũng kinh ngạc đến ngây người.

Tên Hạo Thiên này cũng quá kém cỏi rồi, có thần lực hộ thể mà vẫn bị Tiêu Long một dao chém chết.

Đám người đi cùng Hạo Thiên sợ đến mức hồn vía lên mây, vội

vàng thò tay vào trong ngực áo. "Không ổn, chạy!" Tiêu Long phát hiện không ổn, xách đao lao về phía bốn tên kia.

Nhưng ngay khi tiếp cận, một luồng sức mạnh vô hình đẩy bật hắn ra.

Chỉ thấy một kẻ trong số đó cầm một cây quyền trượng: "Bỏ cuộc đi, đây là thần khí, tự có bình phong thần lực bảo vệ, ngươi không phá được đâu.

Tuy lần Tử Vong Cạnh Tranh này thất bại, nhưng nguy hiểm mới chỉ bắt đầu.

Đợi ta trở về bẩm báo lên trên, Nhân Hoàng xuất hiện, Nhân giới nhất định phải bị thanh tẩy." Sắc mặt Tiêu Long khó coi.

Nếu để bọn chúng trở về Thần Giới, sau này hắn sẽ vô cùng bị động.

Hắn quay đầu hét lớn với Tây Vương Mẫu: "Này cô em, có cách nào không?" Một tiếng "cô em" khiến mọi người suýt ngất, nhưng kỳ lạ là Tây Vương Mẫu không hề tức giận: "Cách thì có, nhưng sợ ngươi không dám." Tiêu Long cười lớn: "Đùa gì vậy, có chuyện gì mà ca ca đây không dám làm." "Vậy được, lát nữa cùng ta đánh lên Thần Giới, khâu mồm đám người kia lại." Tây Vương Mẫu nói nhẹ nhàng nhưng khiến Tiêu Long giật mình.

Đánh lên Thần Giới?

Hắn hồ nghi nhìn Tây Vương Mẫu, thấy cô vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không giống nói đùa. "Được, đánh thì đánh, có gì mà không dám!" Tiêu Long cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Tây Vương Mẫu không nói nhảm, trong tay lóe lên một thanh kiếm: "Đây là Thánh Kiếm có thể xuyên qua không gian Lục giới, do Nhân Hoàng năm xưa để lại.

Ta có thể dựa vào nó để đến Thần Giới, vừa rồi ta đã lưu lại tọa độ dịch chuyển trên người bọn chúng." Tiêu Long gật đầu.

Thảo nào vừa rồi Tây Vương Mẫu không ngăn cản bọn kia rời đi.

Đánh lên Thần Giới, chuyện kích thích như vậy, dù có chiến tử cũng sướng!

Trò chơi Tử Vong Cạnh Tranh này chưa kết thúc, nó chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Trước khi rời đi, Tiêu Long hét lớn về phía góc đấu trường: "Hắc Long, cái tên nhát gan như chuột kia, chẳng lẽ ngươi định tiếp tục ở lại đây chờ chết sao?" Đấu trường yên tĩnh trong giây lát.

Khi Tiêu Long biến mất, Hắc Long từ trong góc tối hiện ra: "Tiêu Long, quy tắc viễn cổ ở đây không giết được ta đâu, không lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại." Hắn chậm rãi giơ tay, tựa như muốn tắm mình dưới ánh mặt trời, yên lặng chờ đấu trường đóng lại. "Nằm vùng chân chính, sao có thể không để lại đường lui.

Nhân Hoàng năm xưa không giết được ta, quy tắc viễn cổ lần này cũng vậy." Ngay sau đó, đấu trường ầm ầm đóng lại.

Một đạo lôi quang khổng lồ từ trên trời giáng xuống, điên cuồng càn quét tất cả sự sống bên trong.

Hắc Long không hề bất ngờ, bị đạo lôi quang kia đánh thành tro bụi.

Thế nhưng, một luồng bạch quang lóe lên trong hư vô, thân ảnh Hắc Long lặng lẽ xuất hiện rồi lại nhanh chóng biến mất.

Tại Thần Giới, vùng phế tích vô tận.

Dù cách hàng vạn năm, nhưng những vết nứt không gian do trận chiến viễn cổ tạo ra vẫn chưa thể lành lại.

Thỉnh thoảng, những tia sét thô to xé rách hư không, oanh tạc xuống mặt đất.

Chương 834

Ở trung tâm vùng phế tích, một pho tượng thần cụt đầu cao hai trăm mét đang tọa lạc.

Dưới chân tượng thần, một người đàn ông trung niên khoác áo choàng tím chậm rãi mở mắt: "Chuyến đi chơi vui chứ?

Hạo Thiên, những kẻ ở tứ giới kia đều trừ khử hết rồi chứ?" "Nhân giới không có Nhân Hoàng thì không đủ để ta coi trọng, thật không hiểu vì sao bên trên lại muốn mở ra trò chơi này." Bên cạnh hắn, một người phụ nữ cũng khoác áo choàng tím hừ lạnh. "Tử Tiêu, nhìn rõ người trở về đi đã." Người phụ nữ nhắc nhở. "Hạo Thiên không về." "Sao cơ?" Người đàn ông tên Tử Tiêu mở to đôi mắt đồng tử vàng kim, nhìn tổ đội bốn người đang chật vật trở về, mày nhíu chặt. "Nhân giới xuất hiện tân Nhân Hoàng, đã giết sạch Thượng Cổ Ma Thú.

Cuối cùng, tân nhiệm Vương Mẫu của Dao Trì cũng xuất hiện...

Không, hiện tại chắc ả đã bị quy tắc viễn cổ đánh chết rồi." Người cầm quyền trượng trong nhóm trở về giọng điệu khó chịu: "Hạo Thiên cũng không giết được sao?

Thương Mộc." Tử Tiêu vô cùng ngạc nhiên.

Thương Mộc đưa quyền trượng cho người phụ nữ kia, không biết giải thích thế nào với Tử Tiêu.

Chẳng lẽ nói Hạo Thiên bị hai người kia liên thủ miểu sát?

Có ai tin mới lạ. "Nội điện sa sút rồi!" Tử Tiêu hừ lạnh. "Thần Giới Đông Nam Tây Bắc tứ đại Thần chủ, Ngoại điện chúng ta chiếm ba, nếu không phải Thiên Tôn bệ hạ che chở, lũ vô năng Nội điện sớm

đã phải cút khỏi Thần Điện." "Nhưng Thủy Nguyệt thật sự rất mạnh, bằng không ả cũng chẳng kiêu ngạo như vậy.

Tử Tiêu, có lẽ chúng ta có thể hợp tác." Thương Mộc nói nhỏ. "Hợp tác với ngươi?

Vậy ta phải suy nghĩ lại đã." Tử Tiêu cũng không coi trọng Thương Mộc, kẻ chỉ có thực lực Thánh Tôn trung kỳ. "Không sao, ta đợi ngày ngươi tới tìm ta." Thương Mộc tự tin, chậm rãi bay về phía ngực tượng thần.

Ở đó có một thanh Thánh Kiếm, chìa khóa chuyên dùng để mở đấu trường tử vong.

Trên đó có chí tôn thần lực do Thiên Tôn bệ hạ ban tặng.

Khi lấy thanh Thánh Kiếm này xuống, đấu trường sẽ đóng lại, tất cả sinh mệnh bên trong sẽ bị quy tắc viễn cổ xóa sổ.

Thương Mộc kính cẩn khấu bái rồi định lấy Thánh Kiếm.

Nhưng thanh kiếm vẫn bất động, như thể mọc liền vào ngực tượng thần. "Sao thế?" Tử Tiêu bên dưới cảm thấy không ổn, bay lên thử lấy nhưng cũng không có động tĩnh gì. "Chuyện gì vậy?

Tử Vong Cạnh Tranh rõ ràng đã kết thúc, sao lại không lấy xuống được?" Đúng lúc này, một giọng nói hí hước vang lên từ phía sau bọn họ: "Trò chơi chỉ mới vừa bắt đầu thôi!!!" Thương Mộc quay đầu lại, chính là Tiêu Long.

Hắn chẳng thèm quan tâm hai người kia, đi xuyên qua bọn họ, đến trước ngực tượng thần, chỉ vào những ký tự viễn cổ bên trên giải thích: "Chắc các người đọc hiểu mấy chữ này chứ?

Nó nói Tử Vong Cạnh Tranh chưa kết thúc thì trọng tài không thể rời đi.

Nhìn biểu cảm này, hình như không hiểu hả?

Không sao, ai bảo các người bỏ chạy khỏi đấu trường, nhưng ông đây thì chưa chết a.

Câu kia viết là: Chỉ cần một bên chưa chết, trò chơi vĩnh viễn không kết thúc." "!?" Thương Mộc nhìn Tiêu Long, hai mắt trợn tròn như nhìn thấy ma.

Tên này không phải đang ở đấu trường sao? "Ai?

Nhân giới hay Yêu giới?" Tử Tiêu cũng vô cùng ngạc nhiên. "Bản thiếu gia là tân nhậm Nhân Hoàng mà Thương Mộc huynh đệ vừa nhắc tới đây.

Đương nhiên là loại chưa trưởng thành, nếu không đã sớm một tát đập chết hai người rồi.

Hai thằng ngu, chữ viễn cổ cũng không biết mà đòi làm trọng tài.

Sớm về quê nhặt phân bò đi." Tiêu Long vừa nói vừa ngoáy lỗ tai, cảm giác ưu việt tràn trề.

Đám người trong Thính Lôi Tháp sớm đã trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Nhị Lang suýt nhảy cẫng lên: "Vãi, Long ca cũng quá ngầu rồi." Cảm giác Tiêu Long chửi xéo bọn Thần Giới thật sự quá sướng. "Đuổi tới Thần Giới?" Thương Mộc nhanh chóng nén kinh ngạc.

Hắn nghĩ thầm, nếu chỉ có một mình Tiêu Long đuổi theo thì hắn sẽ ra tay giết chết, tân đại Nhân Hoàng a, giết rồi có thể đến Thần Điện tranh công lĩnh thưởng.

Nhưng hắn nghi ngờ Tây Vương Mẫu cũng đi cùng.

Quả nhiên, giây tiếp theo, giọng nói băng lãnh quen thuộc của Tây Vương Mẫu vang lên: "Thì ra Thần Giới cũng chỉ đến thế, thật khiến người ta thất vọng!" Thương Mộc trầm xuống, vội hô: "Tử Tiêu cẩn

thận." Nhưng đã quá muộn.

Tây Vương Mẫu hai tay vẽ vào hư không, mấy đạo khe nứt không gian vỡ vụn ngay tại ngực Chí Tôn tượng thần.

Hiển nhiên, lần ra tay này mạnh hơn lúc ở đấu trường gấp mười lần.

Cả vùng phế tích viễn cổ rung chuyển dữ dội.

Khi dư chấn qua đi, Thương Mộc và Tử Tiêu vô cùng chật vật.

Dù được nhắc nhở nhưng Thương Mộc vẫn đánh giá thấp thực lực Tây Vương Mẫu, y phục rách nát như cái bang.

Nhưng so ra, Tử Tiêu còn thảm hơn.

Hắn bị Tây Vương Mẫu trực tiếp thống hạt đôi đồng tử vàng kim.

Thần Tôn sơ cấp, mắt bị hủy, muốn phục hồi cũng cần vô số năm.

Tiêu Long đứng một bên tắc lưỡi tán thưởng, hắn thấy rõ uy lực của Tây Vương Mẫu vừa rồi.

Mật độ Thượng Cổ Ma Thú dưới mặt đất trong nháy mắt giảm đi một phần ba, còn hiệu quả hơn cả Nhất Niệm Diệt Hồn của hắn. "Thật gặp quỷ, ta ghét nhất lũ người Nhân giới, tất cả đi chết đi!" Tử Tiêu bị mù mắt gào thét phẫn nộ, móc từ trong ngực ra một vật, ụp thẳng vào hốc mắt.

Giây tiếp theo, trên trán hắn xuất hiện một con mắt đang nhỏ máu, trông vô cùng rùng rợn. "Có chút thú vị." Tiêu Long gật đầu, nhưng ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào thanh Thánh Kiếm trên tượng thần.

Nếu không đoán sai, thứ đó là thần khí, lát nữa sẽ là của ông đây. "Được rồi, đã muốn tự tìm đường chết thì ta cũng không khách khí." Thương Mộc vung tay lấy ra một cây sáo.

Tiếng sáo vang lên, đám Thượng Cổ Ma Thú dưới đất điên cuồng

lao về phía Tiêu Long và Tây Vương Mẫu.

Tiêu Long cười lạnh: "Đến hay lắm, đúng lúc thử nghiệm phiên bản tiến cấp của Nhất Niệm Diệt Hồn." Hắn vận dụng linh hồn chi lực: "Diệt!" Không tiếng động, không long trời lở đất như Tây Vương Mẫu, nhưng đám ma thú ngã rạp xuống như rạ, chết cả trăm vạn con. "Hừ hừ, chơi viễn công với tao à, lũ người Nhân giới thân thể đều yếu nhớt.

Chỉ cần tao cận chiến, hai đứa mày chắc chắn không đỡ nổi." Thương Mộc nói với Tử Tiêu. "Mày đi đối phó con ả kia, tao đi xử lý tên Nhân Hoàng." "Thật biết chọn quả hồng mềm mà bóp nhỉ." Tiêu Long bất mãn lẩm bẩm.

Hắn bắt chước dáng vẻ của Tây Vương Mẫu, đưa tay vẽ vào không trung.

Thương Mộc giật mình, chẳng lẽ tên nhãi này cũng biết xé rách không gian?

Nhưng đợi mãi không thấy gì xảy ra. "Haiz, công lực chưa đủ a." Tiêu Long thở dài bất lực. "Mẹ kiếp, dám chơi tao?" Thương Mộc tức đến méo mũi, lao tới: "Giết hắn!" Tiêu Long nheo mắt, lần nữa giơ tay làm theo kiểu hồ lô vẽ gáo, ngưng tụ thần lực tại đầu ngón tay, chậm rãi vẽ vào hư không.

Lần này, hắn cảm nhận được dao động không gian.

Đối mặt với Thương Mộc đang lao tới, hắn điều khiển không gian vỡ vụn ném về phía trước. "Bùm" một tiếng, Thương Mộc bị đánh bay ngược lại, trên mặt xuất hiện vết thương sâu hoắm thấy cả xương.

Chương 835

Đừng nói Thương Mộc, ngay cả Tiêu Long cũng không ngờ mình làm được. "Ngầu vãi!" Tiêu Long mừng rỡ.

Tây Vương Mẫu đang phân thần đối phó Tử Tiêu thấy vậy cũng mỉm cười.

Tên Tiêu Long này ngộ tính cực cao, không hổ là Nhân Hoàng của cô.

Tử Tiêu đang lao tới thấy nụ cười của Tây Vương Mẫu thì ngẩn người như bị kinh diễm.

Tây Vương Mẫu hừ lạnh: "Hắc Tử!" Hai tay cô bóp chặt, hai quả cầu đen hư ảo lao về phía Tử Tiêu.

Hắn sợ đến toát mồ hôi lạnh, đó là chiêu thức được xưng là Hắc Động thu nhỏ.

Hắn vội vàng lăn lộn dưới đất mới tránh được một kiếp, bò dậy hét lớn: "Thương Mộc, đợi cái gì nữa, mau giết tên Nhân Hoàng đó đi!" "Câm mồm, mày tưởng tao không muốn à?" Thương Mộc chật vật né tránh công kích của Tiêu Long.

Ai mà tin được một tên nhân loại Thánh Nhân sơ kỳ lại đánh cho Thánh Tôn đỉnh phong không còn sức đánh trả.

Lúc này, chuyện kinh khủng hơn xảy ra.

Tiêu Long phất tay, hơn mười người xuất hiện sau lưng hắn. "Hiện tại đừng hỏi gì cả, xuống dưới tìm Thượng Cổ Ma Thú mà luyện tay, tranh thủ nâng cao thực lực." Đó chính là đám Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ.

Tiêu Long còn lôi ra cả cậu thiếu niên tóc dài cao hơn hai mét

(Tiểu Chính Thái - người bảo hộ) ra.

Thương Mộc thấy đám người này thực lực thấp kém thì khinh thường, nhưng khi thấy thiếu niên tóc dài kia thì giật thót: "Vãi, Chiến thần thủ hộ Nhân giới chưa chết sao?" Tiểu Chính Thái lao xuống đám ma thú như hổ đói vào bầy cừu, chém giết tưng bừng. "Này, đối thủ của ngươi là ta!" Tiêu Long nhắc nhở Thương Mộc.

Hắn hai tay nắm lấy hai đạo không gian vỡ vụn áp sát Thương Mộc: "Run rẩy trước mặt bản tôn đi!" Thương Mộc dù sao cũng là cáo già sống cả vạn năm, né được đòn hiểm nhưng vai vẫn bị xé toạc một mảng lớn. "Là mày ép tao." Hắn đấm mạnh vào ngực mình mấy cái, thổ huyết.

Sau đó khí thế bùng nổ, thực lực tăng vọt lên Thần Tôn trung kỳ. "Vãi, cắn thuốc lắc à?" Tiêu Long trố mắt. "Quý làm hậu duệ Thần tộc, ta sẽ không bị loại sâu kiến như ngươi đánh bại." Thương Mộc cười lớn, đấm một quyền chứa toàn bộ thần lực về phía Tiêu Long.

Cú đấm này đủ sức miểu sát Thánh Tôn. "Đến hay lắm!" Tiêu Long cười lạnh, Ma Giới trên tay lóe lên, định thân Thương Mộc trong nửa giây.

Hắn xuất hiện trên đỉnh đầu Thương Mộc, một con rồng nhỏ xíu (Du Long) từ trong người hắn nhảy ra.

Con rồng này nhìn qua chỉ có thực lực Bán Thần, nhỏ bé như sâu kiến. "Xéo đi ăn cơm ngay!" Tiêu Long đá Du Long bay về phía Thương Mộc.

Con rồng đang bay bỗng nhiên hóa lớn, trên người dũng hiện sức mạnh Pháp Tắc.

Thương Mộc vừa thoát khỏi định thân thì hồn phi phách tán.

Sức mạnh Pháp Tắc là thứ chỉ Thần Tôn chi thượng mới có.

Hắn muốn chạy nhưng đã muộn.

Du Long há cái miệng khổng lồ ra, đớp trọn đầu Thương Mộc, rồi nuốt chửng cả người hắn vào bụng.

Sau đó nó ợ một cái rõ to.

Toàn trường chấn kinh!

Tiểu Nhị Lang suýt ngất.

Một con rồng Bán Thần ăn thịt Thần Tôn trung kỳ?

Chuyện quái gì thế này?

Du Long thu nhỏ lại, nhổ toẹt một cái, Thương Mộc bị phun ra, toàn thân đầy nước dãi nhưng chưa chết hẳn.

Du Long thấy thế lại há mồm nuốt hắn vào lần nữa.

Tiêu Long bay xuống vỗ về: "Từ từ thôi, đừng vội." Du Long lại nhả Thương Mộc ra.

Lần này Thương Mộc khôn ra, vừa được thả liền bay vút lên không trung bỏ chạy. "Còn không mau đi lấy công chuộc tội?" Tiêu Long đá vào mông Du Long. "Ngao ô!" Du Long lại biến lớn đuổi theo.

Mọi người lúc này mới hiểu, Tiêu Long đá nó là để truyền sức mạnh Pháp Tắc cho nó, chứ bản thân con rồng chỉ là phế vật Bán Thần.

Thương Mộc sợ hãi lao xuống một hồ nước để trốn.

Du Long thò tay xuống mò, vớt lên toàn Thượng Cổ Ma Thú, tức mình ném hết vào mồm.

Cuối cùng, một cột sáng trắng từ đáy hồ phóng lên trời. "Thương Mộc định dùng truyền tống bỏ chạy!" Tiểu Nhị Lang hét lớn. "Chạy?

Không dễ thế đâu!" Tiêu Long ném một vật xuống cắm phập vào mặt đất.

Cột sáng trắng vỡ tan.

Thương Mộc ngã nhào ra trước mặt Tiêu Long, nửa người đầy máu.

Biết không còn đường lui, Thương Mộc liều mạng lao vào Tiêu Long.

Tiêu Long không lùi mà tiến, Ma Giới (Mỹ Đỗ Toa chi giới) lóe lên định thân đối thủ, Đường Đao xuất hiện trong tay, đâm thẳng vào trán Thương Mộc.

Trước khi ý thức tiêu tan, Thương Mộc chỉ kịp nhìn thấy cái miệng rộng của Du Long đang lao tới nuốt chửng mình lần nữa.

Một Thần Tôn trung kỳ, cuối cùng lại thành thức ăn cho rồng. "Đều đứng lại, Tiêu Long, nghỉ ngơi trước đã." Tây Vương Mẫu đột nhiên nhìn về hướng Đông Nam. "Kẻ giấu đầu lòi đuôi kia, muốn ta đích thân lôi ra sao?" Một gã khổng lồ ba đầu rực lửa hiện ra trên không trung: "Tuy không hiểu sao Nhân giới lại sinh ra kẻ mạnh mẽ như vậy, nhưng đúng là rất khá.

Có thể cho ta biết tên không?" Tiêu Long giật mình, tên này thực lực vượt xa Thương Mộc và Tử Tiêu.

Tây Vương Mẫu không thèm đáp, nhìn sang hướng Tây Nam: "Còn một kẻ nữa không định hiện thân sao?" Lại một kẻ nữa?

Mọi người ngẩn tò te.

Một người đàn ông toàn thân màu lam u ám chậm rãi hiện ra.

Không khí lập tức trở nên nóng rực.

Tiêu Long dùng Thiên Nhãn quét qua, hiểu ra ngay: Hai tên này đều

là cấp bậc trên cả Thần Tôn.

Tiêu Long khởi động Thính Lôi Tháp, thu tất cả mọi người vào bên trong, chỉ giữ lại Tây Vương Mẫu cùng mình đối đầu với hai kẻ địch mạnh mẽ. "Hai tên này thực lực cũng ngang ngửa tôi thôi, không trốn sao?" "Đánh một trận cũng gian khổ đấy." Tây Vương Mẫu ngoài mặt tỏ vẻ thận trọng suy nghĩ cho Tiêu Long, nhưng tư hạ lại lén truyền âm: "Lát nữa cậu cố gắng cầm chân tên người khổng lồ ba đầu kia, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết tên thủy yêu." Thủy yêu?

Tiêu Long bất động thanh sắc đánh giá người đàn ông có làn da màu xanh lam u tối kia.

Quả nhiên, dưới sự quan sát của Thiên Nhãn, gã này nguyên hình là một con thủy yêu, không biết bản thể cụ thể là gì. "Không sao, sẽ không gian khổ đâu, rất nhanh sẽ giải thoát thôi." Tên người khổng lồ ba đầu phất tay, khẳng định chắc nịch: "Bao gồm cả đám người mà tên nhóc con kia vừa giấu đi." "Đúng là mạnh miệng!" Tiêu Long trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao lao tới. "Thằng nhóc này là Nhân Hoàng thế hệ mới?" Người đàn ông màu xanh lam (U Minh) nhìn Tiêu Long đầy hứng thú. "Viêm Tôn, U Minh hai vị đại nhân, thực ra đáng sợ chính là người phụ nữ kia." Từ phía sau hắn truyền đến giọng nói của một nữ nhân.

Thủy Nguyệt đi rồi quay lại, liếc nhìn Tiêu Long đang lao về phía Viêm Tôn, rồi chuyển sang chỉ vào Tây Vương Mẫu đang đứng điềm nhiên: "Nhìn thần lực, có lẽ bà ta có chút quan hệ với chủ nhân đời trước của Dao Trì." "Vô Song, Vô Hoàng và Vô Sắc, có khỏe không?" U Minh bỗng nhiên mở miệng, hỏi ra ba cái tên xa lạ. "..." Tây Vương Mẫu không đáp. "Chẳng lẽ những người bảo hộ mạnh nhất Nhân Giới đều đã chết rồi?" U Minh lập tức lộ vẻ vui mừng.

Chương 836

"Vô Song, Vô Hoàng, Vô Sắc thì tôi không biết, nhưng sư phụ của tôi là Vô Thiên." Tiêu Long đang đuổi theo chém người khổng lồ ba đầu, tùy ý nói vọng lại.

Trong lòng hắn cười khẩy: "Mẹ kiếp, ông đây bịa ra một cái tên thật kêu để dọa người xem nào.

Ai mà chẳng biết chém gió, hù không chết các người." Nhưng sau khi nói xong, hắn phát hiện sắc mặt của U Minh, Viêm Tôn và Thủy Nguyệt đều biến đổi.

Thủy Nguyệt thậm chí còn có ý định bỏ chạy.

Chỉ khi thấy Viêm Tôn và U Minh chưa động thủ, cô ta mới ráng nhịn sợ hãi ở lại. "Xem ra, nhân vật Vô Thiên cực trâu bò này ở Nhân Giới là có thật nha." Tiêu Long thầm nghĩ.

Nghe cái tên Vô Thiên mà hắn bịa ra, ba người đối phương đều bị trấn trụ.

Dù ngoài mặt giả vờ như không có chuyện gì, nhưng người mù cũng nhìn ra sự kinh hãi và chấn động trong mắt họ.

Đối với lời nói của Tiêu Long, đừng nói là hai kẻ cứng đầu như Viêm Tôn và U Minh, ngay cả Thủy Nguyệt cũng không nghi ngờ.

Dù sao chỉ có thượng cổ đại thần Vô Thiên lợi hại kia mới có khả năng dạy dỗ ra một vị Nhân Hoàng như Tiêu Long.

Ngoài Vô Thiên ra, e rằng không ai đủ tư cách làm thầy của hắn.

Bên kia, Tây Vương Mẫu lại chẳng có cảm giác gì, bởi vì sự tồn tại của thượng cổ đại thần Vô Thiên, ước chừng cũng là lứa cổ thần đầu tiên của Nhân Giới, hoặc là cường giả trong vòng mười vạn năm

trở lại đây.

Trừ Thần Giới ra, e rằng không ai còn nhớ đến sự tồn tại của vị đại thần này.

Thậm chí, ngay cả ba vị thủ hộ giả Vô Song, Vô Hoàng và Vô Sắc mà đối phương nhắc tới, bà cũng không quen thuộc.

Bà chỉ biết ba vị thầy của Nhân Hoàng đời trước, nhưng gặp mặt thì càng không thể nào, vì Nhân Hoàng đã chết trước khi bà sinh ra.

Cả đời bà chưa từng bước ra khỏi Tháp Mộc Đà.

Muốn gặp đại thần thì may ra là Tây Vương Mẫu đời trước, chỉ tiếc sau khi truyền vị trí lại, bà ấy cũng không biết đi đâu. "Thủy Nguyệt, đi giết tên nhóc con kia." Thấy Viêm Tôn và Tiêu Long cứ dây dưa mãi không phân thắng bại, U Minh không nhịn được bèn giao nhiệm vụ cho Thủy Nguyệt. "Được thôi, tôi đi." Thủy Nguyệt ngoài miệng đồng ý nhưng trong lòng lại chửi thầm.

Thằng nhóc đó là đệ tử của đại thần kia, nếu hôm nay ta giết nó, không cần nửa ngày, nội điện của ta tuyệt đối gà chó không yên.

Đến lúc đó Thiên Tôn bệ hạ lôi ta ra chịu trận, đặc biệt là hai gã này chắc chắn sẽ cười ra tiếng.

Căn bản là không thể nào, bà đây mới không ngu mà dây vào.

Nghĩ vậy, Thủy Nguyệt lại thu hồi ba thành thần lực trên tay, thực lực bản thân cũng bất tri bất giác áp xuống mức Thánh Tôn sơ kỳ.

Cô ta đã định liệu, tiếp theo cứ xem Viêm Tôn và U Minh, nếu bọn họ giết được Tây Vương Mẫu, rồi thuận tay giết luôn vị Nhân Hoàng này thì tốt.

Như vậy, sau này Vô Thiên có biết đệ tử chết ở Thần Giới cũng sẽ không tìm cô ta gây sự.

Làm thế vừa lấy lòng được hai vị đại nhân Viêm Tôn, U Minh, lại vừa trừ bỏ được mối họa tâm phúc là Nhân Hoàng.

Phải biết rằng, hai gã này là hai đại hộ pháp của nội điện, trừ Thần Chủ đại nhân ra, địa vị của họ là cao nhất.

Ngược lại, nếu hai người họ không động thủ, vậy thì cô ta cũng sẽ không hồ đồ ra tay.

Dù thế nào cũng không thể làm kẻ chết thay được.

Đặc biệt nhìn Tiêu Long trước mắt thực lực chỉ có Thánh Nhân sơ kỳ, càng nhìn càng thấy giống đệ tử của đại lão Vô Thiên.

Nếu không có chỗ dựa vững chắc như vậy, sao tên nhóc này dám hí hửng chạy lên Thần Giới?

Dám ngông cuồng thế sao?

Năm xưa khi nàng ta ở cảnh giới Tiên Tôn viên mãn, vẫn còn nơm nớp lo sợ làm người, mãi đến khi đạt tới Thánh Tôn viên mãn, lại được đề danh trở thành một trong các trưởng lão nội điện mới miễn cưỡng dám ngẩng đầu.

Nhìn Thủy Nguyệt phóng nước một cách trắng trợn như vậy, Viêm Tôn và U Minh trong lòng có chút nóng giận, cũng có chút đau đầu.

Suy nghĩ của họ cũng giống Thủy Nguyệt, tên nhóc này thực lực không cao, giết thì dễ, vấn đề là Vô Thiên ở sau lưng.

Thôi được rồi, coi như thằng nhóc này không tồn tại đi. "Hôm nay chúng ta đánh đến đây thôi, chuẩn bị về đi." Thấy đối phương như vậy, Tây Vương Mẫu cảm thấy mất hứng, quyết định dừng tay, quay về Nhân Giới.

Nghe vậy, Tiêu Long đáp một tiếng, bỏ qua Thủy Nguyệt quay lại.

Còn việc Thủy Nguyệt có dám ra tay lúc này hay không?

Làm ơn đi, cô ta mong sao cái gã khó chơi này mau cút xéo cho rảnh nợ. "Phù!" Thấy Tiêu Long quay lại bên cạnh Tây Vương Mẫu, cả ba người Viêm Tôn và U Minh đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mà đối phương chuẩn bị rút lui, nếu không cứ cứng đầu đánh tới cùng thì phiền toái lớn. "Ấy, đợi tôi chút." Đúng lúc này, giọng nói của Tiêu Long lại làm tim bọn họ treo lên tận cổ họng.

Nhìn lại, mới thấy gã này chạy đến trước mặt mấy con thượng cổ ma thú nằm trên đất, từ trong người chui ra một con du long màu xanh lam.

Sự xuất hiện của nó khiến tất cả thượng cổ ma thú tại hiện trường đều run rẩy.

Nhìn con du long kia, Viêm Tôn và U Minh trong lòng ghen tị đến mức nhỏ máu.

Thật sự có cảm giác muốn đập đầu vào đậu hủ chết quách cho xong.

Cả Thiên Giới, trừ Thiên Tôn bệ hạ ra, không ai có thể sở hữu một sủng vật mang huyết mạch thần thú.

Thế mà giờ lại thấy trên người một tên Thánh Nhân loài người, bảo đám lão bất tử sống hàng vạn năm ở thần điện làm sao chịu nổi đây.

Tất nhiên, người không biết không có tội, Tiêu Long cũng chẳng biết thứ này là thần thú.

Hồi đó đại náo Thiên Cung, đi ngang qua Nam Thiên Môn thuận tay vơ vét bốn con du long, nhưng sau khi qua hệ thống dung hợp, lại biến thành cái thứ nhỏ xíu này.

Lúc đó hắn suýt tức đến bốc khói đầu, nếu không phải con vật nhỏ này biết nói thì hắn đã vứt đi rồi.

Nào ngờ, loại thần thú này nhìn thì thực lực yếu ớt, nhưng căn bản là giết không chết.

Điều khiến người ta hâm mộ nhất là, chỉ cần nó không chết, thì chủ nhân của nó sẽ không bị giết chết, nói cách khác là có thể vô hạn trọng sinh.

Trừ phi có năng lực bóp nát thần hồn của nó và chủ nhân cùng một lúc.

Nhưng Viêm Tôn và U Minh rõ ràng không có khả năng đó.

Toàn bộ Thần Giới, chỉ có Thiên Tôn bệ hạ và Thần Chủ đại nhân của nội điện mới có thực lực ấy.

Nhưng hai người đó hiện tại đều đang bế quan tu luyện, không biết bao giờ mới xuất quan.

Năm xưa, Nhân Hoàng chết dưới tay Thần Chủ đại nhân.

Lúc này, Viêm Tôn và U Minh cũng hiểu ra vì sao đại lão Vô Thiên lại mặc kệ đệ tử của mình đánh lên Thần Giới.

Bởi vì căn bản chẳng có mấy người giết nổi hắn.

Không được, phải vãn hồi chút mặt mũi, nếu không để bọn họ cứ thế quay về, bản thân cũng không tránh khỏi bị trừng phạt. "Cái đó...

đã đến rồi sao không lưu lại Nhân Giới làm khách một chút, thật là trái với đạo đãi khách." Viêm Tôn dưới sự ra hiệu của U Minh chậm rãi mở miệng. "Vậy để ta mời hai vị quý khách uống chén trà nhé." U Minh tiếp lời, nói với Tây Vương Mẫu.

Còn về phần Tiêu Long, bọn họ chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy thằng nhóc đó đang dùng Thính Lôi Tháp thu từng con từng con

thượng cổ ma thú vào trong.

Thực ra Tiêu Long cũng không muốn làm vậy, bản ý là khiêm tốn một chút, để du long nuốt chửng thôi.

Ai dè con vật nhỏ này không tranh khí, mới nuốt hai ba con đã nằm ườn ra đó lười biếng không động đậy.

Hết cách, với tinh thần không thể lãng phí và tích trữ lương thực cho sau này, Tiêu Long chỉ đành ra tay cướp đoạt.

Dù sao Tiểu Nhị Lang đang ở một tòa tháp khác, bên này tháp vẫn còn trống.

Chỉ là, thu mãi thu mãi, Tiêu Long phát hiện Thính Lôi Tháp trở nên không bình thường.

Bởi vì những thượng cổ ma thú kia sau khi bị thu vào, rất nhanh đã không còn dấu hiệu sự sống, ngay cả thi thể cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Chương 837

Tiêu Long vội vàng dùng thần lực dò xét, mới phát hiện do thực lực gần đây tiến bộ, Thính Lôi Tháp vạn năm bất biến cũng đã chạm đến ngưỡng tấn cấp.

Lúc này Tiêu Long mừng rỡ, chẳng còn màng đến cao điệu hay không nữa, trực tiếp dùng Thính Lôi Tháp quét sạch vô số thượng cổ ma thú trước mặt.

Còn con du long đang ngủ nửa chừng tỉnh dậy đòi ăn hai con ma thú, bị Tiêu Long vô tình đá một cước vào đống ma thú: "Cút xa một chút, không thấy chủ nhân ta đang bận sao, muốn ăn thì tự đi mà tìm." Du long đáng thương hận không thể khóc to một trận, nhưng ngại dâm uy của Tiêu Long, chỉ đành cúi đầu ủ rũ đi gặm thượng cổ ma thú.

Bên này, U Minh chuẩn bị ra tay với Tây Vương Mẫu.

Một là để kiểm tra thực lực đối phương xem có phải cường giả như mây giống trong truyền thuyết Nhân Giới hay không.

Hai là để kiếm chút mặt mũi.

Tuy đệ tử Vô Thiên rất ngông, nhưng cô nàng này thì không phải.

Đánh cô ta xong, chắc Vô Thiên cũng không đến mức không nể mặt mũi chứ. "Băng Hỏa Liệu Nguyên!" U Minh phất tay, thi triển thần kỹ đắc ý.

Tây Vương Mẫu vẫn không động đậy, bởi vì những ngọn lửa màu lam kia chưa đến gần người bà đã bị thần lực của bà đánh bật đi.

Ngược lại, Tiêu Long đang ở xa tít, lại thấy một luồng lửa lam như mọc mắt, vèo một cái lao thẳng về phía hắn.

U Minh muốn cản cũng không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn ngọn lửa lam đó bám vào người Tiêu Long.

Lần này, đừng nói U Minh, ngay cả Viêm Tôn cũng giật mình.

Nhưng nhìn lại Tây Vương Mẫu, không những không ra tay cứu Tiêu Long, mà ngay cả trên mặt cũng không có tí gì lo lắng.

Hai người lập tức ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía Tiêu Long.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì cả hai đều sững sờ.

Chỉ thấy tay trái Tiêu Long là lửa đỏ, tay phải là ngọn lửa u lam kia, bao quanh toàn thân.

Nhưng không hề xuất hiện sự thiêu đốt như U Minh dự liệu, mà ngược lại chúng tạo thành hình dạng Thái Cực Âm Dương xoay chuyển quanh người Tiêu Long.

Lập tức, U Minh hiểu ra.

Trong lòng hắn sinh ra một cơn phẫn nộ, bởi vì hành động này của Tiêu Long rõ ràng là cố ý dẫn lửa thiêu thân, mục đích là cưỡng ép thôn phệ năng lượng lam hỏa của U Minh.

Qua một lần dung hợp, Chu Tước Hỏa mà Tiêu Long vốn nắm giữ uy lực đã có bước nhảy vọt về chất.

Thậm chí, sau khi hai loại hỏa diễm dung hợp, dưới sự trợ giúp của hệ thống trong cơ thể Tiêu Long, chúng biến thành một loại lửa mà U Minh nỗ lực cả ngàn năm cũng không đạt được: Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Đây là một loại thiên hỏa vượt qua cực hạn hỏa năng, do dương cực và âm cực dung hợp mà thành.

U Minh ngàn năm qua luôn khao khát sự tiến hóa này nhưng chưa từng được như nguyện.

Hôm nay, chỉ trong một sát na, Tiêu Long đã thuận lợi đạt thành.

Hành vi gần như vả mặt này khiến U Minh mất hết thể diện, thẹn quá hóa giận, gần như phát điên.

Điều khiến U Minh thổ huyết nhất là khả năng khống chế của Tiêu Long quá mạnh mẽ.

Những ngọn lửa lam kia sau khi tập kích Tây Vương Mẫu không thành, tất cả đều bay về phía Tiêu Long.

Nhưng hắn cũng không dám làm gì Tiêu Long, vì thằng nhóc này là đệ tử của đại lão Vô Thiên.

Hắn quyết định thông minh hơn một chút, coi như không nhìn thấy màn này.

Còn lửa giận trong lòng, tất cả trút lên người Tây Vương Mẫu đi.

Tất cả cơ thể của nhân loại đều yếu ớt, năng lực của bà ta có mạnh đến đâu cũng là dạng chiến đấu tầm xa, còn hai người bọn hắn là cận chiến, vừa vặn khắc chế.

Hơn nữa, bà ta cũng mạnh hơn Tiêu Long vô số lần, đánh bại bà ta thì mặt mũi cũng có ánh hào quang.

Quan trọng nhất là khi về tranh công, cấp trên cũng sẽ tán thưởng hành vi của bọn hắn.

Nghĩ vậy, U Minh và Viêm Tôn đều bắt đầu toàn lực nâng cao thần lực, trực tiếp tăng lên đến trạng thái đỉnh phong của Thần Tôn cấp hai mới dừng lại.

Lúc này, toàn thân U Minh bao phủ bởi hỏa diễm u lam, tỏa ra nhiệt độ cao khủng khiếp, khiến mặt đất và nham thạch dưới chân không ngừng tan chảy, cuối cùng hình thành một hồ nham thạch nông.

Nhưng dù vậy, U Minh cũng không lập tức ra tay, hắn lại móc từ

trong ngực ra một cây quạt xếp.

Đây là thần khí sư tôn tặng hắn, tuy uy lực không mạnh nhưng thuộc loại hình hỗ trợ, phối hợp với thể chất của hắn lại bù đắp khiếm khuyết viễn công. "Không Gian Thánh Kiếm!" Bên kia, Tây Vương Mẫu ưu nhã cầm một thanh kiếm trên tay, đồng thời cắn nát ngón tay, chậm rãi bôi máu tươi lên lưỡi kiếm.

Tiêu Long nhận ra, đây là thánh kiếm có năng lực xuyên không gian của Tây Vương Mẫu.

Hắn không hiểu Tây Vương Mẫu lấy nó ra làm gì.

Nhưng hắn rõ ràng cảm giác được thần lực trên người Tây Vương Mẫu đang tăng lên.

Đây cũng là lần đầu tiên bà nâng cao sức mạnh kể từ khi xuất sơn.

Từ thực lực Thánh Tôn sơ kỳ ban đầu, tốc độ cao tăng lên, đạt tới Thánh Tôn trung kỳ.

Sau khi hơi dừng lại, lại tăng lên Thánh Tôn đỉnh phong.

Lúc này thần lực trên người bà còn mạnh hơn cả Viêm Tôn và U Minh cộng lại.

Tiêu Long cảm giác so với Tây Vương Mẫu, cơ sở của mình vẫn còn kém một chút.

Bà quả thực đạt đến cực cảnh hoàn mỹ, thần lực toàn thân thuần tịnh vô hạ.

Khi thần lực ngưng tụ, mang theo sức mạnh pháp tắc độc nhất vô nhị, uy áp chúng sinh.

E rằng thượng cổ thần minh trong truyền thuyết cũng chỉ đến thế này.

Cô nàng này khẳng định vẫn còn dư lực, chỉ là ẩn giấu không phát

ra mà thôi.

Điểm này, đừng nói Tiêu Long, ngay cả U Minh và Viêm Tôn đối diện cũng rõ ràng, chỉ có điều bọn họ có chút không hiểu.

Bởi vì dù là Thánh Tôn đỉnh phong, so với Thần Tôn vẫn có một khoảng cách một trời một vực.

Chẳng lẽ người phụ nữ này thật sự cho rằng chỉ bằng thực lực Thánh Tôn đỉnh phong là có thể đối kháng với U Minh và Viêm Tôn đã nâng lên Thần Tôn cấp hai?

Hơn nữa hai gã Thần Tôn cấp hai này không phải dạng vừa, bọn họ đều sống hàng vạn năm, bài tẩy trong tay nhiều vô số kể.

Tiêu Long thu hồi Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên đã tiến hóa hoàn thành, đứng xa xa nhìn Tây Vương Mẫu với vẻ mặt lạnh lùng.

Lúc này, Không Gian Thánh Kiếm sau khi tiếp nhận máu của Tây Vương Mẫu lóe lên một đạo huyết quang.

Trên thân kiếm xuất hiện thêm một vệt máu mỹ lệ như cầu vồng.

Vô số kiếm quang không cần thôi động cũng tự ngưng tụ quanh thánh kiếm.

Tiêu Long có chút không hiểu, tại sao Tây Vương Mẫu lại lấy Không Gian Thánh Kiếm ra, chẳng lẽ định đánh cận chiến với hai gã kia?

Nhưng Tiêu Long không nghi ngờ, Tây Vương Mẫu làm vậy khẳng định không phải hành vi ngu xuẩn, chắc chắn có lý do của bà. "Một kích định cao thấp." U Minh cũng khó hiểu, nhưng hắn hoàn toàn không nhìn thấu huyền bí của đối phương, đành phải bộc phát toàn lực, phấn lực nhất kích.

Lập tức, một luồng nhiệt lãng đủ để thiêu đốt bầu trời gào thét

đón gió, cuốn về phía Tây Vương Mẫu.

Viêm Tôn cũng giơ nắm đấm, nhanh như tia chớp, xé gió oanh sát về phía Tây Vương Mẫu.

Một kẻ hỗ trợ tầm xa, một kẻ tấn công cận thân, phối hợp vô cùng ăn ý.

Cả hai đều biết rõ, thân thể võ giả Nhân Giới là thứ yếu ớt nhất trong lục giới.

Cận chiến vĩnh viễn là bi ai của những kẻ có thân thể yếu ớt.

Tiêu Long vội vàng chui vào Thính Lôi Tháp, bởi vì cương phong từ nắm đấm của Viêm Tôn cách mấy trăm mét cũng quất vào mặt hắn đau rát.

Thật không biết nếu một quyền này đánh trúng người thì sẽ đau thế nào.

Tây Vương Mẫu bị hỏa lãng và quyền phong đồng thời giáp kích phải chịu áp lực lớn đến mức nào, Tiêu Long không dám tưởng tượng. "Ngu xuẩn!" Thấy Tiêu Long đã trốn, Tây Vương Mẫu đối mặt với nắm đấm đang nện tới, cười lạnh một tiếng.

Bà không né tránh, cũng không lùi lại, ngược lại còn áp sát, cắm phập Không Gian Thánh Kiếm xuống đất.

Chương 838

Tay phải hướng lên trên, nhẹ nhàng tóm lấy nắm đấm của Viêm Tôn, tay trái thì trực tiếp ấn vào mặt hắn.

Một màn này khiến vô số người trong và ngoài tháp kinh ngốc.

Đặc biệt người có cảm xúc nhất là Viêm Tôn, biểu cảm trên mặt hắn trong vòng một giây biến hóa mấy loại.

Đầu tiên là kinh ngạc vì cú đấm toàn lực của mình bị bắt gọn, Tây Vương Mẫu dùng một tay mềm mại gạt tay hắn ra khiến trung môn mở rộng.

Loại động tác cận chiến huyền diệu này lại xuất hiện trên người một nữ tử nhân loại hệ chiến đấu tầm xa, sao không khiến hắn kinh ngạc?

Nhưng ngay sau đó là khinh thường, bởi vì Tây Vương Mẫu ấn tay trái lên mặt hắn.

Đồ ngốc, chẳng lẽ không biết thần thể không sợ nhất là tấn công cận chiến sao?

Trừ phi là loại thần lực đánh thẳng vào thần hồn hoặc thần khí mới có thể gây sát thương, còn tấn công vật lý thông thường hoàn toàn vô hiệu.

Nhưng rất nhanh, Viêm Tôn biết mình sai rồi, sai quá sai.

Cùng với một tiếng "Oanh", ngay khi sự khinh thường trên mặt Viêm Tôn chưa kịp chuyển biến thì Tây Vương Mẫu đã đấm một quyền làm cả khuôn mặt hắn bẹp dí.

Chưa hết, sau khi đấm một quyền, bà tóm lấy nắm đấm của Viêm Tôn, quăng cả người hắn lên rồi nện mạnh xuống mặt đất.

Viêm Tôn bị lún sâu xuống hố ít nhất vài trăm mét, hồi lâu không thể động đậy.

Cảnh tượng này triệt để làm U Minh và mọi người kinh ngốc.

Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Phảng phất như biết bọn họ đang kinh ngạc, Cửu Thiên Huyền Nữ ở bên cạnh dịu dàng mở miệng: "Thực ra, Chủ thượng là võ giả hình cận chiến, thứ người am hiểu nhất chính là cận thân chiến đấu!" Tiêu Long lập tức choáng váng.

Long ca uy vũ!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Viêm Tôn bị Tây Vương Mẫu đánh bay, ai mà tin Tây Vương Mẫu là một cận chiến đại thần.

U Minh ở bên cạnh càng sợ đến mức run rẩy, may mà hắn không ra tay, nếu không kẻ bị quật đến không động đậy được chính là hắn.

Hắn không có thần thể cường tráng như Viêm Tôn, không chừng bị Tây Vương Mẫu quật như thế sẽ trực tiếp bị nện chết tươi.

U Minh thề, sau này vĩnh viễn không động thủ với người phụ nữ đáng sợ này.

Chỉ cần nhìn thấy bà ta là lập tức trốn thật xa.

Đánh nhau với người phụ nữ như vậy quá đáng sợ, quả thực là tìm ngược. "Không thể nào." Lúc này Viêm Tôn mới gian nan đứng dậy, phun ra một hàm răng gãy, giọng nói lọt gió pha chút kinh sợ: "Tay của ngươi không thể nào đánh trúng ta, thần thể của ta được tôi luyện qua thần hỏa, miễn dịch mọi đả kích.

Trừ phi là thần khí, nếu không đều không thể làm ta bị thương." "Thần hỏa sao?" Tây Vương Mẫu xòe bàn tay ngọc ra, trên đó có vết phồng rộp do bị thiêu đốt, vừa rồi bà cũng bị thương.

Tiêu Long đột nhiên cảm thấy đau lòng, từ trong tháp vèo một cái nhảy ra, nắm lấy tay Tây Vương Mẫu dùng thần lực trị liệu cho bà.

Tây Vương Mẫu cảm thấy ngạc nhiên, trên mặt thoáng hiện một tia đỏ ửng rồi biến mất ngay tức khắc.

Bà giãy khỏi tay Tiêu Long, ra hiệu hắn lùi sang một bên: "Thương nhỏ thôi." Tiêu Long cũng cảm thấy không thể tin nổi hành động to gan của mình, dám nắm tay Tây Vương Mẫu?

Đổi lại là trước kia, cho tiền hắn cũng không dám.

Gần đây hắn phiêu quá rồi. "À, cái đó, vừa rồi tôi tưởng là cô nhóc Cửu Thiên." Tiêu Long cười giả ngu, đẩy trách nhiệm lên người Cửu Thiên Huyền Nữ.

Không ngờ câu nói này làm Cửu Thiên Huyền Nữ trong tháp cũng đỏ mặt. "Cái đó... tôi với anh ta không có gì đâu." Mọi người trong tháp nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, ậm ừ gật đầu, trong lòng lại thầm nghĩ: Tin mới lạ, hai người này nhìn là biết có gian tình.

Còn Tiểu Nhị Lang và Bàn Tử gần đây quan hệ rất tốt, đang ôm nhau một chỗ: "Không hổ là Long ca, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng dám trêu ghẹo, thật là tấm gương sáng cho chúng ta!

Long ca uy vũ!" "Không thể tha thứ, ta không phục!" Đúng lúc này, Viêm Tôn từ dưới đất bay lên, mắt rực lửa giận.

Một chiêu thảm bại khiến hắn lập tức cưỡng ép nâng thực lực bản thân lên cảnh giới cao nhất, dừng lại vững chắc ở Thần Tôn cấp ba.

Sau đó hắn lao về phía Tây Vương Mẫu.

Cuộc chiến lại bắt đầu.

Không chỉ Viêm Tôn, ngay cả U Minh cũng nhân cơ hội bộc phát

toàn lực lao tới.

Người phụ nữ này không thể giữ lại!

Trong Thính Lôi Tháp, Tiêu Long dồn toàn bộ tâm trí theo dõi chiến cục bên ngoài, dù trong lòng nóng như lửa đốt nhưng vẫn kiên định tin tưởng Tây Vương Mẫu có thể làm được.

Những người khác cũng như vậy.

Viêm Tôn sở hữu thần thể thần hỏa, đánh như không cần mạng, gần như từ bỏ mọi phòng ngự, không ngừng vung quyền về phía Tây Vương Mẫu.

Thất bại vừa rồi hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự tự tin của hắn.

U Minh đánh lén cũng ngưng tụ thực lực lớn nhất, mang theo từng đoàn hỏa diễm màu lam nện mạnh về phía Tây Vương Mẫu. "Gay go rồi." Tim Tiêu Long thót lên. "Không sao đâu, Chủ thượng có thể làm được." Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ khuyên giải Tiêu Long, không để hắn lao ra khỏi tháp.

Lúc này nếu Tiêu Long xông ra, ngược lại dễ gây ảnh hưởng xấu đến việc phát huy của Tây Vương Mẫu.

Bên ngoài, nhìn hai người tấn công, Tây Vương Mẫu không hoảng không vội, ngón tay thon dài hư dẫn, huyền diệu vô cùng dẫn dắt nắm đấm của Viêm Tôn hướng về phía U Minh ở bên kia.

Một loại thần kỹ tương tự như Thái Cực Thôi Thủ, lấy tứ lạng bạt ngàn cân, nhưng phần nhiều là dùng thần lực dẫn đạo.

Cả trận chiến như nghe theo sự chỉ huy của Tây Vương Mẫu, nắm đấm của Viêm Tôn và U Minh nện mạnh vào nhau. "Phanh" một tiếng, một vụ nổ kịch liệt nổ tung giữa hai người.

Tiêu Long nhìn thấy thì trong lòng vui mừng, Tây Vương Mẫu quả nhiên lợi hại.

Có lẽ thực lực không bằng Viêm Tôn và U Minh, nhưng thần kỹ xảo diệu đủ để bù đắp sự thiếu hụt về thần lực và cấp bậc.

Nếu nói có khiếm khuyết thì là do Tây Vương Mẫu không có thần khí hộ thể, hơi chút không hoàn mỹ.

Nếu bà sở hữu một món thần khí uy lực vô cùng, thì hai gã Viêm Tôn và U Minh trước mắt tuyệt đối sẽ bị đánh cho không còn chút sức đánh trả.

Nghĩ tới đây, Tiêu Long lại không hiểu, thanh Không Gian Thánh Kiếm mà Tây Vương Mẫu lấy ra trước đó vẫn cắm trên mặt đất, dường như không phát huy tác dụng.

Thứ đó dùng để làm gì?

Tây Vương Mẫu còn dùng máu bôi lên lưỡi kiếm nữa. "Không ổn, nguy hiểm!" Lúc này, tiếng thét chói tai của Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên đánh thức Tiêu Long đang trầm tư.

Nghe vậy, hắn lập tức nhìn ra ngoài, trong lòng chấn động mạnh.

Chỉ thấy sau vụ nổ của U Minh và Viêm Tôn, không gian quanh người Tây Vương Mẫu ở trung tâm vụ nổ quỷ dị định hình lại.

Như có người ấn nút tạm dừng, cả không gian đều bị ngưng cố, hoặc là thời gian trong vùng không gian đó bị phóng đại vô hạn.

Bởi vì vụ nổ vẫn đang tiếp tục, chỉ là tốc độ chậm như kiến bò, mắt thường cũng thấy được sự khuếch tán.

Động tác của Tây Vương Mẫu hiện tại giống như quay chậm.

Dù nhìn qua không ảnh hưởng, nhưng ai cũng biết, với thực lực Thánh Tôn của Tây Vương Mẫu, động tác bị phóng chậm vô số lần là

tử huyệt.

U Minh và Viêm Tôn chắc chắn đã dùng pháp bảo, loại bảo vật tương tự trận pháp cấm không, thậm chí có thể là thần khí khống chế một vùng không gian.

Lúc này, Viêm Tôn và U Minh dường như cũng chịu ảnh hưởng, nhưng họ không hề lo lắng.

Vì từ trong ngực Viêm Tôn vèo một cái chui ra một cái bóng đen như chim sẻ, bên trong lóe lên hồng quang, lao vun vút về phía Tây Vương Mẫu.

Bà muốn né tránh nhưng quá chậm.

Cái bóng đen mang theo hồng quang kia nhắm thẳng vào trán bà.

Tiêu Long thấy cảnh này, mắt gần như nứt ra, chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một tiếng, phảng phất cả người bị đập một gậy thật mạnh.

Chương 839

Sâu trong linh hồn có thứ gì đó như nổ tung.

Một cỗ sức mạnh cuồng bạo không thể kiểm soát nhanh chóng càn quét toàn thân.

Ngay sau đó, Tiêu Long phi thân từ trong tháp lao ra, bất chấp tất cả để cứu viện.

Nào ngờ tốc độ ban đầu nhanh như sao băng, nhưng vừa tiếp cận không gian chiến đấu, hắn phát hiện có một sức mạnh quỷ dị kéo cả người hắn lại.

Trong nháy mắt, hắn khựng lại, không thể động đậy. "Mở cho ông!!!" Không còn màng đến việc tiêu hao linh hồn chi lực và thần lực, Tiêu Long hoàn toàn bạo tẩu.

Lập tức, một luồng sức mạnh pháp tắc hủy diệt thế gian bùng nổ quanh người hắn.

Sức mạnh lôi kéo kia không còn tồn tại nữa.

Gần như trong nháy mắt, Tiêu Long vượt qua vài trăm mét, xuất hiện trước mặt Tây Vương Mẫu đang bất động! "Chết đi!" Cái bóng đen mang theo hồng quang cười lạnh một tiếng, tốc độ không hề dừng lại.

Cùng lúc đó U Minh và Viêm Tôn cũng vây công, tung quyền nặng nề, ý đồ chém giết cả Tây Vương Mẫu và Tiêu Long tại đây. "Bọn mày mới phải chết!" Tiêu Long nghiến răng gầm lên.

Ngay lúc năng lượng pháp tắc trên người hắn bùng phát đến đỉnh điểm, một người khổng lồ màu vàng kim có hình dáng cực kỳ giống hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng.

Từ vài mét, vài chục mét, rồi bắt đầu điên cuồng lớn lên đến vài trăm mét.

Đồng thời, ba kẻ đang vây công lập tức như bị một bàn tay vô hình ấn xuống mặt đất, không thể di chuyển mảy may.

Mọi người đều chấn kinh.

Người khổng lồ này quá cao lớn, đầu đội trời, chân đạp đất.

Ai cũng không cách nào ngẩng đầu nhìn xem nó cụ thể cao bao nhiêu, bao gồm cả những người trong tháp.

Chỉ biết người khổng lồ vàng kim này nhất định phải cao trên ngàn mét.

Ban đầu, trên mặt người khổng lồ vàng kim còn mang theo vẻ mờ mịt, dường như chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi nhìn thấy ba bóng người bị uy áp đè xuống đất không thể cử động, nó phản ứng rất nhanh, vươn tay tóm lấy cái bóng đen đánh lén kia, hung hăng bóp chặt, rồi ném mạnh xuống đất.

Chưa hết, ngay khoảnh khắc cái bóng đen kia bị nện xuống đất phát nổ, người khổng lồ vàng kim sau lưng Tiêu Long lại khom lưng cúi người, dùng nắm đấm nện thẳng vào cái bóng đang bất động đó, đấm lún sâu vào lòng đất.

Chịu một quyền này, cái bóng đen kia đừng nói thân thể, ngay cả thần hồn cũng chết không thể chết lại.

Lúc này, người khổng lồ vàng kim cao hơn ngàn mét nhanh chóng nhạt dần, cuối cùng hóa thành hư ảnh rồi biến mất trong không trung.

Tiêu Long sau khi bộc phát năng lực pháp tắc thượng cổ kia thì trực tiếp rơi vào hôn mê.

Bằng vào bản năng, hắn mở cửa Thính Lôi Tháp, nhưng chưa kịp

khởi động thì đã ngất đi trong lòng Tây Vương Mẫu. "Oanh oanh!" Khi người khổng lồ vàng kim biến mất, Tây Vương Mẫu cũng khôi phục tự do hành động.

Bà có chút băng lãnh nhìn U Minh và Viêm Tôn chưa kịp bị người khổng lồ xử lý, ôm lấy Tiêu Long, thân hình vút một cái xuất hiện trước mặt hai người bọn hắn.

Vị trí của bà đồng thời xuất hiện thanh Không Gian Thánh Kiếm. "Ăn một quyền, trả một kiếm!" Tay ngọc của Tây Vương Mẫu nắm lấy thanh kiếm, hung hăng chém một nhát về phía hai kẻ vừa khôi phục hành động.

Trong ánh mắt chấn kinh của Thủy Nguyệt ở phía xa, Viêm Tôn và U Minh gần như không có bất kỳ động tác nào đã bị chém nát cả thần thể lẫn thần hồn thành từng mảnh vụn.

Lập tức, một luồng kiếm khí xông thẳng lên trời.

Sau đó, Tây Vương Mẫu lạnh lùng nhìn về nơi ẩn nấp của Thủy Nguyệt một cái, rồi ôm Tiêu Long tiến vào Thính Lôi Tháp.

Đến lúc này, Thủy Nguyệt mới thở dài một hơi, phát hiện lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Bà nội nó, Nhân Giới chuyên sản xuất loại cường giả siêu cấp biến thái này sao?

Không có việc gì thì theo đám người ngoại điện này đi hóng hớt làm cái gì chứ.

Vừa rồi may mà mình không ngu ngốc hùa theo U Minh lên đánh lén, nếu không bây giờ nhất định đã mất mạng.

Tây Vương Mẫu cuối cùng không ra tay với cô ta, có khả năng là vì nguyên nhân này.

Đương nhiên, cũng có thể là giữ lại để về cảnh cáo Thần Giới.

Còn về bảo vật ngưng cố không gian vừa rồi là một viên Định Thần Châu.

U Minh và Viêm Tôn định dùng nó để định trụ Tây Vương Mẫu rồi đánh giết.

Chỉ tiếc, dưới tác dụng của năng lực pháp tắc huyết mạch thượng cổ, thánh vật cực phẩm truyền thuyết vô hạn tiếp cận thần khí kia đã vỡ nát.

Đó là uy lực của pháp tắc a.

Thủy Nguyệt lúc này thật sự cảm giác dường như mình đã gây ra một đại họa.

Chọc phải một vị Nhân Hoàng giác tỉnh sức mạnh pháp tắc chưa tính, lại còn chiêu chọc một Tây Vương Mẫu trâu bò ầm ầm như thế, sau này phải làm sao đây?

Cửa ải Thiên Tôn bệ hạ kia thật khó qua!

Nghĩ đến đây, Thủy Nguyệt trực tiếp lệ rơi đầy mặt, nhân sinh sau này phải làm sao đây a.

Đúng lúc này, Thủy Nguyệt phát hiện ra một sự việc còn bi kịch hơn.

Vừa rồi không biết từ lúc nào, thanh thượng cổ thánh kiếm đặt trước ngực bức tượng Chí Tôn Thần Tượng đã không cánh mà bay.

Không cần nói nhiều, khẳng định là tên Nhân Hoàng kia đã lén lút lấy đi rồi.

Thật sự là dọa người chết khiếp, lần này về càng không có cách nào giao đại với bên trên.

Lúc này, trong Thính Lôi Tháp, mọi người đều cảm giác được một

cỗ sức mạnh mạc danh bắt đầu dâng trào toàn thân.

Giây tiếp theo, trên người mỗi người đều bộc phát ra kim quang hoặc đậm hoặc nhạt.

Nhất thời, thực lực của mỗi người đều đang tăng lên.

Tất cả mọi người đều tắm mình trong ánh hào quang màu vàng.

Ngay cả cậu nhóc kia trong kim quang dường như cũng cao lên một chút, thực lực cũng bắt đầu trực bức Thánh Tôn đỉnh phong.

Đám Bàn Tử vốn là ngụy thánh, trực tiếp đạt tới Thánh Nhân đỉnh phong.

Tiểu Nhị Lang và Cửu Thiên Huyền Nữ vốn là Thánh Nhân, Tiên Tôn, hiện tại là Tiên Tôn viên mãn.

Tiểu Nhị Lang càng trực tiếp lên Thánh Tôn sơ kỳ, sau này cũng không cần tự xưng bản tiên tôn nữa, có thể đổi thành bản thánh tôn.

Còn về phần Tiêu Long, trên người hắn không có chút biến hóa nào.

Nhưng ai cũng biết thằng nhóc này mới là người được lợi lớn nhất, bởi vì hắn bỏ ra nhiều nhất, lấy sức một người chém giết cao thủ cấp bậc Thần Tôn của Thần Giới.

Chiến tích này có thể chém gió cả đời.

Khi Tiêu Long tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang gối đầu lên đùi Giang Nam Nguyệt.

Tây Vương Mẫu đang trò chuyện cùng Cửu Thiên Huyền Nữ.

Tiểu Nhị Lang thì đang nhàm chán đánh bài một bên, xem ra cả đời cũng không bỏ được trò chơi này.

Cậu nhóc kia đang vui vẻ chạy nhảy khắp nơi, một đám chiến sĩ

thượng cổ đang chơi trốn tìm cùng nó.

Xong rồi, tâm trí triệt để thành trẻ con rồi.

Nhưng sau khi hoàn thành tử vong cạnh tranh, cấm chế dưới viễn cổ pháp tắc sâu trong linh hồn cuối cùng cũng được giải trừ, cho nên hiện tại nó là thân tự do, vui vẻ như vậy cũng là bình thường.

Mọi người đều đang đợi Tiêu Long tỉnh, bởi vì hắn không tỉnh, Tây Vương Mẫu không lựa chọn đưa mọi người trở về.

Còn về nguyên nhân, ai cũng không dám hỏi. "Tôi ngủ bao lâu rồi?" Tiêu Long xoay người ngồi dậy, Giang Nam Nguyệt vươn tay ôm lấy hắn, hung hăng hôn một cái: "Ngủ một ngày rồi, thật không ngoan, làm em lo lắng." Cửu Thiên Huyền Nữ ở một bên thấy Tiêu Long tỉnh, đang chuẩn bị đi tới, nhìn thấy cảnh này, trong lòng lập tức chua xót. "Hiện tại chúng ta về sao?" Trong lòng thực ra có chút không nỡ.

Chương 840

Trở về có nghĩa là ly biệt.

Tiêu Long hiện nay thực lực không cần phải tiếp tục ăn Bàn Đào nữa.

Nói cách khác, sau khi về nhân gian, hắn sẽ rời khỏi Tháp Mộc Đà, sẽ không bao giờ gặp lại nữa. "Không sao, nếu em thích thì anh có thể ở lại Tháp Mộc Đà thêm vài ngày." Tiêu Long cũng không muốn ly biệt nhanh như vậy.

Nhưng không phải vì nhi nữ tình trường, mà là thần lực trong cơ thể hắn hiện giờ có chút không bình thường, cần hỏi Tây Vương Mẫu về chuyện trong cơ thể, và cả chuyện liên quan đến Nhân Hoàng.

Trong Thính Lôi Tháp hiển nhiên không tiện nói những chuyện này. "Vậy được, tôi đi bẩm báo Chủ thượng." Tuy ngoài miệng nói là bẩm báo, nhưng trong lòng Cửu Thiên Huyền Nữ vui như nở hoa.

Cùng Chủ thượng?

Chuyện đó không phải là ván đã đóng thuyền sao.

Bản cô nương không tin mình lại tranh đàn ông không lại một cô nhóc mười tám mười chín tuổi.

Hừ!

Khi quyết định dùng Không Gian Thánh Kiếm quay về nhân gian, Tiêu Long lén lút lẻn ra ngoài, tại chân bức tượng Chí Tôn Thần Tượng chôn thanh Đường Đao trước đó xuống đất.

Lưu lại tọa độ, sau này đợi khi có năng lực, hắn có thể mượn Không Gian Thánh Kiếm trong tay Tây Vương Mẫu để tùy thời quay lại Thần Giới!

Tuy Thần Giới hung hiểm hơn Nhân Giới, nhưng sớm muộn gì cũng phải có một ngày đối mặt.

Đó là túc mệnh của con người.

Cánh cửa không gian thông tới Thần Giới đã bị đóng lại từ vạn năm trước, nhưng dù chưa đóng, chắc chắn cũng có trọng binh Thần Giới canh giữ.

Cần một con đường an toàn hơn, một con đường tắt.

Tiêu Long có một dự tính, và Tây Vương Mẫu cũng cảm thấy không tệ.

Bởi vì Nhân Giới vẫn còn hậu bối, những thiên tài giống như Tiểu Nhị Lang.

Đương nhiên, không thể so sánh với loại biến thái như Tiêu Long được.

Những thiên tài này cần lịch luyện để trưởng thành, mà Nhân Giới hiện tại không đủ để giúp họ nâng cao thực lực.

Cho nên ngàn năm trước, Tiểu Nhị Lang Tiên Tôn đã tìm ra một con đường tắt tới Thần Giới, có lẽ nhờ đó mà thực lực tăng tiến nhanh chóng.

Cuối cùng, Nhân Giới sẽ tiếp tục khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao vạn năm trước. "Nói chứ, cô không định ở lại đó chơi thêm sao?" Đối với việc Tây Vương Mẫu quay lại Nhân Giới, Tiêu Long có chút khó hiểu.

Hắn tưởng bà ấy sẽ chọn lịch luyện ở Thần Giới một thời gian.

Nhưng Tây Vương Mẫu lại chọn quay về.

Theo lời bà ấy thì lịch luyện ở đâu cũng là lịch luyện, bà đã quen ở Nhân Giới rồi, không thích Thần Giới.

Tiêu Long tự nhiên vui vẻ vô cùng.

Có quan hệ tốt với Tây Vương Mẫu, sau này muốn đến Tháp Mộc Đà lúc nào cũng được.

Đương nhiên, chỉ là đến thảo luận tu luyện, tuyệt đối không có tư tâm gì. "Cái đó... tôi không nhà để về rồi, có thể thu lưu tôi không a?" Những chiến sĩ thượng cổ kia nhìn Tiêu Long với vẻ đáng thương. "Chóp chép..." Cậu nhóc (Tiểu Chính Thái) chỉ mải mê ăn đồ ăn ngon do Bàn Tử làm, miệng căn bản không rảnh rỗi.

Bây giờ dù Tiêu Long có đuổi, bọn họ cũng sẽ không đi.

Đi theo Long ca có thịt ăn, kẻ ngốc mới đi.

Đương nhiên, Tiêu Long cầu còn không được.

Có đám tiểu chiến thần trâu bò này bên cạnh, vui còn không kịp.

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của Tây Vương Mẫu, mọi người quay trở lại Tháp Mộc Đà.

Lúc này, Tháp Mộc Đà đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên là cổ thành, toàn bộ đều nổi lên khỏi đầm lầy.

Trong không khí dường như có một mùi hương dụ người.

Cả ốc đảo phảng phất chỉ sau một đêm đã từ mùa xuân chuyển sang mùa hạ.

Chim hót hoa thơm, các loại trái cây kỳ dị treo đầy trên cây.

Có đủ loại động vật nhỏ chưa từng thấy chạy nhảy trong rừng.

Nếu không phải xa xa vẫn còn tuyết trắng xóa, Tiêu Long suýt chút nữa đã tưởng mình đến Hoa Quả Sơn. "Tháp Mộc Đà, đương nhiên, ta thích gọi là Dao Trì hơn." Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn bộ dạng say mê của mọi người, chậm rãi cười nói. "Mùi hương này..." Tiêu Long hít

hít mũi.

Đã rất lâu không có cảm giác đói bụng, nhưng lúc này lại có xúc động muốn ăn cái gì đó. "Là Bàn Đào, thật may mắn, hai ngày nữa là chín rồi!" Cửu Thiên Huyền Nữ cười cười. "Vậy thì, Tiêu Long huynh đệ, tôi đi trước đây." Tiểu Nhị Lang sau khi tạ ơn Tây Vương Mẫu liền cáo biệt Tiêu Long.

Thật ra Tiêu Long rất cảm kích hắn.

Trước đó nếu không phải hắn luôn giúp đỡ, đừng nói đến Thần Giới, e rằng ngay cả di tích thượng cổ cũng chưa vào được đã bị đám Hắc Long chơi chết rồi.

Có thể thấy, gã này thật sự coi Tiêu Long là anh em tốt.

Không giống tên Hắc Long kia, thực lực cao hơn Tiểu Nhị Lang nhưng lập trường khác biệt, kết quả là xui xẻo ngỏm củ tỏi ở Tử Vong Sân Thi Đấu.

Đương nhiên, đó là Tiểu Nhị Lang nghĩ vậy. "Rời khỏi Thiên Cung đã lâu, tôi cần phải về xem sao." Tiểu Nhị Lang nói xong liền muốn quay về Thiên Cung.

Về Thiên Cung, Tiêu Long có một số nghi vấn, nhưng hiện tại không thích hợp để hỏi.

Đợi sau này rảnh rỗi lại đến Thiên Cung tìm hắn vậy.

Trong nhóm người, Giang Nam Nguyệt chắc chắn sẽ ở lại.

Những người khác thì không biết.

Sau khi thực lực tăng lên, bọn họ đối với các thế lực phàm gian bình thường đã không còn dục vọng.

Tùy tiện bọn họ lăn lộn, miễn không quấy rầy hắn là được.

Một nửa số người nhao nhao giơ tay chào tạm biệt Tiêu Long.

"Vậy để ta phái người tiễn họ đi." Cửu Thiên Huyền Nữ vẫy tay gọi thủ hạ đưa tiễn.

Đợi đám người kia đi rồi, Giang Nam Nguyệt chạy vèo đến bên cạnh Cửu Thiên Huyền Nữ, cười hì hì: "Tỷ à, chúng ta quen biết nhau lâu vậy rồi, quan hệ cũng không tệ, em ở lại đây làm phiền mấy ngày được chứ?" "Đương nhiên, chúng ta đều là bạn tốt của Tiêu Long mà." Cửu Thiên Huyền Nữ cố ý nhấn mạnh ba chữ 'bạn tốt'. "Đúng rồi, cô nhóc muốn xin một quả Bàn Đào cho thái gia gia của cô ấy." Tiêu Long lúc này cũng nhớ ra mục đích ban đầu của Giang Nam Nguyệt. "Chuyện này a, phải hỏi chủ thượng." Cửu Thiên Huyền Nữ lộ vẻ vi nan. "Long ca..." Giang Nam Nguyệt nhìn Tiêu Long với vẻ đáng thương. "Được rồi, để anh đi hỏi giúp em." Tiêu Long sảng khoái đồng ý.

Nhưng rất nhanh lại nhớ ra một chuyện khác. "Mấy tên kia phải sắp xếp đã." Nói rồi, hắn mở Thính Lôi Tháp trên tay trái, hiện tại đã thăng cấp hoàn thành, nên gọi là Trấn Ma Tháp mới đúng.

Tiêu Long thả ra vô số thượng cổ ma thú.

Chương 841

"Mấy con thượng cổ ma thú này đã được cải tạo, ấn ký Thần Giới trong cơ thể đã bị xóa bỏ." "Vậy thì tốt quá, Tháp Mộc Đà của ta đang cần thay đổi lính canh." Nhìn đám thượng cổ ma thú, Cửu Thiên Huyền Nữ cười tít mắt.

Có bọn chúng thủ vệ, sức mạnh phòng thủ của nơi này sẽ tăng lên một bậc.

Sau khi giao thượng cổ ma thú cho Cửu Thiên Huyền Nữ, Tiêu Long đi vào Dao Trì Tiên Cung.

Vừa vào cửa lớn, đã thấy một bóng người quen thuộc đang đợi ở đại sảnh.

Chính là Tây Vương Mẫu.

Trên tay bà lúc này đang cầm thanh Thượng Cổ Thánh Kiếm mà Tiêu Long lấy được.

Bởi vì thanh kiếm này thuộc về thần điện Thần Giới, bên trong bị cao thủ cấp Thần Tôn hạ phong ấn, nên Tiêu Long đã giao trước cho Tây Vương Mẫu xem có thể xử lý để dùng được không.

Thấy Tiêu Long bước vào, bà thuận tay ném thanh kiếm qua: "Phong ấn Thần Tôn bên trên ta đã xóa bỏ, thanh kiếm này giờ có thể khắc lên thần hồn ấn ký của cậu." "Ái chà, cẩn thận chút." Tiêu Long giật mình, vội vàng đưa tay đỡ lấy.

Đây là thần khí đấy bà chị ơi.

Có một thanh rồi nên không thèm để ý nữa hả?

Cũng phải nghĩ đến cảm xúc của người khác chứ.

Thánh kiếm vừa vào tay, Tiêu Long cảm giác thần lực trong cơ thể tăng lên.

Ngầu thật.

Anh đây cũng có thần khí vừa tay rồi.

À không đúng, từ nay về sau tôi nên tự xưng là bản tôn.

Tiêu Long vừa đạt thực lực Tiên Tôn nhìn Tây Vương Mẫu với vẻ kinh ngạc. "Trải qua những trận chiến trước đó, lẽ ra cậu phải thăng cấp từ sớm rồi." Tây Vương Mẫu dường như biết hắn đang lo lắng điều gì, cười an ủi: "Khi thực lực cần thăng cấp thì cứ thăng cấp, đừng cố tình áp chế, chỉ cần cảnh giới ổn định là được.

Tăng lên không có hại gì đâu." Tiêu Long hân hoan.

Trước đó khi ở Thánh Nhân sơ kỳ hắn đã có thể đối kháng với Thương Viêm cấp Thánh Tôn.

Vậy bây giờ với thực lực Tiên Tôn sơ kỳ, há chẳng phải có thể đánh nhau với Thần Tôn sao? "Cố gắng tu luyện đi, hai ngày nữa Bàn Đào chín rồi, nếu không có việc gì thì ở lại đây thêm hai ngày." Tây Vương Mẫu ngừng một chút, "Đương nhiên, những người bạn kia của cậu cũng cần nâng cao thực lực." Tiêu Long vội vàng nói cảm ơn.

Hai ngày tiếp theo, Tiêu Long dẫn theo Giang Nam Nguyệt và những người khác yên tâm ở lại Tháp Mộc Đà.

Việc này khiến Tháp Mộc Đà vốn trầm tịch ngàn năm trở nên náo nhiệt.

Đặc biệt là sau khi nghe tin Nhân Hoàng của Nhân Giới tới, ngày nào cũng có người, hoặc những con thánh thú quái dị đến ngưỡng mộ một phen.

Dù sao, Nhân Giới kể từ trận chiến vạn năm trước đến nay chưa

từng xuất hiện Nhân Hoàng.

Vị Nhân Hoàng này lại không đơn giản.

Mới đây thôi còn cùng Tây Vương Mẫu đánh thắng giải đấu Tử Vong vạn năm mới có một lần, thậm chí còn tấn công lên cả Thần Giới.

Chiến tích huy hoàng này khiến tất cả mọi người ở Tháp Mộc Đà chấn động.

Nhân Giới luôn coi trọng thực lực.

Mà vị Nhân Hoàng này năm nay mới bao nhiêu tuổi?

Còn chưa đến ba mươi!

Trời ạ! "Haizz, mấy người này thật là quá rảnh rỗi." Tiêu Long bình thản ngồi trong một khu vườn nhỏ ở Tháp Mộc Đà.

Đây là nơi nghỉ ngơi yên tĩnh mà Tây Vương Mẫu bảo Cửu Thiên Huyền Nữ sắp xếp riêng cho hắn.

Hết cách, người dưới trướng quá hiếu kỳ.

Đối với sự sùng bái của bọn họ, Tiêu Long cũng cảm thấy ồn ào.

Hắn biết rất rõ, thực lực của mình đúng là mạnh so với người cùng cấp, nhưng còn kém xa Tây Vương Mẫu.

Đặc biệt nếu không có Tây Vương Mẫu giúp đỡ, làm sao dám dẫn người đánh lên Thần Giới?

Chẳng qua Tây Vương Mẫu quá khiêm tốn, chỉ nói với thuộc hạ là do Tiêu Long dẫn đầu, giấu đi vai trò chủ chốt của mình.

Nếu người đời biết chi tiết trận chiến, sẽ phát hiện người thực sự lợi hại là Tây Vương Mẫu, không phải Tiêu Long. "Nhân Giới gần vạn năm không xuất hiện thần tượng nào khiến người ta nở mày nở

mặt rồi, cậu hy sinh chút đi." Tây Vương Mẫu an ủi như vậy.

Mọi người xung quanh nhìn vẻ mặt đau khổ của Tiêu Long đều nhịn không được cười lớn. "Ủa, hình như hôm nay không thấy cô bé Giang Nam Nguyệt kia?" Tây Vương Mẫu tinh ý phát hiện thiếu một người. "Chủ thượng, sáng nay sau khi Bàn Đào chín, thuộc hạ đã theo phân phó hái một quả đưa cho Giang tiểu thư.

Cô ấy liền vội vàng muốn trở về nhà." Cửu Thiên Huyền Nữ bẩm báo. "Không sao, xong việc nhà cô ấy sẽ quay lại." Tây Vương Mẫu gật đầu.

Dù sao thái gia gia của Giang Nam Nguyệt cũng đã gần đất xa trời, sinh mệnh đếm ngược từng giây, nên ăn sớm chút vẫn hơn. "Đừng quên phái người bảo vệ, Nhân Giới hiện tại có khối kẻ đang rình mò đấy." Tây Vương Mẫu không muốn sự việc Hắc Long tái diễn.

Loại người như Hắc Long, ai biết ở Nhân Giới còn hay không.

Hình như tên đó còn có một tổ chức bí ẩn dưới trướng.

Tuy Gia Cát đã chết, nhưng tàn dư vẫn là mối đe dọa, có thời gian phải san phẳng bọn chúng để tuyệt hậu họa. "Đúng rồi, vừa nãy tôi nhận được tin của Tiểu Nhị Lang từ Thiên Cung, đã tìm thấy Hắc Long." Cửu Thiên Huyền Nữ đọc tin tức vừa nhận được. "Tiểu Nhị Lang vốn là Thánh Tôn sơ kỳ, sau khi đánh một trận với Hắc Long đã thăng lên trung kỳ.

Còn Hắc Long kia, sau khi rời khỏi Tử Vong Sân Thi Đấu thì thực lực đại tổn, rớt xuống Thánh Tôn sơ kỳ.

Cuối cùng Tiểu Nhị Lang đã đánh nát thân thể Hắc Long, nhưng thần hồn hắn đã dùng bí pháp tổn thất tu vi để đào thoát, không ngăn được." Tiêu Long gật đầu.

Mấy lão già sống cả vạn năm này đều có bí pháp áp đáy hòm.

Nếu Hắc Long chết dễ dàng ở đó thì mới là không bình thường. "Không sao, hiện tại thực lực hắn giảm mạnh, nhất thời nửa khắc chắc chắn không dám ra gây sự.

Tôi lo là bên phía Thần Giới." Tây Vương Mẫu lắc đầu: "Thần Giới chắc chưa phái người xuống nhanh vậy đâu, nhưng đúng là phải tranh thủ nâng cao thực lực." Nghe vậy, mắt mọi người sáng lên.

Biết là sắp được ăn Bàn Đào rồi.

Tiêu Long tuy không cần nữa, nhưng những người khác thì đang rất cần. "Đúng rồi, lúc dùng Bàn Đào, thuận tiện dùng luôn cái này đi." Thấy Tây Vương Mẫu bảo Cửu Thiên Huyền Nữ lấy Bàn Đào ra, Tiêu Long vỗ trán, móc trong ngực ra một cái bình nhỏ. "Máu của Thượng Cổ Ma Thú Vương Giả, tôi đã dùng thần lực tôi luyện rồi, thân thể mọi người chắc có thể chịu đựng được." Theo nghiên cứu của Tiêu Long, loại máu này có thể kích phát huyết mạch thượng cổ tiềm ẩn sâu nhất trong cơ thể con người.

Như vậy, thực lực mọi người tuyệt đối có thể tiến thêm một bước. "Thật sự phải uống sao?" Cửu Thiên Huyền Nữ nhíu mày, "Tôi không uống máu quái vật đâu." "Không sao, không bắt cô uống, nhưng bọn họ không uống không được, viễn cổ huyết mạch cần phải kích phát." Tiêu Long nói. "Long ca nói đúng, em hiện tại xác thực quá yếu." Thiên Chân gật đầu.

Tiểu Ca cũng vậy.

Đi suốt một chặng đường, thực lực bị Tiêu Long bỏ lại ngày càng xa, trong lòng sớm đã sốt ruột vạn phần.

Lúc này có cơ hội kích phát viễn cổ huyết mạch, chắc chắn phải nắm bắt thật tốt.

Bàn Tử không nói gì, chỉ đứng dậy. "Yên tâm đi, tôi thí nghiệm

đầu tiên, nếu có vấn đề thì một mình tôi chịu là được.

Biết đâu tổ tiên vạn năm trước của tôi uống máu thượng cổ ma thú mới được như vậy." Tuy mạnh miệng và cười nói, nhưng khi nhìn bình máu trên tay Tiêu Long, trán Bàn Tử cũng toát mồ hôi lạnh.

Chương 842

Dù sao nếu thất bại thì có khả năng đi đời nhà ma. "Nhìn cái gì mà nhìn, không thấy Bàn gia ta anh dũng sao, ta chính là lão đại." Thấy ánh mắt lo lắng của mọi người, Bàn Tử cười cười, tay vẫn còn hơi run nhận lấy cái bình, uống một ngụm rồi lại đặt xuống. "Không có gì trăn trối à?

Muốn chết thì nhanh lên, đàn ông đàn ang, một ngụm cạn sạch đi." Thiên Chân đang căng thẳng đấm Bàn Tử ngã lăn quay. "Được rồi, thế thì ta uống thật đây." Bàn Tử xắn tay áo, bộ dáng thấy chết không sờn. "Bàn Tử, thôi đi, nhìn cậu run như cầy sấy thế kia, chắc chắn sẽ thức tỉnh thất bại." Tiểu Ca lên tiếng khuyên can.

Tên này rõ ràng không có gan đó.

Thôi, đừng uống. "...Cái tên mặt quan tài này đừng có coi thường người khác, ta chính là Bàn gia!" Bàn Tử bị khích tướng, trực tiếp ngửa cổ, nốc cạn một nửa bình.

Đám người lập tức tập thể muốn xỉu.

Một ngụm chơi hết nửa bình?

Đồ đầu heo, đây là máu Thượng Cổ Ma Thú Vương Giả đấy!

Đó là yêu thú Thần Giới cấp bậc Thánh Tôn!

Đừng nói nửa bình, uống một ngụm nhỏ thôi cũng đủ nổ banh xác rồi.

Mọi người đều kinh hãi nhìn Bàn Tử, sợ giây tiếp theo hắn ợ một cái là nổ tung. "Không sao, đằng nào mạng tôi cũng rẻ, uống một ngụm là chết, uống hai ngụm cũng là chết, chi bằng thống khoái một chút.

Trực tiếp uống nửa bình, biết đâu tăng thực lực nhiều hơn." Thiên Chân nghe xong cũng cạn lời.

Cửu Thiên Huyền Nữ có lòng đồng cảm hơn, vội hỏi: "Có cảm giác gì không?

Thực sự không được thì rửa ruột đi, tuy hơi lãng phí chút." Bàn Tử toát mồ hôi hột: "Lại không phải ngộ độc thực phẩm, lại còn chọc ống vào rửa ruột, thà để tôi chết còn hơn." Hết cách, mọi người chỉ đành nhìn sang Tiêu Long. "Nhìn xem, tôi không ra tay không được mà." Tiêu Long thở dài.

Mọi người đại hỉ, chỉ cần Tiêu Long ra tay thì Bàn Tử chắc chắn được cứu. "Cái đó... tôi hình như không có cảm giác gì lắm, hay để tôi kiên trì thêm chút nữa?" Bàn Tử tỏ vẻ thánh nhân, không nhát gan đến thế. "Yên tâm, lập tức sẽ có cảm giác thôi." Tiêu Long đâu thèm quản hắn có nguyện ý hay không, trực tiếp tung một cú đá, đá bay tên béo này ra xa cả trăm mét.

Mọi người thất kinh.

Tiêu Long cười cười: "Thật ra uống một thùng máu thượng cổ ma thú cũng sẽ không có phản ứng gì đâu.

Phải do tôi đánh thức, nếu không sẽ chẳng có tác dụng, mọi người cứ làm việc của mình đi.

Một tiếng sau nếu tên kia chưa chết thì coi như thức tỉnh ổn rồi." Đúng lúc này, Bàn Tử bị đá bay trăm mét đột nhiên rống lớn một tiếng.

Trong sát na, thân hình hắn đột nhiên biến lớn, trở nên xấu xí, nhìn kỹ có chút hơi hướm thượng cổ ma thú, toàn thân tản phát huyết hồng xúc mục kinh tâm.

Chỉ là ý thức của Bàn Tử rõ ràng vẫn còn, hắn thống khổ lăn lộn

trên mặt đất, tiếng gào thét suýt nữa vang vọng tận mây xanh.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, mặt đất xanh mướt trong vườn hoa đã bị cày xới thành một cái hố bùn khổng lồ. "Ây da, thất sách!" Tiêu Long có chút áo não vỗ đầu. "A, sao vậy?" Cửu Thiên Huyền Nữ tưởng quá trình thức tỉnh xảy ra vấn đề, thất kinh.

Tiêu Long lắc đầu: "Không xảy ra vấn đề, chỉ là sớm biết tên này phản ứng mạnh như vậy, tôi nên đá hắn xa hơn chút nữa." Nói rồi hắn quay đầu gọi cậu nhóc đang gặm đào: "Này nhóc, ném tên kia ra xa một chút, nếu phát hiện ngỏm rồi thì trực tiếp đào hố chôn luôn." Cậu nhóc "dạ" một tiếng, vèo một cái bay đi, như lão ưng bắt gà con, túm lấy Bàn Tử bay về phía xa. "Đúng là một tên lãnh khốc!" Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn bóng lưng Tiêu Long quay vào nhà, có chút hờn dỗi. "Được rồi, chúng ta chờ thôi." Thiên Chân thấy Tiêu Long đi rồi, liền kéo Tiểu Ca sang một bên đối luyện.

Ở phía xa, Bàn Tử chưa mất hoàn toàn lý trí bị cậu nhóc lôi đi, vô cùng phát điên: "Mấy tên khốn này, quá làm cho Bàn gia ta thất vọng, ta đã lấy thân thử độc...

Đợi ta thức tỉnh huyết mạch xong nhất định sẽ lấy hai người ra khai đao trước." Tam Thúc nãy giờ im lặng nhìn về phía Bàn Tử, lại nhìn vào phòng Tiêu Long, trong lòng đăm chiêu.

Giả dụ nâng cao huyết mạch thực sự nguy hiểm đến tính mạng thì chắc chắn sẽ không như thế này.

Có lẽ thằng nhóc Tiêu Long đang lừa người.

Nghĩ đến đây, ông nghiến răng, chộp lấy cái bình dưới đất còn thừa một nửa máu mà Bàn Tử uống dở, ngửa cổ "ừng ực" một hơi uống cạn.

Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Thiên Chân và Tiểu Ca, Tam Thúc

phi thân vào trong nhà, hét lớn với Tiêu Long: "Chú uống rồi, mau đá chú một cước!

À không đúng, ý chú là, mau giúp chú đánh thức huyết mạch!" Dứt lời, mọi người thấy thân ảnh Tam Thúc "vút" một cái bay lên trời, văng ra xa mấy ngàn mét, trực tiếp đập vào người Bàn Tử.

Không quá vài giây, từ một ông chú bỉ ổi, Tam Thúc điên cuồng hóa lớn ba bốn mươi mét mới từ từ dừng lại, thân hình cũng biến đổi gần giống thượng cổ ma thú.

Lúc này, Tam Thúc rốt cuộc cũng hiểu tại sao Bàn Tử lại đau khổ như vậy.

Bởi vì trong lòng ông lúc này tràn ngập vô tận bạo lệ, phẫn nộ và đau đớn, những cảm xúc tiêu cực đang khống chế hành vi của ông. "Sức mạnh a!!!" Cuối cùng, Tam Thúc nhịn không được rống lớn một tiếng, từ trên người Bàn Tử bò dậy, trực tiếp huy quyền nện "binh" một cái vào đầu Bàn Tử.

Thuận tiện dưới chân cũng không quên đạp thêm hai cái.

Bàn Tử đang thành thật nằm đó lập tức nổi điên, hai tay tóm lấy, trực tiếp nhấc bổng quái vật Tam Thúc lên ném văng ra xa, sau đó điên cuồng lao vào đấm đá túi bụi.

Trong khu rừng bên ngoài trở nên náo nhiệt.

Những kẻ nghe tiếng động chạy tới đều đứng từ xa xem.

Cũng lạ, có lẽ do hai người đang trong trạng thái điên loạn, trên người ai cũng bị đánh đến máu thịt be bét nhưng lại chẳng hề thấy đau.

Thiên Chân đang đối luyện với Tiểu Ca nhìn thấy cảnh này, lo lắng Tam Thúc chịu thiệt, liền cắn răng chạy vào phòng xin Tiêu Long một bình máu, uống hết nửa bình rồi bay ra ngoài.

Rất nhanh, mọi người được chứng kiến cảnh tượng ba con thượng cổ ma thú lao vào ẩu đả chấn động.

Trận chiến điên cuồng kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ.

Ba tên kia đều thương tích đầy mình, kiệt sức ngã lăn ra đất hôn mê.

Một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua.

Tiêu Long ngủ trưa cũng đã dậy nhưng vẫn không đi đánh thức họ, hắn đang đợi.

Lúc này, thương thế trên người Bàn Tử dần dần chuyển biến xấu, vô số văn lộ bạo liệt bắt đầu phủ kín toàn thân, ẩn ẩn có dấu hiệu bạo thể.

Mọi người xung quanh đã sớm tản đi, sợ dính tai bay vạ gió, chỉ còn Tiểu Ca đứng gần quan sát.

Cậu biết Tiêu Long chưa đánh thức họ là có nguyên nhân.

Bởi vì kiên trì càng lâu sau khi uống máu thì huyết mạch thượng cổ thức tỉnh càng triệt để.

Nhưng tiềm lực mỗi người có hạn, nếu thấy không chịu nổi nữa, Tiêu Long sẽ ra tay. "Này, Thiên Chân không sao chứ?" Tiểu Ca lo lắng gọi, phát hiện hơi thở của cậu ta mong manh như tơ, đang ở trạng thái tần tử. "Câm miệng, ông đây đang ngủ." Thiên Chân khàn giọng, cực kỳ suy yếu đáp lại một câu.

Tiểu Ca yên tâm rồi, còn trả lời được chứng tỏ tạm thời không chết.

Mới chỉ qua ba bốn tiếng, quá trình thức tỉnh huyết mạch chỉ vừa bắt đầu.

Tiếp theo phải xem ba người ai kiên trì được lâu nhất.

Bởi vì trong quá trình thức tỉnh, máu của thượng cổ ma thú sẽ không ngừng xâm chiếm cơ thể mục tiêu.

Cuộc giằng co tranh đoạt lý trí và khai quật huyết mạch sẽ khiến thân tâm con người sụp đổ.

Đương nhiên, quá trình này rất đau đớn nhưng cũng hiệu quả nhất.

Rủi ro và cơ hội song hành, câu nói này không phải không có đạo lý.

Chương 843

Có thể chịu đựng nỗi đau người thường không thể chịu, mới có thể leo lên đỉnh phong cảnh giới người thường không thể chạm tới.

Có lẽ do tuổi tác Tam Thúc đã hơi cao, sau khi cực độ thống khổ ngạnh kháng năm tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa.

Tiêu Long cứu Tam Thúc đang cận kề sụp đổ trở về.

Mọi người nhao nhao vây lại chúc mừng. "Tam Thúc gừng càng già càng cay nha, tư chất không tồi, có thể kiên trì năm tiếng đồng hồ." Tiểu Ca mừng cho Tam Thúc, vì tư chất này đại diện cho việc ông đã sở hữu cảnh giới Thánh Nhân, thậm chí là Tiên Tôn.

Cứ tưởng ông ngay cả một tiếng cũng không kiên trì nổi. "Đâu có, thật ra chú sớm đã không chịu nổi rồi, chẳng qua nghĩ đến việc dựa vào một bình máu có thể thành thần tiên nên ráng thôi." Tam Thúc cũng ngạc nhiên vui mừng. "Này, đừng vui mừng quá sớm." Lúc này Tiêu Long nhịn không được dội cho hai gáo nước lạnh. "Sao vậy?" Tiểu Ca khó hiểu, "Trước đó không phải nói chịu được một tiếng là có thể thức tỉnh huyết mạch sao, Tam Thúc đã kiên trì năm tiếng rồi.

Tính thấp nhất thì hiện tại cũng là Thánh Nhân chứ?" Nói thật, phương thức thăng cấp nhanh như vậy đến Tiểu Ca cũng muốn thử.

Uống một bình máu có thể phi tốc thăng mấy đại cảnh giới, ai mà chẳng vui.

Tiêu Long lại lắc đầu: "Tôi có nói chịu được một tiếng là thành thần tiên đâu?

Đó chỉ là giúp mọi người thức tỉnh huyết mạch thượng cổ thôi.

Nếu thật sự tu luyện đơn giản như vậy, tôi trực tiếp uống bao

nhiêu thì uống bấy nhiêu, chịu đựng mấy ngày mấy đêm, chẳng phải sớm bình định Thần Giới rồi sao?" "Vãi luyện, chẳng lẽ không phải à?" Tam Thúc bị chọc tức đến chửi thề.

Theo lời Tiêu Long nói, năm tiếng đồng hồ kia chẳng phải chịu khổ uổng phí sao? "Đương nhiên không phải.

Tôi lấy ví dụ thế này, vốn dĩ trí lực của chú chỉ đủ học cao đẳng.

Tôi dùng máu thượng cổ ma thú đánh thức trí lực ẩn giấu, giúp chú có thể thi đỗ vào đại học trọng điểm quốc gia.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chú không cần phải đi học và thi cử nữa, hiểu không?" Tiểu Ca và Tam Thúc lập tức bừng tỉnh đại ngộ. "Vậy thời gian tôi kiên trì dài ngắn đại biểu cho việc tôi có thể vào trường điểm hay trường thường, đúng không?" "Trả lời đúng rồi." Tiêu Long giơ ngón cái lên, đáng tiếc không có phần thưởng. "Vậy còn chờ gì nữa, mau đi tu luyện đi." Nói rồi, Tiểu Ca tung một cước đá bay Tam Thúc ra ngoài.

Mục tiêu: Căn cứ tạo thần.

Phải cho lão già này nếm thử một chuyến tu luyện.

Sau khi nhìn Bàn Tử và Thiên Chân vẫn đang hôn mê ngáy o o, Tiêu Long quay đầu cười với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Có chắc là không muốn thử một ly máu mỹ diệu đủ để say một trận không?" Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng lắc đầu, cô không thích phương thức huyết tinh như vậy, đặc biệt sau khi nhìn thấy hình thái xấu xí của Bàn Tử thì càng kháng cự hơn.

Tiêu Long cũng không trông mong cô ấy sẽ đồng ý, chỉ trêu chọc thôi.

Bất quá lúc Cửu Thiên Huyền Nữ đi có xin Tiêu Long một thùng máu lớn.

Theo lời cô thì cận vệ quân Dao Trì cần phải được nâng cao thực lực.

Tiêu Long không chút do dự đưa ngay, dù sao cũng có quan hệ với Tây Vương Mẫu, sau này không chừng Dao Trì là nhà mình, của nhà mình đương nhiên càng mạnh càng tốt.

Chưa kể hắn còn có thân phận Nhân Hoàng nữa.

Lại qua ba tiếng nữa, Tiểu Ca một mình quay lại.

Tam Thúc đã thích ứng với phương thức huấn luyện ở căn cứ tạo thần nên hắn cũng yên tâm về đây. "Thiên Chân, ổn không?" Hắn lo lắng nhìn những vết nứt trên người Thiên Chân. "Không sao, tôi có thể kiên trì được.

Tôi không tin tư chất của tôi không thể trở thành Thánh Tôn." Thiên Chân dùng thanh âm yếu ớt trả lời. "Muốn đạt thì cũng là tôi đạt, Thần Tôn tôi không dám vọng tưởng, nhưng Thánh Tôn chắc chắn tôi là người đầu tiên." Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh cũng rên hừ hừ. "Xì, cậu không có tiềm lực đó đâu!" Tiểu Ca cũng nhịn không được giơ ngón cái lên trêu, đúng là tên hay nằm mơ.

Có tiềm lực gì hay không trong lòng không rõ sao?

Bằng vào thể chất của Bàn Tử, Tiểu Ca đoán chừng chống đỡ đến chết cũng chỉ có tiềm chất Tiên Tôn viên mãn.

Sức chịu đựng tên này không phải không có, nhưng tuyệt đối không có khả năng đạt Thánh Tôn.

Nếu thật sự đạt được, cha mẹ hắn dưới suối vàng chắc chắn sẽ kích động đến mức đội mồ sống dậy.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là, sau khi nghe Tiểu Ca trào phúng, Bàn Tử vốn hay to mồm lại im lặng, tiềm tâm nhẫn nại thống khổ.

Ngược lại là Thiên Chân, tuy có Tiểu Ca cổ vũ, nhưng đến tiếng thứ mười thì thực sự không nhịn nổi nữa, là người thứ hai bỏ cuộc.

Ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ quay lại cũng cảm thấy kỳ quái, Bàn Tử sao có thể kiên trì lâu thế nhỉ.

Câu trả lời của Bàn Tử là: "Tôi muốn kiên trì, nỗ lực làm một cường giả Thánh Tôn, sau đó cướp sạch bảo bối Thần Giới, sở hữu tất cả các em gái xinh đẹp." Câu nói khiến Tiêu Long suýt tắt thở.

Sở thích của tên này rốt cuộc lại thêm một món nữa.

Bất quá tên bỉ ổi thì chung quy vẫn là bỉ ổi, có tiềm lực Thánh Tôn rồi mà sở thích vẫn bỉ ổi như vậy.

Bởi vì Bàn Tử vẫn luôn kiên trì, đến Tây Vương Mẫu cũng nhịn không được tới xem.

Vừa xem mới kinh ngạc phát hiện tên béo bình thường vừa bỉ ổi vừa nhát gan này đã kiên trì được mười hai tiếng.

Nếu tính theo tiềm chất thực lực thì hiện tại hắn đã có tư chất đủ để thăng lên Tiên Tôn viên mãn.

Lúc này, Tiểu Ca cũng không dám đấu khí với hắn nữa, vừa dỗ vừa mắng, dùng hết mọi thủ đoạn giống như với Thiên Chân, hy vọng Bàn Tử có thể kiên trì tiếp.

Hôm nay hắn nói còn nhiều hơn cả nửa đời trước cộng lại. "Bàn Tử, đừng ngủ, hiện tại là thời khắc quan trọng nhất, tuyệt đối không thể ngủ!" "Kiên trì thêm chút nữa, sắp có tiềm lực Thánh Tôn rồi, cậu biết điều đó có ý nghĩa gì không?

Ý nghĩa là cậu có thể lợi hại giống như Tiểu Nhị Lang, thậm chí vượt qua hắn." Thiên Chân cũng ở bên cạnh dỗ dành: "Bàn Tử, tên tự đại cuồng này, cậu không muốn cướp sạch bảo bối Thần Giới và các em gái xinh đẹp sao?

Cố gắng kiên trì cho tôi, đừng ngủ, đã đến lúc này rồi, không thể tranh khí thêm một chút sao?" Ngay lúc này, Tiêu Long đi về phía Bàn Tử. "Đủ rồi, đã tới cực hạn." Tiểu Ca toàn thân chấn động, nhào tới trước mặt Bàn Tử đang hấp hối, ngăn cản Tiêu Long chuẩn bị động thủ, ánh mắt mang theo chút cầu xin: "Long ca, đợi thêm một tiếng nữa, chỉ một tiếng nữa thôi." "Vô dụng thôi." Tiêu Long thở dài, "Năm phút trước cậu ta đã hôn mê rồi, nếu không can thiệp thì chỉ có nước bạo thể." Tiểu Ca lại không biết vì sao cứ như phát điên ngăn cản Tiêu Long, không cho hắn đánh thức Bàn Tử.

Mọi người đều khó hiểu, tên mặt liệt hôm nay sao thế này?

Chẳng lẽ Bàn Tử chạm đến ký ức sâu kín nào đó của hắn sao?

Nhưng giờ không phải lúc nghiên cứu cái này, nếu không ra tay cứu Bàn Tử thì tên béo này thật sự tiêu đời.

Hết cách, Tiêu Long gật đầu với Cửu Thiên Huyền Nữ, cô phi nhanh ra tay đánh ngất Tiểu Ca.

Sau đó Tiêu Long mới lôi Bàn Tử đi.

Khi Tiểu Ca tỉnh lại, Bàn Tử đang vẻ mặt áy náy ngồi bên cạnh. "Xin lỗi nhé Tiểu Ca, tôi làm cậu thất vọng rồi." Tỉnh lại mới biết chỉ thiếu một tiếng nữa là đạt tư chất Thánh Tôn, khoảnh khắc đó hắn muốn tự vả mình hai cái. "Không sao, đó có khả năng là số mệnh đi." Tiểu Ca dường như cũng đã hiểu ra, thở dài.

Nhưng rất nhanh hắn ngồi bật dậy, ánh mắt kiên định nói: "Tôi nhất định sẽ đạt được tư chất Thánh Tôn.

Trước giờ luôn là tôi được Long ca bảo vệ, việc gì cũng không giúp được.

Nhưng sau này sẽ không thế nữa, tôi nhất định sẽ nỗ lực đuổi kịp bước chân của anh ấy." Giờ khắc này, đừng nói Bàn Tử, ngay cả

Thiên Chân vừa từ ngoài vào cũng có chút động dung.

Bởi vì lúc này trên người Tiểu Ca dâng lên một loại khí thế cường giả.

Dường như, Tiểu Ca duy ngã độc tôn năm xưa đã trở lại.

Nhìn cảnh này, Thiên Chân gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Rất nhanh cậu lại cầm một cái bình quay lại, nhưng bên trong không phải là máu Thượng Cổ Ma Thú Vương Giả.

Tiểu Ca có chút khó hiểu. "Long ca đặc biệt chuẩn bị cho cậu, bên trong dung hợp Bàn Đào và máu Thần Long." Thiên Chân giải thích.

Chương 844

"Ra là vậy." Tiểu Ca đứng dậy, không chút do dự cầm bình uống cạn một hơi, rồi sải bước đi về phía phòng của Tiêu Long. "Yên tâm đi hai người, tôi nhất định sẽ đột phá cấp Thánh Tôn cho xem.

Thật ra, chúng ta những con người vốn chỉ lo cơm áo gạo tiền, chỉ cần có cơ hội, một chút cũng sẽ không kém hơn người Thần Giới." Một lát sau, Tiểu Ca lại từ phòng Tiêu Long vững vàng đi ra, trên người một mảnh huyết hồng, toàn bộ da thịt cùng hình xăm đều nứt toác, dường như máu sắp tuôn trào.

Nhưng Tiểu Ca đi rất vững, mặt bình tĩnh.

Mỗi bước đi, mặt đất dưới chân đều chấn động.

Đi thẳng đến dưới một gốc cây cách đó ngàn mét, hắn mới ngồi xếp bằng xuống, mặc kệ thân thể từ từ bành trướng.

Mọi người lập tức nhìn thấy một đầu Kỳ Lân thần thú khổng lồ mọc lên từ mặt đất.

Tiểu Ca cuối cùng đã kiên trì được mười lăm tiếng đồng hồ, tinh thần mới chống đỡ không nổi mà mất khống chế hôn mê.

Đối với thành tích này, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng động dung.

Vốn tưởng những con người đi ra từ nơi đó tư chất so với họ tuyệt đối là một trời một vực.

Không nói đến tên Thiên Chân kia, nhưng Bàn Tử cũng đạt được tư chất Tiên Tôn, càng không cần nói đến Tiểu Ca có tiềm chất Thánh Tôn.

Có thể khẳng định, nếu không có Tiêu Long, thì ba người Thiên

Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca - những người có thể xưng là thiên chi kiêu tử của hai đại thánh địa Thiên Cung và Dao Trì, sẽ vĩnh viễn bị mai một, không bao giờ có ngày nổi danh.

Địa vị thực lực của họ hoàn toàn không thua kém đệ tử Thiên Cung và Dao Trì.

Rất nhanh, khi Tiểu Ca lần nữa mở mắt ra thì đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt.

Xung quanh, Thiên Chân và Tam Thúc đang so chiêu.

Tam Thúc tu luyện một ngày ở căn cứ tạo thần, giờ thực lực đã đạt Thiên Giai, tốc độ này có thể nói là vô cùng nhanh chóng.

Giả dụ có thời gian, biết đâu có thể xông lên Chân Thần cũng chưa biết chừng.

Dù sao tư chất của ông bày ra đó, tuy kém hơn mọi người nhưng thọ mệnh không phải người thường có thể so sánh.

Nhưng Tiểu Ca lại không thấy bóng dáng Bàn Tử, cũng không biết tên này đi làm gì rồi.

Thông qua Tiêu Long, Tiểu Ca biết kết quả thức tỉnh huyết mạch bên Dao Trì cũng đã có.

Không ngoài dự đoán, người có thể đạt tầng thứ Tiên Tôn ít lại càng ít, đa số đều không kiên trì nổi mười tiếng.

Đây cũng nằm trong dự liệu, Nhân Giới trầm tịch bao nhiêu năm, sớm đã đánh mất tâm cảnh ban đầu.

Có thể kiên trì mười tiếng đã là thiên chi kiêu tử rồi.

Ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không bằng Tiểu Ca, cái tên kỳ mạo bất dương này kiên trì được mười lăm tiếng.

Những người Dao Trì so với hắn đúng là cặn bã.

Tiểu Ca vốn tưởng tỉnh lại sẽ thấy Bàn Tử, nhưng tìm mãi không thấy.

Hỏi Tiêu Long mới biết hắn đã đi Thiên Cung rồi.

Ba ngày sau tên này mới quay lại.

Đồng thời, Tiểu Nhị Lang cũng đến, dẫn theo không ít người thuộc thế hệ trẻ. "Tôi nghe nói người anh em của chúng ta làm ra thứ gì đó rất ngầu, tôi dẫn người tới nếm thử trước, mọi người không ngại chứ?" Lúc này Tiêu Long còn không ngại thì ai dám ngại. "Không phải đi mời Nhị Lang Thánh Tôn sao, đi gì mà lâu thế?" Thấy Tiểu Nhị Lang dẫn người theo Tiêu Long vào nhà, Tiểu Ca kéo Bàn Tử sang một bên hỏi. "Ây da, không phải ca mang theo thánh chỉ đi sao, Thiên Cung tiếp đãi nồng hậu mất hai ngày mà, đừng nhắc nữa." Bàn Tử mặt mày hồng hào lầm bầm, "Lần này ca thực sự uy phong lắm đấy.

Tiểu Nhị Lang vừa nghe Long ca nghiên cứu ra thứ ngầu lòi, lại thấy ca đây có tư chất Tiên Tôn đỉnh phong, hâm mộ đến mức rớt cả nước miếng.

Ha ha, lúc đi còn có mấy tiên nữ ám tống thu ba nữa cơ." Đang lúc vui vẻ, Tiêu Long từ trong nhà bước ra, gào lên: "Mấy tên ngốc này, ăn no rửng mỡ không thấy đau thì đi tu luyện đi!

Nhất là cậu!" Hắn chỉ vào Bàn Tử. "Phạt cậu nhảy ếch mười vạn mét, đồng thời hủy bỏ bữa trưa hôm nay." "Vãi chưởng, đừng mà Long ca!

Mười vạn mét nhảy ếch thì thôi đi, nhưng bữa trưa không thể không ăn à!" Bàn Tử khóc không ra nước mắt. "Cậu có tư chất Tiên Tôn đỉnh phong, không thể xử phạt sao?" Tiêu Long cười lạnh.

Ánh mắt đó dọa Bàn Tử sợ đến mức ôm đầu chạy trốn.

Cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Kỳ thực bất quản là tư chất Thần Tôn hay Tiên Tôn, đều cần phải khắc khổ tu luyện.

Nếu không, tư chất cao đến mấy cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi, uổng phí một đời.

Huyết mạch thức tỉnh chỉ cho biết cực hạn ở đâu, cũng không có nghĩa là vừa thức tỉnh đã trâu bò ngay được.

Tiểu Ca đang chạy bộ bên cạnh Bàn Tử đang nhảy ếch, hỏi: "Bàn Tử, tôi kiên trì mười lăm tiếng rồi, cuối cùng cũng không mất mặt." "Tôi biết." Bàn Tử vừa nhảy ếch vừa chúc mừng. "Nhưng mà Long ca cũng thật là, đừng tưởng có tư chất Thánh Tôn là có thể lợi hại hơn hai anh em mình." "Tôi nói cho cậu biết, chuyện đó là không thể nào, hai ta tuyệt đối sẽ không bị bỏ lại đâu." Đúng lúc này, một bóng người nhỏ bé 'vút' một cái đáp xuống bên cạnh hai người.

Là tên nhóc Tiểu Chính Thái, trong tay cầm một cây gậy.

Bàn Tử sợ đến mức ôm đầu nhảy mạnh. "Được rồi, đừng nói lung tung nữa, Tiểu Chính Thái cũng không phải người ngoài, bình thường tôi cũng đâu thiếu đồ ăn ngon cho nó đâu." "Không thể lén lút phóng nước sao?

Mẹ kiếp, tôi chóng mặt quá... hối lộ cũng không cần động tay động chân chứ?" "Rầm!" Tiểu Chính Thái cầm gậy quất Bàn Tử bay lên không trung.

Hắn nắm chặt tay: "Yeah!" Nhìn Bàn Tử bị nện xuống đất tạo thành một cái hố sâu, Tiểu Ca nhún vai, vội vàng chuồn mất. "Mẹ kiếp, Tiểu Ca thật không có nghĩa khí a." "Nói nhảm, chạy đến Thiên Cung chơi ba ngày nay lại không phải là tôi." Từ xa xa, tiếng của Tiểu

Ca vọng lại.

Toàn thể thực lực đã được nâng cao thành công, tiếp theo có thể yên tâm tu luyện rồi.

Nhưng đúng lúc này, Cửu Thiên Huyền Nữ lại cầm một bức thư đến.

Hóa ra là do ám vệ bảo vệ bên cạnh Giang Nam Nguyệt truyền tới.

Trong thư, Giang Nam Nguyệt nói sau khi mang Bàn Đào về cho thái gia gia phục hạ, ông ấy biết Giang Nam Nguyệt quen biết nhân vật như Tiêu Long nên đã tiết lộ một bí mật.

Đó là cách đây không lâu tại Nam Hải, phát hiện hành tung của một tổ chức bí ẩn nước Mỹ.

Theo tin tức từ nội gián tiềm phục gửi về, chứng thực tổ chức kia đang tìm kiếm một chủng tộc cổ xưa, trong truyền thuyết gọi là Thượng Cổ Yêu Tộc.

Mục đích là nhằm vào Thiên Cung và Dao Trì. "Thượng Cổ Yêu Tộc?" Tiêu Long nhíu mày.

Hắn không biết Nhân Giới có Yêu Tộc tồn tại.

Nếu vậy, cần Yêu Giới để làm gì? "Tin tức này hẳn là không sai, dù sao thái gia gia của Giang Nam Nguyệt tiếp xúc với loại chuyện này cũng không khó." Cửu Thiên Huyền Nữ cảm thấy tin tức đáng tin cậy.

Nếu thật sự là Thượng Cổ Yêu Tộc, vậy thì thật sự cần phải diệt trừ.

Miễn cho ngày nào đó Tiêu Long và mọi người đi Thần Giới, hậu phương lại bị cháy. "Vậy tôi đi xem trước, những cái khác khoan hãy nói, trọng điểm là cái tổ chức bí ẩn kia, không diệt trừ thì khó mà an

tâm." Nước Mỹ sao?

Một lũ rác rưởi mà thôi.

Nếu Tiêu Long không phải đang bận nâng cao thực lực đối phó Thần Giới, hắn đã sớm một cước đạp bằng cái nơi chật hẹp đó rồi. "Cẩn thận một chút, chuyện này không đơn giản, nếu không thái gia gia cô ấy cũng sẽ không đặc biệt báo cho anh.

Còn có tên Hắc Long kia nữa." "Cũng có khả năng hắn sẽ xuất hiện." Tiêu Long gật đầu.

Khả năng này không phải là không có.

Chương 845

Nhưng tên kia thật sự sợ đến mức không dám trốn đi đâu rồi.

Lần này nếu hắn xuất hiện, trực tiếp tiêu diệt luôn, chẳng phải là quá tuyệt vời sao.

Tiêu Long càng nghĩ càng hưng phấn, từ trong nhà lao ra, gọi Tiểu Ca và Bàn Tử, lại mang theo cả Tiểu Chính Thái.

Năm người hừng hực khí thế bay về phía Nam Hải.

Bởi vì tốc độ rất nhanh, giữa đường Tiêu Long ghé qua nhà Thiên Diệp một chuyến.

Thiên Diệp Mộng và Thiên Diệp Lê quả nhiên không biết gì về Yêu Tộc ở Nam Hải, thậm chí cả gia tộc cũng không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Phải biết rằng nơi này cách Nam Hải rất gần.

Có thể thấy được nước Mỹ giữ bí mật chuyện này cao đến mức nào.

Tiêu Long cảm thấy chuyện lần này khẳng định không đơn giản như vậy.

Ví dụ, nước Mỹ vẫn luôn im hơi lặng tiếng vì sao đột nhiên lại có hứng thú với Thượng Cổ Yêu Tộc?

Đằng sau liệu có cao nhân chỉ điểm hay không?

Tiêu Long không khỏi nghĩ đến Hắc Long đang dưỡng thương. "Đúng rồi, Tiểu Phượng thời gian trước ở bên Đông Hải phát hiện một số chuyện." Lúc này, Thiên Diệp Mộng báo cho Tiêu Long biết hướng đi của Tiểu Phượng. "Với thực lực của nó, hoạt động ở Đông

Hải không có vấn đề gì, dù sao cũng là sủng vật của anh." Tiêu Long từ sau khi thăng lên Tiên Tôn, sủng vật Tiểu Phượng và Thiên Diệp Lê cũng đều thăng lên cấp bậc Thánh Nhân.

Loại thực lực này, chỉ cần không gặp phải người của Thần Giới hoặc thực lực cỡ Hắc Long, cơ bản sẽ không có chuyện gì.

Hơn nữa, độ khế hợp với Tiêu Long đã đạt đến trình độ linh hồn khế ước, nếu phát sinh nguy hiểm, Tiêu Long ngay lập tức có thể cảm nhận được. "Nếu có dị thường, anh sẽ đích thân đi đón.

Còn về Yêu Tộc, em cảm thấy liệu có trá hay không?" Thiên Diệp Lê trầm tư. "Hay là em đi cùng một chuyến, cũng có thể giúp đỡ." "Không sao, thực lực của Tiểu Ca cũng tiến bộ rồi, cho dù thật sự có nguy hiểm, tin rằng bọn anh cũng sẽ bình an rời đi." Tiêu Long lắc đầu.

Từ sau khi ở Thần Giới trở về, cộng thêm Hắc Long bị thương, ở Nhân Giới người có thể thương tổn hắn gần như không có.

Hắn còn đang mong Hắc Long lần này có thể nhảy ra gây sự đây.

Tại Nam Hải.

Nơi này sau sự kiện Nam Hải Vương Mộ lần trước, bên trên đã nới lỏng kiểm soát, khôi phục du lịch cho người ngoài.

Chỉ là, ai cũng không ngờ nước Mỹ bên kia lại nhân cơ hội này xâm nhập. "Hoan nghênh Tiêu Long Tiên Tôn, chào các vị." Tại Nam Hải, người nghênh đón là nhân viên Giang gia do Giang Nam Nguyệt phái tới.

Cũng là người lần trước đi Tháp Mộc Đà cùng.

Tiêu Long nhớ chàng trai này tên là Dương Mộc, là gia phó của Giang gia từ nhỏ. "Tiểu thư phái tôi dẫn đường cho các vị, chỉ hy vọng các vị đừng chê cười thực lực tôi thấp kém." Do đều quen biết

nên tên nhóc này nói chuyện cũng tự nhiên: "Tình huống bên Nam Hải là như thế này..." Không nói nhiều, Dương Mộc kể lại những gì mình biết.

Hóa ra nửa tháng trước, khi mọi người đang ở Tháp Mộc Đà, bên Nam Hải đã có người lạ xâm nhập dị thường.

Ban đầu Giang gia không chú ý, chỉ khi đội chấp pháp đi thăm dò mới phát hiện những kẻ tụ tập ở đây đều sở hữu thực lực Bán Thần.

Thậm chí có hai vị Chân Thần.

Cho nên dựa vào đội chấp pháp, Giang gia lập tức sắp xếp người đi kiểm tra sau khi Giang tiểu thư đưa người về.

Vừa xem mới biết, hóa ra dưới đáy biển Nam Hải xuất hiện một cánh cửa Thanh Đồng (Cửa Đồng Xanh).

Nhìn dáng vẻ là loại phong ấn viễn cổ. "Vậy là hiện tại đạo môn này do hành động lần trước của tôi mà không còn phong ấn nữa sao?" Tiêu Long nhíu mày.

Không còn phong ấn, vậy thì những kẻ kia có thể hào vô cố kỵ đi vào.

Đã gần một tuần lễ, quỷ mới biết bọn chúng có tìm được Thượng Cổ Yêu Tộc hay không.

Nếu để chúng liên hợp lại thì không ổn chút nào. "Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, vì lo lắng đến quá gần sẽ bị phát hiện nên tôi đợi ở đây." Dương Mộc lắc đầu. "Đã như vậy, cậu cho tôi tọa độ, tôi đi xem." Dù sao Tiêu Long cũng không nhìn trúng thực lực của đám người kia.

Nơi này đã có Thượng Cổ Yêu Tộc, vậy thì một tên Bán Thần đi vào cũng bằng đi nộp mạng.

Đợi bọn hắn đến thì tốt hơn một chút.

Rất nhanh, cầm tọa độ Cửa Thanh Đồng, Tiêu Long cùng mọi người vút một cái lao xuống đáy biển Nam Hải, đạp sóng tiềm nhập.

Sau vài phút đi đường, Tiêu Long nhìn thấy một cánh cửa Thanh Đồng.

Cửa đang mở toang, có hai người đang canh gác.

Nơi này xác thực không quá gây chú ý vì vị trí Cửa Thanh Đồng nằm dưới một tảng san hô khổng lồ.

Nếu không chú ý quan sát thì rất khó phát hiện.

Nhưng với người có thực lực như Tiêu Long, rất dễ cảm giác được thần lực phong ấn lưu lộ trên cửa. "Lát nữa tôi sẽ ngụy trang Bàn Tử thành bộ dáng một kẻ trong số chúng, chúng ta đi vào xem sao." Tiêu Long nói.

Tay hắn lóe lên, tức thì hai tên lính gác kia lặng lẽ chết đi.

Rất nhanh, Tiêu Long dùng nhẫn biến hắn và Bàn Tử theo ngụy trang của hai tên đó.

Ba người còn lại thì chui vào trong Trấn Ma Tháp để tĩnh quan kỳ biến.

Nhìn Cửa Thanh Đồng một cái, Tiêu Long cùng Bàn Tử đi vào.

Thật không biết bên trong sẽ phong ấn loại yêu tộc gì. "Hai người vào rồi à?" Vừa đi vào, một tráng hán cao hai mét tránh đường cho hai người. "Ây, lão đại, bên ngoài thực sự quá buồn chán, chúng tôi muốn vào xem Thượng Cổ Yêu Tộc thế nào." Tiêu Long không lên tiếng, để Bàn Tử - cái tên cao thủ xã giao này lên bắt chuyện. "Cũng phải, hành động của chúng ta cần bảo mật, hai người ở bên ngoài xác thực nhàn đến mức buồn chán." Tên tráng hán dường như quan hệ với hai tên

lính gác kia không tệ, thục lạc trò chuyện.

Nhưng rất nhanh Tiêu Long phát hiện tên này là một kẻ nói nhiều.

Bàn Tử so với hắn còn an tĩnh chán.

Có mấy lần Tiêu Long suýt chút nữa nhịn không được dùng kim chỉ khâu miệng tên này lại.

Cuối cùng vẫn nhịn xuống. "Đợi đấy, đợi ông đây làm rõ xem kẻ nào đang giở trò phía sau, ông sẽ khâu miệng mày lại." Tiêu Long thầm quyết định.

Rất nhanh, trong bài diễn văn thao thao bất tuyệt của tên tráng hán, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cuối cùng ba người cũng đến chỗ sâu bên trong Cửa Thanh Đồng.

Phía trước có khoảng hơn hai mươi người đang chờ đợi mỏi mòn. "Có chuyện gì vậy?" Bàn Tử tự nhiên làm quen, tìm cái tên nói nhiều kia để moi tin tức. "À, tôi đang đợi lão đại giải khai phong ấn." Nghe vậy, Tiêu Long ngẩng đầu nhìn lại.

Quả nhiên phía sau một tảng đá lớn, hai nam tử mặc áo choàng đen đang thi triển thần lực.

Nhìn từ dao động thần lực, đều là Chân Thần.

Khẳng định không phải tên Hắc Long kia.

Có khả năng lần này người Mỹ thật sự vô ý phát hiện ra cái phong ấn này. "Các vị, phong ấn đã mở, mời các vị nhanh chóng tiến về Hải Thần Điện." Một giọng nữ nhân đột nhiên vang lên.

Chương 846

Đám người đang nghị luận ầm ĩ lập tức im phăng phắc.

Tiêu Long lúc này mới kinh ngạc phát hiện, trong một góc tối có một người phụ nữ dáng người nhỏ nhắn đang đứng.

Vậy mà hắn không hề phát hiện ra. "Người phụ nữ này thật lợi hại a." Bàn Tử lẩm bẩm.

Tiêu Long gật đầu, rất có đồng cảm.

Bởi vì hắn phát hiện Thiên Nhãn cũng không nhìn thấu thực lực người phụ nữ này.

Xuất hiện tình huống này chỉ có hai khả năng: Hoặc là cô ta không có một tia thần lực, chỉ là người thường; hoặc là cô ta thực lực cực mạnh, trên người mang theo bảo vật ẩn giấu thực lực.

Tiêu Long tin vào khả năng thứ hai.

Đối thủ như vậy ở Nhân Giới vẫn luôn im hơi lặng tiếng, lúc này chạy ra tìm kiếm Thượng Cổ Yêu Tộc, có thể thấy mức độ nguy hiểm không kém gì Hắc Long.

Không giết, hậu hoạn vô cùng.

Trong lòng Tiêu Long không khỏi sát tâm khẽ động.

Nhưng để đề phòng bị cô ta phát hiện, hắn vội vàng cúi đầu, không quan sát người phụ nữ đó nữa. "Ba người vào rồi?" Lúc này, người phụ nữ kia cũng phát hiện ra hai người Tiêu Long đang ngụy trang. "À, Nữ Tước, bên ngoài không có việc gì làm, tôi cho hai người họ vào xem có thể giúp đỡ được gì không." Tên tráng hán nói nhiều lúc nãy giúp hai người đánh yểm trợ. "À, ra là vậy, vậy thì ba người đi theo ta, an toàn hơn." Người được gọi là Nữ Tước kia mở miệng lạnh

lùng nói. "Cảm ơn Nữ Tước." Tên tráng hán vui mừng khôn xiết.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, lúc Nữ Tước mở miệng nói chuyện, Tiêu Long cảm giác cô ta hữu ý vô ý nhìn hắn một cái, khiến hắn kinh hãi vội vàng cúi đầu.

May mắn trước đó đã trải qua Tử Vong Sân Thi Đấu và Thần Giới, lại được Tây Vương Mẫu chỉ điểm, ma giới ngụy trang càng thêm chân thực.

Hiện tại tức thì đối mặt với Nữ Tước thâm sâu khó lường này cũng có thể che giấu tự nhiên.

Nếu không, lúc này mà phát sinh biến cố thì quá không ổn.

Hải Thần Điện.

Nói là thần điện thì chi bằng nói là một cái mộ thất tương đối lớn một chút.

Bên trong trừ các loại châu báu phát sáng, còn có một số minh khí không gọi được tên.

Nếu không phải Tiêu Long sớm dặn dò, tên Bàn Tử kia tuyệt đối đã chảy nước miếng ròng ròng rồi.

Tại nội điện của Hải Thần đại điện, có một bức tường tuyết trắng.

Khi Nữ Tước sai thủ hạ đập nát nó, phía sau lập tức lộ ra một đường hầm đen ngòm.

Cả đường hầm đều được xây bằng một loại ngọc màu trắng.

Mấy kẻ tò mò có thực lực Bán Thần dùng hết toàn lực đánh một kích cũng không thể lưu lại chút vết tích nào trên mặt đất hay trên tường.

Hoàn toàn không giống thứ Nhân Giới nên có. "Đường hầm này

chỉ là giả tượng, đứng lùi về sau đi, đợi ta mở phong ấn." Nữ Tước nói, từ trong lòng lấy ra một cái la bàn hào quang lấp lánh, đặt lên một chỗ trên tường.

Chỉ thấy đường hầm phía trước vang lên một trận ầm ầm, mặt đất bắt đầu chấn động, phía trước cũng dũng hiện ra một đạo kỳ quang, hồi lâu không tan. "Xem ra người phụ nữ này cũng không đơn giản a, đối với nơi này lại biết rõ ràng như vậy." Mượn truyền âm, Bàn Tử lẩm bẩm với Tiêu Long.

Tiêu Long gật đầu, đối với thân phận Nữ Tước này càng thêm tò mò.

Khoảng nửa phút sau, kỳ quang biến mất, xuất hiện trước mắt mọi người là một vùng hoang dã tuyết trắng gào thét.

Vùng tuyết trắng này với đường hầm mọi người đang đứng chỉ cách nhau một cánh cửa Thanh Đồng phủ đầy phù văn.

Không, cánh cửa này cũng không đóng, nó đang bán khai.

Một ít tuyết thổi vào, rơi trên mặt đất.

Hiển nhiên vừa rồi Nữ Tước mượn năng lực của la bàn đã mở ra phong ấn trên cửa lớn.

Chỉ là, khứu giác linh mẫn của Tiêu Long lại ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt, từ trên cửa lớn truyền đến.

Chính lúc này, một trong những kẻ mặc áo choàng đen bên cạnh Nữ Tước đột nhiên vươn tay tóm lấy một thủ hạ, ném vào bên trong Cửa Thanh Đồng. "Oanh!" Tên tráng hán bị ném vào Cửa Thanh Đồng không kịp phản ứng.

Không, phải nói là chưa kịp chạm đất, giữa không trung đã bạo thể mà chết.

Máu tươi bắn ra vương vãi toàn bộ lên Cửa Thanh Đồng.

Màn này dọa mọi người nhảy dựng.

Nữ Tước thì dường như đã sớm biết tình huống này, quay đầu, ánh mắt sắc bén quét nhìn từng người. "Chuyện gì thế Long ca?" Bàn Tử lén lút hỏi Tiêu Long. "Bên trong hẳn là có mỗ chủng quy tắc cấm sinh vật nhập nội, xem ra nơi này quả nhiên là phong ấn thượng cổ." Tiêu Long giải thích.

Trong lòng hắn có một tia kinh hỷ.

Không sai, nơi này có một cái phong ấn thượng cổ.

May mắn là bọn họ phát hiện sớm, nếu không đợi người phụ nữ này tháo gỡ phong ấn, triệu hồi ra Thượng Cổ Yêu Tộc, vậy thì cả Nhân Giới tất định đại loạn.

Lúc đó cái danh Nhân Hoàng này thật sự có chút bận rộn rồi.

Nhưng hiện tại sao, hoàn toàn có thể nhân lúc nguy hiểm chưa xuất hiện mà mạt sát nó.

Nữ Tước sau khi quét mắt một vòng, phát hiện không có ai dám đối thị, sắc mặt lập tức hòa hoãn lại: "Đều là những người hầu trung thành nhất của gia tộc Ross (La Tư) ta, lần này mang các ngươi đến hy vọng các ngươi vì gia tộc hiệu lực." "Phương thức hiệu lực, vừa rồi các ngươi cũng thấy đấy: Huyết tế." Tiêu Long trong lòng chấn động.

Hóa ra là vậy.

Quả nhiên là một phương pháp thông minh.

Càng làm hắn khiếp sợ là người phụ nữ này lại là người của gia tộc Ross.

Phải biết rằng gia tộc này truyền thừa cả ngàn năm, được xưng là

gia tộc giàu có nhất thế giới.

Không ngờ ám địa lại có liên hệ với Thượng Cổ Yêu Tộc.

Lúc này, hai hộ vệ bên cạnh Nữ Tước bắt đầu huyết tế.

Bảy tám tráng hán thực lực Bán Thần bị ném vào trong Cửa Thanh Đồng.

Bọn họ đều im lặng không lên tiếng.

Tuy nhiên lên tiếng cũng vô dụng, phản kháng đều là chết.

Dần dần, phù văn trên Cửa Thanh Đồng bắt đầu chuyển biến màu sắc, trở nên đỏ như máu, rực rỡ như lửa.

Theo tên tráng hán cuối cùng bị ném vào, phù văn trên cửa đột nhiên quang mang huyết hồng đại chấn.

Ngay sau đó, trên cửa truyền đến một tiếng "chi nha".

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, biết không cần huyết tế nữa. "Các vị, đi theo ta, cùng nhau trọng chấn vinh quang gia tộc Ross nào." Nữ Tước thấy phong ấn Cửa Thanh Đồng đã giải khai, có chút đắc ý, ra hiệu cho hộ vệ bên cạnh đi vào trước.

Tiêu Long và Bàn Tử vội vàng đi theo đám người cùng tiến vào, để tránh bị Nữ Tước phát hiện sơ hở.

Sau khi vào, hai người mới phát hiện bên trong và bên ngoài căn bản là hai thế giới.

Bên trong tuyết hoa phi vũ, cuồng phong gào thét.

Thật khó tưởng tượng dưới đáy biển Nam Hải lại có một nơi thần kỳ như vậy.

Những tên người hầu còn lại của gia tộc Ross có thực lực Bán Thần đều có chút run rẩy, nhiệt độ ở đây quá thấp, thấp hơn cả trên

núi tuyết.

Chương 847

Chỉ là rất nhanh bọn họ phát hiện nhiệt độ cũng không chí mạng.

Nhưng chưa đầy năm phút, lại có một người bị một bóng hình bán thấu minh trong bão tuyết vút một cái bắt đi mất tăm. "Cẩn thận một chút, đây là Phong Yêu, chỉ có thực lực Chân Thần, không đủ gây sợ hãi." Hộ vệ bên cạnh Nữ Tước vừa nói vừa giơ tay, có một cái bóng hình con cá khổng lồ trên đỉnh đầu hắn nhanh chóng biến lớn, phun ra một con thủy long, cuốn về phía những con Phong Yêu không nhìn rõ kia. "Mẹ nó, nói nghe nhẹ nhàng thế, Chân Thần đương nhiên không sợ rồi." Bàn Tử không vui lầm bầm.

Đương nhiên hắn càng không sợ, chỉ là vì diễn cho giống một chút nên cũng học theo tên tráng hán kia run lẩy bẩy đứng đó.

Những con Phong Yêu kia rất nhanh vì thủy long của tên hộ vệ mà tiêu biến toàn bộ. "Tiếp theo ta đi trước, các ngươi ở phía sau từ từ đi theo." Lúc này thấy nguy hiểm giải trừ, Nữ Tước đột nhiên mở miệng nói.

Mọi người không ai dám bất mãn.

Tiêu Long lo lắng bị nhìn thấu cũng cúi đầu chờ Nữ Tước cùng hai hộ vệ rời đi.

Lúc này người lãnh đội hiển nhiên biến thành tên tráng hán kia.

Sắp xếp như vậy sao?

Tiêu Long hơi nhíu mày, dường như có chút không đúng. "Khoan đã, chờ chút." Tiêu Long ra hiệu cho Bàn Tử đừng khinh cử vọng động.

Đối phương khẳng định không phát hiện ra ngụy trang, nếu không

cũng sẽ không cố ý mang bọn hắn vào Cửa Thanh Đồng.

Cứ như vậy đi khoảng năm phút, phía trước đột nhiên xuất hiện một đội nhân mã.

Dẫn đầu là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi.

Nhìn thấy đội ngũ của Tiêu Long, hắn không khỏi đi tới. "Thuộc hạ Arthur (Á Sắt), tham kiến Thiếu gia Ross." Nhìn thấy những người đó, tên tráng hán dẫn đội vội vàng mở miệng cung nghênh.

Nam tử này là Thiếu gia nhà Ross?

Tiêu Long giật mình.

Gia tộc Ross ngàn dặm xa xôi đến tìm kiếm Thượng Cổ Yêu Tộc rốt cuộc là muốn làm gì? "Ở đây có thể bỏ qua mấy cái lễ tiết này." Nam tử được gọi là Thiếu gia Ross hòa khí xua tay, chỉ quét mắt nhìn đám người một cái rồi nhíu mày: "Chỉ có các ngươi ở đây, người chị thân yêu của ta đâu?" "Nữ Tước đại nhân đi trước một bước rồi, chúng tôi thực lực thấp kém, chỉ có thể làm ngáng chân ngài ấy." Arthur cười làm lành. "Vậy đứa em trai đáng yêu của ta đâu, có đi cùng chị gái trước không?" "Cũng không có." Arthur lắc đầu. "Tiểu thiếu gia ở trên bờ giải thích với Nữ Tước đại nhân rồi, sẽ không xuống tham dự nghi thức hoán tỉnh." "Hừ, uổng cho cái họ Ross, đúng là một tên nhát gan." Thiếu gia Ross cười lạnh. "Ai là kẻ nhát gan hả?" Ai ngờ lời vừa dứt, bên phía Cửa Thanh Đồng lại có một đội người đi tới.

Dẫn đầu là một nam tử có chút béo, mang theo khoảng bảy tám người.

Tiêu Long dùng Thiên Nhãn quét qua đám người này một chút, trừ hai vị thiếu gia nhà Ross, những người còn lại đều là cấp bậc Bán Thần, không có gì đáng lo.

Còn về hai vị thiếu gia, thực lực lại là Thánh Nhân.

Nhưng Tiêu Long có thể nhìn ra thần lực của bọn hắn có chút hư phù, đại khái là do dùng thuốc thăng cấp lên.

Cũng có thể hiểu được, dù sao con cháu đại gia tộc có mấy ai có thể tiềm tâm nghiêm túc từng bước tu luyện. "Ai là kẻ nhát gan ta nói ai, nói em trai ta đó, không phải vì sợ hãi bên dưới không an toàn nên mới tới chậm thế sao?" Thiếu gia Ross đối đãi với đứa em trai này cũng chẳng có sắc mặt tốt. "Được được, tới sớm không bằng tới đúng lúc, không phải vừa vặn sao." Tiểu thiếu gia thân hình béo phì cười ha hả. "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta xuất phát thôi." Thiếu gia Ross hừ lạnh một tiếng, chỉ huy Arthur dẫn đường phía trước tìm Nữ Tước.

Tiêu Long nhìn mà ngứa tay, thật muốn nhân lúc này ra tay làm thịt hai gã này, sau đó đuổi theo Nữ Tước trừ khử ả, vậy thì Thượng Cổ Yêu Tộc sẽ không bị hoán tỉnh nữa.

Nào ngờ đúng lúc hắn chuẩn bị ra tay, bỗng nhiên từ phía sau xa xa truyền đến một tiếng "Rầm".

Mọi người giật nảy mình quay đầu lại nhìn, cánh cửa Thanh Đồng đang mở toang bỗng nhiên đóng lại.

Thiếu gia Ross hoảng hốt, vút một cái bay tới muốn ngăn cản, nhưng khi đến nơi thì cửa đã đóng chặt cứng, đánh thế nào cũng không mở được. "Ta cần một lời giải thích." Hai vị thiếu gia nhà Ross hiếm khi đứng cùng một chiến tuyến, gào thét với Arthur. "Hai vị thiếu gia, tôi cũng không biết a, Nữ Tước đại nhân ở phía trước... tôi nào biết cửa sẽ đóng lại chứ." Arthur sợ đến mức suýt quỳ xuống. "Khốn kiếp, khẳng định là con ả tiện nhân kia." Lúc này hai vị thiếu gia nhà Ross cũng không diễn nữa, trực tiếp gọi Nữ Tước là tiện nhân.

Màn này khiến Tiêu Long và Bàn Tử tò mò liên miên.

Chuyện gì thế này?

Nội bộ gia tộc Ross phát sinh đoạt quyền?

Hay là âm mưu?

Nhưng Tiêu Long cũng chẳng lo lắng, nơi khủng bố như Tử Vong Sân Thi Đấu hắn cũng trải qua rồi, chút tràng diện nhỏ này không dọa được hắn.

Cùng lắm thì trực tiếp liên hệ Tây Vương Mẫu dùng Không Gian Thánh Kiếm truyền tống về.

Khu khu một cánh cửa Thanh Đồng không ngăn được hắn, quả thực là chuyện đùa.

Chỉ là Tiêu Long tò mò, vì sao Nữ Tước lại phạm sai lầm để Cửa Thanh Đồng đóng lại?

Chẳng lẽ thật sự là cố ý sao? "Đúng rồi, lúc Cửa Thanh Đồng đóng lại, ta nhìn thấy một bóng người lướt qua, đáng tiếc không nhìn rõ là ai." Thiếu gia Ross lúc này nói ra một chi tiết.

Tất cả mọi người vì thế mà sững sờ!

Ba vị người thừa kế của gia tộc Ross đều đã vào rồi, còn có ai ở bên ngoài?

Những tên hạ nhân kia không thể nào làm ra chuyện này được.

Trừ phi... "Là tên con hoang đó!" Mặt Tiểu thiếu gia biến thành màu đen. "Khẳng định là hắn." Thiếu gia Ross cũng khẳng định. "..." Tiêu Long và Bàn Tử nhìn nhau.

Mẹ nó đúng là kịch hay trong năm a.

Gia tộc Ross có con rơi?

Tin tức này nếu bán cho phóng viên bát quái không biết bán được

bao nhiêu tiền.

Bàn Tử phảng phất như nhìn thấy tài khoản ngân hàng hiện lên một tràng dài con số. "Không sao, Cửa Thanh Đồng đóng rồi chúng ta cũng sẽ không có việc gì." Chính lúc này, Arthur đột nhiên tới gần an ủi Bàn Tử và Tiêu Long. "Thân là thủ hạ của Nữ Tước đại nhân, ta phải mọi lúc mọi nơi đi theo bước chân của đại nhân, ngài ấy đi đâu ta đi đó." "Thiên đường cũng không do dự?" "Mẹ nó, sao mày biết nhất định là thiên đường?" Bàn Tử có chút kinh ngạc về sự trung thành của tên nhóc này. "Nữ Tước đại nhân đẹp như vậy, khẳng định sẽ lên thiên đường." Arthur khẳng định. "..." Tiêu Long đối với việc này vô cùng cạn lời.

Thiếu gia Ross phái ra hai tên thủ hạ đi về phía Arthur chỉ để tìm Nữ Tước đại nhân, báo cáo tin tức Cửa Thanh Đồng đóng lại.

Rất nhanh, Nữ Tước đại nhân bình tĩnh trở lại, trên mặt hoàn toàn bất động thanh sắc.

Thậm chí Tiêu Long có thể từ sâu trong đáy mắt cô ta nhận ra một loại tâm cơ đáng sợ kiểu "như vậy vừa vặn".

Sau khi kiểm tra Cửa Thanh Đồng một lượt, Nữ Tước đại nhân nhẹ nhàng an ủi hai người em trai, biểu thị có biện pháp rời đi, không cần lo lắng.

Đồng thời cũng không quên an ủi thủ hạ, làm cho Arthur cảm kích rơi nước mắt, suýt khóc thành tiếng.

Tiêu Long lúc này có thể đoán định Nữ Tước đại nhân này có vấn đề.

Chương 848

Quá phản thường rồi.

Cửa Thanh Đồng bị đóng, phi nhưng không lo lắng lại còn muốn tiếp tục đi hoán tỉnh Thượng Cổ Yêu Tộc.

Chẳng lẽ cô ta thật sự có lòng tin dựa vào chút nhân thủ này có thể hoán tỉnh Thượng Cổ Yêu Tộc kia?

Hay là Cửa Thanh Đồng đóng lại vốn dĩ là một cái bẫy của cô ta?

Chính lúc Tiêu Long đang tư khảo, tại phía trước cực xa xôi lại truyền đến một tiếng thảm thiết.

Vừa rồi Nữ Tước đại nhân mang theo thủ hạ quay lại, vậy tiếng thảm thiết kia là của ai?

Chẳng lẽ Thượng Cổ Yêu Tộc kia bị hoán tỉnh rồi?

Mọi người mang theo nghi vấn trong lòng đi theo Nữ Tước đại nhân về phía trước.

Không bao lâu, nhìn thấy trên nền tuyết một vũng máu tươi xúc mục kinh tâm xuất hiện trước mặt mọi người.

Tên thủ hạ mà Thiếu gia Ross phái đi báo cáo trước đó đã chết thảm, thậm chí ngay cả thi thể hoàn chỉnh cũng không lưu lại, biến thành một vũng thịt nát.

Duy nhất có thể nhận diện là một bàn tay phải của hắn.

Thiếu gia Ross lập tức sắc mặt đại nộ, hung hăng ném bàn tay phải kia xuống đất, ngửa mặt lên trời gào thét, nháy mắt nâng cao sức mạnh Thánh Nhân chuẩn bị tùy thời ứng đối địch nhân.

Bên cạnh, Tiểu thiếu gia cũng biến sắc.

Tên thủ hạ này chính là thủ hạ đắc lực của đại ca, thực lực Chân Thần tuy không cao nhưng trong đám người cũng là kẻ nổi bật.

Trước đó do Nữ Tước đại nhân đi nhanh, hắn chậm hai bước, không ngờ chỉ mấy giây đã bị người ta lặng lẽ một chiêu miểu sát. "Long ca, chẳng lẽ đám Thượng Cổ Yêu Tộc kia chạy ra rồi?" Bàn Tử lén lút truyền âm. "Căn bản không phải, là Bạo Liệt Ma Cổ Trùng, Tiểu Nhị Lang nói cho tôi biết." Tiêu Long lắc đầu. "Loại cổ trùng này uy lực cực lớn, có thể đem người có thực lực Chân Thần nổ tan nát." "Trâu bò thế?

Chân Thần cũng trúng chiêu?" Bàn Tử bị dọa nhảy dựng. "Giả như là người quen hoặc là người có thực lực cao hơn hắn quá nhiều, một điểm độ khó cũng không có." Tiêu Long cười cười, cảm giác sắp đoán ra chân tướng.

Đương nhiên cự ly đến toàn bộ chân tướng vẫn còn thiếu một chút.

Hiện tại điều cần làm là an tĩnh xem hết cả quá trình, sau đó ra tay vào lúc cần thiết.

Lúc này Nữ Tước nhìn hai người em trai cười khẽ: "Bên trái là Thượng Cổ Yêu Tộc, bên phải là nơi giam giữ hai vị Cổ Thần.

Nhị vị định đi cùng ta hoán tỉnh Thượng Cổ Yêu Tộc trước, hay là đi bái phỏng Cổ Thần trước?" Hai người em trai nhìn bộ dáng phong khinh vân đạm của cô ta đều không cấm rùng mình, cảm giác nghe lời chị gái đi.

Nhìn bộ dạng này, Nữ Tước đại nhân ở nhà cũng khiến hai đứa em trai sợ hãi. "Vậy thì chúng ta đi bái phỏng hai vị Cổ Thần trước đi." "Vậy thì đi cẩn thận nha, đừng để bị quái vật giết chết." Nữ Tước đại nhân vừa cười vừa dẫn mọi người đi về phía bên phải.

Nơi đó là một cái pháo đài, không gian siêu lớn.

Sau khi đi vào, mọi người phát hiện bên trong có cầu thang lên xuống, có các đại điện, thiên điện, hành lang...

Nữ Tước đại nhân giống như đã tới đây vô số lần, ngựa quen đường cũ đi trước dẫn đường.

Đi vòng qua hành lang dài, xuyên qua thiên điện, đến một nơi giống như diễn võ trường.

Cô ta vươn tay đẩy một pho tượng ra, đẩy bức tường họa bích phía sau, lộ ra một thông đạo hẹp dài.

Chúng người đi theo xuyên qua thông đạo dài dằng dặc, tiến vào một cái luận võ trường to bằng sân bóng đá.

Làm Tiêu Long chấn kinh là trong này thật sự có hai vị Cổ Thần.

Chỉ là khác với tưởng tượng, bọn họ không hề tự do mà bị tù cấm ở đây.

Bên trái là một nam tử bị xích sắt khóa hai tay, thân thể bị một sợi dây xích bạc dài treo ngược lên.

Sợi dây xích bạc kia quỷ dị buộc vào một mặt trăng trên đỉnh vòm.

Đương nhiên mặt trăng kia là giả, chỉ là một cực phẩm bảo vật hình mặt trăng cấp Thánh.

Bảo vật đặc thù như vậy khiến mắt Tiêu Long sáng lên, tuy rằng không phải thần khí nhưng cũng tiếp cận thần khí rồi, quả thực là tồn tại như á thần khí.

Nhưng làm Tiêu Long giật mình là Thiên Nhãn quan sát thấy Cổ Thần này có thực lực Thánh Tôn sơ cấp.

Một Cổ Thần thực lực Thánh Tôn lại không tránh thoát được thánh vật?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tiêu Long cũng không dám tin.

Nhưng sự thật là vậy.

Bên phải cũng có một nam tử bị một cây cột thủy tinh trói chặt.

Trên cột khắc rồng, bên trên có ba cái vòng sáng màu vàng kim.

Chính ba cái vòng sáng này lao lao giam cầm vị Cổ Thần thực lực Thánh Tôn sơ cấp kia vào cây cột.

So với pháp trận đặt trong tháp của Tiêu Long, hai kiện bảo vật này càng giống vật trấn áp hơn.

Không phải bảo vật thường, chúng giống như có sinh mệnh, tương liên với thần hồn của hai vị Cổ Thần.

Theo động tác của họ, nó sẽ biến to hoặc thu nhỏ. "Trảm Nguyệt Liên và Tù Long Trụ?

Quả là bảo bối tốt a." Không chỉ Bàn Tử, Tiêu Long cũng có chút đỏ mắt.

Lúc này Nữ Tước đại nhân đi đến trước mặt hai vị Cổ Thần, vô cùng cung kính cúi chào: "Hai vị tiền bối, vãn bối là hậu đại của gia tộc Ross, đến đây lắng nghe giáo huấn." "Haizzz." Nam tử bị Tù Long Trụ trói buộc thở dài một hơi, hoàn toàn vô thị cái nhìn chằm chằm của mấy trăm người, coi như không có ai mà nhắm mắt lại. "Mỗi cách trăm năm đều phải tới một lần, ta đã nói sớm rồi, trừ phi tên kia chết đi, nếu không ta sẽ không đi ra ngoài đâu." "Phi!" Nghe vậy, Cổ Thần đối diện mở mắt ra mắng: "Chết cái gì mà chết?

Ta chết rồi cũng không đến lượt ngươi chết!

Bắc Phong, có bản lĩnh thì thi gan với ta thêm một vạn năm nữa, xem ai chết trước!

Bản tôn không tin, Phong Nhai ta đường đường là Nhân Giới Chí

Tôn, lại thua kém một tên phế vật Thần Giới như ngươi!!" "Mẹ kiếp!" Hai tên này ở đây ngốc cả vạn năm rồi?

Tiêu Long bị lời của hai người dọa nhảy dựng.

Có thể nhẫn nhịn ở đây ngốc lâu như vậy, đúng là hai kẻ điên. "Phong Nhai, bỏ cuộc đi, Nhân Hoàng lợi hại như vậy đều chết rồi, đâu bằng Thần Giới bọn ta lợi hại.

Nhìn xem đám người trước mắt này đi, thực lực các ngươi cứ như con kiến, Nhân Giới không xong rồi a." "Phi, ta mới không tin Nhân Hoàng sẽ chiến tử, ngươi căn bản không hiểu được sự vô địch của ngài ấy." Phong Nhai mắng mỏ.

Nếu không phải bị tù cấm, phỏng chừng hắn đã lao vào tẩn Bắc Phong một trận rồi. "Mày ngốc à, chẳng lẽ bao nhiêu năm nay người đi vào nói cho mày biết đều là lừa đảo sao?" Bắc Phong phản vấn. "Hạ trùng bất khả ngữ băng (Sâu mùa hạ không thể nói chuyện băng tuyết), cái tên ngoại nhân Thần Giới như ngươi căn bản không minh bạch cái gì gọi là vô địch, ta sẽ không thả ngươi ra đâu." Phong Nhai ngậm miệng lại, không thèm nói chuyện. "Đáng chết, ngươi dám nói ta ngu xuẩn?" Bị chọc tức, Bắc Phong phẫn nộ ngưng tụ một đạo lôi điện ném qua. "Đến đây, ai sợ ai!" Ăn một đòn, Phong Nhai cũng phóng một đạo kiếm quang.

Gần như đồng thời, hai tiếng ầm ầm vang lên.

Trừ Nữ Tước đại nhân, gần như tất cả mọi người đều lùi lại một bước.

Đương nhiên Tiêu Long và Bàn Tử là cố ý giả vờ, nhưng trong lòng cũng có chút chấn hám.

Hai người này rõ ràng Thiên Nhãn đều không nhìn ra điểm thực lực nào, thực lực hiện tại khả năng không bằng một phần mười trạng

thái đỉnh phong.

Bảo thủ ước tính, sau khi khôi phục đỉnh phong tối thiểu cũng là Thần Tôn sơ cấp.

Thật khó tưởng tượng nếu hai người này thật sự khôi phục thực lực chạy ra ngoài, Nhân Giới hiện tại có ai có thể bắt họ lại? "Đáng chết, chém ta nữa à?

Ta sẽ không thả ngươi ra đâu!" Bắc Phong bi phẫn phản kích.

Chương 849

"Ngươi cũng kém gì đâu." Phong Nhai vừa chém vừa ngao ngao kêu.

Tiêu Long nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Hai tên này sao lại đánh nhau như trẻ con vậy, so đo từng tí một.

Phỏng chừng nếu không phải sau đó cả hai đều mệt, có khả năng sẽ cứ như vậy giằng co mãi.

Cảm giác giống như hai tên khổ dâm (M).

Đương nhiên Tiêu Long sẽ không cho rằng hai người bọn họ thật sự tâm lý vặn vẹo, bởi vì người như vậy sẽ không tu luyện tới cảnh giới Thánh Tôn.

Hai người cứ cam nguyện bị tù cấm ở đây, khẳng định là có nguyên nhân.

Không đơn giản.

Chẳng lẽ ở đây có bí mật gì đó không thành? "Hai vị tiền bối chí thú khác người, chỉ là ta lần này xin chỉ thị, liệu có thể cung thỉnh vị kia ra ngoài không?" Mục tiêu của Nữ Tước đại nhân quả nhiên không phải hai vị Cổ Thần này.

Tiêu Long gật đầu.

Trong pháo đài này trừ Bắc Phong và Phong Nhai, thật sự có Cổ Thần thứ ba bị phong ấn ở đây.

Hai tên kia chi bằng nói là ở đây canh giữ phong ấn.

Vậy thì Cổ Thần bị phong ấn kia chẳng phải vô cùng lợi hại sao?

Cần hai Cổ Thần tối thiểu Thần Tôn sơ cấp canh giữ, một vạn

năm không rời nửa bước.

Chẳng lẽ là Vạn Năm Cường Giả? "Ta biết ngay mà, giống hệt tổ tông nhà ngươi, muốn thả tên kia ra." Bắc Phong có chút trào phúng nhìn Nữ Tước một cái. "Nhưng đừng trách ta không cảnh báo, thả hắn ra, các ngươi tưởng có thể thừa thụ loại sức mạnh đó sao?" "Về đi, loại sức mạnh đó không phải thứ các ngươi có thể nhúng chàm." Phong Nhai cũng cười lạnh một tiếng.

Nữ Tước nhắm mắt lại, nói: "Chỉ cần hai vị tiền bối không phản đối, tiểu nữ xin to gan đi vào xem thử." Nữ Tước Đại Nhân khẽ cúi người, chậm rãi lui lại, quay về trước mặt mọi người.

Ánh mắt bà quét qua đám đông một lượt.

Tiêu Long nhạy bén bắt gặp được thần sắc "mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của ta" trong mắt bà.

Cuối cùng, dưới sự ngầm đồng ý của hai vị cường giả Thánh Tôn là Bắc Phong và Phong Nhai, Nữ Tước lấy ngón tay làm kiếm, vẽ một vòng cung khổng lồ trên mặt đất.

Điều khiến Tiêu Long kinh ngạc là những ký tự bà vẽ ra giống hệt loại văn tự thượng cổ mà hắn từng thấy ở Thần Giới.

Vẽ xong, bà đột ngột nâng thực lực bản thân lên Thánh Nhân đỉnh phong, đấm mạnh một quyền vào giữa vòng cung đó.

Tiêu Long biết bà ta hoàn toàn chưa dùng hết toàn lực.

Thánh Nhân đỉnh phong chỉ là thứ bà diễn cho người khác xem, chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Quả nhiên, La Tư thiếu gia nhìn thấy thực lực bùng nổ của Nữ Tước thì lộ ra vẻ mặt "quả nhiên là thế".

Theo một luồng bạch quang lóe lên, mặt đất vỡ vụn, lộ ra một cầu

thang đá sâu hun hút dẫn xuống lòng đất.

Tiêu Long tinh ý nhận ra loại đá này còn cổ xưa hơn cả đá xây pháo đài.

Xem ra thứ bị phong ấn bên dưới đã tồn tại trước cả khi pháo đài này được xây dựng.

Hắn không khỏi càng thêm tò mò.

Rốt cuộc là kẻ nào mà lại bị phong ấn cẩn thận như vậy?

Lại còn phái hai cao thủ có khả năng là Thần Tôn ở đây canh giữ.

Nhưng có thể khẳng định, kẻ bị canh giữ chắc chắn phải là một cường giả Thần Tôn.

"Trời ơi!" Lúc này, La Tư thiếu gia là kẻ đi vào đầu tiên bỗng thốt lên kinh hãi, dường như cảnh tượng bên dưới vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Tiêu Long và Bàn Tử nhìn nhau một cái, định đi theo mọi người xông xuống.

Đúng lúc này, Phong Nhai vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh đột nhiên mở mắt, chào hỏi Tiêu Long: "Nhóc con, tâm sự chút không?" "Tâm sự?" Tiêu Long hơi kỳ lạ.

Dù sao đám người kia cũng đã xuống rồi, hắn cũng không lo bị phát hiện.

"Khí tức của cậu hơi lạ, tôi cứ cảm giác cậu không phải bộ dạng này." "Đều bị nhìn ra rồi?" Tiêu Long giật mình, "Thật ra tôi là con gái, vì để đỡ phiền phức nên cải trang thành nam, không ngờ đều bị phát hiện." "Phụt." Bắc Phong ở bên cạnh sặc nước bọt.

"Ha ha, nhân loại các cậu thú vị thật, đã lâu lắm rồi tôi chưa gặp tên nhóc nào thú vị như vậy." Phong Nhai vui vẻ cười lớn.

“Quá khen quá khen.” Tiêu Long nghiêm túc trả lời.

“Nói nghe xem, hiện tại tình hình bên ngoài thế nào rồi, Nhân Hoàng thật sự đã chết rồi sao?” Phong Nhai ghé tai nghe ngóng.

“Nhân Hoàng à, có lẽ, có thể, hoặc là, chắc là vậy.

Không chừng chết rồi cũng nên.” Kết quả, câu trả lời của Tiêu Long làm hai người chóng cả mặt.

“Vậy lối đi từ Nhân Giới đến Thần Giới thật sự đóng rồi sao?

Có nghe được tin tức gì của Thần Điện trên Thần Giới không?” Bắc Phong lại hỏi.

“Thần Giới à, tôi chưa đi, vì nghe nói trên đó có đội trật tự đô thị, không dám đi.” Tiêu Long bịa chuyện, “Nhưng Thần Điện thì tôi cũng quen vài người, như U Minh Thương Mộc nè, còn có Viêm Tôn Thủy Nguyệt nữa.” “Có lần tôi đi ăn khuya thì gặp bọn họ, nghèo đến mức không có tiền trả tiền cơm, thảm lắm, hỏi vay tiền tôi mà tôi không cho.” Tiêu Long chém gió phần phật khiến hai người nghe mà ù ù cạc cạc.

“U Minh là ai?

Còn Viêm Tôn?” Là người Thần Giới, nhưng Bắc Phong hoàn toàn chưa nghe qua mấy cái tên này.

“Nghe nói là một trưởng lão ngoại điện, haizz, đường đường là trưởng lão mà không có tiền ăn khuya, thật đáng thương.” Tiêu Long lắc đầu.

“Không có tiền ăn khuya?” Bắc Phong phát hiện mình bị nhốt một vạn năm, tư duy có chút không theo kịp sự thay đổi bên ngoài.

“Vậy cường giả Thần Giới đối chiến với Nhân Hoàng là ai?” “Hình như tên là Vô Song Vô Hoàng Vô Sắc gì đó, các ông quen

không?" Lời nói nửa thật nửa giả của Tiêu Long khiến hai người đau cả đầu.

"Không thể nào, ba người này không thể đánh với Nhân Hoàng, đó là ba đại hộ pháp của Nhân Hoàng mà." Trên mặt Phong Nhai toàn là vẻ không thể tin nổi.

Đừng nói là hắn, Bắc Phong cũng kinh ngạc tột độ.

Tiêu Long nhìn biểu cảm của hai người thì biết chuyện năm đó quả thực có uẩn khúc.

Nhân Hoàng chiến tử, ba đại hộ pháp mất tích, bí mật bên trong ai mà nói rõ được.

Nhưng chuyện vạn năm trước không liên quan đến hắn, hắn cũng lười tìm hiểu.

"Haizz, tán gẫu thế đủ rồi, tôi phải xuống đây." Lúc này, Bàn Tử ở bên dưới đã gọi Tiêu Long.

Còn đứng đây tán dóc nữa thì có khi bị phát hiện ra sự bất thường mất.

"Đợi sau này có rảnh tôi giới thiệu cho các ông làm quen với vị Nhân Hoàng đó, hắn cũng khá lắm." Lúc đi, Tiêu Long ném lại một câu rồi nhảy xuống.

Bắc Phong và Phong Nhai đưa mắt nhìn nhau.

Vị Nhân Hoàng đó?

Chẳng lẽ một vạn năm qua đi, Nhân Hoàng đời trước thật sự đã chết?

Hai người càng nghĩ càng hồ đồ, dứt khoát không nghĩ nữa, bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Xuống đến địa lao, Tiêu Long phát hiện Nữ Tước Đại Nhân đã

ngã xuống đất.

Không giống bị thương, mà giống như vừa dùng nghi thức gì đó nên chìm vào giấc ngủ sâu.

Hai vị thiếu gia nhà La Tư thì đang quỳ rạp trên mặt đất bên cạnh bà, sắc mặt đờ đẫn.

Tiêu Long ngẩn ra.

Mới chớp mắt một cái, bên dưới đã biến thành cái dạng này rồi?

Nhìn thấy Tiêu Long xuống, ánh mắt Bàn Tử vui mừng, chỉ tay về phía bức tường khắc hình ác ma viễn cổ.

Tiêu Long nhìn theo, chỉ thấy trên tường điêu khắc một con ác ma viễn cổ cao năm mươi mét.

Nhìn dáng vẻ dường như nó sắp chui ra từ trong tường.

Chương 850

Hắn nhận ra con này, là một loại Yêu tộc tương tự như Cửu Đầu Xà (Rắn chín đầu).

Thực lực đại khái chỉ còn lại Thánh Tôn sơ cấp, kém hai vị Cổ Thần bên ngoài không bao nhiêu.

Nếu thả ra Nhân Giới, tuyệt đối có thể quét ngang một vùng.

"Chuyện gì thế?

Sao hai tên thiếu gia kia lại thành ra như vậy?" Tiêu Long lén truyền âm hỏi Bàn Tử.

"Còn sao nữa, cái tên Yêu tộc này muốn lập khế ước giao dịch với Nữ Tước, phò tá bà ta trở thành Thần Tôn của Nhân Giới." Bàn Tử thì thầm giải thích, "Nữ Tước là phận nữ lưu, khó phục chúng, nên bà ấy đề cử hai vị thiếu gia La Tư.

Sau đó tên Yêu tộc này thôi miên Nữ Tước, rồi chuẩn bị ký khế ước với La Tư thiếu gia." Đúng lúc này, La Tư thiếu gia đang chuẩn bị ký khế ước với Yêu tộc liền rút ra một con dao găm, rạch cổ tay, hứng một bát máu tươi đầy ắp.

Hắn giơ lên trước bức tường.

Tên Yêu tộc thượng cổ cao năm mươi mét kia vừa uống máu tươi vừa cười lớn ha hả: "Tin tưởng Hải Vương ta là không sai đâu.

Ngàn năm trước, ta cũng từng ký khế ước với tổ tiên các ngươi.

Nhờ vậy mà gia tộc La Tư mới trở thành để nhất gia tộc ở Nhân Giới." Mặc dù giọng gã khàn đặc, nhưng mọi người đều nghe rõ.

Hóa ra sự trỗi dậy của gia tộc La Tư là nhờ sự giúp đỡ của Yêu

tộc thượng cổ.

Tên Yêu tộc này chính là Thượng Cổ Hải Tộc đã biến mất hàng vạn năm.

"Khế ước Yêu tộc, vĩnh viễn rơi vào yêu đạo, lấy yêu làm chủ, thân thuộc yêu nô." Kẻ tự xưng là Hải Vương kia cắm sâu năm móng vuốt vào tim, sau đó dùng móng vuốt nhỏ máu chậm rãi vẽ ra một phù trận cổ lão bên cạnh La Tư thiếu gia.

Lập tức, hồng quang kinh khủng bùng phát quanh người La Tư thiếu gia.

Một hình ảnh Long Chiến Sĩ cầm đinh ba hiện ra trên đỉnh đầu hắn!

Ngay sau đó, La Tư thiếu gia đờ đẫn đứng dậy, liên tục tiếp nhận năng lượng mà Long Chiến Sĩ trút xuống.

Cơ thể hắn cũng bắt đầu yêu hóa.

Dần dần, một lớp vảy cá bao phủ toàn thân hắn, sau lưng mọc ra một cái đuôi dài đầy gai nhọn.

Lúc này, La Tư thiếu gia ngửa mặt lên trời gầm to một tiếng, nuốt chửng Long Chiến Sĩ đang chớp động hồng quang kia.

Chỉ trong nháy mắt, thực lực từ Thánh Nhân chi cảnh vốn có bùng nổ thăng cấp, đạt thẳng đến Tiên Tôn đỉnh phong.

"Tiềm lực không tồi, tốt hơn nhiều so với tên tổ tiên không có tiền đồ của ngươi." Tên Yêu tộc thượng cổ có chút mệt mỏi than thở, vung móng vuốt ra lệnh cho La Tư thiếu gia: "Nghe đây, yêu nô của ta, phải cung cấp cho ta nhiều máu tươi hơn nữa.

Để cho ngươi sức mạnh, ta ít nhất phải mất trăm năm mới khôi phục được." "Đương nhiên, ta sẽ cung cấp máu tươi, rất nhiều là

đẳng khác." La Tư thiếu gia cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể, cười lớn ha hả.

Hắn vung tay lên, bốn tên thuộc hạ phía sau lần lượt bước tới.

Bọn chúng không hề cung kính mà xông lên dâng máu, xé toang áo choàng, rút ra đao kiếm.

"Thánh vật?" Tiêu Long không khỏi ngẩn ra.

Không ngờ thủ hạ của La Tư thiếu gia ai cũng có thánh vật.

Xem ra tên này chuẩn bị mưu phản.

Đối với sự phản bội, Hải Vương vô cùng phẫn nộ.

Nhưng hắn biết thời thế, không xúc động tính sổ với La Tư thiếu gia lúc này, chỉ mắng: "Cái đồ yêu nô lừa gạt chủ nhân, đợi ta khôi phục thực lực, kẻ đầu tiên ta giết chính là người nhà La Tư." La Tư thiếu gia cười lớn: "Chỉ là một tên Yêu tộc đê tiện bị phong ấn hàng vạn năm mà cũng dám kiêu ngạo, có bản lĩnh thì hiện tại chui ra đây xem.

Tin hay không ta đánh cho thần hồn ngươi tiêu tan?" "Đáng chết, ta sẽ không tha cho ngươi!" Hải Vương tức đến thất khiếu bốc khói.

Nhưng thấy thủ hạ của La Tư thiếu gia xông tới, thân hình hắn biến đổi, hóa thành làn khói đặc màu đỏ máu, nhanh chóng chui tọt vào trong tường, biến mất không thấy.

Trên tường lộ ra một phong ấn pháp trận gần như vỡ nát.

La Tư thiếu gia định phá vỡ phong ấn, nhưng một tên thủ hạ có vẻ ngoài bình thường lại vội vàng ngăn cản: "Đừng xúc động, nếu phá vỡ phong ấn để hắn khôi phục tự do, chúng ta chưa chắc đánh lại hắn." "Nói hay lắm, người anh em tốt của ta.

Đợi ta trở về nắm giữ vị trí gia chủ La Tư, sẽ giúp ngươi đoạt

được đại quyền nước Mỹ.” La Tư thiếu gia thân thiết vỗ vai người kia.

Bề ngoài hai người đều cười ha hả, nhưng Tiêu Long nhạy bén phát hiện cả hai đều đang ngầm đề phòng đối phương.

Cái gã có vẻ ngoài bình thường kia thực lực là Tiên Tôn sơ kỳ.

Thật khó tưởng tượng nước Mỹ lại có tên ngưu bức như vậy.

Chỉ là tên này muốn đại quyền nước Mỹ làm gì?

Loại thực lực này thì đâu còn thiếu thứ gì nữa.

Người kia cảnh giác cúi đầu, liên thanh chúc mừng La Tư thiếu gia sắp trở thành gia chủ.

La Tư thiếu gia cũng có chút kiêng kỵ nhìn thanh thánh kiếm trong tay hắn.

Tuy đã thành Tiên Tôn, nhưng hắn vẫn chán ghét sức mạnh của thánh vật.

“Có lẽ cần một chút thời gian để chúng thần phục ta.

Yên tâm đi, với tư cách là tân gia chủ, ta rất nhân từ.” La Tư thiếu gia túm lấy người chị đang ngủ say, ném cho Á Sắt.

“Đợi ta quay lại, nếu bất kỳ kẻ nào không quỳ xuống cung nghênh ta, vậy thì chờ chết đi.” “Đi thôi, bên ngoài còn mấy lão già trưởng lão chưa giải quyết.” Người kia lại nhắc nhở một câu.

“Đi, ta đi giải quyết đám lão bất tử đó.” Cười lớn, La Tư thiếu gia dẫn theo thủ hạ nhanh chóng bay ra khỏi địa lao.

Khi mọi người còn đang luống cuống, Tiêu Long ra hiệu cho Bàn Tử tĩnh quan kỳ biến thì một làn khói đỏ đặc từ trong tường lại tuôn ra.

Tên Hải Vương kia xuất hiện, chỉ là vẻ mệt mỏi trên mặt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự hưng phấn.

"Nữ Tước đại nhân xinh đẹp, điều ngươi yêu cầu ta đã làm rồi, giờ cũng nên thực hiện lời hứa với ta." Nghe thấy lời này, Nữ Tước đại nhân vốn đang ngủ say bỗng mở mắt.

Nữ Tước khôi phục lại khí thế ngạo nghễ thiên hạ, dường như bà chưa từng ngủ say bao giờ.

Nhìn ánh mắt băng lãnh bễ nghễ thiên hạ kia, trong lòng mọi người đều có chút phát lạnh.

Đặc biệt là Bàn Tử, thật sự cảm thấy người phụ nữ này quá đáng sợ.

Mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của bà.

Chỉ có Tiêu Long là trong lòng bình tĩnh.

Hắn hiểu, người phụ nữ này đã dám làm như vậy thì chắc chắn chưa xong, còn có hậu thủ.

Hắn muốn xem bà rốt cuộc định làm gì.

"Thời gian vừa vặn." Nữ Tước nhìn mọi người một cái, lẩm bẩm.

Ngay sau đó, bà nhìn về phía Hải Vương, cười lạnh: "Hải Vương, ngươi biết vì sao năm mươi năm trước ta lại ký hiệp nghị với ngươi không?

Ngươi quá ngu." Mọi người chấn kinh.

Nữ Tước này đang làm cái gì vậy?

Ngay cả trên mặt Hải Vương cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Chỉ nghe bà tiếp tục nói: "Đừng tưởng anh em sinh đôi các ngươi luân phiên chui ra phong ấn mà ta không nhìn ra.

Nếu không có ta phối hợp, các ngươi là một đôi thằng hề ngay cả cơ hội lên sân khấu cũng không có." "Nói như vậy là ngươi muốn vi phạm hiệp nghị giữa chúng ta rồi?" Hải Vương cười lạnh đáp trả, "Chỉ là ta tò mò ngươi lấy đâu ra tự tin như thế, không sợ ta giết ngươi sao?" "Ta đã tìm được một người giúp đỡ rất mạnh." "Người giúp đỡ?" Nữ Tước đột nhiên xoay người, nhìn về phía Tiêu Long và Bàn Tử.

"Cho dù bên cạnh ta không có cao thủ nào, nhưng có một người sẽ luôn ngửi thấy mùi Yêu tộc mà tìm đến.

Đúng không, Tiêu Long?" "?" Bàn Tử giật mình thon thót.

Tiêu Long cũng hơi nhíu mày: "Đừng lo, sự thật là cái phong ấn này nếu không phải ta cố ý tung tin cho người nhà họ Giang biết, cậu cũng sẽ không phát hiện ra nơi này nhanh như vậy, đúng không?" "Ta cứ tưởng mình ngụy trang rất tốt." Tiêu Long thở dài, giải trừ ngụy trang, "Ngụy trang quả thật không tồi, ta hoàn toàn không cảm ứng được thực lực của cậu.

Nếu không phải xác định cậu sẽ đến, ta cũng sẽ không nghi ngờ, nhưng tất cả đều nằm trong dự liệu của ta, cho nên ngay từ cái nhìn đầu tiên ta đã phát hiện ra cậu rồi." Nghe bà ta nói vậy, Tiêu Long có chút toát mồ hôi.

Thảo nào người phụ nữ này cứ dùng ánh mắt đó nhìn hắn, hóa ra đã sớm nghi ngờ rồi.

"Vãi chưởng, thế nếu bây giờ tôi giết bà thì có nằm trong dự liệu của bà không?" Bàn Tử có chút thẹn quá hóa giận nói.

Ai ngờ Nữ Tước lại lắc đầu: "Các cậu sẽ không giết ta, bởi vì ta nắm giữ một bí mật mà các cậu vô cùng cấp thiết muốn biết.

Một bí mật về sự phục sinh của Thượng Cổ Yêu Hoàng." Thượng

Cổ Yêu Hoàng?

Chương 851

Lại dính dáng đến Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Tiêu Long có chút đau đầu.

“Hai anh em Hải Vương vẫn luôn lợi dụng gia tộc La Tư để phục sinh Yêu Hoàng đã bị Nhân Hoàng chém giết, ngã xuống tại Nhân Giới vào vạn năm trước.” “Hai vị Cổ Thần bên ngoài chắc hẳn trước khi vào đây đã nói với các cậu rồi.” Tiêu Long thầm nghĩ: Hai gã đó có nói với tôi bọn họ canh giữ ai đâu.

Quỷ mới biết.

Não của hai gã đó chỉ nhớ được phân là giỏi.

Nữ Tước tiếp tục: “Tiêu Long, có lẽ cậu không tin, nhưng ta muốn nói là chỉ bằng hai tên ngốc kia thì không canh giữ nổi Yêu Hoàng đâu.

Thần hồn Yêu Hoàng đã sớm lén lút trốn ra ngoài, chỉ có thần thể là vẫn bị phong ấn ở đây.

Mục đích của Hải Vương là bảo ta mang thần hồn Yêu Hoàng vào đây.” Những lời sau đó không cần nói tiếp mọi người cũng biết.

Chỉ cần Thượng Cổ Yêu Hoàng đoạt lại được thần thể, khôi phục thực lực, vậy thì cả Nhân Giới sẽ sinh linh đồ thán.

Dù sao kẻ có thể đánh nhau với Nhân Hoàng đời trước thì thực lực ít nhất cũng là Thần Tôn.

Nhân Giới hiện tại, người có thể chống lại được y quá ít ỏi.

“Tiêu Long, với tư cách là Nhân Hoàng tân nhiệm, cậu cũng không thể trơ mắt nhìn Yêu Hoàng phục sinh chứ?

Không vì Nhân Giới thì cũng phải lo cho bản thân cậu, hi vọng cậu hiểu ý ta." "Con người tôi ghét nhất là bị người khác sắp đặt làm việc." Tiêu Long lắc đầu, "Nếu bà muốn tôi nghe theo bà, vậy xin lỗi, tôi từ chối." Không phải chỉ là một tên Yêu Hoàng thôi sao?

Bản tôn không để vào mắt.

"Không, có khả năng cậu hiểu lầm rồi, ý ta là chúng ta hợp tác, ta và hai cậu." Nữ Tước cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng.

Ý tứ rất rõ ràng: Không phải vì gia tộc La Tư.

"Yên tâm, khi các cậu giúp ta hoàn thành kế hoạch, ta sẽ chết ở đây, sẽ không trở thành mối lo ngại của cậu." Dường như hiểu Tiêu Long đang lo lắng điều gì, người phụ nữ này lén truyền âm cho hắn.

Tiêu Long triệt để giật mình.

Bà cô này quá "bá đạo", nói toạc ra hết.

Chỉ là Tiêu Long có chút không hiểu: "Làm như vậy dường như tôi không có bất kỳ tổn thất nào, nhưng bà làm thế thì có lợi ích gì?" "Tiêu Long, ta không thể không thừa nhận cậu có thiên phú tu luyện, nhưng về mưu kế thì ta lợi hại hơn." Nữ Tước cười bí hiểm, "Đợi sau khi ta chết, tin rằng cậu sẽ hiểu nguyên nhân ta làm như vậy." Nói xong, bà vung tay lên: "Các dũng sĩ của La Tư, đã đến lúc tận trung vì nhà La Tư rồi.

Cầm lấy kiếm của các ngươi, giết chết hai tên Yêu tộc này!

Tiêu Long, ta sẽ đợi cậu ở bên ngoài." Câu cuối cùng là bà truyền âm cho Tiêu Long.

Lập tức, đám người hầu La Tư bao gồm cả Á Sắt, tất cả đều quỳ lạy tiễn biệt Nữ Tước Đại Nhân.

Sau khi đứng dậy, từng người bọn họ như những tín đồ cuồng

nhiệt, lần lượt rút kiếm đâm vào tim, tưới bầu nhiệt huyết lên phong ấn viễn cổ.

Bức tường vốn ảm đạm vô quang nhờ hành động này mà bùng phát hào quang như tinh thần.

Phong ấn viễn cổ vốn rách nát nay lại càng trở nên chi ly phá toái.

Tiêu Long và Bàn Tử nhìn cảnh này mà trong lòng chấn động.

Luận thực lực, Nữ Tước này có thể không phải người đứng đầu Nhân Giới, nhưng về mặt tâm cơ, bà ta tuyệt đối là âm mưu gia đệ nhất.

Tiêu Long chưa từng thấy người phụ nữ nào lợi hại như vậy.

Một câu nói có thể khiến hàng chục người cấp bậc Bán Thần ung dung đi chết mà không một lời oán thán.

Trước giờ Tiêu Long cứ tưởng mình đã tiếp cận chân tướng, không ngờ hắn vĩnh viễn chỉ nhìn thấy phần nổi của tảng băng chìm.

Chân tướng thật sự nằm dưới tà váy của Nữ Tước Đại Nhân, to lớn vô cùng.

"Làm theo lời bà ta đi, trực giác mách bảo tôi bà ta không có ác ý với tôi." Tiêu Long nhìn Bàn Tử nói một câu, "Cũng may bà ta sắp bệnh chết rồi, nếu không tôi tuyệt đối sẽ giết bà ta." Không bao lâu sau, toàn bộ thành viên gia tộc La Tư bao gồm cả Á Sắt đều chết sạch.

Trên tường, hai tên Yêu tộc Hải Vương từ từ bò ra khỏi cái lỗ lớn vỡ trên vách.

Bọn chúng lạnh lùng nhìn Tiêu Long và Bàn Tử, biểu cảm có chút khinh thường.

Một tên dường như là Tiên Tôn, một tên hình như còn chưa tới Tiên Tôn.

Thực lực cỡ này mà muốn giết hai anh em chúng?

Có phải đùa hơi quá trớn rồi không?

"Có lẽ trong tay có bảo vật, thánh kiếm gì đó, lấy hết ra đi." Đại Hải Vương quyết định trêu chọc hai người này.

Ở trong phong ấn quá lâu, thật sự là quá buồn chán.

"Đùa gì vậy, đánh các ngươi mà cần bảo vật?" Tiêu Long dùng ngón út ngoáy tai.

Đối với hai gã này, hắn không mấy hứng thú.

Chủ yếu là trước đó mới giết U Minh và Viêm Tôn thực lực Thần Tôn xong, giờ đối với mấy con quái nhỏ cấp Thánh Tôn này hắn có chút không lọt mắt.

"Bàn Tử, khẩn trương giải quyết hai tên này đi, vừa vặn luyện tay." Bàn Tử nghe vậy thì đại hỉ.

Hắn biết loại chuyện tốt này sẽ đến lượt mình mà.

Phải tranh thủ thời gian, nếu không dây dưa lâu, Tiêu Long lại lôi Thiên Chân và Tiểu Ca trong tháp ra luyện tay mất.

"Đúng là muốn chết!" Anh em Hải Vương tức đến mức mũi sắp lệch.

Chỉ là một tên Béo thực lực Tiên Tôn cũng chưa tới mà cũng dám khiêu chiến?

Ngay lập tức, hai người tả hữu giáp kích lao về phía Bàn Tử.

Nhưng rất nhanh, bọn chúng phát hiện mình đã sai, sai quá sai.

"Gã này không phải Thánh Nhân!" "Đáng tiếc hiểu ra thì đã quá muộn." Bàn Tử bùng nổ thực lực Tiên Tôn trong nháy mắt, hoàn toàn không cho hai tên đang suy yếu kia bất kỳ cơ hội phản ứng nào.

Một tay tóm một cái, xé xác hai người thành từng mảnh vụn.

Lập tức, hai thần hồn hư ảo lơ lửng giữa không trung, dường như muốn nhân cơ hội bỏ trốn.

Nhưng Tiêu Long làm sao để chuyện này xảy ra.

Trấn Ma Tháp đã sớm mở sẵn chờ đợi từ lâu ở bên cạnh.

"Haizz, thật vô vị, hoàn toàn không có áp lực gì cả." Bàn Tử tự sướng nói.

"Thế thì được, hôm nào lên Thần Giới, kiếm cho cậu hai con ngưu bức hơn chút để chơi." Tiêu Long vừa đi lên cầu thang vừa cười lạnh.

"Đừng mà Long ca, tôi sai rồi, tôi sai rồi được chưa." Bàn Tử suýt thì khóc thét.

Từ địa lao đi ra, Tiêu Long không thấy Phong Nhai và Bắc Phong đâu, nhưng bên ngoài pháo đài lại truyền đến tiếng đánh nhau chấn động, khiến hắn giật mình.

Chẳng lẽ bên ngoài đánh nhau rồi?

Tiêu Long và Bàn Tử vội vàng đi ra khỏi pháo đài.

Vừa ra, đã thấy La Tư thiếu gia đạt Tiên Tôn đỉnh phong đang cười cuồng ngạo trước một đám người.

"Có hai lựa chọn, một là thần phục ta, sau khi trở về thì đề cử ta làm gia chủ.

Hai là chết ở đây, ta trở về tự mình làm gia chủ, chọn đi?" "Tha cho ta đi, ta có thể đề cử ngài làm gia chủ." Mấy lão già lạnh đến run cầm cập, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Một nửa là do lạnh, một nửa là do sợ.

Dù sao xung quanh vô số thi thể đang nằm ngổn ngang, đó đều là

hộ vệ của bọn họ, không ngờ vừa rồi đã bị La Tư thiếu gia giết sạch.

Lúc này, Nữ Tước đang ngồi ở cửa pháo đài cười với Tiêu Long vừa bước ra: "Thượng đế muốn kẻ nào diệt vong, trước tiên phải khiến kẻ đó điên cuồng, đúng không?" Tiêu Long gật đầu.

"Không phải có chuyện muốn hỏi ta sao?" Bà lại hỏi.

Tiêu Long lại gật đầu: "Vị Nhân Hoàng tương lai kia, bà cảm thấy nếu hắn trưởng thành, liệu có tha cho bất kỳ người nào của nhà La Tư không?" Nữ Tước hỏi ngược lại một câu hỏi mà Tiêu Long không biết nên trả lời thế nào.

Hắn chưa từng gặp người gia tộc này, cũng tìm hiểu không nhiều.

Hắn nào biết gia tộc này có bị tiêu diệt hay không.

"Nếu cậu muốn hiểu rõ thì phải biết, ngàn năm qua, mọi vết thương và xu hướng lịch sử của Nhân Giới đều do gia tộc La Tư ta thao túng.

Chương 852

Với tư cách là Nhân Hoàng, chắc chắn sẽ không để một gia tộc như vậy tồn tại trên đời nữa.” Nữ Tước nói ra một sự thật khiến cả Tiêu Long và Bàn Tử đều kinh hãi.

“Nhưng bà làm như vậy thì có lợi ích gì cho bà đâu, vì sao bà phải làm thế?” “Nếu ta nói ta chỉ vì một người, cậu có tin không?” “Vì người đó, ta không tiếc vứt bỏ cả gia tộc La Tư.

Vì người đó, ta không tiếc đợi suốt năm mươi năm.” Chấn kinh.

Cực độ chấn kinh.

Bàn Tử không nhịn được lên tiếng trước: “Đùa gì thế, năm mươi năm trước Long ca còn chưa ra đời.” Ngay cả Tiêu Long cũng cảm thấy người phụ nữ này không phải dùng mưu kế mà là điên rồi.

“Gia tộc La Tư có một viên Thiên Bốc Thạch năm nghìn năm.” Nữ Tước đạm nhiên cười, “Đó là do một vị thần bí nhân tặng cho nhà La Tư vào thời Trung Cổ, có năng lực dự tri tương lai một lần.

Chỉ là không có ai có thể khởi động, mãi cho đến năm mười tuổi ta vô tình chạm vào, nó đã khởi động.” “Ta nhìn thấy năm mươi năm sau, tại phương Đông, có một thanh niên tên là Tiêu Long hoành không xuất thế.

Thế là ta chuẩn bị cái kế hoạch phục hưng gia tộc La Tư này.” Bàn Tử chưa từng gặp kỳ ngộ như vậy, quá đáng sợ.

Viên Thiên Bốc Thạch đó nếu rơi vào tay kẻ có tâm cơ, vậy thì Long ca có thể còn chưa chắc sống được đến hiện tại.

Tiêu Long nghe xong lại không cảm thấy gì, so với Thiên Bốc Thạch, hắn để ý đến người bí ẩn tặng nó cho nhà La Tư hơn.

“Câu hỏi cuối cùng, bà có thể thiết kế để Long ca giúp bà giết Hải Vương, cũng có thể để La Tư thiếu gia tự tay hủy diệt gia tộc La Tư.

Nhưng bà lấy gì thuyết phục Long ca giúp người đó?

Việc không có lợi ích, Long ca nhà tôi sẽ không làm đâu.” Bàn Tử nghiêm túc nói.

“Tiêu Long, ta không cần cậu giúp ta làm gì cả, tuy rằng dự ngôn phản phệ khiến ta sắp chết.” Nữ Tước mở mắt, đôi mắt vốn sắc bén như kiếm trở nên nhu tình tựa nước.

Lúc này, bà giống như một người mẹ hiền từ.

Khi Tiêu Long và Bàn Tử nhìn có chút kinh ngạc thì khóe miệng bà lộ ra một nụ cười bí ẩn.

“Ta nỗ lực năm mươi năm, không những đợi được Tiêu Long xuất hiện, mà còn sinh được một đứa con gái vô cùng thông minh giống ta.

Các cậu vĩnh viễn không hiểu, cũng vĩnh viễn sẽ không biết, một người mẹ như ta đã từng làm những gì vì nó.” Phía xa nơi cửa thanh đồng, La Tư thiếu gia đang dẫn theo thủ hạ đứng đó, chuẩn bị mở cửa thanh đồng trở về gia tộc La Tư, nắm giữ vị trí gia chủ.

Nhưng khi tay hắn còn chưa chạm vào cánh cửa đang đóng chặt thì cửa thanh đồng lại mở ra.

Đồng thời, một thân ảnh từ bên trong bước ra.

“Cũng muốn làm gia chủ sao?

Ta thấy hôm nay ngươi chết ở đây đi.” Phía sau người đó là hàng chục thủ hạ thực lực Chân Thần đi theo.

Nhìn người này, La Tư thiếu gia có chút khinh thường cười lạnh một tiếng: “Đứa con hoang nực cười, dựa vào ngươi mà cũng muốn ngăn cản ta lên làm gia chủ, chẳng lẽ không biết hiện tại ta đã có thực

lực Thánh Tôn sao?

Hơn nữa, một đứa con hoang thì không có quyền lên tiếng ở gia tộc La Tư." "Ta đương nhiên không có quyền lên tiếng, nhưng không đại biểu người khác không có." Người nam tử kia nói xong, thần tình dị thường nghiêm túc quỳ xuống, hô to: "Có mời gia chủ La Tư gia!" Theo cú quỳ của hắn, tất cả mọi người đều quỳ xuống.

Nghi thức này chính là nghi thức cao nhất khi gia chủ La Tư gia xuất hiện.

Chẳng lẽ phụ thân thân chinh đến đây?

Hay là chị gái đã ra mặt?

La Tư thiếu gia giật mình.

Ngay khi hắn và đám thủ hạ đều tưởng rằng cha hoặc chị gái sẽ xuất hiện thì từ phía sau đám đông, một cô gái mặc trường bào trắng bước ra.

"Hóa ra là con nhãi ranh này." La Tư thiếu gia phát hiện cô gái này không phải chị mình, mà là một cô gái lạ mặt thực lực chỉ có Chân Thần sơ kỳ, trong lòng yên tâm hẳn, lập tức cười lạnh: "Thực lực Chân Thần, đúng là tìm chết!" Hắn cảm thấy một cái tát cũng có thể miểu sát con nha đầu hoang dã không biết chui từ đâu ra này.

Quản nó là con gái ai, giết!

Oanh long!!!

Nhưng đúng lúc này, một con dã thú khổng lồ rơi xuống trước mặt hắn!

"A a a a, quái vật?" La Tư thiếu gia lập tức bị dọa giật mình.

Nhưng khi nhìn rõ con dã thú hình thù quái dị kia có thực lực Thánh Tôn sơ cấp thì cằm hắn suýt rớt xuống đất.

Tiếp đó, chuyện khiến hắn càng kinh ngạc hơn xảy ra.

Bên trái, "Rầm" một tiếng lại rơi xuống một con dã thú Thánh Tôn đỉnh phong.

Lần này thì đừng nói một tát đập chết cô gái kia, chạy trốn cũng không xong.

“Cái đó, anh làm vậy có tính là anh hùng cứu mỹ nhân không nhỉ, cô em?” Bên cạnh cô gái mặc trường bào, "Vút" một cái xuất hiện một bóng người.

Chính là Tiêu Long vừa ở chỗ Nữ Tước.

Nhìn cô gái suýt thì lệ nhòa đôi mắt vì sự xuất hiện của mình, hắn không nói hai lời, ôm chầm lấy cô vào lòng.

“Cuối cùng cũng tìm được em.” Mũ trùm đầu của cô gái tuột xuống, lộ ra một khuôn mặt.

Chính là người phụ nữ đầu tiên Tiêu Long gặp khi đến thế giới này – A Ninh.

Mất tích bao lâu không có tin tức, gặp lại thì thực lực đã đạt đến Chân Thần.

Càng không ngờ tới là, cô em này lại là con gái của Nữ Tước.

Lúc này, hai đầu thượng cổ ma thú bị Tiêu Long ném ra đã phát động công kích về phía La Tư thiếu gia và thủ hạ của hắn.

Bị bắt giữ bao lâu, sớm đã bị thuần phục đến phục phục thiếp thiếp, bọn chúng cũng rõ ràng tình cảnh của mình.

Vẫn luôn muốn lập công nhưng không có cơ hội, lần này đợi được cơ hội ra tay, thật sự là mắt cũng đỏ lên rồi.

La Tư thiếu gia thực lực Thánh Tôn sơ kỳ tuy mạnh, nhưng trước mặt hai đầu mãnh thú này thì hoàn toàn không đủ nhìn.

Huống hồ, thực lực của hắn là do người ta cưỡng ép nâng lên, nước (ảo) rất nhiều.

Hầu như chưa đến mười giây, La Tư thiếu gia và đám thủ hạ đã bị giết sạch sành sanh.

Một bên, mặc kệ là nhóm A Ninh hay nhóm Nữ Tước vừa tới đều không khỏi chấn kinh.

La Tư thiếu gia Thánh Tôn sơ kỳ cứ thế bị giết?

Bị miểu sát.

Vốn tưởng rằng Tiêu Long sẽ đích thân ra tay đánh giết tên tiểu tử kia, ai ngờ người ta ngón tay cũng chưa động, chỉ dựa vào hai con dã thú đã giải quyết xong.

Nữ Tước không khỏi lắc đầu.

Tình huống hiện thực khác biệt khá nhiều so với dự ngôn.

Nhưng chỉ cần kết quả là kết quả đó, thì mọi thứ đều tốt.

"Sao giết thằng nhãi đó nhanh thế?

Cũng không chừa lại cho tôi húp tí nước." Bàn Tử vô vị lắc đầu.

Lại là một ngày vô nghĩa a.

Nói thật, có chút nhớ Tháp Mộc Đà.

"Nhanh thật đấy, không ngờ trên người cậu nhóc lại có thứ này." Từ xa, Phong Nhai cùng Bắc Phong lắc lư đi tới.

"Cậu nhóc không đi Thần Giới, nhưng ta nhận ra đây là ma thú Thần Giới.

Mẹ kiếp, không phải bảo lối đi đóng rồi sao?

Hóa ra là lừa ta?" Phong Nhai suýt thì tức đến mức muốn đánh Tiêu Long.

“Cái này mà, lối đi thật sự đóng rồi, nhưng đâu ai bảo đi Thần Giới nhất định phải đi lối đó.

Vượt biên không được sao?” Tiêu Long đắc ý nói.

“Được rồi chứ gì?

Cậu dùng thực lực này vượt biên lên Thiên Giới, trừ phi có đại lão đưa cậu đi.” Lập tức, Tiêu Long có chút khoa trương nhìn hai người: “Không phải chứ, đều bị đoán trúng rồi, đúng là có đại lão đưa tôi đi, nhưng mà không có gì thú vị cả.” “Tiện tay bắt hai con về nuôi chơi, hai ông thích không?

Thích thì tôi tặng.” “Thôi, giữ lấy mà chơi đi, tôi lấy đi rồi cậu lại không còn.” Bắc Phong xua tay.

“Thật ra, chỗ tôi còn mấy trăm con, tặng hai con thật sự không là gì cả.” Tiêu Long ngượng ngùng nhún vai.

Chương 853

Câu nói này làm Phong Nhai đang treo ngược trực tiếp "Rầm" một tiếng rơi xuống, ngã sóng soài trên đất.

Bắc Phong cũng từ Tù Long Trụ rơi ra, nằm rạp xuống đất.

Hai người hồn nhiên bất giác, đều dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ nhìn chàng thanh niên đang cười rạng rỡ như ánh mặt trời kia.

Chấn kinh a.

Trong tay có mấy trăm con thượng cổ ma thú thực lực Thánh Tôn.

Tên này có phải con người không?

Thừa biết, nếu Tiêu Long thật sự nói cho bọn họ số lượng cụ thể, ước chừng hai người hôm nay trực tiếp tắt thở mà chết.

Không chừng sẽ trở thành hai cao thủ Thánh Tôn duy nhất trong lịch sử chết vì... sốc.

Phong Nhai và Bắc Phong đều không tin Tiêu Long có thể đi Thần Giới, lại còn bắt hàng trăm con thượng cổ ma thú về.

Thứ đó lại không phải cừu, đứng im đó cho cậu bắt.

Cho dù là hai người bọn họ thời kỳ đỉnh phong, phối hợp sử dụng Tù Long Trụ và Trảm Nguyệt Liên là những bảo vật như vậy, muốn bắt một con thượng cổ ma thú thực lực Thánh Tôn cũng phải mất một phút.

Vậy thì hàng trăm con phải mất bao nhiêu tiếng?

Chưa nói đến có nhiều thời gian cho cậu bắt như vậy không, bắt xong mang xuống Thần Giới cũng là cả một vấn đề.

“Nói đi cậu nhóc, hiện tại cậu cấp bậc gì?” Phong Nhai thực sự

nhìn không thấu thực lực chân thật của Tiêu Long, cứ tưởng tên nhóc này là Thần Tôn đẳng cấp cao hơn mình.

"Tôi Tiên Tôn sơ cấp a, ngạch, không đúng, hiện tại là Tiên Tôn trung kỳ rồi, vừa nãy mới giết xong La Tư thiếu gia lại thăng cấp." Tiêu Long thành thật trả lời.

"Không thể nào." Đừng nói Phong Nhai và Bắc Phong không tin, ngay cả mọi người xung quanh đều cảm thấy tên này đang nói dối.

Tuy rằng tên nhóc này thực lực bề ngoài chỉ có Tiên Tôn trung kỳ, nhưng có khả năng dùng bảo vật ngụy trang thành thực lực này.

Không chừng thực lực chân thật của hắn là đại thần cấp bậc Thần Tôn.

Thấy vậy, Tiêu Long có chút cạn lời.

Có khả năng bọn họ cảm thấy vượt cấp giết chết người đẳng cấp cao quá khó khăn đi.

Cũng may không nói cho bọn họ biết U Minh và Viêm Tôn, hai gã thực lực Thần Tôn kia cũng bị hắn vượt cấp giết chết.

Tuy là có Tây Vương Mẫu liên thủ, nếu không e rằng bọn họ trực tiếp phát điên mất.

"Ta không dám tin a." Phong Nhai lẩm bẩm.

"Không tin thì thôi, đúng rồi, cho hai ông chút đồ." Nói rồi, Tiêu Long từ trong ngực móc ra hai cái bình, trong đó đựng loại máu ma thú kia.

"Đợi có rảnh thì uống thứ này, có tác dụng khôi phục thực lực cho hai ông." "Làm ơn đi, hai người bọn ta phải canh giữ Yêu Hoàng đấy." Bắc Phong và Phong Nhai không nhận.

"Không sao, cứ cầm lấy trước đi." Canh giữ?

Đùa gì vậy.

Sắp tới hai ông không cần canh giữ nữa đâu.

“Đúng rồi, cái này cho bà.” Lúc này, nhìn Nữ Tước bên cạnh, trong lòng Tiêu Long khẽ động, từ trong ngực móc ra một quả Bàn Đào.

“Tuy rằng không thể ngăn cản dự ngôn phản phệ, nhưng có thể trì hoãn một chút thời gian.” Nữ Tước ban đầu không nhận, nhưng ngay sau đó lại gật đầu: “Cảm ơn quà của con rể.” Đệch.

Câu nói này lập tức khiến A Ninh đỏ mặt.

Ngay cả Phong Nhai và Bắc Phong ở một bên cũng kinh ngạc há hốc mồm.

“Vãi chưởng, hóa ra là 'xơi' con gái nhà người ta à.” “Ta lạy cậu luôn!” Thật lòng cảm thấy hai tên này chắc chắn ở đây lâu quá nên mồm miệng nợ đòn.

Tiêu Long đang cân nhắc xem có nên vài ngày nữa mới thu thập tên Yêu Hoàng kia không.

“Cái đó, khụ khụ, Tiêu Long à.” Lúc này, Bắc Phong lại mở miệng.

“Gì?

Ông cũng có con gái à?” Tiêu Long cảm thấy có chút ớn lạnh.

Tên này đã sống hàng vạn năm, con gái ông ta chẳng phải là một bà lão yêu quái sao.

Xem ra nổi tiếng quá cũng không phải chuyện tốt a.

“Cút!” Bắc Phong chửi thầm một câu, trong lòng vô cùng bực bội.

Làm gì có chuyện gả con gái cho thằng nhãi này kết hôn chứ.

Hơn nữa, dù có con gái bảo bối cũng sẽ không giao cho hắn phá

hoại. "Ý ông là muốn tôi liên thủ với các ông à?

Cái con quái vật lợi hại dưới đáy biển kia sắp chui ra chứ gì?" "Cứ cách vài năm nó lại chui ra một lần, ta phải tốn bao nhiêu công sức mới đuổi được nó đi.

Nếu được, chúng ta có thể làm thịt nó luôn." Phong Nhai nói.

Tiêu Long đã hiểu.

Hóa ra là thấy thực lực hắn không tồi nên muốn thuê làm tay chân đây mà. "Được thôi, thù lao bao nhiêu?" "Thù lao?" Bắc Phong ngẩn người. "Không có tiền thì mời ai làm chứ đừng mời tôi.

Tôi cũng chẳng rảnh hơi đâu mà ăn no rửng mỡ đi dọn dẹp quái vật giúp các ông miễn phí." Tiêu Long từ chối thẳng thừng.

Cái đức tính giúp bà cụ qua đường đã lỗi thời rồi.

Thời buổi này đến gái gú còn thực dụng bỏ xừ, cái gì cũng phải tiền trao cháo múc mới chịu làm.

Tóm lại một câu: Vô lợi bất tảo khởi (Không có lợi thì không dậy sớm).

Không có tiền thì không có động lực. "Không cần cậu ra tay đâu, chỉ cần giúp ta trông coi phong ấn Yêu Hoàng ở bên trong là được." "Chỉ cần thấy ánh sáng phong ấn ảm đạm thì phóng thích thần lực để gia cường phong ấn." Phong Nhai cảm thấy nói đơn giản một chút thì tốt hơn.

Chứ nói chuyện với tên Tiêu Long này, quỷ mới biết hắn sẽ hiểu thành cái ý tứ gì.

Thật ra việc này đổi thành một tên có thực lực Chân Thần cũng làm được.

Nếu không phải lo lắng thế thân của Yêu Hoàng lẻn vào thì bọn họ

căn bản sẽ không mở miệng nhờ vả Tiêu Long. "Xin lỗi, tôi vừa hẹn hò với một em gái xinh đẹp, không thể đến trễ được." Tiêu Long tỏ vẻ cô nàng A Ninh có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Một ngày không gặp như cách ba thu.

Hai người đã bao lâu không gặp rồi nhỉ?

Chắc người khác tưởng chết cả rồi. "Vãi, cái tên này không phải nhân loại ở Nhân Giới sao?

Một chút tinh thần hiến thân cũng không có." "Thượng Cổ Yêu Hoàng chính là đại ma đầu mà người người đều muốn tru diệt đấy." Bắc Phong cảm thấy tên nhóc Tiêu Long này còn thông minh hơn cả nhân loại vạn năm trước nhiều.

Thông minh đến mức cáo già rồi, không dễ lừa gạt chút nào. "Oáp!" Tiêu Long ngáp dài một cái, dường như có chút buồn ngủ. "Haiz, xem ra Nhân Giới lụi bại rồi." Phong Nhai choáng váng.

Nhân Giới khó khăn lắm mới xuất hiện một thiên tài như yêu nghiệt thế này, mà cái đức hạnh lại như vậy.

Thật sự không bị hủy diệt cũng khó! "Tù Long Trụ và Trảm Nguyệt Liên hình như cũng không tệ." Lúc này, Tiêu Long đột nhiên mở miệng.

Chỉ một câu nói đã khiến Phong Nhai và Bắc Phong thất kinh.

Chương 854

"Không được, đây là thánh vật liên kết với sinh mệnh của ta, tương đương với tay chân, không thể cho cậu." "Hơn nữa, ta bị nhốt ở đây hàng vạn năm, làm gì có tiền, bây giờ cũng không thiếu tiền a." "Tiền không thiếu, vấn đề là không có tiền thì làm việc không có hứng thú a." Tiêu Long tỏ vẻ tất cả phải nói chuyện bằng bảo bối.

Nếu không thì miễn bàn. "Thế này đi, các ông cứ đi giúp tôi xem thử, nếu tên kia chui ra thì quay lại báo cho tôi." "Tôi đi đánh chết nó, bảo bối rớt ra đều thuộc về tôi hết, được chứ?" Bắc Phong nếu là lúc trước chắc chắn sẽ hung hăng bỉ thị cái tên thanh niên hám lợi này.

Nhưng hiện tại có việc cầu người ta, cho dù trong lòng bỉ thị cũng không dám lộ ra. "Phiền phức quá, nếu tôi thấy nó chui ra, trực tiếp đánh chết nó luôn không được sao?

Bảo bối của nó quy về tôi?" Tiêu Long buồn cười hỏi vặn lại. "Vậy cũng được a, đánh chết rồi tính." Phong Nhai tỏ vẻ hai người bọn họ cái gì cũng không cần. "Vậy không được." Tiêu Long vẫn lắc đầu. "Sao lại không được nữa?" Phong Nhai và Bắc Phong đều váng đầu rồi.

Lợi ích đều cho cậu cả, sao còn không được?! "Nếu tôi đánh chết tên kia, đồ đạc đương nhiên thuộc về tôi, giống như vừa rồi đánh chết thiếu gia nhà La Tư ấy.

Nhưng các ông mời tôi đi đánh chết nó, không có lý do gì lại không trả chút thù lao nào cả đi?

Thế thì khác gì mấy tay lão bản hắc tâm bắt nhân viên làm việc mà không trả lương?

Các ông tưởng tôi là thằng ngốc dễ lừa lắm hả?" Tiêu Long cảm

thấy quá bất công.

Phong Nhai và Bắc Phong nghe xong, lập tức lệ rơi đầy mặt. "Nói như thế, hai bọn ta ở đây canh giữ hàng vạn năm, đều không có ai phát lương, chẳng phải là hai thằng ngu sao?" "Đù má, lão bản của các ông cũng quá đen tối rồi, hàng vạn năm đều không phát lương?" Tiêu Long chấn kinh. "Ai bắt các ông canh giữ ở đây?" "Nhân Hoàng." Phong Nhai cực kỳ u sầu thốt ra cái tên đó. "Hết cách rồi, Nhân Hoàng cũng tèo rồi." Tiêu Long đối với việc này lực bất tòng tâm.

Đồng thời lại có chút hiếu kỳ: "Nói chứ Nhân Hoàng bắt các ông canh giữ ở đây, là canh giữ cả đời à?" "Vốn dĩ chỉ canh một trăm năm, ai biết sau khi Cửa Thanh Đồng đóng lại, vẫn luôn không có tin tức của ngài ấy.

Hai bọn ta lại không thể tự ý rời đi, đành phải cứ thế canh giữ mãi, ai ngờ một lần canh là canh đến cả vạn năm.

Số khổ quá mà." Phong Nhai suýt thì òa khóc.

Ai ngờ Bắc Phong đã òa khóc trước rồi. "Thằng điên này, ông đây là nhân loại Nhân Giới, bảo vệ gia viên là chuyện nên làm.

Ta con mẹ nó chỉ là đi du lịch thôi, dựa vào đâu mà bắt ta cũng phải canh giữ ở đây hàng vạn năm, quá đáng lắm rồi." Nghe những lời này, Tiêu Long cảm thấy đầu to như cái đấu.

Nhất là do người nhiệm kỳ trước để lại cái đuôi, cảm giác thật áy náy. "Được rồi, đừng giả vờ khóc lóc nữa, hay là để tôi xem xét xử đẹp tên Thượng Cổ Yêu Hoàng kia, giải quyết một lần cho xong chuyện đi.

Nói chứ tên kia thực lực thế nào?" "Thượng Cổ Yêu Hoàng?" Phong Nhai trầm tư một chút. "Hình như là Thần Tôn ngũ cấp đi." Nghe vậy, Tiêu Long lập tức quay đầu bỏ đi. "Coi như tôi chưa hỏi."

Tiêu Long hiện tại không có nhàn tâm giúp Phong Nhai và Bắc Phong giải quyết tên Thượng Cổ Yêu Hoàng kia.

Thứ nhất, thần hồn của Thượng Cổ Yêu Hoàng đã sớm đào tẩu khỏi Cửa Thanh Đồng, tìm hắn chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Thứ hai, thần thể của Thượng Cổ Yêu Hoàng bị phong ấn ở đây, không chỉ có phong ấn do đích thân Nhân Hoàng thiết lập mà còn có hai vị Cổ Thần canh giữ, cho dù là thực lực Thánh Tôn đến cướp đoạt cũng không có khả năng.

Đừng nói là giải khai phong ấn, hai tên kia cũng không phải dạng vừa.

Thứ ba, Thượng Cổ Yêu Hoàng sinh tính đa nghi, tuyệt đối không có khả năng bước chân vào đây.

Nếu là Tiêu Long, thà không cần thần thể cũng sẽ không mạo hiểm vào đây lần nữa. "Nếu cậu không muốn giúp bọn ta, tại sao lại giết chết hai huynh đệ Hải Vương a?" Phong Nhai có chút tò mò.

Giết chết hai tên kia cậu cũng đâu được trả thù lao gì. "Ai nói không có, tôi kiếm được một em gái xinh đẹp đấy." Tiêu Long không nghĩ vậy.

Hắn cảm thấy sự tình còn lâu mới đơn giản như thế.

Bởi vì ngay lúc này, phía dãy núi xa xôi kia, một tiếng gào thét cực lớn truyền đến. "Đáng chết, khẳng định là cái tên chết tiệt kia lại chạy ra gây chuyện." Phong Nhai vô ngữ mắng. "Làm sao bây giờ, cậu ta lại không chịu giúp chúng ta." Bắc Phong bất lực nói. "Thế này đi, các ông có thể đi thu thập tên kia trước, tôi đang rảnh rỗi, ở trong pháo đài giúp các ông trông coi phong ấn vậy." Lúc này, Nữ Tước nãy giờ im lặng bỗng mở miệng.

Mọi người nghe xong mới gật gật đầu.

Tiêu Long cũng cảm thấy bà mẹ vợ thông minh tuyệt đỉnh này chắc chắn có lý do của bà ấy, nên không phản đối.

Phong Nhai và Bắc Phong lập tức bay về phía phát ra động tĩnh.

Tiêu Long và những người khác thì đi về phía pháo đài.

Ở phía xa, sau rặng tuyết sơn trùng điệp là một thế giới băng tuyết.

Mỗi ngọn núi đều mai táng một vị viễn cổ yêu tộc.

Đây đều là những Thượng Cổ Yêu Tộc bị Nhân Hoàng đích thân đánh giết và phong ấn từ hàng vạn năm trước.

Tại một sơn cốc lớn nhất trong số đó, lại có một hồ dung nham nóng chảy vô tận đang sôi sục.

Ở nơi đó, là nơi phong ấn Hộ Pháp mạnh nhất của Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Vị Yêu Tộc Hộ Pháp này vốn nổi danh giảo hoạt, là kẻ duy nhất dùng cái chết giả để lừa gạt Nhân Hoàng.

Năm ngàn năm trước, tên này dần dần thoát khỏi phong ấn.

Hầu như cứ cách vài năm lại tạm thời chui ra khỏi mặt hồ, nỗ lực xung phá phong ấn thượng cổ trên tòa pháo đài phía xa kia.

Nơi đó mai táng thần thể của Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Nếu không phải vì muốn cứu thần thể Yêu Hoàng ra, hắn đã sớm đào thoát khỏi Cửa Thanh Đồng từ hai ngàn năm trước.

Vừa rồi, cảm ứng được cái chết của hai huynh đệ Hải Vương coi ngục, vị Yêu Tộc Hộ Pháp đã chờ đợi bấy lâu lập tức thức tỉnh từ sâu dưới đáy hồ dung nham.

Sau khi đè nén sự kích động trong lòng, hắn từ từ chui ra khỏi mặt hồ.

Sau khi gào thét kích động một tiếng, hắn chuẩn bị lao về phía pháo đài.

Lúc này, từ xa xa, hai bóng người hắn không muốn nhìn thấy nhất đã xuất hiện.

Chính là Bắc Phong và Phong Nhai. "Vãi, hàng vạn năm trôi qua rồi, sao hai tên già các ngươi vẫn chưa chết hả?" "Không phải là nhân loại sao?

Tại sao lại có tuổi thọ ngang với Yêu Tộc chúng ta, quá bất công rồi." Hộ Pháp vừa thấy hai người, lập tức chửi bới như thù sâu tựa biển. "Nói nhảm thật nhiều." Phong Nhai hừ lạnh một tiếng, cùng Bắc Phong song song đề thăng thực lực, trong nháy mắt đạt tới cảnh giới Thánh Tôn sơ cấp, hung hăng phát động công kích về phía Hộ Pháp.

Lúc này, Yêu Tộc Hộ Pháp sau vài năm tu dưỡng sinh tức, thực lực đã vượt qua Phong Nhai và Bắc Phong.

Chỉ là từ đầu gối hắn trở xuống vẫn bị phong ấn lôi kéo dưới mặt hồ, không cách nào thuận lợi rời khỏi hồ dung nham.

Nếu không, hai người bọn họ thật sự không cách nào dễ dàng trấn áp hắn trở lại.

Lập tức, trong hồ dung nham bùng nổ một trận cự hưởng oanh oanh liệt liệt.

Ba người thù hằn bác đấu.

Nửa giờ sau, Phong Nhai và Bắc Phong toàn thân đẫm máu rơi xuống một ngọn tuyết sơn.

Yêu Tộc Hộ Pháp thì vẫn gào thét đầy kích động, còn dư lực. "Ra đi, Tù Long Trụ!" Phong Nhai giơ cao Tù Long Trụ.

Chương 855

Lập tức ba cái kim hoàn khổng lồ khuếch tán trên đầu hắn.

Lúc này, Bắc Phong cũng mang ra Trảm Nguyệt Liên.

Hai kiện thánh vật cộng lại, Yêu Tộc Hộ Pháp cũng cảm thấy có chút vô lực. "Lũ nhân loại đáng chết, lúc nào cũng thích mượn sức mạnh của bảo vật." Đối mặt với bảo vật, Yêu Tộc Hộ Pháp có tự biết mình mà lặn xuống hồ dung nham.

Bởi vì nếu không làm như vậy, rất có khả năng sẽ bị hai tên kia dùng thánh vật bắt về pháo đài, giống như hai huynh đệ Hải Vương.

Ở nơi đó, hắn căn bản không có thực lực đào thoát khỏi viễn cổ phong ấn.

Thấy tên kia giống như mọi khi chui về phong ấn, Phong Nhai và Bắc Phong thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng lại có thể nhẹ nhõm vài năm rồi.

Phải mau chóng quay về pháo đài.

Bên đó mới là nơi thực sự cần canh giữ, không thể sơ suất.

Thu hồi bảo vật, hai người nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Ngay khi bọn họ vừa đi không bao lâu, Yêu Tộc Hộ Pháp đột nhiên khác hẳn ngày thường, lại chui ra khỏi mặt hồ dung nham, nhìn về hướng pháo đài, lộ ra một nụ cười gian trá. "Hiện tại mới quay về?

Quá trễ rồi!!!" Hắn cười vô cùng đắc ý.

Không bao lâu sau, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Người đó ung dung không vội, giữa cái giơ tay nhấc chân huy sái ra kim quang đầy trời.

Yêu Tộc Hộ Pháp vừa nhìn thấy người này, lập tức vui mừng quá đỗi, vội vã chui lên khỏi mặt hồ, cúc cung thi lễ.

Lúc này, hai người Phong Nhai và Bắc Phong đang sắp quay lại pháo đài đột nhiên hoa mắt.

Cổng pháo đài xuất hiện một nam tử ăn mặc cổ quái.

Cử chỉ của hắn toát lên yêu khí nồng nặc không chỗ nào che giấu được. "Vãi chưởng, thế thân của Yêu Hoàng?

Mau truy!" Phong Nhai giật mình kinh hãi. "Chạy đi đâu!" Bắc Phong cũng vội vàng đuổi theo.

Bên trong pháo đài, Tiêu Long nghe thấy tiếng của hai người, không chần chừ để hai con thượng cổ ma thú ở phía trước lao ra hỗ trợ.

Rất nhanh, tại địa điểm cách pháo đài năm cây số, hai người và hai đầu thượng cổ ma thú rốt cuộc cũng chặn được bóng người kia. "Lần này xem ngươi chạy đằng nào." Phong Nhai cười lạnh nói.

Ai ngờ, nam tử kia không hề hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh xoay người.

Cùng lúc đó, từ cực xa, hai nam tử khác ăn mặc kỳ quái tương tự cũng ngự gió bay đến.

Y phục và khí chất y hệt nam tử này. "Bản nhân là đệ nhất phân thân của Yêu Hoàng, Xích Viêm." "Bản nhân là đệ nhị phân thân của Yêu Hoàng, Thanh Viêm." "Bản nhân là đệ tam phân thân của Yêu Hoàng, Tử Viêm." "Đã để các ngươi đợi lâu!" Nghe vậy, Phong Nhai và Bắc Phong lập tức biến sắc.

Bốn đánh ba?

Lần này có chút không ổn rồi.

Tên kia sau khi thần hồn thoát ra ngoài đã tạo ra nhiều phân thân như vậy.

Vừa rồi hai người bọn họ đã đánh một trận với Hộ Pháp, giờ lại đối đầu với ba kẻ này, tình huống không mấy lạc quan.

Tuy có hai đầu thượng cổ ma thú tương trợ, nhưng hai con này trí thương có hạn, có thể cầm chân được một tên là tốt lắm rồi.

Ba kẻ này đều có thực lực Thánh Tôn đỉnh phong, thật khó giải quyết.

Lúc này, tên gọi là Xích Viêm lên tiếng: "Ta không quá nguyện ý chém chém giết giết với các ngươi, dù sao lấy được thần thể của bản thể mới là quan trọng nhất.

Nhưng mà thật phiền phức, nếu không giết các ngươi thì cứ vướng tay vướng chân.

Cho nên, xin lỗi nhé." Nói xong, ba người lao vào tấn công hai người hai thú.

Phong Nhai và Bắc Phong hết cách, chỉ có thể nghênh chiến.

Trong khi đó, tại cổng pháo đài cách đó năm cây số.

Yêu Tộc Hộ Pháp vừa mới đào thoát khỏi phong ấn đang đi theo sau một nam tử thần bí khoác áo choàng, từng bước tiến vào pháo đài.

Trong đại sảnh, đám người nhà La Tư đã không thấy tăm hơi, A Ninh và mẫu thân cũng biến mất.

Toàn trường chỉ còn lại ba người: Một tên béo mặt đầy tươi cười (Vương Bàn Tử), một Tiêu Ca (Tiểu Ca/Muộn Du Bình) mặt lạnh lùng, người còn lại thì vô cùng ung dung tự tại ngồi trên ghế, vừa gặm đào vừa tĩnh lặng chờ đợi kẻ địch - Tiêu Long.

Vừa nhìn thấy nam tử khoác áo choàng thần bí kia, Tiêu Long

cười, phảng phất như nhìn thấy một người bạn học cũ lâu ngày không gặp.

Tương tự, nam tử khoác áo choàng cũng thu áo choàng lại, lộ ra một gương mặt quen thuộc, cũng nở nụ cười xán lạn, hỏi Tiêu Long: "Hóa ra cái người được xưng là Nhân Hoàng vạn năm mới gặp chính là ngươi à?" Tiêu Long vừa nghe, nụ cười càng thêm rạng rỡ: "Hóa ra cái tên Thượng Cổ Yêu Hoàng đào thoát khỏi phong ấn là ngươi à?" Người kia không phủ nhận, ngược lại vỗ tay cười lớn: "Không sai, ta chính là Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Vốn lo ngươi nhận không ra, không ngờ mắt nhìn của ngươi tốt thật." "Đừng nói là Thiết Diện Sinh, Thiên Diệp Thanh Mộc hay Thượng Cổ Yêu Hoàng, bản tôn đều có thể nhận ra." Tiêu Long cười lớn.

Không sai, kẻ xuất hiện trước mặt hắn chính là lão đối thủ Thiết Diện Sinh!!!

Cũng chính là Thiên Diệp Thanh Mộc.

Thiết Diện Sinh cũng chỉ là một cái vỏ bọc, thân phận chân chính là Thượng Cổ Yêu Hoàng!!! "Người trẻ tuổi, hình như rất có địch ý với ta a?" Thượng Cổ Yêu Hoàng nói. "Nếu bản tôn nhớ không lầm thì cách đây không lâu, có một tên giống hệt ngươi đã bắt cóc người phụ nữ của ta!

Hôm nay, nợ mới nợ cũ ta tính một lượt!!!" Tiêu Long vẫn mỉm cười. "Ta bắt người phụ nữ họ Dương kia, chắc ngươi sẽ không đến mức không có ấn tượng chứ?" "Chỉ là một người phụ nữ thôi mà, không cần để ý.

Tuy là phân thân của ta làm, nhưng ta cũng xin lỗi rồi đấy.

Còn về người phụ nữ đó đang ở đâu, ta thật sự không biết."

Thượng Cổ Yêu Hoàng lắc lắc đầu. "Lát nữa ta có thể giúp ngươi hỏi thăm, nhưng ta muốn thương lượng với ngươi, chuyện này ngươi có thể đừng xen vào không.

Ta đảm bảo với ngươi, Nhân Giới trước sau vẫn là của ngươi, ta lấy thân thể xong sẽ rời khỏi Nhân Giới, vị trí của ta là ở Thần Giới.

Thấy thế nào?" "Được, đề nghị của ngươi không tồi, thái độ cũng chân thành." Tiêu Long ra sức vỗ tay, lại có chút giễu cợt cười nói: "Nói thật, đúng là không hổ danh làm Yêu Hoàng, có tiềm chất làm khách sáo đấy, biết không?

Vừa rồi ta suýt chút nữa là bị ngươi thuyết phục rồi, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi." Nói đoạn, hắn dùng ngón tay cái và ngón trỏ tạo thành một khoảng cách nhỏ, biểu thị tịnh không hề khoa trương.

Sắc mặt Thượng Cổ Yêu Hoàng lập tức âm trầm xuống.

Tiêu Long phảng phất như không nhìn thấy, cười cười: "Lão tiền bối, làm một hậu sinh, ta làm việc và nói chuyện rất khác biệt với ngươi.

Ngươi có nghĩ đến một vấn đề không, đó là dựa vào đâu mà ta phải đáp ứng đề nghị của ngươi?

Ngươi cảm thấy vị trí của ta chỉ nên cục hạn trong cái Nhân Giới nhỏ bé này sao?

Đã có lòng tốt như vậy, chi bằng ta nhường Nhân Giới cho ngươi, ngươi đưa thân thể cho ta, thế nào?" Thượng Cổ Yêu Hoàng thở dài một hơi: "Vậy được rồi, xem ra ta chỉ có thể nói chuyện bằng nắm đấm.

Thật sự, ngươi rất giống ta, cố chấp lại quật cường, rõ ràng biết đó không phải là lựa chọn tối ưu nhưng vẫn muốn kiên trì cách của mình." "Đang biểu dương ta sao?" Tiêu Long búng tay một cái.

Một cậu bé (Tiểu Chính Thái) xuất hiện trong phòng. "Mau đi lôi hai tên ngốc Phong Nhai và Bắc Phong về đây, đoán chừng hiện tại bọn họ sắp bị người ta đánh chết rồi." "Không sao, chắc chưa chết được." Thượng Cổ Yêu Hoàng lại lộ ra nụ cười tự tin. "Mục tiêu hàng đầu của ta là giết ngươi!" "Thật khéo!" Tiêu Long vỗ tay tán đồng. "Ta cũng có suy nghĩ hoàn toàn giống hệt ngươi." Thượng Cổ Yêu Hoàng vừa nhấc tay, ầm ầm một tiếng.

Lập tức, một Tam Nhãn Cự Nhân (Người khổng lồ ba mắt) thân thể cao hơn trăm mét xuất hiện trong phòng.

Thực lực cao tới Thánh Tôn trung kỳ.

Chương 856

Vừa xuất hiện liền quỳ lạy trước mặt Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Theo một cái chỉ tay, Tam Nhãn Cự Nhân sải bước lớn, đi tới trước mặt Tiêu Long, vươn một cái vuốt khổng lồ chuẩn bị bóp chết Tiêu Long. "Ta sợ quá cơ." Tiêu Long ngáp một cái.

Bên cạnh hắn, Bàn Tử vèo một cái xuất hiện, một tay túm lấy móng vuốt của Tam Nhãn Cự Nhân.

Rất nhanh, hai người biến mất ra bên ngoài pháo đài.

Thượng Cổ Yêu Hoàng dường như tịnh không để ý, lại vung tay lên, gọi ra một Tuyết Sơn Cự Nhân thực lực Thánh Tôn đỉnh phong, cao tới trăm mét.

Tiểu Ca không đợi hắn hành động, một cước đã đá bay nó ra ngoài, rồi cũng bay theo ra ngoài. "Xem ra bằng hữu của ngươi đều rất tự tin a, chỉ là ta yêu thú không thiếu, còn ngươi thì sao?" Thượng Cổ Yêu Hoàng một chút cũng không biến sắc, lại vung tay.

Bên người xuất hiện hai đầu Mãnh Mã Tượng (Voi ma mút) cao hai trăm mét. "Không sao, ma thú của ta cũng không thiếu." Tiêu Long cười hì hì, từ trong Trấn Ma Tháp thả ra ba bốn con thượng cổ ma thú vương giả thực lực Thánh Tôn. "Vì để cho tiện, thả ra trước cho các ngươi chọn đối thủ." Thấy thế, mặt Thượng Cổ Yêu Hoàng lập tức đen lại.

Không hiểu tên tiểu tử này ở đâu ra mà lắm thượng cổ ma thú thế. "Thượng cổ yêu long." Hắn vung tay lại lôi ra mấy con Du Long cao lớn.

Tiêu Long mặt vô biểu tình.

Tên này đúng là trâu bò, trên người không biết giấu bảo vật ở đâu mà có thể mang theo nhiều yêu thú như vậy.

May mà hắn có Thính Lôi Tháp, nếu không thật sự xong đời rồi. "Bắc Minh hữu Côn (Biển Bắc có cá Côn), không mời mà đến." Thượng Cổ Yêu Hoàng khả năng tồn tâm muốn so xem ai nhiều yêu thú hơn với Tiêu Long.

Không đợi yêu long rời đi, hắn lại triệu hoán ra hai đầu Côn khổng lồ.

Trong nháy mắt, cả cái pháo đài suýt chút nữa bị chen chúc đến nổ tung.

Không phải so yêu thú sao?

Vậy xem xem hai ta ai nhiều hơn, ai mạnh hơn.

Không tin một tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa, trong tay có thể có mấy con yêu thú thực lực Thánh Tôn. "Đù má, tên này không phải đang giỡn mặt với mình chứ, tính khoe khoang yêu thú à?" Cảm giác có chút thất sách, Tiêu Long quyết định không bồi cái tên Yêu Hoàng ấu trĩ này chơi tiếp nữa.

Trực tiếp đánh chết hắn là được, xem hắn khoe khoang cái búa.

Nào ngờ đúng lúc này, bên ngoài pháo đài, một bóng người xinh đẹp vèo một cái xuất hiện.

Hai đầu Côn kia đuôi vừa quẫy, định đánh giết người đó ở ngoài cửa.

Nhưng người nọ trực tiếp vươn tay túm lấy đuôi cá Côn, quăng bay ra tận Cửa Thanh Đồng ngoài ngàn dặm. "Rầm" một tiếng, âm thanh dọa sợ tất cả những người đang đánh nhau.

Chưa hết, con Côn còn lại chưa kịp phản ứng, người nọ trực tiếp

một cước đạp xuống.

Con Côn kia thảm thiết kêu một tiếng, trực tiếp bị đạp thành thịt nát. "Thần thú?" Thượng Cổ Yêu Hoàng khẽ thở dài một tiếng.

Tuy nhiên thần thú ở ngay trước mắt, nhưng rõ ràng là cùng một phe với Tiêu Long. "Không đến trễ chứ?" Thiên Diệp Lê anh tư táp sảng không thèm nhìn Thượng Cổ Yêu Hoàng, trực tiếp chui vào lòng Tiêu Long, cười hì hì hỏi. "Cô bé, người đàn ông của em bị người ta bắt nạt kìa." Tiêu Long giả bộ đáng thương. "Không sao, em giúp anh đánh hắn, quản hắn lôi ra bao nhiêu yêu thú." Nói đoạn, Thiên Diệp Lê khinh thường liếc Thượng Cổ Yêu Hoàng một cái.

So yêu thú sao?

Mình ta chấp hết tất cả lũ yêu thú của ngươi. "Xem ra chỉ có thể dựa vào ngươi." Thượng Cổ Yêu Hoàng thở dài một hơi, quay đầu nói với tên Hộ Pháp.

Không có chút chần chừ, Thiên Diệp Lê trực tiếp cùng tên Hộ Pháp kia song song lao ra bên ngoài. "Thượng Cổ Yêu Hoàng tiền bối." Lúc này, Tiêu Long cười hì hì mở miệng. "Xin hỏi còn con yêu thú nào trâu bò nữa không?" Thượng Cổ Yêu Hoàng không đáp.

Tiêu Long cũng không trông mong hắn trả lời, chỉ nghiêm mặt lại: "Nếu như không có, vậy thì đến lượt ta ra tay rồi." "Từ từ, đối thủ của ngươi là ta." Ngay lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong pháo đài.

Tiêu Long vừa nhìn, chính là Thiên Diệp Thanh Mộc đáng lẽ đã chết.

Nói không chính xác lắm, đây hẳn là một cái phân thân của Thượng Cổ Yêu Hoàng mà thôi.

Thảo nào không chết ở sân thi đấu tử vong.

Hóa ra làm một phân thân, chỉ cần bản thể chưa chết thì sẽ vô hạn trùng sinh.

Tiêu Long nhìn thoáng qua Thượng Cổ Yêu Hoàng, không có ý tứ ngăn cản, tự mình đi tới trung tâm đại sảnh, mãn nhãn hy vọng nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu.

Ở nơi hư không vô tận đó, chính là nơi phong ấn thần thể. "Không, ngươi không phải là đối thủ của ta." Tiêu Long xua xua tay, chỉ vào Thượng Cổ Yêu Hoàng cười nói: "Hắn mới là đối thủ của ta!" "Coi thường ta?

Không cảm thấy ta thực lực thấp kém a?" Thiên Diệp Thanh Mộc lắc lắc đầu, cười khinh thường.

Lập tức bộc phát toàn thân thần lực, thực lực trực tiếp vọt lên Thánh Tôn sơ cấp.

So với Tiêu Long, hắn cao hơn hẳn ba cái đẳng cấp.

Nhưng Tiêu Long sẽ lo lắng sao?

Thượng Cổ Yêu Hoàng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, sau lưng lập tức truyền đến một tiếng "Rầm".

Đợi quay đầu lại, chính mắt nhìn thấy Tiêu Long một cước đạp Thiên Diệp Thanh Mộc như đạp chó xuống đất.

Gương mặt kẻ sau vẫn còn dừng lại ở biểu tình kinh ngạc. "Đừng tưởng Thánh Tôn là có thể kiêu ngạo, ta đã sớm nói rồi, ở trước mặt ta không có phần cho ngươi đứng." Gọi là bá khí sao?

Thượng Cổ Yêu Hoàng cảm thấy so với mình, tên Tiêu Long này mới thật sự là bá khí. "Vô cùng thú vị, thật khó tưởng tượng ai dạy ngươi loại phương thức tu luyện này, áp thấp cảnh giới, đề thăng thực lực.

Thú vị, thú vị." Thượng Cổ Yêu Hoàng vỗ tay, trong giọng nói tràn đầy tán thưởng.

Chỉ là Tiêu Long rõ ràng ngửi thấy một tia sát ý nhàn nhạt.

Cũng phải thôi, từ thế giới kia đến đây, trận chiến nào mà không gặp địch nhân cường đại.

Trải qua từng trận đại chiến, hắn hà cớ gì phải sợ. "Tiêu Long, đưa nhục thân của ngươi cho ta đi, ta thật sự đối với nhục thân của ngươi càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi." Thượng Cổ Yêu Hoàng lẩm bẩm, tay giấu trong ống tay áo lại biến đổi vài cái thủ ấn, chuẩn bị thừa dịp Tiêu Long không đề phòng mở ra phong ấn trên đỉnh đầu.

Dù sao, mục đích chủ yếu hôm nay là vì lấy lại thần thể.

Nhưng câu nói vừa rồi cũng là lời thật lòng.

Bởi vì tuy thân là Thượng Cổ Yêu Tộc, nhưng khi thực lực vạn năm trước vẫn luôn đình trệ tại Thần Tôn ngũ cấp không thể đề thăng, hắn đã hiểu sinh mệnh tốt nhất Lục Giới chính là nhân loại - những kẻ nhìn thì yếu ớt nhưng lại có tiềm lực nhất Nhân Giới.

Bao nhiêu năm nay, hành tẩu tại Nhân Giới, gặp qua vô số thiên chi kiêu tử, thay hết cỗ thân xác này đến cỗ thân xác khác tốt hơn.

Nhưng hắn thực tâm cảm thấy vẫn chưa đủ.

Ít nhất so với người đã phong ấn hắn vạn năm trước thì còn kém xa.

Cho đến khi nhìn thấy Tiêu Long, kiến thức ngắn ngủi vài tháng đã đạt được cảnh giới mà người khác mất cả vạn năm mới đạt được.

Nói thật, hắn ghen tị, cũng hưng phấn.

Chương 857

Bởi vì một cỗ nhục thân tốt đang bày ra trước mặt.

Nhưng cũng phẫn nộ, bởi vì tên nhân loại này là Nhân Hoàng. "Tuy rằng ta biết được người khác thích là tốt, nhưng xin lỗi, ta không thích đàn ông." Tiêu Long lắc lắc đầu.

Đồng thời, hắn bê ra một cái ghế, đưa tay ra hiệu Thượng Cổ Yêu Hoàng tiếp tục.

Hiển nhiên, động tác ẩn tàng trong tay áo của Thượng Cổ Yêu Hoàng tịnh không qua mắt được Thiên Nhãn. "Ngươi... không định ngăn cản ta sao?" Tiêu Long nhìn Thượng Cổ Yêu Hoàng đang vẻ mặt kinh ngạc, cười lớn: "Tinh thần phong ấn trận ta sẽ không giải, vừa khéo xem ngươi giải, ta học hỏi chút, sau này không chừng có thể dùng tới." Ánh mắt Thượng Cổ Yêu Hoàng lập tức lạnh xuống: "Người trẻ tuổi, đừng quá tự tin." Tiêu Long khinh thường cười lạnh nói: "Nói cho ngươi biết, sấn hỏa đả kiếp (thừa nước đục thả câu) mới là phong cách của ta." "Vậy sao?" Thượng Cổ Yêu Hoàng hừ lạnh một tiếng, quay sang nói với bóng người lúc này mới khoan thai đến muộn từ ngoài cửa, giọng lạnh tanh: "Trễ rồi." Người nọ rũ bỏ phong tuyết trên người, thản nhiên nói: "Trên đường gặp mấy con tạp trùng, đam các một chút." "Vậy mau chóng chứng minh quyết tâm của ngươi với ta đi." Thượng Cổ Yêu Hoàng nhìn Tiêu Long vẫn đang bình chân như vại, cười hắc hắc: "Nếu ngay cả Tiêu Long cũng giết không được, vậy thì đừng mơ mộng về Thần Giới nữa." "Ta sẽ giết hắn, ngay lập tức." Thần bí nhân đi tới trung tâm đại sảnh.

Ánh sáng từ đỉnh đầu rọi xuống, lộ ra một gương mặt quen thuộc.

Nếu như trước đó A Ninh xuất hiện làm cho Tiêu Long kinh hỉ,

vậy thì Hắc Long xuất hiện lại làm cho hắn cảm giác hôm nay mình không gặp may rồi.

Tiểu Nhị Lang không giải quyết được tên này, lại tống hắn đến trước mặt Tiêu Long.

Thật sự không muốn cười cũng khó a.

Nhìn nụ cười đáng ghét trên mặt Tiêu Long, Hắc Long bình tĩnh giải phong thực lực.

Lập tức, một đạo kim quang sáng chói trực chỉ vân tiêu, kinh động tất cả mọi người bên ngoài. "Thánh Tôn đỉnh phong!" Trong mắt Hắc Long có sự vui sướng không che giấu được.

Tuy rằng che giấu rất tốt, nhưng Tiêu Long đã nhìn thấy.

Nhưng ngoài dự đoán của Hắc Long, Tiêu Long tịnh không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào. "Chẳng lẽ hắn sớm biết thực lực ta tiến bộ rồi?" Trong lòng Hắc Long có chút thấp thỏm lo âu. "Này, Hắc Long, nghe nói ngươi đánh nhau với Tiểu Nhị Lang một trận hả?" Tiêu Long thản nhiên nói. "Đúng vậy, đánh một trận, ngươi cứ yên tâm, đợi giải quyết xong ngươi, ta sẽ rất nhanh xuống gặp hắn thôi." Hoắc, khẩu khí lớn thật.

Tiêu Long cảm giác sợ quá đi.

Nói không nhiều, Hắc Long lần này rõ ràng không giống như xưa.

Từ sau lưng rút ra một thanh cự kiếm, trực tiếp lao tới chém Tiêu Long.

Tiêu Long dùng Thông Thiên Nhãn, phát hiện thanh cự kiếm này là thánh vật.

Xem ra lão tiểu tử này trên người có không ít bảo vật a.

Yêu, hôm nay lại sắp phát một bút hoành tài rồi.

Tiêu Long vui vẻ.

Không vui vẻ sao được.

Cái tên này tính khí xem ra không tốt, nên áp chế nhuệ khí của hắn một chút.

Nghĩ đoạn, Hắc Long đã lao tới trước mặt Tiêu Long.

Lúc này, Tiêu Long cũng đã có phương pháp. "Đi!" Theo tiếng nói vừa dứt, một đạo hắc ảnh vèo một cái lao về phía Hắc Long.

Lão tiểu tử lập tức bị giật mình, định thần nhìn lại, hóa ra chỉ là một con Du Long dài chưa đến một mét. "Tên này không phải là hết cách nên sợ quá hóa rồ, mới ném ra một con rồng như thế này để dọa ta chứ?" Hắc Long suýt chút nữa cười điên.

Bởi vì nhìn rõ ràng, con Du Long manh manh (dễ thương) này thực lực chỉ có Thánh Nhân sơ kỳ.

Trong mắt hắn, chẳng khác gì một con ruồi bọ hay con kiến.

Nhưng rất nhanh, Hắc Long cười không nổi nữa.

Bởi vì con Du Long kia, sau khi nhìn thấy hắn, mắt vèo cái tóe ra hai luồng lục quang, y hệt như sói đói thấy dê béo.

Động tác tấn tốc lao tới.

Chính xác mà nói, là lao tới thanh kiếm trong tay hắn.

Hắc Long trong lúc chấn kinh không kịp tránh né, Du Long vèo cái đã quấn lên thanh cự kiếm, há to mồm bắt đầu gặm nhấm. "Vãi chưởng, ngay cả thánh vật cũng có thể gặm, đây là cái món đồ chơi gì vậy?" Hắc Long trong lòng đại kinh.

So với hắn, Thượng Cổ Yêu Hoàng lại không hề không biết nhìn hàng.

Đáy mắt hắn lóe lên một tia ghen tị nồng đậm.

Mẹ nó đây chính là thần thú a.

Tuy rằng còn ở ấu kỳ, nhưng Lục Giới này có mấy kẻ có thể được xưng là thần thú?

Nếu không phải thần thú đều đã ký kết thần hồn khế ước khó bị tước đoạt nhất với chủ nhân, Thượng Cổ Yêu Hoàng thật sự muốn cướp con rồng này. "Quả nhiên không hổ danh là Nhân Hoàng, có tới hai con thần thú hộ thể." Hắn thầm than trong lòng.

Lúc này, Hắc Long đã vứt bỏ thánh kiếm, sợ hãi con Du Long trâu bò kia sẽ thuận tiện gặm luôn cả hắn.

Nhưng hiển nhiên, sự dụ hoặc của hắn tịnh không lớn bằng uy lực của thánh kiếm.

Du Long biến thành một đoàn kim quang, bao vây chặt chẽ toàn bộ thanh cự kiếm.

Theo đà kim quang thu nhỏ lại, cả thanh cự kiếm cũng nhanh chóng biến mất. "Đáng chết, nó cắn nuốt cự kiếm của ta rồi." Hắc Long có chút phẫn nộ, bàn tay vung lên, một đạo kim quang nện về phía Du Long.

Chỉ là rõ ràng không có tác dụng, Du Long ngay cả phản ứng cũng không thèm, phi khoái gặm hết thánh kiếm, còn có chút chưa thỏa mãn nhìn Hắc Long một cái.

Lập tức, Hắc Long sợ tới mức hồn phi phách tán, cũng mặc kệ chuyện đã đáp ứng Thượng Cổ Yêu Hoàng, trực tiếp ba chân bốn cẳng bỏ chạy. "Muốn chạy?" Tiêu Long cười lạnh một tiếng, huýt sáo một cái.

Du Long trên mặt đất vèo cái liền lao về phía Hắc Long.

Hắc Long đại mắng còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Du Long đã đáp xuống đỉnh đầu hắn, một ngụm cắn xuống. "Ngao ngao ngao ngao...

Đau quá..." Hắc Long kêu la thảm thiết, ngã xuống đất lăn lộn.

Thượng Cổ Yêu Hoàng nhìn màn này, hầu như muốn chửi thề tại trận.

Hàng này thực lực cũng quá kém đi.

Ngay cả một đòn của thần thú cũng không đỡ nổi.

Thật uổng công lãng phí thần lực giúp hắn đề thăng.

Cho dù đó là thần thú, cũng không đến mức bị bắt nạt đến không có sức đánh trả chứ.

Chuyện này đồn ra ngoài thật sự khiến người ta cười rụng răng. "Ngay cả sủng vật của ta cũng đánh không lại, còn đòi giết ta, đúng là đồ cặn bã." Tiêu Long ngồi một bên, nhìn Hắc Long đang lăn lộn trên đất, khinh thường lẩm bẩm.

Thượng Cổ Yêu Hoàng nhíu mày.

Tên Tiêu Long này không chịu ra tay giải quyết Hắc Long, phân minh là muốn giữ lại thực lực đối phó mình.

Tiểu tử này thật phiền phức.

Chẳng lẽ Hắc Long Thánh Tôn đỉnh phong cũng không có cách nào làm hắn tiêu hao chút sức lực nào sao?

Cũng không biết tình hình chiến đấu ở những chỗ khác thế nào rồi.

Thượng Cổ Yêu Hoàng thầm nghĩ, không biết đám yêu thú kia có thể kịp quay về cầm chân Tiêu Long trước khi Hắc Long bị diệt hay không.

Chương 858

Nào ngờ đâu, cách pháo đài không xa, tên Yêu Tộc Hộ Pháp đi theo Thiên Diệp Lê ra ngoài lúc này thê thảm vô cùng.

Kỳ thực hắn thực lực Thánh Tôn trung kỳ, có thể đánh ngang tay với Phong Nhai và Bắc Phong, kinh nghiệm chiến đấu đâu thể kém được.

Nhưng thiên thiên hắn lại gặp phải Thiên Diệp Lê - một thần thú thực lực chỉ có Tiên Tôn sơ cấp.

Chuyện này ngay cả Thượng Cổ Yêu Hoàng cũng không ngờ tới.

Hộ Pháp đang trong quá trình chết đi với tốc độ chóng mặt, bởi vì từ lúc đi ra đã bị Thiên Diệp Lê dùng xà độc phóng ngã rồi.

Tuy rằng da dày thịt béo, nhưng Thiên Diệp Lê muốn giết chết một kẻ đang hôn mê bất tỉnh thì đơn giản vô cùng, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Quả nhiên Tiêu Long biến thái, thần thú của hắn cũng biến thái, đều là quái vật có thể vượt cấp chiến thắng địch nhân.

So với tràng diện chiến đấu này, bên phía Bàn Tử và Tiểu Ca náo nhiệt hơn nhiều.

Hết cách rồi, thực lực không cao, kinh nghiệm đối chiến càng không bằng đám yêu thú kia.

Nhưng không sao, đi theo bên cạnh Tiêu Long lâu như vậy, ít nhiều cũng nhiễm một chút tập tính biến thái.

Đối mặt địch nhân thực lực Thánh Tôn, bọn họ đánh đến khí thế ngất trời.

Nếu không phải sớm nhận được truyền âm của Tiêu Long là lấy đám yêu thú này để luyện tay, e rằng bọn họ đã sớm kết thúc chiến đấu.

Rất nhanh, tại cổng pháo đài, một bóng người xuất hiện.

Thượng Cổ Yêu Hoàng vội vàng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện đó chính là Thiên Diệp Lê nhìn có vẻ yếu ớt mong manh.

Thật vạn vạn lần không ngờ, một Hộ Pháp thực lực Thánh Tôn lại đánh không lại một thần thú thực lực Tiên Tôn.

Mẹ nó mới đi được bao lâu a.

Tên Hộ Pháp kia, năm xưa Nhân Hoàng muốn phong ấn hắn cũng phải tốn mất ba ngày ba đêm.

Cái cô nương này rốt cuộc biến thái cỡ nào a.

Trong lòng Thượng Cổ Yêu Hoàng có chút lệ rơi đầy mặt. "Thật nhạt nhẽo, tên kia không chịu đòn nổi." Thiên Diệp Lê vẫy vẫy tay với Tiêu Long, ném ra một thứ dài ngoằng cho Du Long. "Thần hồn của tên kia đấy, ta thuận tay rút ra rồi." Du Long đại hỉ.

Đương nhiên, một con rồng muốn làm ra biểu cảm vui vẻ cũng thật khó.

Cho nên nó phi tốc một ngụm nuốt chửng cái thần hồn thuộc về Yêu Tộc Hộ Pháp kia vào bụng.

Còn về phần Hắc Long?

Tên kia đã sớm chui vào bụng nó từ đời nào rồi.

Tiếp đó, một màn phát sinh khiến Thượng Cổ Yêu Hoàng hoàn toàn chết sững.

Chỉ thấy Du Long sau khi nuốt chửng thần hồn Hộ Pháp, kim quang trên người tỏa ra rực rỡ.

Ngay sau đó, thể hình nó to lên một vòng, dài đến hai mét.

Không chỉ thể hình, thực lực cũng từ Thánh Nhân nhảy vọt lên Tiên Tôn sơ kỳ. "Dựa vào cắn nuốt thần hồn để tấn thăng Thần thú?" Tim Thượng Cổ Yêu Hoàng như muốn ngừng đập.

Yêu nghiệt ngưu bức như vậy, vì sao ta lại không gặp được chứ?

Lúc này, ở cửa pháo đài lại xuất hiện một bóng dáng nhỏ bé.

Cậu nhóc quay lại nói: "Nhiệm vụ chưa hoàn thành, hai tên ngốc kia đang chiến đấu, có khả năng chưa bị người ta đánh tàn phế, không chịu quay về." Sắc mặt Thượng Cổ Yêu Hoàng càng thêm đen.

Tiêu Long mỉm cười, phất tay: "Đều ra ngoài trợ chiến đi, Thiên Diệp Lê ở lại, chiến cục hiện tại càng ngày càng thú vị rồi." "Nhân Hoàng quả nhiên không hổ là Nhân Hoàng, mưu kế hay lắm." Thượng Cổ Yêu Hoàng hừ lạnh.

Tiêu Long xua tay: "Không dám không dám, thật ra tôi là người chính nghĩa, bảo bọn họ ra ngoài là để ông không cảm thấy tôi ỷ đông hiếp ít thôi." Bên ngoài Thanh Đồng Môn, hai bóng người lặng lẽ xuất hiện.

Nhìn vào bên trong đang đánh nhau khí thế ngất trời, cả hai có chút rục rịch. "Hay là nhân lúc hỗn chiến, tôi vào giết chết tên Tiêu Long kia đi, giữ lại một mầm tai họa không trừ không được." Người nói chuyện thiếu mất một cánh tay, nhưng không hề ảnh hưởng đến thực lực siêu cường.

Tuy ẩn trong bóng tối nhưng vẫn có thể nhận ra, đó là Viêm Tôn vừa mới thoát chết dưới tay Tiêu Long cách đây không lâu. "Cứ xem đã, hình như có chút không ổn." Người còn lại tự nhiên là U Minh, kẻ cũng sống sót trong trận chiến đó. "Thượng Cổ Yêu Hoàng cá tính vô cùng xảo quyệt, đừng chỉ mong chờ hắn giúp chúng ta đoạt lại thần

thể." "Không phải vừa vặn sao, nhân lúc người đàn bà kia không có ở đây, tôi ra tay giết chết vị Nhân Hoàng kia." Viêm Tôn nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn vô cùng rõ ràng điểm yếu của thần thể nhân loại. "Giết không chết, nhưng chỉ cần chặt một cánh tay hoặc một cái chân, thực lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều." "Nếu người đàn bà kia không có mặt thì có thể suy xét." U Minh lo lắng về Tây Vương Mẫu.

Dù sao hắn sống đã lâu, lần đầu tiên lại ngã ngựa trong tay một người phụ nữ. "Tây Vương Mẫu sao, dù mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một mụ đàn bà thôi.

Từ khi Lục giới hình thành đến nay, có mấy người phụ nữ nắm quyền chứ." Viêm Tôn khó chịu hừ lạnh, "Đợi tôi khôi phục thực lực sẽ đi giết ả, tiêu trừ cái tai họa đáng ghét này." Ngay lúc này, một giọng nói ngạo nghễ vang lên sau lưng bọn hắn: "Dựa vào người sao?" U Minh lập tức biến sắc.

Tuy chưa khôi phục toàn bộ thực lực, nhưng hiện tại ngay cả có người đến gần cũng không biết, đây là khái niệm gì?

Hắn vẫn luôn cho rằng lần thất bại đó là do Tiêu Long và Tây Vương Mẫu hợp lực, mới khiến người phụ nữ kia trở nên lợi hại.

Không ngờ, bà ta còn lợi hại hơn trong tưởng tượng.

Bọn hắn quay ngoắt lại.

Tây Vương Mẫu quay lưng về phía U Minh, đứng sừng sững giữa không trung.

Gió biển thổi mạnh mẽ nhưng đến bên cạnh bà lại trở nên ôn nhu vô cùng, phảng phất như gió biển cũng phải cúi đầu kính chào.

Bên cạnh bà, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng đang đứng đó. "Ta còn đang cảm ứng xem hai luồng khí tức cường đại này là của ai, hóa ra là

hai kẻ bại trận các ngươi." "May mắn không chết, lại còn dám quay lại múa mép khua môi?" Tây Vương Mẫu lạnh lùng nói, "Biết điều thì lập tức cút về Thần Giới đi, sau này còn dám bén mảng tới Nhân Giới, ta sẽ giết các ngươi." Thân thể U Minh chấn động, nộ khí như núi lửa bùng phát nhưng rất nhanh bị áp chế, khôi phục lại vẻ kiêu ngạo không gợn sóng như cũ. "Mắng ai hả?" "Tiện nữ nhân, dám bảo ta cút về Thần Giới?" Viêm Tôn tức đến nổ phổi.

Chỉ là một nữ nhân loài người đê tiện, năm lần bảy lượt trước mặt Thần tộc kiêu ngạo sỉ nhục tứ phía.

Nhân loại ở Nhân Giới thảy đều đáng chết!

Phẫn nộ từ lồng ngực hắn nổ tung, khiến hắn không thể nhẫn nại.

Hỏa diễm đỏ rực bay múa đầy trời, theo sự mất kiểm soát của hắn lao tới tấn công, hình thành một cơn bão lửa hủy thiên diệt địa, ý đồ muốn một kích oanh sát Tây Vương Mẫu.

Ít nhất cũng phải giống như hai người bọn hắn, thiếu tay cụt chân. "Không biết tự lượng sức mình." Đối mặt với công kích của Viêm Tôn, Tây Vương Mẫu đầu cũng không thèm ngoảnh lại, chỉ tùy ý phất tay một cái.

Hỏa diễm mà Viêm Tôn tập kích toàn bộ tan thành mây khói.

Chưa hết, theo ngọn lửa biến mất, Viêm Tôn giống như bị người ta túm cổ xoay một vòng giữa không trung, trực tiếp bị ném ra khỏi thông đạo.

Hắn như một ngôi sao băng, bay vút qua thông đạo, rơi tòm xuống mặt biển.

U Minh thấy thế thần sắc khẽ biến, vốn định ra tay ngăn cản nhưng phát hiện căn bản không kịp.

Thực lực của người đàn bà này không những vượt quá tưởng

tượng của hắn, thậm chí so với lần chiến đấu ở Thần Giới còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Chẳng lẽ bà ta vẫn luôn che giấu thực lực? "Nhân Giới như nay đã có Nhân Hoàng mới, thật không nên lén lút lẻn vào đây." Tây Vương Mẫu chậm rãi xoay người, nhìn U Minh. "Ký nhiên thân là người Thần Giới, thì cứ thành thật ở Thần Giới mà ngây ngô, hà tất phải tới Nhân Giới tìm sự không thoải mái.

Lần đầu tiên ta không giết, hy vọng ngươi đem cảnh cáo của ta về.

Nếu còn có lần sau..." "Vậy thì vĩnh viễn ở lại Nhân Giới đi!" "Khả ố!" Viêm Tôn từ mặt biển bò lên, tức giận đến toàn thân phát run.

Nhưng hắn cũng rõ ràng mình không phải đối thủ của Tây Vương Mẫu.

Với tình trạng chưa khôi phục thực lực hiện tại, nếu đánh tiếp, thật sự sẽ giống như lời bà ta nói, vĩnh viễn ở lại Nhân Giới.

Chương 859

U Minh loáng cái đã xuất hiện bên cạnh Viêm Tôn. "Ta sẽ đem lời của ngươi nguyên vẹn về Thần Giới.

Đến lúc đó, hoặc giả Thần Giới sẽ làm ra những chuyện ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu.

Cáo từ!" Nói xong, đại thủ vung lên, một đạo kim quang chói mắt hạ xuống.

Giây tiếp theo, hai người bọn hắn biến mất trên mặt biển.

Đợi hồi lâu, Cửu Thiên Huyền Nữ đứng bên cạnh Tây Vương Mẫu mới khẽ thở dài: "Từ sau khi từng cái thượng cổ phong ấn bị Tiêu Long phá hủy, vị trí của Nhân Giới dần dần bị lộ ra rồi." "Sau này, có lẽ sẽ càng có nhiều lão bất tử hạ phàm, thật khiến người ta đau đầu a." "Nếu không phải Tiêu Long tiến triển thần tốc, thật lo lắng Chủ thượng sẽ bận không xuể." Tây Vương Mẫu không đáp, nhưng chiến ý vô cùng tận tán phát từ trên người bà đã cho Cửu Thiên Huyền Nữ đáp án. "Kỳ thực so với chiến đấu oanh oanh liệt liệt, ta thích cuộc sống yên tĩnh hơn.

Sẽ có một ngày, sẽ có cuộc sống yên tĩnh." Tây Vương Mẫu ngừng lại một chút rồi bổ sung, "Đợi đến ngày Nhân Giới chúng ta đứng trên đỉnh cao Lục giới, cúi nhìn chúng sinh là được rồi." "A, thật mong chờ nha!" Cửu Thiên Huyền Nữ đi theo Tây Vương Mẫu, chậm rãi biến mất trên mặt biển.

Phảng phất như nơi đây chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có cái thông đạo bị thân thể Viêm Tôn đụng nát mới im lặng chứng minh nơi này từng có cường giả chiến đấu. ...

Bên trong pháo đài, Tiêu Long ưu nhã gặm táo, một bên hưởng thụ Thiên Diệp Lê xoa bóp vai, một bên ung dung nhìn Thượng Cổ Yêu Hoàng giải phong ấn.

Hắn cũng giữ lời hứa không đi quấy rầy gã kia.

Thượng Cổ Yêu Hoàng thầm vui mừng, chỉ cần lấy lại thân thể, một cử chỉ liền có thể tiêu diệt vị Nhân Hoàng này.

Đến lúc đó, Nhân Giới là của hắn.

Gào gào gào!

Rất nhanh, cùng với một trận quang mang đại tác, một luồng sức mạnh phong ấn siêu cường sung mãn cả đại sảnh.

Ngay cả Thiên Diệp Lê cũng cảm giác được một loại cảm giác hít thở không thông khó chịu.

Thượng Cổ Yêu Hoàng đại hỷ, đáy mắt lóe lên quang hoa kích động.

Rốt cuộc, thần thể cũng sắp lấy lại được rồi. "Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn!!!" Thượng Cổ Yêu Hoàng cố nén kích động trong lòng, dùng thần lực cưỡng ép đẩy ra năng lượng phong ấn, tham lam tìm kiếm quan tài thủy tinh chứa thần thể. "Chúc mừng, chúc mừng." Tiêu Long cũng vui vẻ chắp tay biểu thị chúc hạ.

Đột nhiên, tay Thượng Cổ Yêu Hoàng khựng lại.

Sắc mặt hắn cũng thay đổi.

Tiên biến thành trắng bệch như giấy, lập tức xanh mét, lại chuyển thành đỏ thẫm, cuối cùng là tím đen.

Hắn dùng hết toàn bộ sức mạnh toàn thân, cố nén phẫn nộ quay sang Tiêu Long: "Tiêu Long, ta biết, vừa rồi khẳng định ngươi đã trộm mất thần thể của ta, mau giao ra đây!

Ta chẳng những không giết ngươi, còn sẽ cho ngươi hai kiện thánh vật làm thù lao.

Nếu không, ta thề, khẳng định sẽ diệt Nhân Giới!" "Hả?

Tôi trộm thần thể?" Tiêu Long vẻ mặt viết đầy chữ 'oan uổng', "Tiểu bảo bối, em xem, anh sẽ đi trộm cái xác chết rách nát đó sao?" Tiêu Long ủy khuất nhìn về phía Thiên Diệp Lê.

Cô nàng lập tức lắc đầu. "Không có?" Lửa giận trong lòng Thượng Cổ Yêu Hoàng phóng túng, hầu như muốn đem Tiêu Long đốt thành tro.

Một khuôn mặt đều vì phẫn nộ mà vặn vẹo đến biến hình. "Đương nhiên, tôi không trộm, tôi là quang minh chính đại cầm đi." Tiêu Long có chút dương dương đắc ý trả lời.

Thiên Diệp Lê cũng đáng yêu gật đầu, biểu thị không gọi là trộm, là cầm.

Bên ngoài pháo đài, ai cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người đang đánh nhau khí thế ngất trời bỗng nhiên cảm giác cả mặt đất đều rung chuyển.

Ngay sau đó, pháo đài kiên cố vô cùng bắt đầu rung động, nứt nẻ, cuối cùng ầm ầm vỡ vụn.

Hai bóng người từ trong pháo đài vỡ nát bay ra, nhanh hơn tia chớp gấp trăm lần, bắt đầu điên cuồng đối đánh trên không trung.

Sóng thần lực tỏa ra từ cơ thể hai người, dù cách xa vạn mét, cũng khủng bố hơn hẳn sóng thần lực do Phong Nhai và Bắc Phong oanh ra.

Có thể thấy rõ ràng, một bóng người như phát điên đang truy đánh

bóng người còn lại.

Kẻ bị truy đánh thì một đường đào thoát, không ngừng nhào lộn né tránh trên không trung.

Lúc thì vọt lên tận mây xanh, lúc thì lao thẳng xuống mặt đất, khi thì bay nhanh về phía trước, khi thì ngược dòng về phía sau.

Tóm lại, né tránh vô cùng xảo quyệt.

Thỉnh thoảng, hắn cũng tranh thủ trả lại một kích Thần Lực Trảm. "Ta muốn giết ngươi!" Người truy sát tự nhiên là Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Quyền phong như mưa rào oanh sát về phía trước.

Năng lượng mỗi một quyền đều có thể miểu sát cường giả Thánh Tôn sơ cấp.

Trên mặt đất lưu lại vô số vết thương.

Thế nhưng, trong công kích khủng bố như vậy, Tiêu Long bị truy kích vẫn ung dung không vội, thậm chí còn có chút nhàn hạ, không quên tranh thủ phản kích.

Phong Nhai và Bắc Phong lúc này đều không màng liều mạng với đối thủ, vội vàng bỏ chạy.

Không đùa đâu, nếu để sóng thần lực của hai tên điên kia chạm vào, không chết ngay tại chỗ thì cũng trọng thương ngã gục.

Cậu nhóc (Du Long) một tay xách một con Thượng Cổ Ma Thú Vương Giả, bay nhanh đuổi kịp bước chân của đám Phong Nhai.

Bàn Tử và Tiểu Ca hoan hô.

Bởi vì nhìn thấy người bỏ chạy kia chính là Tiêu Long.

Nếu đổi lại là người khác tránh không chiến, hai người bọn họ

khẳng định sẽ sinh lòng khinh bỉ.

Nhưng đối với Long ca nhà mình, đặc biệt là lúc này, bọn họ lại cảm thấy dù bỏ chạy cũng vô cùng tiêu sái.

Bởi vì đối thủ của hắn là Thượng Cổ Yêu Hoàng của mấy vạn năm trước.

Đổi lại là người khác căn bản không chịu nổi một nắm đấm.

Huống chi trên thế gian này, có ai có thể làm cho Thượng Cổ Yêu Hoàng tức đến hộc máu mà không thể làm gì được chứ?

Chỉ có Long ca mới làm được. "Cẩn thận chút, ngàn vạn lần phải cẩn thận!" Thiên Diệp Lê ở bên cạnh bọn họ, cảm thụ được sóng thần lực thuộc về cường giả kia, lẩm bẩm nói. "Chị dâu, chúng ta tránh xa chút đi." Bàn Tử bên cạnh chuẩn bị rút lui, bởi vì sóng thần lực đang lan về phía này.

Bên kia, ba phân thân của Thượng Cổ Yêu Hoàng là Xích Viêm, Thanh Viêm và Tử Viêm đều không hiểu bản thể vì sao lại phẫn nộ như thế?

Tính cách bọn hắn giống hệt bản thể, tự nhận bất kỳ thời gian nào, bất kỳ sự việc gì cũng không thể làm mình cảm thấy phẫn nộ.

Vì sao bản thể vốn có khả năng khống chế cực tốt lại mất kiểm soát đến vậy?

Trong pháo đài đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Tiêu Long đã hủy hoại thần thể?

Ba cái phân thân lập tức tâm ý như nhất hành động, chuẩn bị trợ giúp bản thể một tay.

Bốn người cùng vây công Tiêu Long.

Lần này, Tiêu Long lập tức không vui. "Biết tôi ghét nhất là người

thế nào không, đó là ỷ đông hiếp ít." Hắn có chút nổi giận.

Mấy lần suýt chút nữa bị công kích trúng, hắn có chút phát điên, hai tay chắp lại, ngưng tụ ra một quả cầu Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Chương 860

"Uy lực quá nhỏ!!!" Thượng Cổ Yêu Hoàng bản thể năng lực mạnh nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, dễ dàng né tránh, còn có thời gian oanh ra thêm một quyền.

Ba phân thân thì có chút kiêng kỵ bay nhanh né ra.

Bọn hắn đều biết loại công kích uy lực này Tiêu Long không thể liên tục phát ra.

Quả nhiên, vừa thấy quyền phong của Thượng Cổ Yêu Hoàng, thân hình Tiêu Long lóe lên, vọt ra ngoài ngàn mét.

Bốn người lập tức đuổi theo. "Cũng quá biến thái đi, rõ ràng thực lực tịnh không mạnh a." Phong Nhai và Bắc Phong nhìn một màn này, hầu như lệ rơi đầy mặt. "Mặc kệ, chết thì chết, liều, liều thôi!" Phong Nhai phục hồi tinh thần gào thét như sấm, vác Tù Long Trụ lao về phía trung tâm chiến trường, chuẩn bị thay Tiêu Long gánh vác một kẻ địch, dù chỉ là một phút.

Bởi vì Tiêu Long có thể đánh đến nước này mà không bỏ chạy, chứng minh khẳng định hắn có biện pháp giành thắng lợi.

Cho nên bọn họ cũng liều mạng. "Này, cái tên cục súc kia, như vậy cũng quá mạo hiểm rồi." "Này, mẹ nó người Nhân Giới có thể tráng liệt hy sinh, nhưng ta không phải a!

Ta mà chết thì thật là chết uổng, ta mẹ nó ban đầu chỉ là đi du ngoạn thôi mà, thảo!" Bắc Phong tuy rằng miệng lải nhải nhưng động tác trên tay lại một chút cũng không chậm, huy vũ Trảm Nguyệt Liên đi theo. "Được rồi, liều một lần đi, lần này nếu còn sống, nhất định phải đòi tiền công!" Nhìn hai Cổ Thần thương tích đầy mình đuổi tới, Thượng Cổ Yêu Hoàng một chút cũng không để vào mắt. "Đừng quản

hai tên ngốc đó, bọn chúng đuổi không kịp!" Mặc cho hai người trọng thương, thân thể không còn lành lặn, tốc độ cũng không đuổi kịp. "Ngọa tào, dám mắng ta là đồ ngốc?

Giết hắn!" Bắc Phong có chút phẫn nộ, nhưng thiên nhiên đuổi không kịp bản thể Thượng Cổ Yêu Hoàng, chỉ có thể cùng Phong Nhai trút giận lên người phân thân Xích Viêm.

Oanh long long.

Bên kia pháo đài, một con Hắc Long bụng bự cao mấy trăm mét đứng lên.

Chính là Hắc Long!!!

Lúc này hắn đã khôi phục bản thể hình thái, nhưng vô cùng chật vật, đầu thiếu mất một cái tai, một cái chân hơi đi khập khiễng.

Nhìn thấy Tiêu Long trên không trung, hắn lập tức phẫn nộ gào thét: "Tên Tiêu Long đáng chết, Thần thú của ngươi cắn đứt chân ta, sỉ nhục này, ta muốn ngươi trả gấp vạn lần." Tiêu Long lúc này căn bản không rảnh để ý tới hắn, bị bản thể Thượng Cổ Yêu Hoàng truy sát, đâu còn tâm tình quản cái khác.

Nhân cơ hội này, phân thân thứ ba là Tử Viêm bắt được lộ tuyến né tránh của Tiêu Long, vèo một cái xuất hiện trước mặt Tiêu Long.

Đồng thời, trong tay hắn xuất hiện một kiện thánh vật. "Cẩn thận!" Phong Nhai và Bắc Phong giao thiệp với Thượng Cổ Yêu Hoàng nhiều năm, tự nhiên biết đó là thánh vật có khả năng định thân, cấp tốc lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng đợi âm thanh truyền đến tai Tiêu Long thì đã quá muộn.

Trong sát na, cả người Tiêu Long lơ lửng giữa không trung, bất động.

Bảo thủ ước tính, thánh vật này có thể làm cho một kẻ thực lực chỉ có Tiên Tôn đình trệ ít nhất một phút.

Nếu có người cứu, thì cũng phải mất vài giây.

Chút thời gian ấy là quá đủ rồi.

Thượng Cổ Yêu Hoàng hai tay xé ra một luồng thần lực hủy thiên diệt địa, bạo phát ngay trong tay hắn, một kích tất sát, hoàn toàn không màng bất cứ hậu quả gì, chỉ một lòng muốn đánh giết vị Nhân Hoàng này.

Thượng Cổ Yêu Hoàng không phủ nhận, sát ý của hắn hoàn toàn đến từ sự đố kỵ trong lòng.

Bởi vì Tiêu Long quá ưu tú, cũng quá thông minh.

Vô luận tư chất hay kế mưu đều làm cho hắn cảm thấy một loại sợ hãi sâu sắc, đáng sợ hơn cả vị Nhân Hoàng đời trước đã phong ấn hắn vạn năm trước.

Ngay dưới mí mắt hắn mà có thể bất động thanh sắc trộm đi thần thể không bị phát hiện, loại gan dạ này không phải là thứ một con người nên có.

Hắn nhất định phải chết! "Cút ngay!" Phân thân thứ nhất Xích Viêm và phân thân thứ hai Thanh Viêm đều nỗ lực ngăn cản Phong Nhai và Bắc Phong, không để bọn họ can nhiễu bản thể công kích. "Để cho ta!

Ta muốn đích thân giết hắn." Hắc Long đối với Tiêu Long hận không thể tả, lao lên cũng muốn đem hắn băm vằm vạn đoạn.

Ngay tại lúc này, Tiêu Long lại mở miệng: "Từng người từng người xếp hàng, từ từ thôi, tôi hoan nghênh các người đến giết!" Nghe vậy, phân thân thứ ba Tử Viêm lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Sao có thể?

Thánh vật chẳng lẽ không có hiệu quả sao?

Vì sao rõ ràng đang trong trạng thái đình trệ mà tên Tiêu Long này còn có thể mở miệng nói chuyện?

Chẳng lẽ trên người hắn có thần khí đề kháng lại sự đình trệ?

Phân thân thứ ba Tử Viêm cảm giác không ổn, muốn đào tẩu.

Nhưng... ngón tay Tiêu Long bắn ra một đạo quang mang, Tử Viêm với thực lực Thánh Tôn đỉnh phong lại không thể động đậy.

Một loại sức mạnh trói buộc không thể đề kháng đem cả người hắn cấm cố lại.

Đáng sợ hơn là, tại ngực Tiêu Long chui ra một cái đầu nhỏ.

Kinh khủng hơn nữa, cái đầu kia vừa há mồm, một đạo thần lực hủy thiên diệt địa tập kích thẳng vào mi tâm Tử Viêm.

Chính là thần thú Du Long, không biết từ lúc nào Tiêu Long đã lén lút triệu hồi nó về.

Thấy thế, Thượng Cổ Yêu Hoàng cấp tốc bay tới, dùng năng lượng hủy thiên diệt địa trong tay hung hăng nện về phía Tiêu Long.

Hiện tại, hắn không chỉ vọng một kích có thể giết chết Tiêu Long nữa, chỉ hy vọng có thể đánh lui Tiêu Long, cứu ra đệ tam phân thân mà hắn phí hết tâm huyết ngàn vạn khổ sở mới chế tạo ra được.

Phân thân này hắn đã mất ba ngàn năm mới luyện thành, so với hai phân thân kia càng thêm ưu tú, càng thêm quan trọng.

Một số thánh khí tương đối lợi hại đều ở trên người phân thân này.

Cho nên, đệ tam phân thân Tử Viêm tuyệt đối không thể chết trong

tay Tiêu Long. "Muộn rồi!" Tiêu Long cười lạnh, trong con ngươi lóe lên ánh sáng.

Một luồng thần lực hạo hãn bạo phát trên người hắn.

Vô số hỏa diễm đỏ và lam như oanh phá thiên khung bùng nổ.

Lập tức, một con Băng Hỏa Phượng Hoàng sải cánh trăm mét từ sau lưng Tiêu Long bay lên, lao về phía luồng năng lượng thần lực mà Thượng Cổ Yêu Hoàng oanh ra, một ngụm nuốt chửng.

Thượng Cổ Yêu Hoàng vừa thấy cảnh này càng vong mạng lao xuống Tiêu Long, chuẩn bị bất chấp tất cả cứu đệ tam phân thân.

Trúng kế!

Hiện tại hắn mới minh bạch, hóa ra Tiêu Long đã sớm tính toán xong kế sách.

Mục đích chính là đánh giết đệ tam phân thân.

Dù sao đối với Tiêu Long có Thiên Nhãn, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra trong mấy cái phân thân cái nào quan trọng nhất.

Nhưng theo việc Tiêu Long dang rộng hai tay, một loại sức mạnh quy tắc viễn cổ không thể chống cự từ trong tay hắn tản phát ra.

Thân pháp cấp tốc của Thượng Cổ Yêu Hoàng từ nhanh dần dần biến chậm, cuối cùng trở nên chậm như ốc sên.

Lúc này, cậu nhóc (Du Long) không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh Tiêu Long, trong nháy mắt vọt ra, ngay sát na Thượng Cổ Yêu Hoàng đưa tay sắp cứu đi Tử Viêm thì húc bay hắn.

Thần lực hủy thiên diệt địa trong miệng Du Long lúc này cũng đạt tới cực hạn.

Mục tiêu chính là mi tâm của Tử Viêm đang bị năng lực Ma Giới trói buộc không thể động đậy.

Kỳ thực nếu Tử Viêm vẫn luôn duy trì thực lực Thánh Tôn đỉnh phong, ngạnh kháng một kích này vẫn có khả năng.

Nhưng năng lực Ma Giới trói buộc hắn, cũng trói buộc luôn toàn thân thần lực, không thể ngưng tụ bảo vệ mi tâm.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng thần lực kia oanh vào giữa trán mình.

Tuy rằng Thượng Cổ Yêu Hoàng vào thời khắc cuối cùng đã kéo dài cánh tay vô hạn, lôi kéo thân thể Tử Viêm đi, nhưng vẫn không giúp hắn thoát khỏi kết cục mi tâm bị trúng đòn.

Chương 861

Trực tiếp mệnh trung, tuyệt không lạc không.

Nhưng vẫn chưa xong.

Tử Viêm bị trọng thương, dưới sự lôi kéo của Thượng Cổ Yêu Hoàng chưa lùi ra được mười mét, Thượng Cổ Yêu Hoàng bi phẫn phát hiện đệ tam phân thân lại bị đinh tại giữa không trung.

Cánh tay hắn thì bị cậu nhóc kia húc ra lần nữa.

Phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, hắn cao tốc quay lại cứu viện.

Nhưng lần này thật sự đã quá muộn.

Tiêu Long sớm cưỡi Băng Hỏa Phượng Hoàng đuổi theo, giơ lên Thượng Cổ Thánh Kiếm vẫn luôn chưa lấy ra, hung hăng chém vào ngực Tử Viêm.

Dưới sự kháng cự của một thân thánh khí và thần lực Thánh Tôn, kiếm chỉ hơi khựng lại một chút rồi xuyên thấu lồng ngực, máu tươi bắn tung tóe.

Khi Thượng Cổ Yêu Hoàng tới nơi, kiếm trong tay Tiêu Long đã phi tốc cắt qua cổ Tử Viêm.

Đầu rơi xuống, chưa kịp chạm đất đã cùng thân thể bị Trấn Ma Tháp thu vào.

Thượng Cổ Yêu Hoàng vồ hụt. "Không!!!" Thượng Cổ Yêu Hoàng bi phẫn gào thét.

Đối với hắn, tuy rằng bị giết là phân thân, nhưng kỳ thực cũng không khác gì bản thể.

Duy nhất khác biệt là bản thể còn sống.

Phân thân thứ nhất Xích Viêm và phân thân thứ hai Thanh Viêm đều lao tới.

Phong Nhai và Bắc Phong gắt gao quấn lấy bọn hắn.

Tuy rằng tịnh không phải đối thủ, nhưng bọn họ liều mạng.

Tù Long Trụ và Trảm Nguyệt Liên lóe lên quang mang kỳ lạ, trực tiếp đem bản thân và đối thủ cùng trói lại một chỗ, cố định lao lao trên vũ khí.

Thanh Viêm và Xích Viêm muốn tránh thoát, một lần lại một lần đánh đập Phong Nhai và Bắc Phong hy vọng có thể giết chết bọn họ.

Nhưng vạn năm hỗ trợ nhau tra tấn tu luyện làm cho ý chí hai người này vô cùng kiên định.

Kỳ thực đó không phải tự ngược, mà là hai người hỗ trợ nhau tu luyện.

Bởi vì chỉ cần thần thức chủ yếu của thánh vật không hôn mê, vĩnh viễn sẽ không để cho địch nhân đào thoát.

Cười thoại, tưởng rằng sẽ có sau này sao?

Trong thời gian ngắn, Thanh Viêm và Xích Viêm đừng hòng chạy đi chi viện cho bản thể Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Hắc Long nhìn thấy một màn này, ầm một tiếng lao tới, định đục nước béo cò.

Chỉ là chưa kịp tới gần đã bị một bàn chân hung hăng đạp dưới lòng bàn chân.

Cậu nhóc (Du Long) có chút ngơ ngác lầm bầm: "Tên này nhìn có vẻ ngon?" Hắc Long lập tức hồn phi phách tán, muốn đào thoát khỏi chân cậu nhóc.

Chỉ là hắn rõ ràng đã đánh giá thấp thực lực của cậu nhóc này.

Vài giây sau, một tay túm lấy thân thể Hắc Long, một tay túm lấy một cái thần hồn trong suốt đang không ngừng vặn vẹo, cậu nhóc quay trở về bên cạnh Tiêu Long.

Sắc mặt Thượng Cổ Yêu Hoàng như tro tàn.

Đệ nhất phân thân Xích Viêm và đệ nhị phân thân Thanh Viêm đang bị cấm cố đều đình chỉ giãy dụa, thân thể không nhịn được run rẩy.

Sớm biết vị Nhân Hoàng này trâu bò như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không khai chiến với gã này.

Vốn tưởng rằng chỉ là một thằng nhóc con, quá trẻ tuổi.

Tuổi trẻ đến mức khiến người ta kinh ngạc, mới hơn hai mươi tuổi đầu thì có thể có tu vi gì?

Ai ngờ đâu, tên Tiêu Long này mới chân chính là ác mộng.

Tức là dù có tất cả Hắc Long trợ giúp, cùng Thần Giới lén lút liên hợp, thời cơ chưa xuất hiện, phỏng chừng cũng bị chặn lại.

Tiêu Long chính là ngọn nguồn của tất cả.

Hiện tại, Thượng Cổ Yêu Hoàng có chút hiểu ra vì sao Tiêu Long có thể trở thành Nhân Hoàng, vì sao kẻ trẻ tuổi này có thể từ Tử Vong Sân Thi Đấu sống sót trở về, vì sao có thể đánh giết cường giả Thần Giới, tù binh Thượng Cổ Ma Thú.

Nguyên nhân là tên này vô luận tiềm lực, thực lực hay kế mưu đều mạnh hơn những lão già sống không biết bao nhiêu năm như hắn rất nhiều. "Không không không, thực lực của ta..." Ngay lúc này, Thượng Cổ Yêu Hoàng đột nhiên phát ra một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên bạo phát ra quang mang chói

mắt, thực lực cũng từ Thần Tôn nhất cấp từ từ tụt xuống.

Trước tiên là Thánh Tôn đỉnh phong, sau đó là Thánh Tôn trung kỳ, cuối cùng, trong ánh mắt tuyệt vọng, tụt xuống Thánh Tôn sơ cấp.

Bởi vì dùng phân thân để duy trì thực lực đỉnh phong, vừa rồi đệ tam phân thân vừa chết, thực lực sau khi kinh qua ngắn ngủi đình đốn, khôi phục lại trình độ vốn có.

Thượng Cổ Yêu Hoàng hầu như dục khóc vô lệ.

Đệ tam phân thân là nhục thân tốt như vậy, tốn bao nhiêu năm, dốc lòng bồi dưỡng, bao quát tất cả thánh vật đều cho nó.

Không ngờ, giờ đây chỉ một đêm đã quay về thời nghèo khó. "Tiêu Long, thù này, không chết không thôi!!!" Thượng Cổ Yêu Hoàng chậm rãi đứng dậy, hít sâu một hơi, sắc mặt trục dần khôi phục bình tĩnh. "Lần này, ta thừa nhận ta thua, trước đó ta đã khinh thường ngươi.

Nhưng sau này tuyệt đối sẽ không.

Bởi vì lần sau gặp lại, ta tất sẽ vạn lần hồi báo cho ngươi.

Nhất định khiến ngươi thống bất dục sinh, sống không bằng chết." "Nực cười, mày tưởng rằng sẽ có sau này sao?" Nghe vậy, Tiêu Long khinh thường cười lạnh.

Thu lại thi thể Hắc Long và thần hồn mà cậu nhóc mang về, hắn đem tất cả cho Du Long trong lòng nuốt chửng, sau đó nhẹ nhàng phất tay.

Bàn Tử, Tiểu Ca và Thiên Diệp Lê đều đứng sau lưng hắn.

Từ lần trước Hắc Long lợi dụng pháp bảo thành công đào thoát ở Tử Vong Sân Thi Đấu, Tiêu Long đã hấp thụ giáo huấn.

Về sau, một khi ra tay giết địch, sẽ không bao giờ dễ dàng để kẻ địch có cơ hội đào vong.

Hoặc là không động thủ, hoặc là động thủ triệt để giết chết.

Xa xa, cậu nhóc đem Phong Nhai và Bắc Phong đang trọng thương hấp hối đặt ở ngoài Thanh Đồng Môn.

Tù Long Trụ trói buộc Bắc Phong, Trảm Nguyệt Liên trói buộc Phong Nhai, bọn họ đều đang dùng bảo vật bảo hộ đối phương.

Vừa rồi nếu không làm vậy, chắc chắn đã chết trong đại chiến giữa Thượng Cổ Yêu Hoàng và Tiêu Long.

Đợi lát nữa đại chiến bắt đầu, căn bản không thể thừa nhận được.

Sau khi đặt họ xuống, cậu nhóc lại phi tốc bay trở về.

Thượng Cổ Yêu Hoàng tuy rằng bị đả kích lớn, nhưng thực lực Thánh Tôn sơ cấp cũng cực mạnh.

Tiêu Long vừa rồi tổn hao cũng nghiêm trọng, dù có Bàn Tử giúp đỡ cũng khó chiếm thượng phong.

Cho nên cậu nhóc phải quay về hỗ trợ.

Khi nó quay lại, Tiêu Long và những người khác bắt đầu chiến đấu với Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Tiêu Long đối phó Thượng Cổ Yêu Hoàng, Tiểu Ca và Bàn Tử cùng ba người khác đối phó hai cái phân thân.

Mới đầu còn đánh đến khó phân thắng bại, nhưng một giờ sau, bên phía Tiêu Long rõ ràng đã chiếm thượng phong.

Thượng Cổ Yêu Hoàng cảm giác không ổn, mấy lần muốn bỏ chạy nhưng đều thất bại, bị Tiêu Long chặn lại trước.

Tiêu Long còn thả ra mấy con Thượng Cổ Ma Thú để chúng ở bên cạnh lược trận.

Thượng Cổ Yêu Hoàng thật lo lắng tên kia kích động cho mấy con

ma thú xông lên giúp đỡ Bàn Tử đánh giết hai phân thân.

Đến lúc đó, Thượng Cổ Yêu Hoàng e rằng đừng nói so với Tiêu Long, so với Bàn Tử thực lực cũng khẳng định thấp đến cực hạn.

Đừng nói chiếm cứ Nhân Giới, tuyên chiến Thần Giới, tại Nhân Giới muốn sinh hoạt e rằng cũng khó.

Chương 862

"Oanh long!" Cùng với một tiếng nổ lớn, đệ nhất phân thân Xích Viêm rốt cuộc không địch lại Tiểu Ca và Thiên Diệp Lê liên thủ, ngã xuống đất.

Thượng Cổ Yêu Hoàng bỗng nhiên bỏ mặc Tiêu Long, tức tốc xuất hiện trước mặt đệ nhất phân thân, nói với đệ nhị phân thân Thanh Viêm: "Đều rời đi, ta đoạn hậu." Đồng thời lấy ra một tấm thánh thuẫn, ngăn cản thần lực công kích của mọi người.

Thượng Cổ Yêu Hoàng vô cùng đau lòng.

Bởi vì hôm nay không đánh giết được Tiêu Long thì sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa.

Với tốc độ trưởng thành của tiểu tử này, không quá mấy tháng là có thể đuổi kịp, thậm chí siêu việt hắn.

Nếu có khả năng, cho dù mệt mỏi hơn nữa, hắn cũng muốn hôm nay giết chết Tiêu Long.

Chỉ là trong lòng biết không được.

Trước tiên không nói có giết được Tiêu Long hay không, giết xong thực lực suy giảm đi ra khỏi Thanh Đồng Môn, chờ đợi hắn có khả năng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Hai phân thân còn lại khẳng định đều sẽ chết. "Đi!" Thượng Cổ Yêu Hoàng lấy sức một mình ngăn lại tất cả công kích, cho hai người kia rút lui. "Đã rõ." Xích Viêm và Thanh Viêm cũng không lằng nhằng, lập tức đào mệnh, chạy về phía Thanh Đồng Môn. "Thượng Cổ Yêu Hoàng giao cho tôi, các người đuổi theo giết hai tên kia." Tiêu Long sát khí tận trời, trực tiếp rút Thượng Cổ Thánh Kiếm ra.

Nhân lúc hắn bệnh, đòi mạng hắn.

Hôm nay là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Thực nhanh, có Thánh Kiếm trong tay, Tiêu Long dần dần áp đảo. "Đáng chết." Thượng Cổ Yêu Hoàng có loại ảo giác bóng ma tử vong bao phủ trong lòng.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự sẽ chết ở đây?

Trong lòng kinh hãi, thần lực bạo phát chấn khai Tiêu Long.

Mượn sát na ngắn ngủi này, hắn tấn tốc rút lui về hướng ngược lại với Thanh Đồng Môn.

Tiêu Long cùng truy bất xả, tuyệt đối không để Thượng Cổ Yêu Hoàng rời khỏi cự ly quá ngàn mét.

Bởi vì khoảng cách này là phạm vi kiểm soát song trọng của tinh thần và thần lực.

Chỉ cần Thượng Cổ Yêu Hoàng rời ra ngoài ngàn mét, hắn có thể dễ dàng dùng truyền tống hoặc thuấn di đào tẩu.

Đến lúc đó muốn bắt được tung tích của hắn căn bản không có khả năng.

Chỉ cần ở trong cự ly này, Thượng Cổ Yêu Hoàng đừng hòng đào thoát.

Thượng Cổ Yêu Hoàng hiển nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng hành động vừa rồi tịnh không phải là bỏ chạy, mà là muốn tạo cơ hội cho hai phân thân kia chạy trốn.

Chỉ là rất nhanh, hắn phát hiện không còn cơ hội nữa!

Bởi vì bên ngoài Thanh Đồng Môn, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm hai luồng thần lực dao động khiến hắn thời kỳ đỉnh phong cũng cảm thấy sợ hãi.

Giờ khắc này, tim hắn trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc tuyệt vọng.

Thở dài một hơi, hắn không chạy nữa. "Tiêu Long, ta hận, cũng hối hận, sớm biết kết quả này thì hôm nay không nên giết ngươi.

Nhưng hai chúng ta thật không cần thiết ở đây liều mạng một mất một còn, bởi vì người Thần Giới đã sớm tiềm phục tại Nhân Giới.

Hắc Long chỉ là kẻ dò đường thôi, gian tế chân chính đang ở trong bóng tối hổ rình mồi, có lẽ đã sớm trà trộn vào giữa các ngươi.

Nếu ngươi nguyện ý dừng tay, ta sẽ đem biện pháp giám biệt người Thần Giới nói cho ngươi.

Chẳng lẽ ngươi không biết, người Thần Giới đã biến thành ai bên cạnh ngươi rồi sao?" Nói thật, một phen lời nói này của Thượng Cổ Yêu Hoàng suýt chút nữa làm Tiêu Long động lòng.

Nhưng trong ánh mắt hy vọng của hắn, Tiêu Long lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: "Thượng Cổ Yêu Hoàng, nếu là lời của kẻ địch, mày sẽ tin sao?

Kẻ địch của tao, từ trước đến nay đều phải chết.

Tạm biệt!" Thượng Cổ Yêu Hoàng thực sự là đối thủ khó chơi nhất mà Tiêu Long từng gặp trong đời.

Xảo quyệt, túc trí đa mưu, ý chí kiên định.

Cho dù thân ở trong nguy cảnh cực kỳ ác liệt cũng có thể kiên trì chiến đấu và hóa giải nguy hiểm.

Thiên Diệp Lê và Bàn Tử cùng những người khác liên thủ, vừa vặn đánh tàn phế hai phân thân Xích Viêm và Thanh Viêm, quay sang giúp đỡ Tiêu Long cùng vây công Thượng Cổ Yêu Hoàng. "Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn diệt ta sao?" Thượng Cổ Yêu Hoàng toàn thân

đầy thương tích, nhìn Thiên Diệp Lê và những người khác đang vây công, lẩm bẩm tự nói. "Phải rồi, từng làm bao nhiêu chuyện tốt... lúc diệt đi một gia tộc, lúc diệt đi một triều đại... không ngờ cũng sẽ có ngày hôm nay." Tiêu Long lắc đầu, chậm rãi nói: "Còn nhớ chiến tranh loạn lạc hai ngàn năm trước không, hay là cục diện ba ngàn năm chưa từng có vào mấy trăm năm trước?

Nếu không, đại địa sao sẽ đầy rẫy vết thương, nếu không, Nhân Giới sao sẽ luân lạc đến mức này.

Người ta vẫn luôn cho rằng Hắc Long mới là kẻ phản bội, kỳ thực kẻ phản bội lớn nhất của Nhân Giới chính là Thượng Cổ Yêu Hoàng!" Thượng Cổ Yêu Hoàng toàn thân chấn động. "Những thứ này đều là ai nói cho ngươi?" "Không có ai nói cho tôi cả, là tôi từ từ phát hiện ra." Tiêu Long lắc đầu, "Ba ngàn năm qua, ông hóa thân vô số, không đoạn khiêu khích các thế lực ở Nhân Giới hãm nhập chiến loạn, đừng tưởng người khác không nhìn thấu.

Tất cả mọi người đều cho rằng ông bị phong ấn ở đây, kỳ thực căn bản không có chuyện đó, bởi vì mỗi lần hiện thân thân phận đều bất đồng.

Thật ra lần đầu tiên tôi gặp ông, đã biết là người quen cũ." "Mắng ai hả?" Thượng Cổ Yêu Hoàng trong lòng thầm kinh hãi, lập tức khôi phục bình tĩnh, hỏi: "Không biết ngươi gặp ta ở đâu chứ?" "Tôi không gặp ông." Tiêu Long nói ra một cái tên khiến Thượng Cổ Yêu Hoàng thần sắc đại biến, "Nhưng sau khi nhìn thấy người đó, tôi lập tức biết, đó cũng là một trong những phân thân của ông." "Nhãn lực của ngươi thật không tồi." Thượng Cổ Yêu Hoàng nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt trấn định tự nhiên hỏi, "Vậy thì sao?" "Thượng Cổ Yêu Hoàng, ông căn bản không phải Yêu tộc." Câu nói này vừa thốt ra, Thượng Cổ Yêu Hoàng lập tức ngạc nhiên.

Sự kinh hãi dũng hiện nơi sâu thẳm trong con ngươi hắn, rốt cuộc không thể che giấu được nữa!!!

Tiêu Long giơ tay lên, ngón tay thẳng tắp như một thanh kiếm chỉ vào đối phương. "Mày vốn là nhân loại Nhân Giới, chỉ dùng tà đạo đoạt xá thân thể của một Yêu Giới Vương tộc." "Như một sự trừng phạt, viễn cổ thần lực đã bóp méo tiềm lực của mày, thuận tiện bóp méo luôn bản mệnh yêu thú của tên Vương tộc kia." "Mày đi đường tắt, thực lực tiến triển thần tốc, nhanh chóng vượt qua cả Nhân Hoàng năm xưa." "Nhưng thế thì sao?

Kết quả cuối cùng, khi bước vào Thần Tôn, mày mới phát hiện ra mình chẳng hề có lấy một chút Quy tắc chi lực chuyên thuộc nào." Những lời này khiến đôi tay của Thượng Cổ Yêu Hoàng run rẩy.

Hắn cảm giác đứng trước Tiêu Long, phảng phất như mọi bí mật đều không còn tồn tại.

Hắn cảm thấy nỗi sợ hãi cực độ.

Chẳng lẽ thằng nhãi này ngay cả điểm yếu của hắn cũng nhìn thấu?

Hắn suy đoán, có lẽ vì hắn chưa từng dùng Quy tắc chi lực của Thần Tôn để chiến đấu nên mới gây ra nghi ngờ.

Thượng Cổ Yêu Hoàng hít sâu một hơi, cười lạnh với Tiêu Long: "Thế thì đã sao?

Cho dù ta không có sức mạnh Quy tắc, ta có năng lực đoạt xá độc nhất vô nhị.

Chỉ cần ta còn tồn tại..." "Ta muốn bao nhiêu phân thân cũng được, mỗi phân thân chỉ cần tiềm lực đủ, đều có thể trưởng thành trên cả Thánh Tôn." "Ngươi lại có thể giết được bao nhiêu Thánh Tôn?" Tiêu Long vỗ tay cười lớn: "Vô số phân thân sao?

Giấc mộng đẹp đẽ biết bao.

Đáng tiếc, mỗi khi có thêm một phân thân, thực lực bản thể sẽ suy yếu đi một phần." "Bản thể của mày đã không còn không gian trưởng thành, chỉ có thể dựa vào việc lừa gạt người khác đoạt xá nhân thần lực." "Dùng gần năm ngàn năm thời gian, lén lút trốn trong góc tối âm u, giống như một con chuột vậy." "Mày có biết vì sao Nhân Hoàng lại phong ấn thần thể của mày ở đây, nhưng duy độc lại để cho thần hồn đào tẩu không?" "Đó là kế hoạch của người ta, bởi vì không có thần thể, mày định sẵn chỉ là một con sâu cái kiến đáng thương." "Không, không thể nào!" Thượng Cổ Yêu Hoàng mồ hôi ướt đẫm lưng.

Ý chí của hắn dao động rồi.

Lời nói của Tiêu Long còn có lực sát thương lớn hơn cả băng hỏa lưỡng trọng thiên, đau hơn cả việc bị Thượng Cổ Thánh Kiếm chém vào thân thể.

Thượng Cổ Yêu Hoàng vẫn luôn mơ giấc mộng chiếm lĩnh Nhân Giới, chinh phục Thần Giới.

Hôm nay, Tiêu Long lại hào phóng lột bỏ chiếc mặt nạ ẩn giấu đã lâu của hắn, nói cho hắn một sự thật tàn khốc không thể chịu đựng.

Nếu không phải đã chịu đựng vạn năm cô độc, thì e rằng hắn đã sớm sụp đổ.

Hắn vạn vạn không ngờ, Nhân Hoàng năm đó phong ấn hắn, đã sớm dự liệu được kết quả ngày hôm nay, cố ý làm như vậy.

Mục đích là để hủy diệt vị lai của Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Nhớ lại năm xưa, ánh mắt khinh miệt của Nhân Hoàng, ánh mắt trào phúng của đám người Thần Giới kia.

Hiện tại Thượng Cổ Yêu Hoàng đã hiểu đôi chút.

Hóa ra, hắn thủy chung đều không thể vượt lên trước người kia.

Chương 863

Một vạn năm trước cũng vậy, một vạn năm sau cũng thế.

Hắn tin rồi.

Chuyện này khẳng định không phải người khác nói cho Tiêu Long.

Nhất định là Tiêu Long kế thừa ý chí Nhân Hoàng mới biết được nhiều chân tướng như vậy.

Hoặc giả, trên cái quan tài thủy tinh phong ấn thần thể kia có ghi chép thông tin. "Không, cho dù Lục Giới đều là địch với ta, ta cũng không sợ." Thượng Cổ Yêu Hoàng đột nhiên điên cuồng gào thét. "Ta sở hữu năng lực đoạt xá độc nhất vô nhị, bất kể là ngươi, Nhân Hoàng, hay là đám người Thần Giới kia...

Đều không thể là đối thủ của ta.

Cho dù hôm nay ngươi giết ta, không bao lâu nữa ta sẽ quay lại cuốn thổ trùng lai." "Bởi vì các ngươi vĩnh viễn giết không chết ta, vĩnh viễn!" "Thế à?" Tiêu Long nhìn chằm chằm vào mắt hắn, từ từ giơ tay lên. "Mày biết vừa rồi vì sao tao lại nói với mày nhiều như vậy không?

Nguyên nhân là để thăm dò bài tẩy của mày." "Bất luận thế nào, tao khẳng định sẽ là người cười cuối cùng." Thượng Cổ Yêu Hoàng ý thức được mình bị mắc lừa.

Bởi vì lời nói của Tiêu Long làm hắn mất lý trí, vừa rồi hắn đã lỡ miệng nói ra bí mật về phân thân.

Nhưng hắn vẫn ôm tâm lý may mắn, Tiêu Long biết cũng không sao, nhất định sẽ không biết phân thân kia đang ở đâu.

Tiêu Long cùng Thiên Diệp Lê, Bàn Tử và những người khác từ

từ vây lại.

Thượng Cổ Yêu Hoàng cố tỏ ra trấn tĩnh cười lạnh: "Tiêu Long, bài tẩy của ta, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không biết được." Tiểu Chính Thái nghe vậy, bất mãn lầm bầm một câu.

Thượng Cổ Yêu Hoàng không nghe rõ, không biết nó nói gì. "Ý tứ là, bài tẩy của mày sở dĩ người khác đoán không ra, đó là vì mày căn bản không có bài tẩy." "Tiểu Chính Thái nhà tao còn biết, mày tưởng lừa được ai?" "Được rồi, sớm tại trước đó, tao đã phái người tao tín nhiệm nhất đi đánh giết cái phân thân chỉ có thực lực Chân Thần kia rồi." "Tao có thể bảo đảm, chỉ cần nó vừa chết, phân thân của mày ở đây lập tức cũng sẽ bị giết." "Lần này, đừng hòng lật mình nữa." "Dọa tao à?

Còn non lắm." Nghe Tiêu Long nói đi đánh giết một cái phân thân kia, trong lòng Yêu Hoàng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì bên ngoài thực ra có hai cái phân thân. "Lão đầu, giờ lành đã đến." Tiêu Long thần sắc lạnh lùng dang rộng hai tay.

Vô số thần lực bắt đầu hội tụ trong tay.

Ngay lúc này, Thượng Cổ Yêu Hoàng đột nhiên bạo phát ra thần lực siêu cao, mãnh liệt lao về phía Tiêu Long.

Mục đích của hắn không phải đánh giết Tiêu Long, mà là thừa cơ đào thoát.

Nhưng mà, Thượng Cổ Yêu Hoàng vạn vạn không ngờ, hắn vừa mới động thân, một loại sức mạnh Quy tắc không thể kháng cự từ trên người Tiêu Long nháy mắt bạo phát.

Cả cơ thể Thượng Cổ Yêu Hoàng trong nháy mắt bị đè dí xuống mặt đất, căn bản không thể động đậy mảy may.

Một người khổng lồ vàng kim không biết cao lớn bao nhiêu đột

nhiên từ trên người Tiêu Long vọt ra.

Chỉ cần nhấc chân lên, dẫm nát cơ thể Thượng Cổ Yêu Hoàng và hai cái phân thân đến mức bạo toái.

Sau khi thân thể Thượng Cổ Yêu Hoàng nát vụn, một luồng thần lực dao động nhẹ mưu đồ từ kẽ ngón chân người khổng lồ vàng đào thoát.

Tiêu Long vừa đưa tay, người khổng lồ vàng dễ dàng bắt lấy luồng thần hồn vỡ vụn kia, nháy mắt áp súc, rồi bị Trấn Ma Tháp cắn nuốt.

Giây tiếp theo, người khổng lồ vàng biến mất.

Cả thế giới tuyết trắng phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ là trên mặt đất có thêm dấu chân lún sâu, thêm ba cái xác chết vỡ vụn cùng vài mảnh vỡ thánh vật.

Du Long cũng không khách khí, ngay tại chỗ gặm nhấm.

Cũng chẳng quản là xác chết hay thánh vật, phản chính cứ tống hết vào bụng.

Không ăn phí của giời, đây đều là đại bổ a.

Lúc này, chiến đấu rốt cuộc toàn diện kết thúc.

Trên người Tiêu Long, Thiên Diệp Lê, và tất cả những người tham gia chiến đấu đều nổi lên một trận dao động thần lực thăng cấp.

Ngoài cửa Thanh Đồng, không biết Tiểu Phượng chạy tới từ lúc nào, trên người lóe lên một trận kim quang, thực lực lại tiến thêm một tầng.

Cô biết điều này đại biểu cho việc chủ nhân đã thắng lợi.

Ngay sau đó, cô mặc kệ gã nam tử đang bị xách trên tay cao giọng cầu xin tha thứ, ngón tay dùng lực, trực tiếp bẻ gãy cổ hắn. "Còn có một cái." Thiên Diệp Lê sau khi thăng cấp, mở đôi mắt đang nhắm nghiền, nhu thanh nói với Tiêu Long. "Kẻ đó cứ giữ lại trước." Tiêu Long gật gật đầu. "Chạy không thoát đâu!" Khi cửa Thanh Đồng lần nữa mở ra, Tiêu Long chậm rãi bước ra.

Tiểu Phượng lập tức nghênh đón, ôm chặt lấy cánh tay hắn.

Một trận đánh vất vả, quá trình đầy hung hiểm.

May mắn là, trước có Nữ Tước đại nhân mưu lược, sau có kế sách bổ sung của Tiêu Long.

Hai đại nhân vật mưu kế hợp nhất, rốt cuộc thành công xoay chuyển, giành thắng lợi.

Nhưng mà, tuy Thượng Cổ Yêu Hoàng đã bị tru sát, nhưng kẻ địch tịnh không phải toàn bộ bị tiêu diệt.

U Minh và Viêm Tôn vẫn chưa chết.

Tại Nhân Giới, nếu không phải Tây Vương Mẫu ngăn cản, tin tưởng hai kẻ này đã sớm sát nhập cửa Thanh Đồng.

Vẫn còn một phân thân của Thượng Cổ Yêu Hoàng đang ẩn nấp tại một góc nào đó ở Nhân Giới, chờ đợi thời cơ phục xuất. "Bắt được tên này ở đâu?" Tiêu Long liếc nhìn gã nam tử đã chết trên mặt đất.

Chính là kẻ từng có duyên gặp mặt một lần tại Tháp Mộc Đà.

Từ sau khi từ Thần Giới trở về, không thấy bóng dáng gã này đâu nữa.

Hóa ra là chạy ra Đông Hải trốn. "Em cảm giác Đông Hải có dao động nên mới chạy tới." Tiểu Phượng có chút đắc ý nói: "Không

giống như anh nói, chính là tên này đang trốn ở đó." "Tên này kỳ thực cũng không ngốc, tại Đế Đô, anh cũng cảm giác được một luồng khí tức tương tự." Tiêu Long cười nói, "Nếu không phải anh bảo em giữ lại, anh nhất định liên thủ tóm luôn tên kia." "Ai thế?" Bàn Tử và Thiên Chân đều có chút hiếu kỳ.

Bọn họ muốn biết phân thân cuối cùng của Thượng Cổ Yêu Hoàng là ai. "Không vội, tên kia tạm thời hẳn sẽ không có dị thường.

Bản thể đều chết rồi, một cái phân thân làm được gì." Tiêu Long xua tay: "Kỳ thực, sở dĩ anh có thể giết chết Thượng Cổ Yêu Hoàng, còn có nguyên nhân do Thần Giới bên kia đẩy sóng giúp gió." "Bọn chúng ba không được thì Nhân Giới loạn, sau đó thừa hư mà nhập." Tiêu Long ra hiệu mọi người không cần quá để ý phân thân Thượng Cổ Yêu Hoàng.

Bởi vì kẻ địch chân chính, là cái Thần Giới đang treo cao trên đỉnh đầu kia. "Thần Giới vẫn luôn muốn chiếm lĩnh Nhân Giới, có lẽ bọn chúng đang xem ai đi trước, chúng ta không thể không chú ý." A Ninh lập tức liên tưởng đến nguyên nhân. "Đúng vậy, Thượng Cổ Yêu Hoàng phục sinh có khả năng gây trở ngại cho kế hoạch của Thần Giới, cho nên mượn tay anh trừ khử hắn." "Khẳng định là chờ chúng ta lưỡng bại câu thương, sau đó một mẻ hốt gọn chiếm lĩnh Nhân Giới, đáng tiếc bọn chúng tính sai rồi." Thiên Diệp Lê cũng là người thông minh, đoán không toàn bộ thì cũng gần với sự thật.

“Không sao, tôi có thần thể Thượng Cổ Yêu Hoàng trong tay, cùng lắm thì thương lượng với cái phân thân kia, cùng nhau chống lại Thần Giới.” Bàn Tử ha ha cười lớn.

Loại biện pháp không đáng tin cậy này ước chừng cũng chỉ có hắn mới nghĩ ra được.

Chỉ là, Tiêu Long có chút bất đắc dĩ hỏi: "Mọi người tưởng tôi

thật sự lấy được thần thể Thượng Cổ Yêu Hoàng à?" "Quan tài thủy tinh Thượng Cổ Yêu Hoàng ở trong phong ấn mà?" Tiểu Ca ngạc nhiên. "Kỳ thực... trong phong ấn kia cái gì cũng không có." Tiêu Long nhìn mọi người, lắc đầu nói: "Lúc đó tôi thừa nhận lấy quan tài thủy tinh là cố ý lừa cái tên ngốc kia thôi.

Nếu không nói thế, hắn sớm chạy rồi, đánh đấm cái búa à." "Trong đó là trống rỗng?" Thiên Diệp Lê và A Ninh đều không dám tin.

Chuyện này Tiêu Long ngay cả hai cô cũng không nói. "Trống rỗng, ngay cả quan tài thủy tinh cũng không có." Tiêu Long gật đầu. "?!" Đối với việc này, người cảm thấy không thể tin nhất chính là hai anh em Phong Nhai và Bắc Phong đã canh giữ hàng vạn năm.

Gần như muốn hôn quyết.

Chương 864

Canh giữ hàng vạn năm a!

Uổng phí công sức.

Loại đả kích này bất kể là ai cũng chịu không nổi. "Nhân Hoàng năm xưa có lẽ ý thức được thần hồn Thượng Cổ Yêu Hoàng đã đào tẩu, liền lưu lại phong ấn trống rỗng.

Để hai vị tiền bối canh giữ, mục đích là để lừa gạt Thượng Cổ Yêu Hoàng, phong ấn chân chính khẳng định ở nơi khác." A Ninh hoàn mỹ kế thừa trí tuệ của mẫu thân, nháy mắt liền thông suốt điểm này. "Chúng ta bị người ta lừa thảm rồi." Phong Nhai và Bắc Phong giờ phút này hận không thể ôm đầu khóc rống một trận.

Hàng vạn năm canh giữ a.

Giả như bên trong thật sự có thần thể thì ít nhiều cũng có chút công lao.

Hiện tại lại chẳng có cái gì.

Bạch bạch lãng phí vạn năm quang âm.

Vô hạn thổn thức a.

Tiêu Long nhìn hai người, bỗng nhiên quát to một tiếng: "Phong Nhai và Bắc Phong nghe lệnh!" Phong Nhai và Bắc Phong nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau.

Thằng nhóc này làm gì thế? "Lấy Nhân Hoàng Lệnh, nghiêm!" Tiêu Long lại quát to một tiếng. "A?" Phong Nhai và Bắc Phong vừa nghe Nhân Hoàng Lệnh, lập tức theo phản xạ có điều kiện đứng nghiêm.

Nhìn về phía Tiêu Long, bọn họ biết phải làm gì. "Phong Nhai và Bắc Phong hai người, xét thấy tận trung chức thủ, vạn năm không đổi.

Bản tôn Tiêu Long, cẩn dĩ danh nghĩa Tân nhiệm Nhân Hoàng, đặc tại đây sắc phong làm Nhân Giới Tả Hữu Hộ Pháp, đời đời kiếp kiếp hưởng thụ lễ tôn cúng bái!!!" Tiêu Long thần tình nghiêm túc nói xong, bỗng nhiên dưới sự chú ý của mọi người, sắc mặt hòa hoãn lại, gật đầu với hai người Phong Nhai Bắc Phong đang ngơ ngác: "Đạo Nhân Hoàng Lệnh cuối cùng: Nhiệm vụ canh giữ kết thúc.

Các ngài vất vả rồi!" "Thật sự kết thúc rồi?" Phong Nhai và Bắc Phong có chút không dám tin, lại hỏi một lần nữa. "Đúng vậy, nhiệm vụ của các ngài kết thúc rồi." Tiêu Long cúi thấp người, cúc cung, để bày tỏ kính ý.

Thiên Diệp Lê và A Ninh cũng đứng sau lưng Tiêu Long cúc cung.

Sau đó là Bàn Tử, Tiểu Chính Thái và Du Long đang ăn đồ cũng đều gập lưng chi kính.

Hai vị cường giả thượng cổ này đã túc trực bên trong cửa Thanh Đồng suốt một vạn năm.

Là những tiền bối đáng kính trọng nhất của mọi người.

Nếu không có họ, Nhân Giới có khả năng đã sớm không còn an cư lạc nghiệp như hiện tại.

Không có vạn năm phó xuất của họ, có khả năng đã sớm không còn Nhân Giới.

Xứng đáng!

Bàn Tử và Thiên Chân sau khi cúc cung, ăn ý nhìn nhau một cái.

Trong mắt đối phương, đều nhìn thấy một loại kiên định.

Một loại kiên định muốn học tập theo Phong Nhai và Bắc Phong.

Bên cạnh Nhân Hoàng tiền nhiệm có những người bạn đáng tin cậy như Phong Nhai và Bắc Phong.

Vậy thì bên cạnh Tân nhiệm Nhân Hoàng có ai?

Thiên Chân và Bàn Tử hào không do dự đĩnh thân mà ra.

Bọn họ cũng biết mình vĩnh viễn đều không làm được dược liệu cho Nhân Hoàng, nhưng có thể làm giống như Phong Nhai và Bắc Phong.

Đó cũng là mục tiêu của bọn họ. "Cảm ơn." Phong Nhai và Bắc Phong mang theo nụ cười giải thoát, cung kính đáp lễ với Tiêu Long.

Thằng nhóc này lúc mới gặp thì ngông cuồng, không mang phong thái của một vị Nhân Hoàng.

Không ngờ vị Nhân Hoàng này lại là một người trẻ tuổi thú vị. "Không, tôi mới thực sự phải cảm ơn các ngài." Tiêu Long lần thứ hai hướng họ trí kính.

Lần này, không dùng thân phận Nhân Hoàng, mà dùng thân phận một hậu bối. "Haizz, thời gian trôi qua thật nhanh a, lão hỏa kế, loáng cái đã vạn năm rồi." Phong Nhai cảm thán nói, "Hiện tại chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi, lại không biết đi đâu cho tốt, đã quá tách biệt với bên ngoài." "Trụ Tử, muốn đi Thần Giới chơi không?

Nể tình bạn già vạn năm, ta làm hướng dẫn viên miễn phí cho." Bắc Phong bỗng nhiên muốn về Thần Giới xem thử. "Phải giới thiệu cho đại ca mấy em gái, nếu không ta mới không thèm cùng người về Thần Giới đâu." Phong Nhai đắc sắt khoác vai Bắc Phong. "Vãi, ai là đại ca?

Phải gọi ta là đại ca mới đúng, ta lớn hơn!" Bắc Phong tức giận. "Hừ?

Tuổi tác lớn thì là đại ca à?

Phải nói chuyện bằng thực lực, ta mạnh hơn ngươi." Phong Nhai biểu thị mình lợi hại. "Vậy so thử xem." Bắc Phong không phục. "So thì so, ai sợ ai." Hai lão gia hỏa sống mấy vạn năm cứ thế vừa chửi bới vừa kề vai sát cánh đi xa.

Tiểu Ca nhìn Bàn Tử và Thiên Chân, yên lặng gật đầu.

Cảm thấy hai người này thật sự có chút giống hai lão gia hỏa Phong Nhai kia.

Chỉ là thực lực kém hơn một chút. "Được rồi, đã xong việc, ai có gái thì tán gái, không có gái thì luyện công, đi hết đi." Tiêu Long bắt đầu đuổi người. "Tôi phải nghỉ ngơi, đừng đi theo làm phiền tôi." Lý lẽ là tiểu biệt thắng tân hôn đây mà.

Bàn Tử vừa nghe, lập tức oa oa kêu to: "Này này, không phải chứ, sao lại thiếu nghĩa khí thế?

Tôi tốt xấu gì cũng giúp việc lớn, ít nhất cũng giới thiệu cho tôi vài em gái chứ?" "Làm gì có ai làm lão đại như thế?" Tiêu Long căn bản không thèm nhìn hắn: "Về tìm mối tình đầu của ông đi, nhớ là phải dũng cảm lên." "Tình đầu?

Đâu ra." Bàn Tử đột nhiên cảm thấy ở một mình cũng rất tốt. "Xùy." Thiên Chân biết gã này có sắc tâm mà không có sắc đảm, bỉ thị giơ ngón tay giữa.

Tiêu Long trước tiên đưa A Ninh về gia tộc Thiên Diệp ở một đêm, hung hăng giải quyết nỗi nhớ nhung đã lâu không gặp.

Ngày hôm sau, hắn đưa mấy cô gái trở về Tháp Mộc Đà, bởi vì Tây Vương Mẫu nhắn tin bảo về một chuyến.

Tiêu Long không dám chậm trễ. "Tạm thời Nhân Giới thái bình, ở đây đợi mãi cũng tiến triển chậm chạp, chi bằng đi Thần Giới lượn

một vòng trước." Đây là nguyên văn lời hắn nói sau khi gặp Tây Vương Mẫu.

Đương nhiên, trừ Tiểu Chính Thái và A Ninh ra, những người còn lại đều bị Tây Vương Mẫu bắt đi, mỹ kỳ danh viết là tu luyện.

A Ninh được ở lại, chủ yếu vì cách tu luyện của cô khác biệt với người khác.

Hơn nữa Tiêu Long quyết định đưa cô nàng đi Thần Giới chơi, bù đắp lỗi lầm vì bôn ba liên miên mà lạnh nhạt cô.

Kỳ thực Tiêu Long định đưa tất cả các cô gái lên Thần Giới chơi, nhưng Tây Vương Mẫu không cho.

Thứ nhất, kinh nghiệm chiến đấu của họ đều quá kém, cần ở lại huấn luyện kỹ.

Thứ hai, lên Thần Giới mục tiêu quá lớn, vạn nhất bị người của Thần Điện phát hiện thì khó tránh khỏi thương tổn.

Người ít thì mục tiêu cũng nhỏ.

Khi về lại tiểu trang viên ở Tháp Mộc Đà, A Ninh hưng phấn đến mức nhảy cẫng lên.

Thế giới hai người!

Chương 865

Rốt cuộc cũng phán được thế giới hai người với Tiêu Long.

Kỳ thực đi Thần Giới hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Tiêu Long bồi tiếp, đi đâu cũng được.

Có Không Gian Thánh Kiếm của Tây Vương Mẫu đưa cho, Tiêu Long muốn lên Thần Giới thám thính trước một phen.

Dù sao đó cũng là kẻ địch lớn nhất sau này, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng.

Người hồng nhan tri kỷ đầu tiên hắn gặp là A Ninh, người phụ nữ đầu tiên, nhưng thời gian hắn bồi tiếp lại ít nhất.

Lần này, Tiêu Long quyết định vô luận thế nào cũng phải bù đắp thật tốt, cho cô một chuyến du lịch Thần Giới lãng mạn.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Tiêu Long từ biệt Bàn Tử và mọi người, lần nữa sử dụng Không Gian Thánh Kiếm, trọng phản Thần Giới.

Mục tiêu: Cây đao Đường chôn dưới tượng Chí Tôn Thần Tượng ngày hôm đó. "Thần Giới, ta tới đây." Thần Giới rất lớn, Tiêu Long sớm đã biết.

Nhưng khi từ một cửa tiệm mua được một cuốn bản đồ còn dày hơn cả từ điển Từ Hải, hắn mới biết cái Thần Giới này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Cảm giác giống như ném một hòn đá vào Thái Bình Dương vậy.

Có sách bản đồ, Tiêu Long mới biết Thần Giới không chỉ có Đông Tây Nam Bắc tứ giới, mà còn có một cái Thiên Thượng Giới và một cái Địa Hạ Giới.

Theo lời giải thích hảo tâm của ông chủ tiệm có cái miệng to hơn miệng ếch, Tiêu Long hiểu được Thiên Thượng Giới là khu vực hạch tâm của cả Thần Giới.

Điều kiện tiến vào vô cùng hà khắc.

Thứ nhất phải có thực lực Thần Tôn.

Thứ hai phải có cường giả Thiên Thượng Giới dẫn tiến.

Nếu không, một khi bước vào Thiên Thượng Giới sẽ bị coi là thổ phỉ, giết không tha.

Thiên Hạ Giới thì dễ hiểu hơn, là tất cả khu vực ngoại trừ Thiên Thượng Giới. "Tôi hỏi chút, ở đây cách Tây Thiên Giới bao xa?" Tiêu Long từ phế tích thượng cổ truyền tống lên, bay một ngày một đêm mới tìm được cái thị trấn này, vội vàng mua bản đồ.

Đáng tiếc sách dày quá, muốn tìm Tây Thiên Giới ở đâu trong chốc lát cũng phiền phức, chi bằng hỏi trực tiếp chủ tiệm. "Tây Thiên Giới?" Chủ tiệm miệng rộng có chút khổ não, dùng tay gãi gãi mấy cọng tóc lơ thơ, trầm tư nói: "Chỗ này của ta là Nam Thiên Giới, cách Tây Thiên Giới bao xa thì thật không biết." "Chỉ nghe nói trước đây rất lâu có một đám người điên, phát thệ muốn từ Đông Thiên Giới bay thẳng sang Tây Thiên Giới." "Kết quả?" "Thất bại rồi?" Tiêu Long đoán cái tráng cử này khẳng định đủ sặc gạch. "Không, thành công rồi." Chủ tiệm lắc đầu, "Chuẩn xác mà nói, chắt chút chít của hắn đã thành công hoàn thành, tổng cộng đại khái mất mười vạn năm thời gian." "Phụt!" Tiêu Long đang uống nước, trực tiếp phun ra. "Kỳ thực đó là Thiểm Điện Long Tộc am hiểu phi hành nhất đấy, nếu đổi thành chủng tộc khác, mười vạn năm khẳng định không đủ." Chủ tiệm miệng rộng khẳng định. "Vậy nếu dùng truyền tống trận thì sao?" Tiêu Long rốt cuộc hiểu được vì sao vừa tìm thấy thị trấn, ở đó lại có một cái pháp trận chuyên dùng để truyền tống. "Truyền tống trận à, thế thì

nhanh.

Nếu trung gian không nghỉ ngơi, cứ cái này tiếp cái kia truyền tống, xấp xỉ cần một tháng.

Dù sao cũng phải qua cả mấy vạn cái truyền tống trận đấy." Chủ tiệm miệng rộng rất rành rẽ về truyền tống trận. "..." Tiêu Long nghe mà cạn lời.

Ngay lúc này, chủ tiệm phảng phất nhớ ra gì đó: "Đúng rồi, kỳ thực có truyền tống trận khóa giới, một ngày là tới, nhưng loại truyền tống trận đó cần cường giả Thần Tôn trở lên mới có thể dùng.

Hơn nữa đều ở Thiên Thượng Giới, hạ giới căn bản không có." Tiêu Long nhanh chóng từ biệt chủ tiệm miệng rộng, đưa A Ninh tới một công hội lính đánh thuê hình dong vô cùng nhỏ.

Ở đây là nơi dễ dò la tin tức và hiểu rõ tình huống nhất.

Chỉ là vừa bước vào, nhìn lên màn hình treo giữa tường, thấy lệnh treo thưởng nặng ký về hắn và Tây Vương Mẫu, Tiêu Long có chút ngẩn người.

Bởi vì Thần Giới dùng Thần Tinh làm tiền tệ thông dụng, nên tiền thưởng cũng tính theo Thần Tinh.

Lệnh truy nã do Thần Điện và một tổ chức không rõ tên phát ra.

Tiêu Long bị treo thưởng một ức (100 triệu) Thần Tinh.

Con số này Tiêu Long không bất ngờ.

Chỉ là Tây Vương Mẫu bị treo thưởng cao tới một trăm ức.

Điều này làm Tiêu Long khó hiểu.

Không phải khó hiểu vì sao tiền nhiều thế, mà là kim ngạch của Tây Vương Mẫu vừa vặn lọt vào bảng xếp hạng tiền thưởng, đứng thứ 999, vừa khít vào top 1000.

Tiêu Long lắc đầu, ngàn người xếp trước đều là quái vật gì mà bị treo thưởng nhiều thế.

Lúc này, Tiêu Long đột nhiên nhớ tới nhân vật trâu bò bên hồ nước trước kia: Vô Thiên!!!

Cũng không biết lão có trên bảng xếp hạng không.

Hắn tò mò bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, một cái tên đập vào mắt hắn, khiến Tiêu Long cảm giác mắt mình sắp hỏng rồi. "Năm ngàn ức." Xếp hạng thứ ba. "Cái lão gia hỏa này thật sự quá ra sức, cũng không biết năm đó đã làm chuyện gì kinh thiên động địa mà bị treo thưởng nhiều thế." Tiêu Long kinh kỳ lắc đầu. "Đúng rồi, ở đây đăng ký làm lính đánh thuê không biết cần trình tự gì?" Xem xong bảng treo thưởng, Tiêu Long tính làm cái thân phận lính đánh thuê để che mắt.

Dù sao đây là địa bàn Thần Giới, thân phận thật của hắn không tiện lộ ra. "Được thôi, hai Thần Tinh, có thể đăng ký thân phận lính đánh thuê." "Hả?

Không có?

Không có thì làm cái búa gì.

Haizz thôi được rồi, xem đôi vợ chồng trẻ các ngươi cũng không dễ dàng, tiền này ta giúp cho." Một lão đầu râu trắng vốn định đuổi tên cùng đinh Tiêu Long ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy A Ninh đứng bên cạnh thì tâm địa mềm nhũn, nhớ tới mình năm xưa cũng dắt kiếm thiên nhai khi vừa rời nhà, không khỏi đại phát từ bi, phất tay miễn phí thủ tục. "Cảm ơn lão nhân gia." A Ninh thấy ông lão thiện lương như vậy, mi khai nhãn tiếu nói cảm ơn. "Hả?

Ta hôm nay mới vừa thành niên, râu trắng là tượng trưng cho sự thành thục của ta thôi, hiểu không?" Lão đầu râu trắng lại tỏ vẻ mình

còn trẻ.

Cho hắn một thanh kiếm, hắn có thể tiếp tục hành tẩu giang hồ. "Thật xin lỗi, tôi không biết, xin hãy tha thứ." A Ninh vội vàng xin lỗi. "Ừm, nể tình cô thành tâm xin lỗi, ta miễn cưỡng tha thứ." Cái vị lão đầu chưa già đã yếu này đại liệt liệt phất tay.

Tiêu Long suýt chút nữa rút kiếm chém hắn một nhát.

May mà A Ninh kịp thời kéo lại.

Đây là kỳ nghỉ trăng mật của hai người, không phải chuyến đi giết chóc.

Không muốn thấy cảnh máu me, giữ tâm tình cho tốt, Tiêu Long cũng không thèm phá hoại.

Lúc này, lão đầu nhìn Tiêu Long ngứa mắt kia cầm giấy bút vừa viết vừa hỏi: "Tên là gì?

A Ninh?

Chủng tộc Nhân loại à, lớn lên trông thật kỳ quái.

Giới tính?

Nữ?" "Nữ?

Nữ tử nhân loại đều trông như thế này sao?" "Nói thật, trông không được đẹp mắt lắm." "Đệt mợ!" Tiêu Long lập tức bốc hỏa.

Đăng ký thì cứ đăng ký đi, còn dám phát biểu bình luận.

Tưởng mình là chuyên gia chắc? "Không sao, không sao, tính tình anh ấy không tốt lắm." A Ninh vội vàng giằng lấy cục gạch Tiêu Long vừa cạy từ dưới đất lên.

Suýt chút nữa cục gạch này đã in lên trán lão đầu kia rồi.

Chương 866

"Lần đầu tiên đăng ký đều là lính đánh thuê cấp một, thực lực khẳng định thấp kém, ta đoán chắc là không có đâu, nhưng theo lệ thường ta vẫn phải hỏi." Lão đầu có vẻ mặt dị thường thiếu đánh mạn bất kinh tâm hỏi: "Có cái đó không, à, khế ước thần sủng ấy?

Thôi, coi như ta chưa hỏi, đoán là cũng không có." "Ai bảo tôi không có!" A Ninh cũng bị thái độ kiêu ngạo của lão đầu chọc giận. "Tôi có!" Nói rồi, cô từ trong ngực Tiêu Long lôi ra một con rồng đang ngủ gà ngủ gật.

Vốn dĩ Tiêu Long lo lắng mang thứ này ra quá xuất phong đầu, con rồng này lại không nghe lời nên mới giấu đi.

Chỉ là lão đầu này quá chọc tức người khác, liền để mặc A Ninh làm vậy.

Chỉ là... "?!" Lão đầu kia nhìn thấy Du Long lập tức như bị sét đánh.

Cả người ngây ra đó, phảng phất biến thành tượng gỗ, cằm sắp rớt xuống đất. "Thật... thật sự có thú cưng, thật sự có khế ước thần sủng?" Lão đầu phản ứng rất nhanh, tích cực truy vấn.

Lời của hắn như ném một quả bom vào công hội lính đánh thuê.

Toàn trường oanh động.

Đám lính đánh thuê đang ngồi uống rượu nói chuyện ở một góc kinh ngạc đến mức ngã cả ghế.

Trong phòng một mảnh người ngã ngựa đổ.

Ánh mắt bọn họ đều ngây ngốc nhìn A Ninh, ánh mắt kinh ngạc đó phảng phất như nhìn thấy một con quái vật.

Tiếp đó, cả công hội lính đánh thuê loạn thành một đoàn.

Vô số người lăn lộn bò toài xông tới, vây Tiêu Long và A Ninh vào giữa.

Có đại thúc lính đánh thuê râu ria xồm xoàm, có tửu bảo trắng trắng mập mập, cũng có gã say rượu đầy mùi men, tất cả đều trừng lớn mắt nhìn con Du Long trong tay A Ninh. "Cút!

Làm cái gì thế?" Loại tràng diện này đừng nói là Tiêu Long, ngay cả con Du Long đang ngái ngủ cũng giật mình thon thót chui tọt vào lòng Tiêu Long.

Đây là chuyện Tiêu Long không dự liệu được.

Nếu vừa rồi Tiêu Long hỏi thêm một câu ở chỗ chủ tiệm miệng rộng thì hiện tại đã không xảy ra cảnh này.

Bởi vì tại Thần Giới, xác suất để các chủng tộc sinh mệnh ký kết khế ước thú cưng là cực thấp.

Theo thống kê, chỉ có một phần mười ức (1/1 tỷ).

Nếu so sánh, cả An Lạc Thiên Triều đông dân như vậy chỉ có một hai người, cả Nhân Giới cũng chỉ có sáu bảy người mới có thể khế ước thần sủng.

Có thể không khiến người ta điên cuồng sao?

Cho nên đám người nhân loại này vừa nghe A Ninh có khế ước thần sủng đều kích động.

Cảm giác đó không kém gì đang ngồi nhà làm bài tập đột nhiên nghe thấy bên ngoài có Tề Thiên Đại Thánh vậy. "Cái đó... trách ta có mắt không tròng, tịnh không có ý mạo phạm, cho ta nhìn khế ước thần sủng thêm một cái nữa đi." "Lão hủ sống hơn hai trăm năm, chưa từng thấy qua khế ước thú cưng, có thể hay không lấy ra cho ta xem lại?"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Một đám đông nhao nhao phụ họa.

Ai nấy đều ráng nặn ra nụ cười để biểu thị sự thân thiện, nhưng biểu tình cuồng nhiệt đó khó mà khiến Tiêu Long không liên tưởng đến bọn cường đạo.

A Ninh càng hoa dung thất sắc, gắt gao túm lấy cánh tay hắn. "Tránh ra, ai cho các người xem, đều tránh ra, nếu không tôi đánh đấy." Tiêu Long có chút nổi giận.

Nào ngờ, nương theo tiếng "bịch", lão đầu kia bỗng nhiên quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt khẩn cầu: "Ta thật sự cả đời chưa từng thấy khế ước thần sủng, không biết nó trông như thế nào.

Nếu lần này không xem được, có lẽ cả đời này sẽ giống như cha ông ta, chết cũng không được nhìn thấy, thật quá thống khổ.

Cho ta xem đi, nhìn một cái thôi." "Ông sắp chết rồi à?" A Ninh đồng tình tâm nổi lên, cảm thấy lão đầu này khá đáng thương. "Cái đó thì chưa, chắc còn mấy trăm năm nữa." Lão đầu đỏ mặt, cũng cảm thấy lời vừa rồi có chút khoa trương, vội vàng bổ sung: "Tuy rằng ta nhất thời chưa chết được, nhưng ta thật sự chưa thấy khế ước thần sủng bao giờ, người ở đây đều có thể làm chứng." "Đúng đúng đúng, chúng tôi đều chưa từng thấy khế ước thần sủng." Tiêu Long kỳ quái, khế ước thần sủng có gì đẹp chứ?

Khác gì đám dã thú ngoài kia đâu.

Một cái thuộc về cá nhân chuyên dụng, một cái thuộc về hoang dã thôi mà.

Có gì đáng xem?

Kỳ thực hắn hiểu lầm rồi.

Nói thật, khế ước thần sủng cùng dã thú hoang dã tịnh không có gì khác biệt.

Nhưng cũng giống như người bình thường với minh tinh vậy, về bản chất không khác biệt, nhưng tại sao lại có nhiều người thích vây xem như thế?

Chẳng lẽ họ mọc thêm con mắt hay cái tay à?

Tục ngữ nói, vật dĩ hi vi quý.

Thấy cái người khác chưa thấy là một loại ưu việt cảm.

Bất kể tại Thần Giới hay Nhân Giới, đây là chân tướng vĩnh viễn không đổi.

Hơn nữa, có đôi khi còn phải vội vàng thông báo cho người quen tới xem.

Kìa, Tiêu Long thấy mấy người đang chạy ra ngoài, đoán chừng là đi gọi thân bằng hảo hữu tới xem đây mà. "Ta chuồn!" Tiêu Long không muốn bị coi như khỉ trong sở thú, vội vàng kéo A Ninh trốn vào trong Trấn Ma Tháp.

Sau khi yên tĩnh lại, cả hai đều cảm thấy chuyện này thật hoang đường.

Bất tri bất giác, hai người sắp thành minh tinh rồi.

May mà đây chỉ là cái thị trấn nhỏ, nếu không người vây xem còn đông hơn.

Tiêu Long quyết định mặc kệ đám người bên ngoài, cứ nghỉ ngơi vài tiếng, đợi bọn họ giải tán rồi hãy ra.

Sở dĩ không dùng truyền tống tức thời để đi xa ngàn dặm ngay lập tức là vì: Thứ nhất không quen địa hình, thứ hai bỏ chạy không phải phong cách của hắn, dễ làm người khác cảm thấy dễ bắt nạt, dụ dỗ người ta phạm tội.

Tiêu Long không sợ có kẻ lao đầu vào họng súng, nhưng không thể

có lỗi với A Ninh, đã hứa cho người ta một chuyến du lịch lãng mạn mà.

Tiếp đó, trong Trấn Ma Tháp, Tiêu Long lật cuốn sách bản đồ dày hơn năm trăm trang cả buổi mới phát hiện ra cách phân chia địa lý của Thần Giới.

Mỗi Giới chia một trăm Vực, mỗi Vực chia một trăm Khu, mỗi Khu chia một trăm Lục, mỗi Lục chia một trăm Quốc, mỗi Quốc chia một trăm Lĩnh, cuối cùng mới đến Thành.

Kỳ thực, tại Thần Giới một cái Thành cũng lớn hơn một quốc gia ở Nhân Giới nhiều.

Tịnh không phải dân số nhiều, mà là địa vực quá rộng.

Tóm lại, Thần Giới siêu lớn.

Sách bản đồ suýt làm Tiêu Long chóng mặt.

Tuy nhiên, hắn cũng nhanh chóng tìm thấy Cổng Thiên Giới của Tây Thiên Giới trên bản đồ.

Tại trang bản đồ đó có một chấm đen nhỏ xíu ghi chú "Nhân Giới".

Muốn tìm hiểu tình huống Tây Thiên Giới tường tận hơn, ắt phải mua thêm một tấm bản đồ chi tiết của Tây Thiên Giới mới được.

Tiêu Long và A Ninh ngủ nướng một giấc, lại ăn thêm bữa khuya, ước chừng bên ngoài chắc đã giải tán gần hết.

Dù sao cũng đã trốn trong này suốt mười tiếng đồng hồ. "Đi thôi." A Ninh thay một bộ quần áo khác, ôn nhu kéo cổ tay Tiêu Long, trên mặt tràn đầy ý cười ngọt ngào. "Chúng ta tìm chỗ khác đăng ký lính đánh thuê vậy, lần này ngàn vạn lần không thể nói có thú cưng nữa." Tiêu Long không muốn bị người ta vây xem nữa, cảm giác đó quá khó

chịu.

Chỉ là, hắn nhanh chóng cảm giác được sự trêu ngươi của vận mệnh.

Bởi vì vừa bước ra, hắn lập tức kinh ngạc.

Bên ngoài công hội lính đánh thuê, hàng ngàn hàng vạn người đang chờ hai người xuất hiện.

Chương 867

Vừa thấy họ bước ra, tiếng hoan hô sấm dậy, tiếng vỗ tay như bão táp.

Thực lực cũng tham soa bất tề, ngoại trừ hai cường giả Thánh Tôn ra, kỳ dư đại đa số đều là Thánh Nhân, Tiên Tôn.

Đa số đều quỳ bái tại chỗ.

Trận trượng này còn trâu bò hơn cả minh tinh Nhân Giới xuất tràng.

Du Long cảm giác không ổn đầu tiên, "vút" một cái thụt cái đầu nhỏ vào.

Chết tiệt, tràng diện suýt mất kiểm soát.

Có người tình bất tự cấm hét lên: "Trời ơi, quả nhiên là khế ước thần sủng!

Trời ơi, sủng vật thực lực Tiên Tôn!

Ta sắp ngất rồi!" Kỳ thực Tiêu Long vẫn luôn không hiểu làm sao phân biệt được khế ước thần sủng và dã thú.

Mãi về sau mới biết, dã thú một khi bị khế ước, thể hình sẽ biến thành một phần một trăm so với kích thước ban đầu.

Đó là lý do vì sao đám người kia vừa nhìn Du Long liền nhận ra ngay là khế ước thần sủng.

Dù sao con Du Long bé như thế khẳng định sẽ không xuất hiện trong tự nhiên.

Hại Tiêu Long cứ tưởng Du Long vì bị hạn chế thực lực nên teo nhỏ, suýt nữa cho nó ăn đến vỡ bụng.

“Hoan nghênh, hoan nghênh!

Bản nhân là Thành chủ thành Lôi Đình, Bạch Mộc.

Nghe nói trong thành có vị quý khách đến.” “Sở dĩ mạo muội đến đây là vì muốn chiêm ngưỡng tôn dung một chút.” Lúc này, một trong hai gã cường giả Thánh Tôn đi lên phía trước, hơi cúi người chào: “Đã quấy rầy quý khách, thật sự xin lỗi!” “Cũng quá hiếu khách rồi đấy.” Tiêu Long thở dài một hơi.

Trận trượng lớn thế này thật sự có chút không quen.

“Có thể thỉnh con rồng đó ra cho tôi xem một chút được không?” Một gã Thánh Tôn khác cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Xem ra hắn chưa từng thấy ai khế ước được thần thú.

Tiêu Long gật gật đầu: “Xem thì không thành vấn đề, nhưng các ông phải đáp ứng tôi, xem xong thì không được ngăn cản tôi rời đi nữa.” “Nhất định, nhất định.” Bạch Mộc có chút toát mồ hôi, day day trán.

Dù sao muốn ngăn cản người khác cũng rất mất thân phận.

Ai bảo hắn không khế ước được thần sủng chứ.

Tiêu Long nhìn A Ninh một cái.

Sau khi nhận được sự đồng ý, A Ninh liền từ trong ngực lôi Du Long ra.

Cô cũng không lo lắng đám người này sẽ ra tay cướp đoạt.

Thứ nhất, tỷ lệ cướp đoạt khế ước thần thú thành công là rất thấp.

Thứ hai, thực lực của đám người này hoàn toàn không lọt vào mắt cô.

Ngay cả Thượng Cổ Yêu Hoàng cấp Thánh Tôn đỉnh phong còn bị Tiêu Long xử đẹp, thì hai tên Thánh Tôn sơ cấp cộng thêm một đám lâu la này thật sự chẳng có chút áp lực nào.

"Trời đất ơi!" Khi Du Long bị lôi ra, đám người lập tức phát ra từng tiếng kinh thán, bao gồm cả vị Thành chủ và những người bạn Thánh Tôn kia.

Ba giờ sau, A Ninh bước ra từ truyền tống trận mà cười không ngớt.

Ngay cả trên mặt Tiêu Long cũng tràn đầy ý cười.

Bởi vì bọn họ cũng không ngờ những nhân vật tai to mặt lớn ở Thần Giới lại buồn cười như vậy.

Nhìn cái vẻ mặt bọn họ hau háu nhìn Du Long giống như người hiện đại lần đầu tiên nhìn thấy gấu trúc ở cự ly gần vậy.

Vốn tưởng rằng sẽ có một trận huyết chiến, ai ngờ lại hoàn toàn không phải.

"Thần Giới này đúng là thú vị, bất quá sau này chúng ta nghe lời tên Thành chủ kia, tận lực ít để tên nhóc này lộ diện thôi." Tiêu Long nhét Du Long trở lại vào Trấn Ma Tháp.

"Tiếp theo đi đâu đây?

Cô bé xinh đẹp của anh." "Nghe tên Thành chủ kia nói ở phía Nam có một tòa Thải Hồng Thành rất đẹp, chúng ta đến đó xem thử đi." Từ Lôi Đình Thành đến Thải Hồng Thành cách nhau hơn hai triệu dặm.

Bởi vì hai tòa thành này cũng không phải thành phố hữu nghị gì cho cam, nên không thiết lập truyền tống trận qua lại.

Nếu muốn đi đến đó, chỉ có thể ngồi phi thuyền tham quan cổ xưa.

Thực ra, Tiêu Long không ngại mang theo A Ninh dùng thần lực

truyền tống đi.

Nhưng A Ninh muốn trải nghiệm cái phi thuyền tham quan mà Bạch Mộc Thành chủ nhắc tới.

Chính xác mà nói, phi thuyền kia gọi là "Du thuyền Tinh Không hạng sang".

Tuy rằng chỉ có tác dụng du lãm ngắm cảnh, nhưng con gái lại thích mấy thứ lãng mạn này, cho nên Tiêu Long cũng chiều theo ý cô.

Chỉ là...

“Sao đắt thế?

Hút máu à?” Tiêu Long nhìn bảng giá mà nhân viên bán vé đưa ra, phát hiện cái giá này đắt đến mức thái quá.

Giá vé được chia làm ba bảy loại, nhưng vé tàu rẻ nhất cũng phải một trăm lượng vàng.

Xin chú ý, không phải một trăm Kim Hồn Tệ, cũng không phải một trăm Thủy Tinh Tệ, mà là một trăm Thần Tinh!

Nếu đổi ra, ước chừng tương đương một vạn Thủy Tinh Tệ, hay một triệu Kim Hồn Tệ.

Đối với Tiêu Long hiện đang không một xu dính túi, quả thực tức muốn điên.

Nhưng đối mặt với ánh mắt long lanh đáng thương của cô vợ nhỏ, hắn quyết định chơi lớn.

Không phải chỉ là Thần Tinh thôi sao?

Thần Giới chưa bao giờ thiếu mấy kẻ giàu nứt đố đổ vách.

Rất nhanh, Tiêu Long thuận tay “mượn” được một túi tiền căng phồng, mua hai tấm vé.

Trong lúc chờ đợi nửa giờ để du thuyền hạng sang xuất hiện, Tiêu Long cảm khái vạn phần.

Con đường làm giàu a, bất luận là ở nơi nào, đều là trộm cắp cướp giật là nhanh nhất.

Cuối cùng, chiếc du thuyền hạng sang kia cũng xuất hiện ở phía chân trời.

Tiên phong là một chấm đen từ xa, dần dần rõ nét.

Càng đến gần, nó càng biến thành một con quái vật khổng lồ to lớn đến mức khó tin.

Chờ khi nó dừng lại trên bầu trời Lôi Đình Thành, cả một mảng lớn khu thành thị đều bị bao trùm trong bóng râm.

Tiêu Long ước tính, con tàu này chỉ riêng chiều rộng đã ít nhất một ngàn mét, chiều dài còn gấp ba lần chiều rộng.

Đây là một con quái vật khổng lồ sở hữu hơn một trăm tầng kiến trúc, cao tiếp cận năm trăm mét.

Tiêu Long không thể tưởng tượng nổi làm sao nó có thể lơ lửng trên không trung được.

Tốc độ bay cũng không chậm, so với máy bay ở Nhân Giới còn nhanh hơn nhiều.

Điều trâu bò nhất là, con tàu này được cường giả cấp Thần Tôn trở lên dùng thần lực gia trì, khiến cho nó khi di chuyển có thể lọc luồng không khí xung quanh thành gió xuân hiu hiu.

Du khách đứng trên boong tàu cũng không lo không thở nổi, càng không cần lo bị thổi bay xuống.

Đừng nói là A Ninh, ngay cả Tiêu Long nhìn thấy chiếc du thuyền xa hoa thế này, trong lòng cũng đang tính toán xem có nên cướp con

tàu này mang về Nhân Giới để khoe khoang hay không.

Tuyệt đối là ngầu lòi ra.

Không nói nhiều, chờ du thuyền thả xuống một chiếc thang mây nhỏ, Tiêu Long biết là có thể lên tàu rồi.

Bất quá ở đâu cũng có một loại quy luật ngầm.

Kẻ bỏ ra ba ngàn Thần Tinh mua vé khoang tôn quý được đi trước, kẻ bỏ một ngàn Thần Tinh mua vé khoang hào hoa cho phú thương xếp thứ hai.

Tiêu Long và A Ninh cầm vé tàu phổ thông, chỉ có thể xếp ở cuối cùng, chen chúc lên tàu cùng một đám lính đánh thuê ăn mặc rách rưới.

Chương 868

Cũng trách cái gã nhà giàu xui xẻo bị hắn móc túi kia trên người chỉ có bấy nhiêu đó.

Giống như mấy tên quý tộc có tiền kia, bọn họ đều dùng thẻ Thần Tinh chuyên dụng, Tiêu Long trộm được cũng không dùng được, đành phải chịu thiệt thòi.

Bất quá, chờ lên tàu rồi, muốn đổi sang một phòng hào hoa cũng chỉ là chuyện tiện tay làm thịt một tên nhà giàu nào đó thôi.

Đối với suy nghĩ này của Tiêu Long, A Ninh cũng răm rắp nghe theo.

"A, đi du lịch kết hôn, hưởng tuần trăng mật sao?" Lúc này, một gã Độc Nhãn Long (chột mắt) đi cùng hàng ngũ kinh ngạc nhìn Tiêu Long và A Ninh, thấy đôi trẻ xứng đôi vừa lứa liền trêu chọc hỏi.

"A, tôi chưa kết hôn...

à không, sắp rồi." A Ninh có chút e thẹn trả lời.

"Chúc mừng, hai người quả là trời sinh một cặp." Độc Nhãn Long từ trong ngực móc ra một bầu rượu, đưa cho Tiêu Long.

Thấy Tiêu Long từ chối, hắn lại cười ha ha vặn nắp, tu một ngụm lớn, cười nói: "Thực ra hồi trẻ tôi cũng đẹp trai lắm, đẹp ngang ngửa cậu đấy, vợ tôi cũng xinh đẹp y như cô nương này vậy." "Nhìn thấy hai người, phảng phất như nhìn thấy tôi và bà ấy năm xưa a." "Thật sao?" A Ninh cười trộm.

Tiêu Long thì câm nín.

Đại thúc, ông dát vàng lên mặt mình cũng vừa vừa phai phải thôi chứ?

Độc Nhãn Long này, nhìn cái mặt như vỏ cây già kia, phối hợp với thân hình như bán thú nhân, năm xưa cũng có thể là soái ca?

Chưa từng thấy soái ca nào ngón tay to như củ cà rốt thế này.

Lại còn có cô nương để ý?

Ước chừng cô em đó cũng phải giống hắn, là một "xe tăng" hai trăm cân.

Đám lính đánh thuê xung quanh thấy Độc Nhãn Long bắt chuyện, đều nhiệt tình vẫy tay với Tiêu Long, biểu thị chúc phúc, có người còn huýt sáo.

Nhưng mà, sự náo nhiệt này lại khiến những quý tộc đi phía trước nhíu mày.

Bất quá, sự tu dưỡng của quý tộc cũng khiến bọn họ chỉ biết nhăn mặt để biểu đạt bất mãn mà thôi.

"Khoe cái rắm!" Bên cạnh Độc Nhãn Long, có một tên lính đánh thuê gầy gò rõ ràng nhìn không vừa mắt, cười lạnh một tiếng: "Ai, người ta là quý tộc thượng đẳng đấy, đừng có nói hươu nói vượn!" Độc Nhãn Long thấy hộ vệ của đám quý tộc nhìn sang, vội vàng tát vào gáy đồng bạn một cái, lại gật đầu khom lưng chào hỏi về phía bên kia.

A Ninh đối với loại đàn ông không có cốt khí này là không thích nhất, quay mặt đi không thèm để ý nữa.

Ngược lại là Tiêu Long, mày nhíu lại, cảm thấy có chút không đúng.

Đúng lúc này, tiếng quát tháo vang lên: "Nhanh chân lên tàu, mấy tên lính đánh thuê chân đất này, không biết ở đây đợi thêm một phút du thuyền phải lãng phí bao nhiêu thần lực sao?

Mấy con lợn này, một lũ rác rưởi thực lực đê tiện!" Trên du thuyền, có một thuyền viên dùng sức vẫy tay, ra lệnh cho đám người vé phổ thông như Tiêu Long nhanh chóng lên tàu.

Hắn vừa quát tháo, lại vừa quay sang "bụp" một cái đứng nghiêm, cúi chào đám quý tộc đi ngang qua.

Một thuyền viên khác cũng đã sớm trải sẵn thảm đỏ thượng hạng, cung nghênh đám quý tộc ngạo mạn.

Còn về phần Tiêu Long, bọn họ phải đi về phía một cửa lên tàu khác.

Nơi đó đừng nói thảm đỏ, ngay cả đèn cũng không có.

Cửa lên tàu tối om chỉ có một tên thuyền viên cầm một cái thần khí quái dị, dường như muốn kiểm tra xem có mang theo hàng cấm hay không.

Đến lượt Độc Nhãn Long, hắn hào phóng trực tiếp cởi sạch sành sanh, còn thả một cái rắm vang dội.

Tên thuyền viên kia vội vàng bảo hắn cút xéo.

Trong nháy mắt, mười mấy tên lính đánh thuê đều lần lượt thông qua.

Cuối cùng, đến lượt Tiêu Long và A Ninh.

"Đứng lại, đứng nghiêm cho tao, giơ cao hai tay lên, đặt tay lên đỉnh đầu." "Quay lưng lại đây, bọn mày là đám hạ đẳng giảo hoạt nhất, luôn thích giấu đồ trong đồ lót." "Tao phải kiểm tra thật kỹ càng một chút." Tên thuyền viên kia nhìn thấy nhan sắc mỹ miều của A Ninh, nước miếng suýt chút nữa chảy ròng ròng.

Hơn nữa, nhìn thấy thực lực hai người dường như đều không mạnh – Tiêu Long chỉ có Tiên Tôn sơ cấp, A Ninh thì có thực lực

Thánh Tôn sơ cấp (đã ẩn giấu) – nên hắn hoàn toàn không lo lắng hai người dám phản kháng.

Rất nhanh, tên thuyền viên với vẻ mặt dâm tiếu, ngay trước mặt Tiêu Long, vươn bàn tay lông lá về phía A Ninh.

Tên lính đánh thuê gầy gò đã lên tàu dường như có chút kích động muốn xông xuống, nhưng Độc Nhãn Long vội vàng kéo lại.

Các thuyền viên xung quanh dường như đã sớm quen cảnh này, huýt sáo, giả vờ như không thấy gì.

Đám quý tộc kia thì lạnh lùng bỏ đi.

"Đúng là ở đâu cũng không thiếu mấy thằng chán sống a." Tiêu Long bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngay khi tay tên thuyền viên kia còn cách A Ninh nửa thước, trong tay Tiêu Long lóe lên một cái.

Người khác căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy tên thuyền viên kia gào lên một tiếng thảm thiết, cả cánh tay đã bị chém đứt, rơi xuống đất.

Chưa hết, Tiêu Long ngay lập tức tung một cước, đá thẳng vào bộ hạ của tên thuyền viên.

Lập tức, tất cả mọi người đều nghe thấy một loại âm thanh "trứng vỡ".

Giây tiếp theo, tiếng thảm thiết kia liền như bị dao chém đứt, kẹt lại ở cổ họng gã.

Tại hiện trường, tất cả đàn ông đều tình bất tự cấm sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, trực giác cảm thấy giữa hai chân lạnh toát.

Mặc dù các thuyền viên khác lập tức xông tới, nhưng Tiêu Long vẫn không hề ngừng công kích.

Hắn dùng chân hung hăng giẫm lên đũng quần tên kia, dùng mũi chân dùng sức nghiền nát, phảng phật như không giẫm nát thứ đó thành thịt vụn thì thề không bỏ qua.

A Ninh lẳng lặng nhìn, không hề ngăn cản, ngược lại cảm thấy hả giận.

Bởi vì lửa giận trong lòng cô cũng không ít.

Đối với loại cặn bã dám vô lễ với mình, đối với loại rác rưởi dám khiêu chiến uy nghiêm của chồng mình, cô chưa bao giờ có một tia đồng tình, ngược lại cảm thấy phản kích như vậy là tốt nhất.

"Chó biết cắn người thì không sủa, mẹ ơi, ca này thật tàn nhẫn." Độc Nhãn Long kinh hãi nhìn, hít vào một ngụm khí lạnh.

Đồng bạn bên cạnh gật đầu biểu thị đồng cảm.

"Dừng tay!

Mau dừng tay!" Mấy tên thuyền viên căn bản không dám tiến lên, sợ cũng bị Tiêu Long tẩn cho một trận.

Tiêu Long đối với tiếng quát thì mắt điếc tai ngơ, thuận tay nhặt cái thần khí kiểm tra lên, bổ đầu ném xuống, hung hăng quất vào tên thuyền viên đã sớm ngất xỉu kia.

Đánh cho đến khi thân thể tên kia không còn một tấc da thịt hoàn hảo, đến mức thần khí trong tay biến dạng, nát vụn không thể đánh được nữa mới dừng tay.

Tiêu Long tùy tay ném thần khí đi, nhổ một bãi nước bọt lên người tên thuyền viên, sau đó mới chậm rãi nhìn về phía đám thuyền viên còn lại, lộ ra nụ cười "dương quang xán lạn".

"Còn ai muốn lên kiểm tra nữa không?" Nụ cười này, quả thực là nụ cười của ác ma.

Mấy tên thuyền viên kia không hẹn mà cùng lùi lại một bước.

Ngay cả Độc Nhãn Long cũng rùng mình, liên thanh quái kêu: "Thật tà môn, lát nữa cách xa tên này một chút, chúng ta không chọc nổi đâu!" Đằng xa, mấy tên quý tộc khinh thường nhìn vở kịch vui này, quay đầu rời đi, chỉ là hai chân dưới lớp trường bào lại đang run rẩy nhè nhẹ.

Rất nhanh, động tĩnh nơi này đã dẫn dụ đám hộ vệ trung kiên trên du thuyền bay xuống.

Cầm đầu là một cao thủ Thánh Tôn đỉnh phong.

Gã này đầu trọc lốc, toàn thân còn đen hơn than, nhưng hai mắt lại màu bạc, nhìn rất quái dị.

Không đợi hắn mở miệng, mấy tên thuyền viên đã thêm mắm dặm muối bắt đầu báo cáo tình hình.

Không cần nghe cũng biết khẳng định không thiếu lời nói xấu Tiêu Long.

"Là như vậy sao?" Tên đầu lĩnh đen sì nhìn về phía Tiêu Long.

"..." Tiêu Long tiêu sái nhún vai, không nói gì, biểu thị mồm mép ở trên người kẻ khác, nói cái gì quan hệ đếch gì tới ông.

Hắn cũng không quan tâm.

Hỏa khí tích tụ trước đó bộc phát ra khiến hắn hiện tại có chút khó chịu.

Ví dụ như tốn hai trăm Thần Tinh mua vé tàu, tuy rằng không phải tiền của hắn, nhưng cũng làm hắn uất ức.

Bởi vì bị xếp vào khoang cấp thấp chưa tính, hiện tại còn muốn sờ soạng kiểm tra thân thể.

Kiểm tra em gái mày chứ kiểm tra, nơi này lại không có phần tử

khủng bố, lo cái búa a.

Chương 869

Cho nên, Tiêu Long nhịn không được.

Không phải khinh thường ông đây là kẻ nghèo hèn sao?

Đợi lát nữa ông cướp luôn cái du thuyền hào hoa này mang về Nhân Giới.

Từ nay về sau, du thuyền này mang họ Tiêu!

Dù sao lần này tới Thần Giới cũng là muốn phá hoại, sớm muộn gì cũng như nhau.

A Ninh cũng nghĩ vậy, không phải du lịch trăng mật sao?

Thấy chút máu không chừng lại càng cát lợi.

Sở dĩ hắn đợi tên đầu lĩnh kia ra tay.

Chỉ cần hắn ra tay...

Tên đầu lĩnh đen thui nhìn Tiêu Long, lại nhìn đám lính đánh thuê xung quanh.

Độc Nhãn Long đầy mặt cười làm lành: "Không sai biệt lắm là như vậy, nhưng kiểm tra thân thể rồi còn thừa cơ sờ soạng nữ nhân của người ta thì không tốt lắm đâu." Tên lính đánh thuê gầy gò thì chính nghĩa cảm mạnh hơn một chút, "phi" một cái đơn giản, đầy mặt bỉ di.

"Sếp, thực ra bọn họ đều cùng một giuộc." Mấy tên thuyền viên vội vàng biện hộ cho đồng bọn.

"Bốp!

Bốp!

Bốp!" Ngoài dự đoán của mọi người, tên thuyền viên đen thui kia không ra tay với Tiêu Long, mà lại vươn tay tát cho mỗi tên thuyền viên một cái bạt tai vang dội.

"Xin lỗi, sau đó ném đống rác rưởi này đi.

Du thuyền của ta chỉ có nhân viên phục vụ ưu lương, không thể tồn tại rác rưởi." "A?

Khoan đã sếp, tên kia là cháu của Đại phó..." Một tên thuyền viên bị đánh lung lay cả răng cửa vội vàng biểu thị cái đống rác rưởi kia có hậu đài.

"Mặc kệ là rác rưởi do ai thải ra, rác rưởi chính là rác rưởi, phương thức xử lý đều như nhau." Tên đầu lĩnh đen thui trực tiếp tùy tay tóm lấy tên rác rưởi đang hôn mê kia, dưới sự chứng kiến của mọi người, ném thẳng từ mạn thuyền xuống.

Sau đó, hắn xoay người về phía Tiêu Long và A Ninh, hơi cúi người, mặt không chút thay đổi làm một cái lễ hoan nghênh.

"Hoan nghênh đến với du thuyền Tinh Không, hy vọng chuyến đi vui vẻ." Xong rồi?

Màn này làm cho đám người thích xem náo nhiệt đều thất vọng ê chề.

Chờ tên đầu lĩnh kia rời đi, đám lính đánh thuê cũng nhanh chóng giải tán.

Độc Nhãn Long nhìn Tiêu Long và A Ninh, như có điều suy nghĩ.

"Người thanh niên này rất giống Đại tỷ đầu." "Không phải chứ?" Tên lính đánh thuê gầy gò giật mình.

Đại tỷ đầu, đó chính là thủ lĩnh đoàn lính đánh thuê của bọn họ a.

Người thanh niên này tuy không tồi, nhưng căn bản không cùng

một đẳng cấp được chứ?

Hai người nói nhỏ rồi đi về phía khoang thuyền.

Bên này, A Ninh kéo tay Tiêu Long: "Chúng ta đi đâu chơi đây?

Hay là đi ăn chút gì trước nhé?" Lúc này, phát hiện du thuyền đã khởi động, A Ninh vốn định kéo Tiêu Long lên boong tàu hóng gió, nhưng phát hiện người xung quanh cứ chỉ trỏ, nghị luận về bọn họ, liền vội vàng kéo Tiêu Long rời đi cho đỡ phiền.

"Mời, mời!" Tên thuyền viên bị đánh lung lay răng cửa thấy Tiêu Long đi tới, vội vàng cúi chào, dùng cả nghi thức hoan nghênh quý tộc.

"Công tử, cùng uống một ly không?" Một người phụ nữ ăn mặc hở hang lả lơi nói.

Đây là một loại phong cảnh đặc thù trong khoang phổ thông.

"Rượu đương nhiên phải uống, bất quá cô đi theo tôi đi." Tiêu Long chưa kịp mở miệng, Độc Nhãn Long đột nhiên xuất hiện, cười cười thân thiện, ôm lấy người phụ nữ kia rời đi.

Những cô gái còn lại cũng đều bị đám lính đánh thuê ùa tới ôm đi.

"Hải, anh bạn, có muốn bốn người chúng ta đi chơi một lúc không?" Lúc này, một gã "tiểu béo tử" (công tử bột béo lùn) lại ôm một cô bạn gái trang điểm lòe loẹt, cười cười với Tiêu Long, ánh mắt lại dán chặt lên người A Ninh.

Tiêu Long không nói gì, trả lời tên béo là một cú đá "Phanh!".

Tiếng động lớn làm kinh động tất cả mọi người.

Bất quá khi nhìn thấy là Tiêu Long, bọn họ cũng không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào.

"A, lại đánh nhau?" Đám thuyền viên nghe tiếng chạy tới, thấy lại là cặp tình nhân Tiêu Long thì cũng ngây người.

Thừa cơ, có thuyền viên ghé vào tai tên béo nói nhỏ vài câu.

Vì vừa rồi thấy Tiêu Long đánh nhân viên kiểm tra mà bình an vô sự, bọn họ đoán trắc Tiêu Long có thể là quý tộc cố ý ngụy trang thành bình dân để tìm niềm vui, chắc chắn có hậu đài cứng.

Tên béo nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi, cưỡng ép nén hỏa khí xuống.

Đám hộ vệ du thuyền đối với Tiêu Long cũng đau đầu.

Mẹ nó, thực lực không cao nhưng bản lĩnh gây chuyện đúng là thiên hạ đệ nhất.

Tàu chưa chạy được mấy phút đã đánh hai trận.

Ước chừng chưa đến Thải Hồng Thành, tên này không chừng có thể tẩn hết người trên tàu một lượt.

Nếu không phải nghi ngờ hắn có hậu đài, cộng thêm cô bạn gái quá xinh đẹp, khí chất quý tộc kia khẳng định là trăm phần trăm, thì bọn họ đã sớm xử lý rồi.

Dù sao, có tên bình dân nào dám đánh người trên du thuyền Tinh Không hạng sang chứ?

"Cái đó, nếu không thích ở đây, các vị có thể lên tầng ba chơi vài ván?

Nơi đó có nhiều trò vui hơn." Lúc này, đội trưởng hộ vệ đột nhiên nảy ra một diệu kế, nói nhỏ với Tiêu Long.

"Tầng ba?

Nơi đó có gì?" Tiêu Long có chút hiếu kỳ.

"Đổ thạch, đổ bảo các loại, tôi cũng không rõ lắm." Thấy Tiêu Long nghe đến đổ thạch thì mắt sáng lên, đội trưởng hộ vệ biết mình đoán đúng rồi.

Tên này quả nhiên là một công tử bột quý tộc.

Dù sao, chỉ có công tử bột mới thích nhất là đổ thạch a.

Thực ra, hắn thật sự oan uổng cho Tiêu Long rồi.

Bởi vì túi tiền quá xẹp, vừa nghe đến đổ thạch, Tiêu Long lập tức thấy được một con đường làm giàu.

"Đi, chúng ta đi chơi hai ván!" Nói rồi, Tiêu Long ôm A Ninh đi về phía tầng ba.

Phía sau.

"Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?" Cô bạn gái của tên béo tức giận nói.

"Chúng ta đi theo, dùng thuật đánh bạc chơi chết tên tiểu bạch kiểm đó." Tên béo cũng cảm thấy đánh nhau không lại, nhưng nói về cờ bạc đá quý, tên tiểu bạch kiểm kia chắc chắn không phải đối thủ.

Hắn liền kéo bạn gái, khẩn trương đuổi theo Tiêu Long và A Ninh.

Độc Nhãn Long và tên lính đánh thuê gầy gò nhìn thấy màn này, không khỏi cười ha ha.

"Đi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt!" Tên lính đánh thuê gầy gò lại phảng phất như không chờ được nữa, gật gật đầu với Độc Nhãn Long, rồi vội vàng kéo cô bạn gái chạy về phòng.

Bộ dạng hầu cấp (nóng vội như khỉ).

Chỉ là, vừa cùng cô bạn gái vào phòng, hắn không lập tức lăn lên giường, mà lại ở trong váy cô gái móc ra vô số Thần Tinh, bắt đầu bày biện một cái phù trận cổ quái.

Rất nhanh, phù trận lấp lóe, phát ra một loại tín hiệu cực kỳ lạ lùng.

Thuyền viên trên du thuyền đối với loại tín hiệu này hoàn toàn không hay biết gì.

Chỉ có Tiêu Long đang nắm tay nhỏ của A Ninh là khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua hướng phòng của Độc Nhãn Long.

“Sao vậy?” A Ninh có chút hiếu kỳ, tưởng hắn đang nhìn tên béo bám theo phía sau.

“Hay là chúng ta tránh đi, chờ xử lý xong tên kia rồi hãy đi chơi.” “Không sao.” Tiêu Long đâu có để tên béo vào mắt.

Chương 870

Hắn để ý là mấy tên lính đánh thuê nhìn qua có vẻ háo sắc kia.

Bất quá trước mắt, kiếm tiền quan trọng hơn.

Ai cũng biết, sau khi lên Thần Giới, hắn là một tên nghèo rớt mồng tơi.

Tại cái nơi làm gì cũng cần Thần Tinh như Thần Giới này, hắn đang rất cần tiền.

Hiện tại, trên người hắn chỉ còn lại duy nhất một viên Thần Tinh trong túi tiền vừa "mượn" được.

“Hắc hắc, chúng ta dùng cái này làm vốn, thắng lấy bốn trăm kim, đem tất cả tổn thất đều thắng trở về.” “Không thể nào, ít nhất phải thắng hai ba vạn.” Tiêu Long kiên định nói.

“Ha ha ha, hóa ra là hai kẻ nghèo kiết xác, không có tiền thì sớm quỳ xuống gọi một tiếng ông nội, tao có thể thưởng cho mấy đồng Thần Tinh tệ, không tiền mà còn làm bộ làm tịch, có biết xấu hổ không?” Tên béo đắc ý chế giễu.

“Đương nhiên biết, giống như mày bây giờ đấy, rất xấu hổ.” Tiêu Long đáp trả một câu.

Đám lính đánh thuê phía sau lập tức cười phá lên.

Sắc mặt tên béo lập tức khó coi.

Tiến vào tầng ba, Tiêu Long mới biết được, đổ thạch ở Thần Giới và Nhân Giới hoàn toàn không giống nhau.

Tuy rằng cũng là đổ xúc xắc, nhưng cũng không phải lắc mấy viên xúc xắc đơn giản như vậy.

Bọn họ dùng một loại Thú Khôi Lỗi hình dạng xúc xắc.

Chỉ cần bắt đầu xoay tròn, thì không ai có thể đoán được khi nào nó dừng lại, cũng không thể nghe ra bất kỳ âm thanh nào.

Tương phản, nó còn sẽ sinh ra giả âm để lừa gạt người đánh bạc.

Một câu thôi, người bình thường trừ phi vận khí tốt, nếu không không thể nào có phương pháp thứ hai để thắng.

Đương nhiên, trừ những người sở hữu năng lực kỳ đặc.

"Tên nhà quê nghèo kiết xác kia, có biết chơi Bàn Khôi Lỗi không?" Tên béo có lẽ lo lắng Tiêu Long lại đánh người, nên đã thuê hai tên hộ vệ du thuyền bảo hộ tính mạng.

"Thật vô vị." A Ninh vốn tính tình tốt, nhưng vừa nhìn thấy tên này tiện như vậy, thật sự muốn động thủ đánh cho một trận.

Bàn Khôi Lỗi của tên béo nói là một loại cách chơi ở tầng ba.

Trong mỗi cái chuông lớn đều có mười viên Khôi Lỗi Đầu (xúc xắc con rối).

Nếu đoán đúng tổng điểm số, tỉ lệ đặt cược cực cao, một ăn mười.

Đương nhiên, cái này rất ít người đoán trúng.

Ngoài đoán tổng điểm, còn có đoán đơn lẻ, có thể chỉ định một viên xúc xắc nào đó, đoán đúng thì một ăn một.

Cũng có thể đoán liên tiếp nhiều viên, đoán trúng mấy cái thì nhân lên bấy nhiêu lần.

Đương nhiên, có một loại khó khăn nhất, đó là đoán trúng toàn bộ mười viên xúc xắc.

Không chỉ cần đoán đúng số mà còn phải đúng cả thứ tự.

Nếu trúng, có thể đạt tới tỉ lệ một ăn một trăm!

Tiêu Long đối với mình cực kỳ tự tin, tự nhiên lựa chọn loại độ khó cao nhất này.

Chỉ cần liên tục thắng vài ván, hắn sẽ trong nháy mắt biến thành triệu phú.

"Muốn mua loại nào?" A Ninh từ nhỏ đến lớn đều chưa từng đánh bạc, hưng phấn nắm chặt viên Thần Tinh tệ duy nhất trong tay.

Cảm giác mua cái nào cũng có thể thắng, lại cảm thấy mua cái nào cũng sẽ thua, không quyết định được chủ ý.

"Yên tâm, tùy tiện mua là được." Tiêu Long cầm Thần Tinh tệ tùy tiện ném một cái, rơi vào vị trí tổng điểm số năm mươi lăm.

Tiếp theo, hắn lại nhận lấy bản đặt cược mà mỹ nữ chia bài đưa tới, tại dòng số từ một đến mười (1, 2, 3... 10), hắn đánh một cái dấu tích chọn tất cả.

Hành động này làm A Ninh ngây ngẩn cả người: "Anh chỉ có một cái trù mã, mà mua tận mười số, thua thì làm sao bây giờ?" Tức là hắn cược mười con xúc xắc sẽ ra lần lượt từ 1 đến 10, tổng điểm là 55.

Ngay cả khi cô tin tưởng Tiêu Long, cũng không tin loại đặt cược này có thể thắng.

Xác suất này quá nhỏ rồi.

Không chỉ cô, mà tất cả những người khác đều cảm thấy căn bản không có khả năng xuất hiện loại dãy số này.

Từ xưa đến nay chưa từng nghe thấy.

Tên béo cười đến chảy cả nước mắt, cả người suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Hiện tại hắn xác định tên Tiêu Long này là một tên gà mờ, cái gì

cũng không hiểu.

“Có được cái mặt trắng, không ngờ lại là một thằng ngốc.” Bạn gái của hắn cũng cảm thấy Tiêu Long là kẻ ngu si.

Chỉ có tên Độc Nhãn Long đứng trong đám người xem kịch là mặt mày hớn hở, phảng phất như đang xem náo nhiệt rất thú vị.

Chỉ bất quá, chờ tất cả mọi người đều đặt xong trù mã, Khôi Lỗi Đầu sau khi cấp tốc xoay tròn rồi từ từ dừng lại...

Tiếng cười của tên béo giống như bị dao chém đứt, im bặt.

Đôi mắt hắn trừng lớn như mắt trâu, đầy mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào những viên Khôi Lỗi Đầu kia.

Bởi vì, sự sắp xếp của những con số kia, cùng với dãy số Tiêu Long đánh dấu, một cái cũng không sai!

Không sai biệt một ly!

Đừng nói tên béo, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Lập tức, cả tầng ba đều trong nháy mắt trầm tịch xuống.

“A?

Yeah!” Người phản ứng đầu tiên là A Ninh, cô kích động hét lên một tiếng, không màng mọi người vây xem, trực tiếp thưởng cho Tiêu Long một nụ hôn nồng cháy.

Tuy rằng không minh bạch vì sao lại như vậy, nhưng khẳng định Tiêu Long đã dùng loại năng lực đặc thù nào đó cải biến kết quả sắp xếp của Khôi Lỗi Đầu.

Thắng tiền chỉ là chuyện nhỏ, người đàn ông của cô có bản lĩnh, đó mới là điều quan trọng nhất.

Nhất là nhìn bộ dạng chấn kinh của người khác, càng cảm thấy

vui vẻ.

“Căn bản không có khả năng!

Gian lận!

Khẳng định hắn đã ra tay gian lận!” Tên béo phản ứng lại, mặt như cha chết, tức giận đến mức túm tóc, phẫn nộ gào thét.

Đừng nói hắn, những người khác cũng có chút hoài nghi.

Vận khí của tên này cũng quá tốt rồi đi?

Chỉ là, chuyện Khôi Lỗi Đầu có thể bị gian lận thì chưa từng nghe qua.

Mỗi viên Khôi Lỗi Đầu đều được chuyên gia dùng thần lực gia trì.

Tiêu Long chỉ là một tên Tiêu Tôn nhỏ bé, làm sao có khả năng lay chuyển thần lực gia trì do Thần Tôn thiết hạ?

Quan trọng nhất là, mỹ nữ chia bài đã nhanh chóng phản ứng, đem một trăm cái trù mã đưa cho Tiêu Long.

“Chúc mừng tiên sinh, đây là trù mã ngài thắng được.

Không thể không nói, ngài thật sự quá may mắn rồi.” “Vị khách nhân kia, xin ngài phải chịu trách nhiệm vì lời nói của mình.

Phải biết rằng ngài hoài nghi không chỉ là vị khách nhân này, mà là uy tín của Khôi Lỗi Điện chúng tôi.” Hiểu được mình suýt chút nữa họa từ miệng mà ra, tên béo vội vàng xin lỗi sòng bạc.

Nhưng đối với Tiêu Long, hắn vẫn không tin.

“Khẳng định hắn dùng thủ đoạn không ai biết để gian lận!

Nếu thật sự dựa vào vận khí...

Có bản lĩnh thì thắng thêm lần nữa thử xem!!!”